

Giới thiệu Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí

Truyện Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí của tác giả Mạc Tiêu Tiêu là thể loại truyện xuyên không nhưng mới lạ ở đây là nam chính thời cổ đại lại xuyên không về thời hiện đại vào trong một cô gái.

Hắn là một chàng trai thời Bắc Tống trong một lần đi chơi bị gió cuốn trôi đi vào không gian trở về tương lai. Khi tỉnh dậy thì hắn thấy mình đã là một cô gái. Phương Triệt là con người với vẻ bề ngoài lạnh lùng cùng tàn ác nhưng bên trong lại rất tốt bụng.

Rồi hắn sẽ sống ra sao khi mình là nữ nhi? Mọi chuyện rồi sẽ diễn ra như thế nào? Mời mọi người đọc và theo dõi truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Nàng không điên

Truyện thuyết công tử trung quý

Hồi một: Nàng không điên

Ngày tết tây, tại phía nam thành phố Hoa Trung này vốn lạnh lẽo lại náo nhiệt hẳn lên.

Vào giờ tan tầm, mọi người đi mua đồ ăn, đi tán dóc, cũng có nhiều người tình lực dồi dào, thích sống về đêm.

Ánh trăng chiếu xuống một khu dân cư phía tây, đây là một khu nhà ở đã có chút cũ kỹ, một toà nhà tiêu chuẩn trên mặt tường đầy vết loang lổ của những vết tích dầm mưa dãi nắng. Rất nhiều gia đình trên ban công còn trồng thêm hoa thảo thảo, đáng tiếc phần lớn đều thiếu chăm sóc, không phải là khô héo thì là cỏ dại mọc tràn lan, càng tăng thêm vẻ tiêu điều.

Bất quá không khí sinh hoạt nơi đây không hẳn như thế, có nghèo khó, có giàu sang, có thừa, có tình tề.

Tiểu khu này tuy rằng đã lâu đời, nhưng những người sống trong đó cũng không thiếu.

Đối diện cổng trước là một gốc đại thụ lâu năm, tán cây càng ngày càng sum xuê. Hiện giờ không khí tang thương, nhờ vậy mà bớt nặng nề hơn.

Dưới tán cổ thụ, có người thì kể chuyện Hán Sở tranh hùng, lại có người kéo ghế ngồi cắn hạt dưa, một bên ngồi nói những chuyện tào lao đời thường.

Đang nói chuyện, Hồ Nhị thăm bên này bỗng nhiên thờ dài: “Ồi, các bác xem không biết lão Tần kiếp trước đã tạo nghiệt gì! Có cô con gái tốt như thế, bình thường cũng rất hiểu chuyện, thế nào mà đạo gần đây, bỗng nhiên tính tình lại dở dở ương ương?”

Xung quanh mấy cô cô thăm thăm khí thế hưng hực nóng lên, trong đó người mặc áo len Lư Vinh tẩu về mặt thần bí đề nghị thanh âm nói: “Nghe nói là bị điên, lại cho rằng mình chính là cái gì mà công tử quý tộc cổ đại, cả ngày không ngừng la hét làm ồn, cũng chẳng để ý đến hình tượng của mình trong mắt người khác nữa! Hiện tại gia đình đã xin cho cô bé nghỉ học, xem ra là muốn đưa vào bệnh viện tâm thần rồi...”

Bên kia Trương tẩu ngón tay mập mập bốc lên một nắm hạt dưa, híp mắt nói: “Chuyện này tôi biết rõ nhất. Con tôi dạy học bên trường cấp III, mà con gái Tần gia cũng đang học năm thứ nhất trường đó.”

Hồ Nhị thăm cùng Lư Vinh tẩu trên mặt hiện rõ sự kích động, vội vàng truy hỏi.

Trương tẩu tay cầm cái giá, mắt đảo qua đảo lại nói: “Cái con bé Tần Mạt trước kia quả thật rất biết điều, thành tích tuy rằng không phải quá cao, nhưng trong trường cũng rất nổi bật, còn bây giờ nói là đội sổ cũng không sai.

Hai tháng trước không biết mắc bệnh cảm ra sao? Sốt cao đến 39 độ, liền xin nghỉ hai ngày. Ai biết được hết nghỉ phép rồi lại mắc bệnh điên, đến giờ học ngữ văn đang yên đang lành tự nhiên nhảy dựng lên, lại còn mắng cả thầy giáo, đương nhiên là bị đuổi ra khỏi lớp học!

Hai vợ chồng lão Tần phải đến tận trường đón, kết quả con bé ngay cả cha mẹ mình cũng không nhận, lại còn mắng chửi cả mọi người xung quanh. Lời nói thì toàn yêu ma quỷ quái, không tuân theo lễ nghĩa thông thường, mở miệng ra là bỗ công tữ. Lúc nào thái độ cũng ngạo nghễ... Sau hai vợ chồng lão Tần phải đưa con bé đến bệnh viện, bác sĩ bảo đầu óc con bé có vấn đề rồi!

Theo con tôi bảo gia đình lão Tần cùng thầy chủ nhiệm quan hệ khá tốt, nên thầy cũng giúp đưa con bé đến bệnh viện, nhìn thấy y tá liền bảo người ta là sát thủ, đưa đi tiêm thì kháng cự, vừa nhìn thấy ông tiêm liền giơ tay ra bẻ gãy! Cái cảnh gà bay chó chạy này, không nhìn thấy thật đáng tiếc!”

Trương tẩu vừa nói, vừa rung đùi đắc ý, ánh mắt sáng lên, những người không biết còn cho rằng Trương tẩu đang xem hài kịch.

“Đến thế cơ á?” Hồ Nhị thăm vội vàng hỏi, “Đưa vào viện tâm thần rồi sao? Trường học xử lý thế nào?”

“Haizz...” Trương tàu lại thở dài, “Vào rồi, sao có thể không vào được chứ? Bị nặng như vậy lại không đưa vào viện, để ở nhà sao chịu nổi? Lão Tàn thật đáng thương, nuôi được cô con gái lớn như thế rồi tự nhiên lại mắc bệnh. Cũng may họ còn có một đứa con nhỏ nữa, nếu không hai vợ chồng sao mà sống nổi!”

Lưu Vinh tàu cũng lắc đầu thở dài theo: “Thực là đáng thương, lại gặp phải việc thế này.”

“Mà trường học giải quyết thế nào? Chẳng lẽ cuộc đời con bé thoáng chốc bị hủy đi sao?” Hồ Nhị thăm về mặt bất nhẫn, lại tiếp tục hỏi.

Trương tàu lắc đầu nói: “Còn có thể thế nào? Ai bảo con bé đầu óc có vấn đề. Bất quá trường học cũng cho nó một đường lui, chỉ cần tháng chín trước học kỳ sau khỏi bệnh, thì sẽ được đi học trở lại, đồng thời nhận được ưu tiên cao nhất.”

“Nhưng bây giờ là cuối tháng năm rồi...” Lưu Vinh tàu trở mặt.

“Đúng vậy” Hồ Nhị thăm đang ăn hạt dưa cũng gật đầu, thở dài nói, “Thực là cô bé đáng thương, bệnh nặng như vậy, mà từ cuối tháng năm đến đầu tháng chín chỉ vãn vãn có ba tháng, liệu có thể khỏi hẳn sao? Ai, nhưng dù sao trường học làm thế này là cũng hết sức mình rồi...”

“Chiều!” Dưới tán cây bên kia, một ông lão râu dài tóc bạc vừa hạ một nước cờ rồi bỗng nhiên cao giọng quát, “Rảnh rồi tới mức đứng đó bàn chuyện thị phi ư, gia đình họ chưa đủ đáng thương hay sao, các người còn muốn nói cái gì?”

Mấy bà cô thấy vậy cũng không nói gì nữa, đem ánh mắt lạnh lẽo hướng sang bên đường.

“Này! Bắt lấy Tàn Mạt! Bắt lấy Tàn Mạt!” Bỗng nhiên có một tiếng hét lớn từ ngoài cửa tiểu khu truyền tới, liền khiến hai bác bảo vệ trị an từ trong phòng lao ra, hướng nơi đang la hét.

“Cái gì, cái gì vậy, sao lại la ầm ĩ cả lên. Làm mất trật tự khu phố!” thấy bác bảo vệ trị an đám người kia liền ngừng nói, “Người là ai? Uy! Không được vào đây!”

Phía dưới cây đại thụ cũng ngừng tan dóc, đang chơi cờ ngừng chơi cờ, đồng loạt hướng về khe hở chỗ cổng tiểu khu nhìn lại.

Bỗng nhiên thấy một bóng dáng gầy nhỏ phảng phất như mang theo một con bão cấp chín cứ như vậy xông qua cửa sắt đang mở, phía sau là mấy chàng trai to khỏe đuổi theo, nhưng dường như không thể bắt được.

Bóng người nhỏ gầy chạy thẳng vào sâu trong tiểu khu, một người trong đó kêu ta: “Ta muốn về nhà! Các người, bọn chết tiệt! Vì cái gì không cho ta về nhà!”

Người mất tốt, còn có thể nhìn rõ quần áo trên người nàng là áo dài quần dài lam bạch, đường vân xen nhau, chính là quần áo của bệnh nhân!

“Là Tàn Mạt!” Hồ Nhị thăm hạ giọng, kinh hô.

“Không lẽ cô bé từ viện tâm thần chạy về đây?” Lưu Vinh tàu thanh âm có chút khản trương nói.

Các y tá, bác sĩ cùng các bảo vệ đồng loạt xông vào tiểu khu, nhất thời làm tiểu khu nhao nhao hỗn loạn, người vãng lai xem náo nhiệt cũng dần dần vây quanh rất đông.

“Mau bắt lấy cô bé! Mau bắt lấy!”

Có người bình luận: “Đứa bé kia trong bệnh viện Tây Bình đánh y tá đến ngất xỉu, rồi chạy trốn đến đây.”

Còn có người nói: “Nhìn không nghĩ là bị tâm thần nha, đánh y tá ngất xỉu còn biết lên lút chạy, nghe nói chạy thoát qua chợ rồi, chạy đến tiểu khu này mới bị bác sĩ đuổi đến!”

“Cũng thật kỳ lạ, bệnh nhân tâm thần mà còn có thể tư duy logic đến vậy sao, thông thường thì đầu óc phải rối loạn chứ.”

“Nghĩ xem bệnh viện Tây Bình là nơi nào? Dù là người thường vào chẳng nữa, cũng thành người tâm thần nha!”

Hồ Nhị thăm tay trái vội vàng kéo Lưu Vinh tàu, tay phải kéo Trương tàu, ba người mau đi vài bước, liền muốn đuổi theo xem.

Trước mặt còn có người kêu gào: “Nha đầu kia đừng chạy nhanh như thế!”

Lại có người kêu to: “Mau lên! Đừng để cô bé lên tầng trên!”

Bỗng nhiên phía sau tiếng chuông xe đạp vang lên, Hồ Nhị thăm vừa quay đầu, thấy một người phụ nữ trung niên, khuôn mặt nhìn vào trong tràn đầy lo lắng.

“Là Tàn tàu!”

Phía sau có người hô: “Là mẹ Tần Mạt! Mau tránh ra! Tránh ra! Để thím ấy vào trong bắt người!”

Hồ Nhị thẳm đột nhiên ngừng bước, Trương gia tẩu bên cạnh giật dữ nói: “Có con như vậy, hai vợ chồng lão Tần thật quá khổ.”

Mọi người đang xem náo nhiệt nhất thời tản ra. Mẹ Tần Mạt dường như cũng tức giận, trong chốc lát liền đi đến nhà trọ số 6, từng bước một bước lên bậc thang.

Mà người ngoài, không thể xem được những gì đang diễn ra bên trong

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Nàng không điên (2)

Cánh cửa đóng lại.

Phía ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ.

Phòng ngủ rất nhỏ và hẹp, khó khăn lắm mới kê được cái giường hai tầng, bên cạnh đặt chiếc bàn học có hai ngăn kéo cùng với hai cái ghế nhỏ. Bàn học đặt đối diện cửa sổ, bên trái là giường, bên phải là cánh cửa gỗ thô sơ, phía trên được treo một chiếc gương to.

Tần Mạt nghiêng mình trên giường, cau mày.

Chỉ có nàng tự biết, nàng không có điên.

Mặt trời đã xuống, cửa sổ chỉ lộ ra ánh sáng hoàng hôn nhàn nhạt. Nhưng Tần Mạt cũng không mở đèn, bởi vì bóng tối, yên tĩnh giúp nàng tập trung suy nghĩ hơn.

Nàng không có điên, thế giới này cũng không có điên, như vậy kết luận chỉ có một: nàng gặp phải phép thuật truyền thuyết Thi Tá Hoàn Hồn, hơn nữa lại còn đi đến một thế giới xa lạ.

Tần Mạt, tên khai sinh Tần Mạch, là nam tử, người Bắc Tống, gia tộc Biện Kinh quyền thế, trưởng tôn của Tần thị.

Nói về Tần Mạch cũng thật đáng sợ, thời niên thiếu nhẹ nhàng, cười ngơ rong chơi, phong lưu vô cùng. Tần công tử rất được yêu chiều, nên với người khác luôn có vài phần kiêu ngạo. Chính vì như vậy, tai họa mới đến.

Bởi vì thương tiếc một ca nữ, Tần Mạch cùng người khác tranh đấu, kết quả bị mưu sát, bị đẩy xuống sông Biện Lương, chết chìm. Nói thật, trước khi chết, Tần Mạch đã chuẩn bị tâm lý gặp diêm vương. Chi là trăm đường cũng không nghĩ đến, từ khi chìm trong nước cho tới khi mở mắt ra, không phải là được cứu vớt, cũng không phải là Diêm La Âm ti.

Mà là một thế giới kỳ quái!

Lúc trước Tần Mạch còn cho rằng đang ở vương quốc của yêu mà quý quái! Nhìn chung quanh, tuy rằng diện mạo là hình người, nhưng ẩn nặc lại kỳ quái, còn không hiểu lễ nghĩa bề trên. Bọn họ có thể sử dụng những công cụ kỳ quái, lời nói cũng kỳ quái, Tần Mạch vô phương lý giải.

Thế giới này làm Tần Mạch nơm nớp lo sợ. Vừa mới đến, có người tố cáo hắn, muốn hắn đi học, hắn liền đến học trong một trường kỳ quái. Trong trường nam nữ cùng học, cái này không nói, càng đáng sợ là, các lão sư ngâm Tây Hán nhạc phủ đều lạc vần lạc điệu, chữa sai hết bài này đến bài khác, khiến Tần Mạch không thể nhẫn nại.

Hắn tuy bị gọi là công tử quần nhưng vẫn dốt vũ dật, nhưng công tử quần nhưng nghề chính là gì? Chính là văn thái phong lưu a!

Mà người được xưng lão sư này đến ngâm còn sai, Tần Mạch phong lưu hào hoa, ngâm thơ đối chữ, đường đường công tử quần nhưng sao có thể nhin được chữ? Như vậy cũng đòi làm lão sư, không phải làm con cháu thì làm gì?

Công tử quần nhưng cũng có kiêu ngạo, Tần Mạch không thể nhin được nữa, lúc này liền đem một đám lão sư không ra lão sư, học trò không ra học trò, tất cả mắng to một trận.

Thế là mắng cho sượng mồm, rồi tai họa đến.

Có hai người tự xưng là ba mẹ hắn xuất hiện—— ngay lúc ấy, Tần Mạch không thể lý giải “Ba mẹ” là cái thứ gì, mãi cho đến thật nhiều ngày về sau, hắn đại khái mới minh bạch, thì ra là “Phụ mẫu”.

Ba mẹ đem hắn gía lâm đến một địa phương kỳ quái với danh tự “Bệnh viện”, người nơi đó so với trong trường học càng yêu ma hơn. Có yêu nữ mặc

quần áo trắng tay cầm kim thật dài định đâm hấn, còn có một số ít áo dài trắng tên gọi “Bác sĩ” đem rất nhiều đồ vật kỳ lạ đặt lên người hấn. Lại có lúc bị đẩy vào một cỗ máy móc như cái quan tài, Tần Mạch cho rằng mình bị đem đi chôn sống!

Hấn phản kháng, hấn chỉ đánh lại lũ yêu ma đó.

Vậy mà có người cho rằng hấn điên, còn có người nói hấn bệnh rất nguy kịch, thuốc và châm cứu vô phương cứu chữa.

Thế giới này có một nơi chuyên môn để nhốt những kẻ điên, bọn họ liền đem hấn chuyển nơi tên “Tây Bình bệnh viện” là bệnh viện tâm thần. Đương nhiên, Tần Mạch hiện tại cũng biết, nguyên lai bệnh tâm thần chính là bệnh điên.

Hai tháng ở cùng đám người điên cũng đủ để hấn biết, trên đời này đại khái có rất ít người ‘bình thường’ như hấn. Vậy mà Tần Mạch, lại bị đánh đồng thành đồng loại của kẻ điên, đúng là một lũ dở hơi!

Thời gian hai tháng tuy gian nan, nhưng cũng giúp Tần Mạch sáng tỏ rất nhiều truyện.

Tỷ như, thế giới này có rất nhiều quy tắc, nếu như không phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ với lũ điên này, hấn có lẽ đã thích nghi với quy tắc nơi đây rồi. Chỉ ít, nói trắng ra là hấn sẽ không đem những nghi vấn và suy nghĩ khác lạ của mình biểu hiện ra ngoài. Lại tỷ như, trước đây những nhân vật mà hấn cho là yêu mà quý quái, chỉ là cách sống của bọn họ và hấn có nhiều bất đồng, cho nên mới có đáng về kỳ quái như vậy.

Ngoài ra, Tần Mạch còn hiểu được đạo lý im lặng là vàng. Hấn phải nén giận, bót phản kháng lại, bằng không vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái nơi khủng bố “Tây Bình bệnh viện” này!

Nhưng thu hoạch lớn nhất chính là, Tần Mạch có thể thông qua cái hộp sắt kỳ quái gọi là “Truyền hình” hiểu được rất nhiều sinh hoạt, lễ nghi, quy tắc hàng ngày. Hấn cũng rõ, có lẽ mình không phải bị thuật Tả Thi Hoàn Hồn đưa đến một thế giới khác, mà là theo Tổng Triều xuyên đến tương lai!

Năm đó còn là công tử quần nhung, Tần Mạch tuy rằng có rất nhiều ý tưởng táo bạo, nhưng hấn chưa có tưởng tượng ra, Tổng Triều ngàn năm về sau, lại có hình dạng như vậy!

Tần Mạch tới đây, bắt quá, cũng chỉ là thêm một đoạn nhân sinh, với hấn mà nói, thật sự không biết là phúc hay họa.

Nghĩ đến đây, đầu hấn cơ hồ lại đau nhức. Có lẽ xuyên qua đến tương lai không phải là điều xấu nhất, kinh dị nhất là, hấn nhẹ nhàng theo thời đại hỗn loạn đen tối từ một công tử ngọc thụ lâm phong biến thành một nha đầu cực kì xấu xí!

Lúc này, Tần Mạch lẽ ra phải than oán mình đường đường từ một nam nhi bảy thước biến thành một nữ nhi yếu đuối, chứ không phải là cái gì mà công tử tuần tú với nữ nhân xấu xí. Tần công tử phong lưu vốn chỉ biết ăn ngon mặc đẹp, muốn hấn không chú ý dung mạo đẹp xấu thì thật khó.

Nói cách khác, bản năng của công tử quần nhung là giám định và thưởng thức mỹ nữ, xuyên qua tuy rằng bị biến thành nữ, nhưng muốn che dấu bản năng này, như vậy còn chưa đủ. . .

Được rồi, kỳ thật hiện giờ nha đầu Tần Mạch cũng không phải rất xấu, thế nhưng con mắt của Tần công tử là thuộc hạng nào? Hấn đã gặp quá nhiều tuyệt sắc mỹ nữ. Thế nên Tần Mạch hình dáng bình thường, hấn vội cho là xấu xí, không nói nàng cực xấu, đã là “Hạ thủ lưu tình”.

Thở dài một hơi, Tần Mạch không biết mình là nên buồn việc xuyên qua, hay là việc nam biến thành nữ, hay là từ tuần tú biến thành xấu xí. . .

“Được!” Hấn tự cổ vũ chính mình, “Ta luôn là người có tình có nghĩa, không nói người là nha đầu xấu nữa, nhiều lắm, nhiều lắm cũng là thanh tú bình thường đi. . .”

Tự nói như vậy, Tần Mạch khoe miệng nhếch lên, bộ dạng nhìn rất chướng mắt.

Phía ngoài phòng khách thanh âm trò chuyện dần dần nhỏ lại, Tần Mạch lặng lẽ đi đến cạnh cửa, đưa tai lắng nghe.

Chỉ nghe thấy người cha Tần Bối Tường nói: “Thưa bác sĩ, con gái tôi thực sự đã gây rất nhiều phiền toái cho mọi người. Như vậy đi, tôi sẽ và mẹ nó xin nghỉ vài ngày, ở nhà giáo dục dạy dỗ nó cho tốt. Nếu có thể đỡ hơn thì tốt. Còn nếu thật sự không được. . .” thanh âm quyết đoán, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Sẽ đưa nó lại bệnh viện! Nếu còn muốn trốn, hãy quản thật chặt, thật nghiêm ngặt vào, muốn trốn cũng không được!”

Tần Mạch trong lòng nhảy dựng lên, tự nói thầm: “Lần này nhất định phải thật quy củ, im lặng là vàng, tuyệt đối không thể lại bị nhốt vào đó! Đến Tây Bình không ngốc cũng phát điên mất!”

Sau đó là người mẹ Bùi Hà tiếng nức nở mơ hồ, thở dài đồng ý với bác sĩ.

Trong phòng nhỏ đầy ám khí, Tần Mạch ánh mắt âm trầm, thở dài một tiếng: “Từ nay về sau, ta là tiểu nha đầu Tần Mạch mười tám tuổi. . .”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 3: chỉ bằng con đường xa phía trước

Màn đêm buông xuống, đèn nhà Tần gia bật sáng, bên trong không khí u ám và trầm mặc.

Bác sĩ đã rời đi, Tần Mạt tiếp tục ngồi bất động trong bóng tối, nàng hạ quyết tâm sẽ hành xử theo đúng phép tắc ở đây, bên ngoài phòng khách ba má Tần không gọi nàng, nàng tuyệt đối không ra ngoài.

Một lúc sau, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tiếng mở cửa, tiếp theo một giọng nói trẻ con vang lên: "Ba mẹ, con về rồi!"

"A, Tiểu Chí đã về, con ăn cơm trưa ở trường chưa?" Bùi Hà thanh nói, trong thanh âm thấp có chút khàn khà

"Đã ăn rồi, mẹ à bây giờ con đi làm bài tập."

"Đợi một chút!" Tần Bái Tường thanh âm trầm thấp nói, "Tiểu Chí, hôm nay sao lại về muộn vậy?"

"Không có." bé trai trong thanh âm dường như có điểm giấu giếm, "Con chỉ cùng tụi bạn đi chơi bóng rổ."

"Tốt " Tần Bái Tường hiện tại cũng không tâm tư quản hấn, "Đừng về phòng của con vội, chị con trở về rồi. Con đến phòng ba mẹ làm bài tập đi!"

"A! Chị về rồi?" Tần Vân Chí vui vẻ, "Lúc nào vậy, con có một số bài tập không hiểu muốn nhờ chị giảng dùm. Kỳ lạ, sao chị lại không bật đèn? Ai, chị à, sao chị lại...?"

Tần Bái Tường nhỏ giọng nói: "Đừng vào! Không phải chị cả, mà là chị hai của con."

"Cái gì? Chị hai?" Tần Vân Chí cố gắng nói với thanh âm nhỏ nhất, "Ba, mẹ, sao chị hai lại trở về được?"

Bùi Hà không thể chịu nổi nữa, lấy tay che miệng, nghẹn ngào khóc thầm.

Tần Bái Tường cả giận nói: "Tại sao con có thể nói chị hai không trở về được, mau về phòng làm bài tập đi!"

"Vâng.." thanh âm Tần Vân Chí xa dần, lí nhí nói, "Nói thật, con cũng sợ chị hai lắm. Ai, có lẽ đêm nay lại ngủ ở sofa trong phòng khách..."

Trong phòng ngủ, Tần Mạt áp tai nghe lén, môi mím chặt lại. Ai cũng vậy, đều xem nàng như kẻ điên.

Nghĩ tới năm đó... Thôi, cho dù năm đó là hảo hán oai hùng, nhưng hiện giờ nàng không phải hảo hán, nên càng không thể nói được gì.

Nàng vịn vẹo ra chỗ cánh cửa, mở ra rồi đi vào phòng khách.

Tần Bái Tường và Bùi Hà đồng loạt nhìn nàng, giữa lông mày không nén nổi kinh ngạc.

"Ba, mẹ." Tần Mạt kêu nhỏ một tiếng, "Con có chuyện muốn nói với hai người." Nói rồi, nàng trực tiếp đi đến ngồi xuống ghế sofa.

Tần Bái Tường hòa Bùi Hà không lên tiếng, Tần Mạt cúi thấp đầu, trong lòng không nhẫn nại được bắt đầu đánh giá: "Ta đành nói theo kiểu dịu dàng, giọng ngọt như đường như mật. Không hiểu tiểu nha đầu này bộ dạng thường như thế nào, chắc cũng chỉ như vậy thôi. Mà khẩu âm này thực kỳ quái, nói nhiều mệt muốn chết, các người cũng đừng bắt ta đi học, nếu không ta nhất định vẫn phản kháng. Còn cả tiếng phổ thông trên tv nữa, đúng là ép người."

Bên này Tần Mạt nghĩ ngợi lung tung một hồi, không đợi đến hai vợ chồng Tần gia đáp lại, ngẩng cao đầu, ho nhẹ một tiếng nói: "Ba, mẹ, con rất tốt." Vừa nói, ngầm oán thầm: "May mà không phải gọi bằng phụ thân, mẫu thân. Bằng không thiếu gia ta có chết cũng không kêu!"

"A?" Bùi Hà phảng phất như ở trong mộng mới tỉnh dậy, đáp lại một tiếng, "Cái gì?"

Tần Bái Tường cẩn thận dò xét nói: "Mặt mặt, hiện tại con thấy thế nào?"

Tần Mạt rất khẳng định, gật đầu nói: "Con hiện tại rất tốt. Hai tháng trước chỉ là một giấc mộng, hiện tại đã tỉnh, ba mẹ không cần lo lắng." Nói dứt lời, trong lòng nàng còn có vài phần đắc ý: "Năm đó bằng tài ăn nói của ta, ngay cả Biện Kinh hoa khôi còn ái mộ, hiện giờ chỉ là viện cái có nhỏ, thật không bằng một bữa ăn sáng?"

Cái tên này đúng là điển hình của loại quân tử quần nhưng, vẫn chứng nào tật nấy.

Nghĩ ngợi một hồi, Bùi Hà cẩn thận dò xét Tần Mạt, vươn bàn tay ra trước mặt nàng, nắm thành quả đấm, thốt ra một câu hỏi cực kỳ đả kích: "Mặt Mạt, đây là mảy?"

Tần Mạt hít sâu một hơi, lần nữa ở trong lòng nhắc lại : phát ngôn phải cẩn thận, rốt cục thì cười trừ nói: "Đây là quả đấm." Nói xong liền hạ quyết tâm, nếu như không ai hỏi, kiên quyết không mở miệng trước.

Tần Bái Tường lại một tay chỉ vào bàn trà trước sofa hỏi: "Cái này là cái gì?"

"Bàn trà." Tần Mạt mặt không biểu tình.

Nghĩ nghĩ một lát, Tần Bái Tường cầm lấy một chồng tư liệu trên bàn trà, đây là những tư liệu bác sĩ giao cho ông để kiểm tra tâm lý của nàng, ông quyết định dùng biện pháp này để xem xét tâm trạng nữ nhi của mình.

"Mạt Mạt, con là ai?" Tần Bái Tường cẩn thận hỏi. Dựa theo liệu pháp của bác sĩ, Tần Mạt mắc chứng tâm thần phân liệt, nàng tự tưởng tượng ra một thế giới không có thật, cho rằng tất cả mọi thứ xung quanh là không hợp lý, nghĩ rằng ai cũng muốn hại mình.

"Con là Tần Mạt, là một học sinh cấp 3 bình thường." Tần Mạt giữ vững tinh thần, biết rõ lúc này là thời khắc mấu chốt, không thể để vợ chồng kia nghi ngờ, nếu không lại phải đến "Tây Bình bệnh viện" một lần nữa. Đến lúc đó, khó mà có thể chạy thoát lần nữa.

"Mạt Mạt, nếu như ba muốn ngày mai con đến trường, con có đi không?"

"Đi a, học sinh không phải muốn đến trường sao?"

Tần Bái Tường ánh mắt nhẹ nhàng một chút, ôm lấy cánh tay Bùi Hà đang đứng bên cạnh.

"Mạt Mạt, con thấy mọi người xung quanh đối xử với mình như thế nào?"

"Tốt một cách hoàn hảo."

"Giờ con có đói bụng không?"

"Không ăn cơm trưa, nên có hơi đói." Tần Mạt nghĩ nghĩ, lại nói: "Ba xem chúng ta có nên ăn cơm tối rồi mới nói chuyện?" Nàng nghĩ bình thường người nào mà đang đói, cũng đều muốn ăn trước khi làm việc khác.

Tần Bái Tường và Bùi Hà liếc nhau, trong mắt ánh lên vẻ yên tâm. Kỳ thật, là bậc cha mẹ, nào có muốn đem con cái mình đến bệnh viện tâm thần? Nếu không phải Tần Mạt gây ra náo động quá lớn, thì họ cũng không quyết định làm như vậy.

Thế nhưng chỉ một đoạn đối thoại đơn giản này cũng không thể quyết định Tần Mạt có thực sự bình thường trở lại hay chưa, Tần Bái Tường quyết định, mấy ngày này phải giám sát Tần Mạt thật kỹ càng.

"Này, mẹ nó, còn không đi nấu cơm đi?"

Bùi Hà vội vàng gạt đầu, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Tần Bái Tường lại nói: "Mạt Mạt, mấy ngày này con trước hết ở nhà nghỉ ngơi, ba sẽ bảo mẹ ở nhà trông con?"

"Dạ." Tần Mạt đáp ứng một cách phi thường sáng khoái. Vốn nàng cũng không thích đi học, thế giới này đối nàng mà nói, là một thế giới xa lạ kỳ quái, nàng ước gì mình được ở nhà xem truyền hình, có thể nhìn được rất nhiều thứ lạ mắt.

Tần Bái Tường từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá, châm một điếu rồi im lặng ngồi suy tư, hút thuốc xong, mới quay ra Tần Mạt nói: "Mạt Mạt, con có muốn làm gì không?"

"Có!" Tần Mạt sắc mặt vui vẻ, "Con muốn đọc sách, có thể tìm nhiều sách cho con đọc được không?"

Tần Bái Tường ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, giật mình nói: "Tốt, con muốn xem sách gì?"

"Con nghĩ là từ điển Hán ngữ." Tần Mạt nghĩ đến mình mới đầu ngay cả chữ cũng viết nhầm, về sau mới rõ chữ ở nơi này và nơi của hán hoàn toàn bất đồng. "Con muốn đọc nhị thập tứ sử. Đúng rồi, con lần trước thấy trong TV nói một cuốn sách gọi là 'Mười vạn câu hỏi vì sao' "

Tần Mạt trong lòng suy đoán "Vì sao" lại hỏi những mười vạn lần.

"Nhị thập tứ sử, mười vạn câu hỏi vì sao? Đều là những bộ sách rất quý..." Tần Bái Tường thì thào, sau một lát mới cười ảm đạm nói, "Được, Mạt Mạt đã thích, ba sẽ mua cho con. Mua rồi, con cùng chị và em trai có thể xem chung."

Tần Mạt không nói gì nữa, chỉ là trong lòng bỗng nhiên cảm thấy người nam nhân trước mắt này cũng không phải quá xa lạ.

"Toàn là sách quý", chỉ mấy chữ đơn giản này, đã có thể khiến nàng biết được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Chữ nhẩn cắt tâm ta

Sắc trời thay đổi, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của cánh cửa sổ, chiếu thẳng lên gương mặt của cô gái đang nằm trên giường.

Cô gái này làn da trắng nõn, ngũ quan coi là bình thường, đơn giản là thanh tú, không đẹp cũng không xấu. Ánh mặt trời xuyên qua, những tia nắng nhảy múa trên người nàng, trong lúc đang ngủ mơ màng nàng nhếch môi, cử chỉ thật đáng yêu tươi sáng. Có vẻ như ánh mặt trời đã quấy rầy mộng đẹp của nàng, thế là khuôn mặt có nét giận dữ, khế nhẩn lại, tuy vậy vẫn có nét lung linh khá ái.

“Mặt Mặt?”

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

Tần Mặt đột nhiên mở mắt ra, miệng nhếch lên rồi ngồi dậy, sau đó nhanh tay nhanh chân thay áo ngủ, mặc chiếc T-shirt cùng quần dài, đi vài bước đến cạnh cửa, vịn cái nắm tay, cánh cửa liền mở ra.

“Chúc mẹ buổi sáng tốt lành.” Nàng chuẩn bị trước một nụ cười ngọt ngào, vạn phần mong Bùi Hà hài lòng, hi vọng Bùi Hà từ nay quên mất chuyện nàng đã từng đến “Tây Bình bệnh viện”. Tuy cố gắng tươi cười, cười được nhưng nội tâm nàng lại thấy buồn nôn—”Ta nhịn!” Tần Mặt ở trong lòng nặc niệm chữ nhẩn.

Bùi Hà quả nhiên cũng mỉm cười, nữ nhi của bà từ trước đến giờ đều hiền như khúc gỗ, sau khi “Điên điên khùng khùng”, hiện tại lại nở nụ cười ngọt ngào như vậy là lần đầu tiên bà nhìn thấy, thế nên ánh mắt không giấu được vẻ vui mừng.

“Ăn sáng thôi Mặt Mặt. Con mau đi rửa mặt đi, sáng nay có sữa đậu nành, giờ tranh thủ làm nóng trước.”

Tần Mặt gật đầu, bước nhanh đến nhà vệ sinh.

Rửa mặt, đánh răng, động tác đơn giản, nhưng vẫn khiến nàng khó chịu. Trước khi xuyên qua, nàng là công tử danh gia vọng tộc, rửa mặt cũng có người hầu hạ. Tần Mặt lúc đó, mỗi ngày buổi sáng đều tắm gội bằng cánh hoa hồng, súc miệng bằng nước hoa lan, được mỹ nhân phục vụ, bàn tay trắng nõn giúp hắn thay quần áo. Còn lúc này bàn chải đánh răng tuy so với thời kia có điểm tiện lợi hơn, thế nhưng nàng vẫn chẳng thích thú tẹo nào bởi phải tự mình làm tất cả.

“Thôi...” nàng lại thở than. “Chẳng phải đã nói không nghĩ nhiều nữa sao, càng nghĩ càng khó chịu. Chẳng lẽ ở Tây Bình bệnh viện còn chưa đủ? Nếu không muốn quay lại nơi đó, cái khổ này, ta nhất định phải nhịn!”

Nhẩn nại, nếu như quen rồi, kỳ thật cũng không phải chật vật lắm.

Tần Mặt mau chóng rửa mặt xong, lại bước ra phòng khách.

Diện tích nhà Tần gia thực sự là rất nhỏ, phòng khách và nhà ăn gộp chung lại, bàn trà trước sofa chính là bàn ăn, bữa sáng liền dọn trên bàn trà.

Tần Vân Chí trên ghế sofa bên trái bà ăn để dùng bữa sáng, một tay bánh bao, một tay cốc sữa đậu nành, gương mặt còn dính chút trắng trắng của bánh bao.

Tần Mặt nhìn thấy vậy thấy khó chịu thâm bĩu môi, tướng ăn của Tần Vân Chí thật sự là không lọt được vào mắt nàng, trong lòng thầm nghĩ: “Không ngờ đệ đệ của nha đầu này lại ăn uống khó coi như vậy.”

Thế nhưng lúc này không giống với trước kia, đang ở trong tầm ngắm, Tần Mặt đương nhiên cũng không dám nhiều lời. Nàng trực tiếp ngồi xuống chỗ còn lại trên sofa, coi như không thấy Tần Vân Chí, tự bụng cốc sữa đậu nành, uống một cách tao nhã.

Miếng thứ nhất, Tần Mặt ngậm trong miệng, chờ một lúc, sau đó mới từ từ nuốt xuống. Miếng thứ hai, Tần Mặt tự nói với chính mình: “Không bằng thức ăn ở Tây Bình bệnh viện, ta nhịn!”

“Mặt Mặt, sao chỉ uống sữa, không ăn bánh bao sao?” Bùi Hà cời tạp dề bên hông rồi vất lên thành sofa, đi đến đối diện Tần Vân Chí, thông thả ngồi xuống ghế, cũng bụng cốc sữa đậu nành lên bắt đầu uống.

Tần Mặt nhẩn nhẩn, đem câu “Sao không có dưa” nuốt vào trong bụng, rót cục cũng duỗi tay ra, lấy ngón cái cầm lấy một góc bánh bao, cho lên bờ môi cắn ăn.

Tuy rằng như nhai vụn gỗ, thế nhưng chỉ cần không phải là “Tây Bình bệnh viện”, tất cả mọi thứ đều coi là tốt.

Bùi Hà vừa ăn, vừa lén lút đánh giá nữ nhi, thấy bộ dạng im lặng của nàng, trong lòng cũng phần nào an ủi, lo lắng trong lòng giờ đã vơi đi hơn nửa.

“Mẹ, con ăn xong rồi!” Tần Vân Chí lau mép, cầm túi sách bên cạnh rồi lao thẳng ra ngoài cửa, từ đầu đến cuối, cũng không liếc Tần Mặt một cái.

“Ai, con à, vừa mới ăn sáng xong, đi chậm lại một chút!” Bùi Hà nói còn chưa xong, bên kia bịch một tiếng, Tần Vân Chí đã đóng cửa lại.

“Nhìn em con kia... Ai!” Bùi Hà cũng chỉ oán giận một tiếng, rồi quay sang Tần Mạt khẽ mỉm cười.

Kỳ thật Tần Mạt nghĩ nên đi theo quờ trách vài câu, thế nhưng nghĩ đến nguyên tắc im lặng là vàng, nàng đành phải nhẫn nhịn. Kỳ thật Tần công tử luôn nghĩ gì nói đó, lời nói còn có phần đặc biệt, hiện giờ muốn nàng giả bộ nhà nhận lịch sự, cũng không dễ dàng gì. Bất quá lúc này là thời đại kỳ quái nào, nàng phải nhịn, không có gì là không nhịn được cả.

Mấy ngày tiếp theo, Tần Mạt vẫn chỉ ở nhà, không ra cổng trước không bước cổng trong, chỉ cùng sớm chiều ở bên cạnh Bùi Hà. Nàng có thể nói là nom nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng, sợ Bùi Hà không hài lòng một cái, cho rằng nàng lại điên, sau đó đem nàng tống vào “Tây Bình bệnh viện”.

Lúc này trời đã xế chiều, Tần Bái Tường tan làm trở về, bỗng nhiên nhìn Tần Mạt mang theo nét vui mừng.

Ông một tay cầm cặp công văn, một tay nhắc cái túi nhựa t Tần Mạt đang ngồi trên ghế sofa xem truyền hình liền hô to: “Mạt Mạt, ba mua sách cho con này!”

Tần Mạt ngạc nhiên rồi vui mừng, gấp rút đến chỗ Tần Bái Tường nghênh đón, một tay cầm lấy túi nhựa trong tay ông, một bên biết điều nói: “Cám ơn ba!” nàng tuy giả bộ điềm đạm, nhưng nhìn món ưu đãi ở tay mình, thì ra bộ dạng biết điều cũng không khó khăn đến vậy.

Mở túi ra, bên trong dày nhất là quyển Hán ngữ từ điển hiện đại, còn có ba bốn quyển là Lịch sử Trung Hoa năm nghìn năm, cuốn thứ sáu chính là Một vạn câu hỏi vì sao.

Tổng cộng có bảy quyển sách, Tần Mạt như nhặt được vàng. Nhớ kiếp trước trong thư phòng của mình có đến hàng vạn quyển sách, tuy nhiên cho dù nàng hiểu được hết thì đó cũng chỉ là sách cô, thế nên giờ phút này có được bảy cuốn sách trên tâm trạng nàng cực kỳ vui vẻ.

Tần Bái Tường không nhịn được giờ bàn tay to của mình lên, nhẹ nhàng phủ lên cái đầu nhỏ của Tần Mạt, đi theo mái tóc mềm mại của nàng khẽ sờ.

Tần Mạt tóc không hề dài, là kiểu tóc phổ biến của nữ sinh bây giờ, bây giờ mới chỉ dài đến bờ vai, nàng mỗi ngày đều hết sức chăm chút. Giờ phút này bị Tần Bái Tường sờ sờ, nàng tức tối không muốn nhẫn nhịn nữa, sau một lát, trong lòng nàng phảng phất cảm thấy hơi ấm từ Tần Bái Tường truyền tới, mới khôi phục lại về tự nhiên.

“Được, nể tình người mua sách cho ta, thiếu gia cũng không đo với người chuyện nhỏ này!” An ủi mình, an ủi mình, thế nhưng Tần Mạt trong lòng vẫn bất mãn. “Coi ta là con chó nhỏ sao? Muốn sờ thì sờ? Hừ!”

Bữa tối Tần ba Tần mẹ cùng Tần Mạt, ba người dùng bữa. Chị cả Tần Vân Đình năm nay học cuối cấp ba, hiện giờ là cuối tháng năm, chỉ còn mười ngày nữa đến tháng sáu là thi vào trường cao đẳng. Tần Vân Đình học cả ngày tại trường trung học, mấy ngày này càng không về nhà. Mà nam hài duy nhất Tần Vân Chí này cũng đã học lớp chín, việc thi cuối kỳ cũng rất quan trọng, cho nên đề hân ăn cơm tối ở trường rồi học bổ túc nửa buổi xong mới về nhà.

Mấy bữa cơm tối này Tần Mạt thực sự vẫn chưa quen mùi vị, hơn nữa thức ăn này còn có ớt, làm nàng càng không thể tiếp thu nổi. Bắc Tống thời kì đó có vô số loại ớt, nhưng Tần Mạt cũng không thích cái loại thực vật nhiều tính kích thích đó, thế nhưng Bùi Hà nấu ăn lại thiên về vị cay, Tần Mạt cũng không dám phát biểu ý kiến gì, dù sao nhịn một chút, còn hơn là bị tống vào chỗ cũ.

May mà niềm vui vì có sách mới vẫn chưa hết, Tần Mạt ăn cơm tối cũng không cảm thấy gian nan như mọi bữa. Nàng một bên nghe hai vợ chồng Tần Bái Tường nói chuyện phiếm, một bên tự mình tụng niệm “Không ăn thì đói”, nhai a nhai a, rồi cũng ăn xong.

“Mạt Mạt, mấy ngày nay cảm thấy thế nào?” Com nước xong, Tần Bái Tường lại bắt đầu hỏi thăm đến Tần Mạt. Đây là việc mỗi ngày ông cần làm, để xác định nữ nhi của mình đã bình thường trở lại hay chưa.

“Hoàn hảo, những sách giáo khoa kia, có thể xem được chưa.”

“Là đọc sách có thấy vào không?”

“Được.” Tần Mạt khe khẽ mỉm cười, “Ôn cố nhi tri tân[1].”

“Àn!” Tần Bái Tường gật đầu, trong lòng vừa thấy kinh dị vừa thấy vui sướng.

Từ lần náo loạn trước cho đến bây giờ, ông ngày càng thấy nữ nhi bây giờ và lúc trước có nhiều điểm bất đồng. Tuy rằng khác biệt so với trước kia, nhưng mỗi tiếng nói của nữ nhi bây giờ cũng mang theo hương vị mới. Cụ thể là hương vị gì, Tần Bái Tường cũng không thể miêu tả được, ông chỉ cảm giác, nữ nhi của mình có sự thay đổi về khí chất.

Phảng phất như phác ngọc Khai Quang[2], khí chất ôn nhuận, cao quý.

Có lẽ, lần này Tần Mạt thực sự không cần phải trở lại “Tây Bình bệnh viện” nữa rồi.

Q.1 - Chương 5: Kiên trì, quần lụa kiêu ngạo

"Chị hai..." từ cửa truyền đến thanh âm có chủ của Tần Vân Chí.

"Ừ." Tần Mạt đáp lại một tiếng, vẫn dựa vào thành giường như cũ, trên tay đang cầm cuốn từ điển Hán ngữ hiện đại, ánh mắt chăm chú nhìn vào một chữ giản thể rồi so sánh đối chiếu với phồn thể, không hề động dẩy chút nào.

Tiểu nha đầu Tần Mạt đáng thương này trong phòng cũng có một ít văn thư, thể nhưng đều là bản cũ, từ điển hán ngữ cũng chỉ to bằng bàn tay, không bằng một phần mười bản mới, xem thể nào cũng thấy nhàm chán. Hiện giờ có bản tác phẩm vĩ đại tân từ điển này, Tần Mạt cuối cùng không cần phải làm kẻ thất học nữa.

Dốt đặc cán mai, đây là một cách nói kinh khủng tàn bạo. Đối với Tần công tử luôn tự xưng là văn thái phong lưu mà nói, không biết chữ chính là đánh đồng với siêu cấp tai ương "Mỹ từ biến dạng"!

"Chị hai!" Tần Vân Chí gọi to hơn.

"Có chuyện gì?" Tần Mạt vẫn không ngẩng đầu lên. Tuy rằng nàng không muốn bị đưa vào Tây Bình bệnh viện thì phải mất công lấy lòng vợ chồng Tần gia, nhưng nàng cũng không cần thiết phải lấy lòng tên tiểu tử này.

Tần Vân Chí đứng tại cửa, bước chân có vẻ muốn lui về phía sau. Hình tượng kẻ điên ở trong lòng đại đa số người bình thường đều đồng đẳng với "ngang ngạnh", Tần Vân Chí biết rõ chị hai mình mà nổi điên lên thì rất đáng sợ, hắn không dám đi khiêu chiến với cái đáng sợ này.

"Thì là... ba nói ở đây có quyển *Mười vạn câu hỏi vì sao*, nên bảo em đến xem." Tần Vân Chí vừa nói xong, đầu liền quay về phía sau, xem trước phương hướng, tư thế sẵn sàng chạy, nếu có biến động lập tức thì hành ngay.

Trong phòng khách lại truyền tới giọng của Tần Bái Tường: "Mạt Mạt, con đọc sách cùng em đi, có thể nhờ nó mà học thêm một chút."

"Vâng!" Tần Mạt vội vàng lên tiếng trả lời, gương mặt tuy rằng không có nụ cười, nhưng vẫn buông cuốn sách trong tay ra, hất tay về phía Tần Vân Chí nói: "Tiểu Chí, vào đi. Ở nơi này có cuốn *Mười vạn câu hỏi vì sao*, còn có *Lịch sử Trung Hoa năm nghìn năm*, ta cùng xem"

Tần Vân Chí nét mặt kinh hi, năm mười hai tuổi hắn đã rất hiểu kỳ rồi. Cuốn *Mười vạn câu hỏi vì sao* này, bình thường chỉ mượn xem rải rác, hiện giờ có thể xem trọn bộ, trong lòng vui mừng không ngớt nên nổi sợ đối với Tần Mạt cũng vơi bớt đi.

"Chị..."

"Ngồi trên ghế xem, sách xếp ở trên bàn đó."

Tần Bái Tường mua bộ sách này là bản dành cho thiếu nhi, có thể nói là cực kỳ rõ ràng dễ hiểu, lại có vô số những nghiên cứu thú vị. Tần Vân Chí nhìn thấy quyển sách thì vô hứng thú, xem xem một hồi, hắn để quyển sách lên bàn, một tay chống quai hàm, thân thể cũng không chịu được nằm bò lên bàn.

Hải từ ở thời đại này đến ngồi cũng không xong, còn có rất nhiều tiểu hải từ khác vì nằm bò đọc sách mà bị cận thị.

Tần Mạt đã xem cái này trên đài rất nhiều rồi, hiện giờ thoáng nhìn tư thế ngồi của Tiểu Chí, chịu không được liền nhũ mày trách mắng: "Tiểu Chí, em ngồi kiểu gì đó!"

"A?" Tần Vân Chí đang hăng say đọc sách, cũng thuận miệng đáp lại một tiếng, không phản ứng gì trước sự khiển trách của Tần Mạt.

Tần Mạt cảm thấy giận dữ, nàng hiếm khi quan tâm đến người khác, vậy mà tên tiểu oắt tử này lại không nghe lời?

Nàng sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt răn lại ra chiều trách mắng: "Tần Vân Chí! Ngồi ngay lại! Em có muốn hỏng mắt không?"

"A!" Tần Vân Chí thân thể cứng đờ, nghe tiếng quát trong lòng hơi sợ, vội vàng ngồi thẳng.

Phòng ngủ lại yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng lật trang sách và tiếng lẩm nhẩm vang lên, trên trần nhà đèn tiết kiệm năng lượng phát ra ánh sáng nhu hòa, nhất thời lại có vẻ kỳ quái.

Tần Mạt ngáp một cái, cảm giác đã có thể nhận ra rất nhiều chữ giản thể. Chữ giản thể đối nàng mà nói, chẳng hề khó học tí nào bởi vì cái gọi là chữ giản thể kỳ thật cũng không đổi mới toàn bộ bảng chữ, còn có rất nhiều các chữ từ đời trước lưu truyền đến nay. Do bởi có nhiều kiểu viết, hiện tại lại khá bất đồng với chữ phồn thể, cho nên nếu không được học đằng hoàng thì sẽ bị nhận nhầm thôi.

Tần Mạt trong lòng cũng không thích chữ giản thể này, bắt quá nhập gia tùy tục, tất cả đều dùng, nàng sao có thể trở thành người đặc biệt duy nhất? Nàng không học nó, chỉ sợ bị coi là thất học, bị tổng ngay vào "Tây Bình bệnh viện". "Tây Bình bệnh viện" hiện tại quả thực chính là tử huyệt của Tần

Mặt, nàng đã thỏa hiệp chỉ cần không đi đến cái địa phương ma quỷ đó, những chuyện khác đều có thể thương lượng được.

Thời gian đã qua chín giờ, Bùi Hà bụng hai chén cháo mang tới cho chị em nàng, tính để ăn khuya. Bà thấy hai đứa con chăm chỉ học tập, cũng rất vui mừng.

Tần Vân Chí lén lút báo cáo tiểu trạng: "Mẹ, chị hai chỉ nằm trên giường đọc sách, còn nói con thế ngồi không tốt nữa!" Hắn khi nói thì lưng thẳng, còn làm ra bộ dáng ngồi đoan trang.

Mà lúc này đây, Tần Mạt tuy không phải nằm đọc sách, nhưng cũng dựa vào khung giường, nghiêng người ngồi ở trên giường.

Bùi Hà vỗ nhẹ vào đầu Tần Vân Chí, trước khen hắn đã ngồi tốt, lại hướng Tần Mạt ôn nhu nói: "Mạt Mạt, con cũng nên ngồi thẳng, nhìn nghiêng đối với mắt cũng không tốt." Nàng vẫn có điểm sợ Tần Mạt phát điên, cho nên không dám nặng lời với nàng.

Tần Mạt thế ngồi tuy lười nhác, nhưng sách trên tay nàng lại cách mắt hơn hai thước, nàng luôn có thói quen bảo vệ mắt, thế nên ngồi nghiêng cũng không ảnh hưởng gì. Huống chi Tần công tử phong lưu tiêu sái, tư thái luôn luôn là nhàn tản, chây lười. Nàng từ trước đều là dựa vào là mỹ nhân, trong phòng luôn đốt hương nhang, phía sau còn có mỹ tỷ (*mỹ nữ + nô tỳ*) phe phẩy quạt, xa hoa như vậy, nhưng có ai dám nói nàng nửa câu.

Bất quá lời nói của Bùi Hà, Tần Mạt tạm thời cũng không dám không nghe.

Nàng thâm nghĩ trong lòng: "Được, coi như là làm bộ dáng cho người xem đi. Đại trưởng phu cô được giãn được, giờ ta là cái nha đầu xấu xí này, phải nhớ rõ nhỏ mà không nhìn ắt sẽ hỏng việc lớn!"

"Vậy được." Nàng không chỉ ngồi ngay lại mà còn đứng dậy từ tể đến bên cạnh bàn học, kéo ghế khác ra, từ từ ngồi xuống. Nàng không chuẩn bị đọc sách, mà tìm chỗ trống luyện viết chữ. Ngồi thẳng đọc sách không phải thói quen của nàng, bất quá ngồi thẳng luyện chữ thì nàng vẫn có thể tiếp thu.

Bùi Hà vừa lòng gật đầu, nhìn thấy con gái của mình chăm chỉ như vậy, trong lòng cũng dần dần đánh tan bóng ma nghi ngờ.

"Tiểu Chí, con ngày mai còn phải đến trường, hiện tại đi tắm rửa rồi ngủ đi, nơi này để chị con chuyên tâm luyện chữ."

"Đưa con này..." Bùi Hà lắc đầu.

Đêm yên tĩnh lại dần dần bao phủ phòng ngủ, Tần Mạt có thói quen tắm gội sớm và ngủ muộn, nhưng thật ra chỉ là sớm rửa mặt thôi. Nàng mở từ điển ra, tùy ý chọn chữ, tập viết bút đầu cứng một cách thông thạo. Có thư pháp bút lông, Tần Mạt thấy bút đầu cứng viết cũng chẳng hề khó khăn gì.

Nàng trước hết luyện thể chữ Lệ[3], đây là chữ viết cơ bản, rồi đến chữ Khải, rồi luyện khung. Tất cả cũng chỉ là cơ sở, về sau phải dựa vào tài năng mới viết được tự nhiên hơn, vẫn là tự tạo cho mình một phong cách.

Nàng luyện một tháng chữ Khải trước mỗi buổi tối, rồi luyện sang những thể chữ khác, hơn nữa bất luận khi nào luyện chữ, đều không quên luyện tập chữ Khải.

Công tử quân nhưng cũng có kiêu ngạo có tự tôn, Tần công tử luôn tự hứa với mình: Cái gọi là ăn nhậu chơi bời cũng là học, nếu không thì cảm kỳ thi họa để làm gì, cũng chỉ để phục vụ chốn phong nguyệt mà thôi?

Tuy rằng Tần công tử không hiểu thế nào là luận sách, cũng không bao giờ bàn về tình hình chính trị đương thời, thi từ phong nguyệt cũng bị lão đại trong nhóm khiển trách là quá kém cỏi. Hắn luôn gắn với cái tên 'văn dốt vũ dốt'[4], bất quá 'văn dốt vũ dốt' thì sao? Ai bảo hắn là công tử quân nhưng? Công tử quân nhưng chính là văn dốt vũ dốt!

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Sự kiện cơm chiên trứng

Thời gian cứ thế trôi qua, đảo mắt đã đến lúc phải thi vào trường cao đẳng. Bùi Hà vốn sớm đã hết ngày nghỉ phép, nhưng do con gái lớn thi vào cao đẳng nên bà lại xin nghỉ phép thêm vài ngày nữa.

Sáng sớm bà đã dậy hầm lại canh gà để Tần Vân Đình ăn rồi đến phòng thi, còn Tần Vân Chí và Tần Mạt thì ở nhà. Trường học của Tần Vân Chí được chọn làm địa điểm thi, cho nên hắn được nghỉ hai ngày này.

Bùi Hà hiện giờ đối với Tần Mạt cũng yên tâm hơn phần nửa, tuy rằng còn không dám cho nàng đi theo Tần Vân Đình vào trường cao đẳng nhằm động viên tinh thần, nhưng để nàng và Tần Vân Chí ở nhà thì chẳng có gì phải lo lắng.

Tần Mạt sắp xếp sinh hoạt hàng ngày rất có quy luật. Mỗi ngày buổi sáng sáu giờ thức dậy, trước tiên rửa mặt tắm gội, sau đó xem tin tức, ăn điểm tâm, rồi luyện chữ hai giờ đồng hồ. Đến hơn mười giờ thì nàng bắt đầu xem sách giáo khoa, từ tiểu học xem lên từng lớp, hiện giờ nàng xem đến sách của trung học sơ cấp (*khoảng lớp 6*). Ăn cơm trưa xong thì ngủ một giờ, tỉnh dậy xem truyền hình nửa tiếng, sau đó lại tiếp tục đọc sách.

Qua bữa tối, Tần Mạt lại tắm gội một lần nữa, sau đó luyện chữ một giờ, xem truyền hình đến chín giờ, cuối cùng là nằm trên giường một tiếng để đọc cuốn *Một vạn câu hỏi vì sao*, sau đó mới đi ngủ.

Tần Mạt cũng không phải thích sinh hoạt theo quy củ, chẳng qua hiện nay cũng không biện pháp nào khác, nàng muốn nhanh chóng thích ứng với thời đại này, không quy củ không được. Lại nói đến gia thế hiện tại cũng không đủ để cho nàng tiếp tục làm cái ‘công tử quần lụa’ kia, nàng thật ra tiếp tục ‘văn dốt vũ dốt’ cũng được thôi, nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay là không có gia nghiệp, tiền bạc cũng không, nếu nàng thất bại thì chẳng ai có thể giúp được nàng.

Không nghĩ ngợi gì nữa, sinh hoạt ở Tần gia đúng là tóm gọn trong hai từ ‘bần hàn’. Chỉ xem bọn họ một nhà năm miệng ăn, chỗ ở cũng không đủ, phòng ngủ của Tần Mạt trước kia thì to gấp đôi nơi này. Lại nhìn thức ăn hàng ngày của bọn họ, đừng nói là cơm canh rau dưa, dù sao Tần Mạt cũng từng ăn ‘vụn gỗ’ ở đây rồi. Còn y phục của bọn họ nữa, toàn là đồ cũ kỹ, cũng không biết bao lâu rồi không có đồ mới.

Tần Mạt có lúc thực thấy chua xót, hiện giờ không làm công tử quần lụa nhưng, mới biết rõ sinh hoạt gian khổ đến thế nào. Sinh hoạt này mà nói, đương nhiên là rất khó thích ứng. Bất quá ở cái thời đại cổ cổ quái quái này, nếu không phụ thuộc vào gia đình, nàng có thể làm gì khác sao?

"Được! Đọc sách thì đọc sách, ta cũng không phải chưa từng đọc qua! Chi là một vài quyển sách nhỏ, có thể làm khó bọn công tử?" Tần Mạt cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, nhưng vẫn lu "Nhấn tự quyết"[5], phải nhấn!

Thế nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ, nàng lại không chấp nhận được hiện thực mà càng kiêu ngạo hơn.

Trong khóa học của học sinh hiện đại, ngữ văn lại chẳng là cái gì, Tần Mạt chỉ cần làm quen một chút, sau đó có thể dễ dàng hiểu ngữ pháp của nó, nhưng hàm số lại khiến nàng phải vô đầu bứt tóc. Bất quá so sánh với Anh ngữ mà nói, toán học này lại không phải là phiền lòng lớn nhất của nàng.

Tần Mạt trong lòng sớm đã đánh giá: "Đây là đúng là phá tiếng nói dân tộc? Ta con dân thiên triều Hoa Hạ, cần gì phải học tiếng điều ngữ này, không sợ thiên hạ đại loạn hay sao?"

Ngoài những thứ đó ra, lịch sử, địa lý, chính trị linh tinh,... lại không khó. Ngâm nga vốn là sở trường của nàng, chỉ cần nàng quyết tâm, cấp bậc trung học nằm trong lòng bàn tay. Mà vật lý, sinh vật, hoá học, ba môn này đối Tần Mạt mà nói, vừa là ngạc nhiên vừa xen lẫn sự khó hiểu. Bởi vì trước kia chưa bao giờ tiếp xúc qua với ngành nghiên cứu này, cho nên có rất nhiều thứ không kịp thích ứng, nàng lại ôm đầy mong đợi, tâm tình muốn thăm dò, khám phá mọi thứ.

Những thứ mới mẻ này đã phá vỡ nhận thức trước kia của Tần Mạt đối với thế giới, lúc này không khỏi cảm thán: Nguyên lai trước kia chỉ là ếch ngồi đáy giếng, thật sự bị một chiếc lá che mắt, không biết trời cao đất dày.

Ngẫu nhiên nhân hạ nghĩ đến ngàn năm trước thời Gia Hựuên phồn hoa, cuộc sống cũng xa hoa lãng phí, nghĩ đến đình viện sâu thật là sâu ở trong nhà, nghĩ đến phụ thân nghiêm khắc, nghĩ đến tại hậu trách cùng nhóm bằng hữu đấu tranh với di nương, nghĩ đến việc mình không nhớ nổi ký ức khi mẫu thân qua đời, nghĩ đến lão thái quân luôn cung chiêu mình, nghĩ đến hồng lâu ngói xanh, đèn đuốc rực rỡ...

Lúc này không phải chỉ qua mấy đời, mà là cách hẳn một thế hệ.

Trước kia hay mơ mộng, nay lại thành thật, thật sự phiền muộn không kể xiết, không thể không nghĩ được.

"Chị..." Tần Vân Chí đến trước cửa phòng Tần Mạt kêu một tiếng.

Tần Mạt tay đang cầm một quyển vật lý, không lên tiếng trả lời.

"Chị hai!"

"Ừ?" Tần Mạt tay run lên, gương mặt nhìn hẩn. "Có chuyện gì?"

Tần Vân Chí khuôn mặt khổ sở, cau mày nói: "Chị hai, đã là buổi chiều rồi, ta thật sự rất đói."

Tần Mạt lúng túng cười cười, nghĩ đến Bùi Hà không ở trong nhà, lại nhìn tiểu nam hài trước mắt, nhất thời cảm thấy nàng có trách nhiệm trọng đại.

Mấy ngày hôm trước, lúc Bùi Hà đi làm, cơm trưa của Tần Mạt là bánh bao và hoa quả dùng buổi sáng còn thừa, giờ giải quyết nốt, Bùi Hà hỏi thì nàng bảo là mình tự nấu cơm ăn. Tuy rằng, nàng kỳ thật căn bản không biết nấu cơm.

"Này..." Nghĩ đến hiện tại bản thân mình không còn một xu, Tần Mạt mặt cũng nhăn nhó.

"Chị hai?"

Tần Mạt sờ sờ cái mũi, tuy rằng rất muốn lườm cái tên tiểu oắt tử này một cái, bảo hắn đừng có quá phận mà làm phiền mình, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt to tròn đen nhánh của hắn đang đầy vẻ mong đợi, lời lẽ này Tần Mạt không thể nói được ra.

Nhìn khuôn mặt Tàn Mạt đỏ lên, Tàn Vân Chí bỗng nhiên nói: "Chị, nếu không chúng ta ăn com chiên trứng đi, em sợ muộn mất."

"A, được đó..." Tàn Mạt quên cả ưu sầu, lập tức đáp ứng Tàn Vân Chí. Nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, nàng lại ngây người.

Com chiên trứng? Là cái giống gì?

"Chị hai?"

Tàn Mạt ho nhẹ một tiếng: "Biết rồi." Khuôn mặt không biểu tình đem sách ném qua một bên, đứng dậy đi đến phòng bếp.

Phòng bếp vào thì tốt, nhưng nấu com lại khó khăn. Đánh giá khắp nơi, Tàn Mạt cơ hồ há hốc mồm. Cái nồi tròn tròn bệt bệt kia là sao? Cái trên cao hình viên viên là thứ gì? Nhà bếp ở đâu? Com chiên trứng? Com có thể xào sao?

Tàn Mạt đứng ngây tại chỗ, phòng bếp cũng chỉ đủ cho một người đứng, chân tay luống cuống, nhìn phải nhìn trái thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn không biết phải làm thế nào.

"Chị hai, com chiên trứng chưa xong ă? Sao còn không ra?" Tàn Vân Chí thacute;c giục, thanh âm buồn rầu lại vang lên trong phòng khách.

Tàn Mạt cảm thấy giận dữ, tính xấu rất cực cũng chiến thắng mặt tốt, cũng chẳng quản đối phương chỉ là một tiểu nam hài, giương giọng hét to: "Kêu la cái gì! Người ăn thì tự đi mà làm!"

Thật lâu không nghe thấy tiếng Tàn Vân Chí đáp lại, Tàn Mạt ra khỏi phòng bếp, hướng phòng khách thăm dò.

Kết quả nàng mắt còn chưa nhìn thấy phong khách, đã thấy Tàn Vân Chí phóng đại trước mặt.

"Tiểu Chí!" Tàn Mạt bị dọa đến nhảy dựng lên, chỉ thiếu tiếng hét chói tai.

"A—!" Tàn Vân Chí đã kêu trước, "Chị hai, chị dọa chết người đấy! Sao tự nhiên lại ra đây!"

Tàn Mạt vội vàng lui về phía sau, vừa lui vừa giận dữ mắng mỏ: "Tên nhóc ranh này! Người tại sao lại bỗng nhiên lại đi vào!"

"Ai ui!"

"Ai nha!"

Phanh!

Tàn Mạt sau lưng đột nhiên ngã lên bàn ở phòng bếp, nàng cả người run lên, liền sau lại ngã nhào xuống đất.

Tàn Vân Chí vốn vội vàng chạy tới định đỡ nàng, kết quả là chậm một bước, chẳng những không đỡ được, ngược lại còn vấp vào chân nàng, phốc phốc liền ngã đè lên người nàng luôn.

"Tàn Vân Chí!" Tàn Mạt thanh âm giương lênở hồn hển. Cái gì nhãn nại, cái gì nhã nhặn lịch sự, hiện tại Tàn Vân Chí bị tên tiểu tử này phá hỏng hết toàn bộ!

"Đau quá! Ô ô..." Tàn Vân Chí xoa xoa cái mũi, ngược lại ô ô oa oa khóc rống lên.

Tàn Mạt đẩy hết tay chân Tàn Vân Chí ra, nghĩ là đẩy ra có thể đứng lên.

"Khóc cái gì mà khóc! Uy! Tàn Vân Chí, người là nam nhân cơ mà!" Tàn Mạt khó thở, nếu không nghĩ đến mình bản chất là một "đại trượng phu", nàng cơ hồ cũng muốn khóc lớn rồi. "Tàn Vân Chí! Người phải biết rõ! Là người đè lên ta, không phải ta đè người! Ta so với người còn đau hơn a, người là nam tử hán, khóc cái gì mà khóc!"

"Ô..." Tàn Vân Chí nước mũi nước mắt trộn lẫn vào nhau, "Chị hai, em sợ chị... Ô ô... Sợ chị mắng em... Ô ô... Đừng trách em được không? Ô..."

Tàn Mạt lúc này không nói gì, cảm thấy tiểu tử này khóc đến như vậy thật thương tâm, không phải bởi vì đau, mà là sợ "Tâm thần tỷ tỷ" này phát điên a!

"Được rồi..." Nàng hít sâu một hơi, nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng hòa hoãn nói: "Ta không giận người, người mau đứng lên."

"Ô..." Tàn Vân Chí thút tha thút thít, cơ hồ là bị Tàn Mạt bắt nạt vậy.

Tàn Mạt vội vàng đỡ sau lưng giúp hắn đứng lên, không cam không nguyện an ủi Tàn Vân Chí: "Được rồi được rồi, người đừng khóc, ta không gi người, sẽ không mắng người."

Tàn Vân Chí mím môi, sợ hãi nhìn Tàn Mạt, liếc mắt một cái, tuy rằng miệng nói không giận, sắc mặt lại rất không tốt, trong lòng không ngừng hoảng hốt, vội vàng lấy lòng tươi cười nói: "Chị hai, hôm nay com trưa em giúp chị! Chị ngồi đi, ngồi đi, em trai nhất định đem com chiên trứng vừa thơm vừa ngon cho chị!"

Tần Mạt trước là ngạc nhiên, ngay sau đó nghiêm mặt lại, nói: "Người muốn thì phải làm cho tốt, nếu ngon ta không giận người nữa."

Tần Vân Chí vui mừng, nhanh chóng gật đầu: "Nhất định nhất định! Chị hai yên tâm!"

Tần Mạt xoay người rời đi, trong lòng lại thầm cười trộm, nguyên lai "Bệnh điên" cũng có điểm tốt, xem ra sau tên tiểu tử này sẽ rất nghe lời, chỉ cần thay đổi sắc mặt là được. Vừa đơn giản! Vừa tiện lợi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Ai đã nấu canh

"Chị hai, chị vào đây làm gì?"

"Ta muốn nhìn xem tay nghề xào nấu của người như thế nào, nếu thấy người làm không tốt, ta còn có thể chỉ ra chỗ sai cho." Tần Mạt nghiêng người bên vách cửa phòng bếp, thành thói quen nhìn Tần Vân Chí bận rộn trong bếp, trên miệng còn khoác lác, không ngại ngần nói hươu nói vượn.

"Không phải xào, chỉ là com chiên trứng thôi..." Tần Vân Chí than thở, nỗi khiếp vẫn còn chưa tan, cũng không dám nhiều lời.

Tần Vân Chí đang vo gạo, Tần Mạt tại đứng bên cạnh nhìn mới hiểu ra, trong lòng giật mình: "*Thì ra nấu com thì phải dùng cái nồi này, thì ra vo gạo là phải rửa như vậy.*"

Mãi cho đến khi Tần Vân Chí vo gạo xong, cắm nồi com điện, sau đó rửa tay đi vào phòng khách, Tần Mạt mới không kiên nhẫn hỏi: "Sao người không chờ trong phòng bếp?"

Tần Vân Chí kỳ quái, liếc Tần Mạt một cái nói: "Chờ gì kia? Chẳng lẽ còn muốn em đứng như đũa ngọc trong đó đến mười lăm phút? Chị hai, chị không định dùng cách này để trừng phạt em chứ?" Vừa nói, hất lại cảnh giác thêm vài phần.

Tần Mạt cũng không vì thế mà đỏ mặt, ngạo nghễ nói: "Cái gì? Ta rảnh rồi đến vậy sao, chỉ là hỏi vu vơ thôi..."

Đến giữa trưa, không, phải nói là buổi chiều mới đúng——đến buổi chiều, Tần Vân Chí đúng là đã mang một đĩa com thật to đặt trước mặt Tần Mạt. Tuy rằng Tần Vân Chí chẳng quan trọng hóa cái loại com chiên trứng này, cũng chưa từng nghĩ tới một việc bình thường thế này sẽ ảnh hưởng lớn thế nào đến Tần Mạt, nhưng trong lòng Tần Mạt lại hiểu cực kỳ rõ ràng.

Chưa bao giờ nàng xấu hổ như lúc này, cũng chưa từng có một khắc nào lại hiểu rõ đến vậy, thì ra tay chân không chăm chỉ, đến ngũ cốc cũng không phân biệt được, chẳng phải là việc đáng khoe khoang.

Năm đó, Tần Mạt—một vị công tử quần nhung, tràn đầy ngạo nghễ tự tin, ngửa mặt lên trời mà bước, dáng người luôn hiên ngang bất khuất... Nhưng mà, đặc ý như vậy thì sao, kiêu ngạo như vậy thì thế nào?

Kiêu ngạo như vậy hậu quả chính là, bây giờ có đôi bụng, cũng chẳng nấu nổi một hột com, lại phải để cho đứa em mới mười hai tuổi làm.

Lúc Bùi Hà nấu com, Tần Mạt chỉ cảm thấy đó là lẽ đương nhiên. Bình thường khi gặm cái bánh bao vụn giòn lạnh ngắt kia, cũng chẳng thấy khác gì đồ ăn nóng cả, duy chỉ lần này, tuy Tần Vân Chí xào có hơi khét, nhưng khi ăn vào, nàng lại thấy đây đúng là hương vị tuyệt vời nhất trong cuộc đời.

Thì ra, mùi vị này lại hấp dẫn đến vậy.

"Chị hai?" Tần Vân Chí ăn thử một thìa com, tự biết mình chiên quá tay, trong lòng thấp thỏm, liếc trộm Tần Mạt, chỉ sợ nàng nổi cơn tam bành thì nguy to.

Tần Mạt lạnh nhạt đáp lại một tiếng: "Được rồi, nhanh ăn đi."

Đêm hôm đó, Bùi Hà về nhà nấu bữa tối, Tần Mạt chủ động vào phòng bếp giúp bà một tay.

Bùi Hà vừa kinh ngạc vừa vui mừng, trước kia đứa con gái này cũng giúp bà việc nhà, có điều từ khi đến bệnh viện Tây Bình về, thì tính khí như một đại tiểu thư vậy. Bà sợ nàng ức chế, nên cũng chẳng dám nhiều lời cái gì. Bây giờ Tần Mạt lại tự giác như vậy, xem ra bệnh tâm thần của nàng có vẻ đã chuyển biến tốt rồi.

Cũng may là Tần Mạt không rõ Bùi Hà đang nghĩ gì, nếu nàng mà biết tiếng lòng lúc này của bà, đảm bảo trăm phần trăm lập tức quay đầu đi luôn, từ nay đừng hòng mà quay lại phòng bếp nữa!

"Mẹ..." Tần Mạt tiếp tục sự nghiệp diễn kịch, "Từ lần ác mộng trước, con đã quên rất nhiều thứ, cả công việc nấu nướng, cũng không nhớ nữa."

Bùi Hà chẳng hề cảm thấy kỳ quái, ngược lại cho rằng đây là minh chứng cho việc Tần Mạt đã khỏi cái chứng phân liệt gì gì đó. Bác sĩ cũng từng nói, phải để Tần Mạt tiếp xúc với những việc trước kia, thì mới có thể giúp nàng khôi phục lại bình thường.

"Mạt Mạt an tâm, mẹ giúp con." Bùi Hà mỉm cười an ủi nàng, "Mạt Mạt bây giờ con đứng cạnh xem mẹ làm, đến khi quen rồi thì mẹ sẽ dạy con lại, được không?"

"Dạ được." Khóe miệng Tần Mạt kéo lên, nhưng chẳng giống như đang cười.

Nàng ngoan ngoãn như vậy, nên tạm thời phòng bếp Tần gia không còn cảnh gà bay chó chạy. Nhưng dù là như thế, không lâu sau, Bùi Hà cũng bắt đầu đau đầu.

"Mẹ, cái xanh xanh dài dài này là gì?"

"Đây là rau muống."

"Vậy còn loại bột trắng như phấn này?"

"Là muối, Mạt Mạt."

"Cái hạt thô thô kia, lại còn trong suốt nữa, là gì vậy?"

"Là bột ngọt, bột ngọt bình thường được nêm vào món xào."

"O? Còn cái bình đen sẫm kia, sao bên trên lại đề là dấm? Màu đen không phải nước tương sao?"

"Đúng là giấm chua, giấm chua và nước tương màu không khác nhau mấy. Nhưng mùi thì lại khác xa, con ngửi thử sẽ thấy."

"Nga, cái màu vàng này là gừng, con biết."

Bùi Hà mỉm cười nhẹ nhàng: "Mạt Mạt thật ngoan." Vừa nói bà vừa tự an ủi lòng mình, "Không sao, chỉ cần nó không phát điên là tốt lắm rồi. Bây giờ nó như vậy, chỉ cần mình từ từ dạy dỗ thôi."

Hỏi xong, Tần Mạt thấy Bùi Hà miễn cưỡng cười, cũng không hỏi lại nữa. Tuy rằng nàng muốn hỏi dồn thêm, nhưng cũng biết thế nào là một vừa hai phải. Hơn nữa nhớ đến "Tây Bình bệnh viện", nàng nghĩ mình phải tiếp tục tu luyện pháp bảo "im lặng là vàng" này.

"Mẹ, con im lặng xem mẹ nấu."

Bùi Hà khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng lại đau xót: "Đúng là đứa con ngoan."

Đêm hôm đó, Tần Mạt lần đầu tiên cẩn thận nếm thức ăn Bùi Hà làm, quả nhiên phát hiện, những đồ này tuy thô ráp, nhưng lại không khó ăn như tưởng tượng. Trái lại, trước đây nàng chỉ ăn toàn những món quý, món lạ, đều là kim thang ngọc lạp[6], nhưng nó lại không có hương vị ấm áp như đồ ăn bình thường này.

Khi còn là Tần Mạch, thực ra gia đình của hần lạng lẽ vô cùng. Bởi vì mẫu thân hần chẳng bao giờ tự tay vào bếp, phụ thân hần cũng chẳng bao giờ ân cần hỏi han, bọn đệ đệ thì luôn kính sợ thân phận trưởng tôn của hần, trước giờ chỉ có thái độ cung kính nịnh nọt, còn bọn muội muội thân phận càng thấp kém hơn, thậm chí tư cách ăn cùng bàn cũng không có.

Aizz, cái gia đình với gia quy uy nghiêm đó, thâm nghiêm đến nỗi hần chỉ còn biết treu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu đa tình mới có cảm giác rằng mình đang sống. Ấy nhưng cái danh quân lạp cũng là một loại độc dược, muốn sống phóng túng thì chỉ cần lấy một cái cơ là xong, nhưng rồi sau ai cũng không thể dứt ra được, mà giải dược thì chẳng biết đến khi nào mới hiện ra.

Hiện giờ Tần Mạt chẳng còn là Tần Mạch, nhưng Tần Mạt sao có thể quên được Tần Mạch trước kia?

"Mạt Mạt, mai chị con sẽ về." Tần Bái Tường nói.

"Dạ." Tần Mạt cũng chẳng đếm xỉa đến, đáp lại một lấy lệ.

"Này... Đình Đình còn chưa biết..."

"Ba nó!" Bùi Hà nhẹ nhàng gấp thức ăn đến bát của Tần Bái Tường, cau mày nói: "Không cần nhiều lời."

Tần Bái Tường khựng lại, sau đó cười cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Tần Mạt nhăn mặt nhủ mảy, trầm tư suy nghĩ một lúc mới nói: "Ba, mẹ, chị cả không biết con đến Tây Bình bệnh viện đúng không?"

Trên bàn ba người đều đồng thời há hốc miệng, Tần Vân Chí nhanh mồm nhanh miệng liền nói: "Chị hai đoán tài vậy, không ngờ chị cũng giỏi ghê!"

Sắc diện Bùi Hà buồn bã, khuôn mặt Tần Bái Tường thì nghiêm lại, Tần Vân Chí nói xong, thấy không khí có vẻ không đúng, vội vàng cầm đầu vào bát com, không ho he gì nữa.

Tần Mạt không buồn nhún nạy, cười cười, thực ra nàng không phải kẻ điên, cũng không yếu ớt như bọn họ nghĩ, nhưng dù nàng có giải thích thì bọn họ cũng chẳng tin đâu.

"Biết chị hai của em không ngu ngốc là được rồi!" Tần Mạt ngược lại còn nhảy qua cốc vào Tần Vân Chí đầu nhỏ, "Tên dân đồn, chị cả sắp thi vào trường cao đẳng, chị đến Tây Bình bệnh viện cũng chẳng phải là chuyện tốt gì, tất nhiên cũng không thể để chị ấy biết, đỡ phải lo lắng. Cái này thì có gì mà khó đoán? Chỉ có kẻ dân mới đoán không ra a!"

"Đau quá đi, chị hai." Tần Vân Chí lấy tay ôm đầu, ngẩng lên, mặt đầy oan ức, "Chị gỡ đầu em, dù không đàn cũng bị gỡ thành đàn ấy!"

Bùi Hà thấy hai con đầu khẩu, khỏe môi liền bật cười. Nhìn sang Tần Bái Tường, hai người không hện mà cũng thấy sự nhẹ nhõm trong mắt đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Con gái Tần gia như bụi gai

Trưa hôm sau, cuối cùng Tần Mạt quyết định tự ra tay làm món com chiên trứng.

Tuy rằng, nấu com thì cho quá nhiều nước, khi rang thì com lại hơi cháy đen.

Nhưng Tần Mạt vẫn vui mừng, cảm thấy với việc đại sự này, đúng là mình có khả năng trời cho a.

Tần Vân Chí đau khổ mà ăn cái "Bữa tiệc lớn" này, nói gần như là cầu xin: "Chị hai, về sau không cần phiền chị nấu com nữa, để em trai đây làm được rồi!"

Tần Mạt đắc ý, hả hê vỗ vai Tần Vân Chí: "Yên tâm đi Tiểu Chí, về sau khi mẹ đi vắng, chị có thể nuôi em tốt rồi a." Tần Vân Chí vừa mới nói gì đó, nàng có nghe thấy sao?

Tần Vân Chí méo mặt, dường như cái chết đang cận kề tới nơi

Xế chiều hôm đó, Tần Bái Tường, Bùi Hà và Tần Vân Đình cùng nhau về nhà. Cùng với tiếng mở cửa là tiếng cười nói của ba người.

Một giọng thiếu nữ có vẻ lạnh lợi và tự phụ vang lên: "Ba mẹ cứ yên tâm đi, chưa ra phòng thì con đã biết rồi, lần này đề không khó, con tin là có thể lọt vào top. Đại học Thủy Lợi, mục tiêu này giờ dễ như chơi a!"

Tần Mạt kinh ngạc quay đầu nhìn lại, liền thấy một thiếu nữ buộc tóc đuôi ngựa rất cao, vừa mới vào cửa đã kiêu ngạo quăng đôi dép ra khỏi chân, để kệ nó rơi xuống, rồi cứ thế mà dẫm lên đôi dép thản nhiên đi vào phòng.

Trên tay nàng còn cầm một túi chuyên dụng dành cho kỳ thi, cổ áo vết xám bẽ lếch, quần short jean màu xanh trên cả gối nằm phân ôm lấy chiếc mông tròn trịa, làm lộ ra đường cong nữ tính, cũng khiến cho đôi chân của nàng dài hơn, khiến người ta nhìn đến mất cả lý trí.

Nhìn cách ăn mặc như vậy, Tần Mạt sớm bị dọa đến mất hồn, nếu không phải trong TV còn nhiều cảnh mát mẻ hơn, thì Tần Mạt chỉ muốn xông ngay vào mắng "Mặc vậy không sợ cảm sao".

Lại nhìn đến gương mặt của Tần Vân Đình, thật là xinh đẹp lạ thường, so với diện mạo của đứa em gái đúng là khác xa. Tần Vân Đình có một đôi mắt thật đẹp, phảng phất như đóa hoa thực được, khỏe mắt cong lên, đôi lông mi dài và tinh xảo, ánh sáng chiếu vào gương mặt lại càng làm tăng thêm vẻ kiều diễm.

Đôi mắt đẹp như hoa thực được, cách ăn mặc thì to gan như vậy, hơn nữa trên người nàng lại toát ra sức sống thanh xuân, càng khiến cả người tràn đầy vẻ đẹp mâu thuẫn. Có thể liên tưởng đến bụi hoa hồng đầy gai a, nàng chính là đóa mận còi kỳ dị, nhưng cũng đầy gai!

Trong lòng Tần Mạt chấn kinh, tuy nàng cũng từng cười ngửa xem hoa, cũng va chạm với khá nhiều mỹ nữ, nhưng ở Bắc Tống có bao giờ lại xuất hiện một nữ tử rạng rỡ đến vậy đâu?

Không đành lòng, Tần Mạt thăm cho Tần Vân Đình 90 điểm. Theo thang điểm 100, theo nhóm các mỹ nữ mà mình đã từng nhưng nhớ mà đánh giá. Trong đó hạng cao nhất phải kể đến đệ nhất mỹ nhân, hoa khôi của Biện Lương, Vịnh Suong cô nương. Nhưng mà Vịnh Suong, Tần Mạt cũng chỉ cho

có 95 điểm thôi.

Theo con mắt tinh đời của Tần Mạt, Tần Vân Đình có thể đến 90 điểm, đây được coi là một kết quả không thể tin nổi.

"Aiz..." Nàng thầm thở dài đánh giá, "Tuy không phải quốc sắc thiên hương, cũng không nghiêng nước nghiêng thành, cũng chẳng phong hoa tuyết nguyệt, thế nhưng khí chất lại đặc biệt, coi như là nhân tố mới lạ, vì thế mà được thêm điểm cộng a."

"Mạt Mạt!" Tần Vân Đình liếc mắt một cái liền thấy biểu tình Tần Mạt có điểm quái dị, lúc này cảm thấy hơi không vui: "Mày sao thế? Chị mày thi xong về nhà, cũng không ra chào hỏi tiếng nào ư?"

Thoạt nhìn, tính cách Tần Vân Đình hẳn là đánh đá kiêu ngạo, có thể so sánh với uy dũng a.

Điều này thật ngoài sức tưởng tượng của Tần Mạt, bình thường nghe cách nói của Tần Vân Chí và ba mẹ Tần nhắc đến đại cô nương của Tần gia, Tần Mạt còn cho rằng Tần Vân Đình học tập chăm chỉ như vậy, thế nào cũng là người hiền thực dịu dàng cơ!

"Mừng chị đã về!" Đuôi mày Tần Mạt hơi nhướn, nhìn Tần Vân Đình đầy hứng thú, "Về phần chúc mừng, để sau khi có thư trúng tuyển của đại học Thủy Lợi thì hãy nói đi."

Tần Mạt cũng biết đại học Thủy Lợi là trường có tiếng nhất cả nước, so với Quốc Tử Giám thời cổ cũng không kém là bao. Tần Vân Đình mới vừa thi xong, đã khẳng định chắc chắn đỗ, tự phụ như vậy quả thực có vấn đề.

"Ui!" Tần Vân Đình mắt tròn trắng, "Tiểu nha đầu, không tin chị mày sao?"

Ba mẹ Tần đi phía sau, đóng cửa lại vào phòng, Bùi Hà vẽ mặt tươi cười: "A, chị em đang nói chuyện gì vậy? Hôm nay là ngày vui, mẹ cũng mua cá rồi, buổi tối sẽ làm một bữa cơm thật ngon cho cả nhà." Nói xong, bà liền cầm một túi linh kinh thức ăn đi vào phòng bếp.

Tần Bái Tường mỉm cười, ôn hòa nhìn thấy Tần Vân Đình nói: "Đình Đình, thi xong rồi thì nghỉ ngơi đi. Tuy mai em trai con còn phải đi học, nhưng mà em gái con thì khác, ba xin nghỉ vài ngày rồi, chị em hai đứa có thể tha hồ mà tâm tình, có thể đi chơi nữa."

"Ba, con cũng muốn đi chơi với chị cả." Tần Vân Chí ưỡn khuất thì thào.

Tần Bái Tường trừng mắt, khiển trách nó: "Choi! Choi gì mà Choi! Con có thời gian sao? Nếu thành tích của con bằng một nửa chị cả thôi, muốn đi đâu ba cho con đi đấy."

Tần Vân Chí rụt đầu lại, uất ức đến nỗi hốc mắt hồng hồng.

"Ba..." Tần Vân Đình hờn dỗi một tiếng, lập tức đi đến bên Tần Vân Chí, nhìn nó an ủi: "Tiểu Chí ngoan, em sắp thi cuối kỳ rồi, mấy ngày này chị sẽ ở nhà dạy em, đến khi kiểm tra cuối kỳ mà em đứng nhất, đến khi nghỉ hè chị đưa em đi chơi nhé!"

Tần Vân Chí lập tức vui vẻ ra mặt, đắc ý nói: "Vẫn là chị cả yêu em nhất!" Nói dứt lời, hắn còn dám lén lút nhìn Tần Mạt làm mặt quỷ.

Tần Mạt tròn mắt, nhưng thôi, chẳng thêm để ý đến nó làm chi.

Tần Vân Chí bình thường cũng chỉ mong chị cả về nhà, quả nhiên không sai. Chỉ có trước mặt đại tỷ nó mới ngoan ngoãn, thân thiết như vậy.

May mà... May mà Tần Mạt đã trở hết tài năng bẩm sinh của mình làm món cơm chiên trứng đệ nhất cho nó ăn! Xem ra không thể vì một bữa cơm mà khẳng định nhân phẩm của nó được, tên tiểu tử này tuyệt thế tín nhiệm mà.

Tần Vân Chí mà biết suy nghĩ giờ phút này trong lòng Tần Mạt, chắc chắn nó sẽ gào to thật oan uổng a. Một chén cơm chiên trứng của Tần Mạt, Tần Vân Chí có thể nuốt xuống, không biết phải bao nhiêu tình nghĩa chị em mới làm được. Chứ bằng không, chén cơm như vậy, ai nuốt trôi nổi chứ?

Đừng nhìn Tần Mạt đắc ý như vậy mà làm tưởng, kỳ thật cơm chiên trứng lúc trưa, chính nàng cũng chỉ ăn một miếng, sau đó rốt cuộc không dám nuốt miếng thứ hai luôn.

Lúc ăn cơm tối, ba mẹ và Tần Vân Đình. Tần Vân Chí vừa ăn uống vừa cười nói, vui vẻ hòa thuận, chỉ có Tần Mạt, lại thấy biếng ăn, cũng chẳng biết vì sao.

Khó khăn lắm mới dùng xong bữa, Tần Mạt tắm gội rửa mặt, sau đó liền vọt vào phòng ngủ, lại đi luyện chữ.

"Kỳ quái..." Bùi Hà từ ngoài phòng khách hô: "Mạt Mạt, con không xem ti vi à?"

"Không xem, con luyện chữ!" Tay Tần Mạt cầm lấy cái bút màu đen, cũng không ngẩng đầu lên.

Tần Vân Đình nhướn mày nói: "Mạt Mạt hình như mắc chứng tỳ khí hư[7](1)."

"Chị hai vậy là quá hoàn hảo rồi!" Giọng Tần Vân Chí thì thà thì thào, "Em nói với chị chuyện này a, hôm nay chị hai làm cơm chiên trứng cho em m bị cháy, chị không thấy đáng về của chị ấy lúc đó đâu... Hắc hắc..."

Tần Mạt chưa bao giờ hận tai mình quá thính như vậy, múa bút một cái, chữ "Tình" vốn tuấn tú liền biến thành rồng bay phượng múa theo lối viết thảo.

"Tiểu tử thôi, không phải em lại lãng phí lương thực đấy chứ?" Tần Văn Đình lại hỏi.

"Không sai mà, nhìn dáng vẻ khắc khổ của chị hai, mãi mới làm xong thức ăn, em biết ngay là không ăn nổi rồi."

Tần Mạt dừng bút một chút, thở một hơi thật sâu, lại tiếp tục luyện theo thể chữ Lệ.

"Mạt Mạt sao lại trở nên kỳ quái như vậy?" Tần Văn Đình nghi ngờ nói, "Ba, cả nhà dấu con chuyện gì đúng không? Mạt Mạt không phải nấu ăn giỏi lắm sao? Còn nữa, gì mà thân thể không tốt, có thể khiến cha cho con bế nghỉ lâu như vậy? Con thấy nó vẫn khỏe mà, trường học cũng đồng ý sao?"

"Cái này..." Tần Bái Tường do dự.

"Chị cả." Tần Văn Chí thanh âm trầm khiếp.

"Ba! Con là chị của Mạt Mạt, nó bị làm sao chẳng lẽ không thể nói với con?"

"Ai, thực ra ba nghĩ con đang thi, không muốn con phải phân tâm, bây giờ Mạt Mạt như vậy cũng không quan trọng. Có lẽ bây giờ cũng nên nói với con một tiếng. Một thời gian trước Mạt Mạt

Tần Mạt nhăn mặt nhíu mày, mở máy nghe ra, cảm tai nghe toàn tiếng Tây xì xà xì xồ, rồi tiếp tục luyện chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Ta không phải người tốt

Bóng đêm lại kéo đến, Tần Mạt luyện viết xong rồi nhảy bên giường nằm luôn.

Nàng ngủ bên dưới, bởi vì lát nữa Tần Văn Đình chắc chắn sẽ muốn ngủ giường trên, mà Tần Mạt lại không muốn nói chuyện với Tần Văn Đình, cho nên chỉ có thể đi ngủ sớm.

Thế nhưng Tần Mạt không nói, không có nghĩa là Tần Văn Đình sẽ im lặng.

Đúng lúc nửa tỉnh nửa mê, giọng Tần Văn Đình liền vang lên bên tai nàng: "Mạt Mạt, Mạt Mạt?"

Tần Mạt nhắm chặt mắt lại, làm như không nghe thấy.

"Ngủ rồi?" Tần Văn Đình dừng lại, một lát lại nói: "Tùy mày, dù sao mai tao cũng đến trường so đáp án, mày phải đi cùng tao."

Chỉ bằng một câu nói đã thể hiện hết bản chất nữ vương của Tần Văn Đình. Rạng sáng hôm sau thanh âm đó lại vang bên tai Tần Mạt: "Mạt Mạt, mau dậy đi cùng tao."

Tần Mạt xoay người lại, mở mắt, đầu tiên là nhìn đồng hồ trên t còn chưa đến sáu giờ, lập tức phản bác: "Dậy gì mà sớm thế? Bình thường hơn sáu giờ em mới rời giường." Tính khí thiếu gia của nàng chưa hoàn toàn mất hết, lại nhìn chị cả, nàng dậy sớm hay không, đâu tới lượt chị định đoạt? Sáu giờ đó, quá sớm mà.

Tần Văn Đình cười cười, thế nhưng không phát huy khí thế nữ vương nữa, chỉ giải thích nói: "Đi học cũng phải dậy sớm như thế. Bây giờ mày cũng nên tập dậy sớm đi, nếu không kỳ sau khai giảng rồi không thích ứng nổi đâu."

Sáu giờ mà không sớm? Chẳng lẽ năm rưỡi mới tính là sớm?

Tần Mạt nhất thời im lặng, nghiên cứu học vấn quả nhiên là khổ cực, dù là ngàn năm trước, hay là ngàn năm sau, cũng không thay đổi. Năm đó Tần Mạt cũng chỉ vì lưu luyện ái tình, chẳng học hành từ tể, nên mới phải mang cái danh văn dốt vù dốt.

Đến giờ nhìn lại Tần Mạt, cái gì mà đi học, vì sao còn chưa sáng mà nhất định phải bò xuống giường hà trời?

"Nhanh lên, mau dậy đi." Tần Văn Đình hí hửng, thậm chí còn duỗi tay lay lay Tần Mạt.

Tần Mạt dùng lực ở hông bật thẳng dậy, sau đó cầm lấy quần áo bên cạnh nhảy khỏi giường, chuẩn bị đi tắm.

"Mặt Mặt muốn thay đồ à? Thay luôn ở đây đi, có gì phải ngại? Chị mà mày cũng sợ à?" Tần Vân Đình ngạc nhiên nói.

"Không phải thay quần áo, em đi tắm." Mặt Tần Mặt đen lại, nàng ấy muốn gì vậy? Bây giờ phải sở hữu thân hình đậu nành, tự nàng đã thấy chướng mắt thế nào rồi, giờ nàng ấy nói vậy là ý gì? Còn nhớ trước kia có cả một nhóm mỹ nữ giúp nàng thay quần áo, nhưng cũng không thể so sánh được với Tần Vân Đình à? Trước mặt Vĩnh Sương nàng cũng chưa từng coi hết đồ, thì trước mặt Tần Vân Đình sao có thể?

"Tắm gội?" Tần Vân Đình lại càng kinh ngạc hơn, "Tắm sớm thế này á? Lúc này là lúc nào? Lại còn tắm với cả gội nữa, đúng là quái thai mà."

Tần Mặt định vụt trả lại nàng một câu: "Thô tục," nhưng lời nói vừa đến môi thì lại kìm được, cuối cùng đành nói: "Thời tiết nóng nực, không tắm sẽ khó chịu." Kỳ thật tắm sớm đã là thói quen nhiều năm của nàng, khi còn sống xa hoa phú quý, tắm gội đương nhiên cũng là một loại hưởng thụ.

"Tùy mày." Tần Vân Đình chúi đầu sang việc khác.

Sau bữa sáng, Tần Vân Chỉ và ba mẹ ra ngoài, Tần Vân Đình thì lại chui vào phòng ngủ trang điểm. Chiều theo thuyết pháp của nàng, tuy dậy sớm, nhưng không có nghĩa là phải đi sớm à. Đã không cần vội vàng, thì tất nhiên phải ăn diện một chút, không thì thật có lỗi với dung nhan xinh đẹp, tuổi trẻ thanh xuân của mình.

Đối với nha đầu tự phụ lại kiêu căng nàng, Tần Mặt chẳng biết nói gì hơn, lười nhác tựa đầu vào thành giường, vừa đọc sách vừa đánh giá nàng.

"Mặt Mặt, mày thấy chị mặc cái áo này thế nào?"

"Cũng được."

"Ài, cái quần hay là váy này đẹp hơn?"

"Như nhau."

"Hay là mặc quần? Không, vẫn là váy đi!"

"..."

"Mặt Mặt!" Tần Vân Đình hét thất thanh.

"Dạ?" Nhưng mí mắt Tần Mặt vẫn không động dấy dù chỉ một chút.

"Mày đọc sách đến ngơ ngời à? Đừng như vậy nữa, mau nhìn giúp chị mày xem bộ nào đẹp. Học nhiều chỉ mau già chứ được gì, nhìn bộ dạng ngơ ngời ngác ngác của mày mà không thể chấp nhận được."

Tần Mặt nhăn nải ngẩng đầu đứng dậy, đi đến tủ quần áo bắt đầu đánh giá y phục trong đó.

Lại thấy Tần Vân Đình đang cầm một chiếc áo sơ mi trắng khá đơn giản, bóp eo, tay áo kéo lên thành hình chữ V, có đường viền nhỏ màu đen xung quanh, tổng thể khá bắt mắt lại không mất tính hoạt bát.

"Chị định mặc áo này à?"

Tần Vân Đình vội vàng nói: "Đúng, hôm nay tao mặc cái này, mày chọn giúp chị đi, phía dưới thì mặc thế nào."

Tần Mặt gật gật đầu rồi với tay vào trong tủ quần áo tìm kiếm, đương nhiên không thể nhìn thấy ý giao hoạt chột lóe lên trong mắt Tần Vân Đình. Trên thực tế, nàng chẳng hi vọng đứa em gái hiền như khúc gỗ của mình có thể chọn hộ nàng, chỉ là muốn Tần Mặt hoạt bát hơn một chút, nên nàng mới cố ý nhờ Tần Mặt giúp đỡ.

Tiếng lòng của Tần Vân Đình giờ phút này là như vậy: "Hừ hừ, chị mày hôm nay phải hi sinh hình tượng rồi à... Nhưng mày cũng đừng có chọn bộ gì quá khó coi, tốt xấu gì cũng phải nể mặt mũi chị mày nhà..."

Tần Mặt mà biết bị Tần Vân Đình coi thường đến vậy, có khi nôn ra máu mà chết mất. Nàng chính là bậc thầy ngắm hoa đó, con mắt thẩm mỹ của nàng mà cũng dám nghi ngờ sao?

Chọn lựa một hồi, Tần Mặt chọn ra một chiếc quần ngắn sọc đen, ném sang chỗ Tần Vân Đình, ra hiệu cho nàng ta mau thay đồ, còn mình thì tiếp tục vui đầu vào đồng quần áo.

Tần Vân Đình nửa kinh ngạc nửa nhẹ nhõm, vừa thay, vừa hỏi: "Tốt rồi mà? Mặt Mặt còn định tìm gì thế?"

"Đơn điệu quá, nên thêm phụ kiện vào nữa." Tần Mặt nói, cuối cùng mới lôi ra từ trong tủ quần áo một chiếc khăn lụa đỏ.

"Mặt Mặt, bây giờ là mùa hè đó mày."

"Em biết." Tần Mặt quay đầu, khe khẽ mỉm cười. Sau đó đứng dậy xoay người, đưa khăn quàng cổ cho Tần Vân Đình, "Khăn lụa này khá mềm mại, rất hợp với bộ đồ của chị, chị thử buộc lên ngang hông xem. Đúng rồi, buộc thành nơ hình bướm ý."

Tần Vân Đình ngơ ngác cảm khăn lụa, dựa theo chỉ dẫn của Tần Mạt quần ngang hông một vòng, sau đó thắt lại.

Chỉ thấy trên áo trắng thoáng hiện lên một nét đỏ tươi, quần quanh vòng eo như liễu của nàng. Bộ ngực đầy đặn ẩn hiện sau lớp áo, tay áo hình chữ V càng làm tăng thêm độ dễ thương. Dải lụa mỏng phát phơ, trắng đen rõ ràng, giữa trắng và đen lại là một dải đỏ, hơn nữa da thịt nàng như ngọc, như là tuyết đầu mùa ở Giang Nam, gạch đỏ ngói xanh, sau đó một nhánh hồng mai ngạo nghễ nở rộ. Quả nhiên thanh nhã hợp lòng người, có phong cách thật độc đáo.

Tần Mạt lại mở ngăn kéo bên trái bàn học, lấy ra một chiếc kẹp tóc thủy tinh, đưa cho Tần Vân Đình nói: "Chị xỏ tóc ra, tóc mái cứ kệ đó, bên phải thì kẹp bằng cái này, tẹo nữa ra ngoài đi thêm đôi giày màu trắng nữa, vậy là được rồi."

Tần Vân Đình cầm kẹp tóc, lại gần chiếc gương, xong rồi chạy ra phòng khách.

Mấy chục giây sau, nàng đã đi xong giày. Quần đen đi với giày trắng, chân nàng lại quả nhiên càng nổi bật lên cả người duyên dáng yêu kiều, như hồng mai góc tường, thướt tha động lòng, mùi hương thơm mát.

Tần Mạt đánh giá nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt toát lên sự hài lòng. So với trang phục hôm qua của Tần Vân Đình, Tần Mạt càng thích bộ này hơn. Theo ánh mắt Tần Mạt, trang phục này có thể giúp Tần Vân Đình thể hiện khí chất tươi mát, thiếu nữ này quả thật đặc biệt, bỏ qua thì thật đáng tiếc.

"Mạt Mạt!" Tần Vân Đình chớp mắt, đôi mắt sáng như sao, lời nói không tránh khỏi kích động, "Không ngờ em là cao thủ phối đồ nha, thật không tương tượng được khăn lụa lại có thể dùng thế này. Thật, thật xinh đẹp mà!" Nàng sốt sắng vươn tay đến chỗ Tần Mạt, động tác chớp nhoáng.

Tần Mạt thỉnh thoảng bị nàng giữ chặt, có chút không thoải mái, liền nhăn mặt nhíu mày, đang muốn giãy thoát, lại bất giác ánh mắt vui sướng của nàng, lòng bỗng mềm nhũn, đành đứng im, cũng không nói gì nữa.

Nhưng trong lòng nàng thì chửi thầm: "Thiếu gia ta luôn thương hương tiếc ngọc, nể tình người là mỹ nhân, không thêm so đo với người a."

"Nhưng mà... A? Mạt Mạt, sao mày lại mặc như vậy? Mày không biết quần áo quyết định con người sao? Trên đời này chỉ có phụ nữ lười, không có phụ nữ xấu nha, mày cũng không phải không có quần áo đẹp, sao lại vẫn ăn mặc bần thiêu thế kia?" Tần Vân Đình đẩy Tần Mạt ra, đến đóng quần áo phía trước xem xem

Không ngừng lầu bàu: "Đừng nói chị mày coi thường, ba mẹ quá ngược đãi a, quần áo của mình thì phải tự chọn chứ, hay mặc đồ của tao vậy. Thật là, vẫn cái này, không biết bao lâu rồi chưa mua đồ nữa. Xấu vậy mà cũng chịu được?"

Tính cách Tần Vân Đình quả thật khác xa Tần gia, ba mẹ bình thường siêu tiết kiệm, nhưng Tần Vân Đình thì trái ngược hoàn toàn. Bọn họ yêu chiều đứa con gái này còn hơn cả con trai, cũng không biết có phải vì thành tích học tập xuất sắc của Tần Vân Đình không nữa?

Tần Mạt chẳng có hứng thú, tìm cớ thoái thác, lắc đầu nói: "Chị cao hơn em ít nhất ba tấc a, hình dáng em lại như cái gậy trúc thế này, quần áo của chị em mặc được chắc, có mặc cũng chẳng ra cái thể loại gì, tốt nhất là cứ để vậy đi." Tuy rằng chỉ là lấy cớ, nhưng đây cũng là lời nói thật, có điều Tần Mạt không thích mới là lý do chân chính.

Nàng không thích trang phục, chính bởi cái thân hình cứng nhắc này, người thì gầy tong teo, diện mạo cũng tầm tầm, không hề đặc sắc, không có khả năng diện đồ. Mà càng quan trọng hơn, nàng mặc đẹp để cho ai xem?

Có câu con gái làm đẹp chỉ vì người yêu, Tần Mạt luôn luôn cho rằng, đẹp đến đâu, chung quy lại cũng chỉ để nam nhân ngắm. Nữ nhân diện đồ, chẳng qua là ôm hi vọng được người ta nhìn, mà Tần Mạt nàng, cần gì phải nuôi hi vọng với thằng nào?

Tùng là công tử quần nhu không thể hiểu được hết nam nhân trong thiên hạ, nhưng đối với nữ nhân mà nói, trăm phần trăm là ý đồ câu dẫn nam nhân rồi.

"Ta không phải người tốt." Đây là câu nói mà Tần Mạt tự đánh giá mình. Hắn cũng không thích nữ tử lương thiện, hắn ngắm hoa bình hoa, nhưng chỉ là phong lưu tiêu sái, không cần phải làm nữ nhân nào hạnh phúc cả.

Hiện giờ Tần Mạt thành Tần Mạt, càng không thể tìm ra điểm tốt nào.

Hắn đã vốn dĩ không phải người tốt, thì nàng cũng không cần làm người tốt chi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Trộm đổi nhan sắc

Lần nữa rào bước trên đường lớn, Tần Mạt bây giờ mới hiện ngang đánh giá thế giới này.

Ánh mặt trời xán lạn đến chói mắt, thành phố nhỏ nhón nha nhón nháo. So với thời đại trước, Tần Mạt không thừa nhận cũng không được, thế giới này quá phồn hoa, vượt xa tổ tiên ngàn năm trước a.

Thiệu Thành chỉ là một thành phố nhỏ tại quốc gia này, không biết thế giới còn rộng lớn đến thế nào. Nhưng dù vậy, nào là nhà cao tầng, nào là quốc lộ rộng lớn, nào là ô tô, Tần Mạt không thể không bội phục trí tuệ của ân loại.

Một ngàn năm, quả thật có quá nhiều thay đổi; một ngàn năm, nương dâu cũng có thể hóa thành biển xanh[8].

Không thể quay lại, lịch sử đã đưa nàng từ kiếp trước đến kiếp này, mà thế giới này cũng không thể tìm ra đá tam sinh, càng không thể trông mong vào Vọng hương đài.

Cho dù đi đến cùng trời cuối đất, nhưng thời thế đã đổi thay, Trung Quốc thế kỷ hai mươi mốt khác xa năm đó, Tần Mạt cũng chỉ là người tóc đen da vàng, sao có khả năng tìm về chốn cũ.

"Vưu ký năm đó bằng trắc, ngọc ám y hương kiều nghiêng."

Canh lậu nguyệt nan di, mẫn quyền đình đài lâu tạ.

Không phải, không phải, trộm đổi nhan sắc nhà ai?"

Trộm đổi nhan sắc, cũng không biết là Tần Mạt bị đổi thành Tần Mạt, hay là Tần Mạt bị đổi thành Tần Mạt nữa.

Nhẹ nhàng thờ dài, lòng Tần Mạt đầy phiền muộn, nhớ đến việc xuyên qua một cách kỳ dị này, tất cả chỉ như một giấc mơ, buồn phiền lại càng tăng thêm.

"Mạt Mạt, mày vừa nói gì vậy?" Tần Văn Đình ngó nghiêng trên đường trong lúc chờ xe bus.

"Không có gì..."

Không có tri kỷ, tất cả như một giấc mơ, Tần Mạt đã từng vì Vịnh Surong cô nương như hoa như nguyệt mà xướng nên bài từ này.

"A!" Tần Văn Đình bỗng nhiên hoan hô: "Xe tới rồi! Mạt Mạt, chúng ta lên nhanh thôi!" Nàng tóm tay Tần Mạt, kéo nàng lên cửa xe.

Một mùi khó chịu cùng không khí oi bức trong xe nhất thời xông thẳng vào đầu Tần Mạt, nàng cau mày, cố nén cảm giác ghê tởm và sợ hãi, đi thật sát bên Tần Văn Đình.

Tin vui duy nhất là bây giờ không phải giờ cao điểm, xe này cũng vắng người, cho nên hai chị em cũng tìm được hai chỗ ngồi một trước một sau trên xe.

Dù là như thế, Tần Mạt cũng khó chịu được, muốn ngáy ngất. Hai tháng trước khi bị người ở trường học tổng đến bệnh viện, phải ngồi xe cứu thương, nhưng lúc đó vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, sao có thể để ý những chuyện khác. Nhưng khi vừa lên xe bus, nàng mới biết, thì ra cái phương tiện thời đại này đúng là siêu cấp tai ương a.

Hơn nữa bây giờ là mùa hè, mở cửa sổ để tránh mùi xăng trong xe thì gió nóng lại xộc đến, không mở ra thì mùi mồ hôi trộn với mùi xăng nồng đậm trong không khí làm Tần Mạt không thể chịu nổi. Nàng luôn được chiều chuộng, chưa từng phải đến một nơi dơ dáy bẩn thỉu như thế này a? So với xe bus, xe cứu thương quả thật là chốn bồng lai tiên cảnh.

"Nôn..." Tần Mạt bịt chặt mũi, không ngừng nôn khan, khó chịu đến không nói ra hơi.

Tần Văn Đình ngồi phía trước nghe thấy thanh âm này, chậm chậm quay đầu lại.

"Mạt Mạt mày say xe à?" Bộ dạng nàng quýnh lên.

Tần Mạt gật đầu, vẫn im lặng. Giờ nàng không thể nghĩ được gì nữa, cái gì mà phiền muộn, cái gì mà cố hương, cái gì mà kiếp này kiếp trước, cái gì mà thi từ, cái gì mà tri âm, toàn bộ bị nàng ném lên chín tầng mây hết. Nếu không phải chưa từng học qua lời thơ tục, nhất định nàng sẽ triển khai chiêu thức, đem cái phát minh vĩ đại này nắn ra không còn manh giáp!

Tần Văn Đình liền chạy đến bên Tần Mạt, một tay đỡ sau lưng nàng, một tay nắm cổ tay, nhẹ giọng an ủi: "Mạt Mạt cố chịu một chút, đến bến tiếp thì chúng ta xuống xe, dù sao cũng không xa nữa, sắp đến trường học rồi! Lần sau không đi xe bus nữa!"

Phương tiện công cộng ở Thiệu Thành quả thật chán đời, dù xe có điều hòa đi nữa cũng chẳng khác gì. Nhưng giờ phút này Tần Mạt có chữ gì lọt nổi vào tai Tần Mạt, nàng tự thề với lòng, về sau đừng hòng bắt ta ngồi xe bus a!

"U..." Tần Mạt muốn nôn khan, lại bỗng nhiên bắt lấy tay Tần Văn Đình đang nắm tay mình, dùng lực đẩy về ghế trước.

Thì ra khi Tần Văn Đình rời khỏi chỗ ngồi, một gã trai trẻ tuổi vừa lên xe liền chịch đó. Tần Mạt thấy vậy thì vừa vội vừa giận, phản ứng đầu tiên là muốn nói lý với hắn để đòi lại ghế cho chị.

Tần Văn Đình sừng sốt lắc lắc đầu, dõ dành Tần Mạt nói: "Không sao đâu Mạt Mạt, bển tiếp chúng ta cũng xuống xe rồi."

Tần Mạt đột nhiên buông tay che ở miệng ra, muốn nôn cũng không nôn nữa, dùng lực đẩy vai tên lạ hoặc trước mặt kia, rồi mở miệng trách móc: "Anh là người ở đâu mà bất lịch sự như vậy? Nam tử hán đại trượng phu, tuổi trẻ trai tráng, lại dám chiếm chỗ ngồi của một thiếu nữ yếu đuối, anh có biết nhục là gì không?!"

Sau đó hét lớn một tiếng, lập tức toàn xe liền kinh sợ, nhất thời vô số cặp mắt con người đồng loạt bắn tia về phía Tần Mạt.

Lòng người bây giờ đã khác trước, có ai lại đi tính toán một chỗ ngồi. Mà dù cho có so đo đi nữa, cũng rất ít người dùng cảm mà to tiếng quát mắng. Huống chi người nằng chừ này lại là một cô nhóc vừa gầy vừa yếu, mà người bị mắng lại là một gã đàn ông to cao đồ con.

Hai phe mạnh yếu rõ ràng, Tần Mạt vẫn có thể mắng người chứng tỏ lá gan của nàng siêu lớn. Nếu da mặt tên kia mà dày, không nói đạo lý, tay hán phát qua một nhát thì đảm bảo nàng gãy xương như chơi. Lại nói, tên này đã ngồi vào chỗ cũng có thể thấy hắn không phải là loại quân tử gì, vậy thì cô nhóc kia nguy to rồi.

Ánh mắt mọi người xung quanh thật đa dạng: kinh ngạc, đNng tình, thương hại, chán ghét, khinh thường, hay như đang xem kịch... có đủ cả.

Tần Văn Đình vội vàng lấy tay bịt miệng Tần Mạt lại.

Nhưng Tần Mạt vẫn kích động, hét luôn cả say xe, thấy tên phía trước quay đầu lại, gương mặt kia thể hiện sự khó tin đến ngu ngơ, nàng lại càng điên tiết hơn nữa: "Anh giả ngu à? Còn không mau nhường chỗ ngồi!" Nàng kéo Tần Văn Đình ra, "Chị, mau về chỗ đi."

Thật ra Tần Mạt cũng không phải đũa ngọc, chỉ là do đã quen thói kiêu ngạo của ngằn ấy năm, hơn nữa vừa mới say xe, đầu óc còn ngất ngây choáng váng, tự nhiên quên mất đêm nay là đêm nào. Thế là lập tức tái phát bệnh cũ "Thiếu gia ta là đại trượng phu", ngạo khí trong lòng tuôn ra ào ạt.

"Mày nói gì?" Tên con trai phía trước bừng tỉnh, nhận ra mình bị một con nhãi xấu xí lại gầy tong teo chửi, liền nổi giận lấy tay nắm lấy áo của Tần Mạt.

Tần Mạt còn chưa hết choáng, hơn nữa thân thể lại yếu, căn bản không kịp phản ứng.

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra!" Tần Văn Đình gầm lên một tiếng.

Đột nhiên nàng dùng tay làm dao, định chặt vào tay hắn, khi gần chạm vào cánh tay rắn chắc đó, tên kia liền liền rút tay lại.

Tần Văn Đình một tay chống nạnh, khí thế mắng chửi so với Tần Mạt còn kinh dị gấp mười lần: "Mẹ nó, mình nhiều thịt mà lớn mặt à? Dám lấy chỗ ngồi của tao, cô nương đây đã khoan dung độ lượng không thêm so đo rồi. Nhưng mày lại vô si đến nỗi đe dọa một cô bé! Mày có hiểu không? Mày không thấy vì mày mà bộ mặt của thành phố xấu đi sao? Mặt mày so với tường thành còn dày hơn a, sao không trần truồng mà chạy maratông đến Nhật Bản đi!"

Một thôi một hồi, Tần Mạt tròn mắt há mồm, tên con trai đối diện cũng ngây cả ra, mà hành khách trên xe, tất cả đều nhìn Tần Văn Đình với ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Người hùng a! Anh dũng a!

Đây mới là nữ vương Tần Văn Đình a!

Rất hiển nhiên, mỹ nữ tức giận và vịt con xấu xí tức giận, hiệu quả hoàn toàn khác biệt. Tần Mạt mắng người thì người ta coi là ngu ngốc, đến Tần Văn Đình, người ta lại cảm thấy nằng nạnh, đây cá tính.

Ngay cả tên đang định dọa người kia, nhìn thái độ của Tần Văn Đình, cả người đờ đẫn như hóa đá.

Tần Văn Đình giận dữ, đúng là đóa mận côi tức giận, hồng mai kiêu ngạo, tư thái này, đảm bảo khiến đại đa số nam nhân ngửa ngáy khó chịu.

"Đình——!" Tiếng báo hiệu đến bên kế tiếp vang lên.

Tần Văn Đình không do dự, kéo tay Tần Mạt chạy ra khỏi xe, tốc độ nhanh nhất, thái độ kiên quyết, dựng như phía sau các nàng có một con hồng thủy đang ập tới.

"Chị..." Tần Mạt nhìn chiếc xe nghiêng nghiêng ngã ngã đã đi xa, vừa thờ hồn hên, vừa kỳ lạ không lý giải được.

"Đau a!" Tần Văn Đình bỗng nhiên ôm lấy tay phải, về mặt đau đớn toàn thân vận vẹo, "Lần này lỗ nặng rồi, tay thẳng kia cứng quá... Ai u!"

"Chị đau tay?" Tần Mạt không cảm thấy lạ, ngược lại còn tự nhiên nắm lấy tay Tần Văn Đình, thấy trên cánh tay ngọc thon dài là một mảng đỏ ửng, nhất thời cau mày nói: "Đây là do vừa nãy đánh tên lưu manh kia đúng không?"

"Đúng vậy, đừng nói mày nghĩ chị là nữ siêu nhân hay mỹ nữ chiến sĩ nha? Tao cũng không phải cao thủ võ lâm, muốn làm hấn sợ, tất nhiên cũng hao tổn không ít tinh lực à..." Tần Văn Đình hừ hừ nói, nhưng về mặt lại thật kỳ lạ, "Nhưng bốn cô nương cũng không phải loại người dễ bị ăn hiếp a, hừ hừ, hấn đánh tao một cái thì tao tặng lại hấn một nhát dao!"

Tần Mạt ngẩng đầu lên, thấy Tần Văn Đình khoa tay múa chân, khóe miệng liến nhếch lên.

"Đúng là một nha đầu kiêu ngạo," Tần Mạt nghĩ trong lòng. "Tuy kiêu ngạo, nhưng mà nhìn lại, cũng có điểm đáng yêu. Dầu không tính là danh hoa, nhưng coi là kỳ hoa thì vẫn có thể!"

Tần Văn Đình cũng cười, hai người nhìn nhau cười như ngốc, nhất thời lại có điểm ăn ý thấy em gái mình hoạt bát hơn trước nhiều, còn Tần Mạt lại cảm thấy, cô chị là nha đầu khá ái kia, cũng không phải khó chấp nhận lắm.

Trên thực tế, Tần Văn Đình là một người con gái yếu đuối, chỉ dùng tay không mà muốn làm tên kia bị thương, cũng không biết phải tốn bao nhiêu sức lực a! Mà khi nâng chém, tất nhiên cũng không lường trước nên đã dùng hết sức.

Ngần năm trước khi còn là Tần Mạch, các huynh đệ tỷ muội nhiều không kể xiết, nhưng chưa từng có ai vì bảo vệ hắn mà không màng đến bản thân cả.

Dù sợ, cũng chỉ coi là vết thương nhỏ, dù sợ, Tần Mạch cũng không nghĩ mình cần có ai bảo vệ.

Tần Mạt, người thật hạnh phúc?

Đáng tiếc, hạnh phúc đó không thuộc về ta.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Sơn thủy khinh vân tuyết phong

Đi đường quả nhiên dễ chịu hơn nhiều so với ngồi xe.

Đường từ nhà đến trường cũng không xa, đi xe thì mười phút, đi bộ cũng chỉ nửa tiếng. Nghĩ đến việc sau này mình cũng phải đến đó đọc sách, Tần Mạt vừa theo sát Tần Văn Đình, vừa cố nhớ đường.

Đi hết con đường phía trước, các nàng cùng rẽ vào một con đường nhỏ. Con đường này có khá nhiều phương tiện giao thông đi qua.

Đường còn mang tên đường cầu học, vì tuy đây chỉ là một đường nhỏ nhưng lại có đến mấy trường, cho nên một đường trải đầy cây xanh, nhà lầu hơn một nửa là năm sáu tầng, không khí ở đây so với nơi khác quả thật tươi mát hơn nhiều.

Sinh ý ở đây cũng thật tốt, hai bên đường rất nhiều cửa hàng văn phòng phẩm và tạp phẩm mọc lên, còn có một vài quán ăn bình dân, nhờ chúng mà con đường bừng bừng sức sống. Giờ đang là sáng thứ sáu, người đi lại hai bên đường cũng không nhiều, Tần Mạt nhìn bốn phía, cảm thấy mọi thứ trên con đường đều sáng rõ.

"Mạt Mạt không sao chứ?" Tần Văn Đình thấy thần sắc của Tần Mạt ngày càng tươi tắn, trong lòng cũng yên tâm hơn rất nhiều. Từ khi nàng biết em gái của mình mắc bệnh điên về sau, với Tần Mạt nàng luôn lo lắng, chỉ sợ cô bé lại phát bệnh cũ. Nhưng giờ nhìn lại, đầu óc Tần Mạt vẫn bình thường, nửa điểm cũng không giống kẻ điên.

"Không choáng, xuống xe bus thì tốt rồi." Tần Mạt đáp lại, gương mặt nở nụ cười thản nhiên.

Nàng dần dần phát hiện, thế giới này thật ra không có đáng ghét như nàng tưởng, người ở đây cũng không phải toàn yêu quái như vậy. Thậm chí, những điều mới mẻ ở đây cũng gây hứng thú cho nàng.

"A? Kia là gì?" đang ngó nghiêng, bước chân bỗng nhiên chùn lại.

Nàng nhìn về cái quán nhỏ bên đường, chỉ thấy một phụ nữ trung niên đang giẫm lên cái máy rất kỳ quái, một tay tung đường trắng, một tay quán một chiếc que xung quanh như mây, tạo thành một chiếc kén thật xinh đẹp.

"Đây là kẹo đường." Tần Văn Đình vốn thắc mắc vì sao đến kẹo đường mà Tần Mạt cũng không biết, nhưng nghĩ đến di chứng của bệnh tâm thần phân liệt, nửa thoải mái nửa lo lắng, "Mạt Mạt muốn ăn sao?"

Tần Mạt theo thói quen nghiêng đầu nói: "Mua!" Tư thế này, thực là vừa chây lười, lại còn vênh vác mười phần.

Thực ra Tần Mạt cũng không cố ý, chỉ là động tác này nàng đã làm rất nhiều lần, giờ làm, hoàn toàn là thói quen, căn bản không ý thức được có hợp lý không.

Thân phận của Tần Mạch năm đó là cỡ nào, mua đồ tất nhiên chưa từng phải trả tiền, phía sau luôn có gã sai vặt, dù là mua gì, chỉ cần một câu của Tần Mạch, những cái khác gã sai vặt sẽ lo hết.

Vì thái độ như vậy của Tần Mạt, Tần Vân Đình nhíu mày lại. Nàng đang muốn mắng lại gắp về mặt khao khát của Tần Mạt nhìn bà chủ quán, đôi mắt sáng long lanh, rốt cục cũng nhìn, chỉ có thể lắc đầu, đưa tiền mua một chiếc kẹo đường vào tay Tần Mạt.

Tần Mạt đưa tay tiếp nhận, còn từ tế hỏi: "Chị không ăn sao?"

"Ngấy lắm." Tần Vân Đình nhíu mày, cảm giác cổ quái trong lòng không vứt đi được.

Một khắc vừa rồi, nàng cảm thấy Tần Mạt trước mắt thật xa lạ, nhìn thế nào cũng không giống em gái của nàng. Có lẽ do con bé bệnh nặng một thời gian, tính tình cũng thay đổi.

Tần Mạt cũng không nói thêm nữa, cầm chiếc kẹo ngó nghiêng, nhưng lại không há miệng cắn.

Tần Vân Đình nghi ngờ nói: "Nhìn cái gì thế? Sao không ăn?"

"Kẹo đường này giống mây ghê, lại không biết có thể nhẹ nhàng thoát tục giống mây không, bay lên trời đi." Tần Mạt chững chạc nói, nhìn dáng vẻ của nàng, ánh mắt lại dẫu đi vài phần phiến muộn.

Thình lình, thanh âm khinh thường của một người qua đường truyền đến: "Lớn tướng như vậy mà còn phải xin tiền mua kẹo, ngây thơ đến buồn cười. Càng buồn cười hơn là, lại còn nghĩ kẹo đường biết bay, bộ ngu hả?"

Đuôi lông mày Tần Mạt hơi hơi nhíu lại, ngẩng đầu lên nhìn nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy phía trước không xa, một tên thiếu niên lạnh lùng ngạo nghễ đứng đó.

Tên thiếu niên mặc bộ quần áo vàng nhạt, đi giày trắng, tóc đen nhánh, người cao ngất như đỉnh tuyết phong sừng sững. Khí chất thì như vậy, mặt mũi cũng dễ nhìn, không phải không thu hút, nhưng đôi mắt đen lại phảng phất khí lạnh bức người.

Tần Mạt không kiên nhẫn được, trong lòng trước thì thầm khen người này có phong thái, tiếp theo khinh thường bĩu môi nói: "Đồ đầu gỗ, đó chỉ là vẻ ngoài! Giống như cậu, làm sao có thể lý giải cái gì gọi là *văn chương thiên thành vận, thế gian tình xảo diệu?*"

Công lực tưởng tượng của Tần Mạt vô cùng thâm hậu, lại hàm chứa vài phần ngông cuồng quái đản, ngôn từ không có chuẩn mực, phong hoa tuyết nguyệt, cho nên cảm thấy tên gia hỏa kia thật chướng mắt. Vừa rồi nàng chăm chăm nhìn cây kẹo, chính là đang mơ màng làm thơ, ai ngờ lại bị tên điên này gián đoạn cảm xúc, trong lòng giờ mất hứng rồi.

Nàng nói dứt lời, nhẹ nhàng nắm tay Tần Vân Đình, không thèm liếc nhìn tên thiếu niên kia một cái, tay cầm kẹo đường, xoay người bước tiếp sâu vào con đường cầu học.

Tần Vân Đình cười khổ, đột nhiên trừng mắt nhìn thiếu niên một cái: "Phượng Triệt, cậu có bị thần kinh không? Cậu cùng lớp với Mạt Mạt, chị không tin cậu chưa từng nghe về bệnh tình của nó, đang yên đang lành đi gây gổ với nó làm gì?"

Phượng Triệt im lặng không nói, một lát sau quay người lại, cứ như vậy r đi, hướng ngược lại với Tần Mạt.

"Đưa đó chị quen sao?" Tần Mạt vừa đi, vừa chăm chăm nhìn cây kẹo, chỉ xem mà không ăn, sau đó thuận miệng hỏi.

"Mày không nhận ra sao?" Tần Vân Đình kinh ngạc, bỗng nhiên bốn cợt cười nói: "Thằng nhóc đó là cô đại trong lớp mày á, trong trường chúng ta cũng rất nổi tiếng. Tên gia hỏa đó lúc nào cũng lạnh lùng, đến nói chuyện với thầy giáo cũng hờ hững, không hiểu sao hôm nay lại chủ động bắt chuyện với mày, thật đáng nghi!"

"Em đã xuống lớp rồi, học kỳ sau cũng không học chung lớp với nó nữa." Tần Mạt bĩu môi nói: "Ánh mắt của mọi người quả thực có vấn đề. Diện mạo còn có thể chấp nhận được, có điều tính tình thì, hừ!" Nhớ đến tên Phượng Triệt kia không hề để ý đến Tần Vân Đình, trong lòng cảm thấy rất tức giận. Tần đại công tử đã đánh giá cao tiểu nha đầu Tần Vân Đình như vậy, khi nào lại đến phiên kẻ khác coi thường chứ?

Tần Vân Đình cũng không thèm để ý, chỉ là lắc đầu cười nói: "Thằng nhóc như vậy quen rồi. Kỳ thật thầy giáo trường ta cũng không ưa nó, nhưng thành tích học tập của nó lại cao, các thầy đành coi nó như cái rắm thú, mắt nhắm mắt mở mà cho qua."

"Kẹo đường này thu nhỏ lại sao?" Ánh mắt Tần Mạt bỗng nhiên dừng lại, chăm chú nhìn kẹo đường trong tay. Lúc trước chiếc kẹo to cao gần bảy tấc giờ đã ngắn lại, thậm chí ngay cả đám mây cũng thu nhỏ, thêm một lúc nữa, chiếc kẹo trở nên cứng đờ.

"Kẹo đường chính là như vậy, tiếp xúc lâu với không khí thì thu nhỏ lại." Tần Vân Đình sững sờ, "Sao mày vẫn chưa ăn?"

"Những thứ xinh đẹp không nên ăn vào bụng." Tần Mạt lắc đầu, thờ dãi nói: "Khoảnh khắc hoa nở thật đẹp, nhưng thời gian lại vô tình. Cũng như chiếc kẹo này, dù đẹp cũng chỉ là trong chớp lát, ăn cũng chẳng thú vị."

Tần Vân Đình thấy Tần Mạt nói vậy chẳng giống tuổi chút nào, nhất thời không biết nên nói gì. Tần Mạt nói "*thời gian vô tình*", Tần Vân Đình không thể lĩnh hội được.

Hai người đi thêm một đoạn đường nữa, Tàn Mạt cầm chiếc kẹo héo hút trong tay ném vào thùng rác ven đường, nhìn ánh mắt của nàng, không hề luyến tiếc, động tác cũng không do dự.

Tàn Vân Đình ngẩn ra, ngạc nhiên nói: “Mạt Mạt, vì sao lại vứt đi?”

“Chỉ là không muốn nữa.” Tàn Mạt cười nhạt. Đang nói chuyện, nàng bỗng nhiên hơi nghiêng đầu, ánh mắt si ngốc ngẩn ra.

“Mạt Mạt?”

“Chỉ nghe thấy không?” Tàn Mạt nhắm mắt, “Tiếng này...” “Tiếng gì?” Tàn Vân Đình cố lắng nghe nhưng không nghe được gì, bắt đầu cảm thấy khó chịu, “Mạt Mạt, mày nghe thấy gì vậy?”

“Tiếng đàn cổ...” Tàn Mạt đứng dậy tiếp tục đi lên phía trước, đi gần một trăm mét, mới dừng lại trước một căn nhà kỳ quái, phía trên có đề chữ “Trà”.

Cánh cửa khép hờ, tuy biển đề là quán ăn, nhưng cách bố trí lại rất tao nhã. Bên trong cánh cửa truyền ra tiếng đàn du dương, Tàn Vân Đình và Tàn Mạt đứng ngoài, nghe thấy tiếng này mới giật mình. Đây là quán trà gần trường mang tên “Triệu Ký”, một số thầy giáo văn và các nhà thơ, nhà văn thường đến đây uống trà chơi cờ.

Quán trà này chính là nơi dành cho thi ca, chính vì vậy tấu nhạc ở đây lại càng hợp lòng người.

“Tri âm tri kỷ, tuy rằng làn điệu có khác, nhưng phong vận không đúng, không thể gọi hết cái hay trong đó.” Tàn Mạt lại đánh giá, hơi hơi nhắm mắt nghiêng đầu, lại mở mắt ra lắc đầu nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc, nhạc hay nhưng người chơi lại không cảm nhận hết, không cần nghe cũng được.”

“Mạt Mạt?”

Tàn Mạt quay đầu nhìn Tàn Vân Đình khẽ mỉm cười: “Chúng ta đi thôi chị.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Năm tháng bình yên

Diện tích trường Thị Tam hơn bốn trăm mẫu, ở nội thành này, là rất lớn rồi. Cửa trường học làm bằng đá cẩm thạch, xây theo hình dạng *loan nguyệt hướng thiên* (trăng rằm), phía trên là một đóa hoa lăng tiêu bằng đồng, thể hiện niềm kiêu hãnh.

Trường học này quản lý theo kiểu khép kín, bất quá vì hôm nay học sinh lớp mười hai quay lại so đáp án và điền bảng nguyện vọng, cho nên cửa lớn vẫn rộng mở, gác công cũng rộng tay hơn so với bình thường, học sinh đi tới đi lui ở cửa, cũng không biết có bao nhiêu đúng là học sinh lớp mười hai.

Khác với lần ngây ngô dại dột bị đưa đến trường khi trước, thần trí Tàn Mạt lúc này hoàn toàn tỉnh táo, tâm tình thoải mái, chân chính đánh giá trường học này, không ngờ rằng cảnh tươi trẻ náo nhiệt không có ở thời Gia Hựu lại xuất hiện ở đây.

Tuổi trẻ, nhiệt huyết, cùng với khe hở trong lịch sử, cái vương triều xa hoa lãng phí lại suy yếu lâu ngày hoàn toàn bất đồng. Tàn Mạt đi theo Tàn Vân Đình đến cửa trường học, càng hoảng hốt khi lại lần nữa xuyên qua vách ngăn thời gian, theo phù phiếm của ngày hôm qua, đến ngày tươi sáng hôm nay.

Cảm khái thời gian, ước chừng sự từng trải của nàng không ai có thể so sánh cùng. Đến Thị Tam, đầu tiên bước vào, đã thấy quảng trường trước mắt. Đá Granito màu xanh trải thành hình bầu dục, ước chừng lớn cỡ hai phần ba sân bóng, giữa sân là một bể phun nước nhỏ, hoa vậy quang vòng ngoài, chính giữa là một pho tượng tuần mã màu trắng sừng sững.

Bên trái quảng trường là một tòa nhà ba tầng, phía dưới có bậc thang lên, nóc nhọn, gạch men sắc nét tinh xảo, phảng phất giống kiểu Rococo[9]. Tàn Mạt chẳng hiểu mấy, chẳng qua là thấy trên đỉnh nhọn cao cao có một chiếc đồng hồ treo tường to đùng, cái đồng hồ phải lớn đến một trượng, trong lòng không khỏi tán thưởng.

“Mạt Mạt, em nhìn chăm chăm nhà ăn làm gì? Muốn ăn gì sao?” Tàn Vân Đình thấy Tàn Mạt bỗng nhiên dừng bước, liền quay lại hỏi nàng.

“Đây là nhà ăn?” Sắc mặt Tàn Mạt cổ quái.

“Đúng vậy, Mạt Mạt em quên sao? Nhà ăn này đã được sửa lại ba năm trước, khi đó hiệu trưởng còn muốn xây dựng một nhà ăn học sinh đặc biệt nhất tỉnh ở đây!”

“Quả thật rất đặc biệt.” Tàn Mạt gật đầu, lòng có điểm bí ai, “Vị hiệu trưởng này đúng là nhân tài.”

“Liều hiệu trưởng nói, dân dĩ thực vi thiên[], học sinh học ở trường, trước hết cũng phải giải quyết vấn đề no ấm. Cho nên chủ trương số một là tu sửa nơi đây thành một nhà ăn cực lớn, cung cấp thức ăn cho học sinh Thị Tam, và tiến lên danh sách ưu tiên hàng đầu của tỉnh.” Tần Vân Đình nói, về mặt có phần bội phục, “Thức ăn của chúng ta, thực sự đã được cải thiện không tệ.”

Tần Mạt nghe nàng nói, lại sinh ra vài phần mong đợi. Đọc sách tại trường học này, có lẽ cũng không khó chịu lắm.

Trường Thị Tam phân khu thật rõ rệt, cạnh quảng trường là sáu tòa nhà dạy học, trong đó có ba tòa dạy học bình thường, một tòa dạy về khoa học. một tòa là nhà thể dục, một tòa là nhà văn hóa. Phòng học lớp 12 đều nằm trong tòa nhà có gắn số 6 trên đầu kia, Tần Vân Đình muốn đi so đáp án, thì phải đi đến phòng học 6-303.

Khu dạy học được xanh hóa cũng không tệ, Tần Mạt đi theo Tần Vân Đình qua quảng trường trên con đường cỏ, nhận thấy cả vườn trường lấy con đường này làm giới tuyến, chia thành hai cấp độ, tay trái là một loạt bồn hoa, tay phải là hàng lan can hoa thật dài.

Dưới lan can cách đó một đoạn là một thềm đá gần mười thước, thềm đá này dẫn ra một sân bóng rổ, mà sáu tòa nhà dạy học kia, mỗi nơi đều có một sân bóng phía trước.

Khi Tần Vân Đình và Tần Mạt đến, đã qua giờ tan học của tiết thứ hai buổi sáng, tất cả các khu dạy đang là lúc náo nhiệt nhất. Đặc biệt là tòa thứ tư và năm của khu dạy học, hai bên là hai trận bóng rổ, đám người đứng ngoài xem đều là những chàng trai tỏa ra sức sống thanh xuân mãnh liệt. Bọn họ đều là học sinh lớp mười một, tuổi trẻ sôi động, nhiệt huyết thanh xuân.

Trên hành lang tòa dạy học Biên Hòa, có không ít người đang quan sát những thiếu niên chơi bóng rổ, cũng có người chỉ là tán gẫu, còn có đọc sách, nghe nhạc, vân vân.

Lần đầu tiên Tần Mạt cảm thụ thế giới hiện đại tại vườn trường náo nhiệt độc đáo này, mắt không khỏi tròn to, nhìn đâu cũng ngạc nhiên. Tần Vân Đình theo dõi thần sắc của Tần Mạt, bỗng nhiên trong lòng có chủ kiến, đề nghị nói: ‘Mạt Mạt, em muốn đi cùng chị đến phòng học không, cũng chán lắm, nếu không thì em ở lại đây dạo chơi đi. Chị đi so đáp án nhanh thôi, lát nữa quay lại tìm em.’

Tần Mạt do dự nói: “Cụ thể hết bao lâu?” Chỗ này rất náo nhiệt, bất quá đối với nàng mà nói, cũng rất xa lạ, cho nên Tần Mạt có phần không yên tâm lắm.

“Yên tâm, tối đa một tiết.” Tần Vân Đình an ủi cười cười, “Chỉ cần em không đi khỏi con đường này, khi ra chị có thể tìm thấy em. Lớp mười và mười một tổng cộng có bốn mươi lớp, đợi khi đi học, thể nào cũng phải học bóng rổ đấy. Em ra đó xem bọn chúng bị thầy thể dục hành hạ thế nào, không nhằm chán đâu. Còn nữa, nếu sợ phải phơi nắng, thì núp dưới bóng cây bên trái đi, con đường cạnh bồn hoa thường xuyên có người lấy quần áo làm giẻ lau, lau đến khi sáng bóng thì thôi mà.”

Tần Mạt nghe nàng nói thì thấy thú vị, cuối cùng không nhịn được nhếch khóe miệng lên, gật đầu đồng ý.

Thực ra nàng cũng rất tò mò ngôi trường này, hơn nữa có thời gian còn xem phim hoạt hình tên là ‘Cao thủ slamdunk’, càng cảm thấy cuộc sống ở bên ngoài thật tốt. Huống chi nàng cũng không phải là cô bé con hay những nhẽo sợ hãi, có điều đối mặt với tất cả mọi thứ trước mắt vẫn còn thấy xa lạ, lo sẽ lạc đường mà thôi.

Lúc này các nàng đi đến cạnh tòa nhà thứ năm, phía xa xa ở tòa nhà thứ sáu bỗng có người kêu to gọi Tần Vân Đình: “Đình Đình! Đến bên này!”

Một nữ sinh đứng trên hành lang tầng ba tòa thứ sáu, nàng đang phe phẩy tay, bên cạnh còn có vài người cả trai lẫn gái nữa.

Tần Vân Đình vội vàng đáp lại: “Đến ngay đây!”

Nàng vỗ vai Tần Mạt nói: “Mạt Mạt, bạn chị gọi, em chờ ở đây nhé.” Nói dứt lời, nàng vội vàng chạy lên thềm đá phía trước, một đường xuyên sân bóng rổ trước tòa nhà số sáu, đi vào hành lang.

Tần Mạt nhìn theo bóng nàng rời đi, sau đó chọn vị trí thứ bốn năm gì đó, nghiêng người trên lan can, cúi đầu quan sát trận bóng rổ

Từ góc độ của Tần Mạt, các sân bóng này cũng thật bình đẳng, mỗi tòa nhà đều có một sân bóng nhỏ và ở chính giữa là một sân bóng lớn. So ra thì sân trước tòa số 4 nhiều người hơn tòa số 5 một chút, bất quá, Tần Mạt lại chẳng hiểu gì luật chơi bóng rổ cả, hơn nữa việc chơi bóng rổ này cũng không phải là thi đấu gì trong giờ học, cho nên nàng nhìn thì nhìn, cũng chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.

Ngoài chơi bóng rổ, còn có vài cô gái đánh cầu lông ở khu đất trống bên cạnh, Tần Mạt đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn tất cả đều cảm thấy thú vị.

Cũng may năm đó nàng không phải là người tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt, tuy tư tưởng của nàng so với tự do phóng khoáng của người hiện đại còn kém rất xa, nhưng hôm nay nhìn thấy ngôi trường nam nữ học chung này, nàng lại có thể ôm ấp hoài bão ái tình, cũng tiếp thu được chút chút. Nếu xuyên qua không phải là một Tần công tử tiêu sái bất kham, mà thay vào đó là bất kỳ một lão già nào đó, chỉ sợ đã sớm phát điên rồi.

Suy nghĩ bay toán loạn bốn phía, Tần Mạt bỗng nhiên thở dài một hơi.

“Ta đường đường là nam nhi, hiện giờ lại biến thành một tiểu nha đầu mười lăm tuổi, nhìn sơ qua trong thời Gia Hựu, cũng chỉ có ta mới có đủ sức để chịu đựng việc này, có thể sống tốt được trong hoàn cảnh như thế.” Nàng tự giễu trong lòng, “Bạch Cư Dịch ngày xưa vịnh thảo, nói lửa thiêu không chết, gió xuân thổi ạt vật hồi sinh, khen sinh mệnh kia thật ngoan cường. Tần Mạch ta, ước chừng cũng cùng một cấp bậc với cô đại, không ngờ chết, vì

sinh tồn, không thể không tiếp nhận!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Hôm nay thời tiết tốt

"Đình linh linh——!"

Tiếng chuông vào học bỗng vang lên giữa đám đông đang ồn ào náo động, liền sau đó còn huyền não hơn bội phần.

Các cậu trai cô gái tuổi xuân phơi phới, hoặc nhóm bạn bè reo gọi nhau, hoặc từng người sải chân chạy như bay vào phòng học, không đợi tiếng chuông thật dài reo xong, phần lớn đã ủa hết vô lớp. Chẳng may mà đi chậm, hết thấy đều mang về bờ phờ. Tần Mạt thấy buồn cười, đại khái kia chính là những vấn đề thuở học trò trong truyền thuyết a.

Không lâu sau, bên ngoài sân trường đã sạch bóng người, chẳng như lời Tần Văn Đình nói, vẫn còn có lớp học ở lại sân thể dục.

Tần Mạt ngó tới ngó lui, lại thấy nơi này vắng tanh như trước, nhất thời, ngoài nàng ra, xung quanh không một bóng người. Chắc mọi người đã vào học cả rồi, hay là làm cái gì khác đi. Tần Mạt hơi buồn bã, đứng ngây hồi lâu, sau cảm thấy phơi nắng dưới ánh mặt trời quá nóng, liền xoay người cất bước, quyết định trú dưới bóng cây trước mặt.

"Cuộc đời này lại phải tiếp tục, người sống vì..." Nàng vừa đi cm rề rề, vừa cúi đầu than nhẹ, mơ hồ không chú ý đến phương hướng, mà từ trên quảng trường đang có người hối hả chạy đến.

Tốc độ cực nhanh, cúi đầu dọc theo con đường chạy như điên, đột nhiên vọt đến trước mắt Tần Mạt, quẹt vào người nàng. Theo bản năng, Tần Mạt ổn định tư thế, kéo người kia, nhưng lại kéo hẳn đến lao đảo, ầm một cái liền ngã xuống đất.

Sắc mặt Tần Mạt lúc này tối sầm lại, đây là chuyện quái lạ gì thế?

Nàng hơi khom người, cúi đầu nhìn thẳng cha vừa ngã xuống, chỉ thấy người này nửa thân thì ngã xuống đất, gấp lại, cánh tay cong lên muốn bò dậy. Lại nhìn đến khuôn mặt nghiêng như điêu khắc của hắn, đôi mắt sắc bén lạnh thấu xương, không phải lúc này trên đường đã gặp cái tên Phương Triệt này sao?

Tần Mạt vốn còn muốn đỡ thẳng cha xui xẻo này dậy, nhưng nhìn vẻ mặt lạnh như băng của hắn, lại là tên Phương Triệt *có chút đụng chạm* này, nhất thời cảm thấy vài phần vui sướng khi người khác gặp họa, cũng không muốn giúp hắn nữa.

"Hôm nay thời tiết tốt a..." Khóe miệng Tần Mạt vênh lên, nếu không phải do đã là người nhà Tần gia thì nàng đã có thể tha hồ tự do phát huy chiêu thức *khẩu xà ngao độc* của mình, "Trời trong nắng ấm, thời tiết rất là thích hợp để hôn đất."

Chỉ thấy gương mặt như khối băng của Phương Triệt ngày càng lạnh lẽo, trong lòng cũng có chút vui mừng. Từ khi xuyên qua đến nay chưa từng có một ngày sáng khoái, ở Tần gia lại càng phải giả bộ nhả nhận lịch sự, hiện tại tự nhiên đụng phải cơ hội có thể trên chộc khối băng một trận, coi như là giải trừ tích tụ, có tí còn hơn không.

Phương Triệt im lặng không nói gì, chỉ chống tay đứng lên, cúi đầu đánh giá Tần Mạt. Vóc người hắn chừng một thước bảy lăm, so với vóc dáng nhỏ bé một mét năm của Tần Mạt còn cao hơn một cái đầu, cứ như vậy đánh giá từ trên xuống, so với việc Tần Mạt vui sướng khi người khác gặp họa ban này lại có tư vị khác.

Hai tay Tần Mạt vòng ra phía sau, nghiêng đầu nhìn Phương Triệt. Gương mặt nàng mang theo vài ý nghĩ đen tối, vóc người tuy thấp bé, nhưng khí thế lại không thua tăng băng Phương Triệt chút nào.

Con người lác đác khí lạnh kia cuối cùng cũng hơi dao động, phun ra tiếng nói như suối nước lạnh đổ xuống: "Hôm nay thời tiết tốt, vạn dặm không mây, là thời tiết rất thích hợp để đánh người."

Giọng nói của hắn đều đều, vẻ mặt bình tĩnh, có thể nói ra những điều này với giọng nói biểu cảm trang nhã như thế, làm người ta bỗng dưng cảm thấy quái dị.

Tần Mạt sững sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy cánh tay mình bỗng nhiên bị Phương Triệt tóm lấy.

"Cậu..."

Tần Mạt còn chưa Phương Triệt đã thô lỗ túm nàng đến gốc cổ thụ bên trái đường.

"Buông tay ra!" Lúc này Tần Mạt rất giận dữ, không ngờ tên thiếu niên tuấn tú lãnh đạm này có thể làm ra động tác đường đột đến vậy. Theo bản năng nâng nhấc chân khom gối, nhiệt tình đập thật mạnh vào bụng Phuong Triệt!

Lông mày Phuong Triệt hơi nhíu lên, đột nhiên nghiêng người thả Tần Mạt ra, chẳng những tránh được cú đá này của nàng, lại còn làm nàng chỉ còn một chân đứng trên đất nên mất cả thăng bằng.

Tần Mạt sao có thể cứ như vậy mà ngã xuống, vội vịn vào thân cây khô bên tay trái. Trong lúc rối ren, hoàn toàn không chú ý đến Phuong Triệt bên cạnh một cước đá đến chỗ này.

"Àm!"

Lịch sử tái diễn lần nữa, chỉ là lần này vai chính thay đổi, Tần Mạt bùm bùm ngã bổ nhào xuống đất, tý nữa thì y như chó đánh hơi[11]! Dù là như thế, nàng vẫn đâm đầu bổ nhào xuống đất, tay đau mà đầu gối cũng đau, toàn thân đều đau.

"Hôm nay thời tiết tốt..." Trên đỉnh đầu giọng nói của Phuong Triệt vừa lãnh đạm lại mang theo vài phần thông thả, "Bầu trời quang đãng, đúng là thời tiết rất thích hợp để hôn đất."

Hai gò má Tần Mạt trong nháy mắt đỏ bừng một ngọn lửa tức giận bắn ra từ trong mắt nàng, khí thế hùng hục thiêu đốt toàn thân.

Phuong Triệt coi như không thấy, nhẹ nhàng phủi bụi trên quần áo, quay người lại, muốn rời đi như vậy.

Tần Mạt tay đau chân đau, tạm thời chưa thể bò dậy nổi, mà cái tên đầu sỏ Phuong Triệt lại muốn bỏ đi, trong lòng cuống lên, cũng không biết làm thế nào mà đứng lên được, đột nhiên bổ nhào về phía trước, ôm chặt lấy một chân Phuong Triệt, hung hăng kéo mạnh một cái—một tiếng kêu rên đau đớn kèm theo tiếng cơ thể người rơi xuống đất phịch phịch vang lên.

"Ha ha!" Tần Mạt cất tiếng cười to, dùng sức nghiêng người, một chân gấp lại, cứ như vậy mà ngửa mặt lên trời, quỳ gối ngã đè lên ngực Phuong Triệt.

Sắc mặt Phuong Triệt tím đen lại, khí lạnh trong mắt không còn ngưng kết được nữa, trong khoảnh khắc vỡ vụn thành vô số ngọn lửa điên cuồng nhảy múa. Đầu hấn bị Tần Mạt đụng vào nên đập vào mặt đất, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, đôi môi mỏng mím chặt, nhìn về mặt, ngoài chịu đựng đau đớn, còn có cả tức giận kéo đến ừ ừ.

Tần Mạt lại chỉ thấy vui sướng vô cùng, nhất thời tay chân cũng quên cả đau đớn, phần nộ cũng hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn lại dắc ý tràn ngập.

Nàng nhìn từ trên cao xuống, héch càm lên, mắt liếc một cái, về mặt kiêu ngạo, lại nghiêng đầu từ từ nói: "Hôm nay thời tiết rất tốt, cũng rất thích hợp ngã nhào, chỉ thiếu chút phổi âm, cũng hơi đáng tiếc."

Thực ra trong mắt Phuong Triệt đã có một làn hơi mỏng, môi cũng tái nhợt, nhưng hấn vẫn ngoan cố, môi mím lại, không rên một tiếng.

Qua một lát, Tần Mạt khó chịu khi thấy quả dưa này không lên tiếng, trong lòng lại dần cảm thấy không thú vị, một màn cân bằng vừa rồi làm hà hê trong lòng cũng tiêu tan gần hết. Ánh mắt của nàng đảo qua đảo lại trên người tên Phuong Triệt, trong đầu đột nhiên cảm thấy kỳ quái: "Không đúng, tên tiểu tử này bị ta đè dưới mặt đất như vậy, sao lại không gãy giữa phần kháng gì hết? Tốt xấu gì hấn cũng được mười lăm mười sáu tuổi rồi, cũng không phải là đứa trẻ chỉ vô lực, sẽ không yếu như vậy chứ?"

Trong lòng sinh nghi, ánh mắt Tần Mạt đảo quanh, chợt phát hiện quần áo bên hông Phuong Triệt thoáng hiện nét đỏ tươi, nhìn màu sắc, mới rõ là máu tươi mới chảy ra không lâu.

Tần Mạt hơi kinh hãi, nhìn lại mặt mũi Phuong Triệt, thấy hấn mồ hôi lạnh ngày càng nhiều, trong lúc đó biểu cảm càng thêm chịu đựng đau đớn. Mà hấn nằm ngã sấp xuống đất, thân thể đã trở nên cứng ngắc, hô hấp cũng dần dồn dập, rõ ràng là bộ dáng rất không thoải mái.

Tần Mạt duỗi tay ra, quay đầu trực tiếp xóc vạt áo Phuong Triệt lên. Lại thấy phần eo thiếu niên này có mấy vòng băng trắng quấn quanh, máu đỏ thấm qua lớp vải chảy ra, nhiễm hồng cả một mảnh trắng, nhìn đến ghê người. Nhìn như vậy, eo Phuong Triệt đúng là bị thương quá nặng!

"Tránh ra!" Giọng nói khàn khàn mang theo tia sắc lạnh bỗng vang lên, thiếu niên lặng lẽ chịu đựng cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, có điều nhìn bộ dạng hấn, cũng chỉ có hai từ để miêu tả, đó là rất "khốn khổ".

Tần Mạt coi như đã hiểu, thảo nào khi tên tiểu tử này chạy đến lúc trước, bị nàng kéo nhẹ một cái đã ngã xuống đất, càng dễ hiểu là khi hấn ngã xuống lần hai, một chút sức lực để gãy giữa cũng không có. Thì ra Phuong Triệt có vết thương trong người, mới vừa rồi bị Tần Mạt làm ngã chúi xuống, đụng đến vết thương, đã đau nay lại càng đau.

"Sao lại bị thương tới nông nỗi này?" Đuôi lông mày Tần Mạt nhíu lại, "Ngoại thương vậy, cậu gặp cướp à?"

Suy nghĩ này của Tần Mạt càng làm sắc mặt Phuong Triệt chìm sâu xuống đáy bùn đen oan ức, hấn cúi đầu hừ lạnh, biểu tình rõ ràng là khinh thường, trong mắt ngoài phần nộ, còn tràn ngập nhạo báng. Ánh mắt kia, giống như đang nói chuyện: "Bị cướp chém? Tôi giống người vô dụng vậy sao? E là chỉ có loại người ngu đần như cô mới bị cướp uy hiếp thôi!"

Kỳ diệu, Tần Mạt lại cảm thấy mình hiểu ánh mắt hấn, lòng nàng hiểu kỳ nỗi lên, lại hỏi: "Thì ra cậu cũng đánh nhau với chúng?"

Phương Triệt hừ lạnh, biểu tình có vẻ dửng dưng.

"Thì ra..." Giọng đ潭 Mạt nửa kinh ngạc, nửa sáng tỏ, nhưng lời nói ra lại làm người tức chết, "Thì ra tên tiểu tử mày mặt ngoài thì lạnh nhạt, trong lòng lại chẳng khác gì tên côn đồ a! Không tệ, cậu rất có tiền đồ, so với con một sách thì hơn nhiều a!"

Nàng vừa nói chuyện, cười mà không cười, vừa buông vạt áo Phương Triệt xuống, rồi đứng dậy. Nhìn ánh mắt, cũng không thể nói là châm chọc.

Mặt Phương Triệt trắng bệch, chăm chú dán mắt vào Tầm Mạt, ánh mắt tựa tựa như thú dữ đang đốt vồ mồi.

"Việc kia..." Tầm Mạt lui về phía sau một bước, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo, "Đầu cậu có phải là có lớn mà không có khôn hay không, tự dưng làm mình bị thương như vậy, còn rảnh rỗi đến tìm tôi gây rối nữa chứ, sao không nghỉ ngơi cho tốt đi?" Nàng lại ho nhẹ một tiếng, "Cậu nghỉ ngơi cho tốt nha, hẹn gặp lại..."

Nói dứt lời, Tầm Mạt cũng bắt chấp thân thể đau đớn, vung chân định chạy thật xa.

"Phía trước xảy ra chuyện gì vậy?" Bỗng nhiên một tiếng hô to từ phía sau Tầm Mạt truyền đến, "A! Các trò đẳng kia, các trò có việc gì đó?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Bị cảm nắng cũng cần lý do sao

Một tiếng quát to làm Tầm Mạt dừng bước, chỉ thấy một người đàn ông trung niên từ quảng trường chạy thật nhanh đến đây, nhìn đồng phục của ông ta đang mặc, có thể thấy rõ đây là bảo vệ trị an của trường.

Hiện tại Tầm Mạt còn không phân biệt được bảo vệ trị an và cảnh sát khác nhau ở điểm gì, nhưng theo con mắt của nàng đánh giá, phạm đã là móc câu của *quan sai*, cũng đều là những thằng cha chỉ giỏi suốt ngày đi xua đuổi người khác.

Nói dứt lời, một tay Tầm Mạt ép lên vị trí vết thương của Phương Triệt, che khuất vết máu trên quần áo hần, tiện thể ném cho hần một ánh mắt đầy uy hiếp, sau đó quay đầu cao giọng nói: "Chú à, phiền chú đến đây giúp một chút, bạn học này bị cảm nắng nên ngã xuống đất, cháu không đỡ nổi cậu ta dậy, vừa rồi đang muốn đi tìm người giúp thì thấy chú đến."

Khuôn mặt tuấn tú vốn lạnh băng của Phương Triệt trong nháy mắt đỏ bừng lên, bị cảm nắng?!, lý do này chỉ mình Tầm Mạt mới nghĩ ra được, nhưng việc đã đến nước này, hần không phối hợp không được. Ngay tức thì hung hăng trừng mắt liếc Tầm Mạt một cái, sau đó hai mắt khép lại, cũng rất tự nhiên liền "ngất xỉu"!

Dù sao trên người hần rõ ràng có vết thương do đánh nhau với người ta mà thành, nếu để lão bảo vệ này phát hiện thì hậu quả thật khó lường. Mà bị một con nhóc làm lộn cổ xuống đất thì còn bề mặt thể nào nữa, so đi sánh lại, mức độ mất thể diện của việc bị cảm nắng, ngược lại còn có thể chấp nhận được.

Lúc b chạy đến đã thấy một cảnh tượng như thế này: cậu trai trẻ mặt ửng hồng đầu đầy mồ hôi, tinh thần choáng váng ngã xuống mặt đất. Cô bé ngồi xồm bên cạnh vẻ mặt nôn nóng, một tay ôm ngang hông cậu trai trẻ, tay còn lại nắm tay cậu, đang dùng sức nhiệt tình bóp chặt hỏ khẩu (*khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ*) của hần, dường như muốn bấm cho chàng trai tỉnh lại.

Thấy hình ảnh như vậy, bảo vệ cũng không kịp hỏi vì sao bọn họ lại không học trong lớp học, vội ngồi xồm xuống bên kia, vừa ngăn Tầm Mạt vừa nói: "Cô bé à, cháu làm như vậy không được đâu, phải bóp khắp người cậu ta thì may ra mới tỉnh lại."

"A!" Tầm Mạt như gặp được cứu tinh, liên tục vui vẻ nói, "Vậy chú nhanh lên, cháu thấy cậu ta đỏ đầy mồ hôi, chỉ sợ cậu ta không xong!"

Khuôn mặt người bảo vệ đông cứng lại, *Không xong* ư, cô bé này đang nói gì vậy?

Tầm Mạt lại cảm thấy ngón tay của Phương Triệt bị mình cầm đốt nhiên run lên, sau đó cánh tay vốn vô lực dần dần tích tụ sức, tư thế như quyết không bỏ qua, muốn bóp nát tay nàng.

Tầm Mạt lại giả vờ tò mò, hỏi chú bảo vệ đang ấn nhân trung của Phương Triệt nói: "Chú à, chú làm vậy thì cậu ấy sẽ tỉnh sao? Sau khi tỉnh lại cậu ấy có thể tự đi đường không?"

"Cũng gần như vậy..." Chú bảo vệ có điểm không chắc chắn, nhưng vẫn an ủi Tầm Mạt, "Cháu yên tâm đi, đợi khi cậu ta tỉnh mà không tự đi được, chú cũng sẽ công đến phòng y tế."

Sự cảnh cáo này, nhất thời làm lực tay Phương Triệt nói lỏng ra. Trong lòng Phương Triệt hiểu, mình tuyệt không thể để bác sĩ kiểm tra, cũng không thể

để lão bảo vệ công đi, nếu không tất cả sẽ lộ hết.

Hắn nhẹ nhàng rên một tiếng đau đớn, lúc này hết sức phối hợp “khoan thai thức dậy”, mở mắt ra.

“Tĩnh rồi.” Chú bảo vệ vui vẻ nói, “Cháu à, giờ thấy thế nào rồi?”

“Em...” Phương Triệt giả bộ vài giây mơ hồ, giọng nói vẫn khàn khàn, “Em ngất xỉu sao ? A... cảm ơn đại ca đã cứu giúp.”

Tần Mạt thừa dịp lão bảo vệ không chú ý, nhìn sang Phương Triệt nhẹ nhàng gùm một cái. Tên tiểu tử này quả nhiên chẳng tốt lành gì cả, mượn cách xưng hô với lão bảo vệ để chiếm tiện nghi cao hơn vai vế của nàng. Hắn kêu một tiếng “đại ca” này, Tần Mạt bỗng dưng thấp hơn hắn một bậc.

Gương mặt chú bảo vệ mang theo vài phần nghi ngờ, sau khi thoáng nghĩ một lát, cả kinh nói: “Em là Phương Triệt.”

Cũng không trách chú bảo vệ ngạc nhiên, Phương Triệt là nhân vật quan trọng trong trường học, bảo vệ tất nhiên cũng phải biết hắn. Có điều đã quen với một Phương Triệt lạnh lùng cao ngạo, tao nhã ung dung, hình tượng đến thế nên mọi người căn bản không cách nào tưởng tượng ra bộ dáng thâm hạ của hắn như hiện giờ. Hiện tại Phương Triệt một thân rỗng rỗng mồ hôi, bụi bẩn, còn ngã xuống đất mà ngất nữa chứ, người bảo vệ nhìn lại, phải qua một hồi lâu mới nhận ra thiếu niên chật vật trước mắt là Phương Triệt.

Khỏe miệng Phương Triệt không thể nhếch lên nổi, sắc mặt lại tái nhợt, hắn ho nhẹ một tiếng, thần nhiên nói: “Em là Phương Triệt, anh đỡ em lên trước đi.”

Thằng nhãi này cho dù là có việc nhờ người, ngữ khí vẫn không hề khiêm nhường, Tần Mạt đứng cạnh lên bấu vào, một bên lấy tay ngăn ngang hông Phương Triệt, che vết máu trên quần áo hắn, cùng chú bảo vệ hợp lực nâng hắn dậy.

“Sao lại bị cảm nắng?” Giọng chú bảo vệ mang theo vài phần không tin.

Phương Triệt khẽ hừ nhẹ một tiếng nói: “Bị cảm nắng cần lý do sao?”

Khuôn mặt kinh ngạc của bảo vệ đông cứng lại, nhất thời ngượng ngùng không nói nên lời.

Tần Mạt thì thừa dịp này mở miệng, lặng lẽ tiến đến bên tai Phương Triệt nói: “Nhớ cho kỹ, cậu thiếu tôi một món nợ ân tình.”

Đầu Phương Triệt không tự nhiên nghiêng sang một bên, hừ nhẹ một tiếng, nhưng lần này ngay cả đáp lời cũng không, không biết hắn như vậy là đồng ý hay phản đối nữa.

Nhất thời, ba người rơi vào trầm mặc. Khó chịu đi thêm một đoạn đường, máu rồi đã qua con đường cổ đi đến khu ký túc xá bên trái, phòng y tế cũng ở cạnh.

Phương Triệt nói khẽ với Tần Mạt: “Buông tay ra.” Hắn vừa nói, đồng thời duỗi tay ra che phần vết thương của mình.

Tần Mạt thầm giễu cợt một tiếng, vội vàng buông tay ra. Nàng lui về phía sau từng bước, nói với chú bảo vệ: “Chú à, cháu có việc nên đi trước!” Vừa dứt lời, nàng cũng không đợi chú bảo vệ đáp lại, xoay người một cái rồi chạy như bay về phía con đường cổ. Về phần Phương Triệt làm sao thoát khỏi phòng y tế thì là việc của hắn.

Tần Mạt tuy không rõ nếu học sinh Thị Tam đánh nhau thì sẽ bị xử phạt như thế nào, nhưng nghĩ cũng không phải cái gì ngon lành cả. Tốt nhất là thương thể của tên tiểu tử kia bại lộ, lo mà giải thích thế nào đi. Tần Mạt vẫn nhớ rõ bộ phim hoạt hình xem gần đây, trong đó có một thiếu niên bất lương, cũng chính vì đánh nhau với người ta, cuối cùng bị trường học đuổi thẳng cổ.

Chuyện giống như vậy, bản thân Tần Mạt rất khó lý giải. Trường học Tổng Triều cũng không phải là nơi người bình thường có thể vào, học sinh cho dù không phải là thư sinh tay trái gà không chặt, cũng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa. Dù cho là tên nhãi không có phẩm hạnh chẳng nữa, ở mặt ngoài cũng giả vờ tao nhã vài phần. Nếu có ai dám tự mình động thủ đánh nhau với người khác, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Mỗi lần Tần Mạt xem về đạo lý cuộc sống trường học ở phim hoạt hình trong lòng lại càng không tưởng tượng nổi. Chưa nói đến nhân vật trên màn hình cử động được là thần kỳ cỡ nào, chỉ thấy trong phim khi nói đến những đạo lý xưa kia, nàng thường cảm thấy thật ngu xuẩn.

Cũng vì loại ngạc nhiên mà khó hiểu này, từ khi Tần Mạt xem tivi đến nay, lại đặc biệt thích xem phim hoạt hình. Vì thế, Tần Văn Đình còn lên cười nàng là “Cụ già ấu trĩ”. Tuy nếu không làm thì bản thân Tần Văn Đình cũng thích xem phim hoạt hình.

Bất quá đến lúc này, Tần Mạt cũng cảm nhận được chút ý vị trong đó. Nghĩ kỹ, nàng đối xử với Phương Triệt như thế, cũng đồng nghĩa với bề mặt. Quân tử động khẩu không động thủ, tuy công tử quân nhưng như nàng không có đủ phong thái và trình độ quân tử, nhưng bất quá cũng có vài phần tự trọng. Hơn nữa lúc này đã biến thành nữ hài tử, còn không kiêng kị gì đề cái tên thiếu niên kia trên mặt đất, ngược dòng ngàn năm thật sự là quá mất mặt đi.

Việc này mà xảy ra ở thời Gia Hựu, nàng sẽ bị ném thẳng vào lồng heo.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Mạt nổi lên vài tia kinh sợ. Nhưng nhớ lại cái lúc bị tên Phương Triệt đẩy ngã xuống đất, trong đầu chỉ còn lại phần hận, quên cả thân phận hiện tại của mình. Từ đây mà nói, tuy nàng biến thành nha đầu xấu xí, nhưng may mà đến cái thời đại văn minh này, bằng không nếu mà là thời đó, còn không biết phải làm sao để sống qua ngày.

Cứ như thế, Tần Mạt bất giác cảm thấy khó hiểu ở thời đại này cũng không phải là đáng ghét đến vậy.

Vừa suy tư, Tần Mạt lại trở lại con đường cỏ lằn nữa, đứng dưới bóng râm chờ Tần Vân Đình. Vừa rồi ngã một cái, trên người nàng còn có chút ê ẩm, bất quá nghĩ đến bộ dáng khốn khổ của Phurong Triệt, nàng lại cảm thấy cái đau của mình cũng không thiệt thòi lắm. Khuôn mặt lạnh lùng của Phurong Triệt có điểm đặc sắc, Tần Mạt đã giúp hắn điều chỉnh lại.

Tuy rằng nốt nhạc đệm này không bằng ôm nỡ nhân trong ngực, chỉ có trăng gió đùa chơi mới hài lòng, thế nhưng rảnh rồi vui một tí cũng được.

Hướng chi, hành động mà nếu nàng làm ra ở Đại Tổng có thể coi là kinh thế hãi tục, ở thời đại này lại không cần gánh vác bất kỳ hậu quả nào, thật sự làm nàng có phần sáng khoái vì có thể tự do làm trái lệnh cấm. Nhớ đến kiếp trước, nàng dù bất hảo phóng túng thế nào, chung quy vẫn không dám khiêu chiến với quyền uy của quy tắc thế tục.

Tần Vân Đình không để Tần Mạt đợi lâu hơn nữa, về mặt vui mừng từ tòa số 6 đi ra. Trái hẳn với lúc đến, bên cạnh nàng là một nhóm bạn học đi ra cùng. Một nhóm trai gái trẻ tuổi nói nói, về mặt như đưa đám, yên lặng đi bên cạnh.

Tần Vân Đình vừa mới vượt qua thêm đá đi lên đường cỏ, liền vui sướng phát tay về phía Tần Mạt: "Mạt Mạt, lại đây, chúng ta cùng đi!"

Tần Mạt, nhìn thấy những người xa lạ kia, trong lòng tuy không thích, nhưng vẫn mỉm cười đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Phẩm giá của anh chỉ đáng vài đồng

Đoàn người dần dần đi ra ngoài trường học, nói là muốn tìm một chỗ để liên hoan, sau đó lại đi tìm thú vui khác. Tần Mạt không nói một lời đi theo sát Tần Vân Đình, nhìn chị trò chuyện rôm rả với những người khác.

Tần Mạt vốn không thích ứng với bầu không khí như vậy, có điều bám lấy ý nghĩ muốn hiểu rõ thời đại này hơn, cho nên đã không bỏ về trước.

Rất ít người chú ý đến Tần Mạt, mặc dù khí thế của Tần Mạt cao ngất, bất quá diện mạo Tần Mạt lại không thu hút, vì điều này mà các chàng trai cô gái nhanh nhẹn hào hứng khó mà có hứng thú với nàng.

Tuy rất nhiều người biết rõ trông mặt mà bắt hình dong là không nên, nhưng thật sự có thể làm được như vậy cũng chỉ có sừng lân và lông phượng[12]. Đại đa số người dựa vào diện mạo của người lạ mà đánh giá, khí chất lớn cũng hiếm, nhưng nó chỉ ẩn chứa trong lời nói, ai lại có con mắt tinh anh có thể nhìn ra ý ẩn giấu trong lời nói của một người xa lạ?

Tần Mạt cũng không để ý việc này lắm, nếu như nàng còn lông từ văn nhĩ năm đó, đương nhiên sẽ rất vui sướng khi hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng hiện giờ nàng lại biến thành cái hình dạng thế này, chỉ ước gì người khác không chú ý đến nàng mà thôi. Thực ra nàng có thói quen nhìn quần áo lạ là, trông mặt mà bắt hình dong, cũng không dám mặt dày mà đi chỉ trích người khác.

Hơn nữa, nàng là tên văn dốt vũ dốt thì có được nổi ấn ý gì?

Rất hiển nhiên, Tần công tử xuyên qua tới nay điều ưu đãi lớn nhất là, trở nên thấu tình đạt lý hẳn...

Đoàn người đi đến cổng trường thì rẽ phải, bên trái đi qua ngõ nhỏ là đường cầu học, bên phải đi khoảng mười phút, quẹo trái nữa chính là phố cơm bình dân.

Trên đường có rất nhiều biển hiệu lớn, có một vài cửa hàng chiên xào, cũng không thiếu các tiệm cơm nhỏ. Một dãy công trình này cũng tương đối cũ kỹ, nhà cửa đều là bốn năm tầng, hai bên ngã tư đường là một đồng rác lớn không có người dọn dẹp. Các quán chiên xào bình thường tối mới mở cửa, các quán cơm nhỏ thì phần lớn đem thức ăn đã nấu bày sẵn ở cửa, đặt trong chiếc tủ ngay trước mặt tiền.

Những món ăn xào kia ngấm mỡ mười phần, đầu bếp xào rau cũng hơn phân nửa là bóng loáng đầy mỡ. Tần Mạt đi theo nhóm trai gái trên đường, hiển nhiên là rất cao hứng, nhìn những món ăn bình dân hai bên đường, lòng lại thấy rụt rè.

Thành phố này không phải là khắp nơi đều rộng rãi sạch sẽ, một khi tiếp xúc với khói dầu như vậy, Tần Mạt thật sự không thể chịu được. Lại tưởng tượng lát nữa mình sẽ phải đến một quán trong số đó ăn cơm, Tần Mạt cảm thấy, khả năng mình bị chết vì trúng độc là vô cùng to lớn.

Nếu quả thật là bị cái loại thức ăn rõ ràng là không sạch sẽ này hại chết, tuyệt đối là kiểu chết uất ức nhất trong lịch sử loài người.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Tần Mạt rùng mình một cái, cuối cùng không nhẫn nại được hơn nữa, thấp giọng nói với Tần Vân Đình: "Chị, em không ăn

com ở chỗ này đâu.” Giọng nói của nàng tuy nhỏ, nhưng ngữ khí lại cực kỳ kiên quyết, kiên quyết không nhu nhược trước nàng ấy nữa, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng lúc trước.

Tần Văn Đình sững người, còn chưa kịp đáp, một tên con trai cao lớn đã sán lại, bày ra khuôn mặt tươi tắn nói: “Em gái à, nhiều người như vậy cùng đi chơi, coi là nể mặt mũi, đừng để mọi người mất hứng chứ.” Tướng mạo của tên này khá chính trực, có điều trên trán và khóe miệng có vài cái mụn, làm cho cả người hắn thoát nhìn có cảm giác không sạch sẽ.

Tần Mạt chán ghét nhũn mề, vội vàng đi vài bước cách xa hắn ra, sau đó ngoảnh cảm lạnh lùng nói: “Anh là ai? Em gái là cái tên anh có thể kêu sao? Phẩm giá anh chỉ đáng vài đồng như vậy?”

Lời này vừa nói ra, nhất thời cả một đám kinh hãi

Chủ yếu là, chẳng những lời nói của Tần Mạt kinh người, ngay cả ánh mắt, khí thế, cũng hết sức kinh người. Những học sinh này chắc chắn chưa từng gặp qua một nhân vật thượng tầng như vậy, chỉ dựa vào cảm giác, bọn họ đã thấy, bỏ đi diện mạo và thân hình, trong thoáng chốc khí thế cáu giận của cô gái nhỏ có thể so sánh với thầy chủ nhiệm.

Rất hiển nhiên, đối học sinh trung học mà nói, thầy chủ nhiệm bình thường là biểu thị cho tính cường đại lớn nhất, Các chàng trai cô gái mất chữ A, còn mồm chữ O, rồi cùng nhìn nhau, lại nhìn ra vẻ không thể tin nổi trong mắt đối phương.

Mình hoa mắt rồi. Đây là ý nghĩ của đa số mọi người trong phút chốc.

Tên con trai hung hăng trả lời ban nãy lúng túng một chút, lập tức cũng cảm thấy mà mình nghe lầm, cười trừ nói: “Học muội, mọi người đi chơi cùng nhau là để tìm niềm vui, hơn nữa chị em cũng ở đây, em cần gì phải làm mất hứng của mọi người chứ?” Tuy tự cho là mình nghe nhầm, bắt quả hắn vẫn sửa lại, không dám gọi Tần Mạt là “em gái” lần nữa.

Ánh mắt Tần Mạt hướng về phía Tần Văn Đình, biểu tình của nàng cũng là vẻ mặt khó xử, trong lòng không biết nên làm thế nào, hòa khí ngược lại còn tăng thêm vài phần, nàng dùng giọng nói chân thật nhất lặp lại lần nữa: “Chị, em không ăn com ở đây.”

Tần Văn Đình cau mày nói: “Mạt Mạt, em sao vậy?” Trong lòng nàng cũng bắt đầu không vui, vấn đề hoàn toàn không phải do đứa em gái thân yêu này không có cách nào thỏa hiệp, nàng nhìn ra, Tần Mạt chính là cố tình gây sự.

Tần Mạt vốn không muốn giải thích, bắt quả nàng cũng biết mình đã làm Tần Văn Đình rất khó xử, cho nên hơi do dự một chút, nhưng nàng vẫn giải thích: “Nơi này.....”

“Đình Đình!” Một giọng nói chói tai cắt ngang lời Tần Mạt, chỉ thấy một cô bé tóc dài quá vai, dung mạo rất chi là diễm lệ nhìn chằm chằm Tần Văn Đình nói: “Em gái bạn sao lại thế? Mà sao bạn cũng không quản tốt nó?” Cô bé này tên gọi La Nhân Nhân, khi Tần Mạt vừa đi đến, Nhân Nhân cũng có giới thiệu qua. Giữa tập thể nhỏ bé này, Tần Văn Đình được hoan nghênh nhất, tiếp theo chính là La Nhân Nhân.

Tần Mạt chỉ thờ ơ lạnh nhạt một đoạn đường ngắn như vậy, cũng đã rõ quan hệ giữa Tần Văn Đình và La Nhân Nhân. Hai cô bé xuất sắc không kém nhau lắm cùng ở một nơi, hoặc là tính tình hợp nhau, kết làm bạn tốt, hoặc là ngầm cạnh tranh với nhau, xem ai cao ai thấp. Rất hiển nhiên, quan hệ giữa Tần Văn Đình và La Nhân Nhân thuộc loại thứ hai.

Nữ nhân tranh đấu là chuyện Tần Mạt đã xem quá nhiều, lúc này thái độ thay đổi thật nhanh, lại nhẹ nhàng giữ chặt Tần Văn Đình đang muốn tức giận, ngược lại còn bày ra vẻ mặt na ná như oan ức ngây thơ, nói với La Nhân Nhân: “Chị Nhân Nhân, chị rất ghét em sao? Chị xinh đẹp như thế, thật giống như tiên nữ, cũng có thể ghét người khác được?” Mười lăm tuổi, ở Đại Tổng đã có thể thành phụ nữ, làm mẹ người ta, nhưng ở thời đại này, hơn cũng có thể giả vờ ngây thơ như đứa trẻ.

Mọi người chung quanh bị Tần Mạt “ngây thơ oan ức” này oanh tạc một trận, người này rốt cục là làm bằng cái gì? Vừa rồi còn lớn lối với Trương Cường, chỉ chớp mắt lại biến thành một bông hoa nhỏ hồn nhiên yếu điệu.

Tần Mạt thì lại chẳng thấy tự oanh tạc mình, chỉ cần nàng thích, miệng công tử quần nhưng có thể ngọt ngào như mật ong. Thật sâu trong hậu trạch Tần phủ, nữ nhân vô số, có thể có địa vị như nam nhân được là mấy, nếu Tần Mạt không cường ngạnh, hậu viện Tần gia đã ồn ào đến lật trời rồi!

Tần công tử tuy chưa lập chánh thê, nhưng trong nhà mỹ tử như mây, bên ngoài mỹ nữ khắp nơi. Nếu hắn không thể khống chế thế cân bằng, e là đã sớm bị một đám nữ nhân tranh tình vùi dập đến xương không còn một mẩu!

Chẳng qua, đối với cái loại lời dong chi tục phẩn[13] này, không có hứng thú mà thôi.

Bất kể có thể khẳng định Tần Mạt bây giờ thật hay giả hay không, La Nhân Nhân vẫn bị ảnh hưởng bởi lời nói của nàng, tự dung bị một cô bé khen ngợi như vậy, chắc hẳn không dám ra mặt nữa rồi. Khuôn mặt nàng cứng lại một chút rồi nhanh chóng biến thành tươi tắn, mắt tự nhiên nói: “Làm sao lại nghĩ thế, chị có thể chán ghét em thế nào chứ?”

Trong lòng Tần Mạt hừ lạnh một tiếng: “Gọi người là chị thì người tưởng mình là chị thật hả?”

Nghĩ thì nghĩ như vậy, gương mặt nàng lại lập tức xuất hiện nụ cười rạng rỡ: “Quả đúng là vậy, em biết chị Nhân Nhân là người vừa nhân ái vừa khiêm tốn mà, ai cũng rất quý chị đó.” Vừa nhân ái vừa khiêm tốn, đây vốn là xuất xứ từ Mặc gia, từ ngữ miêu tả người có phẩm chất cao thượng. Nhưng ý nghĩa của Hán ngữ có thể thay đổi, trong một số hoàn cảnh cụ thể, lời ca ngợi biến thành lời chê bai cũng không chừng.

Hiện tại Tần Mạt nói như vậy, rõ ràng là khen, nhưng trên thực tế ai nghe được cũng cảm thấy cổ quái. Chính bởi bộ dáng Tần Mạt cười đến rục rờ như vậy, muốn nói nàng có ác ý, mọi người lại cảm thấy khó tin. Dù thế nào, bộ dạng hiện tại của Tần Mạt chính là một cô bé mười lăm tuổi, người ta tin nàng thành thật, cũng là có cơ sở.

Tần Vân Đình đứng cạnh nén cười, em gái của nàng nhìn thì thanh khiết, không ngờ bên trong lại ẩn chứa khí thế cường đại như vậy. Những bạn học của nàng nhất định là học nhiều đến hồ đồ rồi, bằng không sao có thể không nhận ra sự giả hoạt và ngạo mạn trong ánh mắt của Tần Mạt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Xinh đẹp là trời sinh

“Chị, em không muốn ăn cơm ở chỗ này.” Trong lúc mọi người đang cảm thấy quái lạ, Tần Mạt lại lặp lại câu này. Bất quá lần này, ngữ khí của nàng chỉ nhàn nhạt, nghe không ra thái độ gì cả.

Tần Vân Đình đang nén cười hồi phục lại tinh thần, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, nghi hoặc hỏi: “Mạt Mạt, em không thích nơi này? Trước kia chị cũng đưa em đến đây ăn thử rồi mà, em còn nói thức ăn bình dân trên đường đặc biệt ngon mà.”

Tần Mạt vòng hai tay ra sau lưng, đưa mắt nhìn xung quanh, bộ dạng giống tiểu vô lại: “Trước kia thích, không phải bây giờ cũng thích. Em thấy đồ ăn bên đường cầu học cũng không tệ, chúng ta đến đó ăn đi.”

Tần Vân Đình bị cái bộ dạng này làm cho phát điên, cười mắng: “Con bé này, còn muốn như vậy nữa!” Nàng vừa nói chuyện, mắt sáng vừa lưu chuyển, lại cười hỏi những người khác: “Món ăn ở phố bình dân này bình thường buổi tối mới ngon, giờ là giữa trưa, nên không chúng ta qua bên đường cầu học đi!” Ngữ khí của nàng chỉ là hỏi ý kiến, nhưng nhìn biểu tình, căn bản không cho phép mọi người từ chối.

Có hai tên nam sinh lập tức phụ họa: “Đình Đình nói đương nhiên tốt.”

“Đúng vậy, phải ăn đồ nướng mới thú vị, bây giờ trời lại nóng như vậy, chúng ta đến bên đường cầu học ăn kem đi.” Người nói lời này, chính là người ban nãy vừa gọi Tần Mạt là “em gái”.

Tần Vân Đình không chờ những người khác phản đối, lúc này vỗ tay: “Như vậy, đến đường cầu học!” Phong cách hiển nhiên đã xâm nhập vào tập thể này, hơn nữa còn rất có uy tín. Lại nói đây chỉ là chuyện nhỏ, đến đâu ăn thì ăn, mọi người cũng không phản đối gì.

Vấn đề được giải quyết tốt đẹp, nhất thời tất cả đều vui vẻ, đương nhiên, trừ La Nhân Nhân sắc mặt có điểm khó chịu.

Tần Mạt cố ý đi chậm vài bước, đến bên cạnh La Nhân Nhân, về mặt quan tâm hỏi nàng: “Chị Nhân Nhân, chị không thoải mái à?”

Đối mặt với ánh mắt quan tâm như vậy, La Nhân Nhân, nhất thời then thùng, bỏ qua chuyện cũ nói: “Không có gì, chị rất tốt.”

Tần Mạt ngẩn ra, cảm nhận về La Nhân Nhân chuyển biến tốt đẹp thêm một chút, bản tính của cô bé này dường như vẫn còn ba phần chất phác, cũng không phải là loại cay nghiệt khinh người.

“Chị Nhân Nhân, em thấy chị rất xinh đẹp.” Tâm tư vừa thay đổi, Tần Mạt để lộ khuôn mặt tươi tắn, “Nhưng khuôn mặt chị quá nhỏ, nếu buộc tóc cao lên, sẽ càng xinh đẹp hơn.”

Điều thứ nhất trong *mỹ nhân sách lược* thời Tần có ghi: muốn tiếp cận người, trước phải giải ý, lần này cũng vậy—muốn thân cận với một nữ nhân, trước hết phải nắm lấy đề tài mà nàng mãi mãi không có cách cự tuyệt. Âm mưu lộ rõ, cũng có nghĩa là đề đối phương biết rõ người có ý, nhưng không nhẫn tâm cự tuyệt.

Vì quan hệ với Tần Vân Đình La Nhân Nhân rất không thích Tần Mạt, nhưng Tần Mạt nói lời này, nàng không nhẫn nại được hỏi: “Chẳng lẽ chị không cột tóc thì không đẹp?”

Tần Mạt tròn to mắt, mặt đầy kinh ngạc: “Sao lại thế? Có khả năng sao? Chị Nhân Nhân dù mặc trang phục gì cũng rất xinh đẹp mà!”

Sắc mặt La Nhân Nhân thoáng dịu đi, tuy cố giữ vẻ bình thản, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên bán đứng tâm tình của nàng, nàng ép buộc khuôn mặt nghiêm lại nói: “Vậy em còn nói buộc tóc cái gì!”

Tần Mạt ra vẻ không hiểu nói: “Chẳng lẽ chị Nhân Nhân trước giờ chưa bao giờ thay đổi kiểu tóc sao? Em còn cho rằng chị là người đẹp muôn kiểu đấy.”

“Nói gì vậy!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của La Nhân Nhân lập tức lộ ra ánh mắt tức giận, “Sao lại trước giờ chưa đổi kiểu tóc, chị... chị thường xuyên

thay đổi!” Trên thực tế, La Nhân Nhân thích nhất là mái tóc dài thẳng để xõa của mình, thật sự rất ít khi đổi kiểu tóc. Cho nên khi nói những lời này mắt nàng tránh sang hướng khác, rõ ràng là chột dạ.

Tần Mạt vừa nhìn đã hiểu, thật ra cô bé này không có âm mưu gì cả, tật xấu của nàng chính là thích hư vinh và chiều chuộng, đồng thời lại nhỏ mọn. Đây cũng không coi là bệnh nghiêm trọng lắm, nếu như có thể dùng ánh mắt xoi mói chiếu đến, Tần Mạt có thể gọi nàng là nông cạn, nhưng nếu dùng ánh mắt khoan dung mà rọi tới, hì nộ rõ ràng, cũng có thể coi là khá đáng yêu.

“Con gái xinh đẹp là do trời ưu ái.” Tần Mạt khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng đi rất nhiều, “Chị Nhân Nhân xinh đẹp như vậy, nhất định là con mắt thẩm mỹ cũng rất được. Chị Nhân Nhân giỏi thế, chắc cũng biết, nếu thường xuyên thay đổi quần áo, cũng có thể giúp tâm tình thoải mái hơn.” Nàng tươi cười nhã nhặn nói, bên ngoài thì nịnh hót, kỳ thực đây chính là khuyến nhủ, nhất thời, cả người tỏa ra khí chất ôn nhu như ngọc, làm cho La Nhân Nhân ngẩn ngơ.

"Tần Mạt..." La Nhân Nhân hơi nghiêng đầu, dường như an ủi, "Em.. Cũng có thể rất xinh đẹp..."

Tần Mạt mỉm cười, nhẹ nhàng khoát tay, lại vượt qua từng bước, đi đến bên cạnh Tần Văn Đình.

Xinh đẹp là trời sinh, trời sinh Tần Mạt không xinh đẹp, điều này không thể thay đổi. Nhưng về đẹp cũng ở bên trong, nếu như nàng đủ thần vận[14], tự nhiên có thể coi là mỹ lệ. Trên thế giới này nữ nhân xinh đẹp nhiều như sao, nhưng chân chính mỹ lệ thì có mấy người?

Chỉ là từ xưa hồng nhan thì bạc mệnh, bi kịch mỹ lệ Tần Mạt thấy quá nhiều, huống chi mỹ nhân chân chính cũng không có mấy người thừa nhận mình rất đẹp, nàng thì chỉ có một nửa là nữ, càng không tự mình chuốc lấy khổ, theo đuổi cái gì mà mỹ với chả lệ.

Đoàn người bàn luận, không bao lâu thì tìm được một nhà hàng kem. Rất nhiều thể loại: nước đá bào, kem ly, lại làm Tần Mạt mở rộng tầm mắt. Bất quá ăn hết cũng chẳng đủ no bụng, nên sau khi đi ra từ nhà hàng kem, mọi người đều mua chút đồ ăn vặt, vừa nói, vừa đi thẳng đến hướng sân patin.

Trượt băng, đối Tần Mạt mà nói, không còn nghi ngờ gì, chính là một hoạt động cực kỳ mới mẻ. Nhưng điều thứ nhất là nàng sẽ không trượt, nguyên nhân chủ yếu vì, sân patin hiện có quá nhiều người đang trượt. Tần Mạt không muốn lại trượt băng ở nơi rỗng rần lộn thế này. Tuy nói kiếp trước Tần Mạt dạo qua không ít thanh lâu, nhưng lúc đó bên cạnh hần luôn mang theo tùy tùng và hộ vệ, cho dù hần đi dạo thanh lâu, cũng chỉ tiếp xúc với những danh kỹ lọt vào mắt hần, còn đám người ba phải khác, hần chẳng để vào mắt.

Bi ai chính là, từ xưa các nữ tử thanh lâu thường đa tài, Tần Mạt yêu phong thái của các nàng, nhưng lại không thể cứu các nàng khỏi chốn nước sôi lửa bỏng. Tần phủ cho đến bây giờ không phải là một nơi tốt lành gì, cửa nhà quyền quý sâu như biển, so với chốn thanh lâu, đó là một lò luyện lớn giết người mà không thấy máu. Hơn nữa với những nữ tử xuất thân hèn mọn mà nói, Tần Mạt cũng không đối xử tốt lành gì, trước giờ đều không.

“Nghĩ gì vậy ? Mạt Mạt?” Tần Văn Đình lén đi một vòng ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh Tần Mạt, “Sao lại không trượt, em một mình ở đây, không phải vẫn đang giận chứ ?”

Tần Mạt phục hồi tinh thần lại, mới biết rõ mình đang suy nghĩ lại vô tình quay trở về ngàn năm trước. Nàng khẽ lắc đầu, dường như muốn xua đi cái gì đó, cười n “Không sao cả, em ngồi đây được rồi, xem bọn chị vui vẻ cũng thú vị lắm. Sao chị không tiếp tục trượt đi, ra đây làm gì?”

Tần Văn Đình nhỏ giọng: “Em còn nói nữa, em một mình ngồi đây, bảo chị sao có thể yên tâm chơi ở đây kia?” Nàng đang nóng giận, hơn nữa vừa rồi còn vận động qua, giờ phút này khuôn mặt xinh xắn ửng hồng, thật là xinh đẹp điểm lệ không nói nên lời, càng khiến cho tim Tần Mạt ngừng đập, hoảng hốt trong một thoáng.

"Mạt Mạt?"

Đuôi lông mày Tần Mạt hơi hơi nhíu lại, bỗng nhiên đưa mặt lại gần sát Tần Văn Đình, dùng giọng nói như yêu ma: “Tiểu nương tử... Nàng quan tâm đến bốn công tử như thế, có phải là... động lòng?”

Mắt Tần Văn Đình mở to, nhất thời nổi giận: "Khá lắm tiểu nha đầu, mày ngứa da à!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: vân đình hà cao vút

"Khá lắm tiểu nha đầu, mày ngứa da à!"

Chín chữ ngăn ngừa, làm đầy mắt Tần Mạt xẹt qua một tia âm ảm. Thân thể nàng nghiêng về phía sau, gương mặt lộ nụ cười biếng nhác: “Được rồi, ta thích tiểu nương tử, hoa đào này cũng không phải là dùng để tấn công người nhà đâu...”

Trong nháy mắt này, Tần Mạt nhìn như bình thường kia toát ra hơi thở lạnh lẽo như ánh trăng dưới hồ sâu yên tĩnh, loại hơi thở này mơ hồ mỏng lung, lại làm Tần Văn Đình không thể di chuyển tầm mắt được, tim nàng đập thật mạnh. Đường như... bị mê hoặc.

Tần Văn Đình đột nhiên nhắm mắt lại, trong lòng kinh hãi không thể tin nổi.

“Đây là em gái mình ư...” Nàng cố khống chế nhịp tim không an phận, “Mình nhất định nhìn nhầm rồi, tiểu nha đầu kia, làm sao có thể tạo cho mình cảm giác này chứ?”

Một hồi khôi phục lại tâm lý, Tần Văn Đình mới mở mắt ra, dùng ánh mắt nửa hoang mang nửa ngờ ngàng nhìn về phía Tần Mạt. Lại thấy Tần Mạt đang nghiêng người dựa vào thành ghế, một tay chống cằm, nghiêm túc nhìn sân patin náo nhiệt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra nét ôn hòa và bình tĩnh, rõ ràng vẫn là cô bé nhả nhẹn lịch sự, lại không mất đi vẻ linh hoạt kia.

Tần Văn Đình nhẹ thở dài, tức thì lại dờ khóc dờ cười.

“Được rồi, Mạt Mạt, nhìn gì mà ngờ ra vậy, đi trượt băng với chị đi.” Tần Văn Đình đẩy đẩy vai Tần Mạt, cảm thấy bờ vai của cô bé này thật gầy yếu, Tần Văn Đình lại thấy đau lòng, “Mạt Mạt, em cần phải vận động thật nhiều, bình thường cũng ăn nhiều hơn đi, nếu không sẽ không lớn được đâu.”

Tần Mạt quay đầu, có chút buồn cười Tần Văn Đình một cái. Bản thân cô nương này còn trẻ như vậy, lại còn quan tâm đến người khác có thể lớn nổi hay không, lời này nghe sao lại có chút nghĩa khác nhĩ, thật sự khó chịu mà?

“Em không thích trượt băng ở đây.” Tần Mạt nở nụ cười dịu dàng mà lạnh nhạt. Kỳ thật không phải nàng không thích trượt băng, trên thực tế, với loại vận động này, nàng rất có hứng thú, nhưng nàng không thích trong một ngày trời oi bức thế này lại xen lẫn vào một đoàn người không quen không biết trên một sân nhỏ để trượt băng.

“Như vậy sao được.” khuôn mặt xinh xắn của Tần Văn Đình nghiêm lại, lấy uy phong của chị cả ra, “Đứng lên, ra trượt băng cùng chị. Cả ngày ngồi một chỗ, không phải thành con một sách cùng thành trạch nữ thôi.”

“Học sinh cao trung (*cấp 3*) đều muốn làm trạch nữ, đúng không chị?” Lòng mày Tần Mạt hơi nhíu lại, trong nháy mắt hiện lên nụ cười cợt nhả. Từ trạch nữ này, mấy ngày hôm trước nàng vừa học được, lúc đó nàng còn nghĩ, trạch nữ hiện đại thì hơn cổ đại cái gì!

Tần Văn Đình bị dáng vẻ này của nàng làm vui vẻ, mặt cũng giãn ra, chỉ cười mắng: “Chẳng biết từ lúc nào đã trở nên tinh quái như vậy, chị giỏi khôn lỏi thôi.”

Tần Mạt cười hi hi, chẳng những không cáu, ngược lại còn tỏ vẻ rất chi là đồng ý: “Không hổ là chị em, liếc mắt một cái đã thấy bản chất của em rồi, chẳng phải là người lọc lõi sao.” Nhìn nàng như vậy, còn không phải trên mặt đang viết mấy chữ to “Ta là người lọc lõi đầy vinh quang” đấy a.

Hai gò má Tần Văn Đình khẽ phồng lên, đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mạt, hằm hừ nói: “Quên đi, em thích ngẩn ngơ như vậy thì ở đó mà ngẩn ngơ, chị đi trượt băng, đến lúc đó thấy buồn thì cũng đừng đến trước mặt chị mà khóc nhé...”

Hôm nay Tần Văn Đình có thể thấy được, tiểu nha đầu Tần Mạt rõ ràng là yếu ớt vô cùng, nhưng kỳ thật con bé lại rất đảo đở. Những chuyện con bé không muốn làm, cho dù là việc nhỏ, cho dù người khác khuyên thế nào, nó cũng chẳng màng đến. Lúc cần cương quyết thì cương quyết, lúc cần mưu kế thì có mưu kế, chung quy cũng chỉ có một mục đích... để người ta phải nghe theo nó.

Khi hai chị em về đến Tần gia, vừa lúc trời tối.

Vừa vào nhà, hai người đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Tần Văn Đình đá chân, dùng động tác vung giầy cực kỳ kiêu ngạo của nàng, thay dép lên, người vẫn đứng ngoài cửa, lớn tiếng rõ ràng nói: “Ba, mẹ, Tiểu Chí, chúng con về rồi.”

Giọng nói vui vẻ của Bùi Hà từ phòng bếp truyền ra: “Có phải Đình Đình có chuyện vui muốn nói không?”

“Mẹ tài thật đấy.” Tần Văn Đình chạy từng bước nhảy vào ghế sofa trong phòng khách, ngồi xuống, giật lấy điều khiển từ xa trên tay Tần Văn Chí: “Đứng rồi, câu trả lời đây, dù là Thủy Lợi cũng không thành vấn đề nữa.”

“Ba, chị cả cướp điều khiển của con.” Giọng nói uất ức của Tần Văn Chí yếu ớt vang lên trong tiếng nói trong trẻo của Tần Văn Đình, hôm nay là thứ sáu, nó tan học sớm, nên mới có thể ăn cơm tối ở nhà.

Tần Bái Tường ngồi cạnh bàn ăn nhỏ, bên trái là ghế sofa, ông nhìn vào tờ báo, không ngẩng đầu lên: “Chị con thi xong đại học rồi, chị muốn xem gì thì đề cho chị xem. Còn lâu con mới thi đúng không? Không cố gắng học tập thì chớ, cả ngày chỉ lo xem ti vi?”

Tần Văn Chí co đầu rút cổ, không dám lên tiếng lần nữa.

Tần Mạt bước nhẹ nhàng từ cửa vào, đóng cửa, yên lặng đi đến bên ghế sofa ngồi xuống. Nhìn một nhà vui vẻ hòa thuận, nàng thở dài một tiếng, không biết sao, lại cảm thấy mình luôn luôn che giấu lòng mình, một góc lạnh lẽ.

Sau bữa cơm, Tần Mạt xem xong ti vi lại về phòng luyện chữ. Cảm giác sâu sắc của nàng lúc này là thư pháp đầu bút cứng không bằng với bút lông, cho nên hạ quyết tâm muốn luyện từng chữ cho giống phong độ ngày xưa. Chẳng qua hiện nay đã biến thành một cô gái nhỏ, bấp thính cũng không có, cho nên

muốn “Hạ bút mạnh mẽ, mặc ý tự do” thì còn càng phải dày công hơn.

Đang viết chữ, chợt nghe tiếng chuông điện thoại với lực đâm xuyên cực mạnh truyền đến. Tần Mạt dừng bút, có chút không thích cái thanh âm chói tai này.

Qua một lát, Tần Mạt lại thấy phòng ngủ vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Nàng không quay đầu, chỉ đoán là Tần Vân Đình.

"Mạt Mạt..." Tần Vân Đình cúi đầu hô một tiếng.

Tần Mạt nhú mày, cảm thấy giọng nói của Tần Vân Đình mang theo vị chua trong đó. Nàng vội quay đầu, chỉ thấy Tần Vân Đình ủ rũ cúi đầu ngồi bên mép giường, bộ dạng ủ rũ, khác xa ngàn dặm thần khí kiêu căng tự phụ của nàng lúc bình thường?

Lòng Tần Mạt căng thẳng, lo lắng liệu có phải Tần Vân Đình bị đá kích gì hay không.

"Chị?"

Tần Vân Đình không để ý, vẫn một mực cúi đầu.

"Chị?" Tần Mạt buông bút, đi đến bên giường ngồi xuống cạnh Tần Vân Đình, nhẹ nhàng nắm một tay nàng, thấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt, khẽ thở dài: "Em vẫn cho rằng chị là gai, đừng tự đâm mình bị thương được chứ?"

"Mạt Mạt..." Giọng nói Tần Vân Đình đã mang theo ba phần nghẹn ngào.

Tần Mạt vỗ nhẹ lưng nàng, giống như chăm sóc một đứa trẻ, dịu dàng an ủi nàng: “Nếu khó chịu, hãy khóc đi, em giúp chị lau nước mắt.”

"Không..." Tần Vân Đình dùng sức lắc đầu, bàn tay bị Tần Mạt nắm rút lại, nhưng lại quay trở về nắm lấy tay Tần Mạt, “Chị không khóc, sẽ chị không khóc vì người ấy.”

Tần Mạt cả kinh!

Người ấy? Người ấy là ai? Là nam hay là nữ?

Tần Vân Đình thì ra không phải bị chuyện gì đá kích mà là bị ai làm tổn thương rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Yêu nhau là vì chia tay

“Mạt Mạt, em lại mơ gì đó?” Tần Vân Đình không khóc, nàng hơi ngẩng đầu, chỉ lộ ra khuôn mặt xinh xắn tái nhợt, cùng với hai tròng mắt thâm quầng.

“Em không nằm mơ.” Tần Mạt bình tĩnh lắc đầu, trong ánh mắt ẩn hiện sự thương tiếc.

Tần Vân Đình dường như không nghe thấy, chỉ thì thào: “Nếu như em nằm mơ, vậy đừng tin tất cả mọi chuyện trong mộng.”

Tần Mạt trầm ngâm trong lòng, nhìn bộ dạng này của Tần Vân Đình là biết, tám phần là đau vì tình. Lại không biết loại nam tử nào, có thể khiến một nữ tử như Tần Vân Đình yêu thích, rồi không trân quý, ngược lại còn làm tổn thương nàng như vậy?

“Nha đầu ngọc, chị mười mấy tuổi, mới đến trung học, sao đã vội học người ta nói chuyện tình yêu chứ?” Tần Mạt cúi đầu mắng, “Đây không phải cổ đại, chị lại không vội lấy chồng, vẫn còn nhiều thời gian phía trước, chị gấp cái gì nào?”

Tần Vân Đình ngẩn người, theo bản năng ngược đầu lên, hai mắt ngơ ngác nhìn Tần Mạt.

Nàng vốn lâm vào hoàn cảnh cực bi thương, giống như muốn được nghe một tiếng nói an ủi, muốn thổ lộ tình cảm thiếu nữ đang chôn giấu, lại không ngờ Tần Mạt hoàn toàn không quan tâm đến, căn bản là không giống tiếng nói thương cảm trước đây đã nói với nàng, cũng không an ủi, Tần Mạt, Tần Mạt lại giống như một huynh trưởng đang khiển trách nàng....

Điều này không thể tưởng tượng được.

Tần Mạt? Tương đương với huynh trưởng?

Tần Văn Đình không hiểu có phải do mình thương tâm quá độ, sinh ra ảo giác hay không, nhưng sau khi sững sốt, nàng phát hiện vết thương của mình, trong im lặng đã tan ra một chút. Trống vắng trong lòng nàng, cố gắng muốn trở lại tâm trạng bi thương nặng nề kia, lại không hiểu, dù cho thế nào cũng không thể quay lại cảm giác tiêu điều u sầu vừa rồi.

“Mặt Mặt...” Tần Văn Đình dường như gặp phải một hành động ma quỷ, lại không cam lòng, “Sao em hiểu được chứ? Bọn chị... Chị là, đây là tình yêu đầu tiên của chị, giống như hoa lê trắng mới nở, lúc này không nói đến chuyện tình yêu, về sau còn có thể đi đâu tìm một tình cảm thuần khiết đến vậy nữa?”

Lý do Tần Văn Đình yêu đương thì ra anh dừng như vậy, nhất thời Tần Mặt không biết nói gì. Bất quá, hiện tại Tần Mặt lại rơi vào trầm mặc, nàng nhẹ nhàng thở dài, nắm chặt tay Tần Văn Đình, coi mọi chuyện không hề gì: “Được rồi, chị là hoa lê trắng cũng quá trắng rồi, chuyện tình yêu cũng bày tỏ rồi, không phải nên quý trọng thời gian, đừng để tâm đến những gì không xứng sao?”

“Chị...” Tần Văn Đình mở to mắt không nói nên lời, trong lòng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy vô cùng bức tức.

“Hóa ra giờ đang nói chuyện tình yêu, không phải là chuyện hôn nhân về sau?” Tần Mặt chân thành hỏi.

Tần Văn Đình gật đầu, bộ dáng còn ngờ ngác hơn cả trước, nhưng lại mang theo điểm dễ thương.

Đôi mắt Tần Mặt sáng rực như lưu ly, nàng buông tay mỉm cười gian trá, đưa ra kết luận: “Vậy chúc mừng chị nha, cô cả của Tần gia, chị đã hoàn thành xong giai đoạn tình yêu trung học một cách xuất sắc. Chị tìm được người trong mộng, nói chuyện tình yêu mơ mộng hão huyền, cuối cùng kết cục thực tế là thế này, thật tốt à nha. Mục đích cuối cùng của tình yêu, nếu không kết hôn, thì không phải là chia tay sao?”

Tần Văn Đình hơi nghiêng đầu, chớp mắt một cái, cuối cùng không nhịn được nữa bật cười.

“Nụ cười như hoa lê trắng, không thanh nhã phồn hoa, lại không trong trẻo lạnh lùng.”

Một màn này in thật sâu vào trong mắt Tần Mặt, cho dù nhiều năm về sau, cũng chưa từng phai nhạt.

Đây là lần đầu tiên nàng dùng ngôn ngữ hài hước chủ động an ủi một thiếu nữ, cũng là lần đầu tiên, khi nàng đối mặt với một mỹ nhân như hoa, không có hứng thú làm thơ, càng không nảy sinh một ý đồ đen tối nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Trở về - đủ để cảm ơn thầy giáo

Sáng sớm hôm nay, cả nhà Tần gia tập trung canh giữ bên chiếc điện thoại, Tần Bái Đường và Bùi Hà đã xin nghỉ ở cơ quan, hôm trước Tần Văn Chí cũng thi xong cuối kỳ, bất quá kết quả của nó phải một tuần sau mới biết.

Cả nhà bây giờ, đang chờ thành tích thi vào trường cao đẳng của Tần Văn Đình.

“Cha lũ nhỏ...” Bùi Hà hồi hộp, hai tay nắm chặt lấy nhau, đôi mắt phảng phất về cầu trời khấn Phật nhìn về phía Tần Bái Đường.

“Được rồi, lo lắng cái gì, bà không có lòng tin vào Đình Đình sao?” Tần Bái Đường nghiêm mặt lại, bộ dáng mui phần bình tĩnh, bất quá Tần Mặt vẫn nhìn thấy nét lo lắng từ bàn tay run run của ông.

Quả nhiên là lòng cha mẹ như biển rộng, Tần Mặt thăm than trong lòng, thi vào trường cao đẳng ở hiện đại cũng giống như khoa cử năm đó. Cuộc thi thế này luôn được người coi trọng, cũng không biết có bao nhiêu người điên cuồng vì nó rồi đây?

Chỉ có Tần Văn Chí đứng đung như không nằm bò trên ghế sofa, mắt đảo liên tục, miệng nhỏ nhắn thì thảo: “Đùng là thiên vị, cha mẹ cứ lo miết vậy, nếu chị cả không thi thi sao được thiên vị như thế, còn mình và chị hai thì luôn bị coi là ghê rách là sao?!”

Tần Mặt nghiêng người dựa vào thành ghế, ngồi cạnh Tần Văn Chí, nghe lời này của nó, khước miệng nhất thời nhếch lên, nhỏ giọng đe dọa: “Tần Văn Chí, nếu em còn tiếp tục nhiều chuyện, lát nữa chị hai sẽ cho em nếm thử món com chiên trứng.”

Lúc này, Tần Văn Chí sợ run cả người, đầu rụt lại xin tha thứ: “Chị hai, em không dám nữa đâu, chị là thiên tài, chị làm gì cũng không thể so đo với kẻ tầm thường như tiểu đệ chứ?”

Tần Mặt nhẹ nhàng: “Ý em là, com chiên trứng của chị hai rất khó nuốt?”

“Không có không có...” Tần Văn Chí nghiêng người nhảy khỏi ghế salon, sau đó chạy đến bên cạnh Tần Văn Đình, kéo tay nàng kêu gào: “Chị cả, nhanh lên, gọi điện thoại kiểm tra xem, với thực lực của chị không cần phải lo lắng đâu.”

Tần Vân Đình đứng gần máiện thoại, đứng hiên ngang, trên mặt là nụ cười tự tin, gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, không biết chị cả của em là ai à, thiếu nữ xinh đẹp vô song như chị, cần phải lo lắng đến kết quả sao?”

Tần Mạt nghe thấy thì buồn cười, nếu người không lo lắng kết quả, thì đứng cạnh điện thoại lâu như thế để làm gì?

Thời khắc cuối cùng trước khi biết kết quả, cho dù Tần Vân Đình tự tin đến mấy, cũng không tránh khỏi lo lắng.

Bấm điện thoại, Tần Vân Đình cầm lấy ống nghe, tập trung lắng nghe.

Một tay Tần Vân Chí che miệng, mở to hai mắt nhìn mặt Tần Vân Đình, nhìn nó như vậy, giống như sợ lộ miệng, làm phiền chị cả. Cha mẹ bên cạnh không hiểu sao đã nắm tay nhau từ lúc nào, hai vợ chồng cùng dùng ánh mắt tha thiết nhìn đứa con gái lớn.

Tần Mạt chỉ khẽ mỉm cười, nhìn phía sau Tần Vân Đình, ánh mắt vạn phần nhu hòa. Nàng là người không lo lắng nhất, mấy ngày sống chung này, đã đủ để xây dựng lòng tin với Tần Vân Đình.

“Đình Đình?” Bùi Hà nhẹ nhàng gọi.

Biểu tình của Tần Vân Đình hết sức kỳ quái, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, lông mày nhíu chặt lại. Theo biểu tình này, mọi người không thể biết là nàng đang vui hay buồn, cũng không thể đoán ra kết quả nàng vừa nghe.

“Sao rồi chị...” Tần Vân Chí đột nhiên bỏ tay che miệng ra, vội vàng hỏi.

“Chị...” Lông mày Tần Vân Đình hơi giãn ra, đang định nói chuyện, chuông điện thoại bỗng vang lên.

Tiếng chuông điện thoại chói tai đinh đing vang lên, năm người trong phòng đều giật mình, Tần Vân Đình nhắc điện thoại lên nghe.

“Vương lão sư đây...”

“Thầy Vương, sao rồi thầy?”

“Đúng vậy, thầy vừa kiểm tra rồi, là 706 điểm”

Bốn người bên cạnh đồng loạt sững sờ, Tần Vân Đình che miệng rủa một tiếng, cha mẹ Tần gia nhìn nhau, đều nhận thấy sự vui mừng trong mắt đối phương, tảng đá áp lực đã rơi xuống đất. Mặt Tần Mạt hơi khép lại, im lặng mỉm cười.

Tần Vân Đình đang nói điện thoại, bỗng nhiên cất cao giọng, hét lên một tiếng: “Thủ khoa thành phố!”

Bốn người bên cạnh đều giật mình vì tiếng hét chói tai này.

“Trời ạ! Thầy à, thầy không nhầm chứ, là thủ khoa thật sao?”

“...”

“Ha ha, thầy Vương, em nói rồi, thầy phải tin vào học trò cưng của thầy chứ, em luôn có bản lĩnh lớn mà.”

Tần Vân Đình vênh lên, chị cả khôi phục thần thái nhanh thật, miệng lúc này lại bắt đầu ba hoa....

“Hừ hừ, em chính là mỹ thiếu nữ vô địch vũ trụ, thủ khoa khoa học tự nhiên của thành phố, ngoài em ra thì còn có ai nữa chứ.”

Lời này mà cũng có thể nói với thầy giáo sao, miệng Tần Mạt chu ra, sắc mặt cũng cổ quái.

“Cái gì? Thủ khoa tỉnh chỉ cao hơn em hai điểm?” Khuôn mặt xinh xắn của Tần Vân Đình hiện ra nét giận dữ, “Tên này thật không biết điều, sao có thể như vậy?”

Gương mặt cha mẹ Tần gia đã sớm cười như hoa nở. Tần Bái Đường cười dịu dàng, sắc mặt Bùi Hà ngập tràn tình yêu thương.

“Ha ha, tiệc cảm ơn thầy giáo là tất nhiên rồi, nhất định phải mời, nhất định phải mời!” Mặt Tần Vân Đình giãn ra, cười phảng phất như hoa thược dược nở rộ, “Cụ thể mời những ai, còn xin thầy Vương quan tâm đến học sinh một chút ạ.”

“...”

“Chắc chắn rồi, chuyện này em sẽ gọi cha đến bàn với thầy.”

Tần Vân Đình bật loa lên rồi gọi: “Cha, cha bàn với thầy Nhâm chủ nhiệm về tiệc cảm ơn nhé.”

Tần Bái Tường vui tươi hơn hờ đi đến đón điện thoại.

“Mạt Mạt!” Tần Vân Đình hô một tiếng, đột nhiên dang rộng hai cánh tay bỏ nhào đến chỗ Tần Mạt.

“Chị.” Tần Mạt gấp bất ngờ không kịp đề phòng, liền bị nàng ôm lấy, chỉ ngửi thấy hương thơm ngập tràn cõi lòng, trong không khí còn tỏa ra hương vị vui sướng.

“Chúc mừng chị.” Tần Mạt mỉm cười, giữa lông mày tỏa ra nét ấm áp.

Tần Vân Đình ôm Tần Mạt xong, lại ôm lấy Bùi Hà. Hai cánh tay nàng siết chặt, làm nũng gọi mấy tiếng “Mẹ”, mắt Bùi Hà cũng cười đến híp lại thành một đường thẳng.

Tần Vân Chí ở bên cạnh bất nản than thở: “Chị cả thiên vị, ôm ai, chứ không ôm em..”

Tần Mạt đi đến, bum một tiếng, liền gõ vào đầu Tần Vân Chí một cái thật mạnh.

Cả ngày này, từ khi biết kết quả của Tần Vân Đình, người nhà Tần gia vui mừng không ngớt. Điện thoại cũng reo liên tục, có lúc là bạn Tần Vân Đình gọi đến, có lúc lại là bạn bè thân thiết của Tần gia. Tóm lại, đơn giản là hỏi kết quả, hay là so sánh kết quả.

Vì thế Bùi Hà thích nhận điện thoại nhất, vì từ khi bà cho các con mình đi học, chỉ chờ mong ngày này. Chờ người ta khen tặng, hay có một số ít người không coi trọng bà thì cũng phải học tập bà cách dạy con gái, tư vị này, cũng coi là một cách nhận thức, khó mà chán ghét.

Bữa tối kỷ thị soạn, Tần Mạt thậm chí còn phải phát biểu một câu: “Thức ăn không tệ.”

Đương nhiên, ý kiến này bị Tần Vân Chí phản đối mãnh liệt, với nó mà nói, đây toàn là những món ăn trân quý của nhân gian, hai chữ “không tệ” có thể hình dung được sao? Vì thế, nó rất nghi ngờ vị giác của chị hai.

Tần Mạt cũng không phản bác, chỉ cười nhạt một cái, rồi im lặng nghe họ nói chuyện.

Đêm nay, mọi người trong nhà đều ngủ muộn. Mãi cho đến mười hai giờ đêm, từng ngọn đèn nhỏ trong Tần gia mới tắt hẳn.

Tần Mạt nằm trên giường, nghe tiếng hít thở đều đều của Tần Vân Đình truyền đến, thật lâu không nhập mộng được.

Ký ức của kiếp trước vẫn rõ ràng như vậy, rồi lại bị vùi lấp trong khe hở của lịch sử, không thể nào chạm lại lần nữa. Tần Mạt hoảng hốt, đột nhiên có cảm giác như Trang chu mộng điệp[15]. Thế giới này náo nhiệt như thế, nhưng cuối cùng là nàng đang ở vị trí nào?

Thực ra Tần Mạt không muốn suy nghĩ về sinh mệnh, hay ý nghĩa của những vấn đề ... , nhiều thánh nhân còn không hiểu rõ, thì sao nàng lại phải nghĩ làm chi? Lẽ ra phải vui mừng vì ban đêm yên tĩnh, nhưng nàng lại trần trọc, phiền muộn kéo đến, nàng không thể không nghĩ.

Tần Mạch đã biến thành Tần Mạt, đã sớm hiểu hiện thực. Nhưng mà có một số việc, chẳng thể hiểu rõ, giống như trước mặt chỉ là một con đường bằng phẳng. Trang Sinh (*cũng tức Trang Chu*) am hiểu mộng mê hồ điệp, đây chính là một vòng quay nan giải.

Tần Mạt hít sâu một hơi, mở mắt ra, thấy ánh sáng ngoài cửa sổ thì lặng lẽ đứng dậy. Nàng nhẹ tay đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, đi vào phòng khách. Lại thấy một bóng đen nằm trên ghế sofa, Tần Vân Chí chấp tay gối đầu, cũng không nhìn rõ hình dáng lúc này của nó.

Nửa đêm không còn oi bức như ban ngày, Tần Mạt đi từng bước vòng quanh trong phòng khách, đang muốn về phòng, chợt nghe đoạn đối thoại từ phòng ngủ của cha mẹ truyền ra.

“Cha tui nhỏ, hôm nay tui rất cao hứng, nhưng... tiếc tã on thầy, chúng ta lấy tiền ở đâu ra?”

Tần Mạt dừng bước, tim lặng lẽ đập nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Không thể chấp nhận khinh thường

Trong bóng tối, Tần Bái Tường và Bùi Hà nói chuyện, tuy cách lớp cửa, nhưng cũng truyền đến tai Tần Mạt rất rõ ràng.

“Dù thế nào, tiếc tã on thầy nhất định phải làm.” Giọng Tần Bái Đường trầm thấp mà hùng hồn, “Kết quả thi của Đình Đình không phải bình thường, đến cả thủ khoa thành phố nó cũng đạt được, bậc làm cha mẹ như chúng ta không thể khinh suất, để con chúng ta bị người khác coi thường.”

“Nhưng mà...” Bùi Hà thờ dãi, “Cha tui nhỏ này, gia đình chúng ta ngoài Đình Đình, còn có hai đứa cũng đang đi học mà. Nghe nói nếu học đại học, ít

nhất là một vạn đồng một năm, mà kết quả của Đình Đình như vậy, vào Thủy Lợi không thành vấn đề gì rồi. Thủy Lợi là trường học như thế, lại ở thủ đô, chi phí chắc chắn sẽ rất cao, muốn chỉ một vạn một năm, tôi sợ học phí cho nó cũng không đủ.”

“Chẳng lẽ không thể làm tiệc tạ ơn thầy?”

“Cha tui nhỏ à, học phí trung học của Mạt Mạt cũng là hai ngàn một năm, hơn nữa mỗi tháng còn có ba trăm tiêu vặt, một năm cộng lại, tối thiểu hơn năm nghìn. Tiêu Chí thi ở lại trường, dù có tiết kiệm, cũng yêu cầu ít nhất năm nghìn một năm. Đình Đình một vạn rưỡi, ba đứa con một năm cũng gần ba vạn. Để sinh hoạt hàng ngày, mỗi tháng cũng mất ít nhất là hai ngàn, hơn nữa cuối năm còn chuẩn bị quà biếu, mỗi năm trôi qua, lại chi ba vạn. Một năm tôi kiếm được hai vạn, ông cũng chỉ có thể làm ra ba vạn, tính ra, ngay cả sống chúng ta cũng khó khăn rồi, làm sao còn lo tiệc tạ ơn thầy nữa chứ?”

Tần Bái Tường trầm mặc một hồi, mới nói: "Làm một bữa tiệc, đại khái chắc cũng chỉ ba bốn ngàn không hơn. Chúng ta mời ít người thôi, khoảng mười mâm, hơn ba trăm đồng một mâm, cũng là có chất lượng rồi..."

Bùi Hà cười lạnh: "Ba bốn ngàn? Ông cho rằng đây là ít sao? Ông nói dễ nghe quá, tiền lương một tháng của ông cũng mới có hai ngàn, sao ông có thể nói ba bốn ngàn không nhiều?"

“Không phải là Đình Đình đỗ thủ khoa sao?” Giọng Tần Bái Đường cao lên, lập tức lại đè nén xuống, “A hà, Đình Đình có thể có kết quả như vậy, chúng ta không thể kém người ta a...”

“Mất thể diện? Vậy ông để cả nhà chúng ta ăn không khí à?”

“Nhưng việc này không phải đã quyết rồi sao, chẳng lẽ còn có thể đổi ý?”

“Không đổi ý thì ông định thế nào? Ông đưa tiền ra đây?”

“Mạt Mạt nó...” Giọng nói Tần Bái Đường có chút chần chừ, “Nó còn có thể đi học sao? Nếu không để nó sớm đi làm...”

Bùi Hà nhỏ giọng hô, cắt ngang lời, liền mắng: “Ông là người đàn ông vô dụng, ông muốn thế nào, ông có ý gì? Ông sợ mất mặt, còn quan trọng hơn cả tương lai của con gái mình sao?”

“Tôi không... tôi, aizz! Ai, bà cũng không phải không rõ, Mạt Mạt, nó...”

“Đừng nói, đừng nói gì cả, tôi không cho phép ông nói.” Trong cửa truyền ra tiếng nghẹn ngào uất ức, “Ban đầu đã nói rồi, mọi người cũng đã quên, giờ đừng nhắc đến nữa.”

Tần Mạt nhắm hai mắt lại, lẳng lặng lắng nghe. Trái tim dường như bị một thứ gì đó bao lấy, đập cũng khó khăn, gần như ngạt thở.

“Tốt, tôi không nói, tôi không nói.” Giọng nói Tần Bái Đường ngưng ngừng, “A, tôi không nói rồi mà, bà đừng khóc. Vậy đi, tôi sẽ kiếm thêm việc làm, tranh thủ kiếm ít tiền. Tạm thời đi vay người thân, đối phó trước đã. Hơn nữa Đình Đình thi tốt như vậy, tiệc tạ ơn chắc chắn sẽ thu được rất nhiều tiền lì xì, cũng bù lại được một chút...”

“Tùy ông, dù sao tiền trong tay tôi chỉ để lo cho chúng đi học, tuyệt đối không thể đưa cho ông dùng. Nếu ông có thể mượn được tiền, thì ông đi làm tiệc tạ ơn, dù ông không mượn được, dù có phải đập nồi bán sắt, tôi cũng phải để ba đứa đi học.”

“Hãy, bà à...” Tần Bái Tường cười khổ, "Bà cho rằng tôi không quan tâm đến Mạt Mạt sao, chỉ cần có thể học được, sao tôi có thể nhẫn tâm để nó thôi học chứ?"

Bùi Hà trầm mặc trong khoảng khắc, mới cúi đầu nói: "Đã mượn rồi, đi ngủ thôi..."

Tần Mạt than nhẹ một tiếng, lại lẳng lẽ quay về phòng ngủ, nhẹ nhàng nằm xuống.

Ngoài cửa sổ ánh sao mờ mờ chiếu lên nhà cao tầng trong thành phố, cuối cùng phản chiếu lại, chiếu xuống phòng ngủ chị em Tần gia, làm mọi vật đều mông lung tĩnh mịch, giờ phút này Tần Mạt không có lòng nào để ngủ.

Một lúc sau, Tần Mạt chợt nghe thấy tiếng động truyền đến, ngay sau đó thành giường khẽ rung. Tần Mạt nhắm mắt lại, cảm thấy Tần Văn Đình đang nhẹ nhàng xuống giường, lại bước chân nhẹ nhàng đến cửa. Bước chân của nàng trong đêm khuya càng vang lên rõ rệt, Tần Mạt nghe thấy thanh âm đi vào phòng khách, lát sau, truyền đến tiếng xả nước trong nhà vệ sinh. Nghe ra, đây là Tần Văn Đình nửa đêm rời giường đi nhà cầu.

Tần Mạt nhẹ thở ra, sâu trong lòng nàng không hi vọng Tần Văn Đình nghe được cuộc nói chuyện của Bùi Hà và Tần Bái Đường, cho nên thời điểm Tần Văn Đình tỉnh lại vừa đúng lúc.

Trong đêm yên tĩnh, tiếng bước chân của Tần Văn Đình lại càng vang, Tần Mạt cảm giác nàng đang đứng trước giường, nhỏ giọng tự nói: “Nha đầu này, cho dù trời nóng nực, trên bụng cũng nên đắp chăn vào chứ, để thế cảm lạnh thì sao?”

Sau đó hương thơm truyền đến chóp mũi, Tần Văn Đình cúi người xuống, nghiêng người qua nắm lấy chăn, cẩn thận che bụng cho Tần Mạt. Chăn mềm mại áp xuống thân, Tần Mạt bỗng cảm thấy, chiếc chăn mỏng này mang theo một sức nặng vô hình.

Vừa nhẹ vừa nặng, chỉ nhu chỉ cương. Mà cái nàng muốn làm, biết rõ không thể giúp, nhưng vẫn muốn giúp người.

Trên đời này, tất cả mọi việc không phải đều liên quan, chỉ cần không muốn thì không cần làm.

Có thể trắng trợn nói: “Ta không muốn, ai cũng đừng tưởng có thể ép được ta.” Người nói lời này, không phải là Tần Mạch lúc trước, càng không phải là Tần Mạt

Tần Mạch vì sao muốn văn dốt vũ dốt, lưu luyến Chương Dài[16]? Trời sinh ra hắn đã là con nhà giàu rồi.

Nói đến cùng, hiện thực chỉ là một loại trốn tránh thôi. Không bước chân vào nhà cao cửa rộng, vĩnh viễn không thể giải thích bị ai sâu trong đình viện đó. Hắn lấy cớ thanh cao, trốn tránh thế tục, phóng túng bản thân. Lại xa hoa lãng phí, đương nhiên vì muốn trốn tránh. Nếu như không phải xuyên qua ngoài ý muốn, có lẽ mười năm sau, thậm chí chỉ cần năm năm, ba năm, thậm chí nửa tháng mười ngày, Tần Mạt sẽ càng phóng túng hơn trước.

Hắn đã quên mất lý do phóng túng, cho rằng đó là chuyện đương nhiên; hắn chôn sâu phần tài hoa xuống, mà theo phụ thân, chìm thật sâu trong triều đình hủ bại, biến thành một quan lại quý tộc điển hình nhất, thậm chí là phá gia chi tử.

Tần Mạch có đầy đủ lý do làm bại gia. Thế lực gia tộc hắn khổng lồ, của cải chồng chất, hắn không cần nỗ lực gì, đã có thể ngồi hưởng thụ kim nô ngọc tử, xa hoa không hết. Vậy hắn còn cần làm gì? Hắn ngoài việc tiếp tục làm bại gia, hắn còn có thể làm gì?

Chỉ là, hắn mãi mãi không thể làm chính mình. Chẳng hạn như khi còn bé hắn có rất nhiều lý tưởng, chẳng hạn như thời thiếu niên hắn từng muốn có một tình yêu chân thật, lại chẳng hạn như sau này hắn cũng từng muốn quét sạch lũ quan tham ô. Tất cả trước mắt gia tộc không lồ kia, đều không có

Có việc không muốn làm liền có thể không làm, có việc không muốn phải làm, cũng có thể làm.

Quy tắc xã hội thời đó đã sớm hình thành, đừng nói hắn chỉ là con nhà quyền quý, đã coi hắn là hoàng đế đương triều. Cũng đừng nghĩ có thể thay đổi những quy tắc hủ bại đó. Sau khi cuộc cải cách của Vương An Thạch thất bại cũng đủ để chứng minh điểm này.

Nhưng ít nhất hắn đã từng cố gắng?

Trong bóng tối, Tần Mạt nở nụ cười khổ.

Năm đó, lúc Tần Mạch còn là thiếu niên, khi đó Vương An Thạch là một vị quan nhỏ ở địa phương, lúc đó Tần Mạt không thể ngờ một người hắn chẳng để vào mắt lại có thể thiên cổ lưu danh.

Về phần Tần Mạch là người ra sao, từ ngàn năm sau đến nay, cũng chỉ Tần Mạt có thể nhớ rõ.

Còn có Tô Thức[17] là bạn chí thân với Tần Mạch năm đó. Tô Thức bằng tuổi Tần Mạch, năm thứ hai Gia Hựu đỗ tiến sĩ, tại thời đó, ông đã có ý chí phấn đấu cỡ nào?

Nhưng ngàn năm sau, người bạn thân tài danh hơn người này, lý tưởng chính trị của ông lại không thể thực hiện được.

Song cuối cùng, chẳng qua bọn họ không hợp thời. Nhưng Tần Mạch, người đang ở đây làm gì?

Tần Mạt, còn người muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Mùa tin tức

Sắc trời vừa sáng, cha mẹ đã đi làm, Tần Văn Chí vừa bước ra cửa là đi tìm bạn nó chơi, Tần Văn Đình thì đi điền đơn nguyện vọng đồng thời gặp gỡ bạn học, chỉ còn mình Tần Mạt ở nhà, đọc sách học bài.

Thực ra Tần Văn Đình muốn đưa Tần Mạt ra ngoài xã hội một chút, nhưng theo kinh nghiệm lần trước, Tần Mạt làm gì cũng không thích, thêm vào đó bạn học của nàng cũng không muốn. Vốn sự xuất hiện của Tần Mạt cũng bất tiện, nó chẳng quen bạn học nàng, mà cũng chẳng bao giờ chung đụng.

Vừa đến chín giờ, Tần Mạt buông đề thi toán học trong tay ra, vọt vào phòng tắm một lát, sao đó đội một chiếc mũ che nắng màu lam nhạt bằng vải mềm, đi ra ngoài cửa.

Thực ra hôm nay nàng cũng có kế hoạch ra ngoài, nhưng nàng chỉ muốn đi ra một mình, không muốn chung đường với ai.

Dọc theo đường đi, Tần Mạt chậm rãi từ từ đi. Nàng lại quan sát thế giới này, đang tìm thứ nàng mơ tưởng. Bất quá nàng không nhận được đường, cũng chỉ xung quanh con đường phía nam, mấy con đường cạnh Tam Trung. Đi tới đi lui, Tần Mạt đi đến đường cầu học. Vì mới được nghỉ hè, có rất nhiều học sinh ở lại trường mấy ngày đi chơi, cho nên trên đường cầu học khá náo nhiệt.

Mục đích của Tần Mạt là tìm cơ hội làm thêm vào mùa hè. Loại rao vặt này tràn lan trên internet, nhưng Tần gia không có máy tính, tạm thời Tần Mạt không có cơ hội học được cái đó, cho nên với nàng mà nói, chỉ có thể đến tận nơi tìm kiếm.

Cuộc nói chuyện đêm qua của cha mẹ Tần gia quả thật có chút tác động đến nàng, chuyện làm thêm mùa hè nàng đã từng xem trong ti vi, đây là điều duy nhất nàng có thể nghĩ đến trước mắt, biện pháp giải quyết kinh tế khó khăn này. Tui nàng tự nhận cái gì mình cũng không biết làm, nhưng ai cũng đều từ không biết đến biết, từng bước một cải thiện. Nếu nàng không thử, vậy nghĩa là đem toàn bộ vận mệnh của mình giao phó vào tay người khác rồi.

Nàng không thể chờ Tần Bái Tường tạo nên kỳ tích, bỗng nhiên kiếm ra một số tiền lớn, cũng không thể lấy chính tương lai của mình để thử, Bùi Hà để cho ba đứa con đi học đã phải kiên trì quyết tâm bao lâu mới được. Kiếp trước, đường đi của Tần Mạt đã sớm được an bài bởi cái gia tộc khổng lồ đó, mà nay để sinh tồn, không có người lót đường cho Tần Mạt, nàng chỉ có thể tự tìm đường đi của riêng mình.

Có lẽ, xuyên qua không phải là tai nạn, bởi vì ít ra nàng có thể theo đuổi lý tưởng chân chính của mình.

Con đường cầu học thẳng tắp, xe rất ít khi đi qua, nhưng hai bên đường lại không thiếu người phát tờ rơi. Rất nhiều quán đang khăn trương bán hàng, bắt quá thông báo tuyển dụng hình như không có. Việc làm thêm hè thực ra cũng không khó tìm, nhưng chẳng qua là không biết làm việc gì, Tần Mạt lại không có kinh nghiệm.

Đang đi trên con đường nhộn nhịp, Tần Mạt bỗng nhiên rẽ ngang đường, đi về phía quán trà Triệu Ký phía đối diện.

Trên đường rất huyên náo, nhưng tiếng đàn cổ trong quán trà Triệu Ký vang vọng không hề có tạp âm, thông thả bay tới tai Tần Mạt.

Tiếng đàn lần này khác lần trước, đây là một khúc tri âm tri kỷ tràn đầy cảm xúc. Tần Mạt vừa nghe đến đứng đoạn nước chảy, dù biết bản nhạc này khác năm đó, nhưng tiếng đàn trong vắt đó như nước chảy xuống, uốn lượn súc tích, hàm chứa cả xưa và nay, không bị thời gian ngăn trở, không nhuộm hồng trần.

Tần Mạt ngơ ngác đứng trước cửa quán trà, lắng nghe, dường như ngây ngốc.

Cho đến khi tiếng đàn bé dần, dư âm vẫn lưu luyến bên tai nàng, làm nàng dường như không thể phân biệt đêm nay là đêm nào.

“Cô bé? Cô bé?”

Bên tai vang lên hai tiếng gọi liên tiếp, Tần Mạt mới lắc đầu, đi ra từ trong cánh ý kia.

Nghiêng đầu nhìn lại, người vừa nói kia chính là một ông già hơn sáu mươi tuổi. Vóc người bạc trung, không béo không gầy, tóc đã hoa râm, nhưng chỉ nhìn qua, đã thấy tràn ngập sinh lực. Nhìn thế đứng của ông, mạnh mẽ thẳng tắp, đã có mấy phần khí phách quân nhân.

Tần Mạt vừa nhìn, vừa ngạc nhiên, người có khí chất như vậy cũng không nhiều, nhưng ông già này đã già đến vậy, mà khí phách lại hơn rất nhiều người trẻ tuổi.

Ông lão thấy Tần Mạt nhìn mình đến ngây ra, lộ ra nụ cười, ôn tồn nói: “Cô bé, ta thấy cháu đứng trước quán trà suy nghĩ rất lâu, sao lại không vào?”

Cho đến giờ người kêu cô bé thật không nhiều, Tần Mạt nghe có chút thân thiết, rất tự nhiên mỉm cười đáp: “Phiền ông đã bận tâm, cháu đang nghe đàn, vừa đến cửa thì tiếng đàn ngưng, cho nên mới đứng đây nhớ lại dư âm của nó.”

Ông lão hứng thú hỏi: “Dư âm? Cô bé nghe ra dư âm gì?”

“Nước chảy không thôi, núi rừng trùng điệp.” Tần Mạt lắc đầu, mang theo buồn bã, “Đáng tiếc núi cao vô âm, không thể họa lại, kỳ thật cũng không có tri âm.”

Ông lão ngẩn ra, sau một lát mới thở thật dài, ngạc nhiên thích thú: “Tiểu Tam nhi đàn mười năm, càng đàn càng tịch mịch, cháu là người đầu tiên nghe ra ẩn ý trong đó, sao nó lại không có tri âm, tri âm không phải ở đây rồi sao?”

Đang nói, ông bỗng giữ chặt tay Tần Mạt, đi vào trong quán trà, một bên nói: “Cô bé ngoan, ông giới thiệu người đánh đàn cho cháu nhé?”

Vốn vì động tác đột ngột của ông lão này, Tần Mạt có chút tức giận, nhưng nghe ông nói vậy, lại không thể phát tác. Ông lão này có vẻ là người tính tình sáng khoái, hơn nữa quả thật Tần Mạt cũng muốn gặp người có phong thái vận cảm kia.

Trong quán trà cũng không có nhiều người, khác về huyên náo trên đường. Nơi này cổ kính, các bàn vuông nhỏ xếp trong hành lang thành hình ngũ mai, bảy tám khách thừa thớt ngồi tại bàn, có người chỉ thưởng trà, có người đánh cờ. Còn có hai nhân viên nữ mặc áo sùan xám trẻ trung thắt eo dựa người vào cửa, thoạt nhìn nhân nhã, còn đang nhỏ giọng buôn chuyện.

Quầy tiếp ở đối diện cửa lớn, chiếc đàn được đặt bên trái góc phòng. Người đánh đàn ở phía sau bình phong, khiến người bên ngoài nhìn vào, từ góc độ

nào, cũng không thể nhìn rõ người chơi. Cách bố trí này thật tinh xảo mà tao nhã, Tần Mạt tán thưởng: “Cách bố trí ngũ mai thật tuyệt.”

Ông lão lại kinh ngạc: “Con mắt của cô bé thật tốt, từ khi quán trà này mở ra, liếc mắt một cái có thể nhìn ra hoa mai trận không được mấy ai, cháu làm lão già này cảm thấy thật hổ thẹn.”

“Không có gì, cháu tình cờ xem một sổ sách có ghi lại, chẳng may gặp đúng mà thôi.”

Tần Mạt thấy lúng túng, cái này rất khó nhận ra sao? Không thể nào chứ?

Nghĩ là nghĩ như vậy, biểu tình lúng túng của nàng vào mắt ông lão, lại thành ngại ngùng khiêm tốn.

Ấn tượng của ông lão với Tần Mạt ngày càng tốt, dẫn nàng đến bên quầy, hỏi người đàn ông trung niên đang cúi đầu sau quầy tính toán gì đó: “Tiểu Thành, Tam Nhi đâu?”

Người bị gọi là Tiểu Thành thực ra cũng khoảng bốn mươi tuổi, có vẻ khá dễ gần. Ông lên tiếng trả lời, vẻ mặt cung kính tươi cười: “Chú Thúc, chú đến rồi à, Tam Nhi vừa đàn một khúc, đi ra cửa sau rồi, sao vậy, chú tìm nó à?”

Ông lẩn cười, phát tay nói: “Không, tôi chỉ tiện thể ghé qua thôi. Nó không có ở đây, về sau sẽ hối hận.” Nói xong, ông quay đầu về phía Tần Mạt nháy mắt mấy cái, nhìn vậy, dường như đang ám chỉ cái gì.

Cả người Tần Mạt nhất thời đổ mồ hôi lạnh vì xúc động, vốn chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng dưới biểu tình của ông già này, sao lại biến mùi như thế nhỉ?

Người đàn ông trung niên sau quầy cũng thấy Tần Mạt, nhưng mắt ông chỉ đảo qua, cố nhiên là coi thường Tần Mạt.

“Vậy... chú Thúc, tôi pha trà cho chú nhé?”

Ông lão lắc đầu, trầm ngâm, đột nhiên hỏi Tần Mạt: “Cô bé, ông thấy cháu lý giải âm luật khá giỏi, ở đây cũng có đàn, không bằng, cháu cũng đàn một khúc đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Sẵn sàng ra trận

Trên chiếc bình phong có thêu hình hoa lan, từ góc độ Tần Mạt nhìn lại, có thể thấy chiếc đàn cổ bảy dây màu đồng, nhìn từ xa cũng thấy rõ màu son chìm, chắc dùng đã lâu.

“Cháu...” Tần Mạt hơi do dự, cuối cùng vẫn lắc đầu cười nói: “Cháu không biết.”

Nàng chỉ nói không biết, không nói không biết đánh đàn, cũng không coi là lừa gạt. Tần Mạt chỉ cần một chỗ nhỏ ở đây, trên thực tế ý nàng là, nàng sẽ không dùng tiếng đàn, để lấy lòng khán giả. Tuy bản thân Tần Mạt không xem nhẹ tiếng đàn, nhưng nàng không thể nào vượt qua một số nguyên tắc của chế độ phong kiến vương triều xưa.

Nàng đánh đàn, không phải vì muốn nghe ai nói một tiếng hay, cũng không phải vì cần nhiều tiền thưởng. Mà đánh đàn ở quán trà, hiển nhiên đây là chiêu buôn bán làm ăn đầy triển vọng rồi.

Người đánh đàn, cần tình cảm, người đánh đàn, cần kiên nhẫn!

Đàn có vui, buồn, bi, thương, thể hiện tình cảm của người chơi, đàn có thể làm loạn tâm tư con người, nếu vì danh lợi à đàn, sẽ bị coi thường. Đánh đàn có thể có vô số loại lý do, nhưng để “phân chia cao thấp với người” mãi mãi sẽ không trở thành lý do đánh đàn của Tần Mạt.

Không có tri âm, bảy dây không vang, Bá Nha có thể làm đứt dây đàn(*), Tần Mạt cũng cùng lắm là không chạm vào thôi.

Thần sắc của ông lão hiện vẻ thất vọng, ông luôn theo đuổi truyền thống văn hóa cổ xưa, đáy lòng hi vọng lớp trẻ có thể học thêm chút thành quả của tổ tiên, mà không phải cả ngày trông chờ vào ngoại quốc, miệng đầy “thượng đế, Hallelujah[18]”. Dùng cách nói của ông mà nói chính là: “Ngay cả đạo của tổ tông còn không nhớ được, còn hoan nghênh tôn giáo phương Tây lừa gạt vợ vết kia, đầu có phải bị dán keo rồi không?”

Nhưng theo lời nói lúc trước của Tần Mạt, có vẻ nàng và nhiều thanh niên hiện đại có điểm khác biệt, cảm ông lão hếch lên từ cái cổ ngắn, tay vùng lên, thờ mạnh nói: “Tiểu Thành, Long Tĩnh, dâng trà.” Nhìn tư thế kia, gọi người khác dâng trà, như là đại tướng quân ra lệnh.

Người đàn ông trung niên sau quầy hiển nhiên là đã quen tư thế này của ông, nghe vậy vội cung kính đáp, sau đó lấy một bộ ấm chén từ dưới quầy lên, đặt vào khay, đi đến cái bàn nhỏ kia.

Ông già ra hiệu cho Tần Mạtào nàng đi theo, sau đó cũng đi nhanh đến chỗ bàn nhỏ. Trong quán trà có mấy người khách quen ông liền chào hỏi: “Triệu lão, ngài hôm nay lại dẫn theo một bộ mặt lạ hoắc vào hả.”

Một ông cụ mập đặt quân cờ xuống ngừng đầu nói: “Ồ, lão Triệu Chu, hôm nay ông lại gọi Long Tĩnh ra bắt người khác uống cùng à?”

“Cô nhóc này rất được.” Triệu Chu trước là vui cười hóm hờ, sau nghiêm mặt lại nói: “Lão mập, chơi cờ không được nói, ông lại muốn phá quy tắc này à?”

Ông mập vội vàng bừa bãi một cái, lại bày ra bộ dạng như đang suy tư, hạ nước cờ xuống.

Mọi nơi nhất thời phát ra tiếng cười, người trong quán trà này tuy không nhiều, nhưng lại có một không khí tao nhã mà ấm cúng.

Tần Mạt ngồi đối diện Triệu Chu, ông già thoải mái hào phóng nói: “Cô bé, ông già này tên gọi Triệu Chu, cháu tên là gì?”

“Cháu là Tần Mạt.” Tần Mạt khẽ mỉm cười, tư thái thanh thản tao nhã, “Tần trong Tần Hán, Mạt trong sẵn sàng ra trận.”

Lúc này người đàn ông trung niên bị gọi là Tiểu Thành kia lấy một chiếc bếp than hồng khéo léo đặt lên bàn vuông nhỏ. Hắn cho than vào, từ bình gốm đổ nước sôi ra, dùng lửa đun nước. Triệu Chu hưng phấn hỏi: “Sẵn sàng ra trận như thế nào?”

“Trình Mục Công làm tướng[19], thì bị ép vào tư thế sẵn sàng ra trận rồi.” Tần Mạt phảng phất trở lại cuộc khẩu chiến về nho gia thời trước, “Sống gian nan khổ cực, chết trong yên vui, sẵn sàng ra trận, thời khắc chuẩn bị ứng phó với nguy cơ, đón nhận chiến đấu.”

“Chiến đấu?” Triệu Chu cười to, “Giờ không phải thời chiến, cháu chiến đấu cái gì?”

Tần Mạt mỉm cười, chỉ duỗi một ngón trỏ ra, chỉ lên trên trời.

Phật tổ nhật hoa, Niêm Hoa vi tiểu (**). Tần Mạt hôm nay chỉ thẳng lên trời, tuy không nói gì, lại tương đương như nói với Triệu Chu, nàng chiến đấu với vận mệnh số trời!

Hai mắt Triệu Chu hơi nheo lại, phảng phất như ánh sắc bén của chim ưng chợt lóe lên. Giờ khắc này, ông không còn là lão già hòa nhã dễ gần nữa, ngược lại giống như mãnh tướng bách chiến bách thắng nơi sa trường. Khí thế bức người, đủ để khiến ý chí không kiên định tan chảy.

Tiểu Thành đang đun nước tay run run, kinh ngạc ngừng đầu, nhìn sang Triệu Chu, lại nhìn sang Tần Mạt.

Về mặt Tần Mạt ung dung, thế ngồi thanh thản, không hề cử động

“Đưa trẻ giỏi!” Triệu Chu vừa cười, vừa vung tay lên, “Tiểu Thành, cậu xuống đi, hôm nay tôi muốn tự pha trà đãi cô bạn nhỏ.”

Triệu Thành Bích ngần ngừ, muốn nói lại thôi. Nhưng Triệu Chu có ảnh hưởng lớn, Triệu Thành Bích chỉ là bậc con cháu, rốt cục vẫn cung kính lui xuống. Sau một lát, hắn lại bung một bồn sứ men xanh lên, trong chậu đựng nước trắng, đây là để Triệu Chu rửa tay.

Triệu Chu tự pha trà, đây không phải chỉ là tao nhã thường vị trà, càng muốn thể hiện lễ nghi trà đạo thanh cao của ông. Chuyện này đối với Tần Mạt mà nói, không thể nghi ngờ gì nữa, chính là vô cùng kính trọng.

Bản thân Tần Mạt cũng là cao thủ trà đạo, tham gia vào nhóm văn nhân nhà sĩ Đại Tống, khi đó vẫn lưu lại dư vị của phong tục thời xưa, về sau mới hình thành trà đạo. Triệu Chu pha trà lại có điểm khác biệt, ông bỏ qua một số lễ nghi rườm rà, vì nước đang nấu, ông chỉ lấy nước, làm sạch, xối chén[20].

Cầm lấy ấm trà nước đã sôi, bàn tay của Triệu Chu thô to, đầy vết chai, chẳng hề thích hợp với trà đạo. Nhưng động tác của ông lại mạnh mẽ đầy hứng thú, lúc chuyển giống như Thái Cực quyền, tiếng nước chảy vang lên, nhịp điệu như khúc quân hành, khí phách lạnh thấu xương.

Hương Trà Long Tĩnh tinh tế mà tao nhã, mùi thơm thanh cao kéo dài, như hương như hoa, như giai nhân mỹ vị. Trong chén tử sa[21] có để một ít trà, xếp thành hình, sinh động không nói nên lời.

Hương trà bốn phía, trong quán trà lại có người kháng nghị, vẫn lão béo đang chơi cờ, một tay hắn vuốt vuốt nốt ruồi đen, đầu mũi chun chun, bất mãn kêu gào: “Triệu Chu đúng là lão già nhỏ mọn, bình thường những thứ đó là bảo bối của lão, hôm nay lại hào phóng... thế mà sao lại không hào phóng với những ông bạn già này chứ?”

Triệu Chu cười mắng: “Đúng là lão mập da dày, ông ở đây ăn uống còn thiếu gì nữa hả? Ông so đo với cô bé cái gì? Ông mới đúng là cái đồ hẹp hòi!”

Lão béo chun chun cái mũi, cắn răng âm ỉ.

Tần Mạt khẽ mỉm cười, thường thức trà mới với người tôn kính trước mắt. Nàng trước là thưởng màu trà, vị trà, sau đó ngửi hương trà, rồi mới nâng chén nhấp nhẹ.

Sự chú ý của Triệu Chu rất tự nhiên đã bị Tần Mạt hấp dẫn. Lại thấy cô bé này dung mạo mặc dù bình thường, nhưng da thịt lại trắng nõn mềm mịn, thân

thể tuy gầy yếu, nhưng khí chất lại chẳng hề thua kém. Tư thế thường trà của nàng thập phần tao nhã, động tác nâng chén trà nhấp nhẹ mang theo phong vận tiêu sái trong hiện đại cực kỳ khó gặp. Nàng lúc này, cho dù quần áo đơn giản mộc mạc, nhưng Triệu Chu phảng phất lại thấy trên người nàng có tư thái nhanh nhẹn, phóng khoáng không kèm chế được.

Đây là một loại cảm giác thập phần mâu thuẫn, người trước mắt rõ ràng là một cô nhóc hiện đại còn đang học phổ thông, trong lúc lơ đãng nàng lại toát ra khí chất tao nhã cổ xưa, thanh thần ung dung như vương công quý tộc đi ra từ lịch sử. Rất kỳ lạ, Triệu Chu lại nghĩ đến vương tử, không phải công chúa.

Trong mắt Triệu Chu lại mang thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu, ông không thể tưởng tượng, gia đình như thế nào mới có thể nuôi dạy thành một cô bé tài năng như vậy. Là người bề trên, bằng sự trải nghiệm của Triệu Chu, dù là thanh niên có gia thế giàu sang phú quý, cũng không có lấy một, có phong thái như Tần Mạt.

Cô bé này, chính vì mâu thuẫn, ngược lại vô cùng khác người thường. Hơn nữa khí chất tiềm ẩn của nàng, nhìn một lần, nàng bất quá cũng chỉ như mọi người, nhưng nhìn vài lần rồi, sẽ phát hiện dù nhìn đến thế nào cũng không nhìn thấu nàng.

“Đạt đến màu đẹp, hương thơm mãi còn.” Mắt Tần Mạt nửa khép, reo nhẹ một tiếng.

Triệu Chu đặc ý như một đứa trẻ, chính ông cũng nhấp kỹ lại, lại hỏi: “Tần cô nương có gì muốn chỉ giáo không?”

Tần Mạt mở mắt, khẽ mỉm cười nói: “Ngài gọi cháu là ước rồi, chỉ giáo không dám nhận, nhưng có ý kiến hơi khác, nói ra cũng là tôn trọng ngài.”

“Ha Ha, tự nhiên đi, cháu uống trà ta pha, sao lại không nói vài câu đạo lý chứ?”

~~~~~
(*) Bá Nha và Tử Kỳ là hai người bạn tri âm thời Xuân Thu Chiến Quốc. Sách Lã Thị Xuân Thu có chép: “Bá Nha gảy đàn, Tử Kỳ ở ngoài nghe trộm”. Tử Kỳ còn khen tiếng đàn của Bá Nha lúc thì “nguy nguy hồ chí tại cao sơn”, lúc thì “du dương hồ chí tại lưu thủy”.

Bá Nha, họ Du tên Thụy, là người nước Sở, nhưng làm quan Thượng Đại Phu nước Tấn. Bá Nha nổi tiếng là một khách phong lưu văn mặc, lại có ngón đàn tuyệt diệu nhất đời và không bao giờ rời cây Dao cầm yêu quý của mình.

Tử Kỳ, họ Chung tên Huy, là một danh sĩ ẩn dật làm nghề đồn cùi để báo hiếu cha mẹ tuổi già nua, nhà tại Tập Hiền Thôn, gần núi Mã Yên, ở cửa sông Hán Dương.

Phần I

Năm đó, Bá Nha phụng chỉ vua Tấn đi sứ qua nước Sở. Trên đường về, khi thuyền đến cửa sông Hán Dương, nhằm đêm Trung Thu sáng trăng, phong cảnh hữu tình, Bá Nha cho lệnh cắm thuyền dưới chân núi Mã Y để thưởng ngoạn. Cảm thấy hứng thú, muốn dạo chơi một vài khúc đàn, Bá Nha sai quân hầu lấy chiếc lư ra, đốt hương trầm, xông cây dao cầm đặt trên án. Bá Nha trịnh trọng nâng đàn, so dây vận trục. Sau đó đặt hết tâm hồn đàn lên một khúc rêu rất âm thanh, quện vào khói trầm. Chưa dứt bài, đàn bỗng đứt dây.

Bá Nha giật mình tự nghĩ, dây đàn bỗng đứt thế này ắt có người nghe lên tiếng đàn, bèn sai quân hầu lên bờ tìm xem có ai là người nghe đàn mà không lộ mặt. Quân hầu lãnh lệnh lên bờ thì bỗng có người từ trên bờ lên tiếng:

- Xin đại nhân thứ lỗi cho, tiểu dân này đi kiếm củi về muộn, đi ngang qua đây, nghe tiếng đàn tuyệt diệu quá, nên cất bước đi không đành!

Bá Nha cười lớn bảo:

- Người tiểu phu nào đó dám nói hai tiếng nghe đàn với ta?

Tiếng nói từ trên núi lại đáp lại:

- Đại nhân nói vậy, kẻ hèn này trộm nghĩ là không đúng. Há đại nhân không nhớ câu nói của người xưa: “Thập nhất chi áp tất hữu trung tín” (Trong một áp có mười nhà ắt có người trung tín). Hễ trong nhà có quân tử thì ngoài cửa ắt có người quân tử đến. . . Nếu đại nhân khinh cỡ quê mùa không người biết nghe đàn, thì cũng không nên khâyên khúc đàn tuyệt diệu làm gì.

Bá Nha có vẻ ngượng khi nghe câu nói của người tiểu phu. Biết mình lỡ lời, liền tiến sát đến mũi thuyền dịu giọng nói:

- Người quân tử ở trên bờ, nếu thực biết nghe đàn, biết vừa rồi ta khây khúc gì không?

- Khúc đàn đại nhân vừa tấu đó là: Đức Không Tử khúc thầy Nhan Hồi, phở vào tiếng đàn, lời rằng:

Khả liên Nhan Hồi mệnh tạo vong

Giáo nhân tư tưởng mẩn như sương

Chỉ nhân lậu hạng đàn biểu lạc

Hồi nầy, đại nhân đang đàn thì đứt dây, nên còn thiếu mất câu bốn là:

Lưu đặc hiên danh vạn cổ dương.

[*Tạm dịch thơ:*

Nhan Hồi mắt sớm thật đau thương,

Tư tưởng dạy người tóc bạc sương.

Ngõ hẹp nước bầu com giỏ hãm (1)

Danh hiên lưu mãi cõi trần dương.

PMTâm]

(1) Nhan Hồi vui trong cảnh khổn khổ, sống trong ngõ hẹp chỉ với giỏ com và bầu nước.

(**) Niêm hoa vi tiếu (拈花微笑, nenge-mishō) nghĩa tiếng Việt: cầm hoa mỉm cười. Đây là một giai thoại thiền, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích-ca Mâu-ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười.

Hôm nọ, trên núi Linh Thứu (Gṛdhrakūṭa) trước mặt đông đảo đại chúng, Đức Thế Tôn không tuyên thuyết pháp thoại như mọi ngày, mà lặng lẽ đưa lên một cành hoa. Đại chúng ngơ ngác chẳng ai hiểu gì, duy chỉ có đại trưởng lão Ma-ha Ca-diếp (Mahākāśyapa) phá nhan mỉm cười. Đức Phật liền tuyên bố với các thầy tỳ kheo: “Ta có chính pháp vô thượng trao cho Ma-ha Ca-diếp. Ca-diếp là chỗ nương tựa lớn cho các thầy tỳ kheo, cũng như Như Lai là chỗ nương tựa cho tất cả chúng sinh”. Từ câu nói này, chư vị Thiền sư tiền bối đã diễn đạt thành: “Ta có chánh pháp nhân tạng, niết-bàn diệu tâm, thật tướng vô tướng, pháp môn vi diệu, bất lập văn tự, truyền ngoài giáo pháp, nay trao cho Ca-diếp”. Điều này có ý nghĩa gì?

Đức Phật đã mở bày nhiều pháp hội, diễn thuyết vô lượng pháp môn, khiến cho tr người đều được lợi lạc. Dù vậy, giải thoát Niết-bàn là trạng thái tự chứng tự nội, tự thực hành thể nghiệm hay tự chứng cảnh giới và hằng sống với cảnh giới ấy bằng nhận thức trực tiếp về chân lý mà không thể chia sẻ cho người khác bằng lí luận. Trạng thái giác ngộ vượt ra ngoài nhận thức phân biệt của con người. Điều đó làm sao diễn tả bằng lời?

Sự thật thì trong giáo lí giác ngộ giải thoát của Đức Thế Tôn cũng có một sự hiểu biết có thể với tới được bằng cách tư duy, học hỏi giáo lý, diễn đạt bằng ngôn ngữ; nhưng cũng có một sự hiểu biết vượt trên lý luận, tư duy và không thể diễn đạt bằng ngôn ngữ.

Thế nhưng, nếu không diễn đạt bằng ngôn ngữ, không nói gì cả, thì làm sao để hiểu được? Phải mượn hình ảnh để ví dụ, để diễn đạt những điều không thể diễn đạt bằng lời. “Niêm hoa” là cách khai mở kho tàng tuệ giác vượt lên trên lý luận, tư duy, phân biệt bằng lời đó. Mọi tư duy phân biệt một khi đã bị cắt đứt thì tuệ giác vắng lặng yên nguyên bình đẳng trong tâm thức của mỗi chúng sinh vốn vượt ngoài giới hạn của mọi hình thức tư duy khái niệm sẽ được khai mở.

Do đó, khi Đức Phật đưa cành hoa lên (niêm hoa) và ngài Ca-diếp mỉm cười (vi tiếu) là biểu thị cho pháp môn lấy tâm truyền tâm, một pháp môn siêu ngôn ngữ, siêu văn tự. Trong pháp môn này chỉ có sự giao cảm, sự rung động giữa hai tâm thức Thầy và Trò, và hai tâm thức này đã đồng nhất. Đó là cái tâm vi diệu Niết bàn.>

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Cơ hội là phải nắm bắt

"Đây là trà Long Tĩnh à?" Tần Mạt hơi nhú mày, hỏi.

"Không sai, đây là trà Long Tĩnh ngon nhất ở Tây Hồ." Biểu tình của Triệu Chu có chút tự đắc, "Đặc biệt ở khâu chọn trà Long Tĩnh, một mầm một lá, ta mỗi năm cũng chỉ được có tám lạng."

Tần Mạt buông ra chén trà từ sa trong tay ra, khẽ cười nói: "Ngần năm trước, trà này tên là Bạch Vân, chính là trà cống phẩm. Trà này mỏng mà đẹp, chịu được va đập, nhưng thật ra hương thơm của Bạch Vân lại ẩn chứa bên trong. Trà xanh cần phải làm nóng, riêng Bạch Vân lại thích hợp với độ ấm. Sau khi nước sôi, để nguội tám phần, sẽ không tổn hại đến mùi hương."

Triệu Chu nghe được hai mắt sáng lên, nghiêng đầu suy tư trong khoảnh khắc, bàn tay không kiên nhẫn vỗ nhẹ lên bàn, tán thưởng nói: "Ngươi đi tám phần, tuyệt diệu!"

"Trà có tám vị, hương trà và trà thuốc là hai vị, còn lại sáu vị là xanh, hồng, lá, vàng, đen, trắng, mỗi vị có một tính chất. Dù là pha trà, sao trà, rót trà, chỉ

có người biết tính trà, mới có thể pha ra trà ngon." Tần Mạt lắc lắc đầu, thờ dài: "Chính cái gọi là tốt quá hoá dở, làm sao để giữ được độ ẩm tốt, mới là kh

Triệu Chu như có điều suy nghĩ, nhìn vào ánh mắt Tần Mạt, thường thức lại tăng thêm vài phần nghi ngờ. Lời nói và khí độ của cô bé này không thể là một đứa bé mười mấy tuổi được, nhưng mặt mũi nàng non nớt, rõ ràng cũng chỉ là một cô nhóc bình thường thôi.

"Còn có hai điểm," Tần Mạt phảng phất không chú ý đến ánh mắt của Triệu Chu, lại nói: "Nước cho trà, giống như nước cho cá, nếu cháu đoán không sai, ngài dùng là nước giếng. Mùi vị của nước giếng này, cũng làm sai vị trà hai phần, nhưng cũng chỉ có giới hạn mà thôi, gần thành phố này, chắc hẳn cũng không có suối nước nào tốt?"

Triệu Chu cười sang sảng, gật đầu nói: "Không sai. Còn điểm kia?"

"Là chén tử sa này." Bàn tay Tần Mạt nhẹ nhàng vuốt dọc chén, "Chén tử sa này cũng tính là một tinh phẩm trong dụng cụ trà, bên trong không tráng men trắng, màu tím này hoàn toàn được phủ một lớp bột trà xanh biếc, thật đáng tiếc. nếu có thể đổi thành chén sứ trắng hoặc chén bạch ngọc, mới xứng với màu xanh mới này!"

Vừa nói, nàng vừa lắc đầu, vẻ mặt thương tiếc.

Triệu Chu nhìn không được hai tay vỗ ngực: "Tuyệt diệu!"

Tần Mạt buông chén trà trong tay ra, nhìn về phía Triệu Chu: "Lão tiên sinh, hôm nay đa tạ ngài thiết đãi, Tần Mạt thật may mắn. Nhưng giờ không còn sớm, cháu còn có một số việc phải là có lẽ nên tạm biệt được rồi?"

"Cháu muốn làm gì?" Lời vừa ra khỏi miệng, Triệu Chu lại cảm thấy câu hỏi này của mình hơi quá. Nói cho cùng hai người cũng chỉ là mới quen, bàn về đàn nhạc trà đạo chỉ là thành thói phong nhã, nhưng hỏi chuyện riêng của người khác, lại lộ ra vẻ thân thiết với người mới quen sơ.

Tần Mạt cũng sững sốt, không biết trả lời thế nào. Nàng có chút tôn trọng ông lão thú vị này, cho nên không muốn làm mất mặt mũi của ông ấy.

Nhưng Triệu Chu là nhân vật bậc nào, lúng túng thì ông cũng chỉ lúng túng một chút, đã hỏi ra rồi, thì ông phải hỏi ráo riết. Cho nên ông cười rồi rất mau liền khôi phục vẻ tự nhiên: "Mạt Mạt à, có chuyện gì nếu như cần giúp đỡ thì nói, đừng khách khí, nói ra có lẽ Chu gia gia có thể giúp cháu. Mà cháu, cũng đừng gọi ta là lão tiên sinh gì gì đấy, nghe rất chán, gọi thẳng Chu gia gia, sáng khoái hơn không phải sao!"

Tần Mạt nghĩ nghĩ, mùa hè làm thêm cũng không phải chuyện gì bề mặt, vừa đúng lúc nàng không biết đi đâu để tìm, hỏi ông già một chút cũng tốt. Xem từng này tuổi rồi, kinh nghiệm sống chắc chắn rất phong phú.

"Cháu đi tìm việc làm."

"Tìm việc làm?" Ánh mắt Triệu Chu kinh ngạc, vẻ mặt càng cổ quái. Cô bé mười lăm mười sáu tuổi đã đi tìm việc làm? Cần khoa trương như vậy sao? Triệu Chu đương nhiên không phải chưa từng gặp người nghèo, chỉ là nhìn khí chất phong độ của Tần Mạt, lại nhìn tài học của cô bé, sao Triệu Chu có thể tin nàng xuất thân từ một gia đình nghèo, nghèo đến mức cần cô bé đi làm thêm phụ giúp gia đình.

Mười lăm mười sáu tuổi, đọc sách mới là việc làm chính.

Tần Mạt rất chắc chắn gật đầu: "Cháu muốn làm thêm vào mùa hè, nếu như có thể sau khi nhập học vẫn có thể làm thêm, thế thì càng tốt hơn. Chu gia gia, ông biết công việc như thế có thể tìm ở đâu không?" Nàng cũng ngang bướng, liền gọi thẳng Triệu Chu là gia gia. Trung Quốc là một đất nước coi trọng tình người, xưng hô gần thêm một ly, lại có thể thân hơn một khoảng.

Tần Mạt chẳng hề để tâm là sẽ nhận được gì từ trên người Triệu Chu, nhưng nàng am hiểu đạo làm người sâu sắc, không được bỏ qua những việc nhỏ mà khiến Triệu Chu coi thường mình. Người ta đã nói muốn sáng khoái, thì sao lại không sáng khoái chứ?

Rất hiển nhiên, Triệu Chu cũng không phải là người bình thường. Tần Mạt gặp được ông, có lẽ chỉ là khách qua đường, có lẽ là thêm một người bạn già, nhưng là có thể, đây chính là cơ hội. Cơ hội thật ra có ở khắp nơi, nhưng chỉ có người có đủ tính nhạy bén quyết đoán, mới có thể nắm được.

Tần Mạt không để ý đây là cơ hội hay là mây trôi, nhưng chỉ cần là một trong các khả năng, nàng sẽ không có lý do để từ bỏ. Dù sao chỉ là vài câu nói, có gì mà khó đâu chứ.

Không thể không nói, Tần Mạt nghĩ lúc này so với kiếp trước thay đổi thật nhiều. Hồi xưa, dù nàng có biết điều này, cũng sẽ không làm. Thực tế có thể ép người trưởng thành, dù trưởng thành là tốt hay xấu, tóm lại, là nàng sẽ thay đổi.

Triệu Chu quả nhiên là có thể mang đến cơ hội, chỉ sợ cơ hội này vô cùng bé nhỏ không đáng kể. Nhưng với Tần Mạt hiện tại mà nói, cũng xem như là một niềm vui không nhỏ.

Ông dường như không hề suy nghĩ, liền mạnh mẽ nhận hết: "Chuyện này quá đơn giản a! Cháu đến quán trà Triệu Ký, cháu cũng không cần làm việc nặng, cháu làm việc trong phòng pha trà, thỉnh thoảng ra bưng trà đưa nước, không vấn đề chứ?" Nói dứt lời, vẻ mặt ông lại hưng phấn nhìn Tần Mạt chăm chăm, với cô bé mẫu thuẫn này, quả thật ông cảm thấy rất tò mò. Hiện tại lớp trẻ phần lớn rất không thú vị, khiến ông cảm thấy không có sức sống.

Về mặt Tần Mạt chưa đổi, trong lòng đã thật hồi hộp. Không phải cao hứng, mà là có chút khó khăn. Pha trà thì cũng thường thôi, nhưng bưng trà rót nước ở trong quán trà là việc của hạ nhân, Tần đại công tử chưa từng làm việc này? Lại há có thể đi làm sao?

Mà bây giờ Tần Mạt dù sao cũng không là Tần công tử năm đó nữa, "cuộc sống bức bách" bốn chữ này, nàng coi như hưng hăng linh hội một phen. Tuy mức độ hiện tại của nàng và người nghèo chân chính so ra thì vẫn nhẹ hơn, nhưng nếu so với năm đó, nên biết rõ khả năng thích ứng của Tần Mạt thật ra có thể nói là ko thể kém hơn. Đã muốn đi làm thuê, vậy thì đã giác ngộ rồi, lại nói xã hội hiện đại cũng không phân ra là hạ nhân quý nhân gì đó. Chỉ cần tự lực cánh sinh, có ai dám lời ra tiếng vào?

Nghĩ nhiều như vậy, thật ra chỉ xảy ra trong nháy mắt. Trong lòng Tần Mạt âm thầm cắn răng, mặt ngoài vẫn rất bình tĩnh gật đầu: "Cháu sẽ làm tốt, cảm ơn Chu gia gia."

Triệu Chu tỏ vẻ còn vui hơn Tần Mạt, trong lòng ông âm thầm đánh giá: "Người trẻ tuổi không kiêu ngạo không nóng nảy, không tự ti cũng không hống hách, kiến thức siêu phàm lại gặp khó khăn, thật hiếm có người như vậy. Chỉ không biết công việc hầu hạ người này nàng có thể kiên nhẫn bao lâu, xem học thức và khí chất của nàng không giống người thường, nếu thật sự có thể xuống dáng trà bưng nước, về sau chắc chắn sẽ thành công!"

Ông cười dài, ngoắc gọi Triệu Thành Bích lại, giới thiệu hai người: "Mạt Mạt, đây là Triệu Thành Bích, ông chủ quán trà. Vì công việc của cháu nên sau này phải gọi là quản lý Triệu, lúc tan việc thì gọi hần là chú Thành. Tiểu Thành, cô bé này là Tần Mạt, ta tiễn cử nó đến quán trà phân loại trà pha trà, không thành vấn đề chứ?"

Triệu Thành Bích vừa rồi thật ra cũng quan sát Tần Mạt, người trẻ tuổi có thể được Triệu Chu thích như vậy thật sự không nhiều, một cô bé tướng mạo bình thường như vậy, có thể lọt vào mắt Triệu Chu, càng không đơn giản. Hần với Tần Mạt từ coi thường chuyển thành tò mò, hiện tại nghe Triệu Chu nói như vậy, hần càng kinh ngạc.

Người hầu trà, người làm thuê, nhân viên phục vụ, dù gọi thế nào, cũng dù làm chuyện gì, tóm lại cũng không thể thay đổi sự thật là cô bé này muốn đi làm. Nàng muốn đi làm thêm, sao có thể được Triệu Chu coi trọng như thế nhỉ?

Triệu Thành Bích đầu tiên là đáp ứng một tiếng, về phần Tần Mạt này đến cuối cùng là người thế nào, về sau đại khái là có thời gian thì hần sẽ quan sát.

"Tốt!" Triệu Chu rất là vui vẻ, cười xong rồi lại nghiêm mặt, "Mạt Mạt, đã là công việc, cháu phải chăm chỉ. Tiểu Thành, cậu không được xử tệ với đứa bé này, nhưng cũng đừng săn sóc đặc biệt, hiểu chưa?"

Triệu Thành Bích vội vàng gật đầu.

Tần Mạt khẽ mỉm cười, nâng chén nhấp nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Vân Chí được mài giũa

Giữa trưa Tần Mạt trở về nhà, chuyện đầu tiên là trực tiếp ngồi phịch lên ghế sofa.

So với trước kia khi nàng vừa mới xuyên qua, trong tình trạng khủng bố cho rằng đã đến một thế giới ma quỷ, nàng bây giờ, chỉ cảm thấy mỗi một đến tận xương tủy

Vượt qua tầng trở ngại tâm lý cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, nhưng cũng không nói là đơn giản. Hình dung ra, như là một người ngạt thở trong nước, nhưng để sinh tồn, phải ép mình trong bức tường kia.

Bực tức? Phẫn nộ? Không cam lòng?

Không, Tần Mạt không có loại tâm tình này, nàng chỉ cảm thấy mỗi một, mỗi một khiến toàn thân như một bộ máy cũ rĩ, cử động cũng không muốn.

Hôm nay tuy vận khí của nàng tốt, tìm được một công việc. Nhưng làm việc như vậy với nàng mà nói, đúng là không thể tưởng tượng nổi. Trước đây nàng đã làm tâm lý nhiều lần rồi, nhưng đến khi làm thật, tư vị này, như là mất đi trọng lượng, cả linh hồn cũng như muốn tan đi.

Nội tâm của nàng rung động mãnh liệt, mặt ngoài thì cố bình tĩnh, nhưng cái loại mâu thuẫn này, đủ để cho nàng vui đầu thật sâu vào đất cát, mãi mãi không nhìn ánh mặt trời nữa! (*ý ở đây có nghĩa là ngoẻo đó*)

Con người, kiên cường hơn tưởng tượng của họ rất nhiều.

Dù không kinh ngạc bao nhiêu, cũng khó có thể ngờ, cửa ải này, Tần Mạt lại có thể vượt qua. Nàng có một công việc, làm thuê, người hầu trà, sao lại có thể chứ?!? Nhưng nàng cũng không thấp kém, bởi vì nàng nỗ lực vì sự sinh tồn của chính mình!

Sẵn sàng ra trận, đây mới là Tần Mạt!

Đương nhiên, Tần Mạt không biết là, với đa số gia cảnh như nàng, công việc nghỉ hè được làm tại quán trà thật ra là một việc làm khó kiếm. Nhưng dù sao Tần Mạt cũng không phải chỉ là Tần Mạt, nàng còn là Tần Mạch kiếp trước, cũng mang theo cao ngạo của Tần Mạch. Đây là cao ngạo, không phải kiêu ngạo, là một rào cản thời đại, là khoảng cách giữa mặt đất và bầu trời.

Người không từng trải, mãi mãi sẽ không thể lý giải, khi ký hợp đồng lao động, mặt Tần Mạt thì cười, nhưng lại cũng ngang ngạnh cấu xé trái tim mình, máu tươi đầm đìa...

Khóa cửa chuyển động, tiếng ken két chói tai vang lên trong căn phòng yên tĩnh, Tần Mạt nhú mày, sau một lát, cửa được mở ra, Tần Văn Chí đầu nề nhại mồ hôi đi lại gần.

"Ó? Chị hai, sao chị ngồi sô pha mà không mở TV, chị bệnh à?" Tần Văn Chí vừa nói vừa lau mồ hôi. Nó đóng cửa lại, đi đến chỗ Tần Mạt, khuôn mặt đỏ bừng một mảnh, cũng không biết là phơi nắng hay là nóng.

Tần Mạt bỗng khề chống tay, xoay người ngồi dậy. Nhìn Tần Văn Chí lộ ra một nụ cười tà ác: "Anh bạn nhỏ, cậu có đói bụng không?"

Tần Văn Chí sừng sốt, biểu tình như gặp quỷ. Ngay sau đó nó nhảy dựng lên, về mặt cảnh giác nói: "Chị hai, chị muốn làm gì?"

Tần Mạt nhe răng đe dọa Tần Văn Chí, hung tợn nói: "Tiểu tử thôi, biểu tình gì thế kia, Chị hai là quỷ à? Ánh mắt gì kia? Em có từng nhìn thấy con quỷ nào xinh đẹp chưa?"

"Xinh đẹp? Quỷ?" Biểu tình Tần Văn Chí đỡ dần, nửa ngày mới ngửa mặt lên trời trợn trắng mắt, cơ hồ kêu la thảm thiết, "Ông trời, ông đừng đày đọa con như vậy chứ! Chuyện này chẳng buồn cười tẹo nào đâu!"

Tần Mạt cười phá lên, biểu tình Tần Văn Chí quá khoa trương, tiểu tử này quả thực trời sinh đã có bản lĩnh chọc cười.

"Hừ hừ, tiểu đồng chí Tần, em đừng có phán đoán bằng suy nghĩ điên cuồng của mình, sẽ phải trả giá đắt đấy!"

Tần Mạt đứng dậy đi vào phòng bếp, hai tay cong lên, khớp xương kêu răng rắc, "Giờ đổ mồ hôi thoát ra kia, mau đi tắm đi! Chị hai sẽ làm một bữa com chiên trứng mỹ vị cho em!"

Lực uy hiếp của com chiên trứng thật cường đại, Tần Văn Chí nghe đến câu sau, biểu tình có thể coi là sợ chết khiếp!

Gần đây thời gian Tần Mạt vào bếp không nhiều, nhưng nàng cũng không từ bỏ việc tập luyện tài nấu nướng. Nhưng giờ với Tần Mạt mà nói, nói đến ba chữ 'tài nấu nướng' này, vẫn là có điểm quá đề cao nàng. Nàng cũng không mong có thể luyện ra trình độ cao cỡ nào, chỉ là nấu muối chén cháo gì gì đó, chỉ ít cũng phải nhận ra được, nói muốn ăn com, cũng phải biết mình có thể làm được đến đâu chứ!

Com chiên trứng là một sự kích thích không nhỏ, giờ Tần Mạt cũng có thể chiên tốt rồi. Dù sao chỉ cần vào nhà bếp, tất cả nàng làm đều là com chiên trứng. Mà mục tiêu, chỉ có một—xào trứng không khét!

Không thể không nói, mục tiêu này thật không có tiền đề.

Nhưng Tần Mạt dần dần có niềm vui trong đó, một món com chiên trứng nho nhỏ, nhưng học mãi cũng không hết. Ví dụ như khi xào com phải biết đến lúc nào thì vừa, lúc nào phải đảo com sang một bên, lại ví dụ như khi đập và trộn trứng, phải canh chừng độ lửa.

Những thứ này thật ra cũng là chuyện nhỏ rất đơn giản, Tần Mạt lại vựng về, hoàn toàn biến nhỏ thành lớn, đơn giản hóa phức tạp. Một món com chiên trứng, nàng có thể xào như Lâm Đại Ngọc, sau đó biến phòng bếp thành một mảnh hỗn độn như một bãi chiến trường bị giặc oanh tạc.

"Tần Văn Chí!" Tần Mạt bỗng nhiên cao giọng quát to, trong giọng nói mang theo sự khẩn cấp.

Tần Văn Chí đã tắm xong, nó vốn đang ngồi trên sofa xem tivi, lại hãi hùng khiếp vía khi nghe thấy âm thanh khủng bố từ nhà bếp truyền đến, đang do dự có nên đi làm nhân viên cứu hỏa không. Một tiếng này của Tần Mạt như lấp thêm hỏa tiễn vào sau mông Tần Văn Chí, thẳng bé đáng thương bỗng nhảy vọt vào phòng bếp.

"Chị hai, bà cô của tôi, tổ tông ơi, xin ngài thương xót, đừng gây sức ép cho tiểu đệ được không..." Tần Văn Chí nói bừa xin tha thứ, thân thể đã biến thành gió, lập tức vọt vào phòng bếp. "Bớt dông dài đi, mau vào đây!" Tần Mạt rất không bình tĩnh.

"Chị hai!" Cảnh tượng trong phòng bếp như sấm rền bên tai Tần Văn Chí. Miệng nó há hốc, chỉ nhìn trên đất toàn nước bắn, sau đó trên bàn phủ kín com vụn, vỏ trứng gà tan tã, hai cái bát vỡ nát trên đất, nắp nồi com điện hình như cũng lung ra....

Đẳng cấp lực sát thương này có thể nói thế nào, tài năng chiên trứng kiểu này có thể nói là siêu cấp phá hoại a!

Tần Văn Chí lại quay đầu nhìn Tần Mạt, ánh mắt có thể nói là kính ngưỡng, nó lắp bắp: "Chị... hai, chị, chị, đại, đại, đại... Ngu a!"

Gương mặt Tần Mạt cũng không vì thế mà đỏ lên, nàng ho nhẹ một tiếng, ngắt đầu nói: "Com chị rang xong rồi, lật cũ, chị nấu em dọn, giờ bụng com đi trước đi!"

Khuôn mặt Tần Vân Chí như thối ra, khóe miệng nó co giật, không biết phải nói gì nữa. Với sức mạnh phá hoại cường đại của Tần Mạt, vốn dĩ tốt xấu cũng còn có mức độ, trước nhiều lắm chỉ là vỡ một cái chén. Nhưng mức độ hôm nay, đúng là trời long đất lở, không thể tin nổi!

"Mau lên, Tần Vân Chí!" Tần Mạt vung tay, khễ nghiêng người, lấy một chiếc đĩa com chiên trên bàn đưa lại, "Còn không mau bung đi?"

Tần Vân Chí sững sờ nhìn chằm chằm com chiên trứng, vẻ mặt kinh ngạc này, so với lúc trước còn khủng khiếp hơn.

Lại thấy trên tay Tần Mạt bung một đĩa com chiên trứng màu vàng nhạt, hạt com tách đều, bóng loáng phát sáng, lại ngửi đến mùi thơm, cũng không tệ lắm!

Tần Vân Chí thật là không thể không bội phục bà chị hai khoa trương này, tay nghề của nàng đã tiến bộ rồi, nhưng lực phá hoại này thì... Tần Vân Chí ho khan, vội đón lấy đĩa com trong tay Tần Mạt, rất là vui sướng nói: "Chị hai, thơm quá! Tuyệt thật!" Nó rất vui vẻ, vì theo tình hình này, khi nó nuốt món com chiên trứng mà quý kia, cuộc sống có thể ra đi một không trở lại.

Tần Mạt đắc ý hả hê, vênh mặt mườì phần: "Hừ, đó là, cũng không nhìn xem là ai làm! Được rồi, mau đi ra ăn đi, đừng làm người ta chường mắt, chị còn có chuyện đây!"

Tần Vân Chí gật đầu liên tục, mặt mày hớn hờ.

"À, chờ chị xong, em vào rửa chén nhé, nếu quên, xem chị xử lý em thế nào."

"Biết rồi biết rồi!" Tần Vân Chí chạy một đường vào phòng khách, "Chị hai cũng mau ra đây ăn đi!"

"Dong dài! Em đừng có quan tâm nhiều!" Lời nói của Tần Mạt kiêu ngạo, sau khi Tần Vân Chí chạy ra khỏi phòng bếp về mặt lại tối sầm lại.

Biểu tình của nàng đau khổ, cơ hồ như ai thán, lại cầm đĩa com chiên sau lưng. Đĩa com này vừa khét vừa cháy, chỉ nhìn thôi, đã đoán ra vị rồi. Đây là đĩa nàng chiên trước, m đĩa sau đã đưa cho Tần Vân Chí, đó hoàn toàn là vượt qua tài nghệ của nàng, chính nàng cũng không biết, lúc nào mới có thể đạt đến trình độ đó lần nữa.

"Chị hai, chị rất có tiến bộ đấy!" Tần Vân Chí lại tán thưởng trong phòng khách.

Tần Mạt hung tợn nói: "Câm miệng! Mau ăn com đi, buổi chiều chị hai đưa em đi luyện chữ, không luyện được năm trăm chữ, đừng có đi chơi!"

"A——" Thăng bé kêu thảm thiết, "Chị hai, chị không thể như vậy chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Kinh hỉ ngoài ý muốn

Mấy ngày lặng lẽ trôi qua. Tần Mạt đã chính thức làm việc ở quán trà, nàng làm ca sáng, từ tám giờ sáng đến bốn giờ chiều, mỗi tháng được nghỉ bốn ngày, thời gian cụ thể chưa định. Thời gian làm công việc này cũng không khắt khe, nhưng tiền lương so ra lại thấp, chỉ có bảy trăm đồng một tháng.

Khi Tần Mạt nói ra cái tin này trên bàn ăn, cả nhà cùng sững sốt. Lúc ấy Tần Vân Chí há hốc miệng, miếng thịt bò vừa đặt lên môi rớt lúc nào không biết, Tần ba Tần mẹ đều dán chặt mắt vào Tần Mạt, hốc mắt Bùi Hà lúc này đỏ lên.

Chỉ có phản ứng của Tần Vân Đình là anh dũng hơn cả, nàng đặt chén com lên bàn, bắt đầu chất vấn: "Em đi làm việc ở quán trà à nhỏ thế này, làm công cái gì? Em vẫn là trẻ vị thành niên đấy có biết không? Bọn họ còn dám ký hợp đồng với em? Đây là thuê lao động trẻ em, phạm pháp đấy! Em có thời gian đi làm thêm, sao không ở nhà đọc sách! Không phải em muốn học bổ túc à? Em không muốn nâng cao thành tích sao?"

Tần Vân Đình bắn câu hỏi liên hồi, không ngừng công kích Tần Mạt, ngay cả Tần ba Tần mẹ và Tần Vân Chí nghe mà cũng cảm thấy không đỡ nổi. Tần Mạt ngừng lại hồi lâu mới phản ứng kịp, có chút yếu ớt trả lời: "Chị, em đã mười sáu tuổi rồi, không tính là trẻ em nữa. Hơn nữa em còn không có chứng minh thư, ông chủ nói hợp đồng kia cũng không phải theo chuẩn mực, chỉ là ký để đảm bảo với nhau thôi, thật ra thì cũng chẳng có ai thất hứa cả."

Vốn chỉ là một công việc mùa hè, hơn nữa là người phục vụ một quán trà nhỏ, quả thật cũng không cần thiết phải ký hợp đồng. Tần Mạt cũng không nghĩ mình sẽ phải làm không công, nhìn phong thái của Triệu Chu, chắc sẽ không thể gạt bảy trăm đồng của nàng đâu.

Nhưng Tần Vân Đình lại không nghĩ như vậy, mày nàng dựng lên, com cũng không ăn, lúc này bắt đầu giáo dục: "Mạt Mạt, em không còn nhỏ nữa, em không xem tin tức đưa hàng ngày sao, người xấu ở nơi nơi? Sao em biết nhà hàng nhỏ đó không phải là treo đầu dê bán thịt chó? Giờ ông chủ lòng dạ hiểm ác nhiều lắm, em đừng ngây thơ, để người ta lừa một cô bé như em!"

Tần Mạt cười khỏ, lúc này mới hiểu là mình nói chưa rõ ràng. Nhưng nhìn bộ dáng tận tình khuyên bảo của Tần Vân Đình, khả năng giảng đạo trời sinh, lực sát thương mềm nhẹ nhàng đại hơn thời điểm nàng bạo lực gấp bội.

"Chị, nơi em làm là quán trà Triệu Ký, ở đường cầu học, lần trước không phải chị đã đến cùng em sao? Quán trà mở gần trường học lâu rồi, chị còn sợ là hắc điểm à?"

Tần Vân Đình nghiêm mặt lại: "Cẩn thận lắm đó, lại nói, ai bảo em đi làm thêm? Em mới vài tuổi? Làm thêm cái gì?"

Tần Vân Đình phản đối và quan tâm đến thẳng thừng như thế, khiến tâm tình mỗi một của Tần Mạt từ từ ảm lại. Thật ra, hai chị em Vân Đình và Vân Chí rất đáng yêu, đáng yêu đến mức không ai nỡ từ chối tình cảm của họ. Mà Bùi Hà thì cực kỳ dịu dàng, Tần Bái Đường có lẽ từng nghĩ để Tần Mạt thôi học, nhưng tóm lại, ông cũng là một người cha xứng đáng. Bởi vì ông không chỉ có một đứa con là Tần Mạt, ông phải chống đỡ cả gia đình này.

Cuối cùng Tần Mạt vẫn nên thuyết phục Tần Vân Đình, mà Tần Vân Chí nhỏ nhất, nó không có quyền phản đối, Tần ba Tần mẹ thì cam chịu, cho nên chuyện Tần Mạt làm thêm mùa hè, vậy là đã định rồi.

Lúc ấy Tần Vân Đình phụng phịu gật đầu, tuy nàng không phản đối nữa, nhưng tâm tình có vẻ không vui.

Bùi Hà vì chuyện này lại kéo tay Tần Mạt giảng vài đạo lý cho nàng. Bưng trà rót nước chẳng hề khó, chỉ ít so với xuống bếp, bưng trà rót nước quả thật là một động tác đơn giản hơn nhiều. Loại chuyện này, khó nhất là thái độ đúng đắn. Cũng may Tần Mạt dù chưa thích ứng, nhưng đã hạ quyết tâm, không có gì là không thể làm.

Công việc bắt đầu được mấy ngày, ấn tượng đầu tiên Tần Mạt để lại cho Triệu Thành Bích và nhân viên cửa hàng là trung thực yên lặng. Nàng rất ít nói, càng không lớn tiếng nói chuyện với mọi người, chỉ đi làm đúng giờ. Việc quét tước vệ sinh nàng làm rất tích cực, nhưng tay chân vẫn không nhanh nhẹn, tự nhiên bị người ta nhận ra, ngày thường nàng rất ít khi làm việc.

Cũng may mọi người khoan dung với cô bé trầm tĩnh này nhiều hơn, hơn nữa bộ dáng Tần Mạt hiền lành trầm tĩnh, cho nên công việc của nàng cũng thuận lợi hơn.

Chỉ có Triệu Thành Bích còn sót lại một ít nghi ngờ. Rõ ràng Tần Mạt bình thường trông hiền lành, nhưng hẳn lại quên không được Tần Mạt ngày đó, cái khí độ thần thái khi luận trà với Triệu Chu. Có thể là người khiến Triệu Chu coi trọng, không thể đơn giản như vậy. Có điều Tần Mạt trước sau tương phản quá lớn, làm Triệu Thành Bích lại hoài nghi con mắt của mình.

Vài ngày điền vào một tập đơn nguyện vọng, Tần Vân Đình không do dự, trực tiếp điền đại học Thủy Lợi, chuyên ngành là luật.

Thời gian tiệc tạ ơn thầy đã định vào cuối tháng sáu, đặt ở một nhà hàng ba sao, Tần Mạt không rõ Tần Bái Đường giải quyết vấn đề tiền nong thế nào, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng lớn đến nàng. Học phí trường Thị Tam bình thường là tám trăm một học kỳ, nàng có thể tự giải quyết được.

Nhưng tới ngày thứ hai của tháng bảy, Tần Vân Đình lại mang đến một tin vui ờ cho cả nhà.

Lúc ấy Tần Mạt đang tính toán thời gian biểu cho mình, Tần Vân Đình nhận điện thoại, bỗng cười phá lên.

Tần Vân Chí đang xem một bộ phim cổ trang kiếm hiệp, nghe thấy tiếng cười liền kêu to: "Yêu nữ chó có làm càn, xem chiêu!"

Tần Vân Đình nhảy đến chỗ Tần Vân Chí chọc cho nó một cái, vạ phần kiêu ngạo nói: "Tiểu tử thôi, ta làm càn, ngươi muốn bị xử thế nào? Ha ha——" nói dứt lời, nàng lại ngửa mặt lên trời cười ba tiếng kinh điển, tạo hình khí thế đến vậy, không đi diễn hài thật đáng tiếc!

Tần Vân Chí ôm đầu lui sang một bên, trong miệng lầm bầm: "Nam nhi không chấp đàn bà..."

"Hừ hừ!" Tần Vân Đình xoay người một cái nằm vật xuống ghế sofa, đặc ý bật ngón tay cái với Tần Mạt, "Em gái ngoan, mau lại đây, chị nói cho em một tin vui, đương nhiên, không được cho tiểu tử thôi kia biết nhé!"

Tần Mạt vốn ngồi một mình ở sofa bên kia, nghe vậy cũng không động đậy, lại nhìn Tần Vân Đình nháu mày lại, hơi nghiêng người, cười nói: "Chị, nhưng phải nói chuyện riêng tư, nếu không sao lại sợ người khác nghe được?"

Mắt Tần Vân Đình mở to: "Được lắm! Nhà đầu chết tiệt kia ngứa da hay là mọc cánh rồi!" Nàng nhẹ nhàng nhảy lên, lại đánh đến Tần Mạt.

Tần Vân Chí lui đến một bên cười lén lút: "Mau lên mau lên! Đánh nhau, đại yêu nữ xử lý tiểu ma nữ!" Rất hiển nhiên, trong lòng thẳng em thường xuyên bị ức hiếp này, chị cả là yêu nghiệt, chị hai là ma quỷ...

Sau khi náo loạn một trận, tin tức tốt cuối cùng cũng được thông báo, ngay sao đó bốn người Tần ba Tần mẹ Tần Mạt Tần Vân Chí đồng thời sợ hãi than nhẹ.

Chỉ nhiệm lớp của Tần Vân Đình báo cho nàng, vì trước đây năm năm liên tục trường Thị Tam không có thủ khoa, cho nên lần này trường học vì thành tích xuất sắc của nàng mà phá lệ cấp học bổng hai vạn. Hơn nữa giải thưởng này về sau vẫn được duy trì, để cổ vũ thành tích của học sinh thi vào các trường cao đẳng.

Nhưng dùng lời Tần Vân Đình mà nói, nàng vẫn tương đối tiếc nuối: "Ai~, thầy Vương nói, nếu con trúng thủ khoa số một kia, thì tiền thưởng không phải hai vạn đâu, những năm vạn đấy! Chênh tận ba vạn!" Sau đó nàng lại nghiêng răng nghiêng lợi, "Hai điểm! Hừ hừ, con kém kè đứng đầu hai điểm!"

Đừng để con đụng phải cái tên khôn kiếp hơn con hai điểm đấy!"

Trước kia thật ra trường Thị Tam cũng có học bổng thi vào trường cao đẳng, nhưng những năm đó cao nhất chỉ có năm nghìn, nhưng cũng chỉ là cho người đứng đầu trường. Về hình dạng của thủ khoa thành phố, từ đầu trường Thị Tam đã không nghĩ đến, đương nhiên cũng không tồn tại phần thưởng này. Lần này Tần Văn Đình có thể tính là cực kỳ đặc biệt, nhân tiện khiến ban lãnh đạo Thị Tam phấn khởi một phen.

Mắt Tần Mạt lại tỏa sáng, phảng phất như nhìn thấy con đường tiền tài lấp lánh, trường Thị Tam thật hào phóng a, học bổng cũng sáng choang như vậy, số tiền bất mất như thế, nếu Tần Mạt không thêm, chẳng phải l có lỗi với bản thân sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Tích ngã vắng hĩ

Tiệc tạ ơn thầy ngày đó, cực kỳ náo nhiệt.

Thông gia, bạn bè, lãnh đạo, thầy giáo, từng lớp từng lớp hướng về phía Tần Bái Tường mời rượu, khen ngợi ông biết dạy con. Có thể làm cha của thủ khoa thành phố mà tổ chức tiệc tạ ơn thầy là kiểu ngạo của Tần Bái Đường, ông khác hẳn về chừng mực ngày thường, uống đến đỏ bừng cả mặt.

Hôm đó Tần Mạt lại nghỉ ngơi, cùng Tần Văn Chí ngồi ở bàn chiếu dưới. Một bàn này toàn những đứa trẻ đi đến cùng khách, trong đó có một người Tần Văn Chí quen biết, hai đứa trẻ làm ấm i cả bàn cơm.

Bên trái Tần Mạt là một cô bé tóc ngắn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng của cô bé thấp phần nhẹ nhàng khoan khoái, mắt rất to, làn môi hơi dày, nhìn qua non mềm như nước. Nàng mặc một chiếc váy hồng liền thân, từ bộ ngực nhỏ bé trỏ xuống, chiếc váy tỏa ra như hoa sen, làn váy vừa chấm đến đầu gối, khiến cả người nàng nhìn xinh đẹp mà không mất đi vẻ hoạt bát của yêu tinh hoa sen.

Trên đời này mỹ nữ chẳng thiếu, đáng tiếc hết lần này đến lần khác khước từ Tần Mạt. Tần đại công tử đáng thương chỉ có thể âm thầm nuốt chua xót xuống, mỹ nữ không thuộc về nàng, nàng cũng không thuộc về mỹ nữ, cuộc đời này thật đúng là một chuỗi bi kịch....

Cơm ăn được một nửa, một bé trai cao gầy tong teo đeo kính mắt ngồi đối diện hơi nghiêng người qua lấy nước chanh chỗ cô bé hoa sen, vì Tần Mạt hơi nghiêng đầu, nên bất giác mặt nàng mang theo vài phần do dự, mà bàn tay nâng cái cốc lại càng run, ào một cái, cái cốc đổ, nước chanh đổ tràn trên mặt bàn.

Tần Mạt vội rút khăn giấy bên cạnh tay ra, lột nào nơi bị đổ để tránh bị ướt.

Bé trai kính mắt hốt ha hốt hoảng nhận lỗi, cô bé hoa sen chớp con mắt to tròn, vẻ mặt vô tội, nhỏ giọng giải thích: "Xin lỗi nhé, là mình cầm cốc không chắc, không liên quan đến bạn. Bạn mau ngồi xuống đi, mình không uống nước chanh nữa." Nói dứt lời, nàng cũng lấy khăn giấy bắt đầu lau bàn.

Về mặt bé trai kính mắt vô cùng lúng túng, thật lâu mới ngượng ngùng ngồi lại chỗ.

"Cám ơn bạn." Cô bé hoa sen nghiêng đầu hướng Tần Mạt cảm ơn, gương mặt tươi cười ngọt ngào, "Mình tên Liễu Tích, bạn tên gì?"

"Tần Mạt." Tần Mạt cười cười, khá hưng phấn, "Vậy có phải chị bạn gọi là Liễu Tư, hay là Liễu Phi?"

Vấn đề này đúng là không biết lấy đâu ra, về mặt Liễu Tích ngạc nhiên nói: "Sao bạn biết vậy? Chị họ mình tên là Liễu Phi đấy!"

"Mình có thần cơ diệu toán, bạn tin không?" Tần Mạt nháy mắt mấy cái, Liễu Tích này rất hợp với con mắt thâm mỹ của nàng, nàng thật sự là không nhịn được mơ tưởng muốn trêu chọc nàng ấy. Gì gây tai họa cho các cô nương đã không còn nữa rồi (*ý nói thân thể cũ của Tần Mạt - Tần Mạt*), chỉ là gần tiểu mỹ nữ, tính ra vô tội mà? Lại nói, nàng có muốn phạm tội, thân thể hiện tại cũng làm không nổi. Giờ không có lực sát thương thì cũng thôi đi, nếu ngay cả mơ tưởng cũng không cho, thử hỏi còn sống để làm chi hời trời!

Đôi môi đỏ hồng của Liễu Tích cong lên, biểu tình ngờ ngạc hỏi: "Sao có thể..." Sau một lúc lâu, nàng cười nói: "Chắc chắn bạn biết chị họ mình đúng không?"

Không quen." Khóe miệng Tần Mạt hơi nhếch lên, vạch ra đáp án "Thật ra mình đoán thôi, tuy không có thần cơ diệu toán, nhưng vận khí của mình tốt, luôn luôn đoán trúng."

Cái đầu nhỏ của Liễu Tích lắc lắc, nói gì cũng không tin.

"Tích ngã vắng hĩ, dương liễu y y; kim ngã lai ty, vũ tuyết phi phi." (*Khi đi tha thướt cảnh dương, khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi - trích Kinh Thi, Từ Thi Ngũ Kinh*). Tần Mạt không nhanh không chậm nói, "Mình đoán trúng cũng vì thế, bạn là Liễu Tích, nếu như tên của bạn đúng là lấy từ *Tiểu*

nhã - Thái vi (trong Kinh Thi) mà bạn lại có chị hoặc em, thì tên cô ấy cũng có khả năng lấy từ một câu này.”

Liễu Tích không thể tin nổi khép hờ miệng, sợ hãi than: "Vậy mà cũng đoán được, bạn đúng là vận khí tốt."

Tần Mạt mỉm cười, vẻ mặt bí hiểm. Nàng đoán trúng đúng là phải có may mắn lớn, ý nghĩa Hán ngữ luôn biến ảo đa dạng, thi từ điển cổ có chứa hai chữ Liễu Tích lại nhiều không chịu nổi, vậy mà cũng c thể đoán trúng, không thể không nói là duyên số. Lại nói tên người không nhất định phải bắt đầu từ nguồn gốc nào đó, mà Liễu Tích lại có chị họ tên là Liễu Phi, cái này càng chỉ là phán đoán.

Liễu Tích thật ra là một cô bé kiêu ngạo lại giao hoạt, Tần Mạt liếc mắt một cái đã biết thật ra vừa rồi là nàng cố ý làm đổ cái cốc, rất hiển nhiên, Liễu Tích không thích bé trai đeo kính kia.

"Ai~, Tần Mạt, có phải bạn cũng học trường Thị Tam của chúng mình không?" Chiêu giả vờ thần bí này của Tần Mạt đã tương đối thành công, bình thường Liễu Tích rất hiếm khi để ý ai, bạn bè cũng không nhiều, giờ lại bị một cô bé cùng lứa hù dọa, trong lòng nàng ngược lại xuất hiện vài phần muốn thân thiết.

Vấn đề này Tần Mạt vẫn luôn đáp : "Học kỳ sau mình sẽ đến Thị Tam trong thành phố học năm đầu, còn bạn?"

"Mình cũng thế!" Liễu Tích gật đầu, "Đúng rồi, Tần Văn Đình là chị bạn à?"

"Ừ." Ý cười trên mặt Tần Mạt sinh động thêm vài phần. Trong lòng nàng không thể không thừa nhận, Tần đại cô nương quả không tệ, rất không tệ a!

"Chị bạn rất lợi hại." Liễu Tích bĩu môi, nửa là khen, nửa là không phục, "Nhưng về sau khi mình thi vào trường cao đẳng, cũng sẽ không tệ đâu."

"Mình thấy bạn rất lợi hại." Vẻ mặt Tần Mạt thành thật, nhưng thật ra lại bắt đầu cười trộm, tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ, thật là đáng yêu, đáng yêu cùng!

Liễu Tích cười ngọt ngào, trong lòng rất hưởng thụ, cũng cảm thấy cô bé bên cạnh này khá thuận mắt. Nói vậy, có nghĩa là nàng không muốn giao tiếp với kẻ ngu, cũng càng chán ghét những kẻ hoan hỉ so sánh ganh đua với mình, tự cho là ta đây thông minh. Mà Tần Mạt vừa thông minh thú vị, vừa khiêm tốn nhã nhặn thân thiết, Liễu Tích rất thích kết giao với một người bạn như thế.

Kế tiếp hai người trò chuyện với nhau thật vui, đến khi bữa tiệc kết thúc, đã bắt đầu gọi nhay bằng tên. Liễu Tích còn mời Tần Mạt có thời gian rảnh thì đến nhà nàng chơi, Tần Mạt cũng đồng ý.

Người là động vật quần cư[22], Tần Mạt trước giờ cũng không phải là người chịu được vắng vẻ, ánh mắt nàng tuy đây vè soi xét, nhưng cũng có nghĩa là hi vọng có thể có nhiều bạn hơn.

"Mạt Mạt, lại đây!" Khi các vị khách lục đục ra về, Tần Văn Đình đứng lên từ chiếc bàn trung tâm, nàng giơ tay lên gọi Tần Mạt, trên mặt cười nhẹ nhàng

Tần Mạt chào tạm biệt với Liễu Tích, rồi thông thả cất bước lại gần.

Trên bàn trung tâm còn có vài ban lãnh đạo nhà trường và thầy giáo đang ngồi, Tần ba Tần mẹ cùng ngồi trên bàn, mà nhìn ý của Tần Văn Đình, hiển nhiên là muốn giới thiệu em gái mình cho các thầy giáo.

Ánh mắt của vài lãnh đạo nhà trường rơi lên trên người Tần Mạt, vẻ mặt xem kỹ đến từng chi tiết. Bọn hiển nhiên không quên được quãng thời gian trước đây Tần Mạt bị "bệnh tâm thần phân liệt", nhưng Tần Văn Đình hiện giờ thủ khoa thành phố, bọn họ cũng phải nể mặt Tần Văn Đình vài phần. Chưa kể thành tích ban đầu cũng tốt lắm, chỉ cần Tần Mạt có thể đi học lại như trước kia, trường học sẽ để cho nàng học lớp mười thêm lần nữa.

"Chị, gọi em có chuyện gì?" Tần Mạt đứng bên cạnh Tần Văn Đình thật tự nhiên, nàng nhìn điệu bộ này, cũng hiểu đại khái dụng ý của Tần Văn Đình khi gọi nàng. Nhưng nàng cũng chẳng lo lắng vấn đề này, Tần Mạt năm đó không biết đã gặp biết bao nhân vật quyền thế, trước mặt những người cấp cao của trường học này, đương nhiên chẳng luống cuống gì.

Tần Văn Đình lần lượt giới thiệu nàng cho những nhân vật quan trọng đang ngồi đây, Tần Mạt cũng lịch sự đáp lại. Trong những người đang ngồi, quan trọng nhất là hiệu trưởng Thị Tam Liễu Hàm Sơn, bí thư Đảng Tổng Quân Ninh, thầy chủ nhiệm La Nguyên, và thầy chủ nhiệm lớp của Tần Văn Đình, thầy giáo Vương Giai Hồng. Vương Giai Hồng là một nữ giáo sư khoảng bốn mươi tuổi, thân hình hơi mập, tóc ngắn uốn cao, khuôn mặt đầy sức sống.

Liễu Hàm Sơn mới bước vào tuổi trung niên, không cao không thấp, diện mạo cũng bình thường, nhưng mang nét kinh, lại có vài phần phong độ của người trí thức. Ông là người đầu tiên nói chuyện với Tần Mạt nói: "Trò Tiểu Tần, cảm giác gần đây thế nào? Học kỳ sau nhập học, có lòng tin đạt thành tích tốt không?"

Ông nói lời này chẳng khác gì là giấy thông hành cho Tần Mạt. Chỉ cần Tần Mạt tiếp lời không chệch đường ray, chắc hẳn việc tiếp tục đi học không thành vấn đề.

"Giờ em vẫn đang học thêm." Tần Mạt khẽ mỉm cười, "Đa tạ Liễu hiệu trưởng đã quan tâm, không thể cam đoan đạt thành tích tốt, nhưng em sẽ gắng hết sức mình."

Biết lùi biết tiến, đây là cảm giác của Liễu Hàm Sơn về Tần Mạt. So với mấy tháng trước, Tần Mạt hiện giờ quả thật khác rất nhiều, nhưng Liễu Hàm Sơn cũng không yên tâm được bao nhiêu. Nể mặt thủ khoa thành phố, nhưng trường học cũng không nhận một bệnh tâm thần nhân làm học sinh. Nhưng ban đầu là Tần Mạt thi đỗ vào trường, để nàng đi học trở lại cũng không tính là lạm dụng chức quyền.

Vương Giai Hồng tùy ý trêu ghẹo Tần Vân Đình: "Đình Đình, em gái trò có thể sánh với sự khiêm tốn của trò đây!"

Tần Vân Đình cười dài: "Tại bởi, Mạt Mạt là trò ngoan, không giống em không nghe lời. Cô à, học kỳ sau cô dạy lớp mười, vậy thì nhận em gái em làm học sinh nhé?" Vương Giai Hồng giáo viên đặc biệt của trường Thị Tam, năng lực của bà có thể nói là đứng đầu. Tần Vân Đình muốn nắm đằng chuôi, cũng hi vọng Tần Mạt có thể được học ở lớp của bà.

Vương Giai Hồng nhẹ đùn việc lại: "Đương nhiên cô rất hoan nghênh, nhưng không được vượt qua phận sự của chủ nhiệm ban. Chủ nhiệm La, thầy xem thế nào?" Tần Vân Đình là học trò đặc ý của bà quả không sai, nhưng đây là Tần Mạt, thầy chủ nhiệm muốn nhận năng, cũng phải có một chút can đảm.

Tần Mạt thờ ơ lạnh nhạt, dường như không nghe thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Đây chính là chênh lệch a

Chuyện nói ngày đó, cuối cùng chỉ là một kết quả, chính là kỳ sau Tần Mạt có thể thuận lợi đi học trở lại.

Việc này nói cho cùng cũng không tệ. Tần Mạt vốn còn cho rằng cán bộ nhà trường sẽ yêu cầu nàng đến làm đề kiểm tra gì đó nữa kia. Nếu mà kiểm tra thật, Tần Mạt cũng không dám chắc mình có thể làm tốt được hay không nữa. Về phần được phân vào lớp gì, Tần Mạt cũng không thêm đề ý. Thầy chỉ dẫn vào cửa, còn học hành là ở tự thân vận động, ai dạy thì cũng thế thôi, quan trọng là sự nỗ lực của chính bản thân mình.

Đêm hôm đó ở trong phòng ngủ nhỏ, Tần Vân Đình cũng nói vậy với Tần Mạt: "Cô Vương nói không sai, nhưng lần này, chị muốn đọ thử với cô ấy."

Rất tự phụ, rất kiêu ngạo, nhưng Tần Vân Đình đúng là tư cách đề như vậy. Tần Mạt lúc này lại gần trước mặt người chị dễ thương, mắt đối mắt nhìn nàng: "Ý của chị là, muốn em sau ba năm này đạt được kết quả cao, để Vương Giai Hồng hối hận?"

Tần Vân Đình ôm cổ Tần Mạt, kiên định nói bên tai nàng: "Không cần để người khác hối hận, chị chỉ biết, người làm thầy giáo của em gái chị, nhất định là người may mắn nhất! Về sau khi em đã đứng trên đỉnh rồi, tất cả các thầy giáo của em sẽ cảm thấy rất tự hào!"

Cả người Tần Mạt sa vào trong hương thơm mềm mại, nàng khẽ nghiêng đầu, trước mắt là cái cổ thon dài trắng mịn, mái tóc đen, hòa cùng làn da như ngọc, hấp dẫn đến mê người. Nàng dường như nghe thấy tiếng tim đập của mỹ nhân, tiếng đập mạnh mẽ mà ấm áp, ấm áp đến mức Tần Mạt chỉ có thể vòng hai tay qua, ôm lại Tần Vân Đình một cái thật mạnh.

"Chị sẽ cảm thấy tự hào về em, chị à!"

Giờ khắc này, hai tỷ muội không đề ý đến, đây là một lời hứa hẹn có phân lượng thế nào. Giờ khắc này, Tần Mạt càng không biết, một tiếng kêu "chị" này, có bao nhiêu sự tình nguyện trong đó. Khác với việc miễn cưỡng tiếp thu lúc trước, cũng khác với việc gọi là "cô gái dễ thương".

Giờ khắc này, Tần Vân Đình lặng lẽ thâm nhập vào lòng Tần Mạt.

Tần Mạt bắt đầu sinh hoạt theo quy luật. Buổi sáng năm giờ rưỡi rời giường, tắm gội rửa mặt ăn sáng, sau đó xem tin tức hai mươi phút, tiếp theo nàng muốn khắc phục sự chán ghét với Tiếng Anh, theo Tần Vân Đình phát âm tiếng chim nửa giờ.

Không sai, con dân thiên triều Trung hoa không cần học tiếng chim, nhưng hiện tại đã chẳng còn thiên triều nữa rồi, thế giới mở cửa, là một học sinh trung học bình thường Tần Mạt không thể thoát khỏi cái xu hướng tâm lý bình thường đó, cũng chỉ có thể chọn cách dung hòa. Trừ phi có một ngày nào đó tiếng Hán có thể trở thành ngôn ngữ thông dụng trên thế giới, nếu không cái gọi là chán ghét tiếng chim, chỉ là vô nghĩa.

Công việc ở quán trà Triệu Ký bắt đầu từ tám giờ, Tần Mạt hiện tại đã quen đi bộ, đây cũng xem như rèn luyện thân thể, cho nên mỗi ngày khi đi đến quán trà, tinh thần nàng rất tốt. Trang phục của nữ nhân viên phục vụ là áo xanh thắt eo ôm ngực, quần xanh đậm ống thẳng, trang phục như vậy rất quyến rũ, cũng rất có ý nghĩa, đáng tiếc vóc dáng nhỏ bé của Tần Mạt không nảy nở, cũng không hiểu là do nàng dậy thì muộn, hay là thật sự không lớn được.

Tuổi dậy thì của Tần Mạt quả thật muộn hơn so với các cô bé khác, nàng xuyên đến thời đại này cũng đã được mấy tháng, lại còn chưa bị một lần kinh nguyệt. Đây với Tần Mạt có thể coi là trong bất hạnh có may mắn. Tuy sớm muộn gì cũng đến, nhưng càng muộn càng tốt. Trong điều kiện tâm lý xung đột thế này, Tần Mạt chỉ hi vọng có thể kéo dài đến mãi mãi.

Xế chiều hôm đó, thời tiết đặc biệt oi bức, cũng là dấu hiệu đầu tiên của trận mưa mùa hè. Tần Mạt đang đun nước, Bành Đan Đan cùng làm việc với nàng hùng hổ chạy vào.

"Mạt Mạt, mau lên, nước sôi!" Tiếng nói của Bành Đan Đan vô cùng dồn dập, nghe thấy, Tần Mạt vội tắt van gas lại, để ấm nước xuống dưới.

"Vừa mới đun xong, có cần nhiều không?" Người uống trà trong quán đương nhiên sẽ không có thú với trà đạo như Triệu Chu, đại đa số mọi người không thể nào giảng giải được lễ nghi trà đạo, dù sao chỉ cần chế ra vị trà không tệ, là được rồi. Mọi người đến quán trà uống trà, uống hơn phân nửa là không khí.

Hoặc nghe đàn, hoặc chơi cờ, hoặc đọc sách, hoặc suy nghĩ, vân vân, người phương Tây thích coffee đậm đà lắng mạn, người Trung Quốc truyền thống tự nhiên cũng có kiểu thưởng thức của phương Đông.

Nếu như nói các quán cà phê tràn ngập ánh đèn các màu và quần áo màu mè, vậy thì sắc thái của quán trà chính là màu vàng xanh ấm áp. Sắc vàng, như thời gian, khác với màu xanh, vừa là quá khứ mộc mạc, cũng là tương lai sáng sủa.

Cho nên hơn nửa công việc của Tần Mạt là đun nước và pha trà, sau đó cho vào một ấm trà, chờ Bánh Đan Đan mang đi. Thỉnh thoảng nàng cũng giúp bê trà, mà những người khách trực tiếp muốn nước sôi như bây giờ, là vô cùng ít.

Bánh Đan Đan có vẻ rất kích động, động tác nàng lấy ấm nước như là đi cướp bóc, nói cũng nhanh như tên: "Cậu đun thêm đi, nhanh lên, giờ mình vội lắm, đợi lát nữa giải thích với cậu sau." Nói rồi, nàng lấy một chén trà trong hộp tủ, sau đó vội rời đi.

"Quả nhiên tính tình vẫn hấp tấp, thật khoa trương." Tần Mạt lắc đầu cười cười, đành phải đun thêm một ấm nước nữa. Nàng luôn rất dễ nói chuyện, nếu không phải như vậy, những người khác trong quán trà sẽ không dễ dàng tiếp nhận nàng. Nữ nhân viên ở quán trà giờ tổng cộng có bốn người, ngoài Tần Mạt ra, còn ba người kia khá xinh đẹp.

Xem đến điểm này, Tần Mạt lại khâm phục Triệu Thành Bích, không thể giải thích nổi sao hán ta dùng tiền lương thấp như vậy lại có thể giữ được chân các cô bé xinh đẹp kia. Nhưng quán trà có chia ca, Tần Mạt và Bánh Đan Đan cùng ca sớm, ngoài lúc giao ca, bình thường nàng cũng rất ít nói chuyện với hai người kia. Cho nên vì ít nó, dù có nghi ngờ thì cũng không có khả năng nhận được đáp án.

Đang nghĩ ngợi lung tung, thời gian trôi qua vài phút, nước lại sôi. Tần Mạt tắt bếp, chuẩn bị pha trà, Bánh Đan Đan xách ấm, lại hùng hù hỏ hỏ hướng tiến vào.

"Mau lên! Mạt Mạt, ra nhìn với mình."

"Nhìn cái gì?" Tần Mạt cảm thấy Bánh Đan Đan thật kỳ quái.

"Ai da! Đừng lèo nhèo nữa, không nhanh lên anh ấy đi rồi, bạn không nhìn được đâu!" Bánh Đan Đan nói rồi giữ chặt tay Tần Mạt, bước nhanh ra gian phòng ngoài.

Tần Mạt bị nàng kéo đi, lúc sau đã ra đến bên ngoài.

"Nhìn ai?" Liếc mắt một cái đảo quanh, trong quán trà đại đa số là khách quen, lại chẳng có nhân vật nào đặc biệt đáng để chú ý.

Bánh Đan Đan nhún chân, chán nản nói: "Aiz!!! Chúng ta ra chậm chân, anh ấy đi mất rồi!"

Tần Mạt nhún nhún vai, lấy im lặng đáp lại. Trong lòng nàng nghĩ người kia chắc là thần thánh phương nào đó, chẳng những có thể khiến Bánh Đan Đan điên đảo như vậy, bản thân lại còn đến quán trà để uống nước sôi thì đúng là chuyện lạ. Cũng không biết hán uống nước sôi, hay là uống cái gì?!

Bánh Đan Đan lại kéo Tần Mạt về phòng trà, giọng yếu ớt nói: "Mạt Mạt có phải bạn thấy mình rất si tình không?"

Tần Mạt muốn không nói, nhưng vẫn trả lời có không có, tại sao lại nói như vậy?"

"Mình cũng không biết tên anh ấy." Bánh Đan Đan rủ mắt xuống, dáng vẻ thờ dãi khiến người ta thương xót, "Thật ra chúng mình không rõ anh ấy là ai, chỉ nghe Triệu lão gia gọi anh ấy là Tam nhi. Tam nhi đương nhiên không phải là tên khai sinh của anh ấy, chúng mình cũng không dám gọi anh ấy như thế. Anh ấy thì thoảng đến đây đánh đàn, nếu như không đánh đàn, liền uống một chén nước lọc. Trước giờ đều không ở lại lâu, bình thường thì chơi đàn, hoặc uống xong nước rồi đi luôn."

Tần Mạt cảm thấy ngạc nhiên: "Chúng mình?"

"Ha ha, còn có hai nàng khác cũng si tình nữa." Bánh Đan Đan cười vô tư lự, "Có buổi tối, ba người chúng mình đi dạo chợ đêm Tây Thành, sau đó bị bốn tên lưu manh chặn đường, trong lúc chúng mình tuyệt vọng, anh ấy bỗng xuất hiện, cứu chúng mình. Rất giống chuyện hồi xưa anh hùng cứu mỹ nhân đúng không? Có điều càng xưa lại càng có tác động, ba người chúng mình vốn chỉ tính tạm thời làm ở đây thôi, nhưng vì vụ kia, kết quả là chúng mình không đi nữa."

"Rất kinh điển." Tần Mạt thật sự không biết nên nói gì cho phải, thì ra người giữ chân được ba nàng mỹ nữ không phải Triệu Thành Bích, mà là Tam nhi thần bí kia. Rất anh dũng, rất cường đại, rất kinh điển.

"Anh ấy vì cứu chúng mình, bị thương rất nặng..." Giọng nói Bánh Đan Đan dần dần trở nên ai oán, "Nhưng lúc đó chúng mình lại bỏ chạy trước. Sau đó chúng mình xin lỗi anh ấy, nhưng anh ấy lại không phản ứng gì, chúng mình muốn giúp anh ấy tiền thuốc thang, anh ấy cũng không cần, mình không hiểu..." Nàng che miệng, bỗng nhiên chạy ra ngoài.

Tần Mạt đứng tại chỗ, đến đây hoàn toàn hết biết nói gì luôn.

Cùng là anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng sao lại chênh lệch nhiều như thế này?

Tam nhi người ta cứu ba mỹ nữ, lập tức liền khóa chặt lòng đôi phương, lúc trước Tần đại công tử không biết đã cứu được bao nhiêu mỹ nữ, kết quả lại là chết đuối ở sông Biện Lương. Chết đuối chưa đủ, trái ngược lại là, lại còn xuyên qua, từ một công tử vô cùng phong lưu biến thành một tiểu nha đầu xấu xí.

Chuyện này so với chết người, không thể so, vốn dĩ không thể so.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Lựa chọn trong tích tắc

Gió lớn thổi lên, bầu trời dày đặc mây đen.

Cuối ngày hè, nhiệt lượng bị tích đến cực hạn, thoáng chốc mưa tầm tã rơi xuống!

Tần Mạt bước càng nhanh, lúc nàng rời khỏi quán trà mây đen mới chỉ che nửa bầu trời, nhưng khi nàng đi xuống đường phía nam, mưa to đã bắt đầu rơi. Lúc này nàng thật hối hận vì khi đi lại quên mang dù, mùa hè ở Giang Nam, cơn mưa nói đến là đến, nàng thâm nhủ, chỉ cần chạy thật nhanh đến dưới bến chờ xe bus trước mặt, tránh mưa tầm mười phút, cơn mưa ắt sẽ ngừng thôi.

Gió lớn tàn sát bờ bãi, làm lá rụng bên đường hỗn loạn, ứ tung, rác rưởi chưa được quét tảo loạn trong gió, làm người đi đường nhao nhao tránh né.

Ầm ầm!

Sấm sét chân trời mang theo hàng vạn gót sắt điên cuồng lao đến, mây đen như mực, bỗng một tia chớp lóe lên như một con rồng lửa uốn lượn nơi chân trời! Trên bầu trời nổ tung, cơn mưa bắt đầu chuyển sang tuôn ào ạt như cơn giận của trời, như cuốn trôi nhơ bẩn chốn nhân gian!

Trận mưa rào kèm theo sấm chớp điên cuồng, mấy tiếng sấm nổ điếc tai, giống như thiên quân vạn mã đang gầm thét “Đánh! Đánh! Đánh!” chưa từng có từ trước đến nay!

Tần Mạt chạy băng băng, mưa to và gió quất đã mê hoặc tầm mắt của nàng, mỗi một tiếng ầm ầm vang lên không giống tiếng sấm thì cũng như là trống trận oanh tạc trong lòng nàng. Đã bao nhiêu năm rồi, nàng chưa hề thấy một trận mưa như vậy, nhưng nàng từng nghe tiếng trống trận như thế này, như nhìn thấy một đội quân vậy!

Hồi ức kiếp trước, không đề cập đến nữa.

Giống như cơn mưa bất chợt này, người ta có thể cho nó chỉ là một trận mưa bình thường, nhưng lại không thể ngăn cản sự giận dữ và sức mạnh của nó.

Từng giọt mưa nặng hạt liên tiếp rơi vào người Tần Mạt, khiến bước chạy của nàng bắt đầu khó khăn. Tần Mạt cười khổ cũng không cười nổi, khi mây nhuộm đen bầu trời thì nàng cho là về nhà xong thì mưa mới rơi xuống, tiếng sấm vừa nổi nàng cũng cho là tiếng sấm bình thường trong cơn mưa rào, nhưng mà ý trời cho đến bây giờ con người nào có đoán trước được, ít nhất ý sẽ không cho ai chắc chắn điều gì.

Thoạt nhìn, nàng nghĩ chỉ là một cơn mưa nặng hạt mà thôi, ai nói mưa Giang Nam dịu dàng chứ? Tần nhẫn vô tình, sợ rằng càng dịu dàng khi cuồng phong kéo lên mới càng hung hãn.

Trên đường đã bắt đầu thấm nước mưa, xe hơi cũng rồi rít chạy chậm lại, Tần Mạt hỗn hển chạy từng bước từng bước đến dưới trạm xe bus. Đây không phải khu vực trung tâm thành phố nên đứng dưới tránh mưa cũng chỉ có hai ba người. Cả người Tần Mạt ướt đầm, cẩn thận đứng ở góc tối bên cạnh chờ mưa tạnh. Tình trạng của nàng như bây giờ, thật sự là không dám đến gần người lạ, quả không tự nhiên.

Cách nàng không xa có một bà mẹ còn trẻ tay nắm đứa con gái năm sáu tuổi đang không ngừng nôn nóng nhìn xung quanh, ánh mắt của Tần Mạt lướt qua, đoán có lẽ người đó đang chờ xe. Nhưng mưa ngày càng to, muốn chờ xe chỉ sợ hơi khó.

Tần Mạt vừa ổn định hô hấp, tầm mắt lại nhìn vào một màn mưa mông lung rồi dần dần không biết đang nhìn nơi đâu nữa. Có lẽ xuyên qua xuyên qua cơn bão tố này, xuyên qua phía chân trời kia, càng có lẽ, đã cuốn đến những ngày tháng sau này. Điểm chính yếu ở chỗ, không phải nàng đang nhìn cái gì, mà là nàng đang nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên tiếng khóc của bé gái không ngừng vang trong giòng tố, Tần Mạt cả kinh, quay đầu, chỉ thấy người mẹ trẻ tuổi ngồi xổm trên mặt đất ôm chặt lấy con gái mình, mà đứa bé lại vùng vẫy, giống như muốn đuổi theo cái gì đó.

Tần Mạt nhăn mày, bé gái năm sáu tuổi dù không h cũng không đến nỗi trời đang mưa mà lại muốn chạy trong mưa chứ? Ánh mắt nàng nhìn theo tầm mắt của bé gái nhìn lại trên đường, lại ngạc nhiên thấy trước trạm xe có một con chó nhỏ đang cố gắng bò lên.

Trong mưa hoàn toàn không nhìn rõ màu lông của con cún, chân nó hình như bị thương, cả thân thể nhỏ bé mềm nhũn lét trên mặt đất, đi cực kỳ khó khăn. Mệt đường thỉnh thoảng lại có một chiếc xe đi qua, tuy tạm thời không đụng vào nó, nhưng tình cảnh của nó cực kỳ nguy hiểm.

"Ma ma! Ma ma!" Cô bé òa khóc, "Cún con đáng thương quá, để Nyny cứu nó! Nyny muốn cứu nó!"

"Nyny ngoan, giờ rất nguy hiểm, không đi qua được." Người mẹ trẻ tuổi ôm con gái mình thật chặt, không để nó làm loạn, "Nyny thích cún con, đợi mưa tạnh ma ma mang con đến cửa hàng thú cưng mua một con chihuahua, được không?"

Cô bé rõ ràng hơi do dự một chút, nhưng ngay sau đó, nó khóc càng lợi hại hơn: "Không muốn không muốn! Ô ô... Ma ma, cún con sẽ chết, Nyny không muốn chihuahua, Nyny không muốn cún con chết. Ma ma, để Nyny đi cứu nó!" Nó vừa khóc vừa vung tay loạn xạ, tiếng khóc trong trẻo của trẻ con lại càng vang lên trong giông bão, giống như tiếng châu ngọc từ xa xưa chạm vào nhau, từng chút từng chút, đánh thẳng vào lòng người!

Trong giông bão, mưa ngày càng nặng hạt, từng chiếc xe lao qua, trở thành từng trận sóng nhỏ, đánh vào thân thể chú cún đang vùng vẫy ở ven đường. Tiếng sủa của con cún bỗng xuyên thẳng vào trong tai Tần Mạt, nó nâng móng vuốt lên, di chuyển khó khăn, giống như dù là sấm, là mưa, là sự ghê lạnh của con người, hay thương hại, tất cả đều không mấy may làm nó dao động.

Nó không cần đi cầu xin sự giúp đỡ của ai, nhưng nó quyết không bỏ cuộc!

Bé gái vẫn khóc thút thít, người phụ nữ trẻ tuổi dạy dỗ nó: "Nyny ngoan, trên người những con chó đi lạc thường có độc, con chạm vào nó sẽ bị bệnh đấy. Bị bệnh là phải tiêm, tiêm rất đau, Nyny không sợ à?"

"Nyny sợ đau. Nhưng mà, ma ma, xe tới rồi, ô ô... cún con sẽ chết..."

Trước mắt Tần Mạt như có sấm chớp xẹt qua, nàng quay đầu nhìn lên mặt đường, trong mưa một chiếc xe màu đen đang phóng rất nhanh. Mưa rơi nặng hạt, người tài xế lại không muốn giảm tốc độ, dưới cơn mưa, thân thể của chú cún hoàn toàn không thể khiến người tài xế chú ý. Tần Mạt tro mắt, tro mắt nhìn chiếc xe kia chèn lên chú cún con.

"Ô ô... cái xe xấu xa, không được đụng vào cún con!" Cô bé lại khóc lớn, bỗng cắn vào cổ tay mẹ một cái, gầy khỏi sự trôi buộc vội lao ra chỗ con cún. Người mẹ trẻ tuổi luống cuống tay chân, bất chấp đau đớn trên tay, lại ôm chặt lấy con gái.

Có người lao ra ngoài còn nhanh hơn cả Nyny. Trong lúc này, trong đầu Tần Mạt ngoài "phải cứu nó" thì không có ý nghĩ nào khác, nàng dùng sức toàn thân nhảy ra trong một khắc này, thời khắc tiềm thức làm chủ, khả năng tiềm ẩn của con người cũng bùng nổ, Tần Mạt lao vào cơn cuồng phong, tiến đến chỗ con cún!

Tiếng còi ô tô sắc bén hòa với tiếng phanh gấp vang lên, trong tiếng hô hoảng sợ của mọi người, một bóng dáng cao gầy chạy đến chỗ Tần Mạt!

Người mẹ trẻ tuổi đưa tay che mắt con gái mình, chính cô bé cũng nhắm mắt lại, không dám nhìn màn bi kịch sắp xảy ra trên đường.

Những người đang tránh mưa bỗng la lên, còn có người nói tục. Trong đó có một chàng trai trẻ chạy đến nơi tai nạn xe vừa xảy ra, vừa chạy vừa mắng mình: "Mẹ kiếp! Quý tha ma bắt bỏ mày, sớm thì không cứu, sớm cứu thì đã không có chuyện này rồi!"

Chiếc xe ngừng lại trên đường, đến gần hai người. Chàng trai ôm lấy cô bé gầy yếu, cô bé lại ôm chặt một chú chó ốm nhách tro xương trong lòng.

Chiếc xe màu đen, cơn mưa cuồng bạo, tiếng sấm lại vang lên nơi chân trời, trên mặt đất đầy máu, lại bị nước mưa cuốn trôi đi, dần dần tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Tình người có giá trị lớn nhất

Đã từng có một đề tài thảo luận thế này: Khi một viện bảo tàng bị hỏa hoạn, có một nhân viên, bên trái anh ta là một bình hoa cổ vô giá, bên phải là một con mèo con bị thương, tình huống chỉ cho phép người này chọn một thứ để mang ra ngoài, thử hỏi anh ta sẽ nên mang bình hoa cổ, hay là đưa con mèo con ra?

Có người nói phải chọn bình hoa cổ, vì nó mang đầy tính lịch sử hào hùng, cũng là vật báu của nghệ thuật, có giá trị không thể tính được. Cũng có người nói nên chọn con mèo con, bởi vì sinh mạng mới là vô giá thật sự, bình hoa dù có cổ bao nhiêu, đẹp thế nào, nó cũng chỉ là bình hoa.

Đây là một câu hỏi không có kết quả, vì theo logic mà nói, viện bảo tàng sẽ không có con mèo con.

Đây càng là một đề tài thảo luận mãi mãi không có đáp án, vì dù có lựa chọn thì cũng chỉ là chủ quan của mỗi người mà thôi.

Sinh mạng, nghệ thuật, danh dự, cao thấp, nặng nhẹ, con người ở trong cái vòng luẩn quẩn này, mãi mãi không thể lý giải được mối tương quan giữa chúng.

Sinh mạng là đánh quý, nhưng có người lại nguyện ý hi sinh vì nghệ thuật, vì vinh dự mà hiến dâng tất cả. Nhưng mà nếu sinh mạng không còn, thì nghệ thuật, vinh dự còn có ý nghĩa gì nữa? Không kéo dài sinh mạng, văn minh nhân loại sẽ là gì đây?

Sinh mạng không thể phục hồi, nghệ thuật cũng không thể làm lại, chung quy là mỗi người một suy nghĩ. Mà con người có đôi nhân xử thế, chính là vì không thể điều hòa mâu thuẫn này, lại theo đuổi nhiều loại dục vọng, tín ngưỡng, lý tưởng, niềm vui, tội ác..... nếu như con người thật sự vô dục vô cầu (không có ham muốn không có nhu cầu), thì xã hội văn minh này, đã bị hủy diệt từ lâu.

Rất hiển nhiên, cái tốt của con người bị tiêu diệt, nhưng kỹ năng sáng tạo lại càng hoàn thiện hơn.

Bởi vì con người, là chủng tộc nhiều dục vọng nhất.

Tần Mạt không biết nơi sâu nhất trong lòng mình ẩn chứa loại dục vọng gì, nhưng nàng biết rõ, mình vốn không phải là người thiện lương đến mức bỏ cả tính mạng để cứu một con cún con. Thậm chí lại nói đến, dù là bất kỳ ai có đầu óc bình thường, sẽ không thấy sinh mạng của một con chó có thể quan trọng bao nhiêu.

Nhưng một khắc đó, nàng đã bị Nyny kích thích. Tần Mạt vốn không có bao nhiêu thiện lương, nhưng nàng cũng không phải người ác. Có lẽ hoàn cảnh xa hoa lãng phí năm đó hình như đã làm hỏng một con người vốn hồn nhiên, nhưng Tần Mạt cũng chẳng phải động vật máu lạnh. Từ góc độ lý trí mà nói, một con chó đi lạc, cái gì cũng không tốt, nhiều người thậm chí cho là đưa chó đi lạc lên bàn ăn cũng không thêm.

Nhưng nào ai cũng có thể dùng lý trí để cân nhắc, khi nhiệt huyết nổi lên, có thể nói là thuần khiết, cũng có thể nói là ngây thơ, nhưng dù thế nào, tóm lại vẫn là Tần Mạt thấy xúc động.

Mưa to lại tiếp tục, nhưng tiếng sấm ầm ầm đã dần biến mất.

Một người đàn ông trẻ tuổi lấy di động ra gọi 120 (số gọi xe cứu thương), vừa thăm dò hai người trên mặt đất.

Tiếng động cơ vù vù vang lên, chiếc xe Audi màu đen gây chuyện lại muốn trốn trách nhiệm, vòng qua mấy người, chạy như bay trong cơn mưa. Chiếc xe kia chuyển động làm bọt nước bắn lên cả ba người, người đàn ông gọi 120 xong ngay ngắn một lúc, sau đó chửi ầm lên: "Con bà mày là gấu, vô si cũng có mức thôi chứ! Chạy được nhanh như thế, có phải muốn nổ xe không? Mẹ kiếp! Quả nhiên là cái xe điên, đồ mặt dày, sớm muộn gì cũng bị sét đánh!"

Trong tiếng mưa độc địa của vị đại huynh này, Tần Mạt từ từ tỉnh lại. Vừa rồi không tỉnh là nàng hôn mê hoàn toàn, chỉ là thứ gì đó như đánh mạnh liệt vào nàng khiến cho suy nghĩ thành một mảnh trống, đó là thân thể không tiếp nhận được, đầu óc đã tự bảo vệ. Giờ thoát khỏi tình trạng căng thẳng, nàng cũng dần tỉnh táo lại.

Nước mưa lạnh buốt không vì vui buồn của nhân gian mà thay đổi, vẫn chẳng kiêng nể gì rơi như trước. Tần Mạt nhắm người trong nháy mắt, nàng không nhớ nổi mình là ai, cũng không hiểu hiện tại là tình huống gì.

"Àng." Con cún trong ngực kêu nhỏ một tiếng, thân thể suy nhược của nó lạnh run, nhưng móng vuốt lại vẫn chưa bỏ cuộc cào cào trong ngực Tần Mạt. Cũng không biết là nó muốn thoát ra, hay là muốn nhắc nhở gì đó.

Tần Mạt giật mình hiểu tình cảnh lúc này, cả người nàng đang bị một thân thể nặng nề khác ôm, sau đó Tần Mạt có thể cảm nhận được, hơi thở của người ôm nàng rất yếu!

Không thể để hấn chết!

Trái tim Tần Mạt bỗng nhảy lên, bắt đầu nhẹ nhàng giãy giụa. Nàng muốn đứng dậy trước, nhưng lại sợ động tác quá mạnh, chạm đến vết thương của người này.

"A! Đừng động vào, anh bạn này đang rất nguy hiểm, chờ anh xem qua đã!" Một giọng nói có điểm cà lơ phất phơ vang lên phía trên Tần Mạt, chàng trai trẻ ngồi xổm xuống cất di động đi. Hấn cẩn thận ôm Tần Mạt ra khỏi cánh tay người nọ, vừa nói liên tục không ngừng, "Anh nói cho hai em biết, giờ không còn là thời đại chủ nghĩa anh hùng nữa rồi, mào mạo hiểm mạng thích kích thích này ít chơi đi thì tốt hơn. Em cứu một con cún như vậy, nó cũng không cảm ơn em đâu... Nhưng anh bạn này đứng là can đảm..."

K hơi nhếch lên, một câu cũng nói không nên lời.

Chàng trai bỗng nhiên thở dài: "Anh rất phục cậu này."

Trên người Tần Mạt chỉ có vài chỗ trầy da, nàng nhìn nhin, cẩn thận che chở cho con cún trong ngực bò dậy. Khi quay đầu, cuối cùng Tần Mạt cũng nhìn rõ khuôn mặt thật của ân nhân cứu mạng mình trong thời khắc nguy cấp.

Đây là một vấn đề nàng nghĩ thế nào cũng không ra đáp án, chớ nói Tần Mạt là thần cơ diệu toán, hay là cho dù nàng có bản lĩnh bấm đốt tay cũng đoán

ra thiên cơ, kinh ngạc lúc này cũng sẽ chẳng vui đi tẹo nào.

Trên thực tế, người cứu mình nếu chỉ là một người đi đường tốt bụng, Tần Mạt sẽ không kinh ngạc như vậy.

"Phuong Triệt?"

"Bọn em quen nhau?" Chàng trai trẻ bên cạnh giật mình, ngay sau đó lại thì thầm to nhỏ, "Đừng chơi trò lăng mạn như thế chứ? Anh hùng cứu mỹ nhân? Nhưng cô bé này còn chưa đủ trình mỹ nhân a..."

Tần Mạt dờ khóc dờ cười, trong lòng coi như không nghe thấy.

"Anh gọi 120 chưa? Bọn họ bao giờ mới đến?"

Phuong Triệt bị thương chủ yếu ở vai và lưng, lúc này chàng trai trẻ kia đang đỡ hần ngồi dậy.

Hai người không có kiến thức cấp cứu, nhưng vai trái bị đụng phải rách một mảng lớn, máu chảy ra ngoài qua lớp áo nhìn đến ghê người. Ngoài ra không biết bên trong có bị gãy xương hay nội thương không, nhưng cầm máu là việc quan trọng

"Bệnh viện nói mưa to, đi đến đây nhanh nhất cũng phải 15 phút." Chàng trai trẻ cũng nóng nảy, hần bồng cầm cổ áo phông của mình dùng lực xé mạnh một cái, áo rách làm đôi, hần cũng chẳng thèm nhìn lại một cái, vội ném lại cho Tần Mạt, "Mau băng lại cho cậu ấy."

Tần Mạt còn chưa bao giờ làm qua việc này, nhưng lúc này nàng không thể do dự, một tay nàng đặt con cùn xuống đất, sau đó ngồi xổm xuống cạnh Phuong Triệt, cẩn rắng một cái, liền lấy mảnh vải đó quấn vào vết thương của Phuong Triệt. Giờ cũng chẳng thể lo đến cái gì mà kỹ thuật, vệ sinh lành tính, dù sao cầm máu là quan trọng nhất, cũng không thể để Phuong Triệt trước khi lên xe cứu thương đã mất máu mà chết.

Có lẽ là động tác của Tần Mạt quá thô lỗ, Phuong Triệt dù đang hôn mê lỏng mảy cũng cau chặt, ngay sau đó, lại mở mắt ra!

Cặp mắt của hần trong mưa to như vậy cũng chỉ có thể khép hờ, Tần Mạt nhìn không rõ ánh mắt của Phuong Triệt là vì vết thương nên yếu đi, hay là vẫn lạnh thấu xương như trước, nhưng nàng biết rõ, không thể để Phuong Triệt lại hôn mê lại. Trước kia có một người bạn từng nói qua cho nàng, rất nhiều tướng sĩ chính vì hôn mê trong lúc chữa thương, mới dần mất đi sinh mệnh của mình.

Người tỉnh táo, mới có ý chí muốn sống, nếu như ngủ mê, sẽ ngủ đến không tỉnh nữa!

"Ế, Phuong Triệt." Giọng điệu Tần Mạt so với động tác của nàng còn thô lỗ hơn, "Không phải cậu thường xuyên đánh nhau à? Không phải đã quen bị thương rồi ư! Đừng nói với tôi là cậu đau nh đau thì cũng phải mở to con mắt mà chịu đựng cho tôi! Cậu biết anh hùng và cầu hùng khác nhau ở điểm nào không? Cậu nghe cho kỹ nhé, còn sống thì là anh hùng, đã chết thì tất cả thành cầu hùng! Hừ... Tôi thấy thẳng đần như cậu thì làm gì có can đảm làm anh hùng, đúng là thần kinh!"

Phuong Triệt ho khê một tiếng: "Cô dài dòng quá!" Giọng nói tuy yếu ớt, nhưng ngữ khí thật mạnh mẽ.

Chàng trai trẻ đỡ hần nhếch miệng cười, tán dương: "Anh bạn, cậu thật có cá tính!" Sau đó mắt hần lại lườm Tần Mạt, vẻ mặt như đang nói, cô bé, em kiêu ngạo quá....

Tần Mạt lúc không rảnh nhìn vẻ mặt người huynh đệ này, nàng băng vết thương thật chặt, hừ lạnh nói: "Giờ tôi còn mạnh hơn cậu, cho dù cậu thấy dài dòng, tôi nói, cậu vẫn phải nghe!"

Không biết thế nào, khóe miệng Phuong Triệt khê nhếch, lại cười. Hần thấp giọng nói: "Tôi trả cô một món nợ ân tình."

Tần Mạt lại bị câu này làm nghẹn họng, nhất thời không biết nên nói gì cho tốt.

Người anh trai tốt bụng kia lại bắt đầu cảm thán: "Tình người là đáng quý cỡ nào, lại muốn dùng mạng sống để trả lại!"

Tần Mạt không nói gì, ánh mắt Phuong Triệt không chuyển, như núi băng không tan.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Anh hùng kiêu vãn vẹo

Logic của Phuong Triệt không gì người thường, lần trước Tần Mạt giúp hần che giấu thương thế, nhưng sở dĩ thương thế của hần có nguy cơ bại lộ, cũng bởi vì Tần Mạt chơi hần trước. Tần Mạt dạy hần tình người, thật ra cũng chỉ là chiếm tiện nghi bằng lời nói, chỉ đùa một chút thôi.

Nàng chưa từng nghĩ qua, Phương Triệt lại nhớ rõ câu nói ngày đó mà thậm chí hấn còn khinh thường đáp lại như vậy. Càng không thể tưởng tượng, Phương Triệt lại mạo hiểm cả tính mạng để trả lại cái ân tình đó. Nhưng vấn đề này giờ không quan trọng, quan trọng là, làm sao để Phương Triệt chống đỡ được đến lúc xe cứu thương đến.

"Tình người là đáng quý cỡ nào, lại muốn dùng mạng sống để trả lại!"

"Không là tình người đáng quý, mà là cậu ta quá đần." Cuối cùng Tần Mạt cũng mở miệng, tiếp lời chàng trai trẻ, "Người như cậu ta có khuynh hướng thành tên côn đồ, đoán chừng là chủ nghĩa anh hùng cá nhân rất nghiêm trọng, cậu ta coi mình là nhân vật truyền thuyết. Người khác giúp cậu ta dù chỉ là chuyện nhỏ, hiệp sĩ trong truyền thuyết của chúng ta sẽ dùng cả tính mạng anh dũng báo đáp lại!"

Đây chính là Tần Mạt, nàng thà dùng lời nói ác độc nhất để kích thích Phương Triệt muốn sống, cũng không muốn khóc lóc sụt sùi ở chỗ này, nói cảm ơn, bla bla...

Nếu là anh hùng mỹ nhân, xương cứng ruột mềm, thì đừng trông mong gì vào nàng. Nàng không phải hồng nhan đằng sau đại anh hùng, sẽ không đi theo một người đàn ông mà liếc mắt đưa tình, càng không vì Phương Triệt cứu nàng mà cảm động đến rơi nước mắt. Không không cảm kích, chỉ là không nói ra. Còn có sức mạnh hơn so với ngôn ngữ, mãi mãi là hành động!

Nhưng logic của Phương Triệt, Tần Mạt không thể hiểu được, hấn không bị chọc giận, chỉ khinh thường cười cười: "Tôi không phải hiệp sĩ, nếu so tôi với ngu ngốc, xem ra đầu óc cô còn đặc hơn."

Vị huynh đệ đỡ Phương Triệt trọn mắt há mồm, hai người này sao mà có chấp vậy? Đây là cuộc nói chuyện cần có sau màn "anh hùng cứu mỹ nhân" đấy ư? Lại nói người được cứu chẳng hề "mỹ", nhưng đầu sao cũng là một cô bé, không cần phải như vậy chứ?

"Cậu cũng biết hiệp sĩ rất ngu xuẩn, vậy mà cậu còn làm chuyện ngu xuẩn này?" Về mặt của Tần Mạt càng khinh thường, "Cái gì mà cứu người là quan trọng, hay quên mình vì người... vân vân, tôi thấy trong đầu cậu toàn cái suy nghĩ lớn lao đấy thôi..."

"Nhưng cô còn vượt trội hơn tôi nhì," Phương Triệt chê cười, giọng nói tuy trầm, nhưng nhấn rõ từng từ lưu loát, "Tôi cứu người, tốt xấu vẫn là cứu đồng loại. Tần đồng học cô khen ngược rồi, tư tưởng còn vượt qua cả ranh giới chủng tộc, có thể xả thân đi cứu một con cún. Tôi thấy cô cũng chẳng cần đi học, trực tiếp đi làm chúa đi, bằng cảnh giới của cô, dù là tôn giáo nào, chắc chắn cô cũng được mang lên thờ."

"Coi bộ tinh thần cậu cũng không tệ lắm nhì." Tần Mạt cười cười, "Nếu tôi làm chúa, nhất định còn tốt hơn cái đám người phương Tây này, vấn đề này cậu khỏi lo lắng."

"Tôi lo cho cô?" Phương Triệt cười lạnh, cười xong lại ho khan vài tiếng.

"Ê, hai cái người này..." Anh trai đi đường bắt mắt ngăn cuộc nói chuyện của hai người, "Hai người bình thường một chút được không? Chúng ta không cần biết về nhau sao? Đây, anh bạn là Phương Triệt đúng không, tôi là Khổng Triết, em gái tên gì vậy?"

Một câu "em gái", lời được Tần Mạt thiếu tý nữa phát hỏa lên, nhưng nói tóm lại nàng ân oán phân minh, Khổng Triết coi như giúp nàng việc không nhỏ, dù có bất mãn, nàng cũng không thể vì một tên xưng hô mà nổi giận với Khổng Triết.

"Tần Mạt, đây là tên tôi." Tần Mạt nghĩ nghĩ, lại đáp lại Khổng Triết một nụ cười dịu dàng, "Hôm nay thật cảm ơn anh."

"Không có chi." Khổng Triết nhẹ nhàng thờ ra, rốt cục cũng thấy được người bình thường, hấn cảm thấy mừng rỡ.

Mưa to như trước, nhưng không còn cuồng bạo nữa.

Tần Mạt nâng tay lau nước mưa trên mặt, cúi người ôm con cún dưới đất lên. Nàng đã giúp Phương Triệt băng bó xong, mặc kệ kỹ thuật thế nào, tóm lại là đã làm xong, hiện tại chỉ có thể hi vọng Phương Triệt có thể sống được. Máy chiếc xe đi qua đi lại, người mẹ trẻ kia đã đưa Nyny lên xe, lúc ấy tiếng khóc của cô bé như nhéo vào lòng Tần Mạt.

Cô bé năm sáu tuổi thiện lương hồn nhiên trắng tinh không giả dối, nhưng thời gian mãi mãi là kẻ thù mạnh nhất của con người. Mười năm sau? Ai biết rõ Nyny còn có thể khóc để cứu một con cún như hôm nay không? Hai mươi năm về sau nữa? Thì càng không thể nói

Tần Mạt hôm nay sờ dĩ xúc động, cũng là vì nghe thấy cuộc nói chuyện của Nyny và mẹ. Giọng trẻ con của Nyny đắm vào nơi mềm yếu nhất trong lòng Tần Mạt, cho nên khi xúc động, nàng đánh mất cả lý trí. Mà nếu như đang ở trong trạng thái bình thường, đừng nói là mạo hiểm trong mưa cứu một con cún nhỏ bần thiêu dơ dáy, dù trời trong nắng ấm, an toàn một khoảng, nàng cũng sẽ không liếc mắt với nó một cái.

Tần Mạt vốn không phải người thích động vật nhỏ, chỉ là con cún kiên cường, đã làm nàng xúc động.

"Cậu còn ngu xuẩn hơn tôi!" Lúc này Tần Mạt không biết nói gì cho phải, chỉ có vài lời chưa suy nghĩ đã buột miệng nói ra. Sắc mặt Phương Triệt tái nhợt lại dần tỉnh lặng lại, trong lòng Tần Mạt hoảng hốt. Nếu Phương Triệt không thể sống qua ải này, Tần Mạt khẳng định là tội nhân lớn nhất.

Phương Triệt nhăn mày: "Tay nghề băng bó kia của cô thật kinh khủng, cô có biết cái gì gọi là không nặng không nhẹ, vừa đúng à?"

"Cậu đúng là ngu không có giới hạn!"

"Tôi không có ý làm anh hùng cứu mỹ nhân, cô còn xa tiêu chuẩn lắm, đừng tưởng ai cũng mê mình."

Không Triết bên cạnh nghe màn đối thoại đặc sắc này đến ngơ ngác, hai vị này ông nói gà bà nói vịt, suy nghĩ thật không bình thường.

"Sau cậu lại ngu thế nhỉ? Giờ cậu phải giữ sức, chứ không phải không ngừng nói chuyện. Có phải bình thường cậu nói quá ít, hiện tại ngột ngạt nên phát hoảng hả? Không sao, cậu sốt ngạt, tôi có thể kể chuyện xưa cho cậu nghe a. Nhưng cảnh cáo trước là, tôi kể chuyện xưa, cậu nhất định phải nghe, không được phép ngủ, không được phép ngủ, có biết chưa!"

Ánh mắt Phương Triết càng vô lực, mí mắt hần cơ hồ đã sụp xuống, nhưng gương mặt như núi tuyết dừng đứng lại lộ ra nụ cười nhạt: "Thật ra tôi không muốn cô lấy thân báo đáp đâu, tôi thấy cô rất chướng mắt..."

Tiếng mưa rơi luôn là nốt đệm thể lương với đời người, nhưng trong thời điểm vốn nên đau buồn này, Không Triết lại không buồn nổi.

Vì sao, vì sao lại có người có thể đem bị kịch lãng mạn kinh điển này thành khôi hài như vậy?

Nhưng trông dáng vẻ thoát nhìn rất nguy cấp của Phương Triết, Không Triết nôn nóng nhìn hai bên đường, hi vọng xe cứu thương có thể đến nhanh một chút.

Tần Mạt đưa tay nhẹ nhàng lau nước mưa trên mặt Phương Triết, giận dữ nói: "Thật ra thì hình thức cậu cũng được, nhưng cũng nên biết, tôi không hi vọng cậu là mỹ thiếu niên giống dạng Narcissus[23] trong thần thoại Hy Lạp, tự luyện đến chết. Thật quá bề mặt, con dân Hoa Hạ chúng ta không nên chết theo kiểu này."

"Tôi thấy cậu còn có thể cải tạo được, chỉ là cậu tương đối đàn, nghĩ không ra mà thôi. Thật ra..." Phương Triết ngược mắt lên, nhưng rất nhanh lại vô lực buông xuống, "Tôi không ngại giúp cậu, nhưng... cậu cũng phải... nợ tôi một ân tình."

"Ê! Là tên hề cậu ngủ đi, không phải tên hền thì cậu mở to mắt ra xem nào!"

"Tôi thích... Làm chủ nợ, không thích làm kẻ mắc nợ đâu..."

"Ê! Cậu muốn làm cầu hùng à? Chết tiệt, không được ngủ! Không được ngủ!" Tần Mạt bối rối, quyết tâm tiến đến bên tai Phương Triết kêu to, "Không được ngủ! Khốn kiếp! Cậu muốn làm thằng hền, làm cầu hùng à?"

"Tôi là chủ nợ..."

"Được rồi được rồi, cậu là chủ nợ, tôi nợ cậu một ân tình, không! Mười, trăm cái, được chưa!"

"..."

"Phương Triết, cậu là cầu hùng, mở to mắt ra! Mở ra!"

Mí mắt Phương Triết nhẹ nhàng nâng lên, trong mưa to tầm mắt của hắn mờ hồ, khóe mắt híp lại lộ ra một ý cười.

Chỉ có điều Tần Mạt không nhìn thấy thôi.

Không Triết bỗng nhiên kinh hi quát to một tiếng: "Xe cứu thương đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Không phải là tai họa

Tai nạn xe cộ chiều hôm đó, chẩn đoán của bệnh viện: phần lưng của Phương Triết bị rách dài đến mười lăm centimet, xương bả vai trái nứt xương nhẹ, xương sườn thứ sáu bên trái ở sau lưng bị gãy, và nhiều chỗ dây chằng bị thương cùng với xây sát ngoài da.

May mắn trong bất hạnh này chính là, không bị thương đường sống và nội tạng. Mức độ này chỉ là ngoại thương, chỉ cần nghỉ ngơi hai tháng thật tốt, sẽ không để lại di chứng gì.

Tần Mạt ôm con cún nhỏ đã được lau sạch người, trong không khí đầy mùi nước khử trùng này khẽ thở ra một hơi, không hiểu nổi tư vị trong lòng lúc này.

Khi Tần Mạt cúi người lau gương mặt đầy nước mưa của Phương Triết, Phương Triết thấp giọng nói bên tai nàng một câu thể này: "Chi phiếu của tôi ở

trong túi quần bên phải, mặt mã là sáu sáu, ký tên Triệu Chi Lan.”

Tâm tình Tần Mạt lúc ấy thật sự căng như dây đàn, phản ứng đầu tiên là Phuong Triệt đang nhún nhủ lời trắng trối, phản ứng thứ hai là mặt mã này sao mà đơn giản đến vậy, phản ứng thứ ba là hẳn đã thò chi phiếu của ai...

Phuong Triệt đáng thương, tuy làm anh hùng, nhưng hình tượng của hắn lại cách “anh hùng” vạn dặm.... lúc sau Tần Mạt mới nghĩ đến, Phuong Triệt cũng là trẻ vị thành niên, hẳn còn không thể mở được tài khoản ngân hàng. Về phần Triệu Chi Lan là ai, thì không trong phạm vi suy nghĩ của Tần Mạt. Dù sao Tần Mạt không có tiền, đã có Phuong Triệt có tiền, lúc này không cần, thì còn dùng vào lúc nào? Khi nhân viên bệnh viện đến, không đưa tiền thuốc men, thì sao điều trị đây?

Phuong Triệt bị đẩy vào phòng phẫu thuật, Tần Mạt đến trạm điện thoại công cộng gọi về nhà, nghe điện thoại là Tần Văn Đình. Nhưng Tần Mạt không dám nói thật, chỉ viện một cái cớ: “Chi, em gặp bạn cũ, muốn đi chơi với nhau nên hôm nay sẽ về muộn.” Về phần Phuong Triệt có tính là bạn học cũ không, điểm nàurừng tính đi vậy?

Cảnh sát giao thông đến, Khổng Triết rất tức giận miêu tả cảnh tượng lúc ấy, đáng tiếc lúc ấy không ai có thể nhớ biển số xe, đoạn đường này tuy có camera, nhưng lúc ấy mưa to, cho nên muốn tìm ra được chiếc Audi gây chuyện, khả năng cực kỳ nhỏ. Hơn nữa xét thực tế, lỗi của chiếc xe kia không lớn, vì xe lúc ấy cũng không đi quá tốc độ, mà Tần Mạt với Phuong Triệt lại bỗng nhiên vọt lên đường cái.

Chiếc Audi này phanh còn kịp lúc, nếu không Phuong Triệt sẽ không chỉ bị thương vậy không. Khổng Triết giận nhất vẫn là chiếc xe kia lùi đi quá nhanh, nếu như lúc ấy chiếc xe không bỏ trốn, ít nhất còn có thể sớm đưa Phuong Triệt đi bệnh viện, Phuong Triệt cũng không cần treo sinh mạng lơ lửng trong mưa lâu đến thế.

Dùng lời của Khổng Triết mà nói là: “Con gấu bà, tài xế cái Audi không phải đàn ông, dám làm không dám chịu, tiểu quý không có can đảm. Hèn chi lại là tổng thụ[24]!”

Tần Mạt không thể lý giải “Tổng thụ” là cái ý gì, với miệng đầy lời thô tục của Khổng Triết cũng không dám khen tặng, nhưng không thể phủ nhận là, tên tiểu tử này tư thế có vài phần “hào hán”.

Chín giờ tối, Phuong Triệt vẫn chưa ra khỏi phòng phẫu thuật, Khổng Triết vỗ vai Tần Mạt: “Nhóc Tần, em vẫn là học sinh, mau về đi, muộn sẽ không thể giải thích với người nhà được đâu.”

Tần Mạt vuốt nhẹ đầu con cún trong ngực, sinh mệnh nhỏ bé này cực kỳ kiên cường, chân phải được băng bó, giờ đang ngủ say.

“Khổng Triết... tôi không thể đi.”

Cái đầu Khổng Triết không cao không thấp, khuôn mặt chữ điền, lông mày rậm, bộ râu ở cằm lún phún như cây đang mọc, thanh niên thuộc về tuổi trẻ, sắc mặt hẳn nghiêm nghị, nét mặt cứng rắn lại có vài phần uy nghiêm: “Con nhóc này mới có vài tuổi? Em cho em là ai? Em có ma pháp hay em có phép tiên? Em ở đây thì có thể giúp được Phuong Triệt à? Em còn không về, em nghĩ người nhà em sẽ lo thế nào?”

“Đây là trách nhiệm!” Về mặt Tần Mạt có vài phần không bình tĩnh, nàg ghét nghe người khác gọi nàg là con nhóc, mà càng bức là, nàg lại không có cách nào phản bác lại.

“Ồ a!” Khổng Triết tròn mắt, “Còn dám nói trách nhiệm với anh đây sao? Một con nhóc như em biết gì gọi là trách nhiệm? Ghê, không lẽ là em vừa ý tên thằng nhóc kỳ quái Phuong Triệt kia chứ? Anh trai cảnh cáo em, bạn nhỏ thì đi học là quan trọng nhất, yêu sớm là không được!”

Tần Mạt bị lời của hắn làm nghẹn thở, nhưng lại nở nụ cười. Nàng cười xong, khề hừ nhẹ nói: “Anh nói đúng, anh không ngại mệt mỏi, vậy anh chờ đi. Tôi về đi ngủ...”

Vừa ý Phuong Triệt? Kịp sau sau nữa cũng không thể! Nhưng loại chuyện này hiển nhiên là không có cách giải thích, Khổng Triết nói vậy cũng coi như là phép khích tướng trả hình, nửa giả nửa thật. Tần Mạt rất muốn giải thích rõ với hắn, nhưng lại có vẻ chột dạ, không nói được gì.

“Tôi sẽ trả lại các người.” Câu này Tần Mạt cũng không nói ra. Nà không có thói quen nói lời này với con người, thiếu người một ân tình lớn như vậy, đây là lần đầu của nàg.

Tần Mạt bây giờ đối với Phuong Triệt, thật ra có cảm giác ngứa hơn con rắn một tý, cũng chẳng lo về việc thiếu nợ kia? Cuộc sống chính là nợ, còn sợ gì khác chứ? Miệng tên Phuong Triệt này rất xảo quyệt, nhớ mãi không quên muốn làm chủ nợ, thật ra hẳn không nói, Tần Mạt cũng sẽ không vong ân bội nghĩa. Nhưng hẳn lại nói vậy, thành ra phá hỏng hết cả không khí.

Khổng Triết lại than thở: “Đứa bé này mới đúng là lời nói ác độc số một thế giới a! Trình độ như mình, cũng chỉ có thể nói lời thô tục, so với cái loại chuyện bị kịch thành hài kịch, biến nụ cười hoàn mỹ thành lời đe dọa, mình còn kém xa! Nhìn người ta xem, sau khi làm anh hùng, người được cứu chẳng những không cảm kích, ngược lại còn chửi ầm lên, ghê, mức độ này, cảnh giới này...”

Tần Mạt không nói gì, cực độ hoài nghi không biết là Khổng Triết đang ám chỉ cái gì.

Chẳng lẽ ý Khổng Triết là, Phuong Triệt vĩ đại đến mức vì không muốn để nàg cảm kích quá độ, cho nên có ý phá hủy hình tượng của mình?

Phán đoán này, quả thực là kinh hãi!

Tần Mạt ôm cún con, xoay người rời đi. Tình nguyện tin cái logic Phương Triệt là tên côn đồ, cũng không thể tin Phương Triệt có suy nghĩ tỉnh tể nhẹ nhàng.

Khi về nhà, đầu tiên Tần Văn Chí hét lên: “Chị hai! Chị đã mang một con chó đi lạc về

Tần Văn Đình nhủ mày: “Em gặp mưa à? Sao quần áo nhiều nếp nhăn vậy, còn bị rách nữa? Em gặp bạn cũ nào? Các em không biết phải tránh mưa à?”

Trên người Tần Mạt bị trầy da nhiều chỗ, nhưng cũng không nghiêm trọng, nàng chỉ cần bôi một chút cồn I-ốt là sẽ không sao.

Tần Văn Đình không chờ nàng đáp lời, thấy người nàng bị trầy da, mặt mũi càng nghiêm lại: “Mạt Mạt, em nói thật đi, cuối cùng là em đã làm gì vậy?” Nàng vừa nói, vừa giữ chặt Tần Mạt, đánh giá cẩn thận từ trên xuống dưới, “Em bị thương à, nơi này, nơi này...” Nói nói, Tần Văn Đình mím chặt môi, hốc mắt lại khề đỏ. Nàng không nói gì nữa, ánh mắt sáng trong làm cho lòng người cũng mềm ra.

Tần Văn Chí cũng lặng lẽ lại gần, đưa tay nhẹ nhàng khề chạm vào vết thương của Tần Mạt, sau đó lại như giật điện rút tay về, trừng mắt nhìn lên: “Chị hai, ai khi bắt nạt chị à? Là tên khốn kiếp nào? Nói em biết, để em đi trừng trị hắn!”

“Im miệng lại!” Tần Văn Đình nâng tay cốc vào đầu Tần Văn Chí một cái, “Mạt Mạt...”

“Ha ha, em không sao, chỉ vì cứu con cún này, nên bị ngã mà thôi.” Tần Mạt cười dịu dàng, động tác dịu dàng vuốt bộ lông ngắn của con cún trong ngực, bỗng có cảm giác vui mừng, cả người tĩnh lặng. Thì ra trong lúc vô tình, nàng đã đón nhận gia đình này, thì ra không rõ từ lúc nào, gia đình này, đã là nguồn suối âm ập của nàng.

Ngàn năm trước nơi ở của Tần gia chỉ có nghiêm ngặt, ngàn năm trước Tần chỉ có bốn cột với đời.

Mà Tần Mạt, đã không còn ở ngàn năm trước.

Bất giác, trong lòng nàng dâng lên một tia vui mừng.

Xuyên qua, thật sự không phải là một tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 1: Cuộc sống mới đóng cửa thả chó

Đôi mắt màu hổ phách tròn vo ướt át, khoe mắt hơi nhếch lên theo mạng theo đuôi phượng hẹp dài, hai lỗ tai ngắn cùn dựng thẳng lên. Tần Mạt đưa tay gầy gầy lông ngắn của con vật nhỏ này, thế là chú cún thích chí nheo mắt lại, trong miệng phát ra những tiếng ư ư, giống như là đang hưởng thụ sự an ủi của mẹ.

Đương nhiên, Tần Mạt không trở thành mẹ của con cún này, nàng cảm thấy nó rất ngoan và biết điều, thế là lại không nhận được đuôi hay tay nhẹ nhàng vờn về đôi tai, trái lay, phải động. ....

Con thú nhỏ thì ra đáng yêu như vậy.

Tần Mạt đưa tay bắt lấy con cún kia, một tay ôm nó vào ngực, sau đó khoe miệng lại nhếch lên, cười ngây ngô.

Mùi thức ăn truyền từ nhà bếp ra.

Trong phòng bếp truyền tới thức ăn khói lửa hương vị, Tần Văn Chí xem Hỷ Dương Dương và Hôi Thái Lang[25], thỉnh thoảng còn cười hô hô, Tần ba đang đọc báo, Tần Văn Đình như con mèo lười nằm trong phòng, cũng không rõ đang bận làm gì.

“Tên là gì đây?” Tần Mạt tóm lấy chân trước của con cún, con thú nhỏ khề gầy gầy như coi thường nàng. “Thật ra mày mà tắm rửa sạch sẽ cũng trắng lăm, hay là gọi Tiểu Bạch nhĩ? Cái gì? Mày từ chối? Mày có tư cách từ chối sao? Được rồi được rồi, chủ nhân như tao không có ngược đãi động vật nhỏ đâu, nhìn đáng về toàn đốm nhỏ của mày, hay gọi là lốm đốm đi! Không chấm không chấm, không phải là lốm đốm à?”

Cổ họng chú cún vang lên những tiếng ừ ừ, chân sau của nó còn chưa khỏi hẳn, cho nên chỉ có thể cử động chân trước. Nhưng mà, “Vẫn không chịu? Mày nghĩ có thể phản đối được sao? Hừ hừ, đã đến tay tao thì khỏi mơ chuyện đó! Lốm đốm, lốm đốm, từ nay gọi là lốm đốm!” Tần Mạt nói đến đây, lại nhe răng, nở nụ cười.

Tần Văn Chí rùng mình một cái, than thở nói: “Chị hai, chị bình thường7;c không? Tiếng cười của chị rất đáng sợ đấy...”

Tần Mạt nghiêng nhìn Tần Vân Chí một cái, lại nghiêm túc nhìn lổm đóm trên tay, chừng chặc đàng hoàng giáo dục nó: “Lổm đóm, mày phải nhớ kỹ, tao là Tần Mạt, là chủ nhân của mày, mày là tiểu bảo bối tao nuôi. Về sau tao nói mày đi đồng, mày không thể đi tây, tao bảo mày đóng cửa, mày phải thả chó! Biết chưa?” Nói dứt lời, nàng lại liếc mắt nhìn Tần Vân Chí, như đang nói: “Hừ hừ, nhóc con, về sau ngươi dám không nghe lời, chị hai ta sẽ thả chó nhé!”

“Chị hai,” Tần Vân Chí rất bất đắc dĩ nói: “Con chó kia không có lực sát thương, thật không có lực sát thương.”

Tần Mạt hừ nhẹ: “Chị sẽ dạy nó có lực sát thương!”

Tần Bái Tường khề ngắc đầu từ tờ báo: “Mạt Mạt, con muốn nuôi con chó này cũng không phải không được, nhưng con phải đưa nó đi làm giấy chứng nhận trước đã.”

Giọng nói Tần Vân Đình truyền ra từ phòng ngủ: “Mạt Mạt, ngày mai chị đưa em đi làm giấy chứng nhận cho nó. Em vẫn là trẻ vị thành niên, không thể nuôi chó, muốn nuôi nó chỉ có thể đứng tên chị.”

Tần Mạt ngạc nhiên, nàng thật không rõ chứng nhận của chó là cái ý gì, cũng không hiểu vì sao trẻ vị thành niên lại không thể nuôi chó, thật ra điều này là kiến thức thông thường, nàng cũng không thể đặt câu hỏi.

“Đừng rồi, chị, mai em phải đi làm, sau bốn giờ mới có thời gian.” Tần Mạt giờ đã đang làm việc tại quán trà, sau khi tan làm nàng sẽ đến bệnh viện thăm Phung Triệt một giờ, sau đó về nhà ăn cơm và ôn bài. Thương thế của Phung Triệt đã ổn định, thật ra hẳn là người kỳ quái, bị thương nặng lại không có người nhà chăm sóc, cũng không có bạn bè đến thăm. Thật giống như trời sinh ra đã là người cô độc, tự sinh tự dưỡng, lại có thể lớn đến ngần này.

Dưới tình huống như vậy, tuy Tần Mạt không thể theo hẳn cả ngày, nhưng mỗi ngày bớt một ít thời gian đến thăm hẳn là cần thiết. Không Triết thỉnh thoảng cũng đến thăm Phung Triệt, Tần Mạt đựng mặt hẳn không ít lần, dần dần hai người trở thành bạn tốt. Không Triệt vừa mới tốt nghiệp đại học, giờ chỉ là một lập trình viên nhỏ bé nghèo túng, thật ra trong lòng người này có vài phần khí phách, là một người có chút trượng nghĩa. Trước kia Tần Mạt chưa từng kết giao với vị tráng sĩ nào có hơi hướng hoang dã thế này, với Không Triệt cũng không ăn ý lắm.

Những người khác tầng lớp thì cuộc sống sinh hoạt cũng khác, Tần đại công tử năm đó quen cao cao tại thượng, cả thế giới cũng chỉ là một mặt nạ xa hoa lãng phí, tự nhiên không thể thấy thiên hạ thật sự rộng lớn đến thế nào. Tần Mạt bây giờ, có lúc thậm chí cảm thấy Không Triệt nói tục rất thú vị, sự chuyển biến này hoàn toàn chứng minh cho câu “gần mực thì đen”. Có điều dù thế đi chăng nữa, nhưng để người tự xưng là “thế gia công tử” vẫn chương phong lưu như nàng đánh giá cao nghệ thuật lời nói thô tục, Không Triệt quả thật vẫn chưa đủ mạnh.

Tuy, Không Triệt và Không thánh nhân năm đó cùng họ, nhưng rất hiển nhiên, Không Triệt chẳng thừa kế đến nửa điểm lễ nghi lý luận của lão tổ tông.

“Mạt Mạt, bốn giờ thì muộn quá.” Tần Vân Đình đi ra từ phòng ngủ, nàng buộc tóc thành đuôi ngựa, trang phục nhẹ nhàng khoan khoái lại không mất đi vẻ đoan trang xinh đẹp, “Nếu như bốn giờ mới làm, giấy chứng nhận kia sẽ bị kéo dài thành hai ngày, vì chúng ta phải đi chứng nhận sức khỏe và tiêm vắc xin phòng bệnh cho nó trước, rồi sau đó lại đến đồn công an.”

Tần Mạt nghe có điểm mờ mắt, thời đại này quả nhiên còn rất nhiều thứ nàng không thể lý giải được. Việc đơn giản: nuôi một con chó con, cũng phức tạp như thế, còn phải đến đồn công an? Đồn công an là cái chỗ nào? Không phải là nha môn đó sao? Chỉ nuôi có con chó còn phải đến đăng ký ở nha môn, quan sai hiện đại thật là khổ!

“Hai ngày thì hai ngày...” Giọng nói Tần Mạt thấp xuống, nàng quay người lại dựa vào thành ghế sofa, một dáng vẻ ỉu oải. Lổm đóm đáng thương được giải phóng khỏi hai tay nàng, cuống cuống rơi xuống ghế sofa, lại từ ghế sofa rớt xuống đất!

“Ặc ặc...” Con cún cúi đầu kêu đau, ba chân lành cổ sức chống đỡ thân thể. Đáng tiếc cái chân bị thương lại không gắng gượng được, cho nên lung lay lảo đảo một hồi, cuối cùng bốn chân mềm nhũn, lại ngã lăn quay trên mặt đất.

“Hà! Cún con giờ đã biết không có chủ nhân thì chết vật thế nào chưa?” Tần Mạt rất vui, cười phá lên thích chí.

Tần Vân Chí ra vẻ rón rén, thừa dịp Tần Mạt cười đến mềm cả người ra, len lén lại gần ôm lổm đóm đang nằm trên mặt đất. Rồi, sau đó đắc ý cười hắc hắc không ngừng: “Chị hai, em lấy danh nghĩa của hiệp hội bảo vệ động vật toàn cầu kiện chị đã ngược đãi thú nhỏ, bây giờ, tịch thu lổm đóm về tay em.”

Tần Mạt dừng cười, trợn mắt nhìn lại “Tần Vân Chí, em ngứa da à!”

“Chị chẳng bắt được em đâu! Em đi làm bài tập hè đây! Hắc hắc...” Tần Vân Chí ôm lổm đóm chạy vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

“Hai đứa này...” Tần Vân Đình cười bất đắc dĩ, tiếp theo khề dựa vào sofa, hỏi hột thông báo một tin vui nhỏ, “Tôi nay con sẽ đi làm gia sư. Ba, mẹ, Mạt Mạt, con tìm được một công việc dạy thêm tại nhà, tiền công là hai mươi lăm đồng một giờ đấy!”

“Đình Đình, con đi làm gia sư?” Tần Bái Tường buông tờ báo xuống.

Tần Vân Đình gật đầu khẳng định. Nàng giống Tần Mạt, trước khi đi tìm việc thì không nghe thấy một tin tức gì, nhưng đến khi tìm được, lại tràn đầy tự tin thông báo. Với thân phận thủ khoa thành phố của nàng mà nói, làm gia sư, dạy thêm tại nhà đúng là tương đối dễ dàng, hơn nữa tiền lương cũng cao hơn thường lệ.

Ngày hôm sau Tần Mạt dậy thật sớm, trên đường đến quán trà bệnh viện thông báo với Phương Triệt một tiếng. Vì mọi lần chiều nào nàng cũng đến thăm Phương Triệt, mà hai ngày này vì phải làm giấy chứng nhận cho chó, buổi chiều không có thời gian, cho nên chỉ có thể bớt thời gian buổi sáng.

Phương Triệt cầm cái bút nhỏ gõ lại trên đầu giường, thời gian này hắn cũng không buồn bã lắm, tuy không có người chăm sóc, nhưng hắn vốn là người có thói quen cô độc sẵn rồi.

“Sao mới sáng mà cô đã đến?” Đây là câu đầu tiên khi Phương Triệt nghe thấy tiếng bước chân của Tần Mạt, đầu hắn cũng không ngẩng, chỉ ngồi dựa vào giường bệnh, dùng tay phải chơi máy vi tính.

Phương Triệt bị thương xương vai trái, đến giờ tay trái vẫn không cử động được. Khôի hài nhất là, lưng vừa mới được phẫu thuật và băng bó xong, cho nên chỉ có thể nằm sấp mà ngủ, tư thế ngủ này quả thật có thể trở thành bằng chứng tốt nhất để Tần Mạt cười nhạo hắn mãi mãi.

Tần Mạt bĩu môi, trong lòng vẫn khó hiểu vì sao Phương Triệt thế chỉ nghe tiếng bước chân, đã biết rõ người đến là nàng. Nhưng lời này không thể hỏi ra, bằng không cái đuôi của Phương Triệt sẽ vểnh luôn lên trời.

“Chiều tôi không đến được.” Tần Mạt nói, vừa đặt một chén cháo lên trên cái tủ nhỏ bên cạnh giường bệnh của Phương Triệt.

“Tôi không cần cô đến.” Phương Triệt lạnh lùng nói, khẽ ngẩng đầu, dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc xéo Tần Mạt một cái, lại tiếp tục cúi đầu ghi chép.

Năng lực chịu rét của Tần Mạt vốn tương đối lớn, qua mấy ngày ở chung này về sau, khả năng chống lạnh của nàng đã lên thẳng đẳng cấp băng rồi. Giờ Phương Triệt có lạnh đến đâu cũng chẳng có tạo lực sát thương nào, thậm chí Phương Triệt càng lạnh lùng, Tần Mạt càng vui.

“Ui, cậu có khả năng à!” Đuôi lông mày của Tần Mạt nhú lại, thông thả phản kích, “Đáng tiếc bằng thân thể bây giờ của cậu, tôi muốn đến hay muốn đi, cậu cũng chẳng xen vào được!”

Nói xong, Tần Mạt xoay người rời đi: “Giờ tôi đi đây, đồng học Phương, khỏi phải tiễn...”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 2: Tạm thời tự xét lại

Bầu trời che nghiêng, trần trờ đảo ngược. Bóng trắng mùa hè, không thể đoán trước.

Hơn một tháng, ta thức giấc, đất trời khó phân, gian nan khổ cực.

Chị cả xinh đẹp như bụi gai, em trai nhanh nhẹn như vân đảo, ta tỉnh ngủ, việc cấp bách cần làm. Mà giấc mộng lớn ngàn năm, âm dương cách biệt, bị thương?

Chao ôi? Chín tầng trời cao ai cũng như con người chốn trần gian? Phá vỡ kén không phải là luân hồi sao?

Ta vốn chỉ là đám mây trôi, sao có thể vênh vào tự khen, nực cười, đáng tiếc!

Tạm thời tự xét lại, gian khổ khi lập nghiệp, dứt khoát là như vậy.”

——《 Tần Mạt chép tay 》

“Mạt Mạt, em đang viết cái gì thế này?” Giọng nói của Tần Văn Đình truyền đến từ cửa phòng.

Tần Mạt lấy tay che, đóng quyển nhật ký nhỏ của mình lại: “Không cái gì, em luyện chữ.”

Tần Văn Chí nói trong phòng khách: “Chị cả, mùa hè chị hai luyện chữ đến phát điên rồi, còn ép em luyện cùng chị ấy nữa chứ. Không biết luyện như thế để làm gì, đây không phải là hành hạ con người sao!”

Tần Văn Đình quay đầu trừng mắt nhìn nó: “Em thi viết như gà bới, bị bắt luyện là đúng rồi! Em còn muốn nói gì, hừ hừ, nếu không phải Mạt Mạt trông coi em, chị sớm đã muốn chỉnh cái tay phá chữ kia rồi!”

“Chị cả, ” Tần Văn Chí rụt rụt cổ, lí nhí nói, “Thật ra thì chữ của chị viết cũng không đẹp mà, sao chị có thể nói em...”

“Tần Văn Chí, em tính tạo phản?”

Tần Vân Đình hét lớn một tiếng lại khiến Tần mẹ đi đến, giọng nói Bùi Hà không điềm không đạm: “Đình Đình, đừng bắt nạt em trai con, không phải con muốn đi sắp xếp đồ đạc à? Ngải mai còn phải lên xe lửa, thủ đô hàng hóa đắt đỏ, con mang thêm nhiều đồ một chút, sẽ tiết kiệm được ít tiền.”

“Con thu xếp được rồi mẹ.” Tần Vân Đình nói chuyện, rồi đi vào phòng ngủ, sau đó lấy túi du lịch lớn từ dưới giường, mở ra kiểm tra đồ đạc lần nữa.

“Chị, có muốn em giúp không?” Tần Mạt đặt bút xuống.

“Thôi, em giúp có khi chị càng bận rộn hơn!” Tần Vân Đình cũng không ngẩng đầu lên, “Đúng rồi, Mạt Mạt, chữ viết trước kia của em cũng không có gì đặc biệt, sao hai tháng lại tiến bộ nhanh như vậy?”

Trái tim Tần Mạt đập thình thịch, lại nhìn Tần Vân Đình hỏi như vậy, cười ha ha ra vẻ đắc ý nói: “Em là thiên tài mà! Thiên tài tiến bộ cần lý do sao?” Trong nháy mắt này, nàng có chút chột dạ.

Tần Vân Đình lại càng lộ ra vẻ toan tính: “Không sai không sai, nếu có giác ngộ như vậy, em có ba phần tài giỏi của chị rồi đấy.”

Tần Mạt: “...”

Ngày hôm sau Tần ba và Tần Mạt, Tần Vân Chí cùng tiền Tần Vân Đình đến nhà ga, tiền đến cửa đang nhón nháo người ra vào, Tần Vân Đình nhẹ ôm Tần Mạt, chỉ nói bên tai nàng một câu: “Mãi mãi không được tin những chuyện lũ con trai kể cho em, Mạt Mạt bảo trọng.”

Tần Bái Tường cầm vé xe đưa cho Tần Vân Đình, chỉ có hai chị em Tần Mạt và Tần Vân Chí nắm tay nhau đứng giữa đám người chen người trên quảng trường, yên lặng nhìn bóng lưng chị cả biến mất trong dòng người. Tần Vân Đình đã lên phía bắc vì muốn hoàn thành giấc mơ và vì tương lai của mình, nơi đó có cuộc sống của nàng, nhất định phải để tự nàng nắm lấy.

Đời người có bảy nỗi khổ, đau khổ nhất chính là ly biệt. Tần Mạt lặng lẽ nắm chặt tay Tần Vân Chí hơn, trong lòng hiểu rõ, dù có là người thân gần đến thế nào, rồi cũng sẽ đi lên con đường riêng của mình. Biển người mờ mịt như thế, nếu như có ai đi đến bất kỳ đâu, hình ảnh vẫn còn lưu lại rõ trong lòng nàng, người như vậy, đáng để Tần Mạt trân quý

Nhưng trong lòng Tần Vân Đình, hi vọng ai trân trọng nàng nhất đây?

Nàng nói: “Mãi mãi không được tin những chuyện lũ con trai kể cho em.” Một câu nói như vậy, nói rõ là không được tin, nhưng thật ra lại chứng tỏ nàng ấy nhớ mãi không quên.

Cái loại đàn ông nào, có thể khiến Tần Vân Đình không tin như thế, thương tâm như thế, lại nhớ mãi không quên như thế?

Nhưng dù người đó là ai, Tần Mạt hiểu, sẽ không phải là nàng.

Tần Mạt đã vào sai thời gian, vào sai thân phận, gặp đúng Tần Vân Đình. Điều kiện đầu tiên là, Tần Mạt thậm chí còn không có tư cách để ghen tỵ, đương nhiên, càng chẳng nói đến tranh đấu.

“Chị...” Trong lòng nàng nửa là chua xót, nửa là vui mừng khê gọi.

“Chị hai?” Tần Vân Chí tức giận nói, “Xin chị nhẹ tay tí, nắm tay em đau quá!”

Tần Mạt sừng sốt một chút, lập tức cau mày nói: “Em có chút khí phách đàn ông được không? Nắm tay mà cũng kêu đau, từ lúc nào đã yếu điệu như thế?”

“Chị hai, em năm nay mới mười hai tuổi...”

“Mười hai tuổi thì em có thể không mang nã à?” Tần Mạt buột miệng nói ra.

Tần Vân Chí ngây người, Tần Mạt cũng ngây người—bạn nhỏ Tần Mạt đáng thương trước giờ không nói lời thô tục, nay lại có thể nói ra những lời này, khẳng định là bị ảnh hưởng bởi cái miệng thô tục của tên chết tiệt Khổng Triết kia!

Học giỏi không dễ, học thối hư quả nhiên đơn giản như thế, Tần Mạt lập tức cảnh báo chính mình: “Tu dưỡng, tu dưỡng...” Về phần lúc trước nàng nể Phụng Triết thế nào, xét thấy Phụng đồng học không phải là con người cực kỳ bình thường, cho nên Tần Mạt chọn cách mất trí nhớ.

“Khụ khụ, Tiểu Chí à, nghe chị hai, phải tu dưỡng.”

Tần Vân Chí: “...”

Thời gian khai giảng của Tần Mạt còn sớm hơn Tần Vân Chí, vì nàng phải nhập học năm nhất lần nữa, cho nên trước đó phải tham dự hai tuần học quân sự. Hai mươi lăm tháng tám này, Tần Mạt thu xếp hành lý, kéo cái rương nhỏ đi đến trường cùng Tần Vân Chí trình diện.

Trường Thị Tam cách chỗ ở của Tần gia ở tiểu khu ánh trăng khá gần, cho nên hành lý của Tần Mạt rất đơn giản, Tần ba Tần mẹ cũng không cần thiết phải đi theo nàng nữa. Mà nhiệm vụ đưa Tần Mạt đi nhập học nhìn như đơn giản, kỳ thực vô cùng gian khổ, đã rơi xuống trên đầu Tần Vân Chí.

Trường Thị Tam lúc này so với khi thi cao đẳng lúc ấy, lại là một cảnh náo nhiệt khác.

Tần Mạt chưa từng thấy nhiều thiếu nam thiếu nữ ở cùng một lúc thế này, vào cửa trường, tại bốn góc quảng trường rộng lớn là bốn quả bóng bay hình Bàn Long Phi Thiên (rồng thần bay lượn) màu đỏ rực, phía dưới là thảm đỏ trải dài, trên quảng trường mỗi một gương mặt tuổi đều rực rỡ. Rất nhiều học sinh được cha mẹ đưa đến nhập học, cũng có số ít là tự mình đến, Một số học sinh lớp cao lại tham gia đội kỷ luật, dẫn đường cho những học sinh mới làm thủ tục nhập học.

“Chị, chúng ta đến bên kia à?” Tần Vân Chí giúp Tần Mạt đeo cái túi nhỏ trên lưng, vừa lau mồ hôi trên trán, vừa nhìn phải trái xung quanh.

“Sao chị biết được...” Tần Mạt cúi thấp đầu, giọng bất đắc dĩ.

“Năm ngoái không phải chị đến tập trung một lần rồi sao?” Tần Vân Chí ngẩng đầu tròn tròn mắt, “Chị, không thể như thế, nếu cái gì chị cũng không biết, em phải làm sao bây giờ...”

“Chị quên rồi? Em nhìn nơi này lộn xộn như thế, chị sao mà nhớ được nhiều vậy?” Tần Mạt lập tức chặn Tần Vân Chí lại, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

“Vậy làm sao bây giờ?” Tần Vân Chí nhìn quanh mọi nơi, muốn tìm người để hỏi, nhưng đáng vẻ của ai cũng bận rộn, nó tìm phải tìm trái, lại chẳng dám mở miệng với ai.

“Cần giúp đỡ sao?” Bỗng nhiên có một giọng nam mát tự nhiên vang lên sau hai người, Tần Mạt xoay người, liền thấy một nam sinh vóc người bậc trung đeo cái kính đen thật dày đã đứng trước mặt. Người này đại khái thân cao chừng thước bảy, dáng người có vẻ gầy yếu, tóc ngắn ngắn coi như là có sinh lực. Máu da hắc trắng nõn, trên mặt lại có cái mụn trứng cá đỏ đỏ, tổng thể thoạt nhìn là một học sinh trung học có chút thẹn thùng.

“Ừm...” Hắn xoa hai tay, ược, hắn đang hồi hộp, “Anh là Tào Trí Thư, lớp 11, là cán sự ban tổ chức hội học sinh, anh... Đây, hôm nay anh đến giúp học sinh mới các em. Các em làm thủ tục xong chưa? Có muốn, muốn anh giúp không?”

Tào Trí Thư? Làm bằng giấy[26]? Thần sắc Tần Mạt cổ quái, một nụ cười quái dị vừa dâng lên trong ngực lại bị nài nỉ lại.

May mà Tần Vân Chí phản ứng nhanh, nó quay người lại đến trước mặt Tào Trí Thư, dùng ánh mắt sáng long lanh như gặp cứu tinh nhìn hắn, vui mừng nói: “Học trường, anh đúng là người tốt, chúng em đang không rõ làm thế nào. Anh giúp chị em làm thủ tục nhập học nhé, cảm ơn cảm ơn!”

Tào Trí Thư: “...”

Bị một bé trai ban cho cái thẻ người tốt?

Đồng học Tào Trí Thư ngớ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Rất náo nhiệt

Thủ tục nhập học của học sinh mới trường Thị Tam thật ra còn tính là đơn giản, Tào Trí Thư đưa hai chị em Tần Mạt đến một phòng học lấy thẻ, Tần Mạt bị phân vào lớp 536, cũng là lớp 19 khối 10. Từ bây giờ trước khi trường học bắt đầu mở rộng quy mô, mỗi khối trong Thị Tam liền có hai mươi lớp.

Nhân viên nhà trường thông báo là do máy tính chọn ngẫu nhiên, thật ra ai cũng biết, đây chỉ là một câu nói. Mỗi một khối đng ở top năm toàn là lớp chọn, phía cuối theo quy định là những học sinh kém, mười lớp ở giữa là những học sinh bình thường. Mà Tần Mạt lại bị phân vào lớp 19 khối 10, đã rõ nàng có vị trí gì trong mắt những giáo viên xếp lớp.

Khi Tào Trí Thư tra tài liệu hướng dẫn tìm được lớp học của Tần Mạt, về mặt dờ ra một lúc. Mỗi lớp học sinh kém của một khối đều là những học sinh có vấn đề, thật ra đáng vẻ Tần Mạt thật bình thường, thật sự không giống với những học sinh hay nổi loạn.

Hiện giờ Tần Mạt đương nhiên không rõ đường đường lối lối ở đây, sau khi nàng tìm được lớp mình, lại nhìn tên của thầy chủ nhiệm. Thầy chủ nhiệm của nàng là Chương Quốc Phàm, mà Vương Giai Hồng thì dạy lớp 1 khối 10.

“Tào Trí Thư? Tào học trường?” Tần Mạt kêu lên hai tiếng, “Giờ em phải làm gì?”

Tào Trí Thư tỉnh lại, cười cười xấu hổ, sự thận trọng hơi tan ra một chút.

“À, giờ đi tìm thầy chủ nhiệm ký tên, sau đó cầm tờ giấy đó đi nộp học phí, lại cầm giấy nộp tiền đến chỗ thầy giáo lấy đơn nhập học, sau đó điền vào đơn. Quần áo quần sự và chăn màn gối đệm có thể tự chuẩn bị, nhưng anh đề nghị em tự mua thì tốt hơn.”

Tần Văn Chí nghi ngờ hỏi: “Quần áo tập quân sự lại được tự chuẩn bị?” Không phải thống nhất trang phục à? Sao lại tự chuẩn bị? Còn nữa, chăn màn gối đệm thì mua cái gì? Mua chăn màn sao? Giờ cần gì đấy, thời tiết lạnh thì về nhà lấy là được mà! Gì mà lãng phí tiền như thế

Gương mặt trắng nõn của Tào Trí Thư nổi lên màu đỏ khó xử, giọng nói của hắn lại bắt đầu lúng túng: “Cái này, chính là, là vì quần áo tập quân sự không thể tự chuẩn bị được, cho nên nhất định phải mua.”

“À, lòng dạ hiểm ác quá đi, trường học muốn kiểm thêm tiền chăn màn gối đệm đúng không!” Tần Văn Chí chợt hiểu ra, lập tức lại khinh thường, “Hắc, em còn tưởng chuyện gì! Thì ra là buộc quần áo và chăn ga gối đệm bán cùng một chỗ, nói là có thể tự chuẩn bị, thật ra là bức người ta mua thôi!”

Tào đồng học càng ngày càng ngượng ngùng, bị cậu bạn nhỏ Tần Văn Chí dùng một câu đã vạch trần dụng tâm “hiểm ác” của trường học, ngay cả hắn cũng cảm thấy mặt mặt vì đã nói hộ cho trường.

Giọng nói của Tần Mạt lạnh lạnh: “Quên đi Tiểu Chí, người ở dưới mái hiên, trường học là lão đại, người ta nói gì thì chính là cái đó. Học sinh nhỏ bé như chúng ta, người nhỏ, lời nhẹ, còn không phải chỉ có biết điều thôi à? Bớt tranh cãi đi, coi như không biết, suy nghĩ trong lòng sẽ thoải mái hơn.”

Lời nói này đâm thẳng vào tim, Tào Trí Thư lúc này xấu hổ không thôi, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào. Nhiệm vụ đón người mới đến của hội học sinh thật ra còn bao gồm cả hạng mục quan trọng nhất là muốn ca ngợi lịch sử lâu đời của trường, truyền thống tốt đẹp, khuyến khích học sinh mới có lòng tự hào về trường, lòng trung thành, bla bla...

Thật ra Tào đồng học là một người hướng nội về nói năng, hai chị em Tần Mạt lại suy nghĩ nhanh nhẹn, cuộc đối thoại này, Tào đồng học dừng nói là hoàn thành nhiệm vụ... hắn cân đong đo đếm ở trong lòng, cuối cùng là mình đã phá vỡ nhiệm vụ này đến mức nào rồi. Sau đó tính toán, nhiệm vụ này cuối cùng có thể xoay chuyển thành đường sống được không?

Mãi cho đến khi Tần Mạt đưa thầy ký xong, xếp vào hàng thật dài chờ nộp học phí, Tào Trí Thư tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này trong lòng. Dựa theo lệ thường, Tần Mạt xếp hàng ít nhất cũng mất hai giờ, Tào Trí Thư nên để nàng lại tiếp tục đến cổng trường làm nhiệm vụ dẫn đường cho học sinh mới. Nhưng vì giờ lòng đang rối bời, Tào đồng học lại do dự có nên đi hay không.

Đương nhiên chính hắn cũng không phát hiện ra, vì hắn đang nhắm mắt theo đuôi[27] sát bên cạnh Tần Mạt, cho nên động tác của hắn hoàn toàn tạo thành một loại “Tào Trí Thư đang bảo vệ Tần Mạt”.

Giữa ngày hè oi bức, Tần Mạt xếp hàng trong đám người nhốn nháo, một tay túm lấy vạt áo Tần Văn Chí, kéo nó đến bên cạnh mình, để nó ngăn Tào Trí Thư ra. Tần Văn Chí kêu trời kêu đất: “Chị hai, chị hai, chị lịch sự một tí được không? Tu dưỡng a tu dưỡng...”

Mặt Tần Mạt không đỏ, hơi thở không gấp, cười lộ ra hai cái răng tiểu hổ, giọng nói như mang theo một cơn gió lạnh: “Tiểu Chí à, em nói không sai, phải tu dưỡng. Đây, em có biết, đàn ông con trai tu dưỡng thì phải phục vụ chị gái, nếu không, em giúp chị xếp hàng đi? Để chị đến bên cạnh tu dưỡng nhé?”

Tần Văn Chí nhăn mày nhíu mặt, bày ra tư thế thà chết không theo, hừ hừ nói: “Không có chuyện tốt như thế đâu, chị hai, trái tim chị ngừng đập rồi à!”

Dáng vẻ của cậu bạn nhỏ này thật quá khôi hài, hơn nữa cái câu “tim ngừng đập” này đúng là lời kịch kinh điển của Tiểu Bạch chống lại ác bá. Tần Mạt trước kia tuy là công tử quần lụa phong lưu, nhưng trong lòng ngứa đến tận khớp xương, đến cười cũng không ngăn được.

“Tiểu Chí...” Tần Mạt cười ha ha, cười xong lại đảo mắt, nhíu mày, ánh mắt đầy tà khí nhìn về phía Tần Văn Chí, “Oát con, em theo chị đi. Chị sẽ không bạc đãi em, từ nay về sau bảo đảm cho em ăn thịt uống rượu, cuộc sống thần tiên á...”

Tần Văn Chí lạnh run người, kêu to: “Da gà nổi rộp đầy đất rồi, chị hai, chị tha cho em đi!”

“Cô là đồ ngu!” Một giọng nói lạnh như băng xuyên đến, cũng giống như khuôn mặt đóng băng muôn đời của hắn, ngữ khí kia trước sau đều vô si: “Ngu ngốc, đưa đơn trình diện đây.” Nói xong, hắn kéo tay Tào Trí Thư, một tay lại kéo Tần Văn Chí, sau đó đưa tay ra, vươn đến trước mặt Tần Mạt.

Tào Trí Thư đáng thương lại càng xoắn xuýt, hắn thấy Tần Mạt nhe răng, bắt đầu giật mình trong lòng: “Quả nhiên là đúng là học sinh ở lớp có vấn đề, chẳng thành thật chút nào, người không thể nhìn bề ngoài, người không thể nhìn bề ngoài... Mình cuối cùng có nên kéo lại hình tượng trường học hay không? Cô bé này đã vào lớp đó chắc chắn có giáo dục lại đâu? Nhưng mình là thuộc hội học sinh, không thể không làm tròn phận sự được. Nhưng cô bé này...”

Vẫn lưỡng lự đến khi Phương Triệt xuất hiện, trong đầu Tào Trí Thư dừng suy nghĩ. Phương Triệt là nhân vật trong truyền thuyết luôn giữ khoảng cách với mọi người, Tào Trí Thư cũng không thích tặng băng Phương Triệt, nhưng không thể phủ nhận là, cái loại khí lạnh bất khuất này của Phương Triệt khiến người ta sợ hãi và phẫn. Nhất là khi hắn dùng giọng nói lạnh băng thái độ hung mãnh cực độ này nói chuyện, Tào Trí Thư thật lo lắng hắn ta có thể không hợp một lời liền xông vào đánh người không.

Trong lúc vô tình, Tào đồng học nhìn Tần Mạt, ánh mắt mang theo vài phần thương hại.

Tần Mạt dường như không có cảm giác mình đang bị người khác nhìn, chỉ liếc xéo Phương Triệt nói: “Cầu hùng đến thật đúng lúc, cậu đến nộp đơn, là chuẩn bị giúp tôi xếp hàng à?” Nàng đã luyện thành bản lĩnh tự động lọc bỏ những câu từ ác độc của Phương Triệt, nếu không hai tháng trước, nàng đã tức đến chết rồi.

Tần Văn Chí nhìn trái, nhìn phải, mắt trừng lớn tỏ vẻ kinh hãi.

“Ngu nên mới xếp hàng.” Đây là lời đáp của Phương Triệt. Hắn cầm lấy tờ đơn và tiền trong tay Tần Mạt, xoay người đi thẳng đến nơi thu tiền, “Đứng

chờ bên cạnh, đừng có đi, đồ ngốc.”

Nét mặt Tào Trí Thư dờ dẩn, hai tay hấn chà thật mạnh, cuối cùng cười lúng túng: “Ha ha, học muội, Phương Triệt này...”

Tần Mạt nhìn hấn cười lương thiện: “Anh cũng thấy cậu ta có tật xấu đúng không?”

“Khụ! Khụ!” Tào Trí Thư khụ khụ vài tiếng, một tay vỗ lồng ngực, vừa lắc đầu liên tục, “Không có không có.... Tần học muội, anh còn có chuyện, thủ tục tiếp theo để Phương đồng học giúp em nhé, Tần Mạt, tạm biệt, tạm biệt!” Nói dứt lời, hấn quay người lại rồi đi thật nhanh, xem động tác này, gần như là chạy trời chết.

Tần Vân Chí nghi ngờ nói: “Chị, chị không tính là xinh đẹp, nhưng cũng không đến nỗi dọa người chạy đến trời chết chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4: Vân Chí nhà ta lần đầu trưởng thành

Tần Mạt lần đầu tiên thấy ký túc xá nữ sinh, vẻ mặt thật dờ dẩn.

Gian phòng chật hẹp, bên trái cửa vào, trên dưới là hai hàng tủ có tám ngăn, bốn khung giường dựa vào hai bên vách tường, cùng với bốn tấm ván đặt trên đó, tấm gỗ kia thoạt nhìn như đã bị nhiều người dẫm đạp lên vậy. Trên mặt sàn xi măng đầy bụi bẩn, một ít rách và giấy cũ nát vứt lung tung, còn tản ra một mùi quái lạ.

Tần Mạt cố nén sự kích động xông ra từ đây, mặt tối sầm nói: “Đây là chuyện gì?”

Tần Vân Chí đứng bên trái Tần Mạt, giúp nàng mang theo vài đồ lặt vặt Phương Triệt thì đứng phía sau cùng, trong tay ôm chăn mền và cái chiếu vừa nhận. Tay Tần Mạt kéo cái rương hành lý nhỏ của mình, nhìn cảnh tượng đầy bi kịch trước mắt, suy nghĩ duy nhất trong lòng chính là: “Những cô gái ở đây phải ở chung giường thế này sao, học sinh hiện đại sao lại đáng thương thế này? Ở một căn phòng như vậy? Quả đúng là khác biệt của thời đại.”

Giọng nói Phương Triệt lạnh lạnh vang lên phía sau lưng Tần Mạt: “Chỗ này trước là ký túc xá nam sinh, nhưng về sau trường học lại phân ra làm ký túc xá nam và nữ, cho nên giờ bị đổi lại thành nữ sinh. Cô hiểu chưa?” Rất rõ ràng, giọng nói hấn tuy lạnh, nhưng ngữ điệu lại chẳng hề che giấu niềm vui khi người khác gặp họa.

Tần Mạt hiểu cái gì? Nàng căn bản chẳng thể hiểu! Cho dù nam sinh lười thôi, nhưng không cần phải như vậy chứ? Chẳng lẽ trong trường học không có người nào ăn ở sạch sẽ à? Hay là hôm nay với vận khí của nàng, đụng phải một trường hợp đặc biệt?

Tần Vân Chí thì tràn ngập thống khổ: “Đúng là ép người mà, thế này làm sao ở? Chị hai, hôm nay phải tổng vệ sinh rồi!” Nó dùng một ánh mắt hoàn toàn chẳng có hi vọng gì nhìn Tần Mạt, vì nó rất hiểu, nếu muốn trông cậy vào Tần Mạt dọn dẹp thật tốt, vậy thì trông cậy vào con dơi còn hơn. Bằng lực phá hoại của Tần Mạt, tuyệt đối chỉ có thể nâng cao thêm một bước tình trạng tồi tệ của căn phòng này!

Tần Mạt thả rương nhỏ xuống, nén bực bội đi vào trong ký túc xá rửa mặt, muốn đi lấy cây lau nhà.

Tần Vân Chí kêu to một tiếng: “Chị hai, quét rác trước quét rác đã! Không quét thì chị làm cái gì?”

“Tiểu Chí à...” Tần Mạt quay đầu lại, cười rục rờ, “Em rất biết dọn dẹp đúng không? Nhiệm vụ gian khổ này giao lại cho em nhé? Yên tâm đi, chị sẽ giúp em làm cơm trưa, nhất định sẽ không khiến em mệt mỏi.”

Cơm trưa có thể liên hệ với mệt mỏi à? Tần Vân Chí buồn rười rượi đi vào phòng ngủ, vừa buông đồ cầm trong tay xuống, vừa nhận lệnh nói: “Chị hai, thật ra chị cần không ăn cơm chiến trứng của chị, mọi chuyện khác đều tốt. Chuyện dọn dẹp thì chị giao cho em trai này cũng được thôi, em chỉ có một yêu cầu.”

Bằng năng lực chống công kích của Tần Mạt, lúc này cũng cảm thấy ngượng ngùng, nàng khẽ ho nhẹ, vội đáp lại: “Em nói đi, chị cần có thể làm được, chị hai tuyệt không từ chối.”

“Chị nói đấy nhé!” Tần Vân Chí mở to mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn Tần Mạt, “Chị hai, em chỉ có một yêu cầu đơn giản thôi, từ nay về sau chị đừng ép em luyện chữ nữa nhé? Thật là nhàm chán!”

Tần Mạt sững sốt, hỏi lại: “Em chỉ yêu cầu thế này thôi à?”

Tần Vân Chí liên tục gật đầu: “Đúng vậy! Chị hai, không thành vấn đề chứ?” Mắt nó sáng lên, mắt cũng không chớp, nhận ra nó với việc muốn trốn luyện chữ thật mong đợi biết bao.

Tần Mạt trầm mặc trong khoảng khắc, bỗng nhiên cúi đầu thờ dài. Nàng đi đến bên cạnh Tần Vân Chí, nâng tay nhẹ nhàng vuốt cái đầu nhỏ của nó: “Luyện chữ rất nhàm chán, em không thể kiên trì sao?” Nàng cúi thấp đầu, giọng nói lại có điểm buồn buồn.

Không biết thế nào, Tần Vân Chí luôn sợ sệt lại có điểm bất thường. Nó hít vào một hơi, bỏ những thứ cảm xúc nó không giải thích được đi, lại dùng sức gât đầu: “Đứng, em không muốn luyện chữ, chị hai!” Đây là lần đầu tiên nó có thể kiên sự kiên định trước mặt Tần Mạt, cũng là lần đầu tiên nó kiên quyết chống lại quyết định của Tần Mạt.

Sau khi câu này nói ra khỏi miệng, trong lòng Tần Vân Chí lại như có cảm giác bỏ đi một cái xiềng xích, lại giống như bỗng đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng. Nó vẫn biết, chị hai ép nó luyện chữ thật ra là vì muốn tốt cho nó, nhưng nó không thích, cực kỳ không thích.

Tuổi Tần Vân Chí còn quá nhỏ, nó không biết cái gì là phải tự mình lựa chọn, cũng không biết bày tỏ ý mình thế nào. Nó chỉ biết, chị hai ép nó luyện chữ không phải nói đùa, mà nó không muốn luyện chữ cũng không phải nói đùa. Đây không phải là nói chơi, không phải chỉ một chén cơm chiến trứng là có thể phủ quyết hay khẳng định, cũng không phải Tần Mạt dùng một ánh mắt uy hiếp là có thể giấu đi được.

Tần Vân Chí dùng hết dũng khí của nó, bình thường tuy nó khá tinh nghịch, nhưng trong lòng nó vẫn rất biết điều, chỉ có một lần này, nó thật sự mở miệng nói “không muốn”.

Tần Mạt khẽ mỉm cười, giấu đi điểm chua xót khó hiểu trong lòng, tay nàng nhẹ trượt từ đầu xuống vai Tần Vân Chí, sau đó vỗ nhẹ vai nó: “Được, em đã không muốn, không ai có thể ép em. Tiểu Chí trưởng rồi, sẽ nói ‘không muốn’, là một người đàn ông chân chính.”

Tần Vân Chí lại không thể giải thích một câu cảm khái này của Tần Mạt, nó chỉ mừng rỡ nhảy lên, bỗng bỏ nhào về chỗ Tần Mạt, cười to nói: “Ha ha, chị hai thật tốt! Chị hai yên tâm đi, tổng vệ sinh hôm nay hãy giao cho tiểu đệ làm.”

Bỗng có một cái tay phất sau kéo cổ áo Tần Vân Chí, thì ra Phương Triệt không rõ đã vào phòng từ lúc nào. Hắn để chiếu và các đồ khác lên một chiếc giường lớn, một tay tóm Tần Vân Chí ra khỏi người Tần Mạt, sau đó nhủu mày chán ghét nói: “Các người không nhanh lên được à? Mùi ở đây rất khó ngửi.”

Tần Mạt nghiêng người lườm Phương Triệt một cái, giọng nói không mặn không nhạt: “Khó ngửi thì cậu không biết ra ngoài à?”

Nói xong, nàng liền kéo vạt áo phồng rộng thùng thình ra, buộc chặt vào eo trái, chuẩn bị lao động.

“Tiểu Chí, hôm nay em chỉ huy, Chị hai nghe em, làm trợ thủ cho em, em nói sao thì làm thế?”

Tần Vân Chí không chịu nổi kinh hãi, cũng không màng sự vô lễ vừa rồi của Phương Triệt, vui tươi hơn hờ nói: “Chị hai, em nhận ra trước giờ chị chưa từng nhân đạo như hôm nay nhé. Ha ha, vậy chị đi lấy cây lau nhà, chuyện đơn giản này, chắc chị không làm hỏng đâu nhỉ?”

“Tiểu tử thôi, cho em ba phần màu là em muốn mở phường nhuộm à!”

Tần Mạt nâng tay cốc vào trán Tần Vân Chí, “Hừ, dám xem thường chị em à!” Nói thì nói vậy thôi, nhưng nàng nói xong vẫn xoay người vào nhà vệ sinh tìm cây lau nhà.

Trong phòng vệ sinh gồm cả bồn rửa mặt, bốn phương tám hướng căn phòng nhỏ, dài rộng tầm hai thước, bồn cầu ở gần cửa sổ, một cây lau nhà ngã chổng chơ bên cạnh cái cống thoát nước.

Tần Mạt là bịt mũi đi vào, mùi ở nhà vệ sinh này còn khó ngửi hơn cả phòng ngủ bên ngoài. Hơn nữa trên sàn còn lộ ra nước bẩn màu nâu, thoát nhìn làm người ta thật khó chịu. Nàng do dự vài giây cạnh cửa, hung hăng chuẩn bị tư tưởng một phen, mới nhủu mày cầm cây lau nhà ở góc tường lên.

Giọng nói của Phương Triệt lại vang lên sau lưng nàng: “Đồ ngốc, sao cô chậm thế?”

Tần Mạt quay đầu trừng mắt nhìn hắn: “Cậu không ngu, cậu là người thông minh, sao cậu không làm đi?”

Phương Triệt khẽ nghiêng đầu, khóe miệng nhếch lên, cười: “Cô béo thế, chặn hết cả cửa rồi, tôi làm thế nào đây?” Nói xong hắn kéo Tần Mạt ra, nhân lúc nàng đứng không vững, cũng chen vào căn phòng nhỏ.

Tần Mạt đã lâu không biểu hiện ra sự kinh ngạc trước thất thố....trước mặt Phương Triệt, nhưng trong không khí quỷ dị này, nàng lại không thể không chế được nét mặt khó tin của mình.

“Đồ ngốc, cô không biết cô đứng đây rất chiếm chỗ à? Sao còn chưa ra ngoài đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5: Người bạn cùng phòng đầu tiên

Hồi 5: Người bạn cùng phòng đầu tiên

Nhiệt độ không khí tăng dần đến giữa trưa, người cũng càng bức bối hơn. Tần Mạt ngẩng đầu, một tay cầm ghế lau, một tay chống ở thắt lưng, nhìn cánh quạt treo trên đỉnh đầu, trong mắt là bất đắc dĩ.

Tần Vân Đình nhặt rác trên mặt đất, vừa giục: “Chị hai, chị nhanh lên được không? Mau lau sạch đi, em nóng lắm rồi!”

“Đừng có giục, chị đang phân tích phải ra tay từ đâu! Em dài dòng cái gì? Còn không mau làm việc của em đi?” Tần Mạt bức mình nhíu mày, nhìn vòng bụi đen và một lớp mạng nhện dày bọc trên cánh quạt, trong lòng không ngăn được e ngại. Cánh quạt này đúng là bẩn đến khủng bố, nàng nên ra tay thế nào?

Trong lòng do dự, Tần Mạt lại quay đầu nhìn Tần Vân Chí đang vui đùa nhặt rác. Chỉ thấy cánh tay của nó gầy tong teo, bàn tay nhỏ bé còn chưa trưởng thành nắm chặt cây chổi lớn quét rác đi, động tác thoát nhìn khá thuần thục. Chỉ là tầm vóc nó khá nhỏ, tay chân thì lẻo khoẻo, lại khiến Tần Mạt lo nó có cố quá sức hay không?

“Tiểu... Chí, em, thật giống như biết dọn vệ sinh?”

Tần Vân Chí thờ dõc một hơi, đáp lại: “Trong trường học phải làm nhiều thôi, thầy giáo thích nhất là bảo chúng em tổng vệ sinh, mỗi lần đến muộn là ông ấy lại phạt... Khụ!” Đứa bé đáng thương nói lơ lơ, nó vội dừng lại, lại lén lút nhìn Tần Mạt liếc mắt một cái, thấy biểu tình của nàng không có gì khác thường, mới cúi đầu quét thật nhanh.

Tần Mạt nhin cười, nghe kỹ càng, còn nghe thấy nó nói thầm: “Nghe không được, chị hai không nghe thấy mình nói gì đâu...”

Ngôn ngữ rất khôi hài, nhưng Tần Mạt lại nghe được tiếng thầm thờ dài, tâm tư dần trầm xuống. Thân thể Tần Vân Chí nhỏ bé lại bị ép làm việc vậy mà chẳng than oán chút nào, nếu nàng sợ bẩn sợ khó mà không dám làm, há không phải uống công sống đến hai kiếp sao?

Tần Mạt cắn răng một cái, bám vào thang trên cái giường bỏ lại gần cánh quạt. Một tiếng kéo ka kéo kẹt truyền đến, cái thành giường sắt này lung lay vì động tác của Tần Mạt, dọa Tần Mạt đang bầu vuu vào khung giường đến căng thẳng, sắc mặt trắng bệch.

Một đời nàng được chiều chuộng, lại từ cuộc sống thế gia quý tộc biến thành một cô gái bình thường, chưa từng nhìn thấy cái giường như vậy, chưa từng ném qua cái “khổ” như vậy. Cái giường rộng ở phòng ngủ Tần gia làm từ gỗ nhưng so với cái giường giá sắt này còn có vẻ vững chắc hơn, hơn nữa khi ở nhà, ngủ trên luôn là Tần Vân Đình. Tần Mạt quả thật không rõ, nằm trên cái này thì sẽ “khủng bố” đến cỡ nào.

Phương Triệt cầm cây lau nhà đã giặt sạch từ nhà vệ sinh đi ra, vừa thấy bộ dáng chân tay luống cuống của Tần Mạt liền cười nhạo nàng: “Quả nhiên là ngu ngốc, tư thế này của cô đã dọa người thế rồi, vậy ba năm sau cô còn như thế nào đây? Yên tâm đi, cái giường này làm bằng sắt, không dễ có vấn đề đâu. Cũng chỉ có người cô, mới tự dọa mình! Bao nhiêu người đều ngủ giường như vậy, không phải người ta vẫn sống tốt sao?”

Tần Mạt cắn môi dưới, tay và hông cùng dùng lực, liền nhắc chân sai bước lên ván giường. Nàng xoay người ngồi hờ, cảm nhỏ hơi ghéech lên, trừng mắt nhìn Phương Triệt: “Cậu có thời gian lái nhái, sao không đi lau quạt đi? Đã lười lại còn tự cho mình là đúng, đúng là cái thứ cầu hùng thích chỉ gọi người khác là ngu ngốc!”

Phương Triệt ngạc nhiên trong chốc lát, lập tức cười lạnh: “Phép khích tướng còn con mà cô cùng đem ra dùng? Cô cho là người khác cũng ngu như cô sao?”

Giọng nói yếu ớt của Tần Vân Chí vang lên bên cạnh: “Anh Phương Triệt... đưa em cây lau nhà, được không?”

Phương Triệt sùng sốt một chút, khuôn mặt băng sơn lập tức buông lỏng. Hắn nhìn Tần Vân Chí cố cười một cái có điểm cứng ngắc, gật đầu nói: “Đứa bé ngoan, rất lễ phép, cây lau nhà cho em.”

Tần Vân Chí đón lấy cây lau nhà, khuôn mặt vốn tươi tắn cũng đông cứng. Một câu “đứa bé ngoan” của Phương Triệt như sấm bên tai, nhưng nghĩ đến công lực nói lời ác độc của Phương Triệt, nó vẫn sáng suốt chọn im lặng. Thật ra thì cũng không tránh khỏi oán thầm: “Thằng cha khủng bố, sao chị hai lại có loại bạn này chứ? Lần sau có cơ hội nhất định phải nói cho chị hai biết, để chị cách xa tên Phương Triệt này ra.”

Đúng lúc này, ngoài cửa, từ hàng lang vang lên một trận ồn ào, Phòng ngủ của Tần Mạt là phòng 506 nhà F, ba người bọn họ khi đến đây thì năm tầng đều lắng lặng so với nơi nào nhiệt trong trường học, rất hiểu nhiên, học sinh bị phân đến tầng năm tương đối ít, hơn nữa lại còn đến khá trễ.

Phòng ngủ 506 cách cầu thang khá xa, tiếng ồn ào trên hàng lang từ từ đến gần, có thể nhận ra trong đó có tiếng của vài người.

Một giọng nói trong trẻo của thiếu nữ mang theo ngữ điệu làm nũng vang lên: “Mẹ, con không muốn ở đây đâu, con ở nhà không tốt sao?”

Sau đó người đàn bà trung niên đáp lại vô cùng cứng chiều mà bất đắc dĩ: “San nhi nghe lời đi, con quên con đã hứa gì với cha rồi à? Ở thật tốt, thật nghe lời thầy giáo, được thành tích tốt, còn muốn gì cũng có, được không?”

“Mẹ...” Giọng nói của thiếu nữ càng ngọt lịm.

“Được rồi.” Người đàn bà trung niên lại nói sang bên cạnh: “Di Trần, di trông coi đứa con này hộ tôi, dù sao cũng là người cùng họ, về sau còn làm phiền di chăm sóc nó rất nhiều. Nó mà quấy phá di, thì di cứ việc báo cho tôi nhé.”

“Ha ha, nhất định nhất định, cô La quá khách khí rồi. Trần Yến San ngoan ngoãn như thế, tôi thấy đã thích rồi, đương nhiên sẽ chiều cố nhiều hơn.” Rất hiển nhiên, nói lời này, chính là người quản lý khu nhà này.

“Di Trần đúng là rất nhiệt tình.” Người đàn bà trung niên vội vàng nói, “San nhi, còn không mau cảm ơn di Trần của con đi?”

Trần Yến San ngọt ngào nói: “Cảm ơn di Trần ạ, người gọi con là ước rồi. Từ sau San San nếu có chuyện làm phiền di Trần, di đừng từ chối nhé.”

“Ha ha, đứa trẻ thông minh. Di sẽ chăm sóc con thật tốt.”

Người đàn bà trung niên lại nói: “Giang Phi, con là học trưởng, lại trong hội học sinh, về sau cũng phiền con.”

“Cô La, con biết rồi.” Đáp lại là một giọng nam mang theo vài phần điềm tĩnh hiếm thấy.

Sau giọng nói của Giang Phi, một bóng hình xinh đẹp mặc cái váy ngắn màu hồng nhảy nhót vào phòng 506.

“Ai da!” Thiếu nữ che miệng mũi lại, lui về sau vài bước, lại lui đến ngoài cửa. Mát lạnh long lanh mở thật to, “Sao thế này? Đây là thế nào?”

“Thế nào? San nhi?” Di Trần cô La cũng lập tức đến cạnh cửa, “Ôi, phòng ngủ này thật là...”

Mẹ Trần Yến San—La Quyên cũng là cô giáo của Thị Tam, bà khoảng bốn mươi tuổi, vóc người phúc hậu, làn da cũng dường không tẻ. Một đôi kính gọng gang trên mũi, lại tăng thêm vài phần uy nghiêm của giáo viên.

Tần Mạt và Tần Văn Chí cùng nhau quay đầu đến cửa đánh giá bọn họ, mà Phương Triệt thì đang bò đến cái quạt bên cạnh, vẫn vùi đầu vào lau quạt, như không nghe thấy gì.

Di Trần quản lý ký túc xá lúng túng đi nhanh vào, nhìn ba người đang chăm chỉ lao động, màu đỏ từ trán lan thẳng xuống cổ. Cô mới là một người phụ nữ ba mấy tuổi, không béo không gầy, vẫn có vài phần phong vận, độ dày da mặt còn chưa đủ lão l

“Này.” Cô dừng lại một chút, mới vội vàng vàng giải thích, “Gian phòng này vốn là ký túc xá của nam sinh lớp 12, trước kia người quản lý là ông Lưu ở nhà C. Ông ấy nói trước khi đi đã cho những nam sinh đó dọn phòng sạch sẽ rồi, tôi còn chưa nhìn kỹ... Thứ bảy, ha ha, tôi sẽ dọn ngay.”

Trần Yến San đã kinh hãi kêu lên: “Trời ạ, nơi này lúc trước là nam sinh ở ư? Mẹ...”

Tần Văn Chí bất đắc dĩ quay đầu lại, lặng lẽ nhìn Tần Mạt làm mặt quỷ, sau đó quay đầu ấn cái chổi lau nhà vào tay di quản lý, cười hi hi nói: “Di, người đã tới, vậy cháu đi làm việc khác.”

Di Trần gạt đầu liên tục, bị một bé trai đặt cây lau nhà vào tay, ngay cả muốn độn thổ cũng không được.

“Ha ha, cháu là con nhà ai đây? Sao lại ở đây?”

“Cháu đưa chị đến tập trung.” Về mặt Tần Văn Chí rất biết điều, “Di à, người đang lau quạt là chị cháu Tần Mạt, về sau di cũng đừng quên chiều cố chị ấy nhé.”

Khóe miệng Tần Mạt từ từ mỉm cười, hướng di Trần gật đầu xem như chào hỏi. Trên thực tế, nàng cũng chỉ muốn độn thổ.

Tự nhiên bị một đứa trẻ mười hai tuổi chỉ vào mình nói với người khác “Di đừng quên chiều cố chị ấy”, tay Tần Mạt thiếu chút nữa run lên, cả đầu như muốn cắm xuống dưới đất...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 6: Không ngộ

Trần Yến San vừa vào lớn lối đến thế, từ khi lọt lòng tới nay, lần đầu tiên Tần Mạt ở cùng một người bạn cùng trường, lại dưới tình huống thế này.

“Con không muốn ở đây!” Lúc ấy bạn nhỏ Trần sừng sốt, bị cảnh tượng trước mắt dọa, nên liên tục kháng nghị, “Con không muốn ở đây đâu! Mẹ, cho

con về nhà được không?”

Trong lòng Tần Mạt lúc này nổi giận, bọn họ phải làm vệ sinh còn không oán hận, vậy mà con nhóc này còn ở đó gào to, nàng ta cho nàng ta là ai? Công chúa cao cao tại thượng hay là nữ vương chân đạp giang sơn? Thời đại này đã không thịnh hành nhân vật quý tộc đó nữa rồi, ngay cả nàng Tần đại công tử này, quý tộc cổ xưa chân chính cũng phải bỏ tư thái đi, xắn áo lên mà làm việc, mà cái con nhóc được chiều chuộng này còn muốn ra về sao?

Trong lòng càng tức, gương mặt Tần Mạt ngược lại càng nở ra một nụ cười rạng ngời. Cánh tay cầm giẻ lau vung lên hướng về Trần Yến San, nàng cười dài nói: “Chào bạn, mình là Tần Mạt, còn bạn? Cái quạt này không tệ lắm, bạn có muốn đến đây cùng lau không?”

Phản ứng của Trần Yến San vượt ra ngoài dự liệu của Tần Mạt, nàng ta không tỏ ra yếu đuối lần ra về cả kinh, chỉ mở to hai mắt, có chút ngây thơ hỏi: “Mình là Trần Yến San, bạn cũng ở ký túc xá này à? Bạn đang làm vệ sinh? Trước giờ sao mình chưa gặp bạn nhỉ, bạn muốn mình giúp u, giúp thế nào?”

Tần Mạt lại có cảm giác khó thở, mắt nàng nhìn chằm chằm Trần Yến San không chớp, khoảnh khắc, sau đó đuôi lông mày cong nhẹ, hỏi ngược lại: “Bạn muốn ở đây?”

“Ai da!” Trần Yến San lắc đầu liên tục, “Sao lại thế? Mình không muốn ở đây. Thật ra, mình coi giúp người là niềm vui, bạn muốn mình giúp không?” Nàng nói xong, lại cẩn thận đi vài bước vào phòng ngủ, nhìn dáng vẻ của nàng, giống như đang lo giày của mình sẽ bị Tần Văn Chí quét rác bẩn vào.

Ấn tượng đầu tiên của Tần Mạt với Trần Yến San dần dần bị phá hủy, nàng phát hiện cô bé yếu ớt này rất thẳng tính, lại không thiếu phần ngây thơ thiện lương, tính tình này cũng thật thú vị. Thật ra mỗi người đều có rất nhiều nét mặt, chỉ dùng ấn tượng đầu tiên để nhận xét một người vốn chỉ là phiến diện mà thôi.

Có vài người tương đối đơn giản, tiếp xúc vài lần bị nhìn thấu, nhưng lại có những người như một câu đố, có lẽ tiếp xúc cả đời, cũng chưa chắc thông hiểu được.

Kiếp trước của Tần Mạt quá ngắn, cuộc sống mới này lại vừa mở ra, nàng có thể nhìn thấu cái gì kia chứ?

Có lẽ chỉ mùi vị thế gian, là không thể nhìn thấu thôi.

Vì không nhìn thấu, cho nên mới có nhiều tham lam giận dữ si mê chán nản, yêu hận vui ghét như thế, thế gian muôn màu muôn vẻ, mới có vô số người tình nguyện khóc khóc cười cười. Tung kinh niệm phật, chỉ vì để được giải thoát, nhưng nếu muốn giải thoát, cần gì phải một lần đi trên cõi đời này làm chi?

Con người từ nhỏ, đã chìm nổi trong bể khổ nhân gian, ngộ hay không ngộ chỉ là trong ý niệm. Nếu như không ngộ, vậy thì hãy gắng chịu đựng bể khổ. Cho đến khi luyện được bách độc bất xâm trong chốn nhân gian muôn màu muôn vẻ, có thể xem như là một kiểu tu thành chính quả khác.

Tần Mạt nhìn không thấu, nàng cũng chưa từng nghĩ đến ngộ hoặc không ngộ, nàng chỉ biết, dù là kiếp trước kiếp này, nàng phải sống tốt hơn. Năm đó dưới chuẩn mực xã hội của Đại Tổng, cuộc sống xa hoa lãng phí, hiện giờ cuộc sống ở thời đại này hoặc sáng hoặc tối có đủ mọi quy định. Ở thời đại này, Tần Mạt tuy sống bần khổ, nhưng trước mắt nàng hi vọng, so với kiếp trước phải sáng hơn gấp trăm lần.

Đây không phải là thời Gia Hựu cũ kỹ nữa, ở thời đại này, Tần Mạt có thể có tương lai không giới hạn.

Cho nên hai đời làm người, đối mặt một cô bé xinh đẹp, nàng ngại gì không khoan dung một chút? Huống chi, nàng vốn có thói quen thương hương tiếc ngọc mà.

“Bạn giúp mình mang một chậu nước đến được không?” Tần Mạt cười nhu hòa, tùy tiện nói một yêu cầu đơn giản. Nếu như quả thật gọi Trần Yến San đến giúp lau quạt, thì hiển nhiên là không hiện thực, Tần Mạt cũng không muốn làm nàng ta khó xử.

“Được.” Trần Yến San cười ngọt ngào, kiễng chân đi vào phòng rửa mặt.

“Ai da, San nhi!” La Quyên vội vào cùng, giữ chặt tay Trần Yến San lại, “Đưa con này, cái chuyện dơ bẩn này sao con có thể làm chứ? Thật là... Mau ra đây mau. Chuyện này, quên đi, để mẹ làm giúp con, con ra ngoài nghỉ ngơi đi, chú ý không được làm bẩn

Tần Mạt vẫn đang lau quạt, khỏe môi không tự chủ liến lợ ra một nụ cười khổ.

Lời nói của La Quyên vào tai nàng, cũng quen thuộc lại xa lạ như thế. Năm đó bên tai Tần đại công tử luôn nghe những câu nói tương tự: “Công tử gia, thân phận ngài tôn quý, nô tỳ đáng chết...”

“Tần công tử, nơi dơ bẩn như vậy, không dám để ngài đặt chân vào.”

“Tiểu Hầu gia, công hiến sức lực cho ngài, là vinh hạnh của hạ quan.”

“Đại thiếu gia...”

“...”

Ngàn năm sau, lại có một người mẹ nói với con gái mình như thế: “Cái chuyện dơ bẩn này sao con có thể làm chứ?”

Thảo nào trên tv nói rất nhiều, giờ địa vị của trẻ em ở nhà, đều tương đương với tiểu đế vương, tiểu công chúa!

Hoàng đế chân chính Tần Mạt từng gặp một lần, công chúa chân chính Tần Mạt cũng gặp không ít. Hoàng đế ra sao, không phải là chuyện Tần Mạt có thể đoán biết được, nhưng số phận của công chúa, Tần Mạt lại tận mắt nhìn thấy—từ nhỏ các nàng đã thành vật hi sinh của các cuộc cung đấu và hôn nhân chính trị, công chúa chân chính, mỗi một người là một tấm bi kịch thời đại.

Tiểu công chúa hiện đại thật là hạnh phúc a... Ý nghĩ này bỗng lóe lên trong đầu Tần Mạt, nàng không nghĩ nhiều nữa. Nhân sinh khó lường, ai biết rõ về sau sẽ thế nào?

“Lau xong rồi!Phương Triệt bỗng nói. Hắn đắp khăn lau lên giường, vịn vào khung giường, nghiêng người nhảy xuống mặt đất, động tác nhanh nhẹn như một con báo.

Tần Mạt là lần đầu nhìn thấy bản lĩnh này của Phương Triệt, trong lòng liền nghĩ: “Tên tiểu tử không biết xấu hổ này thường đánh nhau, quả nhiên là thiếu niên bất lương...”

Phương Triệt nhăn mày, lạnh lùng nói: “Ngớ ngẩn, ngây ra ở đó làm gì? Không còn chuyện gì tôi đi trước!”

Tần Mạt nghe xong, xem thường nói: “Cậu có bệnh à, con mắt nào thấy tôi ngẩn người? Muốn đi thì đi đi, không ai giữ đâu!” Thật ra nàng đang muốn nói cảm ơn, nhưng lời Phương Triệt quá ác độc, bằng công lực hiện tại, Tần Mạt thật sự là nói không ra lời cảm ơn.

Nàng thậm chí có thể đoán ra được, nếu như nàng nói cảm ơn, Phương Triệt sẽ dùng lời gì để đáp lại nàng. Ví dụ như: “Ngu ngốc quả nhiên là ngu ngốc, nói ra lời này càng ngu ngốc.”

Hay là: “Tuy cô rất cảm kích tôi, nhưng tôi cũng không cần cô lấy thân báo đáp đâu, tôi thấy cô chướng mắt lắm...”

Hoặc là: “Thật ra thì giúp chó mèo ven đường cũng là giúp, giúp cô cũng là giúp, tôi nghĩ thỉnh thoảng có thể hạ người thử cảm giác làm người hiền lành...”

Tần Mạt tuy đã rèn được lực miễn dịch, nhưng lời nói trời đánh như thế, dẫu có phải nghe, thì nghe ít đi vẫn tốt hơn. Về thuyết pháp trời đánh, vẫn là Không Triệt nói cho Tần Mạt. Tần Mạt từ đó đã ghi nhớ mãi, ở thời đại này, “trời đả cái từ này rộng nghĩa nhất.

Hán ngữ, quả nhiên là ngôn ngữ biến hóa tinh thâm nhất.

Phương Triệt khẽ hừ nhẹ, nghiêng lưng Tần Mạt một cái, sau đó không coi ai ra gì nghênh ngang mà đi.

Trần Yến San bỗng thấp giọng duyên dáng gọi to: “Ai da, là ai kia, thật là đẹp trai quá!”

Tần Mạt còn chưa nói câu nào, lại bị câu này của Trần Yến San này giáng cho một cú “trời đánh”...

“A? Tần Mạt, bạn quen anh ấy hả? Anh ấy là gì của bạn? Hôm anh ấy đã giúp bạn làm những gì? Không lẽ anh ấy cũng giống như học trưởng Giang Phi, cũng là học trưởng đi hướng dẫn cho bạn?”

“Chị...” Giọng nói yếu ớt của Tần Vân Chí vang lên, nó tha thiết mong chờ nhìn Tần Mạt, “Em về trước đây, em về nhà ăn cơm cũng được. Chờ khi chị tập quân sự xong thì chúng ta gặp lại, tạm biệt nhé!”

Tần Mạt gật đầu, Tần Vân Chí vung chân, cơ hồ chạy trời chết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Từ từ

Khi Tần Mạt dọn xong giường tủ của mình, đã quá giờ ăn cơm, các học sinh mới cũng lục đục dọn vào bốn tầng còn lại.

Ngoài Trần Yến San, người bạn cùng phòng thứ hai của Tần Mạt là Khương Phụng, thứ ba là Vương Tử Dục, thứ tư là Lữ Lâm, cuối cùng thứ năm là Trần Song Song.

Trong số này, cảm về sự tồn tại của Khương Phụng với Trần Song Song tương đối thấp, diện mạo hai nàng bình thường, mà theo phương diện tính cách, vì tất cả đều là mới quen, cho nên cũng không biểu hiện rõ. Đáng về Lữ Lâm rất béo, vóc người không đến mét sáu, thoạt nhìn ít nhất cũng phải bảy mươi lăm ki lô. Đưa nàng đi học còn có ba và cậu của nàng, cả nhà ăn mặc cũng không giống bình dân, hiển nhiên là gia cảnh không tệ.

Vương Tử Dục là cô bé có dáng vẻ được nhất phòng 506. Tên của nàng tuy ở mức trung, thậm chí hơi thiên về phái nam, nhưng dung mạo của nàng lại cực kỳ mềm mại đáng yêu xinh đẹp. Hoàn toàn khác với thiếu nữ Trần Yến San xinh đẹp ngọt ngào, đáng người Vương Tử Dục mảnh khảnh cao gầy, người cao khoảng mét sáu trở lên, một cô bé ở giữa độ tuổi mười bốn mười lăm này, tuyệt đối là hoa thơm cỏ lạ đủ để ngược nhìn.

Bằng con mắt duyệt hoa của Tần Mạt, khi lần đầu tiên nhìn thấy Vương Tử Dục, cũng không nhận được sự hài lòng.

Cô bé này hoàn toàn không giống với dáng vẻ ngây thơ của thiếu nữ.

Nàng mặc một chiếc áo ngắn sợi dệt kim màu xám nhạt, chiếc áo ngắn này có tay cánh dơi, cổ áo hơi nghiêng về phía vai trái, để lộ ra xương quai xanh cánh bướm như ẩn như hiện cùng bờ vai châu tròn ngọc sáng. Chỉ điểm này thôi, đã khiến nàng như một loại trái cây thần bí mê người, mà trong chiếc áo dệt rộng thùng thình, khuôn ngực lớn của nàng vươn thẳng, eo nhỏ như liễu, chiếc quần bó càng làm nổi lên đường cong tròn trịa của cặp mông, đường nét này, đủ để khiến tuyệt đại đa số đàn ông nhận nhạo cả

Khi Vương Tử Dục kéo cái rương hành lý nhỏ đẹp đẽ của nàng vào phòng ngủ, Tần Mạt đang cúi người lau chiếu, nàng chọn cái giường gần tủ hơn, ánh sáng và góc nhìn nơi đó rất tốt.

Trần Yến San chọn chiếc giường bên cạnh Tần Mạt, nàng ngồi lên chiếc giường đã trải chiếu, vừa lắc lắc hai chân, vừa không hề dè dặt hỏi: "Tần Mạt, cậu và Phương Triệt thật là không quen nhau sao? Không quen mà anh ấy lại làm vệ sinh giúp cậu?"

"Tốt bụng thôi." Tần Mạt bất đắc dĩ đáp, trong lòng cảm thấy thật kỳ quái. Phương Triệt là người tốt? Vấn đề này cũng thật đáng để tranh luận.

"À, tốt bụng à, Tần Mạt, mình cũng muốn quen đàn anh Phương Triệt." Trần Yến San nghiêng đầu, chớp con mắt to Tần Mạt lau chiếu.

Động tác của Tần Mạt rất vụng về, nàng làm cũng rất chậm, nhưng thái độ của nàng nghiêm túc, lại không giống như đang lau chiếu, lại như đang làm sạch một thứ trên bảo nào đó. Trần Yến San thấy nghi ngờ, lại hỏi: "Tần Mạt, sao cậu lại lau nghiêm túc như thế? Không cần sạch sẽ như vậy chứ? Chỉ ngủ bên trên thôi mà, không phải cậu muốn ăn chiếu chứ?"

"Khụ..." Tần Mạt thiếu tí nữa bị một câu "ăn chiếu" này của Trần Yến San làm chết sặc. "Trí tưởng tượng của cậu thật phong phú." Nàng không nói nhiều. Chẳng lẽ còn muốn nàng phải giải thích cặn kẽ cho con nhóc này, đây là lần đầu nàng làm công việc này, cho nên rất mới lạ, chỉ có thể làm chậm chạp như thế? Hơn nữa, nếu giải thích tỉ mỉ hơn thì sẽ là, vì trước giờ nàng chỉ dùng đệm ngọc áp gối, cho nên nếu cái chiếu này cần thận mười tám lần thì nàng sẽ không thoải mái.

Trần Yến San lại cười khanh khách, vừa cười đôi chân trắng tuyết lại càng lắc lư kịch liệt, giống như giữa hai chân nàng là tinh linh gió vậy. Nàng cười hi hi hỏi: "Cậu cũng cảm thấy sức tưởng tượng của mình phong phú à, thật ra mình cũng nghĩ thế!"

Tần Mạt nâng người dậy, nhướn mày nhìn Trần Yến San, khoe miệng nhếch lên: "Mình còn có thể nhìn ra rất nhiều thứ, cậu có muốn biết không?"

Mắt hạnh của cô bé mở lớn, tầm mắt lại lướt qua Tần Mạt, nhìn về cửa phòng ngủ.

"Ai da!" Nàng hô nhỏ.

Tần Mạt quay đầu, thấy Vương Tử Dục như bước ra từ bức ảnh trên tạp chí.

Tần Mạt nhìn mỹ nhân, hơn phân nửa là xem dáng người trước, lại nhìn trang phục, cuối cùng là xem mặt mũi. Nhưng Vương Tử Dục rực sáng mọi chỗ, lần đầu tiên Tần Mạt nhìn thấy, cũng là ánh mắt của nàng. Mắt nàng không to, khoe mắt hơi nghiêng, đây đúng là ánh mắt đàn phượng[28] quyến rũ vô cùng đặc sắc. Đường kẻ mắt của nàng rất đậm, khoe mắt kẻ rất chuyên nghiệp, hai mắt như có sương mù, mà phía sâu bên trong, lại là lạnh lùng lãnh đạm.

Cái lạnh này hoàn toàn khác với đỉnh tuyết Phương Triệt, cái lạnh này, có thể thấu xương tủy con người, lạnh nhạt trong suốt phẳng phất trong không khí vây quanh nàng.

Khi Tần Mạt nhìn lại, cái Phương Triệt toàn là biểu hiện giả dối, chỉ là cái tên tiểu tử thoắt đó giả vờ. Mà cái lạnh của Vương Tử Dục, kết hợp với dáng người quyến rũ dễ thương của nàng, lại tản ra một sức mạnh rung động mê hoặc lòng người. Giống như là lá và hoa cây trúc đào[29], diễm lệ vô song, mà toàn thân lại có kịch độc.

Hoàn toàn theo bản năng, mắt Tần Mạt hơi nheo lại, cảm giác hưng phấn đánh hơi được con mồi sôi trào trong máu của nàng. Câu dẫn người con gái này, sẽ rất thú vị đây!

"Ai da Tần Mạt!" Trong giọng nói của Trần Yến San lộ ra kinh ngạc tràn đầy, "Bạn cùng phòng của chúng ta đây sao? Trời ạ! Thật giống người mẫu! Quá xinh đẹp!"

Tần Mạt giống như bị giọt gáo nước lạnh vào đầu, trong nháy mắt quay lại hiện thực, hưng phấn cái gì, câu dẫn cái gì, cảm giác cái gì, trong nháy mắt biến mất sạch trơn!

Cho dù là một người đàn ông có thói quen trăng hoa, khi nhìn thấy Vương Tử Dục thì phản ứng cũng không kỳ lạ như Tần Mạt vừa rồi. Nhưng bạn nhỏ Tần Mạt đáng thương của chúng ta, nàng đã không còn có tư chất của đàn ông nữa rồi, dù có mỹ nhân đặc sắc xuất hiện trước mặt nàng, nàng cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, không làm gì được.

Bên trong một người đàn ông, kỳ thực tràn ngập lòng ham muốn tiến công, vì thế một công tử quần nhung chỉ biết ăn uống chơi bời, cũng có lúc hiếu chiến. Dưới tình huống như vậy, lý trí đạo đức các thứ... dễ dàng bị người ta ném sang một bên. Nhưng con người cũng không phải là sinh vật được tạo thành từ dục vọng và xúc động, nói cách khác, trải qua hết lên rồi xuống từ kiếp trước tới kiếp này, lý trí Tần Mạt đã đủ mạnh để khắc chế xúc động.

Cuộc sống của Tần Mạt bây giờ rất giản dị, vui vẻ, rục rờ, không nói đến những thứ cực khổ kia, nàng không hề muốn phá hủy hạnh phúc hiện giờ.

Ví như Tần Văn Đình, ví như Tần Văn Chí, ví như có đôi khi Tần Mạt không thể nào thích Tần ba, còn có Tần mẹ rất bình thường. Những thứ đó, tất cả đã được Tần Mạt tiếp nhận rồi, hơn nữa còn rất quý trọng.

Có một loại độc không thể chạm vào, một khi đã đụng vào, tương lai sẽ không thể nắm trong tay nữa.

Tần Mạt hít sâu một hơi, lại xoay người tiếp tục đi lau chiếu.

Trần Yến San nhảy đến trước mặt Tần Mạt, vừa vờn tay kéo vạt áo của nàng, vừa nghiêng đầu đánh giá người bạn cùng phòng mới đến.

Phía sau Vương Tử Dục còn có vài nam sinh đi theo giúp nàng cầm sách vở, chặn màn gối đệm, phần lớn biểu tình của các nam sinh này vừa khản trương lại hưng phấn, đáng vẻ đúng là bị Vương Tử Dục mê hoặc đến thất điên bát đảo. Bọn họ bên cạnh việc làm nền cho Vương Tử Dục, bằng mọi lực lộ rõ rành rành với cơ sở lũy thừa này, cũng kiên luôn nhân công khuôn vác cho nàng.

Trần Yến San ngoài hiếu kỳ, còn có cực kỳ hâm mộ. Phong thái và sức quyến rũ của Vương Tử Dục khiến các nữ sinh này phải ngược nhìn, cũng là lần đầu nàng thấy gái như vậy.

"Cậu là bạn cùng phòng mới của mình? Cậu tên gì? Mình là Trần Yến San, đây là Tần Mạt, còn đây, là Khương Phụng." Trần Yến San chỉ chỉ vào cô gái đối diện đang lau khung giường, là Khương Phụng, nàng đến muộn hơn Trần Yến San một lát, vì gần như là không có gì nổi bật, cho nên rất dễ bị người ta bỏ qua.

Tần Mạt thật ra thì cũng thuộc về cái loại không có gì nổi bật này, nhưng khi nàng và Trần Yến San quen nhau là trường hợp đặc biệt, nên mới khiến Trần Yến San thân thiết với nàng hơn một chút.

"Vương Tử Dục." Vương Tử Dục đáp lại rất đơn giản, giọng nói của nàng trầm thấp, giống như là rượu nguyên chất vang vọng trong chén thủy tinh, khảm êm tai.

"Vương tử?" Trần Yến San che miệng cười không ngừng, nàng nắm góc áo Tần Mạt, "Tần Mạt, tên bạn ấy thật thú vị nhỉ."

Tần Mạt gật đầu, không nói tiếp.

Biểu tình Vương Tử Dục thờ ơ như trước, sau khi nàng trả lời tên xong thì không nói nữa. Chỉ hờ hững đi vào, dựa lưng vào vách tường trái chiếu, sau đó nhận đồ trong tay các nam sinh, tự thu dọn.

Nhất thời, cả gian phòng yên lặng trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: Sen nhỏ lúc chiều tà

Sau khi ăn tối xong, phòng ngủ của Tần Mạt có tổng cộng bảy nữ sinh vào ở. Trời chạng vạng tối thì cô bé tên Triệu Vũ đến, vóc dáng bậc trung, không quá xinh đẹp, nhưng có vài phần đáng yêu khá ái. Thoạt nhìn thì bình thường, lại là một cô bé đầy sức sống, có thể khiến người ta có cảm giác khá thân thiết.

Khi các ngọn đèn bật sáng trong khu ký túc, các cô bé cũng tụ tập về phòng mình. Tần Mạt sớm đã sớm giặt xong quần áo, lúc này đang ngồi trên giường xem sách giáo khoa mới. Nàng vừa lật sách, vừa ghi tên mình lên mỗi quyển, còn vẽ thêm mấy cảnh trúc nhỏ làm dấu hiệu. Tần Mạt năm đó được người hiểu chuyện tôn xưng là Hoài Hư cư sĩ, cũng chính vì hẳn thích lấy cảnh trúc làm ấn nhân chương[30].

Tuy nhiên, Tần đại công tử thật ra cũng không bị nghi oan đến nửa điểm cái phẩm chất giả tạo của mình.

Lấy trúc làm gương, chính là yêu cầu của Tần cha với Tần Mạt. Tần đại công tử năm đó cư xử có phần nông nổi, vì thế lấy cảnh trúc làm nhân chương, coi như cũng ra dáng, chặn miệng cha già lẩm bẩm lại.

"Phụ thân à, nhĩ tử năm đó không tốt, giờ cũng chỉ vẽ mấy cảnh trúc này hoài niệm về phụ thân thôi..." Tần Mạt vẽ xong, trong lòng bỗng đau xót. Dù nàng có nhiều bất mãn với cái nhà cao cửa rộng đó, nhưng đó là nơi hẳn" sinh ra và lớn lên. Vinh hoa kiếp trước của nàng, học thức và tính tình của

nàng, cũng là hình thành từ ngôi nhà lớn đó.

Uống nước phải nhớ nguồn, Tần Mạt tuy bước binh, nhưng tuyệt không thể vong ân bội nghĩa. Ông nuôi dưỡng như trời biển, năm đó nàng làm quản nhưng, một mặt chỉ biết đề phản kháng cuộc đời trước mắt, thật ra, đã là bất hiếu.

“Phụ thân, nhi tử không hiểu chuyện. . .” Tần Mạt đóng nắp bút lại, ký ức âm thầm chảy trong lòng nàng. Trước khi mất đi, nàng không hiểu điều đáng quý trong đó, sau khi mất đi, cũng đã cách một kiếp người rồi. Khoảng cách ngàn năm, nàng có cuộc sống mới, mà Tần phủ kia, thật ra đã thành lớp bụi bị chôn sâu trong kẻ hồ lịch sử rồi.

“Tần Mạt, chán quá nói chuyện gì đi?” Trần Yến San chống cằm nằm ỉ trên giường, “Giường này nằm đau người quá, ời. . .”

“Chán thì đọc sách đi.” Tần Mạt quay đầu nhìn nàng khẽ mỉm cười, lại cúi đầu nhìn một đồng sách trên giường, đầu có điểm đau. Toán học? Đây là thiên thư; Ngữ văn? Khác thời đại, chương ngại khó hiểu; Anh ngữ? Tần Mạt vẫn đang cố khắc phục tiếng chim của mình; vật lý, hoá học, sinh vật? Tuy những khái niệm này rất thú vị, nhưng công thức lại chẳng đáng yêu tí nào.

Có điều mục tiêu của Tần Mạt chính là học bổng—bạn nhỏ Tần cần rằng một cái, vì học bổng, ta phải nhin!

Dù sao hiện tại nàng chẳng có gì để giải trí, thời đại này không ai có thể bàn luận cảm kỳ thi họa cùng nàng, cũng chẳng thể nam nữ tình thường phong hoa tuyết nguyệt. Không còn công từ quần nhưng với tiền đồ xán lạn nữa, Tần Mạt vì cuộc sống, có gì mà không thể nhin?

Cửa bỗng truyền đến tiếng gõ nhẹ, sau đó cánh cửa khép hờ bị đẩy ra, giọng nói một người đàn ông trung niên vang lên: “Các bạn học, chú ý một lát, thầy giáo có vài chuyềng báo.”

Các cô gái chú ý đến, nhìn ra ngoài cửa.

Nơi đó là thầy chủ nhiệm lớp mười 19 Chương Quốc Phàm đang đứng. Thầy Chương khoảng bốn bảy, bốn tám tuổi, làn da đen sẫm, khoe mắt nếp nhăn hình đuôi cá, đặc biệt khi cười lại càng nhìn rõ. Chỗ thái dương tóc hơi bạc, thoáng nhìn có vẻ thân thiết.

Trần Yến San lớn gan nhất, Chương Quốc Phàm vừa dứt lời, nàng liền hỏi: “Thầy Chương, có chuyện gì vậy?” Nói xong, nàng đã từ trên giường xuống dưới, chạy bước nhỏ đến trước mặt Chương Quốc Phàm.

“Là San San à, hôm nay có khỏe không? Quen phòng chưa?” Chương Quốc Phàm cười càng thân thiết, dáng vẻ thoát nhìn đặc biệt hiền lành.

“Được rồi ạ, không quen cũng phải quen!” Trần Yến San cong môi.

“Ha ha, cứ từ từ quen là được rồi.” Chương Quốc Phàm đưa tay vỗ vỗ vai Trần Yến San, sau đó dùng tay kia giơ cao cuốn sổ đỏ trong tay, “Các trò khi lấy sách hôm nay có thấy cuốn này không?”

Tần Mạt nhìn chồng sách, quả nhiên có một quyển sổ nhỏ như thế. Nhưng vì quyển sổ tay thoát nhìn quá vụn vặt, cho nên nàng cũng chẳng để ý.

“Từ hôm nay trở đi, mọi người đã thành học sinh cấp III rồi. Học sinh trung học không phải là học sinh cấp II nữa, từ thiếu niên thành thanh niên rồi, cho nên thầy đặc biệt lưu ý các em, hi vọng mọi người có thể có một khởi đầu tốt, có thể nắm chặt ba năm trung học này trong tay. Nội quy ở trong cuốn sổ tay đó, thầy không yêu cầu các em có thể trở thành một học sinh giỏi năm liền, nhưng nếu như phạm sai lầm lớn, các em đừng trách thầy nghiêm khắc trừng phạt.” Chương Quốc Phàm không nhanh không chậm nói, giọng nói bình thường, nhưng lại rất chân thành.

Tiếp theo ông còn nói thêm vài điều nữa, sau đó bắt đầu nói đến chuyện tập quân sự: “Từ ngày mai bắt đầu tập quân sự, các em chú ý, tập quân sự yêu cầu chung là dậy lúc năm rưỡi sáng, sáu giờ tập thể dục, bảy giờ ăn sáng. Lịch cụ thể huấn luyện viên sẽ nói với các em sau, địa điểm tập là ở quảng trường, các em chú ý không được đến muộn, kỷ luật của quân đội, không quan tâm đến việc em là trai hay gái đâu biết chưa?”

Nói xong lời cuối cùng, ông lại cười hiền lành, càng tỏ vẻ thân thiện.

“Giờ chỉ định Trần Yến San làm trưởng phòng tạm thời của các em, sau khi hoàn thành xong đợt tập quân sự này tôi sẽ tiến hành bỏ phiếu dân chủ để định lại. Được rồi, các em nghỉ sớm đi, mười rưỡi phải tắt đèn, mọi người để ý thời gian nhé.” Chương Quốc Phàm im lặng rồi nói, “Hôm nay vừa mới khai giảng, căn phòng này là của các em, sau này giáo viên cũng không được lên! Được rồi, mọi người không phải gò mình nữa, tôi đi đây!!”

Các cô gái vốn lo lắng cuối cùng cũng thả lỏng cười thành tiếng.

Chương Quốc Phàm đi rồi, không khí trong phòng ngủ dần sôi nổi lên. Khương Phượng vốn trầm mặc thậm chí còn chủ động đáp lời Trần Yến San: “Trần Yến San, gan cậu lớn ghê, dám nói chuyện với thầy như thế.”

Trần Yến San đắc ý hếch cái mũi nhỏ lên, dùng giọng nói rất c kính nghiệm dạy Khương Phượng: “Ai da, sợ gì chứ, dù sao cậu cứ coi thầy như chú bác của mình, có gì phải sợ chứ, thầy cũng không ăn thịt người đúng không? Cái gì, cậu tên gì thế? Mình nói cậu nhé, cậu nhất gan quá, cậu phải nói nhiều vào, cậu xem cậu ít nói như thế, mình còn chẳng nhớ cậu tên là gì. . .”

Bạn nhỏ Trần đúng là không có máu sợ, Tần Mạt lắc đầu, tiếp tục phấn đấu cùng sách vở của nàng. Nàng tính đọc qua hết một lượt, chuẩn bị trước tâm lý cho tốt.

Lữ Lâm ngồi phía đối diện đang góì đồ bỗng nói chuyện với nàng: “Tần Mạt, cậu chăm học thế?”

“Giờ cũng chẳng có chuyện gì khác để làm cả.” Tần Mạt cười cười, tầm mắt đổi vị trí, không nhìn vào sách vở nữa.

“Có thể đọc sách giáo khoa để giết thời gian, cậu thật lợi hại.” Mất Lữ Lâm sáng long lanh, người nàng tuy béo, làn da lại trắng nõn nà, thoạt nhìn phúc hậu, nhưng thật ra rất dễ thương.

“Đúng a, rất lợi hại.” Triệu Vũ Hồng nằm bên trên Tần Mạt bỗng thò đầu ra, nàng sợ hãi than, “Minh cảm quyền sách đã nhức đầu rồi, Tần Mạt, về sau nếu mình có gì không hiểu, thì hỏi cậu nhé!”

“Minh cũng không hiểu.” Tần Mạt cười khò.

“Hỏi mình, hỏi mình này!” Trần Yến San vỗ ngực, đuôi lông mày nhếch lên, “Minh mà cũng không hiểu, sẽ tìm đàn anh đến giải cho chúng ta. Minh chính là trưởng phòng nhé, các cậu phải tin mình!”

Lữ Lâm nhăn cái mũi nhỏ lại: “San Sanánh rắm thôi!”

Các cô gái nhao nhao cười thành tiếng, trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác ấm áp nhẹ nhàng đã tràn ngập cả gian phòng, nỗi xa lạ dần nhạt nhòa đi trong âm điệu cười.

Thì ra các cô bé xa lạ không quen nhau, từ cẩn thận thăm dò, rồi đến bước đầu kết bạn, tình bạn của tuổi trẻ thì ra chỉ giản đơn như thế.

Cả phòng 506, chỉ có Vương Tử Dục lạnh lùng không tham gia náo nhiệt. Nàng không chủ động nói chuyện với người khác, cũng không có ai chủ động nói chuyện với nàng. Tuy tướng mạo và trang phục của nàng vô cùng chói mắt, nhưng giữa những cô bé rạng cười rực rỡ này, nàng lại chỉ là một món đồ trang sức đẹp để màu trắng đen, mờ nhạt giống như chưa từng tồn tại.

Một đêm trôi qua, một ngày mới sắp đến.

Trong giấc mộng khóe miệng Tần Mạt khẽ nhếch: tập quân sự, có lẽ sẽ rất khổ, nhưng nàng cũng rất mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Thiết lệnh vô tình

“Pí po——!”

Sáng sớm, ánh mặt trời vừa ló dạng, tiếng còi báo thức đã dồn dập vang lên xé tan màn tĩnh lặng của vườn trường.

Tiếng còi vọng lại, sau năm tiếng liên tục, đài bắt đầu vang lên tiếng kêu gọi rèn luyện mạnh mẽ sục sôi, tiếp theo là âm thanh ồn ào, ríu rít lan khắp cả sân trường.

Trong phòng 506 nhà F, Tần Mạt là người đầu tiên mở to mắt. Vì đột hệ kiên trì dậy sớm, cho nên nàng dễ dàng xoay người đứng dậy, sau đó cầm quần áo tập quân sự bước vào phòng vệ sinh. Trong lòng nàng đã sớm có quyết định, một phòng có bảy người, mà nhà vệ sinh lại nhỏ như thế, nàng làm xong sớm nhất, thì đỡ phải chen chúc với người khác.

Một cách thành thạo, Tần Mạt đổi áo ngủ thành trong phục quân đội, trên người còn đeo thêm thắt lưng. Nhưng quần áo này hơi thô ráp, thắt lưng giả ra nên khá cứng, Tần Mạt mặc lên thì cảm thấy khó chịu như cả người buộc thêm một tảng đá lớn vậy. Cái này căn bản là không thể so sánh được với tơ lụa gấm vóc kiếp trước của nàng, nhưng hiện giờ thứ vải cotton phổ biến nhất kia, so với cái loại vải này còn thoải mái hơn nhiều.

Tần Mạt khó chịu xoay người, cố nén cảm giác bức bối toàn thân, lại rửa mặt thật nhanh. Sau năm phút, các cô gái khác mới ì ềo, ồn ào vườn người bước xuống giường. Người đầu tiên là Vương Tử Dục, nhưng nàng vẫn quen tính trầm mặc, chỉ có đôi mắt xinh đẹp mở to, mắt đen mơn mởn, không ngờ lại có một sự quyến rũ khác.

Tần Mạt không nhìn nàng, xoay người đi dọn giường.

“Aaa——!” Đang chống tay ngọ nguyệt tỉnh dậy, Trần Yến San bỗng hét to một tiếng “Trời ơi, ngày nào cũng pí po thế này thì chết mất, mình còn muốn ngủ nữa mà!”

Tần Mạt hơi nghiêng đầu, cười cười, đi vài bước đến bên giường Trần Yến San, tự bóp mũi mình, giả giọng phần tử khủng bố nói: “Bé con, nhanh lên nà đại gia ta muốn cướp rồi đây! Hừ hừ, nếu bé không nhanh lên, ta sẽ ném bé vào chảo dầu rán giòn!”

Tay chân Trần Yến San hươ loạn, kêu ầm ĩ cả lên.

Mãi cho đến nhiều năm sau này, khi Trần Yến San nhớ lại những ngày hai người mới quen, còn nói với Tần Mạt: “Thật ra khi đó mình đã cảm thấy cậu có tiềm chất đặc biệt để làm bà quân gia rồi, cậu quân cả lúc mình ngủ đến lúc dậy, giặt quần áo và dọn vệ sinh cậu cũng quân, khi mình tìm nam sinh nói chuyện tình cảm, cậu cũng giáo huấn mình không ít. Trời ạ, chừng nào thì cậu không gây tai họa cho mình nữa chứ!”

Tần Mạt khẽ vươn ngón tay, nâng cái cằm nhỏ của Trần Yến San lên: “Bé con, thật ra ta đã sớm thích em rồi. Nếu như em không thích tên kia, có thể ném hán đi lúc nào cũng được, bốn công tử sẽ luôn ở đây chờ em!”

Trần Yến San dùng bộ dáng điên cuồng nhanh chóng thoát khỏi Tần nhị cô nương.

*****

Tập thể dục buổi sáng còn náo nhiệt hơn so với tường tượng của Tần Mạt, đây là một cảnh tượng vĩ đại nàng chưa từng gặp bao giờ.

Vĩ đại không phải vì số người—trên thực tế, cả khối 10 của trường Thị Tam có tất cả một ngàn hai trăm người, con số này thật sự chẳng đáng là bao.

Tần Mạt đã từng thấy mười vạn cấm quân duyệt binh, một cảnh toàn áo giáp lưỡi mác, hàng ngũ ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, nhiệt huyết sôi trào. Nhưng số mệnh của chiến sĩ là sa trường, cấm quân Bắc Tống có bao nhiêu năm không phải ra sa trường chứ? vệ kinh đô và các tỉnh lân cận, đồng thời cũng bảo vệ sự an nhàn và phú quý, người ta kính sợ cấm quân, chỉ vì áo giáp lưỡi mác của họ, chứ đâu phải bản thân họ.

Bỏ lớp áo giáp kia đi, bọn họ chẳng là gì cả. Gia Hựu xa hoa lãng phí, Tần Mạt chẳng lẽ còn không rõ?

Nhưng trước giờ Tần Mạt chưa từng thấy, nhiều người trẻ tuổi với gương mặt non nớt như thế, ăn mặc thống nhất lại đầy sức sống, hướng đến sự tốt đẹp của ngày mai, cùng tập trung ở một nơi.

Có lẽ bọn họ không hiểu kỷ luật nghiêm minh, có lẽ bọn họ còn muốn oán hận vài tiếng, có lẽ bọn họ chưa từng nghĩ đến việc huấn luyện này đến cuối cùng cũng chỉ mang tính hình thức, hay là có thể mang đến cho họ thứ gì. Nhưng mà, bọn họ có tuổi trẻ, họ có thể cười rạo rỡ, vui sướng mà khóc, lớn tiếng mà kêu la. Bọn họ có thể vấy sức cuốn hút tuổi xuân đến từng góc của sinh mệnh, bọn họ có thể được người ta khích lệ, lớn tiếng đáp lại: “Tôi có thể làm được!”

Giống như bây giờ, không ít học sinh đang tìm đại đội của lớp mình, nhưng hình như không có đội ngũ nào là chính tề cả. Nhóm học sinh đứng xiên xiên vẹo vẹo, trong hàng ngũ thì nói chuyện nhao nhao. Tần Mạt và Trần Yến San đứng cạnh nhau, nhìn phải nhìn trái cũng không tìm thấy vị trí của mình.

Tiếng giầy da giẫm chân tại chỗ bỗng truyền đến từ một bên quảng trường, bên cạnh đó còn có tiếng kêu điên hình “một hai một”.

Trần Yến San kéo tay áo Tần Mạt, sợ hãi than: “Thì ra các giáo viên đã tập hợp nhìn bước đều kia, woa, đều quá! Đẹp trai nữa!”

Tần Mạt lại bị sét đánh, tuổi trẻ thật tốt.

Nhưng hai mươi phút sau, không ai nghĩ huấn luyện viên này đẹp trai nữa.

Huấn luyện viên là thằng nhóc chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, đầu húi cua, mặt tròn tròn mang nét trẻ con, nếu không phải làn da quá đen, thân thể lại cao lớn rắn chắc, có khi nhìn còn không đến hai mươi tuổi.

Huấn luyện viên trẻ tuổi tên là Chu Nguyên, một khuôn mặt tươi tắn mang theo nét hiền lành, nhưng động tác của hán lại chẳng có đến nửa điểm thân thiện.

“Đứng thẳng đứng thẳng.” Mắt Chu Nguyên nheo lại, “Cả đám bị sụn xương à! Xương cốt các trò đều bị chó ăn mất rồi đúng không! Đứng thẳng cho tôi, bây giờ tôi còn chưa yêu cầu các trò xếp hàng, các trò phải học đứng thẳng trước cho tôi đã! Hừ, nếu đứng không thẳng, tôi không quan tâm trò là nam hay nữ, toàn bộ hít đất cho tôi!”

Lời nói của Chu Nguyên khiến tiếng thì thầm trong đại đội tắt hẳn, nhưng các học sinh cũng chẳng để vào đầu. Có người lau mồ hôi, có người vuốt tóc, còn có người dụi mắt, đủ loại động tác, lại nhao nhao náo loạn lên.

“Khép hai chân lại, tay dọc mép quần, thẳng lưng lên!” Chu Nguyên quát lớn: “Giờ tôi đếm ba tiếng, nếu không làm được, toàn bộ bước ra khỏi hàng!”

Tần Mạt biết rõ kỷ luật trong quân đội nghiêm minh thế nào, vội vàng lên tinh thần, đứng thẳng tắp.

“B

Hai!

Một!” Ba chữ rơi xuống, sắc mặt Chu Nguyên nghiêm lại, bước đến trong đội ngũ của bọn họ, giữ lấy vai một nam sinh đứng cuối hàng ném thật mạnh sang bên!

Bịch!

Tiếng thân người nặng nề ngã xuống không ngừng làm chấn động thính giác mọi người, càng chấn động dữ dội tâm linh mọi người!

Chu Nguyên chẳng những nói được thì làm được, hơn nữa còn chẳng cho thời gian để mọi người phản ứng. Hắn bắt được một, chẳng nói chẳng rằng, cứ như vậy hung ác đầy ngỗ. Động tác này nhanh nhẹn dũng mãnh, ngang ngạnh bá đạo, một luồng khí huyết quân nhân nhuộm đỏ cả khuôn mặt búp bê của Chu Nguyên. Mọi người lại nhìn hắn, tự hỏi làm thế nào lúc đầu có thể nhìn ra hắn ta gọi cảm và hiền lành dù chỉ là nhỏ nhất?

“Em, em em...” Chu Nguyên chỉ liên tiếp vào vài người, trong đó còn có hai nữ sinh, “Toàn bộ ra khỏi hàng! Nam hít đất năm mươi cái, nữ hít đất ba mươi cái, bây giờ bắt đầu!”

Giờ chẳng ai dám cho lời Chu Nguyên là đùa nữa, mọi người còn không dám thở, chỉ đứng thẳng nghiêm chỉnh. Vài người bị chỉ, bao gồm cả nữ sinh, cũng ngoan ngoãn cúi người, chuẩn bị hít đất.

“Tôi nói cho các em biết, đến tay tôi, không còn là học sinh Thị Tam nữa, toàn bộ là lính của tôi! Các em hiểu chưa?”

“Đã hiểu!” Các học sinh đáp lại thưa thớt.

“Các em dùng sức lực như thế nói với tôi à! Lớn tiếng lên!”

“Đã hiểu!” Mọi người đồng loạt hô to.

“Không nghe thấy! Tiếp tục!”

“Đã hiểu!” Mọi người khàn giọng hô to, dường như tất cả sức mạnh đều đem ra hết.

Tần Mạt đứng ở trong đó, hốt hoảng quên cả thân phận địa vị, kiếp trước kiếp này. Không khí quân đội lại có thể lây sang con người, chỉ là một thầy huấn luyện, chỉ là một nhóm học sinh, nhưng bên cạnh người lính chân chính, dưới sự ảnh hưởng của tập thể, tinh thần mỗi người lại tăng thêm một bậc.

Ai cũng không muốn làm kẻ hèn nhát, huống chi là những thiếu niên thiếu nữ đầy nhiệt huyết này.

“Làm lính của tôi, các em chỉ cần làm được ba điểm!” Chu Nguyên hét lớn, “Thứ nhất, phục tùng! Thứ hai, phục tùng! Thứ ba, phục tùng!”

Toàn học sinh im lặng, không đếm được có bao nhiêu ánh mắt dồn về phía Chu Nguyên.

Chu Nguyên bình thản ung dung, lạnh giọng quát chói tai: “Hiểu chưa? Trả lời!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Con gái yêu kiều

Ban đêm một mối, các cô gái buôn chuyện kinh nghiệm lần đầu tập quân sự của các nàng.

Trần Yến San chu miệng nhỏ, hàm hừ: “Minh không chịu nổi! Minh muốn xin nghỉ! Minh muốn nghỉ học! Lão Chu Nguyên chỉ giỏi lừa dối! Đây là hành xác! Là trái pháp luật!”

Lữ Lâm mở gói đồ của nàng, lấy ra một gói kẹo hoa quả to chia cho mọi người cùng ăn; “Ăn chút gì đi, gần đây mình ăn được nhiều hơn trước, trước giờ mình chưa từng cảm thấy thức ăn căng tin lại ngon đến vậy!”

Khuông Phụng ngồi trên giường phẩy quạt: “Thật ra mệt nhất chính là đứng kiểu quân đội. Đứng một giờ thật mệt người, so với đi bộ chục dặm đường còn mệt hơn.”

Triệu Vũ Hồng buồn rầu bứt tóc: “Đi đều cũng rất mệt á, dầm dẫm chân cũng mệt nữa. Thật buồn chán, lại chẳng có hoạt động gì, chẳng giống tập quân sự vui chơi trong truyền thuyết gì cả. Còn cả da mình nữa, mấy ngày nay rám đen, tóc mình, bị chụp cái mũ gỗ kia, làm khô cả một đoạn, thật đáng thương...”

Trần Song Song lại hăng hái: “Có dùng kem chống nắng không, cậu dùng loại nào? Mình dùng Nurse, hiệu quả không tệ, giờ da cũng không xấu lắm.”

“Tốt thật à? Mình dùng Johnson, không ngờ căn bản lại không ngăn được cái loại phơi nắng này!” Triệu Vũ Hồng vội giục, “Mau đưa kem của cậu cho mình xem, nếu tốt thật, cho mình mượn dùng đi, tập quân sự xong mình sẽ mua trả cậu nhé?”

Tần Mạt đi ra từ trong phòng tắm, liền nghe Trần Yến San sợ hãi than: “Mạt Mạt, cậu cũng đen nhiều rồi, trước giờ mình còn chưa thấy cậu dùng kem chống nắng hay là sản phẩm dưỡng da gì đó. Cậu không cần à? Ai da, cậu như thế thì sao được?”

Tần Mạt dừng bước, biểu tình

Sử dụng sản phẩm dưỡng da? Nàng còn không có khái niệm này, lại nói đến những thứ bất tiện đó, nàng căn bản không nên lãng phí tiền. Giờ Tần Mạt không quan tâm đến mình đẹp hay xấu, xấu thì sao, Tần đại công tử đã ném nhiều hồng nhan họa thủy rồi, giờ chỉ cần tư vị bình thường thôi.

Lại nói Tần Mạt thật ra cũng không phải xấu lắm, chỉ là so với những tuyệt sắc mà nàng gặp, đáng về hiện giờ của nàng có vẻ quá mức bình thường mà thôi. Nhưng trên đời này tóm lại mỹ nữ vẫn chiếm số ít, người bình thường chiếm đa số. Chỉ cần ngũ quan cân đối, không phải dạng không đứng đắn, vậy cho dù có không ăn điểm với người khác, cũng khiến người ta không nhìn với con mắt không tốt.

Huống chi tuổi xuân vốn là đẹp nhất, giờ Tần Mạt lại cảm thấy cuộc đời trộm được này, thật ra là may mắn. Đương nhiên, nếu như không phải biến thành cô bé, mà là cậu bé, thì càng hoàn mỹ. Tần Mạt thậm chí không quan tâm mình sẽ biến thành một cậu bé xấu xí, nhưng vận mệnh sẽ không vì ý muốn của nàng mà đổi lại vị trí. Tần đại công tử phong lưu tuấn tú biến thành Tần nhị cô nương vô cùng bình thường, đây đã thành sự thật, nghĩ nhiều chỉ vô ích.

Tần Mạt vừa lau tóc vừa đi lại gần giường mình, vô tình ngẩng đầu, lại nhìn thấy Vương Tử Dục đang nằm cạnh giường Trần Yến San với sắc mặt tái nhợt, mắt phượng nhắm lại, đáng về đau đớn thống khổ.

Do dự một chút, cuối cùng Tần Mạt không thể kìm được tia thương tiếc sâu trong đáy lòng, mở miệng hỏi nàng: "Vương Tử Dục, cậu không khá?"

Vương Tử Dục vốn nghiêng ra phía ngoài, Tần Mạt vừa hỏi, nàng chỉ khẽ mở to mắt, lại xoay người, hướng mặt vào trong vách tường, hoàn toàn chỉ rõ là nàng không muốn quan tâm đến bất kỳ kẻ nào.

Trần Yến San nhẹ nhàng tóm vạt áo Tần Mạt, thấp giọng nói bên tai nàng: "Mạt Mạt, con bé này kỳ lắm, cậu đừng quan tâm đến nó."

Tần Mạt than nhẹ, cũng chỉ có thể bỏ đi. Nàng không phải người hiền lành, không có thói quen nhiệt tình với người mặt lạnh, Vương Tử Dục đã không cảm kích, Tần Mạt cũng chẳng quan đến nữa.

Các cô gái vẫn tám chuyện đến lúc tắt đèn. Các nàng nói về tập quân sự, thành tích, làm đẹp, quần áo, còn có con trai lẫn đàn ông.

"Huấn luyện viên của chúng mình nếu không hung dữ như thế, thật ra thầy ấy cũng rất đẹp trai đấy!" Đây là lời Triệu Vũ Hồng nói.

Trần Yến San còn cười hi hi trêu ghẹo nàng: "Mura nhỏ[31], nếu cậu không hành động dứt khoát, thu Chu Nguyên ca ca vào dưới váy, thì hãy giúp chúng mình thoát khỏi biển khổ đi!"

Lữ Lâm lại nói: "Mình cảm thấy lớp trưởng Phó Liên Đình của chúng ta còn đẹp trai hơn!"

"Ai da không được!" Trần Song Song kinh hô, "Lữ Lâm, cậu nhìn thế nào vậy?"

Trần Yến San nhảy mắt: "Mình nhớ mà, lớp trưởng của chúng ta là chàng trai biển cả, đ ánh mặt trời đấy, đúng không Lâm Lâm?"

Các cô gái càng ồn ào hơn, Tần Mạt ngồi trên giường im lặng lật sách, trong lòng lại thật kinh ngạc.

Các nữ tử hiện đại quả nhiên khác với phái nữ thời phong kiến, các nàng chẳng những có thể đi học cùng nam tử, còn có thể chẳng hề ngại ngùng thảo luận đề tài về nam giới như thế. Nếu là ở năm đó, các cô nương khuê nữ mà dám nói như thế, chỉ sợ đã sớm bị chụp cái mũ không tuân thủ lễ giáo rồi.

Tần Mạt và Tần Vân Đình sớm chiều sống chung hai tháng, Tần Vân Đình lại chưa từng dùng ngôn ngữ ngả ngớn như thế nói về nam giới trước mặt nàng. Trần Yến San lại thường hay than thở đẹp trai với xấu xí với Tần Mạt, nhưng cái gọi là "thu vào dưới váy" này, cũng là lần đầu tiên Tần Mạt nghe thấy.

"Quả nhiên là cái thế giới kỳ quái, xem ra những thứ mình hiểu kia còn lâu mới đủ." Tần Mạt đang lật sách, bỗng hiện lên một ý niệm trong đầu: "May mà không phải nghe thấy lời nói thế này từ bốn tháng trước, khi đó trái tim mình vẫn chưa đủ sức để chấp nhận."

Các cô bé phần lớn đều vô tư vô lự, ngoài việc đọc sách dĩ nhiên chính là yêu đương tình báo anh anh em em. Tình yêu trong truyện cổ tích mãi mãi hấp dẫn như thế, hơn nữa đối với những cô gái vừa mới chớm nở nụ tình mà nói, các nàng có quá nhiều ảo tưởng tốt đẹp. Nếu không thì phim thần tượng sao có thể có thị trường lớn như thế? Đương nhiên, Tần Mạt tuy luôn hiểu rõ phái nữ, nhưng nàng chỉ hiểu rõ phái nữ Đại Tống, ở thời đại này, nàng muốn nhận thức, còn nhiều thứ chưa rõ lắm.

Không có cùng tích cách như những cô bé trẻ tuổi này, dù có cùng tuổi đi nữa, cũng sẽ khác kinh nghiệm và thân phận. Nếu như Tần Mạt muốn dùng một khái niệm để khái quát hiểu biết của nàng về phái nữ hiện đại, đáp án chỉ có thể là mãi mãi khó giải.

Tần Mạt năm đó là một quân nhưng phong lưu hiểu rõ nữ tử Bắc Tống, Tần Mạt hiện giờ lại biến thành một cô bé trung học bình thường, trong cái điệu kỳ này, còn khó lý giải đến cỡ nào?

Con gái xinh, con gái đẹp, con gái quyến rũ, con gái mềm mại, con gái dịu dàng... con gái... đều có lúc tao nhã, có lúc dung tục, có lúc rạng rỡ, cũng có lúc yếu ớt... mọi trạng thái, nói chung đều là người.

Tần Mạt mang tâm tình phức tạp khó nói thành lời chìm vào giấc ngủ. Tập quân sự đương nhiên rất mệt, trước kia Tần Mạt chưa từng nếm vị khổ này, có thể nhin xuống mà tập, còn mệt hơn là đoạn trải nghiệm ở bệnh viện Tây Bình trước kia. Không dám nhớ lại quãng thời gian trước kia nàng đã phải nhẫn nại thế nào, cũng là quãng thời gian đen tối nhất khiến kiêu ngạo và tự mãn của nàng đánh mất trong lặng lẽ.

Trong một giấc ngủ mệt mỏi, đêm dường như càng ngắn lại.

Tần Mạt cảm thấy mình chỉ vừa chớp mắt, khi mở to mắt đã là lúc rời giường. Nàng vẫn dậy đầu tiên, rửa mặt xong, lại là tiếng Trần Yến San la hét ầm ĩ, khiến nàng tỉnh hẳn từ trong cơn buồn ngủ mơ màng. Tần Mạt cười yếu ớt đi dọn giường.

Tâm tình nàng rất tốt, sinh hoạt trong tập quân sự tràn đầy sự hăng hái tích cực đồng thời bị gò bó, mỗi ngày nàng đều tự thuyết phục mình phải kiên trì một lần, cũng cảm thấy cả cơ thể và tinh thần đều thoải mái, mà tinh thần lại đặc biệt dâng cao.

Mãi cho đến khi tất cả mọi người đều rửa mặt xong, chuẩn bị xuống tầng tập thể dục, Tần Mạt chợt phát hiện Vương Tử Dục ôm bụng dựa vào bồn rửa mặt, sắc mặt trắng bệch và đau đớn.

"Mạt Mạt, bạn nhìn gì thế?" Trần Yến San giục nàng, "Mau lên, muộn rồi, Chu Nguyên phạt người rất nham hiểm và khủng bố đấy!"

Tiếng đài tràn ngập nhịp điệu tập thể dục buổi sáng dồn dập vang lên, Tần Mạt xoay người lại, muốn đi theo Trần Yến San, rồi lại hốt hoảng nghe thấy tiếng rên rỉ của Vương Tử Dục.

"Cậu đi trước đi, lát nữa mình ra ngay." Tần Mạt thầm cắn răng một cái, thương tiếc trong đáy lòng cuối cùng cũng chiếm phần hơn: "Nếu có thể, giúp mình và Vương Tử Dục xin nghỉ."

"Mạt Mạt!" Trần Yến San dậm chân, Lữ Lâm lại kéo lấy cánh tay nàng, nôn nóng nói: "Các cậu có đi không? Muộn rồi đấy!"

Tần Mạt nhẹ nhàng đẩy Trần Yến San ra, xoay người chạy vào phòng rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 11: Dũng cảm chiến thắng

Sắc trời còn chưa sáng, ánh đèn tiết kiệm năng lượng màu trắng lạnh lẽo chiếu lên người Vương Tử Dục, chiếu đến đường cong cùng với vẻ mặt mờ ảo như tranh.

Tranh vẫn là tranh tĩnh, người trong bức tranh đẹp nhưng nhợt nhạt, yếu ớt như một tượng gỗ trên trang giấy.

Đáy lòng Tần Mạt thất lại, khẽ thở dài: "Nếu cậu không khỏe, phải đi bác sĩ."

Vương Tử Dục nhếch môi lên, nàng khẽ ngừng đầu, ngay sau đó kêu lên một tiếng đau đớn, lại quay mặt sang chỗ khác. Nhưng Tần Mạt thấy rõ, bàn tay ôm bụng của nàng nắm chặt vào áo, ngón tay kia trắng lên, thấy rõ nàng đau đến mức nào.

"Tuy cậu không yêu quý bản thân, nhưng mình là bạn cùng phòng của cậu, mình không thể không lo cho cậu." Tần Mạt cau mày, dứt khoát đưa tay nắm lấy tay Vương Tử Dục, muốn kéo nàng đứng dậy đến phòng y tế.

"Cậu làm gì?" Vương Tử Dục như kinh sợ, lại nhảy dựng lên, lùi liên tục về phía sau, "Cậu buông ra! Buông ra!" Nàng vội vã kêu sợ, vẻ tao nhã lãnh đạm bình thường hoàn toàn biến mất ở một khắc này, đáng vẻ giờ như một cô bé mảnh mai bị kẻ ác ức hiếp, lo sợ không yên.

Tần Mạt buông tay ra, đứng là dờ khóc dờ cười. Nàng nắm đó đâu phải ác bá đi ức hiếp các cô gái, hiện giờ thì càng không có khả năng mà làm.

"Vương Tử Dục, mình không ăn thịt người, không phải mãnh thú hay nước lủ, cậu nhìn rõ lại xem mình là ai, cậu thấy mình có thể đối với cậu thế nào đây?" Tần Mạt cố kiên nhẫn, khuyên nhủ, "Nếu cậu thật s không muốn đi bác sĩ, thì nằm lên giường, nghỉ ngơi cho khỏe, mình xin phép huấn luyện viên giúp cậu, được không?"

Cơn mất lạnh của Vương Tử Dục khẽ di chuyển, cổ ngọc nửa cúi, cuối cùng khẽ ừ.

Tần Mạt lắc đầu cười cười, dịu dàng nói: "Mau đi nằm đi, lát nữa mình sẽ mang bữa sáng lên."

Ai ngờ Vương Tử Dục bỗng ngừng đầu, mặt lại đầy sương lạnh, giọng lạnh lùng nói: "Không cần cậu nhiều chuyện, cậu muốn đi thì mau đi đi!"

Sắc mặt Tần Mạt lúc này trầm xuống, hàng lông mày bỗng sắc bén vài phần. Trước giờ nàng không phải người có lòng tốt, hiện giờ sự tốt bụng của nàng lại bị Vương Tử Dục đáp lại bằng nguội lạnh, đương nhiên nàng sẽ không mặt dày tiếp tục đi lãng phí tình cảm của mình nữa.

Lời nói lạnh lùng của Vương Tử Dục và lời nói ác độc của Phương Triệt là hoàn toàn khác nhau, Phương Triệt có ơn lớn với Tần Mạt, hẳn nói lời ác độc chỉ là thói quen dùng từ của hắn, bản thân hắn cũng không có ác ý. Nhưng Vương Tử Dục đơn thuần chỉ là đuổi người ta ra ngoài ngăn chặn, nàng đã coi

thường tất cả, Tần Mạt cũng không vì vài phần sắc đẹp của nàng mà quên cả tự trọng của bản thân.

“Ai cũng không nợ cậu cái gì, cậu hãy tự trọng đi!”

Để lại câu này, Tần Mạt cũng không quay đầu bước nhanh ra khỏi đây.

Tiếng chuông đã hết, nàng đến muộn.

Từ xa nhìn lại, biết chính xác trên quảng trường là một mảnh yên tĩnh nghiêm trang. Tất cả đại đội đều đứng thẳng tắp, Tần Mạt tăng tốc đến đại đội 19 của mình, trong lòng dần tăng lên vài phần bất an.

“Đứng lại!”

Bỗng nhiên có một tiếng hét lớn vang lên, Tần Mạt quay đầu nhìn lại, liền gặp một vẻ mặt đen sẫm gầy teo, một người lính trung niên nghiêm túc đi đến. Hắn để đầu húi cua, hai vai rộng lớn, chính là tiểu đoàn trưởng của lữ quân sự này Tôn Hồng Ninh. Người này đừng nhìn đến dung mạo xấu xí, Tần Mạt đã tận mắt thấy hắn dạy bảo những huấn luyện viên đại đội trưởng kia, uy phong và tàn nhẫn, dọa phần lớn học sinh bị ám ảnh về hắn không thôi.

Cũng không phải Tần Mạt sợ hãi khí thế của hắn, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, cũng biết mình không có quả ngon để ăn rồi.

Tôn Hồng Ninh nhìn nữ sinh đi muộn bằng con mắt lạnh, lông mày dần dần nhăn lại. Phản ứng của Tần Mạt nằm ngoài dự liệu của hắn, nàng quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức còn mang theo hơi thở ung dung, hoàn toàn không giống với cô bé mười mấy tuổi.

“Tên họ?” Tôn Hồng Ninh từ từ hỏi, hắn đã chinh qua không ít lính mới bướng bỉnh, sẽ không vì người nào đó khác thường mà mất bình tĩnh. Hắn luôn tâm niệm giáo điều quân đội, cho dù đồng người lính chỉ là học sinh, hắn cũng không cảm thấy cần phải lượng tình gì.

“Tiểu đội 19, Tần Mạt.”

“Có biết đã vi phạm điều gì không?”

“Đến muộn.” Tần Mạt khẽ mỉm cười, trong lòng suy tính hình phạt mình sẽ lãnh phải. Dù sao cũng sẽ bị phạt, cứ thẳng thắn mà nhận.

“Tốt!” Mặt Tôn Hồng Ninh híp lại, cười đến vài phần kinh dị với Tần Mạt, “Tôi không cần nghe trò giải thích, tôi cũng không chấp nhận bất kỳ lý do gì, trò đã đến muộn, vậy bắt đầu từ giờ, đi vòng sân thể dục trước, chạy hai mươi vòng!”

Biết một vòng sân dài bao nhiêu không? Là ba trăm mét đấy, mà hai mươi vòng ba trăm mét, là sáu nghìn mét. Với thân thể của cô bé như Tần Mạt mà nói, chạy sáu nghìn mét, thật là muốn lấy nửa cái mạng.

Tôn Hồng Ninh nói xong câu đó, liền chờ nghe Tần Mạt kháng nghị. Người trẻ tuổi ngang bướng Hồng Ninh gặp quá nhiều, thậm chí hắn còn có thể liệt kê ra tám mươi một trăm tám mươi hành động và biểu hiện của họ, lúc này, hắn đang chờ nghe Tần Mạt phản đối. Mà tiếp theo hắn sẽ dùng thêm thủ đoạn hiệu quả hơn để xử lý kẻ đến muộn lại còn ung dung mỉm cười trước mặt hắn này.

Tần Mạt chỉ do dự trong khoảng khắc, lại khẽ gật đầu, đáp lại rất mạnh mẽ: “Dạ!”

Nói dứt lời, xoay người chạy lên đường quanh sân.

Không phải Tần Mạt chưa từng cầu xin tha thứ, nàng đùa bỡn với những kẻ vô lại cũng không ít, là một quân nhưng có thâm niên, thậm chí Tần Mạt còn hiểu rất rõ đạo tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu. Nhưng có lúc, người không thể tự lừa mình. Trên thế giới này thứ vô lại nhất không phải con người, mà là kẻ không thể nắm được vận mệnh. Tần Mạt đã trải qua nỗi khổ khó lường của vận mệnh, có thể nói một hồi xuyên qua biến thân lý kỳ mà quý dị đã khiến nàng hiểu rõ hơn, người không thể chiến thắng vận mệnh, thật ra không phải do tác động bên ngoài, mà là ý chí của bản thân!

Nàng đã từng giải thích với Triệu Chu, một chữ “Mạt”, có nghĩa “sẵn sàng ra trận”. Nàng cũng từng chỉ lên trời mà mỉm cười, dùng động tác im lặng để thể, nàng muốn khiêu chiến, với vận mệnh số trời!

Chiến thắng vận mệnh, kỳ thực chính là muốn vượt qua chính mình.

Từ khi Tần Mạt xuyên qua tới nay, đã thay đổi quá nhiều. Nàng thậm chí còn làm việc nhà, đi làm công, còn mơ ước muốn thi đạt công danh, sẽ vì năm đầu gạo mà nghỉ. Nàng thấy tình thân, thấy tình bạn, có lẽ, coi như là hiểu thêm một điểm “nỗi khổ của nhân gian”.

Tay chân không chăm chỉ, ngũ cốc cũng không phân biệt được trước giờ không phải là cái gì đáng giá khoe, nhưng mà, đến cuối cùng nàng có thể chiến thắng bản thân đến mức độ nào? Nếu như lại cho nàng cuộc sống phú quý thêm một lần, nàng có thể rơi vào hoàn cảnh văn dốt vũ dốt lần nữa không?

Điều này Tần Mạt không dám khẳng định, nhiều năm phóng túng không phải nói vượt qua là vượt qua được, nàng bây giờ đã trở nên thế này, thật ra là do bị cuộc sống ép buộc. Nếu sự ép buộc này không tồn tại? Nàng có muốn trở lại cuộc sống mơ mơ màng màng lúc trước không?

Tần Mạt không thể hỏi, vì nàng sẽ không được trả lời, cho nên nàng tình nguyện chạy vào trận đấu này.

Nàng tự ép mình phải kiên cường, nàng thậm chí còn mong muốn có thể chạy nhanh hơn! Nàng muốn cảm thụ thân thể yếu ớt này, nàng muốn giải phóng sức mạnh của chính mình, nàng muốn cho mình lòng tin, nàng muốn chứng minh. . . nàng có thể chiến thắng!

Môi Tôn Hồng Ninh khẽ run, tóm lại là không lên tiếng, hẳn cũng muốn nhìn xem, cô bé này có thể chạy bao xa.

Nhưng động tác đầu tiên của Tần Mạt đã khiến Tôn Hồng Ninh lắc đầu.

Không phải nàng chạy quá chậm, mà là nàng chạy quá nhanh. Chạy sáu nghìn mét, nếu để con trai đến chạy cũng cần phải tính toán tiết tấu. Hơn nữa bắt đầu từ vòng một, càng không thể chạy quá nhanh, nếu không sẽ không còn chút sức lực nào, kết quả thật khó tưởng tượng. Mà thân hình Tần Mạt vừa thấp vừa gầy, là một cô bé chưa trưởng thành, cứ thế mà lao ra chạy sáu nghìn mét, Tôn Hồng Ninh chỉ đứng bên cạnh nhìn, đã nghĩ phải chuẩn bị đưa nàng đến phòng y t

Lúc này Tần Mạt có cảm giác cái gì? Khó chịu? Mệt mỏi? Không! Nàng cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh, thậm chí nàng còn cảm thấy mình chưa bao giờ vui vẻ đến vậy! Chạy, quả nhiên là đề tài không bao giờ dứt của con người. Từ khi con người bắt đầu có nền văn minh, bước chân thăm dò chưa bao giờ dừng lại. Trời sinh con người có niềm mong, có thiện lương, nhưng trước giờ không đủ sức để chiến đấu với dục vọng!

Chính vì tràn ngập tính chiến đấu, cho nên con người mới xảy ra nhiều cuộc ngoại chiến nội chiến như thế. Nhưng quy luật tự nhiên, không có chiến tranh, làm sao có thể phát triển?

Loạn thế dụng anh hùng, thịnh thế trọng văn nhã. Hiện giờ là thời đại hòa bình, con người sẽ đấu tranh không có thuốc súng không đổ máu, để đấu người, đấu trời, đấu vận mệnh!

Không thể từ bỏ, dũng cảm sẽ chiến thắng!

Tần Mạt chạy vài vòng, sức dần yếu đi. Nàng đương nhiên không phải là siêu nhân, cũng không thể bỗng có sức mạnh không hợp lẽ thường được, cho nên sau khi sức mạnh bộc phát, nàng bắt đầu cảm thấy lồng ngực đau đớn, hai tai ù ù, toàn thân khó chịu.

Chạy hết nổi rồi thì làm sao bây giờ?

Tần Mạt chạy chậm dần, trong lòng chỉ có một ý niệm, không chạy nổi, đi cũng được!

Chỉ cần tiến 1, dù là chạy hay đi, cũng không thể từ bỏ. Nếu như hôm nay nàng kiên trì được, vậy thì sau này nếu gặp bất kỳ biến cố gì, nàng sẽ không hoảng sợ, không biết làm thế nào như lúc vừa mới xuyên qua nữa.

Chỉ có tiến lên, nàng mới tin, nàng đã khác với lúc trước. Nàng không còn là công tử quân nhưng vẫn dốt vũ dật, bờ vai nàng có thể đỡ được cả vùng trời của nàng, ý chí của nàng đủ để nàng giành được tất cả thắng lợi!

Thắng lợi, không phải vì đạt được huân chương, mà là để vĩnh biệt quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Chưa kịp nhìn đã nói lung tung

Trong không khí ngập mùi thuốc khử trùng khiến Tần Mạt khẽ cau mày, dù là đang trong giấc ngủ, tiềm thức nàng vẫn ghét cái mùi vị này.

Tôn Hồng Ninh đi qua đi lại bên giường bệnh, trong đầu đè nén nỗi phiền muộn kỳ quá, làm thế nào cũng không đi. Ông đã không còn là thiếu niên đầy nhiệt huyết thanh xuân, ông sẽ không xúc động, sẽ không dễ dàng khẳng định hay phủ định một người, nhưng tự đứng lại phiền muộn như thế, nhiều năm rồi ông chưa từng như vậy.

Tần Mạt đã phá vỡ nhận thức của ông về con gái thế kỷ này, ông đã từng thấy nhiều người, cho dù là chiến binh có ý chí kiên cường cũng không thể bền bỉ như cô bé này. Rất nhiều lần ông mới đầu rất có ý chí nhưng chỉ trải qua huấn luyện một chút là đã nản lòng, vậy mà cô bé ở tuổi này, với thân hình mảnh mai như thế, không hiểu đã rèn luyện thế nào mà có được ý chí như vậy?

Tôn Hồng Ninh buồn bực thờ dãi, ông không hối hận vì đã đưa ra sự trừng phạt như thế, nhưng ông bỗng tò mò với nguyên nhân Tần Mạt đi trễ kia. Ông bắt đầu tin, cô bé này không phải vì lười biếng mà đến trễ, ông cũng nguyện ý tin Tần Mạt sẽ không kiếm một cơ nào đó để lấy lệ.

“Tôn đoàn trưởng, cô bé chỉ hơn mất sức, bổ sung thêm nước hòa với dinh dưỡng, nghỉ ngơi thêm nửa ngày là được rồi.” Nhân viên phòng y tế là một cô gái trẻ mới hai mươi mấy tuổi, nàng không cao không thấp, mặt mũi thanh tú, đôi kính mắt màu tím, thoạt nhìn là một cô gái thông minh mà giàu tình cảm.

Tôn Hồng Ninh dừng bước lại, trên gương mặt nghiêm khắc lộ ra một tia cười nhỏ, gật đầu nói: “Cảm ơn cô.”

Bác sĩ Chu Hán khẽ mỉm cười: “Đây là chuyện nên làm, thầy không cần phải cảm ơn thôi.”

Tôn Hồng Ninh lại quay đầu đi, nhìn thấy Tần Mạt khẽ động mắt. lát sau, cô bé trên giường mở mắt ra, lộ ra đôi mắt chứa ánh hồ sâu, ẩn giấu châu

ngọc bên trong.

Tôn Hồng Ninh thăm kinh ngạc, cô bé này, chỉ một đôi mắt, lại khiến ông không thể nhìn thấu.

“Hai mươi vòng...” Giọng nói Tần Mạt hơi khàn khàn, “Em chưa chạy xong?”

“Em...” Gương mặt đen mà cương nghị của Tôn Hồng Ninh lộ ra một nụ cười “Đúng là em không hoàn thành, nhưng giờ tôi ra lệnh cho em nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Tần Mạt cười nhạt, tâm tư tĩnh lặng sống lại như vạn vật đầu xuân.

“Binh lính này tôi giao cho cô, bác sĩ Chu.” Ánh mắt Tôn Hồng Ninh lại khôi phục vẻ nghiêm túc, nhìn Chu Hân khẽ gật đầu.

Chu Hân mỉm cười đồng ý, đang định nói gì đó, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một trận âm ỉ.

“Các cậu làm gì? Làm gì thế?” Giọng nói lo lắng trong trẻo này rõ ràng là của Trần Yến San. “Ai da! Đây là phòng y tế, không được đánh nhau! Không được đánh nhau!”

“Không được! Trần Yến San, cậu đừng can thiệp, người này là cái thá gì! Hôm nay mình phải đập cho nó răng rụng đầy đất!” Giọng nam phần nộ này với Tần Mạt cũng coi như quen thuộc, đây hẳn là giọng của phó đội trưởng của họ Vệ Hải.

“Không được! Vệ Hải! Ai da, đánh nhau sẽ bị phạt đấy!”

“Trần Yến San cậu tránh ra! Này, cái tên kia nguoi tên gì, có loại trốn sau lưng con gái hả! Nguoi dám mắng nguoi mà không dám gánh chịu hậu quả à?”

Trong phòng bệnh nhỏ, thần sắc mọi người đều khác nhau, Tần Mạt nghiêm túc thâm trầm, Chu Hân nhíu mày giận dữ, mặt Tần Mạt cũng đầy cổ quái.

Không biết sao, tuy không nghe thấy tiếng nói của ba người, nhưng trong lòng Tần Mạt lại có dự cảm mơ hồ. Theo cảm giác của nàng, lúc này, người thứ ba xuất hiện là hợp logic.

Ể tôi ra xem.” Chu Hân vội bỏ lại một câu, liền xoay người ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, tiếng ồn ào càng rõ ràng.

Trần Yến San thét chói tai, Vệ Hải phần nộ mắng to, tiếp theo là một tiếng gì đó như đùn đẩy, sau đó là tiếng quát lạnh của Chu Hân: “Dừng tay? Ai cho phép các em làm loạn ở đây? Muốn bị phạt đúng không?” Tiếng cãi lộn rơi vào im lặng, Chu Hân lại nghi ngờ nói: “Phương Triệt, sao lại là cậu?”

“Em đến thăm bệnh.” Giọng nói lạnh như băng của Phương Triệt cuối cùng cũng vang lên, âm điệu vẫn cứng ngắt như trước.

Khỏe miệng Tần Mạt giật giật, ca thán trong lòng: “Đúng thật, chính là hắn!”

Trong mắt Tần Mạt, Phương Triệt đúng là cái thứ tai họa, giống như chỗ nào có bạo lực, là chỗ đó có Phương Triệt.

Nhưng trong mắt Chu Hân, đây lại là không bình thường.

Trong trường Thị Tam không lớn không nhỏ, Phương Triệt cũng có thể coi như người nổi tiếng, thành tích học tập, tính cách trầm mặc như băng, dung mạo khí chất xuất sắc, lúc nào cũng chói mắt. Nhưng trong nhận thức của phần lớn mọi người, tính cách Phương Triệt tuy lạnh lùng, nhưng là người trầm ổn hiền chuyện. Ngoài thành tích học tập đặc biệt nổi trội, bản thân hắn cũng không khoe khoang. Hắn ít khi trao đổi với người khác, giống như không có bạn, cũng không thấy có sở trường gì, đương nhiên, đánh nhau gây chuyện thì càng không có phần của hắn.

Chu Hân kinh ngạc đến mức không biết nói gì, Tần Mạt và Vệ Hải thì càng chẳng dám nói Phương Triệt bình thường cũng ít lời, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, trong và ngoài phòng bệnh hoàn toàn im lặng.

Tần Mạt cười khổ trong lòng, chỉ có thể cố sức, khẽ lớn tiếng nói: “Phương Triệt, cậu không vào à?”

Một lời phá vỡ không khí quái dị trước mặt, Chu Hân kinh ngạc nói: “Đúng là trò quen Tần Mạt?”

Vệ Hải lại bỗng cao giọng hô: “Tần Mạt, người này không coi cậu là bạn đâu, nó mắng cậu ngu ngốc, còn nói muốn dạy dỗ cậu!”

Nét mặt Tần Mạt lại như bị sét đánh—tuổi trẻ mà đầy tính trọng nghĩa như đội phó lại phải gặp lời nói ác độc này... tuy Tần Mạt không biết cụ thể cảnh tượng lúc đó thế nào, nhưng theo thái độ phần nộ của Vệ Hải mà nói, chắc chắn Phương Triệt đã ra chiều quá khoa trương khiến người ta uất hận!

Ở cửa vào, một thân áo sơ mi trắng và quần bò xanh với giày da trắng, Phương Triệt cất bước đi vào phòng bệnh. Với gương mặt tảng băng, Phương Triệt đồng học trước tiên lườm Tôn Hồng Ninh một cái, tiếp theo khẽ nâng cằm, dùng giọng nói khinh bỉ cực độ nói với Tần Mạt: “Ngu ngốc, cô thích phòng y tế lắm à?”

“Sao cậu biết tôi ở đây?” Tần Mạt tự động bỏ qua câu hỏi vô nghĩa của Phương Triệt, đi thẳng vào vấn đề.

Phương Triệt dừng lại, lúc này Chu Hân với Trần Yến San còn có Vệ Hải đã đi vào. Trong phòng bệnh nhất thời có vẻ chật chội, Phương Triệt cau mày nói: “Các người không biết như thế rất ảnh hưởng đến bệnh nhân à? Sao không đi ra

“Thế sao cậu không ra?” Vệ Hải trừng mắt nhìn Phương Triệt, tiếp theo nói với Tần Mạt: “Tần Mạt, huấn luyện viên bảo mình và Trần Yến San đến thăm cậu! Giờ cậu thấy thế nào? Muốn mình đuổi tên ả này ra ngoài không?” Giọng nói cực tốc độ, thật giống cao thủ mặc cả ngoài chợ.

Phương Triệt nhướn mắt, cười lạnh không nói.

Tần Mạt đảo mắt, nhìn Tôn Hồng Ninh mặt đen thâm trầm, cười cười nói: “Tiểu đoàn trưởng, em muốn nằm một mình.”

Tôn Hồng Ninh ho nhẹ một tiếng, nhìn Tần Mạt thích thú, rồi mới xoay nói với mọi người: “Trần Yến San, Vệ Hải, các em còn không về tập luyện đi? Có Chu, chúng ta đi đi, còn Phương Triệt nữa, chúng ta đã không gặp mặt một năm rồi, chúng ta ôn chuyện cũ đi?”

“A... Đoàn, đoàn trưởng ở đây!” Trần Yến San giữ lấy Vệ Hải đang dờ ra, “Mau đi thôi! Đồ ngốc!”

Tôn Hồng Ninh vỗ vai Phương Triệt, cười ha ha: “Bạn cũ bạn cũ! Ông già này đứng đây lâu như thế, các cô bé cậu bé kia lại chẳng chú ý đến ta. Hắc hắc, tuổi trẻ đi đứng nhanh nhẹn a, chạy cũng thật là nhanh! Phương Triệt, cậu tiến bộ rồi, lại học thêm thói coi thường người khác, đi, chúng ta đi làm một mâm đi!”

Tần Mạt chỉ thấy băng trên mặt Phương Triệt cuối cùng cũng tan, vẻ mặt kia, vừa đen vừa đông cứng như là bị hành hình. ...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Chào

Dậy sớm luyện tập, đứng nghiêm, đi đều bước——chào!

Dưới ánh mặt trời như thiêu đốt cùng với màu xanh biếc của trời, thời gian thấm thoát thoi đưa, những chàng trai cô bé vốn là người xa lạ đã dần dần quen biết nhau. Phải đối mặt với đối mặt với nết nhọc của buổi huấn luyện nên dần dần tình cảm cũng trở nên sâu sắc hơn, sau hai tuần, dường như mỗi lần đi đều bước, khi các học sinh đồng loạt nghiêm túc dẫm chân, lại phát ra khí thế tự hào mạnh mẽ.

Chúng ta không phải là một thể hệ đồ nát, chúng ta không phải là một thể hệ sa ngã, chúng ta không phải là một thể hệ bi lụy, chúng ta cũng có thể vươn thẳng ngực, hướng đến các thể hệ trước đã dùng máu và nước mắt để tạo nên cuộc sống này, cúi chào!

“Cái nghi lễ này, không phải tôi muốn các em hướng đến tôi!” Huấn luyện viên Chu Nguyên hét lớn: “Chào! Là để thể hiện quyết tâm của các em! Thể hiện kiêu ngạo của các em! Thể hiện tự tôn của các em! Chào!”

Vị có làn da đen này, huấn luyện viên cao to với khuôn mặt búp bê khép chặt hai chân lại, tay phải nâng lên, chào những người học sinh theo đúng tiêu chuẩn của nghi thức quân đội.

Từng đôi mắt của các thiếu niên dưới ánh chiều tà yên lặng nhìn chăm chú vào vị huấn luyện viên mà bọn họ thường đùa là “hồ đen mặt cười” này, từ ánh bình minh sáng sớm đầy trời, đến khắc ánh trời đỏ rực này, họ cũng biết, bữa tiệc này, sắp tàn rồi.

“Chào!” Vệ Hải hét lớn một tiếng, khẩu lệnh raurời chín các tiểu đội tân binh đồng loạt nâng tay chào, kính mình, và kính Chu Nguyên.

“Tốt! Tôi nay toàn bộ tập hợp, hát ca, chúng ta sẽ dùng âm nhạc trong sân rộng này để thay thế cho lửa trại, chúng ta sẽ cùng quây quần lại, xem ai xuất sắc hơn ai!” gương mặt đen sẫm của Chu Nguyên giờ mới lộ ra nụ cười: “Các em có lòng tin không?”

“Có!” Một lần này, không cần Chu Nguyên hỏi lại, tất cả học sinh của mười chín tiểu đội cùng hô to.

“Các cô gái các chàng trai, các em đều rất có tinh thần, tối nay ai mà hoảng sợ, khiến đại đội 19 của chúng ta bề mặt, huấn luyện viên tôi sẽ đem ai đó ra làm bao cát để tập!”

Các học sinh ồn ào cười lớn, mình Vệ Hải cao giọng hô: “Không bề mặt!”

Bất thành linh mặt lại xụ xuống...

“Hắc hắc! Vệ Hải bề mặt à?” Các nam sinh khác tất nhiên ăn ý với nhau, cùng cao giọng hô lên.

Nhóm nữ sinh lại càng trật tự đáp lại từng chữ một: “Không, bề, mặt!”

“Ha ha...” Trong tiếng cười vui, Chu Nguyên vỗ tay, hô to giải tán. Các học sinh giống như là chim sổ khỏi lồng, vui cười vung tay vung chân chạy đến nhà ăn như bị người ta đuổi theo.

Sau khi giải tán là chạy đến nhà ăn, đây cũng là thói quen của phần lớn học sinh từ khi tập quân sự đến nay. Không còn cách nào khác, dưới sự hành hạ của loại tình huống này, với người nào có thể lực cũng tương đương trải qua kỳ thi học kỳ, một khi đã giải tán, chắc chắn đầu tiên phải là bổ sung năng lượng. Tần Mạt cảm thấy hai tuần này so với trước kia có thể ăn được hơn rất nhiều, năng thậm chí còn cảm thấy mình cao thêm cả một cái đầu, thật ra đến cuối cùng cũng chỉ là cảm giác thôi, sự thật vẫn phải chờ nghiệm chứng.

“Mạt Mạt, khuya hôm nay chúng ta nhất định phải lôi huấn luyện viên ra hát mới được!” Trần Yên San vừa nắm tay, tỏ vẻ quyết tâm.

Tần Mạt lấy tay áo quân phục lau mồ hôi trên trán, gật đầu nói: “Cậu có lên đi, mình tin cậu, Chu Nguyên sẽ không chạy thoát!” Nàng bây giờ ăn mặc một thân quân phục, có thể ngồi xuống đất, quần tương đương với giẻ lau, ống tay có thể là khăn tay, có thể làm gì tùy thích.

Thật ra không chỉ có Tần Mạt như vậy, các học sinh khác cũng thế thôi. Đến thời điểm một môi cuối ngày huấn luyện, huấn luyện viên đồng ý cho ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ mười phút, ai đợi gì không ngồi? Dưới loại tình huống này, đừng nói là ngồi trên chỗ cạnh nước bùn, ngay cả ngồi xuống bùn, chỉ sợ mọi người vẫn muốn. Lần đầu Tần Mạt vứt bỏ hình tượng ngồi lên mặt đất, năng còn nghĩ trong lòng, cái mặt đất xi măng này thoạt nhìn vẫn sạch sẽ, đứng lâu như thế, có thể ngồi thì cứ an vị đi.

Trong đại đội 19, người duy nhất không ngồi, chỉ có Vương Tử Dục.

“San San, cậu cũng hát một bài đi!” Lữ Lâm vung cánh tay, “Ồi, đúng là bó tay toàn tập, sao thế này mà không thể giảm béo, ông trời ơi, cuối cùng làm thế nào con mới có thể gầy đây!”

Thế là đề tài của nhóm nữ sinh lại thay đổi, bắt đầu từ cách giảm béo & tâm đắc đến bí quyết làm trắng da.

Bí quyết trắng da gì đó, thật ra Tần Mạt cũng biết không ít. Là một quần nhung phong lưu từng trải, đẳng cấp thoa phấn bôi son phôi đồ, là hình tượng quan trọng để Tần Mạt thể hiện trước mặt các mỹ nữ. Cho nên từ ăn mặc đến thẩm mỹ, cho dù là loại bí quyết nào, Tần Mạt dù không tinh thông, nhưng đều có đọc lướt qua, cũng tính là cao nhân một nửa.

Nhưng biết chỉ thuộc về biết, nếu áp kiến thức này dùng với thân thể mình, Tần Mạt thật không có hứng thú. Trong đầu năng không có khái niệm làm đẹp cho mình, làm đẹp cho ai xem? Tình hình của năng, nếu như đi làm cái công trình mỹ ngoài này, không phải tự rước rắc rối vào mình sao?

Cho nên khi các bạn cùng phòng trò chuyện về vấn đề làm đẹp, Tần Mạt chỉ giữ yên lặng. Chuyện này nghe một ít có lẽ còn có hứng thú, tham gia vào nói, miễn đi. Lại nói phương pháp làm đẹp của người hiện đại và cô đại thật khác biệt, chênh lệch trong đó là cả một sự tiên bộ, Tần Mạt cho rằng nếu nghe cũng không quá nhàm chán.

Màn đêm rất nhanh đã thay thế cho ánh chiều tà, tất cả học sinh mới cấp III đều thông thạo quảng trường trên con đường cỏ. Âm nhạc đã bắt đầu, ánh đèn bảy màu chiếu xuống, từng dòng nước phun như mây như khói, hơi nước còn phun lên, sắc thái mờ ảo, càng giống như phép thuật của thần tiên, trong suốt đẹp mắt.

Cán sự hội học sinh lớp trên đưa thiết bị âm thanh đến, một cô gái mặc quân phục bước đi nhẹ nhàng đến cạnh bồn phun nước, ánh đèn sáng ngời chiếu lên khuôn mặt thanh lệ có của năng, Tần Mạt liếc mắt một cái nhìn lại, liền nhận ra cô bé này.

Đây chính là Liễu Tích có mặt tại bữa tiệc tạ ơn thầy của Tần Văn Đình.

Liễu Tích đã từng nói muốn mời Tần Mạt đến nhà năng chơi, thật ra sau đó năng lại gọi cho Tần Mạt, thông báo cả kỳ nghỉ hè năng đi du lịch thủ đô, cho nên từ đó đã không gặp lại, đây là lần thứ hai Tần Mạt nhìn thấy Liễu Tích.

Từ góc độc của Tần Mạt mà nói, lúc trước quả thật năng rất chân thành muốn kết bạn với Liễu Tích, nhưng hành vi của Liễu Tích trước sau lại làm hao mòn dần cảm tình của Tần Mạt với cô bé này.

Có lẽ với Liễu Tích, năng muốn đi du lịch, cũng chẳng có gì không đúng, nhưng với Tần Mạt, Liễu Tích đã muốn đi, lẽ ra trước đó không nên mời năng làm gì. Có lẽ quyết định du lịch của Liễu Tích là quyết định sau, nhưng đã nói thế, thì năng càng phải thực hiện lời mời kia sau khi đi chơi về chứ.

Trong《Sử ký》cũng từng ghi thế này: “Được trăm tiền vàng, cũng không bằng một tấm chân tình.”

Lời hứa đáng giá nghìn vàng, tiếng tốt lưu danh thiên cổ, từ bé Tần Mạt đã đọc thi từ, tự nhiên vô cùng coi trọng. Hứa dù nhỏ dù lớn, cũng không thể băng quơ. Lúc còn là Tần công tử quân lỵ năm đó, hần cũng không dễ dàng hứa hẹn, nếu đã hứa hẹn thì chắc chắn phải đáp ứng. Tần mạch cũng thường dùng lời ngon tiếng ngọt, nhưng lời ngon tiếng ngọt của hần không có hứa hẹn, vì theo hần, lời ngon tiếng ngọt là cảm tính, mà hứa hẹn, là trách nhiệm!

Ánh đèn tập trung vào Liễu Tích một tay cầm microphone, bắt đầu một đoạn phát biểu tình cảm mà mạnh mẽ. Thì là năng được phân vào lớp 10.1 là do việc năng lên làm đại diện cho nhóm học sinh mới, phát biểu trước các vị huấn luyện viên.

“Chim ưng phải bay cao, chúng ta hãy bay lên bầu trời cao rộng lớn, vì tổ quốc mai sau mà phấn đấu học tập!” Liễu Tích cao giọng ở câu cuối khi kết thúc bài phát biểu, học sinh nhất thời vỗ tay như sấm.

Tần Mạt vỗ tay chậm chạp từ từ, trong lòng chỉ có cảm giác buồn cười.

Cô bé này đọc nhấn rõ từng chữ, giọng điệu ngọt ngào, diễn cảm mãnh liệt. Nhưng dùng ánh mắt của Tần Mạt chiếu đến, bài phát biểu này quá hình thức, đúng là chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài. Cả bài phát biểu từ trên xuống dưới, ngoại trừ câu khẩu hiệu, Tần Mạt chẳng hiểu gì nữa.

Trần Yến San nhẹ nhàng kéo tay áo Tần Mạt, tiến bên cạnh đến nàng nói thầm: “Bài phát biểu này chắc chắn là Đỗ Kiệt An làm, mình vừa nghe giọng điệu này đã biết rồi. Cái tên chết tiệt này cho mình là giỏi, tự xưng là đại văn hào của đại văn hào số một của Thị Tam chúng ta!”

“Cậu không phải học sinh mới à?” Tần Mạt nghi ngờ.

“Hi hi, Đỗ Kiệt An là học sinh của mẹ mình, lớp 11, mình đương nhiên biết anh ta.”

Khương Phụng ngồi trước mặt Tần Mạt quay đầu lại, gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, bài giảng này nghe mà nổi da

Lữ Lâm sát lại gần: “Thật ra cũng đáng vỗ tay, giọng nói Liễu Tích rất êm tai, cũng rất có cảm tình mà!”

Tần Mạt khẽ mỉm cười, mắt hơi khép hờ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 14: Mùi hương không thấy

“Lớp 19, lại lần nữa! Lại lần nữa, lớp 19!”

Dưới ánh đèn đủ loại màu sắc, tâm tình hào hứng của tất cả học sinh và huấn luyện viên dâng trào lên, vừa rồi rống to mà mãnh liệt như thế chính là liên quân mười chín lớp, hiện đang hợp sức công kích lớp còn lại. Nhìn tư thế của họ, giống như không khiến lớp 19 chịu phục thì quyết sẽ không từ bỏ.

“Một hai! Nhanh nhanh! Một hai ba! Nhanh nhanh nào! Một hai ba bốn năm! Chúng ta chờ đợi thật vất vả!” Các đại đội khác cũng cùng nhau rống to.

Tôn Hồng Ninh nhắc cái loa lớn, đi đi lại lại giữa khe hở của các tiểu đội, vừa đi vừa kích động: “Các chàng trai cô gái, ngày hôm nay lớp 19 quá kiêu ngạo, các em có phục không?”

“Không phục!” Mọi người hét to.

“Lớp 19, bị nhiều anh chị em hợp nhau ức hiếp, các em có phục không?”

“Không phục!” Người ở lớp 19 càng xé cổ họng hô to giọng. Quân số của họ đúng là ít hơn đôi phương đến mười mấy lần, muốn không bị chặn khí thế lại thì chỉ có nhiệt tình hét to, lại hét to

Huấn luyện viên bên liên quân không kìm nén được nữa, hần bồng nhảy khỏi chỗ ngồi, chạy nhanh đến chỗ Tôn Hồng Ninh, đoạt lấy cái loa lớn trên tay ông, đi đầu nói: “Lớp 19, không có dừng khí! Hát cũng không dám hát!”

“Lớp 19, còn không hát, rốt cuộc chịu hát hay không?” phe liên quân đồng loạt hô theo.

Gương mặt búp bê của Chu Nguyên gấp đến mức lông mày dựng đứng lên, hần chạy đến bên cạnh đại đội hai mươi, nhìn đáng vẻ, coi bộ muốn kiểm thêm đồng mình.

Bản thân Vệ Hải thấy đại đội bên này không đáp lại, vội đứng lên, vỗ tay hét: “Bảo mình hát, mình liền hát, vậy còn mặc mũi nào nữa! Bắt mình hát, mình cứ không hát, các cậu làm thế nào đây? Hắc! Thế nào đây!”

“Thế nào đây!”

Các cô gái chàng trai ở lớp 19 lại rống to, hớn hờ cười ha ha.

Một tay Tần Mạt che miệng, một tay chống lên mặt đất, cười đến ngả nghiêng. Trần Yến San đỡ lưng nàng, cười khanh khách không ngừng: “Mặt Mạt ngả lăn rồi, Vệ Hải của chúng ta đúng là kẻ dở hơi! Hi hi!”

Tần Mạt ngẩng đầu lên trời, đang muốn chống tay đứng dậy, tầm mắt lại nhìn thấy Vương Tử Dục dựa vào đèn ở góc, một mình một bóng, cô đơn vô cùng.

Kiếp trước kiếp này, Tần Mạt há cũng chưa từng cô đơn như thế?

Hình ảnh Vương Tử Dục cúi thấp đầu lại lần nữa đánh vào đáy lòng mềm của Tần Mạt, nụ cười của nàng thu lại, sau khi ngồi thẳng lên, dù là xung quanh náo nhiệt thế nào, nàng cũng không thể hòa nhập lại được nữa. Giống như bị cách một lớp màn mỏng, trong nháy mắt Tần Mạt ẩn vào phía sau tấm vải, chỉ nhìn thấy cảnh cười đùa ở phía trước, trong lòng nàng lại lặng im như nước, không gợn nổi sóng.

“Mạt Mạt?” Trần Yến San vội vàng đẩy nàng, “Nhanh nghĩ phụ lời hát đi, Vệ Hải không cự lại được rồi, nghĩ mau mau, không thì chúng ta thua mất!”

“Ừ?” Tần Mạt nhìn xung quanh, đang định nói gì đó, Trần Yến San bỗng hô lớn: “Đã nói không hát là không hát! Bài hát trước đó không đạt chuẩn, người hát thì quá chán! Nói không hát! Sẽ không hát!”

Tần Mạt lắc đầu cười cười, ngập ngừng một chút, lại xoay sang chỗ khác nhìn theo bóng Vương Tử Dục.

Lại thấy Vương Tử Dục đã ngồi xuống, hai tay nàng vươn về phía trước, cả người co lại, bên dưới ánh đèn mờ, giống như là bóng tối muốn phủ lên toàn thân nàng, lao đảo muốn ngã đến nơi.

Trong lòng Tần Mạt thở nặng một hơi, cuối cùng vẫn rời tiêu đội. Nàng biết mình dù có tiến lên quan tâm, Vương Tử Dục vẫn lạnh lùng, nhưng tóm lại nàng không thể nhẫn nhịn được. Tần Mạt không phải người quá thiện lương, nhưng nàng cũng không đến mức ý chí sắt đá, sắc đẹp của Vương Tử Dục với nàng cũng chỉ là một ảnh hưởng nhỏ, nhưng Tần Mạt vẫn không thể kìm nén được thương tiếc của mình với nàng.

Đèn đường che bóng, giống như nơi đó có bóng ma, chân bước đến, đến bên cạnh Vương Tử Dục, chăm chú nhìn nàng trong im lặng.

Tần Mạt không rõ Vương Tử Dục đến tận cùng đã trải qua điều gì mới lạnh nhạt đến thế, tuy vậy, nàng cũng không muốn hỏi rốt cuộc là nguyên nhân gì. Nàng chỉ đơn giản là thương tiếc, có lẽ thương tiếc này còn mang theo sự lưu luyến với kiếp trước, nhưng chẳng có lý do gì mà nàng phải thương tiếc chính bản thân mình.

Tần Mạt nguyên ý thương tiếc người khác, nhưng lại không muốn để người khác thương tiếc nàng.

Trong đêm hè con gió nóng thổi qua, Tần Mạt nhẹ nhàng kéo sợi tóc dính ở hai má, thấp giọng nói: “Đêm nay có lẽ sẽ mưa.”

Vương Tử Dục vẫn bất động như trước, nàng vui đầu vào hai đầu gối mình, về mặt giống như sắp bị đem chôn.

“Mình không vui khi trời mưa, nước mưa dính dính, thật đáng ghét.” Giọng nói Tần Mạt trầm thấp, hơi khàn, giống như mang theo tiết tấu, một luật thơ kỳ lạ. “Nhất là mưa xuân triển miên, đông tổ lại xé trời, cơn mưa không chỉ lâu mà còn dữ dội, chẳng hề hợp lòng người tí nào cả. Nếu mình có thể nắm được đất trời trong tay, vậy thì những chuyện phiền lòng sẽ ít đi rồi.”

Vương Tử Dục ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Cậu mượn chuyện trên trời dưới đất để châm chọc tôi mơ mộng hão huyền đúng không?”

“Mình không nói vậy,” Tần Mạt giơ ngang hai tay ra, nghiêng đầu khẽ cười nói: “Chỉ là cậu cho như thế mà thôi. Nếu cậu cảm thấy đây là châm chọc, chỉ có thể hiểu là cậu cũng công nhận chuyện vừa lòng đẹp ý này chính là vọng tưởng, trên thực tế, ông trời trước nay chưa từng đối đãi người thoải mái như vậy.”

Dưới ánh sáng, vẻ mặt tối đen của Vương Tử Dục mờ mờ, chỉ có giọng nói của nàng, lạnh như đêm tối: “Cậu thích tôi?” Nàng hỏi thẳng, hỏi đến chấn động tâm can.

Trái tim Tần Mạt đập mạnh, không biết nên đáp thế nào, Vương Tử Dục bỗng vươn người dậy. Nàng nghiêng mình, một tay ôm cả người Tần Mạt vào lòng, sau đó cười khanh khách: “Nếu như cậu không thích tôi, vì sao cậu lại quan tâm đến tôi như thế? Không phải cậu cũng giống lũ con trai hư hỏng kia, nhìn trộm sắc đẹp của tôi chứ? Không sao, thật ra tôi cũng rất thích con gái, nhất là cô bé như cậu...”

Giống như hoa hồng buổi đêm, mùi hương mê mẩn tâm thần.

Trong khoảng khắc ám áp này, Tần Mạt được người đẹp tuyệt sắc như Vương Tử Dục ôm vào lòng, dù là công tử quân nhưng từng duyệt qua ngàn loại hoa, cũng cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

Nhưng lúc này lại không phải là Tần Mạt ôm Vương Tử Dục, mà là Vương Tử Dục ôm Tần Mạt. Luận thân phận, hai người là con gái, luận hình thể, so với thân thể gầy yếu của Tần Mạt thì Vương Tử Dục hơn nhiều, đối chiếu như thế khiến chỉ sau chốc lát, Tần Mạt vô cùng không thích.

Nàng nhả mảy lại, dùng lực đẩy Vương Tử Dục ra, sau đó nắm lấy vai nàng đẩy vào đèn đường bên cạnh!

Tần Mạt ôm lấy vai Vương Tử Dục, nghiêng người lại gần, một tay nâng cái cằm nhỏ của nàng lên, khẽ cười nói: “Nếu như mình nhìn trộm sắc đẹp của cậu, mình sẽ không chờ cậu đến ôm mình. Cô bé, cậu tự tin quá rồi.”

Sáng tối giao nhau, mặt Vương Tử Dục đỏ lên như ánh mây chiều, đôi môi đỏ ứng chín mọng mê người khép hờ.

Tầm mắt Tần Mạt nhẹ nhàng đảo qua đôi môi mê người của Vương Tử Dục, thân thể lại nghiêng đến phía trước thêm một chút. Khóe miệng nàng nhếch lên, sau đó thở dài ngâm khẽ: “U sác bán phân ám chi điềm, khinh long yên vân hướng thủy liên. Chúng Hương Quốc Lý hữu độc tú, bất kiến phương phi nhậm triển miên.”[32]

Lòng nàng có cảm xúc, thoáng cái đã làm một bài thơ thất tuyệt, mở đầu gieo vần, kết thúc âm bằng, ngữ điệu kéo dài, vừa chân thành vừa hữu tình.

Ngâm thơ như thế vốn là phổ biến nhất ở thời Gia Hựu, Tần Mạt lưu luyến Chương Đài năm đó, phàm là ngâm thơ vịnh phú, làm thơ điền vào chỗ trống của không biết bao nhiêu trái tim nữ tử.

Nhưng sóng mắt Vương Tử Dục lưu chuyển, chỉ ngẩn ngơ nhìn nàng, đã không xướng lại cũng không nói gì, về mặt hiện tại có vài phần ngu ngơ.

Tần Mạt bỗng bật cười. Nàng lắc đầu, buông Vương Tử Dục ra, hai tay chấp lại sau lưng từ từ dời bước, trong lòng chợt cảm thấy cô đơn tẻ nhạt.

Thời đại này, đã không còn ai có thể xướng thơ cùng nàng sao?

Sắc đẹp mười, cũng chỉ thế này mà thôi.

Một mảnh huyền não hòa cùng tiếng ca kia gần ngay sát Tần Mạt, nhưng nàng lại cảm thấy, mình đang đứng ở nơi xa xăm cười xem.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Ngọc cốt lan chi

Sau kỳ tập quân sự kết thúc, Tần Mạt có hai ngày nghỉ. Trước tiên nàng đến quán trà Triệu Ký thương lượng với Triệu Thành Bích về thời gian làm cuối tuần, sau đó sải bước về nhà.

Tần Vân Chí vừa thấy Tần Mạt, vội kêu to: “Chị hai! Trời ơi! Hai tuần không gặp, chị từ hoa trắng biến thành Hắc Toàn Phong[33] rồi!”

Khuôn mặt Tần Mạt vốn rạng rỡ tươi tắn, đang muốn tâm tình cùng đứa em trai vừa xa cách, ai ngờ tên tiểu tử này miệng lại thối như thế, trong nháy mắt liền biến thành một nụ cười tà ác, nàng vỗ vai Tần Vân Chí: “Tiểu Chí, chị sẽ không ép em luyện chữ nữa, nhưng thật không rõ em có hứng thú học về tranh không? Thật ra gần đây chị hai đang nghiên cứu về Quốc họa, theo lối vẽ tỉ mỉ này, rất thích hợp để luyện kiên nhẫn cho con người.”

Tần Vân Chí bị dọa nhảy lên tiếp về phía sau, kêu to kháng nghị: “Chị hai, đừng như thế! Không phải chị đang tập quân sự à? Sao lại có thời gian đi học vẽ tranh? Còn Quốc họa nữa, sẽ chết người đấy! Chị hai, em cực kỳ nghi ngờ chị không biết mình đang nói gì cả, cái đồ vật đó mà cũng có thể học được sao? Chị đừng có lừa em!”

Hai tay Tần Mạt giao lại với nhau, đốt ngón tay kêu tanh tách, đang muốn tiến lên, bỗng có tiếng chó sủa vui mừng, một con chó lông xù trắng chạy ra từ phòng ngủ của nàng, hướng chỗ nàng chạy thẳng đến. Nhìn đôi mắt tròn xoe màu hồ phách của nó, đôi tai ngắn ngủn, cả thân lông mềm mại bóng loáng, đây không phải là lốm đốm sao?

“Ê, lốm đốm, là mày à!” Tần Mạt cúi người ôm nó lên, tên nhóc này đẹp hơn lúc nàng mới nhặt được nó rất nhiều rồi, lúc trước đáng về thật thê thảm, bây giờ lại không thể tìm được một nét nào của trước kia trên thân thể nó nữa.

Con chó trắng chân ngắn kêu ư ư, cái đuôi lắc lắc, dài gần ba chục phân, cũng không ngắn lắm.

“A... không phải là chó đuôi ngắn chứ.” Tần Mạt vừa nói vừa vờn ngón tay ra đùa cái mũi đen nhỏ của lốm đốm, nhìn mắt nó đảo qua đảo lại, thật là thú vị.

“Chị hai, em thấy lốm đốm có cái đuôi như chó sói.” Tần Vân Chí thấy nguy cơ Quốc họa được lốm đốm giải trừ, lúc này liền cười cười: “Chị thấy hai tuần này em nuôi lốm đốm không tệ chứ?”

Tần Mạt khẽ mở to mắt, giọng nói nghiêm túc: “Em cũng sắp khai giảng rồi? Bài tập hôm nay làm xong chưa?”

“Khụ khụ! Hôm nay em được nghỉ, bài tập thì...” Mắt Tần Vân Chí đảo đông đảo tây.

“Còn không mau đi làm!” Tần Mạt nghiêm mặt, một khí thế uy nghiêm liền toát ra, Tần Vân Chí hoảng sợ nhanh chân chạy.

“Này! Tần Vân Chí, em ngồi thế nào đây? Vai và lưng phải thẳng, nghe thấy không đấy?”

“Tần Vân Chí, làm tốt lắm, một giờ sau chị đến kiểm tra, em mà không viết xong, hừ hừ...”

Trưa nay, Tần Vân Chí lại bị com chiên trứng của Tần Mạt giầy vò lần nữa, vì thế, bạn nhỏ Tiểu Chí lên lút tả lại trong nhật ký thế này: “Minh thề, về sau mình nhất định tìm anh rể là thiên tài nấu nướng cho chị hai! Dù là ai, cũng phải thay chị hai nấu trong bếp, nếu không, anh ta không thể làm chồng chị hai! Vì mục tiêu vĩ đại này, mình phải cảnh giác cao độ, kiểm soát thật tốt, thậm chí chủ động ra quân. Vì những món ăn ngon, Tần Vân Chí cố lên!”

Buổi tối, Tần mẹ về nhà, làm một bữa ăn thịnh soạn, coi như an ủi vị giác đáng thương của Tần Vân Chí.

Phía sau bỗng có bước chân vang lên, sau đó là tiếng ồn ào đặc ý của Tần Mạt: “Chị hai, nhìn chuyện tốt em đã làm này? Chị chắc chắn sẽ cảm ơn em!”

Tần Mạt buông bút xuống, vừa ngẩng đầu, đã thấy nó bung cái chậu rửa mặt lớn đặt lên đất trống ở phòng ngủ. Trong chậu không phải nước trong mà là nước sữa loãng bị pha loãng rất nhạt. Mùi sữa và hơi nhiệt bay ra, Tần Mạt nhìn chậu rửa mặt này, nhất thời phản ứng không kịp.

Giọng nói Tần Vân Chí trong cang lộ vẻ đắc ý: “Vui không, chị hai! Nước bên trong nay pha với sữa tối nay em muốn uống, nhưng em nhìn thấy mặt chị rất đen, có thể ảnh hưởng đến tâm tình, cho nên nhịn đau khổ bỏ thứ yêu quý này đi, để chị dùng làm trắng da! Hắc hắc, c đáng yêu này đi, thật ra em cũng không cần chị đáp lại đâu, chỉ cần chị đừng lãng phí sữa của em là được rồi.”

Nét mặt Tần Mạt đông cứng lại, tên nhóc này lại bỏ sữa ra để nàng làm đẹp? Tần nhị cô nương hoàn toàn bị sét đánh, một tay nàng nắm thành quyền, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tiểu Chí à, em thấy đen thì không gặp người khác được à?”

“Gần thế...” Tần Vân Chí cắn đầu lưỡi, oái một tiếng, nuốt về sau lại, sau đó vung chân chạy xa, “Ha Ha, chị hai à, em nói đùa đây, chị cứ tự nhiên nhé...”

Ngừng lại, về mặt Tần Mạt dịu ra một chút. Nàng cau mày ngồi xổm xuống, chạm tay vào chậu rửa mặt pha sữa loãng, có chút chán ghét nói thầm: “Tên nhóc này thì hiểu gì, có thể này mà trắng đẹp sao? Đầu ra kiểu trắng đẹp như vậy? Thật lãng phí!”

Ngón tay Tần Mạt khẽ đưa qua đưa lại trong chậu vài vòng, cuối cùng vẫn vươn hai tay vào trong chậu, sau đó lấy nước lên, nhẹ nhàng xoa vào mặt.

Chất lỏng mang theo vị sữa ngọt ngào lăn qua hai má Tần Mạt, lăn đến đáy lòng vừa sinh ra cảm giác ấm áp của nàng.

Hôm sau là thứ hai, sáng sớm Tần Vân Chí đã lên lớp, Tần ba Tần mẹ cũng đi làm, trong nhà chỉ còn lại mỗi Tần Mạt.

Tần Mạt dậy sớm bỏ bỏ đọc tiếng chìm, bỗng nhớ đến Tần Vân Đình. Thật ra kỳ tập quân sự của Tần Vân Đình hình như còn chưa kết thúc, nàng lại không có di động, khi muốn gọi về cũng không tiện, nên liên hệ với gia đình tạm thời ít đi. Tần Mạt đọc xong lời cuối sách, ở rộng giấy bút ra, sau khi do dự thật lâu, cuối cùng cắn răng một cái, viết ra hơn mười vị thuốc.

“Cam tùng, son nài, hương nhu, bạch cập, bạch chi, phòng phong, hao bốn, bạch cương trùng, bạch phụ tử, thiên hoa phấn, linh lăng hương, lục đậu phấn. .... Con hầu, thô qua căn, bạch mặt...” Viết xong mỗi phương thuốc, Tần Mạt lại ghi phân lượng cụ thể vào phía sau, chừa lại phần cách dùng, đây là nàng để mình dùng, đương nhiên không cần thiết phải ghi vào.

Bí phương này có tên là “Ngọc cốt lan chi”, sau khi làm xong vừa thơm vừa ngọt, có thể dùng để tắm gội và đắp mặt, có tác dụng trắng da rất công hiệu. Tần Mạt năm đó có thể coi là người duy nhất nhớ được bí phương này, mà giá được liệu của phương thuốc này tương đối rẻ. “Ngọc cốt lan chi”, ý là thơm như hương lan trắng, lạnh như đá ngọc, thuyết pháp này tuy có khoa trương, nhưng hiệu quả rất tốt.

Tần Mạt viết xong lại do dự, cuối cùng không chịu nổi sự khô nóng trên gương mặt và khó chịu trong lòng, cắn răng chạy thẳng ra cửa hàng thuốc ngoài phố.

Đen đến mức bị tên nhóc xấu xa Tần Vân Chí coi thường, cũng thật khiến Tần Mạt bị đá kích. Nàng thật ra không quan tâm mình xấu hay đẹp, nhưng “đen đến không thể gặp người”, cấp số khủng bố này không nằm trong phạm vi Tần Mạt có thể thừa nhận. Trải qua chuyện lần này, cuối cùng nàng cũng phát hiện, thì ra mình còn chưa tu luyện đến cảnh giới không màng đến nhan sắc.

Tần nhị cô nương bi ai...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 16: Núi băng ư?

“Tần Mạt!” Chương Quốc Phàm điểm danh, thế là Tần Mạt ôm vài cuốn sách, đi đến chỗ ngồi được phân.

Lớp họ được chia làm ba tổ, một tổ lớn lại có ba nhóm, tổng lại chín nhóm, tính từ cửa vào là nhóm đầu tiên, Tần Mạt bị phân vào nhóm chín hàng ba. Đây là một góc gần cửa sổ, rất phù hợp với hình tượng mờ nhạt của Tần Mạt.

Bên cạnh nàng là vài người bạn chưa quen, ngồi cùng bàn với nàng là hai nam sinh, mà hai bàn trên dưới toàn là nữ sinh. Đối với cách phân chia này, Tần Mạt không thể hiểu nổi, vì dựa theo quy tắc trước đây nàng nghe nói, thầy giáo trung học rất ít khi xếp nữ sinh và nam sinh ngồi cùng bàn.

Nghi về vấn đề nhảm chán này, Tần Mạt đã rút ra được kết luận: “Chẳng lẽ vì đáng về mình không dọa được người, cho nên thầy Chương cố ý cho mình ngồi với nam sinh? Dùng tướng mạo vốn đã kích với nữ sinh của mình để dập tắt ảo tưởng của nam sinh?”

Đây chẳng qua chỉ là Tần Mạt tự giễu, trên thực tế, số nam nữ không thống nhất, có kết quả này là rất bình thường.

Tần Mạt không thiết chú ý đến bộ dạng hai tên ngồi cùng bàn như thế nào, từ lúc nàng ngồi xuống chỗ, đã tự động tạo một bức bình phong với mọi người xung quanh. Chỉ cần nghiêm túc nghe giảng, học tập thật tốt, hướng đến mục tiêu phấn đấu giành học bổng, đây là ý nghĩ lớn nhất của Tần Mạt.

Ngày nhập học đầu tiên cứ như vậy bình thản trôi qua, vì vừa mới tập quân sự xong, cho nên tinh thần của phần lớn học sinh không tệ. Lúc ăn cơm, Tần Mạt vẫn ăn cùng các bạn ở ký túc, các nàng vừa ăn vừa hào hứng thảo luận về việc ca hát trước khi tập quân sự kết thúc. Trần Yến San còn đặc ý tuyên bố: “Mình xin số điện thoại của huấn luyện viên rồi, hi hi, các cậu không thấy, mình kéo Chu Nguyên đến một góc hỏi hân, thầy ấy còn đỏ mặt nữa cơ!”

“Huấn luyện viên đỏ mặt? Số điện thoại di động của thầy ấy là bao nhiêu thế?” Lữ Lâm hứng thú hỏi, gương mặt cũng đỏ bừng, “Cậu lợi hại quá à, còn dám đi hỏi, mình thấy người khẩu phật tâm xà như thế, đáng sợ lắm!”

“Mình thấy thầy ấy đẹp trai mà, có thể xét vòng sau...” Trần Yến San mơ màng nói.

Tần Mạt nhú nhú mày, rất tự nhiên dạy bảo: “Các cậu tuổi còn nhỏ, không nên nghĩ đến thầy ấy. Làm quân nhân lời nói hơn phân nửa là thô lỗ, sinh hoạt khác khổ, cậu sẽ không chịu nổi thầy ấy đâu. Lại nói bây giờ quan trọng nhất là đọc sách, chuyện khác nghĩ ít thôi.”

Các cô gái khác dùng ánh mắt lấp lánh ánh sao nhìn về Tần Mạt, Trần Yến San càng la hoảng: “Đất trời ơi, Tần Mạt, đầu cậu cấu tạo bằng gì thế? Mình chỉ nghĩ thôi mà, còn lời nói thô lỗ và sinh hoạt khổ cực nữa chứ, mình đâu phải muốn lấy thầy ấy.... Ai da, xì xì xì! Mình bị cậu làm mê sáng rồi, nói gì vậy chứ, thật là!”

Khương Phụng bỗng bĩu môi nói một câu: “Cậu thì quá chăm rồi, mở miệng ra là học, ngậm miệng cũng học, đúng là học sinh khá giỏi rồi? Học sinh giỏi sao không vào lớp 10.1 đi, lại vào lớp 19 này nh

Câu này vừa nói ra, nhất thời im lặng một mảnh, Tần Mạt bỏ đũa ra, gương mặt ôn hòa dần lạnh xuống.

Các cô gái khác lúng túng nhìn nhau, không biết nói gì cho phải, Tần Mạt lại nhú mày, thản nhiên nói: “Học không hổ thẹn, ngọc ngà mới là hổ thẹn, mình không biết mà không học càng đáng hổ thẹn hơn.” Nói dứt lời, nàng đẩy bàn ăn ra, đứng thẳng dậy, khoanh tay bỏ đi.

Lúc này, Trần Song Song cũng bĩu môi: “Vốn mình còn cho Tiểu Phụng nói chuyện hơi quá đáng, bây giờ nhìn nó kiêu ngạo thế kia, lại còn giảng bài cho mình, hừ, cái người gì chứ!”

Khương Phụng gật đầu liên tục: “Nhìn tư thế đi đường của nó kia, chấp tay sau lưng ngẩng đầu lên, có mà để che cái đuôi sói thì có, làm bộ làm tịch! Nó cho nó là ai chứ? Tài tử cô đại phong lưu à?”

Trần Yến San nhắc cao đũa cắm vào trong phần ăn của mình, bỗng buồn bực vung tay, đứng lên nói: “Được rồi, ít nói vài lời không chết đâu!” Nàng hậm hực đá chân vào bàn, xoay người chạy ra ngoài. Lữ Lâm khẽ nhếch môi, nhìn hai bên, bỗng thở dài, vội vàng chạy theo.

Tần Mạt đi về phía phòng ngủ, tính tình nàng không nhỏ nhen, nhưng cũng không đến nỗi tức giận vì những cô bé. Nàng chỉ cảm thấy không thể nói chuyện với Khương Phụng được, cho nên khinh thường, nhưng nếu vì như thế mà cả đời không nói chuyện với nhau, nàng cũng hết cách.

Dù sao là khác biệt một ngàn năm, công tử quân nhưng bây giờ mơ tưởng cái tà quy chính, suy nghĩ tất nhiên khác phần lớn các hiện đại không ít thì nhiều. Học vấn của cô nhân văn rất chặt chẽ và nghiêm ngặt, khi Tần Mạt vừa mới đến thời đại này, thậm chí còn ngỡ thầy giáo là dạy hư học sinh, hiện tại nàng chỉ vì bất đồng suy nghĩ mà rời bữa, đã là rất tiến bộ rồi.

Tại cánh cổng sắt của khu ký túc xá nữ, Tần Mạt lại gặp Phương Triệt ngoài ý muốn.

Phương đồng học nghiêng người dựa vào một gốc cây hoa quế đối diện câu đối hai bên cánh cửa, mặc một chiếc áo sơ mi xanh và quần bò, đi giày trắng, tóc đen nhanh. Hai tay hấn ung dung đút vào túi quần, mặt nhón nhor, nhưng trước sau vẫn lạnh lùng như cũ.

Không ít nữ sinh ra vào liếc mắt với hân, cũng có người lặng lẽ bàn luận, còn có người chỉ trỏ. Nhưng Phương Triệt như không nhìn thấy, tiếp tục đứng bất động như núi băng.

Tần Mạt lắc đầu cười cười, quay đầu không muốn gặp hân. Tên này vừa nói lời ác độc vừa bạo lực, là một thiếu niên bất lương điển hình, cả ngày hấn ra về âm trầm, lừa được không ít người.

“Ê, Tần Mạt!” Có điều Phương Triệt lại không quyết định lơ Tần Mạt, hấn đi ba bước rời khỏi gốc cây kia đến chỗ nàng: “Lại đây.” Nói xong, Phương Triệt đã nắm lấy cổ tay Tần Mạt, kéo nàng đi không hề khách khí.

Với hành động bạo lực không lời này, Tần Mạt cũng im lặng. Nàng rất sáng suốt khi không tranh chấp với tên khốn kiếp này ở trước mặt mọi người... tuy hành động Phương Triệt vừa làm, đã khiến không ít người sinh ra kỳ quái trong lòng với Tần Mạt

“Cậu muốn làm gì?” Tần Mạt vừa chạy theo bước chân Phương Triệt, để tránh bị hấn kéo đi mà ngã, vừa thấp giọng hỏi.

Phương Triệt tiếp tục kiêu tra lời lạc đề kinh điển của hắn: “Tôi phát hiện cô càng lúc càng xấu hơn trước, nói thật, tuy lực nhấn nại của tôi rất lớn, nhưng đối mặt với đáng về xấu xí như cô, tôi còn phải tu luyện thêm nhiều.”

Dù đã vận dụng tới năng lực lò tịt của Tần Mạt, cũng bị lời nói ác độc của Phương Triệt đã kích.

“Tôi không khiến cậu phải nhìn tôi!” Mấy chữ này bỗng lọt qua kẽ hở hàm răng của Tần Mạt.

Phương Triệt lại đổi cách đi: “Tôi cũng đâu muốn nhìn cô, nhưng cô lại gặp tôi, tôi còn cách gì đây? Ai bảo mắt tôi sáng như thế? Ngay cả cô tầm thường như vậy mà liếc mắt một cái tôi đã nhìn thấy rồi! Nếu không thì chúng ta trao đổi đi, về sau cô nên trốn tôi, hoặc khi cô nhìn thấy tôi ở xa xa thì nhanh chạy đi chỗ khác!”

Câu cuối của hắn mang theo vài phần nhân đạo, cũng không biết đáp thế nào, Tần Mạt cảm thấy biểu tình của hắn có điểm âm trầm.

Trong lòng mặc niệm lần nữa “Người này không bình thường”, Tần Mạt cảm thấy cảm xúc của mình đỡ hơn một chút rồi. Nàng bĩu môi, nhìn xung quanh nói: “Phương Triệt, hình như đây là sân bóng? Cậu đưa tôi đến đây làm gì? À, có người đang đá bóng! Không phải là cậu thích bóng đá chứ, thích thì đi mà xem, việc gì phải lôi tôi đến đây!”

“Sao cô nói lảm thế?” Phương Triệt quay sang, “Tôi không thích bóng đá.”

Đây là lần đầu tiên Phương Triệt trả lời bình thường, Tần Mạt kinh ngạc như phát hiện ra một châu lục mới. Nàng mở to hai mắt nhìn khuôn mặt núi băng của Phương Triệt một hồi, đáng tiếc Phương đồng học chẳng hề tỉnh ngộ với một lần trả lời ngẫu nhiên này.

Hắn lại quay sang, khóe miệng nhếch lên với Tần Mạt, lộ ra nụ cười.

Tần Mạt kinh hãi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 17: Tường trong tường ngoài

Ê, Phương Triệt, động tác này của cậu nguy hiểm lắm đấy, cậu đừng tưởng tôi cũng điên như cậu nhé?” Bên kia sân bóng chính là tường rào của Thị Tam, ngoài đó là một quả núi nhỏ. Tần Mạt ngẩng đầu nhìn một loạt đại thụ ngăn cản, đáy lòng có vài phần kinh sợ.

Việc trèo tường thô lỗ này, Tần Mạt đừng nói là làm, nàng còn chưa từng nghĩ đến á. Nhưng giờ nhìn tư thế này của Phương Triệt, chắc là hắn muốn kéo Tần Mạt ra ngoài mạo hiểm cùng hắn.

“Sao cô không lên? Đừng nói cho tôi là cô mắc chứng sợ độ cao nhé.” Về mặt Phương Triệt đầy coi thường: “Cô đừng nói là muốn tôi xuống dưới bề cô lên nhé? Tôi nói thật với cô, tuy tôi không đề ý đến việc cô chiếm tiện nghi của tôi, nhưng tôi rất nghi ngờ cân nặng của cô...” lập tức như bị điện, thì ra tên Phương Triệt này mới là tên vô lại. Nhìn cái lời hắn vừa mới nói kia? Trình độ vô lại và lời nói ác độc của Tần công tử năm đó so ra cũng còn kém xa.

“Tôi thấy hành động này của cậu thật thô bỉ.” Tần Mạt cười, sắc mặt hóa đen: “Tôi cũng nói thật với cậu nhé, tôi là người có văn hoa, trèo tường này là chuyện...”

Phương Triệt rất không bình tĩnh ngắt lời nàng: “Ít lời đi, cuối cùng cô lên hay không lên? Không thấy trời sắp tối rồi à? Nói nữa thì tôi đi đây.”

Tần Mạt phát tay một cái, muốn xoay người rồi đi, ai ngờ Phương Triệt lại nhanh hơn, một tay hắn chống lên tường, rồi nhảy xuống dưới. Tần Mạt còn chưa đi được vài bước, đã bị Phương Triệt giữ chặt, lực tay của tên oắt này khá lớn, làm đau cả cổ tay của nàng.

“Này...” Lời kháng nghị của Tần Mạt còn chưa nói ra, Phương Triệt lại duỗi tay đến eo nàng, rất hiển nhiên là muốn dùng hành động để chứng minh quyết tâm trèo tường của hắn.

Tần Mạt vội chặn tay hắn lại, thở gấp nói: “Cái tên Phương Triệt man rợ kia! Nam nữ thụ thụ bất thân cậu biết không? Mau buông ra! Buông ra! Để tôi đi, không tôi kêu lên bây giờ!”

Sắc mặt Phương Triệt cổ quái buông Tần Mạt ra, lui về phía sau vài bước, đánh giá nàng trên dưới, ngạc nhiên nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân? Cô thậm chí còn có loại giác ngộ này à? Cô có biết rõ bản thân là nam hay nữ không?” Lời nói ác độc, biểu tình trên gương mặt Phương Triệt tăng bằng thật phong phú, về mặt nghi ngờ của hắn, tràn đầy sự khinh bỉ với lời nói này của Tần Mạt.

Tần Mạt càng thêm giận dữ, vừa rồi nàng rất khó thở, nói bừa lại nhảy ra một câu kinh điển như thế. Tuy nói lời này cũng chẳng thấy gì không đúng với

bản thân, quả thật Tần Mạt đã nghĩ như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy mình là nam nhân, cho nên theo góc độ nữ tính mà nói câu này, nàng so với Phương Triệt còn bất ngờ hơn.

Bị sét đánh thành than, da mặt Tần Mạt cũng dày lên, không cần phải đi so với tên vô lại, ai sợ ai chứ? So sánh với Tần Mạt vô lại năm đó, Phương Triệt có đầu thai cũng thua xa!

“Ê, không phải cậu nói trời sắp tối sao? Dừng dài cái gì, sao cậu còn không mau lên?” Hai tay Tần Mạt cho ra sau lưng, ngẩng đầu: “Cậu đi làm điểm tựa cho tôi, tôi chỉ cần ba bật là có thể leo lên tường được!” Hiện tại nàng cực kỳ rõ, về bạo lực nàng thua Phương Triệt, Phương Triệt có thể làm nàng bị thương cũng nên, mà Tần Mạt cũng không vui khi nhân lúc hấn suy yếu mà uy hiếp đầu.

Nhưng chiếm chút tiện nghi thì Tần Mạt chẳng quan tâm.

Phương Triệt đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn đi làm điểm tựa cho Tần Mạt, hấn trèo lên bức tường trước mặt, một tay dùng lực đu lên, rồi nhẹ nhàng leo lên tường. Sau đó một chân trong một chân ngoài, cúi người nghiêng eo, đưa tay đến Tần Mạt nói: “Cô nhanh lên, thời gian là quý giá!”

Tần Mạt cắn răng một cái, cẩn thận vin vào vách tường.

“Mau lên!” Phương Triệt nắm được cổ tay Tần Mạt: “Này, dùng tay kia trèo lên

“Tên khốn kiếp này, tôi không cao như cậu, với không được!” Sắc mặt Tần Mạt tím lại, cả hai đời nàng cũng chưa từng chột vật như thế. So với trèo tường cùng Phương Triệt, nàng thà chạy sáu ngàn mét trên quảng trường còn hơn. Ít nhất cũng có thể dùng ý chí để tăng thể lực, nhưng tình huống trước mắt này, ý chí và thể lực lại chẳng hề liên quan, Tần nhị cô nương đáng thương, hoàn toàn không đủ cao.

Phương Triệt tiếp tục khinh bỉ: “Sao mà cô thấp thế chứ? Không phải cô ăn cơm rồi à?”

“Cậu câm miệng lại!” Tần Mạt bỗng nhiên im bất —— Phương Triệt nắm được cả hai tay của nàng, kéo mạnh nàng lên!

Sau đó Tần Mạt chỉ cảm thấy không khí trong ngực mình đều bị gió thổi bay sạch, theo bản năng nàng nhắm mắt ngừng thở, dường như được cưỡi mây đạp gió.

Ngay sau đó Phương Triệt hừ một tiếng, trong nháy mắt ma chướng đập tan tất cả.

Tần Mạt vừa mở mắt, cũng chỉ nhìn thấy Phương Triệt đưa mình qua bên kia tường rào. Tiếng gió vù vù, lúc này thời gian như kéo dài vô hạn, Tần Mạt thậm chí có thể thấy cả sợi lông tơ trên da thịt Phương Triệt. Kỳ lạ, Tần Mạt biết hai người đang rơi xuống đất, lại không hề kinh hoàng, chỉ có cảm khái: thì ra cái tên tiểu tử xấu xa chưa trưởng thành này, mặt lại non như thế!

Nhưng cái tường rào này lại cao hai mét, hai người ngã xuống từ đầu tường như ánh chớp.

Bịch!

Ngay Phương Triệt ôm chặt Tần Mạt lại. Hấn xoay người xuống, chấn động còn chưa kịp truyền đến thân thể Tần Mạt, hấn đã đưa Tần Mạt xoay mấy vòng trên thảm cỏ, đến khi dừng lại, lúc đó mới thở dài một hơi, rồi cười lên ha hả!

Tần Mạt lại tiếp tục bị Phương Triệt ôm nằm bò trên mặt đất, cái mũi ngấp mũi cỏ xanh và mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người hấn. Bộ ngực thiếu niên lộ vẻ yếu ớt, nhưng khi hấn cười lớn, lại làm chấn động cả người Tần Mạt.

Tần Mạt trong lòng nhảy mắt dâng lên cảm động: “Bản tính tên nhóc này cũng không xấu, mình cũng không thể nói hấn là thiếu niên bất lương. Thật ra chi cần dạy dỗ thật tốt, chắc hấn sẽ không mang cái bộ mặt tảng băng mà âm trầm kia cả ngày nữa. Nếu hấn không biết nói chuyện với người ta thì mình sẽ giúp hấn.” Tần nhị cô nương giờ đã cải tạo thành công bản tính quân tử quân nhưng hơn phân nửa, lại có cảm giác mình là người từng trải, thích lên mặt dạy đời, nhưng chỉ là ảo tưởng thôi. . .

Hồn nhiên không biết mình đã bị nhào nặn dưới con mắt của Tần nhị cô nương, Phương đồng học cười đến vui vẻ, từ khi hiểu chuyện đến nay, chưa từng cười đến vậy, nụ cười này, khiến hấn bỗng có cảm giác mây tan trời mở.

Ánh trời chiều đang rơi cuối đường chân trời, tiếp theo phía chân trời, những áng mây đỏ từ từ tản đi, khiến cả sắc trời như trầm tĩnh trong ly rượu màu cam. Đó là thứ rượu nữ nhi hồng mười tám năm, rượu vàng cổ xưa, màu vàng kiêu diễm trong sáng, giống như sắc mặt tiểu mạch (lúa mì) của Tần Mạt lúc này, với bầu trời nửa sáng nửa tối kia, cả gương mặt nhuộm đỏ á trời chiều.

“Tần Mạt...” Giọng Phương Triệt trầm thấp, phảng phất khẽ gọi, lại phảng phất như thì thào tự nói.

Lông mày Tần Mạt khẽ nâng, không tự nhiên nói: “Cậu choáng váng à, còn không mau thả tôi ra? Tôi chắc là cần phải kiểm tra, xem cậu có bị gãy nơi nào không.”

Mặt Phương Triệt vẫn đầy ý cười, hai tay ôm chặt eo Tần Mạt buông ra, nhìn tư thế vụng về chuẩn bị đứng lên của nàng. Thế là Phương đồng học vô lương tâm lại vươn tay, kéo cổ tay Tần Mạt ...

Tần Mạt lại nhào lại lên người Phương Triệt, nàng cau mày, một cảm giác mềm mại ấm áp lướt qua, nàng ngẩng đầu, lại thấy Phương Triệt nhe răng nhếch miệng: “Sao cô nặng thế nhỉ? Nhìn đi, chẳng những cô chiếm tiện nghi của tôi, còn đè lên khiến tôi đau muốn chết! Này, tay chân cô sao lại vụng

về thế! Mau đứng lên!”

“Rất đau?” Tần Mạt vội xoay người thuận lợi đứng lên. Nàng vừa nhìn tay mình, trong lòng vừa nghi ngờ: “Vừa rồi mình cảm thấy cánh tay bị cái gì đó kéo...”

“Tần Mạt!” Phương Triệt nhíu mày, bày ra vẻ mặt khinh bỉ: “Cô chiếm tiện nghi tôi không nói nữa, nhưng cô suy nghĩ logic hơn được không? Cô nghĩ thử xem tôi ngã từ kia xuống, còn làm đệm cho cô, tuy không nói đau, nhưng đây là vì tôi không có tật xấu lắm điều chứ không phải là tôi không đau! Cho nên cô đã hiểu chưa?”

Trong nháy mắt vừa rồi Tần Mạt cảm thấy thật mạo hiểm, giờ lại nghĩ Phương Triệt chủ động làm đệm lưng cho nàng, trong lòng thêm vài phần bất an. Nàng vội ngồi xuống cạnh Phương Triệt, đưa tay kacute;o vạt áo hân: “Này, cậu có đứng lên được không?”

Gương mặt tăng băng của Phương Triệt lại trở về: “Cô có tay có chân, cô không đỡ tôi được à?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 18: Cây hồng cao cao

Ở nơi áng mây nhuộm đỏ kia, khi gió núi thổi vi vu, Tần Mạt dùng tất cả sức lực của thân thể nhỏ bé này, kéo Phương Triệt từ nằm thành ngồi.

“Sao mà cậu nặng thế nhỉ?” Tần Mạt dùng chân, ngồi xuống bãi cỏ, nàng thở hổn hển, vừa đỡ Phương Triệt: “Này, sao cậu không ngã luôn đi? Tôi nói, sao mà cậu vô dụng thế...”

“Lần sau cô thử đi làm đệm lưng cho người ta mà xem?” Giọng Phương Triệt lạnh lạnh. Hắn nghiêng mặt đến gần Tần Mạt, nói chuyện với hơi thở ấm áp: “Thật ra về sau cơ hội không nhiều nữa, nghe nói trường học muốn sửa tường rào, chẳng những cao thêm, còn gắn thêm mảnh thủy tinh trên đó nữa. Tiểu Tần đồng học, cô có muốn thử cái mùi vị tường rào này không?”

Thân thể Tần Mạt hơi hướng ra sau, nhìn trái lại ngó phải, ho nhẹ nói “Tiểu Phương đồng học, tôi thấy kinh nghiệm trèo tường của cậu thật phong phú. Một nơi núi non thế này, địa thế lại bằng phẳng thế này, cô cũng thật dày, cậu đặc biệt chọn leo tường mà đi? Này, không phải cậu nhầm chân thế chứ, có ý trèo tường? Đây là đam mê kỳ quái gì vậy?”

“Thật ra tôi chỉ quá tốt bụng thôi, muốn giúp rèn luyện độ nhanh nhẹn một chút.” Phương Triệt đưa tay ra, khoe miệng cong lên, “Còn không mau đỡ tôi dậy? Tôi ngã đau lắm đấy!”

Nét mặt Tần Mạt đan lại, sau đó lắc đầu bật cười. Nhìn tư thế của tên nhóc này, mười phần là đại gia á, nhưng sao Tần Mạt lại thấy đây chỉ là một biểu hiện của đứa trẻ.

Nghĩ đến Phương Triệt từng bị thương vì cứu nàng, còn có một cái ngã này của hắn, xem ra cũng thật là đau, lòng Tần Mạt mềm ra, nàng yên lặng nhắc nhở mình trong lòng: “Tình tình thẳng nhóc này chẳng có gì hay mà so đo, quên đi, trẻ con thì phải kiên nhẫn mà giáo dục. Mình nhất định phải kiên nhẫn, giúp tên nhóc này hiểu cách đối nhân xử thế, dạy hắn biết, cái gì gọi là quân tử nhẹ nhàng, ôn nhu như ngọc!”

Thế là Tần Mạt dùng phong thái của quân tử, cười như gió xuân thổi vào mặt, sau đó nâng một bên tay Phương Triệt, dìu hắn đứng dậy: “Cậu cũng phải dùng chút sức, tốt lắm, đứng lên nào!”

Khuôn mặt tăng băng của Phương Triệt lúc này mới giãn ra, tay hắn nắm lấy cổ tay Tần Mạt, đi lên một con đường nhỏ trên núi. Ngay từ đầu bước chân của hắn vẫn còn hơi khó khăn, sau khi đi thêm vài bước, bước chân dần dễ dàng hơn, thoạt nhìn không còn đau đớn nữa.

“Muốn muộn học à, Phương Triệt.” Tần Mạt nhíu mày lại, tiếp tục nhẹ giọng khuyên bảo, “Thời gian không còn nhiều, giờ này cậu còn lên núi làm gì?”

“Nói nhiều.” Phương Triệt không bình tĩnh nắm tay thật chặt, “Cô rất xấu cô có

Kiên nhẫn của Tần Mạt bị đánh bại lần nữa, nàng khẽ hít thở, từ trong kẽ răng nói: “Tôi rất xấu, Phương đồng học, cậu có thể coi như không nhìn thấy tôi!”

“Thật ra cũng không xấu đến nỗi không thể gặp người.” Giọng Phương Triệt lại nhẹ đi, giống như đang an ủi, “Không sao, cô còn có thể cải tạo được, tôi sẽ giúp cô, cô yên tâm đi.”

Nêu như ở đây có cái hang, Tần Mạt nhất định sẽ chui vào ngay lập tức!

Trước là Tần Văn Chí, sau đó là Phương Triệt, nàng tự nhiên bị mấy thằng nhóc này dùng thái độ xấu xa này đối đãi—à, nói thế không đúng. Hành vi của Phương Triệt ác liệt, giọng điệu vô sỉ, từ đầu đã vượt qua Tần Văn Chí cả trăm lần! Trò Tiểu Tần nói tóm lại vẫn rất đáng yêu, nhưng cái lưỡi của tên Phương Triệt này có chất độc, hắn đã xấu xa lại còn giả danh nghĩa hiệp, Tần Mạt không đi nữa, giờ chân lên đá thẳng vào bắp chân Phương Triệt!

Thật ra Tần Mạt không quan tâm đến người khác nói xấu nàng, nhưng vấn đề là, Phuong Triệt không chỉ nói nàng xấu, hắn còn nói “cô còn có thể cải tạo được, tôi sẽ giúp cô, cô yên tâm đi”. Lời này là có ý gì? Nói Tần Mạt không làm đẹp thì không sống nổi nữa à, chính nàng còn chẳng để ý, cần tên nhóc xấu xa này phiền muộn giúp nàng nghĩ cách sao?

Quân tử động khẩu không động thủ, nhưng Phuong Triệt ác độc đã bức Tần Mạt tình nguyện bỏ tác phong quân tử. Còn quân tử nhẹ nhàng gì nữa, ngay đến cả thánh nhân mà Phuong Triệt cũng muốn đập bẹp hắn.

Đáng tiếc Phuong Triệt không biết xấu hổ lại là thiếu niên bất lương mẫu mực, phản ứng của hắn rất nhanh nhẹn, một đá của Tần Mạt còn chưa đập đến, hắn đã nghiêng người di chuyển, vòng ra sau lưng Tần Mạt.

“Cô làm gì đấy? Tôi nói cô xấu không đúng à?” Cánh tay thon dài của thiếu niên lại vươn ra, Phuong Triệt ôm thân thể nhỏ bé của Tần Mạt vào lòng mình, giọng nói như an ủi: “Đừng làm âm đừng làm âm, thật ra đẹp xấu không quan trọng, hơn nữa về già cũng thay đổi thôi, quan trọng là bản thân cô, không phải đáng về cô thế nào.”

Lời hắn không nói ra đó là: “Thật ra các cô bé bây giờ ai chẳng muốn mình xinh đẹp hơn? Tôi sợ cô khổ sở, tốt bụng muốn giúp thôi mà.” May mà cuối cùng hắn biết thu lời này lại.

Nhưng những lời nói trước, cũng đủ để đá kích Tần Mạt rồi. Chẳng nhóc Phuong Triệt lại có loại giác ngộ này, biết nói lời an ủi, đã quá tốt rồi. Nhưng vấn đề là, Tần Mạt không cần hắn an ủi.

“Nói chuyện với tên bất lương...” Tần nhị cô nương than oán trong lòng, “Quên đi, nhìn thằng nhóc này thật đáng ghét, không so đo với người nữa, ta coi như không nghe thấy, chẳng nghe thấy gì cả...”

Núi lớn gió nhẹ cũng trầm mặc theo hai người, con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, bụi cây và cỏ dại mọc đầy ven đường, còn có một số cây đại thụ nữa. Thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vào cuối ngày hè, khiến cho mảnh núi rừng này lại tăng thêm vài phần tịch mịch.

óc của nhỏ, Phuong Triệt bỗng dừng lại, hưng phấn nói: “Tần Mạt, nhìn đi, xem cây này!”

Ở chỗ sườn dốc, trên cao mọc một cái cây rất to. Thân cây thẳng tắp, cao đến hai trượng, sinh ra một vài cành con. Trên tán cây có vô số khe hở, ánh sáng chiếu xuống, khiến lá cây đỏ ửng. Trong một tán lá rộng đó, lại loáng thoáng những quả cây màu hồng, thoạt nhìn khá đẹp mắt.

“Đây là cây gì?” Tần Mạt tò mò hỏi: “Cậu đưa tôi khổ sở treo tường, đi lên trên núi, không phải là chỉ cho tôi xem cây này chứ?”

Phuong Triệt đáp lại, lần nữa đã kích chi số IQ và logic của Tần Mạt, hắn đắc ý: “Sao? Đây là cây hồng đại, cô chưa thấy bao giờ đúng không?”

Tần Mạt bị ai phát hiện, giữa nàng và thiếu niên trẻ tuổi này tồn tại sự khác biệt vô cùng lớn. Chỉ là một thân cây thôi mà, có gì mà xem? Cho dù ở Đại Tổng hình như không tồn tại cây này, nàng cũng chưa từng thấy, nhưng cây này có đáng giá để mình treo tường vượt núi chỉ để liếc mắt nhìn nó một cái không.

“Hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy.” Giọng Tần Mạt rất thấp, không nghe ra tâm tình gì.

“Không sao, tuy là lần đầu tiên cô thấy cây hồng đại, nhưng tôi sẽ không cười cô.” Phuong Triệt ngẩng đầu nhìn tán cây cao cao, nhẹ nhàng vươn hai tay: “Cô muốn ăn quả hồng không?”

Tần Mạt kinh ngạc: “Cây này cao như thế, làm sao mà hái được? Ăn thế nào?”

Phuong Triệt bỗng quay đầu lại, cười rạng rỡ

Băng lại tan lần nữa, rét lạnh giữa lòng mây hắn bỗng biến thành ánh mặt trời đầu hạ, dù cho sắc trời có âm đạm, hắn vẫn cười đến tỏa sáng.

Không nói tiếng nào, Phuong Triệt đi nhanh đến gần cây hồng, hai tay vin vào thân cây. Hai chân hắn quán chặt trên thân cây, hai tay men theo đó leo lên, sau đó cả người từ từ di chuyển lên trên.

Tần Mạt còn chưa hiểu Phuong Triệt muốn làm gì? Miệng nàng hơi mở ra, nhất thời, tim đập rộn lên, khăn trương lo lắng, nhưng lại không thể nói được gì!

Cây cao như thế, từ hai trượng trở xuống lại không có thân cành để bám vào, Phuong Triệt lại dám leo lên, hắn có quá tin vào thân thủ của mình, hay là quá gan lớn mật?

Tần Mạt ngẩng đầu, bỗng cảm thấy cây hồng này như cao đến tận trời, nàng liếc mắt nhìn lên trên, ngoài tán lá cây hồng, lại không nhìn thấy bầu trời đâu! Tần Mạt tự nhận lòng mình đủ để đương đầu gió to bão lớn, nhưng giờ khắc này, nàng lại không dám kêu la, không dám lên tiếng.

Phía chân trời còn lưu lại một tia sáng âm đạm, dưới ánh sáng, bóng lưng thiếu niên treo cây, giống như đang dừng lại.

Q.2 - Chương 19: Khỉ con mà gặp cảnh gãy

“Phương Triệt! Tên khốn kiếp này, mau xuống đây, đừng hái nữa!” Tần Mạt hồn hên dầm chân dưới cây hồng, vàng thái dương lúc này càng âm đậm, nàng hơi giương m thấy một cái bóng từ từ rơi xuống. Khi tiếng chạm đất vang lên, Tần Mạt sợ hãi nhìn, sợ tiếng này là do Phương Triệt chứ không phải trái trên cây.

Nếu Phương Triệt đúng là ngã từ trên cây xuống, Tần Mạt cũng không dám tưởng tượng sắc mặt của mình sẽ thế nào.

“Mau nhặt đi!” Giọng lạnh lùng của Phương Triệt truyền đến từ đỉnh cây, “Cô có thể bớt nói đi, thay vào đó là hành động được không?”

Tần Mạt không lên tiếng, tên nhóc này, mình nhìn hấn ba phần, hấn liền kiêu ngạo mười phần, cứ dứt khoát coi thường hấn, đỡ phải cho hấn cơ hội phát huy lời nói ác độc.

Vì thế Tần Mạt không lên tiếng, Phương Triệt lại lái nhai: “Sao cô còn không nhặt đi?”

Tần Mạt không nói không động đậy.

Phương Triệt dừng lại một chút, động tác ném hồng nhanh hơn: “Ngu ngốc, cô không biết trời sắp tối à? Mau nhặt đi, nếu không lát nữa không tìm thấy đâu.”

Con giận của Tần Mạt chạm đỉnh, bùng nổ trong nháy mắt: “Cậu còn biết là trời sắp tối à? Chúng ta đã muộn rồi cậu biết không? Trên núi tối đen, đợi lát nữa về thế nào? Còn nữa, đến muộn giờ tự học, cậu định giải thích với thầy giáo thế nào?”

“Tôi cam đoan ánh trăng hôm nay rất sáng.” Phương Triệt nói, lại ném một chuỗi quả xuống. Sau đó vùi vào thân cây, cẩn thận trượt xuống, cách mặt đất hơn hai mét.

Sự chú ý của Tần Mạt lại bị của Phương Triệt thu hút lần nữa, nàng vội hỏi: “Sao cậu không cử động nữa, xuống đây nhanh lên!”

“Như cô mong muốn!” Phương Triệt bỗng quay đầu, nhìn ánh mặt trời âm đậm, khoe miệng hấn như mạng theo tia tà ác.

Tần Mạt đang nghi ngờ, chợt thấy hai cánh tay ôm cây của Phương Triệt buông lỏng, sau đó bàn tay bỗng đẩy vào cây.

Phốc một tiếng!

Hấn nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống từ trên cây, tiếng bước chân vang vọng, lại khiến khuôn mặt Tần Mạt nghiêm lại.

Bây giờ Tần Mạt có một cảm giác cực kỳ mãnh liệt, cái tên nhóc bất lương này, tuyệt đối có thể khiêu chiến sự nhẫn nại của bất kỳ người nào đối mặt với hấn. Có điều đến tận giờ, Tần Mạt vẫn còn khắc sâu nhận thức hai tháng ở bệnh viện, khiến con tức với Phương Triệt không phát huy đến một phần mười! Nếu hấn còn thường xuyên kéo Tần Mạt đi mạo hiểm, con giận của Tần Mạt nhất định sẽ biến thành cái hộp phồng hỏa!

Từ đầu Phương Triệt đã không để tâm đến con giận của Tần Mạt, hấn bỗng lại gần ôm Tần Mạt một chút, sau đó lại vội buông nàng ra, tiếp theo hấn khom người nhặt quả hồng trên mặt đất.

Tần Mạt thở dài, đem tất cả hành vi khó hiểu này quy vào loại “logic của người này không bình thường”. Nhưng trời đã tối, tạm thời không có thời gian đi so đo với tên đáng chết này, Tần Mạt xoay người lại gần, cùng nhặt quả hồng với Phương Triệt.

Những quả hồng đại này phần lớn là vàng hoặc xanh, dưới tròn trên ọn, không dài quá ba phân, tất cả đều khá cứng. Chỉ nhìn những thứ này, Tần Mạt lại nghi ngờ: “Phương Triệt, cậu tốn nhiều công như thế, chỉ vì những cái này, ăn được à?”

Phương Triệt hái hồng cũng hái cả cành, một nhánh có vài quả, hấn liền đưa đến trước mặt Tần Mạt, coi thường nói: “Đúng là ngu ngốc, quả hồng đương nhiên không thể ăn như thế, cứng như vậy, cô cắn được không?” Hấn nói xong, cầm lấy mấy nhánh cây trên tay Tần Mạt.

Động tác nhỏ này khiến Tần Mạt cảm thấy được an ủi, thấy thẳng nhóc này cũng có lúc khá cẩn thận, đúng là có thể giáo dục được. Sau khoảnh khắc suy tư, Tần Mạt thoáng dịu lửa giận, nàng vỗ vai Phương Triệt, thở dài: “Nếu như cậu có thể bỏ bớt tật xấu đáng cười người đi, thật ra cũng có thể tính là người tốt.”

“Ngu ngốc!” Mặt Phương Triệt híp lại, cả khuôn mặt lại lạnh đi vài phần, “Tôi có là người tốt không thì liên quan gì đến cô? Lại đây!” Hấn giữ chặt lấy cổ tay Tần Mạt, dùng giọng điệu khinh thường cực độ nói: “Trời tối rồi, cô không biết à? Đi theo tôi, cẩn thận ở dưới chân, cô đàn như thế, đúng là đồ ngốc!”

Sắc trời đã tối hoàn toàn, ánh trăng lại không sáng lắm. Hôm nay là mừng hai tháng tám âm lịch, sau khi mặt trời lặn, chân trời phía tây được thay bằng

ánh trắng mỏng vàng nhạt.

Hai người bước trên đường núi, liếc mắt nhìn lại, chỉ có khu Thị Tam là có ánh đèn, mà phía thành phố xa xa, chỉ còn lại một mảnh mây đỏ tan tã, không thể phân biệt nổi.

Ánh sao thưa thớt trên trời cũng sáng lên, nhìn theo số tử vi này, ngày mai lại là một ngày đẹp trời.

Bóng đêm tịch mịch, cả hai đời đây là lần đầu tiên Tần Mạt đi dạo trên núi vào buổi tối, lúc bắt đầu thì chán nản, sau một hồi, lại có vài phần thích thú. Tuy kiếp trước nàng được chiều chuộng, kiếp này bình thường, nhưng lại không thể dấu đi sự hân hoan trong lòng nàng. Cái này gọi là buông thả, có người buông thả vì chán nản, có người buông thả vì thấp hèn, nhưng cũng có người, chẳng hạn như Tần Mạt, nàng có thể buông thả vì sở thích, buông thả thoải mái.

“Chắc chắn chúng ta đến muộn rồi.” Giọng Tần Mạt đều đều, không còn giận nữa.

“Tối nay trốn học thôi.” Năm ngón tay Phuong Triệt cầm cổ tay Tần Mạt bỗng nắm chặt hơn, “Ngu ngốc, đừng nói với tôi là cô không dám.”

Tần Mạt nheo mắt nhìn về phía trước: “Đàn độn, làm gì mà nắm chặt vậy? Chẳng lẽ cậu không biết thân thể cũng là máu thịt, sẽ đau à?”

Lực tay Phuong Triệt lỏng ra, đầu hắn nghiêng về bên kia, ho nhẹ nói: “Quả hồng này, phải khử vị chất trước mới ăn được. Tối nay tôi mang quả hồng về, bôi vôi lên một lát, quả hồng sẽ mất vị chất, lại còn mềm hơn.”

Ánh sáng tuy tối khiến người ta không nhìn rõ, nhưng không hiểu sao, Tần Mạt lại cảm thấy Phuong Triệt vừa đỏ mặt lên.

Nhưng khối băng này cũng có lúc đỏ mặt sao?

Tần Mạt hơi cảm thấy nghi ngờ, lại thấy buồn cười, nhưng Phuong Triệt bỗng nhe quát một tiếng: “Cẩn thận!”

“Sao thế?” Tần Mạt ngừng bước, hai mắt mở to nhìn mọi nơi, đáng tiếc ngoài đường đầy đất dưới chân, những thứ khác, trong mắt nàng chỉ là một bóng đen.

Gió núi vi vu, khe mang hơi lạnh, khá dễ chịu và thoải mái. Tiếng côn trùng kêu không ngừng vang, lại khiến người ta có cảm giác dạt dào sức sống, cũng khiến Tần Mạt càng thư thái hơn.

Mơ ước của nàng hiện tại là cái tà quy chính, nghiêm túc cố gắng học hành, nhưng không phải là nàng muốn biến thành một con mọt sách cô hủ. Dù sao muộn học không có nghĩa là trốn học, Tần Mạt trách Phuong Triệt kéo nàng đi kỳ thực là vô lý, bữa nay nàng có thể hưởng bóng đêm gió núi, lại còn được tìm hiểu về cây hồng, cũng khá nhiều lợi ích.

“Có rần!” Giọng Phuong Triệt trầm thấp quát lên lần thứ hai, Tần Mạt kinh sợ theo bản năng lui về phía sau.

Cho nên Phuong Triệt cũng lui về, kéo cánh tay Tần Mạt ra phía sau, ôm nàng vào trong ngực thật chặt.

Tần Mạt cau mày, nghi ngờ nói: “Rần ở đâu? Quái lạ, Phuong Triệt, động tác này của cậu là gì thế? Rần đến thì phải chạy chứ?” Một lát sau, nàng giật mình, nói giận: “Không có rần! Phuong Triệt, cậu cố ý nói thế, muốn chê cười tôi đúng không! Tên khốn kiếp này, nếu cậu cho tôi là ngu ngốc, thì tôi...”

Tần nhị cô nương đáng thương sùng sốt một chút, bị ai phát hiện mình không phải vũ khí có lực sát thương ảnh hưởng đến Phuong Triệt, nàng lại nghe thấy tiếng cười nhẹ phía sau, nhất thời đầu nóng lên, tay nắm lấy tay của tên chết tiệt kia, mở miệng dùng răng ra sức mà cắn!

Lúc này, Phuong Triệt đau đớn kêu lên, hai cánh tay xung quanh Tần Mạt nhanh chóng rút về.

Tần Mạt đắc ý hả hê, cuối cùng cũng cảm thấy hòa nhau, nhe răng cười nói: “Anh bạn nhỏ, làm người phải phúc hậu, cậu hiểu không?”

Dưới ánh sao mờ ảo, vẻ mặt của Phuong Triệt khó phân biệt, chỉ là tiếng nói của hắn lộ ra hương vị âm trầm: “Tôi rất hiểu, cực kỳ hiểu, vô cùng hiểu! Cô bạn nhỏ, cô nhớ kỹ, tôi thù dai lắm.”

Tần Mạt căn bản không coi đây là uy hiếp, nàng cảm thấy gió núi thật tốt, bóng đêm thật tốt, ánh sao thật tốt, cái gì cũng tốt. Thế là tính thơ ca trong máu của Tần nhị cô nương lại phát tác, nàng vung tay lên, sung sướng ngâm nga thành tiếng:

“Khóa tường y nguyệt thảo y thâm

Văn hà trâm, tiểu thủy sân?

Thị tử cao cao, sâm đoạn thảo thiệt nhân.

Hầu nhi chiết chi mạng giải ý, son bắt ngữ, dạ lan chân.”

Nửa kết 《Giang Thành tử》

Tần Mạt cười ha ha đắc ý vô cùng. Nàng mới làm nửa dưới, chính là vừa chế giễu Phuong Triệt vừa thể hiện sự kiêu ngạo của nàng.

“Phương Triệt, nếu cậu không làm được nửa khúc kia, thì cậu thu

Tần Mạt ngoái đầu nhìn lại, cười đến cong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 20: Hậu trốn học

Khi Tần Mạt và Phương Triệt về lại tới trường, lớp tự học cũng sắp tan rồi.

Dưới ánh đèn, Tần Mạt mới nhận thấy đáng vẻ chật vật của Phương Triệt, hóa ra lại có thêm vài phần khô hải. Trên quần bò của hắn dính đầy bùn và từng ô bẩn, trên cánh tay có vài chỗ bị xước da, bàn tay thì cằn đen lại do bụi bẩn.

“Đây không phải là da khi sao!” Tần Mạt cười giễu cợt chỉ vào Phương Triệt, cực kỳ kiêu ngạo nói: “Sao cậu nghĩ lâu thế? Anh bạn nhỏ, nói cho cậu biết bình thường muốn ít bắt lương đi, thì đọc nhiều sách vào, xem đi xem đi, giờ mắt mặt chưa kia!” Nàng đặc ý vạ phần, đồng thời cảm thấy cuối cùng mình đã tìm được một đề tài để đả kích Phương Triệt.

Mắt Phương Triệt tối lại dưới ánh đèn, hắn nghiêng đầu, lại duỗi tay ra, lấy lòng bàn tay khẽ vuốt qua gương mặt Tần Mạt, sau đó hừ nhẹ nói: “Cô tốt hơn tôi ở chỗ nào! Nhìn cái mặt bẩn của cô này!”

Tần Mạt sững sốt một chút mới phản ứng kịp, bàn tay đen sì của tên nhóc này quẹt qua mặt nàng, nàng chưa bị bẩn thì giờ cũng đã bị ô ւế!

Nhưng Phương Triệt đã cảm theo một túm cánh hồng, xoay người ngẩng đầu nghênh ngang mà đi, từ đầu đã không cho Tần Mạt cơ hội

Với sự kiện trốn học lần này của Tần Mạt, các cô gái nhà F phòng 506 tuy không nhiều lời, nhưng có thể thấy được, từ ngày đó về sau, tình bạn các nàng tạo nên đã âm thầm tan vỡ.

Khương Phương ngày càng khinh thường Tần Mạt, nàng đặc biệt quan hệ tốt với Trần Song Song, hai người tay nắm tay ăn cơm, rõ ràng rời khỏi tập thể. Mà Trần Yến San lại dùng ánh mắt lóng lánh nhìn Tần Mạt, tỏ vẻ tán thưởng với hành động ngày đầu tiên nhập học đã bùng tiết tự học. Lữ Lâm khuyên giải an ủi cả hai bên, nhưng lại gần Trần Yến San hơn một ít, Triệu Vũ Hồng thì cười thân thiết với tất cả mọi người.

Đương nhiên, Vương Tử Dục thì mãi mãi lạnh lùng hờ hững.

Vì chuyện này, Chương Quốc Phàm trực tiếp đưa Tần Mạt vào danh sách đen, ông cũng biết Tần Mạt đi học cũng không gây ra chuyện nào loạn gì trong trường, cho nên với học sinh này, ông đã hình thành tâm lý bỏ mặc.

“Tần Mạt, tôi sẽ không hỏi nguyên nhân em trốn học.” Chương Quốc Phàm gọi Tần Mạt đến văn phòng, giọng điệu chán ghét, “Tôi không muốn nghe em kiểm cố, em cũng không cần phải giải thích với tôi. Tóm lại chính em hãy tự thu xếp ôn thôi, nếu như lần thi đầu tiên của học kỳ này em ở cuối lớp, vậy thì không còn gì để nói nữa...” Nói dứt lời, ông phát phát tay, muốn Tần Mạt rời đi.

Trong văn phòng còn có rất nhiều giáo viên khác, bọn họ nhìn Tần Mạt, vẻ mặt hờ hững, có người lại nhìn Chương Quốc Phàm, lại mang vẻ đồng tình.

Giống như nguồn gốc của tội ác, đưa đến vô số vận rủi cho Chương Quốc Phàm.

Tần Mạt chưa từng chịu nhục nhã như thế? Nàng khề nắm quyền, thẳng lưng, ngẩng đầu rời đi. Đến lúc này, nàng mới càng cảm nhận rõ ràng, cách nhìn của mọi người với học sinh ở thời này là thế nào. Thành tích tốt thì như coi châu như ngọc, thành tích kém thì chỉ muốn giấu đi. Cái gọi là sân chơi học đường, tuy tuổi xuân phơi phới, nhưng cũng không thể thoát khỏi tình cảm âm lạnh của con người.

Bình thường Chương Quốc Phàm thân thiết trước mặt học sinh đến cỡ nào? Nhưng người cũng có nhiều mặt, khi ông không thân thiết, có thể trở nên lạnh như dao.

Tần Mạt sẽ không tự coi nhẹ mình, nàng cũng không cần những người này phải coi trọng nàng, nàng tự nói với mình, nàng khinh thường!

Tối hôm sau, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn của Tần Mạt.

Trần Yến San xoay xoay góc áo, ngồi trên giường thần thần bí bí hỏi nàng: “Tần Mạt, mình nghe nói, đêm qua cậu đi ra ngoài cùng với Phương Triệt học trường?”

Tần Mạt đang cầm sách hóa vất óc suy nghĩ, nghe vậy thuận miệng hỏi lại: “Sao cậu biết?”

“Trời ạ!” Trần Yến San cúi đầu kêu sợ hãi, “Vậy là đúng à! Phương Triệt rất nổi tiếng ở trường mà, rất nhiều người quen anh ấy. Nghe nói anh ấy không nói chuyện với người lạ đâu, nhưng hôm qua lại lòi một nữ sinh đi trước cửa ký túc xá. Mình lại thấy cậu quen Phương Triệt, tối qua lại trốn học, mới đoán là cậu & Tàn Mạt căn bản không chú ý nàng đang nói cái gì, thuận miệng liền “Ừ” một tiếng, tiếp tục rầu rĩ đọc sách hóa, và một chuỗi công thức phân tử.

“Mạt Mạt...” Giường của Trần Yến San và Tàn Mạt liền nhau, nàng leo đến gần đầu giường bên kia của Tàn Mạt, đưa tay kéo góc áo của nàng, “Không ngờ đúng là cậu á, chắc cậu và Phương Triệt quen đã lâu?”

“Có thể.” Tàn Mạt bị Trần Yến San làm phân tâm, hơi suy nghĩ một chút, “Coi như là thế.” Nàng nghĩ đến những việc trải qua giữa mình và Phương Triệt từ trước đến nay, khẳng định lần nữa, mình và tên nhóc này đúng là có thể tính là người quen cũ. Tuy tính tình tên Phương Triệt khó chịu, nhưng Tàn Mạt lại coi hắn là thằng nhóc, vẫn có thể hiểu được.

Trần Yến San lại trầm mặc, nàng tiếp tục vờ về góc áo của mình, vờ mặt do dự.

Cho nên Tàn Mạt lại tiếp tục vui vào trong sách hóa, và một đồng nguyên tố hóa học đang đấu tranh với nhau.

Sau một lúc thật lâu, khi Tàn Mạt rơi vào cảnh đẹp, Trần Yến San lại kéo áo nàng, sau đó giọng thì thào: “Mạt Mạt, cậu rất quen anh ấy, vậy cậu giới thiệu chúng mình được không?”

“Cậu nói gì?” Tàn Mạt thoáng hoàn hồn, trong đầu tiếp tục nhẩm công thức, từ đầu đã không chú ý nghe Trần Yến San nói.

Tiểu Trần đồng học nhất thời đỏ mặt lên, nàng kéo sách trên tay Tàn Mạt, tiến đến bên tai nàng, nói từng một chữ một: “Giới, thiệu, mình, và, Phương, Triệt, quen, nhau!” Giọng Trần Yến San không lớn, nhưng ghê bên tai Tàn Mạt, lại khiến nàng nghe rất rõ.

Sắc mặt Tàn Mạt lúc này liền cổ quái, nàng nhẹ giọng hỏi lại: “Cậu chắc chắn là muốn quen Phương Triệt?” Trong mắt Tàn Mạt, Phương Triệt là một thằng nhóc khó chịu lại thêm tính bất lương vô sỉ, chính là cái tên khó chung sống nhất, Tàn Mạt không cách nào giải thích được vì sao lại có người muốn quen hắn nữa.

Nhưng nghĩ đến Trần Yến San cũng chỉ là một cô bé, Tàn Mạt liền thờ dãi.

“Không được à?” Hai má Trần Yến San ửng đỏ, miệng nhỏ cũng chu lên, hầm hừ nói: “Cậu thì được quen anh ấy, còn mình thì không được? Dù sao nhìn dáng vẻ này của cậu, hai người cũng không thể...” Bỏ lưng về sau, nàng cảm giác không nên nói về diện mạo của Tàn Mạt, giọng thấp xuống, nhấn nhó biết lỗi.

Tàn Mạt lắc đầu bật cười, nàng đương nhiên sẽ không để ý việc này. Nhưng lúc này dù nàng có khuyên bảo Trần Yến San, để nàng chuyên tâm đọc sách, có lẽ nàng ta cũng nghe không vào tai, cho nên Tàn Mạt nghĩ lại, gạt đầu dứt khoát: “Được rồi, lần sau gặp Phương Triệt, mình sẽ nói với anh ta về cậu.”

Tàn Mạt xem ra, cái tên xấu xa Phương Triệt tính tình cổ quái kia, sẽ không hiểu cái gì là tình cảm, là phong hoa tuyết nguyệt đâu, nhưng để cho Trần Yến San đụng vào cái đỉnh đó cũng tốt, để một thiếu nữ ôm ấp tình cảm, không chịu đọc sách như nàng ta không làm phiền nàng nữa.

Lại nói, bản chất Phương Triệt cũng không tệ. Trần Yến San lại hồn nhiên đáng yêu, nếu bọn họ vừa mất nhau, có thể coi như mối nhân duyên tốt. Ngưỡng ở tuổi này, thật ra đã sớm kết hôn rồi, chỉ là bây giờ thời đại đã khác rồi, tất cả mọi người là học sinh, Tàn Mạt cảm thấy phải lấy việc học làm trọng.

“Cậu đồng ý rồi nhé!” Trần Yến San kinh hi, càng nghĩ nhiều hơn, “Ai da, mình phải gặp anh ấy thế nào đây? Ai da, cậu sẽ nói với anh ấy về mình thế nào? Không được, mình có phải viết thư tình trước không? Không được rồi, con gái phải e lệ, tôi nhất định anh ấy viết thư tình cho mình. Không đúng, anh ấy sẽ chịu viết thư tình sao? Nếu không, hay là mình viết?”

Tàn Mạt: “...”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 21: Một phong thư

Lên lớp tan học, nhà ăn phòng ngủ, cuối tuần làm việc ở quán trà, sau đó về nhà, đây chính là sinh hoạt đơn giản của Tàn Mạt.

Nhoáng một cái đã đến kỳ nghỉ quốc khánh, trong lúc này Tàn Mạt thỉnh thoảng lại cảm thấy cuộc sống thật khó khăn và nhàm chán, nhưng nghĩ đến mình đang nỗ lực là vì tương lai, nàng cắn chặt răng, vẫn nén khổ cực xuống. Quả thật nàng không còn là quần nhung năm đó nữa, chăm chỉ đọc sách,

có lúc cũng thấy thú vị.

Trong giai điệu này chỉ có một nốt nhạc nhỏ là Tần Mạt không thể lý giải.

Chính là về sau, Trần Yên San cuối cùng đã viết ra một bức thư tình, nhờ Tần Mạt chuyển cho Phương Triệt. Chẳng có hành động gì, là phản ứng kỳ quái của Phương Triệt

Lúc ấy là ba ngày sau khi họ đi hái hồng, ngày đó cũng là trước giờ tự học, Phương Triệt đến cửa ký túc xá nữ tìm Tần Mạt, trên tay hắn cầm một cái túi nhựa, vừa thấy Tần Mạt, không nói gì liền nhét một gói to vào tay nàng.

“Đây là...” Tần Mạt mở gói to ra xem, liền nhìn thấy một túi căng đầy trái cây màu hồng, “Đây là quả hồng chúng ta hái ngày đó à? Sao lại thành thế này?” Trong lòng nàng có niềm vui mừng, mỗi quả này thật đẹp, khiến người ta thèm muốn.

“Tôi bôi nước vôi ba ngày.” Mạt Phương Triệt dịu hơn trước một chút, tuy giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng như trước, “Đó là để khử vị chất, lần sau đừng có hỏi lại vấn đề ngu ngốc này nữa.”

Tần Mạt bỏ qua lời nói ác độc của hắn, cười lấy một quả hồng ra trước mắt nhìn phải nhìn trái, những thứ trái qua gian khổ mới có được quả nhiên thích hơn nhiều so với việc mua ở đường. Phương đồng học tuy lời nói khó chịu, nhưng kết quả lại không tệ.

Phương Triệt vắt chéo tay sau lưng, Tần Mạt hơi liếc liếc thì thấy trong tay Phương Triệt có một thứ đồ màu đỏ.

“Đây là cái gì?” Tần Mạt hơi tò mò, thuận tay liền kéo tay Phương Triệt lên.

Phương Triệt buông tay đưa đồ kia cho nàng, lúc này món đồ mới rõ nét, thì ra là một cây sáo sơn đỏ, phía trên còn có khắc hoa, cạnh đó hoa mai còn khắc hai chữ “Xuất Vân”, nhìn đáng vẻ bên ngoài quả thật là một cây sáo tinh xảo.

“Cây sáo” Tần Mạt khẽ xoay vòng trong tay: “Ai thổi? Cậu á?” Cho đến giờ nàng còn không nghĩ là Phương Triệt có thể tinh thông âm luật, nếu ngay cả đánh nhau trèo tường như khi mà biết âm luật và thơ văn, không phải sẽ thành mèo biết đánh cò à?

Mày Phương Triệt khẽ nhíu lên, đang định nói, Tần Mạt lại nhét sáo về tay hắn, sau đó lấy một phong thư từ trong túi ra. Phong thư này chỉ to bằng nửa bàn tay, màu hồng, kẻ ô vuông, phía trên là thần Cupid xinh đẹp.

“Cho cậu, nhớ phải đọc nhé.” Tần Mạt nháy mắt mấy cái, thấy Phương Triệt bỗng ngây ngốc, lại càng thấy buồn cười và vui mừng. Nhìn cái tên xấu xa thích ra vẻ âm trầm này có vẻ mặt như thế, đúng là thú vị.

“Cô...” Phương Triệt sững sờ nhận phong thư nhỏ, lông mày lại nhíu.

Tần Mạt phát phát tay với hắn: “Tôi đi trước đây, cậu về nhớ phải đọc đấy. Tuổi thanh xuân này, cuộc sống thật dễ chịu... Đúng rồi, quả hồng này rất ngon, tôi nhất định sẽ ăn hết sạch!”

Nàng mỉm cười xoay người rồi đi, cũng không nghe thấy tiếng thì thầm của Phương Triệt: “Sao lại có cảm giác không đúng lắm? Quả hồng kia nghe nói có thể làm đẹp, không biết có thật không?”

Tâm tình Tần Mạt khoan khoái cầm mấy quả hồng về phòng ngủ, sau đó cất kỹ, từ từ nhắm nháp, cũng không chia sẻ cho ai. Những quả này không phải dễ có, mỗi khi nàng ăn vào miệng, cảm giác được hương vị ngọt ngào, lại cảm thấy tình nghĩa giữa hai người gần như thanh mai trúc mã. Tiếc nuôi duy nhất, chính là Phương Triệt không phải con gái, mà Tần Mạt không phải con trai. Cho nên b thanh mai trúc mã, cũng chỉ có thể dừng ở thanh mai trúc mã.

Tần Mạt như không có tuổi thơ, ít nhất, cả hai đời nàng cũng chưa từng hưởng qua cảm giác của đứa trẻ. Kiếp này càng không cần nói, nàng đi từ giữa đường, không trải qua thời thơ ấu. Mà kiếp trước, trong phủ hầu trước, lưng Tần đại công tử gánh vác quá nhiều thứ, càng không thể có khả năng vui chơi như một đứa trẻ bình thường.

Khi là Tần Mạch, vừa sinh ra không lâu thì mẹ đã mất, tám tuổi sống với tổ mẫu (bà nội), nhận được yêu thương trước mắt, sau lưng lại có không ít kẻ ác ức hiếp. Cửa nhà Hầu phủ quá sâu, Tần gia sau khi chính thể qua đời thì không thu thế thiếp nữa, nhưng các tiểu thiếp trước đã có đến chín, còn có khá nhiều nha đầu thị thiếp.

Thế gia trăm năm, nô tài và chủ nhân đã sớm khắc rõ quan hệ phức tạp, tranh giành cấu xé nhau, máu chảy đầu rơi càng biến hóa khó dò, kể cả ăn thịt người cũng có. Lúc Tần Mạch còn nhỏ, tuy được tổ mẫu yêu thương bảo vệ, nhưng các di nương khác đâu phải loại đèn dầu đã cạn? Vị trí trưởng tử trưởng tôn không thể thay đổi, các huynh đệ nhìn lên vị trí của Tần Mạch cũng không ít.

Cho nên tuổi thơ của Tần mạch hoàn toàn là né tránh và trốn tránh đủ loại cạm bẫy, mãi cho đến khi hắn mười tuổi dần dần hiểu chuyện, hắn mời ngồi yên ở vị trí trưởng tử, sau đó bắt đầu đọc sách, phản nghịch, đấu tranh, phóng túng... Con đường dài như thế, nhưng con mắt lại mơ hồ, không thể nhìn được sinh mệnh của mình.

Người người đều nói Tần đại công tử là quân lược có ai biết, sau cái danh quân lỵa đó, khát vọng cuối cùng là gì?

Có lẽ, chính hắn cũng dần không hiểu nổi.

Bỗng xuyên qua, Tần Mạt không thể đếm hết đặc tính của quần lụa kiếp trước, nhưng khát vọng mơ hồ kiếp trước nàng cũng chưa hề quên, hơn nữa cho đến giờ, ngày càng rõ ràng hơn.

Đến tốt cùng nàng mơ tưởng cái gì? Là khoái lạc đơn thuần, hay là giao tranh phấn đấu? Hay là cái gì khác?

Tần Mạt ăn quả hồng, trong lòng lại cảm thấy, có lẽ, nàng chỉ mơ một mái ấm gia đình mà thôi, một người bạn có thể cùng chơi đùa, sau đó là một tri kỷ có thể cùng hát ca xướng từ, có thể tự nỗ lực làm nên tương lai của mình. Như vậy, nàng đã mãn nguyện rồi.

Nàng cẩn thận bỏ hạt hồng vào một cái hộp nhỏ, nàng cảm thấy, những thứ này đáng để quý trọng.

Lần đầu tiên có người mang nàng đi treo tường, lần đầu tiên có người vì nàng treo cây hái quả, lần đầu tiên có người khiến nàng hiểu rõ, niềm vui của đứa trẻ, thì ra dễ dàng đến thế.

Mất Tần Mạt đã từng thấy vô số đồ trân bảo, nhận được rất nhiều lễ vật quý hiếm, nhưng tất cả, lại không quý bằng những quả hồng này. Tuy Phương Triệt sẽ mãi mãi không biết, nhưng Tần Mạt đã quyết định, nàng sẽ giữ lại những hạt hồng này.

Mà Phương Triệt đúng thật là kẻ kỳ quặc, từ ngày đưa quả hồng cho Tần Mạt, mãi cho đến một ngày trước kỳ nghỉ quốc khánh, hần trước sauxất hiện. Từ khi Tần Mạt biết Phương Triệt tới nay, vẫn thường nhìn thấy hần, hơn mười ngày không gặp như vậy, kỳ thật là lần đầu.

Thình thoảng nhớ đến tên da khi này, Tần Mạt cảm thấy hơi thắc mắc, còn có Trần Yến San thường nhắc tới bên tai nàng: “Mạt Mạt, Phương Triệt không hề âm à?”

“Mạt Mạt, lâu rồi cậu không gặp anh ấy à?”

“Mạt Mạt, cậu đến lớp tìm anh ấy đi! Giúp mình đi?”

Tần Mạt không nói gì, rất lâu về sau mới trả lời: “Mình không biết cậu ta học lớp nào.”

Thế là Trần Yến San nghech mặt ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Kỳ nhân

Cho nên Tần Mạt bắt đầu tự xét lại, hình như từ khi ra viện về sau, nàng không chủ động đi tìm Phương Triệt nữa, hình như lần nào cũng là Phương Triệt đến tìm nàng trước, hình như nàng quan tâm đến Phương Triệt quá ít...

Nhưng mà, bọn họ có quan hệ gì? Nàng cần gì phải quá quan tâm đến Phương Triệt chứ.

Vì vấn đề này mà lo nghĩ trong chốc lát, liền ra được kết luận: bạn bè bình thường không gặp nhau mười ngày là chuyện bình thường, nếu là bạn tốt, không gặp nhau mười ngày cũng là rất bình thường. Nàng hoàn toàn hồ đồ vì vấn đề Trần Yến San đưa ra rồi, nếu Trần Yến San không hỏi mỗi ngày, thì nàng làm sao lại nghĩ đến Phương Triệt chứ?

Cuộc sống nhiều mặt, căn bản cả ngày không thể chỉ nghĩ về một vấn đề. Tuy Tần Mạt đã coi Phương Triệt là người bạn tốt nhất của mình, nhưng bạn tốt chứ không phải người yêu, ngày nào mà cũng ở cạnh nhau thì chán ngấy? Dù là bạn bè, dù là thân thiết, nhưng ai cũng đều có cuộc sống riêng, vài năm không gặp cũng thường, huống chi chỉ có mười ngày.

Nhưng mà, cái thằng nhóc xấu xa kia đúng là người không tệ. Phương Triệt nghĩ đến Phương Triệt có ơn cứu mạng mình, lại cảm thấy mình nên có quà nhỏ tặng lại hần để bày tỏ sự cảm kích. Trước mắt nàng không có khả năng trả ân tình trời biển này của Phương Triệt, nhưng ân tình này cũng na ná giống những hạt hồng kia, không cần đặt ở trong miệng, nhưng sẽ mãi mãi không quên.

Kỳ nghỉ quốc khánh đã đến, Tần Mạt về nhà trước, ban ngày từ mừng một tháng Mười thì đến làm việc ở quán trà. Trước mắt là nàng làm ca ngày, có nàng làm thì ba nữ đồng nghiệp kia có thêm một ngày nghỉ, cho nên các nàng rất hoan nghênh nàng đến.

Nhưng sang ngày hai tháng Mười, Bành Đan Đan lại nói với Tần Mạt thế này: “Mạt mạt, ba người chúng tôi đang muốn nghỉ việc.”

“Nghỉ việc? Các chị làm ở đây không phải vì vị anh hùng vô danh kia à? Nghĩ kỹ chưa?” Tần Mạt nói xong lại cười: “Thật ra nghĩ kỹ rồi cũng tốt, lằng phí thời gian vì một người không thể đợi được, không đáng.”

“Ha ha, một người không thể đợi được...” Bành Đan Đan cười khê, ánh mắt âm đạm, “Đúng là không thể đợi được, từ cái hôm trời mưa anh ấy đến đây một lần, từ đó không gặp lại nữa. Thật ra anh ấy còn chưa đến mười tám tuổi, dù anh ấy có đồng ý, chị và anh ấy cũng không thể xảy ra chuyện gì.” Nàng năm nay đã hai mươi tuổi rồi, thật ra còn rất trẻ, nhưng đối phương còn là vị thành niên, cũng thật là phiền toái.

Tần Mạt cười cười, nhất thời trầm mặc. Chẳng lẽ muốn nàng lời khuyên Bành Đan Đan, tuổi không phải là vấn đề, giờ đang một tình cảm chị em mà? Nhưng vị anh hùng vô danh còn là vị thành niên, đây cũng khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Giọng Bành Đan Đan âm u: “Ba chị em bọn chị, thật ra chỉ muốn báo đáp cậu ấy, tình cảm giữa nam và nữ cũng chẳng có bao nhiêu. Bọn chị có ba người, tuổi cậu ấy còn quá nhỏ, bọn chị sẽ không ba người tranh lấy mình cậu ấy, không thể lấy hạnh phúc cả đời ra đùa được.” Nói xong, khóe môi nàng lại hé ra một nụ cười dịu dàng: “Mạt Mạt, hôm nay chị nói chuyện này với em, là hi vọng, nếu như có một ngày nào đó em lại thấy cậu ấy đến quán trà, có thể giúp bọn chị chuyển vài câu tới cậu ấy.”

Tần Mạt gật gật đầu.

Bành Đan Đan thở nhẹ, cười nói: “Đã từng có ba cô gái, khi cậu ấy cứu họ mà gặp nguy hiểm, đã bỏ lại cậu ấy, cho nên bọn họ muốn dùng cả đời để đền đáp lại. Nhưng sau đó bọn họ mới phát hiện ra, cuộc sống của con người quá dài, cần bản không thể đợi được. Bọn họ quá ích kỷ, bọn họ quá ngây thơ, đến cuối cùng, bọn họ đã quay về với hiện thực. Trên thế giới này, thứ không thể vững bền nhất là rung động, thứ không thể nào quên lại là tiếc nuối.”

Nàng nâng tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Tần Mạt, thở dài: “Vây đi, trong lòng bọn chị xấu hổ, nhưng bọn chị không thể làm cả đời ở quán trà này, chỉ tính mấy tháng này thôi, đã quá dài rồi. Tiền lương phục vụ quá thấp, bọn chị mới học đại học, nhất định phải lo nghĩ cho gia đình.”

Tần Mạt khe khẽ mỉm cười: “Em sẽ nhớ kỹ.”

Hai má Bành Đan Đan hơi đỏ lên nói: “Chỉ nói nửa trước, phần sau là chị nói với em, em đừng nói với cậu ấy... A, em có nhớ chưa? Muốn chị viết ra giấy không?”

“Chị sợ em không nhớ à, sao không viết thư đưa thẳng cho cậu ấy? Để quản lý Triệu giao, chú ấy nhất định sẽ hiểu.” Tần Mạt cảm thấy nghi ngờ.

“Em không hiểu đâu, ai~~~~!” Bành Đan Đan cúi thấp đầu, vừa đi lấy nước, “Tóm lại, em nhớ chưa?”

“Em đương nhiên...”

Phòng trà lại truyền đến tiếng ho nhẹ của Triệu Thành Bích, ông hấp dẫn sự chú ý của hai người, rồi vẫy tay với Tần Mạt: “Mạt Mạt cháu lại đây, lão gia tử đến.”

Triệu Chu rất ít khi tới quán trà, thật ra từ khi Tần Mạt làm việc ở quán trà về sau, mỗi lần ông đến đây đều gọi Tần Mạt thưởng trà và nói chuyện phiếm cùng ông. Đãi ngộ đặc biệt này khiến nhiều người ghen ghét và ao ước, kể cả Triệu Thành Bích, bọn họ nói Tần Mạt có lộc ăn, có thể thưởng các loại danh trà trân quý của Triệu Chu. Nhưng vài lần về sau, bọn họ lại thay đổi cách nhìn đối với ánh mắt tán thưởng của Triệu Chu.

Tần Mạt chẳng những là cao thủ thượng thức trà, tài pha trà càng gần như là thành đạo, khiến người xem không chỉ đẹp mắt, thậm chí còn ngưng đọng cả thời gian. Riêng cách thức này, mọi người không thể không thừa nhận, nàng quả thật có tư cách phân biệt trà ngon của Triệu Chu. Mà khi nói chuyện phiếm, nếu có người nghe bọn họ nói chuyện, thì càng không thể hiểu gì. Về phương diện văn hóa Trung Hoa cổ, Tần Mạt hiểu sâu đến mức hoàn toàn không giống một cô bé mười bảy tuổi.

Nếu không xem đến diện mạo và tiếng nói, chỉ nghe nội dung nàng nói, chỉ sợ người ta lại cho là giáo sư ở đại học đang nói về triết lý.

Tần Mạt có học thức như vậy, Triệu Chu là vui mừng nhất. Ông cảm thấy sống đến tuổi này không uổng công, tự nhiên có một vị bằng hữu vong niên. Dần dần sau khi nói chuyện, ông cũng không coi Tần Mạt là bậc dưới nữa, ông thấy, ngoại trừ tuổi tác, Tần Mạt hoàn toàn có đủ tư cách để ngang hàng bàn luận cùng ông.

Nhưng Tần Mạt nói chuyện với Triệu Chu cũng có điểm e dè, nàng biết một đứa bé gái mười mấy tuổi không thể có học thức đến vậy. May mà văn hóa thời đại này phát triển, nàng chỉ cần không thể hiện quá khoa trương, mọi người cũng lắm chỉ cảm thấy nàng am hiểu sâu rộng mà thôi. Còn nếu là nữ tử bình thường ở cổ đại, biết chữ đã là kỳ dị lắm rồi chứ đừng nói đến đọc kinh, sử, thi, tập, tài nghệ uyên bác.

Lần này Triệu Chu mang Quân Sơn ngân châm[34] đến quán trà, nàng cho nước sôi để nhất hao hạ vào, ngâm ngân châm ba lần, sắc trà dần dần hiện rõ trong chén sứ trắng, Triệu Chăm mắt ngửi hương, nhẹ nhàng thở dài: “Trà ngon nước ngon, tay nghề càng tuyệt hơn!”

Tần Mạt hớp nhẹ trà trong ly, mỉm cười nói: “Quân Sơn Trà bắt nguồn từ thời nhà Đường, trà này tựa như kiếm dựng thẳng lên cao, có khí phách của các bậc hào hiệp kiếm khách xưa.”

Triệu Chu lấy tay đập bàn, cười ha ha: “Khí phách các bậc hào hiệp kiếm khách xưa! Mạt Mạt à, ta thấy cháu am hiểu cổ văn, hôm nay có một vị kỳ nhân muốn gặp mặt cháu, không biết cháu có muốn gặp không?”

“Nhân vật bậc nào có thể được Chu lão gia tử gọi là kỳ nhân?” Tần Mạt lấy lòng bàn tay vuốt mép chén.

Một tay Triệu Chu nhẹ nhàng vuốt râu, lắc đầu cười nói: “Khí phách hào hiệp ở chỗ nào? Mạt Mạt, cháu trả lời ta vấn đề này trước đi.” Ông lão cổ tình nói lảng, bộ dáng này ngược lại còn khiến Tần Mạt càng tăng thêm vài phần ý cười.

“Được! Cháu đồng ý, Chu gia đã giới thiệu gặp mặt, nếu cháu không gặp thì còn gì là đạo lý nữa.” Tần Mạt chỉ tay ra quầy, “Nhưng cháu còn đang làm việc, Chu gia và vị kỳ nhân kia có vào quán uống trà?”

“Cô bé đi theo ta đi, vị kỳ nhân này đang ở trong nhà ông già này. Về phần công việc trong quán, để Triệu Thành Bích làm đi, thằng nhóc này ngồi quầy cả ngày, chỉ sợ xương cốt rí sắt rồi!” Triệu Chu vung tay lên, “Đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Thiếu duyên

Một vùng núi xanh ngắt, ngàn dặm trời không mây, hai bên đường đầy cây cổ thụ, nhiều nhà có mái ngói xanh, càng khiến vùng ngoại thành tăng thêm vài phần phong vị chốn nhân gian.

Tần Mạt và Triệu Chu ngồi trong chiếc Hồng kỳ HQ3, nhìn qua cửa xe đánh giá phong cảnh bên đường, cũng có một tư vị khác lạ.

Hình dáng chiếc xe HQ3 tương đối cổ, nhưng chỗ ngồi lại ít xe có thể so sánh được. Từ sự kiện Tần Mạt đi xe bus về sau, cực kỳ sợ xe, lần này nếu không phải vì nhà Triệu Chu cách quá xa quán trà, nàng cũng không muốn ngồi xe đâu. Nhưng chiếc xe nhỏ màu đen này khiến nàng biết, không phải chiếc xe hiện đại nào cũng khủng bố như thế, ít ra thì xe của Triệu Chu cũng không làm Tần Mạt cảm thấy khó chịu.

“Chu gia gia, nhà ông cách đây còn xa không?”

“Cô bé ngồi không yên à? Ha ha, không xa không xa!” Triệu Chu hí mắt cười, lại nhìn tài xế ở ghế trên nói: “Tiểu La, báo cho đám nhóc con ở nhà ta sắp về chưa?”

Tài xế Tiểu La là một chàng trai trẻ tuổi, mặt hấn hình chữ điền, để tóc húi cua, làn da tiểu mạch (ngăm đen), tinh thần rất hăng hái.

“Cháu làm rồi mà, ngài còn không yên tâm à?” Lời nói của Tiểu La đầy hứng thú, “Lão gia tử, ngài muốn trừ tiền lương của cháu chứ gì, đừng chọn việc này chứ! Hắc hắc, cháu chẳng những muốn tiền lương, mà còn muốn tiền thưởng!” Giọng nói của hắn mang theo khẩu âm phương bắc, đáng vẻ cũng cao lớn, nhưng tính tình lại thông minh hoạt bát.

Triệu Chu cười mỉa: “Tên nhóc lăm mưu ma kia, đừng ồn ào nữa, nếu không cả tiền lương ta cũng không đưa! Mạt Mạt, cháu nói tên lòng dạ hẹp hòi này, có nên phạt không?”

Tần Mạt nháy mắt mấy cái, cười nói: “Đương nhiên nên phạt, hơn nữa còn phải phạt nặng!”

“Phạt nặng?” Triệu Chu cười hà hà, “Phải phạt, Mạt Mạt nói đi, phạt thế nào?”

Tiểu La khóc khóc cầu xin: “Tần tiểu thư, em họ Tần, nhưng xin hãy nể tình a!”

Tần Mạt bị cách gọi của hắn làm tức điên, lúc này hừ nhẹ nói: “Phạt, phạt anh sau này phải gọi tôi là Tần tiên sinh! Hừ, lại phạt anh khi nói chuyện phải cười, nếu chuyện anh cười không buồn cười, thì xin Chu gia gia trừ tiền lương của anh!”

Triệu Chu lập tức cười lớn liên tục tán thưởng.

Một đường ngập tiếng cười, xe ngày càng đi xa khỏi nội thành, hai bên đường bắt đầu hiện lên các vùng lúa nước rộng lớn. Đầu tháng mười, hai vụ lúa phía nam cũng bắt đầu trổ bông. Một mảnh mạ non xanh mượt bắt đầu hình thành bông lúa, gió thu thổi đến, sóng xanh nhấp nhô, quanh co như sóng trường Giang.

“Ruộng lúa!” Tần Mạt vui mừng nhìn phía ngoài cửa sổ, lần đầu nàng tận mắt nhìn thấy cánh đồng lúa, cảnh tượng thực tế khác hẳn với miêu tả trong tranh. Cũng là tận mắt nhìn thấy, nàng mới có cảm giác, muôn vàn cảm xúc khi có thể nhìn thấy mùa thu hoạch.

“Mạt Mạt trước kia chưa từng thấy ruộng lúa à?” Triệu Chu cảm thấy kinh ngạc cười cười nói: “Đây là lần đầu tiên cháu thấy, vâng, thật hổ thẹn.”

“Ha ha, đứa trẻ lớn trong thành phố, chưa thấy đồng ruộng cũng không đáng ngạc nhiên. Nhưng xa rồi thực tế quá cũng không được, Mạt Mạt về sau cháu phải đi nhiều nơi hơn nữa.” Triệu Chu khẽ mỉm cười, nhưng thật ra cảm thấy Tần Mạt thế này chân thực hơn so với Tần Mạt uyên bác trong quán trà.

Một cô bé, dù đọc nhiều sách bao nhiêu, kiến thức bắt phàm cỡ nào, nhưng không có từng trải xã hội, tóm lại vẫn rất yếu đuối. Một cô bé chỉ ngồi bên tường đọc sách, dù người ta có khâm phục cỡ nào, tóm lại nàng vẫn rất xa cách. Nhưng kiến thức Tần Mạt học được chẳng những phong phú, từ khi đi làm ở quán trà, vẫn giữ phong cách không kiêu ngạo không nóng nảy, Triệu Chu càng coi trọng nàng hơn một bậc.

Tần Mạt thật ra cũng rất ham học, cũng cảm thấy nếu mình có thời gian rảnh thì phải ra ngoài nhiều hơn, nhìn non xanh nước biếc ngắm cảnh quê hương, nhìn những thay đổi ngàn năm này, đến cuối cùng là lớn đến đâu. Nhưng giờ nàng là học sinh trung học, học hành là trên hết, thời gian rảnh rất ít, muốn đi xa có lẽ phải đợi thêm vài năm nữa.

Xe rẽ phải rồi đi vào một con đường nhựa, cánh đồng hai bên dần bị hai hàng cây lớn che mất. Lúc này lá phong hơi nhuộm đỏ, dù chưa thể nhuộm đỏ cả phiến lá, vẫn còn sót những chiếc lá xanh hơi đỏ, lại thêm sắc vàng, càng nhiều sắc thái khác nhau, giống như sương mù phủ quanh, cực kỳ động lòng người.

“Chu gia gia, cảnh ở đây cũng rất đẹp.” Tần Mạt tán thưởng, “Đạo điền như bích sơn uy di, kiến nhất giác thanh ngõa thanh lâm nhĩ hà đạo thâm viễn, tầm sổ quải phần tường.”[35]

“Ha ha! Đối hay!” Triệu Chu dắt Tần Mạt xuống xe, đưa nàng ngang qua hàng phong, trước mắt hiện lên một cái ao nhỏ. Đối diện là một chàng trai trẻ đang đứng, Triệu Chu cao giọng kêu: “Đạo điền như bích sơn uy di, kiến nhất giác thanh ngõa; thanh lâm nhĩ hà đạo thâm viễn, tầm sổ quải phần tường. Từ Huyền, đối là gì?”

Người ở đối diện bên kia mỉm cười, vòng qua đường nhỏ đến gần hai người, cười yếu ớt nói: “Hà xử nhân gia.” (Người ở nơi nao)

“Hà xử nhân gia! Tuyệt!” Triệu Chu vỗ tay, kéo Tần Mạt qua, giới thiệu nói: “Từ Huyền, cô bé này là Tần Mạt, Tần trong Tần Hán, Mạt trong sẵn sàng ra trận, vừa rồi mới ra một câu đối này, là con bé làm. Mạt Mạt, người này là kỳ nhân ta muốn giới thiệu với cháu. Cháu ta là Kiều Từ Huyền, Từ trong khắc ấn, Huyền trong âm áp.”

Dáng người Kiều Từ Huyền cao gầy, khoảng mét tám, đôi mắt đen láy, mắt dài, lông mày sáng sủa. Khí chất của hắn sáng trong, đứng đó, miệng hơi mỉm cười, cũng khiến người ta có cảm giác gió xuân thổi đến. Phong cách như thế, chỉ có ở quân tử.

Ngày xưa Tần Mạt tự cho là quân tử, nhưng cũng chỉ là giễu cợt chính mình thôi. Tần đại công tử phong lưu, phóng túng, điên cuồng, nhưng cho đến bây giờ không phải là quân tử chân thật.

“Chu gia gia, người dẫn cháu đến gặp vị Kiều tiên sinh này, chính là nói phong thái của cháu không đủ ôn nhã, cố ý muốn cháu đây học?” Tần Mạt hơi nghiêng đầu, nở nụ cười. Triệu Chu thì ra là có ý này, dù phong thái của Kiều Từ Huyền trong sáng ôn nhã, nhưng lại không biết hẳn “kỳ” ở đâu.

Triệu Chu duỗi ngón tay gỗ nhẹ vào đầu Tần Mạt, cười tí mắt mà nói: “Con bé này cũng thật ranh ma, nói lời này chẳng lẽ là sợ Chu gia gia ức hiếp cháu sao? Được rồi, chúng ta vào nhà đi.”

Bên cạnh cái ao là ruộng lúa nước, cũng có một mảnh vườn trồng các loại rau, gió thổi đến, không khí ngập tràn mùi thơm ngát. Nhà của Triệu Chu là một tòa nhà hai tầng gạch xanh, diện tích tầm trăm thước vuông, một nhà năm phòng, ngay cạnh gần ao. Phía sau là ngọn núi, trước phòng còn có mấy cây bưởi đang ra trái. Lúc này bưởi đang vào mùa, một cây có mười mấy quả, nhìn thật mê người.

Lại nhìn đến chân núi, rải rác có nhiều gia đình, xa xa tiếng chó sủa truyền đến, lại tăng thêm vài phần sức sống.

Tiểu La dừng xe ở ven đường, cũng đi vào trong, nhưng hắn đi thẳng đến nhà bếp, nói đói muốn đi tìm đồ ăn.

“Quái lạ, Từ Huyền, Tam nhi không phải vừa đến à, sao ta vừa về lại không thấy bóng thẳng nhóc đó đâu nữa?” Triệu Chu gọi Tần Mạt đến phòng khách, vừa nhìn trái nhìn phải.

Kiều Từ Huyền ngồi xuống một cái ghế gỗ, khẽ gật đầu hỏi thăm Tần Mạt trước, sau đó đáp lời Triệu Chu: “Cậu nhóc vừa lên lầu đàn thử khúc mới, hát ca từ mới, nhưng hai phút trước khi mọi người về, bỗng vội vàng vàng nói muốn đi, cháu chặn thế nào cũng không đ

Triệu Chu hiện lên sắc mặt giận dữ, khẽ hừ một tiếng, mới cười khỏ với Tần Mạt nói: “Mạt Mạt, lúc ta mới gặp cháu, ta đã muốn để Tam nhi thấy cháu rồi, ai ngờ thẳng nhóc này ngồi cũng không yên, chúng ta vừa đến quán trà, nó đã ba chân bốn cẳng chạy trước rồi. Lần này càng quá đáng hơn, ta nói với nó có người khách muốn gặp, nó lại từ chối, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, chẳng có phép tắc gì cả!”

Tần Mạt gật gù đầu, lại rất chân thành mà nói: “Chu gia gia, nghe tiếng đàn, cháu đã biết vị Tam ca kia tính tình sáng khoái, không muốn bị người ép buộc. Nếu như anh ấy không phải muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, chắc anh ấy sẽ không đàn ra khúc nhạc như thế. Huống hồ duyên phận không thể ép được, cháu và anh ấy thiếu duyên, chỉ có thể nói là thời cơ chưa đến, ông cũng đừng để ý.”

Thật ra nàng vẫn nhớ tiếng đàn đó, không thể gặp người đánh đàn, Tần Mạt cũng cảm thấy tiếc nuối. Nhưng ở thời đại này mà có thể nghe được tiếng đàn như thế đã là chuyện may mắn rồi, nếu không thể gặp người đánh đàn, cũng không nên ép buộc.

Triệu Chu nghe vậy nhất thời lắc đầu thờ dài, nói: “Đây không phải là tri âm sao? Đây không phải là tri âm sao!”

Kiều Từ Huyền hơi nghiêng đầu, nhìn Tần Mạt cười, con mắt đen giấu vài phần ngạc nhiên và tìm tòi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Tranh cử tư

36], một bình hương long não đang đốt, mùi hương quanh quẩn trong phòng tranh cổ kính.

Tần Mạt và Triệu Chu đứng ở một bên, nhìn Kiều Từ Huyền rửa tay, pha màu, sau đó dùng bút lông chấm mực, đầu bút đậm nhạt biến thành một mảnh núi non, những mòm đá hình thù kỳ quái. Đường gần ao nước, đồng ruộng đều có trong đó, nét mực tàu rõ ràng, càng mơ hồ nhiều ý tứ trong đó.

Kiều Từ Huyền lại đổi một chiếc bút khác, chấm đỏ, bên cạnh hồ nước liền có thêm một con chó nhỏ đang giơ móng vuốt. Lại thêm sắc xanh, vàng, một vài cành hoa đại lại xuất hiện bên cạnh chú chó nhỏ. Hắn đổi bút, hoặc phớt nhẹ, hoặc đậm thêm, chỉnh sửa chi tiết, cho nên một bức “Hà xử nhân gia” (người ở nơi nao) dần hiện lên dưới ngòi bút của hắn, sức sống tươi mới, gần như muốn thoát giấy mà ra.

“Đẹp!” Triệu Chu vỗ tay tán thưởng.

Kiều Từ Huyền đổi bút, chấm, in con dấu.

Tần Mạt như quay lại năm đó, cũng nhìn không được khen: “Bức họa này đặc sắc nhất ở chỗ, đó là một vòng hoa.”

Kiều Từ Huyền đặt bút xuống, xoay người mỉm cười nói: “Giải thích thế nào?”

Ánh mặt trời rực rỡ từ ngoài cửa chiếu lên người hắn, ánh lên nụ cười, vô cùng thanh nhã.

Tự cổ chí kim vẫn có thể nhìn thấy một nhân vật như Kiều Từ Huyền, bất đắc dĩ khiến Tần Mạt hồi tưởng lại năm đó.

Nàng bỗng bừng tỉnh, khe thở dài: “Hà xử nhân gia, trong đó ẩn chứa hai vấn đề. Một là không gặp được, nên mới hoài nghi đi tìm kiếm, hai là chắc chắn có, nhưng cũng khó lần ra dấu vết. Cho nên không thấy bóng người, không thấy khói bếp, không thấy nhà cửa, lại xuất hiện một vòng hoa này. Vòng hoa dĩ nhiên không thể do con chó nhỏ này tết thành, vậy thì, người tết vòng hoa ở đâu? Biến đổi bất ngờ, khiến cho người ta phải suy nghĩ sâu xa, bức tranh càng mang ý nghĩa.”

Triệu Chu cười ha ha, gật đầu liên tục: “Bức tranh này giống như Tống Huy Tông[37] năm xưa, ‘đạp xuân quy lại mã đề hương’, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu! Từ Huyền bức tranh này của cháu trung hòa cả ngũ vị, có thể đạt đến tinh hoa như thế đã là một bước tiến dài, để thầy giáo của cháu biết, nhất định sẽ mừng rỡ đến khoe khoang với ta.”

Kiều Từ Huyền không kiêu ngạo không nóng nảy, tiếp tục cười nhạt nói: “Năm đó vị trạng nguyên kia đã đề bức tranh du xuân lên ngựa về quê hương, lại không vẽ hoa cỏ, chỉ có bướm bướm bay xung quanh vô ngựa không ngừng, từ đó sáng tạo ra dòng tranh ý ẩn trong họa. Thật ra cháu chỉ ứng dụng trí tuệ của người xưa, làm sao có thể so sánh với bậc hiền triết?”

Triệu Chu đưa tay vỗ nhẹ bờ vai Kiều Từ Huyền, cau mày nói: “Từ Huyền, điểm ta không thích nhất ở cháu, chính là vì cháu quá khiêm tốn. Thầy giáo cháu luôn có cuồng vọng lớn, sao lại dạy thành một đệ tử khiêm tốn thế này?”

Kiều Từ Huyền mỉm cười không đổi: “Điều thầy giáo đặc ý nhất, chính là dạy thành đệ tử khiêm nhường như cháu.”

Triệu Chu sững sốt, bỗng nhiên cất tiếng cười to.

Nghe Kiều Từ Huyền này nói chuyện một hồi, hắn khiêm tốn ở đâu? Miệng hắn nói là khiêm nhường, nhưng đặc ý thì không kể hết!

Tần Mạt ở một bên, cảm thấy cái tên này mà có phong phạm của quân tử, không hiểu là đúng đắn hay là khôi hài, Mạt nàng mỉm cười, tinh thần lại ngán ngơ. Tống Huy Tông là hoàng đế đời sau của Gia Hựu, Tần Mạt chưa từng trải qua thời đại Tống Huy Tông, hiện giờ nghe người ta nói đến đạp xuân quy mã lại đề hương, tư vị trong lòng nàng, không tránh khỏi nặng nề.

“Bức họa này,” Kiều Từ Huyền lại nhìn Tần Mạt, nói ra một câu ngoài dự đoán của mọi người, “tặng Tần tiểu thư, được không?”

Triệu Chu nheo mắt lại, nhìn Tần Mạt, lại nhìn Kiều Từ Huyền.

Tần Mạt cảm thấy ngạc nhiên, đang muốn hỏi, Kiều Từ Huyền lại nói: “Bức họa này làm trên câu đối của Tần tiểu thư, Tần tiểu thư là người biết thưởng họa, liếc mắt một cái đã nhìn ra huyền cơ của vòng hoa này. Nếu không tặng em, bức họa này cũng tăng thêm phần ảm đạm, không bằng phá đi.” Hắn nói xong, một tay đã phủ lên bức họa, như muốn xé đi, hủy đi một bức tranh đẹp.

“Bức họa này tôi nhận.” Tần Mạt nhẹ nhàng đưa tay, ngăn cản hắn.

Nâng tay lên, Tần Mạt lại nhẹ nhàng thả lại bức họa lên bàn, lấy một tờ giấy khác trải rộng ra. Nàng lấy bút chấm mực, nhẹ nhàng điểm thêm đường vẽ, nước chảy mây trôi vẽ thêm một thân ảnh một chàng trai mặc trang phục cổ đại.

Triệu Chu ngạc nhiên, Kiều Từ Huyền càng chăm chú nhìn tư thế vẽ tranh của Tần Mạt, như có suy nghĩ.

Tần Mạt đưa bút rất nhanh, chợt dừng lại, cũng là xong một nét. Nàng dùng ngọc bản tuyên[38], một loại giấy Tuyên Thành, đã có thể vẽ nên giống như họa sĩ truyền thần, mà bút pháp khá hòa hợp với ý cảnh, lối vẽ lại tỉ mỉ tinh tế. Nàng dùng nét bút ngòi mảnh vẽ khuôn mặt nhân vật và búi tóc, lại dùng loại bút khác chỉnh lại mắt và môi nhân vật, cuối cùng dùng thêm bút vẽ thêm cảnh nền đằng sau, nổi tiếp càng lưu loát hơn.

Người trong bức họa rất nhanh đã mang theo phong thái ôn nhã sống động trên giấy.

Ở cánh cửa gỗ điều khắc nửa khép kia, tay áo xanh của nam tử, mũ cao thắt lưng rộng nửa ẩn nửa hiện. Hắn hơi nghiêng đầu, một tay nhắc bút, tay kia cầm giấy. Ngón tay cầm bút được Tần Mạt vẽ rất dài, khớp xương rõ ràng.

Cuối cùng Tần Mạt đề tên “Cửu tư”, sau đó phần đề tên Hoài Hư cư sĩ. Hơi nuối tiếc vì lúc này nàng không có con dấu, cho nên không thể in lên, bức họa này không thể hoàn chỉnh.

Triệu Chu tiến lên từng bước, quan sát nghiêm túc, xem một hồi, bỗng cười khỏ: “Con bé này, tuổi còn nhỏ, nhìn thì bình thường, mà tài vẽ đã thành nên phong cách. Chưa nói đến ý cnh, về bút pháp, ngay cả Từ Huyền chỉ sợ cũng thấp hơn cháu một bậc.”

Sắc mặt Kiều Từ Huyền đã sớm đông cứng lại, bức họa này của Tần Mạt hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn, khi nghe tiếng Triệu Chu nói, hắn cũng gật đầu than nhẹ: “Cháu không bằng.”

Đuôi lông mày của Tần Mạt nhẹ nhàng nhú lại, đặt bút xuống, nâng tay lên không nói: “Bức tranh này xin tặng Kiều tiên sinh.” Nàng không nghĩ cần phải khiêm tốn, trên bức họa này, quả thật nàng đã thể hiện phong cách của mình, tuy chưa đạt đến cảnh giới bậc thầy, nhưng cũng có ẩn chứa nét vẽ của tôn sư, cho nên nàng không cần phải khiêm nhường.

Nhưng từ khi Tần Mạt xuyên qua về sau, đã lâu chưa luyện họa, cho nên có hơi gượng tay. Nếu không phải hay luyện chữ, duy trì xúc cảm cơ thịt, muốn đạt đến mức như thế, chỉ sợ cũng khó. Cho nên khi thấy Kiều Từ Huyền vẽ tranh, nàng không nhìn được ngựa nghê, mong muốn nhân dịp này luyện thêm. Về phần nguồn gốc của kỹ thuật này, nàng chỉ cần duy trì thần bí, khép miệng không nói, ai có thể tìm nàng hỏi mãi chứ?

Đây cũng là chỗ tốt của văn hóa hiện đại, nếu không phải là thời đại này, Tần Mạt cũng không biết có phải nom nớp lo sợ suốt ngày không.

Kiều Từ Huyền liếc mắt một cái, nhìn đúng tâm mắt Tần Mạt, ánh mắt hắn tràn trọc u tối, giống như kính hĩ, lại khiến người ta khó đoán ra.

Triệu Chu chợt nói: “Thì ra người trong bức họa này, chính là Từ Huyền! Nhưng, vì sao lại là trang phục cổ? Sao lại là cửu tư?”

Trang phục cổ l của Tần Mạt năm đó, mà “Cửu tư”, Tần Mạt nhìn Kiều Từ Huyền, lại cười nói: “Kiều tiên sinh có biết, cửu tư không?”

Kiều Từ Huyền gật gật đầu, lại lắc đầu, khẽ cười khỏ nói: “Không Từ viết, quân tử hữu cửu tư: thị tư minh, thính tư thông, sắc tư ôn, mạo tư cung, ngôn tư trung, sự tư kính, nghị tư vấn, phần tư nan, kiến đắc tư nghĩa.[39] Tần tiểu thư tặng chín điều này, Từ Huyền xin nhận.”

“Bức họa này, cũng không uống màu vẽ.” Tần Mạt khẽ lườm Kiều Từ Huyền, nhìn về Triệu Chu, lại mỉm cười.

Ngoài cửa lại bỗng truyền tới tiếng huyền não, một giọng thiếu nữ mang theo tức giận kêu to: “Gia gia! Gia gia! Con vừa thấy Tam ca, anh ấy không thèm nhìn con, con tốt bụng nói anh ấy vào nhà, anh ấy lại đẩy con ngã, làm hỏng hết quần áo của con rồi! Người phải dạy dỗ anh ấy, dạy thật nghiêm vào!”

Cửa phòng vẽ tranh bị đẩy mạnh ra, một thiếu nữ lao vào ngực Triệu Chu như cơn gió, nàng cầm vạt áo Triệu Chu làm nũng: “Gia gia, Tam ca rất hư! Rất hư! Người phải dạy dỗ anh ấy! nếu không lần sau nói anh ấy đừng về nữa!”

Triệu Chu bị nàng làm phiền không giận, không ngừng an ủi: “Được rồi được rồi, Hương nhi ngoan, gia gia nhất định giúp con dạy dỗ Tam ca. Mau đứng lên, đáng vẽ như không xương này, chỉ sợ anh Từ Huyền và chị Tần sẽ chê cười.”

Lại một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi đi vào, hắn mở to mắt nhìn toàn bộ cảnh trong phòng, sau đó cau mày nói: “Gia gia, phải trừng trị tính khí của tiểu T

Triệu Chu thở dài: “Lũ nhóc này, ta còn không biết các con nghĩ thế nào? Tiểu Tam ta sẽ dạy dỗ lại, nhưng Đông nhi con cũng phải nhường em trai chứ. Được rồi, ai cũng đừng nói chuyện này nữa, hôm nay tiểu Tam đã không chịu về, không cần nhắc đến nó nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 25: Hoài Hư

Ồ, hà xử nhân gia?” Triệu Ninh Hương nhảy cẫ tung đến chỗ bức họa bên cạnh Kiều Từ Huyền, nghiêng đầu nhìn bức họa trên bàn, “Hà xử nhân gia? Bức họa thật đẹp, anh Từ Huyền, bức vẽ này của anh, cho em được không?”

Triệu Chu bắt đầu dĩ thử dài, kéo Triệu Ninh Hương lại nói: “Hương nhi đừng làm ồn, bức họa này anh Từ Huyền của con đã tặng chị Tần Mạt rồi, sao có thể cho con nữa.”

“Cho chị này á!” Mắt Triệu Ninh Hương mở to nhìn chăm chăm Tần Mạt, hừ nhẹ nói: “Sao lại có thể cho chị ta? Chị ta biết gì chứ? Anh Từ Huyền, tranh của anh không phải so được với vàng ngọc à, lại hiếm khi cho người khác? Sao lại cho chị ta?” Nói xong, Triệu Ninh Hương lại hất tay Triệu Chu ra, chạy đến trước mặt Tần Mạt, sau đó ngẩng đầu, phồng hai má, vẻ mặt khiêu khích nhìn nàng.

Triệu Chu ngược lại không vội, tuy Triệu Ninh Hương thất lễ khiến ông cảm thấy khó chịu, nhưng ông cũng muốn xem Tần Mạt ứng phó với cái phiền toái nhỏ này thế nào. Về phần tính tình Triệu Ninh Hương, không phải ông nói vài lời là có thể đổi được.

Tần Mạt c1;ị nhạt, căn bản không để ý đến con nhóc này. Nàng nhẹ nhàng đặt bức “Hà xử nhân gia” lên bàn, nhìn nét mực trên đó, rồi khẽ cuộn lại, sau đó hỏi Triệu Chu: “Chu gia gia, ở Thiệu Thành có cửa hàng nào trang trí chữ không?”

Triệu Chu cười cười, đứa bé Tần Mạt này không hề so đo với người ta, nhưng bụng dạ thì cũng không phải tốt cho lắm. Nàng không bị Triệu Ninh Hương khiêu khích, nhưng trên thực tế, hỏi mà không thêm nhìn như vậy, càng thêm kích thích con bé Triệu Ninh Hương. Triệu Chu thầm đánh giá: “Nhanh vuốt sắc nhọn, còn trẻ đã là tiểu hồ ly.”

“Vấn đề này Từ Huyền...” Triệu Chu nói được một nửa, lại bị Triệu Ninh Hương ngắt lời.

“Anh Từ Huyền!” Hai mắt long lanh của thiếu nữ nhìn Kiều Từ Huyền chằm chằm, ánh mắt kia đồng lòng người, giống như nước mắt sắp rơi xuống: “Lần trước anh nói, tặng tranh cho Hương nhi mà.”

Kiều Từ Huyền cười dịu dàng nhìn Triệu Ninh Hương, ôn nhu nói: “Tặng tranh cho Hương nhi, anh chắc chắn có sự chuẩn bị khác rồi. Thế nào, Hương nhi không tin anh?”

Triệu Ninh Hương thật ra là một cô bé mười bốn mười lăm tuổi, sao có thể chống lại giọng nói mềm dịu của Kiều Từ Huyền chứ, hai má cô bé lập tức đỏ bừng, cổ họng khẽ ư hử đồng ý, sau đó nghiêng người không dám nhìn hấn lần nữa.

Triệu Ninh Đông lớn hơn vài tuổi bước lại gần, lại cẩn thận quan sát bức họa của Tần Mạt trên bàn. Hấn nghiêng đầu, nghi ngờ nói: “Đây là họa của ai? Cửu tư là ý gì?”

“À? Người trên họa là anh Từ Huyền nhTriệu Ninh Hương vội lại gần, vừa nhìn phần tên đã kinh hô, “Hoài Hư cư sĩ? Con nhìn thấy Tam ca cũng có một bức tranh cung nữ cổ đại, bên trên cũng đề Hoài Hư cư sĩ á! Đây rõ ràng là tranh mới, ai vẽ thế, sao lại dùng tên của cổ nhân?”

Triệu Chu và Kiều Từ Huyền cùng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tần Mạt, Tần Mạt lại chau mày, giống như đau khổ suy tư cái gì.

Một câu của Triệu Ninh Hương đã khiến nàng kinh ngạc vô cùng, hay là tranh nàng vẽ năm đó, vẫn còn được giữ đến nay? Không trách Tần Mạt kinh ngạc như vậy, tài vẽ của nàng tuy đã hình thành một trường phái riêng, nhưng bị vướng cái danh quần lụa phong lưu trước mắt, lúc bấy giờ nàng vẫn chưa có tiếng tăm gì trong giới hội họa.

Năm đó Tần công tử cười ngửa đạo Chương Đài, phẩm có tranh họa tất cả đều tặng cho các danh kỹ thanh lâu, được những nữ tử thanh lâu cất những bức họa vô danh đi, muốn lưu truyền đến đời nay là khó đến nhường nào? Căn bản Tần Mạt chưa nghĩ đến, danh tiếng của mình còn có thể lưu lại đến đời sau.

Sở dĩ nàng vẫn đề “Hoài Hư cư sĩ”, một là do hội họa đã khắc vào lòng, thuận tay liền ghi lại cái tên này, liền một mạch liền vẽ thành một bức họa, một nguyên nhân khác, đó là nàng không ngờ tác phẩm của mình còn có thể lưu lại đến hậu thế. Hơn nữa, lại còn được Triệu Ninh Hương thấy bức tranh nàng từng làm năm đó, mà một bức họa như thế, lại có ở trong tay Tam nhi nhà Triệu lão.

Dưới đáy lòng Tần Mạt cảm thấy tình cảm nhất thời cuộn trào sóng ngầm, nàng không biết đến cuối cùng mình nên xúc động đi tìm v Tam ca kia, gặp lại bức tranh ngàn năm của mình, hay là ở đây giải thích rõ, vì sao mình lại dùng cái tên cổ này.

Tâm tình phức tạp trong lòng nàng thật kỳ lạ, nhưng cũng chỉ xảy ra trong khoảnh khắc.

Trong khoảnh khắc đó, Triệu Ninh Hương thuận miệng hỏi, sau lại giả đồ vô ý tiếp tục vấn đề: “Cửu tư là ý gì? Không phải là có người thăm mến anh Từ Huyền chứ, cho nên dùng họa đề tỏ tình, một tương tư không đủ, còn phải cửu tư? Ai~~, da mặt dày kinh!”

Nói xong, nàng còn dùng ánh mắt xem thường liếc Tần Mạt. Hiển nhiên là nàng không hiểu gì mấy, nhưng theo nét mặt vừa rồi của Triệu Chu và Kiều Từ Huyền, Hoài Hư cư sĩ này chính là Tần Mạt.

Sắc mặt Triệu Chu lúc này đen kịt, lời Triệu Ninh Hương vừa nói xong, so với hết thấy những lời ban nãy gộp lại còn khiến ông bề mặt bội phần.

Ông há mồm giần dứ mắng mỗ: “Triệu Ninh Hương! Ta bình thường nói con đọc nhiều sách con không nghe, bây giờ nhìn xem con gây ra chuyện gì kia! Nếu tất cả người trẻ tuổi đều giải thích cửu tư như con, thì văn hóa truyền thống của tổ tông chúng ta lưu truyền đến nay sẽ bị đứa phá gia chi tử như con phá hết! Không hiểu thì đừng nói, cái gì mà thăm mến tương tư, lời nói này mà một con bé như con cũng nói được sao? Con...”

“Con phải nói thế nào?” Cái miệng nhỏ của Triệu Ninh Hương chu ra, hốc mắt hồng hồng, “Gia gia là người lạc hậu! Tư tưởng cứng nhắc, không biết thay đổi! Tần Mạt thì sao, chị ta có thể vẽ, sao con không thể nói? Người lúc nào cũng chỉ bắt con đọc sách, người có quan tâm đến những thứ khác về con không? Con bận học chề là con mọt sách, bọn họ nói chuyện tình yêu, con không nói được, người còn muốn con thế nào nữa?”

Vừa dứt lời, nàng cũng không nhìn phản ứng của mọi người, nâng tay lau mặt, cúi đầu chạy ra ngoài.

Triệu Ninh Đông tức giận trừng mắt nhìn Tần Mạt một cái, vội vàng đuổi theo, vừa lớn tiếng kêu: “Hương nhi chờ anh!”

Không được vài giây, Triệu Ninh Đông và Triệu Ninh Hương đã chạy không còn bóng dáng đâu nữa, chỉ để lại sự ngượng ngùng trong phòng tranh.

Tần Mạt bị Triệu Ninh Hương âm thầm một trận, phục hồi lại tinh thần. Nàng nhìn trái phải, liếc gặp nụ cười nhạt của Kiều Từ Huyền, mà Triệu Chu thì nghiêm mặt, cau mày.

“Toàn là những đứa nhóc!” Triệu Chu đập lên bàn, sắc mặt giận dữ đỏ lên: “Các cháu nhìn xem, những đứa cháu của Triệu gia ta, chẳng có đứa nào khiến ta không lo lắng cả! Tên nhóc Tam nhi thì tính tình cổ quái, coi trời bằng vung, con bé Hương nhi thì ngạo nghễ không hiểu chuyện. Đồng nhi có trầm ổn hơn chúng, nhưng lại quá yêu em gái, ghét bỏ Tam nhi...”

Triệu Chu lắc đầu nói: “Mạt Mạt, lần này cả hai đứa nhóc đều ghét cháu mất rồi, cháu là người hiểu biết, ta xin lỗi cháu, chỉ có thể mong cháu tha thứ.”

Tần Mạt nghĩ không đến mức nghiêm trọng như thế, bọn họ gặp mặt rất ít, nhưng biểu tình của Triệu Chu lại chân thành, nàng vẫn gật đầu nói: “Chu gia gia đừng lo nhiều, tuổi này làm âm một tí cũng là bình thường.”

“Tuổi này?” Triệu Chu lại bật cười, “Con nhóc như cháu, nói vậy, nghĩa là tuổi cháu rất lớn?”

Kiều Từ Huyền nói sang chuyện khác: “Tần tiểu thư lấy tên là Hoài Hư cư sĩ, có phải trước đây, chưa từng nghe qua cổ nhân có người như thế?”

Tần Mạt đã sớm nghĩ đến câu hỏi này, lúc này gật đầu cười nói: “Đúng là chưa từng nghe qua.”

“Lão nhân ta cũng chưa từng nghe qua. Nhà ta có Tam nhi, thích thu thập những đồ người thường ít biết đến. Tính tình năm sau lại quái gở hơn năm trước, nếu nó không thích âm luật, có khi ta lo nó sẽ phải vào bệnh viện mất.”

Triệu Chu vung tay lên, hào hứng cười nói: “Thôi thôi, tên nhóc đó có số của nó, hôm nay cả đám đi hết cũng tốt! Một nhà ba chúng ta, uống rượu nói chuyện phiếm thưởng họa, còn hứng thú hơn là tranh cãi với những đứa nhóc đó!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 26: Gió rét

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt đã qua mấy ngày. Hiện tại đang là buổi đêm. Đèn bàn “tách” một cái bị Tần Mạt tắt phụt, ngay sau đó lại được ngón tay nàng mở lên. Trong phòng ngủ nhỏ lại ngập tràn ánh sáng trắng. Nghiêng người ngồi trên bàn học nhỏ, Tần Mạt dùng mu bàn tay chống cằm, trong lòng cân nhắc vấn đề căn lẻ của hàm số đơn điệu. Trình độ phức tạp của hàm số trung học hơn bậc cơ sở không chỉ một bậc, ít nhất với Tần Mạt nói, nếu hàm số cơ sở chỉ cần kiên nhẫn một tí là hiểu được, thì hàm số trung học, hoàn toàn là cấp bậc của sách trời. “Sao lại phức tạp như thế?” Về mặt Tần Mạt đau khổ lắm lắm lâu lâu, “Hàm $f(x)$ này, tại sao mọi người đều biết, mình lại không nhận ra?” So với Tần Mạt tiêu sái tự nhiên, hạ bút thành ngọc ở nhà Triệu Chu sáng hôm đó, Tần Mạt lúc này hoàn toàn trở thành cảnh giới học sinh bình thường. Thậm chí xét theo khía cạnh lý giải hàm số, trình độ này của nàng, hoàn toàn có thể coi là ngu dốt. Cẩm kỳ thi họa, phong nhã tiêu sái là Tần Mạt, sau cái định nghĩa đó, học công thức, bút gỗ lên đầu, vẫn lại là Tần Mạt. Tất cả những khác biệt này, nói đến cùng, cũng thật ra là vì nàng là người bình thường mà thôi. Nàng không thể vì xuyên qua hai đời mà thông minh ra, không gì là không làm được, cũng không thể coi thường quy tắc xã hội, nàng hôm nay mới chỉ là học sinh năm đầu trung học, cả ngày cũng chỉ có đọc sách mới là phong nhã. “Vì sao lại khó hiểu như thế? Vì sao cái đường cong này lại kỳ quái như vậy?” Tần Mạt phiền não ném sách toán sang bên cạnh, đứng dậy lại nhào lên giường, mong muốn có thể nằm thế này mà ngủ. Đang lúc nàng đang do dự đi ngủ hay tiếp tục phấn đấu với đề toán, ngoài phòng ngủ lại truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Tần Vân Chí: “Chị hai, mẹ bảo chị đừng đọc sách nữa, muộn quá sẽ hại sức khỏe, chị ngủ sớm đi!” “Biết rồi!” Tần Mạt ôm trán rầu rĩ đáp. Nói dứt lời, nàng lại cạnh cái bàn nhỏ, vừa ườn người ra, sau đó tiếp tục làm bài, giải thích, phân tích. Bóng đêm ngày càng buông xuống, mà kim đồng hồ báo thức kia lại tí tách vang lên trong đêm khuya, cũng ngày càng rõ ràng. Rạng sáng ngày thứ hai, Tần Mạt rất tự nhiên ném quả đắng vì thức đêm... đầu đau không nói, nàng còn cảm thấy ngứa họng, như là bị cảm. Vọt vào phòng tắm nước nóng xong, nàng bắt đầu cảm thấy khó chịu ở ngực, bụng cũng đau đớn, cả người khó chịu. Tần Vân Chí vốn cảm bóng rỏ chuẩn bị ra ngoài, thấy dáng vẻ này của nàng thì chậm bước lại, lo lắng hỏi: “Chị hai, sao dáng vẻ chị như sắp chết thế? Chị làm sao vậy?” Tần Mạt bị câu hỏi này làm hô hấp ngừng lại, lúc này bước về phía trước, kéo vạt áo Tần Vân Chí, hung tợn nói: “Tên chết dẫm này, nói thế à? Có đứa em nguyên rùa chị như thế sao?” Tần Vân Chí đẩy tay Tần Mạt ra, không ngừng nói: “Chị hai lịch sự một tí đi! Em chỉ quan tâm chị thôi mà! Chị đừng kích động nhé, ngồi xuống ngồi xuống, em nấu cho chị bát canh gừng. Chị là cảm xoang thôi, uống bát canh gừng sẽ hết!” Đến Tần Vân Chí cũng biết nấu canh gừng, Tần Mạt không biết nên xấu hổ hay nên vui mừng nữa. Vị canh gừng kích thích khiến nàng hắt xì vài cái, trong bụng cũng ấm lên, thoải mái hơn rất nhiều. “Chị hai, em đi chơi đây, chị cũng đừng đi làm công nữa, ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi.” Tần Vân Chí vừa dứt lời, người đã ôm bóng ra ngoài. Đứa trẻ này thích chơi bóng rổ, tính tình ở phương diện này đúng là không chịu nổi mà. Tần Mạt vô cùng buồn chán đi qua đi lại vài vòng trong phòng khách, bỗng không biết nên làm gì mới tốt. Đương nhiên nàng sẽ không chơi trò tự ngược đãi, cả người khó chịu lại còn chạy đến quán trà làm việc. Chị xin nghỉ một ngày mà thôi, Tần Mạt gọi điện, Triệu Thành Bích rất sáng khoái liền đồng ý. “Mình lại bắt đầu thấy chán...” Tần Mạt cười khổ. Lúc này nàng không thể làm việc, với mức đau này, cũng không có hứng đọc sách hay xem tivi, “Không thể làm gì, ai~, bỗng lại nhớ quả hồng của Phương Triệt. Khi cùng nhóm bạn vô ưu vô lự vui chơi, không phải lên cây hái quả bắn chim, thì là xuống sông mò cua bắt ốc sao? Phương đồng học thoát nhìn rất có đẳng cấp, nếu như muốn chơi, đi tìm hắn là không sai. “Nhưng Phương Triệt ở đâu mới được?” Tần Mạt xoa xoa trán, mới phát hiện Phương Triệt là thần long kiến thủ bất kiến vĩ. “Lúc nghĩ đến hắn thì hắn biến đâu mất, không muốn gặp hắn thì hắn lại hiện ra...” Tần Mạt bấm số di động của Không Triệt, hỏi hắn kỳ nghỉ dài này làm gì. “Vùng ngoại thành phía bắc mới mở khu du lịch mới em biết không? Anh đi du lịch hồ Kim Bích, ha ha, tuy giờ chưa đào hoa, nhưng phiêu lưu cũng không tệ.” Giọng Không Triệt tràn đầy hưng phấn, “Tiểu Mạt Mạt, em chắc chắn không muốn đến à, anh trai đã bắt đầu bước vào vườn đào rồi, tự nhiên lại bắt ngờ gặp gỡ một

đại mỹ nhân!" "Bất ngờ gặp gỡ? Đại mỹ nh" Tần Mạt nhìn không được hơi nhũn mày, hai câu này của Không Triết đúng là chọc người ta mơ màng. "Ha ha, không sai! Chính là bất ngờ gặp gỡ một đại mỹ nhân!" Không Triết càng hưng phấn đắc ý, "Không ngờ anh lại có cơ hội gặp gỡ chứ gì? Chính anh còn không ngờ, anh còn có thể nói chuyện tình cảm. Nhưng anh gặp Nhụy Nhụy lãng mạn lắm nhé! Mạt Mạt, để anh trai đi chơi thêm nhé, mấy ngày nữa có khi em có chị dâu đấy! Đến lúc đó sẽ dẫn đến cho em làm quen." "Vây... anh cố lên!" "Nhất định nhất định! Được rồi, anh sẽ tiếp tục cố gắng vì chị dâu của em, tiểu Mạt Mạt, xin chào!" Âm cuối còn chưa hạ xuống, bên kia đã cúp điện thoại. Nhưng Tần Mạt có thể đoán ra, lúc Không Triết tắt điện thoại là rạng rỡ cỡ nào. Tuy biết Không Triết cao hứng, nhưng từ đáy lòng Tần Mạt lại dâng lên phiền muộn, giống như lúc trước nàng không có cách nào bỏ qua. Không Triết có thể bất ngờ gặp gỡ đại mỹ nhân, nhưng Tần Mạt nàng lại chẳng làm được gì. Hai số mệnh trái ngược, nàng cũng đã sớm rõ tình cảnh bây giờ, nhưng buồn bực trong lòng vẫn không thể dập tắt. Lại uống một ly nước ấm, Tần Mạt quyết định đi ra ngoài. Dù không thể làm gì cũng đỡ phải nhức đầu phiền lòng nữa, tán bộ cũng tốt. Cây đa lớn dưới tiểu khu Nguyệt Quang vẫn náo nhiệt như trước. Hết chơi cờ lại chơi cờ, hết nói chuyện phiếm tới nói chuyện phiếm, hết phơi nắng rồi phơi nắng Tần Mạt không thể nhận ra những người đó, từ khi nàng chạy ra khỏi bệnh viện Tây Bình, hơn nửa mọi người trong tiểu khu luôn giữ khoảng cách với nàng. Có lúc nàng lại nghe thấy một số ít nói chuyện sau lưng nàng, nhưng phần lớn là công kích, Tần Mạt sớm có đề kháng, cũng không để ý. "Kia không phải là con bé Tiểu Mạt nhà lão Tần sao?" Mấy người nói chuyện phiếm bắt đầu bàn tán. Tần Mạt làm như không nghe thấy, tiếp tục không nhanh không chậm bước đi. "Mạt Mạt! Gọi cháu đấy!" Hồ Nhị trầm cao giọng, "Sao không đáp lại? Bé con lại đây lại đây!" Tần Mạt quay đầu, liền thấy một người phụ nữ béo trung tuổi ngồi trên cái ghế nhỏ dưới gốc cây đa, một tay kim may quần áo, một tay nhiệt tình vẫy vẫy. "Bác gọi cháu?" Tần Mạt xoay người lại gần, trong lòng lại có chút tò mò bà muốn nói gì. "Ta không chỉ gọi cháu đâu." Hồ Nhị trầm cười tít mắt, đôi mắt trên gương mặt mập mạp tròn tròn thành sợi chỉ, có vài phần thơ ngây điệu đà, "Lâu không nói chuyện với cháu, cũng khá nhớ. Nghe nói, cháu đi học lại rồi? Hiện tại học hành thế nào rồi?" "Học hành cũng tạm a." Tần Mạt thuận miệng đáp lại. Không rõ vị này đơn giản chỉ tìm nàng nói chuyện phiếm, hay là muốn thử thần kinh nàng có vấn đề không, hay là có mục đích khác? "Có phải các cháu sắp thi đầu kỳ không? Lần thi này có nắm chắc "Được a." "Ồ, con bé này vừa nói gì thế. Có gì mà phải giấu Nhị thẩm này? Cứ thẳng thắn mà nói, có nắm chắc không?" "..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 27: Năm tay

Ngày thu ẩm áp, Tần Mạt bị Hồ Nhị thẩm gọi ra nói nhăng nói cuội một hồi, bệnh nhức đầu cũng dần dần tốt hơn. Cũng không biết là do ánh mặt trời làm ấm lòng người, hay là nói chuyện phiếm làm tiêu tan phiền não. Hân huyên một hồi, Hồ Nhị thẩm lại hỏi: "Đúng rồi, Mạt Mạt, nghe nói ba cháu sắp lên chức trưởng ban trong nhà máy, phải không?" Tần Mạt có chút nghi ngờ: "Trưởng ban? Cháu chưa nghe ba nói đến? Có chuyện này à?" "Thế thì thôi, bác cũng chỉ là nghe người khác nói." Hồ Nhị thẩm thần thần bí bí thấp giọng, "Vi xường mà ba cháu làm kém hiệu quả và lợi ích thấp, mới có người muốn đẩy ba cháu lên để gánh trách nhiệm đấy. Bác nói với cháu chuyện này cũng vì tình xóm làng, sợ ba cháu bị hại lại còn tưởng được lợi, nhưng cháu đừng nói lung tung nhé." Tần Mạt vừa gật đầu nói cảm ơn, trong lòng cũng nửa tin nửa ngờ. Thật ra chuyện Hồ Nhị thẩm to nhỏ cũng chẳng hề ngạc nhiên, nhưng xem đáng về buồn chuyện của bà. Tần Mạt cũng không dám k định lời nói ra từ miệng bà có thể tin mấy phần. Huống chi bà còn dặn Tần Mạt đừng loan truyền, trên thực tế chính bà lại nói ra chuyện này trước mọi người, có thể đoán được bà có thể giữ được bao nhiêu bí mật. Tạm biệt hồ Nhị thẩm xong, Tần Mạt ra khỏi tiểu khu, chuẩn bị ra dây phố bên phải đến tiệm thuốc mua chút thuốc đông y. Lần trước số thuốc nàng mua đều đã chiết thành "Ngọc cốt lan chi", đến giờ cũng dùng không kịp, cần phải bổ sung thêm một chút. Nhưng làm đẹp trong đông y, ngoài bôi lên da, còn có thể tắm, cũng là điều hòa máu, bí phương này nàng đã dùng nửa năm trước, sau đó lại đổi sang một đơn thuốc nhẹ hơn, mới dần có hiệu quả. Tục ngữ nói một trắng che trăm xấu, Tần Mạt khi tập quân sự lại đen đi nhiều vì phơi nắng, vẫn chưa thể trắng lại, càng lộ ra vẻ tầm thường. Thật ra nói đến ngũ quan của nàng, cũng vẫn là đoan đoan chính chính, tuy không đến mức đẹp rạng ngời, nhưng cũng tính là thanh tú, đáng về cũng khá thân thiện. Khiến người ta lần đầu liếc mắt, hơn một nửa cũng không nghĩ có ý đồ tà ác gì. Nhưng không tốt không xấu, cũng có nghĩa là bình thường, không có cảm giác tồn tại. Suy nghĩ của Tần Mạt rất đơn giản, thế nào cũng phải trắng hơn một chút, không thể lại bị thăng nhóc Tần Văn Chí khinh bỉ. Về phần trắng ra thì có bớt xấu đi hay không, nàng cũng không quan tâm. Cho nên sau khi thăm tân thường phương thuốc, Tần Mạt lại bắt đầu có việc để làm. Giờ ở trong nhà không có ai khác, thời cơ không thể tốt hơn được nữa, thích hợp để nàng chế thuốc luyện mật. "Phương thuốc này, cho tôi năm thang." Nói xong với nhân viên thu ngân ở bên kia màn hình, Tần Mạt bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên ở bên kia. Giọng nói trong trẻo này, Tần Mạt vui mừng trong lòng, vội xoay người lại, mỉm cười nói: "Phương Triệt!" Phương Triệt dừng lại trong khoảnh khắc, mới quay đầu lại, gương mặt lạnh băng. Đáng về phòng người ngoài vạn dặm kia, so với lúc họ chưa quen biết còn nghiêm trọng hơn. Tần Mạt cũng không để ý hấn làm mặt lạnh, vẫn cười cười, thuận miệng đáp: "Cậu cũng đến mua thuốc?" Đôi mắt Phương Triệt khẽ lóe ra phần nộ, hấn khẽ hừ nhẹ, bỗng lấy lại đơn thuốc đặt trên quầy, lạnh lùng nói: "Không mua!" Nói dứt lời, hấn xoay người rời đi, lại không thèm nhìn Tần Mạt đến một cái. Tần Mạt hoàn toàn không ngờ, không hiểu thăng nhóc này uống nhầm thuốc gì hay là đầu óc hồ đồ rồi, nàng đi nhanh vài bước, đuổi kịp hấn, nghi ngờ nói: "Nhìn bình thường mà? Đâu có giống tên rối loạn thần kinh." Tiệm thuốc phía sau có người đang thờ dài: "Trẻ con bây giờ..." Tần Mạt cảm thấy rất mất mặt, vội vàng tóm tay Phương Triệt, quan tâm giáo dục hấn: "Cậu thật không lễ phép, như vậy không tốt đâu. Không phải cậu đến mua thuốc à, cậu nói không mua thì không mua à, thế thì cầm thuốc Khi Phương Triệt vừa bị Tần Mạt nắm cổ tay, bấp thệ trên tay cứng đờ, lại nghe Tần Mạt nói câu này, hấn bỗng vung tay, nổi giận nói: "Lắm mồm!" Tần Mạt bị hấn vung tay mạnh, lúc này đứng không vững, ngã thẳng xuống trước bậc thang ở tiệm thuốc, mắt thấy kết quả chính là đập đầu! Gói thuốc to quay vòng vòng trên không trung, rơi loạn trên mặt đất. "A..." Tần Mạt vừa mới bật ra tiếng thần thốt, trong lòng cũng đã chuẩn bị đón nhận đau đớn. Sắc mặt Phương Triệt đại biến, hai tay nhanh chóng hướng về thân thể nhỏ bé của nàng. "Cẩn thận!" Tần Mạt hô nhỏ. Tiếng này vừa quát ra thì "bịch" một phát! Anh bạn nhỏ đáng thương lại lần nữa tiếp xúc thân mật với mặt sàn xi măng, Tần Mạt nhanh tay nhanh chân đứng lên từ trên người hấn, dờ khóc dờ cười: "Phương đồng học, từ khi chúng ta quen nhau đến nay, cậu ngã mấy lần rồi? Tay chân cậu không được khỏe à?" Phương Triệt mím môi, không nói được một lời bỏ lên từ trên mặt đất, nhưng nhìn đáng về xanh mặt của hấn, cái ngã này chắc rất đau. Tần Mạt vốn còn nghĩ động tác của hấn thô lỗ, hại nàng ngã, nhưng nhìn đáng về của thăng nhóc này, nàng làm sao có thể tức giận? "Thôi, không so đo với tên nhóc cổ quái này, coi thường hấn đi." Tần Mạt nghĩ trong lòng, lại giữ hấn vào tiệm thuốc, dẫn dò trên miệng: "Không được bỏ mặc tôi nữa, bỏ mặc tôi lần nữa, tôi sẽ tức giận thật đấy." Được sĩ mặc áo trắng trong tiệm thuốc cười cười, đi đến chỗ hai người, có nên lại hỏi: "Các em cần gì?" Mạt Tần Mạt hơi ửng hồng, cái này đúng là bằng chứng làm mất mặt, không thể cãi được. Nàng ho nhẹ một tiếng, trong lòng mặc niệm: "Đây là mình rèn luyện độ dày của da mặt, đại tượng phu cô được giãn

được, Hàn Tín ngày xưa chịu nhục bỏ qua háng người, điểm này tính gì là bề mặt chứ? Lại nói, Phương Triệt còn bề mặt hơn mình..." Nghĩ thế, nàng lại nhìn không được cười nói: "Dầu nóng, loại tốt nhất." Vừa dứt lời, được sĩ đã xoay người vào trong quầy lấy thuốc, Phương Triệt bị Tần Mạt giữ chặt tay bỗng nhiên gãy ra. Tần Mạt khẽ nghiêng đầu, liền thấy một tờ giấy vuông trong tay Phương Triệt, sau đó bàn tay nhỏ bé gầy gầy lại bị Phương Triệt nắm ngược lại trong lòng bàn tay. Tay của đứa bé này to gấp đôi tay Tần Mạt, cũng chưa trưởng thành, nhưng ngón tay của hắn thon dài, lòng bàn tay khô ráo ấm áp. "Đây là..." Phương Triệt bỗng cúi đầu tiến đến sát bên tai Tần Mạt, thì thầm: "Đây là lần đầu tiên chúng ta nắm tay." Tần Mạt khẽ nhủ mảy, cảm thấy khó hiểu, Phương Triệt nhẹ nhàng nói: "Trước kia... Đây là tay cầm cổ tay..." Hơi thở nóng hôi hổi bên tai Tần Mạt, khiến nàng cảm thấy ngứa ngứa sau tai, giống như có cảm giác không ổn. Được sĩ đi ra đúng lúc, cắt ngang nghi ngờ và cảm giác cổ quái trong lòng Tần Mạt. Sau khi tính tiền trả tiền xong, Tần Mạt lại nhét cái túi nhỏ có dầu nóng vào trong tay Phương Triệt, trừng mắt nhìn hắn một cái: "Sao cậu còn chưa buông tay? Ở cửa còn có thuốc tôi vừa làm rồi, tôi muốn nhặt lên." Phương Triệt cũng không lên tiếng, chỉ kéo Tần Mạt bước nhanh đến chỗ bậc thang tiệm thuốc, lúc này mới buông tay ra, chủ động ngồi xổm xuống nhặt thuốc cầm vào trong tay. Tần Mạt cảm thấy vui mừng, tính tên nhóc này thật không tệ, chỉ là thiếu giáo dục mà thôi. Phương Triệt lại cúi tay nắm bàn tay của Tần Mạt, cuối cùng mở miệng thấp giọng hỏi: "Đi đâu?" "Về nhà tôi bôi thuốc cho cậu trước, đơn thuốc của cậu, chờ sau khi đến nhà tôi rồi bóc sau. Nhìn sắc mặt cậu không tốt, hay là lên lầu bôi thuốc trước đi." Tần Mạt chỉ về phía trước, đi lên. "Nhà cô?" Phương Triệt căng thẳng, đôi môi vốn đã giãn ra lại nhếch lên. "Nhà tôi gần đây lắm, cậu đừng lo, cậu cứ chịu đựng, sẽ được bôi thuốc nhanh thôi. Đứng rồi, lần trước tôi thấy cậu chịu đau giỏi mà?" "... " Phương Triệt nghiêm mảy, lại trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Mùi dầu thuốc

Tiếng mở cửa vang lên, Tần Mạt bước vài bước vào phòng khách nhỏ, sau đó thấy một bóng trắng lao đến. "Lồm đồm!" Tần Mạt liên vội vươn tay ôm lấy con chó nhỏ, chân cũng thuận thế lui về phía sau hai bước, do ôm lồm đồm nên hơi mất đà. Phương Triệt đỡ nhẹ sau lưng nàng, kinh ngạc nói: "Đây chính là con chó nhỏ cô cứu lần đó?" Tần Mạt xoay người để Phương Triệt vào trong nhà, sau đó đóng cửa lại, cười nhẹ nhàng hắn, có chút đắc ý nói: "Đó là đương nhiên! Có phải đang nghĩ con chó què quặt sao lại đẹp đến thế phải không? Nhắc tới mới nói, tên nhóc này có thể sống sót, cũng có công lớn của cậu!" Nàng cười đến rục rịch, cái dung mạo vốn bình thường kia lại có thêm vài phần linh động hoạt bát. Phương Triệt gạt mình, bỗng nhiên tiến đến gần nàng, cúi người nhìn vào mắt nàng, cúi đầu cười nói: "Công của tôi lớn chỉ là giúp tên nhóc này thôi sao?" Hơi thở ấm áp của hắn quanh quẩn xung quanh Tần Mạt, chớp mũi đẹp đẽ của hắn gần như sắp chạm vào chớp mũi Tần Mạt. Tần Mạt không tự nhiên lui về sau vài bước, sau đó ngẩng đầu, hừ hừ nói: "Động tác gì vậy! Đừng có ý vào chiều cao mà ức hiếp người khác nhé, vài năm nữa có khi tôi còn cao hơn cậu bây giờ! Công của cậu tôi vẫn nhớ, không cần phải nhắc!" Phương Triệt ngẩng đầu lên, bỗng nhiên trề môi, lại bày ra biểu tình khinh thường kinh điển, giễu cợt nói: "Cô còn nghĩ năm sau tôi vẫn cao như bây giờ à? Đừng là ngu ngốc, vài năm nữa cái thân thể nhỏ bé của cô có lớn hơn, cùng lắm cũng chỉ một mét bảy lăm, khi đó tôi đã cao hơn nhiều rồi! Muốn so chiều cao với tôi, sao cô không đi so chỉ số thông minh với người nguyên thủy ỹ?" "Cậu hoài nghi chỉ số thông minh của tôi?" Tần Mạt giận dữ trong lòng, xúc động theo đáy lòng vọt đến tứ chi. Nàng gần như không suy nghĩ nữa, hai tay vừa nhấc, liền ném lồm đồm trong ngực vào người Phương Triệt! "Ầng ... ằng ằng!" Lồm đồm vurun móng, vừa sửa, vừa theo quán tính bầu móng vuốt vào người Phương Triệt. Tập kích thành công! Sắc mặt Phương Triệt nhất thời tối sầm, vội vàng ném túi thuốc trên tay sang một bên, sau đó đưa tay tóm lấy gáy lồm đồm. Nhưng con vật nhỏ này đã bị Tần Mạt làm kinh sợ, chân tay loạn xạ, còn kêu ư ư, tạm thời không chịu an phận! Tần Mạt nghiêng mặt cười trộm, chỉ nhìn Phương Triệt luống cuống tay chân không xử lý nổi con chó nhỏ, trong đầu nàng vô cùng đắc ý. Cái hơi thở vừa rồi, cái lửa giận gì đó, đã biến mất thần kỳ không còn bóng dáng chỉ trong nháy mắt. "Rất hay a... cứ cười nữa đi..." Nàng khẽ cười, nhẹ nhàng đi đến cạnh ghế sofa, nhún một cái, nhảy lên ghế ngồi. "Ê! Còn không qua đây? Bôi thuốc nào!" Tần Mạt vừa đắc ý nghiêng người dựa vào ghế sofa phe phẩy chân, vừa nâng tay vẫy Phương Triệt, "Chỉ số thông minh của tôi không cao, còn không mau đến đây?" Phương Triệt khó khăn lắm mới bỏ được con chó nhỏ xuống dưới đất, người lại ngăn ra tại chỗ, gương mặt vô cùng đỏ. Hắn quay đầu không nhìn Tần Mạt, ho nhẹ nói: "Trong nhà cô chỉ có một mình cô thôi à?" Một tay Tần Mạt che lên trán, than lớn: "Đứa trẻ đáng thương, cậu không phải người à?" Ngoài dự liệu, lần này Phương Triệt lại không nói lời ác độc phản bác, nhẹ nhàng một tiếng ho khan, mới lại nhỏ giọng nói: "Ý tôi là, ba mẹ còn có em trai có đâu?" "Bọn họ không có nhà." Tần Mạt mất kiên nhẫn, "Nhiều chuyện thế, cuối cùng cậu có muốn bôi thuốc không? Mau lại đây để tôi nhìn nhanh lên! Tôi biết da cậu dày, nhưng bị tự máu, vẫn nên bôi dầu nóng." Phương Triệt nhẹ nhàng nắm quyền, nghiêm mặt, không lên tiếng nữa, chỉ từ từ đi đến, sau đó ngồi xuống cạnh Tần Mạt. "Đau ở đâu?" Tần Mạt mở nắp dầu nóng ra, sau đó lấy một ít bông tẩm một ít dầu lên mặt trên. Nhất thời một mùi cay cay của dầu ngập tràn trong không khí, khiến không khí mang theo màu hồ phách cổ xưa. Phương Triệt thấy Tần Mạt không phải muốn dùng tay để bôi thuốc, lúc này mới thở nhẹ nhõm, cúi mắt xuống, thu tâm tình phức tạp của mình lại. "Trên lưng." Hắn thấp giọng nói. Tần Mạt khẽ đẩy lưng hắn, sau đó kéo vạt áo của hắn, đang định vén lên, bỗng nhiên đề nghị: "Hay là cậu cởi áo Toàn bộ thân thể Phương Triệt cứng đờ, hơi thở có chút dồn dập. Tần Mạt không đợi hắn trả lời, lại phủ định đề nghị này: "Quên đi, chỉ bôi thuốc thôi, không cần phiền toái như vậy. Cậu tự vén áo lên đi, tôi muốn bôi thuốc cho cậu, tay không tiện lắm." Phương Triệt không nói tiếng nào, cũng không nhúc nhích. Tần Mạt thúc giục nói: "Mau lên mau lên, không phải là bôi thuốc à, cậu chần chờ cái gì? Chẳng lẽ cậu còn sợ tôi làm cậu đau?" Phương Triệt bỗng cúi đầu cười nói: "Không, tôi sợ cô chiếm tiện nghi của tôi. Nói thật, tôi cũng hơi dè dặt, sợ cô không chịu trách nhiệm." "Chịu trách nhiệm?" Tần Mạt sùng sốt, lời này nghe rất quen tai, quen tai đến mức nhất thời nàng không dám nói gì. Trong đầu là một mảnh hỗn loạn, rồi ra háng vạ câu nói của một đại đội phản hồng ngược ngung, yêu kiều oán hận nói. "Công tử, xin chàng đừng phụ ý tương tư của Vĩnh Sương thiếp..." "Thiếu gia, tâm tư của nô tỳ, người còn chưa rõ sao?" "Công tử, tâm thân này của tiện thiếp, xin đừng khi phụ." "Tần công tử, thiếp không cầu danh phận, chỉ nguyện xin chàng đừng phụ thiếp." "... " Tần Mạt không khỏi rung mình một cái, nhìn bóng lưng Phương Triệt ánh mắt từ từ cổ quái rồi nói ác độc của Phương Triệt, quả nhiên dù không mang chữ thô tục, cũng khiến người ta cháy thành than a! Tần Mạt nhất thời cảm giác sâu sắc được từ mới "trời đánh" trong ý cảnh hiện đại. Cúi đầu tiếng cười lại vang lên, Phương Triệt bỗng đứng dậy, sau đó xoay người, nhìn xuống Tần Mạt. Khóe miệng hắn nhếch lên, trong mắt chớp ánh lên ý cười gian ác, một khuôn mặt tươi tắn lại mang theo ba phần tà khí, hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng bình thường. "Mặt Mạt..." Hắn nhẹ nhàng gọi. Tần Mạt nhủ mảy lại, tuy không lên tiếng, nhưng biểu tình lại mang theo dấu chấm hỏi. "Tôi thấy đầu cô toàn dấu chấm hỏi." Phương Triệt lại cười khẽ, sau đó nâng tay lấy bông y tế trong tay Tần Mạt, dịu dàng nói: "Cô đừng phí tâm nữa, tôi vào phòng tắm tự bôi." Lướt nhẹ như lông chim, lại giống như gió xuân thổi đến. Dấu chấm hỏi đầy đầu Tần Mạt cũng nhẹ nhàng xoay chuyển, cuối cùng hóa thành một dấu chấm hỏi vô cùng lớn, tiếp tục dính trên đầu nàng.

cùng nàng đưa mắt nhìn theo Phương Triệt đi vào toilet. Sau một lúc, Tần Mạt mới vỗ lên trán mình, lắc đầu nói: "Lạ ở chỗ nào nhỉ, tên nhóc này càng lúc càng kỳ lạ, vừa rồi... hần gọi mình là Mạt Mạt?" Lập tức nàng lại bật cười: "Tên nhóc khó chịu này, đây là lần đầu tiên gọi tên mình thế này, chẳng trách mình cảm thấy cổ quái." "À mà..." Nàng thăm than dưới đáy lòng, "Mình vẫn thường gọi họ hần, còn hay cái giận với hần, hành vi này so với hần cũng chẳng trưởng thành hơn là bao! Chẳng lẽ tính tình trẻ con cũng có thể ảnh hưởng lẫn nhau? Mình có nên hỏi thẹn không nhỉ?" Tần Mạt cũng không lo nghĩ được bao lâu, nàng lại nghĩ ra một vấn đề mới. Khi Phương Triệt đi ra từ toilet, Tần Mạt lập tức liền hỏi hần: "Cậu khỏe hơn chưa? Có thể giải đề toán giúp tôi không?" Phương Triệt đi vài bước lại ngồi cạnh Tần Mạt, vươn tay đến chỗ nàng: "Đề gì? Lấy ra đây!" Tần Mạt quyết định phát huy tinh thần "khiêm tốn", lúc này thành thành khẩn khẩn đi vào lấy nguyên bộ đề toán học trong phòng ngủ đưa cho tên nhóc trong phòng khách. "Đây là hàm đơn điệu, cô không hiểu à?" "Cái gì là tính đơn điệu?" "Chính là..." "Chính là, tôi vẫn không hiểu." Tần Mạt thật xấu hổ. Mắt nàng mở to, tha thiết mong chờ nhìn Phương Triệt, hi vọng hần có thể tạo nên kỳ tích, lý giải cái đồng khó hiểu này trong phạm vi nàng có thể hiểu được. "Sai..." Trong lòng Phương Triệt mềm nhũn, nhìn lời mắng chửi người xuống, lại tiếp tục thật kiên nhẫn giảng giải, "Cô nên vừa học vừa nhìn hình vẽ đề lý giải, cô nhìn trục hàm số này..." "Hình như đã hiểu hơn một chút, nhưng mà khái niệm này..." "Lại đây, tẹo cô nhìn hình..." Người Phương Triệt mang theo mùi cay cay của dầu thuốc hòa với mùi thơm, bỗng kéo đến mũi Tần Mạt, lại hắt xì một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Ngày hội

Thông quá lần học bổ túc này, Tần Mạt rút ra một kết luận: Phương đồng học là một sư huynh tốt, nhất là ở phương diện dạy học này, ngưỡng mộ của Tần sư muội với hần cao như núi. Tiếc đây, về sau có vấn đề gì không hiểu, Tần Mạt không cần phải buồn rầu nữa, đại khái có thể trực tiếp hành hạ Phương Triệt. Phương đồng học, thiếu niên bất lương điển hình cuối cùng cũng có chuyển biến tốt trước mặt Tần Mạt, lúc này Phương Triệt thật hãnh diện a—hần nói thế này: "Về sau phải cung kính gọi tôi là sư huynh, nhớ là tôi lợi hại hơn cô, nếu không, hừ hừ, tự đi mà hiểu, ngu ngốc!" "Hừ cái gì mà hừ! Cậu ngứa mũi đúng không?" Tần Mạt trừng mắt, "Có thuốc dài thuốc ngắn, đạo lý đơn giản như vậy cậu cũng không hiểu à? Cậu có gì mà đắc ý? Không phải đọc sách lợi hại hơn tôi sao? Nhưng chỗ cậu thiếu giáo dục còn rất nhiều, về sau gọi tôi là sư huynh, tôi cũng sẽ giúp cậu." Phương Triệt bồng cũi mắt xuống, lại nín môi không lên tiếng. Hần bỗng nâng tay lên, vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mại của Tần Mạt, ngón tay thon từ đỉnh đầu vuốt đến lọn tóc ở đầu vai, sau đó dọc theo tóc mai xuống hai má nàng. Cả người Tần Mạt cứng lại, động tác này của đột ngột, khiến nàng nhất thời không phản ứng kịp, chỉ mở to hai mắt, cảm giác khuôn mặt bên trái của mình như bị người ta kéo căng ra, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng cười ác liệt của tên thiếu niên: "Trên mặt cũng không có thịt, phải ăn nhiều, bồi bổ vào." Đang nói, Phương Triệt đã vươn người đứng lên, bước nhanh đến cửa, chỉ nói một câu: "Đi đây!" Sau đó nghe thấy tiếng cửa đóng lại, tên xấu xa này tập kích khiến Tần Mạt trợn mắt há mồm, rồi chuồn mất! "Mình có nên tu dưỡng thêm không?" Đây là ý nghĩ trực quan đầu tiên của Tần Mạt lúc ấy. Kỳ nghỉ quốc khánh cứ trôi qua như vậy, dần dần kết thúc. Trong lúc này, Tần ba Tần mẹ lại không được nghỉ phép, ngược lại còn phải tăng ca mỗi ngày, vì thế, Tần Mạt và Tần Vân Chí lại ăn cơm chiến trứng. Mãi cho đến 6/10, cha mẹ mới về nhà trước bữa cơm tối, sau đó Tần mẹ bận bịu làm ra một mâm đồ ăn ngon, mới giải phóng cái dạ dày của hai chị em Tần Mạt và Tần Vân Chí. Trong lúc Bùi Hà nấu ăn, Tần Mạt cũng từng cố gắng giúp đỡ, nhưng xét thấy lực phá hoại đáng sợ của nàng, Bùi Hà vẫn khuyên nàng đi ra. Tần Vân Chí lại cười nhạo nàng: "Chị hai, không phải kim cương, chị đừng không biết tự lượng sức cổ lao vào nữa. Nhà bếp không hợp với chị, chị có tự hiểu được không?" Tần Mạt lúi lúi đoạt lấy lúm đóm trong ngực nó, hừ nhẹ nói: "Đây là lúm đóm của chị, em cũng phải tự hiểu, đi làm bài tập 'Em đã sớm làm xong bài tập rồi!'" Tần Vân Chí lập tức xù lông mèo, vừa bỏ nhào vào Tần Mạt, vừa lớn tiếng ồn ào: "Bài tập của chị mới chưa làm xong, Chị hai hiểu em nói mà..." Tần Bái Đường ngồi cạnh một chồng tài liệu dày trên ghế sofa bỗng ngẩng đầu lên, gương mặt chứa tức giận, trầm giọng nói: "Cãi nhau cái gì! Im lặng đi! Tiểu Chí, chẳng lẽ ba chưa dạy con cái gì là tu dưỡng à? Mạt Mạt, con là chị, con không thể nhường em sao? Các con tự nhìn lại mình đi, cả ngày chỉ biết âm ỉ, cứ như thế, thì tương lai của các con thế nào!" Tần Bái Tường có ánh hưởng rất lớn, lần này ông giận rồi, Tần Vân Chí lúc này liền cúi thấp đầu, cũng không dám đáp lời. Trong lòng Tần Mạt có vài phần không phục, nhưng nàng không dám trực tiếp xung đột với cha mẹ như lần trước. Ở đây lòng nàng, thật ra vẫn có một vách ngăn nhỏ với Tần Bái Tường. Với người cha có được ở nửa đường này, nàng kính sợ hơn là kính yêu. Vì biết rõ cuộc sống trước mắt của mình là do cha che chở, hơn nữa với kinh nghiệm ở bệnh viện Tây Bình, cho nên khi đối mặt với Tần Bái Tường, biểu hiện cương quyết của Tần Mạt tự nhiên thu lại, không dám biểu lộ ra ngoài. Cái từ cha này, với người chân chính xuất thân từ Hầu phủ Đại Tổng mà nói, có ý nghĩa quá mãnh liệt. Dẫu cho là công tử quân nhưng, cũng không thể hoàn toàn coi thường gia pháp uy nghiêm, huống chi là Tần Mạt mới từng tuổi này. Tần Bái Tường giận dữ, tuy không có khí thế trồn bề trên của Tần Hầu gia kia, nhưng ông vốn là một người rất ít khi giận, lúc này lại giận, đã là hù dọa hai đứa con này rồi. Tần Mạt ôm lúm đóm, đang suy nghĩ mình có nên về phòng ngủ tránh bão hay không, chuông điện thoại bỗng vang lên. Nàng duỗi tay ra, vội vàng nhận điện thoại. "A... Ai đây?" "Mạt Mạt!" Bên kia truyền đến một giọng nói vui mừng, là Tần Vân Đình! Tần Mạt cũng rất kinh hi: "Chị! Ha ha, cuối cùng hôm nay chị cũng gọi điện thoại về rồi!" "Hôm nay là Trung thu mà! Con nhóc này, không lẽ chị đây Trung thu cũng không gọi điện thoại về à? Mau bớt lời đi, gọi ba mẹ và Tiểu Chí lại đây, tuy lần này chị không thể về nhà, nhưng nói chuyện cùng cả nhà qua điện thoại cũng tốt." Giọng Tần Vân Đình khá cao, tràn ngập vui sướng. Tần Mạt lại lập tức ngây người. Trung thu? Đã đến Trung thu? Tần Vân Chí chần chừ chậm chạp lại gần, cẩn thận hỏi: "Chị hai, là chị cả gọi về à?" Tần Mạt ngây ngốc đưa tai nghe cho Tần Vân Chí, trong lòng lại như ẩn chứa hương rượu lâu năm từ xưa, không biết là vị chua cay đậm hay là vị nồng, nhưng nàng chưa kịp chuẩn bị, từ đầu đến cuối, cay đến lạnh lòng! Càng nóng bỏng, càng lạnh buốt. Như trăng Trung thu, càng nhưng nhớ, càng tịch mịch. Trong lúc hoảng Tần Mạt như nghe thấy tiếng Tần Vân Đình qua điện thoại, nàng nói về niềm vui, có vài câu còn là ước mơ tương lai, cực kỳ hăng hái. Tần Vân Chí nói chuyện ngốc nga ngốc nghếch, cuộc gọi của chị cả khiến nó đảo mắt ba vòng liền quên mất Tần ba vừa giận dữ, lại lớn tiếng ồn ào: "Chị cả, chị không biết cha mẹ gần đây ngốc thế nào đâu, Trung thu họ cũng không nhớ, cũng không ai nhắc em, vẫn chỉ có chị là tốt nhất..." Tần Bái Tường khẽ ho khan vài tiếng: "Này, Tiểu Chí không được nói bậy, ba mẹ sao lại không nhớ hôm nay là Trung thu? Nếu không nhớ, làm sao chúng ta có thể về sớm hôm nay? Còn nữa, ta có mang bánh Trung thu về..." "Bánh Trung thu!" Tần Vân Chí kinh hi kêu to: "Con biết mà, trong túi đen đúng không? Sao ba không nói sớm?" "Đó là do công việc gần đây bận rộn thôi, về nhà rồi, trong đầu lại lo vấn đề chuyển công tác, chuyện khác không chú ý nói." Giọng Tần Vân Đình ngưng lại vài phần: "Ba, công việc gì khiến cả ba và mẹ cùng xem nhẹ trung thu? Có phải nhà xảy ra chuyện gì không?" "Đứa con này..." "Ba! Con lớn rồi, có vấn đề gì thì ba mẹ cũng phải bàn bạc với con, Hôm trước con gọi cho chị Tiểu Hồ, chị ấy nói ba sắp được làm trưởng ban, lúc đó con còn tưởng chị ấy nói đùa, giờ ba nói với con, có phải là bị người ta đồ oan không?" "Oan

cái gì, Đình Đình nói bậy gì thế!" Bùi Hà không biết đã đến bên điện thoại từ lúc nào, "Con đi học là chính, viện nhà, không cần con quan tâm!" "Me..." Tần Vân Đình nói gì sau đó, Tần Mạt lại không thể nào chú ý nghe, nàng chỉ bỗng nhiên có cảm giác, nàng lại bị tách ra ngoài thế giới này —— tiết Trung thu, ba chữ kia, đủ để nàng thần thờ. Thời đại này, ngay cả tính lịch cũng khác lúc trước, nàng lại chỉ biết dương lịch, không ngờ âm lịch đã là trung thu?

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 30: Tỉnh cơn mê cũ

Đẩy cửa sổ phòng ngủ ra, Tần Mạt nhìn ngoài bầu trời, nhưng chỉ thấy một màn đêm đen như mực, trầm trầm không biết đã bị giấu sau lớp mây tự lúc nào, nửa điểm ánh trăng cũng không nhìn thấy. Tần Vân Chỉ kêu trong phòng khách: "Chị hai, trong TV nói, tám rưỡi hôm nay xuống nhà xem trăng, lúc đó ánh trăng là sáng nhất. Mau đến đây xem dạ hội đi, chị ở trong phòng một mình làm cái gì?" Tần Mạt mệt mỏi hỏi mới lên tiếng: "Chị muốn đọc sách." Sau đó liền rút một quyển 《Lịch sử Bắc Tống》 mượn ở thư viện ra xem. Dù biết mình nghiêng về khoa văn sử, lúc này càng phải đi làm nhiều đề toán hơn, nhưng giờ phút này nàng thật sự không có nổi hứng thú. Lật đến chương về cải cách của Vương An Thạch, trong lòng Tần Mạt lại cảm khái thể sự khó lường, đời người biến ảo, ai có thể đoán được điều gì? Năm đó Tần công tử có giao hảo với Tô Thức, năm thứ tư thời Gia Hựu, Vương An Thạch vẫn chỉ là một kẻ thất phu nhỏ bé. Cũng không biết tồn tại ở đâu, Tô Thức vô cùng không ưa Vương An Thạch, ngay cả Tần Mạt cũng xem nhẹ hẳn vài phần. Nhưng một năm nọ, Vương An Thạch lại to gan viết 《Thượng tòng nhân hoàng đế ngôn sự thư》, xin cải cách. Lúc ấy triều đình đã chấn kinh. Tô Thức hai mươi một tuổi thì đậu tiến sĩ, là một thiếu niên đầy mơ ước, nhiều phù phiếm, nhìn luận cải cách của Vương An Thạch lại càng chướng mắt. Hắn và Tần Mạt từng bàn luận thế này: “Tên Vương Bán Sơn (tên hiệu của Vương An Thạch) này, tự cho thiên hạ tầm thường, duy chỉ có hắn là tinh táo. Cải cách, thương dân chúng thì sao, cũng là động đến gốc rễ của triều đình ta. Mà chức vị cũng không đồng ý với hắn đâu!” Quả nhiên, năm thứ tư Gia Hựu cải cách đã gặp trở ngại, cuối cùng không thể thực hiện. Tần Mạt lúc ấy mắt lơ đãng lơ đãng, tay trái cầm chai rượu vàng, tay phải rút kiếm rỗng khắc hoa. Kiếm ra, hàn quang lạnh thấu xương, sương tuyết uy hiếp người. Tần Mạt cười bừa bãi, tay áo rộng phất qua, nâng tay liền ném bảo kiếm ra ngoài cửa! "Nước sôi lửa bỏng cũng được! Cải cách cũng thế! Có gì liên quan đến ta?" Hắn chân nam đá chân chiêu lao đảo, kéo lấy tay áo Tô Thức rồi kéo hắn đi vào chỗ Vịnh Sương cô nương trong Hương "Ta có rượu ngon có giai nhân, có văn chương đầy mình, lại còn muốn gì nữa?" Tần Mạt một cước đá văng bình phong ngọc thạch trước mặt, "Vịnh Sương, rượu ngon say sưa, lúc này không đàn, còn đợi khi nào!" Tô Thức chẳng biết lúc nào đã cáo từ rồi đi, mà Tần Mạt thừa dịp mang cảm giác say, cõi lòng đầy hương âm áp—trận say ngàn năm trước kia, phảng phất như mới hôm qua. Cái hôm qua đó, Tần Mạt tạm biệt Vịnh Sương, từ Hương các mang theo vài người tùy ý ra bờ sông Biện Lương. Bờ sông có đá xanh lót đường đèn đuốc như sao, âm sắc ca nữ uyển chuyển, ngọt ngào phảng phất có thể câu lòng người vào giấc mộng. Trong giấc mộng xa xưa ấy, Tần Mạt ngã vào dòng sông Biện Lương, một cái chìm này, tận đến ngàn năm. Ngàn năm sau, Tần Mạt thành Tần Mạt, là đất trời đảo lộn, cổ kim khác biệt. Tần Mạt mở sách sử ra, tên Tô Thức và Vương An Thạch cũng có nhắc qua, nhưng mà, ai còn nhớ được Tần Mạt? Gia Hựu chỉ có tám năm, Tống Nhân Tông đã băng hà, kế vị là người anh Tông Triệu Thự. Triệu Thự vốn cũng chỉ là một hoàng tộc bình thường, trong quý tộc ở Biện Kinh năm đó, hắn không hề thu hút. Không phải Nhân Tông chết, Triệu Thự sao có thể kế vị, khó lường trong đó, cũng đủ khiến người ta mơ màng cảm thán. Sau Anh Tông là Thần Tông kế vị, cho đến lúc này, Vương An Thạch mới chân chính có thể thi hành cải cách. Tần Mạt bỏ lỡ đoạn thời gian này, nhưng hiện tại cũng có thể suy ra, Âu Dương Tu[40] và Tô Thức bị ép rời kinh, là ảm đạm cỡ nào. Bốn năm Gia Hựu, Tô Thức và Tần Mạt bừa bãi đối câu, thoả thích nói về tình hình chính trị đương thời, sao có thể đoán biết được tương lai? Ngay giữa cuộc cải cách, Tần Mạt gia cũng bị giáng chức, vinh quang trăm năm của Tần phủ, bất ngờ sụp đổ! Tần Mạt bỗng đóng quyển sách trong tay lại, nhắm mắt, mà hai đấm nắm chặt. Nếu như năm đó Tần Mạt không phải bừa bãi phóng túng như thế, nếu như hắn có thể chăm chỉ nghiệp quan, nếu như không sa chân thất lạc ngàn năm... Vậy thì, khi Tần phủ sụp đổ hắn có thể gánh vác Tần phủ được không? Khi bị giáng chức và chèn ép, quen là đại gia từ mặc cảm y ngọc cao cao tại thượng, bọn họ có thể uốn thẳng lưng, tiếp tục ngẩng đầu đi nữa hay sao? Tần phủ này, tóm lại đã hóa thành cát bụi, bị lịch sử cuốn trôi; vương triều Tống này, cùng với cải cách này, cũng không thoát khỏi thời gian ăn mòn, cuối cùng cũng đi vào sa đọa trong yên lặng; đó là để vương và tất cả chế độ phong kiến chế độ cũ, đã bị lực lượng mới đánh vỡ, từ đó chôn vào sách sử, trời xanh đã đổi thay. "Phụ thân..." Tần Mạt chỉ có thể mặc niệm trong lòng. "Nhị tử bất hiếu..." Trung thu này, có người vui mừng, có người phiền muộn. Mà Tần Mạt, áy náy và tình ngộ của nàng tất cả chỉ là tể phẩm cho thời gian, không thể bù đắp. "Chị hai, mau ra đây ăn bánh Trung thu!" Giọng Tần Vân Chỉ lại vang lên trong phòng khách. Nhưng vào tai Tần Mạt, lại cảm thấy mờ mờ mịt mịt, dường như đã qua mấy đời. Sắc mặt hờ hững đi vào phòng khách nhỏ, ngồi xuống ghế sofa, sau đó tùy tay cầm lấy một cái bánh Trung thu, cũng chẳng màng là hương vị gì, bất tri bất giác cắn từng miếng nuốt vào bụng. Trên TV truyền ra bài hát《Khi nào thì trăng sáng》, mọi người bày biện tiệc thịnh soạn, hát vịnh xưa và nay, đoàn viên. Tần Mạt nghe nghe, dần dần lấy lại tinh thần, lại cảm thấy buồn cười: "Ngước lên nhìn thơ ca ngâm vịnh, lấy rượu hỏi trời xanh, lại không biết còn nhớ năm đó hắn đã say thế nào? Người đời sau bình luận thì hắn tự hào là đại biểu của đời trước, nhưng mấy người biết hắn đang nóng lòng?" Trung thu này, nhớ lại lúc mình phóng túng, lại nghĩ về hiện thực bây giờ, cũng biết mình phải đối diện với hiện thực trước mắt. Tần Bái Tường vẫn đảo mắt nhìn chông tời liệu, nhũn nhũn lao tâm khổ tứ, Bùi Hà thì làm việc nhà, rửa chén lau nhà. "Ba," Tần Mạt nhẹ nhàng gọi Tần Bái Tường một tiếng, sau đó chuyển đến ngồi xuống bên cạnh ông, thăm dò tư liệu trong tay ông. "Ba, có gì khó khăn, nói cho con nghe một chút được không? Có thể con không hiểu, nhưng ba nói ra, có lẽ con vẫn có thể giúp ba xử lý theo con đường riêng." Tần Bái Tường nhũn nhũn lại một chút, một câu trách nặng đến bờ môi, lại nhìn đến Tần Mạt đầy chân thành, hóa làm cảm thán "Mạt Mạt, chuyện này không cần con quan tâm, chuyện quan trọng nhất con phải làm, chính là học hành. Chỉ cần con học tốt, ba mẹ sẽ không có phiền não." Tần Mạt vô cùng kiên quyết lắc đầu nói: "Ba, con không phải trẻ nhỏ, ba nói lời này, đừng nói con không tin, ngay cả Tiểu Chí, nó cũng sẽ không tin. Chúng ta là người một nhà, dù sức con có hạn, nhưng ít nhất con cũng phải biết vì sao ba mẹ lại buồn rầu. Con cũng muốn suy nghĩ, ba hãy tin con." Tần Vân Chỉ chuyển tầm mắt từ TV đến, tuy không lên tiếng, nhưng rất chú ý cha và chị nói chuyện. Tần Bái Tường trầm mặc một hồi, ánh mắt ông lảng lảng dừng trên người Tần Mạt, suy nghĩ phức tạp. Mà Tần Mạt bình tĩnh nhìn thẳng ông, một bước cũng không nhường. Tần Bái Tường bỗng quay đầu đi, cười khổ nói: "Đưa con này." Ông buồn bực lấy thuốc từ trong túi ra, châm, hút, mắt híp lại. "Ba con đã được thăng làm trưởng phòng, trưởng phòng hành chính. Có điều nhà máy đang gặp khó khăn, có khi phải cải tổ lại cơ cấu, lúc này nhất định phải có ai đó đứng đầu từ chức, mà trưởng phòng hành chính, chính là người phải xuống đầu tiên." "Ba, sau khi mất chức, có phải cũng mất việc không?" Tần Mạt chẳng hề kinh ngạc, về cuộc nói chuyện này, nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Bùi Hà lau khô hai tay ngồi lại gần, oán

giận nói: "Còn không phải do ba con quá vui mừng, ông ấy là một nhân viên kỹ thuật, ngờ cho ông ấy là trưởng phòng hành chính, ông ấy còn tưởng là coi trọng ông ấy!" Tần Bái Tường chẳng hề phản bác, chỉ là hút thêm một hơi, cau mày nói: "Thật ra cũng không phải không xoay chuyển được, nếu có thể hoàn thành kịp chỗ đơn đặt hàng này, có lẽ sẽ không bị phá sản."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 31: Hoa quế đậm

Lại là một ngày cuối thu, tiếng chuông tan học vừa vang lên, Tần Mạt liền mở cửa sổ bên trái ra, uốn người ngồi trên ghế, dựa vào vách tường, suy nghĩ xuất thần.

Nàng ngồi hàng ba ở nhóm chín, vị trí tuy không đẹp, nhưng lại gần cửa sổ, có thể được gió nam thổi đến. Lúc này Trung thu vừa qua, mùi hoa quế ở trường học cấp ba này vào mùa ngào ngạt, gió nhẹ hây hây, mùi ngọt ngào liền lượn lờ lưu luyến như muốn làm say người.

Tiết vừa rồi là ngữ văn, giảng đến một đoạn tích trong "Tả truyện"[41], Tần Mạt còn đang nghĩ đến Tần Bái Tường nói xoay chuyển được gì đó, đối với tiết giảng "Tả truyện" này, rõ ràng là mất điếc tai ngơ, toàn ngồi lo bận tâm trong lòng.

Cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, nàng cũng không để ý, chỉ mở cửa sổ ra, gió mát thổi mang mùi thơm hoa quế ngào ngạt, miễn cưỡng chuyển suy nghĩ.

Về chuyện này, Tần Mạt thật ra không giúp đỡ được cái gì. Nàng không hiểu về chế độ xí nghiệp, cũng không hiểu thế nào buôn bán, mà 71; n mưu kế ứng biến thuật tập kích bất ngờ, nàng nghĩ đến thân phận và tuổi hiện tại, lại không dám thảo luận với Tần Bái Tường, cho nên cuối cùng nàng chỉ có thể thoáng hiện một tia âm thầm ở hai mắt, dù có lo lắng, cũng không thể góp sức.

Cái gọi là có thể xoay chuyển, thật ra là Tần Bái Tường chỉ an ủi người nhà và an ủi chính mình mà thôi. Tần Mạt nghĩ đến, nếu như cái đơn đặt hàng có thể hoàn thành kịp, thì xí nghiệp của họ sẽ không có nguy cơ dẹp tiệm.

Gió trời khẽ thổi, ánh mặt trời rực rỡ, mà trong phòng học náo nhiệt đầy sức sống.

Kỳ nghỉ quốc khánh vừa hết, rất nhiều học sinh hưng phấn nói về ngày nghỉ của mình, ví dụ như, đi du lịch ở đâu, mua cái gì làm kỷ niệm, đi xem phim gì, hoặc là làm gì thú vị.

Tần Mạt vừa mới nhắm mắt lại, lại cảm thấy bờ vai mình bị người ta đẩy. Sau đó một giọng nam hơi mất tự nhiên vang lên: "Tần, Tần Mạt..."

Tần Mạt lại mở mắt ra, nghiêng đầu, liền thấy một cậu nhóc ngồi cùng bàn đeo kính mắt mảnh màu bạc.

"Này, cho cậu." Hắn lấy một lá phong ép xinh đẹp đưa đến cho Tần Mạt, sau đó cười phúc hậu.

Tần Mạt hơi nhũn mày, đang nghĩ ngợi, bỗng nghe được một tiếng cười hi hi của con gái ở bàn sau trêu ghẹo nói: "Tần Mạt, người ngồi cùng bàn với cậu thật tốt, đi du lịch, còn nhớ mang lá phong về cho cậu."

Cô bé này là Hùng Thúy, họ nàng mang khí thế anh dũng khiến người ta luôn có ấn tượng sâu. cũng thế, trong ba cô bé bàn sau, nàng cũng chỉ nhớ tên Hùng Thúy. Về phần cậu nhóc ngồi cùng bàn với Tần Mạt, ngoài biết tên hắn là Ngụy Tông Thần, bình thường nói ít, cũng không biết nhiều về hắn lắm.

Tóc Ngụy Tông Thần mảnh, lọn tóc trời sinh không đen mà là nâu nhạt, làn môi không dày không mỏng, làn da là trắng nõn như thư sinh. Kính mắt của hắn rất dày, độ cận hơi cao, tất cả hình tượng chính là ôn hoà hiền hậu ngại ngùng.

Hiện tại bị Hùng Thúy trêu ghẹo, Ngụy Tông Thần liền đỏ mặt. Hắn vươn cổ, vội vàng lấp bấp phản bác: "Mình, mình, còn lá phong ép, cho cậu, còn cho cả Lỗ Tùng, còn có Khương, Khương Nhụy, và Mã Tuệ Tuệ."

Khương Nhụy ngồi phía sau Ngụy Tông Thần, nàng nhẹ nhàng kéo tay áo Hùng Thúy, cười dài mà nói: "Được rồi, Thúy Thúy, cậu gây sức ép cho người thành thật làm gì? Chúng ta ai không biết Ngụy Tông Thần là người tốt, đi du lịch về cũng không quên mua đồ cho bạn học? Nhà người ta lần này đến thủ đô luôn đấy, nhìn lá đỏ Hương Sơn[42] kia, thật đẹp nhì."

Tầm mắt Tần Mạt chuyển sang chỗ khác, liền thấy hai bím tóc đuôi sam của Khương Nhụy, mặt mũi thanh tú, một đôi mắt với lông mi thật dài, ánh mắt cong cong, cực kỳ ngọt ngào. Nhưng cô bé này lại rất mềm mại, có thể sánh bằng với Hùng Thúy, lắm khi còn muốn lợi hại hơn, Hùng Thúy là chỉ đùa một chút, nói thẳng là trêu ghẹo, mà Khương Nhụy nói chuyện, rõ là khen người, nhưng lại ngầm mang ba phần ghen tuông, khiến Ngụy Tông Thần trừng mắt mím môi, một tiếng cũng không nói.

"Chỗ mình có nho khô này, mọi người ăn đi." Người vừa nói là Mã Tuệ Tuệ, nàng ngồi sau chỗ Tần Mạt. Nói xong nàng mang ra một gói to, sau đó

đứng lên, chia cho mình và hai người ngồi cùng bàn trước, lại nghiêng người đến trước mặt Tần Mạt và Ngụy Tông Thần, ra hiệu cho họ đưa tay ra.

Trong lòng Tần Mạt với cô gái giải vây cho Ngụy Tông Thần rất có hảo cảm, thấy nàng cầm một túi to chia đồ, liền đưa tay lấy một nắm, mỉm cười: "Cám ơn cậu."

"Đừng khách sáo." Khuôn mặt Mã Tuệ Tuệ hơi tròn, mắt một mí, lông mày tinh tế, làn môi hơi dày, thoát nhìn rất có dáng vẻ phúc hậu truyền thống. Khi nàng cười lên má trái có má lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện.

Ngụy Tông Thần lấy tay cầm ít nho khô, cũng nói cảm ơn. Nhưng hắn lấy rất ít, không hiểu là không có cảm tình tốt hay là không thích ăn, hay là muốn tiết kiệm cho Mã Tuệ Tuệ.

"Này! Còn có mình nữa!" Ngồi bên phải Ngụy Tông Thần, một chàng trai rất không khách khí thò người sang, đưa tay cầm một vốc nho to trong túi của Mã Tuệ Tuệ, bốc đến thấy cả đáy túi. Đây chính là một người khác ngồi cùng bàn với Tần Mạt, Lỗ Tùng.

Lỗ Tùng cao lăm thì được mét bảy, không tính là cao, nhưng lại có gương mặt rất đẹp trai. Hắn để kiểu tóc mốt nhất, hai bên thái dương nhuộm hai sợi đỏ chót, khác hẳn với đa phần học sinh trung học năm nhất.

Mã Tuệ Tuệ không có ấn tượng tốt với Lỗ Tùng, thấy hắn lấy nho khô, liền thu hồi nụ cười, liếc nhìn hắn, sau đó không nói một lời ngồi trở lại chỗ ngồi, không nói nữa.

"Lỗ Tùng! Sao cậu có thể như vậy?" Hùng Thúy cảm giận cong môi lên, đánh đá lườm Lỗ Tùng.

"Minh làm sao?" Lỗ Tùng cười gian, bỗng ngẩng đầu lên, nâng cánh tay cầm nho khô ném lên trên cao, sau đó trong không khí cao cao toàn nho khô, há to mồm, một miếng định nuốt hết.

Động tác này rất bắt mắt, lập tức liền hấp dẫn đại một bộ phận lực chú ý trong phòng học. Đáng tiếc phản ứng và tốc độ của Lỗ Tùng còn trong phạm vi bình thường, khi hắn tung một đồng nho khô, động tác thật tiêu sái, nhưng khi hắn há mồm ngửa đầu đón nho lại quá chậm, hướng chỉ nho khô tứ tán trên trời, miệng hắn có dài thêm bảy tám cm nữa, cũng không thể nuốt hết nho vào được.

Cho nên động tác vốn mang tính đùa giỡn này đã biến Lỗ Tùng thành trò hề. Rất nhiều nho khô đập lên khuôn mặt đẹp trai của hắn, lại rơi xuống bàn hoặc xuống đất, lúc này phòng học ngập tràn tiếng cười.

Lỗ Tùng ngậm miệng lại, lau lau mặt. Da mặt cũng thật dày, hắn lại ngẩng đầu, vừa nhai vài quả nho khô trong miệng, vừa quay đầu, đá lông nheo với tất cả bạn học cười hắn, đắc ý hả hê.

Tần Mạt không nhịn được cười, còn chưa từng thấy qua kẻ dở hơi nào như thế.

Đúng vào lúc này, tiếng chuông vào học "Linh linh linh" bỗng vang lên, giáo viên ngữ văn Lư Hoa Ba đi nhanh đến bục giảng trong phòng học. Mặt ông không có một tia cảm xúc quét qua mọi người phía dưới, phòng học huyền ảo nh

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Luận về nghịch chuyển

Lư Hoa Ba là một người đàn ông ba mươi mấy tuổi, tóc xoắn tự nhiên, như củ tam thất, cái cổ lại ngắn ngắn. Mặt mũi vị thầy giáo này có điểm đặc sắc, mũi ông cao cao, hai mắt như chim ưng, lông mày thô lại dày, như con tằm đang nằm. Mà khóe mắt ông hẹp dài, một đôi mắt, mang theo sắc bén.

Ông thích mặc đồ trắng hoặc áo sơ mi, trên tay là phấn trắng, một bàn tay tùy tiện đã viết nên những chữ xinh đẹp theo lối viết thảo. Khi giảng bài ông mở hai tay ra, nhìn lên bài giảng trên bản đen, hai tay ông cho ra sau lưng, eo thẳng lên.

Vị thầy giáo này mang theo hơi thở cường tráng mà kỳ dị của thân thể, tuy thành phần lớp 10.19 toàn thuộc diện là "học lực kém", nhưng cũng không khỏi khiến phần lớn học sinh ở đây kính sợ và ngưỡng mộ vị thầy giáo này.

Cho nên khi Lư Hoa Ba làm động tác theo thói quen của ông lần nữa, hai tay chống lên bàn, hai mắt sắc bén quét mọi nơi, rất nhiều học sinh cúi đầu xuống, chỉ sợ bị ông chú ý đến.

Thời khóa biểu của Thị Tam thường xếp hai tiết liên tục, như vậy sẽ tiện cho thầy giáo giảng bài liền mạch. Nhiều vị thầy giáo tự động coi nhẹ thời gian nghỉ mười phút giữa hai tiết, dạy luôn một mạch. Lư Hoa Ba tuy không có thói quen chiếm giờ nghỉ của học sinh, nhưng ông cũng ghét việc học sinh ồn ào sau giờ dạy học.

"Vừa rồi..." Lư Hoa Ba nghiêm túc nhìn lại, cười mà không cười, "Các em vui nhĩ. Sao rồi, nói cho thầy nghe một chút, để thầy và các em cùng vui?"

Các học sinh đầu cúi đầu thấp nay càng thấp hơn, lúc này ai mà bị tóm thì người đó đúng là xui, cho nên không có người nào nguyện ý làm chim đầu đàn cả.

Chỉ có tên chết tiệt Lỗ Tùng này, hần tuy nằm bò ra, đầu trốn tránh trong góc, nhưng lại ngẩng mặt hiển thị sự không phục.

Lư Hoa Ba quay người lại, dùng phấn viết màu trắng viết mấy chữ rồng bay phượng múa trên bảng đen: "Luận về các yếu tố nghịch chuyển!"

Bài khóa tiết này là《Chúc Chi Vô thời Tần sư》[43], trong đoạn tích xưa《Tà Truyện – ba mươi năm công lao》. Lư Hoa Ba khi giảng bài thường chỉ cần học sinh có thể đọc hiểu án văn cổ, vậy mà lần này ông lại viết vài chữ trên bảng đen, trên dưới học sinh trong lớp nhất thời mê muội, không rõ vị thầy giáo luôn có vài phần "xảo quyết" này muốn làm trò gì.

Thầy Lư tiêu sái vung phấn viết, nửa thanh phấn rơi xuống bàn học Lỗ Tùng vô cùng chuẩn xác. Lỗ đồng học giật nảy người, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn thầy giáo trên bục giảng.

Lư Hoa Ba cười tít mắt mà nói: "Không sai, chính là em này, em đứng lên, nói cho thầy và các bạn về tinh hoa của sự nghịch chuyển này."

Lỗ Tùng xoa cái mũi đứng lên, một dáng vẻ vô lại, tùy tiện nói: "Cái gì mà nghịch chuyển? Em gì cả!" Nói dứt lời, hần còn nghiêng mặt, nhìn bạn học phía sau nháy mắt ra hiệu.

"Đây không phải là nghịch chuyển à?" Lư Hoa Ba cười tự tại như trước, nhưng trong lời nói lại chứa sát khí. "Lỗ Tùng à Lỗ Tùng, em đã vận dụng nghịch chuyển rất thành thạo rồi, em còn nói em không hiểu? Em nhìn xem, đây là tiết dạy ngữ văn của tôi, em chỉ làm cái mặt quỷ đơn giản, đã cướp sạch danh tiếng của tôi, em còn chưa đủ nghịch chuyển? Hay chăng, em chính là đại trí tuệ mà cứ giả ngu trong truyền thuyết?"

"Ha ha..."

Có học sinh không nhận được, lúc này liền cười lớn thành tiếng, nhất thời kéo theo cả lớp, cơ hồ tất cả học sinh đều cười vang.

Lỗ Tùng dù có da mặt dày, cũng biết mình bị châm chọc, lập tức cúi đầu, không dám đáp lời.

Lư Hoa Ba tắt nụ cười, nâng tay lên không, thần nhiên nói: "Được rồi, im lặng. Cười cũng để các em cười rồi, về sau đừng oán trách thầy giáo cổ hủ không thú vị, cho nên, tiết tiếp theo phải nghe tôi dạy thật tốt. Ai không muốn nghe, tôi cũng không yêu cầu nhiều, em ra ngoài cũng được, ngủ cũng được, nhưng nếu làm ảnh hưởng đến các bạn khác nghe giảng, thì đừng trách tôi ác độc!"

Lời thì nói vậy, nhưng sau một nốt nhạc đệm kia, người có can đảm dám không nghe giảng cũng thật hiếm.

Thầy Lư viết bảng rất tuyệt vời, một chữ viết tay không khác gì học sinh lướt bàn phím, hơn nữa thân thể của ông cường tráng, phong độ tiêu sái, đó là xem bằng ánh mắt của Tần Mạt, thầy giáo này thật

Tuy nhiên, Tần Mạt có lúc cũng khó tránh khỏi ai oán vài câu ông giải thích không thông suốt... Tuy nhiên chữ viết xưa và nay vốn có nhiều chênh lệch, hơn nữa phạm vi dạy học ngữ văn trong trường học chỉ có hạn, cho nên Tần Mạt nghe bài giảng của ông vẫn thấy khá thú vị.

"Nghịch chuyển này, thật ra chỉ là một đoạn chuyện xưa mà thôi." Lư Hoa Ba nâng tay đánh dấu móc nhọn trên bảng: "Vui là vui, nhưng tôi biết luận về các yếu tố nghịch chuyển, không phải chỉ để đùa với các bạn. Đáng tiếc trò Lỗ lại đại trí giả ngu, không thể truyền thụ lại đạo nghịch chuyển của cậu ấy cho mọi người. Được rồi, em ngồi xuống, người ngồi cùng bàn với em..."

Ông cúi người so sánh, sau đó nhìn Tần Mạt: "Tần Mạt, em giúp cậu ấy giải đáp vấn đề. Học vấn này, không chỉ có học sinh hỏi thầy giáo, người làm thầy như ta cũng không thể đơn độc trên bục giảng, có lúc cũng phải hỏi học sinh một chút, đúng không?"

"Nhưng mà..." Trong không khí nhẹ nhàng lại thú vị này, có học sinh thò đầu làm trò ở dưới, tiếng cười nhất thời lại vang lên, nhưng nào có ai dám cười lớn.

Chợt có người nhìn về Tần Mạt, cũng ôm lấy hi vọng nàng có thể đáp được vấn đề khó hiểu của thầy Lư này. Ngay cả bản thân Lư Hoa Ba, cũng vì Tần Mạt ngăn người xuất thần ở tiết trước, mới đặc biệt mượn vấn đề này nhắc nhở nàng mà thôi.

Tần Mạt tự nhiên thông dong đứng lên, lại ngoài dự liệu của mọi người, không nhanh không chậm thuật lại quan điểm của nàng: "Cái gọi là nghịch chuyển, đó là có thể trong không , tranh đoạt trong đường chết để tìm ra đường sống. Vấn đề này trong tự bản thân nó luôn tồn tại một mâu thuẫn, đó chính là trong tuyệt địa (đường cùng), nhưng lại tìm ra đường sống ở đâu đó, mà đã có đường sống, thì làm sao có thể gọi là tuyệt địa?"

Thật ra từ trước đó,《Chu Dịch》[44] cũng đã giải đáp cho chúng ta vấn đề này. Trong có viết: 'Đại diện chỉ số ngũ thập, kỳ dụng tứ thập hữu cửu'[45], vì sao lại bỏ một không cần? Vì một này, có nghĩa là một biến số không thể đoán ra, cũng là nghịch chuyển.

Cho nên có thể dùng đạo lý này để lý giải thế giới, trước giờ vốn dĩ không tồn tại tuyệt địa chân chính, mà chỉ có tồn tại tuyệt địa của chuyển nghịch, tất cả mọi người chỉ cần vận đạo lý vào đó.

《Tà Truyện》 này có một số đoạn nói: 'Tần Hâu, Tần Bá vi Trịnh, dĩ kỳ vu lễ vi Tần, nhi nhị vu Sở dã.' tạm thời không nói hành vi xâm lược của Tần hâu, Tần bá đến cuối cùng có đúng hay không, chỉ nhìn chuyện kể đơn giản này, liền biết rõ, Trịnh quốc bị quân đội hai nước Tần, Tần hai vây quanh, có

thể nói là rơi vào tình thế nguy cấp, có khả năng bị diệt quốc bất kỳ lúc nào.

Dưới tình huống này, vua của Trịnh quốc không có năng lực, cho nên cầu xin lão thần Chúc Chi Vô làm sứ giả tới doanh trại đại quân Tần, hi vọng ông có thể khuyên ~~đặc~~ lui.

Cái cách làm đi ra ngoài một mình này, nhìn thì buồn cười. Chúc Chi Vô đã là người già gần đất xa trời, mà sức mạnh của quân Tần mệnh mông, ông chỉ có một mình, làm sao có thể đẩy lùi được quân Tần đây?

Lại nhìn từ mấu chốt “Thả dêm”. Chúng ta có thể đoán ra, ngay lúc ấy, Chúc Chi Vô với mái đầu trắng xóa, vì muốn tránh tầm mắt quân Tần, chỉ có thể cột người lại bằng dây thừng, nửa đêm lén lút treo thành ra ngoài, cầu viện Tần bá. Cho nên có thể thấy được, nước Trịnh của ông đã yếu đến mức nào.

Đây chính là tuyệt địa, nhưng Chúc Chi Vô vì sao lại có gan vào nơi của Tần bá trong tuyệt địa này? Chính là vì, ông đã sớm có hi vọng trong hỗn loạn, tìm được cái ‘một’ sót lại kia. Trong mình vẫn nắm giữ pháp bảo nghịch chuyển, tự nhiên sẽ không sợ hãi.”

Nói đến đây, Tần Mạt thoáng dừng lại. Đây thói quen dùng lời của nàng, Tần công tử năm đó khi biện luận với đông đảo văn nhân sĩ, dù là nói đến chỗ đặc sắc kịch liệt, hẳn cũng nói không nhanh không chậm, tiết tấu hài hòa hứng thú, giống như thành luật thơ.

Tần Mạt bây giờ lại trình bày và phân tích bài giảng, dùng loại văn phổ thông này, luật thơ tuy chưa đến cảnh giới thanh nhã, nhưng không chế tiết tấu, đã sớm hóa thành bản năng của nàng, căn bản không cần nghĩ nhiều, nàng tự nhiên xuất khẩu thành thơ.

Nhưng nàng ngừng lại, tuy nói là thói quen của nàng, nhưng trong tai người khác, lại thành một loại sóng điện.

đoạn phân tích trình bày này của Tần Mạt đến quá bất ngờ, cho nên người nghe vô cùng chăm chú, mà hiệu quả rung động cũng vô cùng mãnh liệt.

Giống như Tần Mạt vừa ngừng lại, tiếng vỗ tay của Lư Hoa Ba đã vang lên đầu tiên. Sau đó là tất cả các học sinh đang ngồi, vỗ tay như sấm, lại thêm vô vàn ánh mắt kinh ngạc thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 33: Thuật biện luận có ba điểm

Vỗ tay như sấm, rầm rầm vang cả phòng học.

Thật ra đại đa số học sinh cũng không hiểu Tần Mạt nói cái gì, dù sao khi nàng nói chuyện, người thất thần cũng rất nhiều. Hơn nữa mới học sinh lớp 10 cũng chưa đến trình độ cao thủ này. Có những học sinh bị thầy giáo gọi đọc bài thì lắp bắp, giọng điệu thì tê ngắt, nhưng khi Tần Mạt trình bày và phân tích, lại rất có hứng thú, như tiếng chuông khánh, giao thoa khẽ kêu.

Vì Tần Mạt nói lời này, đọc nhấn từng chữ rõ ràng, lưu loát trôi chảy, hoàn toàn nói về điểm mấu chốt, nhiều học sinh trung học trong mắt, làm sao có thể đạt đến trình độ cao thủ này. Có những học sinh bị thầy giáo gọi đọc bài thì lắp bắp, giọng điệu thì tê ngắt, nhưng khi Tần Mạt trình bày và phân tích, lại rất có hứng thú, như tiếng chuông khánh, giao thoa khẽ kêu.

Giọng nói không lớn, nhưng trong lúc nói lại êm tai thông thả. Giống như gió thổi ngoài cửa sổ hay là ồn ào trong lớp học, hoặc vô số ánh mắt nghi ngờ, đều không thể làm nàng dao động mây may. Lời nói và khí độ thì thế, hơn nữa giọng Tần Mạt trời sinh mềm nhẹ, thanh như vận âm luật, nàng đứng cạnh cửa sổ đơn giản như thế, lại cao đẹp như bước ra từ trong thi c

Về phần dung mạo bình thường của nàng, ngược lại với ánh mặt trời ngoài cửa sổ, đều thành mơ hồ nhẹ nhàng trong mắt mọi người.

Thật ra những người đi học trong nước xưa và nay, dạy ngâm vịnh, cũng chính là học luật thơ. Dù là thi từ ca phú, hay là câu đối nhạc phủ, cổ nhân ngâm gần với vịnh, tụng gần với xướng, đạo ngâm tụng, đó là một vẻ đẹp cực hạn của truyền bá văn hóa.

Người thời nay đọc sách, mười thì hết chín đã chẳng biết ngâm tụng là gì, tiếng ngâm tụng gần như đã thất truyền. Các học sinh bình thường khi đi học được gọi là “Học sinh hồng”, hay “văn nghệ hồng”, hay là “kháng chiến hồng”, càng học thì càng loạn, hiểu không ra hiểu, diễn ý cũng không ra diễn ý.

Chân chính ngâm vịnh, có thể dùng tiếng nói diễn đạt tình cảm. Các lão tiên sinh vòng tay qua sách, vừa rung đùi đắc ý, lại nổi lên các làn điệu lên xuống, trầm ngâm đọc sách cũng là niềm vui. Trong lòng có kinh thi, người càng chính trực.

Tần Mạt đương nhiên hiểu đạo ngâm vịnh, đó là phải ngâm vịnh đúng lúc, nàng trình bày và phân tích lý lẽ, cũng khác với việc vận luật trong thơ văn. Ngôn ngữ đẹp như thế, nghe vào tai nhiều học sinh trung học không biết ngâm vịnh là gì, tự nhiên thật là động lòng người.

Liên Lư Hoa Ba bị rung động, có lẽ ông chưa từng nghĩ đến, trong học sinh của ông, có người có thể cho ông một "niềm vui" như thế!

Tiếng vỗ tay ngừng lại, Tàn Mạt đảo mắt, lại không nhanh không chậm giảng thuật về đạo nghịch chuyển của nàng: "Nhưng hôm nay chúng ta thảo luận, không phải như thể nào là nghịch chuyển, mà là yếu tố nghịch chuyển. Ngược dòng nguồn gốc của nghịch chuyển, chỉ có một chuyện xưa ‘Chúc Chi Vô thời Tàn sư’, em có thể nhìn ra ba điểm trong đó.”

Tàn Mạt nói ra, tiếng vỗ tay rải rác lập tức ngừng hẳn. Một lần này, mọi người đều tập trung tinh thần nghe nàng biện luận.

Căn bản Tàn Mạt không quan tâm có người chú ý hay không, chỉ để ý đến tiết tấu mà mình nói ra quan điểm.

“Một là lý trí. Lý trí không phải chỉ là tính táo, còn bao gồm gan dạ sáng suốt, và suy nghĩ đến lợi thế trước tiên. Một trận chiến sự này, đề cập đến ba quốc gia. Mũi tiền công chủ chốt là Tấn quốc, Tấn quốc được Tấn mời đến cùng tham gia đánh chiếm. Trong điều này, sức mạnh của Tấn quốc đã rõ ràng, nhưng Tấn bá lại đồng ý cho Chúc Chi Vô cơ hội du thuyết[46]. Điều này chứng tỏ, khi đánh cờ trong chiến trận, giữa hai phe chính là lý trí.

Em kết luận là, ở một thế cục thế này ở trước mặt, nếu như đối thủ có đủ lý trí, thì ta có thể căn cứ vào lý trí này, suy đoán suy nghĩ của đối thủ, do đó tìm được thắng lợi. Nhưng mà, giả sử Tấn bá lại là một vị vua bảo thủ, hoặc giả sử bản thân ông lại kiêu ngạo tự đại, vậy thì Chúc Chi Vô sao có thể dùng lý trí mà phỏng đoán phản ứng của Tấn bá?

Tần bá có cho ông cơ hội du thuyết hay không? Dù Tần bá có đồng ý nghe ông nói chuyện, lại có thể bị ông thuyết phục không? Điểm này, cũng giống bisô ở trước. Nhân tố này không xác định, vì phải dựa vào gan dạ sáng suốt để khắc phục, thứ hai cũng là để chỉ ra cho những người đời sau. Phản ứng và tính tình của đối phương là điều kiện tiên quyết ảnh hưởng đến kết quả ván cờ, nếu mà cả hai đều lý trí, kết quả sự tình càng có thể đạt được ở mức tối ưu.

Cho nên, lý trí, thường giúp người ta tối ưu hóa nước cờ.

Thứ hai là lợi ích. Mục đích cuối cùng của kẻ xâm lược là gì? Đó là kiếm lợi. Ích lợi, là suy tính hàng đầu của Tần bá, cũng là mấu chốt để Chúc Chi Vô khuyên Tần rút quân. Tuy ông không trực tiếp hứa hẹn lợi ích cho Tần bá, nhưng ông phân tích lợi thiệt của kết quả cuộc chiến này. Nhưng ông đã nói: ‘Phụ Tấn, người có mệt mỏi không? Đông chiếm xong Trịnh, sẽ lại muốn chiếm tây, giả sử mất Tần, há chẳng buồn thay?’

Thiên hạ này cũng chỉ lớn như thế, mỗi vị vua đều muốn chiếm phần lớn ích lợi trong đó, vì thế, tất nhiên phải đặt lợi ích ở trên. Tần quốc cạnh Tấn quốc, nếu như giúp nước láng giềng lớn mạnh hơn, chẳng lẽ lại đặt bên cạnh mình một mãnh hổ?

Mà nếu đánh Trịnh quốc ở xa, thứ nhất chiến xa và binh lính tất nhiên đều mỏi mệt, thứ hai là đường đi không thông, lệnh vua khó đạt, đánh xa cũng không thể mang lại lợi ích cho Tần quốc. Mà Trịnh Quốc lẫn Tần quốc đều liên Tần quốc, nếu Trịnh mất nước, chỉ có Tấn quốc là lớn mạnh, lúc ấy, Tần quốc cũng nguy hiểm.

Cho nên Tần bá đã bị Chúc Chi Vô thuyết phục, chẳng những lui binh, còn hợp tác với Trịnh quốc, tạo thành liên minh. Từ đây có thể nhận ra, trong mỗi quốc gia, ích lợi mãi mãi được ưu tiên. Với mỗi vị vua mà nói, nếu như không thể nhìn rõ lợi ích với quốc gia của mình, vậy thì quốc gia của ông ta sẽ không còn xa bờ diệt vong nữa.

Đúng như vậy, Tần quốc giao kết nước xa, tấn công nước gần, cuối cùng diệt sáu nước, thống nhất bờ cõi.

Thứ ba là danh dự. Người cũng không chỉ có lý trí thuần túy, mà cũng sống chung với hình ảnh tốt xấu, có ảnh hưởng đến phán đoán của con người. Ví dụ như Chúc Chi Vô, ông có gan ban đêm ra ngoài thành, âm thầm thăm dò Tần bá, khí thế gan dạ sáng suốt này, trong mắt mọi người, dù là Tần bá cũng không thể không tán phục, cho nên, vì sao ông lại không gặp Chúc Chi Vô chứ? Đương nhiên là muốn gặp rồi!

Mà người Tấn Hầu này, Chúc Chi Vô đã nói như vậy với Tần bá: ‘Quân thường vì tấn quân tứ hĩ, hứa quân tiêu, hà, triều tể nhi tịch thiết bản yên.’[47]

Chúc Chi Vô đã nói vậy, trên thực tế, Tấn Hầu cũng đã như thế. Tần bá từng có ơn với hắn, hắn cũng từng hứa hẹn sẽ cất hai thành để trả, nhưng khi Tấn Hầu thoát nạn thì đảo mắt đã ném hứa hẹn sang một bên, thay đổi lời nói, bèo bọt nuốt lời. Dưới tình huống như vậy, Tần bá chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào sau khi Tấn Hầu lớn mạnh sao, nghĩ về ân tình, không tấn công Tần quốc của ông?

Ba điểm này, đã hình thành mấu chốt của nghịch chuyển.

Lý trí, ích lợi, danh dự, dù trong tình huống nào, cũng ảnh hưởng đến cá nhân.”

Tàn Mạt cười nhạt, nhìn Lur Hoa Ba khẽ gật đầu: "Thầy à, em nói xong rồi."

Lur Hoa Ba sợ run trong khoảnh khắc, mới phun ra hai chữ: "Mời ngồi."

Cả phòng học, nhất thời lặng ngắt như tờ, kim roi cũng có thể nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Giáo dục lớp trẻ

Mùi hoa quế theo gió nhẹ thổi vào từ ngoài cửa sổ, Tần Mạt ngồi lại chỗ, nhưng trong mắt mọi người, hình tượng của nàng đã khác hoàn toàn với lúc trước.

Tiếng vỗ tay lại âm âm vang lên, Lỗ Tùng thậm chí còn kích động đập lên bàn, tiếng bang bang càng khiến học sinh toàn lớp học kích động hơn.

Lư Hoa Ba không ngăn mọi người ồn ào, ông vui cười nhìn nhóm học sinh nhao nhao âm ỉ, trong lòng vui sướng. Vui sướng này không chỉ vì ông phát hiện ra trong học sinh của mình có nhân vật như Tần Mạt, mà cũng vì ông tràn đầy hi vọng khi nghe bài phân tích của Tần Mạt hôm nay, có tấm gương như Tần Mạt phía trước, còn sợ những học sinh khác không có hứng thú với văn học sao?

Một người ưu tú xuất hiện thường sẽ kéo theo nhiều người khác, mà Lư Hoa Ba đang nghĩ làm thế nào để niềm vui này đạt đến mức tối đa.

"Em là Tần Mạt?" Lư Hoa Ba cuối cùng cũng cảm thấy bình tâm lại, có thể nói chuyện được rồi, ông hỏi lần nữa, nhìn Tần Mạt với ánh mắt đầy hứng thú.

Tần Mạt bình tĩnh nhìn ông, cười nhạt nói: "Thầy giáo, nếu như thầy còn không biết tên em, có thể nhìn danh sách."

Đây tuyệt là học sinh đầu tiên dám dùng ngữ điệu như thế nói chuyện với Lư Hoa Ba, thầy Lư sững sờ, lập tức ngửa đầu cười lớn.

Tiếng cười vui vẻ, làm tiếng nhao nhao của học sinh nhất thời ngừng lại.

"Các em hãy nhìn đi, thi ra lớp 10.19 của chúng ta lại là ngọc hỏ tàng long, Tần Mạt luận về nghịch chuyển, thầy lại không thể chen vào câu nào. Giờ cô bé đã nói xong, thầy cũng không thể phản bác được một chữ..." Lư Hoa Ba nói, lại xoay người đối mặt với bảng đen, dùng phấn đỏ vẽ một vòng tròn thật đậm quanh hai chữ "nghịch chuyển" ông viết ban nãy, "Bạn Tần Mạt đã giải thích được điểm độc đáo trong đó, góc nhìn không giống người thường, các em nghe xong, có cảm tưởng gì?"

Trong phòng học lại là một mảnh im lặng, ngay khi Lư Hoa Ba cho rằng không có người chịu chủ động lên tiếng, Khương Phụng ngồi ở nhóm năm bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng hỏi: "Thầy à, em muốn hỏi, vì sao Tần Mạt lại cần nghĩ đến lý trí, ích lợi, danh dự? Chúng em còn đang học dịch những bài cổ văn, vì sao bạn ấy lại đi phân tích ích lợi? Vì sao bạn ấy lại suy nghĩ phức tạp như thế? Bạn ấy nói đến《 Chu Dịch 》, là cái gì? Chúng em thi vào trường đại học cũng phải thi những thứ này sao?"

Khương Phụng vừa nói ra những lời này, nụ cười trên mặt Lư Hoa Ba nhất thời héo đi một chút. Nữ sinh này hỏi đúng chỗ hiểm, *Thi đại học cũng thi những thứ này sao?* Cuộc thi đương nhiên sẽ không hỏi những thứ này. Nhưng mà, điều này sẽ khiến ai đau xót? Là thầy giáo hay học sinh? Mà trò này, hiện tại lại hỏi vấn đề như thế, ai có thể nói nàng sai?

Không thể phủ nhận, lời Khương Phụng như một chậu nước lạnh, dội xuống người Lư Hoa Ba.

Tầm quan trọng của việc thi đại học không thể nghi ngờ gì nữa, điều quan trọng của cuộc thi này, đến cuối cùng là cái được học hay là cái học được?

Nhưng lúc này, lại có một người đứng lên ngoài dự liệu của mọi người, phản bác lời nói của Khương Phụng.

Vương Tử Dục đứng lên như một cây lan cao ngạo, hồ hững lạnh giọng nói: "Giá trị của những vật nhìn thấy, không phải chỉ ở bên ngoài của nó. Bạn hỏi thi vào trường đại học có thi《 Chu Dịch 》 hay không, chẳng lẽ không phải là xuất phát từ việc lo lắng cho lợi ích của bạn?"

"Cậu..." Khương Phụng vừa sợ vừa giận, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng, nàng quay đầu căm tức nhìn Vương Tử Dục, "Sao cậu có thể nói thế? Mình, mình quan tâm việc thi vào đại học, chẳng lẽ có gì không đúng? Sao cậu lại nhắc tới lợi ích với chẳng lợi ích? Nói vậy, không thấy là quá thấp kém à?"

Vương Tử Dục chỗ ngồi ở hàng thứ sáu nhóm ba, vóc người nàng khá cao, lúc này lại ngẩng đầu, dùng ánh mắt vạn phần khinh thường nhìn Khương Phụng, cười lạnh nói: "Cái gì là thấp kém? Cái gì là thanh cao? Bạn cảm thấy nói đến ích lợi thì rất thấp kém à? Vậy bạn cho không ăn thức ăn của nhân gian là thanh cao? Bạn không cần ăn cơm à? Bạn không muốn thi đại học thật tốt? Muốn kiếm nhiều tiền? Vậy bạn đọc sách làm gì? Đừng nói với mình đọc sách là để tương lai có thể là một người có ích nhé, bạn nói thế làm mình chán ghét thì không sao, nhưng đừng khiến các bạn ở đây cũng coi thường, bạn không dám đương nổi đâu!"

Nói một hơi xong, nàng lại khề hừ, sau đó như không có việc gì ngồi lại chỗ, tiếp tục khôi phục dáng vẻ lãnh đạm. Giống như cả thế giới này chỉ có mình nàng, không có ai lọt vào mắt.

Nhưng không vì thế mà ánh mắt của bạn học nhìn nàng kém hấp dẫn đi.

Dung mạo và khí chất của Vương Tử Dục quá chói mắt, bình thường nàng chỉ lạnh lùng như một người đẹp bằng gỗ mà thôi, nhưng lời này vừa nói ra, hình tượng của nàng lại sống động hơn trong mắt bạn học. Giống như bước ra từ trong tranh, cũng là lạnh lùng, sau khi nàng chê cười Khương Phụng, khí lạnh trên người nàng lại chuyển thành đóa hoa có gai, có người sợ hãi, lại xúc động mơ tưởng chinh phục.

Thậm chí nhiều học sinh còn rất non nớt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc các nam sinh bị Vương Tử Dục hấp dẫn.

Tần Mạt ngồi im lặng, khóe môi khẽ nhếch. Tuy nàng không quay đầu nhìn ánh mắt Vương Tử Dục khi nói chuyện, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy ngôn từ chê cười của Vương Tử Dục ngoài bén nhọn còn là yếu ớt. Tần Mạt vốn nghĩ mình sinh ra đã có một đôi mắt độc đáo, nhìn phụ nữ, nhất là phụ

nữ đẹp, chưa bao giờ không chuẩn. Dù trong phần lớn phụ nữ, càng đẹp thì lại càng phức tạp.

Tiết cổ văn giải thích biến thành tiện luận, Lư Hoa Ba cũng có điểm dở khóc dở cười. Góc độ của người thành niên, ông đương nhiên không cho rằng nói đến lợi ích là có gì đó sai trái, nhưng dưới góc độ của thầy giáo, ông không thể dạy học sinh chỉ thấy ích lợi, mà không để tâm những thứ khác. Ví như đạo đức, ví như nguyên tắc, ví như lương thiện... Nhưng những thứ này, nếu biến thành lý thuyết, học sinh sẽ thấy chán. Ông phải làm thế nào đây?

Lư Hoa Ba chỉ có thể khế áp chế Khương Phụng phản bác, sau đó dùng giọng nói vui đùa: "Được rồi, đợi lát nữa tôi sẽ tìm chủ nhiệm Nhâm của các em chuyển tiết tự học thành buổi tranh luận, mỗi người các em, nghĩ gì có thể nói nấy, làm hội tranh luận đi! Đây là tiết ngữ văn của tôi, tạm thời không tranh luận nữa. Được rồi, lúc này Tần Mạt đã giải thích bằng chuyện xưa, tiếp theo, các em có muốn nghe thầy giải thích hay không?"

Lực chú ý của học sinh nhất thời lại bị ông hấp dẫn, Lư Hoa Ba nhặt phấn viết lên bảng hai chữ to "Giải nghĩa".

"Tôi giải thích cái gì?" Lư Hoa Ba cười híp mắt, khoe mắt cong cong, ý sắc bén. "Tôi muốn giải thích là, căn bản! Nhà cao vạn trượng từ đất bằng phẳng, học trò như các em, chưa học đã muốn chơi? Trình độ cổ văn của các em hiện tại, còn kém xa lắm! Được rồi, ai muốn giống như bạn Tần Mạt, xuất khẩu thành thơ, trích dẫn điển tích hạ bút thành văn, thì hãy học căn bản cùng với thầy đi!"

Ông nói xong, liền bắt đầu trôi chảy đọc thơ, vừa nói vừa giảng bài, một tiết học bắt đầu đi vào con đường đúng của nó.

Tần Mạt thỉnh thoảng lại cảm thấy hệ thống khái quát của văn học hiện đại có điểm đáng khinh, đáng để nàng tham khảo.

Đang viết, Ngụy Tông Thần ngồi cùng bàn ở bên kia lặng lẽ đưa đến một tờ giấy nhỏ.

Tần Mạt tò mò mở ra, liền thấy một dòng viết ngoáy như gà bới: "Cao nhân, người dạy con làm thế nào có thể nói chuyện như hát đi!" Cuối cùng còn vẽ một mặt quỷ xấu xí, Tần Mạt nghiêng đầu, liền thấy bên phải Ngụy Tông Thần, Lỗ Tùng nghe rằng, nhìn nàng cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 35: Tờ giấy nhỏ

Sau tiết này là đến giờ ăn cơm, Trần Yến San và Lữ Lâm ở lại chờ Tần Mạt, cùng nàng đến nhà ăn.

"Ai~, Mạt Mạt, thì ra cậu lợi hại như vậy, trước kia mình còn không phát hiện ra." Trần Yến San đưa tay khoác tay trái Tần Mạt, hơi thở nóng nóng phả vào nàng, vừa đi vừa nói, "Cậu nói chuyện mà như hát ý, so với truyền hình còn hay hơn nhiều, cậu làm thế nào mà được vậy?"

Lữ Lâm đi sau Trần Yến San, nghe vậy cũng nghiêng đầu nhìn Tần Mạt, vẻ mặt mong đợi chờ nàng đáp lời.

"Ngâm vịnh và tiết tấu." Tần Mạt cười cười, "Thật ra muốn nắm giữ tiết tấu thì ngoài tài năng còn cần phải rèn luyện, nếu như các cậu chịu khó mỗi ngày bớt ra chút thời gian đọc thi từ với mình, mình cũng sẽ giúp. Thế nào, có hứng thú không?"

"Mỗi ngày đều đọc thi từ?" Trần Yến San có điểm do dự.

"Mình muốn học mình muốn học!" Lữ Lâm cũng lên tiếng tỏ thái độ vui mừng, thậm chí nàng còn chạy đến bên phải Tần Mạt, kích động ôm lấy ống tay áo nàng.

"Muốn học thì phải kiên trì đấy," Tần Mạt nháy mắt mấy cái, "Nếu không thì không có tác dụng. Còn nữa, đọc sách ngoài mắt ngoài miệng thì còn phải có lòng, cậu chẳng những phải đọc, còn phải dụng tâm suy nghĩ cảm thụ ý cảnh trong sách, việc này rất cần nghị lực, cậu có thể kiên trì không?"

"Cậu đừng coi thường người ta!" Khuôn mặt Trần Yến San lúc này phồng lên, nàng cũng không do dự nữa, duỗi thẳng tay kéo tay Lữ Lâm, ngắt đầu nói: "Cậu có thể làm được thì sao chúng mình không thể làm được? Chúng mình có thể làm được! Còn có thể làm được rất tốt!"

Tần Mạt cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Không phải mỗi một người nỗ lực là có thể thành công, nhưng người không nỗ lực, khẳng định không thể thành công. Nhưng ngôn ngữ này cũng giống như trí thông minh trời phú, có thể học được nhiều ít, tóm lại vẫn phải xem người đó chăm chỉ và năng lực đến đâu.

Ở đường học vấn này, chẳng hề tồn tại đường tắt, dù là loại văn hóa nào, chỉ có truyền bá phát triển mới phát huy hết được tinh hoa của nó. Thời đại này văn minh được khai hóa, quả thật hơn thời kỳ chế độ phong kiến nhiều, nhưng dưới sự bào mòn của thời gian, những thứ tổ tông để lại thất truyền quá nhiều. Mà những phần chưa thất truyền, cũng bị những văn hóa ở bên ngoài xâm nhập lấn ch

Hiểu biết của Tần Mạt về thời đại này không thể nào đủ, nhưng nhìn theo hệ thống giáo dục của quốc gia mà xem, nàng liền hiểu rõ, văn hóa truyền thống

còn cần phải có nhiều người kế thừa hơn nữa. Nếu không, ai biết rõ qua mấy trăm năm sau, người trong nước còn biết cái gì gọi là nho gia, cái gì gọi là đạo gia, cái gì gọi là nhật nguyệt, cái gì gọi là quân tử khiêm tốn nữa?

Nho gia không phải giáo phái, đạo gia cũng không phải giáo phái, đó là niềm tin!

Đó chỉ thuộc về dân tộc Trung Hoa, truyền thống ngàn năm truyền lại, tạo nên dấu ấn niềm tin của Hoa Hạ!

Bản thân Tần Mạt cũng không có bao nhiêu lý tưởng cao thượng, nàng từng mất phương hướng quá nhiều năm tại cái nơi phồn hoa mà xa hoa kia, từ khi xuyên qua về sau, lòng nàng đã dần rõ ràng, tinh thần học sĩ ở cổ đại kia đã ngấm vào nàng từ lúc nào. Trong lòng Tần Mạt, cất giấu một linh hồn kiêu ngạo của văn nhân xưa, nàng tin vào “nghèo thì tự lực cánh sinh”, nàng chú ý trung dung, song cũng không ngại bộc lộ mình.

Cho nên, chỉ cần Trần Yên San và Lữ Lâm có thể có đủ kiên trì, Tần Mạt tuyệt đối sẽ là một thầy giáo tốt. Nàng có lòng tin với mình, tất nhiên cũng sẽ không coi nhẹ bản thân.

Sau khi ăn cơm xong, Tần Mạt trở lại phòng ngủ liền bắt đầu thời gian sắp xếp. Nàng lên bảng kế hoạch, sau đó cười tí mắt đưa cho Trần Yên San, từ đó về sau, Tần Mạt được Trần Yên San tặng cho danh hiệu chồn đen mặt cười.

"Năm giờ đây?" Trên mặt Trần Yên San lúc ấy là mặt nạ dưỡng da, kết quả nhìn bảng kế hoạch của Tần Mạt, lúc này liền há mồm kêu to, trước thì rơi mặt nạ xuống, sau lại cắn vào đầu lưỡi.

"Cậu..." Tiểu Trần đồng học trước là nước mắt lưng tròng, sau lại mặt đầy oán hận, hơn nữa nàng còn đang đắp mặt nạ, hình tượng thật là muốn nhiều thể thảm liên có nhiều thể thảm, muốn nhiều u oán liên có nhiều u oán. Nàng che miệng, giấu đi việc mình cần phải đầu lưỡi, lắp bắp nói: "Tần, Tần Mạt, cậu, cậu sao có thể này, này, như vậy? Năm giờ đây? Đọc, đọc 《Cổ văn quan chi》?"

Tần Mạt đáp nhẹ nhàng: "Không sai, năm giờ là muộn rồi, người xưa đọc sách phải dậy từ giờ dần, khi nghe thấy tiếng gà gáy là vừa đúng bốn giờ. Nhưng cậu và Lữ Lâm đến sáu giờ mới dậy, mình cũng không thể không nề tình, không lo nghĩ cho giấc ngủ của các cậu. Còn nữa, 《Cổ văn quan chi》 sách này không tệ, thư viện có cho mượn, rất tiện dụng, bên trong có cách đoạn tích về các triều đại cổ, còn rất tiết kiệm tiền."

Trần Yên San mở to hai mắt nhìn, thật sự xem nhẹ đau đớn ở đầu lưỡi, ghen ngào nói ra một câu đầy đủ: "Cái này mà gọi là nề tình?" Vừa dứt lời, nàng lại ai u ai u kêu lên: "Mình, mình, lưỡi, đầu lưỡi á!"

Lữ Lâm đi tới nhẹ nhàng kéo góc áo Trần Yên San, nhỏ giọng nhắc nhở nàng: "San San, cậu nói nhất định có thể làm được mà."

Trần Yên San nhất thời không lên tiếng nữa, Khương Phụng đi vào từ cửa phòng ngủ, nghe thấy các nàng nói chuyện, lại liếc mắt cười lạnh. Trần Songong ở sau lưng giữ chặt cánh tay nàng, thấp giọng nói: "A Phụng, chúng ta đi học đi."

Vương Tử Dục vòng qua các nàng đi vào phòng ngủ, nhìn Tần Mạt thản nhiên nói: "Mỗi sáng các cậu học cùng nhau à? Mình cũng tham gia."

Trần Yên San ngây người, Lữ Lâm cũng ngây người, Tần Mạt cười rạng rỡ, cặp mắt híp lại nhìn Vương Tử Dục, gật đầu đồng ý.

Chiều thứ năm, tiết sáu là toán học, Tần Mạt chuẩn bị tinh thần một trăm hai chục phút ngồi nghe giảng, Lỗ Tùng lại liên tục truyền tờ giấy nhỏ sang. Đối với hành vi quấy rối này của Lỗ đồng học, Tần Mạt như coi thường, chỉ chú tâm nghe giảng bài.

Nhưng Lỗ đồng học hiển nhiên rất tâm đắc với trò này, từ đầu hán còn muốn nhờ Ngụy Tông Thần truyền giấy, đến tiết thứ năm, mắt thấy Tần Mạt hoàn toàn không phản ứng, mắt liền đảo quanh, giữ chặt cánh tay Ngụy Tông Thần nói: "Tông thần à, cậu nói chúng ta đã ngồi cùng bàn bao nhiêu năm rồi, thật không dễ dàng gì, tình cảm rất sâu đậm đúng không?"

Khuôn mặt trắng nõn của Ngụy Tông Thần nhất thời đỏ bừng, hán đẩy đẩy kính mắt, rụt rụt cổ, do do dự dự gật đầu.

Lỗ Tùng cười nhe hàm răng trắng: "Hắc hắc, tốt tốt tốt tốt. Vậy tiết này chúng mình đổi chỗ đi, cậu thấy mình tốt với cậu không, chỗ mình có thể nhìn rõ bảng hơn chỗ cậu đấy!"

Ngụy Tông Thần nghiêng đầu nhìn Lỗ Tùng một cái, lại nhìn chỗ ngồi của mình, thành thành thật thật gật đầu nói: "

Thế là Tần Mạt trợn mắt, Lỗ đồng học thuận lợi ngồi vào bên cạnh Tần đồng học, sau đó có thể càng thêm thuận lợi cho sự nghiệp quấy rối của hán.

Tiết sáu đến rất nhanh, thầy số học Trương Tường viết ra hai đề trên bảng đen, liền yêu cầu học sinh lên bảng giải bài.

Tần Mạt đang nhũn mảy suy tư, Lỗ Tùng đưa tờ giấy nhỏ đến mở rộng ra trên sách bài tập, đề giải câu toán trên được viết rõ ràng.

Tần Mạt kinh ngạc nhìn Lỗ Tùng, thế là Lỗ đồng học đặc ý hạ hê, tờ giấy nhỏ lại bắt đầu truyền đến bàn Tần Mạt: "Cao nhân, dù sao cũng đừng nên coi thường anh, anh đây tuy dốt ngữ văn, nhưng rất giỏi toán! Thế nào, người nói chuyện như hát, có thể dạy đây không?"

Tần Mạt chán ghét nhìn thoáng qua chữ gà bới của Lỗ Tùng, nhắc bút viết lại: "Vì sao tôi phải dạy cậu?"

"Mình có thể dạy cậu toán mà!" Lỗ Tùng thấy Tần Mạt lần đầu đáp lại, nhất thời tự thấy tương lai mình rộng mở, nhe răng ra làm mặt quỷ.

Tần Mạt rất chân thành suy nghĩ: "Tuy có vấn đề có thể hỏi Phụng Triệt, nhưng hán ở lớp 11.2, muốn tìm hán cũng không tiện, mà Lỗ Tùng ngồi cùng

bàn với mình, toán của hần lại tốt, cũng có thể giúp mình. Nhưng, tên nhóc này không an phận như thế, mình cũng không thể cứ như thế mà đồng ý với hần. Nếu không thu phục hần trước, thì không phải tự tìm rắc rối cho mình sao?"

Sau một lát, Tần Mạt cười, nàng viết lại ba chữ: "Cứ như

Sau đó liền vùi đầu vào hai đề toán học, không để ý đến Lỗ Tùng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Có dám hay không

"Này! này! Cậu dạy tôi nói chuyện, tôi dạy cậu học toán, đây không phải rất công bằng sao? Cậu còn muốn như thế nào!" Lỗ Tùng tiếp tục bám riết không tha chuyển giấy nhỏ sang, lần này hần không vẽ mặt quỷ nữa, mà là một ngọn lửa thật lớn, tỏ vẻ hần đang khó chịu.

"Giờ đang học, cậu câm miệng đi!" Tần Mạt rất không khách khí cầm bút cho hần bảy chữ.

Lỗ Tùng không chuyển giấy nữa, chỉ nằm bò ra, mắt đảo liên tục, cũng không biết đang nghĩ gì.

Tần Mạt cố gắng giải quyết vấn đề của thầy, đến khi hơi hiểu ra, thì thầy giáo số học đi lên bục giảng, bắt đầu giải hai đề này. Tần Mạt đối chiều hai bên, vừa nghe vừa ghi chép, dần dần có cảm giác hiểu rõ.

"Này..." Lỗ Tùng đưa tay lạng lẽ kéo áo Tần Mạt ở phía dưới, lần này hần không chuyển giấy, lại đổi thành nhỏ giọng nói chuyện.

Tần Mạt tiếp tục coi thường hần, chỉ vùi đầu ghi chép, chuyên tâm nghe giảng.

"Này, sao cậu không trả lời tôi, nếu cậu không đáp ứng, tôi sẽ quấy nhiễu cậu, khiến cậu không thể nghe giảng!" Lỗ Tùng thấp giọng uy hiếp, hai cái răng nanh nhe ra, hàm răng trắng tỏa sáng.

Tần Mạt thầm giận dữ, cái tên nhóc này còn ầm ĩ Tần Vân Chí, so ra, cái tên da khi Phương Triệt kia còn hiền lành hơn —— nghĩ đến đây, Tần Mạt càng cảm thấy không trị hần không được.

"Cậu thích quấy rối người khác à?" Giọng nói nhỏ phát ra từ miệng Tần Mạt, nhưng dáng vẻ vùi đầu vào ghi chép của nàng lại không hề thay đổi.

Lỗ Tùng như phát hiện ra châu lục mới, cười hắc hắc không ngừng: "Thì ra cậu cũng biết nói chuyện, hắc, còn giả vờ à?"

Tần Mạt vẫn nghe giảng, chỉ tay vươn xuống dưới bàn học, sau đó dùng tốc độ cực nhanh lao đến chỗ thịt mềm ngang hông Lỗ Tùng, trước khi hần kịp phản ứng, hung hăng nhéo vào!

"A ——!" Lỗ Tùng kêu thảm một tiếng, như phản xạ có điều kiện giơ chân lên, lúc này hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của thầy giáo và bạn học.

Ý cười ở khóe miệng Tần Mạt chợt lóe mà chợt mất, tiếp tục như không có việc gì cầm bút ghi chép, tiếp theo lại quay đầu sang, nhìn về mặt Lỗ Tùng kinh ngạc. Nàng cười trộm trong lòng: "Hừ, dám so với bốn công tử á? Chiêu số này của người quá kém, khi công tử ta mười tuổi đã dùng ngón rồi. Ngây thơ à? Xem ai ngây thơ hơn!"

"Lỗ Tùng! Em đang làm gì đó?" Thầy Trương đang viết bài, ông bỗng xoay người đập bàn, trừng mắt nhìn Lỗ Tùng, "Khi đi học em hay la lối như thế hả, em muốn sao? Em không cho các bạn khác học à, em đứng dậy cho tôi!"

Trương Tường là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, người thấp mà cường tráng, khuôn mặt vuông gần vuông, đầu mũi tròn tròn, mắt hai mí rất rõ ràng, à mắt ông lại hơi lồi ra, chột nhìn như Phật Thích Ca trốn mắt trong chùa. Bình thường khi ông không tức giận đã mang vẻ mặt hung tợn, giờ tức giận thì chắc hung ác như sát nhân, so với Lư Hoa Ba tiêu sái sắc bén, Trương Tường hiển nhiên càng dọa người hơn.

Liên Lỗ Tùng này to gan lớn mật bị ông dọa đến rụt cò, sau đó lắc lắc người, oan ức giải thích: "Thầy à, không phải em, chuyện không liên quan đến em, không phải em cô ý, Tần Mạt cậu ấy..."

Tần Mạt tiếp tục dùng ánh mắt mờ mịt nhìn hần kinh ngạc, giống như phần lớn học sinh khác, dáng vẻ nàng như đang không hiểu gì.

Biểu tình chân thật này khiến Trương Tường liếc mắt một cái đã bỏ nàng sang bên, sau đó tiếp tục trừng mắt nhìn Lỗ Tùng, như gào thét nói: "Em còn kiêu có à! Em còn trốn tránh trách nhiệm à! Ai dạy em kiêu có? Ai dạy em trốn tránh trách nhiệm? Dáng vẻ này của em... làm tôi tức chết mà! Ra! ra đứng ngoài hành lang cho tôi!"

Ông vừa nói vừa đi đến chỗ bàn học sinh, sau đó chỉ tay vào bàn của Ngụy Tông Thần. Ngụy Tông Thần đáng thương sợ đến cả người co lại, hấn nhắm mắt dựa vào bàn, sắc mặt trắng bệch như hấn mới là người bị thầy giáo mắng.

Tình tình Trương Tường nóng nảy đã thành thương hiệu ở Thị Tam, mà Lỗ Tùng cũng không phải đèn cạn dầu.

Trong lòng hấn oan khuất, uất ức tăng cao, chẳng còn nghĩ đến Trương Tường đáng sợ hay không, lúc này không rút cổ nữa, rống to hét lên: “Em đã nói không phải em là không phải em! Trước giờ em không kiểm soát! Nam tử hấn đại trượng phu, dám làm dám chịu! Thầy có ép em cũng sẽ không thừa nhận!”

Lời này rất là uy phong, nhưng lại dưới tình cảnh của Lỗ Tùng mà nói ra, không hiểu sao lại thấy buồn cười. Hấn vừa dứt lời, phòng học liền phát ra tiếng cười lớn không ngớt, Tần Mạt nghe cũng không nhìn được cười, quay đầu cười trộm. Đáng về mặt mở to mắt ngơ ngác, không thể duy trì nữa.

Nhưng lúc này không có ai chú ý đến nàng, thầy Trương vỗ bàn học chỗ Ngụy Tông Thần, rống đến nước miếng bay tứ tung: “Cái tên nhóc không da này dám cãi tôi à! Em còn nói nam tử hấn đại trượng phu? Vừa rồi người kêu to không phải em à? Miệng cũng là miệng trên người em, chẳng lẽ Tần Mạt lại có yêu pháp, có thể không chế miệng em kêu to hay sao?”

Vài câu này đánh trúng chỗ hiểm, Lỗ Tùng nhất thời á khẩu, không thể nào phản bác. Chỉ trừng mắt, hốc mắt đỏ bừng, cũng không biết là tức giận hay là uất ức.

Trương Tường vung tay lên, cười lạnh ra kết luận: “Còn nói không kiểm soát, có em lấy quá hoang đường! Ra! Đi ra ngoài cho tôi! Tôi không bắt em nhận lỗi, tôi chỉ cần em đi ra! Đừng làm phiền lớp của tôi, ở đây tôi không hoan nghênh em!”

Lỗ Tùng ngẩng đầu, giận quá thành cười: “Được được! Có người thầy không rõ trắng đen như ông, tôi cũng chẳng nói nữa, ra thì ra!” Hấn vừa nói xong, cũng không cần Ngụy Tông Thần nhường đường, giẫm một bước lên ghế, mượn lực một cái nhảy lên bàn, sau đó bước vài bước qua, kiêu ngạo nhảy xuống đất, từ bục giảng đi ra ngoài, nghênh ngang mà đi.

Kết quả này Tần Mạt không ngờ đến, nàng chỉ muốn dạy dỗ Lỗ Tùng, tuyệt không muốn làm hại hấn đến mức bị thầy giáo phạt.

“Thầy Trương, để em đi xem Lỗ Tùng.” Tần Mạt thấy Lỗ Tùng ra ngoài phòng học, cũng không thể ngồi yên nữa. Lúc này nàng liền đứng dậy, không kịp chờ Trương Tường phản ứng, chỉ bước nhanh ra ngoài, đuổi theo hướng của Lỗ Tùng.

Trên hành lang tầng bốn vắng vẻ, bỗng lưng Lỗ Tùng chợt lóe, đã biến mất tại đầu cầu thang.

Tần Mạt cắn răng một cái, cuối cùng không vào lớp nữa, chỉ bước chân chạy chậm đuổi theo.

Tiếng vang lớp bộp vang lên, Lỗ Tùng bước nhanh ở trước mặt, Tần Mạt chạy hồng học đuổi theo, khi đến gần cầu thang tầng một thì đuổi kịp hấn, Lỗ Tùng quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tần Mạt, hằm hừ nói: “Cậu ra đây làm gì? Không phải cậu muốn chuyên tâm nghe giảng, làm học sinh giỏi à? Với học sinh kém như tôi, cậu còn muốn nói gì?”

Tần Mạt tiến lên tóm lấy cánh tay hấn, tay kia nắm chặt thành quyền, đánh một nhát vào lồng ngực của hấn, cười lạnh nói: “Không phải cậu tự xưng là nam tử hấn đại trượng phu sao? Đại trượng phu mà như cậu à? Gặp chuyện liền nhấc chân chạy? Hay là cậu xúc động vì quá vinh dự?”

Lỗ Tùng đỏ mặt, hung hăng bắt lấy bàn tay Tần Mạt vừa đánh hấn, dùng lực ép nàng lên vách tường, khàn giọng gầm nhẹ: “Cậu dám đánh tôi? Có tin tôi biến cô thành quái vật người ta không nhận ra không?”

Tần Mạt không may e ngại, ngược lại nhìn chăm chăm mắt hấn, nhếch môi cười lạnh: “Trốn tránh hiện thực, ức hiếp kẻ yếu, đại trượng phu à?”

“Cậu!” Môi Lỗ Tùng bĩu một cái, hai hàng lông mày trong nhăn lại thành chữ xuyên (川). Trên trán hấn nổi gân xanh, cơ thịt co lại, một đôi mắt nhìn về phía Tần Mạt đánh giá trên dưới, sau một lúc, hấn bỗng nhếch miệng cười, quả đấm giơ lên vung về phía Tần Mạt!

Tần Mạt tim đập nhanh, bản năng sợ hãi trong nháy mắt thấm vào lòng.

Không thể nhắm mắt!

Đây là cách nghĩ duy nhất của nàng lúc ấy: “Cậu muốn đánh tôi? Tôi sẽ trợn to mắt nhìn cậu đánh!”

Quả đấm và khớp xương của Lỗ Tùng phóng đại trong mắt Tần Mạt, sau đó tiếng gió thổi qua mặt nàng, bốp một tiếng!

Quả đấm của Lỗ Tùng đập lên vách tường bên trái nàng!

“Tôi không đánh cậu!” Lỗ Tùng oán hận nói: “Ai bảo cậu là con gái, tôi không đánh cậu!”

Nhưng trong ánh mắt hấn vẫn hiện lên tức giận, cho đến khi tim Tần Mạt đập chậm lại, lẳng lặng nhìn hấn vài phút, hấn mới xoay người chống lên vách tường, đôi thành tư thế đứng thẳng, nhẹ nhàng hỏi: “Vừa rồi vì sao cậu không nhắm mắt?”

“Vì sao tôi phải nhắm mắt?” Tần Mạt cười nhạt.

Lỗ Tùng hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn nàng: “Cậu không sợ à?”

"Tôi sợ cậu thu quyền?" Tần Mạt cười cười không đổi.

"Đây là tôi chưa đánh cậu thôi!" Ánh mắt Lỗ Tùng căm giận, "Cậu có biết nhìn cậu cười rất đáng ghét không?"

"Vây à..." Tần Mạt cười híp mắt, "Nhưng dù cậu có ghét, khi tôi muốn cười thì tôi vẫn cười."

Lỗ Tùng buồn bực cào cào tóc, như một con thú nhỏ bất an đi đi lại lại ở góc cầu thang, bất mãn nói: "Đừng cho rằng cậu làm bộ là người tốt thì tôi sẽ tha thứ cho cậu, rõ ràng không phải tôi sai mà! Cái thầy Trương không phân biệt trắng đen kia, tôi coi thường không muốn tranh luận với ông ấy! Cái này gọi là trốn tránh à? Cậu hại người trước, giờ còn muốn nói gì với tôi?"

"Tôi hại cậu là tôi không đúng." Tần Mạt hào phóng thừa nhận, sau đó chuyển hướng, "Nhưng khi thầy đang giảng bài cậu lại quấy rầy tôi, là cậu không đúng trước, tôi chỉ phản kích mà thôi."

"Ai bảo cậu nhỏ mọn như thế!" Lỗ Tùng tức muốn giơ chân, càng bất bình.

"Đây là quyền của tôi!" Tần Mạt bĩu môi, "Được rồi, tôi không tranh luận với cậu nữa, bây giờ đi về với tôi, chúng ta cùng nhận sai với thầy, nhiều lắm thì chỉ làm kiểm điểm, cậu có dám hay không?"

"Nhận sai?" Lỗ Tùng dừng chân, "Cậu bảo tôi nhận sai?"

"Thế nào, cậu không dám? Cậu không có dũng khí nhận sai?" Tần Mạt nhướn mày nhìn hắn.

"Cái gì mà không dám?" Hai tay Lỗ Tùng đan vào nhau, khớp xương kêu tanh tách, "Đây... căn bản không có chuyện như thế! Rõ ràng chính là cậu... sao lại nhận sai?"

"Cãi thầy như thế, chẳng lẽ cậu không sai à? Hướng hồ chỉ không phải mình cậu nhận sai, tôi cũng nhận sai. Cậu nghe cho rõ, tôi cũng nhận sai! Tôi sẽ về nói rõ mọi chuyện với thầy, cậu có dám về cùng tôi không?"

Lỗ Tùng sừng sốt trong khoảng khắc, mới thu hồi kinh ngạc nói: "Cậu dám giải thích với thầy giáo?"

"Tôi dám!" Khóe môi Tần Mạt khẽ nhếch, gật đầu, "Cậu có dám không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 37: Nửa đêm

"Vi sao tôi không dám?" Hai tay Lỗ Tùng đập vào nhau, nghiêng răng nghiêng lợi, "Mẹ nó, không dám không phải đàn ông!"

Tần Mạt buồn cười mà dẫn vị "đàn ông" này trở lại bên cạnh phòng học, Lỗ Tùng vô cùng khó hiểu: "Sao lại không vào?"

"Giờ vào để ăn mắng à?" Tần Mạt dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc hắn, "Thầy Trương nhất định đang nổi nóng, hơn nữa bây giờ mà vào, cậu nghĩ ông ấy sẽ sắp xếp chúng ta thế nào?"

Lỗ Tùng bất mãn nói thầm: "Đứng ngây ra đây để tìm tai họa à? Đi ra ngoài chơi còn hơn!"

"Đây gọi là khổ nhục kế! Không hiểu đúng không? Không hiểu thì nhìn mà học này!" Tần Mạt nhiu mày, "Chúng ta giờ mà đi vào, cậu bảo thầy Trương sẽ xử lý thế nào? Thầy ấy đang lên lớp, nếu như thầy bỏ tiết học, để dạy bảo chúng ta, vậy thì sẽ lãng phí thời gian lên lớp, nhưng nếu như thầy ấy không ay dỗ chúng ta, thì ông ấy sẽ mất mặt."

"Vây thì phải làm gì..." Lỗ Tùng bất bình nói leo.

"Đúng là đầu gỗ!" Tần Mạt liếc hắn một cái, "Đã nói là khổ nhục kế, chúng ta qua được cửa ải này là nắm quyền trong tay rồi, vì thế phải nghĩ cho chúng ta. Hơn nữa chúng ta đứng ngoài này, cậu tưởng thầy ấy không nhìn thấy chấy? Cậu đứng với thái độ thành khẩn, đáng về đáng thương, để ông ấy ra ngoài này, mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi!"

"Thật nhu nhược, không còn mặt mũi nào nữa!" Lỗ Tùng trừng mắt muốn đi.

Tần Mạt vội tóm hắn lại, quát khế nói: "Cậu còn muốn đi à, tôi cam đoan Trương Tường khi hết tiết sẽ đến phòng giáo vụ xin đuổi cậu! Đại trưởng phu co được giãn được, nghiệp học hay mất mặt quan trọng hơn? Lại nói hôm nay rõ ràng là cậu sai trước, nhận sai với thầy của mình, có gì mà mất mặt?"

Lúc trước cậu vừa nói muốn về xin lỗi, khác này lại muốn nuốt lời, đây chính là đại trượng phu của cậu à?"

Liên tiếp bị hỏi, mắt Lỗ Tùng mở to, da mặt đỏ bừng, cuối cùng không thể nói gì.

Tần Mạt buông tay hất ra, chỉ nói thêm câu nữa: "Cúi đầu đứng vững! Rồi thả tay đứng cung kính, sau đó im lặng chờ đợi giờ tan học."

Lỗ Tùng không dám nói chuyện nữa, chỉ đứng nghiêng nghiêng vẹo vẹo, một lúc lại nghiêng sang trái, một hồi lại nghiêng sang phải, tuy không đòi đi nữa, nhưng cũng đứng không yên.

Tần Mạt thâm hừ trong lòng: "Bùn lothê trát tường." Cũng không quan tâm đến hấn nữa.

Thái độ của Trương Tường sau đó đúng như Tần Mạt dự đoán, ông thấy Lỗ Tùng chủ động nhận sai, cũng chỉ dạy bảo hấn vài câu, sau đó phải hấn làm vài bản kiểm điểm rồi không truy cứu nữa.

Mà với Tần Mạt, Trương Tường cũng không tin năng sẽ làm chuyện xấu, trong mắt thầy Trương, Tần Mạt là đứa trẻ rất thành thật, kết quả môn toán của nàng không tốt, nhưng bình thường nàng rất chăm chú nghe giảng, nên vẫn có thể tha thứ được.

Hơn nữa, Tần Mạt có thể đưa Lỗ Tùng về chủ động xin lỗi thầy giáo, thầy Trương xem ra, đây cũng là biểu hiện nhiệt tình giúp người.

Trương Tường là thầy giáo điển hình của "con một sách", bình thường ông chỉ lo dạy học và nghiên cứu toán học, rất ít quan tâm những việc khác, cho nên ông không hề biết Tần Mạt từng mắng thầy giáo trong trường là "dạy hư học sinh" đến mức mang tiếng xấu phải tạm nghỉ học.

Trải qua một chuyện này, Tần Mạt đã tạo nên hình tượng một đứa trẻ tốt trong lòng Trương Tường, đến nỗi sau này thầy Trương rất chiều cô đến Tần Mạt, có lúc còn chủ động cho nàng thêm suất tiêu tảo[48], có khi còn vì nàng mà giải đề số học, kết quả học toán của Tần Mạt vì thế mà được nâng cao.

Nhưng Lỗ Tùng vẫn căm giận, thỉnh thoảng lại mượn chuyện này nói với Tần Mạt: "Có phải cậu là người quen của Trương Tường không? Đầu óc thầy ấy nghĩ thế nào vậy? Ờ nói, này, rõ là cậu véo nên tôi mới kêu to, sao nói thế nào ông ta cũng không tin? Ông ta lại còn cho là cậu muốn giải vậy nên mới nói thế, đây là đạo lý à! Này, có phải cậu cho ông ta thuốc mê không?"

Vì thế, Tần Mạt chỉ cho hấn bốn chữ: "Vấn đề hình tượng."

Điểm này thật ra cũng dễ hiểu, một cô bé chăm chỉ ít nói và một cậu bé hoạt náo hay gây chuyện, nếu bạn là thầy giáo, bạn tin ai?

Lỗ Tùng buồn bực nói: "Đó là bởi vì ông ta chưa nhìn thấu bản chất đen tối của cậu! Cậu cứ chờ xem, một ngày nào đó tôi sẽ vạch trần cậu!"

Tuy bị Lỗ Tùng chỉ trích là "đen tối", Tần Mạt cuối cùng vẫn chấp nhận cho hấn gia nhập "lớp ngầm vịnh" của mình. Điều kiện chỉ có một, đó là năm giờ sáng hàng ngày nhất định Lỗ Tùng phải đến Thấu Phong đình, tham gia tập luyện.

Thấu Phong đình nằm ở sau quảng trường trên một quả núi, trên đỉnh núi còn có hai tòa tháp cao hình Khổng miếu, thêm đá bậc thang rải từ chân núi đến đình, phía sau Khổng miếu là Thấu Phong đình. Phong cảnh chỗ này rất đẹp, cửa Khổng miếu tuy bình thường bị khóa, nhưng bốn phía khắc hoa Thạch Lan, rất hấp dẫn các học sinh đến đây nói chuyện phiếm, đọc sách hay thì thầm chuyện trăng gió.

Lúc ấy trời tối, Trần Yến San lấy ra một con Nokia cổ điển, nói với Lữ Lâm và Tần Mạt: "Hôm nay có người cho mẹ mình Motorola V195, mẹ mình rất vui, thế là đưa cái máy già của mẹ cho mình. Trước kia mẹ còn nói, khi học trung học không cho phép mình có điện thoại di động."

Tại năm 2006 này, tuy điện thoại di động đã phổ biến, nhưng học sinh dùng điện thoại di động vẫn là rất ít, Trần Yến San lấy vật này ra, chẳng những Lữ Lâm lấy làm lạ, ngay cả Triệu Vũ Hồng và Trần Song Song cũng lên lút lại gần, ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Khương Phụng đi ra từ phòng tắm, vừa lau tóc, lại khinh thường nói: "Điện thoại này có gì tốt? Không nhìn thấy mấy cái đẹp đẹp ở đường lớn sao? Có phim có bluetooth có mạng, chức năng gì cũng có, ngay cả công nhân dân công cũng có một cái, đồ cũ mèm thế này có gì hay ho?"

Trần Yến San cắn môi, cá giận: "Nói thật hay, thế sao cậu không có?"

"Tôi chỉ chuyên tâm đọc sách, bây giờ là học sinh trung học, không cần những thứ này!" Khương Phụng hừ nhẹ một tiếng, buông khăn mặt xuống, lấy một quyển sách ở góc giường, rồi thản nhiên đi ra bên ngoài ban công đọc sách.

Trần Yến San tức giận xiết chặt điện thoại di động, ra về muốn ném đi. Tần Mạt cười khổ ngăn nàng lại, than nhẹ: "Cậu ta muốn cậu tức giận, cậu ném đi làm gì?"

Lữ Lâm vội đoạt lấy điện thoại di động trên tay Trần Yến San, cầm cẩn thận nói: "Tốt xấu cũng mấy trăm đồng đấy, sao cậu có thể ném chứ? Nếu hỏng người thiệt không phải chỉ có cậu sao?"

Con giận của Trần Yến San vẫn chưa hết, lại cướp điện thoại di động về, bấm mạnh vào bàn phím trong suốt, sau đó hừ hừ nói: "Đồng hồ báo thức hẹn xong rồi, thời gian là 4h năm mươi. Hừ! Buổi sáng ngày mai bốn chúng ta dậy sớm, phải thật âm ỉ ch không thể không dậy!"

Tần Mạt lắc đầu ngồi trở lại trên giường đọc sách, nàng tạm thời không có ý muốn làm chuyên gia giáo dục tâm lý của thanh thiếu niên, coi như bạn bè thôi, nàng không thể lấy ý chí của mình áp đặt lên người khác, sau đó lúc nào cũng dạy người khác nên làm thế nào để làm người.

Đêm đến, khi Tần Mạt ngủ say sưa, bỗng bị một tiếng chuông đàn dương cầm chói tai đánh thức.

Nàng cau mày xoa mắt, mơ mơ màng màng vươn người bò dậy từ trên giường, liền thấy ánh đèn mờ ngoài cửa sổ thắp vào phòng ngủ, chiếu lên hai giá đỡ giường, tất cả đều âm u, như thần bí. Lúc này tiếng chuông đã ngừng, Tần Mạt cảm thấy lạnh, nhin không được liền rùng mình một cái.

"Chuyện gì thế nhỉ? Chuông đồng hồ điện thoại di động của San San vang lên, vậy bây giờ là bốn giờ năm mươi, sao mình còn thấy mệt chỉ muốn ngủ?" Trong lòng Tần Mạt thầm cô vũ, "Không được, hôm nay mình phải dẫn đầu dạy họ đọc sách, nếu cả mình cũng không dậy nổi, về sau sao có thể quản được ý chí không kiên định của mấy tên nhóc đó? Không được ngủ, đứng lên! Đứng lên!"

Sau khi Tần Mạt nhắm vai tiếng, cuối cùng cũng thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Nàng nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo đi giày, bước chân đến bên giường Trần Yên San, vừa lắc lắc người nàng, vừa kêu nhẹ bên tai nàng: "San San, San San, mau lên, đã đến giờ rồi!"

Trần Yên San mơ hồ chỉ lo vịn eo duỗi chân, sau đó đưa tay gầy tay Tần Mạt ra, kêu lên: "Tránh ra tránh ra! Mình muốn ngủ!"

Tần Mạt buông hai tay ra, lại không chút khách khí xốc chăn của Trần Yên San lên, sau đó ném chăn nàng lên giường mình, tiếp theo chuẩn bị đi gọi Vương Tử Dục ở phía trên Trần Yên San.

Ai ngờ bên dưới ánh sáng vàng nhạt này, mắt Vương Tử Dục đã mở to, nhìn thẳng hai mắt Tần Mạt.

Ánh sáng lạnh buốt, hơi thở của Tần Mạt bị kiềm hãm.

Đôi mắt sắc của Vương Tử Dục dưới ánh đèn, lại như một vùng nước sâu yên tĩnh về đêm, gọi tình u ám, rung động lòng người.

"Nên dậy thôi." Giọng nàng mềm mại, phảng phất như thủy tinh hóa cát, cực kỳ chọc người.

Tần Mạt buông mắt xuống, im lặng gật đầu, sau đó xoay người đi gọi Lữ Lâm.

Lữ Lâm cũng dễ đánh thức hơn Trần Yên San, nàng chỉ mơ hồ trong khoảnh khắc, rồi cắn răng đứng dậy, cuối cùng Trần Yên San lại thành dậy muộn nhất.

Thật vất vả mới gọi được bà cô này dậy, bốn cô gái đã rửa mặt xong, đóng cửa phòng ngủ, rồi đi ra ngoài ký túc xá.

Khi đi xuống lầu, đi vào trong sân, Lữ Lâm bỗng thấp giọng kinh hô: "Ai da, bây giờ mới hơn năm giờ, cửa sắt của ký túc xá chắc chắn còn chưa mở, chúng ta ra thế nào?"

Dưới lầu cũng là ánh đèn đường sáng trưng, nhưng sắc trời mờ mịt như cũ, không có nửa điểm dấu hiệu tờ mờ sáng.

Tần Mạt nhíu mày nhìn về cửa lớn, thà nghĩ: "Thử ra xem đi, không chừng đã mở rồi." Nàng nói xong liền đi đến trước cửa. Cửa sắt bị đèn đường kéo thành cái bóng đồ dài, Tần Mạt hí mắt, nhìn khóa sắt, sau đó đưa tay mở.

"Đóng." Nàng lắc đầu nói.

"Ai da, xử lý thế nào đây?" Lữ Lâm dậm chân, kéo Trần Yên San chạy tới, "Nếu như không thể đi ra, đọc sách ở dưới ký túc xá, nhất định sẽ phiền đến người khác, sau đó sẽ bị mắng."

Trần Yên San cẩn thận đề nghị: "Nếu không... Chúng ta trở về ngủ thêm, muộn thêm tí nữa, ra lại xem?"

"Không tốt đâu." Lữ Lâm không muốn.

Tần Mạt cũng phủ định đề nghị này: "Quá muộn mới ra, thời gian đọc sách không đủ."

"Vậy xử lý thế nào?" Trần Yên San bĩu môi, lắc lắc mặt.

"Để cho mình thử xem." Vừa nói là Vương Tử Dục, nàng khẽ đi tới bên cạnh Tần Mạt, nghiêng đầu nhìn nàng.

"Cậu có cách?" Tần Mạt tránh ra, nhưng có chút mong đợi. Vì nàng biết, Vương Tử Dục không phải người chỉ nói mạnh miệng.

Khỏe môi Vương Tử Dục có nụ cười nhạt chột lóe chột mắt, nàng nâng tay phải lên nhẹ lắc cổ tay, lấy ra một cái vòng tay màu đồng từ phía trên.

Vòng tay này chuyển động, Vương Tử Dục nhẹ nhàng mở ra, thế là vòng tay biến thành hai nửa trắng song song. Nàng giữ một đầu rút ra sợi dây đồng tinh tế trong đó, sau đó hai tay nhanh nhẹn, chọc vào ổ khóa trên cổng, một lúc sau, ổ khóa mở ra một cách thần kỳ.

Lữ Lâm và Trần Yên San tròn mắt há mồm, đưa mắt nhìn nhau. Động tác này của Vương Tử Dục quả thực có thể sánh với cao nhân mở khóa truyền kỳ trên TV, các nàng không thể tưởng tượng ra, trong hiện thực này, lại có nhân vật thần thông như vậy ở bên cạnh các nàng.

Tần Mạt lại hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chú đôi tay như bướm bay của Vương Tử Dục.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 38: Trêu người

Sắc trời u u mờ mờ, một mảnh tối đen. Đèn đường sáng ngời, chiếu lên mọi vật xung quanh làm chúng phát ra ánh sáng xanh trắng.

Trục cửa sắt ken kết từ từ bị mở ra, trong hoàn cảnh yên tĩnh này, tiếng kêu càng vang vọng.

Trần Yến San nắm chặt tay Lữ Lâm, thân thể dựa vào nàng, có chút sợ hãi nói: "Tiếng này thật là khủng khiếp, sao trời còn chưa sáng vậy nè?"

"Mới năm giờ hơn, có lẽ còn chưa đến hừng đông." Lữ Lâm an ủi nàng cũng an ủi mình, "Đừng sợ, tiếng cửa sắt có là gì đâu."

Tần Mạt lắc đầu nói: "Trong lòng không hồ thẹn, ý chí ngay thẳng, các cậu sợ cái gì?"

Vương Tử Dục cất vòng tay đi, đứng dưới đèn đường lẳng lặng chờ các nàng.

Tần Mạt nhẹ nhàng kéo tay Trần Yến San: "Đi thôi." bốn người ra ngoài xong, Tần Mạt lại xoay người đóng cửa lại. Tiếng kêu đó vang lên lần thứ hai, Vương Tử Dục đi đến bên cạnh Tần Mạt, giúp nàng khóa lại, bỗng nhếch môi cười với nàng.

Mỹ nhân lạnh không dễ cười, bỗng cười lại như u lan nở về đêm, mùi hương mê mẩn tâm thần.

Tần Mạt hơi sững sờ, lại nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Vương Tử Dục ăn, sau đó một tay bị nàng khoác lên.

"Vương Tử Dục?" Trần Yến San kinh ngạc vô cùng, "Cậu biết mở khóa, biết cười, còn có thể..."

Lữ Lâm cảm lấy bàn tay căng thẳng của Trần Yến San, ra hiệu nàng đừng nhiều lời.

Mặt Vương Tử Dục lãnh đạm nói: "Minh hiện tại là trộm treo tường khoét vách, đạo tặc văn vật[49], mở khóa chẳng qua là chỉ là một bản lĩnh nhỏ bé không đáng kể thôi."

Dứt lời nàng cười lạnh, còn Trần Yến San lúc này ôm bụng cười ha ha thành tiếng. Lữ Lâm và Tần Mạt cũng nhịn không được khẽ cười, biểu tình của Vương Tử Dục càng lạnh thì ba người ngược lại càng cảm thấy tiêu tếu, cứ như vậy, ngay cả hình tượng lạnh lùng đầy người của nàng, có vẻ thân thiết lên.

"Ha ha, không ngờ Vương Tử Dục cũng biết nói chuyện cười đấy." Trần Yến San nhảy đến khoác lấy cánh tay kia của Vương Tử Dục, "Nhưng cậu với cái người luôn lạnh như thế kia, chỉ là cùng một người thôi à? Vui vẻ với mọi người tốt lắm á, làm gì cũng có người chơi chung."

Gương mặt lãnh đạm của Vương Tử Dục hiện lên một tia không tự nhiên, cánh tay nàng khẽ tránh, rồi sau khi nghe câu hỏi của Trần Yến San, lặng lẽ trầm tĩnh lại.

"Một mình tốt rồi, cậu không hiểu đâu."

Trần Yến San khịt mũi: "Ê, cũng không phải cụ già tám mươi, làm gì mà một mình lại tốt? Một mình thì có gì tốt kia? Lâm Lâm, Mạt Mạt, các cậu nói đúng không?"

"Đó là đương nhiên!" Lữ Lâm rất tự nhiên gật đầu.

Tần Mạt khẽ thở dài: "Con người tóm lại vẫn muốn sống một mình." Nàng nhìn Vương Tử Dục bên cạnh, chỉ thấy giữa lông mày nàng là một mảnh yên tĩnh.

Bốn người nói nói tâm sự, một đường đi khá thuận lợi. Trần Yến San cũng không kêu sợ nữa, thậm chí sau khi nghe thấy tiếng nước leng keng ở xa xa, còn nói chuyện cười: "Mọi người mau nghe tiếng giọt nước rơi kia, giống tiếng chuông báo tử trong phim kinh dị há!"

Lữ Lâm vội vàng lấy tay vỗ lên người nàng: "Xi xì xì! Chỉ giới nói hươu nói vượn!"

Thế là Trần Yến San cười khanh khách đến rung người.

Tần Mạt lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, tuy chỉ thấy một mảnh u tối, nàng lại cảm thấy lúc này trời khá đẹp.

Núi này gọi là núi Phu Tử, Thấu Phong đỉnh nằm sau Không miếu, cũng là chính đối diện sân bóng.

Bốn người một đường đi lên đài cao trước sân óng, quay đầu nhìn Thấu Phong đình, lại thấy một mảng cây rậm rì, mà đèn đường chỉ đến chân núi Phu Từ.

Đèn đường này làm bằng thủy tinh mờ, đèn cao cao, ngọn đèn mờ lung mờ ảo, soi sáng con đường nhỏ uốn lượn ở chân núi. Trên đường có rất nhiều đá vụn, nghiêng nghiêng hướng lên trên, nhưng ở xa năm sáu thước, lại bị bao phủ bởi bóng tối.

Trần Yến San đi trước kêu la: "Đọc sách thế nào đây!"

Lữ Lâm cũng gắt đầu: "Chỗ này chẳng nhìn thấy gì."

"Sao trời còn chưa sáng? Không có đạo lý gì cả!" Trần Yến San vừa nói, vừa lấy điện thoại di động trong túi ra, "Mình nhìn xem giờ nào rồi... Ai da! Trời à!"

Nàng bỗng giương giọng kêu sợ hãi!

Giọng truyền ra thật ra trong sắc trời tối om, thậm chí còn hù dọa người, giống như tiếng quỷ khóc về đêm.

Lữ Lâm rùng mình, Vương Tử Dục kéo tay Tần Mạt nắm thật chặt.

"Thế nào rồi?" Tần Mạt hỏi.

Trần Yến San buồn rười rượi, dậm chân ai thán: "Trời à! Trời ơi! Mạt Mạt ơi! Còn có cái điện thoại đáng chết ơi! Các người hợp nhau đùa giỡn ta! A ——! Ta muốn điên, ta muốn điên!"

Lữ Lâm đoạt lấy điện thoại di động của Trần Yến San, hung hăng mở khóa, nhất thời sắc mặt cũng thay đổi.

"Mạt Mạt..." Nàng cũng buồn rười rượi, sau đó cười khổ nói: "Bờ mới mười hai giờ một phút, chẳng trách sắc trời mãi không sáng, chúng ta bị đùa giỡn rồi!"

"Còn tiếng chuông đồng hồ báo thức?" Đuôi lông mày Tần Mạt khẽ nhíu.

"Đáng chết!" Trần Yến San lại lấy lại di động trong tay Lữ Lâm trong, sau đó mở ra, oán hận nói: "Đều tại mình, quên đổi tiếng chuông, chuông tin nhắn và báo thức giống nhau! Sau đó có cái tên đáng chết lại gửi tin nhắn lúc mười hai giờ đêm, cố ý chơi mình, hừ!"

Tần Mạt chợt cảm thấy sấm sét bổ ngang qua người, tạo một cái hố đen thui dưới chân nàng.

Nàng cũng nhìn không được cảm điện thoại của Trần Yến San, sau đó đầu tiên là nhìn màn hình, chỉ thấy dạng chữ Tổng thể màu đen: "Mười hai giờ, đúng giờ báo cáo với San San yêu dấu, chúc ngủ ngon, nhớ đừng để điện thoại chế độ im lặng!"

Đây là lần đầu tiên Tần Mạt tiếp xúc với điện thoại di động, nàng vốn cũng rất tò mò với thứ này, nhưng thấy mấy câu nói trên, nàng cũng chỉ còn lại một cảm tưởng với điện thoại: "Hại người thật không nhỏ!"

Màn hình điện thoại di động lại tối sầm, Tần Mạt cũng không biết dùng như thế nào, liền trực tiếp đưa cho Trần Yến San.

"Là ai gửi tin?" Giọng Vương Tử Dục lạnh lùng vang lên.

"Là một số lạ," Trần Yến San buồn bực, "Mình không biết là ai."

Tần Mạt cau mày nói: "Biết số của cậu có bao nhiêu người?"

Mắt Trần Yến San sáng lên, vung quả đấm lên, cắn răng nói: "Mình nhớ, chỉ có vài người, Trừ cái tên kia, không ai có thể làm vậy! Mạt Mạt, Lâm Lâm, Vương Tử Dục, các cậu chờ đây, chờ mình kéo nó đến tại tội với các cậu!"

Lữ Lâm hết hứng thú, ngáp một cái nói: "Mình không quản nữa, bây giờ trở về ngủ đi, khổ quá, thì ra còn chưa đến thời gian, mình tự hành hạ mình." Nàng kéo Trần Yến San, xoay người liền đi về.

Tần Mạt nghiêng đầu nhìn Vương Tử Dục liếc mắt một cái, thấy sắc mặt nàng cứng ngắc, cũng chỉ kéo nàng, cất bước đi đến chỗ Lữ Lâm và Trần Yến San. Bây giờ không về còn có thể thế nào? Chẳng lẽ ở bên ngoài chờ đến hùng đông?

Nhất thời, bốn người trầm mặc.

"Này," qua một lúc lâu, Lữ Lâm lại nhìn không được hỏi, "San San, người đó là ai? Là nam hay nữ? Nó biết hôm nay chúng ta muốn đến đây đọc sách không?"

"Nam, mình không nói chuyện này với hắn." Trần Yến San buồn rầu nói: "Ai da, cậu đừng hỏi là ai, dù sao mình cũng phải dạy dỗ hắn!"

Lữ Lâm ai oán nói: "Sao lúc dậy không nhìn thời gian..."

"Là mình sai." Tần Mạt cười khổ, "Là mình thiếu sót, lẽ ra mình phải nhìn giờ rồi mới gọi các cậu."

Lữ Lâm nói: "Mạt Mạt, mình không trách cậu, nhưng, nhưng phạm này sai lầm cũng có điểm buồn cười, ai dà, tuy là bị tiếng chuông tin nhắn đánh lừa, nhưng..." Nàng xoa xoa trán, ng đầu nhìn trời, thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

"Dù sao học buổi sáng, hôm nay mình không phải đi nữa!" Trần Yến San bĩu môi, "Àm ỉ thế này, tinh thần cả ngày chắc mất hết rồi, nếu còn phải dậy sớm nữa, thì mình không sống nổi đâu!"

Lữ Lâm gật gật đầu, tuy không nhiều lời, nhưng hiển nhiên cũng có ý này. Vương Tử Dục mặt lạnh, tiếp tục trầm mặc, không phản đối, chính là chấp nhận.

"Không đi thì... không đi." Mất Tần Mạt khếp hờ, bình tĩnh nói, nhưng trong lòng nàng lại không hề bình tĩnh.

Nàng rất tự phụ.

Nàng cũng biết rõ, trong lòng nàng, không chỉ là kiêu ngạo, thật ra càng là tự phụ. Nàng có tư cách tự phụ, khi miệng nàng nói khiêm tốn hay không để ý, thật ra chính là đang tự phụ.

Vì nàng hiểu rõ, tài học đầy bụng của mình dù thế nào cũng không thể khiêm tốn, cho nên nàng thông dong, cho nên nàng tiến lên phía trước, cho nên nàng có gan đối mặt với tất cả.

Nhưng, chuyện nhỏ bé ngày hôm nay, lại hoàn toàn châm chọc sự tự phụ của Tần Mạt!

Nàng không quan tâm tài nấu nướng kém tằm của mình, không lo lắng mình học kém môn toán, là vì nàng biết rõ mình có sở trường khác.

Nàng luôn cho rằng suy nghĩ của mình kín đáo, cho rằng đi ra khỏi cái đại trạch viện đó, vẫn đứng vững trên bàn chân của mình tại thời đại kỳ quái này, không có chuyện gì có thể đã kích nàng, nhưng sự thật chứng minh, vận ệnh luôn là thứ con người đặc ý nhất, lại dùng thủ đoạn buồn cười nhất, nhẹ nhàng bạt tai, khiến người ta á khẩu không trả lời được!

Chuyện hôm nay tuy thật buồn cười, nhưng bốn người các nàng, dù là ai, chỉ cần xem thời gian trước khi đi, sẽ không có chuyện cười này, nhưng cứ thế, chuyện cười này lại xuất hiện.

Điểm mù của suy nghĩ thật đáng sợ, Tần Mạt tin vào đồng hồ báo thức của Trần Yến San, Trần Yến San và Lữ Lâm cùng Vương Tử Dục lại tin Tần Mạt, thế là một chuyện đơn giản lại biến thành một vở hài kịch, khiến bốn cô gái tự cho là thông minh náo loạn cả lên mặt xám mày tro, ngay cả xoay mình cũng không kịp.

Sau khi trở lại phòng ngủ, một đêm này, Tần Mạt trần trọc, cho đến khi hừng đông mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ. Sau mười phút, lại xoay người tỉnh lại.

Nàng nhớ mình còn yêu cầu Lỗ Tùng năm giờ đúng phải đến Thấu Phong đình, nếu như Lỗ Tùng đến mà nàng lại không đến, vậy thì không phải là nàng nói mà không giữ lời sao?

Tần Mạt xoa đầu đau đớn muốn nứt ra, cắn răng đứng dậy.

Nàng nhìn đồng hồ tay một chút: 5 giờ kém 5, còn năm phút nữa, nàng nhất định tăng tốc chạy đến đúng giờ!

Vội vàng rửa mặt, Tần Mạt thậm chí còn không kịp gấp chăn màn, liền cầm lấy《 cổ văn quan chi 》 chạy bộ xông ra ngoài. Lúc này trời đã mờ sáng, đèn đường chiếu lên sương mù hơi ánh sáng lên. Tần Mạt chạy nhanh đến cửa sắt, vô cùng vui mừng thấy cửa sắt đã mở.

Hít thở, chạy bộ, nàng dùng nghị lực khi chạy sáu ngàn mét trong đợt quân sự, vừa áp chế đau đớn trên đầu, vừa chạy trên đường nhỏ đến Thấu Phong đình.

Xa xa, thoáng thấy ánh đèn dưới chân núi Phu tử đã tắt, mà bóng người trên núi chỉ lác đác.

Trong sương mù, đã có vài người chăm chỉ đọc sách trong lầu ngoài Thấu Phong đình. Tần Mạt giương mắt lên nhìn, liếc qua một cái không thấy rõ lắm, cũng không biết bên trong kia có Lỗ Tùng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 39: Lần đầu tiên

Phía chân trời hiện lên màu sáng bạc, sương mù sáng sớm tô điểm thêm sự mờ mịt mông lung cho đỉnh Phu tử.

Tần Mạt nheo mắt lại, hít sâu một hơi cái không khí tươi mát này, cảm thấy đầu óc tỉnh táo lại, lúc này mới bước chậm chân, đi theo đường nhỏ đầy đá vụn lên Thấu Phong đình.

Đã đến chân núi, đương nhiên nàng không cần phải vội vàng, lúc này nàng cần điều tức lại hơi thở, sau đó mới có thể bước vào trạng thái ngâm vịnh.

Núi Phu tử thưa thớt vài cây liễu, vì đã qua Trung thu, lá cây phần lớn đều khô vàng. Gió thổi qua, bốn phía lá phiêu phiêu bay xuống, liêu lơ phơ trong gió, lại mang ý tịch mịch vài phần.

Xuân tới hoa nở rộ, rồi cũng tới lúc tàn, vạn vật luân hồi, chẳng phải cũng là một loại đẹp hay sao

Tần Mạt lắc đầu cười cười, cất bước đi theo con đường liễu rủ, bước trên mặt cỏ, đã đến Thấu Phong đình.

Hòn giả sơn đương nhiên sẽ không cao, nhìn không quá năm mươi thước. Mái hiên Thấu Phong đình màu xanh, cây cột sơn hồng, ở giữa có ghế đá có một người ngồi, bên cạnh cũng có người.

Sắc trời chưa sáng hẳn, ánh mặt trời âm đạm, Tần Mạt đứng ngoài đình, cũng chỉ có thể nhận ra người dựa vào cột là một cô bé, bộ mặt có vẻ thanh tú, nàng lớn tiếng đọc tiếng Anh. Mà ngồi trên ghế đá cậu bé, hẳn nửa nghiêng người nửa cúi đầu, không lên tiếng. Tần Mạt không nhìn rõ bộ dáng của hắn, nhưng có thể khẳng định là, Lỗ Tùng còn chưa tới.

Tần Mạt đi quanh Thấu Phong đình một vòng, mấy phút đồng hồ sau, con nhúc đầu của nàng đỡ hơn một chút chút, nhưng bụng lại mơ hồ đau lên.

"Chẳng lẽ là bị cảm lạnh, bụng muốn biểu tình?" Tần Mạt duỗi tay đè chặt bụng, tạm nghỉ chân ở mặt bên đối diện sân bóng của Thấu Phong đình, yên lặng nhìn đau, không dám đi lại nữa.

Bụng đau càng lúc càng nghiêm trọng, đầu cũng đau đến sắp nứt ra, Tần Mạt đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cơ hồ là từ lần xuyên qua đến nay đây là lần nghiêm trọng nhất. Khi ở Tây Bình bệnh viện, nàng cũng không khó chịu như vậy, tình cảnh lúc đó của nàng tuy kinh khủng, nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh. Hơn nữa lúc đó cả người nàng trong trạng thái hồ đồ, cũng vô tâm mà nghĩ cái gì xấu hổ hay không xấu

Gió sớm hơi lạnh, sương mù lại dày đặc, mặt trời còn chưa lên, Tần Mạt rút cổ, lưng khẽ cong lên. Một tay nàng ép bụng, một tay kia cầm cuốn 《 cổ văn quan chi 》，oán hận trong lòng với Lỗ Tùng dần biến thành bão tố. Nàng đã hạ quyết tâm, nếu như năm phút đồng hồ nữa mà Lỗ Tùng còn chưa đến, nàng sẽ đi, chờ đến giờ đi học dạy bảo hắn một trận.

Nhưng mùi vị chờ đợi thật là rất gian nan, nhất là người ốm bệnh mà đợi, cảm giác này có thể so với việc bị dày vò trong băng hỏa Cửu Trọng Thiên[50] vậy. Tần Mạt dần dần nôn nóng, cổ lại rút lại trong gió lạnh.

Mỗi phút dài như một giờ, Tần Mạt lại hít sâu một hơi, đang muốn đi lại hoạt động một chút, trên vai bỗng bị vỗ mạnh.

Tần Mạt đi đứng không vững, bắt ngờ không phòng ngự liền ngã xuống đất!

"Này!"

Tay Lỗ Tùng còn nâng giữa không trung, giọng nói còn đang vang lên, chợt thấy Tần Mạt muốn ngã, vội vàng xoay người đến đỡ, còn hét lên: "Tôi nói này Tần Mạt, sao cậu vô dụng như thế? Vô một cái đã ngã..."

Phù phù phù vang vài tiếng!

Tần Mạt cũng nhìn không được nữa kinh kêu thành tiếng, cả người ngã lăn trên cỏ.

Phản ứng của Lỗ Tùng quá chậm, căn bản còn chưa kịp đỡ nàng.

Sắc mặt Tần Mạt xanh mét, ngã trên mặt đất, chân nghiêng đi, mắt cá chân đau đến như bị lửa đốt. Lửa giận trong lòng nàng theo đau đớn ở mắt cá chân tăng vọt, tức giận đến nói không ra lời.

Lỗ Tùng quay đầu rồi vò đầu, ngượng ngùng nói: "Cậu ngã thật à, tôi không cố ý, cái đó... Tôi sẽ đỡ cậu ngay ——"

"Cút ngay!" Bỗng một tiếng quát lạnh vang lên phía sau Lỗ Tùng, ngay sau đó lực mạnh mẽ đẩy lên thân thể hắn khiến hắn lao đảo, không tự chủ liền vọt vài bước sang bên trái.

Tần Mạt kinh ngạc quay đầu nhìn lại, còn chưa kịp nhìn rõ thân ảnh người đến, cũng chỉ nhìn thấy một mảnh áo trắng, sau đó người lại ngồi xổm bên cạnh nàng, đưa tay cầm lấy chỗ chân bị đau kia.

"Phương Triệt?" Tần Mạt hô nhỏ một tiếng, tuy không nhìn thấy mặt mũi hắn, nhưng qua giọng nói quen thuộc đã chứng minh phán đoán của Tần Mạt, người đến là Phương Triệt.

"Câm miệng!" Một tay Phương Triệt vòng qua thắt lưng Tần Mạt, nâng nàng đứng dậy, lại hỏi: "Đau ở đâu?"

Khỏe miệng Tần Mạt không nhìn được cong lên, không biết vì sao, vừa rồi vẫn tràn đầy lửa giận, khi nghe đến cái logic lộn xộn này của Phương Triệt, tất cả lửa giận trong nháy mắt bỗng gặp nước lạnh, cứ như vậy thần kỳ tan mất. Nàng bây giờ chẳng những không tức, trái lại còn muốn cười, tóm lại đáy lòng cảm thấy yên tĩnh.

"Là cậu bảo tôi câm miệng, lại còn hỏi tôi

"Câm miệng!" Phương Triệt trừng mắt lạnh lẽo, tay đã vươn đến chỗ mắt cá chân của Tần Mạt. Hắn nhẹ nhàng vén ống quần hai bên lên, hiện ra mắt cá chân sưng đỏ của Tần Mạt, "Quả nhiên là ở đây, đã sưng rồi, rất đau à?"

"Này!" Lỗ Tùng nổi giận đùng đùng, giọng nói vang lên lần thứ hai, "Cậu là ai? Ai cho phép cậu đẩy tôi? Còn nữa, buông Tần Mạt ra!"

Tần Mạt nhú mày nhìn Lỗ Tùng, đang muốn mắng hắn, tên nhóc này đã không kìm chế được nữa, duỗi tay định đâm vào mặt Phương Triệt!

Phương Triệt nghiêng đầu tránh thoát, cười lạnh một tiếng, bỗng duỗi một tay kia vòng qua gối Tần Mạt, ôm nàng lên. Sau đó đứng dậy lui về phía sau, ngẩng cằm, thần nhiên nói: "Cậu thật vô sỉ." Nói xong câu đó, hắn bước lên phía trước, bỗng vươn một chân ra, đá vào eo Lỗ Tùng!

Động tác của Phương Triệt quá nhanh, Lỗ Tùng nghiêng bước lui về phía sau, lại không thể tránh thoát, bị cái chân khỏe mạnh kia đá trúng.

Hự!

Lỗ Tùng kêu lên một tiếng đau đớn, bỗng bị đá ngã xuống đất. Khi đứng lên, hốc mắt hắn đã đỏ, biểu tình cũng dữ tợn hơn.

Tất cả xảy ra trong chớp nhoáng, khiến Tần Mạt không phản ứng kịp, lúc này mới phát hiện mình đã bị Phương Triệt dùng tư thế bế công chúa ôm vào trong ngực!

Ầm một tiếng!

Trong đầu Tần Mạt lúc này hoa lửa hiện ra bùm bùm, đã không còn chú ý hành vi quyết đấu bằng bạo lực của Phương Triệt và Lỗ Tùng. Nàng chỉ lơ mơ nghe thấy tiếng hét chói tai của cô gái bên kia Thấu Phong đình truyền tới, sau đó tiếng gầm giận dữ của Lỗ Tùng: "Con mẹ nó! Tiểu tử thôi, hôm nay ông mày phải xé xác người!"

Hắn nói xong, cả người bỏ nhào vào, lại đánh lên người Tần Mạt. Hắn đã ý thức được mình không phải đối thủ của Phương Triệt, nhưng Phương Triệt lúc này còn ôm Tần Mạt, hành động chắc chắn không nhanh, Tần Mạt chính là nhược điểm của Phương Triệt!

Phương Triệt lui về phía sau, quả nhiên nhất thời không ứng phó nổi với kẻ điên như Lỗ Tùng.

"Các cậu không được đánh nhau!" Bỗng có người khác nồn nóng xông mạnh vào giữa bọn họ, Tần Mạt thoáng hoàn hồn, liền thấy bóng lưng đang hai tay của một cô bé. Mái tóc dài của cô bé buộc cao, mặc áo phong hồng ngắn và quần bò, vô cùng yếu điệu. Nàng thờ phỉ phò, che trước mặt Lỗ Tùng, nổi giận nói: "Cái cậu này, chỉ biết đánh nhau à? Cậu không biết đánh nhau là trái với nội quy trường học à? Cậu..."

Lỗ Tùng ngửa mặt lên trời cười ha ha, mắt đỏ hồng, nghe răng cười lạnh: "Được! Được! Mồm miệng khép miệng là nội quy trường học, cắt ngay! Ông đây ghét nhất là đàn bà!" Hắn nói rồi bước đến gần cô bé, đưa tay muốn kéo áo nàng.

"Lỗ Tùng!" Tần Mạt lớn tiếng vừa quát, "Cậu muốn ức hiếp con gái à? Ngày hôm qua nói gì cậu quên hết rồi à? Cái tên khốn kiếp da mặt dày không nói lý này! Cậu còn không ngừng tay?"

Lỗ Tùng dừng lại một chút, không dám nhìn Tần Mạt, lại nghiêng đầu hỏi lại: "Người này đánh tôi trước, vì sao tôi không thể đánh lại?"

"Tên khốn kiếp này, hẹn năm giờ, cậu lại đến muộn như thế, làm tôi tức chết, cậu không đáng đánh? Còn nữa, cuối cùng là ai đánh người trước? Phương Triệt chỉ đẩy cậu ra, cậu lại muốn ra tay đánh người, cậu xúc động như thế, không đập cậu thì cậu không tỉnh đúng không!" Tần Mạt nói dứt lời, vội vàng xoay người, lại quát khê nói: "Phương Triệt, thả tôi xuống!"

Hai tay Phương Triệt căng thẳng, hừ nhẹ nói: "Đừng lộn xộn! Chân cô không đi được đâu?"

"Cậu đỡ tôi được rồi, tôi không yếu ớt như thế đâu!" Tần Mạt càng ngày càng không tự nhiên, trước giờ toàn là nàng ôm người khác như vậy, vì sao lúc nào lại đến người khác ôm nàng như thế? Nếu không phải người làm động tác này là Phương Triệt, nếu đổi lại là bất kỳ ai khác, Tần Mạt tuyệt đối sẽ không tồn lời giải thích như thế, nàng chắc chắn đã sớm lên cơn giận rồi!

Nhưng dù sao Phương Triệt cũng khác, giống như Tần Mạt phán đoán vấn đề hắn và Lỗ Tùng đánh nhau, thật ra thì không thể nói Phương Triệt không sai, nhưng trong lòng Tần Mạt có quen biết hơn, tất nhiên sẽ nghiêng về Phương Triệt.

Trong lòng Tần Mạt, Phương Triệt có thể tính là một người bạn tốt nhất ở thời đại này, về phần Lỗ Tùng, chỉ là một người bạn học bướng bỉnh cần chỉnh lại mà thôi.

Trong sương mù, gió sớm thổi nhẹ, Lỗ Tùng lại hóa thành quả bóng xì, vai cũng sụp xuống, eo cũng mềm ra, đầu cũng cúi thấp. Hắn dụi mắt, giọng nói

cũng vô cùng thấp: "Cậu gọi là Phương Triệt? Cậu chỉ biết trốn sau lưng con gái, vậy mà là hảo hán ư?"

Cái vấn đề này khiến Phương Triệt cau mày, hần chỉ nói bốn chữ: "Liều Tích, tránh ra." Nói dứt lời, hần xoay người rồi đi, đi thẳng xuống chân núi.

Lúc này Tần Mạt mới giật mình, thì ra cô bé này Liều Tích, chẳng trách lại nghe thấy giọng nói của nàng quen tai, nhưng nàng chỉ tiếp xúc với Liều Tích từ mấy tháng trước ở tiệc tạ ơn thầy của Tần Văn Đình, đến bây giờ nàng không nhớ dáng vẻ của Liều Tích cũng không kỳ lạ. Huống hồ lúc trước sắc trời mờ lung, Tần Mạt bị bệnh lại càng không có tâm tư đi chú ý đến cô bé dựa cột học bài kia.

Liều Tích đi nhanh vài bước đuổi kịp Phương Triệt, cau mày bĩu môi nói: "A Triệt, anh nói buổi sáng học bài rất tốt, vì sao còn xen vào chuyện bao đồng?"

Tần Mạt vốn còn muốn chào hỏi Liều Tích, nhưng khi nghe thấy Liều Tích nói những lời này, nàng nhất thời mất cả hứng thú.

Phương Triệt không nói một tiếng tiếp tục bước đi đường, chỉ ôm Tần Mạt hai tay nắm lại thật chặt.

Tần Mạt cuối cùng cảm thấy không ổn, vội vàng kéo kéo áo ở ngực Phương Triệt, thấp giọng nói: "Cậu mau thả tôi xuống, ôm lâu như thế để thành cái gì?"

Phương Triệt cau mày, sắc mặt càng lạnh lùng, hần hừ nhẹ nói: "Thế nào? Cô có ý không tốt? H sợ người ta nhìn thấy? Cô hẹn hò với cái tên xấu xa kia? Sao lại không sợ có người nhìn thấy chứ?"

Logic của tên nhóc này lại loạn lên rồi...

Tần Mạt vô lực thở dài, nghĩ nghĩ rồi vẫn giải thích: "Tôi không hẹn hò với cậu ta——"

"Cô nói cậu ta đến trễ giờ hẹn, còn nói là không hẹn hò?" Giọng Phương Triệt cao lên, cắt ngang lời Tần Mạt, ngay sau đó lại nhỏ giọng nói một câu: "Nhưng nếu là cô hẹn hò với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đi trễ..."

"Cậu nói gì?" Trong đầu Tần Mạt còn đang suy nghĩ câu nói kia của Phương Triệt, cũng không nghe rõ sau đó hần nhỏ giọng nói gì.

"Không..." Phương Triệt lạnh mặt.

Tần Mạt cắt ngang lời hần, thành khẩn nói: "Đầu cậu bết nghĩ lung tung đi, đừng nhìn tôi sáng sớm dẫn người ta đi học lại nói là hẹn hò, tuổi còn nhỏ, bây giờ học hành là quan trọng."

"Cô câm miệng lại!" Sắc mặt Phương Triệt mơn hờ xanh mét, bước chân đến phòng y tế ngày càng nhanh.

"Nếu không phải quan tâm cậu, tôi đã chẳng nói với cậu rồi!" Tần Mạt thở dài: "Cậu đừng có mất bình tĩnh, nhìn học sinh thời nay, làm việc không đúng đắn có bao nhiêu..." Nói đến đây, nàng dừng lại, lo lắng.

Những lời khuyên vừa rồi, từ trong miệng nàng nói ra, như sét đánh. Nàng vừa mới nhớ ra, trước đây không lâu, chính nàng là một điển hình của làm việc không đúng đắn. Hay là vì trước đó bị người ta giáo huấn quá nhiều, cho nên bây giờ nàng lại nghiệm giáo huấn người khác?

Tần Mạt lặng lẽ run một cái, đây đúng là một chiều hướng vô cùng không ổn.

Nàng không nói thêm nữa, thanh thân dựa vào ngực Phương Triệt. Dù sao tên nhóc này cũng có thể lực tốt, với giao tình của họ thì không cần phải nói nhiều nữa, bây giờ nàng đau đầu bụng cũng đau, chính là bệnh nhân, yếu ớt một chút không sao, còn nữa, nếu nàng không thừa dịp Phương Triệt còn trẻ mà hưởng thụ cái tiện lợi của thanh mai trúc mã này, chờ đến tuổi Phương Triệt lớn hơn, tìm được bạn gái thậm chí lấy vợ rồi, nàng sẽ không được hưởng nữa.

Sương sớm mờ lung như trước, lúc này vườn trường vẫn vắng vẻ, người dậy sớm như thế dù sao cũng ít, Phương Triệt ôm Tần Mạt, rất thuận lợi đi đến phòng y tế.

Liều Tích vốn yên lặng bên cạnh lại mở miệng, lần này giọng nói của nàng vô cùng vui vẻ: "A Triệt, cửa phòng y tế chưa mở đâu, theo quy định thì tám giờ mới mở. Nếu không thì anh thả Tần Mạt xuống đi, em ở đây chăm sóc bạn ấy, anh đi gọi bác sĩ Chu?"

Phương Triệt nhăn mày lại, hỏi Tần Mạt: "Ngoài đau chân, cô còn khó chịu ở đâu không?"

"Tôi... không sao." Tần Mạt đưa tay đẩy đẩy ngực hần, "Cậu thả tôi xuống, tôi dựa vào tường được rồi. Về phần bác sĩ Chu, bây giờ sớm như thế, cậu đừng đi gọi cô ấy tốt hơn. Đợi lát nữa cậu giúp tôi xin nghỉ với thầy giáo, tôi ở đây chờ bác sĩ."

"Như vậy sao được!" Phương Triệt không hề suy nghĩ liền phủ định đề nghị này. Hần xoay người ngồi xuống bậc thềm trước cửa phòng y tế, sau đó một tay nắm ôm eo Tần Mạt, một tay nhấc gối nàng lên, cứ như vậy để nàng ngồi lên chân mình.

Tư thế này so với bé kiêu kia còn khoa trương hơn, Tần Mạt cười khổ nói: "Tôi cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, cậu làm cái gì vậy? Tôi tự ngồi." Nói xong nàng chống một tay lên đất, muốn xoay người đứng lên.

Phương Triệt vội bắt lấy tay nàng, quát khẽ nói: "Đừng cử động!" Dừng một lát, hần lại nói: "Trên mặt đất rất lạnh, bây giờ cô không khỏe, ngồi sẽ làm

hại đến người."

Tần Mạt do dự, một chút, nghĩ đến bụng mình đang đau đớn không thôi, quả thật không thể cảm lạnh nữa, liền cam chịu, không nói thêm gì nữa.

Liễu Tích mất lạnh nhìn động tác của họ hoàn toàn vượt qua tình bạn bình thường, khề cắn môi dưới, nhìn rất lâu, rốt cục giẫm chân nói: "A Triệt, anh đã đồng ý với em buổi sáng cùng đi học mà!"

Phương Triệt cau mày nói: "Hôm nay không được, để ngày mai."

"Anh nói không giữ lời..." Liễu Tích bĩu môi, trong đôi mắt ánh lệ.

Phương Triệt bình tĩnh nói: "Dù sao chỉ có một ngày thôi, hôm nay không thì ngày mai? Được rồi, em giúp anh đi gọi cô Chu Hân lại đây, sáng hai ngày nữa anh sẽ đi cùng em!"

"Anh..." Gương mặt Liễu Tích tràn ngập thất vọng, nàng khề lườm Tần Mạt một cái, lại bỗng cười: "Được bây giờ em đi gọi Chu Hân, chuyện anh đã đáp ứng em, chớ quên nhé!" Xoay người, nàng ngẩng đầu rời đi.

Tần Mạt nháy mắt mấy cái, không nhìn được cười nói: "Phương Triệt, cô nhóc Liễu Tích này thì ra động tâm với cậu?"

Sắc mặt Phương Triệt cứng đờ, hừ hừ nói: "Cô đừng nghĩ ngợi lung tung, tôi không có gì với em ấy cả!"

"Cậu có gì với bạn ấy không tôi không biết, nhưng rất rõ ràng, bạn ấy thích cậu á." Tần Mạt cười nheo mắt lại, "Không ngờ da mặt như khi cũng có nhiều người thích nhỉ. Trần Yến San là một, Liễu Tích là hai. Rõ ràng như thế, tôi không phải kẻ ngốc, sao không nhìn ra chứ?"

"Cô mà không phải đứa ngốc?" Mặt Phương Triệt tối sầm, cảm giận nói: "Tôi chưa gặp ai ngốc hơn cô! Đúng là ngu ngốc trong ngu ngốc! Đần độn trong đần độn!"

Tần Mạt cười tit mắt nói: "Tôi biết cậu ghen tỵ với sự thông minh của tôi, không sao, tôi cho cậu mắng. Cậu mắng thêm vài câu, trong đầu lại cân bằng hơn một chút, có khi lại thông minh ra!"

Phương Triệt bỗng ôm chặt eo Tần Mạt, sau đó đặt cằm lên vai nàng, chạm vào vành tai và tóc mai nàng, giọng khàn khàn nói: "Cô còn không ngu ngốc ư? Cô có thể nhìn ra người khác thích tôi, sao lại không nhìn ra..." Thở dài một tiếng, giọng oán hận, "Tự cô nói đi, cô là ngốc thật, hay là giả vờ ngốc?"

"Cậu mới là đần... Ôi!" Tần Mạt bỗng cong lưng lên, hai tay ôm chặt bụng, tránh cử động thân thể nói: "Phương Triệt, cậu mau thả tôi ra! Đau quá! Đau quá!"

Phương Triệt nhất thời hoảng hốt, nhanh chóng thả hai tay, đỡ lấy bờ vai Tần Mạt, vội la lên: "Sao thế? Đau ở đâu? Đau ở đâu?"

Sắc mặt Tần Mạt trắng bệch, mồ hôi lạnh lăn xuống từ trên trán, lăn qua gương mặt, có cái từ cằm rơi vào trong cổ áo nàng, có cái rơi trực tiếp lên người Phương Triệt.

Trong bụng đau đớn như bị bóp nát, Tần Mạt cắn chặt răng, thỉnh thoảng lại bật ra tiếng rên từ trong cổ, vẫn cố nhịn đau. Phương Triệt vội vươn tay ấn vào bụng nàng, nói không hết nôn nóng: "Có đau không..." Hắn cắn mạnh răng một cái, lại vòng tay qua gối Tần Mạt, sau đó ôm nàng lên, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Mạt Mạt, cô chịu đựng một chút, phòng y tế ở đây không được rồi, tôi đưa cô đi bệnh viện!" Hắn bước ra rất nhanh, nhưng vừa bước xuống bậc, hốt hoảng nhìn thấy Chu Hân và Liễu Tích ở cách đó xa xa đang đi nhanh đến.

"Bác sĩ Chu!" Phương Triệt dừng bước, gương mặt trong nháy mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng chưa bao giờ có. Hắn vội vàng đi về cạnh cửa phòng y tế, thúc giục nói: "Cô nhanh lên, Mạt Mạt rất đau!"

Tóc Chu Hân còn hơi rối, mắt cũng hơi sưng, đáng vẻ như bị người kéo dẩy khi còn đang ngủ. Cô day day huyết thái dương của mình, liếc qua Tần Mạt, vẻ mặt bỗng cổ quái lên.

"Bác sĩ Chu!" Phương Triệt quát khề.

"A, cái này..." Chu Hân lấy lại tinh thần vừa mở cửa, vừa nhềch khề miệng nói: "Em đừng lo lắng, Tần Mạt em ấy, cô nhìn... Được rồi, em mang cô bé vào trước, để tôi kiểm tra cho cô bé."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 40: Ân khuất

Mùi nước khử trùng nhân nhật bay khắp không khí, vẫn là phòng bệnh nhỏ đó, vẫn là ga trải giường trắng tinh này.

Tần Mạt cuộn người trên giường, sắc mặt trắng bệch, làn môi tái ngắt.

Chu Hân vươn tay vào trong áo nàng, ấn vào bụng nàng, ân cần hỏi thăm: "Đau ở chỗ nào?" Cô lại đưa tay vào di chuyển chỗ bụng Tần Mạt, ấn nặng ấn nhẹ. Sau một lát, Tần Mạt nhìn đau không được kêu một tiếng.

Chu Hân khẽ mỉm cười, rút bàn tay ra, thì thầm vài câu bên tai nàng.

Phương Triệt không nghe rõ Chu Hân nói gì, chỉ nhìn thấy sắc mặt vốn trắng bệch của Tần Mạt bỗng hồng lên, sau đó Chu hân cười nhẹ, xoay người nói: "Phương Triệt, em có thể ra ngoài."

"Không được!" Phương Triệt không thềm nghĩ đã từ chối, hấn ngược lại còn tiến lên vài bước, đến gần giường bệnh của Tần Mạt, nói bằng giọng điệu không cho người ta từ chối: "Em phải ở đây chăm sóc Mạt Mạt. Cô có biện pháp gì giảm đau, thì nhanh dùng đi!"

"Woa, chàng trai này thật nóng tính nhỉ!" Chu Hân trừng mắt, "Ra ra! Tôi là bác sĩ, sao có thể để tên nhóc như cậu ở đây khoa tay múa chân?"

"Không được!" Phương Triệt gào lên, mười con bò cũng không kéo lại được

Mặt Tần Mạt lại hồng như lửa đốt, thân thể nàng càng đông cứng lại, mở miệng nói chuyện, giọng vừa mềm vừa thấp: "Tôi không sao, Phương Triệt, cậu đi ra ngoài trước được không?" Một câu nói, âm cuối lại quẩn quanh như tơ, kéo dài mềm mại.

Phương Triệt vốn lạnh như băng trong nháy mắt mềm nhũn, một nét ửng đỏ thoáng hiện qua gương mặt, hấn nhẹ nhàng ho một cái, có chút không cam không nguyện nói: "Được rồi, tôi đi ra..." Nói xong, hấn xoay người đi ra cửa phòng bệnh.

"Nhưng..." Đến cửa, bước chân Phương Triệt chậm lại, lại quay đầu, cau mày nói: "Liễu Tích, đi ra!"

Liễu Tích cũng ở trong phòng bệnh, đang bấu môi nhìn tất cả, chợt nghe thấy Phương Triệt gọi, gương mặt nàng vui vẻ, vội vàng gật đầu, sau đó xoay người muốn đi.

"Đợi một chút!" Chu Hân giữ chặt Liễu Tích lại, trừng mắt nhìn Phương Triệt nói: "Tôi nói em ra, không nói Liễu Tích ra!"

"Đề..." Tần Mạt nhẹ nhàng thở gấp, giọng yếu ớt, "Đề Liễu Tích ra."

Phương Triệt đã không bình tĩnh đi lại gần, giữ chặt cổ tay Liễu Tích, kéo nàng ra ngoài cửa.

Bịch một tiếng cách cửa đóng lại, không biết vì sao, Tần Mạt lại cảm giác được lửa giận của Phương Triệt từ tiếng cửa đóng lại.

Đứa bé này...

Nàng cau mày, hoàn toàn không có sức đi lo cho Phương Triệt nữa. Nàng bây giờ là ốc còn không mang nổi mình cảm thấy phòng tuyến trong lòng mình đang dần sụp đổ, sau đó không biết mình nên giả vờ ngắt xiu, hay nên tiếp tục mặt đỏ.

Lại xoay người sang bên Tần Mạt nhìn không được ai thán. Vừa rồi khi Chu Hân nói thăm vài câu bên tai nàng, nàng dường như rơi vào mảnh mây mù màu hồng, toàn thân vô lực, sau đó một luồng điện nhập thẳng vào đỉnh đầu lan xuống lòng bàn chân nàng! Khiến cả tâm hồn nàng bỗng vô chủ, không biết phải làm sao.

Cho nên nàng bị thương mời Phương Triệt ra, cho nên nàng then gặp người khác, hận không thể giấu mình vào khe hở của không khí, bao lấy thật chặt, cuối cùng không muốn lộ diện nữa.

"Tần Mạt..." Chu Hân ngồi vào bên giường, đưa tay áp lên trán Tần Mạt, mềm giọng nói: "Có phải đây là lần đầu tiên của em?"

Hai chân Tần Mạt co lại, chỉ thấy dưới thân thể là dính dính khó chịu cực kỳ ướt át, lại nghĩ lúc này mình bị Phương Triệt ôm đến, nàng hận trên trời không lập tức giáng xuống một tia sấm sét, để mình cháy thành tro còn tốt hơn! Mà câu hỏi của Chu Hân khiến nàng cảm thấy một loạt sao vàng bay qua trước mắt, dường như muốn ngắt thở.

"Tần Mạt?" Chu Hân khẽ đẩy bờ vai nàng, cười nói: "Lớn thế mà còn xấu hổ à, có gì mà ngại? Mỗi cô bé đều có ngày này mà, bây giờ của em mới đến, chứng minh em đã bắt đầu trưởng thành, ha ha, em giờ mới dậy thì có thể tính là muộn đấy, nhiều cô bé mười một mười hai tuổi đã có rồi, muộn thì cũng mười ba mười bốn tuổi. Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?"

Môi Tần Mạt khẽ động, m nói chuyện, lại không phát ra được âm nào. Mặt đỏ như nắng chiều, ánh mắt sáng ngời, nhuộm hồng tuổi trẻ.

Chu Hân lại nói: "Em có muộn như thế, lần đầu có kinh lại đau đến như vậy, chỉ sợ là sức khỏe không tốt, sau này phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không mỗi tháng một lần, em lại phải chịu đau đớn."

Tần Mạt càng cảm thấy đây đúng là tác phẩm sấm sét giữa trời quang, mà thế sự hoang đường, giãy vò cả người nàng vớ vẩn.

"Đây chính là cuộc đời của mình?" Trong đầu nàng không tự chủ hiện lên một vài hình ảnh khủng bố thê thảm: trong một cảnh huyết hồng, toàn thân nàng nhuộm máu, tay chân vô lực, vô số vết thương vỡ ra trên người nàng, nàng lại chỉ có thể vô thần mà nhìn, không biết giãy giụa, cũng không biết tự cứu mình...

Tám vài bệnh màu trắng, toàn thân nàng phờ phạc, chỉ có trên người nhuộm máu, máu chảy không ngừng, thấm đẫm toàn bộ năm tháng sau này...

"Vậy chi bằng chết đi..." Lần đầu, trong lòng Tần Mạt toát suy nghĩ yếu đuối như thế, lần đầu, khát vọng muốn sống mãnh liệt của nàng bị đánh tan, chỉ để lại một mảnh tối trước mắt nàng.

Chu Hân tự nhiên không biết suy nghĩ khủng bố trong lòng Tần Mạt, cô chỉ than nhẹ đứng dậy, dịu dàng nói: "Mỗi người phụ nữ đi trên đời này, trời sinh đã khổ hơn đàn ông, nhưng nam nữ khác nhau, nỗi khổ cũng không giống nhau, ai cũng phải sống. Tuy em đau đớn kịch liệt, nhưng trên đời những cô gái bị đau bụng kinh như em cũng không ít, đừng quá khổ sở, nhịn một chút đi. Đợi lát nữa cô đi lấy băng vệ sinh, sau đó cho em một ít thuốc. Về phần quần, cô không có ở đây, đợi lát nữa Phương Triệt đưa em về phòng rồi đổi lại."

Chu Hân xoay người rời đi, thân thể Tần Mạt cuộn tròn bụng lỏng ra. Nàng bỗng nhắm mắt lại, thì thầm nói nhỏ: "Mỗi người phụ nữ đi trên đời này, trời sinh đã khổ hơn đàn ông, nhưng nam nữ khác nhau, nỗi khổ cũng không giống nhau, ai cũng phải sống... ai cũng phải sống... Chẳng lẽ trời cao thấy mình kiếp trước gây họa cho các cô nương quá nhiều, cho nên muốn mình tới kiếp này chịu khổ sở đó ư?"

Tần Mạt ôm bụng mình, da thịt toàn thân xanh trắng như trong suốt. Chỗ mạch máu màu xanh, máu chảy nhanh, mà khoe mắt nàng, bỗng chảy ra một giọt nước mắt trong suốt!

Lông mi run rẩy. Nước mắt chảy xuống như phong lan ủ rũ, nước mắt chảy, run run lăn dài, lại không rơi xuống.

"Thì ra, đây chính là phụ nữ sao?" Tần Mạt khẽ cắn môi dưới, trong lòng lại tự hỏi, "Từ trước tự cho là hiểu rõ nữ tử thiên hạ, nhưng trên thực tế, những điều mình không hiểu về các nàng, lại nhiều vậy sao? Nữ nhân mỗi tháng lại bị một lần, các nàng còn phải sanh con dưỡng cái, cũng lo lắng bận tâm đến vinh nhục. Các nàng lao tâm khổ tứ, đến cuối cùng là vì cái gì? Từ lúc nào, mình thực sự hiểu?"

Nàng hiểu được sao? Nàng đương nhiên không hiểu!

Tần đại công tử năm đó chơi đủ loài hoa mà không hề dính lá, trên thực tế chưa từng thật lòng, hẳn làm sao có thể hiểu mảnh đen u ám sau lưng các nữ tử diễm lệ? Từng nữ tử trong mắt hắn là một đóa hoa, nhưng hắn không biết, Hoa muốn nở rộ, lại ải dùng thân rễ chui vào bùn đất thế nào?

Tần Mạt mới vừa giác ngộ, thì ra nàng tự tự cho là đã tiếp thu hiện thực, nhưng trên thực tế, nàng căn bản chưa từng coi mình là một nữ nhân chân chính!

Nếu như nàng tiếp thu hiện thực, sao nàng có thể vì lần đầu có kinh này mà hoảng sợ, cơ hồ muốn chết? Cuộc đời một nữ nhân chân chính, Tần Mạt vẫn chưa có kinh nghiệm, cũng không có người nữ nhân chân chính nào sợ lần kinh đầu tiên.

Nhưng Tần Mạt tự cho nam tử hán, lại phải đối mặt với bước đầu tiên người con gái cần trải qua trong quá trình trưởng thành, nhát gan đến không bằng cả đứa trẻ.

"Thì ra, trong lòng mình còn giấu một mặt yếu ớt như thế..."

Tần Mạt bỗng mở to hai mắt.

Nàng lau nước mắt, khoe môi lại nhẹ nhàng nhếch lên, khẽ cười.

Đây là lần đầu tiên nàng khóc, cả kiếp trước lẫn kiếp này, quả thật nên ghi lại, lần đầu rơi lệ.

Thì ra, khóc, lại khiến người ta vui sướng như thế.

"Mạt Mạt..." Nàng cúi đầu gọi tên chủ nhân của thân thể này, tuy không biết linh hồn đó giờ đang ở đâu, nhưng nàng bỗng muốn nói chuyện với linh hồn này, kể lại với nàng "Thực có lỗi, ta đã thay thế sinh mệnh của nàng, nhưng, ta lại không biết làm thế nào mới có thể khiến nàng được nguyên vẹn, thực có lỗi, ta đã không đủ kiên cường, lại bị một việc thế này đánh bại. Thực có lỗi, ta không thể trả cuộc sống này lại cho nàng, vì ta đã bắt đầu lưu luyến, bắt đầu rất lưu luyến..."

Đúng, nàng rất lưu luyến sinh mệnh âm áp này, nàng đã chiếm giữ, nàng không muốn rời đi.

"Thực có lỗi..."

Nhưng linh hồn kia sớm đã vô tung vô ảnh, nàng không trả lời, không tiếng nói.

Cho tới nay, trên thế giới này, cũng chỉ còn một Tần Mạt.

Tần Mạt chống một tay trên mép giường, nhin đau xoay người ngồi dậy. Lần đầu tiên nàng cảm nhận một cách chân thành, nàng đã là một cô gái! Đây không đơn thuần chỉ là thân thể bên ngoài khác với nam giới, mà cả trong lòng nàng cũng chảy máu, càng hoàn toàn khác với nam giới.

Bỗng trong đó, một suy nghĩ khủng bố nảy ra: "Chẳng lẽ mình về sau, còn phải kết hôn sinh con?"

Tần Mạt cắn răng, nhin run rẩy, bỏ câu hỏi này ra khỏi đầu. Vấn đề này với nàng bây giờ mà nói, vẫn là quá đáng sợ, nàng căn bản không thể nào tưởng tượng ngày nào đó sẽ như thế.

"Mình là con gái, nhưng..." Tần Mạt nhẹ nhàng thở ra, cười khổ, "Thôi, nên thuận theo tự nhiên. Chuyện về sau, có đạo lý về sau, với tuổi bây giờ của mình, căn bản chưa cần phải lo chuyện này."

Cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, Chu Hân bung một chén nước và một cái túi nhỏ đi đến.

"Uống thuốc trước đi." Cô nhẹ lời cười nói.

Để Tần Mạt uống thuốc xong, cô lại một miếng băng vệ sinh từ cái túi nhỏ, đưa cho Tần Mạt nói: "Bình thường cô thường để nó trong bàn làm việc, em vào phòng vệ sinh thay đi."

Tần Mạt tròn to con mắt nhận lấy cái bọc nhỏ bốn góc cạnh bằng phẳng, vẻ mặt lúng túng, chân tay luống cuống.

"Thật là ngốc!" Chu Hân xì một tiếng bật cười, "Thế nào, không biết dùng à?"

Tần Mạt lúng túng, cười cười, lại thản nhiên: "Đúng là không biết dùng, bác sĩ Chu, chị Chu, chị dạy em được không?" Mắt nàng trong nháy mắt ánh lên sự mong đợi.

Chu Hân lắc đầu cười cười, lại kiên nhẫn dạy Tần Mạt sử dụng băng vệ sinh thế nào.

Tần Mạt nghe đến mặt hồng tím đập, thật vất vả chờ Chu Hân nói xong, nàng vịn vào khung giường đứng dậy, chân lại mềm nhũn.

"Chân em?" Chu Hân nghi ngờ hỏi lại.

"Lúc trước đau một chút, không sao, em đi một chút là được rồi." Tần Mạt cẩn thận bỏ miếng băng vệ sinh vào túi áo, sau đó kéo chân khập khiễng đi vào nhà vệ sinh phòng bệnh.

"Đứa bé này!" Chu Hân vội đỡ lấy nàng: "Gọi cô đỡ là được rồi, sao phải khổ thế!"

Tần Mạt nghiêng đầu nháy mắt với cô mấy cái, cười đùa nói: "Em đã gọi là chị Chu, tự nhiên đoán chắc chị sẽ đến đỡ em, đã như vậy, em không cần chủ động nói nữa!"

Chu Hân lúc này vui quá nhin không được cười đến rung

Phút chót, hai người thật ần ý, không gian lộ ra vẻ thoải mái.

Tần Mạt đóng cửa buồng vệ sinh lại, cẩn thận cởi quần ra, tìm đập càng nhanh. Nàng không thể tự trấn định nổi, cái đốm nhỏ trên quần lót trắng kia khiến chân nàng nhũn ra, khi nàng dán băng vệ sinh lên, cả khuôn mặt cũng đỏ như trứng tôm.

Quần bản, đương nhiên không thể thay ở đây, nàng cũng chỉ có thể ứng phó tạm rồi về phòng thay lại sau.

Chờ đến khi nàng run rẩy mặc quần xong đi ra, Chu Hân lại chỉ vào hông nàng cười lớn: "Mạt Mạt, nhìn em mặc quần kia? Thất lưng, ha ha!"

Tần Mạt cúi đầu, mới phát phát hiện khóa quần thì ổn, lại quên gài thắt lưng. Dây vải lủng lẳng trên người, đáng vẻ thật sự buồn cười.

Năm phút đồng hồ sau, Tần Mạt cuối cùng cầm theo một cái gói to, chân khập khiễng mở cửa phòng bệnh ra.

"Mạt Mạt!" Phương Triệt xông đến đầu tiên, vừa đỡ lấy hai vai nàng, đánh giá nàng trên dưới, "Bây giờ cô thế nào? Khỏe chưa? Đau bụng không? Chân thế nào?"

Tần Mạt phát hiện ra lần nữa, Phương Triệt quả là đứa trẻ tốt.

"Cậu đỡ tôi về phòng đi?" Nàng hơi nghiêng đầu, cười tí mắt nhìn Phương Triệt, duỗi tay phải ra chờ hắn đỡ,

Mặt mũi căng thẳng của Phương Triệt thoáng buông lỏng, lại hừ nhẹ nói: "Đỡ cô? Tôi không đỡ cô!" Nói xong, hắn bỗng đưa tay, lại ôm Tần Mạt lên

"Phương Triệt!" Tần Mạt hô nhỏ, vội vàng vùng vẫy, "Mau thả tôi xuống! Thả tôi xuống dưới! Cậu là đứa trẻ hư hỏng!"

"Tôi là đứa trẻ hư hỏng." Phương Triệt nói xong câu đó, liền mím chặt môi, sau đó đi nhanh ra ngoài phòng y tế.

Giọng Chu Hân nhàn nhã vang lên phía sau họ: "Mạt Mạt, Phương đồng học là học trưởng của em, chiều cố em là đúng. Em phải để cho cậu ấy giúp đỡ, nếu không mất cá chân của em sẽ không tốt đâu."

Tần Mạt cau mày, lại cảm thấy Chu Hân có điểm như đang châm chọc.

"A, Liễu Tích đâu?" Nàng giầy giụa không có kết quả, lại nghĩ đến tình trạng lúng túng của mình hiện tại, vội vàng nói sang chuyện khác, cũng đổi sự chú ý của mình.

"Tôi để em ấy đi trước rồi."

"Cậu để tôi xuống đây đi, bao nhiêu người nhìn thấy."

"Cứ để họ nhìn, cô không muốn roi như khối thịt chứ."

"Nhưng di Túc Quân sẽ không cho cậu vào phòng tôi."

"Để cô ấy nhìn chân cô, cô ấy sẽ cho phép. Nếu như cô ấy không đồng ý, thì bảo cô ấy chịu trách nhiệm vì để cô tàn phế."

"Tôi không tàn phế!"

"Không sao, cô có thể nói vậy."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 41: Buổi sáng

Khi đi đến cửa ký túc xá nữa, Phương Triệt vẫn để Tần Mạt xuống, tuy hẳn rất muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình đến toàn thế giới, nhưng tuổi bọn họ bây giờ không cho phép hẳn làm như thế.

Quan trọng nhất là, Tần Mạt nói: "Phương Triệt, nếu cậu không thả tôi xuống, tôi tình nguyện tàn phế!"

Môi Phương Triệt nhếch lên, thả Tần Mạt xuống cách cửa ký túc xá nữ hơn mười thước, dù là như vậy, cũng có một ít người dậy sớm thấy hẳn ôm Tần Mạt. May mà hai người không phải những người để ý cái nhìn của người khác, trực tiếp coi thường những người bình luận, Phương Triệt cẩn thận đỡ Tần Mạt đi đến cửa lớn.

Di Trần ngoài cười nhưng trong không cười ngăn cản hai người, đánh giá Phương Triệt trên dưới rồi nói: "Cậu học trò này, ký túc xá nữ cấm nam sinh vào."

Phương Triệt lại lộ ra biểu tình thành khẩn, khiêm tốn nhã nhặn mà nói: "Di Trần, chân Tần Mạt bị thương, đi đứng khó khăn. Phòng em ấy lại ở tầng năm, một mình đi còn khó hơn. Nhà em là nhà hàng xóm của Tần Mạt, các trưởng bối yêu cầu em ở trường phải chăm sóc em ấy thật tốt, đi xem có thể châm chước một chút hay không, để em đưa em ấy về phòng."

Sắc mặt Di Trần hơi giãn ra, diện mạo Phương Triệt tuần tú sáng sủa, thiếu niên như hắn, thành khẩn khiêm tốn nhã nhặn nói chuyện lại rộng, đúng là khiến người ta không cự tuyệt.

"Là vậy à." Di Trần do dự một chút, có chút hoài nghi nói, "Sáng sớm tỉnh mơ các em đi từ đâu đến đây?"

Phương Triệt lại rất kiên nhẫn tinh tế cẩn thận đáp: "Chúng em đi đọc sách ở Thấu Phong đình buổi sáng. Tần Mạt không cẩn thận bị trật chân. Vừa rồi bác sĩ Chu còn đưa cho em ấy giấy khám, đi nhìn xem." Hắn nó xong liền lấy giấy khám từ trong túi thuốc của Tần Mạt đưa cho Di Trần.

Di Trần cẩn thận xem quá, gương mặt cuối cùng lộ ra nụ cười, nhìn Phương Triệt bằng ánh mắt hiền hoà thân thiết, rất hiển nhiên, trong lòng bà đã sớm coi Phương Triệt là đứa trẻ ngoan.

"Vậy em đỡ bạn lên đi." Bà đưa giấy khám lại cho Phương Triệt, sau khi ghi lại tên Tần Mạt và Phương Triệt xong, còn mở cửa dẫn đường, cuối cùng còn dặn dò: "Khi lên lầu nhớ cẩn thận, đừng ở lại lâu, nhanh chóng xuống dưới!"

Phương Triệt gật đầu đáp lại, mãi cho đến khi hẳn đỡ Tần Mạt đi lên tầng hai, Tần Mạt mới như nhìn thấy người quen, kinh ngạc nói: "Phương Triệt, cậu lại có vẻ mặt này, tôi vốn còn lo lắng người như cậu sẽ giao tiếp thế nào. Không ngờ cậu mạch lạc rõ ràng, đầu óc rất tốt nhỉ."

"Chỉ có cô mới là đàn độn, tôi vốn rất thông minh." Về mặt Phương Triệt lại lạnh xuống, cái miệng khi nói mê toàn gọi tên Tần Mạt kia lại không nói gì, "Cô chưa nghe nói qua cảnh giới tối cao gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ sao? Sở dĩ cô cảm thấy tôi nói chuyện có vấn đề, thật ra là vì của cô có vấn đề, tôi tạm nhường cô, cũng đành phải khiến bản thân oan ức."

Tần Mạt nghiêng đầu, cũng chỉ nhìn thấy vẻ mặt hiền ngang lẫm liệt của Phương Triệt, giống như hấn quả nhiên vô cùng uất ức.

Thế là Tần Mạt giật mình, thì ra Phương Triệt mới là cao thủ tuyệt đỉnh mở to mắt nói dóc, độ dày da mặt của hấn, đã thoát khỏi phạm vi con người có thể lý giải rồi.

Phương Triệt ngẩng đầu lên, mắt híp lại, trong nháy mắt không thể giấu đi tâm tình phức tạp ở đáy lòng.

Sau khi lên tầng năm, hai người từ từ đi trên hành lang dài, có vài cô gái mặc quần áo không ngay ngắn mở cửa đi ra, vừa thấy Phương Triệt, đã sợ hãi quay vào trong, sau đó đóng cửa thật mạnh.

Tần Mạt ghen cười nói: "Phương Triệt, đi Trần phải cùng lên giám sát cậu mới được, xem đi, vừa rồi cậu nhìn thấy đã chiếm bao nhiêu tiện nghi rồi?"

Phương Triệt cúi đầu chớp mắt, thản nhiên nói: "Không cần đi ấy giám sát, có cô giám sát là đủ rồi."

"Tôi?" Tần Mạt cuối cùng không nhịn được cười nhẹ thành tiếng, nàng vốn muốn cười lớn, nhưng sợ làm phiền người khác, vẫn cố dè nén.

Nếu như để nàng giám sát Phương Triệt, thì ai đến giám sát nàng?

Nói ra, Tần Mạt mới là phần tử nguy hiểm nhất trong các nữ sinh ở đây.

Tuy hôm nay nàng mới nhận ra sự khác biệt rõ ràng giữa nam và nữ, cũng càng thêm hiểu tâm tư của các cô gái khác, nhưng nàng không dám cam đoan mình sẽ tiếp tục kiên trì được đến mức nào. Chưa động tâm cũng là vì chưa gặp được người chân chính như thế mà thôi, nếu thực sự có một nữ tử như thế, hoàn toàn khiến tim Tần Mạt đập rộn lên, bùng cháy tất cả nhiệt tình của mình, vậy thì, nàng có thể khắc chế để mình không đến gần sao?

Nàng chỉ dám cam đoan mình không chơi đùa nữa, nhưng nàng không dám cam đoan mình sẽ không động tâm.

Nếu như trò chơi vờn hoa bắt bướm là một loại trái khuấy, vậy thì, nếu như nàng trước sau không thay đổi được?

Tất cả tương lai Tần Mạt không thể dự liệu. Có lẽ có một ngày nàng sẽ nắm tay một người con gái đi đến tận cuối chân trời, bù đắp những tiếc nuối thâm tình kiếp này kiếp trước; có lẽ sau đó nàng vẫn chỉ có một mình, sự nghiệp là quan trọng, cô độc sống quãng đời còn lại; có lẽ, nàng sẽ quên hết mọi người, quên mất kiếp trước, dưới sự gặm nhấm của thời gian đi đến cuộc sống mà tất cả các nữ nhân bình thường đều phải trải qua.

Gió thu sớm mang theo hơi lạnh, bụng mơ hồ đau đớn cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng lúc này. Phương Triệt bên cạnh hơi thờ nhẹ, lại nhớ đến cây hồng cao cao có quả rơi xuống kia, khiến trong nháy mắt Tần Mạt lại hốt hoảng.

Mãi cho đến rất nhiều năm về sau, thỉnh thoảng nhớ lại khoảng thời gian suy nghĩ buông thả này, Tần Mạt mới hiểu, cái gì gọi là không thể dự liệu được.

Cửa phòng bị người ở trong mở ra, mà Vương Tử Dục. Nàng thấy Tần Mạt bên cạnh Phương Triệt, trong mắt hiện lên một tia phức tạp khó hiểu. Sau đó nàng nheo mắt lại, nhếch môi mỉm cười: "Mạt Mạt, sao cậu không gọi mình?"

Tần Mạt nhẹ chau mày, bỗng vươn tay đến chỗ Vương Tử Dục, bắt cảm lấy bàn tay mềm mại của nàng, cười khẽ nói: "Mình sợ cậu ngủ không đủ, cố ý không gọi cậu."

"Mạt Mạt?" Phía sau Vương Tử Dục lại vang lên tiếng ngái ngủ của Trần Yến San, "Cậu đi đâu?"

"Tối nơi rồi." Tần Mạt quay đầu lại đối mặt với Phương Triệt, ra hiệu với hấn, "Đàn độn, cậu còn không đi?"

Khi Phương Triệt thấy Vương Tử Dục, sắc mặt vốn có chút kỳ quái lặng lẽ. Giờ phút này nghe Tần Mạt nói như vậy, hấn cười một cái, sau đó khẽ gạt đầu, buông tay đỡ Tần Mạt ra, không nói một lời, xoay người rời đi.

Vương Tử Dục đỡ lấy Tần Mạt, sắc mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng, nàng lườm cái chân bị thương của Tần Mạt, nhú mày hỏi: "Sao thế?"

"Bị trẹo, không sao." Tần Mạt ngồi lại trên giường, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay Vương Tử Dục, "Bạn thì cậu đi đi, hôm nay mình xin nghỉ. Đúng rồi, giúp mình nộp đơn xin nghỉ cho thầy giáo." Nàng nói xong lấy đơn bệnh của Chu Hân viết ra.

Vương Tử Dục gạt đầu cầm lấy, run rẩy trong khoảnh khắc, rồi bỗng cúi người đến bên tai Tần Mạt, nhẹ nhàng hỏi: "Người vừa rồi, là bạn trai cậu?" Khi nàng nói chuyện nhẹ thờ, như lan như hương, đôi môi mềm mại không biết là có ý hay là vô tình, lại như lông vũ chạm qua vành tai Tần Mạt, khiến mặt nàng đỏ ửng.

Tần Mạt rung động trong lòng, bỗng nâng tay chạm vào cái cổ thon dài xinh xắn của Vương Tử Dục, ngược lại còn áp vào bên tai nàng, gần như ní non hỏi lại: "Đúng thì sao? Không đúng thì sao?" Âm cuối uyển chuyển, gương mặt Tần Mạt hơi nghiêng, đôi môi lại xẹt qua mặt Vương Tử Dục.

"Nếu như đúng... cậu sẽ rất nguy hiểm." Vương Tử Dục lộ ra vẻ lạnh lùng mỉa mai trong tiếng nói nhỏ, "Nếu như không đúng, cậu càng nguy hiểm..."

Trong lòng Tần Mạt như có trăng lạnh, mang theo dây đàn, sau đó nhẹ nhàng bị kích thích.

Nàng tự nói dưới đáy lòng: "Là cậu muốn trêu chọc tôi trước, là cậu tự nhảy vào trước, chớ có trách tôi."

Tay kia của Tần Mạt bỗng nâng lên, lòng bàn tay như tờ khê vuốt qua đôi môi Vương Tử Dục.

"Cậu..."

Vương Tử Dục bỗng lui về phía sau, sắc mặt trầm xuống.

Khóe mắt Tần Mạt ngược lên, cằm ngẩng cao, một tay nàng tự nhiên thu về, sau đó chống lên giường, thân thể nửa nghiêng, tư thái này, thật là nói không ra phong lưu thanh thản.

Mỉ mắt Vương Tử Dục rũ xuống, vừa cất tờ giấy khám của Tần Mạt đi, bước chân đã di chuyển, duyên dáng ra khỏi phòng ngủ.

Tần Mạt nhìn theo nàng rồi đi, bỗng mím môi cười.

"Mạt Mạt!" Trần Yến San vừa mới tắm rửa xong, nàng vỗ gương mặt ướt nước của mình, nhảy cẫng ngồi vào bên cạnh Tần Mạt, nghiêng đầu hỏi nàng, "Các cậu vừa làm gì đấy?"

"Thì thăm" Tần Mạt nháy mắt mấy cái với Trần Yến San, cười đến thập phần thần bí.

"Có cái gì mà thì thăm?" Mắt Trần Yến San tròn to.

Tần Mạt đưa tay vỗ lên trán nàng, cười mắng: "Thật là dần dần! Đã là thì thăm, sao có thể tùy tiện nói ra?"

"A..." Trần Yến San ôm trán, mặt đầy oan ức, "Mạt Mạt cậu thật xấu!"

Một tay Tần Mạt ôm bụng, thân thể run rẩy. Tiếng cười khoan khoái bật ra từ trong cổ họng nàng.

"Vừa rồi mình nhìn thấy Phương Triệt?" Trần Yến San nghi hoặc, "Mạt Mạt, vừa rồi Phương Triệt ở ngoài à?"

Tần Mạt cười gật đầu nói: "Đúng vậy, xem ra ánh mắt San San của chúng ta thật không tệ nhỉ."

Trần Yến San bĩu môi, mắt hững hờ, "Mạt Mạt, sao Phương Triệt không hỏi thăm cho mình? Cuối cùng cậu đưa cho anh ấy chưa? Còn nữa, vừa rồi không phải anh ấy đến cửa phòng chúng mình à, sau cậu không gọi mình ra?"

Tần Mạt ngẩn người, trong giây lát nhớ lại chuyện thư tình, nhất thời cũng không biết đáp thế nào.

Phương Triệt không đáp lại, cũng không hỏi thăm, tự nhiên là không đồng ý. Chuyện cự tuyệt tình yêu này, đương nhiên là dùng im lặng và uyển chuyển để đáp lại. Cho nên bằng đi một thời gian, Tần Mạt hoàn toàn quên việc này, mà theo nàng thấy, cô bé này đáng trao quyết tâm, còn Phương Triệt thì tỏ vẻ trầm mặc, nàng cũng không muốn tiếp tục đề ý.

Nàng tuyệt đối không nghĩ đến, thời gian dài như vậy, Trần Yến San vẫn còn nhớ chuyện thư tình, còn đang chờ Phương Triệt có câu trả lời thuyết phục.

"Mạt Mạt?" Đôi mắt đen láy của Trần Yến San nhìn chăm chăm Tần Mạt, trong đôi mắt phản chiếu hình Tần Mạt, là vô cùng mong đợi.

Tần Mạt hóa thành hư ảo dưới đôi mắt này, môi nàng cong cong, lại cong cong, cuối cùng thì phun ra một câu tối nghĩa: "Cậu ta chẳng nói gì cả, mình... Ngày mai sẽ giúp cậu hẹn cậu ta, để cậu ta giáp mặt nói cho cậu."

Mắt Trần Yến San sáng ngời rồi lại âm trầm trong nháy mắt, khóe mắt bắt đầu ướt át, nàng nghẹn ngào hít hít cái mũi: "Mạt Mạt, cậu đồng ý với mình lâu như thế. Cậu vẫn không hỏi sao? Có phải cậu... Cho nên..."

Tần Mạt cười miễn cưỡng, an ủi: "Cậu ta là người bí ẩn, rất ít khi chủ động nói cái gì, mình thấy cậu ta không lên tiếng, cho nên mới không hỏi. Ừ... ngày mai mình nhất định sẽ gọi cậu ta giáp mặt nói với cậu."

Trong lòng nàng mơ hồ có chút hối hận, chuyện này liên quan đến tình cảm, nàng vốn không nên nhúng tay vào. Kết quả uyên ương, từ xưa vẫn là một lỗi lầm lớn. Trần Yến San và Phương Triệt nếu như tất cả có thể đều vui vẻ thì không sao, nếu như bọn họ không thể đến cùng nhau, vậy thì ai sẽ bị tổn thương, Tần Mạt lại cảm thấy áy náy.

"San San

"Mình đi học đây!" Trần Yến San quay đầu, kéo Lữ Lâm và Vũ Hồng chạy ra ngoài cửa.

Khương Phụng kéo tay Trần Song Song, khẽ hừ, hai người đi qua Tần Mạt, cũng ra cửa.

Cho đến khi trong phòng ngủ chỉ còn lại mình Tần Mạt, nàng mới khập khiễng cẩn thận đóng cửa phòng lại, sau đó tìm quần áo tắm rửa.

May mà hôm nay nàng mặc quần bò, cho nên ngoài quần không có vết gì. Nàng không muốn để nhiều người biết rõ việc này, nàng đỡ xấu hổ hơn.

Chờ khi thu dọn xong, Tần Mạt nằm lên giường nghỉ ngơi. Bụng nàng lại đau, nhưng so với lúc trước thì đỡ hơn nhiều, nàng đắp chăn lại, nghĩ ngợi linh tinh một lúc, sau đầu lại bối rối, người lại mơ hồ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, một trận đập cửa dồn dập đưa nàng tỉnh lại.

Tần Mạt ôm ngực ngồi dậy từ trên giường, tiếng đập cửa ngày càng nhanh, càng khiến nàng inh tai như ốc, vội vàng hô to: "Đừng gõ nữa!"

Tiếng đập cửa tạm dừng.

Còn mang theo vài phần oán hận bị người ta quấy rầy, Tần Mạt mơ mơ màng màng nhấc chân đi đến cạnh cửa, sau đó mở cửa ra, nói nhỏ: "Gì mà gấp như thế, thật không có phép tắc!"

Đang nói, cho đến khi Tần Mạt thu giọng nói lại, mới ngẩng đầu nhìn rõ người đứng ngoài cửa là Phương Triệt. Gương mặt hắn như còn sót lại nôn nóng và kinh ngạc, khi Tần Mạt vừa thấy, cũng

Phương Triệt thở phào một hơi, cánh tay ôm lấy hai vai Tần Mạt, đưa nàng vào trong phòng ngủ.

"Còn có thể dạy dỗ người khác, xem ra tinh thần cô cũng không tệ." Trong giọng nói Phương Triệt lộ ra vài phần cười nhạo, hắn đỡ Tần Mạt ngồi xuống giường, sau đó mới đặt món đồ trong tay lên mặt đất. Đó là một hộp giấy chuyển phát nhanh hình chữ nhật, và một chiếc cặp lông.

"Cậu..." Đầu đón trong đầu Tần Mạt vẫn chưa tan, người lại đỡ đỡ hơn bình thường, "Tại sao lại đến?"

Phương Triệt thấy đáng vẻ ngốc nga ngốc ngếch của nàng, nhin không được liền đưa tay lên trán nàng.

"Cậu định làm gì?" Tần Mạt ngồi mềm nhũn trên giường, người lại nghiêng vào bên trong. Nàng thấy người đến là Phương Triệt, oán khí tự nhiên tiêu tan, đáy lòng mang theo vài phần an tâm, con buồn ngủ lại dâng lên.

Phương Triệt vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tần Mạt, kéo cả thân thể nàng lại, giúp nàng tìm được một cái vị trí thoải mái để nàng dựa vào.

"Làm sao lại mệt rũ rời như thế? Hay là bị cảm?" Phương Triệt lo lắng nói nhỏ, trong lời nói có dịu dàng vô hạn mà chính hắn cũng không phát hiện ra. Tay hắn lại đặt lên trán Tần Mạt, trong lúc vô tình, cảm xúc ấm áp mềm mại kia khiến lòng bàn tay hắn lưu luyến, khẽ vuốt qua lại, chậm chạp không chịu rời đi.

"Đêm qua không ngủ ngon, tự nhiên mệt mỏi." Tần Mạt mơ hồ nói, cảm thấy không tự nhiên, "Tôi muốn đi ngủ, ừm, tránh ra tránh ra; tôi ngủ..."

Phương Triệt thờ dài một tiếng, khẽ vuốt mái tóc mềm mại của nàng, dịu dàng dỗ dành nói: "Mạt Mạt nghe lời, ăn gì trước đã, ấm bụng rồi ngủ tiếp, nếu đói bụng mà đi ngủ, sẽ rất khó chịu."

Tần Mạt đẩy hắn ra, sốt ruột lắm bèn: "Đừng phiền nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 42: Đường ngọc

Qua trung thu, tiết trời se lạnh.

Trong không khí đầy hơi lạnh, Tần Mạt không nhịn được hắt xì một cái, Phương Triệt lại nhìn thấy buồn cười, đưa tay bóp cái mũi nàng, thấp giọng đe dọa: "Ngu ngốc! Còn dám không ăn uống đã đi ngủ không?"

Tần Mạt vội vàng đẩy tay hắn ra, vừa đoạt lấy cái cặp lông trong tay hắn kia, sau đó cầm lấy thìa, cái miệng nhỏ húp cháo bên trong. Lễ giáo gia tộc của nàng đã ngấm vào trong máu, ngay cả khi như đầu chỉ muốn ngủ, dù cho thân thể mình có cảm giác thật khó chịu, động tác húp cháo của nàng lại càng có vẻ bình tĩnh nhấc tao nhả.

Phương Triệt chưa từng thấy Tần Mạt như thế, trong nháy mắt, hắn hốt hoảng cảm thấy cô bé này cách hắn thật xa

Nàng không chỉ là một cô bé gặp trên đường nhỏ vì một cái kẹo đường mà tức giận, nàng cũng không phải là một cô gái ngốc vì một chú chó nhỏ mà lao qua đường, nàng càng không phải là một cô gái bị ánh chiều tà nhuộm đỏ nửa gương mặt trên núi hôm đó. Khi yên tĩnh, nàng cười nói hắn là "đa khi", thế là trong đáy lòng Phương Triệt, lại có cảm giác ấm áp.

Mọi người đều nói tính Phương Triệt kỳ lạ, nhưng khi đối mặt với người này, ai biết tâm tư thật sự của hắn là gì?

Hắn bỗng thờ dài, kiên nhẫn chờ Tần Mạt húp xong cháo, sau đó lấy cặp lông ra, hỏi nàng muốn nằm xuống không.

"Đương nhiên muốn, đây không phải nói nhầm sao!" Tần Mạt cười khanh khách, ánh mắt mơ màng, sau đó nghiêng vào người Phuong Triệt.

Một tay vỗ vào mép giường, cao giọng xướng lên, làn điệu tao nhã phóng khoáng, giống như dùng vần thơ để giải toả nỗi buồn: "Bỉ thử li li, bỉ tắc chi miêu. Hành mại mĩ mĩ, trung tâm điều điều. Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu. Du du thương thiên, thứ hà nhân tai!"

Tay Phuong Triệt khẽ động một chút, hấn gương mặt, ánh mắt lạnh như nước băng, xa xa trong đó, không biết đã chảy đến nơi nào.

"Người hiểu ta biết ta âu sâu, người không hiểu bảo còn mong chi. Trời xanh thăm thẳm, thế sự do ai!"[51] Tần Mạt hát xong, lại nâng người lên, cười lém, "Phuong huynh, tôi muốn đập ca[52] uống trà[53], không biết có thể cùng tôi chăng!"

Phuong Triệt than nhẹ một tiếng, nâng tay vỗ vỗ vai Tần Mạt, dịu dàng nói: "Cô ngủ đi."

Tần Mạt đưa tay dụi mắt, chui vào trong chăn, sau đó cúi đầu cười, lại cực kỳ biết điều nhắm mắt lại, không lâu đã ngủ thật say.

Cửa phòng ngủ đóng hờ, ánh mặt trời từ cửa xuyên vào, chiếu lên mặt Phuong Triệt, lông mày thẳng như kiếm. Hấn ngồi trong yên tĩnh, thật lâu sau, ánh mắt mới quay trở lại, chuẩn bị đứng dậy.

Cảm xúc ấm áp truyền đến từ tay, tay Phuong Triệt khẽ cử động, tay Tần Mạt lại vận xuống. Trong lúc ngủ mơ, nàng cũng không biết đã cầm lấy tay Phuong Triệt từ lúc nào, càng ngủ sâu, càng không chịu buông ra.

"Mạt Mạt..." Hấn gọi một tiếng, mềm nhẹ mà vui mừng, lại không dám tin.

Cánh tay phải Tần Mạt lộ ra ngoài chăn, ồng tay áo che đến cổ tay nàng, để hở một bàn tay trắng mịn. Chẳng biết từ lúc nào, nàng đã trắng hơn trước rất nhiều. Tay kia của Phuong Triệt nắm lấy tay nàng, trước là khẽ vuốt, sau đó dừng lại. Gương mặt hấn hiện lên nét do dự, sau một lát, cuối cùng cắn thẹn dùng lực, vô cùng miễn cưỡng rút ra khỏi tay nàng.

Giờ chần lén, Phuong Triệt để tay Tần Mạt lại vào trong, lại giúp nàng đắp chăn lại, sau đó nhìn nàng ngủ đến hồi lâu.

Sắc trời càng sáng, sương sớm tan đi, ánh mặt trời mang theo tầng mây rực rỡ, ánh sáng đùa giỡn, chiếu lên gương mặt Tần Mạt, ngay cả lông tơ rất nhỏ cũng giãn ra.

Mặt Phuong Triệt cũng dần dần giãn ra, băng lạnh tan dần, con mắt đen trong suốt như suối nước đầu nguồn.

"Vĩnh Sương..." Trong lúc ngủ môi khẽ động, phun ra một cái tên xa lạ. Phuong Triệt chỉ nghe thấy nàng cúi đầu hát một điệu kỳ lạ: "Mạc sắc thu thanh sương như vụ, khước túc nga mi bả thanh ti, nhất cục thủy nguyệt, bán điều thất huyền, tâm tự nghiệp hóa....."[54]

"Mạt Mạt?"

Tần Mạt không nghe thấy tiếng gọi của Phuong Triệt, khóe mắt đóng chặt của nàng bỗng trào ra một giọt nước trong suốt, sau đó châu lệ tràn ra, từng giọt từng giọt không ngừng lăn dài, lại chảy xuống tóc mai hai bên.

Văn hà vi vũ, tân diệp ngưng lộ. *(Mưa nhỏ chiều tà, sương đọng trên lá)*

Phuong Triệt khẽ nâng cánh tay, lại từ từ hạ xuống trước mắt nàng, lau đi nước mắt cho nàng.

Vì sao nàng rơi lệ?

Phuong Triệt không có đáp án, hấn không thể nào đoán ra Vĩnh Sương là người phương nào mà lại khiến Tần Mạt rơi lệ như suối trong mộng đến vậy.

Tình xưa đã thành hồi ức, một thuở yêu thương đã mất rồi.

Phuong Triệt không biết, Tần Mạt thì có thể biết được chăng?

Vĩnh Sương Vĩnh Sương, chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng không biết nhớ nhưng này đến cuối cùng là cái gì...

Tay đầy nước mắt, Phuong Triệt nhìn đồng hồ, rốt cục đứng dậy, đi đến cạnh

Nhìn lại, sau đó mở cửa, rời đi.

Thời gian tiếp theo trôi qua trong yên lặng, Tần Mạt ngủ hồi lâu, tỉnh lại thấy tinh thần sáng khoái. Mà sắc trời ngoài cửa sổ đã tối, đã đến giờ tự học buổi tối.

Tần Mạt nhớ mang máng Phuong Triệt đã quay lại buổi sáng, vì tâm tình nàng sáng nay không tốt, lại thêm đau đầu mơ màng, giống như hồ đồ đến ba năm chưa tỉnh. Sau đó mới nói những lời khó hiểu, làm ra vài chuyện điên rồ.

"Hồng rồi..." Tần Mạt cười khò vỗ trán một cái, trong đầu cảm thấy xấu hổ đến cực điểm, "Áo trong áo ngoài đều biến đâu cả! Không lẽ đã để tên nhóc xấu xa kia nhìn thấy..."

Buồn bực mở chăn sang một bên, Tần Mạt đứng dậy rửa mặt, sắp xếp lại một hồi, sau đó ôm cái bụng sôi đi đến nhà ăn. May mà lúc này phần lớn học sinh lên lớp tự học, nàng đỡ phải xếp hàng khổ cực, sau khi mua một tô mì ăn hết, mang theo tâm tình gần như thấy chết cũng không sồn lòng đi đến tiệm bách hóa.

Vì sao lại là thấy chết cũng không sồn lòng? Chuyện này rất dễ giải thích, vì đây là lần đầu tiên Tần Mạt đi mua đồ tư mật của phụ nữ này.

Vội vội vàng vàng lấy bừa một gói băng vệ sinh, tay chân luống cuống đi tính tiền, sau đó nàng cầm theo một túi to màu đen, dùng tư thế chạy trốn, chạy thẳng về phòng.

Sau khi quay lại phòng, Tần Mạt thở dài nhẹ nhõm, lúc này mới vui mừng nhận ra bụng mình không còn đau nữa. Nàng mở rương hành lý ở dưới sàn ra, sau đó mới lấy giấy gói băng vệ sinh cẩn thận vào trong. Hành động giấu giếm này thật ra có hơi quá, nhưng Tần Mạt không thể không chế được ngượng ngùng của mình, dường như, chẳng chút nghĩ ngợi gì, nàng đã dùng đến chiêu “giấu”.

Giấu xong xuôi, đóng rương lại, Tần Mạt cuối cùng mới trở lại bên giường xem thùng giấy kia. Trên thùng giấy có chữ "Bưu điện Trung Quốc", trên đơn viết "người nhận Tần Mạt", mà người gửi là Kiều Từ Huyền.

"Chẳng lẽ là Phương Triệt thấy mình có đồ gửi, cho nên lấy hộ mình?" Tần Mạt cẩn thận nghĩ, mới nhớ ra sáng nay Phương Triệt có mang đến một gói đồ. "Quái lạ, Kiều Từ Huyền sao lại gửi đồ cho mình?"

Mang theo kinh ngạc và tò mò, Tần Mạt mở gói đồ ra, từ bên trong lấy ra một hộp gấm vàng cao hai tấc, rộng một tấc. Màu hộp hơi cổ, mang theo hoa văn truyền thống, thoát nhìn vô cùng tinh xảo.

Tần Mạt mở nút hộp ra, liền thấy món đồ bên trong.

Liếc mắt một cái, nàng liền nhận ra ấn thạch màu vàng này làm bằng đường ngọc. Con dấu này điêu khắc thật độc đáo tinh tế, Tần Mạt lấy ra cẩn thận quan sát, chỉ thấy ánh vàng mặt chuyển động, thật sự là nói không hết hạnh phúc. Đây là con ấn tốt, trên con dấu khắc hình bông súng, trên đó còn khắc hai chữ theo phong cách thời Ngụy[55]: "Hoài hư."

Tần Mạt thả con dấu lại hộp gấm, trong lòng lại chẳng hề cao hứng, chỉ thầm suy tư dụng ý của Kiều Từ Huyền.

Điều ước thể khẳng định là, Tần Mạt tuyệt không tin Kiều Từ Huyền chỉ đơn thuần thấy nàng không có con dấu, nên gửi cho nàng một chiếc.

Đường ngọc cũng không phải là loại ngọc trân quý nhất, trong các loại ngọc, đường ngọc chỉ có thể xem là một loại ngọc hạng nhì. Đường nhiên, hạng nhì này chỉ là so với loại ngọc trân quý nhất. Trên thực tế, đường ngọc thượng đẳng thường được tôn xưng Ngọc trung tân nương, ngọt ngào sáng lấp lánh, thanh nhã động lòng người.

Muốn nói lời ngọt ngào, không có một loại ngọc có thể so được với đường ngọc.

Có rất ít người dùng đường ngọc làm con dấu, cũng có rất ít người khắc hoa sen trên con dấu. Đường ngọc càng thích hợp để làm vòng tay, nếu nam tử lấy vòng tay đường ngọc làm tín vật tặng nữ tử, đó là lời thề tình yêu ngọt ngào nhất.

"Đây là tỏ tình?" Tần Mạt cau mày, không thể tin.

Nàng chỉ gặp Kiều Từ Huyền có một lần mà thôi, dù có tặng họa, cũng không coi là gì. Huống chi tướng mạo Kiều Từ Huyền phong nhã như vậy, mà nói từ về ngoài, Tần Mạt không hề thu hút.

Tần Mạt liếc mắt một cái liền nhận định, Kiều Từ Huyền là một người tâm tư phức tạp, theo trong họa của hắn cũng có thể thấy được, tâm tư hắn trăm xoay ngàn chuyển, tuyệt không thể dễ dàng để lộ tình cảm thật.

"Đường ngọc, hoài hư, hoa súng, hoa sen, sen... Vì sao là sen? Táp táp đông phong té vũ lai, phù dung đường ngoại hữu khinh lời. Xuân tâm mặc cộng hoa tranh phát, nhất thốn tương tư nhất thốn hồi.[56] Tần Mạt càng nghĩ càng cảm thấy rõ sự bày tỏ tương tư ám chỉ này, cái gọi là sen, đường (trong đường ngọc), hư (trong hoài hư)... Không phải tương tư sao?

Nhưng cái tương tư này quá hoang đường. Kiều Từ Huyền không gửi chữ, chỉ gửi ấn đường ngọc bông súng này, càng không phải hoang đường hơn?

"Con người khó hiểu!" Nghĩ nửa ngày nghĩ không ra kết quả, Tần Mạt cũng chỉ có thể cất hộp gấm và đường ngọc kia vào ngăn tủ. Con dấu này khắc rất đẹp, có chứa ký hiệu của nàng, cũng không cần phải trả lại.

Nhưng dù Kiều Từ Huyền có dụng ý gì, nếu hắn không nói, Tần Mạt cũng lười đoán, không lo nữa.

Sau giờ tự học tối, các cô gái phòng 506 lục đục ra về, thế là phòng lại náo nhiệt lên.

Trần Yến San nhớ mãi không quên việc hẹn với Phương Triệt, lại hỏi Tần Mạt có nói với Phương Triệt chưa.

"Bây giờ mình đi." Tần Mạt bị nàng hỏi miết, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Q.2 - Chương 43: Đường gấp khúc

Sân trường trước giờ tắt đèn không náo nhiệt lắm, dù sao đây cũng là thời gian trọng điểm, phần lớn học sinh ở đây đều ưu tiên cho nghiệp học, người lúc này còn lảng vảng ở bên ngoài là vô cùng Tàn Mạt kéo cái chân bị thương đi khắp khiêng, sau khi đến cửa ký túc xá nam, mới phát hiện mình không biết làm thế nào để tìm Phương Triệt. Nàng mở mắt nhìn đèn đuốc sáng trưng ở ba tầng nhà, trong lúc hoảng hốt liền cảm thấy bóng dáng Phương Triệt như dốc núi tuyết dần dần chôn vùi trong ánh đèn, không thể chạm đến.

Cuối cùng thì hần cũng phải đi xa, giống như Tàn Văn Đình, giống như Tô Thúc, giống như Vĩnh Sương, giống như Tàn Phù ngàn năm trước.

Tàn Mạt cúi đầu, đáy lòng lại dâng lên một nỗi chua xót, đòi người có thể đến bao lâu?

Một giọng nói ngà ngón cắt ngang suy nghĩ của Tàn Mạt.

"Cô là Tàn Mạt?" Người đến khẽ kéo dài âm cuối, hỏi như thế. Câu hỏi này, ý tứ hàm xúc.

Tàn Mạt nhú mày, mở mắt nhìn lại, liền thấy một thiếu niên cao lớn mà xa lạ đứng trước mặt. Người này cao một mét tám, người gầy gò cao ngất, nhưng thể đứng phóng khoáng, mái tóc ngắn rối tung và ngũ quan khắc sâu càng tạo cho hần một dáng vẻ cuồng vọng hết sức hoang dại. Thoạt nhìn hần chỉ mười sáu mười bảy tuổi, đôi môi hơi dày, nhếch nhẹ, cảm giác đầu tiên cho người khác chính là ngang bướng.

"Tôi là Tàn Mạt." Tàn Mạt nhẹ gật đầu, không hề đổi giọng.

"Tôi là Lôi Tĩnh An." Thiếu niên tự giới thiệu dùng ánh mắt miệt thị từ trên cao nhìn xuống Tàn Mạt, "Quả nhiên là con bé xấu xí, cô nghe cho kỹ, về sau cách xa Vương Tử Dục ra!" Nói dứt lời, hần lại hừ nhẹ một tiếng, sau đó quay đầu, nghênh ngang mà đi. Dáng vẻ không coi ai ra gì, giống như cả ông trời cũng phải nghe theo hần.

Tàn Mạt lắc đầu bật cười, cái người tự cho mình là to kia, có lẽ, là người theo đuổi Vương Tử Dục?

"Vương Tử Dục?" Tàn Mạt cười đầy ẩn ý, "Bây giờ vẫn còn sớm, nhưng cậu ta tự nguyện ngã vào, mình cần gì phải quan tâm đến người khác?"

Ánh mắt Tàn Mạt tuần tra trước ký túc xá nam, cuối cùng nhìn thấy một người quen, nàng vội vàng gọi từng chữ: "Tào Trí Thụ!"

Tào Trí Thụ là học trưởng đã giúp Tàn Mạt báo danh hôm khai giảng, tuy sau đó vì Phương Triệt xuất hiện nên hần đi trước, nhưng người này mới nhìn có vẻ ngại ngùng câu nệ, ấn tượng đầu tiên với người khác quả là không sai.

"Em là..." Tào Trí Thụ sững sờ một chút, lập tức cười nói: "Em là Tàn Mạt, vừa rồi hơi tối, nhìn không ra. Thật có lỗi, em có chuyện gì à?"

Tàn Mạt cẩn thận nhìn kỹ, chỉ một câu này đã nghe ra dưới sự xấu hổ ngại ngùng kia là lãnh đạm xa cách.

"Em có chuyện nhỏ muốn nhờ học trưởng giúp, không rõ có làm phiền hay không?" Thế thì Tàn Mạt cũng ngại ngùng cười cười, khi người Trung Quốc gặp gỡ tình hoa chính là ở chỗ đôi bên khách khí lịch sự, nàng tự nhiên am hiểu đạo lý này.

Dưới lớp kính thật dày, Tàn Mạt không nhìn rõ ánh mắt Tào Trí Thụ dao động, chỉ thấy hần khẽ mỉm cười, lại rất khách khí mà nói: "Không đâu, giúp học muội là đúng, em có chuyện gì, cần khả năng cho phép, nhất định sẽ giúp hết mình."

Lời này nghe thật có ý, "chỉ cần khả năng cho phép", cũng có thể hiểu là "hầu như không có khả năng, như vậy thật xin lỗi..." Tàn Mạt nghe mà buồn cười, cũng không rảnh tiếp tục ngôn ngữ nghệ thuật với hần, hỏi thẳng: "Tào học trưởng, anh có quen Phương Triệt học trưởng không, giúp em gọi cậu ta ra đây? Cảm ơn anh trước."

Cảm ơn trước, Tào Trí Thụ tự nhiên sẽ không thể không giúp cái chuyện nhỏ này.

Đợi khoảng năm phút sau, Phương Triệt bước nhanh ra từ cổng sắt ký túc xá, hần tiếp tục nghiêm mặt, chỉ là giữa lông mày lại có điểm mừng rỡ, hoặc là hần nhìn mềm dịu hơn bình thường rất nhiều.

"Muộn như thế, sao lại ra đây?" Nhưng hần mới mở miệng đã không phải chuyện tốt rồi, khi nói xong lại giữ chặt tay Tàn Mạt, lại hỏi: "Chân đau tốt hơn chưa? Có hay bôi thuốc không?"

Tàn Mạt bật cười: "Tiểu Phương đồng học, cậu đôi nghề đi làm bà thím được đấy?"

Phương Triệt buông tay nàng ra, mặt hơi nghiêng, ho nhẹ nói: "Tìm tôi có chuyện gì? Nếu như cô muốn lấy thân báo đáp, tôi thấy còn hơi sớm."

Tần Mạt không nhìn được cười, hai vai rung rung, vừa cười vừa nói: "Không ngờ cậu còn có khả năng hài hước trời cho nhỉ! Ha ha, Phương Triệt, suy nghĩ của cậu có thể như người bình thường được không!"

Phương Triệt lại quay mặt lại, khẽ cười cười, nhưng không đáp lời

"Tôi đến hỏi cậu mai có rảnh không" ngừng cười, Tần Mạt nói thẳng mục đích.

"Cô muốn tôi làm gì?" Giọng Phương Triệt dịu lại, "Tôi lúc nào chẳng rảnh."

"Không được trốn học!" Tần Mạt không suy nghĩ đã trừng mắt với hắn một cái, sau đó cười, "Đa khi như cậu rất được hoan nghênh, thư của Trần Yến San chắc cậu còn nhớ? Bạn ấy muốn hẹn cậu."

Dưới ánh đèn mờ mờ, gió đêm vốn hây hây thổi bỗng thành bão tố, sắc mặt Phương Triệt lạnh lại, sau đó im lặng thật lâu.

Tuy hắn không nói gì, nhưng Tần Mạt lại không hiểu tại sao hắn bỗng phần nộ và bị thương. Trong gió đêm, phần nộ bị thương này như rơi vào một cái giếng sâu không đáy, trôi giạt từ từ, không có điểm dừng.

"Phương..."

Phương Triệt bỗng nâng tay nhẹ vuốt qua khóe mắt Tần Mạt, sau đó thản nhiên nói: "Sau bữa tối ngày mai, tôi ở sân bóng chờ các cô."

Nói dứt lời, hắn cho hai tay vào trong túi quần, mỉm cười nói: "Cô về đi, cẩn thận cái chân bị thương." Xoay người xong, hắn rời đi. Tần Mạt nghi ngờ nhìn hắn một cái, lại nhìn đồng hồ trên tay, giờ tắt đèn sắp đến, cũng không nghĩ nhiều nữa, vội vàng tăng tốc chạy về ký túc xá nữ.

Đấu tranh với đau đớn ở mắt cá chân, cho đến khi Tần Mạt trở về phòng, toàn thân đổ đầy mồ hôi. Nàng báo với Trần Yến San trước, sau đó vào phòng vệ sinh rửa mặt. Khi đi ra, đèn phòng đã tắt, s đó từng người đi ngủ, im lặng không nói.

Ngày hôm sau rời giường, cái chân bị thương của Tần Mạt đã đỡ hơn rất nhiều, bụng cũng chỉ hơi đau, chịu đựng một chút thì không sao. Sau cơn đau đớn ngày hôm qua, hôm nay tâm tình nàng càng bình tĩnh, về sau này bị mỗi tháng còn vài chục năm nữa, nếu như mỗi lần nàng đều như chết đi sống lại, thì đúng là không muốn sống nữa.

Lỗ Tùng ngồi xuống chỗ mình, thấy Tần Mạt đến ngồi cạnh, hắn vừa nhường đường vừa ử rử cúi đầu, vẻ mặt đáng thương như con chó nhỏ bị vút bỏ.

Tần Mạt không để ý đến hắn, ngồi xuống chỗ bên cạnh bắt đầu làm bài, sau đó lên lớp nghe giảng, tan học nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau bữa tối Tần Mạt cũng không đi cùng Trần Yến San, tuy Phương Triệt nói chờ các cô, nhưng về việc này, Tần Mạt tự nhiên biết mình không nên xen vào, làm người gây trở ngại.

Không biết vì sao, trong lòng lại hơi chua.

Sau giờ tự học buổi tối, Trần Yến San đi vào phòng học, dù ai liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra hai má nàng ửng đỏ, sắc thái sáng rạng rỡ. Trong hai mắt, là làn nước xuân trong suốt mềm mại.

"Cậu ta đạt được ước muốn rồi?" Tần Mạt thì thầm, ánh nắng chiều thoáng hiện qua, cuốn theo tịch mịch phiền muộn xung quanh nàng. Thế là nàng nhắm mắt lại, ghi lên giấy nháp hai chữ "Phương Triệt", sau đó gạch xoẹt qua cái tên này, nàng lật giấy, lại mở to mắt.

Tần Mạt, đây là gốc thật, hay là gốc

Khóa tường yêu nguyệt thảo y thâm. Văn hà trảm, tiểu thủy sân? Thị tử cao cao, sầm đoan hảo thiết nhân. Hầu nhân chiết chi mạng giải ý, sơn bất ngữ, dạ lan chân.

Nửa khuyết 《Giang Thành tử》, Phương Triệt, cuối cùng cậu không đối được rồi.

Những ngày tiếp theo bình thản như nước, Tần Mạt vui đầu vào học tập, chỉ khi có vấn đề thì đi hỏi thầy giáo. Phương Triệt như mất tích, Trần Yến San rời khỏi đội ngũ của nàng và Lữ Lâm, thường xuyên về ký túc xá rất muộn. Ngụy Tông Thần học hành không tệ, thường trao đổi cùng Tần Mạt, Khương Nhụy giỏi tiếng Anh kinh người, ở phương diện này, nàng giúp Tần Mạt khá nhiều.

"Ban huấn luyện ngâm vịnh" chưa bắt đầu đã chết yểu cuối cùng không ai nhắc đến nữa, hội học sinh và các câu lạc bộ đoàn thể xã hội bắt đầu giống trống khua chiêng tuyển nhận thành viên mới, Lỗ Tùng vào câu lạc bộ thể dục, Ngụy Tông Thần và Khương Nhụy cùng vào câu lạc bộ học tập.

Lữ Lâm đề nghị Tần Mạt nộp đơn vào câu lạc bộ phát thanh, nhưng Tần Mạt không hứng thú với việc này, chỉ một lòng đọc sách.

Sau kỳ thi đầu tiên, thành tích của Tần Mạt lần người ta sững sốt, nàng đứng đầu lớp, đồng thời cũng đứng thứ năm mươi một toàn khối. Tuy kém một bậc nữa là được học bổng, nhưng bản thân Tần Mạt cũng rất vui mừng. Nỗ lực của nàng đã được đền đáp, tương lai tươi đẹp rộng mở, tự mình nỗ lực cánh sinh tiền lên từng bước. Chương Quốc Phàm đứng trên bục giảng khen ngợi Tần Mạt cũng là để giáo dục: "Các em hãy nhìn đi, đây chính là thành quả của nỗ lực học tập! Bạn Tần Mạt học hành chăm chỉ nên được như thế, nếu như các em cũng muốn tiến vượt bậc, thì phải cần chặt chẽ, chuyên tâm học hành! Trời xanh không phụ người có lòng, các em có muốn bị bỏ lại phía sau không?"

Từ đó về sau thái độ của Chương Quốc Phàm với Tần Mạt thay đổi rất nhiều, có ý biến nàng thành một học sinh mẫu mực.

Tần Mạt thờ ơ với việc lần này, chỉ dùng dáng vẻ hiền như khúc gỗ của con một sách ở trước mặt thầy Chương.

Thầy dạy ngữ văn Lư Hoa Ba cũng là người thú vị, ông trao đổi với Tần Mạt không ít, hai người tâm tình cổ kim, mà thầy Lư thường biểu lộ khí khái của thư sinh, than thở thẳng thắn có tài nhưng không gặp thời, bình sinh coi Tần Mạt như tri kỷ.

Có một lần Lư Hoa Ba hỏi Tần Mạt thế này: "Mạt Mạt, tôi thấy em tài hoa đầy bụng, kinh thi đều thông, sao lại có thể chịu được yên tĩnh như thế? Người bây giờ có nửa điểm ưu tú là muốn nổi danh, em nhìn những thiếu niên là những tác giả danh tiếng có rất nhiều, sao trước giờ em lại không có ý muốn gửi bản thảo đi đâu đó?"

Tần Mạt sững sốt nửa buổi, sau đó mới không hiểu nói: "Viết sách ngôn luận, không phải là việc giáo sư mới có thể làm sao? Thiếu niên là giáo sư bây giờ nhiều đến vậy à?"

Lư Hoa Ba càng sững sờ hơn, đầu óc nghĩ mãi mới hiểu lời Tần Mạt nói. Ông cười lớn, vừa cười vừa vỗ bàn, chỉ vào Tần Mạt nói: "đọc sách đến ngần ra rồi? Viết sách ngôn luận? Một giáo sư? Ha ha! Mạt Mạt, em lại còn xa rồi thời đại hơn cả tôi! Trước giờ em chưa từng đọc sách bán chạy à?"

Lúc ấy Tần Mạt đến thư viện cũng biết nghĩa của sách bán chạy ở hiện đại, thế là nàng hỏi Lư Hoa Ba: "Em chỉ biết nó có nhiều trên mạng, nhưng em có thể lên mạng ở đâu?"

Lư Hoa Ba trầm mặc trong khoảnh khắc, sau đó thở dài: "Năm nay trường học đã bỏ lớp dạy máy tính rồi, phòng thư viện cũng không có, em muốn lên mạng, ngoài việc đi mua máy tính, chỉ còn có thể ra Internet." Sau đó ông cười khò, "Tôi chắc là người thầy đầu tiên bảo học trò mình ra hàng net. Nhưng... quên đi, Mạt Mạt, em không cần lo đến việc này, học hành mới là việc chính."

Tần Mạt chỉ có một vấn đề: "Có phải những sách đó rất dễ kiếm tiền không?"

"Bán chạy thì dễ kiếm tiền, không bán chạy, rất khó nói." Lư Hoa Ba đáp có điểm không tập trung, ánh mắt ông xa xăm, không biết nghĩ đến cái gì.

Tần Mạt cân nhắc mười phút, ra quyết định rất nhanh.

Nàng cũng không ra hàng net, cũng không muốn gửi bản thảo tiểu thuyết hay truyện ngắn gì đó. Nàng từng đọc được vài nội dung cơ bản về văn học hiện đại, có thể ngẫu hứng làm thơ không có nghĩa là có thể viết được tiểu thuyết, hướng chỉ giờ nàng không thể phân tán tư tưởng quá nhiều, nếu không thành tích sẽ bị kéo xuống, sẽ mất nhiều hơn được.

Nhưng nàng cũng không thể bỏ qua cho miếng thịt trước miệng như thế, vậy là nàng đến thư viện tìm một ít sách và tạp chí văn học để so sánh, tìm trong đó mấy chuyện mục học thuật. Văn cổ đại hay văn biện luận với Tần Mạt mà nói là vô cùng đơn giản, nàng vung tay một cái là có thể xuất khẩu thành thơ.

Hướng chi bài văn ngắn viết tay khá đơn giản, gửi qua bưu điện cũng không rắc rối, còn không tốn bao nhiêu thời gian, rõ ràng có lợi. Về phần miếng thịt này là béo hay gầy, còn phải xem lại nhuận bút.

Từ xưa người làm văn chỉ hi vọng văn tự hay học thuyết của mình có thể lưu tiếng thơm trăm đời, Tần Mạt nghĩ đến Tô Thức, nghĩ đến Vương An Thạch, nghĩ đến Hoàng Đình Kiên, thế là tham vọng tự đáy lòng, lặng lẽ sinh ra.

Nàng bỏ lỡ sự kiện ngàn năm trước, cái tên Hoài hư đã thất lạc tại vết nứt thời gian, hiện giờ tại ngàn năm sau, nàng có thể tiếp bước bản thân hay không?

Tần Mạt gửi bản thảo, trong quá trình đợi tin tức, nàng thi xong cuộc thi giữa học kì, sau đó được nghỉ lễ, nghỉ việc ở quán trà, rồi về nhà.

Tai ương cuối cùng cũng phù xuống, trung tuần tháng mười một, cuối mùa thu, trời mưa.

Tần Bái Tường và Bùi Hà cùng mất việc, ngày Tần Mạt về nhà, chỉ thấy cha mẹ suy sụp ngồi trên ghế sofa, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt xanh đen, phảng phất trong khoảng thời gian ngắn, cùng già đi mười tuổi.

Trong lòng Tần Mạt nôn nóng, biết chuyện kia cuối cùng đã xảy ra.

Nàng cởi áo mưa ra, vào buồng vệ sinh rửa sạch lại đầu tóc, sau đó mang hai chén trà nóng từ phòng bếp ra ngoài, đặt lên bàn trà cạnh ghế sofa. Chén sứ trắng tỏa ra hơi ấm mờ mờ, mang chút hương trà. Tần gia chỉ có loại trà bình thường nhất, cho nên hương trà chẳng hề thơm, trái lại còn chua xót.

"Ba," Tần Mạt bưng một chén đến trước mặt Tần Bái Tường trước, "Ba, ba là chủ gia đình, con gái dâng chén trà này lên ba, cảm ơn công nuôi dưỡng của ba mười sáu năm nay."

Tần Bái Tường cuối cùng cũng kinh ngạc ngẩn đầu, sau đó lẳng lặng nhận chén trà, môi khẽ nhúc nhích, rồi lại không uống, cũng không nói lời nào.

"Mẹ," Tần Mạt lại bê một chén khác đến trước mặt Bùi Hà, "Mẹ, mẹ là chủ gia đình, con gái dâng chén trà này lên mẹ, kính mẹ đã vì gia đình này mà trả giá cả tuổi thanh xuân."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 44: Thuận miệng đáp

Mưa ngoài cửa sổ vẫn rả rích như trước, thấm lên sân thượng, gió lạnh trên trời xanh thối qua phòng khách ám màu nâu vàng này, sau đó Bùi Hà nhận chén trà nóng, từ từ uống một ngụm.

"Mặt Mặt..." Đã đến tuổi trung niên, nếp nhăn ở khóe mắt Bùi Hà đã rất rõ ràng, da bà giống như da của phụ nữ phương Đông, màu vàng có chân chim, vết tích năm tháng khắc sâu. Nhưng nhìn kỹ, vẫn nhận ra ngũ quan bà vô cùng tú lệ, hai mi mắt, lông mày dày, cái mũi hếch cao, có thể khiến người ta dễ dàng liên tưởng, khi còn trẻ bà rất đẹp.

Thời gian, quả nhiên mới là kẻ thù lớn nhất của con người.

Mọi người không thể chiến thắng thời gian, vì thế phải học cách trân quý.

"Mẹ, hôm qua con đã tính một quẻ." Tàn Mặt ngồi lại bên kia ghế sofa, sau đó hơi nghiêng đầu, một đôi đen như mực di chuyển qua lại trên người Tàn Bái Tường và Bùi Hà.

Tàn Bái Tường thở dài, cuối cùng uống xong cốc trà, trầm giọng hỏi: "Con đi xem bói?"

Bùi Hà cũng nhíu mày: "Tuổi còn nhỏ sao đã ham chơi như thế? Bây giờ học tập mới là lẽ đúng, con sao có thể đi học bọn bịp bợm giang hồ xem bói được?"

Tàn Mặt che miệng cười khê, kéo dài giọng, phảng phất như đang làm nũng: "Ba, nghe con nói đã, 《 Kinh Dịch 》[57] mà là bọn bịp bợm giang hồ sao?"

Sắc mặt Tàn Bái Tường hơi dịu, đây là lần đầu tiên Tàn Mặt lộ ra vẻ giận hờn của con gái trước mặt ông, nhất thời khiến tinh thần ông khê hốt hoảng, trong lòng cũng tăng thêm vài phần yêu thương. Ông cười miễn cưỡng nói, "Kinh Dịch là bộ sách đứng đầu các loại kinh kệ, tác phẩm kinh điển truyền lại đến đời sau, đương nhiên không phải bọn bịp bợm giang hồ rồi. Nhưng..." Ông ngừng lại, hỏi: "Con có thể hiểu 《 Kinh Dịch 》?"

Tàn Mặt bấm đốt tay niệm kinh, rung đùi đắc ý, hai mắt khê nhắm, nghiêm túc mà nói: "Cửu vãng cư tứ, lục lai cư tam. Thiên đích bất giao, phủ! Quân tử dĩ chiêm đức tích nan, bất khả vinh dic. Đại nhân phủ, hanh, bất loạn quân dã, vị bất đương dã. Tiệm, bi, quy muội, lục vãng cư tứ, tị lai cư tam,《 phủ 》 quai đồng, cát hanh, phủ cực thái lai, đại lợi!" (quẻ bói)

Nàng bỗng mở mắt, đôi mắt sáng ngời như đá quý dưới ánh đèn.

Tàn Bái Tường và Bùi Hà không hiểu câu nói thần bí của nàng, cho nên khi nàng rành mạch nói xong, cũng không chịu nổi sợ hãi than lên, tò mò hỏi: "Đây là ý gì?"

Bốn chữ này cùng bật ra từ miệng hai vợ chồng, khiến bọn họ cùng sửng sốt. Tàn Bái Tường lặng lẽ duỗi tay ra, cầm tay vợ, Bùi Hà quay đầu lại, hai người nhìn nhau cười, mới bỗng thấy, thì ra trước giờ bọn họ không chỉ có đơn độc một mình phấn đấu. Vợ chồng chồng vợ, không phải cùng chung hoạn nạn, khó khăn không rời sao?

Dù có bao nhiêu khó khăn, gánh nặng trên vai cũng có một người khác cùng chia sẻ, vậy thì, bọn họ còn e ngại điều gì?

Tàn Mặt thu cái biến hóa nhỏ này vào mắt, trong lòng bỗng ấm áp.

"Phủ quai thị khôn hạ kiền thượng, nhi tần quai thị kiền hạ khôn thượng, phủ thái bồn thị nhất thể, phiên phúc chi gian, nhất tuyến chi cách." (quẻ bói)

Tàn Mặt mỉm cười, từ từ mà nói, đáng vẻ hồ hững. "Ba, trong quẻ có viết: quân tử lấy kiệm (trong cần kiệm) vượt khó, không thể dùng vinh (trong hưng thịnh) lấy lộc. Lại viết: bất loạn quân dã, vị bất đương dã. Cũng là nói, đã đến được bước này rồi, dù là nhân tố bên trong hay bên ngoài, phát triển thành k đó là tất nhiên. Vì có tiểu nhân gây rối làm loạn, khiến người ta không vào đúng vị trí của mình, huống hồ lúc phải tránh mình lại không tránh, ngược lại bị lợi lộc mê hoặc, cho nên vận mệnh đã an bài, kết quả phải như thế."

Tàn Bái Tường bị lời nói của Tàn Mặt làm thẹn thùng, bất giác vô cùng khổ sở, lại cảm thấy tay mình được Bùi Hà nắm, ông vui mừng quay đầu nhìn lại, lại thấy vợ đang cổ vũ, chính là nụ cười rục rờ này, cũng giống như năm đó.

Đã bao năm rồi bà không cười như vậy?

Tàn Bái Tường chưa xót trong lòng, rồi lại có cảm giác khoan khoái khác thường. Theo như chuyện lần này, Bùi Hà đã chỉ trích ông không ít, hai người

cùng mệt mỏi, lại cãi nhau, khi Tần Mạt bước vào, thật ra họ còn đang chiến tranh lạnh. Nhưng một khắc này, có nụ cười này, Tần Bái Tường bỗng cảm thấy, những thứ khổ sở lẫn lộn này hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Rất nhiều năm trước kia, ông đã dùng tâm ý chân thành nhất viết thành lời thề giản dị nhất, ông nói: “Tôi muốn cả cuộc đời này của bà, bất kể lúc nào thấy tôi, cũng có thể cười như đóa hoa rạng rỡ.”

Nhưng trong phồn hoa cũng có lúc điêu tàn, năm tháng không ngừng mài mòn cuộc đời, còn khiến người ta nguội dần tình cảm.

Thứ mà thời gian không nắm bắt được, lại dễ dàng phung phí nhất, chính là nhiệt tình.

Tần Bái Tường quay đầu, ngơ ngẩn nhìn Tần Mạt, trăm cảm xúc lẫn lộn.

Vì vậy, bọn họ đã từ bỏ rất nhiều thứ, vì đứa con này, Bùi Hà lại tủi thân rất nhiều?

Nhưng khi gia đình họ đắm chìm trong khó khăn, đứa bé này tự nhiên đến gần, dùng cách thức an ủi đặc biệt của nó khiến họ không thể phản bác.

Tần Bái Tường không thể không cảm thán, đứa trẻ này đã trưởng thành. Khi bọn họ hoảng hốt, nó đã mở ra một thế giới mới ở trước mặt mà họ không thể lý giải.

"Ba, vận mệnh có định thế nào cũng không sao, chịu được việc nhỏ sẽ thành đại sự, mọi thứ rồi sẽ bình an." Tần Mạt cười không đổi, ngồi thanh thản, sự tự tin vô cùng tỏa sáng trên người nàng, "Cái gọi là quân tử, suốt ngày khô khóc, cẩn thận e sợ, cũng không phải là sai trái. Hơn người mà không kiêu ngạo, thua người cũng không bận tâm. Khổ tận cam lai, thật ra thì cũng chỉ có một ý. Chỉ cần trước tiên cố giữ tinh táo, từ đó về sau giữ vững cánh giắc, tự nhiên có thể tích tiểu thành đại.

Quê thượng thứ chín, Kháng Long Hữu Hối.[58]

Cho nên suy sụp không phải là chuyện xấu, cần biết Kháng Long Hữu Hối, cửu nhị có viết: Kiến Long Tại Điền, lợi kiến đại nhân.[59] Ba mẹ rời khỏi cái công xưởng đồ võ kia, không phải là từ nay trời cao biển rộng đó sao? Ba cũng thường dạy con phải cần cù và thật thà, nếu như ba với mẹ dùng tiền vốn đi buôn bán nhỏ, dùng cần cù và thật thà làm lòng tin, hai người thấy có thể dựng được gia đình này lên không?"

Nói đến hết lời, Tần Mạt lại cười, thấy ba mẹ kinh ngạc đến ngậy người. Mắt nàng có ánh sáng linh động trong suốt, phẳng phất có thể đánh vào lòng người.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi dường như dần dần xa, tiếng ồn ào trên đường lớn như có như không phôi lãng lại gần, lại lẫn vào sự yên tĩnh của tiểu khu này, cùng với ánh mắt thông suốt của Tần Mạt.

Thật lâu sau, hốc mắt Bùi Hà khẽ ửng hồng, bà bỗng dùng hai tay bưng mặt, cúi đầu, ngừng cũng ngừng không được nước mắt khóc ò lên.

Tần Mạt lại bỗng đứng dậy, sau đó bỏ lại một câu: "Tiểu Chí còn chưa về, con mang ô ra đón!" Khi nói xong nàng đã nhanh chóng cầm lấy ô, đi vài bước ra ngoài cửa phòng.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Tần Mạt mỉm cười, chỉ nghe tiếng khóc bên trong tựa hồ dần dần nhỏ đi, nàng cũng an tâm thoải mái đi xuống dưới tầng. Cho dù không gặp được Tần Văn Chí, đi ra ngoài cũng tốt. Thật ra lòng nàng không như biểu hiện thông dong bên ngoài, nàng nào có năng lực nuôi ăn cả một gia đình, quả không thể tưởng tượng được Tần ba Tần mẹ nếu như thật sự ngã xuống, gia đình kia sẽ biến thành cái dạng gì.

Ngần năm trước lúc Tần hầu phủ sụp đổ, Tần Mạt không có cơ hội cứu vãn. Có lẽ nàng trước giờ không có năng lực chống đỡ cả một gia tộc, nhưng đối mặt nguy cơ gia đình nhỏ này tan vỡ, nàng vẫn tự tin, bọn họ có thể vượt qua! Có thể trong phút chốc nàng yếu lòng, nhưng nàng dùng thời gian để làm mất đi sợ hãi, cố gắng hết mình.

Tuyệt bút tung hoành, con đường gian nan, đến già vẫn không ngại!

Mưa rơi lại dần dần lớn, đến gần tối, vì đổ mưa, ở ngã tư người đi đường rất ít. Bên đường có vài cây khô như dấu hiệu của chuyển mùa, nhàn nhã nhìn người qua lại, buồn rầu thì nhìn gì cũng thấy thê lương.

Tần Mạt đi đến trường của Tần Văn Chí, nơi đó cách Thị Tam không xa, cũng đi qua cầu đồng học. Khi đi đến đầu phố, Tần Mạt dừng chân lại. Mưa nhỏ đi, có cảm giác mưa phùn nhẹ nhẹ, nàng cụp ô, để mưa lạnh rơi xuống thân mình, sau đó ngồi xổm xuống mặt đất tìm lá ngô đồng rụng.

Lá cây ngô đồng màu tối, dưới cơn mưa phùn càng khiến người ta phiền muộn. Tần Mạt đã từng có một cây đàn thất huyền cảm (bảy dây) tên là “Tiêu Sơn”, thân được làm từ cây ngô đồng. Tương truyền phượng hoàng đậu gốc ngô đồng[60], con gái Tần Mục Công, Lộng Ngọc cầm tiêu ngọc bên cây ngô đồng, ban đêm Tiêu Sử cười rống đến, cùng nàng cầm tiêu song tấu, đưa dẫn phượng hoàng đến. Thế là Tiêu Sử cười rống, Lộng Ngọc cười phượng, hai người kết làm vợ chồng, cùng bay lên trời thành tiên.[61] “Tiêu sơn cầm” của Tần Mạt cũng vì như thế mà thành, cây ngô đồng mùa thu hôm nay, nhìn vật nhớ người, nàng nhớ một hồi, tất nhiên là về Vịnh Sương.

Kể từ khi thành thạo cầm nghệ, Tần Mạt cũng rất ít đánh đàn, ngẫu nhiên hứng thú, mới đàn một khúc. Khi đó, tất nhiên có Vịnh Sương thổi tiêu, mà còn có cả thiếu niên Tô Thức mập mập múa kiếm đập ca nữa.

Thiếu niên chỉ điểm giang sơn, lão đại đồ thuyết phong nguyệt. (còn trẻ lo việc nước non, về già bàn chuyện trăng gió)

Tần Mạt nhặt lá khô trên mặt đất lên, trong lòng thở dài: "Vĩnh Surong, ta đã phụ lòng nàng.."

Con mưa bụi dài bỗng biến mất, Tần Mạt cảm thấy mưa phùn bị thứ gì đó che mất, sau đó bên cạnh có một cái bóng. Nàng ngẩng đầu, trước mắt nhìn thấy một đôi chân dài mặc quần bò trắng, sao đó mới thấy áo len xám, áo choàng ngắn màu trắng, và sắc mặt nhu hòa của Phương Triệt.

Tần Mạt vừa định đứng dậy, Phương Triệt lại cầm cái ô màu đen ngồi xuống.

Dưới tán ô to, tựa như đội trời, lặng lẽ biến không gian của hai người với trời mưa bên ngoài kia thành hai thế giới khác biệt. hơi thở Phương Triệt vẫn trong trẻo, trong lành buổi là ẩm áp.

Một bàn tay thon dài nhẹ nhàng vươn lại gần, sau đó nhặt lấy lá khô trong tay Tần Mạt.

Phương Triệt khẽ mỉm cười với nàng, nụ cười như ở ngoài cõi trần hỗn loạn kia, lại như băng tuyết tan chảy ngày xuân, ngọc bích phá băng mà ra.

Tần Mạt mỉm môi, cũng xì một tiếng bật cười.

"Ngày xưa phật tổ đưa hoa, Ca Diếp mỉm cười.[62] Cậu chỉ nhặt một cái khô, cũng có thể giả vờ thần bí?"

Phương Triệt không đáp lại, lại nhẹ nhàng mở miệng, ngậm lá khô vào, sau đó đưa tay nâng Tần Mạt cùng đứng dậy.

Tần Mạt vội gỡ chiếc lá khô hán ngậm, cau mày nói: "Bản quá, sao cậu dám ngậm vào miệng chứ?"

Phương Triệt khẽ cúi đầu, đưa tay mềm nhẹ vuốt lại sợi tóc mai dính nước trên trán Tần Mạt, thản nhiên nói: "Tôi thấy cô xuất thần như thế, cho nên ném thử hương vị."

Tần Mạt ngửa đầu, im lặng thở dài, Phương Triệt quả nhiên vẫn là Phương Triệt, cách suy nghĩ của hắn mãi mãi không giống người thường.

Phương Triệt tiếp tục mỉm cười, hắn đương nhiên nhìn ra Tần Mạt cảm thán cái gì, nhưng thật ra trước giờ hắn chưa từng bình thường, chỉ là Tần Mạt không hiểu mà thôi. Cuộc sống của hắn chân chính thoát khỏi quỹ đạo đó, cũng là khi gặp Tần Mạt. Ngoài ra, mọi kế hoạch của hắn đều hoàn hảo.

Tựa như vừa rồi, thật ra hắn đã sớm nhìn thấy Tần Mạt, có điều vốn dĩ hắn không muốn gặp lại người này nữa. Nhưng là Tần Mạt cụp ô, ngày ngốc đứng dưới mưa, hắn mới không tự chủ đi lại gần nàng, sau đó mờ dù, che mưa cho nàng.

"Cô mở ô ra đi, tôi phải về." Phương Triệt nói rồi ánh mắt nhìn về phía cây dù bị gấp trong tay Tần Mạt.

Tần Mạt cầm cây dù, cau mày nói: "Không cần che." Dừng một lát, lại nói tiếp: "Cậu về đi."

Phương Triệt cảm thật chặt cán ù, muốn xoay người rời đi, nhưng chân hắn lại phảng phất ý khác, cố tình không chịu để đại não khống chế.

"Thái Ung[63] thời Đông Hán từng nghe thấy tiếng của cây ngô đồng trong đồng lúa, thế là lấy ra làm đàn. Vì phần đuôi gỗ đã cháy mất tiêu, nên có tên Tiêu vĩ cầm." Ánh mắt Tần Mạt lại trở lại trên cây ngô đồng trong mưa, giọng lạnh đi, "Thái thị ngũ lộng[64] lưu truyền thiên cổ, cây ngô đồng này lại phai nhạt đi, một gốc cây lớn này, nào khác chỉ gốc cây năm đó."

"Cô biết đánh đàn, vì sao không chịu đàn?" Phương Triệt khẽ nghiêng người đến gần tai Tần Mạt, bỗng hỏi.

"Không có tri âm, chỉ đứt dây đàn mà thôi." Tần Mạt đang xuất thần nghĩ đến Tiêu sơn cầm của mình, thuận miệng đáp lại. Sau khi nói xong, vừa quay đầu, mới phát hiện Phương Triệt đang hí mắt cười, đáng vẻ kia thật giống một con hồ ly trộm hương.

"Thì ra quả nhiên cô biết đánh đàn!" Phương Triệt lại đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm Tần Mạt nói: "Nếu như người nghe là tôi, cô có muốn đàn không?"

Tần Mạt chớp chớp mắt, gương mặt hiện lên kinh ngạc trong nháy mắt.

Phương Triệt nắm chặt tay thành quyền, trái tim bỗng bị bóp chặt. Chỉ là một lời đáp lại đơn giản thế thôi, mà hắn lại thấp thỏm không yên. Nhưng dù lúc này có bao nhiêu dây vò, hắn cũng không hối hận. Nếu như ngay cả vấn đề này cũng không dám hỏi, sao hắn có thể bước thêm lên phía trước chứ? Mà nếu như hai chữ "tri âm" mà Tần Mạt cũng keo kiệt, vậy thì, hắn có thể xoay người rời đi, kết thúc được rồi.

Tần Mạt do dự trong khoảnh khắc, mới từ từ nói: "Tôi bây giờ, nhớ đến tiếng đàn của một người, tri âm tri kỷ, tịch mịch khôn cùng. Tuy anh ta đang đánh đàn, nhưng tôi cảm thấy, anh ta đàn là cho chính tôi nghe." Phương Triệt nắm chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi, hắn tiếp tục nhìn chằm chằm Tần Mạt, chờ đoạn dưới của nàng.

Mà hắn bỗng cảm thấy, đoạn tri âm tri kỷ này, thật ra đã không còn tịch mịch nữa rồi.

"Cái tên da khi này..." Tần Mạt nghĩ đến cái đêm khốn khổ đó, bỗng cười rục rờ, "Chờ đến khi cậu nói cho tôi nửa phần còn thiếu của 《Giang Thành tử》, thì hãy nói tri âm với tôi!" Nói xong, mắt nàng đảo một vòng, vừa trùng mắt nhìn Phương Triệt, cười giận nói: "Da con khi!"

Phương Triệt bỗng nắm lấy cánh tay cầm lá của Tần Mạt, sau đó kéo nàng đến bên cạnh mình.

Hắn cúi đầu, thì thầm bên tai Tần Mạt, giống như đang thì thầm: "Em hãy chờ xem!"

Tần Mạt giãy tay ra, bắt đầu đi nói: "Anh Phương, anh muốn chứng minh mình không phải là da con khỉ, đại khái anh có thể tự mình nỗ lực, anh nhiệt tình kéo tay tôi làm gì? Anh không biết tay tôi đau à?"

Phương Triệt chỉ mỉm cười, lại không nói gì nữa.

Hai người đi dưới một chiếc dù, từ từ đến trường học Vương Tử Dục. Tần Mạt không phí công sức mở dù, thay vào đó cẩn thận suy tính về chuyện sau này của nhà mình. Lời khuyên của nàng với Tần ba Tần mẹ lúc này đương nhiên là nói thì nhẹ nhàng, nhưng thực tại hiển nhiên sẽ không dễ dàng đến thế. Nếu như Tần ba Tần mẹ không đi tìm việc làm nữa, mà đi buôn bán nhỏ, vậy phải suy nghĩ cân trọng về cái buôn bán nhỏ kia.

Tần Mạt tất nhiên không đủ am hiểu tình trạng buôn bán hiện đại, nàng suy nghĩ một hồi, cũng trầm mặc một hồi, lại không nghĩ ra cao kiến gì.

Phương Triệt thật ra là người có thói quen trầm mặc, im lặng mà đi, thỉnh thoảng nhìn lên Tần Mạt một cái, trong lòng hi vọng con đường này mãi mãi không có kết thúc.

Nhưng không có kết thúc thì cuối cùng cũng đến, Tần Văn Chí đã sớm tan học, khi Tần Mạt tới, đã không nhìn thấy nó đâu. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, lại tìm vài chỗ, cuối cùng lắc đầu nói: "Tên nhóc này tám phần đi chơi với bạn rồi, đúng là đứa trẻ rắc rối. Quên đi, tôi về nhà chờ nó." Sau một lát, nàng lại nói: "Phương Triệt, không phải cậu nói phải về sớm sao? Còn chưa đi?"

Phương Triệt nghiêm mặt nói: "Tôi đưa cô về."

"Tôi lớn thế này rồi, còn cần người đưa về?" Tần Mạt cảm thấy buồn cười, "Được rồi, trời sắp tối rồi, cậu mau về đi."

"Tôi cùng đường với cô." Phương Triệt kéo tay Tần Mạt, cất bước, "Đi nhanh lên!"

Đường cũng không xa, sau một lúc, Tần Mạt đã vào tiểu khu Nguyệt Quang. Sau khi về nhà nàng mới phát hiện, Tần Văn Chí đã về trước nàng.

Tần ba Tần mẹ và Tần Mạt không nhắc lại chuyện kia trước mặt Tần Văn Chí, đứa bé này vô tư xem truyền hình, sau đó kinh hô: "Chị hai, chị thấy hiệu quả trắng đẹp chưa!"

Tần Mạt gõ đầu nó: "Bài tập làm xong chưa?"

Thế là Tần Văn Chí xám xịt chạy đến bên bàn học, vui đầu khổ chiến.

Tần ba Tần mẹ bắt đầu bận rộn, tìm kiếm cách buôn bán. Bọn họ hình như không có tiền vốn, lại muốn nuôi gia đình, cho nên phải thận trọng. Ở phương diện này Tần Mạt không giúp đỡ được gì, việc nàng có thể làm cũng chỉ có viết thêm nhiều bản thảo, sau đó gửi đến từng tạp chí.

Ngày nghỉ chỉ có hai ngày, Tần Mạt về trường thì nghe tin trường học sẽ cử hành ngày kỷ niệm hai mươi năm thành lập trường vào tháng Mười hai. Rất nhiều học sinh lên tinh thần, muốn tham gia vào hội diễn ngày đó. Vì vừa thi xong kỳ thi giữa kỳ, cho nên phần lớn đều có cảm giác được giải phóng khỏi xiềng xích, tâm tình vô cùng tốt.

Trong ngày thứ tư của hội nghị, hiệu trưởng tuyên bố danh sách được học bổng. Tần Mạt không ngờ lại đứng thứ bốn mươi bảy, tuy chỉ là phần thưởng ưu tú, nhưng đó cũng là thu hoạch nho nhỏ, Tần Mạt được một trăm đồng tiền thưởng, trong lòng lại nghĩ đến đứng đầu sẽ được giải thưởng hai ngàn.

Học bổng thi giữa kỳ còn cao gấp đôi thi tháng, vô cùng kích thích học sinh nghèo.

Dù là lợi ích trước mắt hay là vì tương lai, phần lớn học sinh Thị Tam đều hết lòng tranh đua.

Nhưng khi tuyên bố danh sách lớp 11 được học bổng xong, Trần Yến San bỗng nắm tay Tần Mạt, khàn khàn nói: "Mạt Mạt, A Triệt lại rơi ra ngoài danh sách năm mươi người!"

Thành tích học tập của Phương Triệt luôn đứng nhất, lần này xuống dốc không phanh, khiến Tần Mạt cũng kinh ngạc.

"San San, cậu sao thế?"

Trần Yến San cắn môi dưới, trong ánh mắt chứa đầy nước mắt, nói đứt quãng: "Mạt Mạt, Phương... Phương Triệt... Rất, rất ghét mình... đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 45: Thư tình

Hiệu trưởng trên đài cao vẫn tiếp tục bài diễn thuyết đồng dạng của ông, Tần Mạt dưới đài bị bao phủ trong đám đông, nghe thấy Trần Yến San nhỏ giọng nói.

Tần Mạt không thể trả lời vấn đề của nàng, vấn đề này hiển nhiên không phải nàng lấy ra để hỏi Tần Mạt, nàng nên đi hỏi thẳng Phuong Triệt.

Khi trời tối, sau giờ học Trần Yến San về ký túc xá, nàng ngồi xuống giường Tần Mạt, nắm vạt áo nàng, cúi đầu nói: "Mạt Mạt, cậu quen Phuong Triệt thế nào?"

"Trên đường chạm mặt, liền quen." Tần Mạt đang gấp quần áo, nghe vậy liền thuận miệng đáp.

Trần Yến San lại ngồi sát vào nàng, kéo nàng nhỏ giọng nói: "Vậy cậu cảm thấy Phuong Triệt là hạng người

"Người không tệ." Tần Mạt dừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn nàng, "Hôm nay cậu sao thế? Cậu và Phuong Triệt có mâu thuẫn gì à?" Vấn đề này Tần Mạt vốn cũng không muốn hỏi, nhưng Trần Yến San cứ cà lăm ngáp ngừng áp ứng thật sự khiến nàng có chút mất bình tĩnh.

Trần Yến San dẫu môi, mặt đầy ủy khuất, nghẹn ngào nói: "Mình vốn thấy anh ấy giúp cậu dọn dẹp rồi còn đưa cậu về phòng, cũng cho rằng anh ấy là người không tệ. Nhưng... anh ấy, anh ấy rất khó chịu. Anh ấy đi cùng mình không chịu nói chuyện. Ngày mình đến sân bóng, mắt bao sưng khi mới dám thổ lộ, nhưng anh ấy không nói một lời, không đồng ý cũng không từ chối. Mình... mình thì nghĩ anh ấy xấu hổ, đành chịu vậy!"

Tần Mạt mở to hai mắt, trong lòng cảm thấy buồn cười. Thì ra Phuong Triệt khi bị người ta tỏ tình thì xấu hổ đến không nói nổi một câu? Thì ra cái tên mặt dày chuyên gia nói ác độc lại có thể trầm mặc?

"San San đừng khóc." Tần Mạt đưa tay vỗ nhẹ sau lưng Trần Yến San, "Phuong Triệt xấu hổ mà, cậu còn khóc cái gì? Không khóc không khóc nhé..."

Trần Yến San dùng mu bàn tay lau mắt, bỗng lao vào lòng Tần Mạt, khóc càng to hơn, vừa khóc, vừa kể bên tai Tần Mạt: "Giờ mình biết rồi, căn bản anh ấy không thiện bụng, mà là coi thường! Anh ấy còn chẳng nghe thấy mình nói gì! Ô ô... Mạt Mạt, Phuong Triệt là người xấu! Nếu như anh ấy không thích mình, vì sao mỗi lần mình hẹn anh ấy, anh ấy đều đi gặp. Nếu như anh ấy thích mình, vì sao trước giờ không nói chuyện với mình?"

Tần Mạt nhú mày, khó mà tưởng tượng Phuong Triệt mà Trần Yến San đã nói, so với Phuong Triệt mà nàng quen lại là cùng một người.

"Cậu ta... có lẽ không phải không thích, chỉ là..." Nói đến đây, Tần Mạt lại cảm thấy không biết nói gì nữa. Nếu như Phuong Triệt quả thật vô tình với Trần Yến San, thì nàng không nên an ủi lung tung, cũng tránh cho Trần Yến San về sau lại không dứt ra được.

"Ô ô..." Trần Yến San khóc như một đứa trẻ lên án bề trên bất công, "Phuong Triệt tốt với cậu như thế, vì sao lại lạnh lùng với mình như vậy? Chẳng lẽ mình không phải bạn gái anh ấy à? Nếu như mình không phải, vì sao mỗi ngày còn hẹn mình đến sân bóng?"

Tần Mạt thầm than ở đáy lòng, chỉ ôm Trần Yến San, dùng tay vỗ sau lưng an ủi nàng từng chút: "San San đừng khóc, cậu còn nhỏ, có rất nhiều thời gian để tìm kiếm. Bây giờ chẳng qua là chưa gặp được đúng người, chờ về sau gặp rồi, cậu sẽ biết, khóc vì một người không thuộc về mình, không đáng đâu. Cậu còn phải ăn cơm, còn phải học tập, còn phải sống, tình yêu không phải tất cả, đừng suy nghĩ nhiều..."

Trên thực tế, nàng rất nghi ngờ Trần Yến San đến cuối cùng có hiểu tình yêu chân chính là gì không. Khi Tần Mạt ngừng lại, Trần Yến San này vẫn chỉ là một cô bé vô tư mà thôi. Có lẽ nàng đọc nhiều tích truyện về tình yêu, cho nên vội vã muốn thử nghiệm, mà nếu nàng thật sự biết tình yêu là gì, chắc nàng sẽ không nhẹ dạ nói "thích", nhẹ dạ "thò lộ".

Năm đó Âu Dương tiên sinh đã viết "Đời ta tự chuốc si tình khổ, hận này đâu phải tại trăng sao," từ khi còn l Tần Mạt, nàng đã biết hai chữ "tình duyên", không phải là thứ mình có thể gánh vác.

Cho nên lưu luyến bách hoa, cho nên phụ Vĩnh Sương...

Trần Yến San lại than thở bên tai nàng: "Đương nhiên mình biết tình yêu không phải tất cả! Nhưng, Mạt Mạt, khi nói chuyện cậu có thể nghệ thuật một tí được không? Đừng có mở miệng lại nói mình này nọ chứ? Lần đầu tiên mình tỏ tình, lại bị coi thường, mình... Mình hận! Phuong Triệt chắc chắn lên cười mình trong lòng... Trong tivi có rất nhiều học sinh nói chuyện tình yêu, vì sao mình lại không thể chứ?"

Tần Mạt bất đắc dĩ thở dài: "Cậu cũng biết là trên truyền hình à!"

"Bạn học bên cạnh mình nói chuyện tình yêu cũng không ít đâu!" Trần Yến San bĩu môi, "Từ hồi cấp hai mình chơi với một người bạn, cậu ta nói với mình, bạn trai cậu ta tuy không cùng lớp, nhưng mỗi khi đến giờ ăn cơm đều đứng chờ cậu ta. Nam sinh đó còn giúp cậu ta nấu cơm, mỗi ngày đều đưa cậu ta về nhà, khi sinh nhật thì mua quà, lúc nào cậu ta cũng vui vẻ. Người ta thật lãng mạn mà..."

"Vì thế, cho nên cậu cũng muốn tìm một người?" Tần Mạt dở khóc dở cười.

Trần Yến San nhẹ hừ giọng mũi: "Họ có, mình không có, rất là mất mặt!"

Tần Mạt có điểm mệt mỏi hỏi: "Mình thấy cậu cũng được các nam sinh khác viết thư tình mà, vì sao cậu lại thấy họ chương mất, cứ phải theo đuổi Phuong Triệt?" Lời nàng thật ra là: tính Phuong Triệt cổ quái như thế, làm sao cậu lại tự đi tìm hắn ta chuốc kh

Tiếng khóc của Trần Yến San đã sớm ngừng, cả người nàng lao vào người Tần Mạt, dĩ nhiên nói: “Phượng Triệt vừa đẹp trai vừa không có bạn gái, thành tích cũng tốt, người dám tiếp cận anh ấy lại rất ít. Nếu mình có thể theo đuổi anh ấy, thì mình có cảm giác rất vinh quang á... Lại nói đầu năm nay, nhiều nam sinh chủ động theo đuổi, đã vô nghĩa rồi.”

Tần Mạt không nói gì chỉ vỗ vai Trần Yến San, Trần Yến San lẩm bẩm nói: "Thật ra Mạt Mạt cậu rất tốt, đối xử với mình rất tốt, còn biết rất nhiều thứ. Giờ ngữ văn cậu tranh luận với thầy đáng về vô cùng tiêu sái, đúng là còn có khí thế hơn cả diễn viên trong tivi, lúc ấy làm nhiều người mơ hồ lắm! Cậu mà là nam sinh, nhất định mình sẽ theo đuổi để cậu thành bạn trai mình!"

Khóe miệng Tần Mạt lộ ra nụ cười khổ, dịu dàng nói: "San San ngoan, mau đi rửa mặt, sớm đi ngủ."

"Mình có điểm không cam tâm..." Trần Yến San than thở ra một câu này, cũng đứng dậy đi dọn giường.

Sau khi tan tiết thứ hai hôm sau, Vệ Hải lớp trưởng đi đến bên bàn học Tần Mạt.

Nói là bàn học của Tần Mạt, thật ra chỗ ngồi Tần Mạt cạnh cửa sổ, bên ngoài là Lỗ Tùng.

Vệ Hải lại gần, câu nói đầu tiên là: "Hạt thông[65], tránh ra để anh tâm sự với Tần Mạt."

Ngụy Tông Thần lúc ấy không ngồi ở đó, Lỗ Tùng chắn ngang ngoài

Lỗ Tùng vốn chuẩn bị đi chơi bóng rổ, thấy Vệ Hải vừa nói như vậy, lông mày hần nhíu lên, sau đó khóe miệng nghiêng đi, hừ hừ nói: "Sao tôi phải nhường! Cậu cho rằng cậu tự xưng là anh, thì cậu là anh à?"

Lỗ Tùng là cán sự thể dục ở lớp, bình thường nói chuyện với Vệ Hải cũng không ít, quan hệ của bọn họ cũng không tệ, Vệ Hải dám nói chuyện như vậy, chính là vì tự tin Lỗ Tùng sẽ không từ chối hẳn.

"Được, tiểu tử thôi, cậu..." Vệ Hải sừng sốt, rồi nổi giận, lúc này túm vạt áo Lỗ Tùng, "Bớt lảng xăn đi, mau nhường chỗ!"

Tần Mạt vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, bây giờ tại bị hai người tranh chấp làm phiền, bỗng mở to mắt, quát khê nói: "Muốn ồn thì ra chỗ khác! Đừng ồn trước mặt tôi!" Nàng và Lỗ Tùng đã lo nhau hơn nửa tháng, lại bị tên tờ giấy nhỏ này làm phiền, mắng xong, cũng không để ý đến hắn nữa.

Nhưng từ đó về sau, Tần Mạt cũng khiến Lỗ Tùng e ngại, nhiều khi Lỗ Tùng còn gọi nàng là “chị cả”, nàng nói gì thì nghe nấy, trang nghiêm coi là đại ca. Cách nói này nhìn thì buồn cười, nhưng người như Lỗ Tùng vốn đã điên điên khùng khùng, Tần Mạt trị hắn thuận buồm xuôi gió, thế là khi không lượm được một đàn em, bình thường cũng không cần khách khí với hắn.

Lỗ Tùng bị Tần Mạt khiển trách đã thành phản xạ có điều kiện, bây giờ thấy nàng giận dữ, lập tức rút cổ, lui người ngồi vào chỗ Ngụy Tông Thần, để chỗ mình cho Vệ Hải.

Vệ Hải kinh ngạc nhìn bọn họ, ức đầu, lộ ra nụ cười thật thà phúc hậu: "Tần Mạt rất lợi hại nhé, Lỗ Tùng còn im re trước mặt cậu."

Lỗ Tùng lại đỏ mặt lên, vỗ cái gằm nhẹ với Vệ Hải: "Ông đây nguyên ý nhá! Người không hiểu thì đừng nói, mà có gì thì nói, có rắm thì đánh, bằng không cú đi!"

Tần Mạt nhú mày liếc Lỗ Tùng một cái, tên nhóc này lập tức im bặt, lại rút đầu, như con thỏ nhỏ đứng trước sư tử.

"Vệ Hải có chuyện gì?" Mở miệng hỏi đương nhiên là Tần Mạt, nàng còn nghĩ muốn nghỉ ngơi nhiều hơn giữa hai tiết học, không muốn lãng phí thời gian.

Vệ Hải vội vàng từ lấy ra một quyển sổ nhỏ từ trong áo khoác, sau đó đưa đến trước mặt Tần Mạt nói: "Ngày kỷ niệm thành lập trường phải có tiết mục, mỗi lớp có hai tiết mục. Lớp chúng ta, Trần Yến San đã đồng ý chuẩn bị một điệu múa, mình thấy cậu có tài ăn nói tốt, muốn tìm cậu diễn kịch."

Tần Mạt kinh ngạc trong giây lát, không hề nghĩ ngợi liền từ chối nói: "Mình không có hứng thú, cậu nhờ người khác đi."

Hoạt động trong trường thật ra không ít, thi viết văn, thi vẽ tranh, thi diễn thuyết, thi làm thủ công, vân vân, rất nhiều học sinh thích xem náo nhiệt, nhưng Tần Mạt lại không tham gia. Nàng không muốn lãng phí, để vượt qua chương trình học hiện đại này, nhất là những môn khoa học tự nhiên, Tần Mạt nhất định phải dành tất cả tinh thần cho nó. Hơn nữa nàng còn phải viết mấy truyện ngắn rồi gửi bản thảo, sao có tâm tư đi chơi mấy trò chơi với lũ nhóc c

Về chuyện này, Vệ Hải chưa từng bị từ chối rõ ràng như thế, một câu của Tần Mạt còn làm hắn sững sốt nửa buổi, mới lắp bắp mà nói: "Cậu chỉ giúp viết kịch bản, được, được chưa?"

"Mình sẽ không viết kịch bản." Tần Mạt tự nhận không có năng lực thù địch, lần nữa lắc đầu từ chối. Mắt thấy sắc mặt Vệ Hải cực kỳ khó coi, nàng nghĩ đến cậu bé này cũng không tệ, cũng không muốn làm hắn mất mặt, liền nói: "Nhưng cậu có thể tìm người viết trước, mình có thể chỉnh lại."

Lời này khá cuồng vọng, khi nghe thấy sắc mặt Vệ Hải lại hơi dịu đi. Lớp 10.19 này không ai không biết Tần Mạt xuất khẩu thành thơ, có bản lĩnh vô cùng, ở phương diện này dù nàng có cuồng vọng cũng không khiến người ta cảm thấy quá đáng. Ngược lại với lúc trước nàng nói sẽ không viết kịch bản, khiến Vệ Hải cảm thấy nàng có ý thoái thác, thấy chán nản vô cùng.

Nếu như Tần Mạt biết Vệ Hải nghĩ gì, khẳng định là sẽ cười hất một bụng đầy cò, lại không biết kịch bản và luận văn là hoàn toàn khác nhau.

Vệ Hải đi rồi, Lỗ Tùng lại dùng ánh mắt lấp lánh, vẻ mặt khoa trương biểu tình sùng bái nhìn Tần Mạt, liên tục nói: "Mẹ nó! Chị cả, vừa rồi chị quá uy phong!"

Tần Mạt lấy tay hất tay Lỗ Tùng ra, hung tợn nói: "Đừng có dùng biểu tình ghê tởm như vậy nhìn tôi! Còn nữa, không được phép nói lời thô tục!"

Lỗ Tùng buồn rười rượi "Chị cả, em không có bản lĩnh mắng chửi người mà không dùng lời tục, chị thì không có kiên nhẫn dạy em?"

Hai tay Tần Mạt để trên bàn, chậm chạp nói: "Kiên nhẫn với cậu, cũng sẽ thành một loại hiệu quả."

"Hiệu quả gì?" Mắt Lỗ Tùng mở to, nháy vài cái, như con chó nhỏ vẫy đuôi.

"Thầy địa lý nói," Tần Mạt cười híp mắt, "hiệu quả lỗ đen."

Lỗ Tùng sững sốt trong khoảnh khắc, bỗng vỗ bàn một cái, cảm quyền sở bìa đen nhảy ra khỏi chỗ ngồi, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi ghi lại câu này của Tần Mạt.

"Về sau em mà có cơ hội, nhất định sẽ trả lại câu này cho chị!"

"Hoan nghênh mọi lúc." Tần Mạt cười tao nhã, như một quân tử nhẹ nhàng.

Nhân lúc còn chưa lên lớp, Lỗ Tùng lại lấy ra một phong bì màu hồng có tờ giấy được viết qua quýt đưa cho Tần Mạt, sau đó thành khẩn van xin: "Chị cả, đây là thư tình em mới viết, chị sửa chau chuốt cho em đi. Lần này em trai có thành công hay không, là nhờ bút tích của chị cả!"

Tần Mạt buồn cười nhận lấy, đang muốn nói gì, tiếng chuông vào học đã vang lên. Lỗ Tùng vội trở lại chỗ ngồi, sau đó về mặt khẩn cầu nhìn Tần Mạt, hai tay chấp lại, vãi vãi vài cái. Cho đến khi Ngụy Tông Thần về ngồi, thầy giáo lên bục giảng, hần mới giả bộ ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu sấm vai học sinh hiểu học.

Đây là tiết chính trị, tiết học như thế, Tần Mạt chỉ cần xem qua sách giáo khoa một lần đã có thể hiểu hết, cho nên nàng rất ít khi nghe thầy giáo máy móc. B xem thư tình của kẻ dở hơi Lỗ Tùng, lòng nàng lại tò mò, muốn xem tên nhóc này có viết ra lời hay gì không.

Mở tờ giấy ra, Tần Mạt liếc mắt một cái, đã muốn cười sặc sụa. Thì ra không chỉ có chữ viết khó nhìn, ngữ pháp câu cú còn sai chính tả rất nhiều.

"Vũ Hồng cô lương yêu dấu

Anh là anh trai yêu quý của em

Tuy em rất có thể không biết anh là ai. Nhưng anh biết, em chỉ muốn nhìn thấy thư tình của anh, nhất định sẽ yêu anh!

Anh biết đặc mợ của em, em chắc chắn sẽ mợ một bạch mã hoàng tử, nhưng em không biết, ở thời đại này, thứ có thể tin không phải hoàng tử, mà là bạch mã.

Tuy anh không phải bạch mã hoàng tử, nhưng anh có thể hạ gục hắc mã hoàng tử. Anh mập mạp cường tráng, răng lợi anh khỏe mạnh, một bữa anh có thể ăn tám bát cơm, anh chắc chắn có thể nuôi em thành béo khỏe béo đẹp!

Điều giuyn nhất anh không thể không nghĩ đến, đại khái là nỗi nhớ em. Vì nhớ em, mỗi ngày anh phải đốt ba nén nhang, vừa cầu nguyện, vừa rống như bò, lòng chua xót như nước muối, ánh mắt dại ra, vòng mắt thâm sì..."

Tần Mạt đóng bức thư lại, sau đó gục lên bàn học, cười trong im lặng.

Nếu không phải bây giờ đang trên lớp, nếu không phải nàng tu dưỡng tốt, chắc chắn nàng sẽ nhảy khỏi chỗ này, sau đó giửa mặt lên trời cười lớn.

Trên thế giới này sao lại có một kẻ dở hơi như Lỗ Tùng? Đầu Lỗ Tùng cuối cùng cấu tạo như thế nào, sao hần có thể viết ra bức thư tình tả đến kinh khủng như thế?

Tần Mạt cảm thấy mặt mình đang rút gân, nhin một hồi, nàng mới hít một hơi, sau đó viết lại vào tờ giấy khác: "Tồn giả Lỗ Tùng, lời nói quá cao tay, tại hạ không theo kịp, không thể phản bác được. Đây đích thị cái gọi là "Trước mắt có cảnh đẹp không thể tả được, vì có thơ của Thôi Hiệu ở trên lầu". [66]Thư tình của tồn giả, nếu mà thành thơ thì thật tuyệt."

Lỗ Tùng nhìn lâu cũng không hiểu, lại buồn bực ném giấy đến: "Chị cả, chị có thể nói phổ thông hơn chút không? Tuy em cũng đọc tiểu thuyết võ hiệp, nhưng, sao em lại không cảm thấy chị đang khen em nhỉ?"

Tần Mạt cũng không hiểu tiểu thuyết võ hiệp có liên hệ gì với khen hay chê hần, nhưng thấy lời Lỗ Tùng đáp, trong đầu nàng lại khoái trá. Tên nhóc này muốn không an phận, nhất định phải đã kích hần.

"Cậu cũng biết không phải tôi khen cậu? Đúng là tôi châm chọc cậu, cậu nhìn hiểu không? Xin cậu đi học thành ngữ đi, tu luyện một tháng, rồi hãy làm cái bài tập thư tình này. Nói thật, nếu tôi mà là người nhận thư tình, thấy thư tình thế này, chắc chắn tôi sẽ cho cậu nốc ao luôn!"

Lỗ Tùng nhìn tờ giấy làm mặt quỷ, sau đó liền yên lặng.

Thật ra thư tình này tuy khôi hài, nhưng hiệu quảát bét như Tần Mạt nói. Dù sao trình độ khôi hài đạt đến mức đó cũng không phải dễ, có người con gái lại chỉ thích hài hước dí dỏm. Nhưng lời này Tần Mạt không thể nói, ý nàng là đã kích Lỗ Tùng, đương nhiên không thể an ủi hẳn.

Từ đó về sau Lỗ Tùng quả nhiên an phận hơn rất nhiều, cũng không viết thư tình nữa, ngược lại suốt ngày cảm quyền thành ngữ từ điển, thống khổ vạn phần mà gặm.

Hội diễn kỷ niệm ngày thành lập trường mọi người chờ đợi, cuối cùng đã từ từ đến.

Ngày một tháng Mười hai, thời tiết đã vào đông, cũng may năm ngoái Thị Tam mới xây lại hội trường, có thể chứa đến năm ngàn người. Điều hòa mở ra, tất cả giáo viên và học sinh ngồi trong, đông hay xuân, không khí cũng náo nhiệt vô cùng.

Trần Yến San cảm khái nói: "Trước kia còn khi còn hội trường nhỏ, mẹ đưa mình đi xem hội diễn, mỗi lần đều lạnh run, người trên sân khấu còn mặc áo rất dày, chẳng đẹp gì cả!"

Lữ Lâm cũng nói: "Nghe người lớn nói, hội trường trước kia chỉ chứa được một ngàn người thôi, mỗi lớp phải cử đại biểu đi, không phải tất cả đều được xem!"

Hội trường mới rất trang nhã, sân khấu dài chừng ba mươi thước chiều ngang, chiều dài cũng khoảng mười sáu thước, các học sinh vô cùng náo nhiệt nhìn màn diễn, khác hẳn những năm trước.

MC có bốn, hai nam hai nữ, Tần Mạt chỉ nhận ra một người trong đó là Lôi Tĩnh An đã gặp ở cửa ký túc xá nam. Khác hẳn với lúc trước, ánh mắt vàng, tư thế tiêu sái, hấp dẫn một đám người.

Trần Yến San lại tiến đến bên tai Tần Mạt nói: "Mình thật không nỡ từ bỏ Phương Triệt như thế, nếu không thì Lôi Tĩnh An cũng không tệ nhỉ."

Tần Mạt không đáp, chỉ có thể im lặng nhìn nàng.

Trần Yến San lại cong môi lên: "Được rồi, mình nói đùa thôi, mình không có hám trai thế đâu, hừ..."

Tần Mạt cười cười, cô bé này kỳ thật khá dễ thương.

Sau từng tiết mục, có cũ có mới, có người hứng thú, có người chán nản, nói tóm lại, cũng không tệ. Đây là lần đầu tiên Tần Mạt xem hội diễn, vì thế rất nghiêm túc.

Đến khi gần kết thúc, Lôi Tĩnh An lại lên sân khấu giới thiệu chương trình: "Mời lớp 11.2, bạn Phương Triệt sẽ mang đến cho chúng ta ca khúc cậu ấy vừa sáng tác 《Giang Thành tử》!"

Tần Mạt giương mắt nhìn lên, sân khấu kia như mông lung mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 46: Giang Thành tử

Một tấm màn kéo ra khiến sân khấu tối dần, gian phòng truyền ra ánh đèn màu nhấp nháy thấp sáng cả sân khấu giờ tắt hết.

Dù loại tiếng reo hò của mấy ngàn học sinh vang vọng, có người hoan hô có người kêu sợ hãi, cũng có người huyết gió, huyết sáo, có người khen ngợi. Từ khi hội diễn bắt đầu, đây là lần đầu tiên đèn sân khấu tắt hoàn toàn. Một mảnh yên tĩnh và tối đen cùng với tiếng ồn ào náo nhiệt này, khiến tất cả như tách khỏi thế giới kia.

Tần Mạt kinh ngạc, Trần Yến San bên cạnh đã giữ chặt tay nàng thét chói tai nói: "Trời ạ! Mạt Mạt, cậu nghe thấy không? Là Phương Triệt! Là Phương Triệt! Anh ấy sáng tác ca khúc? Anh ấy biết hát? Còn có thể viết lời?" Trần Yến San nghĩ một chốc, lại ra sức lay Tần Mạt, "Mạt Mạt! Mạt Mạt!"

Cô bé này, giống như không lay người khác, thì không biểu đạt được kích động trong lòng nàng.

Tần Mạt vỗ nhẹ tay, an ủi nàng: "San San ngoan, nghe Phương Triệt có thể hát ra cái gì đã, không chừng cậu ta hát một hai ba bốn năm cũng là hát ca khúc sáng tác. Cậu đừng kích động, nghe đi đã."

Trần Yến San bĩu môi đang muốn phản bác, tiếng ồn ào lại vỡ ra, tất cả tiếng náo nhiệt trong gian phòng đều dừng lại.

Sau đó, tai mọi người bị âm thanh của tự nhiên chiếm giữ.

Nếu chưa từng nghe qua thì vĩnh viễn không ai có thể lý giải được tiếng gì mới gọi là âm thanh của tự nhiên, nhưng lúc này, tất cả đều hiểu. Cái gọi là âm thanh tự nhiên, thì ra chính là như vậy.

Sinh ra từ tâm, không dính hạt bụi. Trong suốt như liếc mắt một cái có thể nhìn xuyên qua sao trời, hô hấp đều ngừng lại.

Phật có nói trên một đốt ngón tay của ta có sáu mươi sát na (*quãng thời gian cực ngắn*), trong một sát na lại bao gồm chín trăm sinh diệt. Một na này, như một vòng luân h trong vòng luân hồi đó là hàng trăm thế kỷ...

Chính là một tiếng, phát ngón tay một cái, chớp mắt, kinh động lòng người!

Âm thanh này mang theo khí thể sắc bén của lưỡi mác, cắt ngang qua một màn tối tăm xa xưa kia. Sau đó ngừng lại, dư âm vang vọng, lưu luyến không tan. Giống như sáng sớm cỏ non tách đất vươn lên, lại như ánh trăng lộ ra trong mây mù... người không cần nhìn, chỉ cần nghe, là có thể nghe thấy, tiếng róc rách chảy xuôi của đàn cổ, chảy xuôi chính là hừng đông, hoa nở, ánh mặt trời mỉm cười.

Nhẹ nhàng quấn quanh, mềm mại như tơ.

Tiếng đàn trầm thấp, mà dằng dặc bồi hồi, lúc này mới có giọng nam mềm mại thì thâm như hoa nở trong đêm. Như mầm nảy lộc, quá hoàn mỹ.

Mọi người thở chậm dần, lắng lắng lắng nghe.

"Chẳng lẽ là em, trộm đi tà dương chân trời, chỉ người nói mới biết, thì ra cười cũng là hờn.

Không phải số mệnh không phải luân hồi, chỉ là tôi nguyện ý, để em đắc tội.

Là ngọt là cay là chua là mặn, cũng không qua được mắt em, bức tranh kia, là của anh.

Hôm kia nấu rượu hôm nay pha trà, anh vẫn nguyện ý, để em đắc tội..."

Giọng nói thì thâm, vang vang bên tai, cho đến khi tiếng dịu dàng như nước dần tan ra trong không khí, tiếng đàn mới lại thông dong leng keng vang lên.

Thanh điệu vừa chuyển, vào quãng giữa, chân thành trong trẻo

"Khóa tường yêu nguyệt thảo y thâm.

Vân hà trầm, tiểu thủy sân?

Thị tử cao cao, sàm đoan hảo thiết nhân.

Hầu nhân chiết chi mang giải ý, sơn bất ngữ, dạ lan chân..."

Âm cuối, trùng điệp như núi trắng, đập ca dưới ánh trăng, khúc ca tĩnh lặng.

Trên núi còn có tiếng côn trùng kêu, tiếng đàn quay cuồng, trong lúc hoảng hốt tiếng đàn như dải ngân hà treo ngược, một bức hình phong cảnh tuyệt đẹp trong khoảnh khắc.

"Đại ngôn bất tâm, yếu học phật tổ niệm hoa, nhĩ trú túc hồi mâu, khước bất tri vi thủy.

Ngũ bách niên tình ngũ bách niên túy, đẳng nhất thứ sát kiên, thiên thượng nhân gian.

Tử điện thanh sương Can Tương Mạc Tà, tương thủy đích anh hồn tế điện thủy, vi nhất cú, bất li biệt.

Tế vũ thu phong đông tuyết tiêu dung, tài minh nguyệt vi y, vi nhĩ phi thượng, nguyện bất nguyện..."

Giọng từ từ thấp dần, ngọt ngào mơ hồ, như làm người ta rơi vào chỗ bi thương nhất trong lòng.

Năm trăm năm tình năm trăm năm say, nếu quả thật chỉ vì chờ đợi mới kẻ vai, làm sao có thể ngăn cản đất trời? Năm đó Can Tương rèn kiếm, vợ ông là Mạc Tà hi sinh thân mình rèn kiếm[67], Ngô Vương lại muốn đoạt cả song kiếm, thế là Can Tương rút kiếm tự vẫn, có phải là, ly biệt không?

Tình cảm thâm trầm thế nào thì tiếng đàn mới có thể tha thiết nhường ấy?

Tiếng đàn tuôn ra như ngân hà nghiêng rơi, xuống nhân gian, lao nhanh vụn dậm, không thấy trăng sáng không quay đầu!

Ánh đèn huỳnh quang nhấp nháy dần mờ đi trước mắt Tần Mạt, nàng cơ hồ mất cả cảm giác, chỉ ngẩn ngơ lắng nghe, lo lắng vẫn vương trong đầu ngàn năm qua hôm nay đã sáng tỏ.

Hôm qua phôi kiếm say rượu, sáng nay sách cầm trên tay.

Hỗn loạn ngàn năm, nỗi nhớ vô vọng. Người này rõ ràng không biết, nhưng sao lại có thể hiểu?

Trên sân khấu thoáng hiện lên một ánh sáng nhạt trong đêm tối, dưới ánh sáng nhạt, là một gương mặt, hòa với chiếc đàn cổ.

Tiếng đàn của hán u buồn, sau đó nhẹ nhàng hát:

"Gió xuân không như ý muốn.

Lại chợt nghe, mưa ào ào.

Lá rụng ngô đồng, gần đến như kim châm

Một tấm lòng ở xa, lời nửa khuyết, gửi thế gian."

Tiếng đàn như tiếng nước chảy róc rách, như gió núi thoáng lạnh.

Sau đó hán lặp lại:

"Không phải số mệnh không phải luân hồi, chỉ vì tôi nguyện ý, để em đắc tội.

Từ điện thanh sương Can Tương Mạc Tà, tương thủy đích anh hồn tể điện thủy, vì nhất cú, bất li biệt.

Tể vũ thu phong đông tuyết tiêu dung, tài minh nguyệt vì y, vì nhĩ phi thượng, nguyện bất nguyện.."

Tiếng đàn và tiếng ca cùng ngừng nghỉ, phảng phất như thờ dài.

Ánh đèn cam trên sân khấu lúc này mới bật lên, bao quanh người xướng từ ôm đàn đứng dậy, dáng người như dốc núi tuyết băng.

Hán khẽ gật đầu, ánh mắt sâu thẳm, trong hàng vạn hàng nghìn người, liếc mắt một cái cũng chỉ rơi xuống một chỗ.

Tần Mạt mở mắt, cùng ánh mắt này chạm nhau, như là vượt qua vô số vô tận khoảng cách, không có bóng người, chỉ thấy ánh mắt hán như băng tan ra, trong suốt nhu hòa.

Phương Triệt cười nhạt, không cần chào cảm ơn, cũng không nhìn những người khác, chỉ là ôm đàn xoay người, thân nhiên rời đi.

Dưới sân khấu tĩnh lặng thật lâu, mãi cho đến khi đã hoàn toàn không thấy người hát đâu nữa, lúc này mới phát ra tiếng vỗ tay và hoan hô như sấm dậy mùa xuân!

Có người sợ hãi than, có người thét chói tai, có người lẳng lẳng về chỗ, có người đắm chìm thật lâu, còn có người rống to: "Diễn lại! Diễn lại đi!"

Vương Tử Dục ngồi bên trái Tần Mạt, nàng chỉ nhúu mày hừ nhẹ, như khinh thường.

Trần Yến San ngồi bên phải Tần Mạt, nàng bỗng nhảy ra khỏi chỗ, lao vào người Tần Mạt dùng sức lay nàngích động đến nói năng lộn xộn: "Trời ạ! Mạt Mạt! Mạt Mạt! Không nên không nên! Không thể như vậy! Không thể như vậy! Minh... minh... minh không cho phép Phương Triệt đi như thế! Mạt Mạt! Trời ạ! Sao anh ấy có thể như vậy..."

Lúc này Tần Mạt mới giữa hoảng hốt thoát ra khỏi mơ màng, bỗng thức tỉnh, thời Gia Hựu này, quả thật đã không thể nào chạm đến rồi. Anh Phương Triệt, tuy khúc gió này thật khác thời Tống, nhưng ở thời đại này, hán ta đúng là người đầu tiên có thể với Tần Mạt cùng nhau xướng họa.

Không phải người sinh ra ở thời đại đó, không thể hiểu khát vọng của văn nhân với tri âm là quá khát khe.

Sau khi Từ Kỳ chết, Bá Nha lấy đàn tể tri âm, Kê Khang có chết, cũng phải hát khúc "Quảng Lăng tán"[68]. Ai si ai tuyệt ai nghĩa không chùn bước?

Cũng như Tần Mạt ngu ngốc, cũng như Phương Triệt đàn độc, cũng như trong sương mù ngắm hoa, chính là đứng trong cuộc, không ai sáng suốt cả.

Hội diễn kỷ niệm ngày thành lập trường vô cùng thành công, chủ yếu là, Phương Triệt đánh đàn quá rung động lòng người. Tất cả học sinh Thị Tam, dùng nói là nghe qua tiếng đàn như thế, chỉ tưởng tượng thôi, trước đó, chỉ sợ không ai có thể tưởng tượng ra.

Huống chi Phương Triệt lại tự sáng tác lời ca như thế, càng khiến người ta sợ hãi hơn. Với phần lớn học sinh chỉ biết vui đầu học hành hoặc thỉnh thoảng lại nghịch ngợm mà nói, tài hoa và hành vi của Phương Triệt tuyệt đối khiến người ta kinh ngạc. Nhà ca từ của hán còn có một câu thế này "Chỉ vì tôi nguyện ý, để em đắc tội", ngôn từ như thế thật khiến người ta mơ màng, sau đó là vô số đề tài bình luận.

Khi đi theo đám đông ra khỏi hội trường, Trần Yến San còn kéo tay Tần Mạt, uể oải nói: "Mạt Mạt, cậu nói anh Phương Triệt là người thế nào? Anh ấy lẳng mạn như thế, còn nghĩ đến cả trăng sáng, sau đó còn hát trên sân khấu. Mạt Mạt, vì sao người kia không phải mình?"

"Sao cậu biết người kia không phải cậu?" Trong lòng Tần Mạt thật ra cũng nghi ngờ, ca từ của Phương Triệt có rất nhiều ám hiệu, sau đó hạ nửa khuyết

lấy ngô đồng đối với cây hồng. Hát như thế, vì sao lại nói đến tình ý?

Trần Yến San than thở giải thích cách nghĩ của nàng: "Phương Triệt chẳng ngại đâu, nếu như anh ấy thích mình, sao anh ấy phải khó chịu với mình chứ? Dù mình có tự tin, nhưng mình không thể tự luyến được? Ô ô... Mạt Mạt, vì sao người anh ấy thích không phải mình?"

Tần Mạt nâng tay vỗ nhẹ tay Trần Yến San, trước sau như một an ủi nàng: "Chuyện này không thể ép buộc, có lẽ cậu gặp Phương Triệt hơi muộn, cho nên..."

Nàng còn chưa nói xong, bỗng cảm thấy tay phải của mình bị người ta kéo, sau đó một giọng thấp vang lên bên tai nàng: "Mạt Mạt, là tôi."

Đây là giọng Phương Triệt, Tần Mạt kinh ngạc, không rõ trong đám đông, làm sao Phương Triệt tìm được nàng.

"San San, cậu và Lữ Lâm đi trước đi." Tần Mạt vội vàng để lại cho Trần Yến San một câu, bước chân sang bên phải, đi vài thì đã không thấy Trần Yến San trong đám đông nữa.

Phương Triệt vẫn kéo tay nàng, đưa nàng ra khỏi dòng người. Vất vả lắm mới ra đến cửa, bên ngoài trời cao lồng lộng, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Hội trường ở sau tầng một tòa nhà số 2, Phương Triệt nắm tay Tần Mạt, đưa nàng đến quảng trường, đi theo chân núi Phu tử. Lúc này Tần Mạt mới để ý hân đội cái mũ lưỡi trai rất thấp, dáng vẻ như muốn che lấp khuôn mặt.

"Phương Triệt," Tần Mạt nhìn cười, "cái mũ của cậu thật có ý nhị."

"Cô muốn à?" Phương Triệt nâng tay bỏ mũ xuống, bỗng đội lên đầu Tần Mạt, sau đó kéo nàng đánh giá: "Không tệ không tệ, mũ này cô đội cũng đẹp."

Khi hai người chạy tới chân núi Phu tử, đèn dưới chân núi như mịt mờ mịt, Tần Mạt khẽ ngẩng đầu, liền thấy nụ cười nhu hòa của Phương Triệt, như ánh trăng chiếu lên người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 47: Lời khó nói

Dưới bóng cây trùng điệp, ánh trăng mờ mờ.

Phương Triệt nâng tay nhẹ giữ vai Tần Mạt, ánh mắt như một dòng suối nước nóng ẩn trong sơn cốc, ở đầu đông này, ẩm sương mù, hun quanh thân thể người ta, khiến bất an tiêu tan.

Hôm nay Tần Mạt ăn mặc đơn giản, quần bò áo phông, cả người màu xanh, nhưng hơi bạc vì bị giặt nhiều, lại càng nổi bật đáng người nhỏ gầy của nàng. Nàng để kiểu đầu của học sinh trước kia, tóc dài ngang vai, tóc mái trên trán thành đầu nấm, lúc này đội mũ lưỡi trai, lại càng thêm phần đáng yêu ngơ ngác.

"Ngủ gật..." Phương Triệt thì thào nhẹ thở, mở miệng lại là lời mắng người ta.

Đang nói, ánh mắt hân ngưng đọng lại, hơi thở cũng chậm dần, cả người khản trương lên. Hân luôn bị người ta nói là lời nói ác độc, khi mắng chửi người cũng không nề tình, đối với Tần Mạt hân cũng mắng không ít, nhưng ở một khắc này, khi nói ra hai chữ như vậy, lại khiến hân nếm phải mùi vị khản trương.

Tần Mạt mím môi cười, căn bản liền không chú ý đến Phương Triệt lúc này đang âu sầu. Nàng có chút không vừa lòng với chiều cao bây giờ của mình, nhón mũi chân, phát hiện mình thấp hơn Phương Triệt cả cái đầu, liền nhìn mọi nơi xung quanh, tìm một chỗ có thể ngồi.

Phương Triệt rung động trong lòng, lại đưa nàng đến gần mình hơn, sau đó dặt tay nàng, đề nghị nói: "Chúng ta đi ra mặt sau Khổng miếu ngồi trên lan can được không?"

"Ngồi trên lan can?" Tần Mạt cười xòa thành tiếng, "Sao lại muốn ngồi lan can?" Nghi vấn là nghi vấn, chân nàng vẫn cứ bước. Rất hiển nhiên, nàng rất có hứng thú với đề nghị này.

Phương Triệt dặt tay nàng từ từ đi trước, tinh thần cũng dần dần yên ổn lại, mặt mày hơi nhú, thản nhiên nói: "Ghé đá ở Thấu Phong đình cũng không biết rõ có bao nhiêu người ngồi qua, chúng ta cũng chỉ làm nó tăng thêm hai người mà thôi. Nhưng phía sau Khổng miếu, lan can luôn thiếu người hỏi thăm, chắc chắn vô cùng tĩnh lặng, chúng ta không nên đàn thăm hỏi một phen sao?"

Lan can cũng tĩnh lặng?

Tần Mạt đương nhiên sẽ không hỏi ra những lời như thế, trên thực tế, trong ý nghĩ của văn nhân thời xưa, lan can trước giờ luôn gắn với phong lưu hoặc là tĩnh lặng.

Cho nên Phương Triệt nói lan can tĩnh lặng, bản thân hắn cũng miễn cưỡng coi là thiếu niên phong lưu.

Thứ phong lưu này không phải phong lưu kia, đây là văn chương phong lưu, như Đỗ Phủ từng nói: "Chư hầu cắt cứ mà thôi, văn thái phong lưu nay vẫn còn." Phương Triệt dù không có ngẫu hứng làm thơ, nhưng chỉ nghe một khúc của hắn, Tần Mạt cũng có thể cảm nhận được tài trí trong đó.

"Phương Triệt, " Hai người bước chậm trên đường nhỏ, Tần Mạt nhàn nhã rảnh rỗi hỏi: "Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

"Sao lại không?" Ngọn đèn dưới chân núi đã ở xa, dưới ánh sao mờ mờ, Phương Triệt đáp không hề do dự, hai tròng mắt sâu lắng, chỉ có Tần Mạt là không nhìn rõ mà thôi.

"Tôi còn nhớ rất rõ, lúc ấy tôi đang mua kẹo đường." Tần Mạt nói mang theo âm vận luật thơ trong trẻo như nước gọn sóng, mờ mờ rung động: "Sau đó cậu cười nhạo tôi, nói tôi ngây thơ buồn cười, chẳng những muốn người khác giúp mua đồ, còn nghĩ kẹo đường sẽ bay." Nói dứt lời, nàng nhìn Phương Triệt bên cạnh, hai mắt khép hờ.

"Ngốc... ngốc!" Phương Triệt quay đầu, lại dắt Tần Mạt đi.

Tần Mạt bất ngờ dứt khỏi tay hắn, chạy đến bậc thang ở trước Khổng miếu, sau đó mở rộng hai cánh tay, đón gió khoan khoái nở nụ cười.

"Này!" Nàng trở lại đối mặt với Phương Triệt, nghiêng người trên lan can, "Phương Triệt, lúc đó tôi nói kẹo đường sẽ bay lên trời, kết quả bị cậu cười nhạo, cậu biết lúc đó tôi tức thế nào không?"

Phương Triệt đi thẳng đến, hắn cũng lên bậc trên, nhưng là tựa vào hai gờ bên cạnh Tần Mạt, rồi dùng một tay chống, dáng người thẳng như báo đi săn, dễ dàng theo đó phi lên. Tần Mạt thấy bị hoa mắt, sau đó Phương Triệt bỗng mở rộng hai tay, lại ôm chặt nàng vào trong ngực, sau đó oán hận nói bên tai nàng: "Anh mới biết, thì ra em lại nhỏ mọn như thế, lại còn thù dai! Nhỏ mọn ngu ngốc!"

Cái ôm ấp bất ngờ này, khiến âm áp vây quanh Tần Mạt, bất an khẽ muốn tránh ra. Cẩn thận nghĩ lại, nàng bị Phương Triệt ôm trong ngực cũng không ít, nhưng đó là những lúc nàng không tiện cử động, thần trí mơ hồ, còn với cái ôm không có nguyên do thế này, hình như là lần đầu tiên.

Tần Mạt có chút không quen, hơn nữa nghĩ đến bài hát tình yêu thô lỗ hết tương tự với "người kia" của Phương Triệt, nàng cảm thấy không nên tiếp tục kéo dài cái ôm này nữa. Phương Triệt là đứa trẻ tốt, vì thế tình yêu của hắn sẽ được đáp lại, Tần Mạt cảm thấy mình nên dạy hắn, thế nào là khác biệt nam nữ.

"Buông tôi ra..." Vì đang bị Phương Triệt dùng lực ép vào trong ngực, cho nên giọng Tần Mạt có điểm yếu ớt

Phương Triệt bị cảm giác "nàng rất yếu đuối" này lấp đầy trong lòng, ôm c chặt hơn.

Tần Mạt bất đắc dĩ, cảm giận nói: "Phương Triệt tên đàn độn này... Buông tôi ra, tôi không muốn bị chết ngạt đâu!"

Tiểu Phương đồng học buông hai tay ra, vẻ mặt có chút ngốc nghếch.

Tần Mạt trừng mắt một cái, lại cảm thấy chưa hả giận, thế là tay đập cho hắn một cái.

"A!" Phương Triệt ôm ngực cong người kêu đau, "Đau quá!"

Tần Mạt ngẩng đầu lên, hừ nhẹ tỏ vẻ nàng đang khinh thường: "Tôi không ngờ anh nhỏ mọn như thế, anh động vào tôi trước, sau đó không cần thận ngã sấp, sao có thể trách tôi? Về phần sau, anh không khách khí, vì sao tôi không phản kích chứ? Còn nữa, bị anh cười nhạo, tuy tôi căm tức, nhưng không hận đâu nhé!"

"Không hận?" Phương Triệt lại kẻ sát vào nàng hơn, sau đó cúi xuống mặt nàng, cười cười, "Không hận thì vì sao em còn nhắc đến?"

"Vì anh nói lan can tĩnh lặng." Tần Mạt chống tay lên ngực hắn, đẩy hắn ra xa, thờ dãi: "Vì sao anh có thể nghĩ lan can tĩnh lặng, lại không nghĩ kẹo đường sẽ bay? Lúc ấy anh có ý cười nhạo tôi à?" Trong lòng nàng thâm phán đoán, Phương Triệt lúc ấy cố ý lên tiếng khiến nàng chú ý, chẳng lẽ là vì hắn thích Vân Đình, cho nên vòng vo tiếp cận? (T__T thật là ngốc mà)

Phương Triệt lại quay mặt đi, hừ nhẹ nói: "Em nói gì mà ngốc nghếch, vì sao anh lại không cười nhạo em chứ?"

"Phá hỏng mắt không khỉ!" Tần Mạt kiễng chân lên, đưa tay nâng hai má hắn lên, để mặt hắn đối mặt mình, rất nghiêm túc giáo dục hắn, "Thời khắc mấu chốt, lại phá hỏng không khí để hấp dẫn lực chú ý là không dùng được, anh phải thế này..." Vừa nói, giọng nàng lại thấp xuống, còn vươn một cánh tay ra ôm lấy cổ Phương Triệt.

Phương Triệt thuận thế cúi người xuống, khoảng cách của họ gần nhau đến mức có thể cảm thấy hơn thở gấp của hắn, nhếch môi cười, nhẹ đẩy hắn ra.

"Khi niên thiếu áo xuân mong..." Tần Mạt nghiêng người dựa vào lan can, một tay vươn ra ngoài lan can, mười phần phong lưu cười với Phương Triệt, "Kỳ mà ý tà kiều, mãi lâu hồng tự chiêu (cười ngửa tựa bên cầu, vấy hồng vấy khắp lâu). Anh biết đây là tư thế gì không?"

Phuong Triệt ngơ ngẩn, thật lâu mới cúi đầu, khàn giọng hỏi: "Tư thế gì?"

"Chính là..." Tần Mạt ngẩng đầu, "Chỉ sợ tôi thấp hơn anh, tôi cũng không muốn bị người ta nhìn xuống. Muốn ôm được mỹ nhân về, anh nhất định phải đủ mạnh. Nếu như chỉ làm một đứa trẻ, nói vài lời ong mật, hoặc giả vờ bú rường bình, tuy có thể hấp dẫn người khác chú ý, nhưng lại không thể khiến giai nhân giao trái tim."

"Em..." Phuong Triệt nhú nhú mày, bỗng ôm lấy cổ Tần Mạt.

"Làm gì vậy?" Tần Mạt khề kinh hoàng, vì nàng cảm thấy cái ôm này của Phuong Triệt như nhắc nàng lên.

Phuong Triệt ý vào sức người cao chân dài, ôm Tần Mạt lên lan can, Tần Mạt luống cuống tay chân, vội vàng vịn lan can ngồi xuống. Phuong Triệt nhướn mày cười khê: "Sức mạnh, là như vậy sao?" Vừa nói, một tay hắn vừa chống lên lan can, cũng nhảy lên ngồi cạnh Mạt Mạt, sau đó lại duỗi tay kéo eo nàng lại gần.

Vị trí này rất nguy hiểm, Tần Mạt không dám cử động, chỉ có thể liếc ngang Phuong Triệt một cái nói: "Tôi dạy anh làm thế nào để ôm được mỹ nhân về, không dạy anh dùng nó trên người tôi!"

"Sao em biết người anh muốn ôm về nhà không phải em?" Phuong Triệt nhú mày, hỏi như tùy ý, nhưng một tay khác của hắn vịn vào lan can lại nắm chặt đến trắng bệch.

"Sao lại là tôi?" Tần Mạt tròn mắt, lập tức giả bộ ta là người tốt. "Được rồi, chúng ta là quan hệ gì? Đây chỉ là quen biết thôi! Ca từ của anh như thế, tôi đương nhiên nghe ra anh có ý trung nhân. Dù với tuổi anh thì hơi sớm, nhưng anh yên tâm, tôi sẽ giúp anh!"

Tay phải Phuong Triệt buông lan can ra, tay trái lại ôm Tần Mạt càng chặt hơn, giọng hắn âm trầm: "Em chuẩn bị giúp anh thế nào?"

Tần Mạt khề thờ dài: "Tôi sẽ hỏi anh trước, anh biết tình là gì không?"

Phuong Triệt há miệng thở dốc, muốn đáp, nhưng mà lời nói đến bờ môi, hàng vạn hàng nghìn lời nói lại bị một sức mạnh không hiểu ngăn lại, một chữ cũng không ra được khỏi miệng.

"Một thời gian trước tôi có nghe nói, hồi thế gian tình là gì, mà khiến người ta sống chết có nhau." Tần Mạt lắc đầu, "Câu thiên cổ có một không hai này, cũng không thể nói hết chữ tình. Nếu như chỉ lấy sinh tử ra, sẽ không khỏi hiện thực hóa thái quá

Lò luyện nhân gian, trước giờ con người sẽ không thể lựa chọn sống hay chết. Giống như đời người, những thứ phải gánh vác, không chỉ có tình yêu nam nữ. Tình thân, tình bạn, khát vọng, trách nhiệm, tất cả những thứ đó người ta đều cần phải trải qua. Chỉ là có ít người nhìn ra, lựa chọn gánh vác toàn bộ, cũng có người không nhìn ra, chỉ gánh vác một phần.

Một người, đầu tiên phải nhớ rõ, bản thân, nếu như ngay cả bản thân cũng không gánh vác được, có thể nào gánh vác tình yêu không? Cái từ ái tình này, là hiện đại mới có. Cổ nhân không nói ái và tình cùng nhau, anh biết tại sao không?"

"Vì sao?" Ánh mắt Phuong Triệt thật sâu, tay càng ôm chặt Tần Mạt hơn.

"Thế nào là ái? Mặc gia nói là kiêm ái, Nho gia nói là nhân ái, Phật gia nói là đại ái. Cái chữ này, quá thâm trầm, khác với tình. Người có thể trầm mê vì tình, nhưng vì ái, lại sẽ dừng cảm. Nếu như ái và tình kết hợp cùng nhau, tình cảm như thế, sẽ càng sâu đậm, anh hiểu không?"

"Anh..." Phuong Triệt tính đáp chắc nịch "Hiểu được", nhưng hai chữ này, lại như ngàn cân, không thể ra thành tiếng.

"Lúc trước có một công tử quần nhung vải gấm lụa vàng, anh ta động lòng với một nữ tử thanh lâu, nhưng trước sau đều không nói, cũng không muốn kết hôn với nữ tử đó. Anh cảm thấy, có phải người đàn ông này thay lòng đổi dạ không?"

"Vi... sao?"

"Gia tộc của hắn là danh gia vọng tộc, thời đó, dân chúng tầm thường cũng không chấp nhận một nữ tử thanh lâu, càng đừng nói là thế gia quý tộc. Nếu như anh ta cố tình cưới nữ tử đó, chỉ sinh ra hậu quả khôn lường. Một là nữ tử đó sẽ bị vô số khinh bỉ và đồn đãi, hai là cuối cùng nữ tử đó sẽ bị chết dưới âm mưu ám sát."

Không phải hắn muốn biện hộ cho mình, nhưng có lúc, vinh quang không nhất định là hạnh phúc. Vinh quang ngoài tầm với, chỉ mang đến tai họa. Huống hồ giữa cuộc đời hắn, cũng không phải chỉ có tình yêu nam nữ. Hắn nhất định phải gánh vác cả gia tộc, nếu như hắn lấy nữ tử thanh lâu làm vợ, cả gia tộc này không chỉ mất mặt, kẻ thù của gia tộc sẽ càng coi đây là cơ hội tốt...

Tần Mạt cười tự giễu: "Thật ra nói đến cùng, anh ta cũng chỉ xúc động, còn chưa yêu sâu đậm, cho nên không thể liều lĩnh, cho nên thiếu đi ý chí vượt qua chướng ngại trước mắt. Anh ta không đủ lòng tin, anh ta đã phụ lòng người..." Nàng nâng tay khề xoa lên bàn tay Phuong Triệt ôm mình, nghiêng đầu hỏi hắn, "Phuong Triệt, anh biết không, có thể cùng sống chết, thật ra cũng là một loại hạnh phúc?"

Phuong Triệt giật mình cúi đầu, nhẹ nhàng in môi lên cái trán mềm mại của Tần Mạt.

Đây không phải hôn, nhiều lắm chỉ là chạm nhẹ, nhưng cái khề chạm này, lại khiến đáy lòng hắn xôn xao.

Có lẽ hần còn chưa hiểu hết, vì sao cùng sống chết lại không phải là tất cả tình yêu, hần cũng không hiểu, vì sao hai chữ ái và tình Mạt Mạt lại tách ra như vậy.

Nhưng Phương Triệt bỗng hiểu, cô gái trong mình này có vô vàn bí mật. Mà nếu như có cơ hội có thể khiến nàng nói bí mật đó ra, nếu như có cơ hội có thể nắm tay nàng, đến hết cuộc đời, như vậy Phương Triệt nguyện ý, dùng tất cả dũng khí của hần.

Trước giờ không biết rõ, thì ra khi yêu, có thể khiến người ta trần trọc nguyện ý nhận cả bị thương và khoái lạc, chỉ vì không muốn từ bỏ. Giống như lúc này, hần cảm nhận được giọng nói và tâm tình phức tạp khó nói của Tần Mạt, hần cũng hiểu, mình đã trầm luân đến không còn thuốc nào chữa được.

"Phương Triệt, nếu như anh không có dũng khí cả cuộc đời, vậy thì... đừng đi trêu chọc người khác nữa." Tần Mạt khép hờ hai mắt, "Anh là người đầu tiên nghe tôi nói những lời này, tôi khuyên, vẫn chỉ là một câu. Lòng người rất nhỏ, cả đời chỉ có thể chứa một người, cho nên đừng để lãng phí thời gian. Nếu không khi anh bị hoa mắt rồi, mới hiểu, mới hối hận, cũng không có cơ hội nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 48: Si mê cho đến giờ

"Lòng người rất nhỏ, cả đời chỉ có thể chứa một người, cho nên đừng để lãng phí thời gian. Nếu không khi anh bị hoa mắt rồi, mới hiểu, mới hối hận, cũng không có cơ hội nữa."

Phương Triệt lại nhận ra từ trước đến giờ hần chưa hiểu hết về Tần Mạt.

Hần chỉ lắng nghe, lại mỉm cười, sau đó không nói một lời đưa Tần Mạt về ký túc xá nữ. Tần Mạt đội lại mũ lưỡi trai lên đầu hần, vẫy tay với hần, xoay người biến mất sau cửa sắt.

Ngày hôm sau, sân trường bỗng bùng lên một làn sóng "Giang thành tử", trên internet hay trên diễn đàn đều ghi lại hình ảnh Phương Triệt, ngoài ra ca khúc "Giang thành tử" còn được tải xuống rất nhiều. Lần đầu bài hát này chẳng những động lòng người, ca từ cũng mê hoặc không ít người, thậm chí có học sinh bắt đầu viết Giang Thành tử, cũng đem đi tuyên truyền.

Lư Hoa Ba bước trên bục giảng, câu nói đầu tiên là: "Các em biết viết 'Giang thành tử' thế nào không?"

Trong phòng cười rộ lên, Vệ Hải là lớp trưởng, đứng lên nói: "Thầy Lư, có phải thầy là fan của Phương Triệt không?"

Lư Hoa Ba nghiêm mặt đáp: "Tuy tôi không hiểu fan là ý gì, Nhưng tôi biết rõ, Phương Triệt có thể viết được như thế, các em có thể không?"

Học sinh nhao nhao thi thảm với nhau, Lỗ Tùng lại vỗ bàn kêu gào: "Thầy đừng xem thường người, không phải là Giang Thành tử à? Em mở miệng là có thể viết được trăm thành tử!"

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng đến Lỗ Tùng, Lư Hoa Ba cũng cười cười nhìn hần.

Thế là Lỗ đồng học đắc ý hả hê, tự giác phát huy thành quả gặm từ điển thành ngữ, vỗ ngực to giọng nói: "Trường Thị Tam ta nhiều kẻ cướp, Giang thành tử, ý thật nhỏ. Như ý cát tường, trong bụng chống sào, ý không ở trong lời, nhậm ngã hành, gió vui sướng!"

"Ha ha..." Tiếng cười nhạo liên tiếp vang lên trong phòng học, Lỗ Tùng vừa nói một câu, mọi người đã cười, đến khi hần niệm xong h đã có người cười đến ngã ngửa, không còn hình tượng gì nữa.

Lại thấy Ngụy Tông Thần bên cạnh há mồm tròn mắt, cùng với Lỗ Tùng đắc chí vừa lòng, Tần Mạt cũng chỉ có thể ai oán trong lòng: "Thì ra trên thế giới này quả nhiên có một loại người như vậy, dù làm gì cũng khắc sâu hiệu quả hài kịch....."

Lư Hoa Ba cũng không nhịn được cười, nhưng ông là thầy giáo, sau khi cười xong, ông đập mạnh lên bàn, quát to: "Tất cả im lặng!"

Rất nhiều người bị động tác này của ông dọa, tiếng cười dần tan ra.

Lỗ Tùng đưa mắt nhìn quanh, nhất thời lại có điểm phong lưu tự thưởng. Hần đắc ý xoa xoa bàn tay, lại tiếp tục niệm: "Mà nay tất cả kiêu ngạo, đi thi thử, không nhân đạo. Treo cổ tự tử, mất ngủ lúc nào. Tất cả đều mất ngủ, mây xé trời, vọt lên cao!"

Niệm xong, hần lại tự mình rung đùi đắc ý.

Học sinh lại cười lớn, có người lại cảm thấy không tẻ, dù sao Lỗ Tùng có thể đọc được đến vậy, cũng có điểm tiến bộ.

"Các em cảm thấy thế nào?" Lư Hoa Ba hỏi lại, trước tiên ông ra hiệu cho Lỗ Tùng ngồi xuống, tiếp theo thở dài: "Làm thơ không phải môn bắt buộc, tôi cũng không ép các em phải học." Ông cười cười, "Giang Thành tử này, thật ra nếu để tôi nói, tôi cũng không làm được. Về phần viết thơ, đại khái ngoài thơ hiện đại, ít nhiều tôi cũng có thể viết ra."

Lư Hoa Ba ném phần viết, chấp tay sau lưng đi lại trên bục giảng, lòng ông tràn đầy xúc động và phẫn nộ, lúc này lại không nói nên một câu. Đứa bé đó cũng không tệ, chế độ giáo dục bây giờ không đến lượt ông phê phán, nhưng ông không cam lòng, ông vẫn muốn làm ra một cái gì đó thật mới lạ!

"Tần Mạt!" Hai tay Lư Hoa Ba chống lên bảng, "Em nói cho tôi biết, từ Giang Thành tử này mang ý gì."

Tần Mạt cười nhạt, đứng lên nói: "Đơn giản mà nói, Giang Thành tử, tên điệu từ Vi trang. Thời Đường trước kia là một lời, có ba lăm chữ, đến thời Tống thành hai lời, bảy mươi chữ. Theo lệ, thi từ đều có vần chân, xen kẽ bằng trắc. Vì phối nhạc mà sinh ra, cho nên yêu cầu luật bằng trắc, càng nghiêm khắc hơn luật thơ cổ."

Tên điệu thật ra chính là tên gọi của làn điệu, làn điệu Giang Thành tử yêu cầu bảy câu năm vần bằng. Lỗ Tùng làm, ngoài số chữ và số câu không sai... còn lại, như rầm chó không kêu!"

Nàng nói thật bình thản, mắng lại không nề tình. Lại nói khi nàng nói chuyện ung dung bình thản, nhưng không khiến người ta có cảm giác kiêu ngạo, chỉ có một sức mạnh cương quyết tỏa ra từ người nàng, khiến người ta khó phân biệt được xưa và nay. Khí độ như thế, phảng phất như danh sĩ cổ.

Lỗ Tùng bị nàng dùng bốn chữ "rầm chó không kêu" phê phán đến đỏ bừng cả mặt, lúc trước thì đầy bụng tự đắc, giờ phút này bị đá kích đến im thin thít. Vì Tần Mạt có lý có lẽ đã kích, cho nên hấn không thể then quá hoá giận, nhất thời tự đắc trong lòng chỉ còn là mờ mịt.

"Đây không phải tiết thi từ." Tần Mạt không thèm để Lỗ Tùng một cái, tiếp tục bình thản nói, "Nếu như có người cảm thấy hứng thú với luật thơ này, có thể đọc 《Âm luật vỡ lòng》, thư viện có quyển sách này."

Nếu muốn xem rõ luật bằng trắc của Giang thành tử, các bạn cũng có thể đọc "Phân tích âm điệu".

Nhưng từ xưa đến nay, thi từ không phải là vật để tiêu khiển giải sầu, thứ học sinh trung học muốn học còn rất nhiều, không nhất thiết phải học phú thi làm từ. Thầy Lư, thi từ của thầy còn không đủ để hiểu cổ nhân, còn muốn để học sinh của thầy học sao?"

Một câu hỏi ngược này quả thật là xuất thần, ai cũng không nghĩ đến, Tần Mạt lại hỏi một câu như thế ở trên lớp.

Nhất thời trong phòng học có thể nghe cả tiếng kim rơi, rất nhiều tầm mắt rơi xuống người nàng, Tần Mạt cũng đã tự ngồi xuống.

Lư Hoa Ba khẽ hiện lên tia bối rối trên gương mặt già nua, ông ho nhẹ một tiếng, quay người viết lên bảng đen, cũng không nhiều lời, trực tiếp bắt đầu giảng bài.

Tần Mạt thật ra không phải cố ý làm mất mặt ai, nàng chỉ nói suy nghĩ của nàng. Ngành học hiện đại nhiều như thế, học sinh trung học có học thi từ, thi hiểu rõ ý cảnh luật thơ Hán ngữ là đủ rồi, thời đại đã bất đồng, từ "cổ nhân" này nàng đã hiểu, Lư Hoa Ba sao lại không thể hiểu?

Về phần Phương Triệt có thể ra nửa khuyết Giang Thành tử, đối với Tần Mạt mà nói, cũng là vui mừng ngoài ý muốn rồi.

Mấy ngày tiếp theo, "lụy Giang Thành tử" vẫn bay loạn trong trường, có rất nhiều người cố ý làm cho kỳ quái, viết vài câu rất có hàm ý, người cười bỏ ra cũng không ít. Trên internet, bài hát này cũng lan truyền như virus, nhưng Tần Mạt lại ngờ ngác, trước giờ không thể hiểu lên mạng là ý gì, nàng chỉ nghe đến bạn học xung quanh bàn tán...

Về mặt Hùng Thúy kỳ quái kéo mấy người bạn ra sau bàn, sau đó nói: "Mình nghe nói, anh Phương Triệt lần này hát là vì Liễu Tích. Không phải lần này trên hội diễn nó múa đơn cái gì mà thủy nguyệt Giang Nam sao? Nó múa, sau đó dùng bài hát của anh Phương Triệt phối nhạc, up lên mạng. Sao đó các cậu đoán thế nào?"

Ngụy Tông Thần thành thành thật thật hỏi: "Sau thì thế nào?"

Hùng Thúy hóm hờ, tiếp tục tám chuyện: "Kết quả là Phương Triệt đàn quá kinh hồn, khiến người ta kêu gào muốn nghe tiếp. Liễu Tích múa không tệ, có người khen cũng có người mắng, nhìn vào trong lại không thấy bóng Phương Triệt đâu. Sau đó có người up bài này lên mạng, mấy ngày nay, down hơn mười ngàn lượt rồi."

"Khoa trương thế à!" Mã Tuệ Tuệ trừng mắt, không thể tin.

"Còn có càng khoa trương nữa cơ!" Hùng Thúy tặc quá cười cười, "Liễu Tích dùng nick 'Tiên tử Tích Liễu', nó mặc áo trắng phiêu phiêu, sao đó có người liên tưởng đến Tiểu Long Nữ ở Tuyệt Tình Cốc. Tiểu Long Nữ ở Tuyệt Tình Cốc dùng tên giả là Liễu muội, cho nên có người gọi Liễu Tích là Tiểu Long Nữ, còn gọi Phương Triệt là Dương Quá. Khá khen, hiện tại bọn họ bị gọi là Giang Thành hiệp lữ, náo động trên mạng á! Còn có nhân người mơ ước tìm tên thật của Phương Triệt, nhưng đến hiện tại mới thôi, còn ai nói ra đáp án cả."

Tần Mạt lặng lẽ hỏi Ngụy Tông Thần: "Tiểu Long Nữ là ai?"

Ngụy Tông Thần kinh ngạc nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi: "Cậu không đọc 《thần điêu hiệp lữ》?"

"Hay lắm à? Đọc ở đâu?" Tần Mạt nhủ vậy.

Ngụy Tông Thần đầu đầu nói: "Thư viện trường học chắc là có..."

"Thư viện đúng là một nơi tốt." Tần Mạt ra kết luận, sau đó ngồi xuống tiếp tục tác chiến với đề toán.

Lại qua mấy ngày, báo chí khắp nơi đưa tin, trên mặt báo là các loại “Ngụy thơ cổ” chiếm phân nửa, cả Thị Tam đều nóng lên. Tần Mạt thấy thú vị, cũng nghe một ít tin đồn. Thầy Lư tâm đắc cảm thán: “Sức mạnh của tấm gương đúng là vô cùng.”

Tần Mạt lườm Lỗ Tùng, tên nhóc này lại bò ra bàn, tinh thần rất uể oải.

Tần Mạt đưa tờ giấy nhỏ cho hắn: "Mỗi người mỗi vẻ, vì sao nhất định cậu phải bỏ qua sở trường của mình, lao vào khuyết điểm?"

"Em thì có sở trường gì đâu chị?" Lỗ Tùng viết lờ đờ uể oải.

"Thừa nhận sai lầm cần có dũng khí rất lớn, với việc đọc thành ngữ điển tích cũng cần nghị lực rất lớn, cậu có dũng khí có nghị lực, đây còn chưa đủ sao?"

Lỗ Tùng ngó ra cả buổi tiết cũng không nói được một câu.

Sau khi tan học, Tần Mạt mỉm cười nhìn Lỗ Tùng nói: "Giúp tôi vài câu số học này, được không?"

Lỗ Tùng vuốt vuốt tóc, lại vuốt vuốt tóc, vẫn ngơ ngác nở nụ cười.

Tiết đông chí vội đến thành phố nhỏ phía nam này, cuối cùng bản thảo của Tần Mạt cũng được hai tạp chí hồi âm. Trong đó có một bên cho Tần Mạt hai trăm đồng tiền nhuận bút, còn gửi báo lại cho nàng, một bên khác tuy chỉ trả một trăm năm mươi, nhưng lại hứa hẹn lâu dài với Tần Mạt, còn mời nàng tham gia chuyên mục.

Hai bài viết này Tần Mạt viết hơn nghìn chữ, nàng không biết giá này là cao hay thấp, nhưng có thể có thu nhập là tốt rồi. Theo tốc độ của nàng, ngàn chữ như thế có thể viết nửa tiếng, cho nên nếu có nhiều tạp chí mời, nàng cảm thấy việc nuôi sống mình cũng không thành vấn đề.

Tên tạp chí nàng viết bài là “Nha Phong”, vị biên tập cũng khó hiểu nói, nếu Tần Mạt có thể viết bài chuyên mục ổn định, bọn họ có thể thêm tiền nhuận bút cho nàng. “Nha Phong” là bán nguyệt san, nửa tháng ra một số, mỗi tháng lại có một phụ san, cho nên mỗi tháng họ chỉ cần ba bản thảo cho chuyên mục, sau đó có thể nhận bốn trăm năm mươi đồng.

Tính toán kỹ lưỡng, giá tiền như thế là hơi thấp, nhưng Tần Mạt không hiểu điểm này, chỉ cảm thấy có thu nhập ổn định, là đáng mừng rồi.

Khi làm được gần một tháng, bên trong trường lại truyền ra một tin tức làm người ta sợ hãi.

Ài hát của Phương Triệt trong vòng nửa tháng đã nhảy lên hạng nhất trong bảng xếp hạng về lượt tải về, sau đó bắt đầu có lời đồn, các công ty nhạc trong nước cũng mời Phương Triệt, hi vọng có thể mua bài hát này của hắn, càng hi vọng hắn có thể hát bài này.

"Mình thấy mình đang nằm mơ..." Hùng Thúy say mê nói, "Đây có phải phim không? Trường chúng ta lại có người như thế? Người như thế lại ở cạnh chúng ta?"

Mã Tuệ Tuệ rất tốt bụng lấy tay đặt lên trán nàng, nghiêm túc nói: "Không sốt a, còn bình thường."

Thế là lại ập đến một trận cười.

Nhưng lời đồn tương tự vẫn không ngừng lan truyền, Phương Triệt là nhân vật cỡ lớn ở Thị Tam, không thể động vào.

Có người cảm thán thế này: "Thủ lĩnh Giang Thành tử, Phương Triệt Phong Thần!" Lời này chiếm được sự đồng tình của đa số mọi người.

Tần Mạt ở bên cạnh nghe lại cảm thấy thật sự buồn cười, tên nhóc đó bình thường không thích đọc sách, cho nên đi tìm nhạc để chơi, nhưng khi truyền ra ngoài thì càng khoa trương. Thủ lĩnh Giang Thành kia đúng là không tệ, nhưng nói có người tìm Phương Triệt ký hợp đồng, thì là chuyện vớ vẩn.

Gần đây Tần Mạt cũng thường xuyên gặp mặt Phương Triệt, bình thường là sau khi tan giờ tự học buổi tối, nếu không có chuyện khác, bọn họ sẽ cùng đi thăm lan can tĩnh lặng sau Không miếu.

"Lan can vốn rất tĩnh lặng," Tần Mạt vịn vào lan can, nghiêng đầu, "Nhưng gần đây nhất chúng ta liên tiếp đến làm phiền, anh nói nó có ngại không?"

"Nếu em cảm thấy phiền, nó cũng sẽ không cảm thấy phiền." Phương Triệt đưa tay vỗ nhẹ lan can, mặt sáng lên, "Chúng ta chịu thăm nó, là vinh hạnh của nó!"

"Đây là anh quá kiêu ngạo..." Tần Mạt mỉm môi mỉm cười.

Sắc mặt Phương Triệt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, khôi phục dáng vẻ lạnh như băng, hừ nhẹ nói: "Anh kiêu ngạo? Anh nào dám kiêu ngạo? Gần đây anh đã luyện thành huyền băng muôn đời!"

"Bị vạn người soi, mùi vị ra sao?" Tần Mạt càng cảm thấy buồn cười, "Có phải rèn được tính bình tĩnh không?"

"Không phải rèn tính bình tĩnh, là giúp rèn luyện lực uy hiếp bằng mắt của anh." Phương Triệt nói xong trừng mắt, hình dạng quả nhiên có vài phần băng lạnh thấu xương, khí thế凛冽, "Chính là như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 1: Gió rét ngày

Gió lạnh gào thét cứ vậy mà đến, lại một lần nữa sau kỳ thi tháng có người vui người cười, có người sa sút rầu rĩ. Tóm lại học sinh Thị Tam bắt đầu chào đón kỳ thi cuối kỳ, bình thường không khí nào nhiệt giờ nhất tẻ héo rụi, các hoạt động và các hội buôn chuyện tự nhiên mai danh ầm tít, khẩu hiệu biến thành: "Vi một năm học tốt!" Tần Mạt nghe qua cách nói này xong, cảm khái duy nhất chính là: "Đọc sách thật tốt!" Bọn họ là học sinh trung học, cho nên ngay cả ưu sầu cũng chỉ đơn giản như thế thôi. Kỳ thi này, Tần Mạt bị môn vật lý kéo xuống, kết quả trung bình vì thế ra ngoài danh sách một trăm toàn trường, ở lớp, nàng cũng chỉ đứng thứ tư, đứng đầu lớp là lớp trưởng Vệ Hải, hần xếp thứ năm mươi ba toàn trường, thứ hai lớp là Khương Nhụy và Trần Song Song. Trần Song Song ngày thường vô cùng mờ nhạt, ngay cả rất nhiều học sinh lớp 19 còn không biết trong lớp mình có một cô bé kém thu hút như thế. Lần này nàng nỗ lực hết mình, nhất thời hấp dẫn biết bao ánh mắt, khiến không ít người sợ hãi than. "Hừ! Người nào đó còn tự cho là rất giỏi lắm!" Khương Phương luôn luôn quan hệ tốt với Trần Song Song, sau khi phát xong phiếu điểm, nàng đi qua chỗ Tần Mạt, thỉnh thoảng nói ra một câu như thế. Mỗi lần Tần Mạt hơi nhếch nhếch nhìn lại nàng, cũng không nói chuyện. Phân cao thấp với lc, thật sự không thể khiến Tần Mạt nổi lên được ý chí chiến đấu. Cho dù nàng có cảm thấy cuộc sống nhàm chán, thì cũng không nhàm chán đến mức đi làm cái loại đấu đá trình độ vô nghĩa này, huống chi nàng có rất nhiều việc, một điểm cũng không nhàm chán. Tần ba Tần mẹ cuối cùng vẫn quyết định bán quần áo. Họ làm công ở xưởng quần áo mười mấy năm, cũng quen thuộc giá cả, tuy họ có ít vốn, ngay từ đầu thậm chí chỉ có đến chợ đêm bán hàng trên vỉa hè, nhưng vì cuộc sống, có bán hàng ở vỉa hè cũng tốt. Chỉ có thể diện của Tần ba Tần mẹ là có chút trở ngại, mỗi khi nói đến nghề nghiệp của mình hiện giờ, bọn họ lại có cảm giác ngại gặp người ta. Tần Mạt đối với việc này sớm đã thông suốt, phú quý xa hoa nàng đã từng đi qua, trong mắt nàng, dù là vỉa hè hay là mở công ty lớn, cũng không có gì khác biệt. Thời Tống rất ít thương nhân, nhưng các thế gia quý tộc thì suốt ngày reo hò "không làm nghề thấp hèn", mà bên cạnh đó lại không ngừng vơ vét của cải, nói đến cùng, tiền tài vật chất, ai có thể không cần đến những thứ dung tục này nuôi sống? Kỳ thi cuối kỳ gần đến, Tần Mạt và Phương Triệt cũng gặp nhau ít đi. Lúc trước nàng dạy Phương Triệt về tâm tư con người mới hẹn gặp hần sau Không miếu, nhưng bây giờ thời tiết quá lạnh, nàng lấy việc học làm trọng, cái đoạn "giáo trình Tinh Thánh" này chưa mở ra đã tuyên bố chết yểu. Tần Mạt phát hiện mình quả nhiên không có thiên phú làm sư phụ, lần trước "lớp huấn luyện ngâm vịnh" đã như vậy, lần này "giáo trình Tinh Th cũng lại là như thế. Khi Phương Triệt nghe nàng nói "Năm nay không đến đây nữa", vẻ mặt không hề thay đổi. Tần Mạt vỗ vỗ vai hần, hần lại ngồi xổm người xuống nói: "Cô Tần, để em cõng cô xuống núi? Cũng tính... là cảm tạ quãng thời gian dạy dỗ này." Lời này nghe nửa khó chịu nửa khôi hài, nhưng ngữ điệu của Phương Triệt thập phần chân thành. Tần Mạt chỉ do dự một lát, sau đó cả người nằm trên lưng hần, hai tay vòng qua cổ hần, cười dài mà nói: "Thật không tệ, tiểu Phương đồng học rất có tiến bộ, lại còn dùng những thứ học được, lấy lòng cô giáo. Tính ra em đã được ba phần chân truyền của tôi! Nhưng yêu sớm là không tốt, em đã nghiêm túc nghe tôi giảng bài, thì phải biết khi em chưa nỗ lực gánh vác, thì không được hứa hẹn yêu đương." Hai tay Phương Triệt vòng qua gối nàng, nhẹ nhàng cõng nàng lên, thấp giọng hỏi: "Bây giờ không thể gánh vác, vậy em còn bắt anh học giáo trình Tinh Thánh làm cái gì?" Tần Mạt dựa vào lưng hần, cảm giác hơi thở của thiếu niên này thật trong sáng, chỉ cảm thấy có thể dựa vào lưng người này, thật ra cũng rất tốt đẹp. Có phải tất cả thanh mai trúc mã đều có thời gian thế này không? Nhưng vì sao Phương Triệt không phải là cô bé, mà Tần Mạt không phải là cậu bé? "Anh đã lớp 11 rồi..." Nàng dựa đầu vào vai hần, lờ lờ uest oải nói, "Kỳ nghỉ đông năm nay anh phải học thêm đi? Về sau đến ngày nghỉ chắc anh cũng không có thời gian rảnh, chờ đến khi anh thi đại học xong, anh lại phải tính ngoài học, tôi cũng sẽ vào lớp 12, thời gian cũng càng gấp. Cho nên nhân lúc chúng ta còn có thời gian, phải dạy cho anh khóa học này. Về sau cơ hội gặp mặt của chúng ta cũng ít đi, anh mang theo giáo trình Tinh Thánh của tôi, cũng có thể tìm cho mình một cô vợ vừa lòng đẹp ý!" Khi nói chuyện nàng cười khê, lại vỗ nhẹ trên vai Phương Triệt, cười đùa nói: "Thấy tôi lo xa chưa? Nhưng có điểm đáng tiếc, giáo trình này còn có một điểm rất lớn chưa kịp nói cho anh..." Phương Triệt dừng bước, lảo đảo một chút. Hần cố ổn định thân người, sau đó dõn dập thờ dốt, mới nặng nề nói: "Anh sẽ học lại!" Tần Mạt lúc này mới hoảng sợ giật mình, phản ứng đầu tiên là hỏi lại: "Học lại?" "Không sai! Anh muốn làm tốt ngay lần đầu tiên thi tốt nghiệp, cho nên anh sẽ học lại lớp 12!" Giọng điệu của Phương Triệt vô cùng kiên quyết. Nói xong, hần lại từ từ đi xuống núi. "Kết quả của anh gần đây tuột dốc, là vì anh đã có quyết định học lại?" Tần Mạt bắt đầu cảm thấy mình không thể hiểu nổi suy nghĩ của Phương Triệt, nàng khẽ cao giọng chỉ trích Phương Triệt: "Anh cho rằng anh có nhiều tuổi thanh xuân lắm à? Anh cảm thấy lãng phí thời gian thì chơi rất vui sao? Đừng nói là thành tích của anh tốt, dù không tốt, anh cũng không thể từ bỏ cơ hội lần đầu thi vào trường đại học chứ?" Phương Triệt vững bước đi, nghe nàng nói, chỉ không đáp. "Anh Tần Mạt cảm giác mình bị tức điên, "Phương Triệt, tôi vốn cảm thấy thành tích của anh không đến lượt tôi nói, nhưng anh..." "Em đang học lại lớp 10 đấy." Phương Triệt nhẹ nhàng trần thuật sự thật. "Tên dân đồn này, sao có thể so sánh được?" Tần Mạt mắng, nểng xong bắt đầu cảm thấy nhức đầu, "Tôi nhập học sớm, so với phần lớn là sớm hơn một năm, cho dù xuống một lớp, năm nay tôi cũng chỉ mới mười sáu tuổi. Hơn nữa tôi còn chưa tròn mười sáu, còn anh? Bây giờ mười sáu hay mười bảy?" Phương Triệt trầm mặc một hồi, mới đáp: "Tháng Bảy năm nay tròn mười bảy tuổi." Tần Mạt bỗng ghen tở, "tháng Bảy năm nay" bốn chữ này phảng phất mang theo sét đánh, đánh trúng nàng! Nàng không thể không nhớ lại, tháng Bảy năm nay Phương Triệt vì cứu nàng mà người mang đầy vết thương nằm tại bệnh viện. Hần hình như không có người nhà, phần lớn thời gian cô đọc trầm mặc, tuy mỗi lần hần nhìn thấy Tần Mạt lại chế cười, nhưng hần không nhắc đến ân tình của mình, trước giờ cũng không nói khi hần bị thương thì đau đến thế nào cả. Sinh nhật hần không có người chúc mừng, quá khứ tương lai tựa hồ cũng không có người quan tâm. "Phương Triệt..." Giọng Tần Mạt bỗng mềm đi, hai cánh tay nàng vòng chặt, dán mặt ngay sát mặt Phương Triệt. Da thịt chạm nhau, hai má hần có chút lạnh buốt. Tần Mạt chỉ cảm thấy cảm giác mát lạnh nức tiếp lan vào tim mình, khiến đáy lòng nàng sinh ra vô số dây leo, cành lá dây dưa, tự dưng mờ mịt. "Sinh nhật của anh là ngày đó? Sang năm tôi làm sinh nhật cho anh, được không?" Nàng xem thường mưa phùn, như muốn vò nát gió lạnh mùa đông, đem từng tia ấm áp nhập lòng Phương Triệt. Khi họ đến chân núi, dưới chân núi còn có vài học sinh tản bộ buổi tối. Có người thấy họ dùng tư thế thân mật này xuống núi, kinh sợ hô thành tiếng. May mà ánh sáng mờ ảo, người ta không nhận ra là Phương Triệt. Vài tiếng kinh hô vẫn phá vỡ không gian tĩnh lặng kia, làm Phương Triệt bừng tỉnh, hần

lắc đầu trước, rồi lại gật đầu, cuối cùng khó khăn nói: “Tháng Bảy năm nay, dương lịch là cuối tháng Bảy, âm lịch là mừng bảy tháng Bảy.” Tàn Mạt sùng sốt hết mấy giây, mới vui đầu vào vai Phương Triệt, cười lên một hồi. Chẳng trách Phương Triệt nói có vẻ bất đắc dĩ như thế, thì ra sinh nhật hần chính là tiết thất tịch.[69] Phương Triệt rầu rĩ mà nói: “Em cứ cười đi, cười bao lâu cũng không được quên những lời em vừa nói!” “Những lời tôi đã nói thì sẽ giữ lời, nhưng anh cũng phải nhớ kỹ, thì vào trường đại học thật tốt...” Tàn Mạt dừng một chút, nghe rằng tàn ác nói, “Nếu anh dám học lại, chúng ta... về sau tôi gặp lại anh một lần thì coi thường anh một lần” “Em không có sức uy hiếp đâu.” “Anh cứ thử xem, thành tích cuối kỳ mà còn dám trượt dốc nữa, về sau tôi không quen anh nữa! Tôi quen Phương Triệt, chuyện mặt mặt này, tuyệt đối không quen!” Phương Triệt không lên tiếng nữa. ***** Trước khi thi cuối kỳ, Thị Tam cho nghỉ hai ngày. Sau khi Tàn Mạt về nhà nghỉ ngơi thì chuẩn bị theo Bùi Hà lên xe đến chợ đêm. Trước kia Tàn Bái Tường đã làm thợ kỹ thuật ở xưởng may, kỹ thuật làm vẫn còn, cho nên ông đến Đài Loan mua máy may bằng điện, có thời gian thì ở nhà làm vài bộ quần áo đơn giản giá rẻ, chờ sau này có thể bán được giá một chút. Xe của Bùi Hà là xe điện ba bánh, bà đặt một bao tải quần áo to vào sau xe, sau đó ra hiệu cho Tàn Mạt cùng ngồi lên. Chiếc xe đã bắt đầu trott son dừng lại trước cửa nhà họ, Bùi Hà ngồi trước, Tàn Mạt đứng sau hải hùng không dám lên xe. “Mạt Mạt, con nhanh lên!” Bùi Hà vừa thúc giục, vừa nổ máy, tiếng ùn ùn này lúc xé tà thật khiến lòng người hoảng loạn. Tàn Mạt hít sâu một hơi, nhún nhún chịu đựng cẩn thận ngồi lên xe, cuối cùng hỏi: “Mẹ, xe này có thể chạy sao?” “Không thể chạy?” Bùi Hà khởi động, chiếc xe ba bánh mang theo tiếng xình xịch từ từ chạy lên. Tàn Mạt theo quán tính đổ về ước, thật là nguy hiểm. Nàng vội nắm lấy vòng bảo hộ ở ghế ngồi, nói: “Mẹ, con không nói xe này không thể chạy, ý con là, có một bao tải to ở đây, xe có thể chạy được không? Nếu không thì con xuống dưới đi bộ.” Tiếng xe già cỗi lao ra khỏi tiểu khu, Bùi Hà thở than, trầm giọng nói: “Mạt Mạt, mẹ cũng không muốn lái cái xe này đâu, vừa rồi ra khỏi tiểu khu, mẹ cảm thấy đời này mệt mỏi tại đây đều bị mất hết, nhưng bây giờ...” “Mẹ! Không có gì là mất mát cả!” Tàn Mạt cười khổ, “Con cảm thấy cái xe này không đủ vững chắc... Ày da!” Nàng cúi đầu hô, chỉ cảm thấy chiếc xe này vừa rung một cái, rung đến mức làm cả người nàng rã rời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.3 - Chương 2: Ngọn đèn sáng ở chợ đêm

Rốt cục, trong kinh sợ vô hạn, Tàn Mạt đã được Bùi Hà dẫn tới chợ đêm. Sau khi nhảy xuống xe, nguyện vọng mãnh liệt nhất của nàng chính là nhanh chóng kiểm tra tiền, sau đó mua cho Bùi Hà một chiếc xe chạy bằng điện mới nhất. “Chị Tàn, đây là con gái chị á?” Chợ đêm còn chưa bắt đầu, rất nhiều người bán hàng còn đang chờ đồ đến. Bùi Hà thuê một quầy hàng cạnh đài cao, bên cạnh bà còn có một phụ nữ trung niên đang dọn hàng, bà ta bán loại trang sức giá rẻ, vòng tay nhân. ... Tàn Mạt vung tay đi, vận động một chút sau khi ngồi xe ba bánh lắc lư kia, rồi bắt đầu giúp Bùi Hà xếp quần áo. “Đây là con gái thứ hai của tôi, gọi là Mạt Mạt.” Bùi Hà nhìn Tàn Mạt, mặt mang nụ cười, “Mạt Mạt lại đây, đây là bác Vương.” Tàn Mạt quay đầu lễ phép nói: “Bác Vương, chào bác.” Bác Vương lên tiếng trả lời, không ngừng khen ngợi Tàn Mạt là đứa trẻ ngoan. Bùi Hà càng cao hứng, một đường buồn bực ngồi trên chiếc xe cũ nát chỉ bằng vài ba câu này đã tan biến hoàn toàn, chỉ còn lại êm ả vui vẻ. Biểu hiện của Tàn Mạt càng thêm ngoan ngoãn, nàng cũng hiểu ra, Bùi Hà cảm thấy bán hàng ở vỉa hè là vất vả, nhưng chỉ cần có người khen con của bà, bà sẽ quên hết tất cả buồn bực, sau đó cả người đầy sức sống. Hai người làm mẹ này vừa làm vừa trò chuyện, các bà nói về giá hàng, về phiên chợ, về củi gạo dầu muối, nhưng nói nhiều nhất vẫn là con của từng người. Bùi Hà tự hào nhất cũng là con của bà đứa nào cũng giỏi giang, Tàn Văn Đình hiện giờ đã là sinh viên của ngành luật đại học Thủy Lợi, thành tích học tập của Tàn Mạt có tiến bộ lại hiểu thuận, Tàn Văn Chí nghe lời ngoan ngoãn cũng không cần lo âu nhiều. ... Bùi Hà nói nói một hồi bắt đầu cảm thấy mình thật ra khá hạnh phúc, tuy bây giờ còn khổ, nhưng chỉ cần có thể khiến các con học tập tốt, một ngày không xa Tàn gia sẽ đổi thay. Tàn Mạt yên lặng bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng nghe thấy các bà nhắc đến mình thì khẽ mỉm cười, xem như đáp lại, sau đó tiếp tục dọn đồ. Đây là lần đầu tiên nàng đến chợ đêm hiện đại, còn là một người bán chứ không phải người mua, nàng cảm thấy thứ gì cũng mới mẻ. Thỉnh thoảng lại nghe thấy nhóm tiểu thương la to, mẹ nói chuyện bên cạnh, lại nhìn chiếc đèn dây tóc trên quầy hàng, hòa với người đi đường dần dần lên, nàng giật mình thức tỉnh, thì ra đây mới là cuộc sống. Bùi Hà bán phần lớn là áo len đan vào áo bông ngắn, kiểu một có hơi cũ, nhưng chất lượng khá tốt. Theo thăm mý của Tàn Mạt mà nói, nàng không nhìn thấy điểm nào tốt trong chỗ quần áo này, nhưng trước đây nàng chưa từng tiếp xúc với chợ đêm hiện đại, cũng không dám phát biểu ý kiến phản đối. Sắc trời tối lại rất nhanh, hai dãy hàng sát đường gần như đều đã dọn xong, chợ đêm dần ồn ào lên, người đến người đi, tiếng động tiếng nói nổi lên bốn phía. Bùi Hà cũng không trò chuyện với bác Vương bên cạnh nữa, đôi mắt bà di chuyển ở người đi đường, chỉ mong chờ hôm nay có thể buôn may bán đắt. Người dạo chợ đêm quả thật rất nhiều, có nam nữ trẻ tuổi mặc quần áo mới hoặc quái dị, cũng có những người trung niên mặc quần áo đơn sơ, nhưng chịu đựng ánh mắt dòm lên quầy hàng của các nàng lại vô cùng ít ỏi, mà có ý muốn mua lại chẳng có đến một. Bác Vương bên cạnh đã bán được vài món đồ, quần áo bên cạnh cũng bán được một bộ quần áo, Bùi Hà lại bắt đầu nôn nóng, nhưng lại không có cách nào. Tàn Mạt quan sát cẩn thận, phát hiện miệng lưỡi báurong rất biết chạm vào lòng người, bà chủ động mời chào khách hàng, căn cứ vào khác biệt tuổi tác của họ để đưa ra đề nghị khác nhau, sau đó khiến cho người mua thật vui vẻ lấy túi tiền bên hông ra. Mà chủ quầy hàng bên phải là một cô gái trẻ tuổi, nàng bán quần áo kiểu mới, rất có sức hấp dẫn với những cô gái đến tìm quần áo giá rẻ ở chợ đêm. Hàng Bùi Hà bán hoàn toàn khác với họ, đầu tiên là kiểu dáng đã cũ, điều quan trọng nhất là bà lại ngại nói to, cũng không có bản lĩnh miệng lưỡi dẻo ngọt của tiểu thương được. Tàn Mạt cười khổ trong lòng, tuy nàng không thấy bày quầy là bề mặt, nhưng nếu muốn nàng học cách hét to mời chào người mua của hàng rong, nàng cũng không làm được. Đây không phải là vấn đề mặt mặt hay không, mà là nàng đã tu dưỡng nhiều năm lễ nghi nên nàng không thể mở miệng mà hét to. Cảm giác này, chính là lời nói đến bờ môi, kết quả lại bị ép về. Hoàn toàn không thể nói ra. “Đừng rồi, mẹ, quần áo của chúng ta bán bao nhiêu một bộ?” Tàn Mạt thấp giọng hỏi, trong lòng đang suy nghĩ ra cách để cải thiện tình hình trước mắt. Bùi Hà bất đắc dĩ nói: “Áo len đan giống nhau đều hai mươi lăm, áo bông giống nhau đều năm mươi, không mặc cả.” Bình thường bà cùng Tàn Bái Tường đi bán, hét giá là Tàn Bái Tường, hôm nay đổi thành Tàn Mạt hợp tác cùng bà, bà không hi vọng gì đứa con gái này có thể nghĩ ra cách bán hàng tốt hơn. “Mẹ, hay là chúng ta viết tấm biển hàng một giá bên cạnh?” Tàn Mạt đưa mắt nhìn xung quanh, cũng thấy rất nhiều biển “Hàng một giá”. “Mẹ để ba con biết, kết quả ông ấy nói phải tìm một cái bảng, hôm qua đã tìm được rồi, nhưng từ hôm qua đến hôm nay vẫn chưa viết xong.” Giọng Bùi Hà mang theo vài phần oán trách và lo âu. “Mẹ, một cái bảng thì dễ tìm thôi, cũng không phải là biển hiệu, sao ba lại tìm lâu như thế?” Tàn Mạt lấy tay xoa trán, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ mà buồn cười. Tàn ba Tàn mẹ chưa từng đi buôn bán, đây là lần đầu tiên ít kinh nghiệm còn có thể hiểu, nhưng tính cách mong muốn hoàn mý của Tàn ba lại phát tác vào lúc này thật khiến người ta không còn lời nào để nói. “Ba con là người...” Bùi Hà không nhìn được muốn quở trách, bỗng có một cậu trai trẻ ăn mặc quái dị lại gần. Người này dừng ở quán nhỏ bên cạnh, trái phải đánh giá một trận, sau đó nghiêng cổ hỏi: “Quần áo này không có nhãn hiệu à?” “Không...” Bùi Hà có chút lúng túng cười

cười, "Không có nhãn hiệu." Đương nhiên, hàng vỉa hè không có nhãn hiệu là lẽ thường, có nhãn hiệu mới không bình thường. Người này tuy hỏi đột ngột, nhưng hẳn là khách hàng, Bùi Hà bị hấn hỏi, vẫn cảm thấy thẹn thùng. "Hừ!" Thanh niên liếc ngang, đầy mặt khinh thường. "Không nhãn hiệu thì bà đừng treo lên? Không nhìn bên kia bán Nike, bên kia bán Adidas à? Quên đi! Với loại hai lúa này chẳng có gì để nói!" Nói xong hẳn lại hừ hừ, sau đó ngẩng lên đi thẳng. Tần Mạt nghi ngờ hỏi: "Mẹ, Nike, Adidas là gì?" "Nhiều người ở đây bán có nhãn hiệu, đừng nói là Nike, Adidas, ngay cả LV và Armani cũng có!" Bùi Hà cười khò lắc đầu, "Mạt Mạt, nhãn hiệu đó chúng ta không bán, dù có bán đắt hàng cũng không bán. Mẹ và ba con làm ở xưởng may mười mấy năm, thứ chúng mất nhất chính là hàng giả. Nếu là chất lượng kém, dù đeo biển gì cũng là hàng kém, nếu là đồ tốt, sao chúng ta không làm nhãn hiệu cho riêng mình?" Tần Mạt khẽ nghiêng đầu, chăm chú nhìn Bùi Hà cười nhạt. Tần mẹ tuy muốn giữ thể diện, nhưng bà có nguyên tắc, người phụ nữ khá ái dĩ gần này, chính là người mẹ trong cuộc đời này của Tần Mạt. "Mẹ, con thấy trong xe chúng ta có mấy thùng giấy, con lấy một thùng ra làm bảng viết lên là được rồi." Tần Mạt nói xong, đã xoay người đi đến cái xe ba bánh. Nàng tìm được một thùng giấy bị ép vuông vắn, dùng lực xé ra một đoạn, không to không nhỏ, khá thích hợp. "Không có bút..." "Đề mẹ đi mua!" Bùi Hà đang nói, Tần Mạt đã chạy ra mấy cửa hàng trong chợ đêm. Nàng rất nhanh đã tìm được hàng văn phòng phẩm, sau đó mua một chiếc bút dạ đen. Vòng qua vài gian hàng, Tần Mạt đi đến phía sau Bùi Hà, chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lùng quen thuộc: "Áo len đen này bao nhiêu tiền?" Tần Mạt đứng phía dưới ánh sáng mờ, người hỏi không để ý đến Tần Mạt, Tần Mạt liếc mắt một cái đã thấy nàng. Đó là Vương Tử Dục, nàng cúi đầu đứng trước quầy hàng của Bùi Hà, một thân mặc quần áo giản dị nhưng lại mê hoặc người, áo trắng quần đen, khó nói hết cảm giác mộc mạc khoan khoái. Tần Mạt dừng bước lại, chỉ nghe Bùi Hà nhiệt tình nói: "Áo len đen giống nhau chỉ cần hai lăm đồng, rất thoải mái, bé gái thật biết chọn." Vương Tử Dục nâng tay chọn chọn lựa lựa, tí mỉ chọn rất lâu, mới chọn ra hai cái áo màu đen và xám cổ cao. "Cháu mua hai chiếc, cô tính cháu hai mươi đồng một chiếc được không?" Nàng lạnh giọng, lời nói tuy là hỏi, nhưng ngữ khí thập phần kiên quyết. Bùi Hà khó xử nói: "Cháu gái, cô chỉ buôn bán nhỏ, hai mươi lăm một chiếc đã rất rẻ rồi, nếu hai mươi, cô sẽ lỗ vốn!" Vương Tử Dục khẽ ngẩng đầu, cười lạnh: "Hai mươi mà lỗ vốn? Những thứ này toàn sản phẩm kém tưởng cháu còn không biết sao? Được rồi, một chiếc hai mươi, cháu mua hai, cô không bán thì cháu đi!" Bùi Hà bất đắc dĩ nói: "Cô bớt cho cháu năm đồng, hai chiếc bốn mươi lăm, không thể thấp hơn!" "Không được! Hai chiếc bốn mươi, cô không bán thì thôi!" Thái độ Vương Tử Dục lạnh lùng mà cứng rắn, hai tay cũng buông quần áo xuống, ra tư thế muốn đi. "Vương Tử Dục..." Tần Mạt thầm thở dài, đi ra từ chỗ tối. Cảnh tượng thế này trước đây nàng không thể nào tưởng tượng nổi, một màn này khiến nàng cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là cuộc sống quần bách. Vì năm đồng tiền, mẹ nàng và bạn học nàng lại cò kè mặc cả, mà nàng không thể chỉ trích một ai. Nếu là trước đây, hai bộ quần áo này, Tần Mạt chỉ phát tay một cái là xong, nhưng lúc này, thậm chí nàng còn không thể nói một câu: "Bốn mươi cậu lấy đi!" Quan hệ của các nàng dù sao cũng không giống bạn học bình thường, bản thân Tần Mạt rất muốn đem chỗ quần áo đó cho Vương Tử Dục, nhưng nàng không thể không nghĩ cho Bùi Hà, nàng không còn là phá gia chi tử năm đó nữa. Nhưng khi Tần Mạt đang suy nghĩ trong lòng, sắc mặt Vương Tử Dục đại biến. Nàng chỉ đảo qua Tần Mạt một cái, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi rất nhanh, biến mất trong chợ đêm. "Mạt Mạt, con quen cô bé?" Bùi Hà nghi ngờ nhìn theo Vương Tử Dục rồi đi, "Cô bé sao lại chạy đi?" "Chỉ quen mà thôi." Tần Mạt cười nhạt, cầm lấy tờ giấy các-tông, nàng mở nắp bút bắt đầu viết chữ lên trên, "Mẹ, không phải mẹ nói không mặc cả à?" Bùi Hà thở dài: "Người ta nhất định muốn mặc cả, mình muốn bán hàng, đâu thể chỉ nói là được?" Tần Mạt gật gù đầu, ánh mắt rơi vào người đến người đi giữa ngã tư đường. Nàng không có thói quen nhìn trộm người khác, nhưng khi Vương Tử Dục hừ lạnh một tiếng rồi rời đi, nàng nghe ra rất nhiều khó chịu trong đó. Chỉ này trong nháy mắt, nàng liền hiểu tâm tình Vương Tử Dục. Bình thường Vương Tử Dục ăn mặc trong trường học rất có phong cách, nàng ta luôn cao cao tại thượng nhìn người khác, cho nên rất nhiều uời cho rằng Vương Tử Dục là thiên kim tiểu thư kiều ngạo giàu có, rất nhiều bạn học cũng tăng thêm ba phần kính sợ với nàng. Tuy Tần Mạt không quan tâm Vương Tử Dục có giàu hay không, nhưng Vương Tử Dục hiển nhiên không nghĩ vậy. Nàng cò kè mặc cả ở chợ đêm bị bạn học bắt gặp, trong lòng nàng, chắc hẳn rất khó chịu. Trên thực tế, nếu bản thân Vương Tử Dục quả thật có nhiều tiền, đến chợ đêm cò kè mặc cả chỉ là sở thích, nàng sẽ không vội vã chạy trốn như vậy. Mà Tần Mạt lúc này nhớ lại hành vi thường ngày của nàng ta, vẫn có thể nhận ra vài đặc điểm thể hiện kinh tế gia đình nàng không tốt. Nhưng giàu nghèo thì quan trọng như thế sao? Vương Tử Dục sao phải khó chịu? Về đẹp thần tiên của nàng vô cùng mê hoặc, nhưng cuối cùng nàng vẫn không thể ngoại lệ sao? Tần Mạt lắc đầu, trong lòng có chỉ thất vọng hòa cùng hiểu thấu. Chìm nổi hậu thế, nơi nào không dung tục? Khác nhau chỉ ở chỗ người ta có thần nhiên hay không thôi? Nếu Tần Mạt không phải sống hai đời, không phải từ nơi xa xỉ nhất rơi vào nhân gian bẽ khổ này, làm sao nàng có thể thần nhiên? Thần nhiên, với người không từng trải, tự nhiên rất khó lý giải hàm ý hai chữ này. Lên lên xuống xuống, như thế mà nói, chưa chắc đã là hạnh phúc. Trong lòng Tần Mạt rộng mở, treo cái bảng lên xong, nhìn Bùi Hà cười rạn rở, học cách của bà bác sát vách bắt đầu hé "Đèn được chợ đêm sáng như sao, châu ngọc đầy trời dài ngàn hà, mau mau tới đi đừng bỏ qua! Đến xem quần áo này, chất tốt, màu đẹp! Áo len hai lăm, áo bông năm mươi. thoải mái, tiện ích đây..." Tần Mạt lên tiếng, đã không giống người thường. Nàng hét to lại đặc biệt phong nhã, phong nhã lại hết sức dung dị dễ hiểu, hơn nữa giọng nàng lại mềm mại êm tai, cùng với làn điệu như ngâm vịnh tụng xướng, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của không ít người. Bùi Hà còn chưa kịp tỏ vẻ kinh ngạc, đã có một đôi tình nhân trẻ tay trong tay lại gần xem quần áo. "Da chị đẹp thật, trắng lại hồng, nếu mặc thêm chiếc áo giản dị này sẽ càng tôn lên khí chất của chị đấy!" Tần Mạt không hề hoang mang tiếp hai vị khách, sau đó dùng bàn linh khua môi múa mép của nàng, cười dài đầy mạnh mẽ bán quần áo. Nàng nụ cười thân thiết, ăn nói rõ ràng lanh lợi, giọng nói êm tai lại vừa mức, chỉ chớp lát đã khiến đôi tình nhân nở gan nở ruột, thế là không hỏi giá liền mua ba chiếc áo len hai chiếc áo bông. Quán nhỏ của Tần gia hôm nay khai trương buôn bán không tệ, mãi cho đến khi đôi tình nhân này đi xa, Bùi Hà tiếp tục kinh ngạc cười vui mừng. Bà bác sát vách rành rành lại khen ngợi: "Thím Tần, con gái chi thì ra lợi hại như thế, từ đầu tới lại không nhìn ra ả!" "Ha ha, đúng vậy, trẻ con bây giờ còn lợi hại hơn người lớn." Bùi Hà với cười đáp, trong lòng nói đầy tự hào. Cội tình táo lại, trong lòng nhất thời vui mừng vô hạn. "Áo ven sen ngọc không ngừng người hỏi hai, hôm nay mưa trước kính đường hoa, lúc này nhất định đừng bỏ lỡ, đi quá vạn ngàn chớ buông lời..." [70] Tần Mạt tiếp tục thuận miệng nhả thơ, một chuỗi lời nói hoa lệ kèm theo tiết tấu nhẩy ra từ miệng nàng, lập tức như từ một quả khô héo bỗng chầy ra một dòng nước trong, khiến trước mắt nhiều người bỗng sáng ngời! Trên phố các tiểu thương khác hét to, hợp lại không bằng cái giọng nhỏ kia, chính là giá tiền thì rẻ, hoa phun ra từ miệng không phải không có, nhưng mà cực ít. Mà Tần Mạt như thế, mở miệng lại trích dẫn điển tích, hét to thì hét đến văn hoa khí độ, phảng phất như tiến sĩ đại học đứng giảng bài, chính là có một không hai! Về cuối chợ đêm, Tần gia buôn bán lên đến đỉnh cao. Bùi Hà đứng cạnh Tần Mạt, hoàn toàn thành trợ thủ, cho đến khi bọn họ dọn hàng, bán được hết hơn 4/5. đúng là một thu hoạch lớn! Bác Vương bên cạnh hâm mộ đến liên tục thở dài: "Ồi thím Tần à! Tôi không hâm mộ đêm nay cô bán được bao nhiêu, tôi hâm mộ cô có đứa con gái quá giỏi! Thằng con nhà tôi, năm nay cấp ba rồi, cả ngày chỉ biết Internet, nếu không thì cũng chơi bời với một đám lêu lổng, nó không có tài thì thôi, còn không thương mẹ gì cả... Ồi!" Bùi Hà thoải mái toàn thân, gắng sức an ủi bác Vương. Mãi cho đến khi dọn hàng xong, Tần Mạt ngồi trên xe điện ba bánh, Bùi Hà lại khởi đNhan nữa, bà còn không quên lời khuyên với bác Vương: "Bác à, đối phó với con trai trong nhà, không thể nương tay. Bác phải không chê tiền tiêu vật của nó, chờ khi nó khó khăn vì thiếu tiền, nó mới cảm nhận được nỗi khổ của bác!" Trên đường về nhà, Tần Mạt liền nói với Bùi Hà: "Mẹ, mẹ khuyên như thế không được đâu. Nếu như con trai bác Vương thật ngang bướng, nó sẽ dùng đủ mọi cách để lấy tiền. Cái hình thức kia, chưa biết khổ là gì, không thể hỏi cái đâu." Bùi Hà cười nói: "Đứa bé này còn tích cực ghê! Ha ha, mẹ cũng chỉ nói thôi, việc nhà người ta, vài câu nói sao có thể giúp được? Nhưng con cũng nhớ, đừng có cái gì cũng xen vào chuyện nhà người ta, nhiều chuyện không rõ, dù con có lòng tốt, nhưng kết quả cũng có thể xấu." "Con biết rồi mẹ!" Tần Mạt biết điều đáp ứng, trong lòng thập phần vui vẻ. Dù nàng từng vung vẩy trong chốn hậu trạch sâu tối kia, hiểu được tình người ở đó, nhưng cơ hội được người mình yêu dạy dỗ thế nào, với nàng mà nói là vô cùng trân quý. Bùi Hà lại than: "Đứa con này, bình thường không nói nhiều, lần trước khi khuyên mẹ và ba, lại khiến chúng ta sững sờ, cũng không biết con đã học ở đâu nữa. Hôm nay cũng thế, mẹ không hiểu, Mạt Mạt nhà ta có thể..." Giọng bà thương cảm trong nháy mắt, lập tức vừa cười vừa nói, "Mạt Mạt nhà ta cũng biết đọc thơ!" Tần Mạt cố nén lắc lư theo cái xe này, tâm tình cũng bị nụ cười của Bùi Hà xâm lấn. "Mẹ, con còn biết làm rất nhiều thứ, chỉ có không phát hiện mà thôi!" Nàng

nhếch cằm lên, nói đến thập phần đắc ý, "Con chính là thiên tài! Hừm hừm!" "Đứa con này, được khen sao lại kiêu ngạo như thế? Thiên tài à, thiên tài cũng không bằng Mạt Mạt nhà ta!" "Mẹ, mẹ còn khen con nữa kia..." Tần Mạt ngửa đầu cười, gió lạnh trong đêm đông, trong tiếng xe phì phì này, ấm áp lại lan tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 3: Vô vọng

Sáng sớm hôm sau Bùi Hà lại ra ngoài, bà tìm được công việc bảo mẫu làm theo giờ, đến một gia đình nấu cơm dọn dẹp. Trước kia Tần Bái Tường quen biết một công xưởng may khác, nhà máy vốn không bán những đơn hàng nhỏ như thế, nhưng quen biết giữa Tần Bái Tường và chủ nhiệm nhà máy không phải nhỏ, miễn cưỡng cũng được chấp nhận. Tần Mạt đề xuất kiểu quần áo này đã quá lỗi thời, nhưng vì cuối năm phải trang trải nhiều nợ nần, trước mắt Tần Bái Tường không thể nhập thêm hàng bên ngoài, cho nên tạm thời vẫn chỉ có thể đến nhà đó nhập quần áo kiểu cũ. Kiểu dáng cũ thật ra cũng không phải hoàn toàn không có thị trường, chỉ ít khoản đơn giản cũng có thể hấp dẫn nhóm nữ trung niên. Tần Văn Chí bắt đầu trọ ở trường, khi gần đến kỳ thi trường học của nó sẽ tổ chức học thêm, hiện nay Tần Văn Chí đã học lớp 9,73; thi đề lên đầu nó, tựa hồ cũng không nhẹ nhàng hơn kỳ thi vào đại học là bao. Có một quãng thời gian Tần Mạt không nhìn thấy đứa bé này, nàng xem chừng phải đến kỳ nghỉ đông thì họ mới gặp lại. Tội nay Bùi Hà không để Tần Mạt đi cùng bà đến chợ đêm nữa, vì ngày mai Tần Mạt phải đến trường, trong mắt Bùi Hà và Tần Bái Tường, trẻ con học hành là quan trọng nhất, cho nên họ muốn để Tần Mạt ở nhà ôn bài thật tốt. Bản thân Tần Mạt rất muốn đi chợ đêm cùng Bùi Hà, nhưng hai vị cha mẹ cùng lên tiếng, nàng không có chỗ để phản bác. Sau khi trở lại trường học, Tần Mạt phát hiện Vương Tử Dục càng lạnh hơn trước. Vốn quan hệ các nàng đã có cải thiện, Vương Tử Dục có lúc còn cười với Tần Mạt, ngẫu nhiên hai người chạm tay, dòng nước ngầm bắt đầu chảy mập mờ. Nhưng từ ngày ngẫu nhiên gặp nhau ở chợ đêm đó, tất cả như đã bị đánh bật trở lại lúc ban đầu. Vương Tử Dục mỗi khi gặp Tần Mạt thì không khác gì thấy rắn độc, gương mặt nàng biểu hiện ra sự chán ghét rõ ràng, thế nên khiến cho người luôn lo lắng như Trần Yến San xuất hiện một cảm giác. "Mạt Mạt, gần đây cậu và Vương Tử Dục thế nào vậy?" Trần Yến San đã hỏi như thế. Mà Tần Mạt đáp lại là: "Trên trời ánh trăng khuyết một nửa, bản thân cậu ấy ngưng không muốn nói." Vương Tử Dục lúc ấy đi qua bên cạnh các nàng, nghe thấy Tần Mạt nói vậy, sắc mặt trầm xuống bỗng bắt lấy tay Tần Mạt, liền nâng ra ngoài ký túc xá. Bây giờ là giữa trưa, các nàng vừa ăn cơm trưa, trên con đường náo nhiệt đầy áp người. Vương Tử Dục kéo Tần Mạt lao thẳng đến vách tường ở sân bóng, mới chọn chỗ vắng người dừng lại. Gió lạnh gọi lên, khuôn mặt Tần Mạt đỏ bừng rực trong mùa đông, nàng cho hai tay vào áo bông, hơi nghiêng đầu cười nhìn Vương Tử Dục. Cô bé với vẻ mặt lạnh lùng lẳng lặng nhìn Tần Mạt thật lâu, cuối cùng thấp giọng hỏi: "Cậu đến chợ đêm làm gì?" "Bán quần áo..." Tần Mạt cười tí mắt nói "Cái quần nhỏ cậu chọn quần áo đó, thật ra là mình bán." Nàng nở nụ cười nhìn khuôn mặt lạnh lùng như sương của Vương Tử Dục dần tan vỡ, ánh mắt nhìn nàng mờ to, sắc mặt chuyển sắc xanh... thế là, Tần Mạt cười đến trong trẻo. "Nói thật, ngày đó chỉ là buôn bán nhỏ thôi mà. Thật là, cậu chạy cái gì, mình cũng không phải gian thương, mình cũng không ăn thịt người..." Vương Tử Dục bỗng tiến lên từng bước, nâng mặt Tần Mạt lên đối mặt với nàng, đôi môi đỏ mọng hung hăng dán xuống! Đầu óc Tần Mạt trống rỗng trong nháy mắt. Sau đó mới phản ứng, nàng bị một cô bé cường hãn! Thật sự mà nói, kỹ thuật hôn của Vương Tử Dục cũng không tệ, chắc không phải mới học nghề, nhưng với Tần Mạt quần lụa phong lưu ngất hoa bẻ cành ngạo du quaác khóm hoa mà nói, nàng còn kém xa. Theo bản năng, Tần Mạt ôm lấy sau gáy Vương Tử Dục, sao đó kéo cả người nàng lại, từ bị động biến thành chủ động, hung hăng hôn lại nhiệt tình! Nụ hôn này không hề dịu dàng, nụ hôn này tràn ngập biết bao áp lực điên cuồng phóng túng của Tần Mạt, nụ hôn này nóng bỏng như lửa, mang theo xu thế hừng hực, cơ hồ muốn đốt cháy tất cả những gì có thể chạm vào! Mãi cho đến khi Vương Tử Dục hô hấp khó khăn, toàn bộ thân thể mềm nhũn xuống, Tần Mạt mới thờ dãi ngừng đầu, một bên đỡ lấy nàng, một bên khẽ thom vào môi nàng, dịu dàng nói: "Vương Tử Dục, cậu chơi với lửa có ngày chết cháy." Vương Tử Dục mở to mắt phảng phất như nước, nàng chớp mắt, như yêu như nị. Tần Mạt lơ dờ uest oải khép hờ đôi mắt, nâng tay nhẹ lướt qua sợi tóc rối vương trên trán Vương Tử Dục, sau đó nói bên tai nàng: "Cậu muốn gì?" "Cậu có ý gì?" Vương Tử Dục như bị câu này kích thích, thân thể bỗng căng thẳng. Nàng khẽ vươn tay đẩy Tần Mạt ra, lại ngừng đầu nhìn nàng. "Cậu vừa rồi của cậu là ý gì? Sao lại hỏi mình muốn gì?" Tần Mạt chống tay, cười nhạt nói: "Nếu như nói kích động không lý do, kích động xong sẽ thế nào? Cậu đừng nhớ lại kích động đó? Nếu như cậu chẳng muốn gì, thì vì sao cậu lại kích động? Cậu chỉ muốn trút giận thôi sao?" "Mình..." Vương Tử Dục không tự chủ lui về phía sau từng bước, ánh mắt để phòng như một con nhím nhỏ quật cường. Tần Mạt hứng thú nhìn nàng, thấy dáng vẻ nồn nóng của nàng, liền nhếch môi, lại bước lên trước từng bước: "Cậu thích mình?" Hai hàng lông mày của Vương Tử Dục cong lên, giống như con mèo xù lông, đẩy mạnh hai vai Tần Mạt ra, đẩy nàng đến thân cây, lạnh lùng nói: "Đa mặt cậu đúng thật là dày!" Tần Mạt thông thông dong dong cười hỏi: "Cậu không thích thật?" Hai mắt sáng như sao đêm của nàng nhìn chăm chú gương mặt của Vương Tử Dục, giống như trong ngoài nàng không còn chỗ nào để che giấu. "Không thích!" Vương Tử Dục quay đầu đi, sau khi ngừng một chút lại quay lại, hung tợn nhìn chăm chăm Tần Mạt nói: "Thích thì sao? Cho dù thích, cũng không có nghĩa là cậu sẽ thắng!" "Trước giờ mình không nghĩ bị cậu thích được coi là thắng." Tần Mạt khẽ cười khổ, khẽ thờ dãi: "Thích, thật ra chỉ là một loại gánh nặng, cậu không thấy thế sao?" Vương Tử Dục trầm mặc không nói, mắt nhắm lại, lông mi dài nhẹ nhàng run, đẹp như cánh bướm. Tần Mạt vươn tay đến, dịu dàng nắm tay nàng trong tay mình, nói bên tai nàng: "Mình không thể hứa hẹn gì với cậu, mình không biểu vì sao cậu lại thích con gái, nhưng mình chỉ có thể tiếp nhận, không thể hứa hẹn." Tay Vương Tử Dục khẽ run trong bàn tay Tần Mạt, môi nàng khẽ nhếch, sắc mặt lơ mơ tái nhợt vài phần. Tần Mạt dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng lại tàn khốc vô tình: "Trong lòng mình, đã từng có một người, đến nay không thể quên nửa phần. Mình chỉ biết thích, nhưng tình cảm không thể khắc sâu hơn nữa, mình cũng chỉ biết tiếp nhận, nhưng không thể vì cậu mà chống lại người đời. Nếu như có một ngày, người nhà bạn hoặc người nhà mình phản đối chúng ta, mình sẽ buông cậu ra..." "Người bị chó cắn mất đầu mới đi thích cậu!" Vương Tử Dục bỗng rút khỏi tay Tần Mạt, hung hăng liếc mắt một cái, xoay người chạy đi. Mãi cho đến khi bóng dáng nàng biến mất trong tầm mắt, Tần Mạt mới nghiêng đầu, nở nụ cười. Nếu như nói nàng đã từng động tâm với Vương Tử Dục, tất cả một khắc vừa rồi, đã bị băng tuyết của nàng ta làm tan tất cả. Trước hoa dưới trăng hứa hẹn giai nhân, dù là cảnh đẹp, nhưng nàng có điểm chán ghét. Nếu như không phải muốn quý trọng người kia cả cuộc đời, cho dù có buông tay, cũng chỉ còn tư vị nhạt nhẽo. Sức quyến rũ của Vương Tử Dục với Tần Mạt không nói cũng hiểu, nhưng dù bị hấp dẫn cũng không nhất định phải trầm luân. Mê hoặc cũng không thể lâu dài, mà dù có lâu dài... đến bây giờ Tần Mạt cũng không thể làm được. Thật ra dao động trong nháy mắt vừa rồi của Tần Mạt, nếu Vương Tử Dục không chọn xoay người rời đi, mà không cần quan tâm nhào người vào, Tần Mạt chắc chắn sẽ nắm chắc tay nàng, vì nàng dừng cảm một lần! "Mình không phải người tốt, nhất định muốn người khác phải ngờ lời trước trong lòng Tần Mạt dâng lên tự giễu, nàng lắc đầu, lại cho hai tay vào áo, sau đó từ từ dạo bước chân đến phòng học. Sân bóng mùa đông quanh quẽ, cỏ khô vàng

nhặt iu xiu dần lên mặt đất, thỉnh thoảng có vài người bước qua, một người đá cầu cũng không có. Tần Mạt đi quanh đường cỏ, thấy phía trước có một người đang lại gần. Người đến vóc người cao lớn, mặc quần bò, một chiếc áo khoác tím bên ngoài, vạt áo mở rộng, lộ ra chiếc áo len đen bên trong, tất cả quần áo làm toát lên sự anh tuấn rõ ràng. Tần Mạt không ngờ người này lại ngăn mình lại, sừng sốt trong chốc lát, mới nhớ ra người này từng cảnh cáo nàng không được đến gần Vương Tử Dục, Lôi Tĩnh An. "Vừa rồi tôi đã nhìn thấy tất cả!" Lôi Tĩnh An hung ác nhìn chằm chằm Tần Mạt, tư thái phảng phất như lúc nào cũng có thể xông đến cấu xé Tần Mạt thành mảnh nhỏ. Tần Mạt bỏ hai tay vào túi áo, nheo mắt lại nhìn Lôi Tĩnh An, giễu cợt cười nói: "Vậy anh chuẩn bị thế nào?" "Tôi đã nói với cô, muốn cô rời xa Vương Tử Dục!" Lôi Tĩnh An duỗi một tay mạnh mẽ nắm vạt áo Tần Mạt, "Cô coi lời cảnh cáo của tôi là gió thoảng bên tai à? Cô tưởng tôi nói đùa? Tần Mạt, cô có tin hôm nay tôi có đập cô đến chảy máu bên trong cũng không có ai đến cứu cô?" "Rất đơn giản." Tần Mạt cười nhạt, vui mừng không e ngại, "Nhưng nếu như tôi là anh, tôi sẽ không ở đây ghen tỵ mà lãng phí thời gian. Bây giờ đuổi theo Vương Tử Dục sẽ hiệu quả hơn những cách làm khác." "Nực cười! Tôi ghen với cô?" Sắc mặt Lôi Tĩnh An tái xanh, bỗng vung tay đẩy Tần Mạt ngã xuống đất! Tần Mạt cau mày, đau đớn truyền thẳng vào óc nàng, đau đến mức nàng chỉ có thể cử động tay, lại không thể đứng dậy. Lôi Tĩnh An bước chân nặng nề lên trước một bước, giầy da đập lên sàn xi măng tạo nên tiếng vang trong trẻo, giống như nhịp trống. Hắn ngồi xổm xuống, một tay kim chặt vai Tần Mạt, tay kia nắm lấy cổ áo nàng, cười lạnh nói: "Tôi muốn làm gì, cần cô dạy chắc? Con nhóc, tôi đánh người trước giờ không phân biệt nam nữ. Cô dám chọc đến Vương Tử Dục, thì hãy để Lôi Tĩnh An này đẩy xuống địa ngục đi!" "Anh biết tất cả về Vương Tử Dục ư?" Tần Mạt thay đổi thật nhanh, cũng cười lạnh, "Anh cho rằng Vương Tử Dục là người gì? Anh hiểu rõ cậu ấy hơn tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 4: Hoang đường

Gió rét lạnh không thể làm nguội đi lửa giận của Lôi Tĩnh An lúc này, hắn thở mạnh nói lồng cổ tay, lại đi đi lại lại bên cạnh Tần Mạt, giống như muốn tiếp tục dùng bạo lực, hoặc là bỏ "mặt mũi" sang bên nghe nàng nói chuyện. Thật ra cái gọi là mặt mũi, vòng tới vòng lui cũng chỉ là Lôi Tĩnh An tự gây trở ngại trong lòng mình. Hắn thấy đáng về tính tảo của Tần Mạt, trong lòng cũng chỉ cảm thấy bức tức "Không thể như vậy." Đây là cách nghĩ duy nhất trong đầu Lôi Tĩnh An lúc này. Đúng, sao có thể như thế? Con nhóc này sao có thể ung dung? Chẳng lẽ nó không bị dọa đến lạnh run, nhận sai xin tha thứ à? Làm sao nó có thể dùng ánh mắt như có thể xuyên thấu lòng người nhìn hắn! Lôi Tĩnh An hốt hoảng cảm thấy mình bị đùa cợt châm chọc, hắn rất muốn đánh một quyền, cho đến khi Tần Mạt nhắm lại đôi mắt trong suốt kia. Nhưng mà đôi mắt kia lại phảng phất như mưa phùn, quanh quẩn đầy dưng bên người hắn, khiến hắn không thể bỏ qua, chỉ có thể thừa nhận đây vô! Đây là muốn trút giận để không chế đau khổ, rõ ràng là bị giễu cợt nhưng lại không có cách nào chống lại giày vò. Lôi Tĩnh An bỗng dừng bước, xoay người kéo Tần Mạt trên mặt đất. Khi hắn thấy Tần Mạt vì cái kéo này mà bất an, mày mới giãn ra, tâm tình chuyển biến tốt. "Tôi không biết Vương Tử Dục? Không cần cô phải nói!" Lôi Tĩnh An lau lau cánh tay vừa chạm vào Tần Mạt, sau đó về mặt chán ghét, giống như mình vừa chạm vào một thứ nhơ bẩn. Tần Mạt mắt lạnh nhìn lại, lửa giận trong lòng bị ép vào một góc lý trí, lặng lẽ nảy sinh, càng cháy càng lớn. Tuy hành động của Lôi Tĩnh An rất trẻ con, nhưng Tần Mạt không thể vì sự trẻ con này mà tha thứ cho hắn, cũng không thể bởi vì hắn trẻ con mà không nói lại hắn. Nếu như chó cắn người một cái, đương nhiên là người không thể cắn trả, nhưng người có thể trực tiếp bắt lấy con chó này, đem nó làm thịt, hoặc vứt vào khe! Trước giờ Tần Mạt không phải là người nhẫn nhịn chịu đựng, bị người dùng bạo lực ức hiếp, dù là kiếp trước kiếp này, đối nàng mà nói cũng chỉ có một kết quả. "Lôi Tĩnh An, anh là một tên nhu nhược!" Ánh mắt Tần Mạt như băng, sắc như thanh kiếm, muốn xé tên đối diện ra thành trăm mảnh. "Cô thấy bị kéo còn chưa đủ à?" Lôi Tĩnh An lần tiến lên vài bước, thân hình cao lớn đầy cảm giác ép bức nhìn Tần Mạt. "Tôi là cả anh không dám giết người!" Tần Mạt nheo mắt lại, như mình không hề bị áp bức, "Ngoài cái chết ra, bị đánh một trận có là gì? Hôm nay anh đánh tôi, hôm nào tôi sẽ chạm đến cả xương tủy của anh!" Nàng nói xong lại đến gần Lôi Tĩnh An, bỗng nâng tay kéo một bên áo rộng của hắn, dùng hết lực toàn thân, hung hăng giật áo ngoài của hắn ra! Lôi Tĩnh An lão đảo từng bước, hoàn toàn theo bản năng giữ lấy áo bị Tần Mạt kéo, sau đó dùng lực, giật áo trở về. "Roẹt roẹt roẹt!" vang vài tiếng! Tần Mạt thừa dịp Lôi Tĩnh An không chú ý, bỗng buông tay, sau đó cười tit mắt nhìn hắn bị phản lực đẩy, lại theo quán tính bước vài bước, lão đảo một hồi, cuối cùng tẹo chân ngã xuống đất. Bịch! Lôi Tĩnh An trượt chân đặt móng lên đất, áo khoác tím dày bỗng văng ra xa, cả khuôn mặt hắn vì biến cố này mà biến thành xanh xanh đen đen "Anh biết không..." Tần Mạt từ từ lui về phía sau, tạo khoảng cách với Lôi Tĩnh An, "Đánh bại anh, có thể chỉ là chính anh?" Lôi Tĩnh An nổi gân xanh trên trán, mắt tròn xoe lòi ra, nhìn thẳng Tần Mạt. Tần Mạt cười lờ đờ ủa ủa, vẫn ung dung nói: "Luyện sức lực, tôi còn xa mới bằng anh, nhưng tôi không cần phải dùng sức với anh làm gì. Anh đàn như thế, cả cảm xúc của mình còn chẳng khống chế nổi, tôi cần gì phải so đo cùng anh?" Nàng giễu cợt: "Thứ không phụng bồi, Lôi tiên sinh!" Nói xong, Tần Mạt xoay người nhanh rời đi. Nàng đương nhiên biết rõ, cho dù Lôi Tĩnh An có đau chân, nếu phải đối mặt thật sự, nàng chắc chắn đánh không lại tên nhóc này. Cho nên chỉ bằng nhường bước, vội vàng rút lui, miễn xảy ra chuyện gì xấu. Khi Tần Mạt bị Lôi Tĩnh An đẩy ngã xuống đất đã chú ý đến chiếc áo khoác mở của hắn, nàng nghĩ Lôi Tĩnh An sẽ kéo lại chiếc áo đó, nhưng không ngờ Lôi Tĩnh An lại dùng sức lớn như thế—kết quả khi nàng buông tay, lực quá nhiều làm phản tác dụng, sau đó ngã xuống. "Về sau muốn làm gì thì hãy học vật lý đi đã!" Đây là cảm khái sau đó của Tần Mạt. Tiếng chuông vào học vang lên rất nhanh, tiết thứ năm là tiết vật lý. Tần Mạt nghiêm túc ghi bài nghe giảng, tuy sau lưng vì cú ngã kia mà đau âm ỉ, nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến sự chuyên tâm học hành của nàng. Lôi Tĩnh An là thằng nhóc, cho nên hắn chỉ biết dùng thủ đoạn bạo lực để giải quyết vấn đề, nhưng trên đời này điều đáng sợ thật sự mãi mãi không phải là thứ có thể nhìn thấy được thế này, mà là đủ loại vô hình đâm lên sau lưng. Ví như lòng người, ví như thời gian, ví như vận mệnh. Hai ba ngày tiếp theo, Vương Tử Dục và Tần Mạt như người xa lạ, nàng chẳng những coi thường tất cả mọi thứ, ngay cả tiếng hừ lạnh cũng biến mất trong hồ hững. Tần Mạt thỉnh thoảng lại tiếc nuối, nhưng cũng không hối hận. Tối hôm đó, những bông tuyết trắng tinh bắt đầu rơi. Lúc đêm khuya, tiếng tuyết nhẹ rơi giống như tiếng thiếu nữ xinh đẹp thì thầm, với cơn gió lạnh tiết này, cùng nhập vào một cảnh tượng trong mơ. Tần Mạt ngủ không ngon lắm. Thân thể của nàng bây giờ so với năm đó, mang vài chứng khí hư suy nhược, đặc biệt sợ lạnh. Nàng đắp thêm chăn, cuộn người trong một góc giường, nhưng chỉ giảm được một ít lạnh, không thể khiến nàng ấm áp ngủ yên. Tiếng tuyết rơi âm thầm liên tục, càng khiến đêm dài tĩnh mịch. Tần Mạt nửa mê nửa tỉnh, chợt nghe một tiếng hô kéo dài. "Vương Tử Dục——!" Rất nhiều người bị tiếng hô to này làm phiền, phòng 506 cũng vang lên vài tiếng ngái ngủ: "Ai đó..." "Ồn cái gì..." "Vương Tử Dục, em có nghe không!" Giọng nam lại tiếp tục hô to. ượng bỗng ngời dậy từ trên giường, nổi giận dùng dưng hét lên một tiếng: "Vương Tử Dục, còn không mau bắt con quạ nhà cô về đi!" Nói xong một câu, cả người nàng chui vào chăn, sao đó che kín mình tiếp tục ngủ. Coi như tiếng quát kia, là mình mộng du. Nhưng càng ngày càng nhiều người bị đánh thức, ít nhất thì Tần Mạt đã hoàn toàn tỉnh táo. Nàng nghe ra tiếng hét kia truyền đến từ cửa sau ký túc xá nữ, còn nghe ra là giọng Lôi Tĩnh An. "Vương

Từ Dục, em nghe đây, anh... yêu... em—!" Tần Mạt chỉ cảm thấy mình vừa tỉnh dậy đã choáng đầu, mấy tiếng hét kia kéo dài, như lời kịch truyền đến từ xa xăm, không khỏi hoang đường, lại khiến khách xem buồn vui lẫn lộn. "Vương Từ Dục, anh yêu em! Em có nghe không?" Tiếng tuyết rơi phát nhẹ, trong phòng, có tiếng hít thở của một người ngày càng nặng nề. "Vương Từ Dục, nếu như em không trả lời anh, anh sẽ đứng ngoài này đến sáng!" "Vương Từ Dục..." Trần Yến San bỗng ngồi dậy từ trên giường, ôm đầu oán hận, "Ồn quá! Cậu mau nói tên kia im đi được không?" "Anh yêu em! Vương Từ Dục, Dục nhi! Anh yêu em! Em có nghe không?" Tiếng Lôi Tĩnh An ngày càng vang lên dưới tầng, quanh quẩn trong đêm yên tĩnh, làm người ta không thể bỏ qua được. Hần một kêu một lần vang xa, nhưng Vương Từ Dục thủy chung không nói một lời, phảng phất như chưa từng nghe thấy. "A——! Tôi không chịu nổi nữa!" Trần Yến San phát điên kêu to, "Vương Từ Dục, xin cậu chặn miệng tên điên kia được không?" Trong ký túc xá nữ lúc này lục đục vang lên tiếng oán hận, thậm chí có người ra cửa sổ tìm hiểu, trêu đùa Lôi Tĩnh An: "Này! Anh chàng đẹp trai to gan kia, Vương gì gì không để ý em, để chị đây quan tâm em được không?" Thế là một trận cười lớn vang lên. Các cô gái bị đánh thức nửa đêm giận thì cũng giận rồi, có người bắt đầu quan tâm vừa kiểm người tám chuyện. Thậm chí có người cảm thấy hành động của Lôi Tĩnh An rất lãng mạn, sau đó nhao nhao ầm ĩ khuyên Vương Từ Dục mau đáp lại, mau trả lời thật thuyết phục. Cửa sổ sau ký túc xá nữ mở ra gần hết, oanh oanh yến yến lưu riu như muốn lấp đi tiếng hét của Lôi Tĩnh An, thế là màn tỏ tình dưới trời tuyết rơi hóa thành trò cười. Phòng 506 yên tĩnh một hồi, Trần Yến San bỗng thét lên: "Trời ạ! Thì ra là tỏ tình lãng mạn! Vương Từ Dục, cậu còn không đồng ý?" Tần Mạt đếm thầm trong lòng, nàng muốn biết sau bao lâu thì quản lý ký túc xá ra mặt, sau đó đoán xác suất Lôi Tĩnh An tranh cãi với quản lý là bao nhiêu. Nhưng hành động tiếp theo của Vương Từ Dục lại ngoài dự đoán. Nàng bỗng lấy một chiếc áo khoác lên người, rồi xoay người rời giường. Đèn trong phòng đã sớm tắt hết, chỉ có ánh đèn dưới lầu mờ ảo chiếu vào phòng 506. Vương từ từ đi đến phòng rửa mặt, sau đó lấy một bình nước. Động tác như người máy từ từ mở cửa, lộ đầu, tiếp theo nổi giận: "Lôi Tĩnh An, anh muốn chết cũng đừng có làm ầm lên ở đây!" Nói xong nàng nghiêng bình nước trên tay, sau đó hắt ra ngoài cửa sổ. Tiếng nước rơi mạnh ầm ầm trong tuyết, nhưng trong ngoài ký túc xá yên tĩnh một mảng. Giọng lạnh lùng của Vương Từ Dục vang lên: "Thế giới đã thanh tịnh, mọi người tiếp tục ngủ." Hai tay nàng kéo áo khoác, lại từ từ đi về giường. Rất lâu sau, các phòng mới phát ra tiếng khen ngợi kinh ngạc, ngay sau đó hai toàn nhà ký túc xá nữ khác và ba tòa nhà ký túc xá nam bắt đầu rì rầm vang lên đủ thứ tiếng. Có người nghi ngờ, có người kinh ngạc, cũng có người bức mình, hét to lên, mỗi lúc một nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 5: Trò cười

Tần Mạt uốn người trong chăn, trong đầu buồn bực nghe tiếng ồn ào dưới lầu càng lúc càng kịch liệt.

"Thầy giáo đến!" Tiếng kinh hô như nước sôi, lẫn qua lẫn một vòng lại lẫn một vòng.

Sau đó là một mảnh hỗn loạn, tranh cãi ầm ĩ càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng vì người ồn ào quá nhiều, Tần Mạt ở tầng năm không nghe ra ở dưới có chuyện gì nữa. Ồng tiếng trật tự liên tục vang lên, ký túc xá nam ở đối diện truyền đến tiếng thét như thủy triều: "Lôi Tĩnh An! Có lên! Lôi Tĩnh An! Có lên! Đánh người bảo thủ! Ôm mỹ nhân về!"

Càng có nhiều thầy giáo bị kinh động, bỗng ai đó hô lên sợ hãi: "Thầy chủ nhiệm tới rồi!"

Thầy chủ nhiệm La Nguyên giờ loa khiển trách: "Trở về ngủ! Ai làm ầm nữa, sẽ bị xử phạt!" Vì ông nói qua loa, tiếng nói liền như tiếng sấm, bỗng chấn vang cả khu ký túc xá.

Học sinh lặng đi một chốc, rồi ký túc xá nam bên kia bỗng vang lên tiếng chầu chầu đinh đinh thùng thùng. Ai cũng biết không thể phạt nhiều người, phản động học sinh bị áp lực bởi học hành, bỗng bắt được cơ hội phát tiết, ai lại chịu bỏ qua?

"Đó..." Một nam sinh cất giọng kêu, "Vùng lên, hỡi anh em, hãy cùng nhau đuổi hổ mặt đen chạy về rừng đi!"

Ầm!

Tiếng bình nước nổ mạnh vang lên lần nữa, một tiếng này như tín hiệu điên cuồng, theo sau ngày càng ầm ĩ hơn.

Ký túc xá nam bên kia ngoài ném bình nước, lại bắt đầu có người ném chậu rửa mặt, còn có người ném mâm cơm, ném thùng, ném giày cũ, vãn vãn. Thừa dịp bóng đêm u tối, học sinh gào thét điên cuồng, thỉnh thoảng còn có người hát lạc điệu, có người gào khóc, điên cuồng một mảnh.

Các nữ sinh nhân lúc hỗn loạn cũng ầm ĩ hô to, nhưng ném đồ thì rất ít. Các cô bé chỉ muốn giải tỏa tâm tư một chút, nói đến ném đồ, chỉ một mình, cho nên phần lớn học sinh nữ biết sẽ bị xử lý, nhưng cũng muốn náo loạn lên một lúc theo những nam sinh kia! Dù sao tâm tình của họ không ổn định, lúc này quên đi mọi thứ thật thoải mái!

Về phần chuyện lãng mạn của anh bạn Lôi Tĩnh An, cũng không biết đã bị mọi người vớt vào đâu.

Tần Mạt mở to hai mắt, coi trò cười này như một bài hát ru con.

Trần Yến San và Khương Phụng hưng phấn khoác áo đứng dậy, cùng tiến đến bên cửa sổ xem náo nhiệt, hiếm khi hai người không cãi nhau, trái lại còn hòa hợp cùng xem kịch.

Quả nhiên là tuổi trẻ cuồng nhiệt, hơn nửa đêm còn gào thét, điên cuồng đến ba giờ sáng, mới bị nhiều thầy giáo dùng loa mới ổn định được.

Tần Mạt lại nhớ lại hồi mình còn bé trước đây đã lên lút nhét lươn vào rương sách của thầy giáo.

Khi Tần Mạt mới bảy tám tuổi vô cùng không hiểu chuyện, có lúc hấn ăn hiếp người làm, vô cùng hung ác, cảm thấy cả thiên hạ cũng không có ai chào đón mình. Suy nghĩ của đứa bé tương đối bảo thủ, nhận định chuyện gì rồi thì rất khó sửa. Nàng ghét thầy giáo để chòm râu dê kia, thế là lên lấy vại con lươn trong phòng bếp, nhét vào rương để sách của ông.

Phần lớn sách của thầy giáo làm bằng trúc dày, bên trong lại cứng, chờ đến khi ông mở sách ra, mấy con lươn đã ngạt thở mà chết. Các vị thầy đáng thương này, lươn thì giống rắn, ông lại là “người quân tử không xuống bếp”, lúc ấy không nhận ra là lươn hay rắn, kết quả bị dọa đến bất tỉnh hôn mê.

Tần Mạt rất đắc ý, từ đó nghênh ngang vì lừa được vị tiên sinh “rắn lươn không biết, tốt xấu không phân, có mắt không trông, thật uống cả đời”.

Đứa trẻ suy nghĩ ác độc như thế, lúc ấy Tần Mạt cũng không để ý, về sau khi nàng bị người ta hãm hại đẩy xuống ao, cũng chính là vị thầy giáo này cứu nàng.

"Ta tuy rắn lươn không phân, có mắt không trông, nhưng lòng người có trắng có đen, có thể phân biệt thiện ác." Vị phu tử này lúc ấy chỉ để lại cho Tần Mạt một câu nói này, sau đó từ giã, nhẹ lướt đi.

Đối với Tần Mạt nhỏ bé mà nói, chấn động lúc ấy đủ để phá vỡ nửa đời ngang ngược của hấn. vị phu tử từng bị Tần Mạt trào phúng không phải ngày một ngày hai, từ lúc nàng xấu hổ đỏ về sau, càng ngày càng bình tĩnh hơn. Cho nên lúc ấy Tần Mạt nghĩ không hiểu, vì sao phu tử sớm không đi muộn không đi, lại đi từ lúc cứu được người?

Ông có thể không hề hứng với học trò đó, nhưng sao lại còn rời đi?

Rất lâu về sau, chờ khi Tần Mạt hiểu câu “lòng có trắng đen”, mà chính nàng cũng bắt đầu "có mắt không trông", nàng đã mất liên lạc với vị phu tử đó.

Đứa bé bướng bỉnh có thể tha thứ, nhưng có một số việc không thể bù đắp được.

Tần Mạt nghe những thứ huyền ảo kia, cuối cùng chìm vào giấc ngủ. Tuổi trẻ thật tốt, bướng bỉnh cũng có lý do, cũng tạm thời không cần hiểu, nhưng vẫn có nhiều người suốt cả đời không thể hiểu được.

Ngày hôm sau, cả Thị Tam lại sôi trào lần nữa, nhưng sôi trào lần này, không phải là học sinh, mà là giáo viên.

Ban lãnh đạo tức giận, các vị thầy giáo cũng mất hết mặt mũi. Học sinh lại làm ầm như thế, tuy nói thì không thể trách chúng, nhưng tuyệt đối không thể không xử phạt!

Dưới tình huống này, Lôi Tĩnh An cơ hồ hấp dẫn tất cả tầm mắt. Người không thể đoán trước tương lai, trường học cảnh cáo nghiêm trọng với hấn, đồng thời tiến hành đình chỉ học.

Đình chỉ chỉ là một cách nói uyển chuyển, ý trường học là đuổi học Lôi Tĩnh An. Nhưng Lôi Tĩnh An từng đạt được giải ba của tỉnh, càng chưa nói đến là học sinh triển vọng đi thi Olympic, chưa cần phải nói đến người nhà hấn, trường học cũng không thể làm nghiêm được.

Ngoài lần đó ra, trường học ngày càng quản học sinh nghiêm khắc hơn. Mỗi giáo viên là một giám thị, thầy giáo chủ nhiệm thỉnh thoảng lại tuần tra trên lớp, giờ tự học cũng nhìn chăm chú mọi lúc. Nhất thời không khí cả trường học căng thẳng hơn, các học sinh càng ít cười đi, thay vào đó là sợ hãi thành chim đầu đàn và bị diệt mất.

Tần Mạt vẫn im lặng như thường, nàng vốn được coi là học sinh ngoan ngoãn, lúc này cũng không cần phải ra vẻ gì. Mà bạn học Lỗ Tùng lại là đối tượng bị thầy giáo nhìn chòng chọc, trong khoảng thời gian ngắn lại không thể không nơm nớp lo sợ, thu nấp vào, ngoan ngoãn giả làm học sinh ngoan.

Hành động của Vương Tử Dục lần này làm ảnh hưởng xấu đến nhân vật nữ chính, bị thầy chủ nhiệm Chương Quốc Phàm gọi ra nói chuyện nhiều lần. Mỗi lần nàng xanh mặt đi, xanh mặt về, khiến một đám nhiều chuyện tò mò, lại không ai dám tìm nàng hỏi đến cùng.

Chương Quốc Phàm thay đổi đối tượng nói chuyện riêng thường xuyên. Sau Vương Tử Dục, ông lại tìm Trần Yến San, sau đó là Trần Song Song, Khương Phụng, Lữ Lâm, Triệu Vũ Hồng, cuối cùng mới là Tần Mạt.

Khi hết giờ tự học buổi tối, Chương Quốc Phàm gọi Tần Mạt đến phòng làm việc.

Ông hỏi han về tình hình học tập và cuộc sống gần đây của Tần Mạt trước, chờ đến khi Tần Mạt đáp rõ ràng xong, mới đi vào trọng tâm: “Tần Mạt, em thấy Vương Tử Dục là người thế nào?”

"Ngoài việc không hòa đồng, bạn ấy học hành nghiêm túc, không tệ." Tần Mạt thành thạo nói như giọng điệu Thái Cực[71] của công chức địa phương.

“Em có phát hiện em ấy không bình thường hay khác các em ở điểm gì không? Ví dụ như, nếu em ấy không hòa đồng với lớp, em ấy hay ăn cơm với ai? Bình thường em ấy thường đi cùng ai?”

Tần Mạt cười cười: "Thầy à, không hòa đồng chính là đơn độc đi lại. Đã đơn độc, thì em sẽ không biết nhiều về bạn ấy."

Chương Quốc Phàm bị câu nói này làm nghẹn giọng, sắc mặt nhất thời trầm xuống vài phần: "Tần Mạt, em phải biết, thầy tìm em nói chuyện, cũng là vì tốt cho Vương Tử Dục, em không phải thế, không phải giúp, mà là hại bạn!" Ngay sau đó ông lại giảng một bài dài, ý đại khái chỉ là vài câu nói lúc trước, nhưng ông lại mở rộng ý đơn giản ra, thao thao bất tuyệt như muốn oanh tạc Tần Mạt.

Tần Mạt không choáng váng, nàng rất tỉnh táo nghe Chương Quốc Phàm giáo dục, sau đó cung kính mà nói: "Thầy à, em hiểu ý thầy. Nhưng em không biết nhiều về Vương Tử Dục, em chỉ biết thường ngày bạn ấy rất lãnh đạm, dù là nữ sinh hay nam sinh, cũng rất ít tiếp xúc. Em nghĩ nếu có gì ảnh hưởng đến học tập của bạn ấy, chắc chỉ có chuyện gia đình."

Thành tích của Vương Tử Dục bình thường không tệ, cũng không quá tốt, ở tầm giữa, thỉnh thoảng lại vượt lên.

Chương Quốc Phàm cau mày do dự một hồi, rốt cục chỉ tay vào ghế trước bàn làm việc nói: "Tần Mạt em ngồi xuống trước đi."

Tần Mạt rất tự nhiên ngồi xuống, chuẩn bị nghe bài luận dài tiếp theo của ông.

"Gia đình Vương Tử Dục..." Chương Quốc Phàm hừ nhẹ vài tiếng, tiếp theo cười khổ, "Ài, Tần Mạt, bình thường em có cơ hội thì hãy khuyên em ấy. Ba em ấy trước kia sống tạm bợ ở Thành Đông, sau đó nghiện ma túy, đánh nhau, trộm tiền, bị người ta bắt giam, phán mười năm, giờ vẫn chưa ra."

Tần Mạt lắng lắng nghe, trong lòng lại mất bình tĩnh.

Chương Quốc Phàm xoa xoa trán, buồn rầu mà nói: "Vương Tử Dục khi còn học cấp hai thành tích khá cao, lúc em ấy học ở trường cấp hai Thanh Anh, vợ thầy chính là cô chủ nhiệm của em ấy. Cô Chu đã vài lần đến hỏi thăm gia đình, trong nhà em ấy... Mẹ em ấy cũng thường qua lại với nhiều người, cũng như ba em ấy..."

Ông thở dài lần nữa, nhìn chằm chằm Tần Mạt nói: "Trong nhà Vương Tử Dục còn có một người bà, những năm này hoàn toàn dựa vào cửa hàng tạp hóa của bà để sống. Thầy vốn cho rằng trải qua nỗi khổ này, em ấy phải là một đứa trẻ hiểu biết, không ngờ em ấy lại dính với Lôi Tĩnh An. Tuổi còn nhỏ đã... Tần Mạt, em là học sinh nỗ lực nhất mà tôi đã gặp, em nên khuyên bạn!"

Tần Mạt cúi đầu trầm mặc, sau một lát mới ngẩng đầu lên, cười với Chương Quốc Phàm, kiên định gật đầu.

Cảnh đời của Vương Tử Dục cũng không khiến Tần Mạt rung động, nhưng lại khiến nàng có cảm giác "thì ra là thế". Khi nhớ về cô bé kia, tâm tình nàng đã khác với trước đây.

Trong lòng Tần Mạt, Vương Tử Dục không chỉ là một cô bé có vẻ ngoài tuyệt đẹp và mê hoặc, nàng có lai lịch, có máu thịt, nàng đúng là người, và cũng đã đau khổ hơn nàng tưởng rất nhiều.

Không biết vì sao, Tần Mạt lại nhớ đến Phương Triệt vào lúc này.

Nàng không có thói quen nhìn trộm việc riêng của người ta, trước giờ cũng không nghĩ đến việc hỏi thân thể của ai. Nhưng Phương Triệt lại khác, Tần Mạt bỗng rất muốn biết, vì sao hán cô độc? Vì sao trầm mặc?

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 6: Gió tuyết mỉm cười

Kỳ thi cuối kỳ cuối cùng đã đến, dù vụ việc kia của Lôi Tĩnh An âm ỉ thế nào, sau đó trường học xử lý chuyện này thế nào, với phần lớn học sinh Thị Tam mà nói, đây là đề tài không bao giờ hết nóng.

Rảnh thì nói đến chuyện cũ, thỉnh thoảng cảm thán vài câu, mà học tập của họ cũng không bị ảnh hưởng.

Tần Mạt làm xong bài hóa học cuối cùng, sau đó nộp bài thi tiếng chuông vang lên, thu dọn túi bút đứng dậy, giật mình phát hiện quả nhiên mình đã hòa nhập vào thời đại này. Thầy giáo, làm bài, nộp bài thi, hưởng thụ đa số tiện ích của hiện đại, năng thích ứng được như thế, không còn hoảng sợ, cho là mình đã đến thế giới yêu ma nữa.

Rất nhiều học sinh cũng đang thảo luận về kế hoạch nghỉ đông của mình, Trần Yến San vui mừng kéo tay Tần Mạt nói: "Bác mình sẽ về từ Mỹ để đón năm mới, bác ấy nói sẽ cho mình bộ vòng vàng thiên sứ Baby á!"

Lữ Lâm xòe tay tính toán: "Cuộc thi lần này nếu mình vào được top mười, tiền mừng tuổi có thể gấp đôi năm ngoái, mình muốn đi mua một cái laptop!"

Trần Yến San kinh ngạc nhìn Lữ Lâm: "Oa, Lâm Lâm, tiền mừng tuổi của cậu nhiều như thế à?"

Tần Mạt nhớ đến thời Tống, ngày tết náo nhiệt và tịch tịch, nghĩ đến pháo, câu đối tết, rượu đỏ tồ[72], trong lòng cũng có chút mong đợi. Không biết hiện giờ với năm đó, sẽ có gì khác nhau?

Mấy cô gái ra khỏi khu dạy học, đi đến ký túc xá. V cuối cùng cũng thi xong, nên mọi người đều rất thoải mái, một đường cười đùa, ngay cả tiếng giày dẫm trong tuyết cũng vô cùng vui vẻ.

Tuyết ba ngày không tan, mỗi đêm bông tuyết lại tuôn rơi không ngừng, ban ngày trời nhiều mây, mặt trời thỉnh thoảng lại lộ ra từ trong tầng mây, cũng lơ dờ uest oải chẳng có chút độ ấm

Trận tuyết lớn ở phía nam thế này là vô cùng hiếm, hơn nửa năm gần đây khí hậu toàn cầu ấm lên, Thiệu Thành có tuyết càng ít đi. Từ ngày thi cuối cùng các chàng trai cô gái thả người trên mặt tuyết, cả đám đều hưng phấn không thôi.

Tuyết đọng lại trên đường bị người giẫm tới giẫm lui, chỉ lưu lại vô số dấu chân đen, thỉnh thoảng còn mang theo nước tuyết, phá vỡ cảnh tượng tuyết trắng xóa này.

Nhưng vài khóm hoa ven đường phủ tuyết chưa tan, từng bông từng bông, đáng vẽ hồn nhiên động lòng người.

"Băng hoa!" Khi đi trên khu vực giao nhau giữa ký túc xá nam và nữ, Trần Yến San bỗng vui mừng hô to. Nàng nhảy về phía trước qua đường bên trái nhìn những bông hoa tuyết trắng, đôi ủng đỏ ngăn phát ra những tiếng nhạc đệm trên đất, sau đó cả người như áp vào cây vạn tuế này.

"Oa! Khối băng này đẹp quá, lại giống lá cây, bên trên còn có gân lá, trong suốt trong suốt, thật đẹp!"

Vui sướng của Trần Yến San cũng lan sang Tần Mạt và Lữ Lâm, Tần Mạt xoay người chạy tới, cũng nghiêng người nhìn băng trên lá cây, quả nhiên chỉ thấy trong suốt, giống như đuôi phượng hoàng.

ên nhiên đúng là một cây bút tuyết diệu!" Tần Mạt tán thưởng, không nhịn được vươn tay ra muốn nâng khối băng lên.

"Rất lạnh!" Trần Yến San ngăn tay Tần Mạt, vẻ mặt mong muốn nhưng lại không dám chạm vào, "Sẽ làm tổn thương da tay, Mạt Mạt đừng chạm vào." Nói thì nói thế, nhưng nàng vẫn duỗi tay, đầu ngón tay bồi hồi trên mặt băng.

Tay Tần Mạt thật ra đã bắt đầu nứt da, nàng rất sợ lạnh, nếu như không chà xát tay thì sẽ tê tê, trên mu bàn tay xanh xanh tím tím một đoạn, khẽ đụng liền đau, nóng lên lại ngứa, thật là phiền lòng.

"Băng như thế mình đã không thấy vài năm rồi!" Lữ Lâm đến gần, xem cẩn thận, sau đó phát biểu bình luận.

Trần Yến San xì cười nói: "Nói như cụ già, cứ như là từng trải nhiều lắm ý!"

"Đúng vậy, em gái, muốn chị kể chuyện xưa cho em nghe không?" Lữ Lâm cười hi hi lấy trêu ghẹo nàng, hai người cười thành tiếng.

Thình lình một trận gió từ phía sau lưng thổi lại, Tần Mạt hơi nghiêng đầu, cũng cảm giác được hai gò má chột lạnh, thì ra là có người ném tuyết, mà nắm tuyết lại bay qua sát má trái của nàng.

Lần này làm Trần Yến San và Lữ Lâm cùng kinh hoàng, hai tay Trần Yến San chống nạnh, quay đầu cả giận nói: "Đứa nào ném tuyết?"

"Ném cậu mà!" Tiếng cười hi hi của Vệ Hải truyền đến từ bồn hoa cạnh ký túc xá nam, hắn vừa nói hai tay vừa không ngừng đào tuyết, sau đó vo lại, nhắm thẳng vào người Trần Yến San mà n

Trần Yến San nhảy nhảy trốn trốn, tức giận kêu to: "Vệ Hải tên khốn kiếp kia! Ưc hiếp Mạt Mạt chưa đủ, còn dám động đến tiểu thư đây! Hừ hừ, hôm nay cậu chết chắc rồi!" Nàng vừa trốn, cũng không quên xoay người lấy tuyết, phản kích lại.

Vệ Hải né tránh động tác của Trần Yến San, có điều sau rồi cũng bị trúng vài quả, nhất thời khiến Trần Yến San cười to đắc ý.

Tần Mạt và Lữ Lâm nhanh chóng lệch khỏi quỹ chiến trường này, đỡ phải bị đạn lạc của bọn họ đánh trúng.

"Này! Lâm Lâm! Mạt Mạt! Các cậu không giúp à?" Trần Yến San hưng phấn kêu la, "Ném thật tàn ác vào, đập tên Vệ Hải này thành người tuyết!"

"Bé con bớt đắc ý đi, vừa rồi là anh nhường em đấy!" Vệ Hải cũng không cam yếu thế, mở miệng liền gọi Trần Yến San là bé con, "Các anh em mau đến đây, chúng ta không thể bị mấy con bé này uy hiếp!"

Nhất thời có vài tên lớp 10.19 nghe tiếng gia nhập chiến trường, Lữ Lâm nhìn tình huống này, vội vàng nắm tuyết ném họ, giúp Trần Yến San gây dựng thanh thế.

"San San, chúng ta dùng thêm lực, ném mạnh vào!" Tần Mạt cũng bị gọi lên hứng thú, lúc này hô lớn một tiếng, bắt chập nứt da trên tay, nắm tuyết ném về nam sinh đối diện.

Nhưng mà nam sinh bên kia lại tăng ba người, bọn họ bốn chọi ba, dễ dàng ngăn chặn hỏa lực của các nàng. Thân thủ nhanh nhẹn nhất, Trần Yến San phút chốc cũng bị ăn vài quả, Tần Mạt và Lữ Lâm càng bị trúng

Tùng bông tuyết lạnh buốt nổ tung trên người Tần Mạt, bọt tuyết trắng bắn lên gương mặt nàng, còn chui vào cổ áo nàng, khiến nàng lạnh run, nhưng trong lòng nàng lại vui vẻ đầy nhiệt huyết. Ném tuyết cùng mọi người, mong muốn đơn giản mà không thể thực hiện được đã bao nhiêu năm?

Tần Mạt xuất thần trong nháy mắt, thế là một nắm tuyết đập trúng mũi nàng, đau đớn và lạnh giá khiến mắt nàng nheo lại, một phen khốn khổ trải nghiệm cái gì gọi là băng hỏa Cửu Trọng Thiên!

"Vệ Hải, thằng láo này dám đập chị cả?" Tiếng Lỗ Tùng khoa trương kêu gào bỗng vang lên, hấn mang theo tiếng gió kéo đến bên cạnh Tần Mạt, kêu to, "Oa! Sư phụ, tiểu đệ hộ giá!"

Tần Mạt nâng tay lau tuyết còn sót trên mặt, với cách xưng hô loạn lên của Lỗ Tùng vừa thấy buồn cười vừa tức giận.

"Không được phép nhiều sự!" Tần Mạt không quên né tránh nữa, đương nhiên phản kích cũng không ngừng, "Lỗ Tùng, tên đàn độn này! Tránh xa tôi ra, dồn lại một đồng người, cậu cũng muốn thành bia đỡ đạn cho người ta à?"

"Oa! Chị cả thật không có tính người!" Lỗ Tùng ra vẻ đáng thương ai oán, bỗng kêu sợ hãi, "Ai ném ta? Đứa nào dám ném đại gia đây?" Hấn giờ chân tránh công kích của Vệ Hải bên kia, đầu quay ra sau, kêu to lần nữa: "Phượng Triệt! Họ Phượng kia! Người lại đến quấy rối ta à!"

Tần Mạt bót thì giờ nhìn ra phía sau, quả nhiên nhìn thấy Phượng Triệt đang khom lưng lục tìm tuyết. Hấn là cao thủ đánh nhau, động tác thông dong nhanh nhẹn Lỗ Tùng. Tần Mạt kinh hoàng thoáng nhìn, chỉ thấy hấn trước sau đều né được công kích của Lỗ Tùng, rồi lại ném bom, phát nào chuẩn phát nấy.

Trần Yên San vui mừng kêu gọi: "Phượng Triệt Phượng Triệt! Anh mau đến đây xử lý Vệ Hải! Cứ kệ tên đàn độn Lỗ Tùng kia đi!"

Phượng Triệt không lên tiếng, không để ý ai, chỉ hung hăng ném vào Lỗ Tùng, nện vào người hấn đầy bọt tuyết, cơ hồ như phản nộ, nhưng vẻ mặt không đổi, động tác không ngừng.

"Chị cả, hôm nay em không đập tên chết tiệt này không được, chị đừng cản em!" Lỗ Tùng phản nộ hét lớn một tiếng, đập mạnh lên tuyết lao vào Phượng Triệt.

"Này!" Tần Mạt xoay người đuổi tay ra, không bắt được hấn, sau lưng lại bị bọn Vệ Hải ném trúng vào quả.

"Không ném nữa! Vệ Hải, Tô Đông Cường... Không ném nữa!" Tần Mạt dậm chân, vội vàng chạy theo Lỗ Tùng. Bọn Vệ Hải bên kia mới biết Lỗ Tùng muốn đánh nhau thật, cũng vội vàng thu binh, chạy đến bên này.

"Ai da, sao lại thế!" Trần Yên San cầm giận ném nắm tuyết trong tay, kéo Lữ Lâm chạy theo Tần Mạt.

Phượng Triệt chạy đến gần sân bóng, vốn cách Lỗ Tùng khoảng mười lăm mười sáu mét, bây giờ Lỗ Tùng vọt đến trước mặt hấn cũng khó.

"Ông lớn của nhà người đến đây!" Lỗ Tùng hô mắng, một cước đá ra, vung quyền nhắm thẳng vào mặt Phượng Triệt.

Phượng Triệt mặt lạnh tránh bước, dưới chân thuận théo qua, đá vào mắt cá chân trái của Lỗ Tùng, khiến hấn đứng không vững, nhảy ra đánh đến trước mặt.

Lỗ Tùng khó thờ kêu to, hai tay vung loạn ở không trung, khó khăn lắm mới chạy được ra đây lại mất thăng bằng mà ngã. Mà lúc này Tần Mạt đã chạy tới, mở to mắt nhìn hấn và Phượng Triệt.

"Tần Mạt!" Lỗ Tùng thở hổn hển đỏ mặt, gọi thẳng tên Tần Mạt, "Chị thiên vị nó ức hiếp em?"

"Cậu chi biết dùng bạo lực để giải quyết vấn đề?" Tần Mạt mở miệng liền mắng, "Cái gì mà kêu tôi thiên vị anh ta? Anh ta cần tôi thiên vị à? Tôi thấy rõ ràng tên đầu gỗ như cậu chẳng biết thay đổi là gì cả, đến đây cho cậu biết thế nào là tính táo!"

"Nó đánh em trước!" Vẻ mặt ủy khuất của Lỗ Tùng rất giống đứa trẻ bị bắt nạt đi mách với cha mẹ.

Tần Mạt khoanh tay, cười mà không cười nhìn hấn: "Vậy cậu định làm gì?"

Lỗ Tùng từ từ bước từng bước, quả đấm dần dần xiết chặt.

"Chị cả! Chị đừng trách em!" Hấn bỗng hét to thành tiếng, nắm lấy tay Tần Mạt kéo nàng đến che ở giữa, sau đó cả người đánh đến Phượng Triệt!

"Mạt Mạt!" Phượng Triệt xoay người nghĩ muốn giữ Tần Mạt lại, nhưng hai cánh tay như chớp của Lỗ Tùng đã đánh tới.

Bụp bụp!

Phượng Triệt không thể phản ứng kịp, cả người bị cánh tay Lỗ Tùng đánh xuống, sau đó lăn trên mặt đất.

Q.3 - Chương 7: Tuổi trẻ điên đảo khinh cuồng

Nếu như đánh nhau, Lỗ Tùng khẳng định không phải là đối thủ của Phương Triệt, nhưng hành động lúc này của họ không xem như đánh nhau. Nói chuẩn hơn là, bọn họ đang đấu vật. Hai tay Lỗ Tùng ôm chặt người Phương Triệt, hai chân cũng quặp lấy hai chân hắn, sau đó hai người lăn lộn trên đồng tuyết. Phương Triệt dùng lực giãy giụa, Lỗ Tùng chết không buông tay, Phương Triệt vì mất thế chủ động, cho nên rất khó giãy thoát phản kích. "Ta đánh tên tiểu nhân!" Lỗ Tùng ngửa cổ thở hổn hển, chửi vẫn chưa thông khoái, "Ông đây... ông đây sớm nghĩ, sớm nghĩ muốn đập nhà người một trận! Ta chửi suốt mấy ngày rồi! Giã vờ lạnh lùng! Người cho là uy hiếp ta đây ư?" Phương Triệt không lên tiếng không cãi lại, chỉ cố tránh né. Bọn Vệ Hải đã vây quanh, xa xa còn có vài học sinh đang xem náo nhiệt. Trần Yên San nâng Tần Mạt từ mặt đất dậy, dậm chân vội la lên: "Ai da ai da, sao lại thế này?" Tần Mạt xoa xoa khuỷu tay trái vừa ngã đau, cũng có cảm giác dở khóc dở cười. Không phải mấy tên nhóc này đánh nhau à? "Mặc họ! Tên nhóc Phương Triệt cũng thật vô si nà!" Tần Mạt giương mắt thờ dài, cúi đầu lại vẫn cảm thấy buồn cười, "Hai người kia bình thường cũng nóng tính, trong đầu đầy bạo lực, động muốn cái lại muốn đánh nhau. Để bọn họ đánh, xem họ sẽ bị xử phạt thế nào ở ngày cuối kỳ trước khi về đón năm mới này!" "Hai cái tên này!" Vệ Hải nhìn phải nhìn trái, đang do dự có nên tiến lên tách hai người trên mặt đất ra không. Mọi người nói chuyện, Lỗ Tùng hơi buồm buồm, Phương Triệt bỗng nâng tay dùng sức, đập vào trán Lỗ Tùng, nhất thời nện khiến hắn choáng đầu hoa mắt, sức trên tay lại càng lỏng ra. Phương Triệt rút được tay, một chân đá vào ngực Lỗ Tùng, sau đó quay người, cuối cùng thoát được hẳn đứng dậy. Lỗ Tùng vội vàng bò dậy, kêu to: "Họ Phương, hôm nay có người không có ta!" Nói xong hắn thà tha thối chạy về phía Phương Triệt. "Cảm nhúc nhích!" Tần Mạt nhủ mảy quất: "Cậu cũng một vừa hai phải đi! Hôm nay hai người các cậu xem như huề nhau, đủ rồi!" "Chỉ cả, chỉ tránh ra, em phải đánh!" Lỗ Tùng tức giận kêu to, "Phương Triệt, là đàn ông thì đến đây đánh với ta một trận công bằng! Người đánh lên sau lưng, có thể tính là anh hùng hảo hán?" "Trước giờ tôi chưa bao giờ nói mình là anh hùng hảo hán!" Phương Triệt híp mắt lại, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, "Tôi có thù sẽ báo, chuyện lần trước cậu làm tôi còn nhớ kỹ, có thù phải báo, tôi không phải anh hùng, không hơn!" Hắn trở tay kéo Tần Mạt, xoay người rồi đi, chỉ để lại một câu chế cười: "Đầu cậu toàn bã đậu à? Cậu tưởng đây là phim kiếm hiệp? Còn anh hùng hảo hán?" Tần Mạt vung tay mạnh, nhưng không thể rút khỏi tay Phương Triệt, đành phải quát khê: "Phương Triệt! Anh còn có thể nhớ hai chữ tôn trọng viết như thế nào hay là không?" Nửa người Phương Triệt cứng đờ, cánh tay cầm tay Tần Mạt từ từ buông ra. Hắn dứt hai tay vào trong túi quần, không nói chuyện, cũng không đi nữa. "Đúng rồi!" Tần Mạt nghiêng đầu cười, lại kéo Phương Triệt quay lại trước mặt Lỗ Tùng. Nàng thành thật nói: "Phương Triệt, anh không nên đi, chuyện này còn chưa xong, chúng ta còn chưa xem đủ, sao có thể cứ thế mà rời chiến trường?" Câu hỏi có ý châm chọc này vừa ra khỏi miệng, mọi người ở đây đều dở mặt ra. Nhiều ánh mắt cùng bắn về phía Tần Mạt, muốn xem trong đầu nàng cuối cùng là chứa cái gì. Lỗ Tùng chuyển từ tức giận sang ngạc nhiên, nhìn Tần Mạt, miệng khấp khểnh mở, lại không nói nên lời. "Tôi không có ý khác." Tần Mạt mở ra hai tay, "Thật, đúng là nghĩa đen của nó. Các cậu đều không thuận mắt nhau, muốn đánh một trận cũng được, cần gì phải có nguyên nhân? Ở đây có nhiều người mở to mắt mong đợi lắm, các cậu nếu không đánh vài trận, chúng tôi đều thất vọng?" Phương Triệt mím môi, quay đầu đi, vẫn không nói chuyện. Mặt Lỗ Tùng tím hồng trong gió rét, hắn nhìn Phương Triệt, lại nhìn Tần Mạt, lại nhìn về mặt lưng túm của mọi người xung quanh, bức tức trong đầu từ từ dâng lên, lác đác chỗ để phát tiết. "Hạt thông..." Tần Mạt tiến lên vài bước, bỗng nâng tay cốc vào đầu Lỗ Tùng, sau đó nhẹ nhàng cười nói: "Được rồi, việc gì phải gây sự? Hai người các cậu đều không thuận mắt nhau đúng không? Cũng không cần diễn tuồng miễn phí cho người khác xem mà! Các cậu phải giải quyết bằng biện pháp văn minh, ví dụ, giúp trường học dọn tuyết, xem ai dọn được càng nhanh càng tốt? Hoặc là, đi đắp người tuyết, xem ai đắp giống hơn?" Lỗ Tùng gãi gãi đầu, im lặng hồi lâu mới nói ra một câu: "Chỉ cả, kiến nghị của chị có thể dừng hài thế được không?" Tần Mạt cười dài nhìn hắn: "Cậu cũng thấy buồn cười à?" "Ha ha..." Lỗ Tùng chà xoa xoa hai tay, nở nụ cười ngây ngô. Phương Triệt bỗng tiến lên trước vài bước, tới gần Lỗ Tùng lần nữa. Lỗ Tùng nắm chặt quả đấm, ánh mắt lại bắt đầu khấn trương. Tần Mạt quay đầu, mỉm cười như trước nhìn Phương Triệt, chỉ thấy hắn nghiêm mặt, nghe hắn cứng rắn nói: "Chúng ta đấu người tuyết đi!" Vừa dứt lời, sau tai hắn thoáng nổi lên một nét hồng, gò má vẫn đỏ lên, rồi trước khi bị người ta nhìn rõ, nhanh chóng biến mất. "Đấu người tuyết được đấy!" Trần Yên San cao hứng vỗ vỗ tay, "Bên phải sân bóng còn có rất nhiều tuyết chưa tan, cũng chưa bị giẫm hỏng, vì hai ngày này phải thi, nên không có thời gian đi chơi. Bây giờ nhân lúc trời còn chưa có tối, chúng ta đi nhanh lên! Nếu không ngày mà hoặc bị người ta lấy dùng trước, thì không có cơ hội nữa!" Vệ Hải cũng cười lại gần giữ chặt tay Lỗ Tùng, liên tục gặt đầu: "Không sai, đấu người tuyết đi! Mình cũng muốn làm. Hắc! Lần này làm chị Hằng Nga, để các nữ sinh thì Tam thần chết đi!" Trần Yên San nhếch miệng lên: "Đúng là đàn, trình độ của cậu cũng đòi làm ra chị Hằng Nga? Hừ hừ, có mà heo thì có!" "Chị heo cũng rất đáng yêu..." "Nhưng anh heo lại là một bị kịch..." Lỗ Tùng thỉnh thoảng nói ra một câu như thế, nhất thời khiến xung quanh cười rộ lên. Vài người cười nói đi đến sân bóng, Trần Yên San đi tuốt ở đằng trước, Lỗ Tùng đi cạnh Tần Mạt, Vệ Hải và Lữ Lâm đi sau, còn có Lâm Tiểu Phong, Trương Đào đi ở giữa, chỉ có Phương Triệt im lặng đi ở phía sau, một câu cũng không nhiều lời. Tần Mạt vài lần muốn quay đầu lại nhìn hắn, nhưng lo tên nhóc này lại bắt đầu nổi tính giang hồ, nàng quyết định gặt đầu, để hắn tỉnh táo lại. Thật ra với nhận thức của Tần Mạt, Phương Triệt sớm đã không còn là thiếu niên bạo lực đơn giản lúc trước, tiếng đàn trong trẻo và tình cảm nồng nàn của hắn khiến người ta kính sợ, hắn cũng tuyệt không phải là đứa đầu óc ngu si từ chi phát triển. Nhưng vì sao hắn lại chủ động khiêu khích Lỗ Tùng? Hắn nói "có thù tất báo" lại là ý gì? Tại Tần Mạt nghe tới, bốn chữ "có thù tất báo" này, lại nghĩ là Phương Triệt tự giễu, nhưng nếu như hắn không nói, Tần Mạt cũng chỉ đánh có thể để hắn trầm mặc mà thôi. Trên sân bóng quả nhiên có một lớp tuyết thật dày chưa bị người ta dẫm lên, mấy ngày gần đây học sinh đều bận thi, cho nên để lại một mảnh tuyết tốt thế này, ngồi chờ mọi người đến chiếu cố. "Oa! Bên kia cũng có người lại gần! Có phải họ cũng đến đắp người tuyết không?" Trần Yên San kinh hô một tiếng, vung chân chạy xuống bậc thang ra sân bóng, vài dấu chân bị nàng in lên, nàng vừa cười vừa nhảy, "Chúng ta phải giành trước! Các cậu mau đến đây! Tuyết này tốt thật!" Lỗ Tùng hú lên quai dí rồi tiến lên, Vệ Hải và Lữ Lâm còn có bọn Tô Đông Cường cùng vội vàng đuổi theo, ngược lại Tần Mạt cùng Phương Triệt thì đi không nhanh không chậm, cứ như thế rớt lại ở phía sau. Tần Mạt nghĩ nghĩ, dưới chân chậm lại, chờ đến khi Phương Triệt đi tới, liền hỏi hắn: "Lớp 11 được nghỉ từ lúc nào?" "Hai mươi bốn âm lịch." Ánh mắt Phương Triệt sụp xuống, bỗng nắm một tay Tần Mạt, dừng bước lại nói: "Tay em sao thế?" "Anh nói nè da hả?" Tần Mạt cười cười, "Không sao, tôi hơi sợ lạnh, thời tiết ấm lên thì sẽ hết thôi." "Sao không để tay vào túi áo? Sao không đeo găng tay?" Sắc mặt Phương Triệt lại nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, thần sắc chuyển sang nghiêm túc, "Em không biết mùa đông ngày càng lạnh, thứ nè da này thậm chí sẽ còn nặng hơn sao? Anh... Bà anh trước kia bị nè da, đến lúc nặng lên rồi, da thịt khô lại, còn thấy cả xương." Tần Mạt vốn muốn nói không sao cả, nhưng Phương Triệt lại khiến một câu "không sao cả" kia chặn lại ở bờ môi, không nói nên lời. "Này..." Bàn tay Phương Triệt khô ráo ấm áp, hắn dùng tay mình bọc tay Tần Mạt lại, lại không quên dấn mắt vào tay trái nàng: "Còn không nhét vào túi đi?" Tần Mạt ngượng ngùng cười cười, vội vàng cho tay vào áo bông. Phương Triệt kéo tay phải nàng, từ từ đi xuống sân bóng. Trần Yên San đã bắt đầu cảm một khối tuyết lớn, Lữ Lâm hợp tác với nàng đắp người tuyết. Vệ Hải và Tô Đông Cường cũng đắp một cái, Lâm Tiểu Phong và Trương Đào cũng chuẩn bị hợp lực

đắp một cái. Lỗ Tùng khoanh tay, tuý tuý tiện tiện đứng giữa mọi người, nhìn Tần Mạt và Phương Triệt đi tới. "Này! Phương Triệt, chúng ta đấu đơn!" Lỗ Tùng nói xong, mắt nhắm tới nhắm lui ở bàn tay Phương Triệt nắm tay Tần Mạt, thần sắc tràn ngập khinh thường. "Nói thừa! Bắt đầu đi!" Phương Triệt hừ nhẹ một tiếng, buông tay Tần Mạt ra, lại dấn dò bên tai nàng: "Em không được chạm vào tuyết!" Hắn thoáng xắn tay áo, đi lại chỗ tuyết chưa bị ai dẫm lên. Tần Mạt vừa nhét tay phải vào trong túi, liền thấy Lỗ Tùng đi tới, về mặt thành thật nói: "Chị cả, Phương Triệt không phải người tốt, em nhất định sẽ đánh bại nó, để nó từ nay không dám xuất hiện trong tầm mắt của chị, chị cứ yên tâm! Tần Mạt kinh ngạc trong khoảnh khắc, cố nén cười, cũng nghiêm túc đáp lại hắn: "Vậy cậu cố lên đi!" Hai tay Lỗ Tùng nắm thành quả đấm, rồi xoay người bới tuyết. Tần Mạt đứng bên cạnh nhìn về mặt chiến đấu say sưa của hắn, không khỏi cảm thán: "Cạnh tranh quả nhiên là thứ kích thích sự cầu tiến của con người hiệu quả nhất!" Tuy Lỗ Tùng vẫn chỉ đứng ở đông tuyết, nhưng về sau ai có thể biết được qua việc mượn gió đông này, từ nay hắn sẽ biến thành một học sinh chịu khó học tập ngoan ngoãn chăm chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 8: Về nhà

"Mình cảm thấy còn thiếu một thứ." Khuôn mặt Trần Yến San bị lạnh đến đỏ bừng, hai tay nàng ôm miệng thở, mắt nhìn chăm chăm người tuyết không lồ như hồ lô trước mắt, trong miệng nói nhỏ, "Mắt, mũi, miệng, đều không có, thật là phiền phức a, không đẹp." Từ sân bóng có thể nhìn thấy núi phía sau trường học, một mảnh tuyết trắng kéo dài đến tận chân trời. Tần Mạt đứng cười đùa trong đó, tiếng cười như xa xôi, mà đất trời thì rộng lớn. "Để mình thử." Nàng khẽ do dự, xoay người chạy đến bên cạnh sân bóng tìm một cành cây khô. "Mạt Mạt, cậu muốn làm gì?" Trần Yến San nghi ngờ nhìn Tần Mạt, chỉ thấy nàng cầm cành khô trong tay đi đến cạnh người tuyết, sau dùng tư thế cầm bút lớn vẽ lên mặt, cánh tay như thợ điêu khắc vẽ lên mặt người tuyết đầu tròn. Lữ Lâm cũng xoa xoa bàn tay, đứng gần ngơ bên cạnh Trần Yến San nhìn Tần Mạt phóng bút. Bọt tuyết văng lên theo cành khô đưa lên hạ xuống, cái đầu tròn dần hiện lên một khuôn mặt có đủ ngũ quan, sau đó là một búi tóc của nữ tử cổ đại, xuống một chút nữa, Tần Mạt buong cành khô ra, lấy từ trong túi một cái thước ra. Nàng lấy thước làm dao, gọt bớt những phần tuyết thừa đi, cũng không biết sau bao lâu, cho đến khi tở Vệ Hải và Lâm Tiểu Phong cùng Lỗ Tùng và Phương Triệt đều ngừng tay lại, đi đến nhìn nàng, người tuyết mới dần dần hiện lên một dáng người yếu đuối, tà váy phiêu dật. Người tuyết này không có hai cánh tay, thoát nhìn có chút giống con búp bê thân gỗ, nhưng nhìn lại tổng thể, lại có ý vị khác trong đó. Đây là một nữ tử toàn thân tuyết trắng, tóc mây búi cao, đôi mắt uyển chuyển hàm xúc. Cứ theo lẽ thường nhìn đến, một mảnh tuyết trắng không thể nói lên được phong vận của nhân vật, huống chi đây không phải pho tượng thạch cao, thậm chí cả tuyết còn khó bằng. Tần Mạt về bên ngoài móng lung tựa núi xa, liếc mắt nhìn lại một cái, không có chi tiết, chỉ có thanh nhả, và tinh mịch xa cách không nói hết. "Đáng tiếc..." Lữ Lâm lầm bầm nói: "Nếu như có thể dùng thứ gì đó vẽ đôi mắt kia nữa thì thật tốt." Đúng là như thế, nữ tử băng tuyết vì không có mắt cho nên mới có vẻ thanh tịch như thế, nếu như ai đó có thể cho nàng đôi mắt đen tỏa sáng, chắc hẳn cũng sẽ vẽ một đôi mắt sống động. "Cái này không quan trọng, rồi cũng có lúc phải tan." Tần Mạt cười nhạt, cất thước đi, vuốt tuyết bọt trên tay, quay đầu nhìn người tuyết của Lỗ Tùng. Tầm mắt mọi người chuyển qua chỗ khác, xem xong, không có một ai không cười. Lỗ Tùng, người tuyết đầu rồi? Cái đề bốn phương tám hướng, đỉnh đầu tròn tròn, hơn nữa trên đầu còn cắm hai cái găng tay nhưng mềm mại, thật là muốn cô quái thể nào liền cô quái thể này. "Lỗ Tùng... Đây là cái gì?" Trần Yến San ôm bụng, cười như nắc nẻ. "Ha ha, đây..." Lỗ Tùng như cầu, sắc mặt đen dần, "Tôi phát minh ra xe tăng tối tân nhất bằng tuyết, đây chính là người xe tăng!" Hắn nhảy qua, chỉ vào người tuyết kỳ quái, cơ hồ như hoa chân múa tay: "Các cậu xem đi, nhìn cái đế này, rất là vững chắc a! Còn có đầu tròn này, đừng nghĩ nó là đầu tròn bình thường, đây là do tinh thể phóng xạ tạo thành! Còn có hai cái tay này, đây cũng không phải là găng tay bình thường, đây là lỗ tai người xe tăng, kiêm công năng Ra-đa, có thể dò tìm, ẩn hình, xác định vị trí siêu năng lực..." "Xì!" Trần Yến San là người đầu tiên không chịu nổi, cười phá lên. Tần Mạt cười cười đi qua vỗ vai Lỗ Tùng nói: "Tốt, có sáng tạo!" "Hạt thông, không tệ!" Vệ Hải cũng giơ ngón tay cái lên, người tuyết của họ ở tầm trung, tuy không xấu, nhưng không có gì hấp dẫn, trái lại không có ý như người xe tăng của Lỗ Tùng. "Mọi người lại nhìn người tuyết của Phương Triệt, lại đông loạt kinh sợ, không biết nên nhất lại con mắt đã rớt xuống đất lên hay kéo cầm như sắp rơi xuống a. Không phải người tuyết của Phương Triệt quá đẹp, mà là người tuyết của hắn thật quá trái ngược với dáng vẻ tuấn tú của hắn. Nhất là sau khi Phương Triệt đàn hát một khúc Giang Thành từ xong, có rất nhiều người ngoài miệng nói không phục hắn, nhưng trong lòng không khỏi sinh ra vài phần hâm mộ, chỉ cảm thấy phàm là nhắc đến hắn, là vô số nghệ thuật tao nhã. Nhưng Phương Triệt đáp người tuyết, lại phá hỏng hình tượng đẹp đẽ trước kia, từng đông từng đông chồng lên, nghiêng nghiêng ngã ngã, như một cái tháp gần đổ. Hai người hợp lại, đông tuyết này thật đúng là làm người ta không thể nề tình mà gọi nó là người tuyết. "Đây... đây là cái gì?" Trần Yến San ngốc nghếch vẫn không ngừng mơ màng đến Phương Triệt, nhưng sau khi nhìn thấy tay nghề của Phương Triệt, chàng Phương Triệt hoàn mỹ trong lòng nàng nháy mắt liền sụp đổ. Một khối băng này, không cần ánh mặt trời, liền tự động ngã sụp dưới đất. Phương Triệt lạnh mặt im lặng trong gió đông, nói: "Lôi Phong tháp." "Ha ha! Đây là Lôi Phong tháp?" Lỗ Tùng nhảy cẫng lên, cười đến ngả ngón, "Cái cậu nhầm chán lạnh băng này cũng có lúc thế nào à? Đây là Lôi tháp? Ha ha! Phương Triệt ơi Phương Triệt, cậu dám nói lần này cậu giỏi hơn tôi không? Cậu thua rồi! Cậu có dám thừa nhận hay không?!" Phương Triệt mỉm cười, quay đầu đi, liếc mắt một cái liền thấy Tần Mạt mỉm cười trong mắt. Nàng không nói gì, chỉ là mắt đầy ý cười, phảng phất mang theo tin cậy và khoan khoái vô cùng. "Tôi thua!" Khóe môi Phương Triệt khẽ cong lên, trên mặt ý cười chợt lóe lên. Thua thì sao? Có thể khiến nàng cười một tiếng, ngại gì mà không thua? Thế là Lỗ Tùng đắc ý hả hê, nâng tay chỉ vào Phương Triệt nói: "Tiểu tử, thua thì mau cúi! Đừng ở đây làm người ta chướng mắt!" Phương Triệt nhướng mày, coi như mắt điếc tai ngơ. Làm vậy càng khiến Lỗ Tùng sinh ra một cảm giác bị coi thường, sắc mặt hắn vì giận dữ mà đỏ lên, há miệng, liền muốn mắng to. Tần Mạt giữ chặt cổ tay hắn, vỗ nhẹ bờ vai, thuận miệng nói sang chuyện khác: "Hạt thông, sao cậu lại muốn làm xe tăng?" Suy nghĩ của Lỗ Tùng quả nhiên bị dẫn đi, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt giải thích sáng kiến của mình. Không đợi hắn thao thao bất tuyệt, Tần Mạt liền nói mình mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi. Lỗ Tùng vẫn chưa thỏa mãn đưa Vệ Hải, và Tô Đông Cường tiếp tục đi ném tuyết, Tần Mạt, Trần Yến San và Lữ Lâm về phòng ngủ, mà Phương Triệt đã sớm nói với Tần Mạt muốn đi trước, cũng khỏi phải gây sự với Lỗ Tùng lần nữa. Sau khi về phòng, Trần Yến San còn khó hiểu: "Mạt Mạt, cậu nói Phương Triệt muốn khiêu khích Lỗ Tùng làm gì?" "Anh ta không nói sao mình biết được?" Tần Mạt vừa nói, đã bắt đầu dọn hành lý để về nhà. Trần Yến San nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại: "Đúng rồi, Mạt Mạt, cậu còn nhớ hồi tập quân sự Phương Triệt từng đánh nhau với Vệ Hải không, biết mình vấp và thế nào mới ngăn lại được không?" "Có nghe thấy, nhưng không nhìn thấy, Vệ Hải có vẻ rất ghét Phương Triệt,

chuyện gì đã xảy ra?" "Minh không nhớ rõ lắm." Trần Yến San cười cười, "Tóm lại là tính Phuong Triệt rất không tốt, khẩu khí nói chuyện lại tệ vô cùng. Khi mình và Vệ Hải đến phòng y tế đụng phải anh ấy, sau đó mình chỉ đùa một câu... Á, mình chỉ thuận miệng nói đáng về anh ấy giống một nữ diễn viên, anh ấy liền mắng chửi mình. Sau đó Vệ Hải nói anh ấy là đàn ông mà chấp nhặt, sau đó..." Tàn Mạt nghe mà buồn cười, tính Phuong Triệt quả thật rất không tốt, khi nói ác độc càng có thể biến thành nhân thành giận chân giận dữ. Nàng cảm thấy, Phuong Triệt bình thường ra vẻ lạnh lùng, đơn giản chỉ để che giấu bản chất nóng nảy của mình mà thôi. "Nhưng, San San, sao cậu lại nói anh ta giống nữ diễn viên? Anh ta giống con gái ở đâu?" "Không phải, không phải nói giống phụ nữ... Ai da!" Trần Yến San dậm chân, "Chỉ cảm thấy anh ấy đặc biệt giống, mắt giống, ác giống, không phải nói anh ấy giống phụ nữ! Đó là một nữ diễn viên đã già rồi, mình còn không nhớ rõ tên, chỉ nhớ trước đó từng xem phim kiếm hiệp bà ấy đóng. Có người cũng nói mình giống bố mà, chẳng lẽ đáng về mình giống đàn ông?" Tàn Mạt cười gắt đầu nói: "Là anh ta hiểu lắm?" "Chính là hiểu lắm đấy!" Về mặt Trần Yến San chán nản, "Đáng về anh ấy trầm mặc, mình còn tưởng anh ta là nam sinh hay xấu hổ. Mình còn cảm thấy, lần đó là mình nói sai nên anh ta mới mắng đến khó nghe như thế, vậy mà mình còn muốn anh ta làm bạn trai!" "Bây giờ không muốn nữa?" Tàn Mạt trêu ghẹo nhìn nàng. Trần Yến San rầu rĩ nói: "Không muốn! Hôm nay đã tan biến hoàn toàn! Mình không ôm ảo tưởng với anh ta nữa, cậu nhìn đáng về anh ta đánh với Lỗ Tùng đánh vô cùng chặt vật... Hai người đó lăn trên mặt đất, dính đến bản cả người, toàn tuyết với bùn ~ kém xa lúc anh ta hát Giang Thành từ, còn có người tuyết, người tuyết!" Nàng cho thêm hai chữ "người tuyết", về mặt chịu đựng. Tàn Mạt dọn đồ, cười ha ha. Hôm sau, khi Tàn Mạt về đến nhà là giữa trưa. Biết bao khó khăn thi xong kỳ thi cuối kỳ, nàng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ăn thức ăn Bùi Hà làm, thật là ngon miệng! Tàn Văn Chí phải ba ngày nữa mới về nhà, mà Tàn Văn Đình thì còn hơn bốn ngày. Khi Bùi Hà nói về con gái lớn thì về mặt vui mừng, nghĩ đến chuyện bán hàng via hè mất mặt nữa, chỉ nhắc lại: "Ba tội nhỏ, ông nói chúng ta có nên đi mua vài món ngon không?" Tàn Bái Tường vừa mới ăn cơm chiều không lâu, lúc này đang giẫm giẫm máy may, nghe vậy cũng không ngừng đầu lên: "Không phải đã sớm nói, mua cá sao? Còn mua gà nữa, bà còn muốn mua gì?" "Tôi còn muốn mua ba bà!" Bùi Hà đi tới đi lui trong phòng khách, "Cũng không biết Đình Đình ăn uống khổ sở thế nào ở phương bắc, nghe nói thức ăn trong trường học không tốt, nó lại không giống Mạt Mạt và Tiểu Chí, có thể thường xuyên về nhà ăn. Còn nữa, phương bắc thời tiết lạnh lắm, đây là lần đầu tiên nó lên phía bắc, sao nó chịu nổi chứ?" "Sao bà không sớm nghĩ đến điều này, khi con sắp về nhà lại nhắc đến?" Tàn Bái Tường cảm thấy có chút nhức đầu. "Chẳng phải không lâu trước đây trong nhà có chuyện..." Bùi Hà bỗng ngậm miệng không nói, nét mặt Tàn Bái Tường cũng trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Chuyện xưa

Mấy ngày nghỉ phép tại nhà này, ban ngày Tàn Mạt ôn bài, buổi tối theo Bùi Hà bán hàng via hè, nhưng trời gần đây khá lạnh, người qua lại thưa thớt, nên buôn bán cũng không tốt lắm. Bùi Hà chỉ cười nói: "Thời tiết lạnh cũng có chỗ tốt của nó, mọi người đều ở nhà uống rượu, lại không rảnh rỗi đến quán chúng ta những thứ này!" Đến ngày Tàn Văn Đình trở lại, đúng vào ngày hai mươi âm lịch, Thiệu Thành trắng xóa tuyết, bầu trời uể oải chiếu rọi, không khí lạnh lẽo, nhưng lại bừng sáng muôn nơi. Hai chị em Tàn Mạt và Tàn Văn Chí cùng đứng ở trạm ga chờ Tàn Văn Đình về, cảnh tượng cả nhà đoàn tụ lúc nào cũng có thể thấy, gần cuối năm quả thật không giống thường ngày. Tàn Mạt chỉ nhìn thấy xe lửa trong tivi, rất mong chờ nhìn thấy cái loại rỗng đất lượn này. Đáng tiếc công xe lửa không cho phép vào, chỉ có thể đứng ngoài nói chuyện phiếm mà tò mò thôi. "Tiểu Chí, em đã ngồi xe lửa bao giờ chưa?" Tàn Mạt như tùy ý hỏi. Tàn Văn Chí kinh ngạc nói: "Chị hai, bốn năm năm trước chúng ta từng ngồi xe lửa về nhà ông bà rồi mà? Sao chị lại hỏi thế?" Tàn Mạt không lo lắng, hừ nhẹ nói: "Chị chỉ muốn xem em có nhớ kỷ ức lúc vài tuổi hay không thôi?" "Oa! Chị hai, chị quá kiêu ngạo! Chị chỉ lớn hơn em có ba tuổi, vậy mà nói em là trẻ con?" Tàn Văn Chí cũng cao đến mét năm, chẳng thấp hơn Tàn Mạt là bao, nó bỗng chụp lấy mũ len của Tàn Mạt, đắc ý nói: "Chị hai, em lấy được mũ của chị, em không thấp hơn chị đâu nhé!" Tàn Mạt cảm thấy buồn cười: "Vậy mà cũng đòi? Giỏi thì em dùng sức mà bắt sao ấy..." Sau nụ cười, mơ hồ buồn phiền. Đã hơn nửa năm rồi, nàng cũng cảm thấy người thân và bạn bè của Tàn gia hình như hơi ít, cả nhà họ như một chiếc thuyền lênh đênh giữa thành phố rộng lớn này, chỉ nhẹ nhàng trôi, mỗi người cố sức bảo vệ chiếc thuyền nhỏ đó, nhưng chiếc thuyền lênh đênh không đến bên cũng là sự thật. Người Trung quốc coi tất cả là một gia đình lớn, gia đình lớn được tạo thành từ nhiều gia đình nhỏ, ví như cha mẹ, chú bác, cô dì, anh chị em, ... Nhưng Tàn gia ít bạn bè, người thân lại càng ít. Tàn Bái Tường và Bùi Hà cũng là con một mấy đời, trên họ cũng còn người thân, nhưng cha mẹ họ cũng là con một mấy đời, hơn nữa đã mất, họ cũng không nói trước mặt con cái về chủ đề này. Người truyền thống rất coi trọng ngày lễ tết, ví dụ như ngày đầu năm quý Thát Nguyệt[73], lại ví như ngày chín tháng chín tết trùng dương[74], đương nhiên, ngày tết trung thu càng quan trọng. Lúc ấy Tàn Mạt không chú ý đến những điều này, vì trong lòng nàng liên tục hoài niệm về chuyện ngàn năm thay đổi, bây giờ nàng đã thích ứng với thời đại này, tự dung sinh ra nghi ngờ. Mà từ một câu đơn giản của Tàn Văn Chí, hóa ra Tàn gia có nguồn gốc, bọn họ, có quê hương! "Bốn năm trước..." Tàn Mạt giữ vai Tàn Văn Chí, "Bốn năm trước em tám tuổi, em nhớ được bao nhiêu? Em có nhớ quê chúng ta ở đâu không? Ngồi xe lửa bao lâu mới đến? Trong nhà còn có ai?" "Đương nhiên nhớ rõ rồi, chị hai quá coi thường em!" Tàn Văn Chí lại bắt mẫn oá "Nhưng cái ngon núi chán ghét ấy có gì để nhớ? Cả ông và bà nội đều thật dữ dằn, hoàn toàn không để ý đến người khác, còn có một người cô, một cậu, hai bác, còn có bà ngoại... Ai da, nhớ thế thôi, những người khác không nhớ nữa? Chị hai, chẳng lẽ chị không nhớ?" Tàn Mạt cảm thấy sương mù trước mắt đang dần tan ra, nàng khẽ vuốt đầu Tàn Văn Chí, đầu về mặt mặt tự nhiên đi, cười nói: "Đương nhiên chị nhớ, chị cũng rất ghét nơi đó. Chị là sắp mừng tất niên tới nơi, nhìn ba mẹ hoàn toàn không có ý đến đó, chỉ sức nhớ lại một chút thôi." "Vậy thì chị nói với ba mẹ, nói với em làm gì." Tàn Văn Chí bắt mẫn hừ hừ, "Không về càng tốt, em không muốn về đó để bị khinh bỉ! Chị hai, lúc họ bắt nạt chị, không cho chị vào phòng tổ tiên, chị còn muốn về sao? Còn nữa, em lên nhìn trộm..." Nó bỗng hạ giọng, "Ba phải quỷ trước điện thờ cả đêm, việc này chị và chị cả không biết, chỉ có em nhìn thấy." Tàn Mạt như nhảy dựng lên ở đây lòng, cảm giác kỳ quái nên lại bỗng dâng lên, lại vuốt đầu Tàn Văn Chí, cũng thấp giọng hỏi: "Sao em nhìn thấy mà không nói?" "Giống như ba tự nguyện, ẻm lại không dám nói..." Tàn Văn Chí buồn bực xoa xoa tay, "Hãy da, ai mà nhớ rõ chứ? Em cũng không biết chuyện thế nào, dù sao cũng không nên nói, hơn nữa, mọi người ở đó ác lắm, em trốn còn không xong, nói làm gì? Còn nữa, nếu nói chuyện mất mặt này ra, không phải là tự làm mình mất vui sao?" Tàn Mạt cười cười, không hỏi nữa. Tàn Văn Chí tám tuổi, lúc ấy mình mười hai tuổi, có thể nhớ rõ mọi chuyện đã là không dễ rồi, lại muốn nó tìm nguyên nhân, cũng quả thật là làm khó cho nó. Khi Tàn Văn Đình đi đến, Tàn Mạt còn đang nghĩ về chuyện này. Vì sao nàng lại không vào được nhà thờ tổ tiên? Vì sao chị cả và em trai đều mang chữ "Văn" trong tên, mà Tàn Mạt nàng tên lại chỉ có một chữ? Tên một chữ, không được vào nhà thờ tổ tiên, dựa theo truyền thống mà nói, gia phả cũng sẽ không ghi lại tên của Tàn Mạt, vậy thì Tàn Mạt ở Tàn gia, được xem là gì? Chuyện này nói quan trọng quả thật rất quan trọng, nếu nói không quan trọng, cũng thật sự không có gì để nói. Nói đến cùng, đây cũng chỉ là vấn đề

quan niệm. Người coi trọng truyền thống coi trọng gia tộc, tự nhiên không thể chịu được không có tên mình trong gia phả, nhưng ở hiện đại, người coi trọng những thứ này ngày càng ít, cho nên xem lại, cũng không có gì là quan trọng. Bản thân Tần Mạt vô cùng coi trọng truyền thống, nhưng nàng chẳng coi trọng cái “tổ tông” chưa từng gặp đó. Không có trên gia phả, có họ hàng hay không, với nàng chẳng là vấn đề, điều nàng lo lắng duy nhất, đó là chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống yên ổn của Tần gia. Nhưng theo hành động Tần Bái Tường cam lòng quỳ trước điện thờ, chắc ông rất để tâm đến những thứ này. Tần Mạt chỉ sợ ông không cam lòng, ngày nào đó khi nhắc lại chuyện cũ, đến lúc đấy sẽ gây ra chuyện gì đó, cũng khó nói. "Mạt Mạt, sao nhìn thấy chị lại mất hồn mất vía thế, nghĩ gì à?" Tần Văn Đình kéo hai rương hành lý xuống, nàng đi hùng hục hổ hổ trên đường, sau đó đưa hai chị em đi thuê xe. Da Tần Văn Đình hơn đen so với trước khi rời nhà, mang theo màu mặt ong khỏe mạnh, cả người phấn chấn đầy tinh thần, hiển nhiên là rất khỏe. Khi nàng vừa mới đến, Tần Mạt và Tần Văn Chí không thể liếc mắt một cái đã nhận ra nàng. Nàng để tóc quăn lộn to, mặc áo gió kẻ ô vàng nhạt, dưới chân là chiếc giày màu da, khăn quàng cổ dệt màu đậm chấy đến cổ, nhìn vô cùng thời thượng. Tần đại cô nương khi còn học trung học đã rất biết ăn mặc, bây giờ lên thủ đô học đại học một chuyên, càng khác đi. Thật ra quần áo nàng cũng không quá lò lằng, nhưng bản thân nàng đã vô cùng xinh đẹp, hơn nữa một thân thời thượng thanh lịch, so với vẻ non nớt trước đây, khác hẳn vài bậc. Tần Văn Chí hưng phấn, nhìn thế nào cũng đầy ngạc nhiên, kéo Tần Văn Đình nhón nháo thì thầm nói không ngừng, ra vẻ vô cùng mong ước cuộc sống đại học. Tần Mạt vẫn trầm mặc ngồi trên xe, biết Tần Văn Đình sẽ hỏi nàng. "À, không có gì, chị cũng biết, em say xe, ở trên xe không muốn nói chuyện." Tần Văn Đình ngồi giữa em trai và em gái, tay trái nhẹ chạm vào mũi Tần Mạt, cười khanh khách mà nói: "Chị có mang quà về cho em, bây giờ không nói nữa, em nghỉ ngơi đi, chờ khi về nhà rồi, em sẽ vui đến bất ngờ!" Tần Mạt cười nhạt, tỏ vẻ mong đợi. "Chị cả!" Tần Văn Chí tất nhiên không thuận theo, "Chị có chị hai có quà sao?" Nó tha thiết mong chờ nhìn Tần Văn Đình, đáng vẻ không khác gì lúm đóm trong nhà. Tần Văn Đình có ý nói: "Ba có, mẹ cũng có. Năm nay chị cả được không ít học bổng, còn kiếm thêm được từ buôn bán!" Tiền học của nàng không cần dùng đến tiền trong nhà, học phí đều do học bổng trả hết. Bùi Hà vẫn cảm thấy mắc nợ nàng, cũng càng tự hào về nàng. Mặt Tần Văn Chí sụp xuống, nó không nói chuyện với Tần Văn Đình nữa, chỉ cúi đầu hờn dỗi. "Thằng nhóc..." Tần Văn Đình đưa tay nheo mắt nó, "Còn giả đồ với chị à? Bộ em tin chị không mang quà về cho em thiệt á? Hơ? Còn giả vờ ụy khuất ở đây? Em mà giả bộ nữa, thì phần của em cho Mạt Mạt nốt!" "A! Chị cả, đừng vậy mà!" Tần Văn Chí bật dậy. Cốp! Đầu đập lên nóc xe. Tần Mạt và Tần Văn Đình cùng cười lớn. Sau khi về nhà, Tần Văn Đình tự nhiên nhận được sự đón chào của ba mẹ. Bùi Hà vẫn đang đeo tạp dề, bà cầm lấy một vali trên tay Tần Văn Đình, còn Tần Bái Tường thì cầm chiếc còn lại lên. "Sao lại có nhiều hơn một cái vali? Đình Đình, rương này mua bao nhiêu tiền? Con mua quần áo mới à? Quần áo đẹp quá, Đình Đình nhà ta ngày càng xinh đẹp ra!" à vẫn cười, miệng không khép lại. Bà thao thao nói chuyện, từ khi Tần Văn Đình vào nhà vẫn hỏi liên tục. Tình hình học hành thế nào, sức khỏe ra sao, quan hệ bạn bè vẫn vẫn, một ngày ba bữa, cuộc sống thế nào, giá cả hàng ngày, quần áo sách vở, không bỏ qua cái gì. Tần Mạt nghe ở một bên mà choáng cả đầu, Tần Văn Chí sớm đã hô to không chịu nổi, Tần ba càng né tránh, mà Tần Văn Đình thì đứng giữa con lốc, khuôn mặt tươi tắn cũng mơ hồ đông lại. Mới đầu nàng còn cẩn thận đáp lại, càng về sau chị thuận miệng "Vâng, dạ", có thể đoán ra, thật ra nàng cũng choáng đầu hoa mắt rồi, sớm không còn tỉnh táo. Tần Văn Chí ở một bên dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn chị cả, bội phục nàng mặc dù không chịu đựng được, vẫn có thể giả vờ "con rất chăm chú lắng nghe". Đúng là "người chống cảm rằm" điển hình, Văn Đình à, chị chuẩn bị đi nhận giải Oscar được rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 10: Quà tặng

Sau bữa cơm tối, Bùi Hà quyết định cho mình và Tần Bái Tường một ngày nghỉ, ai cũng không đến chợ đêm nữa, cả nhà đoàn viên ngồi quanh nói chuyện phiếm. Đề tài chủ yếu vẫn xoay quanh Tần Văn Đình, bình thường nàng cũng gọi điện về nhà khá nhiều, nhưng nói qua điện thoại tất nhiên sẽ không tận hứng, cho nên Tần Văn Đình khó tránh khỏi mưa bom câu hỏi. "Chị cả, trong đại học có gì chơi vui không?" Tần Văn Chí nháy mắt. "Chị biết có chơi!" Bùi Hà đánh vào tay nó. Tần Văn Đình ôm lúm đóm ngồi trên ghế sofa, vừa kể trải nghiệm của mình. Cuộc sống đại học chỉ dựa vào miêu tả quá thật khiến người ta cảm nhận rõ ràng, huống chi ngoài Tần Văn Đình ra, những người khác đều chưa từng học đại học. Nhưng Tần Văn Đình nói rõ ràng lưu loát, nàng học lại là luật pháp, về sau sẽ trở thành luật sư, lời nàng nói, học kỳ vừa qua bày ra trước mắt thật sống động. "khi con vừa nhập học, các đàn anh rất nhiệt tình, trường học có xe đến tận gần nhà, có thành viên hội học sinh đến hỏi con có muốn gia nhập đội Tân đã[75] không?" "Chị cả, chị có vào không?" Tần Văn Chí vẻ mặt hướng tới. "Đó là đương nhiên, chị học ba chiều phòng sói!" Tần Văn Đình đặc ý nhếch cái mũi lên, "Hừ hừ, bây giờ chị là nhân vật chính trong đội Tân đã ở trường! Hắc hắc, mỗi lần bọn họ muốn quảng cáo, lôi kéo lính mới, trình diễn gì đó, đều đến tìm chị, vì thế, chị đến không ít bữa tiệc lớn đâu! Nói với em á, học kỳ này chị còn chẳng cần dùng đến sinh hoạt phí, toàn bộ do họ cấp hết!" Bùi Hà áp ứng nói: "Sao có thể như vậy? Đình Đình, việc này không tốt đâu..." "Gi mà không tốt! Mẹ, quan niệm của mẹ lạc hậu quá, phải không duyên không có con ăn đồ của họ, đây là giá cho sức lao động của con! Hừ hừ, bây giờ con xinh đẹp như thế, lại biết ăn biết nói, còn thông minh lanh lợi, có thể bày mưu tính kế, trí tuệ như Gia Cát Lượng lại còn là mỹ nữ khó tìm, bên trong một đám quê mùa có thể tìm ra một đại mỹ nữ như con, bọn họ quá vinh hạnh rồi!" Tần Mạt cúi đầu cười cười, quả nhiên, kiêu ngạo tự phụ như thế, mới chính là Tần Văn Đình. "Ba, mẹ, con lấy được học bổng toàn phần năm nay, còn có học bổng quốc gia, một cái sáu nghìn, một cái tám nghìn, cộng lại là một vạn tư! Con còn làm gia sư tại nhà, khiến mọi người hâm mộ cũng không hết!" Sau khi được mọi người tán thưởng và kinh ngạc xong, nàng lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Thầy giáo môn xã hội học của bọn con bị hỏi đầu, đặc biệt nghiêm khắc, động một cái là nói muốn ép người, ha ha, nhưng điểm của con vẫn hơn điểm qua rất nhiều. Trường học có nhà ăn, nhưng thức ăn khó ăn lắm, may mà còn thường ra ngoài ăn. Thầy giáo nước ngoài của chúng con rất phong nhã, còn rất trẻ, thầy ấy theo đuổi con, nhưng con nói với thầy ấy, con chỉ nhận người Trung Quốc làm bạn trai, thầy ấy lên rút lui!" "Ha ha!" Sắc mặt Tần Bái Tường nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, che đi các nét không tự nhiên, "Đình Đình, bây giờ con còn bé, không cần phải lo những điều này. Còn nữa, giáo viên và học sinh không được yêu nhau, thầy giáo con sao có thể..." Tần Văn Đình vung tay lên: "Người ta là người Pháp mà! Ba, ba đừng không theo kịp thời đại như thế, giáo viên và học sinh yêu nhau thì sao? Tuy con không chấp nhận thầy ấy, nhưng con và thầy ấy vẫn thành bạn tốt. Người Pháp tự do lãng mạn, thầy ấy lại có phong độ nhẹ nhàng, ba mà gặp thầy ấy, chắc chắn sẽ có cảm tình tốt với thầy ấy." Bùi Hà cẩn thận dè dặt hỏi: "Đình Đình, không phải con nói không chấp nhận sao? Thế nào..." "Không chấp nhận là một chuyện, nhưng nói vài lời cũng không được sao? Mẹ, thầy ấy là bạn con!" Tần Văn Đình vỗ tay một cái, "Đúng rồi, nhìn quà con mang về cho cả nhà, mọi người chắc chắn sẽ rất vui!" Nàng vừa nói vừa thả lúm đóm trong người ra, sau đó vào rương hành lý lấy đồ. "Tiểu Chí, cho em kim từ điển Văn khức tinh[76], em phải học thật giỏi nhé!" Tần Văn Chí vui mừng kinh hô, nhanh tay nhanh chân đón lấy. Bùi Hà thờ dãi: "Đình

Đình, thứ này không phải rất đắt à?" "Không đâu, chỉ mấy trăm đồng thôi, Tiểu Chí cần học nhiều, chắc chắn có thể dùng đến!" Tần Văn Đình tiếp tục lấy đồ, "Mẹ, con mua cho mẹ hai bộ đồ lót giữ ấm, mẹ mặc vào vừa giữ được dáng, lại còn rất ấm." "A... Sao mẹ phải giữ dáng chứ?" Bùi Hà thoáng đỏ mặt. Tần Bái Tường ho nhẹ nói: "Quà này không tệ." Tần Văn Đình cười hi hi nói: "Mẹ, phụ nữ mãi mãi xinh đẹp không phân tuổi tác! Ba, con t một chiếc điện thoại mới, điện thoại di động của ba đã cũ lắm rồi! Đây, Nokia cổ điển, tuy không có nhiều chức năng lắm, nhưng bây giờ con không kiếm được nhiều tiền, cũng không thể mua được thứ quá đắt. Điện thoại này dùng rất bền, ba tạm dùng đi!" Tần Bái Tường run rẩy trong chốc lát, bỗng thờ dài, yên lặng nhận điện thoại di động. Mà trong lòng ông đến cùng đang nghĩ gì, thì không có ai nhìn ra được. "Tiếp theo là quà cho Mạt Mạt!" Tần Văn Đình thần thần bí bí nói: "Mạt Mạt, quà của em có hai cái, nhưng trong đó có một cái có thời gian hiệu lực, em có đoán ra không?" "Em không đoán được." Tần Mạt mỉm cười nhìn nàng. "Một cái có thời gian hiệu lực, còn cái kia?" "Mạt Mạt em thật không thú vị!" Tần Văn Đình nhún mày khẽ cau, tiếp theo cười cười: "Không nói cho em biết! Cái kia giấu đi rồi, chờ đến giờ mới nói cho em. Trước nói về món đồ có thời gian hiệu lực này đi!" Nàng lại mở một vali khác ra, kéo khóa, nàng lên giọng, "Téng téng téng téng..." "Oa!" Người kinh hô là Tần Văn Chí, nó như nhảy cao đến ba thước, "Trời ạ! Chị cả, chị quá khủng khiếp! Là laptop, một cái laptop hần ho!" Tần Văn Đình cẩn thận ôm chiếc máy tính màu trắng bạc lại nghĩ đến mặt trời mới mọc, ôm như bảo bối nói: "Máy tính này giá rẻ đặc biệt, nhưng chị ngồi tính toán rất lâu mới quyết định mua món đồ bốn ngàn này, tuy cấu hình chỉ ở mức cơ bản, nhưng ít ra cũng là một cái laptop. Dùng rất tốt, chị bảo dưỡng cũng tốt lắm! "Đình Đình con —— "Giọng Bùi Hà hơi chua. Tần Bái Tường ngắt lời bà, trầm giọng nói: "Đình Đình, con đã trưởng thành rồi, con có thể kiếm tiền, tiêu thế nào chúng ta cũng không thể quản. Nhưng con mua cho em gái một món đồ đắt tiền như thế, con không phải thương em, mà là làm hư em!" "Ba!" Tần Văn Đình nũng nịu gọi, đến bên cạnh Tần Bái Tường nói: "Máy tính con cũng dùng mà, không phải chỉ cho mỗi Mạt Mạt. Mạt Mạt bây giờ còn đang trung học, con mua máy tính cho nó, đâu phải hại nó? Quà của con là, máy tính cho em nó trong một kỳ nghỉ đông! Cho nên mới nói, này quà này có thời gian hiệu lực á!" Cách nói này làm mọi người trong gia đình thờ nhẹ nhõm, chỉ có Tần Văn Chí còn thì thầm: "Chẳng lẽ chỉ có chị hai được dùng, không cho em dùng?" "Hừ, em à, bây giờ mới học cấp II, cho phép mỗi ngày dùng nửa tiếng, thời gian khác là của Mạt Mạt!" Tần Văn Đình liếc ngang nó, "Chị còn không rõ em à? Chẳng thành thật chút nào, bên cạnh trường còn có tiệm internet, chắc cũng ra không ít lần rồi! Chỉ có Mạt Mạt thành thật nhất, trước kia hiền như khúc gỗ, bây giờ lại chăm chỉ đến gần thành con một sách. Trường học bỏ môn tin học, trong nhà lại không có máy tính, chị đoán, đến bây giờ nó còn chưa sờ qua bàn phím." Tần Mạt dù tò mò với máy tính đã lâu, nhưng không có duyên chạm vào. May mà Tần Mạt thật cũng chưa từng dùng máy tính, nếu không nàng thật không biết giải thích thế nào. Dừng lời của Tần Văn Đình nói là: "Mạt Mạt nhà mình gần thành động vật tiền sử rồi, tại năm 2006, lại còn không biết dùng máy tính, trời ơi, sao em lại có thể thành thật như thế?" Thật ra trường Thị Tam sờ đi bỏ lớp tin học, một mặt là muốn học sinh tập trung vào môn chính, về phương diện khác cũng vì học sinh trung học bây giờ không có ai là không biết dùng máy tính cả. Phần lớn mọi người đều biết các thao tác cơ bản. Dù sao học sinh trung học bình thường cũng không thể học được những kiến thức chuyên sâu, chỉ bằng tiết kiệm thời gian... tất cả vì thi đỗ trường đại học! Tần Mạt cũng là thuộc diện cực phẩm ngây thơ trong ngây thơ, cho nên khi Tần Văn Đình mở laptop ở phòng các nàng, nàng bắt đầu học dùng, Tần Mạt thật sự mờ mịt mà nhìn. Nàng như một đứa trẻ mở chiếc hộp ma quái, vô cùng hiếu kỳ, nhìn đến, nhưng lại không biết phải làm sao. Tần Mạt cẩn thận chạm chạm vào cái màn hình tinh thể lỏng tối đen kia, đầu ngón tay ấn nhẹ, sau đó rút nhanh về. Nàng khẽ nghiêng đầu, nghĩ đến lần đầu tiên mình nhìn thấy bóng người nhảy trên tivi, bỗng không ngừng được ôm bụng cười. Khi đó, nàng ngạc nhiên như thế, sợ hãi, lại không nhìn được tán thưởng, nhảy nhót. Một cái hộp nho nhỏ như thế, nhưng lại ẩn giấu vô vàn bí mật của thế giới? Như "Hoa Nghiêm kinh"[77] có nói: "Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệt nhất Như Lai." [78] Trong hoa có thế giới, nên lấy làm kỳ diệu hay không? "Mạt Mạt em cười gì vậy?" "Không có gì. Chị, em không biết dùng, chị dạy em đi." Tần Mạt ngồi nhếch sang, Tần Văn Đình ngồi vào cạnh nàng, tay bắt tay dạy nàng. "Khởi động máy thế này..." "À..." "Thấy không? Mạt này, gọi là desktop, mở ra, đây là cửa sổ." "Chị, mũi tên đi đi lại lại kia là gì?" "Chị dùng con chuột ở đây là vật dẫn, đây là nhấp đọt, nhấp kép, đây là kích chuột phải..." "Lên mạng là ý gì hả chị?" "Hắc, con nhóc này, đã muốn lên mạng rồi? Trong nhà còn không có net mà, đừng gấp, chờ đến khi em học xong các bước căn bản đã, ngày mai chị cùng bác Trương bên cạnh bàn chuyện, xem có thể kéo đường dây đến nhà chúng ta không?" "Kéo dây là ý gì?" "Chính là... Hầy? Em hỏi nhiều thế? Học thuộc thao tác trước đi!" "Chị, bàn phím gõ thế này được không?" "Em gõ nhẹ thôi! Ai u, ngày mai chắc phải mua cho em bàn phím mới!" "Chị..." Tần Văn Đình khẽ vỗ tr thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 11: Nghỉ đông

Tần Mạt gần đây chỉ thích lên mạng. Cũng như rất nhiều người lần đầu tiên tiếp xúc với internet, nàng vô cùng tò mò với thế giới trong đó. Trước giờ nàng không biết, thì ra trên internet lại có nhiều món thú vị đến thế, còn có cả nhiều người biểu đạt suy nghĩ trực quan khác hẳn với hiện thực. Như rất lâu trước đây, trên mạng từng lưu hành một câu: "Bạn mãi mãi sẽ không biết người đối diện với máy tính là người hay là heo." Tần Mạt cũng hoàn toàn có thể nói: "Bạn mãi mãi sẽ không tưởng tượng nổi, người nói chuyện với bạn là một linh hồn đến từ Bắc Tống ngàn năm trước." Nàng học ngũ bút tự hình[79], vừa bắt đầu đã không thể thích ứng với cảm giác gõ chữ, nhưng sau khi tập vài ngày, cũng dần dần gõ ra vài nhịp điệu. Ngũ bút tự hình thật ra chính là chuyện thế này, người có ngộ tính cao mau thích ứng thì nửa ngày là học xong, mà người mù mịt thì có lẽ cần phải đến mấy tháng mới được. Tần Mạt thuộc về phần trung, học vài ngày, hiện giờ tốc độ tuy chậm, một phút không đến mười chữ, nhưng tốt xấu vẫn biết gõ chữ. Tần Văn Đình dạy nàng lập một nick QQ (phần mềm chat), nàng lấy cho mình một cái tên thật kêu "Chàng Bắc Tống bán sách", để giới tính là nam. Lúc ấy Tần Văn Đình vô cùng khó hiểu, Tần Mạt giải thích thế này: "Trên internet mà thôi, không thể cho em cảm giác một lần thay đổi giới tính à?" "Không phải..." Tần Văn Đình nén cười, "Chị cũng có một cái QQ là nam, ở trên mạng đổi giới tính thì có gì phải ngạc nhiên? Ý chị không phải thế này. Là tên của em kia, chị còn tưởng em phải đặt tên thật hoa mỹ, không ngờ em lại chọn nick chuẩn quy tắc thế này." Không bao lâu sau, Tần Mạt rốt cuộc cũng bắt đầu tung hoành độc lập trên mạng. Cả ngày Tần Văn Đình ra ngoài tụ tập với bạn học cũ, Tần Văn Chí cũng chạy nhảy nơi nơi, Tần ba Tần mẹ thì ngừng đi chợ đêm, vì sắp qua một năm, bọn họ cũng muốn nghỉ ngơi sau một năm bôn ba lận đận. Tần Văn Đình cầm một tờ chi phiếu năm ngàn đưa cho gia đình, cũng làm dịu đi tình hình căng thẳng kinh tế của Tần gia, Tần ba Tần mẹ lại chưa xót, có vui mừng, cũng có tự hào. Tần Văn Đình thật ra không có thói quen tiết kiệm của họ, từ nhỏ nàng đã được nuông chiều, bình thường ở nhà cũng không thiếu đồ dùng, cho đến khi nàng được học bổng, nàng càng tiêu xài hoang phí. Bình thường ra ngoài nàng sẽ mua một đồng hồ về nhà, nếu không phải sợ nàng sẽ tiêu tiền lãng phí, Tần ba Tần mẹ cũng sẽ không nhận lấy năm ngàn kia của nàng. Sau khi trên người bớt đi tiền, Tần Văn Đình quả nhiên mua ít đồ hơn, nhưng dù sáng hay tối nàng cũng không ở nhà, thế là Tần Mạt

chỉ có lên mạng. Trong máy tính của Tần Văn Đình có một game online tên là "Thiên Long bát bộ", Tần Mạt nhất thời tò mò, ấn vào, mỳ mỳ đặt một cái tên là "Trạng Nguyên đến muộn" nhân vật nam phái Võ Đang. Ở trong trò chơi, Tần Mạt đương nhiên thành con gà ngon lành, dù đến trước mặt quái vật hay là người chơi, Tần Mạt cũng trở thành một mâm đồ ăn. Nhưng nàng không để ý đến chuyện này, nàng chỉ chăm chăm làm nhiệm vụ, cuối cùng sau khi lên đến level 10, nàng bắt đầu làm nhiệm vụ thi lên cấp. Trong mắt Tần Mạt, khoa cử trong Thiên Long bát bộ, thú vị như thế, sao nàng lại không mài dao soan soạn chứ? Trong lòng Tần đại công tử sao có thể chịu khuất phục, ví dụ như: "Nghĩ lại năm đó mình không tham gia khoa cử mà thôi, nếu mình chịu tham gia, Trạng Nguyên khẳng định có phần mình!" Đáng tiếc trò chơi khoa cử mãi mãi sẽ không giống như khoa cử Bắc Tống, trong mắt Tần Mạt càng là ngựa thần lướt gió tung mây, phần lớn nàng không chạm được đến. Trò chơi khắc sâu hiện thực đã kích nàng triệt để, vòng một có hai mươi giám khảo. Trong đó về lịch sử, văn học, thơ ca, một loạt đề cổ đại phức tạp, Tần Mạt chỉ cảm thấy quá đơn giản, mà đối mặt với địa lý, kiến thức tác phẩm của Kim Dung, cùng với kiến thức thao tác trò chơi, nàng thường đáp mười sai chín, nhanh chóng gục ngã. Tần nhị cô nương đáng thương càng bị đá kích càng không chịu từ bỏ, nàng dần học tập bằng tư liệu mò tìm trên net. Thi ra chỉ cần vào Baidu, đại thần sẽ nói cho nàng rất nhiều chuyện. Dựa trên cơ sở này, thứ đầu tiên nàng phải tìm là "Tiểu thuyết Kim Dung" Khi còn ở trường nàng nghe không ít bạn học nói đến Kim Dung, trong tivi có nhiều bộ phim hiệp hiệp cũng dán nhãn Kim Dung. Kim Dung này đến cuối cùng là người thế nào? Đến cuộc thi một trò chơi cũng nói đến kiến thức về tác phẩm của ông? Tần Mạt vô cùng tò mò, bộ đầu tiên đọc chính là Tào Trí Thư đã từng nói đến "Thần điêu hiệp lữ". Vừa xem qua, Tần Mạt đã cảm đầu vào. Mông sáu dương lịch, hai mươi tám tháng chạp là sinh nhật mười sáu tuổi của Tần Mạt, Tần Mạt hoàn toàn không có cảm giác, căn bản không để ý đến ngày này, chỉ ngồi trước máy tính chăm chú đọc « thần điêu hiệp lữ ». Cả Tần gia tràn ngập không khí chúc mừng năm mới, Bùi Hà mua rất nhiều đồ ăn, Tần Văn Chí thì ngồi trước màn hình tivi xem hài kịch chúc tết. Tần Văn Đình mua rất nhiều câu đối đỏ về, bày khắp phòng khách phòng ngủ, thậm chí nàng còn dùng một tờ giấy đỏ to, cắt ra vuông vắn, làm giấy gói đồ. Đến ngày hai tám tháng chạp, nàng cũng không ra ngoài, mà đưa Tần Văn Chí đi cắt giấy nói chuyện phiếm, không hành hạ một đôi tay của anh bạn nhỏ Tiểu Chí không được. "Mạt Mạt, gần đây em không học à?" Giọng Tần Văn Đình từ trong phòng khách truyền đến phòng ngủ. "Không phải em học máy tính à?" Mắt Tần Mạt vẫn nhìn thẳng màn hình, "Mỗi ngày em đều làm bài tập và đọc sách giáo khoa, học và chơi kết hợp! Không phải em học và chơi kết hợp, mà là có sống có chết, bất chấp tất cả, đến bây giờ, vẫn vui mình vào trong tiểu thuyết. Mùi vị điên cuồng như thế, đã bao lâu rồi Tần Mạt không được nếm? Người nhà nuông chiều nàng, cũng quan tâm nàng. Bởi vì kết quả cuối kỳ của nàng lại đứng đầu lớp, đứng thứ bốn mươi sáu toàn trường, cho nên khi nàng nghỉ đông có thể an tâm chơi đùa... nhiều người quan niệm như thế, ngày nghỉ thì có thể xả hơi. Tuy quan niệm này không phù hợp với quy tắc của Tần Mạt, nhưng nàng không thể nào thoát khỏi mê hoặc. Ép mình lâu dài học những thứ không thể tiếp thu, nỗi khổ này, không giống với người xuyên qua như nàng, đại khái mãi mãi không thể hiểu. Khó khăn, nhàm chán, khó hiểu, cùng với ước muốn thả lỏng suy nghĩ thường xuyên quán quanh nàng, nhưng cuối cùng Tần Mạt vẫn kiên trì, tìm ra nguyên nhân, cũng vì sống thêm lần nữa, lên lên xuống xuống nhiều, cho nên càng trân quý. Tần Văn Đình chẳng biết đã buông giấy đi vào phòng lúc nào, đang đứng phía sau Tần Mạt. "Chị, chị chơi Thiên Long bát bộ thế nào?" Mắt Tần Mạt vẫn nhìn chăm chăm truyện thần điêu trên máy, thuận miệng hỏi. "Có chơi gì đâu, chị chỉ vô tình tải xuống thôi. Em nghĩ mà xem, cả cái máy tính mà không có game online, đơn điệu quá, chị sẽ mất mặt, đúng không?" Tần Mạt: "...". "Chị, chị đọc thần điêu hiệp lữ? Đọc từ tám trăm năm trước rồi, à, sao em lại xem cái sách cổ lỗ này?" "Tí nữa là em không được xem" Tần Mạt cười khổ, "Thật hoang đường, trên đời này làm gì có võ lâm cao thủ như thế, lại làm gì có người si tình như thế, Nam Tống Nam Tống, dưới ngòi bút Kim Dung, người như thế sao lại xuất hiện ở Nam Tống?" "Đây chẳng phải chỉ là tiểu thuyết thôi à? Đương nhiên là hư cấu, sao lại có thể có võ lâm cao thủ cơ chứ?" Tần Văn Đình nắm tay Tần Mạt, kéo nàng lại, "Được rồi, sao chị lại có đưa em gái ngốc thế này chứ? Trong tiểu thuyết bây giờ, thăng thiên đột thổ đầy đường, huống chi là mấy cái đi đi lại lại thế này? Hắc, nói hoang đường mà em còn mê mẩn như thế, thật là..." Nàng kéo Tần Mạt vào phòng khách, vui mừng nói: "Mạt Mạt, em đừng nói với chị quên mất hôm nay là ngày gì nhé?" "Không phải hai mươi tám tháng chạp à? Còn chưa hết năm? Có gì đặc biệt à?" Tần Mạt dụi mắt hỏi, đáng vẻ thần nhiên, trong mắt Tần Văn Đình lại ngốc nga ngốc nghếch, lại cũng đáng yêu cực kỳ. "Ha ha! Mạt Mạt, em giả ngu với chị à? Được rồi, em cứ ra sức giả vờ, xem em có thể đạt đến cảnh giới nào!" "Chị hai, điện thoại của chị." Tần Văn Chí bỗng đứng lên cầm điện thoại ngoắc Tần Mạt, biểu tình cổ quái. Tần Mạt nghi ngờ nhận điện thoại, vừa mới nói "Ai đấy", bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng cười nhẹ quen thuộc. "Phương Triệt? Tôi còn chưa nói với anh số điện thoại nhà tôi." "Anh thần thông quảng đại, thần cơ diệu toán, thần ý hợp nhất, bầm đốt tính toán, vạn sự thiên hạ đều không thể che giấu được!" Phương Triệt hạ giọng, miệng đầy lần điệu giả thần giả quỷ. Tần Mạt không nhịn được cười khê thành tiếng, hơi nhỏ giọng: "Phương Triệt, anh đừng có ăn cắp lời tôi chứ!" Giả thần giả quỷ cũng chính là nghề Tần Mạt, tuy nàng một chữ xem bói cũng không biết, nhưng chỉ cần nửa bộ "Mai hoa dịch số" [80], nàng liền có thể nói hươu nói vượn biến đen thành trắng, trắng biến thành hư ảo. Đây là bản lĩnh Tần Mạt học được khi đi theo bậc thầy dịch học Thiệu Ung thời Bắc Tống, tuy tuổi hai người chênh lệch khá nhiều, nhưng Thiệu Ung vừa là thầy vừa là bạn hân. Đáng tiếc Tần Mạt lại không có bản sự thần cơ diệu toán, cho nên nàng cũng không biết rõ tên Phương Triệt này thật sự bị một câu kia của nàng làm đầy lòng nhận nhạo lên. "Mạt Mạt." Giọng Phương Triệt bỗng dịu đi, "Ra ngoài một lát, được không? Anh đứng ở cửa tiểu khu nhà em." "Bây giờ? Đến giờ cơm trưa rồi, sao anh không ở nhà?" Tần Mạt nghi ngờ hỏi lại. "Khui!" Phương Triệt nghẹn giọng, "Sao em nhiều lời thế? Ra hay không? Chọn đơn giản thôi, nhanh lên!" Hắn vừa nói xong liền cúp máy, chỉ để lại cho Tần Mạt vài tiếng tút ngắn. "Đúng là tên nhóc nóng tính thiếu giáo dục!" Tần Mạt nhăn mày lại, chào mọi người trong nhà một tiếng, rồi mới mở cửa ra ngoài. Cả Thiệu Thành đều đắm chìm trong không khí ngày tết, tiểu khu Nguyệt Quang treo đầy đèn lồng đỏ. Giữa trưa chưa thấp đèn, nhưng một mảnh đỏ rực bên hàng cây xanh này, tiếp tục mang đến không khí vui sướng tươi cười. Tần Mạt lại nghĩ đến đủ loại hoạt động năm mới trong trò Thiên Long bát bộ, trong lòng chỉ cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái, cuộc sống này, tư vị thật là tốt! Trong cái tâm tình hân hoan vui vẻ kỷ lễ đó, nàng chấp tay sau lưng đi đến chỗ Phương Triệt đang dựa người vào cây đa trước tiểu khu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 12: Lên núi

Cây đa lớn nhiều rễ, cành lá xum xuê tươi tốt trong tiết trời xuân. Giờ đây lại mang theo thân thể khô héo trong mùa đông giá rét, nhưng cũng lộ ra vẻ đoan trang, cùng với cuộc sống bình thản. Phương Triệt mặc áo khoác màu xám tro mờ nhạt, bên trong là áo sơ mi dài, từ cổ áo đến thắt lưng thẳng tắp lộ ra dáng người cao ráo, trong mùa đông này, không giống với đa số người mặc áo khoác dày mập mập, lại thẳng đứng như đỉnh núi tuyết, cao ngạo bức người. Tuy tạm biệt hân không lâu, nhưng Tần Mạt vẫn cảm thấy hình như đứa trẻ này lại cao thêm so với trước. Thật là hâm mộ không hết lời, trong lòng Tần Mạt chua xót: ỉ sao mình lại chẳng cao được phần nào, chẳng lẽ cả đời này phải làm đầu nạnh thật?" Ngũ quan Tần Mạt còn tỉnh là thanh tú,

mày thanh, mắt sáng, mũi không cao không thấp, môi mỏng, có điều gương mặt lại gầy gò, nhìn không có vẻ được bồi dưỡng tốt. Dung mạo bình thường như thế đương nhiên không tính là xinh đẹp, nhưng cũng không phải xấu. Nhất là từ khi đông đến, da nàng càng trắng hơn, lại có điểm mềm mại mịn màng, cảm giác mỏng căng, khiến người ta thuận mắt hơn nhiều. Nhưng đáng người nàng lại quá gầy, bộ dạng hoàn toàn không này nọ, không có đường cong của thiếu nữ yếu điệu, cả người chẳng hề hấp dẫn. Nhưng khi nàng mỉm cười bước đến gần Phương Triệt, chân mày khòe mắt tự nhiên phóng khoáng, lại không thể so với tầm thường, nhẹ nhàng như tranh. Phương Triệt ngẩng đầu xuyên qua tán cây cần cỗi, cũng không biết đang nhìn cái gì. Cho đến khi Tần Mạt đến cạnh hắn, hắn mới khôi phục tinh thần, lộ ra một nụ cười nhạt. "Chúng ta đi." Hắn giữ chặt tay Tần Mạt, cũng không giải thích gì, liền chuẩn bị đưa nàng ra khỏi tiểu khu Nguyệt Quang. "Đợi một chút!" Tần Mạt dừng chân, gạt tay Phương Triệt ra, trừng mắt nhìn hắn nói: "Đi đâu? Sắp đến giờ cơm trưa rồi cậu biết không?" "Cho nên phải đi ăn cơm." Phương Triệt đáp hết sức đương nhiên, lại vươn tay nắm lấy tay Tần Mạt. Tần Mạt trực tiếp coi thường suy nghĩ của hắn, tiếp tục tỏ rõ lập trường: "Nhà tôi dm rồi, tôi muốn về nhà ăn." Phương Triệt trầm mặc trong khoảnh khắc, thấp giọng nói: "Rất lâu đã không có ai cùng ăn cơm với anh..." Giọng hắn rất nhẹ, phảng phất như xa xăm. Tần Mạt vì câu này của hắn mà do dự trong nháy mắt, sau đó đưa tay đến trước mặt hắn: "Điện thoại di động." Khóe môi Phương Triệt cong lên, vội vàng đưa điện thoại di động của mình cho Tần Mạt. "Bấm số nhà tôi!" Tần Mạt cầm giật trưng mắt, tiếp tục sai hắn. Cho đến khi bắt máy, bên kia truyền đến giọng của Tần Văn Đình. "Chị, trưa nay em không về nhà ăn cơm." Tần Mạt muốn nói là, bình thường Tần Văn Đình và Tần Văn Chí cũng thường không ăn cơm trưa ở nhà, hoạt động của bọn họ không ít, khiến Tần Mạt có vẻ lạc lõng. Người nhà Tần gia hi vọng Tần Mạt có thể năng động hơn một chút, nhiều bạn bè hơn, giao tiếp nhiều hơn, đừng có cả ngày ở nhà. Lúc trước không muốn đi chơi với bạn, cũng vì cảm thấy gặp nhau ở trường học là đủ rồi, không cần thiết phải lãng phí thời gian nghỉ đông. Hơn nữa sau khi nàng tham gia một buổi tụ tập bạn bè của Tần Văn Đình, Tần Mạt đối với hoạt động tập thể, trượt băng mà học sinh thường làm chợt cảm thấy rụt rè. Vì thế nàng cho rằng, nếu lúc này đi ăn cơm với Phương Triệt, lại có thể ven toan đôi bên, cũng đỡ cho người nhà nàng lo nàng tính tình "quái gở". "Sao thế? Không về nh ăn cơm à?" Tần Văn Đình cao giọng, phản ứng kịch liệt ngoài dự kiến của Tần Mạt. Tần Mạt chớp mắt mấy cái, vẫn tiếp tục nói: "Bạn học rủ em đi ăn cơm, không được sao?" Nàng mơ hồ nghĩ đến khi mình đang trầm mê trong "Thần điêu", Tần Văn Đình nói hôm nay là ngày đặc biệt, chính là ngày hai tám tháng chạp, có thể có gì đặc biệt kia? "Quên đi!" Giọng Tần Văn Đình hừnh ra, bỗng cười hi hi nói: "Hôm nay có bạn học tìm em ăn cơm? Không ngờ còn có người nhớ nhĩ, thật không tệ. Vậy em đi ăn cơm cùng các bạn đi, nhưng phải nhớ, đến giờ cơm chiều phải về nhà ăn đấy!" "Các bạn" và "bạn", lệch một chữ, lại sai đến ngàn dặm. Tần Mạt không giải thích cái gọi là bạn học chỉ có mình Phương Triệt, đồng ý yêu cầu bữa tối, sau đó cúp điện thoại. Phương Triệt dẫn Tần Mạt đi, mục đích lần nữa ngoài dự đoán của mọi người. "Đây là?" Tần Mạt đi theo Phương Triệt đến một nơi mà trước giờ nàng chưa từng đi đến. Hai bên là tường cao, ngõ nhỏ hẹp không biết đã bao lâu không có người đi qua, trên mặt đất là một lớp bụi dày, Tần Mạt đi lại vài bước, dấu chân vô cùng rõ ràng. "Con đường em chưa từng đi qua đúng không?" Phương Triệt có chút đắc ý, giữa lông hàng mày hiện ra vẻ đắc ý của một đứa trẻ. Tần Mạt nhũn mày, cười gượng nói: "Chỉ có tên nhóc như mới đến nơi chưa có ai từng đi qua, tìm một phong cảnh lộn xộn thế này!" Phương Triệt bỗng khẽ vươn tay, giữ eo Tần Mạt, sau đó dừng bước lại, cúi người xuống sát gần nàng cười nhẹ nói: "Chị vì anh có ý thích tìm kiếm, nhưng bên cạnh còn có người với đôi mắt tinh tường, cho nên dù anh tìm được cảnh lộn xộn đến đâu ở bề ngoài, thời gian sẽ chứng minh, sau cảnh đó sẽ là những thứ có thể khiến người ta nhớ mãi." "Tài ăn nói không tệ, vừa rồi mà làm văn tả cảnh, thầy ngữ văn nhất định sẽ cho anh điểm cao." Tần Mạt mỉm cười nhìn hắn, "Còn không mau đi? Tôi đói rồi, chỗ lộn xộn này có thể tháo màn che xuống được rồi chứ?" Hai người đi thêm một đoạn đường nữa, dần đi qua tường cao ngõ hẻm, Phương Triệt đưa Tần Mạt đi dọc theo đường phía tay trái, chỗ quẹo ở tường rào thấp kia dần hiện rõ ràng như chân núi Lư Sơn. "Đây là... phía sau trường chúng ta?" Tần Mạt kinh ngạc nói: "Thì ra ngõ nhỏ này là cạnh trường, đây..." "Ồ trước trường học chúng ta có bệnh viện lớn, trước kia là khu nhà thuộc chính phủ, cách cơ quan này có một công ty lương thực cạnh ngõ nhỏ, cũng chính là tòa nhà hợp tác xã." Phương Triệt nhớ lại nói: "Trước đây anh thường đến công ty lương thực cũ này chơi, khi đó còn chưa có căn điện tử, khi họ cân gạo phải dùng quả cân rất lớn." "Có vài ông bác rất dễ bắt chuyện, có lúc anh còn nhảy lên cân..." Tần Mạt chưa từng trải qua thời thơ ấu như, nhưng chỉ nghe Phương Triệt nói, cũng cảm thấy bình thân. "Sau đó thì sao? Có phải là kết quả rất đặc biệt không?" "Thế nào?" Phương Triệt lại nắm tay Tần Mạt, "Anh thường xuyên lấy quả cân ném lên bàn cân, có lúc thấy mình chỉ có mấy cân, lại có lúc lên đến mấy trăm cân." Tần Mạt mỉm cười thành tiếng, bỗng cảm thấy, tuổi thơ của Phương Triệt, tất nhiên cũng là cô độc. Cô độc đến thế nào, mới có thể khiến một đứa trẻ, tự treo lên cân, ném đi ném lại quả cân để giết thời gian? Mà chuyện trong trí nhớ hắn khó quên, không phải là chơi đùa với ai, cũng không phải là sân chơi nào, mà lại tự mình "lên cân". "Tôi còn chưa từng cân như thế..." Tần Mạt thấp giọng nói. "Bây giờ công ty đó đã trống rỗng rồi, về sau nhất định anh sẽ đưa em đi nhìn cái cân như thế!" Phương Triệt nắm chặt tay Tần Mạt. Tần Mạt hơi nghiêng đầu nhìn hắn, trong lòng cân nhắc, không biết hắn có cho là mình tự động hứa hẹn hay không? Tuy lời hứa đơn giản này vô cùng nhỏ bé, nhưng Tần Mạt vẫn không muốn đáp lại. Hứa dù lớn dù nhỏ, nếu như nàng cho là thật, mà Phương Triệt lại không thể làm được, nàng sẽ rất thất vọng, vô cùng thất vọng. Hai người đi dọc trên đường, cuối cùng cũng đến chân núi Thị Tam. Tần Mạt cười nói: "Chỗ này không có tường rào? Đây không phải có sẵn đường lên núi à?" "Trèo trường là để tiết kiệm thời gian, bây giờ không cần phải tiết kiệm thời gian, đương nhiên..." "Không tiết kiệm thời gian? Tôi đói bụng đến lép kẹp rồi, còn không nhanh lên?" Tần Mạt ôm bụng, vẻ mặt thống khổ, không thể tưởng tượng nổi Phương Triệt muốn làm bữa cơm ở nơi đơn sơ hoang dã này thế nào. Phương Triệt cười như không cười nhìn Tần Mạt: "Em là heo à? Sao chưa gì đã đói?" "Có mà anh là cá sấu, có thể vài năm không cần ăn gì á." Tần Mạt quay đầu lườm hắn. Phương Triệt bỗng ngồi xổm xuống, vỗ vai mình nói: "Coi như em là heo, không ăn một bữa là không có sức, anh cũng sẽ không cười em. Lại gần đây đi, anh công em lên núi!" Tần Mạt đưa tay tại gần vai hắn, sau đó nhanh chóng nhảy ra, xoay người tiếp tục chạy lên trên núi. Tiếng cười nhẹ nhàng của nàng quanh quẩn trong gió núi mùa đông, khiến tìm Phương Triệt đập lỗ nhíp: "Khanh khanh[81] dẹt mưa gió, nụ cười tại núi non, trên núi hoa nở rộ, hôm nay không lên, ai chờ ngày mai? Không chờ ngày mai..." Phương Triệt cất bước đuổi theo, chỉ nghe tiếng nàng hát, phảng phất như vang khắp cả vùng trời. Đến khi bọn họ đến dưới cây hồng, Phương Triệt ngoắc ngoắc Tần Mạt, "Mạt Mạt, ở Tần Mạt lại gần nhìn kỹ, mới phát hiện dưới gốc cây là một bậc thang nhỏ, mà ở đó có một hốc tối. Phương Triệt lật từ đó ra hai cái túi nhựa, vừa mở ra, bên trong là nguyên liệu nấu ăn và nồi chén bát. "Đây là..." Mắt Tần Mạt sáng lên, vừa nghĩ đến trên đồi này còn có ăn cơm dã ngoại, lúc này vui mừng: "Ăn cơm dã ngoại? Anh sẽ nấu?" Phương Triệt hừ nhẹ nói: "Không lẽ em cho rằng anh giống như em, cái gì cũng không biết?" Tuy ngữ điệu của thằng nhóc này khó nghe muốn chết, nhưng Tần Mạt vẫn vô cùng vui mừng. Chuyện dã ngoại này, từ khi xuyên qua Tần Mạt vẫn chưa từng nghĩ đến. Kiếp trước Tần Mạt phóng ngựa đạp núi, đốt lửa nướng hươu nai làm không ít, nhưng đến khi thực sự động tay nấu ăn, thật ra đều là bọn tùy tùng làm hộ. Bình thường Tần Mạt ngồi chờ ăn sẵn, cảm giác chỉ là ly kỳ, không coi là ăn cơm dã ngoại. "Muốn tôi làm gì?" Nàng hứng thú nổi lên búng búng, xoa tay, "Nhặt củi? Nhóm lửa? Vo gạo? Đúng rồi, nước? Không có nước sao nấu cơm đây?" "Em có thể nghĩ ra, anh không thể nghĩ đến à?" Phương Triệt vùng tay lên, "Nhặt củi đi! Này, nhớ phải là cành khô nhé! Đừng có lượm một đồng cỏ tranh về!" Hắn quay đầu lại, chỉ thấy cỏ khô dưới chân, bỗng dưng Tần Mạt đã sớm đi xa mất.

Q.3 - Chương 13: Rượu

Khi đang tìm tảng đá để kê cái nồi nhỏ, liền thấy Tần Mạt ôm một bó cỏ tranh héo to thích thú đi lại gần.

Phương Triệt ngẩng đầu tròn to mắt, vẻ mặt coi thường nói: “Ngốc à, nói em đừng ôm một đồng cỏ tranh về đây, kết quả là em vẫn làm chuyện ngu xuẩn.”

Hắn đứng dậy nắm lấy đồ trên tay Tần Mạt, ném thẳng vào gốc cây táo bên cạnh, sau đó sai bước đi đến chỗ nhiều cây. Tần Mạt tự động lọc bỏ lời nói ác độc của Phương Triệt, vội chạy theo hắn, nhìn hắn cúi đầu lượm cành khô, thế là Tần Mạt cũng đi theo lượm, nhìn hắn bỏ đi cành mây với bụi gai, Tần Mạt cũng bỏ đi theo.

Cành lá héo úa quệt vào quần áo Tần Mạt, còn chạm vào mặt nàng, không lâu sao khiến nàng một thân bần thiêu, rất giống với da con khi.

Phương Triệt vừa quay người, liền thấy Tần Mạt ôm một bó củi lớn, tay kia bận rộn bỏ cành gai, đáng vẻ ngốc nghếch đến buồn cười.

"Ngu ngốc!" Hắn cười nhạo, nói xong lại bỏ những thứ trên tay mình xuống đất, sau đó nhận lấy đồ trên tay Tần Mạt, đặt hai cái lại cạnh nhau, rồi cùng ôm về.

Tần Mạt mỉm cười với hắn, thỉnh thoảng nói ra một câu: "Phương Triệt, tính anh không phải người bình thường có thể chịu được đau."

Bóng lưng Phương Triệt cứng lên trong nháy mắt.

Tần Mạt lại nói: "May mà là tôi, đổi lại là người khác thì không chung sống hòa bình nổi rồi."

Phương Triệt không qu không lên tiếng, chỉ buông bó củi đến cạnh cây táo, sau đó ngồi xổm xuống, cầm quệt đốt bó cỏ khô, lại nhét cành khô vào.

"Phương Triệt, anh còn chưa vo gạo à, sớm thế đã đốt lửa rồi, không phải lãng phí bó củi sao?" Tần Mạt cũng ngồi xuống cạnh hắn, nghiêng đầu nhìn động tác của hắn.

"Trời lạnh." Phương Triệt hờ hơ, vẫn quay đầu lại, nhẹ nhàng kéo hai tay Tần Mạt lại gần, "Em sưởi ấm trước đi."

Hai tay Tần Mạt sớm đã bị lạnh cóng vừa đỏ lại vừa sưng, có nhiều chỗ còn tím đen lại, khiến người ta nhìn mà sợ. Khác hẳn với gương mặt trắng mịn của nàng, nếu so ra, người thường không thể hiểu tại sao hai làn da này lại cùng có ở một người. Đây đại khái là vấn đề thể chất, Tần Mạt cũng đã trị nê da, nhưng dùng nhiều cách mà không có hiệu quả, nàng dần dần cũng chỉ biết chấp nhận.

"Tôi sưởi ấm, còn anh làm gì?" Nàng ngồi trên một tảng đá, nghe tiếng củi lửa, trong lòng chỉ cảm thấy sắc trời tươi đẹp, gió bắc nắng ráo.

"Anh cho em xem một món đồ!" Phương Triệt thần thần bí bí, không ngờ lại lấy ra một cái cuốc ở dưới tán cây. Hắn cầm cái cuốc gỗ nhỏ, ngồi xuống đào đất trước mặt.

"Anh chôn bảo bối ở dưới này à?" Tần Mạt hơi nghiêng người, tay đang sưởi ấm, mắt nhìn động tác của Phương Triệt.

Tiếng cuốc nhỏ bới đất vang lên, Phương Triệt thở nhẹ một hơi, đắc ý nói: "Đương nhiên là bảo bối, bảo bối độc nhất thiên hạ!" Hắn càng đào,àng cẩn thận, càng về sau càng chậm chạp từng cuốc một, ngừng hai giây, giống như đang điêu khắc.

"Tôi đoán được là anh chôn cái gì rồi." Tần Mạt cười đùa một tiếng, "Chôn ở đây, chắc chắn là rượu. Chỉ không biết là anh chôn rượu gì, lại chôn xuống lúc nào?"

"Em không đoán thì không được à?" Phương Triệt bắt mắt nhỏ giọng oán hận, nói xong hắn lại phui đất, lấy trong hố ra một vò rượu cao khoảng bảy tấc. Vò rượu này được phủ vải đỏ, men sứ sắc gốm, trên thân không có nhãn, bùn đất dính bốn phía, mùi tươi mới khiến không khí cũng vui tươi lên.

"Rượu gì đây?" Tần Mạt đoạt lấy vò rượu từ trong tay Phương Triệt, liền muốn đưa tay lên mở nắp.

Phương Triệt lại nhanh tay cướp lại vò rượu trong tay nàng, sau đó nhú mày hừ nhẹ: "Không phải em nói dễ đoán à? Em đoán nữa đi, đoán không được thì không cho em mở!"

"Hừ! Không vui!" Tần Mạt quay đầu đi, trong đầu đoán rằng thằng nhóc này chẳng mấy chốc sẽ nói ra đáp án.

"Vậy em cứ từ từ mà không vui!" Phương Triệt cười ha ha, sau đó lại lấy từ trong túi ra một vò rượu, thả lại vào trong hố. Hắn không lấp đất vào, quay đầu lại, nghiêm túc hỏi: "Mạt Mạt, chúng ta làm giao ước được không?"

Tần Mạt dời đồng lửa, ngồi xổm xuống bên cạnh Phương Triệt, nhú mày hỏi hắn: "Giao ước gì?"

"Chờ đến khi anh tốt nghiệp đại học..." Hai mắt Phương Triệt chăm chú nhìn Tần Mạt, trong mắt đen sáng như chỉ có hình bóng nàng, "Ngày này hàng năm, năm này qua năm khác. Một vò rượu đây, chờ khi anh tốt nghiệp đại học xong, đúng ngày này, chúng ta lại cùng lấy ra, cùng uống!"

Ngày này hàng năm, năm này qua năm khác?

Tần Mạt nghĩ xa xăm khẽ hốt hoảng, một lát sau, chìa cảm thấy đáy lòng có một dây đàn chột đứt, không hiểu là chua xót hay rầu rĩ.

Lời hứa hẹn như thế sao có thể cho là nhẹ?

Ngày này năm sau, chuyện cảnh còn người mất, nàng đã sớm thấy nhiều, cũng trải qua quá nhiều. Cái gọi là ngày này hàng năm, từ xưa cũng chỉ là một vẻ đẹp, có thể làm được, có đến bao nhiêu?

"Vì sao..." Giọng nàng hơn khô khốc, "Lại phải là năm anh tốt nghiệp đại học?"

Giọng Phương Triệt hơi thấp, như làn gió nhẹ thổi vào thủy tinh từ từ bay bổng: "Em nói anh còn quá trẻ, không hiểu gì là gánh vác, anh đành phải chọn một thời điểm có thể hiểu."

"Tốt nghiệp đại học thì có thể hiểu à?" Tần Mạt nháy mắt mấy cái, ý vị không rõ.

"Nếu như lúc đó mà còn không hiểu, về sau muốn bắt lấy, có lẽ cơ hội càng xa vời." Phương Triệt giơ tay lên, làm động tác nắm chặt: "Tiên hạ thủ vi cường, em nói có đúng không?"

Tần Mạt không hỏi lại "Anh muốn xuống tay làm gì" linh tinh gì đó, nàng còn không ngốc đến mức ấy. Nàng mơ hồ cảm thấy, có một tảng băng mỏng trong suốt giữa nàng và Phương Triệt, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy tay ra, miếng băng mỏng kia sẽ tan rã, nhưng mà Tần Mạt không dám đưa tay.

Không chịu đưa tay...

Không muốn đưa tay...

Phương Triệt Phương Triệt, vì sao lúc này, tư thái như thế, xuất hiện như vậy?

"Tôi cũng đặt giao ước với anh, thế nào?" Tần Mạt hơi trầm ngâm, bỗng nâng tay ra dấu, "Nếu như đến một năm kia, tôi không thể trở về, thì hãy để vò rượu này phụng bồi cây hồng, cùng với bầu trời cao."

Phương Triệt đã nắm lấy tay Tần Mạt, yên lặng kéo nàng đến một bên, sau đó cầm cốc, từ từ nhấp nháp.

"Vì sao em lại không trở về?" Hần cúi đầu, nhẹ giọng nói, như là lên án.

"Nếu như tôi không thể trở về, bây giờ lại đồng ý với anh, há không phải sẽ khiến người ta thất vọng?" Tần Mạt cười nhạt, ngồi yên xuống một bên.

Phương Triệt quay đầu, dùng một ánh mắt có thể coi là hung tợn nhìn chằm chằm Tần Mạt, cắn giận nói: "Đây không phải là em chín chắn, không phải là cẩn thận, mà căn bản là em yếu đuối!"

Hai mắt Tần Mạt sụp xuống, trầm mặc không nói.

Phương Triệt lạnh lùng cười, một chuỗi câu hỏi lao ra như núi lửa phun: "Người vì sợ hãi mà không thể thực hiện, cho nên em mới từ bỏ tất cả hi vọng? Em suy nghĩ thế nào vậy? Em biết không, hứa hẹn cũng là một loại động lực? Vì sao em không thể nghĩ như thế này, vì hứa hẹn, cho nên nhất định phải làm được? Và vì sao em nhất định nói sẽ không hứa hẹn, sau đó vì sao em lại kiếm cớ? Em không có dũng khí, thì muốn cướp đoạt dũng khí của người khác sao?"

Tần Mạt lắc đầu, cười tự giễu, vẫn không nói gì.

Phương Triệt buồn bực ném cái cốc nhỏ trong tay, bỗng đứng lên, đi qua đi lại, ánh mắt như một con sư tử con muốn vờn móng vuốt: "Em không hứa, thì mãi mãi sẽ không có hi vọng! Tần Mạt, vì sao em không dám nói? Không, tại sao lại không chịu nói? Em còn muốn anh làm thế nào? Anh dám cam đoan anh nhất định nói được thì làm được, vì sao em lại không dám tin?"

Hần hỏi bao nhiêu cái vì sao, thì Tần Mạt có bấy nhiêu cái trầm mặc.

Nàng có thể hoa ngôn xảo ngữ, nàng cũng có thể không để mặc kệ Phương Triệt tức giận mà bỏ đi, nhưng nàng chỉ im lặng. Giờ khắc này, nàng không muốn nói gì cả. Không muốn kiếm cớ nữa, cũng không muốn bỏ mặc.

Phương Triệt xoay người, vờn tay định nâng mặt Tần Mạt lên.

Đôi tay kia đến gần, Tần Mạt nhắm hai mắt lại, không mở ra nữa.

"Rượu!"

Hần quát nhẹ, lạnh đến giễu cợt, sau đó hai tay rời hướng, nâng một vò rượu lâu năm đến cạnh Tần Mạt.

Hần mở nắp ra, mùi rượu đậm đặc lan tỏa bốn phía, như là nước trời, bị người ta mở một lỗ lấy ra.

Phương Triệt ngẩng đầu lên, tiếng rượu ào ạt rót vào miệng hắn. Dưới ánh lửa mờ mờ cạnh bếp lửa, thỉnh thoảng có tiếng đùng vang lên, như nốt nhạc đệm cho bài ca bi tráng.

"Có thể có bao nhiêu chuyện đây?" Tần Mạt rất muốn nói như thế, cũng rất muốn hỏi vậy nhiều lần trong quá khứ: "Chỉ là một đứa trẻ, anh già vò buồn khổ lúc xuân thì làm cái gì? Chơi trò thâm trầm vui lắm sao? Anh cảm thấy anh bị thương ở chỗ nào? Tuy anh là một đứa trẻ không tề, nhưng đứa trẻ chỉ là đứa trẻ thôi..."

Tần Mạt giữ dáng vẻ đó, không nói một lời, chỉ có đôi tay, bất tri bất giác đã nắm chặt.

Nàng cảm thấy cổ họng khô khát, trong đầu cũng chưa xốt, so với lần đầu tiên nàng ngửi thấy mùi vị của rượu thơm, còn chưa xốt gấp ngàn lần.

Chưa xốt đến vô hạn, nàng chưa từng cảm thấy vậy.

Mấy chữ "đứa trẻ xấu xa" này, lại như nàng tự trào phúng với mình.

Nàng đã lâu rồi không suy nghĩ chín chắn như thế, cũng lâu rồi nàng không bình tĩnh đến vậy.

Phương Triệt uống từng hớp rượu, mùi rượu tràn ra, từ không khí thấm vào lòng Tần Mạt.

"Từ khi anh học cấp II, đã lên ba trộm một vò rượu này," Phương Triệt bỗng ngừng uống, nói chuyện như say như tỉnh: "Đây là lần đầu tiên anh trộm đồ, cũng là lần duy nhất trộm đồ. Bọn họ cãi nhau, xem nhau không thuận mắt, cả đời không qua lại với nhau, anh cho rằng, chỉ cần anh trộm đi món đồ họ thích, bọn họ sẽ để mắt đến anh. Nhưng anh đã sai, vò rượu này tính là gì? Thứ gì đáng để họ yêu mến?"

Hắn cúi đầu cười, vung tay muốn ném vò rượu đi.

Ánh mắt Tần Mạt ngưng lại, bỗng đứng dậy lao đến, đoạt lấy vò rượu ôm vào ngực.

Rượu từ vò bắn vào người nàng, nàng lao ra quá nhiều sức, nhất thời mất đà, cả người ngã lên Phương Triệt.

"Đứa" Phương Triệt chớp mắt thoáng bước chân một cái, ngã xuống mặt đất, tiếp theo hai tay ôm chặt lấy Tần Mạt, sau đó mới nói ra một chữ về sau: "Ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 14: Xa xa Hạnh hoa thôn

"Tần Mạt, sinh nhật vui vẻ..." Phương Triệt say đến lơ đãng mông lung, nói xong một câu, lại ôm Tần Mạt thật chặt, sau đó cúi đầu, im lặng. Trên tay Tần Mạt còn ôm một vò rượu, mùi rượu nồng nặc vây quanh nàng và Phương Triệt, khiến lòng người hốt hoảng, không say cũng say. Nhưng đây lòng Tần Mạt lại chưa bao giờ tỉnh như lúc này, nàng thờ như men say, nhưng máu thịt trong người lại băng lạnh. Hai mươi tám tháng chạp, thì ra đặc biệt ở chỗ này, nhưng cũng chỉ là sinh nhật Tần Mạt mà thôi. Đúng, đây là sinh nhật Tần Mạt, người nhà Tần gia biết, Phương Triệt biết, riêng chỉ có mình Tần Mạt không biết. Nàng là người thay thế, kẻ xen vào, kẻ ăn cắp để hèn à yếu đuối, riêng nàng chứ không phải là Tần Mạt kia. Trên đời này chỉ có một Tần Mạch, mà Tần Mạt, hồn đã sớm mất, ai cũng không tìm thấy tung tích của nàng "Phương Triệt..." Tần Mạt thấp giọng cười, "Vẫn muốn cảm ơn anh đã chúc mừng, tôi rất vui." Sinh nhật Tần Mạch không phải là hai mươi tám tháng chạp, nhưng mãi mãi sẽ không có người chúc mừng hắn. Giác mộng lớn ngàn năm, hôm nay mới thấy. Nhưng thiếu niên này, nếu như hắn thấy Tần Mạch, chứ không phải Tần Mạt lúc này, hắn còn có luôn mồm đòi hứa hẹn không? Không có nếu như, một giấc chiêm bao ngàn năm về Tần Mạt, khác hoàn toàn với xưa kia, cho nên nàng phải vui vẻ vô ưu vô lự. Phương Triệt vẫn cúi đầu như trước, Tần Mạt không thấy vẻ mặt của hắn, không biết hắn là say đến ngủ mê, hay là cô ý im lặng. Một mảnh gió núi thổi tới, Tần Mạt rùng mình một cái, lại nói: "Phương Triệt, lửa sắp tắt." "Tắt thì đốt củi, chuyện đơn giản vậy mà cũng nói?" Phương Triệt rốt cục cũng ngẩng đầu, hắn buông Tần Mạt ra, đứng lên từ mặt đất, ánh mắt nhìn xuống từ trên cao lại mang theo vài phần cười nhạo. Nhìn ánh mắt tinh táo của hắn, đâu còn cái dáng vẻ say đến muốn điên kia nữa? Mọi chuyện xảy ra trước đây như là một vở kịch hai người cùng diễn cho nhau xem, Phương Triệt như không có việc gì chỉ đốt củi vo gạo, nấu cơm, thỉnh thoảng lại chỉ tay Tần Mạt, châm chọc vài câu. Không bao lâu sau, mùi cơm đã bốc lên từ cái nồi nhỏ. Tần Mạt ngồi một bên, nhìn Phương Triệt bắc nồi, bỏ sang bên, sao đó dùng tốc độ nhanh nhất thả tay ra, hắn thổi tay, ánh mắt nhìn đau lóe lên, sau đó hắn cho hai tay ra sau lưng, nghiêm mặt. Tần Mạt cười nói: "Tên đàn này, sao không mang khăn vải, không có thì lấy ống tay ra lót? Nóng à?" "Một chút mà thôi." Phương Triệt tiếp tục vung tay, ngẩng đầu, ra vẻ ta giỏi. Bữa cơm này muộn hơn bình thường đến ba giờ, Tần Mạt đã đói đến xẹp bụng rồi. Cơm có hơi cháy, dù sao có là tốt rồi, món trứng rán cay, lẩu dê, rau thơm, đậu phụ, chân giò hun khói, cải trắng. Lẩu này không tề, thịt dê đã cắt lát từ trước, đồ ăn cũng chuẩn bị tốt, Tần Mạt lần đầu ăn uống dưới hoàn cảnh thế này, ăn đến đồ mỡ hôi, mà một nồi cơm, hai người lại không động vào. "Cay quá!" Tần Mạt vừa thôi, nâng tay cầm bình rượu. Phương Triệt cầm tay nàng lại, bỏ vò rượu sang bên trái mình, mà Tần Mạt đang ngồi ở bên phải hắn. "Ai cho em uống rượu?" Tần Mạt cười ha ha: "Tôi không thể uống rượu? Khi tôi uống rượu anh còn chưa đầu thai đâu!" Phương Triệt bĩu môi, rõ ràng là khinh thường. Tần Mạt chuyển tầm mắt, bỗng nhìn phía sau Phương Triệt, cả kinh kêu lên: "Trời ạ! Ggrave; thế kia?" Nàng rất ít khi kêu sợ hãi như thế, lúc này liền dọa Phương Triệt nhảy dựng lên. Hắn quay đầu nhìn phía sau, ngoài cảnh núi rừng hoang vắng, còn có cái gì? Phương Triệt lập tức liền hiểu

mình bị lừa, chờ hán quay đầu, Tần Mạt đã lấy được vò rượu, liền hùng hăng uống một ngụm. "Khụ khụ! Khụ——!" Hậu quả của một ngụm rượu bốn chục độ là, Tần Mạt ho đến đen trời, cổ họng cay đến mức thần kinh không thể khống chế. "Ha ha!" Phương Triệt gõ đầu vào chén, vui vẻ chế giễu, "Tuy em dùng mảnh khốe bậc thấp lừa anh, nhưng đến uống rượu mà cũng ngốc như thế! Mạt Mạt, anh nói em ngốc em còn không tin, giờ nhìn dáng vẻ ngu ngốc của em này!" Nét mặt Tần Mạt đau khổ, nhất thời không thể tiếp thu được việc mình lại bị sặc rượu. Tần đại công tử không biết uống rượu? Đây đúng là chuyện cười lớn ở Bắc Tống! Đương nhiên, Tần Mạt rất giỏi uống rượu, nhưng không phải là Tần Mạt cũng biết uống rượu. Tần Mạt đánh giá quá cao khả năng tiếp nhận cồn của thân thể này, quan trọng hơn là, nàng không biết, rượu hiện đại và thời kì Bắc Tống khác nhau ra sao. Đại Tống có câu "chỉ e người không uống rượu", kỹ thuật chế rượu đã có thể nói là cực phát đạt, Tần Mạt tự cho là hiểu, lại không nghĩ rằng cách biệt ngàn năm, không chỉ chênh lệch từ lượng của nàng, mà còn khác xa ở kỹ thuật nấu rượu. Cách biệt ngàn năm, đầu đầu cũng khác. "Uống thứ này, phải uống từ từ." Tần Mạt nhú lông mày lại, vẫn không buông vò rượu xuống, thế là lại cẩn thận dè dặt uống một ngụm. Phương Triệt quay đầu, liền chuẩn bị tiếp tục xem chuyện cười. "Ngon như... là Trúc Diệp Thanh[82]." Tần Mạt nhẹ đảo đầu lưỡi, thật lâu sau, gật đầu chắc chắn, "Là Trúc Diệp Thanh!" Trúc Diệp Thanh này đúng là Trúc Diệp Thanh kia, loại rượu nổi tiếng này đã truyền từ thời triều Nam Bắc đến nay, mọi vật đều khác ngàn năm trước, nhưng Trúc Diệp Thanh vẫn là Trúc Diệp Thanh, dù thay đổi thế nào, loại nước đậm đà này không hề thay đổi. Trước là vị cay, sau đó ngọt vị khô đau. Trúc Diệp Thanh thật ra trước giờ không phải là loại rượu có vị cay, nó trong vắt như ngọc bích, uyển chuyển như thơ, chỉ vì Tần Mạt uống quá gấp, nên mới bị sặc. "Hạnh Hoa thôn, Hạnh Hoa thôn Trúc Diệp Thanh..." Nàng nhẹ nhàng thở dài, mắt nhắm lại. Phương Triệt nhíu mày: "Có thể biết loại rượu, lại uống đến sặc, đùa..." Hán bồng hừ một tiếng, không nói nữa. Tần Mạt uống từ từ, uống đến say ngà ngà, đầu khễ nghiêng, sau đó cười ha ha nói: "Phương Triệt, anh nói thế nào là nam nhi tốt?" "Cái gì?" Phương Triệt bỏ thêm vài cây củi vào, vài giọt súp bắn ra từ nồi lẩu, lửa mạnh lên, lại bắn tí tã "Trước kia có người nói với tôi, nam nhi tốt, tay giơ cao ba thước kiếm, phong vận hộ hầu[83]." Tần Mạt ngẩng đầu uống một ngụm, nuốt xuống, "Tôi cảm thấy, thế vẫn không phải. Nhưng rốt cuộc là chuyện thế nào, cho tới bây giờ, tôi cũng không biết." Phương Triệt nhếch mày, cuối cùng đoạt lấy vò rượu trong tay Tần Mạt, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Em không được uống nữa, uống sẽ nói mê sáng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 15: Đồng thoại

Cảnh khô cháy đến phát ra tiếng, nồi dầu dè bốc ra hơi nhân nhật, hơi cay làm hốc mắt Tần Mạt đỏ lên, càng lộ ra khuôn mặt thanh tú của nàng, lại có vẻ uất ức.

Tần Mạt đương nhiên không uất ức, nàng cũng không nói mê sáng, nàng rất chân thật nói ra suy nghĩ trong lòng, chỉ có Phương Triệt không thể hiểu, cho rằng nàng đang nói mê sáng thôi.

"Không uống... thì không uống..." Tần Mạt ợ một cái, nghiêng nghiêng ngà ngà đứng dậy, "Bình bình thường thường, vui vui vẻ vẻ, rất tốt."

Phương Triệt đứng dậy theo, khi hán đứng dậy dưới chân khễ lão đảo, hiển nhiên hán cũng không tỉnh như biểu hiện bên ngoài.

"Tần Mạt, em... vui vẻ không?"

"Đương——hức, " Tần Mạt nghiêng đầu cười, "Tôi đương nhiên, nhiên, vui vẻ!" Nàng hơi tê lưỡi, rượu bốn mươi độ, đối với nàng mà nói rõ ràng là hơi cao.

"Ha ha." Phương Triệt cũng cười theo, hán thu dọn đồ nấu cơm, "Tốt, rất tốt."

Chờ đến khi Tần Mạt đón gió lạnh cùng Phương Triệt đi về tiểu khu Nguyệt Quang, Phương Triệt bỗng vỗ trán một cái, vẻ mặt chán nản nói: "Anh quên mất rồi!" Hán cười hai nút áo ra, đưa tay mò mò ở túi bên trong. Hán mất khá nhiều thời gian, tay vẫn không bỏ ra ngoài, gương mặt chuyển sang trầm.

Tần Mạt vẫn yên lặng nhìn hán, không thúc giục, cũng không rời đi.

Tay Phương Triệt vẫn không bỏ ra ngoài áo, thỉnh thoảng có người đi ra từ cái cửa nhỏ, liền tò mò ló hai đứa trẻ đứng như tượng trong gió rét, vì họ không sợ rét mà tấm tắc khen vài câu.

Tần Mạt rốt cục không nhìn được xoa xoa tay, hắt hơi một cái.

Phương Triệt như tỉnh lại trong mộng mà thở sâu, lắc đầu cười cười, hai tay bỏ ra từ trong túi áo, cũng lấy ra một đôi găng tay bằng nhung màu lam nhạt.

Đôi găng tay này là mây lam như hồ sóng gọn nước, ngón tay xinh xắn mà thuần khiết, ở mu bàn tay khễ hiện lên một nhánh hoa mai trắng được thêu tinh tế. Vài đóa hoa mai, phảng phất như ánh sáng nhạt phá vỡ đêm tối bốn phía.

Da nhưng phía ngoài găng tay vô cùng mềm mại, ở viền mép lộ ra da nhưng màu trắng, rõ ràng là lông dê. Phương Triệt đưa tay lại, Tần Mạt duỗi ra tay, đầu ngón tay còn chưa chạm vào, liền mơ hồ cảm giác hơi ấm của Phương Triệt lưu lại trên găng tay.

"Đây là quà sinh nhật cho em." Giọng Phương Triệt nhẹ nhàng mà bình thản, không lộ ra cảm xúc gì.

"Tôi... rất thích." Tần Mạt chần chờ trong chốc lát, rốt cục vẫn cười rạng rỡ, nhận cái gắng tay, sau đó lập tức đeo lên tay, "Thật mềm mại, ấm áp và thoải mái."

Phương Triệt cười nhạt, thấp giọng nói: "Anh về đây." Hần vừa dứt lời, cũng không chờ Tần Mạt đáp lại, xoay người liền đi mất.

Tần Mạt nhìn theo bóng lưng hần biến mất, chợt phát hiện mình đã hoàn toàn không thể nhìn thấu thiếu niên này. Phương Triệt có trăm vạn tâm tư, khi hần mở miệng tức giận hẳn có lẽ là muốn biểu đạt thiện ý, mà khi hần cười, ai cũng không biết trong lòng hần đến cuối cùng ẩn giấu bí mật gì.

Hần còn nhỏ tuổi, có lẽ còn chưa luyện được đến cảnh giới vui giận không biểu lộ, nhưng hần có thể khắc trước thì bị thương như muốn nổi điên, vậy mà khắc sau lại như không có việc gì, qua công phu này, mơ hồ có thể thấy được tương lai của hần. Chỉ không biết rõ, hần sẽ thế nào sau khi vỗ cánh bay lên, phá vỡ trời xanh?

Tần Mạt cảm thấy bàn tay thật ấm áp, bỗng cảm thấy mình rất ngốc rất ngốc: "A, mình lại không nghĩ gắng tay này cũng có thể mua." Nhưng sớm nghĩ đến cũng vô dụng, nàng có nhiều bài tập phải làm như thế, dù có gắng tay này, cũng không đeo nhiều.

Nhưng nê da thật là phiền toái, một hồi này, tay Tần Mạt ấm lại, chỗ nê da lại bắt đầu ngứa ngứa, ngứa đến tê dại, khiến nàng chỉ muốn tháo gắng ra mà gãi.

Khi về nhà, một thân Tần Mạt toàn mùi rượu, Tần Vân Đình vừa mở cửa đã ngửi thấy, lúc này liền kêu sợ hãi: "Mạt Mạt! Em dám uống rượu!"

"Mạt Mạt về à?" Đây là giọng Bùi Hà.

"Chỉ cả, chị hai uống rượu?" Tần Vân Chí bật dậy từ ghế sofa, chạy chậm đến cạnh Tần Mạt, vẻ mặt tò mò và hiếu kỳ.

"Không được uống rượu?" Mắt Tần Mạt không chớp, nghiêng người vòng qua Tần Vân Chí, nâng tay gõ vào đầu nó, "Vẫn chưa say, mà hôm nay không phải sinh nhật chị sao? Uống ít thôi à."

"Mạt Mạt, cuối cùng em cũng biết hôm nay là sinh nhật mình?" Tần Vân Đình oán trách liếc Tần Mạt một cái, "Em nhớ, vậy mà đi uống rượu còn dám ngông nghênh viện cớ."

Lời này khiến Tần Vân Chí phụ họa, cùng với chuỗi giáo dục dài của Tần ba Tần mẹ. Như là trẻ vị thành niên không thể uống rượu, con gái càng không được uống rượu nói linh tinh, khiến Tần Mạt nghe đến phát sốt, ngay cả Tần Vân Đình cũng bị giáo dục một chút.

Tần Mạt mới biết thì ra Tần ba Tần mẹ cũng có lúc có tài ăn nói tốt như thế, mà khi giáo huấn Tần Mạt, Tần Vân Đình càng tròn mắt há mồm, vì nước mắt hối hận như con hồng thủy trào ra.

Đến bữa tối, hai vị cha mẹ như nước sông Hoàng Hà mới ngừng lại, cùng vào ăn một bữa cơm khá thịnh soạn, tráng miệng là một chiếc bánh ngọt mà tự Tần mẹ làm, cùng với lời chúc của Tần Vân Đình, Tần Vân Chí vỗ tay.

Trên tivi náo nhiệt cùng ngoài đời giống nhau chính là lúc này, một đỉnh tay nắm trong tay chính là lời giải kiếp này của Tần Mạt, nàng nghĩ bản thân mình sẽ suốt đời khó quên.

"Một, hai, ba!" Tần Vân Chí nhảy dựng lên, "A! Một hơi thổi tắt, chúc chị hai ước thành sự thật nhé!"

"A hà, cũng không nhìn xem chị hai em là ai, sao có thể không thành sự thật chứ?" Tần Mạt hếch mũi lên, nhìn quanh đắc ý.

"Mau nói mau nói! Chị hai ước cái gì!"

"Không phải nói chị thắm ước à? Sao có thể nói ra?"

"Cái thứ nhất và thứ hai có thể nói, chị hai mau nói đi!" Tần Vân Đình cầm tay Tần Mạt bắt đầu lắc lắc, lắc mãi cho đến khi thấy nàng bắt động, lại vội vàng ôm lồm đồm dưới đất, sau đó cầm lấy hai chân trước của nó thở dài.

Trong cổ họng lồm đồm phát ra tiếng ư ư, rõ ràng là uất tức kháng nghị.

Trên khuôn mặt nhỏ của Tần Vân Đình còn có vẻ đáng thương hơn lồm đồm, chọc những người khác cười lớn.

"Nguyên vọng đầu tiên của chị là, ước cả nhà bình an khỏe mạnh."

"Nguyên vọng thứ hai của chị là, ước con đường phía trước bằng phẳng sáng rõ."

"Nguyên vọng thứ ba, " Tần Mạt chớp chớp mắt, nhìn phía Tần Vân Chí đang nhe răng, "Không nói..."

Tần Vân Chí kêu oa oa, vừa kêu vừa lao vào người Tần Mạt, sau đó lén lút nhét một món đồ vào túi nà

Buổi tối trước khi ngủ, Tần Vân Đình khóa cửa phòng ngủ cẩn thận, xoay người cười thần bí với Tần Mạt nói: "Mạt Mạt, em chắc chắn sẽ không đoán ra chị tặng quà sinh nhật gì cho em đâu."

Tần Mạt quả thật đoán không được, nhưng nàng vẫn rất phối hợp làm ra một dáng vẻ vất hết óc để đoán, nắm tay cắn răng nói: "Quần áo, giày, kẹo... Nói đi, đến cuối cùng là gì thế?"

Tần Văn Đình bĩu môi nói: "Mạt Mạt, sao mỹ nữ thiên tài như chị lại có một em gái như em chứ, em không có điểm sáng tạo nào à? Tinh ý một chút đi? Sao lại cù rích như thế?"

Tần Mạt khoanh hai tay, cười tít mắt mà nói: "Chị xinh đẹp của em, chị có thể nói với em cái gì là sáng tạo? Cái gì là tinh ý? Cái gì là không cù rích được không?"

"Em có nhớ trước đây chúng ta cùng xem một chuyện cổ không?" Tần Văn Đình ngồi xuống cạnh Tần Mạt, mắt nhìn nàng chăm chú, tỏa sáng long lanh.

Trong lòng Tần Mạt như có sét đánh, khê run rẩy.

Tần Mạt và Tần Mạt trước đây khác nhau, nàng chỉ nhảy ra từ giữa đường, nàng đi tìm trước đây ở đâu?

Tần Mạt cúi đầu không nói, nói năng lưu loát ngày thường hoàn toàn bị mắc kẹt ở một khắc này, không phát huy được nửa điểm. Hôm nay nàng rất vui vẻ, cho nên lúc này nàng càng không thể nói gì.

Không muốn lừa gạt, lại không thể giải thích, cũng chỉ có thể

Tần Văn Đình căn bản không tưởng tượng được Tần Mạt lúc này lại nhiều tâm tình như thế, nàng chỉ dùng giọng điệu ngậm vịnh nhớ lại: "Khi đó, em đặc biệt dễ bắt nạt. Ở nhà trẻ, có một cậu bé nắm tóc em, đá ghế của em, em không đánh trả, cũng không dám nói, chỉ khóc và khóc. Vì em thích khóc, cho nên mẹ mua cho em rất nhiều truyện cổ tích, chị rất là ngưỡng mộ a..."

Tần Mạt im lặng trầm tư, dần cảm thấy trong đêm đông lạnh giá lộ ra ánh sáng ấm áp màu hồng. Nàng tự kể lại như thế, chạm vào chuyện cũ của Tần Mạt kia, thậm chí còn có cảm giác như xuyên qua kính thủy nguyệt, bắt được những hạt bụi mặt trời. Dưới ánh bụi mặt trời, bay múa như tinh linh, không vui không buồn, chỉ có tồn tại.

"Chị muốn đọc truyện cổ của em, nhưng em luôn nhát gan trước mặt người khác, chỉ không sợ chị, còn luôn ghét chị." Tần Văn Đình cắn răng, lại mang theo oán hận, "Nhưng chị em không phải là dễ bắt nạt, chị trước mặt em chạy từ lớp lớn xuống lớp bé, dạy dỗ thẳng nhóc bắt nạt em một trận, từ đó về sau em liền thành cái đuôi của chị!"

"Chị..." Tần Mạt yếu ớt nói.

Tần Văn Đình hừ hừ, mắt tròn lên nói: "Thế nào, không chịu phục?"

"Không, em thấy chị lạc đề rồi, chị nói kể chuyện cũ mà?"

Tần Văn Đình bị chẹn họng một chút, lại liếc Tần Mạt: "Em không nhớ thật à?"

Tần Mạt chỉ giương mắt vô tội nhìn

"Quên đi, từ nhỏ em đã ngốc rồi, chị chẳng dám mong em nhớ đâu." Tần Văn Đình cười tít mắt vuốt tóc Tần Mạt, "May mà giờ thông minh ra một chút, thật không tệ, đây mới là em gái Tần Văn Đình chị."

Tần Mạt cười cười, vẻ mặt khôi phục về bình tĩnh.

"Thật ra chị cũng không nhớ câu chuyện đó." Tần Văn Đình cười hi hi, "Được rồi, thật ra chị còn nhớ được một điểm. Chính là có người, có rất nhiều rất nhiều phiền não, mỗi ngày lại bị phiền não ép bức. Sau đó có một ngày, hần bỗng nghĩ ra một ý kiến hay để xử lý phiền não này. Mạt Mạt. Em còn nhớ là cách gì không?"

Tần Mạt chớp mắt, không nói gì.

"Thật là..." Tần Văn Đình nâng tay vò tóc Tần Mạt, "Hần ta đào một cái hang, mỗi ngày nói hết vào cái hang đó, chỉ cần nghe tiếng vang trong hang, hần liền cảm thấy mình được an ủi, thế là từ đó hần thật vui vẻ."

Khóe miệng Tần Mạt hơi nhếch, lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Như ý cát tường

"Âm vang thủy tinh, Mạt Mạt xem này, có phải rất đẹp không?" Giữa hàng lông mày Tần Vân Đình mang theo thần sắc tự tin vô cùng, hai tay nắm lấy một quả cầu thủy tinh to bằng nắm tay.

Quả cầu này đặt trên một cái bệ màu trắng bạc hình tứ phương, trên bệ có khắc hoa văn vàng nhạt huyền ảo, dưới ánh đèn, ánh sáng phản xạ qua lớp thủy ti mờ ảo ảo, như khiến cả gian phòng này mang theo không khí thần bí.

Tần Mạt nhận lấy vật nhỏ xinh đẹp này, nghi ngờ hỏi: "Âm vang thủy tinh? Sao lại là âm vang?"

"Em đoán đi?" Tần Vân Đình vô cùng hứng thú thần bí nói.

Tần Mạt đưa quả cầu thủy tinh lên cao nhìn vài lần, chỉ thấy dưới đáy có ba cái nút, liền ấn vào cái nút có chữ L.

Ánh lam tối bỗng bắn ra khỏi cái bệ, khúc xạ qua lớp thủy tinh, cho đến khi trên tay Tần Mạt nhuộm thành một mảnh xanh nhạt, như có phép thần tiên, vô cùng tuyệt đẹp.

"Đây là?" Tần Mạt nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

"Đây là——" trong cầu thủy tinh truyền ra tiếng nói trong veo của bé gái, âm cuối kéo dài, rất giống giọng Tần Mạt.

"Này..."

"Này..." Tần Mạt vừa nói một chữ, trong quả cầu lại thành tiếng vang, cho đến khi tay Tần Mạt run lên, nắm vững lại.

"Ha ha! Mạt Mạt em cũng có lúc ngốc như thế?" Tần Vân Đình đắc ý lấy quả cầu thủy tinh trong tay Tần Mạt, ấn lại vào cái nút "L", ánh đèn trong quả cầu chợt tắt, tiếng vang cũng không vang lên nữa.

Tần Mạt cười cười, mở to cặp mắt nghi ngờ chờ Tần Vân Đình giải thích. Khoa học kỹ thuật quả nhiên kỳ diệu, có thể làm ra xe Mercedes-Benz tự động, cũng có thể làm ra máy bay bay lượn trên trời xanh, còn có thể đặt vô số thứ trong cái hòm truyền hình, cũng với một quả cầu thủy tinh nhỏ lại chứa được tiếng va

Khi nàng vừa đến thời đại này, nhìn cái gì cũng nghĩ là yêu ma, sau một thời gian, đến khi nàng hiểu thế giới này chẳng hề có yêu ma, chỉ là nàng đã xuyên đến tương lai, nàng lại cảm thấy tất cả đều rất thần kỳ. Cảm giác thần kỳ này, đương nhiên không phải người không sinh ở hiện đại có thể lý giải, cũng khiến trong lòng nàng càng tò mò hơn cả một đứa trẻ.

Tần Vân Đình nhìn ra được ánh mắt nghi ngờ của Tần Mạt, trên tay cũng hơi ngứa. Nàng nâng tay lên, tiếp tục xoa xoa mái tóc mềm mại kia, vuốt đến mức Tần Mạt ngẩn ngơ, mới cười ha hả.

Mày Tần Mạt nhú lại, bỗng đưa tay ôm cổ Tần Vân Đình, dùng sức nghiêng người đè lên, ép nàng xuống dưới thân.

"Mạt Mạt..." Tần Vân Đình tiếp tục cười, cười đến thờ không ra hơi, đường cong trên người nhấp nhô kịch liệt, tựa như đại dương thần bí vô cùng hấp dẫn.

Tần Mạt không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng thờ gấp, sau đó cười nhẹ, lại xoay người ngồi dậy, lấy quả cầu thủy tinh trên tay Tần Vân Đình.

Vật này cấu tạo thật ra rất đơn giản, chỉ ấn vào cái nút dưới bệ là ghi âm, hơn nữa còn có loa và đèn nhỏ, hình thành nên một thứ đồ chơi đồng thoại.

Tần Mạt cũng không có thói quen viết nhật ký, nàng không muốn tâm sự với tờ giấy trắng, sẽ khiến nàng cảm thấy linh hồn mình bị lộ ra, do đó sẽ lộ về yếu ớt, không thể bảo vệ mình. Cho nên nàng cũng không thấy những tiếng vang này có ích, đương nhiên, được quả thì vẫn vui. RTần Vân Đình đã tốn khá nhiều công vì món quà đồng thoại này.

Ngày hôm sau là hai mươi chín tháng chạp, càng đến gần đêm ba mươi, Tần gia càng bận rộn.

Tần Mạt cũng bị Tần Vân Đình gọi ra từ máy tính, ra lệnh ép làm tổng vệ sinh—Tần gia có một phòng khách, một phòng bếp, quét dọn thật sạch, trước đây Bùi Hà đã dọn phòng vệ sinh rồi, cho nên nhiệm vụ của Tần Mạt chỉ là lau đồ cho sạch bụi và xếp đồ gọn gàng.

So với khi lần đầu quét dọn nhà vệ sinh và phòng ngủ, tay chân Tần Mạt bây giờ đã nhanh nhẹn hơn nhiều, nhưng so với Tần Vân Đình thì còn kém xa, còn so với Tần Vân Chí, nàng vẫn kém một đoạn, cho nên Tần Vân Chí cười nhạo nàng không ít.

"Gâu gâu! Gâu gâu!" Lồm đồm bỏ nhào vào chân trái Tần Mạt, mừng rỡ kêu.

Hai tay Tần Vân Chí chống nạnh, học làm phù thủy trong phim hoạt hình cười khanh khách, kiêu ngạo hô to: "Thấy không? Thấy không? Chị hai, lồm đồm đồng ý, nó nói chị đàn ông! Nó còn giẫm lên chân chị, muốn tay chân chị nhanh nhẹn hơn!"

Con cún nhỏ lồm đồm được nuôi rất tốt, lông ngắn tuyết trắng bóng mượt, một đôi mắt đen nhánh như có thể nói chuyện với người, thật ra lồm đồm đã không thể xem là con chó nhỏ nữa, nuôi được gần nửa năm, con vật nhỏ đã thành con vật to, có khi làm ầm cả nhà, lao đi lung tung.

Tần Mạt nhắc chân cọ cọ lồng lổm đổm, căn bản không để ý đến Tần Vân Chí, chỉ xoay người mang nước, giặt khăn.

Tối đêm ba mươi, người nhà Tần gia ngồi vây quanh một bàn ăn với bữa cơm đoàn viên, Bùi Hà vui vẻ gấp thức ăn cho mọi người, nói may mắn với mọi người, ánh mắt mừng rỡ híp lại thành một đường nhỏ.

Lễ mừng năm mới bây giờ không còn như trước đây nữa, năm mới ở Tần gia lại càng không giống không khí ở Tần phủ cao quý thời Bắc Tống, bây giờ Tần Mạt nghĩ đến câu đối, rượu đồ tô, xem ca kịch đón năm mới, lại cảm thấy náo nhiệt vẫn còn đó, nhưng tâm tình lắng đọng lại, không lưu luyến nữa.

Rượu đồ tô là món đồ rất có ý nghĩa, cách điều chế theo truyền thuyết là của tiên giới, lên men vào đêm rằm, sau đó để trong đáy giếng, đợi đến một năm sau, mới lấy ra uống, lấy ra để trừ tà trừ uế. Bây giờ Tần gia chỉ uống loại rượu đồ bình thường mua trên thị trường, tuy còn chưa đến mức một, nhưng Tần Mạt cũng có thể khẳng định, mừng một chắc chắn sẽ không được uống rượu đồ tô.

Cho dù là câu đối, người nhà Tần gia lại càng không coi trọng, trong phòng chỉ treo nhiều dải lụa đỏ, ngoài phòng dán một câu đối son son thiếp vàng mua ngoài chợ. Một câu đối xuân bình thường này hoàn toàn không nằm trong tầm mắt của Tần Mạt, đề rằng: “Thuận buồm xuôi gió hàng năm tốt, vạn sự như ý từng bước đi lên.”[84] Tầm hoành phi còn lại là “Thuận lợi may mắn.”[85]

Tần Mạt không đặt những chữ này vào mắt, nhìn nét in ấn cũng đã không thể diễn tả hết & chữ, hướng chỉ bằng ánh mắt của Tần Mạt, những chữ này hoàn toàn không phù hợp, cả sức đề bình luận cũng không có.

Lúc ấy Tần Mạt liền cân nhắc, khi nào thì vào lớp vẽ tranh, cũng để tốt cho kỹ thuật vẽ của mình, chờ đến sang năm nữa, nàng nhất định sẽ tự viết câu đối, treo lên khung cửa.

Trên bàn cơm Tần gia có chín món, toàn là mỹ vị, cũng coi như là số đoàn viên. Theo thứ tự là thịt cá tươi, thịt bò một món, rau hẹ trứng chiên một cái, mực xào rau một đĩa, rau cải một chén, táo đỏ hấp trứng một bát, hành thái bánh trôi một chén.

Mỗi món đều có một cách gọi, Bùi Hà đã nói quen, nói tên đồ ăn lại nói cát tường, mà Tần Vân Chí một tay cầm lấy đĩa, một tay nâng chén rượu, nước miếng sớm đã chảy dài.

Tần Mạt chạm cốc với người nhà, cuối cùng chỉ nói một câu bình thường nhất, “Năm mới vui vẻ, nguyện cả nhà chúng ta cát tường như ý.”

Lúc này nàng chỉ cảm thấy càng chân thật càng mộc mạc, ngược lại với những câu nói hoan hỉ lộn xộn kia. Bốn chữ “Như ý cát tường”, nếu có thể hiểu được, đòi người có phải càng thêm toàn vẹn?

Sau khi ăn xong bữa tối, Bùi Hà dọn bàn ăn, Tần Mạt vào phòng bếp đun nước rửa chén, Tần Vân Đình lại quét phòng khách lần nữa.

Tần Mạt làm ở quán trà, bây giờ khi nàng làm việc nhà, cũng chỉ có rửa chén là tốt, Bùi Hà liên miên dạy nàng trong phòng bếp: “Mạt Mạt xem này, phải để lại ít cơm trong nồi cơm điện, chúng ta không rửa đi, &ya mỗi năm còn thừa, sung túc đầy đủ.”

“Mẹ, cả nhà chúng ta còn nhiều quá.” Tần Mạt vừa chuyển chén bát, tầm mắt hướng về một đĩa cá không ai động đến trên bàn.

“Ồ!” Bùi Hà sững sốt, phản ứng sau là mừng rỡ, “Mạt Mạt nói thật có ý, cả nhà chúng ta đương nhiên không ít.” Bà cười đến mắt híp lại.

Thật ra Tần Mạt chỉ nói bình thường, nhưng làm mẹ có lúc lại quá tự hào về con, vui vẻ không thôi.

Sau khi ăn xong cơm tối thì vừa lúc đến giờ tiết mục cuối năm, Tần ba Tần mẹ là khán giả trung thành, thế là yêu cầu ba đưa con cùng xem. Tần Vân Đình và Tần Vân Chí không thể nào thích tiết mục truyền thống này, bọn họ thường vừa ngồi ăn kẹo vừa nói chuyện phiếm thậm chí lấy tú lơ khơ ra chơi, thỉnh thoảng lại hòa vài câu khen ngợi chương trình với Bùi Hà.

Tần Mạt là hăng say nhất, đây là lần đầu tiên nàng xem tiết mục cuối năm, chẳng những thấy mới mẻ, hơn nữa càng cảm nhận được lễ mừng năm mới của người hiện đại là thế nào... sự hòa hợp này, cũng giống như tiếng hoan hô từ tivi truyền ra.

Tần ba Tần mẹ thảo luận về chương trình, tiết mục này tạm được, tiết mục này lại hoàn toàn không có ai thích. Phần lớn họ đều cùng quan điểm, nhưng cũng có lúc bất đồng ý kiến. Phàm là họ đã mở cuộc tranh luận, đều muốn ba đưa con ra trợ giúp, nếu ai kéo được sự ủng hộ nhiều hơn, thì người đó thắng, người thắng nhất định sẽ đắc ý hả hê.

Lúc này Tần Mạt mới biết tự luyện của Tần Vân Đình luyện thành từ đâu, thì ra là Tần ba Tần mẹ cũng có lúc như đứa trẻ to xác, Tần Vân Đình lại là con gái lớn của họ, chắc chắn cũng bị ảnh hưởng không ít. Đây cũng là vì giờ đã sang năm mới, còn bình thường, cả ngày Bùi Hà và Tần Bái Tường chỉ tính toán kế sinh nhai, sao có thời gian rảnh mà ở đây tranh luận cao thấp?

Hơn mười giờ đêm, Tần Bái Tường đề nghị nên ăn bữa ăn khuya, thế là Bùi Hà mở miệng: “Đình Đình, con đi rán mấy cái bánh được không? Làm ngon ngon vào nhé, bây giờ mẹ không muốn động tay, còn nữa, nhớ thêm trứng vào, đừng cho quá nhiều đường.”

Về mặt Tần Vân Đình không từ bỏ ván bài, cảnh cáo Tần Vân Chí: “Không được lật bài của chị! Chị làm ký hiệu, khi về mà phát hiện em chạm vào bài, hừ hừ! Thì em chờ đó!”

Tần Vân Chí quẹt miệng nói: “Chị cả, em không có như chị tưởng đâu!”

"Em nói cái gì?" Tần Vân Đình cao giọng, như muốn phát cáu.

Tần ba ho khụ khụ, trầm giọng nói: "Đình Đình, con là chị cả, phải làm tấm gương tốt."

Tần Vân Đình thì thầm: "Thật ra chính ba muốn thế mà, nếu không sao bình thường con dạy dỗ Tiểu Chí, lại chẳng nói gì?" Nàng nhân lúc Tần Bái Tường còn chưa kịp phản ứng, chạy thẳng vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 17: Chúc tết

Khi đón năm mới thì ăn cái gì ngon nhất, Tần Mạt không phải là thịt cá kia, mà là rượu ngọt thêm bánh dày.

Rượu nếp phía trên đánh trứng gà, trứng gà vàng óng, gạo nếp trắng ngọc, mùi rượu ngọt hòa với hương trứng tươi mới, cũng thật khiến người ta ngon miệng. Uống một ngụm trong suốt từ đầu lưỡi đến dưới bụng, chờ một lát, ấm áp lại mang theo dư vị.

Tần Vân Đình rán bánh hai mặt vàng óng, hương gạo bốn phía. Cắn một miếng bánh dày, uống một ngụm rượu ngọt, Tần Mạt liền cảm thấy, cuộc sống thật thỏa mãn. Tần ba Tần mẹ lại tranh luận một tiểu phẩm, Tần Vân Đình thì mắng Tần Vân Chí nhìn lên bài nàng, Tần Mạt neho mắt lại, dần dần say trong rượu ngọt.

Rượu ngọt không ghi độ, không làm say, say lòng người là mùi rượu. Mùi rượu ngọt, vẫn để lại dư vị quanh quẩn dưới đáy lòng.

Tiếng chuông nửa đêm sắp vang lên, Mạt Mạt cảm thấy mình bị người ta khê đẩy. Nàng mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy trước mắt là một vật nhỏ màu hồng. Tần Mạt lắc đầu, đưa tay với lấy, sau đó nghe thấy Bùi Hà cười ha ha: "Mạt Mạt năm nay giỏi hơn năm ngoái nhiều rồi, biết nhận tiền lì xì, thật là tiến bộ lớn."

Tần Mạt lúc này mới phục hồi tinh thần lại, thì ra mình uống rượu ngọt rồi ngủ mất.

Nàng giờ bao lì xì trên tay, lập tức cảm ơn Tần ba Tần mẹ: "Cảm ơn ba mẹ."

Bùi Hà cười nói: "Cho con tiền đón giao thừa, chúc Mạt Mạt nhà ta có thể cố gắng hơn trong năm mới, học tập thuận lợi, người cũng càng ngày càng xinh đẹp."

"Có thể cao lên thì tốt hơn!" Tần Bái Tường gật đầu, "Mạt Mạt năm nay dễ nhìn hơn rất nhiều, nhưng mà không có vóc dáng gì, nhận tiền lì xì này, sang năm phải cao thêm mười centimet!"

Tần Vân Đình và Tần Vân Chí cũng cảm tiền lì xì, bọn họ cùng lại gần, hai miệng mà như mười cái mồm, lúi rúi thảo luận chiều cao của Tần Mạt. Tần Mạt một mét năm sáu, quả thật là người lùn, may mà nàng tuổi không lớn, còn có thể cao nữa, thế là Tần Vân Chí đề xuất đủ loại cách làm tăng chiều cao.

"Uống thuốc? Không an toàn, hơn nữa còn có hạn dùng. Chị hai, chị phải học bơi, có thể dài tay dài chân!"

"Chơi bóng rổ cũng rất tốt, nhưng em rất nghi ngờ Chị hai đáng người bé thể này..."

"Nghe nói có loại giường kéo chân, chỉ không biết có làm chân bị thương không."

"Chị hai, nếu không chị lao vào yêu đương đi, nghe nói cách này có thể kích thích con người từ bên trong á."

Trán Tần Vân Chí cùng chịu hai cái gõ mạnh, một là Tần Vân Đình, một là Tần Bái Tường, hai người phụ nữ cùng sùng sốt, lại nhìn nhau cười ha ha.

Cuối cùng Tần Vân Chí chịu con giáo dục đại hồng thủy, mà Bùi Hà nói: "Hôm nay là năm mới, tạm thời nói đến đây, sau hai ngày nữa mới dạy dỗ đứa trẻ có suy nghĩ xiêu vẹo như con."

Ông trời thương xót, Tần Vân Chí chỉ nói đùa mà, nó là một đứa bé mười hai tuổi, sao mà hiểu cái gì yêu với không yêu? Nói như vậy, chỉ là bị ảnh hưởng bởi tivi. Đương nhiên, nguyên nhân này Tần Vân Chí tuyệt đối sẽ không nói ra, bởi vì nó có thể đoán được, nếu nó giải thích mình vừa rồi lờ lờ là vì thế, Bùi Hà sẽ dùng đáp lại nói thế nào.

Có khả năng nhất chính là: "Được lắm! Thì ra là tivi hại con. Về sau không cho phép xem tivi, đi học về thì vào phòng học bài cho mẹ."

Tivi hai mươi inch truyền ra tiếng chúc mừng năm mới, màn hình là pháo hoa rực rỡ, hết đợt này đến đợt khác, sau đó ca múa mừng cảnh thái bình, thơ

văn hoa mỹ hưng thịnh.

Bùi Hà bỗng ngơ ngẩn thở dài một hơi: "Trong thành phố không cho đốt pháo, hơn một lần thấy pháo nổ lại nhớ lại lúc ở quê bốn năm trước."

So với tết âm lịch ở nông thôn, tết âm lịch ở thành phố nhỏ này thật ra có thể coi là vắng lạnh, nhà cao tầng xi măng cốt thép chất cao không gian sống của mọi người, đồng thời cũng khiến khoảng cách giữa mọi người xa dần.

Tần Bái Tường cũng im lặng, tầm mắt Tần Mạt lảng lảng rơi trên màn hình TV, trong đầu nghĩ, người nhà Tần gia không về quê, hơn phân nửa vẫn bởi vì thân thể của nàng có vấn đề. Nàng cân nhắc, khi nào vấn đề này sẽ bùng nổ, mà cho đến lúc đó, nàng sẽ phải ứng phó thế nào.

Tần Văn Đình bỗng nắm lấy thanh kẹo trên bàn, sau đó nhét vào từng tay mỗi người, vui vẻ hớn hờ nói: "Qua mười hai giờ rồi, năm nay là năm 2007, ăn kẹo ăn kẹo, ngọt ngọt ngào ngào. Cả nhà chúng ta năm nay, đại cát đại lợi, sức khỏe dồi dào. Kết quả học tập nhảy vọt, tiền thi thu hoạch lớn."

Bùi Hà ăn một viên kẹo, liên tục gặm đầu, gương mặt lại lộ ra nụ cười.

Ngày hôm sau là mừng một, Tần ba đưa Tần Văn Chí đến tiểu khu chúc tết người quen, Tần Văn Chí mặc một áo bông lớn, nghe nói trong túi phải đầy kẹo mới về nhà. Bùi Hà và Tần Văn Đình ở nhà dọn dẹp, pha trà nóng, chờ những người quen đến chúc tết.

Đây là trải nghiệm đầu tiên của Tần Mạt tại tết âm lịch ở hiện đại, ý nghĩa không giống bình thường, nàng đi theo Bùi Hà và Tần Văn Đình mà bận rộn, cho đến khi khách chúc tết đến cửa, liền đoàn chính ngồi một bên nghe họ nói chuyện phiếm. Người đi chúc tết hơn một nửa là nam giới và trẻ con, Bùi Hà cho mỗi đứa một cái kẹo, sau đó phát lì xì. Mọi người chúc nhau may mắn, thỉnh thoảng lại nói chuyện con cái trong nhà, nói chuyện thời gian dài ngắn, nhưng đều hoà hợp êm thấm.

Không khí vô lự này, vì không có xích mích với nhau, nên vui vẻ chúc tết, Tần Mạt ngồi một bên, cảm thấy không khí tết âm lịch quả nhiên khác với ngày thường. Vẫn là vui mừng trong xuân lạnh, gió rét không hề ảnh hưởng đến mong muốn cuộc sống tươi đẹp của mọi người. Ngược lại càng lạnh thì càng chúc tết, mang theo hương vị truyền thống, khiến người ta tạm quên đi phiền não.

Khi Tần Văn Chí về nhà giữa trưa quả nhiên mang theo hai cái túi ngập kẹo. Áo nó phồng lên, kẹo nhiều màu ló ra ở túi áo, không khí vui mừng hiện ra trên hai gò má đỏ hồng của nó, phảng phất như nhỏ đi vài tuổi.

Tần Văn Đình liền cười nó: "Người ta qua thì lớn hơn một tuổi, càng chín chắn hơn. Tiểu Chí nhà ta qua năm mới, ngược lại từ mười hai tuổi biến thành bảy tám tuổi."

Tần ba có chút kiêng kỵ lời nói thu nhỏ này, ông trừng mắt nhìn Tần Văn Đình, ý trách cứ không nói cũng hiểu.

Ngày mừng hai có rất nhiều nhà về quê chúc tết, cả tiểu khu Nguyệt Quang lại càng yên tĩnh. Tần Văn Đình đi tụ họp với các bạn học, Tần Văn Chí cũng đi chơi với bạn, náo loạn xung quanh. Tần ba Tần mẹ đi thăm mấy bạn cũ, mặc quần áo mới ra ngoài.

Tần Mạt ở nhà một mình, lại ngồi đến trước vi tính. Mạng mới mẻ khiến nàng thăm dò mãi mà không chán, cuộc thi trong Thiên Long bát bộ nàng càng không từ bỏ được. Cho đến một lần, nàng click vào hạng mục xong, hệ thống nói: "Trạng Nguyên đến muộn, kim tiền của ngươi không đủ." Tần Mạt mới trừng mắt, phát hiện thì ra mỗi lần thi phí báo danh lại tăng thêm, mà nàng làm nhiệm vụ xong xài chỉ còn vài đồng.

Mỗi lần lên mạng Tần Mạt lại đi làm nhiệm vụ trong hệ thống, nhưng rất hiển nhiên, phần thưởng đã không còn đủ để trả phí báo danh này.

"Trạng Nguyên đến muộn" level 20 tiểu Vũ đứng ngây ngốc trước ban giám khảo, cũng không biết sau bao lâu, người chen chúc đi thi dần tản đi, ban giám khảo cũng biến mất, bỗng có người truyền mật ngữ đến "Trạng Nguyên đến muộn".

Trạng Nguyên đến trễ: muốn ta đưa ngươi đi thăng cấp không?

Tần Mạt sững sốt lần nữa, không phải ngạc nhiên vì có người chủ động đáp lời Trạng Nguyên đến muộn, mà là ngạc nhiên vì cái tên Trạng Nguyên đến trễ này.

Không biết người chơi bên kia là người thế nào mà lại chọn tên trùng với Tần Mạt. Một là trễ, một là muộn, Tần Mạt xem ra, thật là có tài đăng đối với mình.

Có lẽ cái tên "Trạng Nguyên đến trễ" này cũng vì tên Tần Mạt mà chủ động tìm nàng.

Tần Mạt vẫn chưa biết làm thế nào để xem được cấp bậc của nhân vật khác, chỉ biết "Trạng Nguyên đến trễ" cũng thuộc Võ Đang. Nhưng đối phương ăn mặc hoa lệ, vũ khí lấp lánh sáng lên, hiển nhiên là nhân vật cao thủ cao hơn nhiều so với Tần Mạt.

Nàng đánh chữ từ từ, khung mật ngữ lại nổi chữ: "Cám ơn."

"Trạng Nguyên đến trễ" gõ nhanh chóng: "Ta còn cho rằng ngươi không quyết định để ý đến ta."

Trạng Nguyên đến muộn: "Ngươi là người tốt."

"Trạng Nguyên đến trễ" đáp lại một khuôn mặt cười ngất.

Hắn gửi lời mời gia nhập nhóm, Tần Mạt click đồng ý, thế là bước vào hành trình của vô số cao thủ game online khác. Nhưng Tần Mạt vốn không có khái niệm này, thao tác của nàng rối tinh rối mù, rất nhiều chỗ không hiểu. Nàng nói chuyện phiếm thì tốc độ gõ vô cùng chậm, từ ngữ đặc biệt ngắn gọn, đương nhiên, rất nhiều câu hỏi.

Tình tình "Trạng Nguyên đến trẻ" tỷ khi không như tưởng tượng của nàng, không nóng nảy, quái vật rút ra cái gì thì vẫn nhặt lên cái ấy, mang đến cho "Trạng Nguyên đến muộn", giúp giải đáp thắc mắc, vô cùng thân thiết, mặt cười không ngừng.

"Trạng Nguyên đến trẻ" quả nhiên là người tốt.

Chỉ chờ đến khi Tần Mạt muốn log out, hắn bỗng đánh ra một câu thế này: "Em gái ngây thơ cù, sao em phải làm yêu nhân?"

Không chờ Tần Mạt phản ứng, hắn log out trước.

Tần Mạt cảm thấy người này thật thần kỳ, tuy nàng không hiểu cái gì là ngây thơ cù, cái gì là yêu nhân, nhưng mấy chữ "em gái" kia nàng vẫn hiểu rõ. "Trạng Nguyên đến trẻ" làm sao khẳng định nhân vật nam "Trạng Nguyên đến muộn" này là cô gái? Tần Mạt tuy là con gái, nhưng linh hồn trong Tần Mạt là Tần Mạch quần lụa ở Bắc Tống mà!

Chẳng lẽ "Trạng Nguyên đến trẻ" này còn có một đôi mắt nhìn thấu, nhìn thấu đời thực sau mạng?

Nhưng Tần Mạt thật sự là gì?

Tần Mạt cảm thấy, cuộc sống là chân thật nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 18: Ôn ào

Vạn vật ngưng tụ trong xuân mới, tiết trời cũng dần ấm lại, tuy nhiệt độ không khí chỉ dăm bảy độ, nhưng gió đã bớt lạnh đi rất nhiều.

Mùng năm tháng Giêng, khi Tần ba Tần mẹ đi lên chiếc xe ba bánh lần nữa, chuẩn bị đến chợ đêm, Tần Vân Đình và Tần Vân Chí mới biết tình hình kinh tế thật sự trong nhà.

"Ba, mẹ! Mọi người lừa con?" Khuôn mặt xinh đẹp của Tần Vân Đình chuyển sang nhợt nhạt, nàng liền nghĩ đến lúc mình buôn bán kiếm được ít tiền ở trường mà dương dương tự đắc, tiêu tiền cũng như nước. So với cảnh túng thiếu trong nhà, hành động của nàng không phải là quá xa xỉ sao?

Bùi Hà ngượng ngùng cười cười nói: "Không có gì không tốt mà, có nói con cũng không về được."

Vượt ra ngoài dự liệu, Tần Vân Đình không làm ồn nữa, nàng chỉ cúi đầu, yên lặng ôm lấy Tần Vân Chí mà chảy nước mắt.

Khi trời tối, Tần gia ngoài Tần Bái Tường, bốn người khác đã đi chợ đêm. Bùi Hà có chút lúng túng dẫn ba đứa con cùng đi dọn hàng, chợ đêm bày hai hàng đèn lồng đỏ, náo nhiệt như trước.

Tần Mạt cất giọng rao hàng, buôn bán khá tốt, Tần Vân Đình đứng cạnh nghen lời, cắn răng nhiều lần, nhưng tiếng rao hàng vẫn không thể bật ra. Hôm nay Tần Vân Chí im lặng hơn bình thường, nó đứng cạnh Tần Vân Đình, không tự nhiên hỏi lâu, cuối cùng kéo nhẹ tay Tần Vân Đình, thấp giọng nói: "Chị cả, nhà chúng ta không thể mở cửa hàng à?"

Tần Vân Đình vỗ tay nó, cắn cắn môi dưới nói: "Ít nhất phải nửa năm nữa!"

Bùi Hà im lặng đứng bên kia, không biết nên nói gì, chỉ có Tần Mạt hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của bọn họ, nên hét to thì vẫn hét to, nên bán đồ thì vẫn bán đồ.

Thời gian vẫn trôi qua trong lúc bốn người hốt hoảng, bỗng cuối đường truyền đến vài tiếng kêu: "Trị an thành phố đến rồi"

"Trị an thành phố đến rồi——!" Cuối phố bên phải ầm lên một trận, xe đẩy, xe hàng, chen nhau chạy trốn. Các hàng rong bên trái đường càng chen chúc, người có kinh nghiệm thì toàn là cao thủ du kích.

Quán nhỏ của bác Vương bên cạnh nghiêng đổ vào quầy hàng của Bùi Hà, đưa tay nhặt vài món đồ, tay kia cầm lấy cái túi, nhanh bọc đồ lại. Bà quăng vào một cái xe ba bánh, đạp xe chạy ra ngoài chợ đêm. Lúc gần đi bà còn không quên hô to với Bùi Hà đang luống cuống: "Thím Tần, mau lên! Lớn hay nhỏ cũng được, không mang được thì thôi!"

Tiếng nói của bác Vương sau đó chìm trong mảnh chợ đêm hỗn loạn, đây là lần đầu Bùi Hà gặp phải màn đánh úp của bảo vệ trị an, nhất thời chỉ biết ngẩn ngơ nhìn con cái.

Nhóm bảo vệ kéo đến rất nhanh, tiếng mắng ồn ào của lũ đàn ông hoặc cao lớn thô kệch hoặc nhỏ bé nhanh nhẹn truyền đến, gặp người phản ứng chậm, trước là nhắc chân đá, sau đó nứ lấy cổ áo yêu cầu phạt tiền.

Tần Mạt vội vàng đẩy Bùi Hà, hấp tấp nói: "Mẹ, mẹ mang theo quần áo này đi trước đi!" Nàng nói rồi cũng đi lấy túi vải, bỏ vào đó vài chỗ quần áo rồi tung, cũng không lo có rơi ra ngoài không, có bản không, nhét vào ghế sau xe ba bánh.

Có mấy tầm mắt của bảo vệ rơi xuống người bọn họ, tiếng mắng truyền đến từ xa: "Đồ không có mặt mũi kia! Đứng lại! Không được chạy!"

Không chạy là thẳng ngốc, Tần Văn Đình và Tần Văn Chí cũng phản ứng theo, đẩy Bùi Hà lên xe, đề trước.

"Các con..." Bùi Hà còn do dự.

Tần Mạt vội la lên: "Mẹ! mẹ mang đồ đi đi, chúng con chỉ nói mình là người đi đường được rồi, ai cũng không thể phạt chúng con đâu! Ghế sau không còn chỗ, mẹ còn không đi à?" Trên thực tế, Bùi Hà cũng không thể đưa cả ba đứa con cùng ngồi lên xe, xe này không có khả năng chở được nhiều người như thế, Tần Văn Đình và Tần Văn Chí phải ngồi lướt sau mới đến được.

Mất thấy có hai người đàn ông đang sắp chạy đến gần, Bùi Hà cắn răng một cái, xe ba bánh bắt đầu chuyển động. Nhưng chen trong ngã tư chợ đêm, giờ này lại đang hỗn loạn, về kỹ thuật bà lại không hỏi như bác Vương, hỏi lâu vẫn không đi được xa.

Tần Mạt chớp mắt, bỗng nhảm vào một bảo vệ ở gần mình nhất.

Tần Văn Đình còn chưa kịp kinh hô, đã thấy Tần Mạt bỗng đánh vào một người đàn ông trẻ có vóc người bậc trung.

Đầu tiên là Tần Mạt hô đau. Người đàn ông kia bị đẩy ngã về sau, Tần Mạt cũng ngã xuống đất, kêu to ai ui: "Đau quá a! Đau quá a! Đánh người! Bảo vệ đánh chết người!"

Tiếng kêu sắc nhọn phá vỡ chợ đêm náo động, truyền ra thật xa. Động tác của mọi người gần đó dừng lại một chút sau tiếng hét của Tần Mạt, sau đó có người tiếp tục chạy trốn, cũng có người đi dạo chợ đêm thử dừng bước lại, tầm mắt lại gần, tiếng bàn tán nổi lên bốn phía.

"Chị..." Tần Văn Chí đang muốn tiến Tần Văn Đình bỗng che miệng nó, giữ chặt nó nói: "Tiểu Chí đừng gấp, xem Mạt Mạt đối phó với bọn họ thế nào."

Thật ra Tần Mạt chưa từng ăn vạ, nhưng khóc lóc om sòm nàng cũng nhìn không ít. Không thể không nói, thủ đoạn này tuy thô bỉ vô giáo dục, nhưng tính hiệu quả lại cao vô cùng. Tần đại công tử kiếp trước cũng là chiến đấu thực tế nhiều mới tìm ra được cách ứng phó với nữ nhân khóc lóc om sòm, trong lúc đầu trí sơ số đông khí, thật khiến hắn cảm nhận được rất nhiều cái khôn lỏi của phái nữ.

Gã bảo vệ bị Tần Mạt đụng vào hơi béo, làn da đen có chút thô ráp, dưới ánh đèn điện soi rõ đôi mắt xanh có vẻ ngủ không đủ giấc, sắc mặt tằm tối. Đây là một khuôn mặt tầm thường, vì còn quá trẻ, lại bị người ta nghi oan, hắn nhất thời sùng sốt đến mảy dưng đứng, mặt đen đỏ lên.

"Không được kêu, bắt cô về đồn công an!" Hắn hét lớn, giẫm chân tại chỗ lại đi gần đến muốn che miệng Tần Mạt.

Tần Mạt đã sớm đề động tác của phòng hắn, cúi đầu trước, né cánh tay đuổi đến của hắn, tiếng khóc càng dữ dội hơn: "Bảo vệ đánh người!" Nàng lăn một vòng trên đất, thâm dùng lực kéo cổ áo bông.

Phụt phụt phụt!

Một loạt nút thắt liên tiếp bị đứt, bung ra bốn phía.

"Quấy rối tình dục a! Bảo vệ quấy rối tình dục bé gái vị thành niên! Quấy rối tình dục a!" Tần Mạt chật vật giữ áo, rất nhiều người không nhìn thấy động tác của nàng, liền cho rằng aàng bị tên bảo vệ kia kéo ra, tiếng trách móc và tiếng thở dài ngày càng nhiều.

Người đàn ông trẻ kia còn chật vật hơn Tần Mạt, hắn đứng lơ ngơ ở giữa đường, không biết nên tiến hay nên lui. Gần hắn là người đàn ông trung niên, đứng sững một lúc, lại phản ứng, vội hét với mọi người xung quanh: "Trời ạ, dùng sắc lừa người, con bé này là một kẻ lừa gạt, chúng ta là đội cảnh vệ, mọi người nhìn đây, xem tôi xử lý kẻ lừa gạt này thế nào!"

Ông nói rồi đi mạnh từng bước đến chỗ Tần Mạt, ánh mắt hung ác không lời miêu tả. Người khóc lóc om sòm như Tần Mạt ông gặp không ít, ông biết phần lớn đều chột dạ, lúc này ông giả vờ hung ác thì có thể dọa được, chỉ cần hù sợ người đó, chuyện tiếp theo sẽ xử lý tốt.

Cảnh vệ dù sao cũng khác với nghiệp lưu manh, bị nhiều cặp mắt nhìn chăm chăm, chỉ cần còn lý trí thì sẽ không bị lừa con gái kia lừa gạt.

Tần Mạt không biết tâm tư của người trung niên này, nhưng trước giờ không phải là người dễ bị hù dọa. Mục đích của nàng chỉ là kéo dài thời gian chạy trốn cho Bùi Hà, cho nên nàng giả vờ dụi mắt khóc lóc, vừa lên nhìn hướng Bùi Hà rồi đi. Chỉ cần xác định Bùi Hà đã đi xa, nàng sẽ rút lui ngay.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo không ai ngờ đến.

"Mạt Mạt!" Một tiếng thê lương bỗng vang lên, Bùi Hà như một con gió lốc lao đến chỗ Tần Mạt và hai tên cảnh vệ, "Dám ức hiếp con gái nhà tôi, tôi

liều mạng với các người!" Động tác của bà nhanh hơn hẳn bình thường, trước khi mọi người kịp phản ứng, bà đã đánh lên lồng ngực người đàn ông trung niên.

Bịch một tiếng, Bùi Hà và người đàn ông kia lui về sau vài bước. Người cảnh vệ trẻ tuổi cũng lão đảo, mọi người từ xa tụ tập lại xem trò vui, phần lớn đều ủng hộ Tần Mạt và Bùi Hà.

Tần Mạt hoàn hồn nhanh nhất, nằng như con thỏ nhảy lên khỏi mặt đất, vừa giữ chặt tay Bùi Hà đã quát khê: "Chạy mau!"

Nói xong nằng đã kéo Bùi Hà chạy ra ngoài, đi qua Tần Văn Đình Tần Văn Chí đang sững sờ ở đó, chỉ để lại một câu: "Chạy mau!"

Nằng và Bùi Hà chạy ở phía trước, trên đường mọi người lui ra cho các nằng chạy, phía sau lại tạo thành chướng ngại chặn cảnh vệ lại.

Mãi cho đến khi ra khỏi chợ đêm, Tần Mạt quay đầu thấy Tần Văn Đình và Tần Văn Chí đã đuổi đến, mà nhóm cảnh vệ đã không thấy đâu, lúc này mới dừng chân, há mồm thờ đốc.

"Mạt Mạt..." Bùi Hà nghi ngờ khê gọi, đến bây giờ bà còn chưa hiểu tình huống, không rõ vì sao khê trước Tần Mạt ngã xuống đất khóc lớn mà sau đó bỗng nhảy nhót vui vẻ.

Tần Mạt bắt đắ dĩ thờ dài: "Mẹ, mẹ còn quay lại làm gì?"

"Mẹ nghe thấy tiếng con khóc lại còn kêu đau đốn, còn nói có người quấy rối con, sao... Sao lại không quay lại chứ?" Bùi Hà cúi đầu nhìn mũi chân, cũng có điểm suy nghĩ, "Con... con giả vờ?"

"Bằng không thì sao?" Tần Mạt khoanh tay, "Ai, mẹ, némэт chỗ đó đi rồi? Chắnhững là quần áo, ngay cả xe cũng không còn, chúng ta tổn thất bao nhiêu? Về sau còn có thể đi chợ đêm không?"

Tần Văn Đình đưa theo Tần Văn Chí chạy đến gần hai người, Tần Mạt đóng chặt lại áo, lại đi đến dắ phỏ tay trái, định đi nhờ xe.

Bùi Hà mảy ủ mặt ê đi lại chỗ ba đứa con, cười khổ nói: "Mạt Mạt nhà ta lợi hại như thế, người làm mẹ này lại không biết rõ, còn gây ra chuyện xấu cho các con..."

"Mẹ, con hiểu mẹ quan tâm đến con mà!" Tần Mạt nhẹ thờ một hơi, "Cũng là con quá lỗ mắng, ngay từ đầu không nên đấu với họ. Nhưng bây giờ nói cũng chắ có ích gì nữa, vẫn nên nghĩ chuyện về sau thôi."

"Không đượ!" Bùi Hà bỗng đắng lại tại chỗ, "Mẹ phải lấy lại xe và hàng về!"

"Mẹ, chúng ta đã đắ tội với họ rồi, mẹ để xe lại đó, còn muốn lấy lại?" Tần Mạt đi bên cạnh, lồng mảy như muốn thất lại.

Tần Văn Đình cũng nói: "Mẹ, coi như tai nạn đi!"

Tần Văn Chí bỗng dậm chân, lớn tiếng nói: "Phi phi phi! Cái gì mà tai nạn? Đây là cái cũ không đi cái mới không tới! Mẹ, đây là điềm tốt đắ, nói không chừng ngày mai nhà chúng ta sẽ mở đượ cửa hàng á!"

Tần Mạt nâng tay vuốt tóc nó, cười rặng rờ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* đượ tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chắm)Net**.

Q.3 - Chương 19: Liễu Ám

Một trận gió thổi qua, Tần mẹ và ba đứa con cùng rừng mình một cái.

"Không đượ!" Bùi Hà nhúu chắ này, "Xe và hàng là của nhà chúng ta, mẹ nhất định phải lấy về! Cảnh vệ cũng không thể ăn người, không lẽ họ còn hơn cả cướp à?"

Tần Mạt đóng áo lại, chỉ thấy Tần Văn Đình ngờ ngạc, bỗng thống khổ nói: "Mẹ, chỉ trách con vô dụng. Con biết Mạt Mạt xông đến là cố ý chắ cảnh vệ lại, lại không giữ mẹ. Con..." Nằng cắn môi dưới, không thể nói ra nửa câu sau.

Nằng luôn luôn kiêu ngạo ngang ngạnh, lại hoàn toàn không ngờ tại một khê Bùi Hà lao ra mình lại kinh sợ đến ngắng ngắ. Nằng càng không dám tương tượng, mình rõ ràng lấy mục tiêu trở thành một luật sư tình táo cơ trí, khi đối mặt với hành vi phi pháp của cảnh vệ lại không biết nên đắng ra bảo vệ cho người nhà và tài sản thế nào. Nói đến cùng, vì bản thân bán hàng vỉa hè cũng không phải là đắng luật.

Mà Tàn Vân Chí, nó chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi, sao có thể quá trông đợi vào nó?

Bùi Hà đã xoay người đi, Tàn Mạt giữ chặt bà lại, chỉ lắc đầu.

Tàn Mạt có thể hiểu tâm tình Bùi Hà, làm một người mẹ khi nghe thấy con mình kêu cứu thì sẽ mất đi lý trí, chỉ khi lấy lại lý trí, lại phải đối mặt với việc mất tiền bạc, công cụ để duy trì cuộc sống khó khăn cũng mất đi... Bùi Hà chỉ là một người phụ nữ bình thường, sao bà không thể hoang mang lo sợ chứ?

ề phần Tàn Vân Đình và Tàn Vân Chí, bọn họ còn quá nhỏ tuổi, lại thiếu từng trải, cho nên khi đến thời điểm quan trọng, chỉ có Tàn Mạt có thể tiến lên.

"Mẹ, nếu muốn lấy xe về, cũng không thể đi như thế." Giọng Tàn Mạt hòa hoãn trầm tĩnh, phảng phất mang theo sức mạnh an ủi lòng người: "Chị, chị đừng tự trách mình, chị cũng không phải thần tiên, sao có thể lấy lại xe về."

Nếu là sai, em sai nhiều nhất. Nếu như lúc trước em nói rõ với mẹ, mẹ sẽ không lo lắng chạy về, cũng sẽ không có chuyện này. Em muốn gọi điện thoại, đưa em mượn điện thoại di động của chị."

Tàn Vân Đình áp chế chua xót trong lòng, yên lặng đưa điện thoại di động cho Tàn Mạt.

Tàn Mạt bấm số của Không Triết, trong những người bạn nàng biết, Không Triết là một người nghĩa khí, hơn nữa lại là đàn ông trưởng thành, quan trọng nhất là, thân phận của hắn không sâu đến khó lường như Triệu Chu. Không Triết có rất nhiều bạn, Tàn Mạt thà nợ ân tình hắn chứ không muốn nợ Triệu Chu ân tình. Tàn Mạt cho rằng, mình ngang hàng bàn luận với Triệu Chu, thì không thể chạm đến thân phận địa vị của ông. Một khi đã dính đến vật ngoài thân, kết giao với người đó sẽ không còn thuần khiết nữa.

Quần tử giao kết thanh tịnh như nước, có thể không thích hợp với Không Triết, nhưng nhất định phải dùng cho Triệu Chu.

"A! Là tiểu Mạt Mạt à, chắc em chúc tết Không Triết ca à? Anh nói rồi, em năm ngoái đã bái rồi, khỏi cần bái nữa, anh đây không có nhiều đạo lý như thế đâu!" Giọng Không Triết vẫn sang sảng như thế, hần cao giọng nói, chứng tỏ tâm tình rất tốt.

"Không ca, anh ở Tây thành, cách chợ đêm không xa đúng không?"

"Không sai, Mạt Mạt đi chợ đêm à? Tìm anh cùng đi? Hắc hắc, anh lớn tuổi rồi mà? Sao không tìm Phương đồng học của em?"

"Bởi vì Không ca có nhiều bạn bè, tiểu Phương còn chưa trưởng thành mà, sao có thể tìm hắn?" Tàn Mạt tóm tắt qua về chuyện xảy ra đêm nay, cho đến khi nghe thấy tiếng tắc sô hãi than của Không Triết.

"Hắc hắc, tuy có hơi kinh người, nhưng kinh người hơn nữa cũng thế. Mạt Mạt chờ đó, anh với lão quản lý cảnh vệ cũng có chút giao tình, anh sẽ gọi hai huynh đệ đến, mọi người tập hợp mời hắn uống rượu, em làm một cái lễ, anh sẽ làm tăng thêm tình cảm, để hắn mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho các em lần này. Bọn họ cũng hại nhiều người rồi, mấy thằng nhóc đó lần này cũng không sao đâu!"

Tàn Mạt cảm ơn cúp điện thoại, cũng không giải thích, chỉ nói là: "Mẹ, mẹ với chị cả và Tiểu Chí về trước đi."

"Mạt Mạt, con vừa tìm ai?" Ánh mắt Bùi Hà có chút khẩn trương, nắm lấy hai tay Tàn Mạt, giữa lòng mảy là lo lắng.

"Con có một người bạn, anh ta là người tốt, lại quen đội trưởng của cảnh vệ ở Thành Tây, anh ấy sẽ giúp chúng ta lấy xe và hàng về." Tàn Mạt cười nhẹ an ủi.

"Đề Đình Đình và Tiểu Chí đi về trước, con vẫn là trẻ con, mẹ nhất định phải đi theo con!" Giọng Bùi Hà có chút kích động, ánh mắt có chút hốt hoảng

Tàn Vân Đình càng kiên quyết nói: "Mạt Mạt, chị nhất định phải đi! Chị là chị em, lúc này sao có thể để em gái đi một mình!"

Nàng còn có một đồng lý do muốn nói nữa, Tàn Mạt lại dùng một câu cắt ngang lời nàng: "Chị cả, vốn sẽ không có nguy hiểm gì, chị mà đi, nguy hiểm sẽ đến."

"Mạt Mạt!" Tàn Vân Đình nhếch mày, đang muốn phản bác lời nói khó hiểu đó.

Tàn Mạt bỗng nâng tay khẽ vuốt lên mặt Tàn Vân Đình, nheo mắt lại nói: "Với người con gái có dung mạo đến thần tiên cũng không bằng này, lại rơi vào một đám đàn ông cao lớn thô kệch, còn không khiến người ta phạm tội?" Khóe mắt nàng hơi nhú, miệng nở nụ cười mang theo vài phần tà khí, lại khiến tim Tàn Vân Đình lồi một nhịp.

Tàn Mạt thu tay về, lại nhét vào trong túi áo mình, mỉm cười nói: "Em chỉ vì sự an toàn của chị thôi, chị về đi!"

"Chị hai!" Tàn Vân Chí vẫn im lặng không nói bỗng dưng bước từ cạnh Tàn Vân Đình đến trước mặt nàng, nó nhìn Tàn Mạt, xiết chặt quả đấm, như gào thét nói, "Em có thể bảo vệ mọi người!"

Tàn Mạt cầm bàn tay nhỏ của nó, oán trách nói: "Em tưởng là nhiệt huyết giống phim truyền hình à? Không phải em muốn làm anh hùng chứ? Bằng thân thể nhỏ bé này có thể bảo vệ ai? Muốn bảo vệ em còn phải thêm vài năm nữa mới nói được. Tên nhóc này, đi chỉ thêm rắc rối cho chị thôi? Lại nói không phải chị đi đối phó với Hồng Môn Yên[], bây giờ dù sao cũng là xã hội có pháp luật, ai có thể ăn tươi chị chứ?"

Tần Văn Đình và Bùi Hà còn muốn nói nữa, Tần Mạt lại không bình tĩnh khua tay nói: "Đã là phụ nữ, mọi người đừng có như bà già thế được không? Khiến con cứ như là đi ra chiến trận ấy! Chỉ là việc nhỏ thôi mà? Mọi người mau về đi!"

Bùi Hà suy nghĩ đến xuất thần, phảng phất nghĩ đến cái gì đó, Tần Văn Đình còn định nói thêm, bên kia đường đã truyền đến giọng Không Triết: "Mạt Mạt!"

Tần Mạt đi vài bước đến, giữ chặt tay Không Triết nói: "Chúng con đi trước!"

"Không được!" Bùi Hà chột quát to một tiếng, chạy đến giữ chặt tay Tần Mạt, lắc đầu liên tục nói: "Mạt Mạt, những cái đó mẹ không cần nữa, con mau về đi! Không... Chúng ta cùng nhau, cùng nhau trở về!"

Không Triết mặc một cái áo bông to, cầm có râu đen, cả người chín chắn hơn nửa năm trước không ít, nhưng động tác và tinh thần của hắn vẫn buồn cười đến ngây ngốc.

Thấy hắn nhấc tay gỡ tóc, lại gỡ mặt, gỡ bàn tay, dùng vẻ mặt con khi đầy nghi hoặc, gần như lăm bầm lâu lâu nói: "Kỳ lạ, không có gì nguy hiểm mà, có ca ca này theo, có thể có nguy hiểm gì? Chẳng lẽ là xã hội đen điện ảnh gần đây quá thịnh hành? Không có đâu? Sao lại khảnh trương như thế?"

Bùi Hà có chút lúng túng nhìn Không Triết, thấy đáng về chín chắn của hắn, cũng lịch sự chào hỏi: "Xin chào, đứa con này của tôi đã làm phật cậu..."

Tần Mạt nắm lấy tay Bùi Hà, mềm giọng nói: "Mẹ, coi như con và bạn đi chơi, không có chuyện gì, mọi người mau về đi!"

Không Triết lại gỡ gỡ mu bàn tay, lộ ra hàm răng trắng khỏe, vỗ vai Tần Mạt nói: "Mạt Mạt, xin đi đi cùng chúng ta chứ, về phần người chị xinh đẹp của em, anh đề nghị đưa em trai em về trước."

Không Triết tiếp lời, Tần Mạt lại thêm vài câu miệng lưỡi nữa, cuối cùng cũng khuyên được Tần Văn Đình đưa Tần Văn Chí về nhà.

Bùi Hà dặn họ sau khi về nhà nói với Tần Bái Tường chuyện này, Tần Văn Đình vừa đáp ứng, đồng thời đưa điện thoại di động cho Tần Mạt.

Không bao lâu, Không Triết liền đưa các nàng đến gặp hai người bạn khác.

Hai người này một là ca sĩ phòng trà quán bar, còn một người đương nhiên là cảnh sát hình sự.

Vị ca sĩ này hát rock and roll, hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, trên trán có tóc mái dài thướt, dùng keo vuốt thành chóp đỉnh, phía sau buộc thành cái đuôi sam, tạo hình này giống như tiền vệ. Tên hắn là Minh Hàn Thư, một cái họ hiếm thấy, một cái tên cổ xưa lại truyền thống, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của hắn.

Cảnh sát hình sự là Xương Bình, tuổi gần ba mươi, để đầu con nhóm, mắt to mày rậm, thân hình cao lớn, trầm mặc ít lời, đáng về kiên cường, khiến người ta khó đoán vì sao hắn lại làm cảnh sát.

"Đi!" Dọc theo đường đi, Xương Bình chỉ n một chữ này.

Về mặt Minh Hàn Thư hưng phấn, phảng phất như sắp có kịch hay để xem. Hắn tò mò nhìn Tần Mạt, thỉnh thoảng lại đổi cách trêu ghẹo nàng.

Ví dụ như: "Em gái, gan còn lớn không, đi theo ca ca đánh trống không?"

Tần Mạt lễ phép từ chối hắn: "Cám ơn, đáng tiếc em không biết đánh trống."

"Không sao, anh sẽ dạy em! Dân nhạc của chúng ta đang cần một tay trống nữ!" Minh Hàn Thư có vẻ hơi đẹp trai, lông mi rất dài, vô cùng xinh đẹp.

"Thật tiếc, em phải đến trường, không có dư thời gian." Tần Mạt chân thành, hoàn toàn không nhìn ra cái gọi là e lệ ở nàng.

Minh Hàn Thư tiếp tục dây dưa, dày công đến mức có thể khiến phần lớn tiếp viên chào hàng ưu tú cũng cảm thấy xấu hổ. Lúc này Tần Mạt thể hiện ra phong độ vô song, khiêm tốn nhã nhặn lại không để lại dấu vết đẩy lùi các đợt tấn công của hắn, không hề có điểm mất bình tĩnh. Thật ra trong lòng Tần Mạt đã coi tất cả hành động của hắn là trò cười, Không Triết trêu chọc ở bên cạnh: "Mạt Mạt, người này bị động kinh, chỉ ăn nói hồ đồ thôi. Em cố gắng phát huy thiện lương, điều trị người điên này thật tốt nhé."

Bùi Hà đứng nhìn bên cạnh, trong lòng vô cùng lo lắng. Người mẹ là bà đứng đây, Minh Hàn Thư còn trêu Tần Mạt như thế, quả thực là vô cùng đáng đánh. Nhưng bà thấy Tần Mạt ứng đáp tự nhiên, nhất thời không tức giận nữa. Hơn nữa thái độ của Không Triết thoải mái, cũng khiến Bùi Hà bớt khảnh tr

"Cũng không có chuyện gì đâu, bằng giao tình của anh với đội trưởng thành Tây, không phải chỉ là một câu nói thôi sao?" Không Triết phát phát tay, "Ai, quả nhiên là xem quá nhiều phim xã hội đen rồi, không kinh người thế đâu, mọi người đừng mong chờ gì nhiều nhé!"

Q.3 - Chương 20: Nhìn thấu

Nhưng về sau, lời nói của Khổng Triết không hoàn toàn đúng. Với tầm nhìn hạn hẹp, không có cảnh tượng đậm máu như xã hội đen trong phim, nhưng cũng không đơn giản chỉ nói vài câu đã tốt đẹp. Trên bàn ăn có ba cánh vệ, một là người bị Khổng Triết gọi là lão đầu bò đội trưởng Đinh Hào, một là cánh vệ trẻ tuổi đã va chạm với Tần Mạt là Khương Tân, còn có một người trung niên đi với Khương Tân là Ngụy Kiến Hồng. Mâm cỗ là do Khổng Triết đặt, ở một nhà ăn không lớn không nhỏ, tám người một bàn, ngồi thành vòng tròn bên trong. Đinh Hào có bộ râu quai nón lớn, sắc mặt đen sẫm bóng loáng tỏa sáng. Hắn luôn cười, nhe ra một hàm răng màu bạc, thoạt nhìn vô cùng phóng khoáng, nhưng ai cho rằng hắn rất dễ nói chuyện, khẳng định là lỗ lớn. Khổng Triết vừa gặp đã ôm một cái, Đinh Hào cười ha ha, hai tay đập bang bang sau lưng Khổng Triết, nhìn lực tay này, tuyệt không chỉ thân mật vui đùa, mà là thật sự muốn đánh Khổng Triết, ra đòn phủ đầu tr Khổng Triết nhe răng giữ khuôn mặt tươi tắn, cũng cười ha ha nói: "Đinh ca, nửa tháng không gặp, nghề này nuôi anh ngày càng tốt rồi! Lực tay này, thần sắc này, xem xem xem xem, cao thủ khí phách á!" "Tiểu tử thôi, đừng có mà tìm Đinh ca gây rắc rối!" Đinh Hào dùng giọng vui đùa oán trách Khổng Triết, "Đối với tên không an phận này, không thể khách khí!" Lúc này Xương Bình trầm mặc bỗng tiến lên từng bước, kêu nhát một tiếng: "Đinh Hào." Thân hình hắn cao lớn đứng đó, tuy ít nói, nhưng lại mang theo uy thế dọa người. Đinh Hào vừa nhìn thấy hắn, khuôn mặt tươi cười cũng bắt tay hắn: "Thì ra là đội trưởng Xương! Ôi ô, giờ gặp ngài không phải dễ đâu, nghe nói gần đây ngài xin nghỉ dài hạn, thế nào? Đi đâu chơi à?" Lời nói của hắn rõ ràng là có gai, mơ hồ chạm vào nỗi đau của Xương Bình, Tần Mạt có chút lo lắng nhìn Xương Bình, lại chỉ thấy khuôn mặt nghiêm nghị không hề động, lại nghe hắn bình tĩnh đáp: "Qua tết, có thể đoàn viên với gia đình." "A, ha ha!" Đinh Hào cười giòn vài tiếng, cũng hiểu được. Hắn lại trò chuyện với Minh Hàn Thư vài câu, nhưng rất khách khí. Về phần Tần Mạt và Bùi Hà, tất nhiên hắn rất coi thường. Một bàn mấy người đàn ông, Đinh Hào coi như chủ nhà, nhiệt tình kêu gọi mọi người uống rượu, phảng phất như hắn mới là người mời khách. Có lẽ trong khái niệm của hắn, hắn là người đãi khách, về phần ai thanh toán, không phải chuyện Qua ba tuần rượu, Bùi Hà không nuốt được nữa, Tần Mạt tao nhả lác đưa, đương đương tự đắc. Minh Hàn Thư chọc cười, thỉnh thoảng lại trêu Tần Mạt; Khổng Triết cười không ngừng, ra vẻ anh em tốt với Đinh ca; Ngụy Kiến Hồng và Khương Tân như cảnh nền, nói chuyện cũng không được coi trọng, mà Xương Bình tiếp tục trầm mặc, nhưng sự tồn tại của hắn vẫn gây cho Đinh Hào không ít áp lực, về phần Tần Mạt thì thấy Đinh Hào len lén quan sát Xương Bình không dưới mười lần. "Mẹ nó!" Vẫn không chịu nói tới đề tài chính, Đinh Hào bỗng vỗ đùi, nổ một câu nói tục. Hắn uống một ngụm bia, phun nước miếng thô lỗ nói kháy: "Ông đây khó chịu nhất chính là đàn bà lè mề, là kỹ nữ lại còn ra vẻ lập đền thờ trình tiết! Ông thần của tôi ơi! Có chuyện gì mà không thể nói? Sao phải quanh co lòng vòng!" Những lời này của hắn, rõ ràng là chỉ gạ mắng chửi, hơn nữa mắng đến quá đáng. Sắc mặt Bùi Hà vốn đã tái nhợt nay tối sầm lại, khiến người ta mang theo cảm giác ảm đạm. Bà miễn cưỡng cười cười, đang định nói chuyện, Tần Mạt bỗng đứng lên, nhìn Đinh Hào lộ ra một nụ cười vô cùng phóng khoáng. "Đinh đại ca, em gái mọai gọi anh một tiếng đại ca, không biết có hay được không?" Nàng vươn người đứng lên, thân hình tuy thấp bé, tư thái lại nhanh nhẹn như ngọc trúc, hai mắt tỏa sáng. Những người khác trong bữa tiệc bỗng sinh ra cảm giác khó hiểu, phảng phất trước mắt họ như một nhà hàng thô tục đặt mình trong một yến hội danh tiếng. Động tác tự nhiên như gió thoảng của Tần Mạt lại không khiến người ta có cảm giác đột ngột. Đinh Hào cũng ngần ngại, lập tức vuốt râu mép, cười hắc hắc nói: "Em gái, em nói những lời này thật không tệ!" Hắn đáp mạnh lên bàn, ánh mắt chuyển qua mọi người, to giọng: "Cậu, cậu, cậu, mọi người nói đi, lúc nào tôi không phải là người tình nghĩa trước tiên? Có một cô bé đáng yêu như thế gọi tôi là đại ca, sao tôi có thể nhiều lời? Tôi có thể không đáp ứng à? Tôi có thể tự cao tự đại không?" Cái đáp này, rất mở to, cao giọng lên, hàm răng trắng bóng, cũng dọa không ít người. Thần sắc Tần Mạt vẫn tự nhiên như cũ, chỉ cười khanh khách nói: "Đinh đại ca nghĩa khí, Không ca đã nhiều lần nói với em! Đinh đại ca, chuyện lần này là tiểu muội sai trước, em đắc tội với hai vị đại ca này, vậy tự phạt một ly, nói lời xin lỗi với hai vị đại ca, cũng xin thể hiện tình cảm với Đinh đại ca, được không?" Nàng nói xong, nâng nâng một cốc bia lớn, hơi ngửa đầu, uống dứt khoát. Trong bữa tiệc vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi liên tục, Minh Hàn Thư ồ ào, Khổng Triết thầm lo lắng, Bùi Hà lại trắng bệch cả mặt, trong khoảng thời gian ngắn tinh thần hết hoảng, lại không kịp ngăn cản Tần Mạt. Đinh Hào vỗ bàn thật mạnh, lớn tiếng nói: "Sảng khoái! Tôi thích, ha ha!" Hắn quay người mở cửa sau ra, lại gọi hai chai rượu ngũ lương[87]. Cho đến khi rượu đặt trên bàn, hắn liền cầm hai chai, cười như không cười nhìn Tần Mạt nói: "Em gái à, Đinh đại ca cũng không làm em khó xử, rượu này anh uống một, thế được rồi chứ?" Câu nói phía sau còn chưa nói ra khỏi miệng, nhưng ý đã vô cùng rõ ràng. Khổng Triết biến sắc, đứng dậy muốn lấy bình rượu đó lại. Tần Mạt nâng tay, ngăn hắn lại, mắt tiếp tục nhìn chăm chăm Đinh Hào, nụ cười không đổi nói: "Đinh đại ca, bình rượu này em gái xin được uống cùng Đinh đại ca. Đa tạ Đinh đại ca khoan hồng độ lượng, cho em gái cái tình cảm này." Nàng nghiêng người lấy bình rượu, mở nắp ra rồi ra hiệu cho Đinh Hào. Đinh Hào cười đắc ý, cũng từ từ cầm bình rượu, vắn nắn. "Bịch! Bốp!" Tiếng ghê đờ mạnh vang lên, Bùi Hà hết hoảng đứng dậy, kêu to thể lương: "Đề một con bé con uống rượu, lương tâm ông vứt cho chó ăn đi!" Khi nói xong bà màu đến, nhanh chóng đoạt lại bình rượu trong tay Tần Mạt, muốn tự mình uống hết. Nụ cười trên mặt Đinh Hào đông lại, lộ ra cái răng màu bạc lấp lánh. Tất cả như lắng đọng, trong chớp nhoáng, về mặt mỗi người lại có điểm quái dị. Đinh Hào mở to miệng, như đang mĩa mai. Minh Hàn Thư từng mắt nhìn Đinh Hào, cánh tay Khổng Triết muốn kéo Tần Mạt về vẫn dừng giữa không trung, Ngụy Kiến Hồng giờ đưa gấp rau, về hăm mộ còn động trên mặt, Khương Tân vốn thấp đầu bỗng lên, trong miệng còn có một miếng thức ăn. Phá vỡ ma chú này là Xương Bình. Bàn tay Xương Bình to mà mạnh mẽ, trong tay có một vòng vết chai, xương tay thô to, móng tay cắn gọn gàng mà sạch sẽ. Hắn vững vàng lấy bình rượu trong tay Bùi Hà. Động tác của hắn trầm ổn mà chậm chạp, nhưng trên thực tế lại khiến người ta không kịp phản ứng. "Cô không thể uống." Giọng Xương Bình trầm lắng, nhập vào tai mọi người đang ngồi, "Cũng đừng uống." Nói dứt lời, hắn lại chộp bình rượu trong tay Đinh Hào. Đinh Hào vừa mới tỉnh táo lại, nhưng tay hắn thả lỏng, vẫn để Xương Bình lấy rượu đi. "Tôi uống." Xương Bình nói ngắn gọn, không nặng không nhẹ, phảng phất như mang sức mạnh làm không ai có thể phản kháng. Hắn nâng cái chai trong tay trái trước, ngửa đầu, uống một hơi, mùi rượu tán ra, khiến người ta choáng đầu. Cô hắn rung từng đợt, mắt lại không chớp một cái. Những người khác ngỡ ngàng nhìn hắn uống xong một bình rượu, lại nhìn hắn giờ bình rượu bên tay phải, nâng tay, uống cạn. Miệng bình đổ thẳng vào cổ, không có một giọt chảy ra ngoài. Xương Bình uống xong, sau đó đặt hai chai lên bàn, nhìn Đinh Hào nói: "Có thể không?" Lòng này hắn dày dạn, râu ông, nét mặt rõ ràng, đầu hơi ngẩng, hoàn toàn khác với vẻ thiếu niên ngây ngô, lại là một sức mạnh làm rung động lòng người khác. Đinh Hào cười khan một tiếng, đang muốn nói chuyện, chuông điện thoại di động bỗng vang lên. Hắn cười hắc hắc, lấy điện thoại di động ra, xem xong, về mặt bỗng trở nên nghiêm túc. Khi nghe điện thoại Đinh Hào đi ra ngoài cửa, trong phòng là một mảnh yên lặng. Tần Mạt từ từ ngồi xuống, sắc mặt nghiêm nghị; Khổng Triết gãi mu bàn tay, cau mày; về mặt Bùi Hà có điểm mờ mịt; Minh Hàn Thư cười toe toét miệng, cũng không biết cười cái gì. Chỉ có Xương Bình không động đậy, lại ngồi xuống. Mấy phút đồng hồ sau, Đinh Hào mở cửa quay lại, khua tay nói: "Hôm nay em gái Tần vô cùng có thành ý, Kiến Hồng, Khương Tân, mấy món đồ bọn họ làm mất kia là các anh đã nhặt được? Lập tức đưa trả lại giúp các nàng!" Ngụy Kiến Hồng và Khương Tân ngẩn người, sau đó không nói nữa. Đinh Hào vội rời đi, chuyện này xem như giải quyết nửa vời như vậy. Tần Mạt cầm lấy đơn thanh toán của Khổng Triết, một bữa cơm tiêu hết hơn năm trăm đồng. Nàng lại cảm ơn Khổng Triết và Xương Bình, sau đó mấy người cùng đi lên xe. Đưa Tần Mạt và Bùi Hà về tiểu khu Nguyệt Quang chỉ có Khổng Triết, hắn trầm mặc suốt dọc đường, cho đến khi về đến cửa tiểu khu, bỗng hứ một tiếng nói: "Đinh Hào

đúng là cái đồ đầu bò! Hôm nay coi như đã nhìn thấu hần ta!" Tần Mạt cười cười, cũng không an ủi hần, chỉ thản nhiên nói: "Khổng ca, sớm về ngủ đi, cảm ơn không cần nhiều lời, em sẽ nhớ kỹ trong lòng" Khổng Triết vỗ vỗ vai Tần Mạt, cũng không nhiều lời, nghe rằng rồi xoay người rời đi. Lúc này Bùi Hà mới thở dài thành tiếng. "Mạt Mạt, hôm nay đúng là ác mộng..." Trên người Tần Mạt bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại, nàng mở ra xem, hiển thị thông báo là người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 21: Mạnh mối

Thật ra bây giờ, tâm tình Tần Mạt vô cùng tồi tệ, khi Khổng Triết đi rồi, sắc mặt nàng liền tối sầm, khi nhận điện thoại của Tần Bái Tường, nàng chỉ nói ba chữ: "Đã trở về." Bùi Hà vẫn hốt hoảng, mấy đồ đồ dù muốn lấy về, nhưng tâm tư bà hiển nhiên đã không còn đặt trên những thứ đồ này nữa, một bữa cơm này đã hết năm trăm đồng, mà một chiếc xe cùng hơn trăm bộ quần áo, tổng cộng lại cũng chỉ tới hai – ba ngàn. Nhưng quan trọng không phải là giá trị của mấy món đồ đồ nữa, mà là hôm nay, hai người đã bị lãng nhục. Có lẽ nói hai chữ lãng nhục này cũng hơi quá, bản thân bán hàng vỉa hè đã là trái pháp luật, năm trăm đồng cũng tương đương tiền nộp phạt. Tuy tiền phạt này có vượt qua mức thừa nhận của một người bán hàng rong, nhưng cách phạt này cũng khiến ngực bức tức, Tần Mạt thầm nhớ kỹ chuyện này, nếu như có cơ hội, nàng sẽ để tên Đinh Hào giả qua lại mà lưu manh này cảm nhận mùi vị bị người ta ức hiếp một phen. Tần Bái Tường và Tần Văn Đình cùng xuống giúp dọn hàng hóa, về mặt ông âm trầm, đến cửa nhà, ông liền châm thuốc, buồn bực ngồi trên ghế sofa phun ra làn khói mờ. Tần Văn Đình há mồm mấy lần, muốn hỏi chuyện thế nào lại không thể nói ra. Tần Văn Chí im lặng rót trà đặt lên bàn, sau đó không để người nhà giục nữa, tự giác ngồi vào bàn tự học. Tần Mạt đi vào trong phòng ngủ, bây giờ nàng cũng không có tâm tình để an ủi ai. Nàng chỉ muốn tắm rửa đi ngủ, hi vọng ngày mai khi tỉnh dậy, tất cả vẫn tốt đẹp. Tần Bái Tường vừa hút xong thuốc, mắt nhìn tàn thuốc đang tắt, mang theo vài sợi tơ máu. Sau khi tắm xong nước ấm, Tần Mạt đi ra từ phòng tắm, cũng chỉ thấy cảnh tượng như vậy. Bùi Hà đứng cạnh Tần Bái Tường, gương mặt hiện ra vẻ đau tranh, nghi ngờ, nhớ lại, sợ hãi... đủ loại thần sắc phức tạp. Về mặt bà như suy tư, mà không dấu được biến hóa không ngừng. Tần Mạt cau mày, cuối cùng vẫn im lặng ngồi lại bàn học. "Mạt Mạt..." Tần Văn Đình khẽ gọi, dừng bước ở cửa phòng ngủ, do dự có vào hay không. Tần Mạt viết nhật ký, chỉ viết một câu: "Thỏ nhỏ săn sói, từ từ thực hiện, nhin! Nhin! Nhin!" Mười mấy chữ viết phóng túng, nét bút đậm nhạt Tần Mạt thở dài một hơi, ý cười lạnh trên môi. Khi nàng đối mặt với Đinh Hào có thể có phong độ nhẹ nhàng, lại không ai biết, nàng cười càng rạng rỡ, trên thực tế lại cố nén đau thương. Phong thái này là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, nghe tiếng chó sủa chỉ lên trên trời, gặp mèo cào còn coi là chuyện cười. Tác phong của Tần Mạt thật ra còn chưa luyện thành, chuyện này dù đã nguội lạnh đi, nhưng khi nàng nhớ lại vẫn thấy xúc động. Nàng phải tiếp tục nhẫn nhịn, cho đến khi Khổng Triết giải quyết xong chuyện này. Người Trung Quốc có thể đàm phán trên bàn ăn, ai mở miệng trước bày ra lợi thế, người đó sẽ thua. Huống chi Tần Mạt không có lợi thế gì, nàng vừa mới năng chén, quả thật đã cho người ta cơ hội "Làm thật ta đi". Tần Mạt đã không phải là Tần Mạch Tần đại công tử, sẽ không có ai cảm thấy nàng chịu uống rượu đền tội là mất mặt mũi, cũng không có ai tin một phản phong thái của nàng. Tần Mạt tình nguyện từ một cánh chim ưng đen biến thành một con thỏ nhỏ thiện lương gặm cỏ, nàng hi vọng sẽ kiếm được một sân cỏ không ngừng sinh sôi trong thế giới của nàng là tốt rồi, nhưng mà nàng quên mất, trên thảo nguyên, thứ mãi mãi không thiếu chính là sói đói. Con thỏ là con thỏ, cho đến lúc này, Tần Mạt vẫn tình nguyện làm con thỏ, nhưng ai đã quy định, con thỏ không thể mọc ra hai cánh? "Chị," Tần Mạt cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn Tần Văn Đình cười tươi sáng, "Chị đừng quá lo lắng, tìm được đồ về là tốt 'Chị cảm thấy...'" Tần Văn Đình mới nói ba chữ, trong phòng khách bỗng truyền ra tiếng đồ rơi mạnh, tiếng ly thủy tinh vỡ vụn vang lên! Tần Mạt đẩy ghế ra chạy nhanh vào phòng khách, Tần Văn Đình ngăn ngại, cũng nhanh chóng xoay người. "Bà không tin tôi!" Tiếng gầm lên giận dữ tất nhiên là của Tần Bái Tường, ông đẩy ngã bàn trà cũng không hết giận, nhắc chân đá mấy cái vào ghế sofa, sau đó thờ hờn hờn liếc Bùi Hà. Sắc mặt trắng bệch Bùi Hà cơ hồ không giống người sống, thần sắc bà hốt hoảng, chỉ lắp bắp nói: "Tôi tin ông, sao tôi lại không tin ông?" "Ha ha! Nói thật hay! Bà tin tôi? Bà tin tôi!" Tần ba bình thường nói năng điềm tĩnh, mặt mày nghiêm túc thình thoảng lại cười, ông là một người cha mẫu mực, cũng là một người chồng tốt, ông rất ít khi nóng tính như thế, hoặc nói là, trong ký ức của Tần Văn Đình đến nay, chưa từng thấy ông tức giận như thế. Tần Văn Đình có chút mờ mịt quay đầu nhìn Tần Mạt liếc mắt một cái, thấy nàng đang lảng lảng đứng cạnh mình, trong lòng bỗng hoi bình tĩnh lại. Bùi Hà cần bản không chú ý đến Tần Mạt đứng bên cạnh, chỉ run môi nói: "Tôi tin ông, tôi không tin ông ở đâu? Nhưng ông không thấy, con bé Mạt Mạt hôm nay, nó hôm nay... Cái loại đáng về này, tôi... Tôi liền nghĩ đến, tôi..." Hai tay bà che mặt, bỗng khóc lên. "Tôi sợ, anh Tường, tôi sợ, ông nói đây có phải di truyền không, nó chính là giống..." Tần Bái Tường bỗng xông lên phía trước che miệng bà, ôm bà nói: "Không có! Bà nghĩ lung tung cái gì? Đang yên lành, bà không mê sảng, không có..." Ông nói năng có chút lộn xộn, bỗng buông Bùi Hà ra, lại đưa bà đi nghỉ, sau đó mắt bình tĩnh đuổi Tần Văn Chí ra. Bàng một tiếng, cửa bị đóng lại. Tần Văn Chí ủ rũ đi đến bên cạnh hai chị, thấp giọng hỏi: "Ba mẹ cãi nhau, vì sao?" Trong phòng ngủ mơ hồ truyền ra tiếng tranh cãi, không ai nói cho Tần Văn Chí, Tần Mạt tập trung lực chú ý, dứt quãng nghe thấy Bùi Hà nói: "Tôi nhìn mười sáu năm, ông... Không đề... chuyện năm đó... Được, tôi không thể bởi vì không thể không lo lắng... Mạt Mạt... từng bị điên... Hôm nay..." "Thật xin lỗi..." Giọng Tần Bái Tường rất trầm rất trầm, "Tôi không thể... Không được... Tôi đã đáp ứng..." Tần Văn Đình lo lắng nhìn Tần Mạt, thoáng kéo tay nàng, nắm thật chặt. Tần Mạt cười đáp lại nàng, cũng chỉ nghe nàng nói: "Mạt Mạt, có chị ở đây, em không phải sợ gì cả." Tần Mạt gật gật đầu, thấy Tần Văn Đình lại khôi phục đáng về chị cả ở lúc này, trong lòng có chút vui mừng. Về phần thân thể kia hình như sắp nổi trên mặt nước, ngược lại cũng không ảnh hưởng đến tâm tình Tần Mạt. Dù sao nàng cũng không phải là Tần Mạt này, thân thể ra sao nàng cũng không để ý, nàng chỉ lo chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến gia đình này. "Chị hai," Tần Văn Chí cần thận thấp giọng nói: "Ba khi ở nhà thờ họ, cũng từng tức giận như thế một lần."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 22: Chim non

Thời gian vội vã lướt qua, rất nhanh đã đến rằm tháng giêng, Tần Văn Đình khai trương vào ngày mười hai, Tần Văn Đình đã lên xe lửa ra bắc vào ngày mười ba. Nhà Tần gia lại vắng vẻ, Tần Mạt lớp mười, cho nên được nghỉ đến sau tết nguyên tiêu. Nhưng Bùi Hà và Tần Bái Tường đã sớm không có hứng thú với dịp lễ, từ buổi tối tranh cãi đó về sau, hai vợ chồng liền rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Bọn họ không giải thích nguyên nhân tranh cãi với người nhà, cũng không nói gì đến thân thể của Tần Mạt. Bùi Hà vẫn lo việc nhà, quan tâm cuộc sống của chồng con, chỉ khi đối mặt với Tần Mạt mới có sắc mặt không tốt! Tần Bái Tường không để cho người nhà bàn bạc, đã tự tiện quyết định: “Không bán hàng via hè nữa! Cẩm nhà đi vay ngân hàng, mở cửa hàng quần áo!” Thế là hai vợ chồng phân công từng người, lo việc mở tiệm. Ví dụ như tuyển đầu mối, thuê cửa hàng, thuê người làm, sửa sang mặt tiền, nhập hàng, treo biển vãn vãn, mở tiệm bận rộn, mãi cho đến khi Tần Mạt khai giảng, Tần ba Tần mẹ còn chưa thuê xong cửa hàng. Ở Thiệu Thành, một căn nhà một phòng khách hai phòng ngủ ở tiểu khu Nguyệt Quang thật sự không có gì đáng tiền, hơn nữa Tần ba Tần mẹ lại không quen người ở ngân hàng, tối đa chỉ được đến năm vạn nhân dân tệ. Bản thân bọn họ cũng không có tiền vốn, ngoài đồ dùng trong nhà cộng thêm tiền tổng cộng có thể xoay được bảy vạn đồng tiền mở cửa hàng. Láy số nhỏ bé như thế đại diện cho tất cả hi vọng của Tần gia làm một khởi đầu mới. Thế chấp nhà đi vay lấy tiền mở cửa hàng, với cả Tần gia mà nói tuyệt đối là một sự kiện to lớn, Tần ba rất có khí thế huyết chiến, nếu như ông hài hước hoặc có khả năng văn nghệ, có khi ông còn hô lớn một câu: “Không thành công thì cũng thành nhân.” Đương nhiên, Tần ba là một người rất bình thường, có chút trầm mặc, còn có chút tính khí truyền thống của đàn ông Trung Quốc, ông quyết định nhìn như vợ vàng qua loa, nhưng ở một mảnh sống gọn nháp nhô này, người quyết định cũng chỉ có ông mới dám đương nổi. Ông sẽ không hô lớn gì cả, chỉ ra quyết định, người một nhà cũng chỉ dùng tâm tình phức tạp mong đợi ông thành công. Tần Văn Chí không giúp được gì, Tần Văn Đình ở thủ đô xa xôi ngoài nỗ lực học tập và kiếm tiền, cũng không giúp được gì với việc mở cửa hàng. Tần Mạt muốn nghĩ cách giúp, nhưng nằng là học sinh trung học, thời gian vô cùng ít. Đến bây giờ Tần Mạt đã kiếm được gần một ngàn rưỡi đồng tiền nhuận bút, khác hẳn với số tiền kiếm được ở quán trà, số tiền này nằng không nói với người nhà. Ý nằng là muốn về sau mới lấy ra, cho người nhà một sự ngạc nhiên, nhưng từ khi Tần Văn Đình đưa máy tính về nhà. Tần Mạt đã thay đổi chủ ý. Nằng muốn mua cho mình một cái laptop, nằng cũng vô cùng hứng thú với máy tính, về phương diện khác nằng cũng muốn thông qua mạng để tìm hiểu tin tức khắp nơi. Baggio Tần ba Tần mẹ chuẩn bị khai trương tiệm quần áo, nhưng bọn họ lại mở một ở phương diện kiểu dáng và nhãn hiệu. Tần ba đã có mối nhập hàng, nhưng ông không biết đến cuối cùng là nên chọn nhãn hiệu nhỏ hay là không chính hãng, hơn nữa quần áo của họ phần lớn dành cho người có tuổi, làm được nhiều, thẩm mỹ quan cũng nghiêng về truyền thống hơn. Tần Mạt không có thời gian đi quan sát người khác mở cửa tiệm thế nào, tự nhiên là chú ý ở trên mạng. Tháng khai giảng thứ nhất, Tần Mạt gửi đi gần năm chục bài viết. Nằng không chỉ tả về văn hóa tạp luận, nằng còn nhằm vào các chuyên mục văn xuôi, thậm chí là truyện ngắn. Tuy nằng vẫn cho là mình sẽ không viết tiểu thuyết, nhưng tiểu thuyết ngôn tình có tiền nhuận bút không phải thấp, hơn nữa số lượng từ nhiều, nếu như một ngàn chữ được một trăm rưỡi, Tần Mạt viết ít nhất được hai vạn chữ thì có thể kiếm được ba ngàn rồi. Đương nhiên, đây là suy đoán lạc quan. Tạp văn văn xuôi, Tần Mạt viết không ít, chỉ riêng tiểu thuyết là chưa viết, nằng hoàn toàn không gửi bản thảo, cũng không biết mình mà lấy chuyện nữ tử cổ đại thiết kế ra một chuyện xưa thê thê mỹ mỹ có thể được độc giả tạp chí tiếp nhận không. Mọi người đương nhiên rất thích hài kịch, nhưng Tần Mạt không muốn chỉ vì tiền bạc thuần túy mà hòa theo phong trào. Nằng thấy chuyện của nữ tử cổ đại phần lớn là bi thương, ở năm thời Gia Hựu, trước giờ cũng chưa từng gặp nữ tử nào hạnh phúc viên mãn cả—chuyện tài tử giai nhân hơn phần nửa là của thư sinh nghèo kiệt xác tự sinh ảo tưởng, trên thực tế, dù có là thiên kim của Tướng ừ phối hợp với kim khoa Trạng Nguyên, hạnh phúc này, cũng cực ít. Tể tướng có thể mất chức, Trạng Nguyên có thể nạp thiếp, nữ nhân một khi đã bị phụ thuộc, cũng chỉ có thể vùi vẩy ở hậu viện. Phá sao nổi cái xiềng xích thời đại kia, các nằng đi đâu để tìm viên mãn? Con gái hiện đại thật là hạnh phúc, ít nhất ở chế độ này, các nằng có cơ sở để hạnh phúc. Tần Mạt viết về một cô nương quý tộc bậc trung được gả và Quân vương phủ làm thiếp của thế tử, thiếu nữ tuổi mười sáu dần tàn lụi dần trong những trận đấu tình cảm vô cùng vô tận. Kết cục là nằng từ từ già đi, biến thành Quân Vương phi khôn khéo khoan thai, sau đó sinh ra nữ nhi, khi nữ nhi xuất giá màu đỏ đầy trời, cặp mắt mơ hồ, nhớ lại lúc trước. Năm đó, nằng có một thanh mai trúc mã. Thiếu niên kia chính là con trai của Tây Tịch tiên sinh, y đương nhiên không thể tùy ý đi vào trong viện, nhưng y sẽ lên trèo tường vào, lặng lẽ đẩy dây đu cho thiếu nữ dưới gốc anh đào. Y còn có thể dạy thiếu nữ viết chữ, sau đó giải thích với nằng, đưa cho nằng đá xanh nghiền mực, dối nằng rằng đó là đồ gia truyền nhà hắn. Thật ra, cái nghiền mực thô ráp lại ngầy ngốc kia, chỉ là do hắn khắc ra mà thôi. Bọn họ không có tương lai, thiếu niên chưa từng thổ lộ, thiếu nữ cũng chưa từng do dự khi gả cho Quân Vương phủ. Khi đó nằng còn không hiểu vì sao mình lại không quên được nghiền mực khô ráp đó, khi đó nằng chỉ biết nghe theo lời sắp đặt của phụ nằng sẽ gả đến nhà người đã được chỉ định trước. Về phần người đó là ai, hay nằng mơ tưởng người đó là ai, nằng chưa từng nghĩ đến, cũng không nghĩ, không muốn nghĩ. Khi gửi bài viết này đi, Tần Mạt phiền muộn trong chốc lát. Bởi vì nằng chợt phát hiện, trong câu chuyện nằng tí mỉ tạo ra này, nằng lại không biết người nam chủ xuất hiện trong hồi ức đến cuối cùng là có suy nghĩ gì. Một thiếu niên chỉ sống trong hồi ức của Quân Vương phi, hẳn vui, hẳn giận, hẳn ngây ngốc, hẳn hóm, hẳn khoái lạc, hẳn gan dạ, cũng là từ hồi ức của Vương phi. Về phần bản thân hẳn hữu tình hay vô tình, không phải là thiếu nữ dưới gốc cây hoa đào nằm đó nhớ mãi không quên, thì sao có người biết? Tần Mạt cũng không biết. Ngày đó gió xuân quạt vào mặt, trong sân trường vài cành hoa đào nở rộ màu phấn hồng tươi đẹp, Tần Mạt đi qua tán cây, Trần Yên San bên cạnh bỗng nói một câu: “Mạt Mạt, mình phát hiện học kỳ này cậu thật buồn chán á, vừa đến cũng không tâm sự gì với bọn mình, bây giờ lại càng im lặng hơn! Cũng không biết cả ngày cậu im lặng trong đầu nghĩ những gì, đừng có mà đọc sách rồi biến mình thành con một sách đấy!” Tần Mạt thuận tay bẻ một nhánh đào, nhẹ nhàng gài vào hai bên tóc mai Trần Yên San, lại cười nói: “Nhân diện đào hoa, hoa khai kham chiết.” Má Trần Yên San ửng hồng, càng ánh sắc hoa. “Thật sự người không tốt nhất chính là Mạt Mạt! Hừ!” Nằng kẻ Lữ Lâm, nhảy khoanh khoái bước chân đến phòng ngủ... Tần Mạt theo sát phía sau, không nghĩ đến cửa hàng vẫn chưa khai trương, thì lại nghĩ đến Vương Tử Dục. Nhưng giờ phút này xuất hiện trước mắt nằng không phải Vương Tử Dục, mà là Phương Triệt. Máy cây hoa đào trải đến tận chân núi Phu tử, giữa trưa, Tần Mạt cùng Trần Yên San và Lữ Lâm đi ra từ nhà ăn, đi về phía bên này, tản bộ về phòng. Trần Yên San và Lữ Lâm đi rất nhanh, không để ý đến ở sườn dốc phía xa đang có người ngồi xồm xuồng, mò mò gì đó trong bụi cỏ. Gần đây nghe nói các trường cấp II, III ở Thiệu Thành bị kiểm tra, ban lãnh đạo Thị Tam với vàng xây phòng đọc sách điện tử, cũng bắt đầu yêu cầu học sinh mặc đồng phục, không cho phép học sinh tiếp tục coi thường quy định này nữa. Đồng phục xuân thu của Thị Tam màu trắng xanh xen kiểu dáng thể thao, quần dài, khóa kéo trắng, tạo hình cũng không đặc sắc lắm nhưng đáng khen ở chỗ mộc mạc và hợp truyền thống. Tần Mạt nhìn vào quần áo ráp khuôn ở trước mặt, chỉ bằng một bóng lưng cũng nhận ra Phương Triệt. Ngừng chân lại, Tần Mạt do dự một lát, thấy Phương Triệt còn không có ý muốn đứng dậy, bỗng muốn đến chỗ hắn. Tần Mạt nhẹ bước, cẩn thận giẫm lên mấy cây cỏ, đi lại gần Phương Triệt. Nằng nhìn chăm chăm mái tóc ngắn của Phương Triệt, quyết định chỉ cần hắn có một động tác, nằng lập tức dừng bước mỉm cười, làm bộ như vừa mới phát hiện ra đối phương. Phương Triệt lại cúi thấp đầu, Tần Mạt bước thêm một bước. “Nhóc con...” Phương Triệt nói rất nhỏ, Tần Mạt bỗng dừng bước, nhảy đến sau lưng hắn, xoay người hét to vào lỗ tai hắn: “Này——” “Làm cái gì!” Phương Triệt phản ứng trong nháy mắt là vừa sợ vừa giận, hắn bị tiếng dọa này của Tần Mạt làm bỏ nhào về phía trước, hai tay hắn duỗi ra, bàn tay chống lên mặt đất, thiếu tí nữa thì ngã. Tần Mạt nhẹ nhàng vui cười, chụp vai hắn nói: “Làm gì mà nhập thần thế? Tự nhiên bị tôi dọa?” Nằng cúi đầu nhìn lại, trước là thấy Phương Triệt đổ bưng mang tai, thấy hắn nhanh chóng chống tay ngồi dậy, lại nhìn con vật nhỏ ở phía trước. Đó là một tổ chim nhỏ, có bốn con chim non còn chưa mở mắt. Bốn con chim non này lông thưa thớt, mang theo màu nâu nhạt, mỗi con không lớn bằng nửa nắm tay Tần Mạt, vừa bé vừa yếu, xấu đến ngây ngốc.

"Đây là chim gì?" Tần Mạt cũng ngồi xổm xuống, tò mò nhìn chim con, có chút thương tiếc nói: "Anh trộm tổ chim? Tổ chim gì, chim bé như thế, xa rồi bố mẹ, chúng nó sống thế nào được?" Phương Triệt nghiêng đầu liếc Tần Mạt một cái, ánh mắt phức tạp khó hiểu, hần bấu môi trước, tiếp theo lại xem nhìn tổ chim non, thần nhiên nói: "Em bảo anh đã trộm tổ chim, có phải em dùng đầu gối mà nghĩ không vậy, nếu thực thế thì anh sẽ thương tiếc con vật nhỏ này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 23: Bay nhanh

"Chẳng lẽ không nơi nương tựa, không thể nào. Phương Triệt, trả chúng nó về, được không?" Dưới gốc hoa đào, ánh mặt trời đầu mùa xuân giao thoa tươi đẹp, Tần Mạt hơi nghiêng mặt, ánh lên da thịt trắng nõn như nước của nàng, một vẻ dịu dàng. Phương Triệt hạ mắt xuống, bình bình đạm đạm phun ra hai chữ: "Đã chết." Không thể không nói, lời Phương đồng học có đủ ý nghĩa, Tần Mạt nghe qua thì hoảng hốt trong nháy mắt, phảng phất như rơi vào con giông tố trước kia, Phương Triệt một thân là máu ngã vào xuống đường. Cau mày trong chốc lát, Tần Mạt cuối cùng dựa vào giọng điệu của Phương Triệt từ trước đến nay mà suy đoán, cuối cùng ghép thành câu hoàn chỉnh: "Ý anh là, chim non này... A. Chim ba ba và chim ma ma đã mất?" Lời nói vừa ra khỏi miệng, Tần Mạt có chút suy nghĩ. "Chim ba ba"? "Chim ma ma"? Đây là danh từ gì? Lời nói của Phương Triệt thân kỳ như thế, khiến cả Tần Mạt cũng chịu ảnh hưởng của hắn, chỉ số thông minh như trở lại giống con nít nhỏ... Quả nhiên lợi hại vô cùng. "Phải." Khi nói lời này, Phương Triệt mở mắt thoáng nhìn Tần Mạt, lại quay đầu nhìn chăm chăm tổ chim non. Tần Mạt cẩn thận dè dặt vươn ngón tay, muốn chạm da thịt non mềm của chúng, rồi lại nhìn thấy chúng còn chưa mở mắt, ngừng tay ở nửa đường. Nàng có chút chán nản hỏi: "Sao lại chết?" Nửa câu hỏi, bỏ bớt chủ ngữ, khiến người nghe thấy quái dị. Phương Triệt trầm mặc trong chốc lát, vẫn đáp: "Bị chó ăn." Tần Mạt nhìn mặt Phương Triệt, rất nghiêm túc nhìn hắn, Phương Triệt cũng rất nghiêm túc nhìn lại Tần Mạt. Một giây, hai giây, ba giây. Tần Mạt gật gật đầu, xác định Phương Triệt không phải nói đùa, cũng không phải đang mắng, chửi ai, mà là thật sự trần thuật lại một sự thật. "Chó nào?" "Chó đi lạc, không biết từ đâu xông vào trường học, bị anh đuổi đi rồi." Khóe miệng Phương Triệt cong lên, chỉ ra trọng điểm, "Cũng giống con chó trước kia em cứu." Tần Mạt không thể xác định đây có phải chỉ trích không, vì nếu là chỉ trích, thì khái niệm dây dưa kia của Phương Triệt cũng quá mạnh mẽ. Nhưng bằng suy nghĩ của Phương Triệt, lại hình như không có khả năng. "Tôi nuôi." Cẩn rắng một cái, Tần Mạt ra một quyết định mà mình cũng không nắm chắc. Phương Triệt quả nhiên rất xem thường nhìn nàng: "Em nuôi?" Lời ngầm chính là: "Em có thể nuôi sống được sao?" Gương mặt Tần Mạt như đanh lại, rõ ràng hiểu được ý trong câu nói của Phương Triệt, rồi lại nghe hắn nói: "Em chắc chắn là bảo vệ chúng, chứ không phải muốn mưu sát Sao lại không bị phân? Tần Mạt đã muốn cho Phương Triệt một vẻ mặt hùng hực lửa giận thế nào, nhưng bộ mặt của nàng đã đông cứng trước suy nghĩ, không có hiệu quả khoa trương như đang nghĩ. Tên nhóc này quả nhiên trưởng thành hơn nhiều, trước đó không lâu hắn còn kể chuyện hư hư thực thực với Tần Mạt, khi bị từ chối còn có chút điên cuồng, nhưng bây giờ hắn đã hoàn toàn bỏ đi vẻ mặt của một thiếu niên si tình, lại quay về lúc trước. Trong đầu Tần Mạt không tự giác lướt qua Giang Thành từ, lại nghĩ đến hắn nói muốn hỏi thăm lan can, khẳng định vô cùng tinh mịch, lại nghĩ đến hắn nói năm sau phải uống Trúc Diệp Thanh, cuối cùng nghĩ đến đôi găng tay ấm áp của hắn, với bình thân hiện tại. "Quá khứ?" Tần Mạt chuyển ý nghĩ trong lòng, mơ hồ phiền muộn, càng thoải mái hơn, "Thiếu niên khinh cuồng, hắn có thể làm như không có việc gì, thật tốt." Trong lòng nàng phảng phất có tảng đá lớn rơi xuống, chấn động mạnh mẽ, sau đó im lặng như tờ. So với cái tên thiếu niên cầm vỏ rượu nói ngày này hàng năm, nàng càng muốn đối mặt với Phương Triệt miệng lưỡi độc ác không lưu tình này hơn. Tựa hồ, Phương Triệt chính là thế, hắn phải là dốc núi tuyết, sao có thể cúi đầu rơi mất một thân bằng tuyết, hứa hẹn với một người không thể đáp lại? Không tự giác, Tần Mạt thấy ánh mắt của Phương Triệt khẽ biến hóa, nàng như thấy một đứa trẻ từng bước trưởng thành, nàng vui mừng, hơn nữa bắt đầu suy tính tương lai Không biết—cảm giác ấm áp nhìn thấy đứa trẻ chơi đùa, lại ấm áp mong đợi hắn trưởng thành, có phải giống như cảm giác người già đang ngồi xích đu, phẩy quạt, hít mát dưới ánh nắng? Tần Mạt khẽ run, cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Chẳng lẽ anh sẽ nuôi chim?" Nàng vội vàng bốp chét những suy nghĩ nguy hiểm của mình vừa rồi, nàng tuyệt đối sẽ không sớm nghĩ về cuộc sống sau này. Tuổi thanh xuân đẹp đẽ, ánh mặt trời rực rỡ, Tần Mạt vẫn còn... tuổi trẻ! Phương Triệt như có suy nghĩ chăm chú nhìn Tần Mạt, bỗng khẽ giễu cợt nói: "Chẳng lẽ em không biết trên thế giới này còn có một loại người sao?" "Người gì?" Lời tò mò lại bật ra, Tần Mạt hạ mắt xuống lần nữa, vì sự ngu ngốc của mình mà bị ai. Phương Triệt quả nhiên cười nhạo nàng: "Người chuyên nghiệp, có biết không?" Dùng một loại động tác như vuốt con vật nhỏ, hần nâng tay vỗ nhẹ lên đầu Tần Mạt, trước khi nâng phản kích lại thu tay về, lạnh lạnh mà nói: "Chim non yếu ớt như thế, nếu không hiểu nuôi chim, ai biết chúng sẽ bị hành hạ thế nào?" Tần Mạt lắc đầu, trong lòng mặc niệm "giữ phong độ", sau đó tặng cho Phương Triệt một nụ cười rực rỡ: "Nói không sai, ý nghĩ rõ ràng, không ngừng cố gắng." Phương Triệt dùng hai tay nâng tổ chim lên, thuận thế đứng dậy, nhìn xuống từ trên cao thấy Tần Mạt còn chưa đứng dậy, không chút hoang mang hiểu ngụ ý "không ngừng cố gắng" của nàng "Cũng là chuyện như thế, cá lớn nuốt cá bé, vận chính là quy luật sinh tồn. Chim mẹ bị chó ăn, chim non mất đi người bảo vệ, vận mệnh đến cũng có thể biến thành đất cát, nhưng cũng có lúc vận mệnh đến, lại gặp phải người đồng cảm như anh và em, lại có thời gian rảnh rỗi." Động tác đứng dậy của Tần Mạt vì lời này của Phương Triệt mà hoãn lại. "Trên đời này có rất nhiều chuyện thâm, một con chó, vài con chim, nhưng vì đúng phải, nên mới mở ra một chút lòng tốt. Nếu có thừa sức, sao không đi cứu giúp nghèo khổ?" Phương Triệt cười lạnh một tiếng, nhìn Tần Mạt đã đứng dậy đối mặt mình: "Hoặc sinh tồn, hoặc đào thải. Cho em con cá không bằng dạy em bắt cá, Tần Mạt. Anh không hề cảm thấy em tốt bụng." Tần Mạt thấp hơn Phương Triệt một cái đầu, đứng lên vẫn chỉ có thể ngưỡng mộ hắn, động tác và lời vừa rồi của Phương Triệt, khiến Tần Mạt bỗng cười khó hiểu. "Anh chỉ cảm thấy em ngoan." Phương Triệt thấp giọng, "Nếu như em rảnh rỗi, có thể ôn tập hoặc làm bài nhiều hơn, không phải đi lang thang, thì tháng mà em có thể lọt top bốn mươi, anh sẽ tặng em một món quà." Sau đó, dưới ánh nắng tươi sáng này, gió xuân ấm áp dễ chịu, Phương đồng học dùng lời nói bề trên giáo huấn Tần Mạt xong, mang theo một thân thiên lôi vô hình, để lại cho Tần Mạt một bóng lưng, nhanh rời đi. Tần Mạt bỗng vô cùng tò mò, không gặp thẳng nhóc này trong vòng hơn một tháng, đến cuối cùng đã trải qua chuyện gì, lại hiểu qu chuyện gì? Có vẻ như công lực của hắn tiến rất nhanh, mơ hồ trong đó còn có hơi thở mơ mơ hồ hồ của cao nhân. Trước kia là Tần Mạt dùng đại pháp giáo dục để áp chế hắn, từ khi nào hắn đã học cách phản áp chế rồi? Tần Mạt nâng tay, che miệng, cái mũi nhỏ hắt xì một cái. Cuối tháng ba, kỳ thi tháng đến. Tần Mạt cũng như nhiều bạn học, có cảm giác chết lặng. Bây giờ họ đã không cần so đo cái gì là thi trước thi sau, chủ yếu lần này là kiểm tra trước rồi lại kiểm tra thêm, liên tục... Lỗ Tùng đồng học từng bị phần ngựa mặt lên trời thờ dài thế này: "Cần giải thích sao? Thực sự cần giải thích sao? Vẫn cần giải thích sao? Thần thánh ơi! Xin ban cho con một ngụm không khí đi!" Cuộc sống trung học, không cần giải thích. Sau kỳ thi tháng không được nghỉ, Tần Mạt lại theo mọi người học bổ túc, vừa chờ phiếu điểm, Tần ba Tần mẹ thích xem những thứ này, bình thường chỉ cần nhìn vào thứ tự của Tần Mạt, bọn họ sẽ sợ hãi than vui mừng, tạm thời buông phiền não

khác xuống. Chưa đợi được phiếu điểm, trước khi biết kết quả, Tần Mạt lại nhận được một tin vui khác. Tạp chí trong nước hiện tại có lượng độc giả lớn nhất 《Quanh quần》đã gửi lại hồi âm cho Tần Mạt, không chỉ Tần Mạt kinh ngạc, người bạn học đưa bưu kiện đến cho nàng càng hưng phấn đến độ bùng cả mặt. Vì Tần Mạt được nhận bưu kiện của các tạp chí khắp nơi, cho nên nàng đã có thêm biệt danh “Bút tiên” ở lớp học. Rất nhiều người biết Tần Mạt ở lớp 10.19 được rất nhiều tạp chí chọn bài đăng, nhưng dù sao những tạp chí khác cũng không giống 《Quanh quần》. Một học sinh trung học nào đó, dù cậu ta không biết rõ 《Tạp luận》là gì, cũng không biết Lý Sư Sư là ai[88], nhưng nếu cậu ta nói mình không biết 《Quanh quần》, nhất định sẽ bị khinh bỉ. “Mong ước tuổi xuân, nghiệp nội đầu bài”, tám chữ đủ để chứng minh《Quanh quần》có địa vị thế nào trong lòng thanh thiếu niên. Tần Mạt bị mọi người ồn ào bàn tán về việc bưu kiện của 《Quanh quần》gửi đến. Ai cũng tha thiết mong chờ nàng mở bưu kiện ra, Tần Mạt ngắm nhìn bốn phía, cười cười. Sau đó, nàng cất bưu kiện vào ngăn kéo, ngay sau đó, tiếng chuông lên lớp vang lên. Tần Mạt dường như không có chuyện gì chỉ nghe giảng bài, mãi cho đến rất lâu về sau, vẫn không ai có thể hỏi được bút danh của nàng. Đây cũng tạo thành hiệu ứng khiến tất cả nguyệt san mới nhất của 《Quanh quần》bị học sinh Thị Tam mua sạch, lấy một đồng lý do về áp lực học tập, đoán ra bài bản của Tần Mạt trên báo đó, đáng tiếc, ai cũng không đoán ra, Tần Mạt chính là “Biện Hà Sa”. Tần Mạt cũng không nghĩ đến, 《Quanh quần》lại mở một chuyên mục cho Biện Hà Sa, chuyên mục là “Một vòng luân hồi”, tiểu thuyết đầu tiên trong đó chính là hồi ức chuyện xưa kia. Tên của chuyện vô cùng bình thường, gọi là “Nghiên mực đá”. Lời bình ban biên tập: bi mà không thương, dư vị kéo dài. Dùng từ cặn kẽ, bút pháp thần kỳ, Sa quốc khéo léo, tuyệt thế độc lập. Dù là Tần Mạt kiêu ngạo, khi thấy đoạn bình này, cũng không khỏi đỏ mặt. Người thần kỳ này có thể thưởng thức bị kịch “Nghiên mực đá”, còn nói “Bi mà không thương”? Vì thần tiên biên tập này sao lại có thể phá vỡ phong cách hài lãng mạn của 《Quanh quần》, mở ra một chuyên mục bi tình, “Một vòng luân hồi”? Tần Mạt càng cảm thấy thần kỳ là, bút danh “Biện Hà Sa” này, đến miệng vị thần kỳ biên tập kia, lại có thể bị gọi thân mật là “Sa quốc”. Tần Mạt lúc này liền liên tưởng đến, “hồi cát”.[89] Tha thứ cho nàng, nàng chính là hơi dỗi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.3 - Chương 24: Ngả giá

Tạp chí《Quanh quần》ngoài gửi các tuần san, còn gửi đến cho Tần Mạt tiền nhuận bút và hợp đồng chuyên ục. Ký hợp đồng đã không còn xa lạ với Tần Mạt, nhưng khác với hợp đồng《Tạp luận》lúc trước, lần trước là hai bên bàn qua điện thoại, rồi mới gửi hợp đồng đến, không giống như 《Quanh quần》lần này, gửi thẳng hợp đồng đến, không nghĩ đến việc Tần Mạt có đồng ý hay không? Tần Mạt quả thật không có lý do để từ chối, nàng cần phần công việc này. Tháng Ba được nghỉ ba ngày, Tần Mạt dự tính sau khi ra ngoài trường học, việc đầu tiên chính là tìm Không Triết cùng nàng đến ngân hàng. Bây giờ nàng còn chưa có chứng minh thư, cũng không có chi phiếu, 《Quanh quần》gửi tiền nhuận bút cho nàng lại là chi phiếu trị giá bốn ngàn hai, nàng chuẩn bị đi lĩnh, sau đó đi mua laptop. Bữa nay vừa kết thúc sáu tiết học, Tần Mạt dùng tốc độ nhanh nhất chạy ào ra ngoài cổng trường, liền thấy Không Triết mặc áo khoác vàng nhạt xen xanh và quần jacket, dựa vào một chiếc xe đạp màu cam trên quốc lộ, nhếch miệng cười với nàng. Không Triết mặc như một sinh viên, vừa đẩy xe đạp vừa đi, trẻ ra vài tuổi. Tần Mạt vừa thấy cũng nở nụ cười vui vẻ, trêu ghẹo hần nói: “Không ca, dùng về ngoài này của anh, chuẩn bị đi lừa tình mấy cô bé à?” Không Triết xịu mắt xuống, ra vẻ đáng thương: “Chẳng lẽ anh già lắm sao?” Ngay sau đó hần lại liếc mắt, cười hắc hắc không ngừng: “Lừa cô nhóc Tần gia này, có được không thể?” “Nếu anh có thể lừa được, sao còn phải hỏi em? Nếu lừa không được...” Tần Mạt khoanh hai tay. “Ha ha! Con bé này dám coi thường Không ca!” Không Triết đưa tay vỗ vai nàng, vẻ mặt đột ngột chuyển thành nghiêm túc, thậm chí là thâm tình chân thành, “Nhưng anh có tình cảm thâm thiết với chị dâu của em, tuy bây giờ cô ấy còn chưa đồng ý lấy anh, nhưng anh có lòng tin, có quyết tâm, có chuyên tâm, có lương tâm, mãi mãi không thay lòng đổi dạ.” Tần Mạt nghi ngờ liếc hần một cái, chỉ cảm thấy có gì không ổn, vội vàng quay đầu lại nhìn phía sau, lại thấy một thiếu niên vịn xe đạp màu xanh đứng phía dưới cây tùng, khí chất của thiếu niên này, không phải Phương Triệt thì còn ai? Phương Triết mặc áo trắng quần bò đen, một chiếc thắt lưng bản nhỏ màu xanh lam tôn lên vẻ gọn gàng, khiến cho cả người hần ánh lên vẻ tươi mát. “Lớp 11 cũng nghỉ à?” Tần Mạt còn đang mặc đồng phục, mở miệng lại hỏi một câu ngốc nghếch. Giữa hàng lông mày Phương Triệt ẩn chứa ý cười, hần đẩy xe đạp đi đến cạnh Tần Mạt, trước là gọi Không Triết ô: “Không ca, lâu rồi không gặp.” Sau đó hỏi Tần Mạt: “Đi đâu?” “Đến ngân hàng công thương gần đây.” “Đi, anh chờ em.” Phương Triết nâng chân đặt lên bàn đạp, chân phải chống lên mặt đất, sau đó vỗ vỗ ghế sau, “ngồi lên đi.” Tần Mạt nhìn Không Triết, lại nhìn ghế sau của Phương Triết, ho nhẹ một tiếng khẽ thì thầm: “Xe ai cũng được, đằng n chưa bao giờ ngồi xe đạp...” Nàng cẩn thận vỗ vỗ cái ghế sau thô ráp, cắn răn một cái rồi nghiêng người ngồi lên. Nàng từng thấy người khác đạp xe đạp, nhưng không có ngồi. Nàng không có bản sự ngồi rồi nhảy về phía sau, nhưng nếu chỉ ngồi yên thế này, cũng không khó. Sự thật chứng minh, mãi mãi không thể tiên đoán được, biến đổi lớn bao giờ cũng có thể xảy ra. Tần Mạt vừa mới ngồi xuống, Phương Triết đã nhanh nhẹn dầm lên bàn đạp, chiếc xe vọt như bay về phía trước, trái tim Tần Mạt này mạnh lên, lập tức theo phản xạ nắm lấy áo Phương Triết, tay kia nắm chặt đoạn sắt ở ghế ngồi. Mơ hồ trong đó nàng nghe thấy tiếng thở dài của Phương Triết, hơi thở như hoa rơi nước chảy, lại nhanh chóng bị gió xuân vù vù bao quanh. Không Triết cười mắng một tiếng: “Một tên nhóc không có nghĩa khí, một con bé không có lương tâm.” Hai chân hần đạp đạp, muốn vượt qua chiếc xe của Phương Triết phía trước. Phương Triết im lặng, nhưng chân lại đạp như bão, hiển nhiên là không muốn nhường. Hai người đuổi theo nhau một đường, tiếng cười hòa với tiếng ồn ô tô trên đường lớn, Tần Mạt hòa với tiếng này, tiếng tim đập thình thịch cũng dần bình thản, nhưng lại nảy ra vài phần thích thú. Ngồi xe đạp cũng không đáng sợ, Phương Triết lái xe cũng khá ổn, khiến Tần Mạt nhớ lại cảm giác cưỡi ngựa đã ngoại năm đó. Tuấn mã nước non, dâng hương đánh đàn, trong hai thời đại, xa xa chỉ còn âm vận thống Về sau Phương Triết dần lấy ưu thế mỏng manh vượt qua Không Triết nửa đầu xe, Không Triết phần nộ nhảy ra khỏi xe, miệng thì phân bua: “Tiểu Phương, nếu không phải có Mạt Mạt trên xe của cậu, cậu sao có cửa thắng anh?” Phương Triết quay đầu, thần nhiên nói: “Đoạn đường sau đến lượt anh chờ em ấy.” Không Triết cho hai tay ra sau lưng, ngửa đầu cười vang trời: “Sao được? Sao anh có thể chiếm tiện nghi của bạn bè? Không nên không nên, tiểu Phương à, Mạt Mạt vẫn để em đưa đi, cho em tăng thêm chút hạnh phúc đi!” Linh tiền mặt coi như thuận lợi, sau khi đổi chi phiếu xong, Tần Mạt lại đến cửa hàng máy tính ở Thiệu Thành. “Đúng rồi, Phương Triết, anh có chứng minh thư không?” “Trường học đang làm, tháng sau mới có thể lấy được.” Không sau bao lâu, ba người đã đến cửa hàng máy tính, Phương Triết chậm hơn Không Triết, thế là Không Triết vô cùng vui mừng thở dài: “Đầu óc tiểu Phương quả nhiên sáng dạ hơn trước kia, đã học xong thế nào là nhường nhịn rồi.” Tần Mạt: “...” Phương Triết: “Quá khen.” “Trường học chỉ làm chứng minh thư khi lên lớp 11 thôi à?” Tần Mạt lại hỏi. “Thường làm ở lớp 11, nếu như em muốn có trước thời hạn, cũng có thể tự đi làm.” Không Triết liền nói: “Mạt Mạt, em qua mười sáu tuổi chưa? Chỉ cần vậy là có thể làm, anh có quen vười ở cục công an, muốn anh giúp không?” Tần Mạt thật vui sướng, lúc này gật đầu nói: “Không ca có thể giúp thì quá tốt rồi, em muốn mau lấy được chứng minh

thư, nếu không rất bất tiện.” Bấy giờ nàng còn không lấy được chi phiếu, đến khi ký tên cũng phải có người giám hộ ký cùng, lần trước ký 《 Tạp luận 》, nàng bị Tần Bái Tường gặng hỏi triệt để. Tuy lúc đó Tần Mạt chỉ hơi tái lại lúc nàng gửi bản thảo, nhưng Tần ba cũng muốn đi khoe việc con gái mình có thể được đăng bài trên báo quả thật khiến Tần Mạt thầm e ngại. Khoe cũng phải nhìn trường hợp, cái loại danh tiếng khoe khoang thuần túy này thật sự là không cần thiết. Tần Mạt ước gì không ai biết nàng chính là Biện Hà Sa, muốn thành danh, Biện Hà Sa cũng đủ rồi, Tần Mạt chỉ là người bình thường. Huống chi mấy bài viết ngắn trên tạp chí, cũng không coi là thành danh cái gì, Tần Mạt còn chưa cần đến cái danh nhỏ này mà đã thỏa mãn. Cửa hàng máy tính ở Thiệu Thành không lớn, nhưng phần lớn các loại và nhãn hiệu đều có đủ. Đây là lần đầu tiên Tần Mạt đến nơi khoa học kỹ thuật huyền diệu này, nhất thời chỉ thấy mờ rộng tầm mắt, về phần chọn loại nào, nàng hoàn toàn không chú ý. “Nhất định phải chọn nhãn hiệu, sau nhãn hiệu là chức năng.” Không Triết có ý kiến rất đơn giản, “Món đồ này có tia phóng xạ lớn, em phải tự bảo vệ mình.” Thế là Tần Mạt hoa cả mắt trong đó, cuối cùng nhìn trúng một chiếc màu đen bóng loáng 14 inch. Vị trí của cửa hàng này hơi hẻo lánh, buôn bán cũng không tốt lắm, cả nhân viên bán hàng bên trong cũng không nhiệt tình. Tần Mạt đi vào, từ đầu cũng không phát biểu ý kiến gì, chỉ hỏi từng loại, hỏi giá tiền, hỏi nhà sản xuất. Tuy nàng hoàn toàn không hiểu nhà sản xuất là gì, nhưng nó cũng không cản được nàng thấy hứng thú. Sau khi đi một vòng, một nhân viên bán hàng trẻ tuổi có đôi mắt trong sáng giới thiệu cho Tần Mạt, sau hai vòng, miệng đắng lưỡi khô, tới vòng thứ ba, cuối cùng không kìm nén được nữa dần mất bình tĩnh, hỏi: “Em gái, cuối cùng em có chọn được máy nào không? Em có muốn mua không?” Tần Mạt dùng vô tội ánh mắt nhìn nàng: “Đương nhiên là có mua chứ, nếu không vì sao em lại hỏi kỹ vậy? Chị yên tâm đi, anh em sẽ trả tiền.” Nàng kéo Không Triết qua, về mặt mong đợi. Câu điển hình này nói ra, nữ nhân viên tiêu thụ lại cười rục rờ. Tần Mạt còn quá nhỏ tuổi, Không Triết mới có thể làm cho người bán hàng yên tâm. Thế là Tần Mạt tiếp tục hỏi, cho đến khi hỏi đến mức làm mọi người trong cửa hàng choáng đầu, nàng mới do do dự dự nói: “Em rất muốn mua, nhưng lại không biết mua loại nào mới tốt. . .” Nữ tiêu thụ nói gần hết hơi, liền nói ra lời ở trong lòng: “Em gái, chị không gọi em là em gái, gọi là bà bà được không? Cuối cùng em còn muốn thế nào mới quyết định? Chị đề cử cho em nhé?” Ông chủ vốn bàng quan vội mang theo nụ cười đi đến giữa hai người, cả người bán hàng đã nhận thua, giữ tinh thần tiếp tục ứng phó với thế tiến công vô tội của Tần Mạt. Điển hình là thế này: Ông chủ: “Loại này được không? Loại này rất độc, ô cứng. . .” Tần Mạt: “Vâng không tệ lắm, nhưng cháu còn phải suy nghĩ.” Ông chủ: “Loại này? Loại này. . .” Tần Mạt: “Cũng không tệ, cháu cũng muốn, Nhưng ta cháu chỉ có thể mua một cái, xử lý thế nào?” Ông chủ: “Vây cuối cùng cháu muốn cái nào?” Tần Mạt: “. . .” Ánh mắt mờ mịt. Không Triết kéo Phương Triết trốn sang một bên, phàm là có người hỏi ý kiến của hắn, hắn chỉ mỉm cười đáp một câu: “Phải hỏi em gái tôi, nó nhìn trúng cái gì thì tôi mua cái đó.” Sau đó hắn nghiêng đầu, giấu khế miệng mình đi, nói thầm bên tai Phương Triết: “Tiểu Phương, Mạt Mạt đúng là kẻ trộm á! Giờ anh mới biết con bé còn có sở thích sưu tầm cảm giác phong lãnh? Em nuốt có tiêu không vậy?” “Tạm tạm” Khế miệng Phương Triết ẩn chứa ý cười. Ông chủ: “Loại này ô cứng là 80Gb, ram 1Gb, 14 inch, gắn cameras. . .” Ông nói như kịch bản soạn sẵn. Tần Mạt: “Loại này cũng không tệ.” Thật ra lúc giới thiệu trước, câu này Tần Mạt đã nghe quá nhiều rồi. Ông chủ chột chột lặng nói: “Loại này đang được giảm giá đặc biệt, giá gốc là 7000, bây giờ còn 90% là 6300, vô cùng tiện nghi. Cháu gái, ta khuyên cháu nên chọn loại này đi, so ra thì khá rẻ.” Tần Mạt nghiêng đầu, phần nộ nói: “Xem nhiều như thế, lại không biết mua loại nào mới tốt. Cái nào cũng được, lại không được, thật là rắc rối.” Ông chủ đã không thể duy trì sự khách khí nữa: “Nếu cảm thấy phiền toái, cháu chọn cái này đi.” “Nhưng có hơi đắt.” “Chê đắt thì mua loại này, loại này. . .” Tần Mạt giống như không chú ý cắt ngang lời ông: “Nhưng, cháu thấy loại này dễ nhìn, có thể bớt được không.” Ông chủ có điểm choáng choáng theo phản xạ đáp: “Cháu muốn bớt bao nhiêu?” “Bớt đến tối đa, cháu đưa ra một số, năm nghìn thế nào?” “Sao được?” “Sao không được?” Tần Mạt mở to hai mắt, dùng vẻ mặt và ngữ điệu vô cùng ngây thơ, giảng đến phẩm chất đạo đức và kinh tế của quốc gia, lại nói đến lòng tin của khách hàng, rồi đến ý nghĩa của laptop, kể chu đáo lại cho ông chủ. Cuối cùng, nàng suy ra kết luận: “Mọi người ai cũng khó khăn, về sau chúng ta còn giao thiệp không ít, nếu không cháu thêm một giá, thêm 280 đồng, tổng cộng là 5280 để mua thì thế nào?” Chờ đến khi Tần Mạt trả tiền, mọi người trong cửa hàng còn ngây ngốc. Cho đến khi Tần Mạt và Không Triết Phương Triết cùng ra cửa hàng, ông chủ mới run rẩy phía sau họ nói: “Cháu gái, về sau tôi cũng không dám trông mong cháu sẽ quay lại đây, chỉ mong một chuyện, nếu người ta hỏi cháu mua máy ở đâu, cháu hãy nói nơi của tôi. 90% giá tiền, 6300, chắc giá!” Tiếp theo Tần Mạt mời Không Triết và Phương Triết đi ăn, Phương Triết không nói một lời từ từ ăn, Không Triết thì vui đầu chén sạch. Một hồi lâu sau, Không Triết ngẩng đầu, lấy khăn tay lau miệng, trình trọng tuyên bố: “Mạt Mạt, về sau Không ca muốn mua thứ gì, nhiệm vụ trả giá giao cho em!” Tần Mạt thỏa mãn uống một ngụm canh thịt bò, gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, Không ca có việc gì chỉ cần dặn dò!” Không Triết lại cười hắc hắc không ngừng: “Anh xem ra, sau khi em về, ông chủ có khi còn khóc lóc vui vẻ vì đã đưa tiền được em, sao em học được chiêu như thế? Có phải khi con gái trả giá đều ngoan độc vậy không?” Tần Mạt lắc đầu cười nói: “Vấn đề không phải ở đó. Tuy em không hiểu lắm về buôn bán, nhưng em biết một đạo lý, chính là vô thương bất gian. Chủ quán này, anh đừng lo đến người ta đưa ra cái giá gì, chỉ cần cố hạ giá xuống. Nếu giá tiền có thể chấp nhận được, ông ta sẽ tự nhiên đồng ý, nếu không thể chấp nhận, anh nghĩ ông ta sẽ bán sao? Ông ta không bán, em có thể ép mua à?” Không Triết bị phần: “Vây mà còn nói không hiểu buôn bán? Chẳng phải em thuyết giảng rất hào hùng đó sao? Em. . . em đề đồng chí Đường Tăng sao chịu nổi 《 Tây Du ký 》 là bộ phim Tần Mạt từng xem với Vương Tử Dục, Đường Tăng hay lái nhái để lại ấn tượng khá sâu sắc với nàng. Tần Mạt nhấp mấy môi, cười trong suốt: “Cảnh giới khác nhau, em còn kém xa. Người ta là chuyên nghiệp, người chết còn có thể nói sống đấy. Làm ăn càng phải chuyên nghiệp, em ngoại trừ tài mồm mép, những cái khác, ví như tính số, sắp xếp gì đó, em hoàn toàn không hiểu.” Phương Triết buống đũa xuống, chỉ nói một câu: “Cảnh giới của Đường Tăng là thiên hạ vô địch, cảnh giới của Tần Mạt là chỉ nói nhiều lúc cần nói nhiều. Quan âm tỷ tỷ đã cho em một tài năng tốt nhất, cũng là phần thưởng cho đúng người.” Không Triết gõ đũa, vỗ lên đùi nói: “Thật súc tích!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 25: Lá mới

Sau khi Tần Mạt về nhà, Tần ba Tần mẹ nhìn thấy nàng mang laptop về, về mặt cơ hồ như đỡ đỡ. Từ Tần Văn Đình đến Tần Mạt, hai chị em Tần gia toàn có chủ kiến đáng sợ. Bùi Hà há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn xoay ra chút chặt vật nói: “Mạt Mạt, sao con lại có nhiều tiền như thế?” Tần Mạt lấy hợp đồng với 《 Quanh quần 》 ra, Bùi Hà không thể tin nhìn Tần Bái Tường, hai vợ chồng cùng xem cẩn thận hợp đồng một lần, Tần Bái Tường chột mắt: “Không khác hợp đồng lần trước lắm! Tiền này là nhuận bút à?” Bùi Hà nghi ngờ nói: “Mạt Mạt lần trước nói tiền nhuận bút của truyện ngắn rất thấp mà?” Thật ra không phải viết truyện ngắn tiền nhuận bút thấp, mà là bài viết ngắn của Tần Mạt quá nhiều 《 Tạp luận 》 đã nâng tiền nhuận bút cho Tần Mạt, bây giờ nàng có thể được hai trăm ba mươi đồng với một ngàn chữ. Tần Mạt giải thích đơn giản một chút sự khác nhau giữa《 Quanh quần》 và《 Tạp luận 》, chờ Tần Bái Tường ký tên trên hợp đồng, liền mang theo laptop liên hệ với biên tập 《 Quanh quần 》 qua QQ. Nàng lại tạo thêm một nick

QQ nữa, lần này là giới nữ, tên xưng "Biện Hà Sa". Biên tập viên liên hệ với Tần Mạt là "Chi Viễn", sau khi kết bạn, hai người nói vài câu khách sáo trước, rồi câu hỏi của Chi Viễn bắt đầu đi sâu vào phần cá nhân. Chi Viễn: Sa quốc, em chỉ đúng là mười sáu tuổi? Biện Hà Sa... Biện Hà Sa: rất quan trọng à? Chi Viễn: không có, chỉ có điểm tò mò. Hay lại là một tác giả thiếu niên thiên tài? Học sinh trung học có thể viết ra câu chuyện như thế, vô cùng ít ỏi. Lúc mới nhìn, còn cho rằng tác giả "Nghiên mực đá" đã qua trung niên, là một nữ sĩ đầy cảm xúc. Biện Hà Sa chỉ gửi một tiểu thuyết, sao lại có thể mở một chuyên mục mới? Chi Viễn: O(∩_∩)O chúng ta còn làm về lâu dài, Biện Hà Sa gần đây rất nổi tiếng trên mạng, thanh danh đã sớm truyền khắp nơi. Tôi còn cho rằng một tháng phải cho chuyên mục "Một vòng luân hồi" đăng tiểu thuyết một đến hai ba vạn chữ, đối với em mà nói, là dễ như trở bàn tay. Biện Hà Sa: vì sao là chuyên mục bí tình? Chi Viễn: rất nhiều nhà bình luận nói, phong cách của《Quanh quần》quá theo khuynh hướng lãng mạn ảo tưởng, tổng thể hư vô đơn bạc, càng ngày càng đi xuống, không có khuynh hướng cảm xúc. Bị kịch càng khiến người ta để lại dư vị hơn hài kịch, chúng ta cần thử nghiệm bí tình này, để hấp dẫn độc giả phương diện này, và làm phong phú thêm nội dung. Biện Hà Sa: quý san đã đăng chuyên mục mới, nếu như tôi không đồng ý, thì mọi người sẽ làm thế nào? Chi Viễn: lời Sa quốc bên nhon, quả nhiên vẫn cũng như người. Biện Hà Sa: cảm ơn. Chi Viễn:... Chi Viễn: nếu như tôi không đoán sai, Sa quốc cần tiền gấp, càng nhiều càng tốt. Em sẽ đồng ý. Biện Hà Sa: ngái quá tự tin. Chi Viễn: là chúng tôi rất tự tin. Biện Hà Sa: "Một vòng luân hồi" là một tháng một kỳ? 《Quanh quần》là bán nguyệt s Chi Viễn: chuyên mục "Một vòng luân hồi" chỉ có ở đầu tháng. Tiếp theo hai người lại bàn bạc kỹ càng hơn, Tần Mạt nói chuyện xong với Chi Viễn thì tài "Thiên Long bát bộ" ở trên mạng xuống, còn mình ngồi ở bên kia bàn ngồi viết cho 《Tập luận》. Cùng 《Quanh quần》giao hẹn xong, nàng liền quyết định về sau chỉ viết cho hai chuyên mục này, về phần những bài viết ngắn, hoàn toàn có thể từ bỏ. Dù sao nàng phải lấy học làm chính, gần đây toán học và vật lý càng khiến nàng phải cố hết sức, nàng nhất định phải dành nhiều thời gian cho mặt này hơn. Hôm sau Tần Vân Chi được nghỉ về nhà, vừa nhìn thấy laptop trong phòng Tần Mạt, nó liền từ từ chần chừ xán lại. "Chị hai, cái này của ai đây?" Tần Mạt nâng tay vò đầu nó, cười tit mắt nói: "Chị mua." Tần Vân Chi trầm mặc rất lâu, bỗng ngửa mặt lên trời kêu rên một tiếng, hét lớn: "Trời không có mắt a! Vì sao chị mình ai cũng anh dũng như thế?" Từ ngày phát sinh chuyện cảnh vệ về sau, tính tình Tần Vân Chi trầm hơn rất nhiều, khó khăn thế nào hôm nay nó mới cười loạn lên, Tần Mạt nắm áo nó, cười hắc hắc không ngừng: "Tiểu Chi à, nghe nói khi em mười tuổi đã vào internet đen?" Về mặt Tần Vân Chi nghiêm nghị: "Không có, chị hai, sao có chuyện này? Bịa đặt, nhất định là bịa đặt." "Khi nghĩ đồng em khá ngoan ngoãn, tuân thủ ước hẹn mỗi ngày chỉ dùng máy tính nửa tiếng." Tần Mạt buông nó ra, hai tay ôm ngực đầu hơi nghiêng, "Trước khi nhận phần thưởng, em phải làm xong bài tập trước tám giờ tối, chị sẽ cho phép em dùng máy đến mười giờ." Tần Vân Chi rất vui vẻ chạy đến phòng bên cạnh, nhưng hơn bảy giờ nó lại lên lại gần, cò vai Tần Mạt nói: "Chị hai, bài tập của em hôm nay hơi khó." Tần Mạt duỗi tay ra: "Cầm qua đây, chị dạy em." Gần mười giờ, hai chị em cùng nghiên cứu một nhãn hiệu quần áo. "Đẹp! Không tệ, lấy cái này!" Tần Vân Chi nháy con chuột, hưng phấn kêu. Tần Mạt theo thói quen cốc cho nó một cái: "Không đủ tiền!" Chị biết chép miệng, lại tiếp tục tìm, tìm được hơn hai mươi nhãn hiệu, nhưng lại không có cái nào phù hợp. Tần Vân Chi thở dài: "Tiền quá ít, quán nhỏ chỉ có sáu mươi mét vuông, cho dù làm nhãn hiệu cũng rất khó! Hơn nữa trang trí cũng cần tiền, nhập hàng cần tiền, thợ may cũng cần tiền... Chị hai, không đủ tiền đâu, sao chị mua máy tính được thế?" Tần Mạt tiếp tục cốc đầu nó: "Muốn làm ra kỳ tích, trước tiên cần có công cụ lợi hại! Biết rõ chưa? Máy tính là vật rất hữu dụng, đương nhiên phải mua!" Hai người chọn chọn lựa lựa, nói chuyện bàn luận, vòng tới vòng lui, nhưng lại không tìm ra gì cả, Tần Vân Chi bỗng đẩy con chuột, tay vỗ bàn nói: "Thật ngốc cái gì nhất định phải có nhãn hiệu? Chị hai, sáu mươi mét diện tích, nhà chúng ta mở một cửa hàng trang phục DIY (Do It Yourself) đi?" Tần Mạt không hiểu DIY là gì, lúc này nhìn vào máy tính, liền đến vào Baidu. "Chị cảm thấy ba mẹ không nhất định phải làm loại này, em xem, mua thuốc màu để nhuộm cũng rất đơn giản. Nhưng còn vẽ tranh, đừng nói là ba mẹ không làm được, đến khách mua quần áo, có ai có rảnh mà đi vẽ đây? Đừng nói đến lúc đó lại chẳng bán được cái nào?" Tần Vân Chi tròn mắt nhìn Tần Mạt, coi thường nàng: "Chị hai, chị nghĩ xa mà xem, trang phục vẽ tay DIY bây giờ đang rất thịnh hành đấy! Tại vì ở thành phố của chúng ta lạc hậu, cho nên rất ít người làm cái này. Người trẻ tuổi bây giờ rất hứng thú với việc này, chị nghĩ đi, trên quần áo là hình chính mình vẽ, cảm giác rất là thành công đấy! Hơn nữa vẽ bằng tay hoặc là vẽ vài ký hiệu trên đó, thích vẽ gì cũng được không phải đơn giản sao? Cũng không phải nhất định phải là cao thủ hội họa mới vẽ được..." Tần Mạt suy nghĩ cẩn thận một phen, trước mặt dần sáng ra: "Không sai, mở cửa hàng DIY cũng không cần ba mẹ phải vẽ tranh, bọn họ chỉ cần trang trí mặt tiền, một bên để thuốc vẽ, một bên để quần áo đã vẽ lên, lại treo quần áo chưa vẽ vào một bên, sau đó chỉ chờ tính tiền thôi." Nàng nghĩ kỹ, một bức tranh liền bày ra trước mắt: "Chuyện hàng mẫu thì từ từ để chị làm, quần áo cũng không cần phải có nhãn hiệu, chỉ cần chất lượng tốt một chút là được rồi, còn có thể tiết kiệm chi phí. Trang trí cũng không cần quá rắc rối, có thể vẽ thẳng lên tường, dùng một ít tiền bày các giá tầng. Ba cũng hoàn toàn không cần phải DIY, tuy ông không thể vẽ tranh, nhưng ông có thể sắp xếp quần áo. Chị sẽ giúp vẽ và bày đồ, cũng có thể tăng thêm không khí cho DIY, lại có thể hấp dẫn người khác..." Tần Vân Chi lắc đầu vài cái, cho đến khi Tần Mạt mãi vẫn chưa ngừng suy nghĩ, nó mới thở dài nói: "Chị hai à, chị không mệt, nhưng em sắp hôn mê rồi! Em nói có phải chị đã tưởng tượng quá hoàn mỹ hay không? Nói cứ như mình là nhà thiết kế lớn, nhà họa sĩ lớn ý? Chị là chị em, đừng có nghĩ thái quá chứ?" Tần Mạt hừ nhẹ đẩy nó ra, lờm nó nói: "Ngủ đi! Về phần chị thế nào, đến lúc đó chờ xem đi!" Ngày hôm sau Tần Mạt và Tần Vân Chi nói tư tưởng này cho Bùi Hà và Tần Bái Tường nghe, Bùi Hà còn do dự, Tần Bái Tường đã gõ bàn trầm trồ khen ngợi. Bọn họ thuê cửa hàng ở cách tiểu khu Nguyệt Quang không xa. Vị trí này cũng không xấu, tiền thuê một năm là tám ngàn. quanh mặt tiền trang hoàng cũng đơn sơ, phần lớn bán hàng giá rẻ. Tần Mạt chấp tay đi vài vòng trong cửa hàng, lúc về nhà tiện đường mua bốn tập giấy trắng và vài bút dạ màu. Sau khi ăn cơm xong nàng nhốt mình lại trong phòng ngủ nhỏ, mãi cho đến bữa cơm tối mới ra. Sau bữa tối nàng mới đem thành quả của buổi trưa đến trước mặt mọi người, lúc này mới khiến ba đôi mắt đều kinh ngạc. Tần Mạt vẽ tổng cộng năm bản. Từ thứ nhất là một bức tranh toàn cảnh, nàng đã vẽ qua góc nhìn 45 độ từ khi ở cửa hàng. Tư bức tranh này có thể nhìn ra trần nhà là một màu xanh lam yên tĩnh, màu xanh khá sâu, mơ hồ như ánh trời xanh nước hồ ngọc bích. Góc đối diện trái với trần nhà màu lam, có một cảnh hoa tuyết trắng xinh đẹp, từ góc tường lan lên cao. Bên trái vách tường còn vẽ ô kê ca rô, những ô vuông này đều là mảnh gỗ ghép, ở chỗ giao gần những quả chuông nhỏ, bên phải vách tường lần lượt treo ba hàng áo, giá áo làm bằng gỗ, được sơn màu trắng và vẽ nơ hình bướm; trước vách tường bày một quầy hình lá, bên trái là máy thu tiền, bên phải được gắn một máy may vào. Năm bản vẽ, tờ thứ nhất vẽ ra chính thể, tờ thứ hai vẽ trần nhà, tờ thứ ba và bốn vẽ họa tiết tường nhà, từ thứ năm là quầy hàng bên trong. Tần Vân Chi đoạt lấy như ăn cướp, xem xong, lại ném qua một bên, lấy tờ khác xem. "Oa! Chị hai, có phải chị ăn linh đan không thể, tự dựng thành cao nhân thế này? Lại còn vẽ tranh, chỉ số thông minh và tế bào nghệ thuật của chị tăng không phanh á! Vậy mà chẳng mấy khi bộc lộ ra, chị còn để người khác sống thế nào?" Tần Mạt ngồi trên ghế sofa duỗi thẳng lưng, không chút hoang mang nói: "Tế bào nghệ thuật này là trời sinh, em đi hỏi ba mẹ chúng ta đi. Lớp học vẽ ở trường chị không thiếu, chị cũng có tham gia, nên mới có trình độ này thôi, thuần túy chỉ là vấn đề thiên phú!" Tần Vân Chi cười không khép miệng, bậc cha mẹ thường cho rằng con mình luôn xuất sắc, Tần Mạt gần đây lại có hành động kinh người như thế, đến bây giờ, sau khi họ kinh ngạc xong, triếp thu rõ ràng. Bùi Hà cười rạng rỡ hỏi: "Lớp học vẽ tốt thế sao? Mạt Mạt, con xem Tiểu Chi đi học có được không?" Tần Vân Chi lúc này như lấp tên lửa vào mòng, bỗng nhảy lên hét lớn: "Mẹ, lớp gì chứ, phí tiền lắm! Con lại không thể kiếm tiền như chị hai, muốn học lớp gì chờ con có thể đi kiếm tiền rồi tính, đúng không?" Một lúc lâu sau, Bùi Hà lại khuyên, Tần Bái Tường tán thành, Tần Vân Chi kiên quyết kháng cự, Tần Mạt phát biểu ý kiến: "Tiểu Chi bây giờ học quan trọng hơn. Mẹ, khi nghĩ về nếu như Tiểu Chi còn có hứng thú học, con có thể dạy nó." Tần Vân Chi quay đầu nhìn chằm chằm Tần Mạt, trong ánh mắt là cảm kích và cảm giận, mâu thuẫn như nước sông cuộn cuộn chảy... Tần Mạt thật ra cũng không có thiết kế gì, bên trong chỉ là mấy nét vẽ. Nhưng bản thân nàng thiết kế thì thấy đơn giản, nhưng các phương án và tư tưởng thì vô cùng rõ ràng, cho nên chỉ cần đưa bản vẽ cho công ty xem, đối phương sẽ hiểu phải trang trí thế nào. Tổng thể cửa hàng đã xong, chỉ còn lại tên cửa hàng chưa đặt, Tần Mạt đã nghĩ qua rất nhiều tên, nhưng nàng lại bỏ từng cái, rồi từng cái bị nàng bỏ đi, giằng co cả ngày, nàng vẫn không thể quyết định, cuối cùng lại đi vào trò chơi "Thiên Long bát bộ", nắm tay buông lỏng. Lúc này đã hơn mười giờ tối, "Trạng Nguyên đến muộn" không thể vượt qua kỳ thi hôm nay, liền thoát ra ngoài, lấy bản đồ ra click vào, tìm một cảnh đẹp đi đ Khả năng của Tần Mạt về

game online vẫn chưa thay đổi tí nào, cho nên khi “Trạng Nguyên đến muộn” bỗng bị giết, cảm giác đầu tiên của nàng chính là mới lạ. Khi level vừa qua 30 là lại bị người ác ý PK, không thể không nói, “Trạng Nguyên đến muộn” da mặt vẫn còn lớn. Đề nghị PK là một nữ hào ăn mặc hoa lệ, môn phái Tiêu Dao. Tần Mạt dĩ nhiên không biết xem cấp bậc ở đâu, chỉ biết là cừu nhân của “Trạng Nguyên đến muộn” tên là “Công chúa đứt dây đàn”. Màn PK này hiển nhiên không phải là ngộ sát, cũng không phải công chúa đứt dây đàn cố ý tàn sát bừa bãi. Khi Trạng Nguyên đến muộn ngã xuống đất, nữ hào Tiêu Dao còn đi đi lại lại bên cạnh, tư thái cao ngạo. Công chúa đàn đứt dây mở kênh nói chuyện ra: Nói cho Trạng Nguyên đến trễ, là nam nhân thì phải gánh vác! Trạng Nguyên đến muộn nằm ngay tại chỗ, không thể nói gì. Tần Mạt phát hiện tuy đây không phải ngộ sát, nhưng mà nàng đúng là vô tội. Nàng chỉ quen tên Trạng Nguyên đến trễ kia mà thôi, sao lại mang tiếng oan thay hắn chứ? Chẳng lẽ vì cái tên giống nhau? Lý do này đúng là khiến người ta cười khổ cũng không được, khi Tần Mạt chuẩn bị đi phục sinh, bên cạnh bỗng xuất hiện một thân ảnh cười hạc trắng. Trạng Nguyên đến trễ nhanh chóng xuống tọa kỵ, sau đó rút kiếm, ánh sáng chớp nhoáng hoa mỹ xuất hiện, công chúa đàn đứt dây lui về sau, rồi bị giết ngay lập tức! Biến cố này so với lúc Trạng Nguyên đến muộn bị chém còn đột ngột hơn, Tần Mạt mang theo cảm giác tiêu điều click vào nhân vật đến thành Đại Lý hồi sinh. Trạng Nguyên đến trễ gửi mật ngữ đến cho Trạng Nguyên đến muộn: Công chúa đàn đứt dây, ta sẽ giết nàng ta mười lần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 26: Cuộc thi

Game online quả thật đúng là món đồ thú vị với Tần Mạt, lại còn là bối cảnh Tống Triều trong “Thiên Long bát bộ” này nữa. Dù cho trang phục trong đó đã bị thay đổi, nhưng Tần Mạt vẫn mơ hồ cảm nhận được ý vị hàm xúc tinh tế ở đó.

Người chơi là giang hồ, hệ thống là triều đình, hai bên sống nhờ vào nhau, không thể phân cách, lại thi triển thủ đoạn muốn chiếm đoạt giang sơn của đối phương thì càng có nhiều lãnh địa.

Giang hồ vô văn ân oán cừu hận, cũng khiến hai chữ hiệp nghĩa, trở nên đơn thuần.

Xưa có tráng sĩ, dù là hiệp nghĩa, đó là đấu tranh.

Đấu tranh vì mình, cũng đấu tranh vì bất bình cho thiên hạ, càng vì tín niệm tín nghĩa mà đấu tranh.

Trạng Nguyên đến muộn gửi mật ngữ cho Trạng Nguyên đến trễ: đủ rồi.

Trạng Nguyên đến trễ: chờ ta đuổi theo giết nàng.

Trạng Nguyên đến muộn: Nếu như ý ngươi là muốn báo thù, ta phải nói, một lần là đủ rồi! Không phải truy g

Bên kia im lặng hồi lâu, nhưng vẫn không đáp lại. Tần Mạt di chuột, tiếp tục làm nhiệm vụ của hệ thống. Tuy nhiệm vụ này vô cùng nhàm chán, nhưng trong mắt Tần Mạt, nó lại vô cùng thú vị.

Khi lên level 20 liền có nhiệm vụ đến Vạn Cừu cốc giải cứu Đoàn Dự, Tần Mạt từng vì thao tác quá chậm mà thất bại, bây giờ nàng lại phải làm nhiệm vụ này một lần nữa.

Sau khi nhiệm vụ thất bại lần nữa, mật ngữ của Tần Mạt lại sáng lên.

Trạng Nguyên đến trễ: ta đã giết nàng ta mười lần.

Trạng Nguyên đến muộn:...

Trạng Nguyên đến trễ: không chỉ là báo thù cho ngươi, ân oán giữa ta và nàng ta một lời khó nói hết, tóm lại ta giết nàng không quá đáng lấy nửa điểm. Còn nữa, nàng ta là nhân yêu, ngươi cùng đừng cảm thông với nàng!

Tần Mạt vốn muốn hỏi nhân yêu là cái gì, do dự trong chốc lát, vẫn quyết định hỏi đại thần. Kết quả khiến Tần Mạt không nói nên lời, khi quay trở lại, đối phương đã gửi đầy tin.

Trạng Nguyên đến trễ: chậm chạp, vì sao ngươi không nói chuyện?

Trạng Nguyên đến trễ: ngươi tức giận à? Tiểu cô nương đừng quá thiện lương, trò chơi này không nói lý lẽ gì đâu.

Trạng Nguyên đến trễ: lẽ mà, ngươi còn lại bỏ đi rồi à? Sao lần trước không chào hỏi một tiếng đã biến mất lâu như vậy?

Tần Mạt dừng gõ chữ, nàng cơ hồ có cảm giác động kinh. Xóa bỏ lời muốn nói đi, nàng lại gõ lại.

Trạng Nguyên đến muộn: người xưng hô với ta thật khủng bố, người có thể trực tiếp gọi ta là đến muộn. Còn nữa, ta là nam nhân!

Trạng Nguyên Đến trễ: ha ha, tiểu nữ hài tử, cho rằng chọn là nam thì có thể giả là nam sao?

Trạng Nguyên đến muộn: con mắt nào của người thấy ta không phải nam nhân?

Trạng Nguyên Đến trễ: ta sợ nói ra nguyên nhân sẽ đả kích đến người >_

Tần Mạt không biết nên giận hay nên cười, nhìn chăm chăm màn hình máy tính cả buổi, cũng không hiểu đối phương sao lại phỏng đoán chắc nịch đến thế.

Trạng Nguyên Đến trễ: thế nào? Không chịu phục? Thật muốn chứng minh người là nam nhân, giải quyết tốt thôi, trên QQ, để bốn soái ca hi sinh chút, cùng người nhìn xem!

Tần Mạt rốt cục vẫn lắc đầu cười cười, đáp lại hắn: tùy người nghĩ thế nào, ta chỉ là khách qua đường trong game online mà thôi. Ta rất ít chơi... Ta ra đây.

Nàng lập tức mở hệ thống, chuẩn bị log out, đối phương lại nhanh tay gửi nick QQ trước khi nàng log out.

Tần Mạt liếc mắt một cái, liền nhớ kỹ cái nick này, sau đó lựa chọn thoát. Nàng mở QQ “Chàng trai Bắc Tống bán sách” trước nay chỉ có một bạn tốt là Tần Văn Đình, chọn thêm bạn, trước nay Tần Mạt cũng không để ý đến bạn bè trên mạng, cùng người lạ nói chuyện qua mạng, có đôi khi cả lòng tâm tình.

QQ của Trạng Nguyên đến trễ có vài ý thơ, “Hàn Sơn Viễn”. Tần Mạt trò chuyện với hắn vài câu, lại cáo từ lần nữa rồi log out. Thời gian đã muộn, nàng nhất định phải đi ngủ.

Ngày nghỉ qua rất nhanh, Tần để máy tính ở nhà, quay lại trường học.

Kinh tế trong nhà đã có hi vọng, Tần Mạt lại có thể kiếm thêm một khoản ổn định từ 《Quanh quần》, cuộc đời nàng phảng phất chỉ cần thế này thôi đã đủ rồi... quả thật, suy sụp nhỏ không tính là gì, mà giải quyết hoàn cảnh khó khăn xong, càng khiến người ta vô cùng vui sướng.

Kết quả thi tháng được công bố, Tần Mạt đứng 39 toàn trường, đứng nhất toàn lớp, khiến lớp 10.19 hoan hô một trận.

Bọn họ vui mừng vì Tần Mạt, Lỗ Tùng đã nói thế này “Mẹ nó, cuối cùng cũng để chúng ta mở mày mở mặt! Chị cả, để em xem cái ngai vàng thiên hạ đệ nhất nào, để cả lũ tiểu tử này roi cầm, nhìn rõ sự lợi hại của lớp 19 chúng ta.”

Chương Quốc Phàm cũng vui sướng, sau khi công bố toàn trường, ông lại mở cuộc họp lớn, sau đó khích lệ Tần Mạt lần nữa, còn lấy danh nghĩa lớp thưởng cho nàng một vở ghi chép và bút máy Pike. Hiếm khi thầy Chương hào phóng như thế, học sinh nghịch ngợm cũng đòi ông phần thưởng.

"Muốn thưởng? Rất đơn giản!" Chương Quốc Phàm cười ha ha, tung tin tức mới, "Các em đã nghe về cuộc thi viết bài của học sinh thành phố chưa? Cuộc thi lần này do bộ giáo dục tổ chức, phần thưởng rất lớn. Đứng đầu cũng chỉ có vị trí, giải thưởng này có thể cộng thêm điểm cho cuộc thi đại học."

Cả lớp nhất thời nóng lên, có người kêu sợ hãi, có người than, bàn luận không thôi, đồng loạt rung động vì cái giải hoàn mỹ này.

Nhưng cuộc thi này mang tính cả nước, chính là chọn hai người trong vạn người, khó khăn trong đó có thể hình dung ra. Rất nhiều người sau khi kích động xong, liền bỏ qua ý nghĩ đi tranh tài này, quyết định biến nó thành một đề tài tám nhảm.

Cũng giống như Olympic Toán hoặc ‘Thiếu niên với khoa học kỹ thuật’, cuộc thi này với học sinh bình thường mà nói là khá xa vời, bọn họ cũng chỉ mơ ước, lại không có ai thật sự mong muốn.

Người gửi bản thảo không như dự đoán của trường học, người có dũng khí cũng không nhiều, chỉ khoảng hai mươi phần trăm. Về phần bản thảo ở lớp 10.19 thì tỷ lệ lại càng ít, lớp sáu mươi người, tối đa chỉ có mười người gửi bản thảo.

Tần Mạt không dự thi, nàng có điểm phản cảm với cuộc thi này. Khi dự thi phải biết vài điểm với kiến thức cũ, khiến nàng có vô vị với cuộc thi này.

So với viết bài này, nàng thà đi làm chuyên mục ở tạp chí, hoặc làm mấy đề toán học còn hơn.

"Tần Mạt!" Thống nhất hạn nộp bản thảo là sau giờ tự học tối, Khương Thượng bỗng tìm đến Tần Mạt, dùng một nụ cười nịnh hót nói với nàng "Nghe nói cậu không thi, sao vậy?"

Tần Mạt có chút không quen thái độ này, Khương Thượng nói lạnh nhạt còn khiến nàng thoải mái h.

"Không hứng thú, có gì sao?" Tần Mạt nhún mày.

Khương Thượng lại gần nàng một ít, nụ cười tiếp tục quái dị: "Cậu tin không, lát nữa thầy Chương sẽ tìm cậu nói chuyện."

Sau đó, quả nhiên Chương Quốc Phàm đến tìm Tần Mạt. Ông lái nhai một hồi, ý đơn giản trong đó là muốn Tần Mạt có lòng cầu tiến, có dũng khí, sau đó em sẽ có năng lực tốt, mang lại vinh dự cho trường học, vân vân.

Tần Mạt nghe đến choáng váng, cảm giác như công lực kháng cự của mình còn chưa đủ thâm hậu, cuối cùng bất đắc dĩ đáp ứng. Chương Quốc Phàm dù sao cũng là thầy chủ nhiệm, đắc tội với ông cũng rất phiền toái. Hướng chỉ bài văn ngàn hai chữ đề tài tự do với Tần Mạt mà nói thật quá đơn giản.

Khi trở lại phòng học, Tần Mạt liền định ra đề mục: 《 Chính nghĩa trường tồn —— luận tinh thần hiệp nghĩa 》.

Đề mục này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tóm lại là tránh được một số trường hợp vi phạm đề tài, cũng không đến nỗi khiến Tần Mạt làm trái lương tâm.

Ngày hôm sau vừa đến giờ tự học sáng, Tần Mạt cũng đã viết xong. Nàng luôn có thói quen tốc ký, lối hành văn mạch lạc lưu loát chính là đặc trưng của nàng.

Sau khi tan học là giờ ăn trưa, Tần Mạt vốn định ăn xong sẽ nộp bản thảo cho Chương Quốc Phàm, Khương Phượng lại đến gọi nàng.

"Tần Mạt, cậu viết xong Khương Phượng cười đến thân thiết rực rỡ.

Hiếm khi thấy nàng như thế, Tần Mạt giật mình, vẫn gật đầu: "Viết xong rồi."

"Vậy có phải bây giờ cậu muốn đi ăn cơm không?"

"Ừ, cậu..." Tần Mạt chần chờ.

"Thầy Chương muốn bản thảo ngay, nghe nói trước mười hai giờ hôm nay, trường ta phải nộp cho bộ giáo dục. Cậu nộp muộn, vốn thầy Chương và thầy Lư còn muốn cho cậu chút thời gian, nhưng mà lại không đủ, nên chỉ có thể nộp trực tiếp. Bản thảo của những người khác, thầy ngữ văn đã xem qua, còn sửa vài lần nữa."

Tần Mạt không hiểu ý Khương Phượng là gì, chẳng lẽ thương tiếc thay nàng?

Khương Phượng lại nhiệt tình nói: "Mình giúp cậu nộp bản thảo, cũng tiết kiệm thời gian, xem thầy giáo có cho ý kiến gì không?"

Trần Yến San đã giục ở cửa phòng: "Mạt Mạt, mau lên, không nhanh là hết bánh bao đấy!"

Tại nhà ăn Thị Tam, xếp hàng giành cơm luôn là công việc đòi hỏi tốc độ. Mỗi khi ăn cơm, lại có người chen lên trước, ai mà đi sau, có thể hết cơm không biết chừng.

"Vậy phiền cậu." Tần Mạt thuận tay lấy bài tiểu luận trong ngăn bàn ra, đưa cho Khương Phượng, "Cảm ơn."

Khương Phượng nụ cười nhận lấy, Tần Mạt đảo mắt cũng bỏ việc này ra sau đầu. Tóm lại Chương Quốc Phàm không đến tìm nàng nhiều lời nữa, nàng tự nhiên tiếp tục làm cái gì thì là.

Đọc sách, làm bài, viết thơ, thỉnh thoảng giải trí với bạn học, Tần Mạt khá vui vẻ.

Cho đến ngày bảy tháng Tư, trường học hiếm khi nào từ bỏ, lại cho nghỉ hai ngày. Tần Mạt vốn chuẩn bị ở nhà lên mạng đọc sách, sau đó đến cửa hàng Tần gia. Từ khi trang hoàng đến bây giờ, cũng đã hơn mười ngày, trang trí đơn giản này đã có thể hoàn thành xong rồi, tên cửa hàng và nhãn hiệu cũng đã xong.

Không Triết gọi điện thoại cho Tần Mạt, mời nàng đi du lịch Lưỡng Hồ.

Hắn nói hoa đào ở đó rất rực rỡ, không đi thật đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 27: Làn khói biếc

Gió mát, không mây. Phóng mắt trên hồ ngọc bích, hàng ngàn hàng vạn ngọn sóng trút xuống từ màn trời dâng lên mỏng manh. Ánh nước phản chiếu, khiến lòng người xao xuyến. Phong thái thế nào, mới có thể có được một màu ngọc bích như thế? Đá xanh, liễu bên bờ, xa xa, sát hồ tường đồ ngói xanh, nhà thủy tạ hành lang gấp khúc. Bên cạnh chiếc cầu dài là các du thuyền hình dáng khác nhau, có vài thuyền đã đi đến chỗ xa Bích Hồ, du khách ở nơi "Bích Hoa cung" trong trong ngoài ngoài như mắc cửi, vô cùng náo nhiệt. So với phần hoa bên kia, bọn Tần Mạt chỉ có một nhóm bốn người đứng ở nơi vắng vẻ này. Kim Bích hồ cũng không phải là danh thắng du lịch nổi tiếng, nàng chỉ mới phát hiện ra, là nơi bình thường có người nghỉ hưu nhàn rồi thường đến câu cá du thuyền... Nhưng nàng là tuổi trẻ chân chính, là thiếu nữ ở trong gác cao, một ngày ra khỏi nhà giam, ngượng ngùng mà không thiếu

nhật tình. “Truyền thuyết Bích Hoa cung từng là nơi ở của thất tiên nữ Dao Trì...” Không Triết hứng chí bắm ngón tay nói về điển cố này. Vinh Chân Chân xinh đẹp duỗi ngón tay ngọc ra chạm vào tay hắn: “Người ta kinh doanh khai thác nên soạn ra chuyện cổ ở đây để lừa anh, anh khen ngược rồi, còn lấy ra lừa em gái em trai. Mấy ngày không gặp, anh tiến bộ rồi đấy?” Không Triết nắm hai tay lại, vô cùng xu nịnh nói: “Chân Chân nói là chân lý, không là chân lý cũng là chân lý!” Sau đó lại đổi giọng: “Bà xã, nề mặt mũi được không?” Vinh Chân Chân giận dữ, nâng đôi chân thon dài đạp hắn: “Ai là bà xã của anh? Miệng sạch chút đi! Chỉ nói hươu nói vượn, coi chừng em cắt anh!” Tần Mạt quay mặt đi, lộ ra ánh mắt không nhìn nổi, liền nhìn thấy Phương Triệt bên cạnh nghiêng người lại gần, sau đó thì thầm bên tai nàng: “Bạn gái đã ngoan, thật không phải người bình thường có thể chịu nổi.” Hơi nhiệt khẽ phất qua vành tai Tần Mạt, nàng vừa định nghiêng đầu kéo ra chút khoảng cách, ô lại đứng thẳng dậy, về mặt trầm tĩnh nhìn chăm chú vào núi hồ xa xa. Vinh Chân Chân chính là cô gái mà Không Triết đã nói với Tần Mạt dịp quốc khánh năm ngoái, nàng cũng hơn hai mươi tuổi rồi, vừa mới tốt nghiệp đại học, cũng làm ở một công ty với Không Triết, đang trong thời gian tìm hiểu. Vóc người Vinh Chân Chân cao gầy, trang phục luôn thời thượng, dung mạo cũng coi là đẹp tiêu chuẩn, bên cạnh trước giờ luôn có người theo đuổi. Không Triết chỉ xem như là một trong những người theo đuổi nàng, nhưng nàng đã chịu cùng đi du hồ với Không Triết, đã là có hảo cảm với hắn rồi. “Bà xã chưa tới tay, ca ta anh còn cần nỗ lực!” Không Triết ngửa mặt lên trời giả vờ bi tình, lại đùa với Vinh Chân Chân cười như hoa nở. Tần Mạt rõ ràng thấy giữa hàng lông mày Không Triết giấu một nét thoáng dịu dàng và đặc ý. Bốn người men theo đê đá đi đến Bích Hoa cung, vừa đi vừa cười tùy ý. Lúc này mới là mười giờ sáng, gió xuân ấm áp, sắc nước trong xanh, không khí lơ lửng làm say lòng người. Khi đi thuê thuyền mỗi người lại chọn khác nhau, Vinh Chân Chân muốn ngồi thuyền con với hai người, Không Triết đề nghị ngồi thuyền máy, Tần Mạt lại nhìn chăm chăm vào con thuyền mái chèo mũi đen, không hề chớp mắt. Còn Phương Triệt lại không phát biểu ý kiến gì, trước sau chỉ nói: “Nếu khác sở thích, chi bằng thuê cả ba chiếc, dễ dàng giải quyết vấn đề.” Không Triết là người đầu tiên phản đối: “Sao được? Mọi người cùng đi mới vui, tách ra thì không có ý nghĩa! Lại nói, ba con thuyền, tiểu Phương em thích lên thuyền nào?” nhìn Vinh Chân Chân khẽ mỉm cười: “Em cùng đi thuyền đạp vịt với Chân tỷ, vốn nên cần hai người.” “Được lắm!” Vinh Chân Chân duyên dáng đảo mắt, “Tiểu Phương thật tốt!” Không Triết lập tức xoay người chặn Phương Triệt, làm mặt lơ lơ nhìn Vinh Chân Chân nói: “Chân Chân, anh chợt nhận ra thuyền con vịt rất có tình, vô cùng kỳ diệu. Đúng, em thấy cái thuyền mập mạp, tạo hình phim hoạt hình này có đáng yêu không? Còn bàn đạp nữa, bàn đạp thật là tinh tế... còn có...” Vinh Chân Chân xi một tiếng bật cười, liếc mắt nhìn Không Triết, quả nhiên là xinh đẹp động lòng người, tư thái này vượt qua sự lý giải của thiếu niên ngây ngô. Tần Mạt lặng lẽ xoay người đến chỗ bán vé, trước khi ba người thương lượng xong đã thuê hai chiếc thuyền. Không Triết và Phương Triệt đã giúp nàng rất nhiều, nàng không có thực lực kinh tế nhưng cũng không thể cầm tiền vũ nhục tâm lòng của họ, chỉ có thể làm một việc nhỏ này bày tỏ tâm ý. Cho đến khi Tần Mạt cầm vé lại gần, hai người con trai không có ý kiến gì, nhưng Vinh Chân Chân đưa tay vé Không Triết một cái, sắc giọng: “Anh đi làm rồi, em gái Tiểu Tần còn đang đi học, sao anh lại để em ấy trả tiền?” Không Triết nói thầm: “Con bé là bà chủ nhỏ, tiền kiếm không ít hơn anh...” Lời nói này khiến Vinh Chân Chân vô cùng coi thường, Không Triết liền nghiêm mặt, chân thành nói: “Mạt Mạt, vậy rồi chỉ là Không ca nói đùa với em, vé mua rồi anh cũng không nói nữa, nhưng tiếp theo để anh mời, ai cũng không được xen vào.” Tần Mạt biết việc này liên quan đến mặt mũi của đàn ông, cũng biết không phải Không Triết đang nói khách sáo, liền cười hi hi, nhẹ nhàng lên con thuyền mũi đen bên cạnh, chớp chớp mắt nói: “Không ca, không phải anh nói ở giữa hồ Kim Bích có đảo Đào Hoa sao? Chúng ta thì xem ai lên trước? Lên trước được mời khách?” Nói xong, nàng đã chuẩn bị tâm lý nhận thua rồi. Không Triết xoa tay, trước là cẩn thận dẫn Vinh Chân Chân lên thuyền, tiếp theo nhìn Phương Triệt khiêu khích. Phương Triệt sai bước lên con thuyền có thể chứa đến ba bốn người kia, chỉ nói một câu: “Em sẽ không chèo thuyền.” Ánh mắt Không Triết nhất thời có điểm buồn chán: “Thật không có tình thần! Tiểu Phương, sao em lại không có tình thần như thế?” Tần Mạt hừ nhẹ một tiếng: “Không ca, em sẽ chèo, anh giữ vững tinh thần đấy!” Nhân viên trực bên cạnh chắc chắn bọn họ không cần người đi theo, đưa cho họ bốn chiếc áo cứu sinh xong, liền giúp họ cởi dây thừng thả thuyền. Vinh Chân Chân hưng phấn cười vui không ngừng, vừa thúc giục Không Triết chuyển hướng, đạp nhanh. Hai tay Tần Mạt chống ở mũi thuyền màu đen, thuyền nhỏ vẫn xoay xoay vài vòng tại chỗ, sau khi Tần Mạt tìm được cảm giác, mới từ từ đi về phía trước, chèo khá vững vàng. “Phương Triệt, anh mau ngồi xuống, lui ra trước một chút, dồn sức nặng lên.” Phương Triệt không lên tiếng, chỉ theo l ngồi xuống đệm rom, dựa lưng vào mũi thuyền, nhìn Tần Mạt chèo thuyền bên cạnh. Thuyền rất nhỏ, hơi cong, hai đầu nhếch lên, mũi thuyền làm bằng trúc, dưới ánh mặt trời vẫn tỏa mùi trúc thơm mát, tao nhã đoan trang, nhẹ nhàng như mưa bụi trong mộng cũ. Hôm nay Tần Mạt không mặc đồng phục, tóc nàng đã dài ra, chấm quá đầu vai, mái tóc đen nhánh mềm mại tung bay trong gió. Nàng mặc chiếc áo lưng tối màu bảy phần, áo khoác cổ tròn bẻ, không kéo khóa, lộ ra áo phông màu trắng bên trong, phối màu với chiếc quần xanh và giày đen, dường như hồ hững giống tranh thủy mặc tả lớp cỏ xanh, lại tĩnh lặng mà kiêu ngạo trong màn sương. Vóc người nàng không đầy đặn, thân hình cứng nhắc như trước, mặt mũi cũng chưa đạt đến trình độ khiến người ta kinh diễm. Nhưng khuôn mặt nàng sáng sủa, hai mắt trắng đen rõ ràng, da thịt trắng như bạch ngọc, dần hiện ra vẻ đẹp riêng biệt. Không kiêu ngạo không nóng nảy, không tự ti cũng không hồng hách, thông dong tiêu sái. Phương Triệt nheo mắt lại, đầu ngón tay phải khẽ run lên, mới phát hiện hơn nửa năm gần gũi, thiếu nữ này đã thay đổi khiến hắn giật mình. Không biết là nên vui mừng hay nên chua xót, Phương Triệt mở tay phải ra, trong lòng bàn tay là một chiếc lá liễu hắt hắt trước khi lên thuyền. Dùng hay tay kéo hai đầu lá ra, hắn lấy môi chạm vào, uyển chuyển thổi lá, nốt nhạc du dương vang lên ở một hồ trong suốt này. Tần Mạt nghiêng người, động tác chèo thuyền nhẹ nhàng mà Ổng năm trước, Tần Mạt từng cười ngựa xuống, du lịch vùng sông nước Giang Nam. Khi đó là ở hồ Ngô Việt, hắn gặp thiếu nữ Thái Liên, thế là học chèo thuyền, nhớ kỹ mùi vị hạt sen tiên đó. Ánh mặt trời trát vàng óng trên hồ Kim Bích, Phương Triệt thổi lá nhỏ, nhảy múa theo gió, không câu nệ không bó buộc. phảng phất như bỏ công anh thuận gió bay đi, nhẹ nhàng mà ương ngạnh, tìm kiếm nơi có thể mọc rễ dừng chân. Hoa đào khắp nơi nhìn lại, nhìn từ xa là một mảnh đỏ hồng, xán lạn như ánh mây. Dẫn dần cùng đến gần đảo Đào Hoa, dưới gốc cây đào du khách tập nập thưởng bầu trời niêm hồng cảnh hoa. Không Triết và Vinh Chân Chân đã đến bờ, họ sóng vai đứng trên một tảng đá lớn, vẫy tay với mũi thuyền đen. Chờ đến khi Tần Mạt đưa mái chèo dựa vào bờ, Không Triết liền nhảy xuống từ tảng đá lớn, đi đến kéo nàng lên đảo. Có nhân viên khu du lịch đến kéo thuyền, Phương Triệt sai bước lên trên. Không Triết vừa đặc ý vừa không quen coi thường Phương Triệt: “Tên nhóc này thật tệ, lại để cô bé như Mạt Mạt chèo thuyền. Mạt Mạt, có mệt không? Tay mỏi không?” Phương Triệt cắt lá liễu vào túi áo, thần nhiên nói: “Cho dù em ấy chỉ là một cô bé, chưa chắc em ấy đã muốn dựa vào sự bảo vệ của em.” Tần Mạt vốn dựa lưng về phía người Phương Triệt, khẽ run người, nhưng cuối cùng vẫn không quay lại nhìn hắn. Vinh Chân Chân cũng nhảy xuống từ tảng đá lớn, đi đến thẳng chỗ Phương Triệt tròn mắt ngắm: “Nói gì đó, em gái không hi vọng được bảo vệ? Dù có ra vẻ mạnh mẽ, nhưng cũng có lúc yếu ớt mà, Tiểu Phương em phải biết con gái ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại khác, em đó nha, cứ chờ ế đi.” Không Triết lập tức ngăn mặt nhìn Vinh Chân Chân, cười hắc hắc nói: “Chân Chân, em cũng ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại khác, thật ra em rất thích anh, đúng không?” Vinh Chân Chân mắng hắn một tiếng, lại nhắc chân lại đá đến hắn. Không Triết lập tức nhảy ra, về mặt ai oán nói: “Quả nhiên là bạn gái đã ngoan, Chân Chân, em yếu ớt ở đâu?” Về mặt Phương Triệt bình thản nhìn bọn họ cãi lộn, trong lòng có một câu nói không nói ra miệng. “Người vốn khác biệt.” Trên đảo Đào Hoa có rất nhiều quán nhỏ bán hàng mỹ nghệ, Vinh Chân Chân nhìn trúng một chiếc xe đua đồ chơi chạy bằng điện nhỏ bằng bàn tay, khéo miệng Không Triết nhếch lên giúp nàng mua món trị giá hai trăm đồng này, thật không hiểu vật này quý thế nào, mà Vinh Chân Chân là một cô gái, lại thích đến thế. Nhưng bốn người dạo chơi nói chuyện phiếm, cũng vui vẻ vô cùng. Vinh Chân Chân cảm thán một câu: “Trên đảo này tuy nhiều cây đào, hiện tại cũng nở nhiều hoa, nhưng lại không có nửa điểm cảm giác của Đào hoa đảo.” Không Triết vội tán thành: “Quá rồi, anh vốn cho rằng còn có thể gặp Hoàng Dược Sư kia, lạc phi thần kiếm oai vũ ẩn hiện trong bóng đào, không ngờ hiện thực lại thế này, thật là...” Phương Triệt ít nói một đường bỗng xen vào một câu: “Đào hoa không thành tiên, không thành yêu, tất cả đều thành người...” Không Triết hắc hắc nói: “Tiểu Phương à, em cười lạnh nhiều mà nói mới buồn cười làm sao?” Phương Triệt không để ý đến hắn, trái lại ngừng ở một quán bán mứt phía trước, mua bốn xâu mứt quả đồ ăn. Vinh Chân Chân vui vẻ nhận xâu hồ lô trong tay Phương Triệt, Không Triết âm ức nhận lấy. Phương Triệt lại đưa đến trước mặt Tần Mạt, Tần Mạt đưa tay nhận lấy, hắn lại nhanh rút tay về. Khác với

động tác nhanh nhẹn đó, giọng nói và ngữ điệu của hắn lại thông thả thân nhiên: “Mặt Mạt, đi ăn chùa có phải thực không tốt chăng?” Tàn Mạt híp mắt cười nói: “Quả thật không tốt lắm.” Nàng đi trước vài bước, dừng trước quán nướng mua một xâu mực cay, sau đó xoay người đưa cho Phương Triệt. Không Triệt lặng lẽ tiến đến bên tai Vinh Chân Chân nói: “Bạn nhỏ đúng là ngây thơ đáng yêu... Chân Chân, chúng ta có nên làm vài việc của người trưởng thành không?” Đáp lại hắn, không hề ngoài ý muốn, là Vinh Chân Chân dùng chân đập đập! Phương Triệt dùng xâu kẹo hồ lô trao đổi với Tàn Mạt bằng mực cay, sau đó cay mắt đỏ bừng, môi mím lại càng chặt hơn. Quanh đảo Đào Hoa, Tàn Mạt nhận ra niềm vui, nơi đó căn lầu tám góc chừng bảy mươi mét vuông, tiêu lâu với mái hiên khắc hoa sơn hồng, cửa lớn mở ra, biển hiệu là “Hội đàn Tiểu Âm”. Đi vào cửa, bên trong thưa thớt mấy vị khách, bọn họ hoặc quan sát đàn trên mặt tường, hoặc nhỏ giọng trò chuyện, tổng thể nơi này có vẻ thanh tĩnh khác với bên ngoài. Vinh Chân Chân cũng thu về danh đá khi bước vào, nàng tò mò đánh giá xung quanh, lại không nói tiếng nào. Tàn Mạt đi xem những cây đàn đó, tuy không thể trình diễn, nhưng nàng đã sớm ngứa tay, lúc này xem đàn, ánh mắt có chút si mê lưu luyến. Đây lòng nàng giấu rất nhiều cảm địa, khúc “Giang Thành tử” kia lại khiến nàng vén cảm địa lên, như tìm ra tri âm, giai điệu là liễu vừa rồi bỗng gọi lại sự mềm dịu trong lòng nàng. Xuân Giang Nam, làn khói biếc. Ai biết, là lá liễu quyến rũ, hay hạt sen ngọt thơm? Ánh mắt Tàn Mạt cuối cùng dừng trên một chiếc đàn bảy dây gỗ thời Phục Hi, đây không phải là đàn tốt, nhưng nàng lại có cảm giác thân thiết. Phương Triệt nhẹ giọng trò chuyện với bà chủ, hỏi giá. Sau một lát, trong lúc Tàn Mạt vẫn đắm chìm trong cô kim, bà chủ ba mươi tuổi lúc này mới lấy chiếc đàn đó xuống, đưa vào tay Phương Triệt. “Đây là...” Tàn Mạt kinh ngạc nhìn. Phương Triệt cười nhặt với nàng, lại đưa đàn cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 28: Thanh Ngọc Ấn

Gió nhẹ thổi qua cành cây, mở mắt đã điểm hồng một mảnh. Tàn Mạt ngồi xuống trước rừng đào, gió thổi nhẹ đến, dính cánh hoa rơi, nhân diện đào hoa, đẹp như tranh vẽ. Tiếng châu ngọc và linh linh vang lên, nàng thử dây đàn, nghe vô cùng êm tai. Sắc mặt Không Triệt cổ quái hưng phấn kéo Vinh Chân Chân đứng cạnh Phương Triệt, nhiều du khách cũng vòng qua chỗ bọn họ, đến xem Tàn Mạt đánh đàn. “Thật đúng là...” Vinh Chân Chân thì thầm to nhỏ, giọng mang theo sợ hãi. Ba người bọn họ đứng cách xa Tàn Mạt mười thước, Phương Triệt nghiêng dựa vào cây đào, vẻ mặt trầm ngưng, giữa hàng lông mày mờ hồ là dịu dàng chờ đợi. Không có ai nói chuyện nữa, lúc đầu làn điệu có hơi lộn xộn thoáng qua, trong nháy mắt sau, một thanh âm như thiên hà treo ngược, liên tục chảy đến, phủ xuống cả rừng đào. Phàm là tiếng đàn lọt vào tai ai cũng cảm thấy hào hùng trong lòng, trước mắt như hiện ra một khung cảnh mạnh mẽ rộng lớn. Tiếng đàn càng vang mạnh mẽ, như một điểm đen cuối cùng trong sáng sớm, nơi trời và nước gặp nhau, trải ra vô tận, núi xa xoay quanh, khí thế như rồng. Cầu vòng kinh thiên, niêu sao giữ trăng, trong gió xuân phấn hồng kiều diễm trên miền tại rừng đào lại kiếm khí mãnh liệt bốn phía, kiếm ảnh bức người, làm cho quay cuồng khói lửa! Phảng phất như rượu mạnh nuốt xuống cổ, như đao cắt từng khúc ruột, lại như một bóng lưng lẻ loi, không quay đầu, chỉ để lại một tiếng thở dài dứt khoát! Đây là một khúc ca từ mới, nhưng Phương Triệt lại nghe ra làn điệu “Thanh Ngọc Ấn”[90]. Mắt hắn nhìn chằm chằm vào người đánh đàn dưới cây đào, sắc mặt lại tái đi vài phần. Thanh âm của Tàn Mạt không giống với vẻ nhu mềm ngày thường, nàng mở miệng xướng từ, hồ hững mát lạnh, tương phản hoàn toàn với làn điệu sát khí bốn phía, lại thống nhất mâu thuẫn kỳ dị, rung động lòng người. “Nguy nhai vọng đoạn tình hà viễn, bích lạc hà, hoàng tuyền giám. Nhất tiểu tranh minh thiên đích chuyển. Đan thanh nan tạ, cuồng ca đạn kiếm, phần tử thiên thu quyến.” Lời theo khúc ca, âm điệu bay nhảy, chảy qua đoạn nửa trên “Thanh Ngọc Ấn”. Sau đó tiếng đàn tựa núi sông chảy xiết uyển chuyển tình lặng, đoạn dưới từ từ tới. “Đào hoa bất độ đương thì ngạn, sát na điều linh khứ niên nhạn. Niệm niệm ô bông y cự mạn. Thác tương tri phụ, xuân phong hựu khứ, thiết thiết kinh hồng loạn!” Tiếng đàn bỗng mờ ra, cuối cùng trong một lười mắt sáng, cắt ngang qua đào hoa và ánh mặt trời. Hoa mai quanh quẩn trong không khí, là quang ảnh phản chiếu, tĩnh lặng thật lâu. Chợt có tiếng hoa rơi, mà càng hiện ra thân không đứt, phảng phất tiếp tục quanh quẩn trong gió xuân này. Hai tay Tàn Mạt nhẹ đặt trên dây đàn, mắt nửa mở, cười thoải mái. Người đầu tiên lên tiếng là Phương Triệt, giọng hắn vừa khàn và nhỏ, nói một câu: “Bản lãnh ngẫu hứng làm thơ của Mặt Mạt ngày càng cao.” Sau đó hắn đứng thẳng người, từ cạnh cây đào đi đến, vỗ nhẹ lên vai Không Triệt, ra hiệu cho hắn hoàn hồn. Vinh Chân Chân bỗng kêu sợ hãi hoan hô một tiếng, bỏ Không Triệt ra chạy đến chỗ Tàn Mạt, sau đó đoạt lấy đàn Phục Hi trên tay nàng, vuốt ve sợ hãi than nói: “Thiệu Thành nhớ bé của chúng ta đúng là ngơa hồ tàng long á, Mặt Mạt, lời ca này là em làm sao? Còn ngẫu hứng? Nói thật, chị thật sự nghe không hiểu em hát chữ gì, em hát lại lần nữa cho chị nghe được không? A... Hoàn toàn không như ca khúc lưu hành, làn điệu có chút kỳ quái?” Tàn Mạt cười cười, đứng lên nói: “Nghe hiểu được là lời ca, nghe không hiểu được thì chỉ là những ký hiệu vô nghĩa, không có gì để nói.” Khi nói chuyện mắt nàng nhìn quanh, nhìn về Phương Triệt. Khúc ca này vốn để Phương Triệt nghe, người khác có hiểu hay không, Tàn Mạt không hề để ý, mà nàng tin, Phương Triệt có thể hiểu. Phương Triệt từ từ đến gần nàng, khẽ nói: “Mĩ nhân tặng ta khúc đàn hay, biết dùng chi báo đáp Thanh Ngọc ấn.” Tàn Mạt nở nụ cười thân nhiên, gật đầu với hắn. Quả nhiên Phương Triệt hiểu Bài 《 Thanh Ngọc Ấn 》 đến từ 《 Tứ sầu thi 》[91] của Trương Hành thời Đông Hán. Ý thơ là, thi nhân nhớ về con người ở Thái Sơn xa xôi, hắn đi tìm kiếm, nhưng lại xa tận chân trời. “Mĩ nhân tặng ngã cầm tú đoạn, hà dĩ báo chi Thanh Ngọc ấn. Mĩ nhân tặng ngã cầm lang can, hà dĩ báo chi song ngọc bàn.” “Biết dùng chi báo đáp”, đó là không thể đáp lại, không có gì để báo đáp. Phương Triệt tặng Tàn Mạt cây đàn, mà Tàn Mạt và hắn, tuy gần trong gang tấc, khoảng cách trong đó, lại xa hơn cả chân trời. Đã không thể báo đáp, vậy thì gần trong gang tấc hay là chân trời, thì có gì khác nhau? Phương Triệt thông thả dứt hai tay vào túi quần, ý nghĩa ca từ của Tàn Mạt, đối với hắn chưa đựng vô số bí ẩn, hắn rõ ràng đã hiểu, lại mảy may không hiểu. “Đào hoa bất độ đương thì ngạn, sát na điều linh khứ niên nhạn. Niệm niệm ô bông y cự mạn. Thác tương tri phụ, xuân phong hựu khứ, thiết thiết kinh hồng loạn!” Độ hay không độ thì sao? Thác cũng tốt, loạn cũng được, hoặc là độc núi nguy hiểm, hoặc là sách sử khó tả, cũng chỉ là Tàn Mạt nói, Phương Triệt cũng không nói được chi. “Bốp bốp bốp”, tiếng vỗ tay truyền đến từ bên kia rừng đào, thì raúc này của Tàn Mạt cùng với gió xuân, cuối cùng đưa đến không ít du khách xa lạ. Tiếng bàn luận nổi lên bốn phía, Tàn Mạt hồ hững, lại lấy lại cây đàn trên tay Vinh Chân Chân, cất vào hộp, đi ra ngoài khu rừng đào. Một cây đàn này, Tàn Mạt vẫn nhận. Phương Triệt vốn đã nói chỉ cần nàng đứng trong top bốn mươi ở kỳ thi tháng sẽ tặng quà cho nàng, dù là quà gì, nàng cũng không từ chối. Từ chối chứng tỏ là nuốt lời, quân tử thẳng thắn vô tư, sẽ không trốn tránh hiện thực. Ra khỏi rừng đào, Tàn Mạt liền chuẩn bị về nhà trước. Không Triệt và Vinh Chân Chân ở lại, dự tính đi chơi cả ngày, Phương Triệt và Tàn Mạt cùng đường, liền đi trước. Bên ngoài có rất nhiều phương tiện đi đến hồ du lịch Kim Bích, hai người tùy chọn một chỗ ngồi, không bao lâu xe đã đến. Tàn Mạt ngồi ở chỗ gần cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần. Phương Triệt ngồi bên cạnh nàng, cũng im lặng một đường. Khi đang đi về phía tây, Tàn Mạt bỗng hỏi: “Phương Triệt, anh thi thế nào?” “Không ngoài hạng nhất.” Phương Triệt nhấp nhẹ môi, hơi chần chờ, “Có lẽ... anh sẽ thi đại học vào lớp 11.” “Lớp 11 có thể thi? Anh có chắc không?” Tàn Mạt

kinh ngạc. Phương Triệt thoáng giãn mặt lạnh, gật đầu nói: "Anh đã có quyết định rồi." Hấn thoáng dừng một chút, lại nói tiếp: "Em nói đúng, anh ở tuổi này, căn bản không thể gánh vác được gì. Anh đã có thể kìm nén xúc động, về sau... chuyện từ về sau, ai biết sẽ biến hóa như thế nào?" Hấn khẽ quay đầu nhìn Tần Mạt, trên miệng không xác định được lời nói, ánh mắt lại sâu xa, kiên định vượt qua tuổi tác. Tần Mạt cảm giác vui mừng sâu sắc, đứa trẻ này đã có thể "cầm được thi cũng buông được". Chắc vài năm nữa, hấn có thể có được một nơi thuộc về mình, những cảm xúc đơn độc thời thiếu niên kia, sẽ biến thành những bức tranh cũ được giấu trong lòng hấn. Xem lại thì cười một tiếng, và sẽ không bao giờ trở lại nữa. Người bạn thanh mai trúc mã của nàng sắp đi xa, nàng có thể phiền muộn, nhưng không cần bi thương. Trong lúc vô tình, Tần Mạt nhìn về phía Phương Triệt, trong ánh mắt lại có nét "học sinh đắc ý đã trưởng thành". Ngày nghỉ qua rất nhanh, học sinh lại phải về trường, trường học tuyên bố danh sách vào vòng trong "Cuộc thi viết bài của học sinh quốc gia". Đây là vòng đầu tiên, cả nước chọn một trăm người, rất khó, cả Thị Tam chỉ có hai người vào. Hai người là Đỗ An Kiệt lớp 11 và Khương Phụng lớp 19. Bài văn của hai người được dán ở bảng tin tại quảng trường, để vô số học sinh quan sát và bình luận, có hâm mộ, có tán thưởng, có than thở, có không phục, có ghen tỵ. Khương Phụng thoáng chốc nổi tiếng ở lớp, cả trường cũng nhớ kỹ tên nàng. Nàng càng cao ngạo, vô cùng đắc ý, chỉ khi ánh mắt của Tần Mạt chiếu đến, nàng hơi né tránh. Thầy chủ nhiệm Chương Quốc Phàm không chút keo kiệt ca ngợi, khích lệ Khương Phụng bốn phía. Lư Hoa Ba tại giờ nghỉ vẫn thì ngoài dự liệu của mọi người, chỉ nói một câu, sau đó bình về bài văn của Đỗ An Kiệt rất cẩn thận, lại xem nhẹ bài của Khương Phụng. Sau khi tan học, Lỗ Tùng kéo Ngụy Tông Thần ra, tiến đến bên cạnh Tần Mạt hỏi: "Chị cả, sao em cảm thấy Khương Phụng không thể viết ra được bài văn như thế?" Trần Yến San đẩy mặt nghỉ ngơi chạy đến trước mặt Tần Mạt, nhỏ giọng kêu gào bên tai nàng: "Mạt Mạt, bút pháp của Khương Phụng, rất giống cậu... Còn nữa, không phải cậu cũng nộp à? Sao cậu lại không được vào vòng trong? Sao lại có khả năng này?" Tần Mạt cười nhạt nói: "Đừng để ý, sau này sẽ hiểu." Cuối cùng cũng hết tiết thứ tám, Phương Triệt đến trước cửa phòng lớp 10.19. Hấn khá cao, dáng người cao ngất, khí chất cũng không lạnh như trước kia, trái lại còn ó chút hương vị trầm tĩnh. Vừa đứng trước cửa phòng học, hấn đã mang đến vô số ánh mắt tò mò. Tần Mạt liếc mắt một cái thấy có nhiều nữ sinh tâm tình kích động, sau đó mới phản ứng kịp, Phương Triệt thì ra là nhân vật truyền kỳ trong trường học, được yêu thích khắp nơi. "Tần Mạt, em ra đây." Hấn bình thần chỉ tên gọi họ, lại kéo Tần Mạt vào giữa con lốc xoáy. Tần Mạt cười bất đắc dĩ, trong các loại ánh mắt khác nhau thản nhiên đi đến chỗ Phương Triệt phòng học, đi xuống tầng. Sau tám tiết chính là giờ cơm tối, hành lang vô cùng chật chội. Có hiệu ứng danh nhân của Phương Triệt đứng đây cũng hoàn toàn vô dụng, khó khăn lắm hai người mới chen ra khỏi đám đông đi xuống tầng, đi đến nhà ăn cùng nhau. "Khương Phụng trộm bài văn của em?" Phương Triệt vừa nói là hỏi, ngữ khí thì hoàn toàn khẳng định. "Anh thử nói đi?" Tần Mạt nhún mày. Sắc mặt Phương Triệt trầm xuống: "Phải dạy dỗ con bé thế nào?" Tần Mạt ngồi đối diện Phương Triệt, bỗng lộ ra một nụ cười giảo hoạt, "Tôi cố ý đấy." "Cố ý?" Phương Triệt ngẩn người, gương mặt như thoáng hiện nét buồn cười, "Cố ý? Sao lại có cái kiểu cố ý này?" "Sao lại không cố ý được? Kỹ xảo nhỏ này của cậu ta sao có thể che mắt tôi? Tôi chỉ tương kế tựu kế, cậu ta thích sao chép, thì để cậu ta sập chếp, tôi đỡ phải tốn nhiều tâm tư, còn bị thầy chủ nhiệm nhắc." Tần Mạt nháy mắt mấy cái, thản thái thanh thản. Phương Triệt lẳng lặng nhìn nàng một hồi, mới lắc đầu: "Chỉ đơn giản như thế?" "Thế thôi..." Tần Mạt theo thói quen ăn com tào nhữ, sau khi nuốt xuống một miếng, mới lại nói: "Tôi còn giúp cậu ta nói với thầy, nói thầy Lư đừng lật tẩy cậu ta." Nhìn dáng vẻ khó hiểu bật cười: "Thế này đi, tôi sẽ dạy cậu một bài. Đối phó với loại người có ảo tưởng không bình thường hại người ích ta này, cách tốt nhất không phải là trực tiếp cắt đứt ảo tưởng của cậu ta, mà là trước là cho cậu ta ném ảo tưởng ngon ngọt, sau đó lại để chính cậu ta chịu đòn cảnh cáo!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 29: Vô chiêu

Cuộc thi viết này hiển nhiên là còn vòng nữa, vòng thứ nhất chỉ có một trăm người vào, vòng thứ hai là vòng bán kết với hai giải nhất, ba giải nhì, năm giải ba, cùng với ba mươi giải khuyến khích và sáu mươi giải tham dự. Trăm người này nhất định phải đến thủ đô tại ngày chỉ định để tham dự trận bán kết, đề thi bán kết đã được định sẵn, nếu không có khả năng, cho dù dự thi, cũng chỉ bẽ mặt thôi. "Vì cậu ta nóng đầu, coi thường lý trí, ương ngạnh ham muốn nhận lấy hư danh này." Tần Mạt khẽ bĩu môi, "Cậu ta tham dự trận bán kết, nếu thật sự có thể vào top bốn mươi, cũng là khả năng của cậu ta. Nếu cậu ta chỉ là một tấm đệm lót thời, thì chẳng cần nhiều lời nữa." Phương Triệt lắc đầu nói: "Mac đã nói, nếu tỷ suất lợi nhuận của tư bản là năm mươi phần trăm, nó sẽ bị quá hóa liều, còn nếu có một trăm phần trăm tỷ suất lợi nhuận, nó sẽ dẫn lên con người bất kể luật pháp." "Khương Phụng còn chưa đủ tư cách để nghiệm chứng câu này đâu." Tần Mạt uống xong một ngụm canh, neho mắt lại, "Để chính cậu ta tự gây sức ép, là thua hay thả tại cậu ta tất. Nếu như tôi xen vào, khi cậu ta thua sẽ có đối tượng để oán hận, tôi không để ý đến cậu ta, đến hận cũng không cho cậu ta hận." Vì câu này của Tần Mạt, Phương Triệt ước chừng sùng sốt nửa buổi, rất lâu sau mới mơ hồ nói: "Vô chiêu thắng hữu chiêu, thì ra đây chính là phong phạm cao thủ... Như vậy thì đến nay anh vẫn may mắn..." "Cái gì?" Tần Mạt thuận miệng hỏi lại. "Không có gì." Phương Triệt nuốt câu này xuống "Ít nhất em cũng không già vờ hồ đồ với anh", cuối cùng lại khôi phục lại vẻ lạnh băng, lại hỏi nàng: "Em không để ý cuộc thi này chút nào à? Vì sao em lại không viết?" "Vốn không hứng thú." Tần Mạt dừng một chút, bỗng nháy mắt mấy cái, cười vô cùng rực rỡ, "Anh nói đi, anh vốn là người, có một ngày người khác dùng chuỗi tiêu đến làm mồi dụ, chọc anh lên sân khấu diễn con khỉ, anh có làm hay không?" Phương Triệt cười nói: "Sao có thể so sánh như thế?" Tần Mạt lắc đầu: "Trong mắt chính là như vậy, tóm lại không có ý nghĩa thật sự." Bản thân cuộc thi đương nhiên không sai, chỉ có Tần Mạt cảm thấy không thích. Từ xưa, trong lòng nàng đã khinh thường đám băng hữu một hai là lại cùng tranh chấp cao thấp. Cuộc thi lần này càng về sau càng đúng như dự đoán của Tần Mạt. Khương Phụng trước khi đi đến ngày ra thủ đô, thần sắc cuối cùng cũng hoảng lên. Nàng tìm đến Tần Mạt, kéo nàng sang một bên, nhiều lần muốn nói lại thôi. Tần Mạt chỉ lẳng lặng nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng hồng lại trắng, oán hận dậm chân, cắn răng nói: "Cuối cùng cậu nghĩ thế nào?" Tần Mạt khẽ nở nụ cười, vẫn nhìn nàng, không nói chuyện. Khương Phụng cắn cắn môi dưới, cuối cùng vẫn hừ nhẹ chạy đi. Tần Mạt thở dài một tiếng, không phải nàng nghĩ như thế nào, mà là Khương đồng học mơ tưởng thế nào. Rất hiển nhiên, đứa trẻ này đã bị vọng tưởng làm hại, tâm tình rất không ổn định. Chỉ có thể nói công lực của nàng ta hoàn toàn không ăn nhập, căn bản không cần người khác đối với nàng ta ra sao, chính nàng ta cũng có thể tự làm hại mình. Sau một vòng thi, đội dự thi của Thị Tam cũng trở về, kỳ thi giữa kỳ khó khăn lại đến gần. Đỗ An Kiệt được phần thưởng khuyến khích, khi được khen ngợi ở đại hội không có vẻ rất cao hứng, cũng không có vẻ mất hứng. Khương Phụng lấy được phần thưởng tham dự, kỳ thực chính là giẻ rách, nhưng là cách nói khác mà thôi. Sắc mặt nàng có chút bơ phờ, thần thái tiêu tụy, khi lên sân khấu lĩnh phần thưởng của trường học cũng có vẻ dè dặt. Về phía quốc gia thì phát huy hiệu, còn trường học là học bổng năm trăm. Tần Mạt không chú ý đến kiện sự này nữa, chỉ biết sau đó thành tích của Khương Phụng xuống dốc không phanh, cũng thường xuyên nghe người ta nói đến Đỗ An Kiệt, nói hấn lại lấy được giải thưởng gì đó, nói

khoảng cách giữa hân và Khương Phụng càng ngày càng xa. Thi giữa kỳ qua rất nhanh, Tần Mạt vẫn đứng đầu lớp, nhưng tổng thành tích vẫn duy trì ở thứ ba bảy. Chuyện phân khoa được nâng lên tầm cao, có người suy đi nghĩ lại, mà Tần Mạt không hề do dự đã chọn khoa văn. Tuy nàng muốn chọn khoa học tự nhiên, nhưng đầu óc nàng không thông suốt với bên nhánh này, mỗi lần học là phải dốc hết sức, vì sau này đỡ bị hành hạ, nàng chỉ có thể thành thật một chút. Vì phải phân khoa, rất nhiều học sinh đều hưng phấn cùng bi thương. Tần Mạt lại cảm thấy thời gian trộm đi tuổi tác lần nữa, mà không ai có thể ngăn cản. Về mặt Lỗ Tùng đau khổ chọn khoa học tự nhiên, ngay sau đó lại rất tự nhiên nói: "Mùa xuân của anh đây đến rồi! Chị cả, chờ em đại sát ban khoa học tự nhiên, thì chị phải gọi em là anh đấy!" Tần Mạt liếc xéo hân: "Chờ đi!" Trần Yến San và Lữ Lâm cùng với Vương Tử Dục đều chọn khoa học tự nhiên, Khương Phụng, Triệu Vũ Hồng, một đôi cùng chọn khoa văn. Ngoài ra, Vệ Hải, Ngụy Tông Thần, Hùng Thúy, Mã Tuệ Tuệ, Tô Đông Cường cũng chọn khoa học tự nhiên, Lâm Tiểu Phong, Trương Đào, Khương Nhụy cùng chọn khoa văn. Cả lớp 19, hai phần ba chọn khoa học tự nhiên, khoa văn chỉ chiếm một phần ba. Trong đó có Khương Nhụy và Tần Mạt là tốt nhất, nàng chải đầu tóc bím, kéo tay Tần Mạt, hoạt bát nói: "Mạt Mạt, về sau mình sẽ đi theo cậu, chúng ta cùng vào một lớp, cậu phải chiều cổ mình nhé." Tần Mạt kéo nàng qua, cười to nói: "Đây là đương nhiên!" Trần Yến San lưu luyến không rời Tần Mạt trong phòng học, đầy hoa mỹ nói: "Mạt Mạt, về sau mình không thể cùng đi với cậu, cậu phải tự chăm sóc mình thật tốt. Cậu phải biết, dù cậu đi đâu, mình ở đây mãi dành một chỗ cho cậu, chờ cậu mỉm cười, chờ nước mắt của cậu. Mình có bầu trời của cậu ở đây, mãi mãi là một màu xanh vì cậu, mình là bến cảng của cậu, mãi mãi gió êm sóng lặng vì cậu." Tần Mạt lúc ấy đang uống nước, thiếu chút nữa thì phun vào người Trần Yến San. Biết bao khó khăn mới nuốt được xuống, Tần Mạt ho khan nói: "Đoạn này, ai dạy cậu thế?" Thế là Trần Yến San hưng phấn tiến đến bên tai nàng, về mặt tình quái nói: "Thư tình á, là Đỗ An Kiệt viết thư tình cho mình! Anh ta lại viết thư tình cho mình chứ! Ai ui, chưa mình nha, răng cũng chưa muốn rớt ra rồi..." Tần Mạt: "...". Lữ Lâm thì thầm bên cạnh: "Răng muốn rụng mà sao cậu còn hưng phấn thế?" Tần Mạt ho nhẹ nói: "Đây là sự tình quái của cậu, sao đến giờ cậu vẫn còn đáng về tình quái thế?" Trần Yến San cười hi hi, chạy thẳng về giường, lờ mờ ư ử nói: "Ai da ai da, chuyện là thế đấy! Tuy mình sẽ không chấp nhận anh ta, nhưng có người theo đuổi, cảm giác y như phim á..." Thế là Triệu Vũ Hồng và Lữ Lâm chạy đến buôn chuyện phim với nàng, Trần Song Song và Khương Phụng lại không có ở đây, chỉ còn lại Vương Tử Dục ngồi trên giường, Tần Mạt mở mắt nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt mơ hồ của nàng. Chuyện phân ban đã xong, chỉ chờ đến học kỳ sau từng người đến trình diện báo cáo lại lần nữa. Giữa tháng năm thời tiết chuyển nóng, Tần Mạt bắt đầu đổi sang đồng phục mùa hè của Thị Tam, Dù có kiểm tra hay không, nhưng quy định cứng nhắc của trường học vẫn không thay đổi. Đồng phục mùa hè có kiểu dáng đẹp hơn, áo trắng sơ mi ngắn tay, cổ tròn, cổ áo và tay áo có viền xanh, hai bên vạt áo thắt nơ bướm, không thắt eo, chính thể khá đáng yêu lại không mất đi vẻ thanh lịch. Vấn đề là ở cái váy. Bản thân chiếc váy rất bình thường, váy lá sen xếp dài đến đầu gối, màu xanh đậm, kiểu dáng có hơi cũ. Tần Mạt hi vọng váy càng bảo thủ càng tốt, tốt nhất là có thể che đến mắt cá chân. Từ khi xuyên qua đến nay nàng chưa từng mặc váy, váy của người Tổng đương nhiên khác với hiện đại, mà quần áo của con trai lại vẫn là quần bình thường. Tần Mạt thầm lo lắng, phải lộ bắp chân, với nàng mà nói, đúng là một sự khiêu chiến. Nhìn người khác để lộ, và cảm giác mình bị lộ, hoàn toàn không phải ngang tầm quan trọng. Quần lụa phong lưu cũng có lúc bảo thủ, huống chi Tần Mạt đã không còn là quần lụa lâu rồi. Sau khi tắm xong giữa trưa, nàng nóng đến không muốn mặc quần dài nữa, thế là cắn răng một cái, liền mặc váy lên người. Gần đây nàng thường xuyên có cảm giác lồng ngực phồng lên, có lúc lại cảm giác bụng đau âm ỉ, mà cảm giác khi mặc chính là đem cảm giác không thích phóng đại lên trăm lần. Vải mềm mại chạm vào cơ thể, khiến Tần Mạt đánh lờ tởm trong lòng. Nàng cẩn thận mở cửa phòng tắm ra, trong phòng các cô gái đã ngủ trưa, không có ai chú ý đến nàng. Tần Mạt phảng phất như trở lại thời đại đơn sơ nhất, nom nớp lo sợ như giẫm băng mỏng, làm cả người không tự tại. Vì sợ làm phiền đến giấc ngủ của người khác, nàng đi chân trần qua lại trong phòng ngủ, thích ứng với cảm giác mặc váy, cũng cố coi nhẹ đi đau đớn ở ngực. Sau mười phút, thân thể nàng hơi thả lỏng, một thân đồ mồ hôi. Một giọt mồ hôi lớn lăn qua mi mắt nàng, lại lăn qua gương mặt nàng, cuối cùng theo cảm roi xuống. Tần Mạt thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng phát hiện ra hành vi của mình rất buồn cười. Nàng đi vào phòng tắm rửa lần nữa, khi đi ra lại đi dép lê, nhẹ chân về giường nằm, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, dù có điểm không thích, cũng có thể xem nhẹ. Sau khi nghỉ ngơi, lần đầu tiên Tần Mạt mặc váy đi vào trong sân trường, bước chân nhẹ nhàng, lại cảm thấy thật sự tốt đẹp. Mỗi người đi qua, đồng phục hè của các cô bé tuổi thanh xuân tựa như cảnh đẹp, nàng cũng không cần phải cau mày nhăn nhó nữa. Một năm học nữa qua đi, lại sắp đến lúc thi đại học, trường cho lớp 11 và lớp 10 nghỉ lễ. Tần Mạt đứng trước cổng trường, chỉ cảm thấy naoáng một cái, đã là một vòng đời. Thời gian có thể trộm tuổi xuân, nhưng không trộm được hoài ức, hoài ức sẽ không ép ai phải nhớ cái gì, nhưng những điều không quên thì có rất nhiều. Trước kia nàng đến đây, đứng ở nơi này than sợ hãi mọi thứ thần kỳ, năm nay nàng vẫn đứng ở cổng này, lại cho rằng, cả đời mình cũng chỉ mới mười sáu tuổi. Phương Triệt vẫn dất xe đạp lại gần, chào hỏi nàng: "Mạt Mạt, không về nhà à?" Tần Mạt gật đầu: "Phải về, ngày mai anh thi đại học à?" "Anh sẽ thi sớm, chỉ thi lần này." Hân không lên xe, chỉ dất đi, cũng ra hiệu cho Tần Mạt cùng đi, "Em muốn thi trường gì?" Tần Mạt thoáng đi sau hân, từ từ bước đi: "Tôi còn ở đây hai năm, không gấp." "Giờ vẫn chưa có hướng?" Tần Mạt thoáng chần chờ nói: "Có lẽ là trường chị tôi đang học, tôi cũng không nhất định phải thi đâu." "Em cố lên đi, anh đi trước một bước." Phương Triệt nhắc chân đạp xe, tiếng linh linh vang lên, hân đi xa dần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 30: Phương xa

Kỳ nghỉ hè đến rất nhanh, ngoài kết quả thi đậu đại học, Phương Triệt còn ngắm luôn vòng nguyệt quế của thủ khoa thành phố xuống, lại thành một phen truyền kỳ. Nhưng truyền kỳ cũng là truyền kỳ thần bí, không thể tiếp cận. Phương Triệt vội vàng đi, thậm chí còn không làm tiệc tạ ơn thầy, đã rời trường Thị Tam, rời Thiệu Thành. Để lại vô số câu chuyện, và người đến sau phán đoán. Khi Tần Mạt được nghỉ lễ liền ở nhà, khi biết kết quả thi đại học nàng đã gọi điện cho Phương Triệt chúc mừng, liền nghe hân trầm giọng nói: "Mạt Mạt, anh phải đi." "Đi?" Lúc đó tâm tình Tần Mạt hoàn toàn không nghĩ cái gọi là "đi" của Phương Triệt, có thể là rất xa. "Anh phải đi Úc, chiều nay lên máy bay." Giọng Phương Triệt qua ống nghe, như đang cúi đầu, phảng phất vang bên tai Tần Mạt. "Xuất ngoại? Không tệ nha." Tần Mạt nghiêng người dựa vào ghế sofa, trong lòng có vài phản mê mẩn. Giao thông của Bắc Tống đương nhiên không thể so sánh với hiện tại, mà có thể bước qua non sông Hoa Hạ, đi ra ngoài nhìn xem thế giới rộng lớn, có thể mở rộng trí tuệ được chăng? Giọng Phương Triệt càng thấp: "Mạt Mạt, anh muốn đi Cambridge học cử nhân, học kỳ sau khai giảng sẽ từ châu Úc bay đến Anh quốc. Có lẽ... còn có thể học đến thạc sĩ thậm chí là tiến sĩ ở Cambridge, không biết đến năm nào... mới về nước." Tay Tần Mạt cầm lấy ống nghe bỗng căng thẳng, trong chốc lát có cảm giác khó chịu, phảng phất là không giữ được thời gian, ngăn cách quá khứ và tương lai, ngay cả khe hở cũng không lộ mở. "Tôi tiễn anh đi." Nàng khẽ thờ dãi một cái, trong lời nói trấn định. "Em..." Lời nói Phương Triệt chớp đến bờ môi, lại vẫn thu hồi ba chữ "không giữ anh"

trở về, đổi thành "không cần tiền" "Mặt Mạt, em hãy bảo trọng. Nhớ là em còn nợ anh một ân tình, ngày khác gặp lại, nhớ phải trả cả vốn lẫn lời cho anh." Điện thoại bị ngắt, Tần Mạt nhìn ông nghe ngu ngơ nửa buổi. Thời gian ở trước mặt con người, mãi mãi là kẻ thắng cuộc. Nàng đi về phòng, trải rộng giấy Tuyên Thành ra viết chữ, nét mực đậm nhạt, đầu bút lông như dao. "Sử xanh cuối cùng vẫn mơ hồ, cần chi tóc bạc hay tóc xanh!" ***** Cửa hàng nhỏ của Tần gia buôn bán khá khảm lên, tên gọi "Chi vàng", không chỉ là quần áo thêu chi vàng, còn có hàm ý ẩn bên trong. Chiến tranh lạnh giữa Tần ba Tần mẹ đã từ từ hóa giải, hai vợ chồng lại hòa hợp như ban đầu, gương mặt nụ cười ngày càng rực rỡ, tinh thần sức mạnh đến mười phần. Tần Vân Chí lại chủ động muốn luyện chữ bút lông với Tần Mạt, bình thường thời gian ra ngoài chơi cũng ít đi, trong lúc nghỉ hè ngoài việc thỉnh thoảng chơi máy tính của Tần Mạt, nó chỉ đọc sách nghiêm túc. Tần Vân Đình chưa về nhà, nàng còn đang làm thực tập sinh ở một công ty luật, tuy chỉ làm việc vặt bưng trà rót nước, nhưng khó có được cơ hội, nàng vẫn quyết định ở đó học tập. "Chị hai, em giúp chị đun nước nóng, chị còn không đi tắm đi?" Tần Vân Chí thường xuyên có hành động ân cần nhỏ này. Thế là mới rời máy tính đến phòng tắm, cậu em út liền thừa cơ đạt được quyền không chế máy tính, hơn nữa nhất định chờ đến khi Tần Mạt ra khỏi phòng tắm, thường xuyên vừa đâm vừa xoa nó mới chịu trả lại. Tần Mạt đương nhiên hiểu rõ tâm tư của tên nhóc này, nhưng nàng liên tiếp mắc lừa, khiến Tần Vân Chí chưa hề thất thủ, mỗi lần đều đắc ý đến vênh đuôi lên trời. Nhìn em trai vui vẻ, Tần Mạt nguyện ý giả nguốc, để Tần Vân Chí chơi những trò xiếc nhỏ tầm phào thiếu tuổi này. Ví như Tần Vân Chí nói: "Chị hai, chị xem có phải bốn rửa bát nhà chúng ta bị làm sao không? Nó tự nhiên rỉ nước..." Tần Mạt: "Em dùng vải bố nhét vào xem?" Tần Vân Chí: "Chị hai, chị cao minh hơn em, hay là chị đến đây đi, em trai ngu dốt, ở một bên học kinh nghiệm" Tần Mạt cũng làm ra vẻ mặt đáng vẻ đắc ý, vui vẻ đến bốn rửa bát, sau đó khiến cho một thân là nước, lại bị Tần Vân Chí lên lút vọc máy vi tính cười nhạo. Tần Vân Chí: "Chị hai, trường hợp nào một cộng một không bằng hai?" Mặt Tần Mạt tối sầm: "Trường hợp tính sai." Tần Vân Chí: "Chị hai, nếu không cho em chơi máy tính với, chỉ mười phút, xin nhờ..." Tần Mạt trừng mắt: "Không được!" Nàng không trực tiếp nhận lời Tần Vân Chí bất cứ chuyện gì, luôn muốn tên nhóc này làm ra đủ chuyện buồn cười xong, mới giả vờ như thua trận, đạt tâm nguyện của Tần Vân Chí. Trò "Thiên Long bát bộ" này Tần Mạt chơi từ khi nghỉ đông đến nghỉ hè, Trọng Nguyên đến muộn cuối cùng cũng từ tay mơ siêu cấp đến tay mơ bình thường. Cuộc thi Trọng Nguyên cũng hoàn toàn nằm trong tầm tay của Tần Mạt, vì thế nàng đạt được không ít phần thưởng, thế nên hầu bao dần đầy, trở thành ông chủ nhỏ trong trò chơi. Trọng Nguyên đến muộn đi theo Trọng Nguyên đến trễ vào một phường hội tên là "Quý đa đa", làm quen với thuộc tính bạn bè của trò chơi. Phần lớn thời gian Tần Mạt đều im lặng, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với họ, xem như là theo kịp thời đại, thế nhưng cũng có nhiều từ trên mạng khiến Tần công tử kinh hãi. Có một lần khi các nguyên lão náo nhiệt trên kênh thể giới vì chuyện một nhân yêu, mà mấy phe phái đấu đá túi bụi, các lời thô lỗ bay qua bay lại, làm ô nhiễm mắt Tần Mạt. Cuối cùng nàng gửi ra mấy ký hiệu mặt máu chảy đầm đìa, phát ra một câu trên kênh thể giới: "Chó cắn người thì không sữa, sét đánh chó thì không lóe sáng, nhân yêu đứng bên trái, yêu nhân đứng bên phải, bắt nam bắt nữ làm kiểm duyệt, xem coi thực hư ra sao!" Kênh thể giới bỗng tạm dừng vài giây, ngay sau đó lập tức bộc phát một trận nhiệt triều mãnh liệt. Ủng hộ Trọng Nguyên đến muộn có, chửi ầm lên cũng có, Tần Mạt xem nhẹ, click mở mặt ngữ của Trọng Nguyên đến trễ: "Để tiểu bạch vào trong bày sới, là ta sai." Tần Mạt: "...Ngoài cửa sổ đông tố lại nổi lên, sau cơn mưa bầu trời như tẩy rửa, nhưng lại không có cầu vồng. Tần Mạt biết rõ, dù nàng có dung nhập vào thời đại này đến trình độ nào, nàng cũng sẽ không quên ngàn năm trước độ tửu kiếm, cùng Vĩnh Surong đánh đàn. Xế chiều khi mưa rửa sạch trời, Tần Mạt nhận được hàng chuyển nhanh từ Úc. Nàng kinh ngạc mở gói đồ ra, lại chỉ thấy bên trong là một cái bình thủy tinh nhỏ cao gần một tấc. Cái chai trong suốt, bên trong là nửa bình nước, cùng với các hạt đá và cát nhỏ. Trên thẻ Phurong Triệt chỉ viết một câu: "Tuyệt và đất trên núi Arco." Tần Mạt nhìn bình thủy tinh nhỏ lạnh buốt trong tay phải, cổ tay nàng khẽ nhúc nhích, năm đầu ngón tay trái lại ảm áp. Nam bán cầu là mùa đông, mà Bắc bán cầu lại là chính giữa hè. Tuyệt này, vượt qua hai đầu địa cầu, từ núi Acro ở châu Úc mà đến, rơi xuống trên tay Tần Mạt, cuối cùng vẫn tan ra. Nhưng mà tuyết hóa thành nước, rốt cuộc vẫn là từ tuyết mà đến. Một đoạn tuyết nước này dù thay đổi thế nào, bùn đất dưới thân nó trước giờ cũng chưa từng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 31: Sa

Sắc trời sáng ngời, phòng ngủ nhỏ của Tần Mạt có chút oi bức. Nàng có ý mua sáo trúc và ghê trúc, thay cho bàn nhỏ trong phòng sách. Cái quạt nhỏ thổi gió vi vu, Tần Mạt mở trò chơi ra, thích thú nhìn vào mấy trận bang chiến. Người lẫn lộn trên kênh thể giới, đi đi lại lại, tin tức nhảy ra làm Tần Mạt hoa mắt. Một người nói nhiều: "Trọng Nguyên đến trễ là tên rác rưởi, chỉ trách người nhiều chuyện, người dám mở bang chiến, hôm nay các gia gia sẽ đánh tên quỷ nhà người thành Quý Kiến Sầu!" Thần ơi cứu cứu con đi: "Trọng Nguyên ca ca, người không thể giải bỏ oán thù này sao! Cho dù hấn là nhân yêu đi, nhưng, vì thế giới thanh tịnh..." Công chúa đàn đứt dây: "Bọn người 'Quý đa đa' nghe đây, các người chưa đá Trọng Nguyên đến muộn ra khỏi bang ngày nào, Điều Linh các chúng ta sẽ chống các người đến ngày đó!" Trọng Nguyên đến trễ: "Ta như nghe thấy tiếng chó sủa." Thao tác của Tần Mạt vẫn là tay mơ, nàng bị giết nhiều lần trong bang chiến, nên rằng đã không lên chiến trường nữa, chỉ ở lại trong thành Đại Lý, sau đó tán gẫu với Trọng Nguyên đến trễ: "Các người giết tôi giết lui, là vì cái gì?" Trọng Nguyên đến trễ: "Lại nói đùa, đúng điên." Trọng Nguyên đến muộn: "Nhân vật ở đây có thể phục sinh vô hạn, cho nên sinh tử có thể thành trò đùa, nếu là ở trong hiện thực, ai còn dám âm mưu ăn cừu như Trọng Nguyên đến trễ: "..."

Trọng Nguyên đến trễ: "Lê nề này, ta có nào bạch kim ở đây, người có muốn ăn chút gì không?" Tần Mạt ngồi trước máy tính ghen cười, đang muốn đáp lời hấn, trên QQ lại bỗng truyền đến tin của biên tập viên tờ 《Quanh quần》Chi Viễn. Nàng vội vàng vội vàng đáp lại Trọng Nguyên đến trễ: "Ta có việc bận." Sau đó mở tin của Chi Viễn. Chi Viễn: "Sa quốc có đó không? Tôi có một tin tốt muốn nói cho em." Biện Hà Sa: "Tôi đây, xin mời nói." Chi Viễn: "Qua quyết định của ban quản lý, sẽ bóc hết lực để tạo ra hình tượng tác giả mỹ thiếu nữ trí thức Biện Hà Sa, sáng tạo nên một thần thoại về Biện Hà Sa. Sa quốc, chúc mừng em." Tần Mạt sững sốt trong chốc lát, phát hiện mình không thể hiểu nổi suy nghĩ của Chi Viễn. Biện Hà Sa: "Thật xin lỗi, hình tượng của tôi không hợp với mỹ thiếu nữ." Chi Viễn cũng sững sốt, bên kia lặng im mấy chục giây, truyền mấy mặt cười lớn liên tiếp đến. Chi Viễn: "Ha ha, Sa quốc, đầu năm nay tuổi trẻ chính là tiền tài, cô bé chỉ cần hóa trang, sao không thể biến thành mỹ nữ?" Tần Mạt có điểm hiểu ý đối phương, đại khái bọn họ muốn dùng tuổi đời viết văn của nàng, tuyên truyền thành tác giả thần tượng. Biện Hà Sa: "Chi Viễn, chỉ viết tiểu thuyết, không có hình tượng cá nhân, không được sao?" Tần Mạt cau mày, trong lòng cũng không mong đợi việc làm này. Nếu như nàng lại dựa vào sự tuyên truyền để hấp dẫn độc giả, tiểu thuyết kia, không viết cũng thế. Chi Viễn: "Sa quốc, thấy câu này, tôi mới biết, quả nhiên em vẫn chỉ là mười sáu tuổi." Biện Hà Sa: "Độc giả muốn trao đổi, chính là lời văn và chuyện xưa của ta, không phải về bản thân con người tôi." Chi Viễn: "Em không thể không nhận thức hiệu quả và lợi ích từ việc này chứ? Làm ngôi sao sẽ thế nào, chắc cũng không cần tôi nhiều lời. Sa quốc, danh lợi song thu, em sẽ từ chối sao?" Tần Mạt nhẹ gồ

bàn phím, thấy bốn chữ "Danh lợi song thu" này, trong lòng đã có vài phần giằng co. Biện Hà Sa: "Vô cùng đa tạ, cho hỏi trong lúc này, tôi cần làm gì?" Chi Viễn: "Chụp ảnh gửi tôi, có thể chụp nghệ thuật cổ điển. Lại viết về vài điều lý thú trong cuộc sống, nhào nặn ra một hình tượng mỹ thiếu nữ thần kỳ, còn lại, chúng ta sẽ sắp xếp." Biện Hà Sa: "Tôi là người viết văn, không phải kẻ diễn trò." Bên kia trầm mặc thật lâu, mãi vẫn chưa hồi phục. Tàn Mạt lại vào trò chơi, phát hiện Trạng Nguyên đến trễ gửi liên tiếp mấy tin từ Trạng Nguyên đến trễ: "Đến muộn muộn muộn, đừng đi vội nhé, không phải tức giận chứ?" Trạng Nguyên đến trễ: "Không thể nào! Vậy mà đã tức giận? Chỉ đùa một chút thôi mà. Được rồi, cùng lắm ta cho người một bao nào bạch kim..." Trạng Nguyên đến trễ: "Không muốn nào bạch kim? Vậy hoàng kim thì thế nào?" Tàn Mạt ngẩn ngơ nhìn mấy cái tin này, ngón tay từ từ hồi phục lại gõ chữ: "Ta..." Trạng Nguyên đến trễ: "Buzz!" Trạng Nguyên Đến muộn: "Ta có chuyện không thể nói với người." Trạng Nguyên đến trễ: "Người nói đi, ta sẽ chỉ đề trong lòng thôi." Trạng Nguyên Đến muộn: "Nhiệm vụ cấp 20 đến Vạn Cửu cốc cứu Đoàn Dự, đến bây giờ ta còn chưa làm xong." Trạng Nguyên đến trễ: "... Người có phải là tiểu bạch không thế?" Trạng Nguyên Đến muộn: "Người có cùng ta đi làm không?" Trạng Nguyên đến trễ: "... Qua rất lâu, Tàn Mạt rốt cục cũng đánh xong nhóm quái nhân ở Vạn Cửu cốc, trên QQ lại gửi đến tin của Chi Viễn: "Sa quốc, tuổi tác của em quả là một trò ngại lớn, em vẫn có thể thực hiện ước mơ làm nhà văn, cũng không có xung đột gì mà." Tàn Mạt lắc đầu bật cười, có lẽ nàng vốn đã không theo kịp tiết tấu thời đại này, cho nên bọn họ mới n chuyện tệ hại như thế. Biện Hà Sa: "Đây không phải vấn đề ước mơ, mà là nguyên tắc. Các anh có thể cho tôi thành hai mươi sáu tuổi, dù là hai sáu hay mười sáu tuổi, tôi vẫn là Biện Hà Sa." Chi Viễn: "> < có thể nói ra câu này, đương nhiên sẽ chỉ mười sáu tuổi. Chờ đến khi em hai mươi sáu tuổi, em sẽ không nói như thế. Sa quốc, đừng để chúng tôi thất vọng." Tàn Mạt mím môi, bút danh Hoài Hư dù chưa thể để lại sử sách như Tô Tử Chiêm[92] hay Hoàng Đình Kiên[93], nhưng Tàn Quý Huyền nàng sẽ tuyệt đối không vì thanh danh này mà lấy lòng người khác. Nếu nàng đến nguyên tắc này cũng không tuân thủ được, ngày khác khi gặp lại ở hoàng tuyền, nàng nào có mặt mũi mà đi gặp nhóm bạn già uống rượu đập ca. Nhưng với Tàn Mạt mà nói, 《Quanh quần》 cũng có thể coi là có ân, quan hệ của nàng và Chi Viễn luôn không tệ, nàng không nhất thiết phải biến mọi chuyện thành quá bé tấc. Biện Hà Sa: "Thật xin lỗi, Chi Viễn. Bằng khuôn mặt của tôi, dù hoá trang thế nào cũng không thể biến thành mỹ thiếu nữ. Viết văn thì có thể, nhưng không cần công bố ảnh chụp này được không?" Chi Viễn: "Em suy nghĩ trước đi, giờ này ngày mai, chúng ta liên hệ sau." Biện Hà Sa: "Cám " Tắt QQ xong, trò chơi lại truyền tới tin của Trạng Nguyên đến trễ: "Lễ mừng này, tuần sau là tiết thất tịch rồi, người chuẩn bị thế nào?" Trạng Nguyên đến muộn: "Bình thường. Log out." Tàn Mạt mở website ra, muốn tìm quà cho Phương Triệt, lại không biết nên chọn thế nào mới tốt. Sinh nhật Phương Triệt vào đúng dịp này, đúng vào tiết thất tịch, quà không thể không tặng. Cứ như vậy mà qua hai ngày, Tàn Mạt còn chưa nghĩ ra tặng quà gì, đồ của Phương Triệt lại gửi đến. Tàn Mạt mở ra xem, lần này trong gói đồ đó là một con chuột túi gỗ nhỏ. Chi lớn bằng lòng bàn tay, hai móng khẽ lui vào bên người, thân thái rất sống động. Trên thẻ đồ vẫn chỉ có một câu nói: "Trời lạnh, chuột túi khắc tay." Tàn Mạt nhắm hai mắt lại, trước mắt lại hiện ra cảnh tượng thiếu niên nhảy xuống từ cây hồng cao cao. Đuôi lông mày hấn nhếch lên, nụ cười đắc ý. Dù người hấn ở phương xa, nhưng hấn lại như chưa từng rời đi. Tàn Mạt hơi nghiêng đầu, nụ cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 32: Điều nguyệt

Làn khói hoa mỹ từ từ tản ra trong đêm đen, Tàn Vân Chỉ kéo tay Tàn Mạt ngồi trên lan can, hưng phấn kêu: "Nhìn kìa! Mau nhìn! Đẹp quá! Đẹp quá! Năm nay trời thật có lương tâm, cuối cùng cũng bắn pháo hoa ở quảng trường quê mình, chị hai, về sau chúng ta không cần phải xem trên tivi nữa, có thể xem trực tiếp luôn!" Tàn Mạt cũng nhìn chăm chăm vào nơi chân trời xa xa, phảng phất như muốn nhìn qua nơi rực rỡ đó, nhìn qua thời gian đã trộm tuổi xuân. Pháo hoa thời Gia Hựu không thể đốt được như thế, nhưng ở thời tiết này, độ ẩm của pháo hoa cũng không lạnh lùng xa cách như hiện đại. Thọ thù công có nhiều thiết kế độc đáo, vẽ chữ, phun hoa, thác nước, tên lửa vùn vùn... Còn có một loại thuốc súng thần kỳ, có thể phun ra từ trong hỏa lực, nhẹ nhàng nhảy múa trong khói hoa, tạo thành một đoạn vui buồn li hợp của nhân gian. Ngày nào đó, Tàn Mạt tốn phí tâm tư, cuối cùng cũng mời được vị kỳ nhân làm pháo hoa ẩn cư trong phố phường kia. Hấn phối nhạc, thiết kế động tác, mời Cao tiên sinh tạo ra một con rối gỗ mặc áo lông vũ. Ở tối đêm thất tịch, mang theo Vĩnh Sương phóng ngựa ra khỏi thành, đốt pháo hoa lên, dùng con rối gỗ để đổi lại một nụ cười duyên dáng của nàng. Vĩnh Sương quả nhiên cười, đây là lần đầu tiên Tàn công tử đánh đàn vì nàng, tâm ý như thế, lại tặng nàng một vũ điệu như vậy. Sau cùng, nàng lại nói một câu: "Thoáng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng[94], nhưng rồi cuộc cũng không qua được Mã Ngôi Pha lụa trắng ba thước[95] Từ đó về sau, Tàn Mạt chỉ tặng nàng cảm ý gấm ngọc, lại không chạm đến tình ý yêu thương. Nếu như chỉ là giao dịch tạm bợ, thì không cần nói đến ai phụ ai. Tâm tư của Vĩnh Sương, trước giờ là như vậy, đang đàn mà lòng đầy chua xót. Ngày này lại là đêm thất tịch, cầu Ô Thước Ngưu Lang Chức Nữ, nhân gian lại không có ai có thể thấy được. Tàn Mạt gửi cho Phương Triệt hàng chuyển phát nhanh, bên trong là một "con rối"[96] do nàng tự làm. Con rối từ ngàn năm trước, món đồ chơi duy nhất trong trí nhớ thời thơ ấu của Tàn Mạt. Tại thời kì Bắc Tống, thất tịch đã lưu truyền rất nhiều tiết mục truyền thống, nữ tử sẽ xâu kim khát xảo[97], nam tử cũng bái sao Khôi[98], hoạt động phơi sách phơi quần áo. Chỉ có "con rối", mới thuộc về trò chơi của trẻ con. Bản thân con rối chỉ một loại tò he (nặn bằng đất sét) của trẻ con, thực sự không có nhiều trò để chơi lắm, nhưng với trẻ con mà nói, chỉ cần có một con búp bê không động đậy cũng không biết cười chi, cũng đã mang lại rất nhiều niềm vui rồi. Bản thân con rối tinh mỹ nhất chính là một loại nghệ thuật, búp bê bần đều có khuôn mặt, có thần thái, được ăn mặc chỉnh tề, dù là bé hay nhỏ, cũng có vô số chuyện xưa. Tàn Mạt làm con rối này giống với nam đồng, búp bê nhỏ cao chừng mười tấc, đầu to mặt tròn, ngũ quan lơ mơ tựa Phương Triệt, nhất là mi mắt và nhếch môi, quả thực đúng là bản sao hàng ngày của Phương Triệt. Con búp bê bần này mặc áo hồng, cái chân mập mạp tròn vo nâng lên, dầm lên một đoạn cành, thân khí uy phong, lại như ngày thơ giống đứa trẻ. Con rối thời thơ ấu, thiếu niên Phương Triệt, chỉ là vui vẻ đơn thuần. Quả sinh nhật này của Tàn Mạt, đã mất một phen khổ tâm. Từ trên nóc sân thượng xuống, sau khi về phòng chuyện đầu tiên Tàn Mạt làm chính là mở máy tính ra, viết một bi tình của Sa quốc. Lần trước Chi Viễn yêu cầu Tàn Mạt suy nghĩ về việc kia, Tàn Mạt không đồng ý, vốn tưởng hai người sẽ không bàn nữa, không ngờ sau hôm nay khi hai người nói chuyện lần nữa, Chi Viễn lại đề ra phương án mới. Lúc ấy Chi Viễn nói thế này: "Sa quốc, chúng tôi nghĩ đến phong cách sáng tác của em, cùng với bản thân em không đồng ý chuyện tạo hình đó, quyết định sửa kế hoạch tuyên truyền. Liếc mắt một cái đã có thể nhận ra hệ liệt bi tình luân hồi, vậy không bằng làm một thần bí cuối cùng. Chúng tôi sẽ giữ bí mật hết về tuổi và đời tư của em, chỉ cần em thường xuyên làm thêm vài phần phiên ngoại nhỏ kèm theo." Lúc ấy Tàn Mạt quả thật có cảm giác kinh hãi, hữu xạ tự nhiên hương, 《Quanh quần》 có thể đưa ra cách vẹn toàn cả đôi bên như thế, nàng muốn tiếp tục không đồng ý đúng là không biết điều cậy tài khinh người. Biện Hà Sa: "Đa tạ mọi người đã bao dung cùng lượng thứ." Chi Viễn: "Đừng cảm ơn quá sớm, chúng tôi còn có thêm điều kiện." Biện Hà Sa: "Xin mời nói." Chi Viễn: "Hợp đồng phải ký một lần nữa, lần này chúng tôi muốn ký độc nhất. Ý là, hợp đồng ký

xong, em chỉ có thể viết văn cho mình tạp chí của chúng tôi, xuất bản tiểu thuyết của em cũng phải là quyền của chúng tôi. Nếu như em vi phạm, chúng tôi có quyền thu lại bút danh của em. Ngoài ra, em nhất định phải làm theo ước định, giữ hình tượng “Biện Hà Sa” thật tốt. Ví như, chúng tôi đã quyết định để em mang hình tượng thần bí, vậy sau này khi tiểu thuyết của em được xuất bản, em cũng không được đến họp báo ký tên tặng sách.” Khóe miệng Tần Mạt nhếch lên, với nàng mà nói, có thể được xuất bản, lại không cần phải đến họp báo ký tên tặng sách, đây mới chính là ưu đãi lớn nhất. « Quanh quần » với nàng mà nói đúng thật là có ơn tri ngộ, điều kiện của họ cũng không quá đáng. Biện Hà Sa: “Có thể gửi hợp đồng điện tử không? Cám ơn.” Tần Mạt sau khi cầm được hợp đồng, đầu tiên là gửi cho Tần Văn Đình xem, nàng không hiểu về pháp luật, nhưng Tần Văn Đình hiểu. Chờ đến khi Tần Văn Đình gỡ lại điều kiện về sau, Tần Mạt liền vui vẻ đáp lại Chi Viễn: “Hợp đồng không thành vấn đề tạm thời tôi không thể ký. Thật xin lỗi, vì trước đây tôi còn làm một chuyên mục của « Tạp luận », hợp đồng đến tháng mười năm nay. Các anh yêu cầu độc quyền, tạm thời tôi không thể ký được.” Lần này Chi Viễn tinh táo lại rất nhanh, bọn họ cũng sớm đã nghĩ đến vấn đề này: “Hợp đồng mới có thể để đến sau tháng mười mới ký, nhưng hình tượng của em nhất định phải hình thành từ bây giờ, vấn đề xuất bản cũng phải chờ đến khi ký hợp đồng mới thì bàn sau.” Biện Hà Sa: “Cám ơn, không thành vấn đề.” Một tháng một kỳ, một vòng luân hồi vẫn tiếp tục không đổi, nhưng ở đêm thất tịch này, nàng đã viết một câu chuyện kể dưới góc nhìn của nam chủ. Trước kia, chuyện của Tần Mạt viết thường là nữ tử cô đại, thời điểm này lại hoàn vị, là vì với nàng mà nói, viết về nam tử ngày càng nặng nề hơn—nàng có thể thương tiếc nữ tử cùng thời đại, nhưng còn chưa nhận ra, nam tử cũng cần thương tiếc như thế. Chuyện lần này tên là “Điều Nguyệt”. Chuyện bắt đầu từ lúc nam chủ chém gết trên chiến trường Bắc quốc. Hắn giương cung dẫn kiếm, phóng ngựa khỏi bảo động[99], chỉ thỉnh thoảng khi nghỉ ngơi, mới thổi một cây sáo thủ, nhớ về thê tử một mình ở nhà. Hắn thường xuyên nhận được thư nhà thê tử liên miên cần nhắc, nhưng cũng rất ít khi hồi âm lại, vì hắn có thể bị tập kích bất ngờ, không dám tả lại hoàn cảnh tiêu tụy và nguy hiểm của mình cho thê tử biết, cho nên hắn chỉ có thỉnh thoảng đáp lại hai chữ: “Bình an.” Thời thiếu niên họ gặp nhau ở chợ đèn hoa thất tịch, nàng cầm theo một hoa đăng nhỏ khoan thai mà đi, nụ cười uyển chuyển, thế là thiếu niên xuất thân từ tướng môn muốn lấy nàng về nhà, bảo vệ nàng cả cuộc đời này khỏi khỏi hồng trần. Thiên tử bỗng ban lệnh xuống, hắn phụng mệnh xuất chinh, vút xuống thẳng tân hôn cùng lão bà, đạp ngựa ra chiến trường, đi đến mười năm không về. Mười năm năm tháng như đao, mười năm khói lửa phun ra nuốt vào, nuốt đến vô số sinh mệnh xanh tươi, phun ra chỉ còn là vài giọt máu đào. Hắn bồi hồi bên bờ sinh tử, thứ động lực chống đỡ kiên cường chính là thư nhà của thê tử. Lại mười năm nữa đi qua, thư nhà dài dòng dần trở nên ngắn gọn ít lời, hắn vẫn đáp lại “bình an” như trước, không để ý đến thê tử mỗi một chữ, chỉ trông mong vào cuộc chiến tranh này có thể sớm kết thúc. Cái ngày khai hoàn thắng lợi trở về, hắn không màng đến xã giao tám phương tứ hướng, chỉ vội vàng thoát tất cả cô mẫn, chán chường mong đợi chạy về nhà! Nhưng mà hiện thực lại như một mảng sấm sét lớn, đánh hắn đến mất hồn phách! Chờ hắn không phải là thê tử có lúm đồng tiền, cùng với linh đường lạnh băng, cùng với nhi tử đã trưởng thành cùng đôi mắt lạnh hờ hững. Thì ra mười năm trước kia, nữ tử m hứa hẹn sẽ bảo vệ cả cuộc đời này đã mất. Nàng để lại nhi tử của bọn họ, hài tử mười tuổi này từ ngày mẫu thân qua đời đã dần lớn lên, bắt chước mẫu thân ghi chép, gửi những bức thư nhà với lời nói cứng nhắc cho phụ thân mình, mãi cho đến khi hai mươi tuổi. Thiếu nữ năm đó, cô đơn đi lại ở chợ đèn hoa thất tịch, đủ thấy xuất thân của nàng không tốt. Còn người con của tướng quân không màng môn đăng hộ đối, khăng khăng lấy nàng làm thê, lại vội lao đến chiến trường, đương nhiên không nghĩ đến nàng ở trong đình viện sâu tối sẽ phải đối mặt với những chi. Cuối cùng nữ tử này đã chết dưới nhiều lời đồn đãi cùng tường niệm, phu quân nàng không phải là không để tâm, chỉ là đã bỏ lỡ mất rồi. Trăng sáng ngàn dặm, hắn giương cung bắn điếu, bắn rơi đi hạnh phúc của bọn họ. Tần Mạt khép máy tính lại, bùi ngùi thở dài. Nghi hè là một mảnh oi bức, lại đến thời điểm khai giảng. Tần Mạt được phân vào lớp 11.3 khoa văn, nhân rồi thì đứng ngoài xem những học sinh lớp 10 tập quân sự, chỉ thấy vô cùng thích thú, không có gì buồn rầu. Trần Yến San đang làm động tác cảm động: “Năm ngoái khi mình tập quân sự, chỉ là chờ ngày hôm nay á! Cuối cùng cũng đến lượt mình xem kịch, trời ơi! Quả thật không dễ.” Việc học của Tần Mạt cũng nhẹ nhàng hơn lớp 10, vì không cần phải xoắn xuýt chuyện lý hóa sinh nữa, cho nên chương giảng chỉ có toán học. Dưới tình huống như vậy, thành tích của nàng cơ hồ bay lên thẳng tắp, kỳ thi tháng lần đầu tiên, nàng nhảy thẳng lên thứ chín toàn trường, làm Tần ba Tần mẹ vui mừng hô to tổ tông phù hộ. Tần Văn Chí bêu môi nói: “Ba, mẹ, thành tích này của chị hai, không có quan hệ với tổ tông phù hộ đâu!” Đến tháng mười, Tần Mạt hủy hợp đồng với « Tạp luận », lại ký hợp đồng mới với « Quanh quần », nhiệm vụ tiếp theo của nàng chính là mở rộng “Điều nguyệt” thành truyện dài hai mươi vạn chữ. « Điều nguyệt » không thể nghi ngờ độ thành công của nó, tình tiết trong đó tuy không ngạc nhiên, nhưng lại có cách kể chuyện ngược và xen cùng thay đổi dòng thời gian được Tần Mạt sử dụng vô cùng tinh diệu. Hơn nữa với lối hành văn ngắn gọn nên thơ của nàng, toàn bộ câu chuyện đều biến thành vô cùng mỹ cảm, khiến người ta như hưởng thụ cảm giác đang dự một bữa yến tiệc thịnh soạn. Một năm này, Tần Mạt đã có bước tiến mới trong thời đại này, một năm này, trăng sáng vẫn tròn khuyết như cũ, mùi hoa quế tiết trung thu, có thể ngừng bên bờ biển xanh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Q.4 - Chương 1: Kiểm ra khỏi vỏ

Trên tủ gỗ treo một chiếc gương hình chữ nhật to, khuôn mặt trong gương nhẹ nhàng, lộ ra đường cong mê người trong bộ lộ phục màu đỏ thắm eo, nổi bật lên làn da trắng như tuyết. Tần Mạt nhẹ bước đến cạnh cô gái trước gương, nâng một cành hoa đào lên, nhẹ nhàng áp lên má trái nàng. Cành hoa này so với đồ trang sức bình thường có chút lớn hơn, nhưng lúc này lại làm nổi bật khuôn mặt hình trái xoan của cô gái, vừa chạm vào hai mắt lạnh lùng của nàng, lại hiện ra vẻ đẹp kiều diễm hương thơm. Mặc một chiếc váy hồng phấn của công chúa dài đến gối, Tiên Hiếu nhảy đến cạnh gương, sợ hãi than nhỏ: “Mạt Mạt, tay nghề trang điểm của cậu thật là thần kỳ á, nhìn Vương Tử Dục này, thật là...” Trương Hình Linh gầm lên dè dặt, ăn mặc như một nữ ma pháp, từ phòng rửa tay đi ra ban công, nghiêng người dựa vào tường đánh giá ba người, chớp đôi mi thanh tú nói: “Tử Dục và Hiếu Hiếu đều không tệ, Mạt Mạt, sao cậu còn chưa trang điểm?” Thân hình của Mạt Mạt so với hồi trung học cũng hơi có tiến bộ, chạt vật lăm mới cao được mét sáu. Nàng mặc một thân quần áo cổ, theo hướng Tống Triều, tay áo hơi chặt, áo ngắn màu đậm, vạt áo rộng, phía trên họa từ trúc truyền thần. Một dây thắt đen như mực quấn quanh eo, phần đai lưng chảy theo đuôi váy dài màu xanh, uyển chuyển uốn lượn như đoá sen thanh ngát. Tần Mạt vẫn quen để tóc dài, ba năm từ khi xuyên đến hiện đại, cuối cùng cũng để được tóc dài đến thắt lưng. Lúc này nàng buộc lại ở sau gáy, quấn làm một búi tóc đơn giản, lại dùng dây màu xanh buộc lại, sau đó lấy hai chiếc kẹp tóc màu đen nhỏ ra, dùng dải lụa màu xanh đậm che tất cả khuôn mặt từ mắt trở xuống. “Thế này còn cần phải trang điểm sao?” Nàng quay mặt đi, nhìn về Trương Hình Linh cạnh ban công đang hí hửng mỉm cười. Trương Hình Linh còn chưa kịp nói, nhưng Tiên Hiếu đã che miệng cười nói: “Mạt Mạt, lúc nào cậu cũng trùm kín mít thế à? Trời nóng lắm, bộ cậu không thấy ngứa à?” “Trong hội trường có máy điều hòa mà?” Tần Mạt ôm chiếc Phục Hi cầm của Phương Triệt tặng lúc trước, từ từ bước ra ngoài, tư thái vẫn nhã nhặn thong dong. Nhoáng một cái

đã hai năm, Phương Triết đã đi Mỹ, Trần Yến San đi Bắc Kinh học, Tàn Văn Chí đã vào lớp 11, Không Triết và Vinh Chân Chân còn đang chạy theo tình yêu, mà Tàn Mạt vẫn còn ở lại thành phố C, làm một sinh viên đại học. H cũng là một trường chính quy, nhưng so với trường Thủy Lợi vẫn kém một bậc, lại so với MIT, càng không có một cấp. Kết quả thi vào đại học của Tàn Mạt cũng không tệ, tuy không thể so với Tàn Văn Đình và Luyến Nhi, nhưng cũng được hơn sáu trăm năm mươi điểm, hoàn toàn có thể vào một trường đại học tốt. Nàng chọn khoa Hán Ngữ của trường H, không biết đã khiến không biết bao người than ngán thờ dài. Thật ra Tàn Mạt chọn trường này, nguyên nhân cũng rất đơn giản. Thư viện của H xây dưới chân núi, đây chính là lý do Tàn Mạt chọn trường H. Thư viện Nhạc Lộc[100] từng được đề biên tại Bắc Tống, có địa vị vô cùng cao trong lòng kẻ sĩ. Tàn Mạt cũng từng học tại thư viện Nhạc Lộc này, nhưng năm đó thư viện đã sớm bị chiến tranh thiêu đốt, nhưng núi vẫn là núi, thỏ địa vẫn là thỏ địa, thư viện Nhạc Lộc lại được xây lại lần nữa, dù để thấy dù thiên hạ hưng vong, điểm này vẫn truyền thừa bất diệt. Bây giờ đang là giữa tháng chín, sinh viên đại học năm nhất vừa hoàn thành kỳ tập quân sự, nhà trường tổ chức vũ hội chào đón học sinh mới, ngoài ra còn mời một số học sinh có ảnh hưởng lớn đến tham gia. Vũ hội là vũ hội hóa trang, tùy sức tưởng tượng của mọi người, quần áo thế nào cũng được. Tàn Mạt ngủ ở phòng có bốn cô gái từ đợt tập quân sự, bốn người cùng đi, dọc đường gặp rất nhiều bạn học ăn mặc khác nhau, cũng có vài người quen, cũng v vài người khác xa bình thường. Khi bốn cô tới ngoài cửa hội trường, bên trong đã tụ tập không ít, tiếng đàn dương cầm mềm nhẹ mơ hồ truyền ra từ bên trong, không khí có vẻ rất tốt. Vương Tử Dục nhẹ bước vào trước, lúc này hấp dẫn vô số ánh mắt, tiếng đàn dương cầm cũng dừng lại, toàn trường kinh diễm! Theo sau cùng tiến vào Trương Hình Linh và Tiền Hiểu cơ hồ như làm nền, mà Tàn Mạt như cung nữ cổ đại, tuy không khiến người ta kinh diễm, nhưng khí chất đặc biệt, cũng khiến người ta không thể bỏ qua. Rất nhiều người đầu tiên là nhìn Vương Tử Dục, thứ hai là nhìn Tàn Mạt phía sau, lại càng thêm không thể rời tầm mắt, như là gặp thủy mặc tĩnh, sâu sắc thom ngát. Kết quả này lại khiến Tàn Mạt bất ngờ, nhưng nàng quen với việc bị người ta chú ý từ xưa, bây giờ dù có nhiều tâm mắt cùng đặt lên người, cũng chỉ bình chân như vại, thần nhiên tự tại. Ánh mắt nàng cũng di chuyển trong đám người, tìm kiếm người nàng muốn gặp ngày hôm nay. Rất đúng dịp, hai năm qua nàng thỉnh thoảng lại chơi trò chơi đó, đã cùng kết bạn với nhân vật Trọng Nguyên đến trẻ. Trước đó không lâu hai người thường nói chuyện phiếm, Trọng Nguyên đến trẻ nói hẳn cũng học trường H, Tàn Mạt thuận tay cũng đáp lại mình là tân sinh trường H. Thế là Trọng Nguyên đến trẻ tìm được lý do gặp mặt bên ngoài, hai người làm một trận chiến văn tự trên bàn phím, tóm lại Tàn Mạt đã thắng. Trọng Nguyên đến muộn đã nói thế này: "Anh sẽ mặc quần áo Võ Đang, tôi tự nhiên có thể liếc mắt một cái đã nhận ra anh. Về phần tôi sẽ mặc quần áo gì, có gì đặc biệt, thì anh đoán đi! Tân sinh mới nhiều như thế, nếu anh có thể đoán được ai là tôi, nguyên tắc không gặp bạn bè trên mạng của tôi không đánh cũng tự tan mất." Hội trường rất lớn, ở giữa có thể chứa mấy nghìn người. Đến tám giờ đúng, người chủ trì đứng trên cao tuyên bố vũ hội bắt đầu. Vang lên đầu tiên là bản van-xơ xứ Viên, không khí dần dần đi nhịp điệu. Mờ mẩn là một đôi, nữ nghe nói là phó ban vui chơi của hội học sinh, từ xa, Tàn Mạt cũng không nhìn thấy rõ bọn họ, Tiền Hiểu bàn luận thế này: "Nam cao, thân hình nữ cũng được, hi vọng cũng sẽ nhảy đẹp, hi hi." Trương Hình Linh dậm chân một cái, lại đá nhẹ chân, buồn rầu mà nói: "Mình không biết khiêu vũ, làm sao đây? Nhưng mình mượn bộ quần áo này mất nhiều công như thế, chẳng lẽ kết quả chỉ là chạy đến đây xem người khác nhảy van?" Tiền Hiểu một tay chống hông, một tay nâng má: "Được rồi, mình thấy người khiêu vũ cũng không nhiều, nhưng mà những tên hàng cao cấp có đôi có cặp hết rồi. Hừ, vũ hội hóa trang này chơi không vui gì hết!" Vương Tử Dục thỉnh thoảng ra một câu: "Đây là đòn phủ đầu." "Thế nào là đòn phủ đầu?" Bỗng một tiếng cười khê truyền đến từ bên cạnh, liền thấy một chàng trai cao lớn mặc âu phục trắng phong độ nhẹ đi đến vương Tử Dục, hẳn khom người, lịch sự vron tay ra, mời Vương Tử Dục: "Cô bé xinh đẹp, có thể mời em nhảy điệu này không?" Nếu như hẳn đụng phải một mỹ nữ có suy nghĩ bình thường, chắc hẳn một chiều này của hẳn đã có thể khiến tim đối phương đập thình thịch. Vì như Tiền Hiểu, lúc này mắt đã sáng lấp lánh. Nhưng Vương Tử Dục trước giờ đều xa cách lạnh lùng, nàng chỉ hờ hững nhìn lướt qua, ngay cả từ chối cũng lười, trực tiếp coi thường hẳn. Soái ca đáng thương âu phục trắng, vốn còn tưởng là bạch mã, nay lại lúng túng, nhất thời ngơ tại chỗ, không biết làm sao cho tốt. Tiền Hiểu lén lút nhìn Vương Tử Dục, lại xem xem Tàn Mạt và Trương Hình Linh, thấy các nàng không có ý muốn nói chuyện, liền cắn răng một cái, vron tay đến chỗ âu phục trắng, cơ hồ dùng ngữ khí thấy chết không sờn nói: "Sur huynh, chúng ta khiêu vũ đi!" Âu phục trắng tiếp tục sững sờ, sau một lát mới phục hồi tinh thần lại, sau đó nhìn Tiền Hiểu với ánh mắt cảm kích, vừa giữ chặt tay nàng, cũng không quản cái gì mà phong độ với không phong độ, một tay ôm eo, đưa nàng vào trong sân nhảy đi vòng quanh. Trương Hình Linh xi một tiếng, cười nói: "Nhìn Tiền Hiểu nhảy kia, soái ca giây trắng sẽ bị cậu ta giẫm phải thôi." Tàn Mạt mỉm cười nói: "Có lẽ là mùa xuân đã đến." Người thực sự nhảy không có nhiều, phần lớn đều đứng bên cạnh tán chuyện, hoặc là đi bắt chuyện. Thỉnh thoảng có vài nam sinh khá65;p trai đến mời Vương Tử Dục khiêu vũ, đáng tiếc đều không ngoại lệ bị thương mà trở về. Điệu van-xơ xứ Viên không biết từ lúc nào đã biến thành điệu van chậm, Trương Hình Linh cũng được mời ra sân nhảy, khác với cách ăn mặc vụng về của nàng, nàng nhảy khá dễ thương. Tàn Mạt mang theo nụ cười nhìn mọi người, khăn che khuôn mặt nàng, lại không che được ý cười khoan khoái giữa hàng lông mày của nàng. Dần dần cũng không có người đi đến bắt chuyện với Vương Tử Dục nữa, tuy rất nhiều ánh mắt tiếp tục nhìn nàng, nhưng vô hình trung, thân thể nàng đã bị mọi người dán lên cái nhãn "Người nguy hiểm". Nhưng Tàn Mạt ôn hòa đứng một bên, cũng thu được rất nhiều ánh mắt chú ý, lại không một người nào chủ động đến mời nàng. Vương Tử Dục lạnh lùng không cho ai chạm vào, nhưng Tàn Mạt ở đây, mọi người lại không có ý dám đến gần. Đơn giản là vì khí chất của Tàn Mạt quá thanh nhã, phảng phất như thần tiên thướt tha chốn thế ngoại đảo viên bước ra từ tranh cổ, khiến người ta không thấy thật, không dám chạm vào, chỉ sợ phá đi tiên khí mơ hồ này. Thật ra đây hoàn toàn là hiệu quả của trang phục và khăn che mặt, bản thân Tàn Mạt sao có thể có quan hệ với tiên khí? Trong vũ hội bỗng mơ hồ truyền ra tiếng xôn xao, đồng đảo ánh mắt đồng loạt chuyển về cửa hội trường. Tàn Mạt cũng nhìn lại, chỉ thấy tim đập mạnh, rốt cục cũng thấy người tới nay muốn gặp. Chẳng trách mọi người xôn xao, chỉ nhìn người này trước cửa, mắt tốc dài bụi cao. Hẳn mặc áo xanh dài, lông ngực là dấu ấn Thái Cực bát quái, tay trái cầm trường kiếm, tay phải nắm chuỗi kiếm, hàn quang lấp lánh thấu xương ra khỏi vỏ! Nếu đây không phải là vũ hội hóa trang, học sinh sẽ cho là mình đến trường quay phim kiếm hiệp. Sau một màn này, liền trở thành truyền thuyết hiệp khách lưu truyền thật lâu ở trường H. Vị kia mặc một thân đồ kiếm đại hiệp Võ Đang phái, dung mạo lại vì ánh đèn mơ hồ không rõ. Phía sau hẳn là màn đêm đen nhánh, phía trước lại là ánh sáng vũ hội kỳ dị, chi phác họa ra một bức tranh, nổi bật lên thân hình cao ngất của hẳn, cao ráo mơ màng. Tay phải hẳn kéo ra một cái kiếm hoa, chân dẫm tại chỗ, lại đâm kiếm ra, tư thế uy mỹ mà khí thế. Tiếng dương cầm trong vũ hội chẳng biết đã ngừng từ lúc nào, tiếng đàn cổ như ngân hà lại chợt vang lên! Như có vô số bọt nước vẩy trong đầm, phảng phất như hồ gấm long ngâm, thay đổi bất ngờ. Người múa kiếm như nghe thấy trống trận, đập bước chân mạnh mẽ, kiếm quang lóe lên, dần dần gần đến chỗ tiếng đàn. Tiếng đàn quay cuồng, phảng phất như thiên quân vạn mã, lại như thiên binh trên chín tầng trời đáp mây bay xuống. Gõ nhịp như mật ngữ, nước xao như ngọc kích! Người múa kiếm mỉm cười, ông tay áo rung rung, vung tay rút ra trường kiếm. Kiếm quang ánh lên giữa không trung, lại thấy người này bước nhanh, một tư thế "Thiết Bán Kiêu"[101], nàng trường kiếm lên, vạch thành hình vòng cung, chỉ đến cổ người đánh đàn. Tiếng đàn im bật. Không rõ gương mặt Tàn Mạt qua lớp khăn, chỉ nhìn thấy một hàng lông mày đầy trí tuệ. Nàng vẫn đắm chìm trong màn kiếm cảm vừa rồi, phảng phất như chiến trường khốc liệt. Vị này tiếp tục múa kiếm, lại vừa gặp đã thốt ra một câu khiến bao người choáng váng: "Game? Em là đến muộn?" Mọi người cười ngất! Nhìn lời nói gì đây? Tại thời khắc như vậy, anh hùng múa kiếm, mỹ nhân đánh đàn, chẳng lẽ không phải là trình diễn võ kịch ân oán tình cừu sao? Vì sao kiếm khách lại khó khăn lúng túng? Vì sao mỹ nhân lại đầy sát khí thế kia? Đáng tiếc, làm hỏng mất đoạn cosplay hiệp khách Võ Đang đầy phấn khích vừa rồi, có điều hẳn đúng là đội trưởng của câu lạc bộ võ thuật, không khiến mọi người thất vọng, lại là lên: "Đúng rồi, kết nạp vào đội võ! Sự đệ sư muội đừng bỏ qua, nhanh chóng gia nhập! Quảng cáo của chúng ta là, chia tay với thời đại không được chơi bởi gặp gỡ, chia tay độc thân. Tất cả sinh viên năm nhất đều buồn cười ở một khắc này, tất cả học sinh cũ đều quay đầu đi chỗ khác, lòng có suy nghĩ, quả thế, quả thế... Tàn Mạt gio tay lên, nhẹ nhàng đẩy kiếm ra, tuy kiếm không có mũi nhọn, nhưng nàng vẫn không thể không nói: "Đến trẻ kia, mạng của ta không đến lượt ngươi lấy." Nói dứt lời, nàng lại từ từ cất Phục Hi cầm vào hộp, sau đó ôm đàn đứng dậy. Nàng cầm đàn đến đây, chỉ chuẩn bị để đàn làm trang sức, tăng thêm không khí cho bộ trang phục, căn bản không nghĩ sẽ đánh đàn. Không nghĩ tên Trọng Nguyên đến trẻ lại có thể múa một màn kiếm hay đến thế, khiến

nàng chợt hứng lên, lại không thể nhìn xuống, đánh đàn giúp hân múa kiếm. Năm đó Tần Mạt đánh đàn, Tô Thức cũng từng múa kiếm, tình cảnh tương tự, nhưng đã cách ngàn năm. "Hắc hắc, lẽ mà a..." Bại gia Trạng Nguyên trả lại kiếm vào vỏ, tay áo nhẹ nhàng, tư thế vẫn còn tiêu sái. Vóc người hân khá cao, mày rậm mắt to, vô cùng tuấn tú. Nhưng mỗi hân lại mỏng, luôn thờ ơ nhếch lên, cảm giác như một cỗ tà khí vây quanh, khiến người ta cảm thấy tên nhóc này không hề lương thiện, như là hồ lang ngủ đông, lúc nào cũng có thể tấn công người. "Anh là Giang Viễn Hân, lẽ mà, còn em?" Hân hoàn toàn coi thường sự chú ý của mọi người, một tay cầm kiếm, hai tay khoanh lại, liền đi sát cạnh Tần Mạt, ánh mắt sáng nhìn nàng. "Em là..." Tần Mạt thờ ơ quét qua hân, đi nhanh ra ngoài hội trường, "Không nói cho anh!" Nàng đi qua cạnh Vương Tử Dục, nhanh chóng nói: "Mình về trước, đừng để người ta biết mình là ai." "Không nói với anh em nói với ai?" Giang Viễn Hân lại cười chẳng để ý, tiếp tục lại gần, khi đi đến cửa hội trường, còn không quên nói với mọi người: "Các sư đệ sư muội, đừng quên gia nhập câu lạc bộ võ thuật nhé!" Trong đầu Tần Mạt chỉ cảm thấy phiền toái vô cùng lớn, nàng tuyệt không muốn vừa bắt đầu tạo ra tiếng vang lớn, ở vũ hội mặc trang phục cổ thì không sao, nhưng đánh đàn múa kiếm, thì có vấn đề. Nàng cúi đầu bước nhanh đi, hoàn toàn không quan tâm đến Giang Viễn Hân lải nhải ở phía sau. Nhưng sao có thể so sánh thân thủ của hai người, Tần Mạt sao có thể so với đối tượng đã luyện võ từ nhỏ này. Cơ hồ vừa ra khỏi hội trường, còn chưa đi lên đường mòn, Giang Viễn Hân đã giữ chặt tay Tần Mạt lại. "Lẽ mà, anh nhận ra em mà!" Trạng Nguyên đến trễ cười đến đặc ý. Tần Mạt cau mày nói: "Có thể xin anh đừng dùng cách nói ghê tởm này nói chuyện không?" "Vậy thì em thấy thế nào là không ghê tởm? Lẽ mà thân ái của anh?" Giang Viễn Hân cười hi hi như trước, khoe miệng càng thêm tà khí, hân cúi đầu, nâng tay muốn gạt khăn che mặt của Tần Mạt. Tần Mạt xoay người một cái, tránh tay hân, sau đó lớn tiếng nói ra một trận. "Khụ khụ khụ! Muốn ới..." Nàng nồn khan đến xé rách cổ họng, ngũ tạng lục phủ như bị đảo lộn. Giang Viễn Hân nhát thời luống cuống. Hân vòng quanh Tần Mạt, cuối cùng nâng tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, có chút ngưng ngưng hỏi han: "Lẽ mà, anh đâu có làm gì em? Sao em lại nồn chứ? Không phải là có chút cảm động chứ?" Tần Mạt vốn chỉ giả vờ nồn khan, nhưng không nghĩ Giang Viễn Hân lại hỏi thẳng trước mặt như thế, lúc này từ đùa hóa thật, nồn đến đau tim thất phôi, vừa ghê tởm vừa cảm thấy buồn cười, cả khuôn mặt nhăn lại. "Anh..." Thật vất vả, nàng mới mở miệng được, vội nâng tay chụp áo hân, để hân im miệng: "Anh có thể đừng ghê... tởm như thế được không?" Giang Viễn Hân kháng nghị: "Trước giờ anh đều ngọc thụ lâm phong, phong độ nhẹ nhàng, vô địch vũ trụ..." "Ngừng lại!" Tần Mạt lại vỗ ngực mình, "Trình độ ba hoa của anh đã đến mức này rồi, anh một vừa hai phải thôi chứ?" "Anh ba hoa ở đâu?" Giang Viễn Hân đặt trường kiếm lên vai, rất ủy khuất nói: "Cuối cùng anh ba hoa ở đâu? Em muốn định tội cũng cần phải cho lý do chứ? Anh nhận ra em trong biển người mênh mông, em còn muốn anh phải thế nào?" Tần Mạt quay đầu đi, khoe miệng xiu xuống, thật sự là không biết nên nói cái gì cho phải. Người này quả nhiên là Trạng Nguyên đến trễ, thật sự có bản sự biến cuộc trò chuyện thông thường thành... rất, thô tục... Tần Mạt: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 2: Con mèo tinh tế

Sáng sủa sạch sẽ, thỉnh thoảng có nhịp chân bước và tiếng lật sách vang lên. Tần Mạt đi qua gian hàng sách bán chạy, bỗng lui về vài bước, một giá sách lằng lằng đứng đó. Trên giá sách này bày những loại sách mới nhất, "Điều Nguyệt" cũng nằm ở trong. Cảm giác này quả là vô cùng kỳ diệu, hai năm trước Tần Mạt đã mở rộng "Điều Nguyệt", sau khi xong bản thảo hai mươi vạn chữ, đã là một năm rưỡi trước đây. Cuốn dài này dĩ nhiên là không giống với bộ ngắn. Tần Mạt chải chuốt tình tiết, cũng mở thêm nhiều câu chuyện xưa, có vài thay đổi nhỏ. Đầu tiên là bối cảnh thời gian cụ thể, đó là lúc chiến tranh bắt đầu xảy ra ở năm 979 sau Công Nguyên, tức là thời Tống Thái Tông sau ba năm hưng thịnh. Một năm kia, nam chủ Trịnh Dục là phó tướng của Quách Tiên đi tấn công Bắc Hán quốc, cùng năm, Bắc Hán binh bại diệt quốc, Quách Tiên hồi kinh, mà Trịnh Dục ở lại Thái Nguyên, thành quan coi biên ải đầu tiên của Bắc Tống. Trịnh Dục là con thứ trong phủ Trịnh, có thể trở thành phó tướng khi chỉ mới hai mươi tuổi đã là kết quả bất ngờ, hân cũng bắt đầu có khát vọng lập công, chỉ không ngờ sau khi thắng lợi lại bị giữ lại tại biên ải. Ngay sau đó, Tống Thái Tông lại hạ lệnh tấn công mười sáu châu U Vân. Hoàng đế ngự giả thân chinh, khám điểm thủ thành Thái Nguyên tướng Trịnh Dục tùy giá. Nhưng một lần tùy giá này cũng không thể trở thành cơ hội thăng chức của Trịnh Dục, ngược lại còn đẩy hân xuống một hố sâu không thể gãy gậy. Tống Thái Tông khinh địch liều lĩnh, bị quân đội Liêu quốc đánh bại ở sông Cao Lương, thật vất vả mới đào thoát được, hoàng đế tự nhiên mặt rồng phẫn nộ. Hân không thể trút giận, liền chĩa mũi nhọn vào văn thần võ tướng liên quan. Trịnh Dục chẳng qua chỉ nằm trong một nhóm tội nhân nhỏ nhoi. Khi hân vừa hồi kinh không đến một ngày, vừa mới biết được thể tử sắp chuyển dạ, vừa mới biết tin sắp làm cha —— hoàng đế tự nhiên không biết những thứ này, hân chỉ lần ban chiếu lệnh xuống lần nữa, phạt Trịnh Dục đến biên ải giao với Liêu quốc. Về phần Trịnh Dục lúc nào có thể hồi kinh, hoàng đế không nói, từ đó không ai có gan đề cập. Đầu mỗi chuyện xưa vẫn tiếp tục như thế, vì một đoạn chiến tranh mà bỏ phí mất nhân duyên. Nhưng trọng tâm trong đó, lại là những sinh hoạt của chiến sĩ biên ải và chiến tranh. Thời điểm Tống Liêu không ngừng giao đấu đó, người người canh gác ngày ngày ở biên ải, dù là sống hay chết, dù gió xuân hay trời đông giá rét. Tần Mạt miêu tả tường tận Bắc Tống những năm đầu chiến tranh, cơ hồ như thông qua ngòi bút tái hiện lại thời đại khói lửa ấy, ánh tà dương trải rộng trên sông. Đây không chỉ là câu chuyện của mình nam chủ Trịnh Dục, đây là chuyện của cả thời đại ấy. Tướng quân, binh lính, dân chúng, nam nhân, nữ nhân, lão nhân, hài tử.... Tại biên ải ấy, có nhiệt huyết và giáp sắt, cũng có tịch mịch cùng nhu tình; có cố chấp chờ đợi không nghĩ, cũng có tuyệt vọng và cái chết lạnh lẽo; kỳ binh của họ qua đời, hoặc là trung thành, hoặc là phản bội, sầu khổ của họ, lại có lúc thành cảm động ôn nhu. Hồi tưởng lại, không rõ là vì lời tuyên thệ, hay vì sống chết mặc bay mà họ vẫn bám trụ lại đó. Hai mươi năm sau, Trịnh Dục được triệu về kinh, nghênh đón hân là linh đường của thế tử. Nhi tử mười tuổi của hân bắt chước mẫu thân viết thư hơn mười năm cùng hân, đến lúc hân hồi kinh, nhi tử của hân đã là một phần nhỏ nhoi trong triều đình. Là Trịnh Tư dùng một lần thăng chức để đòi lại cơ hội cha về nhà nhưng khi gặp lại, giữa họ ngoài huyết thống ra chỉ còn là người lạ. Trăng sáng ngàn dặm, hân giương cung bắn điêu, nhưng không thể quay đầu lại. Bỏ qua một lần, không thể trách móc. Vì ở biên ải, biết bao người đã ngậm hờn chôn xương gót sắt, còn có nhiều người sống quãng đời còn lại trong tha hương. Không phải là Trịnh Dục, cũng là Vương Dục, Chu Dục, Ngô Dục... Ích lợi đã mất, dục vọng bành trướng, cho nên mới mang tới chiến tranh. Chiến tranh là động lực tiến bộ của nhân loại, cũng là tội ác bẩm sinh của nhân loại. Bản dài 《Điều Nguyệt》m xong, ban biên tập 《Quanh quần》mới hiểu vì sao Tần Mạt lại nổi danh trên cao tại một năm rưỡi này với chỉ vẹn vẹn hai mươi vạn chữ. Không nói đến bút pháp dẫn truyện, cũng không nói đến tình tiết tráng lệ cùng thể nỷ, cùng với suy nghĩ hưng vong về chiến tranh, chỉ nói đến quân sự, chính trị và nhân văn, những phong tục tình tế trong Bắc Tống đã có thể làm không ít nhà sử học sợ hãi kêu than. Trên thực tế, sau khi《Điều nguyệt》xuất bản, đã có nhà sử học bắt đầu đề cập phân tích thảo luận nghiên cứu rất nhiều tình tiết cổ xưa trong đó. Thậm chí có người nói, ánh văn chương này hoàn toàn có giá trị về lịch sử và văn học. Chi Viễn từng cười nói: "Đây là lấy giả loạn thật." Tần Mạt đương nhiên sẽ không giải thích, nói với Chi Viễn nàng vốn xuyên từ Bắc Tống mà tới. Cho nên phạm là có người nghiên cứu không tể, sẽ biết nàng đã thật sự nói

đúng về một giai đoạn lịch sử và văn học. Ban biên tập 《 Quanh quần 》 từng nhất trí cảm thán về Tần Mạt: “Viết được tiểu thuyết như thế, chắc chắn em phải đọc rất nhiều sách lịch sử? Tìm nhiều tư liệu làm luận chứng? Vậy mà chỉ ngót năm rưỡi đã xong, quả nhiên không hổ danh cao tốc Biên Hà Sa!” Có gần ba năm giao tình, Chi Viễn và Tần Mạt cũng khá quen thuộc, hẳn sẽ giữ hình tượng nói: “Đúng là kinh khủng! Chúng tôi chỉ cần em viết một biểu thuyết bi tình triền miên, kiếm ít nước mắt của độc giả, em lại làm ngược, cho ra một bộ sách có giá trị lịch sử như vậy!” Những thứ này Tần Mạt cũng chỉ là nghe, dù sao nàng cũng từng sinh ra ở triều đại đó. Lịch sử Bắc Tống, với nàng mà nói, không phải chỉ là một đồng giấy, mà là cuộc sống thật sự. Nhưng nghe thì nghe thế, khi đến thư viện trường học thấy sách mình viết, cảm giác này, vẫn khiến người ta khó mà nói hết sự kỳ diệu. Chi Viễn lại vui rạo rực theo sát Tần Mạt nói: “《 Quanh quần 》 chúng ta rốt cục không cần bị người nào đó phê bình nữa, cái gì tạp chí tiểu thuyết ngôn tình! Về sau còn ai dám nói thế, hãy để họ đọc 《 Điều nguyệt 》 đi!” Tần Mạt lúc ấy sừng sốt không đáp lời. Nàng tự mình biết, tiểu thuyết ngắn《 Điều nguyệt 》， tuy không đến nỗi nòng cặn, nhưng lỗi hỏng cũng vẫn rất nhiều, được cái bản dài có tiến bộ, cũng xem như là không tệ. “Này! Mạt Mạt...” Có người nhẹ giọng gọi, Tần Mạt còn chưa kịp quay đầu nhìn người đến là ai, liền có một bàn tay xương xương thon dài to vòng qua vai nàng, lấy ra một quyển《 Điều nguyệt 》 từ trên giá sách, lại đặt xuống bàn. Nàng lúc này quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Giang Viễn Hàn đang nghiêng ngả cạnh giá sách, một tay cầm sách, vừa cười đùa cợt nhả nhìn nàng. Tần Mạt không kinh ngạc lĩnh nhận người của hắn, cũng không so đo việc hắn xưng hô quá phận nữa, chỉ nghĩ là gặp bạn bè bình thường, mỉm cười gật đầu với hắn, sau đó lại đặt sách mình cầm lên bàn, tiếp tục đi vào lối nhỏ tìm sách. Bên ngoài hội trường hôm đó, Giang Viễn Hàn cũng không giật khăn che mặt của Tần Mạt. Hắn phẩy tay, rất rộng lượng nói: “Được rồi được rồi, tiểu sư muội đi đi! Đã không tình nguyện, sư huynh ta lại há có thể ép buộc sao? Ai, lần sau anh mà nhận ra em, xem em không tin không phục thế nào!” Tần Mạt lúc ấy đi như chạy, vừa đến phòng ngủ dưới lầu, đã hồi phục thần trí. Giang Viễn Hàn lần đầu đã nhận ra nàng, sao có thể là lừa chứ. Khi hắn gọi một tiếng “Lê mề”, Tần Mạt không phản đối, không phải là thừa nhận rồi sao? Về phần khăn che mặt của nàng, thật ra thì cũng không khác biệt nhiều lắm. Vì lúc đó nàng đứng cạnh Vương Tử Dục, hơn nữa còn có Trương Hình Linh và Tiền Hiểu, với thân phận của nàng mà nói, chỉ cần thoáng để ý là có thể đoán ra được. Giang Viễn Hàn muốn tìm nàng, tốn chút công sức là sẽ có kết quả. Tần Mạt nghĩ thông lại cảm thấy buồn cười, Giang sư huynh cũng không đến mức đáng ghét, giao tình hai người cũng không tệ, nàng trốn tránh cái gì chứ? “Tiểu sư muội, em còn lời nào để nói không?” Chờ khi Tần Mạt lấy một cuốn từ giả văn học nước ngoài《 Bá tước Mông-tơ Crixto 》， ngồi xuống xong, Giang Viễn Hàn cũng thuận thế ngồi vào bên cạnh nàng, nháy mắt mấy cái, khó đắc ý nhếch lên. Tần Mạt mở trang sách ra, giờ một ngón trở lên trước miệng, khẽ “suyt” một tiếng, ra hiệu cho hắn im lặng. Giang Viễn Hàn liền ngo ngác nhìn Tần Mạt, nhìn bàn tay nhỏ nhỏ, ngón tay tròn bóng, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, thật giống như hạnh hoa thừa ban sơ; nhìn da thịt tuyết trắng như ngọc, sáng sủa không tỳ vết; nhìn khuôn mặt thanh đạm, linh động như thủy mặc. Hắn nhìn rất lâu, chỉ thấy Tần Mạt thủy chung cúi đầu đọc sách, chỉ đành có thể cụp mắt, không chút chú tâm mở cuốn《 Điều nguyệt 》 trong tay ra. “Ai...” Còn chưa đọc được mấy chữ, Giang Viễn Hàn lại không nhịn được đi động cánh tay, dùng khuỷu tay khẽ chạm vào khuỷu tay Tần Mạt. Tần Mạt nghiêng đầu, khẽ nhủ mà nhìn hắn. “Anh nói, lần đầu tiên thấy em, cảm thấy hết sức bình thường.” Giang Viễn Hàn khẽ nghiêng khóe miệng, lại xà ra một nụ cười vô lại. Tần Mạt cười cười, gật đầu. Giang Viễn Hàn có chút thất vọng nói: “Nhưng sao càng nhìn lại càng không thể rời mắt? Không biết em có ma pháp gì a!” Tần Mạt khẽ mỉm cười, lắc đầu, tiếp tục quay lại xem sách. Muốn nói một người có đẹp hay không, chính là dung mạo trời sinh, sau này thì phải nhìn da thịt, nhìn thần sắc, quan trọng nhất là nhìn khí chất. Ngũ quan Tần Mạt chẳng hề xuất sắc chỉ là người phương bắc thanh tú bình thường. Nhưng ba năm nay nàng dưỡng rất tốt, càng thêm khí chất bản thân nổi bật ôn nhã, có thể hấp dẫn người ta từ ánh mắt thứ hai, thứ ba, thậm chí là nhiều ánh mắt. Trong vô tình, nàng đã có sự mỹ lệ đặc biệt của nàng. Không rực rỡ, giống như xuân xanh, lặng lẽ tỏa hương thơm. Bản thân Tần Mạt không chú ý đến điều này, nàng chỉ đọc sách đến nhập thần. Người phương Tây dùng ngữ pháp khác xa phương Đông, hai phong cách đặc sắc mãnh liệt, nàng đọc vô cùng có cảm xúc. Nhất là tình tiết của chuyện《 Bá tước Monte Cristo 》 có nhiều sắc thái đặc sắc, nàng càng đọc càng cảm thấy có hứng thú, trong lòng dần dần hình thành một loại “Tây hóa”, chỉ cảm thấy mở rộng tầm mắt. “Này! Mạt Mạt...” Thời gian qua thật nhanh, Giang Viễn Hàn đang cầm《 Điều nguyệt 》， căn bản không đọc tẹo nào, chỉ để ý làm thế nào để hấp dẫn sự chú ý của Tần Mạt. Tần Mạt nhìn đồng hồ, đã là năm giờ chiều Thứ sáu, nên đến lúc ăn tối rồi. “Em mời anh ăn cơm.” Nàng đứng dậy gấp sách lại, thuận miệng mời Giang Viễn Hàn. Giang Viễn Hàn nghe rằng cười, vội vàng đuổi theo Tần Mạt, nhỏ giọng kháng nghị sau lưng nàng: “Sao em có thể đoạt lời kịch của anh? Mạt Mạt ngoan, nhường anh mời em đi ăn!” Tần Mạt mượn nguyên bộ hai cuốn《 Bá tước Monte Cri 》 cả Trung lẫn Anh để đối chiếu, bước ra khỏi thư viện, sau đó đi đến một nhà ăn gần nhất. Xếp hàng, quét thẻ, gọi hai suất ăn, động tác như hành văn liền mạch lưu loát, thật sự không để cho Giang Viễn Hàn có cơ hội nhúng tay vào. Không khí này, giống như đối ngược giới tính thần thể của họ, Giang Viễn Hàn thiếu tí nữa thì thành như một thiếu phụ trẻ bị coi thường... Lúc ăn cơm, Giang sư huynh buồn bực trong lòng. Nghĩ hắn đường đường là đội trưởng võ thuật, là đàn ông ăn to nói lớn, lại bị tiểu sư muội đè ép một lúc, thử hỏi tôn nghiêm đàn ông của hắn đặt ở đâu bây giờ? “Đừng rồi, Mạt Mạt, em có xem phim kinh dị không?” Khi nói lời này, người Giang Viễn Hàn khẽ nghiêng về chỗ Tần Mạt, về mặt thần thái thật là có vài phần quý dật. Tần Mạt ăn xong rất nhanh, xem giờ lần nữa: “Em còn có chuyện, đi trước đây!” Nàng ôm hai quyển sách, cũng không quan đến về mặt Giang Viễn Hàn, chỉ từ từ ra khỏi nhà ăn, đi về phòng. Giang Viễn Hàn thật không cam tâm, lại đi theo nàng, trong đầu buồn bực: “Trở về phòng, còn đi chạm thế, vậy mà kêu có chuyện?” Khi đi đến khuôn viên, bác gái quản lý nhà gọi Tần Mạt lại, bảo nàng ký tên nhận đồ. Giang Viễn Hàn thấy gương mặt Tần Mạt lộ ra nụ cười ôn hòa. Chỉ thấy nàng lấy chứng minh thư ra, thông thạo ký tên, rồi một tay ôm sách, một tay mang theo cái gói rộng hơn một thước, bước chân nhẹ nhàng muốn lên tá “Đợi một chút.” Giang Viễn Hàn đuổi theo Tần Mạt, đưa tay muốn lấy bọc đồ trên tay nàng. “Mạt Mạt, đồ này nặng á? Đưa đây, sư huynh mang giúp em!” Tần Mạt buồn cười nhìn hắn, nhẹ nghiêng người để tay hắn vòng qua, bất đắc dĩ nói: “Giang sư huynh, ký túc xá nữ, nam sinh phải dừng lại. Ý tốt của anh em nhận, nhưng vì không muốn anh bị đi quản lý truy sát, em đành ngại anh...” Nàng nghiêng đầu, tầm mắt nhìn về phía khu ký túc xá Y. Giang Viễn Hàn tự nhiên thu tay về, lại đứng suy sụp, méo miệng cười nói: “Được rồi! Tần Mạt, hôm nay em thắng, nhưng sớm muộn gì anh cũng lại đến đây.” Hắn xua tay vỗ tay thành tiếng, lại bước ra tiêu sái rồi đi. Tần Mạt nhìn bóng lưng hắn, rất muốn đáp hắn một câu: “Giang Viễn Hàn, đọc nhiều tiểu thuyết võ hiệp không phải anh sai, chơi nhiều trò chơi võ hiệp cũng không phải anh sai, sai là sai ở chỗ, tôi không nên nghe theo anh để thiên lời...” Nàng mang theo vài phần cảm giác bị sét đánh đến cháy khét, rốt cục vẫn về phòng ngủ. Phòng ngủ chỉ có Tiền Hiểu, khi Tần Mạt đẩy cửa ra, nàng ta đang một tay chống cằm, ngồi trước màn hình LCD đọc tiểu thuyết. Vương Tử Dục gần đây lại cảm thấy hứng thú với ba lê, tham gia câu lạc bộ ba lê của trường, mà Trương Hình Linh thì tích cực chuẩn bị tranh cử vào học sinh hội, nghe nói muốn vào ngành tốt, thì phải làm cán sự. “Hiểu Hiểu, đừng gần màn hình quá, không tốt cho mắt.” Tần Mạt tùy tay đóng cửa, sau đó ngồi xuống trước bàn sách của mình, lấy một gói đồ từ trong ngăn kéo nhỏ ra. “Đừng nói chuyện, mình đang đọc đến đoạn hay!” Tiền Hiểu duỗi một cánh tay ra, nắm ngón tay mở ra đẩy chỗ Tần Mạt. Mắt nhập thần vào màn hình, khiến Tần Mạt muốn cười. Nàng đẩy tay Tiền Hiểu ra, tiếp tục mở gói đồ. Hai năm qua Phương Triệt vẫn không ngừng gửi đồ, cơ hồ là hai tháng một lần, khiến Tần Mạt đã thành thói quen. Lần đó nàng gửi cho Phương Triệt một con rối, không quá hai tháng, Phương Triệt lại gửi đến một chiếc đĩa. Chờ đến khi Tần Mạt cho vào ổ máy tính đọc, nội dung bên trong lại khiến nàng vui lên rất nhiều. Thì ra Phương Triệt đã làm một trò chơi nhỏ về mê cung, tổng cộng có chính cửa, lấy theo số của Cửu Cung. Còn gọi là Đầu trung cửu cung (chín cung trong đầu), ý nói não chia ra làm chín phần (bốn phương, bốn góc, trung ương) và đều là chốn thần linh cư trú. Mỗi một màn lại là các mảnh ghép phân tán, người chơi cần phải chăm chú, tính toán đi tìm các bộ phận để lắp ráp, trước khi lấy được phải quyết đấu cùng boss, rồi hợp lại thành một búp bê hoàn chỉnh, sau đó mới được vào ải tiếp theo. Trò chơi tuy nhỏ, nhưng cũng yêu cầu suy nghĩ tính toán khá lý thú. Đơn giản là trong đó vài trạm kiểm soát, hơn nữa mỗi boss lại có đặc điểm riêng, Tần Mạt chơi ba tháng mới phá đảo. Ví như trong đó có một cửa boss ở biển, yêu cầu người chơi phải dùng chuột vẽ ra Hà Đồ Lạc Thư——đây đúng là có điểm biến thái, yêu cầu này quả thực có thể biến giới hạn điều khiển chuột của người chơi đến cực hạn. Tần Mạt bị cửa ải này ngăn cản mười phút, rốt cục cũng phát nản trực tiếp viết ra bốn chữ “Hà Đồ Lạc Thư”. Sau đó trò chơi xuất hiện mưa tiền ảo ảo, hình ảnh trăm hoa đua nở. Hệ thống nói: “Chúc mừng bạn, chỉ số thông

minh của bạn là bốn sao, tình thương hai sao, hãy tiếp tục cố gắng nhé..." Phía sau lại nói: "Điểm cao nhất về hai mặt là tám sao, đạt được là tác giả người chế tác Phương Triệt." Từ đó về sau Phương Triệt có cơ hội là lại gửi trò chơi đến, có khi lại là mô hình, hoặc là món đồ nào đó. Hắn rất ít khi viết chữ, có viết thì cũng rất đơn giản, ví dụ khi hắn gửi đến một dùm lông chuột: "Anh nuôi chuột đồng, bị mèo cách vách cắn chết." Còn có một lần, hắn gửi đến một mô hình địa cầu, nói: "Anh ở Tây bán cầu." Trong ảnh của hắn luôn có cảnh vật nào đó, chỉ không có hình hắn. Có một lần trong ảnh là hai con chim sẻ, hắn nói: "Lần trước nuôi chim, nhờ người thả đi, chụp ảnh lưu niệm." Lúc mùa đông thì hắn gửi đồ bình thường, năm kia là khăn quàng cổ, năm trước là găng tay. Tần Mạt còn nhận được hai món quà sinh nhật, năm kia là túi hạt cỏ, năm ngoái là túi hạnh nhân xào. Hắn nói: "Em mười bảy tuổi rồi." H nói: "Em mười tám tuổi rồi, hạnh nhân có hơi đắng, nhưng xào lên vẫn ăn ngon. ^^ " Không biết vì sao, nhìn cái ký hiệu nho nhỏ ^^, Tần Mạt liền cảm thấy mặt mình cũng cong lên theo. "Này?" Sự chú ý của Tiền Hiểu rốt cục cũng đổi vị trí, "Mạt Mạt, cậu nhận đồ lúc nào thế?" "Vừa rồi." Tần Mạt khẽ kéo, bọc đồ bị mở ra. Nàng có chút tò mò, đoán xem món quà lần này là bình thường hay không bình thường. Tiền Hiểu nghiêng người lại gần, liền thấy trong một cái hộp là một cái hộp. "Cái gì đây? Không phải là sưu tập hộp chứ?" Khóe miệng Tần Mạt giật giật, có chút không tin có phải Phương Triệt sẽ làm chuyện khó lường hay không Nàng lại mở cái hộp ra, bên trong lại là một cái hộp. Tần Mạt tiếp tục mở, bên trong quả nhiên là một cái hộp. Lại mở...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 3: Vòng vo

Tuy Phương Triệt hay gửi đồ cho Tần Mạt, nhưng Tần Mạt cũng rất ít khi gửi lại cho hắn. Vì buu kiện hắn gửi có khi rất kỳ dị, ví dụ như ở Thượng Hải, ở Bắc Kinh, ở Tây An. Đây cũng không phải là Phương Triệt về nước, mà là hàng không quốc tế gửi đồ rất phiền phức, có nhiều đồ không thể đến thẳng nơi nhận. Phương Triệt có thể gửi đồ về nước cho bạn bè, lại không nói đến mình sẽ trở về lúc nào. Nhưng tết năm 2007 Phương Triệt có từ châu Úc về một lần, hắn ở lại Thủy Lợi, một lần Tần Văn Đình gọi lại, nói là còn thấy Phương Triệt, năm 2008 Phương Triệt đi Mỹ, nhưng lần này gói đồ lại gửi đến từ Anh. Tần Mạt mở ra, lại thấy đầu dây đen, cuối cùng lấy ra từ trong hộp nhỏ một búp bê hoa hồng. Búp bê này hình trụ phía bên trong rỗng ruột, Tần Mạt đưa tay mở ra, lại lấy ra được một con búp bê khác từ dưới. Thì ra đây là một bộ đồ chơi, búp bê lớn ôm lấy nhiều búp bê con, tổng cộng có sáu cái. Phương Triệt ghi thêm "Hai trường trao đổi sinh viên, anh ở Cambridge, tự nhiên mua được matryoshka. ^^ " Tần Mạt lại nghĩ đến vị trí hoàn cảnh lúc này của Phương Triệt, một mặt cảm thấy giống như hắn vẫn ở bên cạnh nàng, nhớ kỹ từng chi tiết vụn vặt, mặt khác lại thấy thật khó tưởng tượng hắn rốt cuộc sống qua ngày ra làm sao. Tiền Hiểu rất thất vọng dời tầm mắt khỏi tay Tần Mạt, lại nằm bò trước máy vi tính đọc tiểu thuyết, lờ mờ uể oải nói: "Chỉ mấy con búp bê mà, mình còn tưởng cậu nhận được đồ gì quý lắm. Ai mà lại gửi thế, thật là không có..." Tần Mạt nhớ lại những món đồ Phương Triệt gửi hai năm gần đây, phát hiện hắn quả nhiên thật nhảm chán. Ví dụ như hạt giống và nhúm lông chuột, hơn nữa tiền phí gửi cao, chỉ gửi những thứ này thật lãng phí tài nguyên. "Có lẽ ..." Tần Mạt nói nhỏ, tay lại mở máy tính ra, kết nối mạng, tìm MIT trên Baidu. Nàng bỗng muốn biết, MIT cuối cùng là trường học dạng gì, để bản mặt lạnh băng của Phương Triệt lại phải tha hương cầu học, sau đó nói đông dài thành như vậy. Tuy hắn không viết thư, chữ viết cũng ít, nhưng Tần Mạt lại cảm thấy, hắn đang nói đông dài. Tiểu bang Massachusetts "Đại học hàng đầu của thế giới công nghiệp", bên trong Baidu còn có vài câu nói làm Tần Mạt phải giật nảy mình. "Chính là ưu tú vẫn không đủ ưu tú." Học tập, ngủ, hoạt động xã hội, sinh viên MIT bình thường chỉ có thể làm được hai việc, nếu như có ai có thể làm được cả ba, chính là "siêu nhân". "Tôi chết hận chỗ này," đây là câu nói bình thường của một sinh viên MIT. Tần Mạt cảm thấy cuộc sống đại học của mình vẫn còn thoải mái chán, sinh viên đại học Hán ngữ trường H năm nhất không hề học nặng, hơn nữa cũng không ai yêu cầu nàng phải trở thành một "học giả", "văn học gia", cho nên nàng cũng không có áp lực gì, chỉ cần hưởng thụ không khí tốt đẹp là được. Huống hồ với sự quen thuộc về Hán ngữ, kiếp trước thiếu chút nữa thì Tần Mạt thành tinh, đến kiếp này càng không có gì để nói. Học sinh MIT hiển nhiên không tốt đẹp như thế, Phương Triệt tính là thiên tài, nhưng với cái câu "Dgrave; ưu tú vẫn không đủ ưu tú", cuộc sống học tập của hắn so ra là vô cùng khắt khe. Huống chi trong nhận thức của Tần Mạt, Phương Triệt cũng chỉ là người bình thường, hắn không có thiên tài đến mức yêu nghiệt, đương nhiên cũng không thể thành "siêu nhân". Nghe nói MIT và Cambridge trao đổi sinh viên là lựa chọn của năm ba, Phương Triệt mới được năm hai, hắn phải học thế nào mới được đi Cambridge? Ngón tay khẽ gõ bàn phím, Tần Mạt mở hòm thư ra, viết thư cho Phương Triệt: "Phương Triệt: Ở đây vẫn bình an! Học có bận rộn không? Sắp tới tôi có rất nhiều việc, xin đừng gửi đồ qua buu điện nữa. Phương xa sương mù rất lạnh, hãy tự bảo trọng." Nàng rất sớm đã biết địa chỉ email của Phương Triệt, nhưng nàng chưa từng dùng email gửi gì cho hắn, cũng chưa từng nhận được email của Phương Triệt. Khi chuột rê đến nút gửi, Tần Mạt do dự một chút, đang muốn kích đơn, bỗng nghe thấy tiếng vỗ bàn của Tiền Hiểu bên cạnh, nắm tay thè thốt: "Chính là trò chơi này! 《Đạp ca》, mình nhất định phải chơi! Bây giờ tài xuống!" Tần Mạt lắc đầu, buồn cười nói: "Hiểu Hiểu, cậu kích động như thế làm gì?" "Hắc hắc!" Hai tay khoanh lại, làm động tác cầu nguyện, "Mình vui sướng mà, cuối cùng cũng tìm được một trò chơi chơi được, gần đây mình đọc tiểu thuyết đến xiêu Tần Mạt không hiểu: "Đọc đến xiêu mà còn đọc?" "Đây là tại thích mà?" Tiền Hiểu lại dán mắt vào thư trả lời: "Trước kia khi học trung học, đọc tiểu thuyết còn bị người nhà la, giờ mình học Hán ngữ chuyên nghiệp, quang minh chính đại đọc tiểu thuyết, lại cho rằng học tập, chẳng có ai nói gì mình! Hi hi, đây là tình yêu của mình!" Ngay sau đó nàng lại tức tối, rất văn nghệ nói: "Thích là tội lỗi à, ai yêu trước thì người đó thua..." Tần Mạt im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: "Hiểu Hiểu, chuyên văn Hán ngữ, không phải là cậu chọn à." Tiền Hiểu hừ hừ nói: "Khi đó, sao có thể như bọn học chuyên toán, từ tầng trên đến tầng dưới bên kia siêu thị, tính tốc độ bình quân, chọn đường đi tốt nhất, làm một cái tham số. Còn có vật lý, đánh cầu tìm điểm rơi đường parabol, thật là, cái nào cũng khó muốn chết!" Khóe môi Tần Mạt vênh lên, cười nói: "Khi đó, mình thấy, khoảng cách giữa siêu thị và phòng ngủ là không thống nhất, mà cũng không thể đo được, ví như bóng rọi xuống, ánh mặt trời le lói, không biết bóng có ra ngoài rọi lên bắp đùi kiện mỹ không?" "Phụt!" Tiền Hiểu phun nước ra ngoài, may mà không phun lên màn hình máy tính. "Khụ khụ! Mạt, mạt, cậu, cậu có thể đừng dùng đến bắp đùi kiện mỹ được không, cậu có thể chú ý đến những giọt mồ hôi trán châu của soái ca, hòa với cơ thịt cuộn cuộn?" "Mình đùi của cô động nữ nhìn đẹp hơn..." Tiền Hiểu: "... " QQ của Tần Mạt vang lên, nàng mở khung đối thoại ra, liền thấy một người tên là "Tiểu Bình quả" Tiền Hiểu gửi cho nàng một về mặt >_

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 4: Quân tử

Với rất nhiều người trẻ tuổi mà nói, chuyện gì mà đã dính đến mặt mũi, thì không tránh cũng không được. Trương Hình Linh vốn là người thích giữ thể diện, Tần Mạt nhìn về mặt này của nàng, cũng biết nếu mình không để cho nàng có lối thoát, nàng càng ngoan cố, không đồng ý thì lại càng quyết liệt. Học kỳ này vừa mới bắt đầu, về sau các nàng còn phải sống chung hơn bốn năm, Tần Mạt quả thật không muốn để nàng mất thể diện. Dù sao trong mắt đa số người, lên diễn trên sân khấu là một loại vinh quang. Trương Hình Linh căn bản không thể hiểu tại sao Tần Mạt lại không muốn lên biểu diễn. Tần Mạt nhìn nàng với vẻ mặt căm giận, trong lòng kiềm chế lại câu "Không có liên quan". Nói thế, liệu Trương Hình Linh có thể cảm thấy bị nhục mạ hay không nhỉ. "Mặt Mạt, mình là người nhiệt tình mà? Cậu có thể đánh đàn trước mọi người trong buổi dạ vũ, sao lên trước hội diễn, cậu lại khó xử như thế?" "Được rồi..." Tần Mạt thở dài: "Mình sẽ thử, nếu như không qua được diễn tập, cậu cũng đừng trách mình." "Sao có thể chứ! Cậu mà không qua được sao?" Trương Hình Linh vui rạo rức đứng lên, chân ngọc cũng không đau, trên miệng cũng không ôm oản nữa, kéo Tần Mạt ra chỗ cây đàn cạnh giá sách. "Thế nào? Còn muốn mình tự đem đàn đi?" Tần Mạt nhún mày. "Ai da, cậu cứ mang đàn đến trường, mình thấy bình thường cậu hay dùng nó đến quen tay rồi. Nghe vài anh chị trong nhóm hát nói, nhạc cụ cũng như một dạng binh khí của võ lâm cao thủ, muốn người đàn hợp nhất, phải quen thuộc, không được dùng đồ lạ." Khóe miệng Tần Mạt giật giật. Trương Hình Linh lại nói: "Đúng rồi, vị sư huynh đó mê Kim Dung." Hai tay Tần Mạt ôm đàn, gật đầu thờ dài: "Dùng lâu, là để có tình cảm, đúng là thế, mình cũng mê Kim Dung." Diễn tập ở trong phòng vũ đạo, tất cả phòng đều trống trải, chỉ có hai bên tường là gương, ở một góc phòng còn có đàn dương cầm nhỏ màu trắng. Bên trong đã có năm người. Tần Mạt liếc mắt một cái nhìn lại, đầu tiên là thấy Trác Nhu, đội trưởng ban giải trí mà Trương Hình Linh từng nhắc đến, nàng mặc áo phông ngắn màu lam và quần đùi đen bó sát người, đang nghiêng người ép chân lên tường. Lúc này trời đã tối đen, đèn tiết kiệm năng lượng màu trắng chiếu sáng vào người nàng, càng hiện lên một thân mềm mại. "Nhìn đi, đó là Trác Nhu, nhưng cậu đừng nhìn dáng vẻ nhu nhược của chị ấy, tính khá nóng đấy!" Trương Hình Linh nhỏ giọng bên tai Tần Mạt xong, liền thoải mái hào phóng kéo nàng đi vào phòng năm người. "Trác sư tỷ, đây là Tần Mạt, người mà em nhắc đến, chị có muốn kiểm tra cậu ấy không?" Trương Hình Linh giới thiệu với mọi người, "Mặt Mạt, soái ca này là danh đại tài tử của trường ta, Ngô Tuấn Sơn sư huynh." Ngô Tuấn Sơn mặc màu trắng, thân cao chừng một mét bảy lăm, không tính là cao, nhưng dáng người khôi ngô, hình tượng cũng không tệ. Hắn đang cầm kịch bản đọc, khi nghe giới thiệu thì ngẩng đầu mỉm cười với Tần Mạt, lại không mất đi vài phần quân tử nhẹ nhàng. Trác Nhu buông chân xuống, khá hứng thú đánh giá Tần Mạt, cũng không nói chen vào, để Trương Hình Linh tiếp tục giới thiệu. "Vị soái ca tay cầm đại khảm đao này là võ lâm cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trong học viện chúng ta, hội phó hội âm nhạc Cổ Lâm Hoa, Cổ sư huynh." Thân hình Cổ Lâm Hoa cao lớn, da hắc rất trắng, ngũ quan khắc sâu, mắt màu lam, hắc là con lai. Nghe Trương Hình Linh giới thiệu, hắn lắc lắc thanh đao trên tay, liền cười lộ hàm răng trắng nói: "Trương sư muội, anh ở câu lạc bộ âm nhạc, không phải câu lạc bộ võ thuật, cái gì mà võ lâm cao thủ?" Trương Hình Linh khép môi, cười hoạt bát: "Ai bảo sư huynh cầm đoản đao trên tay làm gì? Người không biết, còn cho rằng anh muốn giành bát cơm của Giang sư huynh!" "Ai muốn giành cơm của anh nào?" Thành linh một giọng nam uể oải truyền đến từ cửa, mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy khóe miệng Giang Viễn Hàn đầy tà ý bước vào phòng học. Mái tóc của hắn hơi rối, áo sơ mi màu đỏ nhạt sơ vạt trong quần jean, vài khuy phía trên cởi ra, lộ ra bộ ngực ngăm đen rắn chắc, cả người lại mang theo tà khacut; ngược. Trác Nhu vừa thấy hắn liền lạnh mặt, trách mắng nói: "Giang Viễn Hàn! Đây là địa bàn của khoa văn chúng tôi, các anh học kiến trúc tới đây làm gì?" "Các anh?" Giang Viễn Hàn khoanh tay, nhìn xung quanh một chút, cười du côn nói: "Trách mỹ nhân, đâu ra các anh? Anh không mang ai đến cả, mọi người đồng thể mà sợ một mình anh sao? Lại nói, Trác mỹ nhân em rất muốn cùng anh trở thành một đôi phải không?" Trác Nhu quay đầu đi không để ý đến hắn. Gương mặt trắng nõn nổi lên một nét thoáng giận đến đỏ ửng. Trương Hình Linh lúng túng đưa mắt xung quanh, khi không biết có nên tiếp tục giới thiệu không, giọng ôn hòa của Tần Mạt lại vang lên: "Hình Linh, nơi này còn có một vị sư huynh và một vị sư tỷ cậu chưa giới thiệu với mình." Giang Viễn Hàn cười như không cười dờ daim mắt lên trên người Tần Mạt, thấy nàng không thèm nhìn mình một cái, cũng không hề kiêng kỵ đánh giá nàng. "Vị này, vị này, ha ha, vị này không phải sư huynh. Mặt Mạt, đây là Thiệu Nguyên lớp chúng ta, bí thư chi đoàn..." Trương Hình Linh lúng túng nói, lặng lẽ dùng khuỷu tay huých Tần Mạt. Tần Mạt vẫn tự nhiên cười nói: "Là Thiệu Nguyên à, bí thư chi đoàn hôm nay bỗng đẹp ra nhiều nhỉ, làm mình không nhận ra, thứ lỗi thứ lỗi." Vóc dáng Thiệu Nguyên không cao, mày rậm, mắt ti hí, cười lên có vài phần thật thà phúc hậu. Hắn vội vàng khoát tay nói: "Không có gì không có gì, Tần Mạt chính là cao nân lớp chúng ta, cậu đừng làm mình khó xử." Tần Mạt gật đầu hỏi thăm với hắn, lại nhìn cô gái mặc váy hồng, diện mạo xinh xắn vóc người nhỏ nhắn. "Đây tổ trưởng ban giải trí, Vu Phi Phi sư tỷ." Trương Hình Linh đi đến thân mật khoác tay Vu Phi Phi, "Mặt Mạt, Vu sư tỷ rất tốt." Tần Mạt gật gật đầu, đang muốn chào hỏi, Giang Viễn Hàn bỗng vươn một cánh tay tóm nàng lại. Dùng từ "tóm" để hình dung động tác của Giang Viễn Hàn có chút quái dị, nhưng hắn quả thật đã làm như thế. Hắn tay dài chân dài, ôm eo Tần Mạt một cái, đã nhẹ nhàng nhấc cả người nàng đến bên cạnh mình. Tần Mạt tuy không bị hắn dọa run rẩy, nhưng cả thân thể cũng cứng ngắc lại. "Anh muốn làm gì?" Nàng thấp giọng gầm lên, đầu tiên là thúc tay vào ngực Giang Viễn Hàn! Tiếng động vang lên, Tần Mạt va vào sát đá, chính là bộ ngực rắn chắc của Giang Viễn Hàn. Hắn hoàn toàn không để ý, thậm chí nhếch môi cười: "Mặt Mạt, em muốn nắm bóp cho anh à?" Một đồng ánh mắt quái dị quét về phía hai người bọn họ, chỉ có Trác Nhu cau mày nói: "Giang Viễn Hàn, tiểu sư muội của khoa văn chúng tôi không đến lượt anh xen vào." "Anh và Mặt Mạt đã kết giao hai năm, Trác Nhu, đến phiên em quản chắt?" Giang Viễn Hàn dứt khoát ôm chặt Tần Mạt vào trong ngực, vừa khiêu khích nhìn Trác Nhu "Tần Mạt?" Trác Nhu nhìn Tần Mạt, ánh mắt mơ hồ không tốt. Tần Mạt lắc đầu nói: "Giang Viễn Hàn, buông tôi ra, đây là xâm phạm!" Ngô Tuấn Sơn thờ dài: "Viễn Hàn, xin cậu tôn trọng tiểu sư muội một chút." Ánh mắt hắc nhu hòa, lại mơ hồ mang theo trách cứ. Giang Viễn Hàn lại có cảm giác không tự tại, hắn nghiêng đầu, buông tay ra, lại nhún nhún vai nói: "Được rồi, chỉ đùa một chút thôi, mọi người tiếp tục đi, cứ tiếp tục đi." Khi nói xong hắn lui vào một góc, nhìn dáng vẻ như hạ quyết tâm muốn xem tiết mục lớp văn luyện tập, không muốn đi. Đáy lòng Tần Mạt thật ra đã bị Giang Viễn Hàn làm giận đến sắp phun trào núi lửa, nhưng càng tức nàng ngược lại càng lạnh, vừa tính toán trong lòng làm thế nào để chỉnh tên nhóc đáng ghét này, vừa bỏ đàn xuống, ngồi cạnh Trác Nhu chờ yêu cầu. "Tần Mạt, em đàn khúc Lương Chúc đi?" Trác Nhu dùng câu hỏi, nhưng ngữ khí lại chắc nịch. Tần Mạt ngây trong chốc lát, lắc đầu nói: "Em không biết." Nàng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, Lương Chúc không phải cổ khúc, chuyện xưa này hình như là về sau mới có. "Không phải chứ?" Trương Hình Linh là người đầu tiên kêu lên. "Sao lại có thể? Một người biết đánh đàn, biết cái gì thì biết, nhưng không thể không biết Lương Chúc chứ?" Tần Mạt im lặng trong chốc lát, mới lại nói: "Mọi người nói Lương Chúc có phải... hoà tấu đàn violin?" Cổ Lâm Hoa xoa xoa trán đầy mồ hôi, bắt đầu nói: "Xem đi, gọi người đánh đàn cổ? Mình sớm nói rồi. Lương Chúc có đàn violin, cũng có sáo, đàn tranh, hồ cầm, tiêu khúc, đàn dương cầm,... còn đàn cổ rất ít." Trác Nhu vùng tay lên: "Cổ là gì, người ta không làm được, mới biết là học viên khoa văn chúng ta giỏi. Mình bức là, nhiều phiên bản Lương Chúc như thế, sao lại không đàn được bằng đàn cổ chứ? Xem đi, bây giờ có người nói Lương Chúc đàn bằng violin, sao đàn cổ lại không được? Tần Mạt, không thì đi học, em học trong bao lâu?" Tần Mạt mắt thấy chạy không thoát, cũng chỉ có thể lắc đầu cười cười nói: "Em không rõ, cố thử xem. Độc tấu đàn cổ có lẽ hơi đơn bạc, mọi người nếu muốn em phối nhạc kịch, thì phải tìm được nhạc đệm!" "Cổ Lâm Hoa!" Ánh mắt Trác Nhu nhìn thẳng hội phó CLB âm nhạc. "Đừng nhìn mình, dù là trong đội sáo nhưng mình có thổi được đâu." Trên tay Cổ Lâm Hoa cầm đại

khảm đao, tạo hình uy phong, nhưng Trác Nhu nhìn lại thì hần nhụt chí, mắt cũng nhìn loạn xung quanh, "A Nhu, cậu phải làm nội dung kịch Lương Chúc mới..." "Được!" Trác Nhu vỗ hai tay, "Tần Mạt, bây giờ em về tải bài Lương Chúc đi, cho em thời gian hai ngày, em nhất định phải lên sân khấu được! Cỗ Lâm Hoa, mình không quan tâm cậu dùng cách gì, phải thổi được cho mình, thời gian một ngày!" Tần Mạt yên lặng không nói, đứng dậy đi ra ngoài. Trong phòng học chỉ còn Trác Nhu không ngừng ra lệnh. Đợi đến đi thật xa, chẳng biết lúc nào phía sau Tần Mạt, Giang Viễn Hàn mới thấp giọng nói: "Em không thoải mái." Tần Mạt tùy ý bước đi, theo quán tính đi về thư viện phía trước. Nàng không lên tiếng, đến sân vận động, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Tự ti đình. Bóng đêm sâu tịch, ngọn đèn không sáng, Tần Mạt ôm đàn, ngẩng đầu nhìn tường trắng dưới mái hiên, nhìn thấy ba chữ to "Tự ti đình". Nghe nói đình này xây trong năm Khang Hi, sau đã xây lại nhiều lần, bây giờ ở sườn đông của thư viện. Từ này có nhiều nghĩa, trong 《 Trung dung 》 có nói: " Quân tử chi đạo, tích như viễn hành, tất tự nhĩ tích như đăng cao, tất tự ti." Tự ti này là tích cực, là một loại dũng cảm khơi lên tinh thần của văn nhân. Tần Mạt nhẹ nhàng thở dài, người đọc sách thời xưa, có mấy người có đủ tư cách dùng tâm tự tự ti từng bước đi đến đây. Đọc càng nhiều sách, vấn đề càng nhiều, tính khí cũng càng nóng, người ngược lại càng không hiểu rõ. Người đọc thông hiểu rõ, quay trở lại, cũng chỉ hiềm hoi mà thôi. "Giang Viễn Hàn, anh học về kiến trúc?" "Kiến trúc học." Giang Viễn Hàn khoanh tay đứng phía sau Tần Mạt, tầm mắt không rời nàng, động tác không vô lễ nữa. Tần Mạt vốn có ấn tượng không tệ với Trạng Nguyên đến trẻ, nhưng đáng tiếc từ khi nhìn thấy người thật, Giang sư huynh vô lại quá mức, thật sự khiến nàng không tiếp nhận nổi. Nàng lại không nhìn được cau mày nói: "Anh học kiến trúc, chẳng lẽ không biết nên móng phải bền chắc?" Giang Viễn Hàn cười nhẹ nói: "Tiểu sư muội, anh thấy em không phải dân trong nghề." Tần Mạt quay đầu, hai mắt nhìn chằm chằm hắn: "Anh đã biết tầm quan trọng của nền móng, sao lại có thể là người lỗ mãng như thế?" Ánh đèn chiếu xuống, mắt của nàng như chứa một lớp ánh huỳnh quang. Đáy lòng Giang Viễn Hàn nhẹ nhàng xao động, tay đã không bị khống chế hướng đến mặt nàng. Tần Mạt hơi nghiêng đầu, tức giận càng nhiều, ngay cả gương mặt tuyết trắng mặt cũng đỏ lên như đánh một lớp phấn. Tay Giang Viễn Hàn rút về như bị điện giật, hần khẽ lui về phía sau, tăng khoảng cách với Tần Mạt. Khóe môi đã từng cười tà khi hỏi tu lại, thấp giọng nói: "Trời sinh tính anh đã thế, anh... không có ác ý." Tần Mạt nhẹ thở một hơi, nghĩ đến sự háo sắc lỗ mãng của mình năm đó, tựa hồ cũng như Giang Viễn Hàn bây giờ, lại không tức giận nữa, Đàn ông hư hỏng thật ra còn tốt hơn đàn ông dễ dàng giành được niềm vui của phụ nữ, đàn ông có gan tiến công, không thể không thắng, chẳng qua Tần Mạt không phải là con gái bình thường, nàng có kinh nghiệm đặc biệt, không bị cảm động. "Quên đi, không có ác ý là được rồi. Nếu như anh không ngừng hành động tùy tiện, tôi nhất định sẽ cho anh ném mùi vị tuyệt từ tuyệt tôn!" Ánh mắt Tần Mạt liếc qua, càng về sau càng nghiêm túc, lại mơ hồ mang theo khí thế vô cùng ngang ngạnh, khiến Giang Viễn Hàn cũng e sợ trong lòng. "Ha ha..." Hắn dùng nụ cười để che dấu, lại khôi phục vẻ trấn định, đôi mắt lại không kiêng dè quét qua Tần Mạt, "Tiểu sư muội, em muốn làm anh tuyệt tự thế nào? Em cảm thấy với dáng vẻ bây giờ của em, à..." Hắn chống cằm, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt kia phảng phất như muốn coi hết quần áo Tần Mạt. Tần Mạt cắn răng một cái, vốn định xoay người cách xa người này, đỡ phải chịu đựng hắn. Nhưng không đánh mà chạy như vậy, Tần Mạt lại cảm thấy bức tức. Nàng bỗng ôm đàn, từ từ đến gần Giang Viễn Hàn, khóe môi cũng khẽ nhếch lên cao. Giang Viễn Hàn hiển nhiên là quen chủ động, bỗng bị Tần Mạt bức như thế, thần sắc hần hiện lên một tia hoảng loạn. Tần Mạt duyên dáng cười, nâng tay kéo lấy áo sơ mi của Giang Viễn Hàn. Giang Viễn Hàn cúi đầu, chỉ nhìn thấy gương mặt trắng như son ngọc của nàng ngẩng lên. Vài tiếng thỉnh thỉnh nổ tung, Tần Mạt dùng lực kéo, khiến áo sơ mi của hắn lộ ra hơn nửa. Giang Viễn Hàn bỗng ho một cái, có chút ngượng ngùng. Đầu ngón tay Tần Mạt phảng phất mang theo dòng điện, nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực trần của hắn, lại từ từ lên trên, một đường dọc theo xương quai xanh, xẹt qua cổ, cằm, cuối cùng như lông vũ dừng lại trên môi hắn. Ánh mắt Giang Viễn Hàn thâm trầm nhìn chằm chằm Tần Mạt, hô hấp như cuồng loạn. "Sư huynh..." Tần Mạt cúi đầu thờ dài gọi hắn. Giang Viễn Hàn gợn tay lên, liền muốn ôm lấy vai nàng. Tần Mạt bỗng lên gối, hung hăng đánh vào bụng Giang Viễn Hàn! "Á..." Hắn không nhìn được hô đau. Bụng đương nhiên không so được với ngực, Tần Mạt đá khá mạnh, hơn nữa Giang Viễn Hàn vừa mới động tình, Tần Mạt chỉ thiếu chút nữa thì đá vào bộ vị quan trọng của hắn. Lần này đúng là chạm phải băng hòa Cửu Trọng Thiên, nhất thời khó chịu vô cùng. "Giang sư huynh, làm người phải phúc hậu." Tần Mạt khẽ cười một tiếng, nhanh chóng lui về phía sau vài bước, linh hoạt xoay người chạy đi. Dễ dàng chạy về ký túc xá, Tần Mạt thở hổn hển, tâm tình lại dần dần bình tĩnh lại. Mấy ngày tiếp theo, nàng lại hợp tác cùng bọn Trác Nhu, bớt thời gian tập khúc đàn Lương Chúc. Trương Hình Linh khi nói về chuyện này vẫn rất hưng phấn, nàng khen khả năng đàn cổ của Tần Mạt tốt, khúc nào cũng có thể đàn, lại mơ ước sau hội diễn có thể tìm được một chức vị nào đó ở ban giải trí. Mỗi lần Tần Mạt kiên nhẫn nghe, trong đầu thật ra đã sớm đi vào thần tiên, Trương Hình Linh lại coi nàng là tri kỷ, càng thân mật hơn với nàng. Nhưng có một lần, Tần Văn Đình trò chuyện với Tần Mạt, bỗng nhắc đến Phương Triệt: "Mạt Mạt, em biết Phương Triệt gần đây thế nào không?" Tần Mạt ngẩn người: "Chị, chị còn nhớ cậu ta à?" Tần Văn Đình cười: "Sao mà không nhớ? Cậu ta cũng có thành tích cao như chị, không ngờ cậu ta mới lớp 11 đã thi đại học, lại còn từ Thủy Lợi đi MIT nữa. Mạt Mạt, cậu ta không liên hệ với em à?" "Không..." Tần Mạt cắn đầu lưỡi, "Có, có liên hệ." Mặt lại hồng trong nháy mắt, nghĩ đến đã từng hiểu lầm, lại có cảm giác thẹn thùng khi nhắc đến Phương Triệt. Tự mình đa tình, thật là bề mặt. "À, quan hệ của em và cậu ta hình như không tệ, nếu như em vẫn còn liên hệ với cậu ta, thì khuyên cậu ta phải giữ sức khỏe, đừng quá liều mạng." Tần Văn Đình nói. "Sao lại thế?" Tần Mạt tay căng thẳng. "Ai, đồng hương của chúng ta có một sư huynh trước đó không lâu đã đi Anh, tiện đường đi thăm Phương Triệt, lại phát hiện cả ngày cậu ta chỉ ở trong phòng thực nghiệm, người gầy rộc đi... Chẳng trách, còn không biết phải nói gì, Phương Triệt tự nhiên biến thành người cuồng nghiên cứu khoa học. Dù sao bọn chị cũng học chung trường, khi cậu ta vào học trường Thủy Lợi cũng chiếu cố chị, nghe người ta nói cậu ta như vậy, thật không dám tin..." "Cậu ta..." "Vài ngàn cùng trường cũng khuyên cậu ta không ít, nhưng tính cậu ta như thế, bình thường không nói tiếng nào, nếu chui vào một đồng đồ đó, nói trăm mê cũng còn nhẹ, Thôi quên đi, bọn chị khuyên nhiều rồi, em có khuyên nữa cũng khó, coi như đã coi hết sức rồi." "Chị..." Giọng Tần Mạt mềm ra, âm cuối run run, không biết đã trôi đến nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 5: Mây vạn dặm

"Mạt Mạt, cậu ngờ ra làm gì thế?" Tiền Hiểu lặng lẽ đẩy mạnh Tần Mạt, nhỏ giọng nhắc nhở nàng. "Giáo sư gọi cậu đấy." Tần Mạt rũ mắt xuống, vô thức nhìn sách trên tay, bị Tiền Hiểu đẩy mới từ từ đứng lên, nhìn thầy giáo mặc âu phục phẳng phiu trên bảng mỉm cười: "Giáo sư, thầy khỏe ạ." Tư thái thanh nhàn lại không mất đi vẻ cung kính, phảng phất như một danh tài phong nhã ngẫu nhiên gặp trong phòng triển lãm, thế là hàn huyên thăm hỏi. Tiền Hiểu kéo mạnh Tần Mạt, nói thầm: "Giáo sư hỏi cậu đấy, không nói cậu chào hỏi đầu." Bị Tiền Hiểu lôi, còn có rất nhiều học sinh cùng khóa nghe thấy, cùng với giáo sư Kha Hạ trên kia, nhưng Tần Mạt cũng không e sợ. Tóc mai Kha Hạ đã có chút hoa râm, khóe mắt ông lại có nếp nhăn, cười dịu dàng nói: "Tần Mạt, em đọc 'Thường lệ' xong, có cảm tưởng gì?" Tần Mạt nghĩ đến một tiếng giảng 'Kinh thi' này, cũng nói: "Thê tử hào hợp, như cổ sắt cầm

Huỳnh kí hấp, hòa nhạc thả trạm[102]. Thơ văn đã nói rất rõ về thông tục, biểu đạt là hi vọng anh em hòa thuận, gia đình mỹ mãn. ... Thật ra, hi vọng càng mộc mạc, càng khó đạt được." Nàng nói tiếp: "Đường đệ chi hoa, mạc bất vỹ vỹ. Phàm kim chi nhân, mạc như huỳnh đệ." [103] Ý của "Thường lệ" cũng là lời khuyên, cái gọi là "Phàm kim chi nhân, mạc như huỳnh đệ", là lòng người dễ thay đổi, bạn bè dù tốt thế nào, cũng không so được với máu mủ tình thân." Nàng đau xót dưới đáy lòng, lại nghĩ đến mùa hè năm kia Phương Triệt nằm trong bệnh viện nói: "Tôi không cần người khác đến thăm tôi." Hẳn lại gửi đến Bắc Kinh một nhúm lông chuột, nói: "Anh nuôi chuột đồng, bị mèo cách vách cắn chết." Nói bình thân như thế, trong lòng hẳn hẳn là rất khó chịu. Nếu không vì sao lại nhớ mãi không quên cả một nhúm lông chuột đồng, trong lúc cấp bách còn gửi lại cho Tần Mạt? Có lẽ hẳn nghĩ có thể được an ủi, có lẽ hẳn chỉ đơn thuần muốn giải sầu. Tuy phán đoán một người con trai sẽ đau khổ vì một nhúm lông chuột có chút kỳ quái, nhưng người này là Phương Triệt, cũng không có gì lạ. Hẳn thích đánh nhau, khi nói chuyện có còn rất ác độc, nhưng hẳn quả thật là một người thiện lương. Buổi chiều đông tó đó, khi hẳn chỉ Tần Mạt, cũng không tính là bạn bè. Nhưng một khắc Tần Mạt sắp bị xe đụng, hẳn lại lao đến, đẩy Tần Mạt ra, lấy thân chặn lại thời khắc nguy hiểm kia. Có lẽ trong lòng người này luôn có tính thần hiệp nghĩa như thế, chỉ là người bên ngoài rất khó nhận ra. Khi dứt bỏ hiểu lầm này, Tần Mạt bỗng phát hiện mình đã vong ân bội nghĩa từ lâu. Không từ mà biệt, chỉ xem từ góc độ bạn bè, chẳng lẽ bạn bè thì mãi mãi không như huynh đệ, không thể cùng chung hoạn nạn, khó khăn không rời? "Đây chỉ là một ước mơ đẹp." Kha giáo sư ra hiệu cho Tần Mạt ngồi xuống, "Đọc sách rồi, tôi cũng hi vọng mỗi một em có thể biến ước mơ này thành sự thật." Tần Mạt cần sách ngồi xuống, trong lòng lại có cảm giác vô cùng xấu hổ. Nàng không ngừng hiểu lầm Phương Triệt có tâm tư khác với nàng, càng quên mất đứa bé này thật ra rất cần người khác quan tâm. Khi nàng thấy Tiền Hiểu chạy đến nhà ăn giúp nàng mua cơm, lại nghĩ đến Phương Triệt. Hẳn quen cô độc, có phải cũng cần bạn bè cổ vũ hay không? Tuy Tần Văn Đình nói, "Bạn chị có khuyên, mà em khuyên cũng không có hi vọng," nhưng đã là bạn, Tần Mạt không cần bận tâm sau khi làm xong sẽ thu được kết quả gì, mà là phải làm thế nào. Hết tiết học, giờ tự học tới Tần Mạt và Trương Hình Linh Trác Nhu đến đàn lại bài Lương Chúc, chờ đến khi nàng về phòng, đã là mười giờ tối. Tính toán sai giờ xong, bên kia nước Anh đã là h giờ chiều, Tần Mạt không do dự nữa, lấy số di động của Phương Triệt từ trong email, liền bấm điện thoại đường dài quốc tế. Khoảng thời gian chờ điện thật vô cùng tĩnh lặng, Tần Mạt nghiêng người dựa vào lan can ban công, nhìn về ánh đèn nơi xa, trong lòng bàn tay có hơi ướt. Cuộc gọi này phảng phất mang Phương Triệt về lại trong trí nhớ của nàng, nàng không thể đoán ra thiếu niên từng nhúng mày dưới cây hồng giờ đã biến thành ra sao nữa. "Hello!" Trong điện thoại bỗng truyền ra một giọng nam ngà ngẩn. Tần Mạt hơi kinh sợ trong chốc lát, mới nghĩ ngờ, đây không phải là giọng của Phương Triệt. Nàng nói không ra lời ở bên này, chàng trai bên kia đã nói bằng tiếng anh bô bô: "À, cô không nói chuyện à. Để tôi đoán xem cô là ai. Đây là điện thoại đến từ Trung Quốc? Ha! Cô có phải là cô gái phương Đông không? À, đừng nói là chàng trai nhé, hay là vị chú bác nào, thật không vui..." Tiếng Anh của Tần Mạt cũng không tốt, nàng hết sức chăm chú nghe, khó khăn lắm mới hiểu đôi phương nói gì. "Im lặng lâu như vậy, tôi đoán em nhất định là mỹ nhân phương Đông ngưng ngừng. À, Trung Quốc đúng là nơi thú vị, có thể nhận điện của em, thật là vinh hạnh của tôi..." Tần Mạt bắt đầu khó chịu, bắt đầu nàng đã không phản ứng kịp, bây giờ lại không thể xen vào. Chờ bên kia nói ào ào tưởng mỹ nhân phương Đông lần nữa, Tần Mạt ho nhẹ một tiếng, cố gắng kiềm chế "À, quả nhiên là cô nương phương Đông mỹ lệ. Chỉ nghe một âm đơn của em, anh đã có thể tưởng tượng, gương mặt em nhu hòa thế nào. Xin cho anh tự mình giới thiệu một chút, anh là bạn của Phương Triệt. Đến từ Pháp, tên là Lei Louis." Tần Mạt hít sâu một hơi, khó khăn lắm mới nói ra một câu tiếng anh: "Xin chào, xin gọi Phương Triệt nghe điện thoại hộ tôi, cảm ơn." Lei Louis lại rất khó xử nói: "Anh rất muốn phục vụ cô gái phương Đông xinh đẹp, nhưng thứ lỗi cho,... ừm, Phương Triệt là người rất nghiêm túc, cậu ta đang làm việc, nếu anh đến quá rầy..." Trong điện thoại bỗng truyền ra một giọng nam mơ hồ, như là có người nói chuyện bên cạnh Lei Louis. Tần Mạt nắm chặt năm ngón tay lần nữa, giọng nói bên kia đã thay đổi. "Ai đây?" Phảng phất như ánh sáng nhạt cắt qua khe hở, từ từ cúi đầu, phiêu phiêu dang dang, như gió mát cuốn đi bụi bặm. Giọng Phương Triệt trầm hơn thời thiếu niên, mang theo giọng của nam tử trưởng thành, lại giữ lại hơi mát của thiếu niên. Tần Mạt mím môi, bỗng không biết nên nói cái gì. Nàng nghĩ vừa rồi là Lei Louis nhận điện, Phương Triệt chắc chắn sẽ không biết là ai gọi đến. Nhưng trước giờ nàng hình như chưa từng nói với Phương Triệt "Tôi là Tần Mạt", vì không cần tự giới thiệu, Phương Triệt vẫn biết nàng là ai. Sao thừa thốt trong trời đêm, trong sân trường chưa tiếng động nho nhỏ, phiêu dang trong gió đêm Hồi lâu sau, Phương Triệt lạnh nhạt nói câu: "Đường dài quốc tế rất đắt." Tần Mạt lúc này như tỉnh lại, chớp mắt, lại khẽ nở nụ cười. "Phương Triệt, anh thế nào?" Bên kia cũng càng im lặng lâu hơn. Phương Triệt không đáp lại, Tần Mạt chỉ nhìn điện thoại đi động, hốt hoảng nghe hơi thở của hẳn bên tai. Sau đó bỗng có tiếng cãi nhau vang lên, có người dùng tiếng Anh kêu to: "Phương! Giáo sư Christen tìm cậu!" Phía sau Tần Mạt nghe được đứt quãng: "Đầu ề... Ông ấy nói ý nghĩ của cậu quá kỳ dị... trí tuệ và năng lực... Không đúng..." Phương Triệt vội vàng nói: "Mạt Mạt, anh..." "Đi đi." Tần Mạt cúp máy, cắt điện thoại đi động đi, từ từ về phòng ngủ. Hiện tại phòng ngủ của nàng đã không giống với hồi học trung học, một phòng bốn người, giường tích hợp với tủ, chia ra hai tầng, tầng trên có ván giường, tầng dưới kết hợp với một giá sách nhỏ, một chiếc bàn học và một cái tủ quần áo nhỏ. Nói là bàn học, nhưng là một cái bàn tiện lợi nhiều chức năng, có ngăn kéo để bàn phím, ngăn kéo để đồ, và một tủ nhỏ. Tần Mạt ngồi xuống ghế, vừa muốn mở máy tính, liền thấy Trương Hình Linh đẩy cửa đi vào, thì thầm nói: "CLB du lịch vừa tổ chức bảy ngày đi Cambridge. Muốn đi không, mình vừa biết tin, có các sư tỷ đi tuyên truyền, nhưng người được đi rất ít. Các cậu ai có hộ chiếu, ai có tài kho ngân hàng hơn năm vạn không?" Tiền Hiểu "aiz" một tiếng, vẫn nằm bò trước máy vi tính, khoát tay nói: "Không hứng thú, không hiểu ngôn ngữ! Lại còn tài khoản hơn năm vạn nữa chứ... Mình chính là giai cấp vô sản a." Vương Tử Dục sớm đã leo lên trên giường, bây giờ đã ngủ, Tần Mạt lại không nhận được, hỏi: "Ngân hàng có hơn năm vạn? Đây là ý gì?" Trương Hình Linh đá hai chân, đôi mắt cao gót thành dép lê, phát phát tay nói: "Điều kiện để làm visa du lịch, năm vạn à là ba tháng tiền đặt cọc, sợ chúng ta ra nước ngoài rồi không về nữa, cũng không có gì." Tần Mạt lắc đầu, lại hỏi: "Hộ chiếu thì sao?" "Cậu không có à?" Trương Hình Linh thở ra một hơi, ngồi xuống ghế, "Không được rồi, nửa năm mới làm được, cần bản chứng làm kịp hộ chiếu rồi, còn có hai tuần nữa thôi. Ai. Mạt Mạt, mình chỉ nói thôi, cậu muốn xuất ngoại đi đâu? Rất đắt đấy, làm có biết lần này có bao nhiêu người có thể đi không?" Tần Mạt cười bất đắc dĩ: "Sao không sớm tuyên truyền người?" "Nghe nói là chuẩn bị rất lâu rồi, nhưng bọn họ bình thường toàn chọn người bên trong, nhưng mấy ngày nay cũng không biết là ý của ai, bỗng muốn công khai chọn người." Trương Hình Linh bắt đầu soi gương. "Ai da, sắp cắt điện rồi, Hiểu Hiểu, còn không mau tải phần bốn tiểu thuyết xuống đi?" Tiền Hiểu liền luống cuống tay chân tìm kiếm link, cặp mắt mê mẩn trùng trùng, nhưng lại vô cùng Tần Mạt lắc đầu cười cười, bắt đầu rửa mặt, chuẩn bị đi ngủ. Nhưng mấy ngày từ đó về sau, nàng lơ đãng lại nghĩ đến chuyện xuất ngoại. Phương Triệt không thể về nước, chẳng lẽ Tần Mạt không thể xuất ngoại đi thăm hẳn? Lúc trước ân tình xả thân cứu giúp của hẳn, Tần Mạt đến nay còn chưa đáp lại được, hành động như bạn bè, quan tâm đến hẳn nhiều hơn, là phải thôi. Từ ý niệm xuất ngoại lại nghĩ đến con rồi, khiến Tần Mạt lơ đãng trong đầu, mơ muốn phá tan bầu trời xanh. Tần Mạt bắt đầu tưởng tượng mùi vị ngồi máy bay, bắt đầu nghĩ đến việc bay trên mây, bắt đầu trở về thời bảy tám tuổi, có cảm giác vô cùng mong đợi. Không biết ngoài đất nước Trung Hoa rộng lớn, đất đai sẽ có hình dáng gì? Không biết cuộc sống của tóc vàng mắt xanh ngoài kia ra sao? Ý nghĩ này liên tục đến ba ngày, Tần Mạt chuyển xúc động thành hành động. Trước hết nàng xin nghỉ một môn học buổi chiều, trực tiếp ngồi xe về Thiệu Thành. Vội vàng đến thẳng cục công an, Tần Mạt muốn xin hộ chiếu với tốc độ nhanh nhất. Thật ra trước giờ nàng không phải là một người hay đi đây đi đó, từ khi xuyên qua tới nay vẫn chỉ ở nhà đọc sách. Nhưng nàng là Tần Mạt, trong lòng ngực luôn có cánh nào nhiệt, thiên hạ có đâu là không thể đi? Tần Mạt liếc nhìn thẻ Chứng minh thư, đã đủ mười tám tuổi, nàng đã không cần phải bó tay bó chân như trước đây Tại trường, hội diễn cứ diễn ra như thế, Tần Mạt dạo khúc trong lòng không được tự nhiên cho lắm, cứ để cho bọn Trác Nhu phối nhạc Lương Chúc vậy, nói chung cũng tạm ổn. Kỳ nghỉ dài nàng lại về nhà, cùng gia đình đón tết trung thu, tiện thể ghé qua trường Thị Tam, lấy một ít đất ở chân núi phu tử. Nàng không nói với gia đình chuẩn bị đi du lịch Cambridge, vì có thể đoán ra, nếu nàng nhắc đến sẽ bị phản đối thế nào. Hai năm qua cửa hàng của Tần gia không tính là rất tốt, nhưng cũng không tệ, tóm lại trả được hết nợ, kinh tế gia đình đã hơn trước nhiều. Tần Mạt có tiền nhuận bút, đã không cần dùng tiền của gia đình, nàng cũng có khoản tiền riêng của mình. Hiện giờ tuy không tính là nhiều, nhưng cũng dư dả để nàng đi du lịch Anh theo đoàn lần này. Sau đó là chuẩn bị làm luận văn. Tần Mạt xem xét kỹ lại điều kiện xin visa đi du lịch, biết có thể nhờ trường

học làm xác thực. Trước đây nàng chỉ là một âm điệu thấp, không muốn tạo ra danh tiếng gì trong trường học, nhưng một lần này nàng nhất định phải giành được ấn tượng tốt của các giáo sư có liên quan, cho nên bài luận văn này phải thật đặc sắc. Khi về trường học, Tần Mạt đã chuẩn bị xong “Luận văn hóa Bắc Tống”. Nàng tìm đến giáo sư văn học cổ Kha Hạ trước, luận xong, Kha Hạ quả nhiên sợ hãi than. Đương nhiên, muốn nói đến lịch sử đã bị thất lạc có thể hiểu Bắc Tống hơn Tần Mạt? Kha Hạ lúc ấy nói thế này: “Tần Mạt, quan điểm, góc độ của em, thật không giống người thường.” Tần Mạt nhận được sự đồng tình của ông xong, liền uyển chuyển đề xuất mong muốn đi Cambridge: “Kha giáo sư, em còn ít kiến thức, muốn ra nước ngoài, xem xét mọi nơi. Đã có thể tấn công ngọc, không biết giáo sư nghĩ Cambridge thế nào?” Kha Hạ khẽ mỉm cười, giữa lông mày cũng mang theo ý cười. Ông nhìn Tần Mạt, phảng phất như nhìn thấu tâm tư nàng: “Cô bé có gan đi ra ngoài, dũng khí đáng khen. Em xin được visa chưa? Cần bao nhiêu thời gian? Có cần tôi giúp em đi nói với giáo vụ không?” Tần Mạt thần nhiên mỉm cười, lúc này mới nói: “Cảm ơn thầy, Kha giáo sư. Em chỉ cần một tuần lễ. Chỉ là trước mắt đến Anh phải đi cùng đoàn, không tự do, cũng có điểm phiền toái.” “Thế nào? Đi cùng đoàn càng an toàn, chẳng lẽ không tốt sao?” Kha Hạ bất động, chờ Tần Mạt đáp. Tần Mạt nháy mắt mấy cái, hài hước nói: “Nếu như đi cùng đoàn, sao em còn có thể vào trong ăn cắp văn hóa của họ?” Kha Hạ cười ha ha, viết lên trang giấy, liền viết ra địa chỉ và điện thoại của một người. “Chuyện visa tôi không giúp được em, nhưng tôi có thể tiến cử một đoàn có thể đưa em đi Cambridge. Chỉ cần trưởng đoàn chịu đảm bảo, em vẫn có thể tự do hoạt động. Mặt khác sau khi đến Cambridge, em có thể tìm người này, cô ấy là một người bạn tốt của tôi, chuyên ngữ về văn hóa phương Đông. Chắc cô ấy sẽ cho em một đề nghị không tồi.” Tần Mạt mỉm cười, lúc này vui vẻ cảm tạ. Kha Hạ nói tiếp: “Khi trở về nhớ làm một diễn đàn luận cho tôi, đề tài rất đơn giản, chính là ‘Luận khác biệt văn hóa phương Đông và Âu Mỹ’.” Tần Mạt gật đầu, Kha Hạ mỉm cười. Giữa tháng mười một, thời tiết chuyển lạnh, Tần Mạt cuối cùng cũng làm xong hết thủ tục đi Anh, làm một cái lễ nhỏ, rồi cùng đoàn lên máy bay đến London. Đây là lần đầu tiên Tần Mạt thấy máy bay gần đến thế, khi đi lên cầu thang, nàng khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy con quái vật to lớn lạnh như băng này, lại vô cùng linh động. Trí tuệ của nhân loại đến cuối cùng đã đạt đến trình độ cao nhường nào mới có thể biến giấc mơ phi thường trở thành hiện thực? Một ngàn năm trước, Tần Mạt cho rằng bầu trời có hình tròn, cho rằng lên trời là thần thoại, mà một ngàn năm sau, Tần Mạt tiếp cận với khoa học kỹ thuật, lại bay qua nửa địa cầu. Thế giới này thần kỳ như thế, nàng chỉ cần hơi nháy mắt, đã không theo kịp thời đại rồi. Khi máy bay vừa mới cất cánh, Tần Mạt choáng đầu một hồi. Cùng với hình ảnh trong suy nghĩ, lúc này nàng có cảm giác như bay lên vũ trụ. Tần Mạt quả thật là đồ cổ, thiếu tí nữa thì bị đem trưng bày trong bảo tàng. Cửa sổ máy bay luôn đóng, tuy ngồi cạnh cửa sổ, nhưng lại không thể thực hiện mong muốn với tay nắm mây. Đây đúng là ảo tưởng, nếu có thể làm được thì cũng phải trả giá bằng tính mạng. Thân thể con người rất yếu ớt, nhưng tư tưởng lại rất cường đại. Tần Mạt xoa tay vào cửa sổ trong suốt ở đối diện, cảm giác mênh mông bên cạnh, bỗng cười thành tiếng. Nàng vẫn đang mơ, mơ người xuyên qua này không phải là Tần Mạt, mà chỉ là lời ngóng cuồng “Tiên chi nhân hệ liệt như ma”[104] của Lý Thái Bạch, lúc ấy ông có cảm tưởng gì? Bên trong trời cao thật ra rất khó thấy mây, nhìn trời chỉ là một mảnh mênh mông. Tần Mạt có chút thất vọng, không biết Lý Bạch nếu được lên máy bay, ông sẽ cuồng ca một khúc, hay là đồng cảm thất vọng nữa? Bỗng Tần Mạt phảng phất như cảm nhận được điều gì, nàng nghiêng đầu, nhìn người đối diện mình. Đó là một chàng trai có làn da rất trắng, mắt xanh mũi cao, cằm có hơi dài. Hấn mang vẻ đẹp của người phương Tây, lúc này đang ngơ ngẩn mà nhìn Tần Mạt, cũng không hiểu đang nghĩ gì. Tần Mạt thu mắt về, liền thấy hướng dẫn du lịch Thư Giai ngồi cạnh cười hi hi, đẩy nàng trêu ghẹo nói: “Tần Mạt, có người nhìn em chăm chăm, em nói đi, có phải là mị lực của các cô gái phương Đông quá lớn không?” Tần Mạt lắc đầu nói: “Không phải, hẳn là nguyên nhân khác. Em cảm thấy anh ta... ó diêm kỳ quái.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 6: Cuối thu

Ra khỏi sân bay Heathrow, Tần Mạt bị rung động lần nữa. Khi chân chính bước lên một đất nước khác, trước mắt đều là một mảnh hồng lam vàng xanh, muôn vàn tư thái, nàng mới biết rõ, tưởng tượng mãi mãi chỉ là tưởng tượng. Đây không phải là hình ảnh, không phải là văn tự, tại không khí hiện đại hoá băng lạnh này, giống như Tần Mạt xuyên qua ngàn năm mà tới, mới biết sự chênh lệch giữa sông và biển là mênh mông thế nào. Tòa nhà cao lớn hoa lệ, mở mắt nhìn lên, đỉnh hình như muốn chạm trời, kiểu ngao mà tao nhã. Tần Mạt đi cùng đoàn đồng hành, chỉ cảm thấy người dân thổ địa nước ngoài tóc đen da vàng vô cùng thân thiết. Trong đoàn nàng đi cùng, tổng cộng có hai mươi tám người. Số lượng rất ít, cho nên cũng nhanh chóng quen mặt. Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên tên Đặng Lập Bách, hai người hướng dẫn viên một là Thư Giai, một là Thạch Khả, là các cô gái đầy sức sống. Các du khách hơn phân nửa từ hai mươi đến bốn mươi tuổi, trong đó Tần Mạt là ít tuổi nhất. Thật ra theo kế hoạch, là bảy ngày đi Anh, chứ không phải bảy ngày đi Cambridge. Dù sau xuất ngoại không dễ dàng, sao lại có thể đi dạo bảy ngày ở một thị trấn Cambridge nhỏ bé chứ? Nhưng quan hệ giữa Kha giáo sư và Đặng trưởng đoàn không tồi, ông đảm bảo giúp Tần Mạt, Tần Mạt liền có cơ hội hành động một mình ở Cambridge. Bọn họ từ thành phố C đến Thượng Hải trước, sau đó mới có thể đi đến London. Xuất phát ở Thượng Hải lúc hơn một giờ chiều, lúc này đến London, cũng đã giữa trưa. Thư Giai giờ tay nói: “Các anh chị thân mến, vì lịch giờ, lộ tuyến của chúng ta là như vậy. Dội lát nữa ngồi xe lửa, chỉ cần hơn một giờ là có thể đến Cambridge, tôi đã đặt cho mọi người một khách sạn rất khá. Nơi đó nhiệt tình hiếu khách, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai du lịch một ngày, tới hôm sau sẽ xuất phát đi Bath. Bath vô cùng thích hợp để thư giãn, dùng một ngày rồi chúng ta ra phố mua sắm, hôm sau sẽ trở lại London, ở chỗ đó một ngày rưỡi, mua đồ và tham quan. Thế nào?” Thư Giai nói lộ tuyến mà mọi người đã sớm biết, giờ phút này chỉ xác nhận một lần nữa. Các du khách đương nhiên không có ý kiến gì, Tần Mạt cũng tính toán rất nhanh là có thể tới Cambridge. Tuy không thể đi theo đoàn đến du lịch Anh và nhiều nơi khác, nhưng Tần Mạt cũng không thấy tiếc nuối. Nàng không thích cảm giác vội vàng bốn tàu ngược xuôi, thời gian bảy ngày, bọn họ sắp xếp hành trình thật sự quá khẩn trương. Một mình ở lại Cambridge càng hay, nàng có thể nhàn nhã lãnh hội thị trấn cổ hơn tám trăm năm lịch sử, cảm thụ vết tích lịch sử còn sót lại, khác biệt đông tây, cổ kim sai lệch. Một khu đại học, có thể có tám trăm năm lịch sử, chắc hẳn cũng rất tuyệt, không phải bảy ngày ngắn ngủn có thể xem tỏ tường, Tần Mạt cũng không cần lo lắng sẽ nhầm lẫn. Hướng hồ Phương Triệt ở tại Cambridge, Tần Mạt cảm thấy mình có thời gian sáu ngày để giám sát cơn nước của hắn, đỡ phải lại có người than hắn gây gò mà thờ dài. Điện cổ phương Đông quả thật có phong cách khác xa điện cổ phương tây, khi Tần Mạt cảm rưng rưng hành lý, cùng những đồng bào khác bước vào tòa nhà này, cũng cảm thấy mình như ngã vào vô số không gian và tranh vẽ giao thoa bên trong. Thời tiết hôm đó cực tốt, trời cao mây bay cuối mùa thu. Mà sau trưa ánh mặt trời biếng nhác, chiếu xuống thành phố cổ xưa, giao với màu lá cây xanh biếc và lấm lét vàng. Cambridge là thành phố, nhưng thật ra gọi là trấn thì đúng hơn. Nàng chưa thấy một thành thị nào mà thiếu đi ồn ào náo động, kiến trúc chủ yếu lại không cao, phần lớn có thể khiến người ta có cảm giác một nền văn hóa trang nghiêm ở đây. Thư Giai chọn quán rượu đối diện công viên Christ, đoàn người nói nói cười cười, nhàn nhã đi dạo, chỉ thấy phong cảnh tươi đẹp. Dọc theo đường đi du khách không

ít, cũng có rất nhiều giáo viên và học sinh Cambridge vội vàng hoặc thong dong đi qua. Càng thú vị là, quanh dòng sông Cam có không ít thuyền nhỏ, có chàng trai trẻ tay chèo sào, khuấy động cả vùng nước xung quanh. Thạch Khả cười hi hi nói: "Thấy không, chèo thuyền ở đây toàn là sinh viên Cambridge tài cao đấy, tất cả đều đẹp trai. Ngồi thuyền hết mười lăm bằng một người, có lẽ còn có thể trả giá." Mọi người vui cười thành tiếng, trêu ghẹo nhau, cũng có vài cô gái trẻ tuổi thuộc thành phần tri thức; i thể chủ động, chuẩn bị buông hành lý xuống ra sông tìm thuyền du lịch. Thư Giai là hướng dẫn du lịch, tài ăn nói tự nhiên cực tốt, nàng dùng ngữ điệu vô cùng mê người nói: "Năm đó Từ Chí Ma[105] cũng từng sống ở đây, ngược dòng là giấc mộng thời đại của ông. Chúng ta đi du thuyền, biết đâu lại có thể gặp một đoạn thi từ Khang Kiêu không chừng." Tiếng cười và tiếng vỗ tay vang lên, một mối trong hành trình đi xe của mọi người cũng giảm đi nhiều. Tần Mạt tò mò nhìn trái nhìn phải, không nhìn được hỏi: "Trường học cuối cùng ở đâu? Sao lại không có cổng trường?" Thư Giai che miệng cười nói: "Đây không phải là đại học Cambridge sao? Sớm nói thành phố chính là trường học mà! Muốn đến đâu tìm cổng trường đây?" Tần Mạt có chút thẹn đến đỏ mặt cười cười, cuối cùng cũng hiểu ý của thành phố đại học: "Em vốn cho rằng, cái gọi là thành phố đại học, chỉ là trường học rất lớn. Thì ra thành phố đại học là ý này, toàn bộ là trường học, dung hợp không phân." Nàng lắc đầu, một vùng nước ngoài đến điều này cũng không hiểu, cuối cùng mỉm cười. Đến khách sạn, tên là Arundel House, là kiến trúc theo phong cách Victoria. Đình nhon ngồi đen phòng đặt trước phong quang tươi đẹp cạnh bờ sông, tường gạch màu than chì, lạnh lạnh mà tao nhã, cây cối bao phủ xung quanh. Bọn họ đứng trước cửa lớn, liền thấy bãi cỏ xanh tươi ở cuối mùa thu, chắc hẳn là một ô đặc biệt. Nhưng lá cây có chút hơi vàng, lại tạo ra vẻ nhàn nhai và ôn nhu cuối thu. Tần Mạt được phân phòng đơn, trước khi đến nàng cũng không quen và kết bạn với ai, khác hẳn với đoàn du khách tốp năm tốp ba kia. Sau khi thu xếp xong, Thạch Khả liền đến gõ cửa, hỏi nàng muốn ở lại khách sạn nghỉ ngơi hay muốn đi dạo. Hai hướng dẫn du lịch phân công, Thạch Khả sẽ dẫn khách đi chơi, Thư Giai ở lại khách sạn chăm sóc mọi người. "Em nghỉ ngơi trước." Tần Mạt lắc đầu cười cười, nàng có thời gian dư dả, cũng không cần phải đi theo đoàn đông người. Thạch Khả đang muốn giúp nàng ra ngoài, lại thờ dãi một tiếng nói: "Còn đang học đại học, cuộc sống đúng là sáng khoái nhất mà. Em còn có thể tìm giáo sư đảm bảo giúp em, nhân nhai du lịch Cambridge, bọn chị quả thật là..." Nàng ngậm miệng không nói, lại dùng nụ cười giấu đi sự thất lễ này. Tần Mạt ngẩn người, đang muốn đáp lời, Thạch Khả đã đóng cửa lại. "Ha ha..." Tần Mạt cười nhẹ một tiếng, nàng hai kiếp làm người, sao có thể không trân quý thời gian, hưởng thụ cuộc sống? Gian phòng nàng ở có vách tường trắng, thảm trải màu nâu đỏ, cửa sổ và chấn đệm đều thống nhất có hoa văn, chính thể vô cùng tinh xảo hoa lệ. Cách trang hoàng kiểu phương Tây này khiến Tần Mạt có chút không thích ứng, nàng buông hành lý trước rồi mở vòi hoa sen ra tắm nước nóng, sau đó đến phía nam khách sạn giặt Đem áo khoác đi giặt, còn nàng tự giặt nội y, tóc nàng cũng tự nhiên được gió hong khô. Sau hai năm dầy thì chậm, trước ngực Tần Mạt cuối cùng cũng có đường cong. Lúc mới bắt đầu rất đau, về sau quen dần, nàng cũng không dám chạm vào mình nữa. Thân thể trước đây như đậu nành, Tần Mạt từng trải qua khắp các bụi hoa, tự nhiên là nhìn thấy mầm đậu đó này chướng mắt. Bây giờ nàng đương nhiên cũng sẽ không sinh ra sắc tâm với thân thể mình, nhưng là một cô gái, cảm giác mùi vị dầy thì lớn dần vẫn kỳ dị phi thường. Da thịt trước ngực mềm mại ấm áp, bóng loáng như sơn. Tần Mạt có khi bắt đắc dĩ dùng tay đụng tới, cũng chỉ cảm thấy đầy đặn nắm tay, sau đó cảm giác gợn sóng từ da thịt lan đến toàn thân, khiến trái tim nàng không tự chủ dâng lên ngượng ngùng. Có lẽ vì kinh nghiệm của nàng kỳ lạ, cho nên nàng mới thẹn thùng. May mà thẹn thùng này rất tư mật, chỉ nàng biết được, nếu không nàng chỉ sợ muốn đào cái hang, đi tìm Diêm vương nói đạo lý về vòng luân hồi này, mới chịu bỏ qua. Tần Mạt đã sớm mặc áo lót, đầu tiên vẫn là Bùi Hà giúp mua nàng. Mùa hè năm ngoái Bùi Hà mua ở siêu thị về nhà, bỗng nói với Tần Mạt: "Mạt Mạt, mẹ thấy con mặc nội y nhỏ này, đã có chút..." Bà dùng một chút, mới dùng từ "không vừa" này. Tần mẹ rất ít khi dùng từ "văn hóa" như thế, trong lòng lại có chút đắc ý, liền tục nói: "Con gái tôi đã trưởng thành rồi! Đến đây, mẹ máo cho con, mình thử thay đổi xem. Đứng rồi, phải giặt qua một lần rồi mới được mặc đấy!" Tần Mạt lúc ấy mặt dù không hồng, trong lòng cũng đã đốt lên lửa lớn. Nàng đoạt lấy gối to trong tay Bùi Hà, trong phòng run rẩy rất lâu, mới thay nội y mới. Cảm giác mặc áo ngực thật là kỳ diệu được khó nói lên lời, giống như có một đám mây mềm mại bọc lấy người, khiến xúc giác toàn thân đều tập trung lại một chỗ. Mềm mại nhẹ nhàng, như mưa xuân ngọt ngào, liền tục luồn vào trong. Động tác mặc áo của Tần Mạt thong thả tao nhã, nhớ lại lúc trước, giờ phút này cười trong lòng, lại mang theo ba phần ngượng ngùng. Căn phòng nhỏ này có cửa sổ nhìn ra sông, Tần Mạt đứng trước cửa, qua màn cũng chỉ nhìn thấy sông nhỏ uyển chuyển, bờ cỏ tươi tốt. Ánh mặt trời khúc xạ, một mảnh nước theo gió thổi lăn tăn, phảng phất như cát giấu bí mật thời gian. Sông nhỏ có vài con ngỗng trắng đang bơi, có chút linh động dễ thương. Tần Mạt hơi sững sờ, không nhìn được thì thầm "A a a..." Tiếng nói vừa ra, chính nàng cũng cảm thấy buồn cười. Không khí này thật rất thích hợp để ngủ, nàng cũng có chút mệt mỏi, liền đi thay áo ngủ, đặt đồng hồ báo thức, chui vào giường thiếp đi. Khi đồng hồ báo thức vang lên đã là năm rưỡi chiều, Tần Mạt mơ mơ màng màng ấn đồng hồ báo thức, từ trong chăn giằng co hồi lâu mới đứng dậy. Sau khi rửa mặt, lại thay quần áo, nàng lắc đầu, tinh thần đã sáng khoái rồi. Tần Mạt hôm nay mặc một bộ quần áo sẫm màu cao cổ, bên ngoài vạt áo là những ô xanh vải len và nhung, phía dưới là quần đen, chân đi đôi bốt màu nâu đến gối. Nàng búi mái tóc dài lên cao, tóc mai màu đen dùng một chiếc kẹp tóc nhỏ, chính thể mang vẻ thần bí thanh lịch của phương Đông, cùng với nét chấm phá truyền thần từ trúc lưu loát. Nàng vốn là người rất hiểu thẩm mỹ, nhưng vừa xuyên qua lại không thích ứng, cho nên nom nớp lo sợ không dám tự trang điểm cho mình. Từ khi mặc váy về sau, nàng mới dần thả lỏng, từ từ không ngược đãi thị giác của mình nữa, khi mặc quần áo sẽ phối hợp với trang sức. Chạng vạng Cambridge náo nhiệt hơn lúc xế chiều rất nhiều. Tần Mạt vừa đi ra khách sạn không xa, liền gặp nhiều người trẻ tuổi vây quanh công viên Christ. Có một chàng trai áo trắng giơ tay diễn thuyết trong đó, xem dáng vẻ đông dặc của hắn, như là lo cho nước cho dân, hô hào cải cách. Tần Mạt dừng bước, kinh ngạc trong lòng khó nén. Bên cạnh truyền đến một giọng nói, có người dùng tiếng Trung hỏi: "Em là người Trung Quốc sao?" Tần Mạt nghiêng đầu, liền nhìn thấy một chàng trai phương Đông mặc áo len màu xám áo mím cười ở đó. "Tôi là người Trung Quốc." Tần Mạt cũng mỉm cười, "Xin chào." Người này gật đầu nói: "Em vừa đến Cambridge à? Ở đây thường xuyên có diễn thuyết, không khí rất vui vẻ. Tuổi trẻ sinh viên năng động, tình cảm dàoạt." Tần Mạt giờ mới rõ, thì ra vị đồng bào phương Đông tốt bụng này đang giải thích nghi ngờ cho nàng. "Cảm ơn anh." "Không cần cảm ơn, đều là người Trung Quốc, anh rất nguyện ý trò chuyện nhiều hơn với em. Nhưng anh có hẹn với bạn gái, bây giờ không thể chậm trễ thời gian nữa, tạm biệt." "Tạm biệt." Tần Mạt có chút không thích ứng với phong cách hắn, liền chỉ có thể ít lời đi. Chàng trai áo xám đi được vài bước, bỗng quay đầu lại nói: "Anh là Tạ Sơ Lăng, Tạ trong cảm tạ, Sơ Lăng trong trong sáng, em à?" "Tần Mạt, Tần trong Tần Hán, Mạt trong sẵn sàng ra trận." Tần Mạt dần khôi phục vẻ thong dong, cười nhạt một tiếng với hắn. "Anh là nghiên cứu sinh ở Claire, có duyên gặp lại." Tạ Sơ Lăng lại vẫy tay với Tần Mạt, rồi mới xoay người rời đi. Tần Mạt khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy trời chiều kiêu diễm, là lướt kéo chân trời, ánh xuống cả thành phố này như một thiếu nữ uyển chuyển hàm xúc. Nơi này đúng là khác với phương Đông hiện đại, đương nhiên, lại càng khác biệt với phương Đông cổ. Tần Mạt chọn một ý tùy thích, từ từ bước đi, yên lặng cảm nhận phong tình của Cambridge. Nàng quyết định ngày mai sẽ đi tìm vị nữ sĩ mà giáo sư Kha Hạ đã giới thiệu, dù sao trời cũng chạng vạng rồi. Tần Mạt bây giờ có cảm giác, trước khi xuất ngoại nàng còn rất lo lắng cho Phương Triệt, khi đến Cambridge, nàng lại do dự, lại không thể bấm số điện thoại, nói với Phương Triệt một tiếng "Tôi đã đến". Nàng không rõ Phương Triệt sẽ biến thành bộ dáng nào, lại có bận rộn không, có vui khi nàng đến không. Nàng không thể nào đoán ra, cho nên bước chân mới do dự. Có thể nếm mùi tư vị một mình xa nhà, nàng lẳng lặng đi, như là tự do ngoài thời gian. Dọc theo đường đi có nhiều nhóm người cười đùa, cũng có người vừa đi vừa đàm luận, nói về đề tài học tập, cũng có khiêu vũ, đàn ghi-ta, tuyên truyền bên đường. Xuyên qua công viên Christ, rất nhanh đã đến chợ trung tâm. Tần Mạt liếc mắt một cái nhìn qua học viện hoàng gia, thành cổ đình nhon dựng đứng lên trời, phảng phất như lâu đài trang nghiêm, đến nay vẫn kiêu ngạo trong dòng lịch sử. Tần Mạt không đến cửa học viện, nàng cũng không biết mình đã đi đến đâu, chỉ thấy du khách đi lại, rất nhiều người yên lặng ngồi trên ghế đá ngắm trời chiều. Nàng đi đến một cây cầu không biết tên, dựa vào lan can, liền thấy ánh chiều rơi xuống lòng sông như những giọt rượu nguyên chất, mà bên phải bờ sông là căn nhà màu đỏ ôn hòa. Bên trái sông là một hàng cây xanh, Tần Mạt chống khuỷu tay lên lan can, mở mắt ra nhìn, đối diện không xa là một cây cầu có tạo hình vô cùng kỳ quái. Nhìn một hồi, Tần Mạt mới đoán, có lẽ chính là cầu có tên nhà toán học Newton nổi tiếng của Cambridge. Lúc này trên sông đã không còn nhiều thuyền nữa, thuyền của d sớm đã trả về, chỉ có một vài sinh viên còn chống

chèo trên sông. Tần Mạt vừa nhìn thấy mới lạ, lại cảm thấy tinh thần ngưng tụ. Con mắt nhìn xung quanh, trước mặt một con thuyền nhỏ từ từ trôi đến. Trên thuyền là thân người cao như dốc tuyết, chỉ nâng tay lên, đã thành động tác tao nhã, như báo đèn rảnh rỗi tản bộ sau khi mặt trời lặn, lại nhanh nhẹn ẩn giấu. Người này mặc một bộ quần áo gió màu sợi đay, cổ áo dựng thẳng, vạt áo mở ra, lộ ra áo sơ mi trắng và cổ áo len đen hình chữ V bên trong. Hắn vốn nghiêng người cúi đầu, khi đi qua cầu toán học, hắn mới không chú ý ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước. Thế là hai ánh mắt chạm nhau ở Cambridge ở chặng vạng cuối thu này, thời gian như dừng lại, có vô số hình ảnh nhẹ nhàng lướt qua phía sau họ, cuối cùng an bình dừng lại, trở thành một bức tranh cổ giấu ở mặt sau của cuốn sách. Tần Mạt lúc này mới cảm nhận được mùi vị mất đi tất cả ngôn ngữ là thế nào, nàng chỉ im lặng mỉm cười, lại hoàn toàn không biết nên nói gì. Người trên thuyền khẽ ngẩng đầu cũng không nói được một lời. Ánh mắt hắn thoáng hiện lên nét dịu dàng dưới ánh trời chiều, ánh sáng chiếu lên gương mặt hắn, làm người ta nhìn hơi mờ ảo. Tần Mạt khẽ nhếch đôi môi, muốn gọi hắn là "Phương Triệt", nhưng lời nói đến bờ môi, vẫn không thể nào thành tiếng. Phương Triệt dừng động tác chèo thuyền sang bên cạnh, sau đó lấy một cây sáo từ trong túi áo ra. Hai tay hắn nhẹ đặt vào, khẽ thổi lên. Phảng phất như dòng chảy, những nốt nhạc du dương thả trôi trên dòng sông. Là thiếu niên nào thổi chuyện xưa? Là ai đã rơi vào bụi rậm? Là ai viết lại hồi ức? Là ai làm một bài thơ từ chiếc lá rụng cuối thu? Ai đã trộm đi câu chuyện của thiếu niên này? Ai đã để lại một trái hồng ngày ngộ đó? Ai đã bước qua lan can dưới ánh trăng, nói khoác không biết ngưng, nói hoa nở không có âm thanh...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 7: Sông dài sao xa

Tiếng sáo nhẹ nhàng, phảng phất như từng giọt từng giọt nước rơi trên lá trúc thon dài, gió thổi qua, lẳng lẳng chảy xuống sông, tạo thành từng vòng sóng gọn nhẹ. Thỉnh thoảng có người đi qua đường, cũng nhìn không được dừng chân lại, nghe tiếng sáo của chàng trai phương Đông thổi đến từ dưới cây cầu, mãi cho đến khi dư âm hòa tan trong gió, hình như có người lấy ánh mặt trời ra, dệt lại thành hồi ức dịu dàng ấy. Tần Mạt Tần Mạt chuyển động theo chiếc thuyền, thấy Phương Triệt cất cây sáo đi, lại chống thuyền dừng lại bên bờ. Hắn buộc thuyền nhỏ lại, rồi nhấc chân sải bước lên bờ, sau đó bước đi thong thả lên phía trước. Có xanh trên bờ quần lấy chân hắn, bị vô số hạt cát nhỏ bám vào, vài bước, của ở chỗ ngoặt, rồi đi lên cầu đá. Tần Mạt lại nghiêng người, nhìn Phương Triệt đi đến theo chiếc cầu cong cong. Nàng muốn hỏi thăm một câu "Đã lâu không gặp, gần đây tốt không", nhưng câu từ lại chỉ đảo trong lòng, không thể nói ra bờ môi. Cầu đá rất ngắn, Phương Triệt người cao chân dài, dù đi thong thả, cũng trong chớp mắt đã đi đến trước mặt Tần Mạt. Hắn dừng cách Tần Mạt không đến một thước, không nói chuyện, chỉ cúi đầu nhìn nàng, trong ánh mắt như hồ sâu, nặng trĩu tâm sự, chỉ ánh ra hình ảnh ngược của nàng. Tần Mạt chớp chớp mắt, bỗng cảm thấy một luồng khí ấm áp bao quanh mình, Phương Triệt đã duỗi hai cánh tay ra ôm nàng thật chặt. Nàng hơi cúi đầu, dán lỗ tai lên ngực Phương Triệt, chỉ nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của hắn từ từ tăng tốc, sau đó thoáng như nổi trống, muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Tần Mạt muốn vùng ra, nhưng trong nhịp tim này lại lặng lẽ tan rã ý muốn đó, nàng im lặng dựa vào một khoảng ấm áp, trong lòng chậm chạp nghĩ: "Phương Triệt đã trưởng thành, cao hơn mình nhiều..." Cánh tay vốn ôm ở hông Tần Mạt nâng lên, lại chần chờ giữa không trung trong chốc lát, cuối cùng nhẹ nhàng đặt trên gáy nàng. Cánh tay này khẽ dao động ở mái tóc đen phía sau, đầu ngón tay như mang theo gió mát, khẽ chạm xuống, ra phía trước, từ sau tai vuốt qua gương mặt của nàng, thoáng dừng lại ở khóe mắt, và cuối cùng là đuôi mày. Thân thể Tần Mạt đông cứng lại, động tác của Phương Triệt hình như hơi giới hạn, lại thật ấm áp, không chứa chút tạp chất nào, khiến nàng không thể khước từ ở nơi này. Phương Triệt lại cúi thấp đầu hơn, đôi môi ấm áp lướt qua trán Tần Mạt, sau đó dừng ở bên tai nàng, thờ dãi: "Em đã đến..." Tần Mạt quanh quẩn trong lòng lần nữa: "Tự nhiên là đến." Nhưng vẫn không nói ra lời, bởi vì cảm thấy thiếu niên ngày ấy đã lớn đến mức nàng không thể nắm rõ được nữa, cho nên chỉ im lặng. Nàng hình như không có chuyện để nói với Phương Triệt, huống hồ thời gian của nàng khá nhiều, có chuyện cũng không vội nói ra ở đây. Phương Triệt giữ lấy hai vai Tần Mạt, lại thoáng kéo ra khoảng cách với nàng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, giữa lông mày mới tràn đầy vui mừng khó tin. "Đi theo anh." Về mặt hắn thay đổi không nhiều, chỉ là khóe môi lại dịu hơn bình thường không ít, hắn không có nhiều biểu hiện, nhưng khiến người ta có cảm giác quanh hắn dào dạt niềm vui. Giữ chặt một tay Tần Mạt, Phương Triệt đưa nàng xuống cầu, đi đến con thuyền nhỏ dừng cạnh bờ. Chờ đến khi Tần Mạt bước lên con thuyền, Phương Triệt mới xua mái chèo, hai hàng lông mày khẽ nhếch nói: "Lần này đến lượt anh đưa em đi qua sông." Khi hắn nói chuyện ngữ khí bình thản, như mang theo chút đắc ý, khiến trong nháy mắt hắn như trẻ lại vài tuổi, phảng phất trở lại lúc trước. Thiếu niên thừa đó. Thân hình hắn đã cao hơn rất nhiều so với hai năm trước, áo gió màu đay, lộ ra dáng người cao lớn của chàng thanh niên. Khi hắn không chuyện thì thời gian như trầm ổn, nhưng khi hắn vừa nói, lại đánh vỡ khoảng không một cách thần kỳ, cả người mang đầy sức sống. Tự như tuổi trẻ. Tần Mạt gật gật đầu, mỉm cười nhìn hắn. "Con sông này..." Phương Triệt khẽ khua mái chèo, chống lên cầu đá đầy đi, trong giọng hắn có một tia khản trương mà người ta không thể nào phát hiện ra: "Em chưa dạo qua à?" "Chiều nay em vừa mới đến Cambridge." Tần Mạt không ngồi xuống, mà đứng cách xa Phương Triệt hơn một chút, giúp con thuyền thăng bằng. Phương Triệt lại nhẹ giọng: "Vây anh đưa em đi chơi một vòng, trời tối cũng không sao, ở đây sinh viên đi du thuyền không hạn chế thời gian." Tần Mạt nghĩ đến lời Thạch Khả nói, không khỏi cười thành tiếng: "Nghe nói ở Cambridge toàn là sinh viên tài cao chèo thuyền? Mười lăm bảng Anh một người, còn có thể trả giá?" "Thế nào? Em có muốn ngồi thuyền của họ không?" Phương Triệt quay đầu, hơi nhíu mày. Tần Mạt xi cười nói: "Không phải anh cũng là sinh viên Cambridge sao?" Phương Triệt gật đầu: "Ồ tại CMD, làm ở viện nghiên cứu Cambridge, cũng xem như là một sinh viên Cambridge." "Bình thường có thời gian rỗi, anh có đến chèo thuyền cho khách không?" "Anh chỉ ở đây lúc chặng vạng." Phương Triệt bỗng thấp giọng, "Sao anh có thể chèo thuyền vì người khác? Gió đêm thổi đến, tóc mai Tần Mạt hơi bay, tùy ý hỏi: "Anh vừa mới nói gì?" "Phía trước là học viện hoàng gia." Phương Triệt đem tầm mắt nhìn về phía trước, "Có thấy kiến trúc ở hai bờ sông không, phần lớn là tác phẩm của thế kỷ mười lăm cả." Tần Mạt neho mắt lại, trời chiều như một lớp chu sa mỏng, đám mây lười nhác lẩn trong chân trời, một tia sáng đỏ lẳng đọng trong âm u, mang theo một ngày sắp kết thúc, mở ra sự hoa lệ và cổ xưa ở hai bên bờ. Thanh chèo vòng vòng gợn nước, đi xa hơn. Chẳng biết từ lúc nào, trời chiều đã hoàn toàn trôi đi trong màn đêm, Phương Triệt đi đến đâu lại giải thích một lần, đến khi trời đầy sao, con thuyền nhỏ cũng thoát khỏi vô số câu chuyện lịch sử, đến chỗ cỏ cây. Nơi này không có cầu, bờ liễu cũng rời rảnh, nhưng mặt cỏ vẫn trong xanh như cũ, còn có một số bụi cây không biết tên, cành lá xum xuê u tĩnh. Thành phố nhỏ xa xa và bầu trời đầy sao, tuy không thấy trăng sáng, nhưng những đốm lửa nhỏ của ánh sao như ẩn giấu vô số bí mật. Phương Triệt buông mái chèo, tùy ý ngồi xuống ván thuyền, tùy ý để thuyền nhỏ trôi theo dòng nước. Tần Mạt cũng duỗi hai chân ngồi trên boong thuyền, vừa quay đầu, đã nhìn thấy hai mắt sáng trầm tĩnh của Phương Triệt. "CMD ở đâu?" Tần Mạt thuận miệng hỏi, hỏi chuyện ngày thường của hắn. "Một trong ba học viện." Giọng Phương Triệt hơi trầm, lại vô cùng khoan thai trong đêm tĩnh lặng này. "Sang năm anh vẫn về MIT à?" "Chỉ đi học." Phương Triệt trịnh trọng nói: "Nhà anh là ở Trung Quốc." Tần Mạt nhìn Phương Triệt thật lâu, ánh mắt từ nghiêm túc chuyển thành

ôn hòa, càng về sau, khỏe mỗi nàng càng hướng lên trên, khẽ gật đầu nói: "Đương nhiên, chúng ta là người Trung Quốc." Đối với nàng mà nói, chỉ có nơi sinh ra mới mang tới lòng trung thành, nàng xuyên qua ngàn năm, tất cả tình cảm đều thấm vào núi non Hoa Hạ này, nơi đó dù là Bắc Tống hay là Trung Quốc cũng không quan hệ, quan trọng là, mạch đập uốn lượn kế thừa của con cháu Viêm Hoàng, vẫn không nhạt đi. "Hạnh nhân..." Phương Triệt dừng một chút, "Vị hạnh nhân thế nào?" Tần Mạt ngẩn ra, mới đáp: "Có hơn đắng, nhưng, xào vẫn rất thơm." "Anh cũng cảm thấy như thế." "Còn... chuột đồng, chuột đồng thì sao?" Phương Triệt chạm ngón trỏ vào boong thuyền, bỗng ý cười thêm sâu: "Anh đã đem con mèo đến cho một con chó." Tần Mạt khẽ hoảng hốt trong lòng, mới như rõ ý của Phương Triệt. Nàng dờ khóc dờ cười nói: "Anh, anh lại trả thù con mèo? Để mèo dưới miệng chó...?" Phương Triệt rất nghiêm túc nói: "Con mèo dù đã coi thường công anh nuôi chú chuột, nhưng anh đương nhiên không đi chấp nhặt con vật nhỏ ở Tần Mạt vốn còn muốn hỏi con mèo đó về sau thế nào, nhưng lại cảm thấy hỏi đến sẽ rất ngu ngốc, nên cuối cùng vẫn không hỏi. Nàng vốn rất thích mèo, trước kia còn mua một con mèo Ba tư quý cho Vĩnh Surong. Dĩ nhiên, chuyện này cũng không cần phải nói với Phương Triệt. Hai người tùy ý nói chuyện phiếm, nói chuyện không bờ bến, dường như quên cả thời gian. "Thiệu Thành bây giờ có thể đốt pháo hoa, địa điểm là quảng trường." Tần Mạt nói. "Còn Thành phố C?" Phương Triệt vội hỏi, "Thành C có pháo hoa không?" "Vùng ngoại thành cũng có thể bắn, nhưng em không rõ, à... cũng không chú ý." Tần Mạt cười. "Con chó em nuôi lớn thế nào rồi?" "Anh nói lỗi lầm à, đáng về mạnh khỏe. Lông trắng lại ngắn lại mượt, mỗi lần về nhà nó toàn tha dép của em!" "Không miếu trên núi Phu tử, trước khi em thi đại học có mở không? Em có vào tế bái không?" "Sao có thể không bái? Thầy giáo nói, tất cả học sinh thi vào trường đại học đều phải đến bái Khổng phu tử." "Trường học vẫn ở đó." "Ý anh là gì?" "...". Tần Mạt bỗng hỏi: "Phương Triệt, có phải anh rất bận không?" "Tôi hôm nay không bận." Phương Triệt than nhẹ một tiếng, lại đứng dậy, "Chúng ta đi trả thuyền đi, nên ăn cơm tối sớm, có phải em rất đói không?" Tần Mạt cũng đứng dậy: "Không, em không đói. Nhưng anh..." Nàng đánh giá Phương Triệt dưới ánh sao, chỉ cảm thấy hắn rất cao, lại không thấy gầy, không hiểu sao Tần Văn Đình lại dùng từ "gầy đến không thể gặp người" để miêu tả hắn. Ấn tượng Phương Triệt cho Tần Mạt vẫn là vô cùng khỏe mạnh, nhớ lại khi hắn đánh nhau, lúc này Tần Mạt nhìn lại hắn, chỉ thấy trong hắn là sức mạnh, chẳng thấy gầy quá độ ở đâu. "Chẳng lẽ là nội thương?" Ánh mắt Tần Mạt hơi cô quái, tiếp theo lại cảm thấy buồn cười, "Có lẽ là bạn chị cả nói nhầm." Khi thuyền trả lại vị chủ trung niên, ông và Phương Triệt có vẻ rất quen, vừa nhìn thấy Tần Mạt, ông còn trêu ghẹo Phương Triệt: "Phương yêu quý, cuối cùng cũng có người ngồi lên thuyền của cậu, à, đây là cô gái phương Đông?" Phương Triệt nhìn Tần Mạt liếc mắt một cái, cười nói: "Ông John, cháu sẽ lấy về thuyền của cô ấy." Chờ đến khi trả xong thuyền, lấy lại xe đạp, Tần Mạt lại ngồi như lúc xưa, khỏe miệng nàng cong lên, hỏi: "Anh định thu tiền vé của em bao nhiêu?" "Vậy xem em có thể trả giá đến mức nào." Phương Triệt đạp xe đạp, gió đêm cuối thu thổi qua hai người, lại tan vào ánh sáng rực rỡ. Xe đạp dần dần chạy vào ngọn đèn trong thành phố nhỏ, đường phố đủ loại xe với nhiều màu sắc, chỉ có duy chiếc xe đạp này là đặc biệt nhỏ bé. Phương Triệt mặc áo gió, lại đi xe đạp thiếu niên, rõ ràng không nổi bật, nhưng lại khiến Tần Mạt cảm thấy thật nhẹ nhàng. Phương Triệt thần nhiên đi xe đạp, trong thành phố hoa lệ này, hắn như ngọn trúc sườn núi, thanh nhả tự nhiên. Trong lòng Tần Mạt bỗng có một câu: "Không cần trang điểm bằng xe đạp, cũng không cần bảo nã đập gió." Nghĩ xong nàng lại vui mừng, "Phương Triệt quả nhiên đã trưởng thành." Phương Triệt dừng xe trước một nhà không lớn không nhỏ, nhưng không khí khá âm áp. Hắn cùng Tần Mạt đẩy cửa vào, là một quán ăn Trung Quốc. Sau đó hắn lắc đầu cười nói: "Bình thường anh ăn đồ ở đây quen rồi, quên mất là em vừa từ trong nước đến, tiến cử một số món đặc sắc của Cambridge, thế nào?" Tần Mạt cũng lắc đầu: "Không, em ăn đồ ăn Trung Quốc." Lúc ăn cơm Tần Mạt đặc biệt chú ý đến lượng cơm của Phương Triệt, phát hiện khẩu vị của hắn không tệ, rất có đáng, thế là thoáng yên tâm. "Phương Triệt..." Tần Mạt thờ nhẹ, tuy do dự, nhưng vẫn nói: "Bình thường anh ở chỗ này, ăn những gì? Ăn đủ ngày ba bữa?" Phương Triệt giật mình, khỏe miệng bỗng nhếch lên, lộ ra một nụ cười vui vẻ, liên tục gật đầu nói: "Đương nhiên rồi, anh không ăn tốt, làm sao có sức mà nghiên cứu?" Tần Mạt có chút không tin theo dõi hắn cả nửa buổi, thấy Phương Triệt dùng đũa, cảm khăn lau nhẹ khỏe miệng, vừa hỏi: "Thế nào?" Tần Mạt lại cúi đầu, vừa ăn vừa cười nói: "Không nói." Phương Triệt: "...". Sau khi ăn cơm xong, Phương Triệt dắt xe đạp đưa Tần Mạt đi dạo quanh thành phố nhỏ. "Thấy cái chuông kia không? Chuông ăn thời gian." Phương Triệt tùy ý chỉ. "Thời gian có thể bị ăn sao?" "Không thể bắt được thời gian, nhưng có thể trân quý, nhân lúc còn chưa hết, hãy trân quý." Phương Triệt dùng bước lại, nhét hai tay vào túi áo gió, lại nhìn Tần Mạt nắm chặt tay, "Lần này em đến, khi nào thì... về?" "Một tuần." Tần Mạt để hai tay sau lưng, thật nhẹ nhàng nói: "Em xin nghỉ một tuần, từ hôm nay trở đi, thời gian rất dư dả, chỉ du lịch mỗi Cambridge, dư dả đúng không?" Phương Triệt cúi đầu, lại ngẩng lên, cười nhạt nói: "Không sai." "Trưởng thành thật tuyệt, đi đâu cũng không thành vấn đề." Tần Mạt thở một hơi dài nhẹ nhõm, "Cuối cùng em cũng có thể tự do, lần đầu đến Anh quốc, cảm giác thật tốt." Phương Triệt gợn tay lên, vốn vuốt lên đầu nàng, nhưng rồi lại đổi thành đặt lên vai nàng. "Cambridge có rất nhiều nơi có thể chơi, sáng mai anh đưa em đi thăm xung quanh." Nói xong, Phương Triệt cởi áo gió ra, muốn khoác lên vai Tần Mạt. Tần Mạt vừa nghiêng người buồn cười nói: "Phương Triệt, anh làm gì thế? Em mặc nhiều áo thế này, sao còn cần đến áo của anh nữa chứ?" Hai tay Phương Triệt nắm chắc áo gió, thấp giọng nói: "Không muốn áo của anh?" Tần Mạt lắc đầu nói: "Được rồi, anh mặc vào nhanh lên! Để cảm lạnh, em sẽ không nhìn anh nữa!" Phương Triệt cười nhẹ một tiếng, quay ngược tay, cuối cùng mặc lại áo gió. Đèn quán bar đối diện nhấp nháy, đám người trẻ tuổi ăn mặc sặc sỡ tràn ra từ bên trong, bỗng một người trong đó do dự. Một giọng say khướt hô lên bằng tiếng Pháp: "...". Tần Mạt hoàn toàn nghe không hiểu, lại thấy Phương Triệt nhăn mày lại, sắc mặt hơi trầm. "Thế nào?" "Là Lei Louis." Phương Triệt lại kéo tay Tần Mạt, "Em còn nhớ anh ta không? Vừa rồi anh ta thấy anh, gọi anh vào quán bar cùng anh ta. Chúng ta không để ý, đi thôi." Khi nói xong, hắn nhắc chân liền đi. Tần Mạt cũng không thể tiếp thu sự cuồng loạn này, bước đi lỏng lẻo cũng nhũn lại. Lei Louis bỗng hét lớn bằng tiếng Anh: "Phương! Phương đáng chết! Sao cậu có thể giả vờ không hiểu tiếng Pháp? Đây, tiếng Pháp là ngôn ngữ đẹp thế nào! Thượng đế của con ơi, con lại nói tiếng Anh, xin tha thứ cho con! Phương! Mau lại đây, ở đây có vài em ngưỡng mộ cậu, cậu không..." Hắn cười lớn, thất tha thất thểu chạy ra, bỗng nói vài câu tiếng lộn xộn: "Theo, theo như, lời các em ấy nói, các người đẹp này... đang đợi cậu chiều chuộng!" Hắn lại nói tiếng Anh: "Phương thần ái của tôi, cuối cùng cậu không thích ở đâu? A! Cậu còn chờ cái gì?" Khi nói xong hắn đã chạy đến trước mặt Phương Triệt, mở hai cánh tay đánh đến chỗ hắn. Cửa quán bar vốn náo loạn lại phát ra tiếng cười to của vài người trẻ tuổi, vài cô gái da trắng lại hét to: "Lei Louis, anh đánh không lại Phương đâu, mau trở lại đây đi!" "Đứa trẻ đáng thương, xin Thượng Đế phù hộ..." Sắc mặt Phương Triệt trầm đến độ có thể chảy ra nước, hắn hừ lạnh một tiếng, đứng tại chỗ, nâng một chân liền đá thẳng vào ngực Lei Louis! Cũng không biết hắn dùng bao nhiêu sức, Lei Louis bị hắn đá, lúc này lăn ra, nhìn đáng vẻ không biết là bị say hay là bị đá mà bất tỉnh. Tóm lại, tạm thời hắn chỉ có thể đi kè bị kịch của hắn với thượng đế. Một cô gái tóc quăn với làn da mật ong và thân hình nóng bỏng lại gần, đẩy đẩy Lei Louis phun ra một tràng tiếng Anh: "Lôi Lạc đáng thương, anh ngủ rồi, tôi nay vui chơi thế nào? Anh đúng là không yêu được, anh không phải là thiên thể vật lý mới được phát hiện đây chứ? Anh không muốn em nghiệm chứng nữa à? À, thượng đế cam đoan anh đừng có nói khoác nhé!" Tần Mạt khó khăn lắm mới hiểu nàng ta nói gì, trong nháy mắt chỉ cảm thấy buồn cười. Nàng còn đang cẩn thận nghe, Phương Triệt đã kéo nàng lên xe đạp, thừa lúc một đám người không chú ý, đạp xe lao vào gió đêm, nhẹ nhàng vào chỗ rẽ, lại đến một khu phố khác. Sau một màn đó, Phương Triệt dừng xe trước học viện, hắn quay đầu lại nhìn thấy mái tóc rối của Tần Mạt trong gió đêm, bỗng cười nhẹ thành tiếng. Tần Mạt còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, liền hỏi: "Anh ở đây, bình thường rảnh rồi chính là thế này sao?" Sắc mặt Phương Triệt lại trầm xuống, hừ nhẹ nói: "Lei Louis uống say khướt, tự cho là học vài từ tiếng Trung là dùng được, đừng nói anh không có thời gian, nếu có đi nữa, anh cũng không đi theo bọn thần kinh đó." Ánh mắt hắn ngưng trọng, thấp giọng nói: "Anh sẽ cố học xong nhanh thôi."

Q.4 - Chương 8: Uống rượu

Ánh trăng lại nhô ra lần nữa, chiếu sáng thành phố tươi đẹp này.

Thời tiết như thế này ở Cambridge là rất hiếm, trong gió lạnh, hứng thú của mọi người càng tăng lên, các hoạt động trên đường diễn ra, còn náo nhiệt hơn hôm qua.

Phuong Triệt bị một vị giáo sư lôi kéo một cái công thức ngăn bước, lại chui đầu vào phòng thí nghiệm.

Tần Mạt đi theo đoàn đi thăm Cambridge một lần, ăn xong cơm trưa rồi mới từ biệt bọn họ, nhìn theo bóng họ lên đường đi thăm quan. Buổi chiều nàng đi đến nhà người nữ sĩ Casey mà Kha Hạ đã giới thiệu, đó là một vị trưởng bối thân thiết hòa ái, hơn sáu mươi tuổi, đã về hưu, biết Tiếng trung, sau khi gặp đã pà mời Tần Mạt.

Nhà Casey có một vườn hoa nhỏ, khi Tần Mạt đến thấy bà đang cầm chi quét lá vàng rụng đầy sân.

"Tôi rất có hứng thú với trà đạo của cháu." Casey lấy một chiếc bàn trà nhỏ trong hoa viên, đặt vào mấy cái ghế, mở bếp pha trà.

Tần Mạt mỉm cười nhìn động tác của bà, khi thưởng trà tán dương: "Lan hương gọn sóng, yên tĩnh tao nhã, một chén kỳ hương này của phu nhân, hương cao ý xa." Nàng rất uyển chuyển không nhắc đến thù pháp pha trà của Casey, bởi vì quả thật có chút không vừa mắt nàng.

Trà là trà ngon, ít nhất Casey cũng tạo được hương trà chân chính.

Casey cười tí mắt nói: "Trước kia Kha Hạ từng đến học ở Cambridge, tôi dẫn ông ấy đi nghiên cứu văn sử Hy Lạp, ông ấy liền dạy tôi pha trà, nói về bí mật của phương Đông, em là học sinh đặc ý của ông ấy, chắc hẳn hiểu biết về văn hóa phương Đông sẽ không khiến tôi thất vọng."

Tần Mạt rất khiêm nhường: "Chưa cần nói đến trình độ sâu cạn, trước mắt em chỉ có thể nỗ lực ngày đêm, không dám lười biếng."

"Gần đây tôi đang nghiên cứu nguyên nhân hình thành tính cách các dân tộc, trong đó có một đề tài, nói đến sở thích điển hình của văn nhân Trung Quốc cổ đại." Casey dùng tay khua lên, làm động tác ngửa đầu uống rượu, "Ngoài trà, còn có rượu. Phan dưỡng tể ngư thả vĩ nhạc, hội tu nhất âm tam bách bôi, làm sao có thể rời xa rượu chứ? Thời Tây Tần có một người tên là Lưu Linh[106], ông thậm chí còn viết ra bài 《Tứ đức tụng》, sao ông có thể đề cao việc uống rượu lên đến mức ấy?"

"Đó là tinh thần." Tần Mạt ngừng lại, cười nói: "Nho gia dạy đạt tắc kiêm tể thiên hạ[107], còn Đạo gia dạy thoát vong trần tục, Văn hóa Trung Quốc trước giờ không phải chỉ có một nền, các triều đại thay đổi, các học giả phải tìm kiếm sự dung hợp trong đó. Có nguyên tắc, nhưng cũng hướng đến tự do, bọn họ không thể rời được rượu, là vì từ sớm trước kia, rượu đã thành lời thơ."

Hai người chuyện phiếm một mạch, Tần Mạt nói: "Uống rồi vui vẻ, uống đến tận tình, rót rượu dâng hương, ly biệt cũng rượu. Rượu cùng âm với cừu, cừu trong thiên trường địa cửu. chữ rượu tách ra, một bên là nước, một bên là đậu[108]. Đậu đứng thứ mười trong địa chi[109], thuộc họ gà, có thể phá vỡ, có nghĩa là đấu tranh tinh thần."

Casey hứng thú ngắt cao mời Tần Mạt đi vào trong phòng sách của bà. Bà mang ra rất nhiều tài liệu đã chuẩn bị, còn có vài ghi chép, rồi cùng Tần Mạt thảo luận.

Casey nghiêng cứu rất sâu về vấn đề khác biệt văn hóa Đông và Tây phương, tiếng Trung của bà cũng không tệ, hai người trao đổi không có vướng mắc gì. Mà Tần Mạt thì đến từ thời bắc T với nhận thức phương Đông thì không ai có thể bằng nàng, mỗi khi Casey nghĩ ra một vấn đề cần xem tư liệu, có Tần Mạt bên cạnh, lại hình như không cần phải lật xem điển tịch nữa.

Sau một khoảng thời gian, Casey bỗng cảm thán một câu: "Tần à, nếu như không nhìn dáng vẻ của em, tôi còn cho rằng bên cạnh tôi là bộ bách khoa toàn thư tối tân nhất phương Đông."

Cổ nhân có bản lĩnh học thuộc lòng, quả thật là người hiện đại khó mà tưởng tượng nổi. Tần Mạt lắc đầu cười cười: "Phu nhân, bà quá khen. Cháu chỉ nhớ một chút thôi, đúng lúc bà cần, nếu đổi thành bộ sách khác, có khi hỏi gì cháu cũng không biết."

Đến bốn giờ chiều, Phuong Triệt gọi điện đến, nói nhiệm vụ nghiên cứu của hắn hôm nay đã hoàn thành, hỏi muốn đi đâu.

Tần Mạt đang trò chuyện với Casey, thuận miệng trả lời: "Tối muộn em mới có thời gian."

Casey mời Tần Mạt ở lại nhà bà ăn cơm tối, đích thân bà xuống bếp, nướng cá, bánh tưng, món pudding, thịt nướng khoai tây.... Đồ ăn thanh đạm, Tần Mạt tuy không có khẩu vị này, nhưng ăn xong cũng rất thoải mái. Vì Casey chân thành, không khí lại có vẻ ấm áp.

Tần Mạt vốn không biết ăn cơm Tây, nhưng Casey cầm tay dạy nàng, tinh tế tỉ mỉ coi như là con gái mình.

"Chồng tôi đã qua đời năm năm trước." Casey nhún nhún vai, có chút cô đơn nói: "Hai đứa con thì thích chạy nơi nơi, ở nhà một mình, không làm nghiên cứu thì rất muốn tìm người nói chuyện."

Tần Mạt tay giúp bà lấy nước táo ép, cười ôn hòa. "Nói chuyện cổ kim, những văn tự cất giấu chuyện xưa kia vẫn luôn ở trong lòng bà."

"Trung Quốc có một thành ngữ, là thiện giải nhân ý (*khéo hiểu lòng người*)." Casey vừa cười, "Cambridge cũng cất giấu rất nhiều chuyện xưa, rất nhiều tên nhóc lần đầu đến đây sẽ nghe được nói... ví như, trường học hai trăm năm trước không cho nuôi chó, thế là một người trẻ tuổi tên là Byron đã lên nuôi một con gấu, mang lại xấu hổ cho học viện. Còn nữa, bọn họ còn nói, đừng nhín chúng tôi hôm nay đến đây xin học, có lẽ không đến vài chục năm nữa, chúng tôi sẽ biến nơi này thành kho sách giáo khoa."

Mãi cho đến khi sắc trời tối dần, hơn tám giờ tối khi ánh đèn mờ mờ, Casey mới tiễn Tần Mạt ra cửa, hơn nữa còn mời nàng ngày mai đến tiếp tục bàn luận.

Tần Mạt đi trên con đường mòn rải sỏi gọi điện cho Phương Triệt, hai người ở gần đây, liền hẹn gặp ở công viên Christ. Nơi này cách khách sạn Tần Mạt ở không xa, đi đến cũng nhàn tản thư thái.

Vành mắt Phương Triệt có chút xanh đen mờ mờ, như là không ngủ đủ, hắt thấy Tần Mạt thì câu đầu tiên hỏi là: "Ăn tối chưa?"

"Em ăn rồi." Tần Mạt nhún mày, "Anh có chuyện gì sao?" Ý nàng là thần sắc Phương Triệt sao lại bỗng tệ như thế.

Phương Triệt lại hiểu lầm, hắt im lặng trong chốc lát, mới thấp giọng nói: "Mạt Mạt, hôm nay anh làm chậm, ngày mai đã xin nghỉ, có thể đi cùng em một ngày."

Tần Mạt buồn cười nói: "Em chỉ đến thăm anh thế nào thôi mà, nếu như lại còn muốn anh giành thời gian cho em, không phải là mang thêm rắc rối cho anh sao? Vậy thì em còn đến làm gì? Hơn nữa hôm nay là em đến muộn, giáo sư Casey kiên thức uyên bác, em học được rất nhiều từ bà."

Ánh mắt Phương Triệt trầm tĩnh, đang muốn nói chuyện, bên cạnh đã có người chào hỏi Tần Mạt: "Tần tiểu thư, không ngờ lại gặp em ở đây."

Tần Mạt quay đầu, liền thấy một chàng trai phương Đông trẻ tuổi cùng một cô gái da trắng đứng đó mỉm cười.

"Tạ tiên sinh." Khóe miệng Tần Mạt cong lên, "Xin chào."

Người này là Tạ Sơ Lãng, hôm qua hắt đã giải thích nghi ngờ của Tần Mạt ở công viên Christ, hai người cũng coi là biết nhau.

"Tần tiểu thư, vị tiên sinh này là?"

"Tôi là Phương Triệt, gọi thẳng tên cũng được." Phương Triệt phong độ nhẹ nhàng làm tư thế bắt tay, "Cùng là đồng bào, gọi tiên sinh tiểu thư, thật là xa lạ."

Tần Mạt kinh ngạc nhìn Phương Triệt, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nàng thật sự khó mà tưởng tượng thiếu niên lạnh lùng năm đó, cũng có tư thái tao nhã hữu lễ như thế.

Tạ Sơ Lãng lịch sự bắt tay Phương Triệt, lay nhẹ, cười yếu ớt nói: "Tôi là Tạ Sơ Lãng, đây là bạn gái tôi Caroline Bane. Hai người là người yêu à? Trước mặt quảng trường nhỏ có nơi để các đôi tụ họp, người tổ chức thiết kế rất nhiều trò chơi nhỏ, nhất định phải là hai người nam nữ cùng chơi, người được điểm cao nhất có cơ hội đến bên kia xem người máy giúp việc tối tân nhất đang trong giai đoạn thí nghiệm."

"Rất tiếc." Phương Triệt thản nhiên nói: "Chúng tôi không phải người yêu."

Lực chú ý Tần Mạt đều bị mấy chữ "người máy giúp việc" hấp dẫn, nàng không nhịn được hỏi: "Thế nào là người máy giúp việc?"

Tạ Sơ Lãng giải thích nói: "Chính là một loại trí tuệ và năng lực được sử dụng qua máy móc, với trình độ khoa học kỹ thuật toàn cầu mà nói, phương diện này cũng chỉ có vài bước tiến bộ. Nhưng nghe nói người máy lần này rất tối tân, lại còn sử dụng an toàn nữa. Tuy chỉ được sử dụng trong trường, nhưng cũng hấp dẫn không ít người đi tham gia trò chơi."

Caroline bên cạnh Tạ Sơ Lãng lại tỏ mò đánh giá Phương Triệt, bỗng dùng tiếng trung có chút biến âm nói: "Phương Triệt, hình như ở CMD tôi đã từng gặp cậu. Không phải cậu đang nghiên cứu trí tuệ nhân tạo sao?"

"Phương Triệt á?" Tạ Sơ Lãng ngạc nhiên, lập tức cười nói: "Thì ra cậu là người trong nghề, vừa rồi thật xấu hổ. Nói như vậy, người máy này, cậu cũng tham gia chế tạo?"

Phương Triệt nói: "Không có, tôi chỉ tham gia vào thí nghiệm thôi."

"Tôi vốn còn muốn mời hai người tham gia trò chơi, bây giờ xem ra, quả nhiên là không cần." Tạ Sơ Lãng cười cười, cáo biệt, "Vậy tôi và Caroline đi trước, tạm biệt."

Sau khi bọn Tạ Sơ Lãng đi không lâu, gió lạnh dần dần nổi lên, mưa nhỏ rơi xuống, thời tiết trở lạnh.

Phương Triệt thấp giọng nói: "Mạt Mạt, anh đưa em về khách sạn."

Ngày hôm sau không mưa nữa, nhưng tầng mây lại dày, mặt trời cũng không ló, xem ra là một thời tiết lạnh nhiều mây.

Giữa không khí lạnh ở Cambridge này, lại có vẻ tao nhã. Sáng sớm Tần Mạt đã ra khỏi khách sạn, lại gặp Phương Triệt đứng trên bãi cỏ trước khách sạn, trên tay còn cầm một hộp thức ăn nhiều tầng hình tròn.

"Mạt Mạt." Về mặt Phương Triệt nhàn nhạt, như mang theo không khí vui mừng, "Có món này cho em." Thần sắc của hắn hôm nay tốt hơn hôm qua nhiều, mặt mũi tuấn tú, khí chất thanh nhã.

Tần Mạt cảm thấy hắn khá vui, cố ý cau mày nói: "Có thể là đồ gì tốt? Anh đừng mang ra một đồng com chiên giòn ngang cho em, em sẽ không vì an ủi anh mà cố ý nói ngon đâu."

"Nếu như em nói ăn không ngon, anh sẽ coi là em nói ngược." Phương Triệt cúi đầu cười, "Nếu như em nói ăn ngon, anh sẽ coi là em thật lòng đánh giá."

"Da mặt quá dày!" Tần Mạt cười thành tiếng, nâng tay cầm hộp thức ăn trên tay Phương Triệt, "Đi đâu ăn? Anh ăn chưa?"

"Anh chưa ăn. Đến bãi cỏ trước công viên đi, có thể ngồi xuống đất." Phương Triệt đi lên trước, Tần Mạt bước theo sau, lại thấy hắn đi tìm một chỗ đất trống, trải tấm thảm bông hình chữ nhật màu xanh lên.

Buổi sáng công viên Christ cũng không có nhiều người, không khí trong lành. Tần Mạt ngồi bên cạnh Phương Triệt, nâng tay liền mở nắp hộp thức ăn. Phương Triệt lại nhẹ nhàng giữ chặt tay nàng, hơi thần bí nói: "Đoán đi, đoán đúng có thưởng."

Tần Mạt mỉm cười nói: "Có thưởng gì? Phần thưởng quá thấp thì em không đoán."

"Nếu như em muốn có phần thưởng cao, vậy thì nếu em không đoán đúng, có phải nên có tiền đặt cược không?" Phương Triệt hơi nghiêng người, nhìn chằm chằm Tần Mạt.

"Nếu như em không đoán đúng, em sẽ đưa anh..." Tần Mạt cẩn thận nhìn trái nhìn phải Phương Triệt mấy lần, "Đưa anh mấy quyển sách nấu ăn, để anh nuôi mình thật tốt."

Khóe môi Phương Triệt khẽ nhếch lên: "Nếu như em đoán đúng, anh sẽ thưởng cho em đĩa trò chơi."

"Lại là trò chơi?" Tần Mạt nhú mày.

"Trò chơi mới lần này rất hay." Phương Triệt khẽ giục, "Mau nói đáp án, mở ra xem đi."

"Bánh chèo (*sui cảo*), em đoán là bánh chèo." Tần Mạt nói xong, cuối cùng mở nắp hộp ra, chỉ thấy hơi nóng bốc lên, bên trong đúng là một chén sủi cảo. Nàng vốn là đoán mò, không ngờ lại đoán đúng, lập tức có điểm vui mừng, mở tầng thứ hai ra, lại thấy bên trong là sủi cảo.

"Em đoán đúng rồi." Phương Triệt mỉm cười, lấy một cái chén ra, lại lấy đũa đưa cho Tần Mạt: "Nhân lúc còn nóng, ăn đi, phần thưởng lát nữa đưa."

Tần Mạt uống một ngụm canh, phát hiện hương vị rất không tệ, lại có chút ngạc nhiên: "Đây là anh!"

"Sao em biết?" Phương Triệt nghe hạ đũa.

"Giống tay nghề hồi làm com dã ngoại, còn có tiến bộ nữa." Tần Mạt lại ăn một miếng bánh chèo, rù hai mắt nhắm nháp, "Có tiến bộ, không giống em, muốn đời không được vào phòng bếp."

Phương Triệt chỉ nói một câu: "Không xuống bếp cũng tốt." Rồi không nói gì nữa, chuyên tâm ăn xong bánh chèo.

Sau bữa sáng Phương Triệt cất hộp đựng thức ăn đi, trước khi về khách sạn, Tần Mạt lại đi thăm Casey.

Lần này Casey vừa thấy Tần Mạt liền kéo nàng đến phòng sách, còn tìm ra nhiều tư liệu chữ tiểu triện và giáp cốt [110], hỏi nàng có thể dịch ra hay không. Tần Mạt cẩn thận phân biệt, toàn bộ chữ tiểu triện thì nhận ra, nhưng chữ giáp cốt thì có hơi khó. Hai người thảo luận nghiên cứu cho đến giữa trưa, sau đó Casey lại mời Tần Mạt dùng com.

Phương Triệt lại gọi điện thoại đến, cũng là hỏi Tần Mạt chuẩn bị ăn trưa ở đâu.

Tần Mạt đang nói mình sẽ ở lại nhà Casey, Casey bỗng hỏi nàng: "Là bạn em à?" Tần Mạt gật gật đầu, Casey vội vàng nói: "Đề cậ ta đến nhà tôi dùng com, hôm nay náo nhiệt một chút." Bà còn vỗ tay một cái, đáng vẻ đáng yêu như một đứa trẻ.

Khi Phương Triệt đến, Casey đã bày ra một bàn ăn thịnh soạn. Bà vừa nhìn thấy Phương Triệt, liền lộ vẻ kinh hi: "Đúng là đứa trẻ tốt." Nói xong, bà mời Phương Triệt ngồi ánh mắt bao hàm ý vừa lòng.

"Giáo sư Casey, học sinh đã quấy rầy." Phương Triệt rất lễ phép mỉm cười.

Hắn mang đến hai chai rượu đỏ Mouton Rothschild, Casey lại để rượu qua một bên, có chút buồn nói: "Sao lại uống rượu đỏ? Thật là, khi vui không được uống rượu đỏ, chúng ta uống brandy!"

Bà lấy ra một bộ chén thủy tinh, từ từ rót rượu vào. Mùi rượu hơi chua, mang theo hương thơm của nho.

Tần Mạt và Phương Triệt cũng nhiệt tình, cùng bà chạm cốc.

Brandy này là brandy tiêu chuẩn của Anh quốc, ủ chín năm, rượu mạnh cao tới bảy mươi độ, Tần Mạt chỉ uống vài ngụm nhỏ liền bắt đầu cảm thấy hơi nóng xông lên mặt, mà Casey uống phóng khoáng, mặt lại không đổi sắc. Sắc mặt Phương Triệt cũng có chút hồng, khiến cho sự lạnh lùng của hắn trong nháy mắt biến mất, lại càng có phong cách.

Thật ra uống rượu không đồ lên mặt mới là không tốt, người như vật nhìn tưởng từ lượng lớn, nhưng trên thực tế lại rất dễ say.

Quả nhiên, không lâu sau Casey đã nói mê sảng, bà nói cả Trung và Anh, đảo lộn lên, "David, hôm nay em rất vui, chúng ta uống chén nữa... Không, anh nhìn con kia, em nói nó nên học luật, tài ăn nói của nó rất tốt... nhưng mà lúc nào cũng muốn làm về âm nhạc. David, cố gắng thoát nước hồng rồi, sao anh không đi sửa? Không đúng... em để anh sửa nóc nhà, em muốn nuôi chó ở trên đó... David..."

Tần Mạt đưa chén lên miệng, yên lặng uống một ngụm lớn đặt chén rượu xuống, than nhẹ một tiếng.

Casey uống say đến mê sảng rồi bắt đầu an tĩnh lại, chén thủy tinh trên tay bà bỗng rơi xuống, mảnh trong suốt đầy đất.

Trong vô tình, Tần Mạt đã uống xong cả chén rượu.

Hai má nàng hồng như nhiễm nắng chiều, mi mắt cũng nửa mở, có chút không mở ra được

"Casey..." Tần Mạt như thì thào, thấp giọng một tiếng, nàng chống người dậy muốn đi đỡ Casey. Nhưng một chén brandy kia không phải tầm thường, Tần Mạt vừa đứng thẳng lên, một cảm giác tê dại lại len vào đầu nàng, đánh trúng cả người nàng.

Loảng xoảng một tiếng!

Trước là cái ghế bên cạnh bị Tần Mạt đẩy xuống đất, sau đó chính nàng lại vấp vào chân ghế, va vào bàn, chạm vào chén đĩa trên đó, lúc nào nàng mới hướng xuống mặt đất.

Phương Triệt đã sớm đứng lên, hoàn toàn ôm được eo Tần Mạt, nhưng hắn lại lao đảo, suýt nữa thì mang theo cả Tần Mạt cùng ngã.

"Mạt Mạt..." Hắn thất chặt hai tay, cúi đầu xuống, "Mạt Mạt..."

"Anh là Phương... Phương Triệt?" Tần Mạt muốn chớp mắt, đầu óc lại không thể khống chế thân thể. Nàng dùng rất nhiều sức mới đẩy được người kia ra, chỉ có Phương Triệt không sao, căn bản không bị ảnh hưởng bởi sức yếu ớt của nàng.

"Mạt Mạt..."

"Ừ? Ai đấy? Ai gọi tôi?" Tần Mạt thông thả ngả một cái, hai chân lại bắt đầu không an phận, "Tôi muốn đi ngủ, Mạt Mạt muốn đi ngủ..." Hai tay nàng hua hua trong không khí, như là muốn bắt cái gì đó.

"Mạt Mạt..." Phương Triệt thấp giọng, bỗng bị Tần Mạt kéo cổ áo, hắn dừng bước, mang theo Tần Mạt lui từng bước, cuối cùng ngã ngồi xuống bên tường, thuận tiện còn làm cho Tần Mạt một miếng đệm để dựa.

Bỗng nhiên ngã đến chấn động, đầu óc Tần Mạt hơi tỉnh, nàng chống tay lên mặt đất, mở nửa mắt nói: "Phương Triệt? Là anh à? Sao anh lại ở đây? Anh về nước à?"

Phương Triệt thấp giọng cười, bỗng ho nhẹ.

Tần Mạt nghi ngờ nói: "Phương Triệt, anh làm gì đấy?"

Phương Triệt nghiêng người lại gần, lại ôm Tần Mạt thật chặt vào lòng, đặt cằm trên vai nàng, không nói chuyện.

Hơi thở ấm áp, êm dịu như lá mới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: Vòng quay

"Anh phải... À?" Tần Mạt lơ lơ uể oải dựa vào người Phương Triệt, mắt đầy sương mù như mưa bụi Giang Nam.

Thời tiết rất lạnh, nhưng quanh thân Phương Triệt lại ấm áp. Hắn ôm Tần Mạt rất chặt, cúi đầu nhìn gương mặt nghiêng của nàng, chớp mũi mềm nhẹ thoáng hiện lên nét hồng.

"Tới đây! Cho bọn công tử...!" Tần Mạt giơ một tay lên, làm ra tư thế nâng chén rượu, người lại cười khanh khách, "Hôm kia người đi trong vườn, thướt tướt ướt, vừa nhấc chân đã bước vào giếng sâu... đôi âm ca vang, nhất định phải về nên non sông vạn lý, đốt cho nàng ở hoàng tuyền, để nàng nhìn thiên hạ!"

Nàng nói mê, cúi đầu ợ hoi, phun ra mùi rượu, phả xuống tay Phương Triệt.

"Mạt Mạt." Hắn thờ dài.

"Tên này nghe thật quen tai." Tần Mạt nghiêng đầu, "Ta không phải Mạch Mạch (*cùng âm với Mạt*), người có thể gọi ta là Tần Mạch, hoặc là Quý Huyền." Cười khẽ vài tiếng, sóng mắt nàng lưu chuyển, xoay người một cái trong lòng Phương Triệt, liền nhìn vào mặt hắn.

Thân thể Phương Triệt khẽ cứng đờ, vòng tay quanh Tần Mạt lại buông ra một chút.

"Ta nhìn người cũng rất quen mắt." Tần Mạt ngửa đầu, hai tay ôm lấy cổ Phương Triệt, mưa bụi trong mắt thâm trầm, như là mưa phùn lạc trên đất đào hoa, trong không khí là hương ừng ực, "Lông mày của người sao lại dày như thế? Không thanh tú... Tới đây, để ta giúp người sửa một chút..."

Nàng nâng một tay lên, đầu ngón tay mượt mà thon gọn vẽ lên lông mày bên trái của Phương Triệt, qua lông mi hắn, nhiệt độ đầu ngón tay như bàn ủi, lại lạc vào trong mắt Phương Triệt.

"Mạt Mạt..." Giọng Phương Triệt khàn và nhỏ, nâng tay nắm chặt cổ tay Tần Mạt, muốn kéo nàng ra.

"Hum!" Tần Mạt hất cánh tay Phương Triệt ra, dựng thẳng ngón trỏ lên, dịu dàng nói: "Ngoan, đừng sợ..." Nàng mở nửa mắt, mê mê mang mang lại mở bàn tay ra, một tay ôm lấy sau gáy Phương Triệt, một tay kia đặt lên m

Đôi môi mềm mại như cánh đào, mang theo hương thơm của rượu, nhẹ nhàng đặt lên đuôi lông mày của Phương Triệt.

Phương Triệt vẫn không nhúc nhích, cánh tay ôm Tần Mạt ở hông lại thoáng chặt thêm.

Tần Mạt đem khẽ hôn một đường xuống, theo đuôi lông mày, đến khóe mắt, đến gương mặt, đến khóe môi.

Đến khi môi chạm môi, gấn bó kháng khí.

Tần Mạt tỉnh tề cần nhẹ, dịu dàng như trái hạnh mềm mại sau cơn mưa.

Khóe môi nàng bỗng bật ra tiếng thờ dài, nhéo vào lòng Phương Triệt.

Nụ hôn càng thêm sâu, Phương Triệt từ bị động chuyển thành chủ động, mang theo hơi nóng rùng rục, thiêu đốt cả hai người, thật lâu sau, lại theo cuồng phong hóa thành mưa nhỏ ngọt ngào.

"Ừ..." Tần Mạt khẽ đẩy mạnh vào ngực hắn, nhân lúc thờ dốc, một tay kia lại tự nhiên trượt vào trong áo Phương Triệt, sau đó từ hông mò vào trong áo sơ mi, chạm vào da thịt hắn, mỗi tác như thiêu như đốt,

Mưa to đã trút xuống ngoài cửa sổ từ lúc nào, chén bát ngổn ngang trên bàn, bên cạnh là Casey ngủ yên, ánh lửa trong lò sưởi nháy lên, làm nhà ấm áp sắc màu ôn hòa.

Tần Mạt dùng lực xé áo Phương Triệt, nhưng lại không kéo được.

Nàng mềm mại hừ một tiếng, như giận hờn, lại như vô thức.

Đèn góc tường Tần Mạt vung tay kéo roi xuống đất, nàng dùng sức, kéo Phương Triệt đè xuống đất.

"Ừ... Đừng sợ..." Nàng mềm mại lên tiếng, an ủi.

Phương Triệt thờ dài một tiếng, kim nén ngọn lửa dưới đáy mắt, nắm lấy hai tay Tần Mạt, xoay người một cái, lại mang nàng sang một hướng khác, đổi lại tư thế.

Tần Mạt không thích ứng vùng vẫy, Phương Triệt giữ hai tay nàng ra sau lưng, ôm nàng đứng lên, sau đó đổi tư thế, lại bế nàng lên, đưa nàng vào phòng sách.

Trong phòng sách có một chiếc ghế nhỏ, Phương Triệt đặt Tần Mạt lên, kéo hai tay lộn xộn của nàng ra, cởi giày nàng xuống, lại lấy chân đạp cho nàng.

"Ngủ ngoan, Mạt Mạt..." Hắn than nhẹ, nâng tay sờ trán Tần Mạt, xoay người đi nhanh.

Trong phòng ăn, Casey còn ngồi trên ghế ngủ, Phương Triệt cởi áo khoác, phủ lên người Casey.

Cửa sổ mở hờ, có chút mưa bắn vào nhà. Hắn đi qua, đóng kín cửa lại, sau đó mở cửa thủy tinh ra, đứng dưới mái hiên, lắng lắng nghe tiếng mưa rơi tí tách.

Trong sân toàn cây cao thấp, cơn mưa bị mưa đánh gió thổi, lá rụng đầy đất, mang theo tiếng động vì vu, vén lên không khí ướt lạnh.

Khóc môi Phương Triệt nhẹ nhàng hướng lên trên, sắc mặt vốn ửng hồng dần dần trầm tĩnh.

*****

Tần Mạt day mắt, khi tỉnh lại, sắc trời đã tối sầm.

Rèm trong phòng sách bị kéo kín, trên bàn viết có một ngọn đèn nhỏ, làm cả gian phòng ảm áp yên tĩnh.

Tần Mạt lắc đầu đau đớn vì say rượu, cảm thấy trước mắt hiện lên vài hình ảnh kiều diễm, tựa hồ sau khi say lại nhớ lại chuyện khinh bạc trước đây. Nhưng đối tượng bị nàng khinh bạc cũng chỉ là cơn mơ, hốt hoảng như giấc mộng. Nàng cẩn thận nhớ lại, lại nghĩ là Vịnh Surong, lại nghĩ là Mai Tử.

"Lông mày đen dày, quá thô..." Nàng thì thầm nói nhỏ, trong giây lát giật mình một cái.

Lông mày ở đâu quá thô? Rõ ràng là lông mày của nam tử!

Tần Mạt ngây ngốc ngồi dậy, trái tim đập thình thịch, trước mắt lại hiện lên đôi lông mày kia, rõ ràng như đang cười nhạo nàng!

Cửa phòng sách bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Phương Triệt vừa bước vào phòng, đã thấy Tần Mạt tỉnh lại, liền mỉm cười nói: "Có đau đầu không? Anh đi mang canh gừng lại nhé." Hắn nói xong rồi xoay người ra, đi thong dong như trước.

Ánh mắt Tần Mạt đi theo, cho đến khi tầm lưng kia biến mất, lại thở dài một hơi.

Chờ Phương Triệt bưng canh gừng vào phòng lần nữa, đã thấy Tần Mạt đi xông giầy, đang nâng tay vuốt lại nếp quần áo.

Tần Mạt cười rục rịch, nhận lấy bát canh gừng trong tay hắn, uống ngụm lớn, khen: "Thoải mái!"

Phương Triệt bị nụ cười này cảm hóa, giữa hàng lông mày là ôn hòa trong sáng. Hắn như không uly hỏi: "Còn say không? Có cảm giác là lạ ở chỗ nào không?"

"Tốt cả, chỉ có đau đầu, uống canh gừng xong sẽ ổn thôi." Tần Mạt cũng tùy ý đáp, "Đúng là không nên uống, uống say đến thần trí không rõ, đúng rồi, anh có say không? Bây giờ có cảm giác gì? Giáo sư Casey đâu?"

"Anh đã nấu cho giáo sư một chén yến mạch." Phương Triệt cười khẽ, "Người Anh giải rượu, thích dùng yến mạch, nhưng thứ đồ này lại rất khó nuốt."

"Tiểu Triệt, hình như em đang nói xấu tôi!" Từ phòng khách truyền đến tiếng cười của Casey, "Thì ra em cũng biết yến mạch rất khó ăn, tôi không thích ăn cái này chút nào! Canh gừng của em đâu? Mau cho tôi một chén, đừng tưởng tôi không biết canh gừng uống tốt hơn yến mạch nhé!"

Phương Triệt khẽ cười nói: "Yến mạch không phải để uống, còn có thể dùng rèn luyện năng lực nuốt." Hắn nhận lấy cái chén rỗng của Tần Mạt, lại đi vào nhà bếp.

Tần Mạt đi theo ra, nhìn thấy Casey ở trong phòng khách vận động duỗi người. Bà mặc chiếc áo len đơn rộng thùng thình, vừa vặn eo, vừa lăm nhăm với Tần Mạt: "Phương Triệt đúng là một đứa trẻ không tốt, em nhìn cậu ta về ngoài trầm ổn, nhưng bụng đầy âm mưu. Em phải đề phòng cậu ta, đừng để cậu ta nhiễu loạn."

Tần Mạt cười ôn hòa ở mặt ngoài, nhưng trong lòng thật ra có vô số ý nghĩ.

Casey trong miệng nói muốn Tần Mạt đề phòng Phương Triệt, thật ra là đang nói đùa, Tần Mạt nghe lại cảm thấy trong lòng mình nổi sóng, Phương Triệt muốn đề phòng Tần Mạt, hay là Tần Mạt phải đề phòng Phương Triệt, thật là khó nói a.

Tần Mạt trước giờ chưa từng vui mừng mình là thân nữ nhi như bây giờ, nếu không nàng cũng không dám nghĩ khi say mình sẽ khinh bạc người khác, còn già bộ nói "Ta uống say, không nhớ rõ gì cả". Tuy nàng quả thật không nhớ rõ, nhưng nàng chỉ uống say, không phải mất trí nhớ, cũng có ấn tượng đại khái.

Không biết chuyện thế nào, nàng chán nản xong, liền cảm thấy buồn cười.

Phương Triệt đúng là đứa trẻ tốt, ngồi mà trong lòng không loạn. Đối góc độ khác, Phương Triệt đúng là một người bạn đáng tin, suy nghĩ nghiêm chỉnh. Lại đối góc độ khác, Tần Mạt đúng là mầm đậu nành, khô cần đến mức không khiến anh bạn Phương Triệt xúc động chút nào.

Cơm tối là Phương Triệt làm, hắn mua vài nguyên liệu Trung Quốc ở ngoài, thức ăn lên bàn, Casey liên tục tán thưởng, ăn vô cùng khoan khoái. Vì bà nghiên cứu văn hóa phương Đông, trong nhà cũng có vài đồ men sứ Trung Quốc, vài chiếc chén đĩa màu thiên thanh và đĩa Thanh Ngọc, phối hợp với

huong màu trên đó, làm người ta thèm thường.

Ăn xong Tần Mạt tự động dọn bàn, Phương Triệt có chút lo lắng nói: "Mạt Mạt, em chắc chắn em sẽ không làm vỡ đồ chứ? Chén đĩa này của giáo sư Casey rất có giá trị, nếu hỏng mấy cái, thì thật đáng tiếc."

Tay Tần Mạt khẽ run lên, quay đầu nhìn Phương Triệt lộ ra một nụ cười làm hoa mắt người ta, giọng lại lạnh buốt: "Tiểu Phương đồng học, nếu như em làm vỡ vài thứ trên tay, thì toàn đề anh sai khiến..."

May mà Tần Mạt đã từng làm công trong quán trà, việc rửa chén có thể hoàn thành thuận lợi.

Tối mưa càng lớn hơn, Casey giữ Phương Triệt và Tần Mạt qua đêm lại ở nhà bà. Vì đường về rất xa, mà nhà Casey lại có đủ phòng, nên giữ cả hai người lại.

"Mạt Mạt, em đừng về khách sạn, ở đây cùng bà già này mấy ngày được không?"

Tần Mạt tự nhiên gật đầu, mỉm cười nói: "Phu nhân, tuy quấy rầy, nhưng trong lòng em rất vui, cũng không khách khí."

Bà mừng rỡ cười lớn, sau khi cười xong lại rất có phong thái nhìn Tần Mạt một cái: "Hai đứa trẻ các em, một người gọi ta là giáo sư, một người gọi ta là phu nhân, gọi ta như người lớn tuổi ở Trung Hoa đi. Thế nào? Các em không thể kính trọng một chút, gọi ta một tiếng bà đi!"

"Thưa bà!" Tần Mạt gọi trong trẻo, không do dự chút nào.

Phương Triệt cũng từ từ kêu một tiếng: "Thưa bà."

Hơn mười giờ tối Casey liền rửa mặt đi ngủ, bà lau trán nói: "Người già đúng là khó chiều, ngủ sớm dậy sớm. Năm đó thầy giáo tiểu học của ta mà nhìn thấy quy luật sinh hoạt của ta như bây giờ, nhất định sẽ rất vui mừng, ông ấy không mất công dạy ta ngủ sớm dậy sớm nữa."

Nói hết lời, chính bà lại vui tươi hơn hờ cười.

Để lại Tần Mạt và Phương Triệt trong phòng khách, xem vở kịch nhàm chán

Tần Mạt cũng tạm, nàng xem truyền hình cũng không kén chọn, phàm là có thể hiểu rõ truyền hình hơn, nàng nguyện ý xem, mà Phương Triệt lại không có khẩu vị tốt như thế. Hắn lấy điện thoại di động đa chức năng ra, bấm vài biểu thức số học, sau vài phút, hắn lại nhìn Tần Mạt nghiêm túc xem tivi.

Cô gái này đã từng thoát khỏi tầm mắt của hắn hai năm, tuy Phương Triệt chưa từng quên sự tồn tại nàng của trong cuộc sống của mình, nhưng Tần Mạt đã lặng lẽ trượt từ bàn tay hắn đến một nơi không biết phương hướng.

Phương Triệt lặng lẽ thở dài trong lòng một hơi, hắn có điểm muộn phiền.

"Mạt Mạt." Hắn khẽ gọi một tiếng, ngón tay dao động trên bàn phím, cuối cùng cũng hỏi, "Hai năm qua em thế nào? Có chuyện gì vui không?"

"À?" Tần Mạt ung dung tựa vào ghế sofa, lực chú ý dời khỏi TV, "Chuyện vui? Chuyện vui có rất nhiều, anh muốn nghe ư?"

Phương Triệt cười nhẹ nói: "Viết thư, email lại phí điện, gọi điện thoại quốc tế đường dài rất đắt, chúng ta không phải võ lâm cao thủ, sẽ không biết thuật truyền âm. Bây giờ ở gần thế này, em cứ nói, anh sẽ không ngại em lời nhai, cũng không để ý em có thể làm hại tai anh chai lại hay không?"

Lời này làm Tần Mạt tức điên, nàng quay đầu nhìn Phương Triệt một cái lạnh thấu xương, lại phát hiện tên nhóc này có lực cảm ứng, không dao động trước ánh mắt của nàng, từ nhìn tivi, chỉ vào điện thoại của Phương Triệt: "Còn không cất đồ trên tay đó? Không để ý lỗ tai có chai hay không à? Vậy thiếcute;, em xem thử xem lỗ tai anh có biết chai không?"

Phương Triệt cất điện thoại vào trong túi, hai tay khoanh lại, sau đó làm ra dáng vẻ nghiêm túc lắng nghe, dùng ánh mắt ra hiệu Tần Mạt mau nói đi.

"Thật ra cũng không có gì." Tần Mạt lắc đầu, "Anh cũng biết mà, trung học có thể có chuyện gì? Đơn giản là núi sách biển đề, lớp 11 bình thường, sức ép của cấp ba đúng là có thể làm chết người!" Nàng thoáng nhớ lại năm tháng màu đen ấy, vẫn cảm thấy lòng còn sợ hãi.

"Em học khoa văn còn nhẹ nhàng, chủ yếu là toán của em không tốt, khi học tiếng Anh cũng phải cố hết sức." Tần Mạt bỗng cười lên, "Nhưng có một lần, có chuyện rất buồn cười. Có một lần San San đi mua sầu riêng giảm giá trong siêu thị về, cậu ấy cực kỳ vui vẻ cho rằng mình đã hời lớn, rồi kéo em và Lữ Lâm đi ăn cùng. Lúc đó là giữa trưa, chúng em ăn sầu riêng tại phòng, các học sinh khác vừa ngửi thấy mùi hương đã tự động di tản, phải nói là trong vòng mười thước xung quanh là không có ai, cảnh tượng đúng là..."

Ánh mắt Phương Triệt lại trầm tĩnh nghe kể, mang theo dịu dàng vô vàn.

"Đúng rồi, anh có quen ngửi mùi sầu riêng không?" Tần Mạt hỏi.

Phương Triệt lắc đầu: "Không quen, anh không thích ăn."

Tần Mạt vỗ tay thờ dài: "Đúng đấy! Rất nhiều người không thích, thật ra em cũng ăn không quen. Nhưng San San lại thích ăn đồ này, kết quả sầu riêng đó đã sớm bị biến vị, sau khi ăn xong, San San và Lữ Lâm đều phải ôm bụng chạy." Nàng khẽ cười một tiếng, "Bụng em cũng tương đNi khỏe, ăn xong

cũng không có chuyện gì."

Phuong Triệt gật đầu nói: "Không sao thì tốt."

"Em giúp họ về phòng y tế, đi vài chuyến xong, em ngồi trong phòng y tế bị điều hòa thổi đến sắc mặt trắng bệch. Sau đó khi đụng phải thầy chủ nhiệm Chương Quốc Phàm, vị thầy giáo này lại cười lạnh nói với em một câu... Từ khi em biết ông ấy đây là lần đầu tiên ông ấy cười lạnh." Chân mày Tần Mạt khẽ giương lên, mắt sáng ngời như sao xa.

Phuong Triệt hỏi: "Cười lạnh chuyện gì?"

Tần Mạt để hai tay lên đầu gối, nâng người cong lưng bắt chước ngữ điệu lúc ấy của Chương Quốc Phàm: "Tần Mạt à, tuy thầy biết em rất cố gắng học tập, nhưng em cũng đừng cố vì muốn giống như Lâm muội muội (*Lâm Đại Ngọc maybe* ^^) yếu gầy như liễu bị gió thổi bay mà ép mình chứ?"

Thật ra lời nói này chẳng hề buồn cười, nhưng vẻ mặt và giọng điệu của Tần Mạt lại rất diễn cảm, thế là Phuong Triệt chống tay trên ghế, cúi đầu phát ra một tràng cười.

Tần Mạt cũng cười, Phuong Triệt nâng ngón tay chỉ vào cửa phòng của Casey, ra hiệu nàng hạ giọng, để tránh phiền đến Casey.

"Mạt Mạt, còn gì nữa? Anh chưa chai tai, em phải không ngừng cố gắng mới được."

"Cũng không có gì để nói." Tần Mạt khẽ ngẩng đầu lên, "Nhưng nghĩ đến Khương Phượng. Về sau..."

"Thế nào?"

Tần Mạt thở dài: "Năm cấp ba, có một lần trường cho nghỉ, em gặp cậu ấy trên đường trang điểm rất đẹp, đi cùng một người đàn ông năm mươi tuổi. Hình ảnh này thật... Lúc ấy em đi sau họ, mắt thấy Khương Thượng đi cùng người đó vào khách sạn nhỏ, sau đó đợi bên ngoài một giờ, lại thấy họ đi ra."

"Mạt Mạt..."

Tần Mạt thấp giọng: "Em có chút hối hận, lúc trước không nên dung túng cậu ấy đồi bại, sau khi dục vọng của con người bị mở ra, rất khó đóng lại."

Phuong Triệt trầm giọng nói: "Mỗi người phải tự chịu trách nhiệm về hành động của mình, cho đến nay là do chính cậu ta chọn, cậu ta tự nhiên phải gánh lấy hậu quả."

"Không phải em đồng tình với cậu ta, cũng không trách cứ cậu ta." Tần Mạt cười khổ, "Em chỉ cảm thấy, khi mình vô tâm, có lẽ đã bỏ lỡ cơ hội để kéo cậu ta quay đầu lại." Nàng nói xong, lại thấy buồn tẻ vô vị.

Tần Mạt không phải thánh nhân, không chạm đến đỉnh cao đạo đức, sự lựa chọn của người khác cũng không đến lượt nàng cảm thán.

"Đúng rồi, Lỗ Tùng bỗng nổi lên lúc cuối kỳ, dùng tư thái của hắc mã thi vào trường Thượng Hải." Tần Mạt lắc đầu, nói sang chuyện khác, "Ngoài thành tích, cậu ta còn tìm rất nhiều bạn học cũ tụ tập một lần. Cậu ta mua một cái bánh ngọt năm tầng, tổ chức cuộc chiến kem bơ. Em không ném trứng cậu ta, còn bị bơ dính lên đầy mặt."

Nàng cười nhẹ nhàng, nghĩ đến động tác và vẻ mặt có chút khoa trương của Lỗ Tùng, tâm tình tự nhiên liền nhẹ nhàng.

Ánh mắt Phuong Triệt trầm xuống: "Em cảm thấy Lỗ Tùng... rất đáng yêu?"

"Cậu ta rất thú vị." Ánh mắt Tần Mạt mang theo hồi ức, "Khi em tặng bộ 'Tứ Hải' làm quà mừng cho cậu ta, khi cậu ta nhận sách, mặt đau khổ đến chảy nước mắt." Nói xong nàng cười, "Lỗ Tùng nghiêng răng nghiêng lợi nói, cậu ta lại có thêm vài cục gạch để đập người!"

Phuong Triệt không cười, hần thân nhiên nói: "Chờ lúc anh trở về, nhất định phải thử cục gạch của cậu ta linh hay không linh."

"Thế nào? Anh còn muốn đánh nhau với cậu ta?" Tần Mạt nhún mày, "Hay là thôi đi, lớn thế rồi, còn như đứa trẻ vậy? Lỗ Tùng là tên điên dờ, không lớn được, anh còn muốn giống cậu ta à?"

"Em cảm thấy Lỗ Tùng là đứa trẻ không lớn?" Giọng Phuong Triệt mơ hồ dụ dỗ.

"Dù sao em còn chưa từng thấy cậu ta lớn." Tần Mạt lại thanh thản dựa vào ghế, "Nói về anh hai năm qua đi... Em sẽ không để ý, lỗi tai chai rồi." Nàng mỉm cười, khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 10: Gặp lại

Phuong Triệt cuối cùng chỉ miêu tả một câu: "Không có gì, lên lớp, làm bài, lập trình, hoặc vào phòng nghiên cứu, rất buồn tẻ. Em muốn nghe anh nói về nguyên lý máy tính à?" Tần Mạt ngay tức thì lắc đầu, mất hứng thú ngáp một cái nói: "Ngủ đi, mệt quá rồi." Hôm sau thui tui đẹp lên, nhiệt độ không khí tuy thấp, nhưng ánh nắng trời sáng rõ. Tần Mạt đi ra từ phòng rửa mặt lúc hơn bảy giờ, liền thấy Casey đang tập thể dục ở vườn hoa, mà Phuong Triệt đã bung bữa sáng lên bàn. Bữa sáng nóng hổi là sữa và bánh trứng rán, Phuong Triệt thất tập để hình con mèo nhỏ bên hông, đang bày dao nĩa, trong phút chốc ánh mắt hắn đi tìm Tần Mạt, khiến Tần Mạt không tự chủ dừng bước lại, ánh mắt trầm xuống. "Lại đây, Mạt Mạt." Phuong Triệt ngoắc nằng. "Em đi rửa bình hoa nhỏ này đi, anh vào vườn hái mấy cành hoa." Tần Mạt đành nghiêm túc mang cái bình hoa cao mười phân kia đi vào nhà bếp, qua cửa sổ lại thấy Phuong Triệt đang lấy mấy nhánh hoa dưới tán cây. Tần Mạt lắc đầu trở lại nhà ăn, không nói lời nào về việc này. Hôm nay Phuong Triệt rất bận rộn, ăn xong bữa sáng hắn lại đến phòng thí nghiệm làm nhiệm vụ. Casey đưa Tần Mạt đi lang thang trong trường đại học, vừa giải thích các điển cổ. Bà có chiếc xe bộ cánh cứng rất thời thượng, tuy xe khá rẻ, nhưng tạo hình bộ cánh cứng là kinh điển, chiếc xe từ từ chuyển động, mang đến cho người ta cảm giác vui vẻ thoải mái. Xe đi một đường không ngừng, đến khi không thể đi được nữa Casey liền đi tìm bãi đỗ xe ở gần đó, rồi cùng Tần Mạt đi tản bộ. "Nhìn cây cầu toán học này, là tạo theo nguyên lý toán học của Newton, lúc trước không thể nào đâu. Đáng tiếc sau lại bị người phá hủy, sau đó xây lại đã không làm như bản thiết kế nữa. Bây giờ cầu sở dĩ còn giữ tạo hình này, cũng là người đời sau làm ra." Casey nói, không khỏi tiếc nuối. "Thấy cái cây kia không? Nghe nói Newton nằm đó đã ngồi dưới gốc cây kia, bị quả táo nện trúng, sau đó mới phát hiện ra lực vạn vật hấp dẫn." Tần Mạt có chút không xác định hỏi: "Đó mà là... cây táo sao?" Casey buông tay đứng thẳng vai: "Ta cũng cảm thấy không giống, nghe nói mà thôi." Tần Mạt: "... Có lẽ mỗi người đều có một cây táo trong cuộc đời, chỉ là hình dạng khác nhau, cho nên đều quên hình dáng thật của nó." Bà cười đến run toàn thân, rất khoan khoái nói: "Tuy không giống, nhưng đây đúng là một gốc cây táo. Mạt Mạt, em có thể không nhận ra hình dáng của nó, nhưng em không thể lãng nhếch dòng giống của nó. Có thể nó không phải là cây táo năm xưa rơi vào Newton, nhưng ta còn nghe nói, cây này cũng được trồng cùng năm đó. Chúng có quan hệ huyết thống trực hệ, hiểu không? Mạt Mạt." Tần Mạt liên tục gật đầu: "Em hiểu, thì ra đây chính là gia đình của em trong truyền thuyết." Casey vì cái cây này mà tiếp nhận Tần Mạt trước chốc, nhưng nhìn ra được, giọng điệu của bà tuy vô cùng châm biếm, ẩn bên trong vẫn là, nhiệt huyết và tự hào về nơi này. "Tám trăm năm trước, Cambridge hỗn loạn, không có một nơi nào để học tập lý tưởng như bây giờ." Casey bỗng than nhẹ, bà lấy đạo lý làm lời kể Tần Mạt ngồi trên chiếc bộ cánh cứng, đến gần công viên Christ thì xuống xe. Nàng muốn đến khách sạn trả phòng và lấy hành lý, liền để Casey chờ ở bên này. Kéo chiếc vali nhỏ ra, vẫn cạnh công viên Christ, Tần Mạt lại gặp Tạ Sơ Lăng. Đây không chỉ là duyên phận, càng chủ yếu là, Tạ Sơ Lăng rất thích lang thang gần công viên Christ. Cùng đồng hành với Tạ Sơ Lăng còn có một chàng trai tóc nâu cao gầy, khi Tần Mạt chào hỏi Tạ Sơ Lăng, chàng trai kia dùng vẻ mặt kinh hi nhìn Tần Mạt, có vẻ muốn nói lại thôi. Tần Mạt nghi ngờ nhìn lại, cảm thấy người này rất quen. Tạ Sơ Lăng giới thiệu họ với nhau: "Tần Mạt, đây là học đệ của anh, tên cậu ta rất dài..." Chàng trai tóc nâu khẽ xoa tay, có chút kích động ngăn Tạ Sơ Lăng nói, thế nhưng lại dùng tiếng trung rất lưu loát nói: "Rất hân hạnh được quen em, Tần Mạt, tôi có tên tiếng trung, tôi họ Hàn, tên tôi là Hàn Trí Viễn, Trí Viễn trong yên lặng." "Chào anh!" Tần Mạt gật mình nghĩ lại, "Chúng ta từng gặp trên máy bay." Trên máy bay từ Thượng Hải đến London, Hàn Trí Viễn đã từng nhìn chằm chằm Tần Mạt rất lâu, đến nỗi Thư Giai còn trêu nằng. "Em còn nhớ tôi, thật là tốt!" Hàn Trí Viễn đến gần Tần Mạt, nhìn nằng rất nóng bỏng. "Tuy mạo muội, nhưng tôi vẫn muốn hỏi, Tần Mạt em có họ hàng họ Hàn không?" Vấn đề này không chỉ là mạo muội, quả thực là khó hiểu, Tần Mạt sững sốt một chút, mới lắc đầu cười nói: "Thật xin lỗi, người thân của tôi không có ai họ Hàn." "Như vậy à..." Rất rõ ràng, Hàn Trí Viễn vô cùng thất vọng. Hắn hơi do dự, rốt cục vẫn không nói gì thêm. Casey ngoắc Tần Mạt ở phía xa, ra hiệu nằng đến nhanh. Tần Mạt lịch sự tạm biệt, vừa mới xoay người, Hàn Trí Viễn bỗng đuổi theo, hạ quyết tâm như muốn nói gì đó: "Tần Mạt hành động của tôi quả thật đường đột, nhưng tôi muốn em xem tấm hình này xong, có thể hiểu không?" "Vậy bây giờ có thể cho tôi xem được không?" Tần Mạt không muốn để Casey đợi lâu. Hàn Trí Viễn vội lấy ví tiền màu đen từ túi quần ra. Hắn mở ví ra, bên trong là một tấm hình hai tác cỡ nhỏ ra. Tần Mạt nhìn kỹ, trên tấm ảnh là hình bán thân của một cô gái trẻ tuổi, đầu nằng hơi nghiêng, làm động tác gãi đầu. Đây là một cô gái phương Đông rất có khí chất, nằng mặc áo sườn xám, mái tóc búi cao, tương mạo tuy không xuất sắc, nhưng lại khiến người ta có cảm giác thư thái. Tấm hình này có chút cũ, nhưng cô gái trong tấm ảnh lại rất giống Tần Mạt. Tuy, khí chất của hai người có khác biệt rất lớn. Phân biệt cẩn thận, mũi Tần Mạt cao hơn nằng, môi cũng dày hơn, gương mặt lại hơi gầy hơn nằng ta, chính thế không đạt đến uyển chuyển hàm xúc như nằng ta, nhưng lại nhiều hơn một phần tiêu sái thanh nhã. Hàn Trí Viễn rất tự giác nhanh chóng trả lời: "Đây là mẹ tôi, tôi là con lai. Tần Mạt, em có nhận ra hay không, hai người vô cùng giống nhau?" "Quả thật là thế." Tần Mạt gật gật đầu, làm động tác dẫn đường. "Chúng ta đến bên kia nói được không? Có người đang chờ tôi." Tạ Sơ Lăng cáo từ trước, Hàn Trí Viễn liền đi theo Tần Mạt đến chỗ Casey dừng xe. Hai người nhận biết nhau xong, Casey cũng nổi lòng tò mò về tấm hình: "Đúng là rất giống! Mạt Mạt, có phải em không có người quen là họ Hàn không?" "Có lẽ, trên đời này có rất nhiều người giống nhau." Tần Mạt cười nói: "Chỉ có thể nói, em có duyên cùng vị phu nhân họ Hàn này." Hàn Trí Viễn nhìn Tần Mạt, lại nhìn hình, có chút ngại ngùng nói: "Tôi có thể mời hai vị uống cà phê không?" Ở trong quán coffe, Hàn Trí Viễn cười cùng nằng nói ra một câu nói hán đề trong lòng đã lâu: "Quả thật rất mạo muội, nhưng xin hãy tin tôi, tôi không có ác ý. Tôi có một người chị cũng mẹ khác cha đã thất lạc nhiều năm chị ấy ở Trung Quốc, năm nay mười tám tuổi." Nói xong, hắn dùng ánh mắt chờ tuyên án nhìn Tần Mạt. Tần Mạt lắc đầu cười nói: "Tôi có thể hỏi một chuyện không?" "Mời nói." "Tuổi của anh?" "Mười bảy tuổi, vừa mới tròn mười bảy tuổi được hai tháng!" Hàn Trí Viễn vẫn chăm chú nhìn Tần Mạt. Về mặt Tần Mạt bình tĩnh, con mắt suy nghĩ. Nàng có lẽ không phải là con gái do Bùi Hà sinh ra, hai năm trước khi Tần Vân Chí nói đến Tần Mạt không có tên trong gia phả, khi vì chuyện chợ đêm mà Bùi Hà cãi nhau với Tần Bái Tường một trận, Tần Mạt cũng từng nghĩ đến. Lúc đó nàng liền cho rằng, có phải không thân sinh ra thì cũng không sao, quan trọng là, trong họ đã khắc sâu tình cảm gia đình. Với Tần Mạt mà nói, Bùi Hà là mẹ nằng, không có quan hệ huyết thống cũng không việc gì. "Tôi có ba, có mẹ, còn có một người chị, một em trai." Tần Mạt giương mắt, nhìn Hàn Trí Viễn cười không dối sắc, "Trước giờ tôi còn chưa từng nghe nói tôi có người quen thất lạc." Hàn Trí Viễn cúi đầu đáp lại một tiếng, thất vọng bộc lộ qua biểu cảm. Tần Mạt khó chịu trong lòng, tuy nằng không phải là người có thể nhận ra tuổi của người phương Tây, cũng không nhận ra Hàn Trí Viễn lớn hay nhỏ, nhưng hắn vẫn chưa trưởng thành, đây là sự thật. Hàng lông mày hắn còn mang theo xúc động, hắn thấy Tần Mạt thì vội vã mong đợi biểu hiện rõ ràng. "Các người..." Tần Mạt do dự một chút, lại hỏi nói: "Vẫn tìm người chị thất lạc của cậu sao?" Bàn Coffee rất nhỏ, Hàn Trí Viễn không để ý đến Casey bên cạnh, dùng tay nắm lấy tay Tần Mạt, kích động nói: "Vừa rồi là chị thăm dò em, hoặc là giải vờ nói cha mẹ cha mẹ của chị đúng không? Có phải chị đã biết rồi không? Chị cũng đi tìm mẹ đúng không?" Casey ho nhẹ một tiếng, cười tít mắt nhìn Tần Mạt. Tần Mạt mỉm cười, chậm rãi nói: "Tôi có thể hiểu tâm tình của cậu, nhưng một tấm hình chẳng nói lên điều gì, tôi trước giờ cũng không cho rằng tôi là con đẻ của ba mẹ tôi. Tôi có vấn đề muốn hỏi cậu, cậu có thể trả lời rồi sau đó chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề của cậu được không?" Hàn Trí Viễn có chút lúng túng cười cười, vội vàng nghiêm chỉnh ngồi lại vị trí. "Vấn đề cũ, người chị thất lạc của cậu đã đi tìm bao lâu rồi?" Hàn Trí Viễn có chút buồn bực dùng thìa khuấy coffe, bỗng thở dài: "Chị Tần Mạt, em sẽ kể toàn bộ với chị trước, sau đó chị sẽ hỏi, được không?" Tần Mạt bị một chữ chị này đánh trúng, nằng hơi thu nộ cười lại, gật đầu. "Thật ra, ba mẹ em không biết em đang đi tìm chị." Hàn Trí Viễn có chút ngại "Là tự em tìm mọi cách đòi đi du lịch Trung Quốc... À, từ hồi lên mười sáu tuổi. Em đã mơ có thể nhìn thấy chị trong dòng người, tuy chỉ là một hi vọng xa vời. Nhưng, Thượng Đế đã nghe thấy tiếng của em, không phải sao?" Tần Mạt tạm thời không phản bác "Tôi không phải chị cậu", chỉ ra hiệu cho hắn tiếp tục. "Em không biết chị sẽ là người thế nào, cũng không biết

sau khi thấy chị, em có thể không thích cả chị không thích em không.” Về mặt Hàn Trí Viễn lo âu, “Vì mẹ em muốn tìm chị, tuy trước giờ mẹ không nói, nhưng em biết bà rất không vui, em biết bà vẫn hay nhớ chị. Trung Quốc có thành ngữ nhớ nhưng thành bệnh...” Tàn Mạt lẳng lặng nhìn hắn, không sửa lưng “nhớ nhưng thành bệnh” không phải dùng như thế, tiếp tục chờ hắn nói đoạn dưới. “Thân thể mẹ em không tốt, thời tiết kém là lại suy yếu, bà luôn cảm một tấm hình trẻ con đã cũ, có thể xem đến cả ngày.” Hàn Trí Viễn chờ đợi, “Chị Tàn Mạt, em biết mới quen mà đề nghị yêu cầu này là quá đường đột, nhưng em không nhẫn tâm nhìn thấy mẹ cứ suy sụp như thế. Biết bao khó khăn mới gặp được chị, em không muốn nhiều, em chỉ cảm chị biết đích xác.” Tàn Mạt thờ dãi: “Nếu như không phải tôi, không phải cậu càng thất vọng sao?” “Em muốn thử một lần, Trung Quốc không phải còn có một câu nói, là cứu ngựa chết thành ngựa sống sao?” Tàn Mạt cúi đầu, nàng muốn bây giờ lại cười Hàn Trí Viễn, từ hắn vừa dùng, quả thật càng buồn cười. Thoảng thu lại suy nghĩ, Tàn Mạt lại mở mắt hỏi hắn: “Hai người thất lạc thế nào, có thể nói cho tôi biết không?” Hàn Trí Viễn gãi gãi đầu: “Tha thứ cho em, em cũng không biết rõ. Có lẽ... Nghe nói là bởi vì, bởi vì trước đây mẹ em có một cái... Á, chính là ba chị. Giữa họ, hẳn là đã xảy ra vài việc không vui.” Tàn Mạt nhảy dựng trong lòng, lại nghĩ đến Tàn Văn Chí từng nói đến Tàn Bái Tường đã quỷ trước từ đường tổ tông suốt cả đêm. Có lẽ, việc này không chỉ là khúc mắc của mẹ Hàn Trí Viễn, cũng là khúc mắc giữa Tàn Bái Tường và Bùi Hà. Tàn Mạt hạ quyết tâm trong lòng, nhưng vẫn hỏi: “Vậy cậu hi vọng tôi làm thế nào?” “Nếu như có thể, nếu như không quá phiền...” Hàn Trí Viễn rất cẩn thận chờ đợi, “Chị có thể đi gặp mẹ em không?” Tàn Mạt nói ra một câu vượt qua mong muốn của Hàn Trí Viễn: “Tôi muốn làm xét nghiệm huyết thống trước.” Ba người đồng thời im lặng rất lâu trước bàn cà phê, về mặt Hàn Trí Viễn phức tạp gật đầu nói: “Được! Chị Tàn Mạt chờ em đi liên lạc với vài bạn bè đã. Chúng ta có thể làm xét nghiệm nhanh, đợt lát nữa chị đưa cho em vài sợi tóc, chiều mai là sẽ có kết quả.” Hàn Trí Viễn đứng dậy đi ra khỏi quán cà phê, không lâu sau liền cầm một cái túi lại gần. Hai người trao phương thức liên lạc cho nhau xong, Hàn Trí Viễn lại vội vàng rời đi. Casey nhún nhún vai nói: “Ta phát hiện ra một chuyện rất lý thú.” “Chuyện gì?” “Chàng trai này nói muốn mời khách, nhưng còn chưa thanh toán đã rời đi rồi.” Tàn Mạt cười cười, sau đó trả tiền. Buổi tối ở nhà Casey lại gặp Phương Triệt, Tàn Mạt phen thần sắc hẳn lại kém hơn ngày hôm qua. Ba người cùng nhau ăn cơm tối, vẫn là Tàn Mạt rửa chén, Casey chỉnh tài liệu trong phòng sách, Phương Triệt mang notebook lại gần, liền gõ những ký hiệu mà nhà văn xem không thể hiểu. Tàn Mạt từ từ rửa sạch chén, lại lau khô cất vào trong tủ, vừa chuẩn bị lời nói trong lòng. Khi đến gần chín giờ nàng mới đi ra từ trong nhà bếp, sau đó ngồi xuống cạnh Phương Triệt, nhìn ngón tay hắn lướt trên bàn phím, nhẹ nhàng như tinh linh. Tàn Mạt im lặng không nói chỉ nhìn, ước chừng hơn mười phút, Phương Triệt dừng tay, quay đầu hỏi: “Sao không nói chuyện?” “Em đang nghĩ, phải là một gia đình thế nào mới nuôi dạy ra một người như anh.” Khóe môi Phương Triệt khẽ nhếch lên: “Anh thế nào?” “Em cảm thấy...” Tàn Mạt cười hi hi, mờ trũng hai mắt, “Anh có can đảm làm chuyện anh hùng.” Phương Triệt đẩy notebook trước mặt ra, lại thuận tay đóng lại, bận rộn mà vẫn thông dong hỏi: “Nhìn ra từ đâu?” “Làm gì cũng chỉ đơn độc, em rất ít khi gặp bạn bè của anh.” Phương Triệt cười nhẹ lại gần Tàn Mạt hơn, từ phía sau duỗi hai tay ôm nàng lại, nói bên tai nàng: “Em muốn hiểu rõ về anh sao?” Tàn Mạt buồn cười tránh ra, phát hiện tên nhóc này tuy không dùng nhiều lực, lại hoàn toàn có thể không chế nà “Anh đang làm gì? Chỉ nói chuyện thôi, muốn ôm thì đi ôm bạn gái anh đi!” Nàng bắt đầu dĩ cười mắng, “Đúng là đồ đầu gỗ, không biết phải chung sống với mọi người thế nào sao?” “Vậy thì em dạy anh cách sống với mọi người đi?” Tàn Mạt thuận thế tìm một vị trí thoải mái, vung tay lên, cười thành tiếng nói: “Em bây giờ không thể dạy anh, trước kia em dạy anh, có phải anh cười trong lòng đúng không?” Nàng nói xong lại nắm tay Phương Triệt, lần này nhẹ nhàng tách ra. Tàn Mạt tìm vị trí cách xa Phương Triệt, nhún mày đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Voi đáng về bây giờ của anh, hẳn là rất thích thảo luận mới đúng.” “Anh không có hứng thú với người khác.” Phương Triệt nói, liếc mắt một cái nhìn notebook trên bàn cười: “Rất nhiều bạn học của anh, kể cả giáo sư cũng nói, bạn gái anh chính là máy tính. Nói thật máy tính rất cứng, tuy anh thích, nhưng ôm lên rất khó chịu. Mạt Mạt, đến đây để anh ôm một cái, em mềm mại hơn máy tính nhiều, ôm rất thoải mái.” Tàn Mạt đứng dậy, nhìn xuống từ trên cao mím môi lườm Phương Triệt, bỗng lộ ra nụ cười tà khí, nâng ngón tay nói: “Tiểu Triệt, lại đây...” Phương Triệt rất không nề tình giễu cợt nói: “Em chưa gặp mỹ nhân mỹ nhân phương Đông nóng bỏng à? Bằng thân thể này của em cũng muốn câu dẫn người ta?” Tàn Mạt không thú vị bĩu môi, lại ngồi trở ghế sofa, lơ đãng dựa vào lưng ghế nói: “Hôm nay em một người, nói đáng về của em rất giống mẹ cậu ta, nghĩ ngờ em là người chị thất lạc nhiều năm của cậu ta.” “Sao lại có chuyện này?” Ánh mắt Phương Triệt ngưng đọng. “Em đã xem hình, quả thật rất giống.” Tàn Mạt thờ dãi một tiếng, “Em cảm thấy không phải không có khả năng. Tuy em bây giờ có gia đình toàn vẹn, nhưng mẹ em... Có lẽ em không phải là con đẻ của họ.” Phương Triệt đứng dậy, đi vào trong phòng bếp rót một chén sữa, dùng lò sưởi hâm nóng rồi đưa cho Tàn Mạt. Tàn Mạt nhận ly sữa, cười nói: “Em không buồn, anh không cần an ủi em. Em vốn không quan tâm đến chuyện này, con đẻ hay không thì có sao, tình cảm gia đình không phải khoảng cách huyết thống có thể phủ định. Nhưng ba mẹ em lại rất để ý chuyện này, cho nên em phải chuẩn bị cho chuyện sẽ xảy ra.” Phương Triệt không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Tàn Mạt, tư thế lắng nghe. “Có lẽ ngày mai sẽ có kết quả, em đã yêu cầu xét nghiệm huyết thống.” Tàn Mạt uống sữa xong, “Chỉ nói với anh một tiếng thôi, không có ý khác.” Phương Triệt đi đến cạnh Tàn Mạt, nâng tay vuốt tóc nàng, sau đó lại rơi xuống trên vai nàng, vỗ nhẹ: “Ngày mai anh sẽ đi cùng em, đi ngủ sớm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 11: Chuyện cũ

Sắc trời lại có chút u ám, Phương Triệt đi ra từ phòng thí nghiệm lúc hơn bốn giờ chiều, khi đến nhà Casey, Tàn Mạt đang dịch vụ liệu chữ tiểu triện cùng Casey. “Anh đến rồi?” Tàn Mạt ngồi cạnh bàn, đầu cũng không ngẩng lên chỉ vào giá sách cạnh giường. “Gấu Teddy này cho anh. Về sau khi ngủ anh đừng ôm máy tính nữa, ôm nó mà ngủ, nhớ phải ngủ ngon.” Phương Triệt chuyển tâm mắt, liền thấy một con gấu nâu cao một thước đặt trên giường. Chú gấu nhung này có bộ lông mềm mại như nhung mặc áo lá sen may ô, trên còn gài chiếc nơ hình con bướm, tạo hình vô cùng đáng yêu. Khóe miệng Phương Triệt nhất thời có chút giật giật, hẳn thật sự không biết nên khóc hay nên cười, đến cuối cùng là muốn biểu đạt về mặt vui sướng hay phần nộ. “Mạt Mạt, em... để con gấu lớn này cho anh?” Tàn Mạt ngẩng đầu: “Tất nhiên là cho người. Thế nào? Anh không thích con gấu à? Vậy thì em đổi con khác cho anh? Trong cửa hàng còn có ếch, con khỉ, cá voi, còn có mèo, chó dốm vân vân, rất nhiều chủng loại, anh thích loại nào?” Phương Triệt im lặng trong chốc lát, cuối cùng vẫn rất trầm ổn nói: “Không cần, cái này là tốt rồi, tối muộn anh sẽ ôm về.” Tàn Mạt gật đầu: “Nhìn đáng về không tốt của anh, dưới mắt còn có quầng thâm, anh sớm cải thiện giấc ngủ đi, nói theo thông thường, chính là ăn ngon ngủ tốt mới học hành được.” Phương Triệt thoáng hiện lên nét vui mừng trên mặt, hẳn đi đến mép giường, nâng tay nhẹ nhàng vuốt đầu gấu lớn. Không lâu sau, Hàn Trí Viễn liền gọi điện 71;n. Giọng hắn mang theo kích động, giục Tàn Mạt mau đến gặp hắn, địa điểm vẫn là quán cà phê hôm qua. Casey ở lại nhà, Phương Triệt và Tàn Mạt cùng đi gặp Hàn Trí Viễn. Hàn Trí Viễn lúc ấy hoàn toàn không khách sáo, câu nói đầu tiên chính là: “Tuy là giám định tư nhân, không được sự cho phép của

luật pháp, nhưng người làm giám định tuyệt đối có thể tin được. Chị Tần Mạt, chị đúng là chị ruột của em!" Hân đứng lên từ chỗ ngồi, không đợi Tần Mạt ngồi xuống đã đứng dậy đón nàng, nắm lấy hai tay nàng. Tần Mạt đem tầm mắt chuyển đến chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nơi đó đặt một chiếc túi giấy dai, tư liệu ở bên trong. Hân Trí Viễn vội vàng đặt túi giấy lên tay Tần Mạt, lại kéo Tần Mạt ngồi xuống, đến bên cạnh Phuong Triệt, không ít nhiều hoàn toàn xem nhẹ hân. Nhưng Phuong Triệt gật đầu hỏi thăm hân, tự giới thiệu nói: "Xin chào, tôi là Phuong Triệt, bạn Tần Mạt." Hân Trí Viễn sững sờ một chút, nhìn Tần Mạt lại nhìn Phuong Triệt, mới cười cười nhiệt tình nói: "Anh Phuong Triệt, mời anh ngồi, mời ngồi." Phuong Triệt cũng khá hừng hực thú tiếng 'anh' này, gật gật đầu thoải mái ngồi xuống. Tần Mạt lướt qua vài thuật ngữ chuyên môn trên văn kiện, nhìn thẳng vào kết luận, kết quả giám định đúng là 'mẹ con', nàng lại đưa văn kiện cho Phuong Triệt, Phuong Triệt mở hồ xem một lần, liền hỏi: "Em có quyết định 'Em cảm thấy không sao cả.'" Tần Mạt nhìn Hân Trí Viễn, "Câu có ý kiến gì?" Hân Trí Viễn kích động đứng lên, liên tục nói: "Sao có thể không sao cả? Sao chị có thể không sao cả chứ?" Hân vội gọi phục vụ, tùy tiện gọi ba tách cà phê, lại chăm chú nhìn Tần Mạt. "Gia đình tôi bây giờ rất tốt." Tần Mạt nhìn chàng trai da trắng mắt xanh trước mắt, thật không thể tưởng tượng nổi hân là em trai cùng mẹ khác cha với mình, trong lòng nàng, chỉ có Tần Văn Chí mới là em trai, về phần Hân Trí Viễn, nàng chỉ cảm thấy xa lạ. Hân Trí Viễn bỗng đôi khẩu khí, có chút nản lòng nói: "Chị, em biết chị còn hận mẹ, nhưng nếu chị nhìn thấy dáng vẻ của bà bây giờ, chị sẽ..." Hân nắm chặt tay, "Dù thế nào, chị cũng phải đi gặp mẹ cùng em, được không?" "Bà ấy ở đâu? Bây giờ lên đường, bao lâu mới có thể gặp bà ấy?" Hân Trí Viễn vội gọi phục vụ lại gần tính tiền, sau đó kéo tay Tần Mạt đi ra ngoài, vừa đi vừa nói nhanh: "Nhà em rất gần đây, ở ngoại thành London. Bây giờ lái xe đi, không hơn một giờ là đến. Em không có bằng lái, Nhưng em đã xin học trường Tạ Sơ Lăng giúp đỡ." Phuong Triệt không nhanh không chậm theo sát phía sau bọn họ, lại cùng lên xe của Tạ Sơ Lăng. Xe đi không đến một giờ, bọn họ đã từ đường lớn quẹo vào một cái lối nhỏ, lại khoảng mười phút sau, trước mắt xuất hiện một căn nhà nhỏ ở thảo ng "Chị, mẹ còn không biết em đã tìm được chị, bây giờ bà còn đang ở nhà đan áo len, chắc chắn bà sẽ vô vùng vui mừng!" Hân Trí Viễn hưng phấn mở cửa xe, xuống xe trước. Nhà hân sơn màu đỏ hồng, trên đỉnh là ngôi đen, có ống khói, mang theo kiểu cổ điển. Trước nhà là vườn hoa nhỏ, cây cối sau nhà hoặc xanh hoặc vàng, có chút hơi khô. Một hàng bốn người từ từ bước qua con đường đá cuội, đi vào phòng khách, bên trong trang trí theo phong cách Rococo tinh xảo. Có một người phụ nữ tóc đen đeo kính gọng vàng đang cúi đầu đan áo len, cửa phòng mở tỏa ra hơi ấm, bà khoác một chiếc áo choàng dệt màu xanh, lộ ra da thịt tái nhợt ảm đạm. Nghe thấy tiếng bước chân, bà ngẩng đầu, sau đó liếc mắt một cái đã thấy Tần Mạt. Tần Mạt cẩn thận đánh giá nàng, thấy bà khoảng bốn mươi tuổi, khí chất ngoài vẻ uyển chuyển hàm xúc trên tấm ảnh, càng có vài phần mệt mỏi suy yếu. Quan trọng hơn là, khuôn mặt này vô cùng giống Tần Mạt, khiến Tần Mạt vừa nhìn, đã có cảm giác thân thiết, lại có vẻ thương tiếc. Nhưng về mặt Hân phu nhân này từ kinh ngạc, chuyển thành mê mang, và sau đó lại biến thành hoảng sợ. Bà bị kim đâm vào tay trước, sao đó ném áo đang đan dở sang, đứng dậy. "Trí Viễn, ai bảo con mang người lạ về?" Hân phu nhân chất vấn con trai, cơ hồ chỉ là có lệ. Bà lờm Tần Mạt một cái, lại là chán ghét vô cùng, gì có đáng về 'nhớ khôn cùng' mà Hân Trí Viễn đã nói? Hân Trí Viễn hiển nhiên cũng không đoán được mẹ sẽ phản ứng như thế, hân ngay người hồi lâu, cho đến khi thấy Hân phu nhân lạnh giọng, muốn đuổi khách, mới không hiểu nói: "Mẹ, đây là chị, không phải mẹ muốn gặp sao?" "Con có chị ở đâu? Ai bảo con tự nhận người quen?" Gương mặt Hân phu nhân tái nhợt có một tia hồng của bệnh tật trong đó, bà quay đầu đi không nhìn Tần Mạt, chỉ xoay người đi vào cầu thang trong phòng khách. Vài tiếng cộp cộp! Vài đồ thủ công trên bàn bị bà hất xuống đất, mang theo vài tiếng vang lộn lộn! Bà tiếp tục đi lên cầu thang, lại có chút không ổn. Ầm một tiếng! Bình hoa men xanh ở cầu thang bị bà không cẩn thận làm rơi, tiếng vỡ vụn của bình sứ vang lên làm chói tai mọi người. Tần Mạt hoàn toàn không nghĩ sẽ gặp phải cảnh tượng như thế, nàng chẳng hề thương tâm, chỉ cảm thấy buồn cười. Đang định từ biệt Hân Trí Viễn, tay phải bỗng bị người ta nắm lấy. Nàng khẽ quay đầu, liền nhìn thấy Phuong Triệt cúi thấp đầu, trong ánh mắt dịu dàng ẩn chứa vô số ánh mặt trời. "Em không sao." Tần Mạt mở miệng, im lặng ra khẩu hình miệng. Sau đó nàng nói với Hân Trí Viễn: "Trí Viễn, thân thể phu nhân hôm nay không tốt, chúng tôi không quấy rầy nữa." Hân Trí Viễn há miệng thờ đốc, thật sự không thể nói ra lời. Hân đi nhanh vài bước, đỡ lấy mẹ ở trên bậc thang, lại lo lắng không hiểu: "Mẹ?" Hân phu nhân dùng lực đẩy hân, không đẩy ra được, liền phản nộ mắng: "Đưa con bắt hiểu này! Con thì biết cái gì? Con hiểu cái gì? Cút ngay! Đi ra!" Bà mắng đến tâm thần, lại có nửa phần khí chất uyển chuyển hàm xúc lúc trước? Hân Trí Viễn chưa từng thấy mẹ như thế, lúc này buông tay ra, chỉ ngơ ngác nhìn Hân phu nhân, mặt đầy đau thương. Hân phu nhân dừng bước, lưng khẽ cứng đờ, phảng phất như hít một hơi, lại có chút hối hận thấp giọng nói: "Trí Viễn, vừa rồi mẹ có chút thất thố, con đi tiễn khách đi." Tần Mạt và Phuong Triệt đã sớm xoay người đi ra ngoài, Tạ Sơ Lăng bị mọi người xem nhẹ cũng cười bất đắc dĩ, bước chân đuổi theo. Hân Trí Viễn cúi đầu, đi từng bước một xuống cầu thang. Trên lầu, Hân phu nhân bỗng nhìn theo bóng lưng Tần Mạt, yếu ớt nói: "Con à, bây giờ vẫn là Tần Bái Tường và Bùi Hà nuôi con sao?" Nếu như không phải là Tần Mạt xuyên từ nửa đường đến, bây giờ khi nghe thấy lời này nhất định sẽ thương tâm đến cực độ. Nhưng bây giờ nàng lại không hề có cảm giác thương tổn, cho nên nàng chỉ bình tĩnh đáp: "Họ là ba mẹ tôi." Không quay đầu, cũng không dừng bước. Phuong Triệt nắm tay nàng thật chặt. Hân phu nhân cười lạnh: "Tần Bái Tường muốn nuôi con chắc phải chịu sức ép rất lớn, ông ấy luôn là người hiền lành, nhưng ông ấy cho rằng, giữ con lại, thì ta có thể trở lại bên cạnh người đó sao? Hừ! Ông ấy thì biết gì, ta thấy ông ấy nhất định sẽ bị người ta bán đứng thôi, ngốc đến mức giúp người ta thu dọn mọi chuyện!" Tần Mạt ngừng chân lại, thản nhiên nói: "Hân phu nhân, ba đã nuôi tôi mười tám năm qua, không phải để bà vũ nhục." Giọng nàng bỗng lạnh lùng, "Bà có thể coi chúng tôi là người lạ, tôi cũng không quan tâm đến ân oán đời trước của các người, nhưng bà không có tư cách để chỉ trích một người đàn ông có trách nhiệm như thế!" Nàng lại di chuyển bước chân, kiên định rời đi. Có lẽ trong đó có một câu chuyện phức tạp, không phải chỉ có Bùi Hà không phải là mẹ đẻ của Tần Mạt, ngay cả Tần Bái Tường hình như cũng không phải là cha đẻ của nàng, nhưng vậy thì có sao? Ít nhất với Tần Mạt bây giờ mà nói, điểm này không có quan hệ. Trong lòng nàng, sớm đã tiếp nhận hai người này, mà họ cũng tiếp nhận nàng, thế là đủ rồi. Tần Mạt vốn tưởng rằng mình sẽ muốn tìm ra chân tướng, hay mở ra vương miện giữa hai gia đình kia, nhưng chuyện lại chuyển biến đột ngột như thế, quyết định ban đầu của nàng cũng hoàn toàn không có khả năng thực hiện. Hân phu nhân không nói gì nữa, tiếng hít thở của bà như còn quanh quẩn bên tai Tần Mạt. Hân Trí Viễn có chút chán nản tiễn ba người Tần Mạt, lại vội vàng vào n Hân ngẩng đầu, liền thấy mẹ vẫn đứng trên bậc thang, giữ tư thế ngẩng đầu, ánh mắt thẫn thờ, không biết nhìn đi đâu. "Mẹ?" "Đưa con gái này..." Hân phu nhân nhỏ nhẹ nói: "Tên là gì?" Hân Trí Viễn lẳng lặng mà nói: "Chị ấy là Tần Mạt." "Mạt? Mạt nào?" "Mạt trong sẵn sàng ra trận " "Mạt?" Hân phu nhân thờ dãi, "Tần Mạt..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.4 - Chương 12: Bầu trời xanh

Tần Mạt về nước, Phuong Triệt tiễn nàng đến sân bay Heathrow London.

Hắn đặt trò chơi như đã hứa vào trong túi Tần Mạt, trong đám đông, chỉ nói một câu “bảo trọng”.

Tần Mạt xách va ly, bước chân đi, lại đặt va ly xuống, đưa tay nhẹ đặt sau lưng Phương Triệt, ôm lấy hắn, thấp giọng nói: "Giữ gìn thân thể, chờ ngày trở về."

Một thoáng máy bay cất cánh kia, lại khiến Tần Mạt nói ra một câu phá vỡ khoảng cách ngàn năm kia, phát hiện ra khoảng cách ở thế giới này không còn là thiên sơn vạn thủy nữa.

Ngay cả khi đối diện, ai biết một bài Thanh Ngọc Án lại gần trong gang tấc hay là xa tận chân trời?

Nàng ném chuyện của Hàn phu nhân ra sau đầu Tần Bái Tường và Bùi Hà không nhắc đến chuyện này nữa, nàng quyết định để tờ giám định kia mãi mãi phủ bụi.

Cambridge để lại trong hồi ức là một mảnh trời chiều là lướt, màn đêm buông xuống, dù không có ánh trăng, cũng có sao đầy trời. Nước khe gọn sóng, chảy ngược dòng, lại là bờ cỏ xanh rải cát.

Đêm hôm đó Tần Mạt không trực tiếp về ký túc xá, nàng tìm một khách sạn ở Thành C nghỉ ngơi thu xếp, sau khi ngủ một đêm, hôm sau mới về trường, sau đó chạy đến tiết luận văn thứ tư. Nàng lặng lẽ tìm một chỗ ngồi ở cuối lớp, bên cạnh là một nam sinh cầm tiểu thuyết mắt mở to, nhìn nàng ngồi xuống lúc giữa tiết, còn mỉm cười ngẩng đầu như nói “Minh hiểu mà.”.

Người trong phòng học có vẻ ủ rũ, giảng viên trên bục cũng mệt mỏi.

Tiết luận này vốn rất ít được chú ý, bài giảng luôn nhàm chán. Thầy giáo môn này đã sớm luyện thành sức chống cự mình đồng da sắt, lên lớp chỉ có giảng bài.

Giờ tan học đến thật nhanh, thầy Tổng trên bục bỗng vui trở lại, đứng dậy điểm danh.

Ông lộ ra nụ cười thân thiết, lời nói có chút âm trầm: “Các em học sinh, thầy cũng biết các em không thích môn học của tôi, tôi cũng không yêu cầu các em tiết nào cũng đến, tóm lại về sau tôi không điểm danh định kỳ nữa, các em dùng xác xuất đi, vắng ba lần điểm danh, thì học kỳ này tôi đánh rớt cả lớp!”

Trong phòng học nhất thời toàn tiếng kêu rên, còn có rất nhiều người vui mừng vì mình không trốn tiết này.

Tổng Quân cũng lo ở dưới thế nào, ông háng giọng bắt đầu điểm danh. Phía dưới im lặng một mảnh, cả đám đông tai nghe tên mình, chỉ sợ không đề ý, lại bỏ qua mất tên mình.

"..."

"Trương Hình Linh!"

"Có!"

"Tần Mạt!"

Tần Mạt đang muốn đáp, Tiền Hiểu ngồi hàng trước bỗng đứng lên nói: "Thầy à, Tần Mạt xin nghỉ còn chưa về!" Nàng nói rất nhanh, không ngừng một khắc nào.

Tổng Quân nheo mắt cười một chút: "Cớ này không tệ, các bạn học xin tiếp tục phát huy sức tưởng tượng, tiếp theo..."

"Đợi một chút!" Tần Mạt vội đứng lên. Nàng ở đây, sao lại bị ghi vắng chứ, thế thì quá oan uổng, "Em là Tần Mạt." Nàng giơ tay, "Thầy, em đến rồi."

Tất cả học sinh cùng cười vang.

Về mặt Tần Mạt rất trấn định, nhưng nàng càng trấn định thì động tác của nàng lại càng buồn cười.

Phối hợp với vẻ mặt và động tác của nàng, một đám học sinh rảnh rỗi liền thì thầm: "Các đồng chí thật khổ cực!"

Thế là tiếng cười lại vang, không lâu sau, Tần Mạt liền có nhiều hơn một ngoại hiệu "Lãnh đạo".

Tổng Quân lúc ấy chỉ cười tít mắt mà nói: "Em chính là Tần Mạt? Nhân viên của em ghi lại, không phải em đã xin nghỉ

Tiền Hiểu nhất thời á khẩu, lần đầu dùng vẻ mặt kính mến trông chờ nhìn Tổng Quân trên bục, nhận ra giảng viên trẻ tuổi này lại có tính phức tạp như thế. Nàng lặng lẽ rơi lệ trong lòng: “Ngài cũng biết Tần Mạt xin nghỉ rồi mà, ngài còn điểm danh cậu ấy, ngài còn nói tôi kiểm có, ngài cảm thấy phản ứng của chúng tôi rất hay sao?”

"Em vừa mới về, thầy Tổng."

Tổng Quân rất hài lòng: "Vừa về liền đến tiết của tôi, chắc chắn, xem ra lát nữa tôi phải đi mua sỏ xỏ mới được."

Sắc mặt Tần Mạt nghiêm nghị, vẻ mặt rất đứng đắn nói: "Thầy, em đề nghị thầy mà mua sỏ xỏ thì phải mua sỏ xỏ hợp pháp, vì công hiến cho sự nghiệp phúc lợi của Trung Quốc."

Tổng Quân: "..."

Chẳng lẽ tôi không mua sỏ sỏ hợp pháp sao?

Tiếng lòng hần còn chưa nói ra khỏi miệng, tiếng chuông tan học đã vang lên.

Rất nhiều học sinh oán hận việc điểm danh này liền âm ỉ chạy ra ngoài, kiên quyết không nể mặt thầy Tổng, lại còn có người ríu rít giục Tổng Quân điểm danh nhanh lên, không có sẽ trễ giờ tiết khác.

Tiền Hiểu cơ hồ như chạy ra sau phòng học, kéo tay Tần Mạt ra ngoài.

Nàng vừa thờ phỉ phò vừa cảm thán: "Thằng nhãi Tổng Quân này không có tiếng tăm gì lâu như thế, chúng ta đương nhiên coi là quá hồng mềm rồi. Không ngờ lại là tiểu lí tàng đao, trước thì giả vờ yếu đuối, lại ra đòn chí mạng ở điểm quan trọng! Thâm thật!"

Tần Mạt gật đầu: "Hiểu Hiểu, thành ngữ và từ hình dung của cậu ngày càng tiến bộ, thầy dạy văn của chúng ta chắc chắn rất vui mừng."

"Đó là, mình là kỵ binh xuất đao thương ra thôi!" Tiền Hiểu hưng phấn kéo Tần Mạt, "Mạt Mạt à, cuối cùng cậu đã về! Mình ăn mì tôm ăn rất là khô, cậu mau khao đi!" Nàng chớp mắt, như con mèo đói.

Tần Mạt vuốt tóc nàng, có vài phần yêu chiều cười nói: "Cậu lười lắm a, mỗi ngày đều ăn mì tôm, còn muốn mình về khao cậu, cậu làm chuyện gì đáng để mình khao chứ?"

Mắt Tiền Hiểu trong suốt: "Mình một ngày không gặp cậu là như xa cách cả ba thu, mình nhớ cậu mà đau lòng, mình nhớ cậu mà gầy yếu, lòng mình sáng như trăng rằm, tình cảm của mình chân thành tha thiết, cậu cậu... cậu..." Nàng kéo dài giọng: "Chẳng lẽ cậu không nên khao mình sao?"

Bên cạnh có người đi qua, Tiền Hiểu quay đầu đi lập tức.

Tần Mạt không nhịn được cười lớn, bụng cười đến quặn lại.

"Mình thấy cậu không phải nhớ mình, mà là nhớ mình giúp cậu đi mua com!" Tần Mạt nắm tay nàng: "Đi, cùng mình đến nhà ăn, hôm nay nói gì cũng không giúp cậu mua com đâu, bỏ cái lưỡi nhác của cậu đi!"

Tiền Hiểu buồn rười rượi, đi theo Tần Mạt đến nhà ăn số mười lăm gần đó.

Bốn người phòng các nàng, Trương Hình Linh luôn có thể hô bạn gọi bè, khi đi ăn cũng đi cùng một nhóm tái, sau khi về phòng lại thao thao bất tuyệt giảng về kinh nghiệm của nàng mỗi ngày, Vương Tử Dục lại chỉ im lặng, lạnh lùng phiêu phiêu荡荡, ai cũng không ép nàng vào đúng thời gian biểu được.

Chỉ có Tiền Hiểu và Tần Mạt là bình thường, nhưng nàng lại chơi game và đọc tiểu thuyết, bình thường chỉ cần không ra ngoài là xây tổ trong phòng vọc máy tính. Cho nên Tần Mạt trở thành người đơn độc, ngoài ngày thành lập trường lộ mặt, chủ yếu cũng không ai để ý đến sự biến mất của nàng.

"Mạt Mạt, cậu nói xem tuần đó đã làm những gì? Thần thần bí bí, còn không nói với bọn mình." Tiền Hiểu nhìn miếng thịt bò, oán hận bậm bậm.

"Mình sợ nói ra sẽ dọa các cậu." Tần Mạt khẽ mỉm cười.

"Nói đi! Mình luyện đến đỉnh rồi!" Tiền Hiểu tiếp tục nhìn nàng với vẻ mặt thấy chết không sờn.

"Mình đến Anh du lịch một chuyến, tin không?"

"Nói đùa..." Tiền Hiểu cong miệng, "Cậu đừng hòng lừa mình!"

"Tiền Hiểu!" Bỗng một giọng nam mang theo nụ cười vang lên bên cạnh hai người, Tần Mạt vừa quay đầu nhìn xem người đó là ai, Tiền Hiểu đã như con mèo bị dẫm đuôi, xù lông lên, sau đó dùng tốc độ chạy trăm mét siêu việt bốc hơi mất.

Tần Mạt nâng tay day day thái dương, quay đầu đánh giá kẻ đầu sỏ làm Tiền Hiểu xù lông.

Người đến cao lớn, mặc áo lông trắng, mở nút thắt, lộ ra áo len trắng bên trong nhìn đáng vẻ khá đẹp trai. Dùng ngữ điệu của Tiền Hiểu mà nói là: "Người này ngụy trang làm bạch mã, vô cùng ít tiền."

Tần Mạt cảm thấy người này quen mắt, suy nghĩ hết sức cũng nghĩ ra: "Anh chính là sư huynh bị Tiền Hiểu mời nhảy trong vũ hội?"

Bạch Mã sư huynh nâng tay nhẹ hất sợi tóc trên trán, nhìn Tần Mạt lộ ra nụ cười thận trọng, dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe nói: "Sư muội khách khí rồi, phải là anh mời Tiền sư muội mới đúng. Chúng ta cũng quen nhau rồi, anh là Thường Hoa An, xin hỏi danh tính sư muội là gì?"

Đừng nói đến cách dùng từ khôi hài của người này, nghe đến tên hắn, đã khiến Tần Mạt không thể nhịn được, xì một tiếng rồi bật cười.

Phàm đã xem qua oan gia Đường Bá Hổ điểm Thu Hương sẽ không quên, Đường Dần (*tên tự của Đường Bá Hổ*) bán mình vào Hoa phủ làm nô tưng bị đặt tên là “Hoa An”. Thật không may, tuy Tần Mạt chỉ đến thời đại này được ba năm, nhưng nàng cũng đã xem bộ phim này.

Riêng tên người này là Thường Hoa An đã buồn cười rồi, về mặt và giọng điệu khi hắn nói chuyện, lại khiến người ta còn cảm thấy buồn cười hơn cái tên Hoa An. Nhưng hắn cũng không khiến người ta cảm thấy chán ghét, chỉ thấy hài hài. Tần Mạt không thể không cười, nàng cũng rõ một điểm, vì sao Tiền Hiểu khi nghe thấy giọng Thường Hoa An lại chạy trốn nhanh như thế.

"Quý danh à..." Tần Mạt đứng lên, rất có phong độ bắt tay với hắn, "Tôi họ Tần, tên là Mạt, rất hân hạnh được quen biết sư huynh."

Thường Hoa lẳng lẳng nắm tay Tần Mạt, nửa ngày không buông ra. Cho đến khi Tần Mạt dùng ngón cái bấm hắn một cái, hắn mới như bị điện giật rút tay về.

"Tần sư muội à!" Thường Hoa An đỏ mồm hôi lạnh trên trán, "Em cũng không vừa đâu, sau này em không dám giả vờ phong độ trước mặt em nữa, ban văn của các em toàn cao nhân, ngữ khí và tư thế nói chuyện này... Tạm biệt sư muội!" Hắn phát tay, như bị lửa thiêu sau lưng, chạy ra khỏi nhà ăn,

Tần Mạt nhìn bóng lưng hắn, lại cảm thấy hắn và Tiền Hiểu đúng là một đôi dở hơi, tư thế trốn chạy cũng thống nhất như thế, đúng là xứng đôi vừa lứa.

Ở cửa xuất hiện một bóng người, nhìn dáng vẻ là Giang Viễn Hàn. Hắn đuổi chân khiến Thường Hoa An lao đảo, lại nắm lấy tay Thường Hoa An kéo đến cạnh nhà ăn, xoay người nhìn Tần Mạt đầy ý vị.

Tần Mạt nghi ngờ lắc lắc đầu, không ngờ lại gặp Giang Viễn Hàn, cũng không biết có phải hắn uống nhầm thuốc không, về mặt cổ quái như vậy.

Từ sau ngày kỷ niệm thành lập trường, Tần Mạt rất hiếm khi thấy Giang Viễn Hàn, thỉnh thoảng nghe nói đến hắn, cũng là có người tò mò về “Giang cô nhỏ đã múa kiếm thế nào ở đại hội...” vân vân.

Tiết buổi chiều là giờ văn học của Kha Hạ, sau khi tan học Tần Mạt đến nói chuyện với Kha Hạ, rồi mới về mở quà tặng.

Quà là Casey tặng, một bộ đồ ăn tinh xảo bằng bạc của Anh Quốc. Về phần nàng, cũng tặng cho Kha Hạ hồng trà ở Anh, đương nhiên, quan trọng là nàng đã viết xong luận văn, nhất định phải đưa cho Kha Hạ

Kha Hạ đã sớm nói chuyện điện thoại với Casey, với việc Casey khen Tần Mạt có vài phần đặc ý. Ông lại hỏi thăm Tần Mạt về Cambridge, về luận văn, nói là muốn xem kỹ mới đánh giá.

Khi đi ra khỏi phòng làm việc của giáo sư Kha thì tiết tự học tối cũng xong rồi, Tần Mạt không đến lớp nữa, đi thẳng về phòng ngủ.

Đi trên đường mòn trong rừng, trong đó có vài sinh viên lớp cao không học giờ tự học và vài tân sinh mới đến. Tần Mạt đi trong gió đêm, tuy cảm thấy có chút lạnh, nhưng nàng đi thẳng lưng, hung bạo áp chế ý muốn co người lại, thân thể không ngờ lại dần ấm áp lên.

Chờ đến khi Tần Mạt trở về phòng ngủ mới phát hiện, Tiền Hiểu sớm đã bỏ giờ tự học, ôm túi chườm nóng ngồi trước máy tính chơi game. Nàng mang theo điện thoại, vừa hô to gọi nhỏ bên gối bàn phím vừa mở giọng bang chiến với người ta qua phần mềm. Tần Mạt ít nhất cũng có tuổi đời hai năm chơi game online, tuy không thể trở thành cao thủ, cơ bản vẫn hiểu không ít.

Nàng ngồi bên cạnh, cũng mở máy tính ra, đọc đĩa của Phương Triệt tặng, xem trò chơi gì mà Phương Triệt nói chơi rất hay.

Quá trình load khá nhanh, khi đến tám mươi phần trăm bỗng dừng lại, tiếng nước chảy bỗng truyền ra từ bên trong. Tần Mạt chỉ thấy hơi nước trong hồ sâu mờ mờ, sau đó màn hình sáng lên. Đó là một bức tranh thủy mặc mờ, dần dần hiện rõ, mây rực rỡ, hoa đào tươi sáng, tiếng chim cao vút, chút chút, uyển chuyển hòa hợp.

Trò chơi này quả nhiên khác lạ, căn bản không giống với mini game, hình ảnh đẹp như game online nổi tiếng bây giờ, đồ họa trò này còn có vẻ hơn một bậc.

Lòng tò mò của Tần Mạt nổi lên, chỉ thấy hình ảnh lưu chuyển, dưới gốc hoa đào có một người tóc đen áo xanh múa bút vẩy mực, nét mực đậm nhạt, một hàng chữ to: "Ai rửa chín tầng trời xanh, ngày mai cùng ta lên đỉnh Thiên sơn."

Sau đó chữ viết dần nhạt đi, cuối cùng lại mở ra một hình ảnh mới bên trong.

Tần Mạt chọn một nhân vật nữ, cũng coi như đã hiểu, thì ra Phương Triệt làm trò chơi mới theo kiểu nhập vai.

Khác với thể loại nhập vai bình thường là, trò chơi này còn có câu chuyện xuyên suốt, nhưng mỗi người đều là vai chính. Với một câu chuyện, vì khác góc độ tham gia, lựa chọn đường khác nhau, cho nên có vô số cảnh tượng.

Tần Mạt vừa nhìn trò chơi liền sợ hãi than, vô số lộ tuyến thiết kế tinh diệu đan xen như thế, có qua được không? Chỉ sợ tuyến đường này trên thực tế có vô số ngã rẽ, nhưng trò chơi này có thể cho người chơi hàng vạn hàng nghìn ảo giác, bản thân nó đã là một loại thành công rồi.

Lần đầu nàng chọn người áo xanh, thân phận trong truyện là một nữ sát thủ.

Hai nước giao chiến, nữ sát thủ Thu quốc phụng mệnh tiếp cận Đại tướng quân Tiêu quốc Hoàn Ngưng, ăn cắp quân cơ rồi thậm chí là ám sát.

Tần Mạt đối thoại với NPC (*Non-player character*) trong trò chơi, lần lượt làm nhiệm vụ, sau đó lựa chọn. Lại làm khảo nghiệm của Hoàn Ngưng, áo xanh được sự tin tưởng của hắn, thậm chí còn được hắn yêu ngoài ý muốn.

Chiến tranh bắt đầu, cô gái phải lựa chọn. Giữa tình yêu và lòng trung thành với quốc gia, dù chọn thế nào cũng là phản bội. Đến khi lựa chọn điều cuối cùng, Hoàn Ngưng chỉ nói một câu thế này: "Thay vì lưỡng lự, chi bằng để ta giết ngươi."

Cô gái trong trò chơi còn chưa kịp lựa chọn, thương của Hoàn Ngưng đã đâm đến.

Hình ảnh quá chân thật, âm nhạc bối cảnh quá mê mỵ, Tần Mạt cơ hồ như di chuột theo bản năng, phát động kỹ năng, sau đó đâm kiếm vào lồng ngực tướng quân áo bào trắng kia. Ba thước xuyên qua tim, máu từ từ nhuộm đỏ chiến bào của hắn.

Tần Mạt buông chuột ra, ngón tay có chút đông lại, trong lòng khó chịu không hiểu.

Tuy biết đây chỉ là một trò chơi nhập vai, nhưng Hoàn Ngưng lại nói: "Để nàng chọn có giết ta hay không, chi bằng không thể không giết."

Hắn nhắm mắt, qua đời.

Tiếng nước chảy tràn vào tất cả thính giác của Tần Mạt.

Tần Mạt thờ dãi một tiếng, cũng không biết sao có thể làm một trò chơi như thế. Với bản lãnh giao tiếp với người khác bằng lạnh lùng của Phương Triệt, lại có thể tạo ra một nhân vật như thế trong trò chơi?

Hai sự lựa chọn, nhưng cô gái đều không thể chọn.

"Hiểu Hiểu." Tần Mạt đặt tai nghe xuống, nghiêng người đến bàn gần đó, nâng tay đẩy Tiền Hiểu. Thấy đã buông tai nghe từ lúc nào, chỉ im lặng ngẩn người nhìn màn hình.

"Ừ?" Tiền Hiểu quay đầu, chớp chớp mắt, "Mạt Mạt về lúc nào thế? Tan học rồi à?"

Tần Mạt nâng tay nhìn giờ: "Tan học, nhưng các mọi người chưa về." Nàng nói mọi người, tự nhiên là chỉ Trương Hình Linh và Vương Tử Dục.

"Chưa về..." Tiền Hiểu ngây người một chút, lại dụi mắt, "Chưa về càng tốt."

Tần Mạt dời ghế đến gần Tiền Hiểu, đưa tay vuốt tóc nàng, sau đó nghe nàng kháng nghị: "Buông ra buông ra! Không thấy tóc mình xơ lăm rồi à?"

Tần Mạt buông nàng ra, mỉm cười: "Bây giờ tỉnh chưa? Thế nào? Chơi đến phát điên à?"

"Không có, chỉ có chút không vui." Tiền Hiểu thờ dãi, ưu sầu nói, "Có phải trên mạng, ai cũng diễn kịch không? Cho nên có thể đem tình cảm ra làm trò đùa?"

"Bất đồng khái niệm thôi, chỉ là trò chơi, đừng nghĩ nhiều."

Tiền Hiểu cong môi lên: "Không phải đòi người là trò chơi sao? Đòi người là trò chơi, mình có thể không chơi sao? Mình chơi game online cũng không nổi, sao có thể viết ra kịch bản của đời mình?"

Tần Mạt bị cách nói này của nàng làm tức cười, bồng ngĩnh đến trò chơi xuyên qua, lại im lặng.

Thật lâu sau, Tiền Hiểu vút tai nghe ra, rơi trên mặt đất.

Tần Mạt hốt hoảng bừng tỉnh, cúi đầu hỏi Tiền Hiểu: "Quá khờ hiện tại, cái nào quan trọng hơn?"

Tiền Hiểu tròn mắt: "Xin cậu hỏi vấn đề chuẩn mực một tý được không? Có phải là nói nhảm không thể, đương nhiên là hiện tại quan trọng hơn rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 13: Lời thách thán

Hiện tại quan trọng hơn quá khứ, nhưng nếu như không có quá khứ, con người sao có thể toàn vẹn? Tần Mạt vô ý di chuột, cho dù thích ứng được gần bốn năm, nhưng nàng vẫn cảm thấy khoa học kỹ thuật hiện đại vô cùng thần kỳ. Một ngàn năm này biến hóa không chỉ là thương hải tang điền, sử sách trước mắt vừa chuyền, tất cả đều bị phá vỡ. "Hiểu Hiểu, nếu như..." Tần Mạt áp chế suy nghĩ quay cuồng trong lòng, có chút khó khăn hỏi: "Nếu như cậu thấy hai người đàn ông ở chung, cậu có cảm thấy kinh tởm không?" Tiền Hiểu kinh ngạc nhìn sang, Tim Tần Mạt cũng đập to một tiếng, nàng nhìn thẳng Tiền Hiểu, sắc mặt ngược lại càng trầm tĩnh hơn. "Mạt Mạt, như vậy không phải là lạc loài sao? Bây giờ là thời đại gì, chúng ta tốt xấu cũng học đến đại học, cũng không thể kỳ thị các đồng chí nam chứ." Tiền Hiểu căn bản không coi vấn đề của Tần Mạt là chuyện, còn làm ra vẻ mặt chính nghĩa lắm liệt, "Xã hội càng phải cần nhiều khoan dung và yêu mến, Mạt Mạt, cậu hỏi vấn đề này, chỉ có thể nói, cậu đúng là lạc loài. Suy nghĩ trong lòng Tần Mạt bỗng bị câu nói đùa của Tiền Hiểu cuốn đi, liền như nước không nguồn, bỗng rơi xuống trong chén, lắc lắc rung động lại không nhận ra mùi vị. Nàng cong khoe môi, cười cười nói: "Vẫn còn hai cô gái ở cùng nhau?" "Điều này cũng thế mà?" Tiền Hiểu tròn trĩnh mắt, "Mạt Mạt, bình thường cậu không lên mạng đọc tiểu thuyết à? Đam mỹ và bách hợp (les) đang hoành hành trên mạng đấy, đọc xong chắc chắn có thể rèn luyện năng lực thừa nhận của cậu!" Tần Mạt do dự một chút, lại hỏi: "Nói như vậy, nếu như mình có tình cảm yêu thích với cậu, cậu cũng không phản đối?" "Khụ khụ! Khụ!" Tiền Hiểu hít thở không thông, đúng là bị sặc nước miếng của chính mình. Nàng vỗ ngực, ra vẻ mặt cầu cứu, to mồm nói: "Mạt Mạt, nữ vương của tôi ơi! Bà cô của tôi ơi, xin cô thương xót, đừng làm về mặt bị thương mà nghiêm chỉnh như thế nói những lời hải hươc này?" Nàng dùng mu bàn tay quệt miệng, phun một hơi nói: "Tiểu thuyết và hiện thực hoàn toàn không giống nhau! Nếu con gái trên đời này đều bách hợp hết, thì đàn ông còn sống thế nào? Nếu con trai đều đam mỹ hết, có phải con gái chúng ta nên đi chết hết hay không?" Tần Mạt nghiêng người lại, vỗ lưng Tiền Hiểu giúp nàng dễ thở, cũng buồn cười nói: "Vậy thì quá khoa trương?" "Không chỉ là khoa trương, cho tới nay nam nữ phối hợp, đó là vương đạo! Hắc hắc..." Tiền Hiểu tách tay Tần Mạt ra, chống nhìn nàng, "Mạt Mạt, nếu cậu thật sự có khuynh hướng bách hợp, cậu... làm 'công' đi? Nhưng chúng ta không thể có gì đâu, không cho phép đến tìm mình, tuy mình không kỳ thị, nhưng thân thể này của cậu mình nhìn không hợp. Trường học mình nhiều soái ca như thế, hi hi, mình không lo không tìm được người cường tráng đâu!" Tiền Hiểu dùng ngón sắt đánh như thế, Tần Mạt day thái dương, dờ khóc dờ cười. "Mạt Mạt, mặt cậu đừng có méo mó như thế, tình yêu chân thành vô tội, mình không kỳ thị cậu." Tiền Hiểu nâng tay vỗ vai Tần Mạt, ngữ khí nói chuyện vô cùng thâm thía phương pháp giáo dục. Tần Mạt lắc đầu bật cười, khẽ thở dài: "Cho dù là tình yêu cũng không liên quan đến người khác, nhưng cuộc sống không phải chỉ là chuyện của hai người." Tiền Hiểu giật mình, mới chợt hiểu ra: "Mạt Mạt, vừa rồi không phải cậu nói bừa, cậu nói... là thật?" Tần Mạt gật đầu, ánh mắt như thường ngày, ôn hòa yên tĩnh. Tiền Hiểu trầm mặc, nâng cúi đầu, sau một hồi mới lại ngẩng đầu, nắm tay, như là giải thích: "Này, Mạt Mạt, mình thật không kỳ thị cậu đâu, vừa rồi mình... chỉ là không phản ứng kịp. Nhưng, mình cảm thấy, đường này đi không dễ, nếu cậu không chán ghét người khác phải đến gần, hay là đừng đi con đường đó." Nàng có điểm cần thận đề đặt nhìn Tần Mạt, giống như là sợ làm tổn thương nàng, hoặc như sợ không dám gần nàng. Trong lòng Tần Mạt chảy qua một dòng chua xót, như Tiền Hiểu vô lo như thế lại còn cảm thấy không thể tiếp nhận giới tính của người bạn bên cạnh, vậy nếu nàng kể chuyện này cho người trong nhà nghe, bọn họ sẽ có phản ứng gì? "Mình không có... Không phải là muốn tìm một người con gái." Mí mắt Tần Mạt sụp xuống, "Trong nhà không thể chấp nhận lời nói của mình, vậy thì cũng lắm mình sẽ không gả đi cả đời này." "Mạt Mạt," Về mặt Tiền Hiểu nghiêm túc, "Cậu rất ghét đàn ông sao?" Tần Mạt nghĩ đến Phươg Triệt, khoe môi lại cong lên: "Cũng không có." Nàng không nhịn được nhớ lại lần thất thố của mình khi say rượu trong nhà Casey, lúc ấy thần trí không rõ, về sau lại lúng túng và gấu gấu, khi đó việc gần gũi với nam giới quá mức, đều bị nàng coi nhẹ. Lúc này nghĩ lại, là vì người đó là Phươg Triệt, cũng vì nàng đã biến thành Tần Mạt, cho nên nàng mới có thể nhớ lại chuyện hoang đường này hoàn toàn không chán ghét. Tuy cảm giác vô cùng chán ghét lại tiến thêm một bước, nhưng quả thật nàng không ghét việc gần gũi Phươg Triệt. Tiền Hiểu thả lỏng một hơi, theo thói quen nắm lấy tay Tần Mạt, vui tươi hơn hờ mà nói: "Không ghét thì xử lý tốt thôi, không ghét chứng minh vẫn còn hi vọng... mà." Nàng tạm dừng, lại như giật điện rút tay về, cười ha ha nói: "Lại nói, bây giờ cậu nói cả đời độc thân thì dễ, chờ khi cậu lớn tuổi hơn, cậu không gặp thì người trong nhà sẽ gặp. Đến lúc đó thay phiên ném mìn, liều chết thu xếp việc tương thân cho cậu, sau đó cậu sẽ bị áp lực đè nặng, vội vàng tìm một người đàn ông siêu tởm lợm để gả mình đi... Chắc chắn!" Tần Mạt mở to hai mắt, nghe Tiền Hiểu bắt đầu dẫn chứng phong phú, lấy ví dụ chứng minh, thao thao bất tuyệt miêu tả việc tương thân đáng sợ. Khí thế này, sự lưu loát này, nói cứ như thể nàng đã tương thân vô số lần rồi, hiện tại đang trong cảnh đầu sôi lửa bỏng, không gả, không lấy chồng thì tiêu tùng. Sau một hồi, Tiền Hiểu tạm dừng thuyết trình năm phút đồng hồ, nói càng về sau lại chạy đến điểm con gái phải duy trì sự quyến rũ của mình, phải lớn gan đi tìm được lang quân như ý... Tần Mạt không hề xoắn xuýt, chỉ rất ngẩn ngơ nhìn nàng nói, vì nàng nhanh mồm nhanh miệng mà tự than thầm. Tiền Hiểu bụng cóc nước lên uống một ngụm, đặc ý tổng kết: "Cho nên nói, như chúng ta bây giờ vẫn chỉ là những cô gái trẻ, vấn đề tăng độ quyến rũ là không thể bỏ qua. Phải đẹp, tìm được đàn ông cũng phải tung lưới rộng nhất định bắt lấy. Tóm lại tuyệt đối không được rơi vào hố bùn tương thân, nhất định phải có kim dự phòng, ngăn chặn khả năng thành các bác gái lỡ thì trong nhà." "Hiểu Hiểu," Tần Mạt dừng lại một chút, "Tư tưởng của cậu rất đúng. Nhưng khi luận chứng, cậu lại lạc đề đến sao Hỏa rồi, nhưng cậu lại có thể từ lạc đề về lại chủ đề, về rỗng điểm mất, đủ để chứng minh bản lĩnh luận văn của cậu, không tồi!" Tiền Hiểu vờ về góc áo, cười nhún nhún: "Đừng khen người ta như thế, người ta có ý không tốt m Tần Mạt dùng lực chống sét to lớn, vô cùng trấn định nghe xong câu này. Sau đó rất tao nhã nói: "Hiểu Hiểu, thật ra mình không muốn tiếp nhận đàn ông, nguyên nhân chủ yếu là mình có thói quen 'công' rồi." Về mặt Tiền Hiểu cứng đờ. Tần Mạt tiếp tục nói: "Nhưng cậu yên tâm, mình không có hứng thú với những loại kia, sẽ không xuống tay với cậu đâu." Bịch! Tiền Hiểu hùng hổ đứng dậy, chiếc chén trên bàn bị nàng đụng phải, bỗng đổ xuống, nước bên trong chảy ra, ướt một mảnh. Tiền Hiểu nhất thời ù rù, loạn tay chân dùng khăn ném lên mặt bàn. Tần Mạt bất đắc dĩ nhìn nàng: "Hiểu Hiểu, cậu đừng gây sức ép cho cái khăn, mất tiền mua đấy. Phòng vệ sinh có cây lau nhà, miễn phí." Tiền Hiểu đang thương nói: "Mạt Mạt, anh thấy chướng mắt thì làm cho tớt đi, mình không tranh giành đâu. Nếu có thời gian giáo dục lại, còn không giúp mình lấy cây lau nhà đến đây. Đi mà? Đi mà?" Tần Mạt đứng lên, đi đến phòng vệ sinh, vừa thở dài: "Con gái bây giờ đều lười như cậu á, đúng là khó tìm được người con trai nào thành đôi." "Vậy là cậu thấy mình không tốt!" Tiền Hiểu ném ra một câu nói kiêu ngạo, hai tay lại khoanh lại, nhìn bóng lưng Tần Mạt lộ ra nụ cười giảo hoạt. Đến lúc tắt đèn, Vương Tử Dục và Trương Hình Linh cùng vào phòng một trước một sau, Vương Tử Dục theo thường lệ không nói chuyện, Trương Hình Linh theo thường lệ miệng đầy xe lửa đang chạy. Tần Mạt câu được câu chẳng đáp lời nàng, nhìn Vương Tử Dục lạnh lùng như thường, có chút suy nghĩ. Tiền Hiểu vẫn chui đầu trước máy tính, nàng lại đeo tai nghe, phần phật mở ra một đồng khung trò chuyện ở QQ, sau đó lại còn ghi thêm status, oanh tạc các nam sinh cùng trường. "Độc thân, là đàn ông ra đây!" Người bị oanh tạc là Thường Hoa An và Thiệu Nguyên, còn có Giang Viễn Hàn. Thế là có đoạn đối thoại như sau: Quà táo nhỏ: "Hoa An, cho anh một cơ hội hỏi cái đề làm người, nói, muốn tìm bạn gái không?" Thường Hoa An: "Em có ý với anh? Anh phải suy nghĩ một chút." Quà táo nhỏ: "Cút!" Thường Hoa An: "Anh đi..." Quà táo nhỏ: "Trở về đây! Nhìn dáng vẻ dạng chó hình người ở bữa tiệc ngày ấy, sao bây giờ lại không lịch sự như thế? Này! Giới thiệu nhạc gia phòng chúng ta cho anh, anh muốn không?" Thường Hoa An: "Tiền sư muội, anh rất chuyên tâm, anh không thể tùy tiện làm lỡ tuổi xuân của con gái." Quà táo nhỏ: "Đi! Đi! Anh như thế thì các cô gái nhà người ta chướng mắt hết! Đi đi, bà cô đây không rảnh trò chuyện với anh!" Tiền Hiểu không đọc tin tiếp của Thường Hoa An, lại đối thoại với Giang Viễn Hàn. Quà táo nhỏ: "Giang sư huynh, làm phiền anh, đúng là em không tốt." Giang Viễn Hàn: "Tiền sư muội thật khách khí, ngại lời của em cường hãn như thế, ngay cả tàu ngầm vạn năm cũng bị nổ. Ha ha..." Khóe miệng Tiền Hiểu rút rút, cảm thấy Giang Viễn Hàn nói na ná như: "Cho nên em chớ giả thực nữ đoàn trang trước mặt anh." Quà táo nhỏ: "... Sư huynh, người ta đêm nay xem tinh tượng (từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh), chợt nhận thấy, phát hiện sao Hồng Loan của anh chuyển động, cho nên mới không ngại gian khổ, quyết định dù phải vượt qua khoảng cách một dây cáp quang cũng phải nói với anh là số từ vi này." Giang Viễn Hàn: "Sư muội đúng là người tốt, sư huynh cảm kích khôn cùng. Không biết thuật số từ vi của sư muội là môn phái nào, lại có thể tốt như thế?" Quà táo nhỏ: "Gia học sâu xa, hồ thẹn hồ thẹn." Giang Viễn Hàn: "Thì ra là cao nhân, thất kính thất kính." Quà táo nhỏ: "Giang sư huynh, chúng ta nói vào chính đề. Nhà muội có tiểu Tần cô nương, trời sinh tính tình thẹn thùng, thiện lương

mỹ lệ. Muội thấy sư huynh phẩm hạnh đoan chính, hữu dũng hữu mưu, không biết có nắm được trái tim Tần cô nương không?" Bên kia dùng ba phút mới đáp lại. Giang Viễn Hàn: "Vậy là? Tiền sư muội có ý giúp huynh?" Ngón tay gõ bàn phím của Tiền Hiểu dùng ngón miêng nhếch lên ý cười. Quả táo nhỏ: "Cái này... phải xem thành ý của huynh nữa." Giang Viễn Hàn: "Sư muội cho thành ý thế nào mới là đủ?" Quả táo nhỏ: "Vấn đề này nên để huynh tự biểu hiện, sao còn hỏi muội? Giang sư huynh, thành ý của huynh ở đâu?" Giang Viễn Hàn: "Một máy nghe nhạc MP5 E819, coi như là lễ ra mắt cho Tiền sư muội, thế nào?" Ngón tay Tiền Hiểu lại rút một cái, có cảm giác Giang cô nhỏ coi tiền như rác? Tiền Hiểu dọa người không ít lần, nhưng dùng tuyệt bút dọa người thế này là lần đầu. Nàng hơi do dự, rốt cục vẫn quyết định không khách khí với Giang Viễn Hàn. Đã chuẩn bị giúp hắn theo đuổi Tần Mạt, sao lại không theo đạo lý nghiền ép hắn chứ? Quả táo nhỏ: "Thành ý này có hơi nhỏ, miễn cưỡng miễn cưỡng. Nhưng quan trọng nhất là thành ý của huynh với Tần cô nương, sư huynh nghĩ thế không?" Giang Viễn Hàn: "Nếu như không phải có thành ý với Tần cô nương, sao huynh lại cảm kích Tiền cô nương như thế? Nhưng xin muội yên tâm, huynh sẽ gắng sức đối xử tốt với Mạt Mạt." Quả táo nhỏ: "Vậy chúng ta có nên thương lượng về phương án hành động không?" Giang Viễn Hàn: "Tặng hoa hay xem phim, muội nói đi." Quả táo nhỏ: "Ak! Sao lại dùng cách lỗi thời thế? Đừng coi thường chỉ số thông minh của Tần cô nương nhà muội, muội nói huynh biết, chuyện này phải bàn kỹ hơn! Tần cô nương nhà muội có tâm lý bài xích phái nam, đầu tiên huynh phải nhớ kỹ một điểm, khi phát... tình. Nhất định phải lễ... nghi..." Tiền Hiểu đánh chữ như bay, thao thao bất tuyệt, mãi cho đến khi tắt điện ký túc xá, nàng mới chưa thỏa mãn mò mẫm vào toilet, vừa rửa mặt vừa lập kế hoạch ở trong lòng. Nàng cơ hồ đã đoán được tương lai tốt đẹp mà mình thu xếp cho Tần Mạt, trong lòng vô cùng thoải mái. Ngày hôm sau Tần Mạt bắt đầu lên lớp, nàng xin nghỉ một tuần, lúc này về lớp lại càng phải chăm chỉ hơn trước. Trong trường học tổ chức thể vận hội mùa đông, học sinh và các đoàn thể cũng náo nhiệt lên. Thời tiết tuy rét lạnh, cũng không đông được nhiệt tình của các sinh viên trẻ tuổi. Tần Mạt mua vài món đồ mỹ nghệ ở Anh gửi về cho gia đình và Tần Văn Đình, và tặng cho ba cô gái cùng phòng. Tiền Hiểu nhận được túi da thủ công tinh xảo của Anh tự nhiên vô cùng cao hứng, Trương Hinh Linh nhận được một đôi khuyên tai cũng vô cùng vui mừng, chỉ có Vương Tử Dục khi nhận quà là mặt lạnh không tình không nguyện. Đó là một dây lưng da màu rậm nắng rộng gần một tấc, khuy gài bằng bạc, vô cùng tinh mỹ thanh lịch. Lúc ấy là sau giờ nghỉ trưa, bốn cô gái ở phòng ngủ, Vương Tử Dục cảm thấy lưng ánh chừng trên tay, lại nhẹ nhàng vung lên, lạnh lùng nói: "Ai mượn cậu tặng đồ?" Tần Mạt cười ôn hòa rồi thoáng trầm xuống. Từ khi thi vào trường H, cũng từ khi học cùng khoa rồi được phân đến cùng một phòng ngủ, quan hệ của nàng và Vương Tử Dục có cải thiện hơn so với thời trung học rất nhiều. Bình thường Vương Tử Dục lạnh lùng, nhưng khi sống với các cô gái cũng không tệ, tính khí khó hiểu như thế, thật sự không thống nhất với hành động của nàng. "Ai bảo cậu mua thắt lưng?" Vương Tử Dục tiếp tục lạnh giọng, "Đồ này, cậu cho rằng tùy tiện tặng, tôi sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác?" Tính Tiền Hiểu còn nóng hơn Tần Mạt, cơ hồ là Vương Tử Dục vừa dứt lời, nàng liền xoa eo mắng lại: "Cậu tự mình đa tình đi? Cậu cho rằng cậu là yêu nghiệt khuynh quốc khuynh thành à? Dù nam hay nữ cũng đều mê cậu? Người ta cần cậu nhìn với con mắt khác? Người ta còn chường mắt cậu á! Mạt Mạt có lòng tốt tặng đồ cho chúng ta, ai cũng nhận, sao cậu lại khó chịu với thắt lưng thế? Cậu quả thực là... Không biết gọi thế nào nữa!" Nàng lại dậm chân, oán hận nói: "Vương Tử Dục, đừng nghĩ chúng tôi coi cậu là chị em tốt, cậu lại coi thường người như thế sao?" Vương Tử Dục nghiêng mặt, môi tái nhợt. Tần Mạt đã có thể khẳng định, Vương Tử Dục tuyệt đối là bị thứ gì đó kích thích. "Hiểu Hiểu." Tần Mạt nhẹ nhàng kéo Tiền Hiểu, đi đến trước mặt Vương Tử Dục, lấy thắt lưng trên tay nàng đặt qua một bên, "Vương Tử Dục, chúng ta ra ngoài nói chuyện, thế nào?" Ánh mắt Vương Tử Dục nhìn xung quanh, sắc mặt lạnh lùng, chỉ không nhìn Tần Mạt. Tần Mạt thở dài một tiếng, dứt khoát kéo tay nàng đi ra ngoài phòng ngủ. Ngoài dự liệu, lần này Vương Tử Dục không phản kháng, lại rất thuận theo phòng ngủ đến dưới bóng cây. Gió lạnh thổi qua, gương mặt Vương Tử Dục lại càng đẹp hơn một chút, Tần Mạt buông tay nàng ra, lặng lẽ nhìn nàng. "Cậu biết rõ." Vẫn là Vương Tử Dục mở miệng trước, quay đầu đi, không nhìn Tần Mạt. Tần Mạt bắt đầu đi lắc đầu, nàng biết rõ? Nàng biết rõ cái gì? Nàng không biết gì nên mới kéo Vương Tử Dục ra đây để hỏi, vị này nói ngược, lại chơi trò thần bí với nàng. "Cậu cảm thấy... mình phải biết rõ cái gì?" Vương Tử Dục nín thở, gương mặt ẩn hiện vẻ thống khổ, nàng lui về phía sau từng bước, lắc đầu không chịu đáp. Tần Mạt cẩn thận nhìn mắt nàng, trong đầu bỗng có linh quang xẹt qua, nàng khẽ nghĩ: "Ngày hôm qua khi mình nói chuyện với Hiểu Hiểu, cậu nghe thấy?" Vương Tử Dục hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn Tần Mạt liếc mắt một cái, lại cúi đầu. "Cậu..." Tần Mạt thấp giọng, cười nhạt, "Cách nghĩ của cậu là gì?" Vương Tử Dục cắn cắn môi dưới, rốt cục tiến lên trước một bước, gần sát Tần Mạt rồi đứng lại, lạnh lùng nói: "Mình có cách nghĩ gì? Cậu có cần phải hỏi mình chẳng? Từ lúc bắt đầu, cậu đã nghĩ đến cách nghĩ của mình lần nào chưa? Cậu cảm thấy thích người cùng giới thì rất đau khổ? Thà nói với Tiền Hiểu mới chỉ quan mấy tháng, cậu cũng không chịu nói với người đã quen hơn ba năm là mình Tần Mạt nhẹ nhàng chớp mắt, hoàn toàn không đoán được lạnh lùng như Vương Tử Dục lại nói ra lời nói như vậy. Đáy lòng nàng thoáng mềm nhũn, nàng tay muốn chạm vào sợi tóc rối trên trán Vương Tử Dục. "Đỉnh đỉnh..." Tiếng chuông điện thoại có chút trẻ con vang lên, làm lòng Tần Mạt rối như tơ. Nàng không nhìn đến màn hình, chỉ nhú mày nhận điện thoại, bên kia truyền đến một giọng nói xa xôi quen thuộc. "Mạt Mạt à, nhớ Chu gia gia không?" Giọng Triệu Chu sang sảng mạnh mẽ nhẹ nhàng phá vỡ bất mãn của Tần Mạt. Tần Mạt rất kinh hi nói: "Chào Chu gia gia, từ khi tạm biệt, tự nhiên nhớ nhiều rồi!" "Ha ha! Mạt Mạt, ta vừa đến thành C đây. Cháu đã nhớ ta, còn không mau đến gặp ta?" "Chu gia gia ở chỗ nào ở thành C? Cháu lập tức đến ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Q.4 - Chương 14: Gợn sóng

Triệu Chu tới thành C là tham gia một cuộc triển lãm tranh, ông cũng không hai lời, trực tiếp hỏi Tần Mạt Thứ bảy có rảnh không, ý là mời nàng cùng đến xem triển lãm. "Hôm nay là Thứ năm, buổi chiều có phải lên lớp?" Trong giọng Triệu Chu mang theo ý cười, "Được rồi, ta chỉ đùa thôi, sao có thể gục cháu đến bây giờ chứ? Thứ bảy đến đi, Thứ bảy trực tiếp đến nhà bảo tàng, đến sớm, rồi gọi điện thoại cho ta." Tần Mạt nghĩ mình ở thành C lâu như thế, còn chưa từng đi thăm viện bảo tàng, trong lòng cũng có vài phần mong đợi. Bên này nàng vui mừng đáp ứng, Triệu Chu lại nói: "Triển lãm tranh lần này mở tại phòng triển lãm thuộc viện bảo tàng, có không ít danh gia đến, Mạt Mạt phải giữ vững tinh thần, đừng làm phí chuyến đi này." Sau khi cắt điện thoại, Tần Mạt thấy Vương Tử Dục ngẩng đầu lên, không nói không rằng, cứ thế mà đi, đến thẳng phòng học khoa văn. Bóng lưng nàng tựa hồ càng thướt tha mê người hơn ba năm trước, tóc dài xõa ra theo đường cong duyên dáng sau người, tất cả sắc thái này làm người ta không nắm bắt được. Tần Mạt vốn có thói quen suy đoán tâm tư của phái nữ, nhưng khác biệt thời đại quá lớn, càng dung nhập với thời đại này nàng càng không dám dùng ánh mắt trước kia của mình để nhìn phái nữ. Cho nên đến bây giờ, nếu không cần thiết, nàng rất lười suy đoán về ai. Từ trước tuổi còn quá nhỏ, Tần Mạt ở Tần hầu phủ đắm đá suốt ngày, bây giờ thành Tần Mạt, nàng chỉ cảm thấy, mình ngoài vấn đề về học thuật, chuyện gì cũng không nên suy nghĩ mới tốt. Con một sách cũng có ưu đãi của con một sách, ít nhất cũng là gốc đến đơn giản. Từ xưa đến nay, phàm là người có thể đi lên đỉnh ở một lĩnh

vực nào đó, nhiều ít cũng có chút si (si mê), Tần Mạt cũng tình nguyện làm si nhân đó. Nàng ngẩng đầu nhìn tầng mây lớp lớp trên bầu trời, trong lòng vẫn khó tránh khỏi thờ dãi. Giống như nàng, sớm đã không làm được con một sách tấn tủy. Đối với cuộc sống, nàng chỉ có thể kinh doanh, không thể trốn tránh. Loáng thoáng, trong đầu Tần Mạt nổi lên một ý nghĩ từ trước đến giờ nàng đều nghĩ chưa ra. Ý nghĩ này bỗng xuất hiện, lại phảng phất như chờ đợi trong lòng nàng đã lâu, chỉ chờ cơ hội đập nát cái xác cũ, trong lúc nàng hoàn toàn không thể chống cự, chui lên từ đất. Tần Mạt cứ như vậy suy tư trở về, thông thả đi đến phòng học. Nàng biết mình phải quyết đoán, tuổi còn trẻ chẳng qua chỉ là lấy cớ, thời gian sẽ quyết định tất cả. Trước giờ Tần Mạt sẽ không bị động chờ người khác đến chỉ đường cho nàng, dù phía trước là gì, nàng nguyện ý chủ động đi lên. Đương nhiên, đây cũng không phải là nàng nóng nảy làm ra lựa chọn. Nhìn trước ngõ sau, từ này chẳng hề thuộc về nghĩa xấu, khi lựa chọn việc có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời mình, phải nhìn trước ngõ sau, Tần Mạt cho rằng điều đó hoàn toàn quan trọng. Nàng triển khai bàn cờ trong đầu mình, đem kiếp trước kiếp này, quá khứ và tương lai cùng vạch nên con cờ, hai quân thảo phạt, va chạm không ngơi nghỉ. Chuông điện thoại di động bỗng vang lên, Tần Mạt nhìn số gọi đến, là Tiền Hiểu. "Mạt Mạt, cậu ở đâu?" Giọng Tiền Hiểu có chút quái dị. Tần Mạt thuận miệng nói vị trí cụ thể. Tiền Hiểu lại do do dự dự hỏi: "Vương Tử Dục còn đi cùng cậu không?" "Chắc cậu về phòng học trước rồi." "À!" Giọng Tiền Hiểu bỗng lỏng, lại cười hi hi nói: "Mạt Mạt, đi một mình buồn không? Cậu đi từ từ đừng vội, mình xuống cùng cậu." Tần Mạt cười yếu ớt đáp lại. Nàng đương nhiên là đi rất chậm, mười phút không được một trăm mét. Không bao lâu, Tần Mạt không thấy Tiền Hiểu, lại đón một người vội vàng đi đến. Người này còn ôm một chồng sách, cúi đầu đi cực nhanh, Tần Mạt vừa mới cảm thấy trước mắt có bóng người hiện lên, còn chưa kịp né tránh, đã bị người kia va vào. Cơ hồ khi hai thân thể chạm vào nhau, người này bỗng tỉnh ngủ khẽ quát một tiếng: "Cẩn thận!" Tần Mạt vốn đi rất chậm, là người này tốc độ quá nhanh chạm vào nàng, lúc này nàng không thể né được, cho nên nàng nghe thấy tiếng quát này, chỉ cảm thấy buồn cười. Người đến lại ra tay rất nhanh nắm được tay Tần Mạt, theo quán tính, hấn dùng lực ngược, kéo Tần Mạt lui vài bước, rồi kéo nàng vào lồng ngực mình, lúc này mới đứng ổn định. Động tác này nói thì thật phiền toái, nhưng trên thực tế lại có thể dùng từ nhanh nhẹn để hình dung. Vài tiếng bộp bộp vang lên, sách trên tay người đến rơi đầy đất, Tần Mạt va vào người hấn, vừa mới phản ứng định lui ra, người đến đã dùng giọng nhu hòa dễ nghe nói: "Mạt Mạt, em không sao Mạt Tần Mạt chột lóe, nhớ đến một kỳ nghỉ hè kia, nàng và Tần Văn Đình cùng về trường điền đơn tình nguyện, lại đụng phải Phương Triệt trên đường cỏ. Khi đó Phương Triệt lạnh lùng lại mang theo mối thù, khi Tần Mạt bị hấn đụng còn không phục, hai người tí nữa thì đánh nhau trên đường. Tần Mạt nghĩ đến lúc trước, Phương Triệt tuổi trẻ mạnh mẽ, mà chính nàng quen được nuông chiều, không chịu nổi ủy khuất. Lúc này nghĩ lại, cảm thấy vô cùng trẻ con, lại vẫn có ảm áp nhàn nhạt. Sau đó Tần Mạt mới nhìn lại vị này, tiếng nói có phần quen tai, hấn lại nói "Mạt Mạt", rõ ràng là Giang Viễn Hàn. Tần Mạt hơi tránh, Giang Viễn Hàn liền thuận thế buông nàng ra, khóe miệng mỉm cười nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi tí nữa thì đụng phải em." "Không sao." Tần Mạt lui vài bước, ngồi xỏm người xuống giúp Giang Viễn Hàn nhặt sách, lại thấy trong đó có một quyển 《Điều nguyệt》, còn có 《Điện cổ thi từ giám định và thưởng thức》, 《Văn vật ngắm cảnh》, tóm lại tổng cộng có sáu quyển sách, tất cả đều liên quan đến văn sử. Tần Mạt đưa tay lấy một quyển 'Cửa sổ nhỏ âm u', trong lúc lơ đãng tay Giang Viễn Hàn cũng vron lại gần. Đầu ngón tay hấn khẽ chạm vào Tần Mạt lại đảo qua, tay lại nhặt sách trên mặt đất, sau đó khẽ cười nói: "Em đừng nhặt, để anh được rồi." Tần Mạt liền đứng lên, hơi hồ nghi nhìn Giang Viễn Hàn, cảm thấy người này như đang vòng vo, một thân vô lại giám đi, lại có vài phần quân tử nho nhã. Lẽ ra với khí độ và vẻ anh tuấn của Giang Viễn Hàn, chỉ khiến người ta cảm thấy ngơ ngẩn, nhưng Tần Mạt lại cảm thấy quái dị, nàng cùng trả vài cuốn sách trên tay cho Giang Viễn Hàn, cau mày nói: "Anh làm sao thế?" Thân hình cao lớn của Giang Viễn Hàn đứng thẳng trước mặt Tần Mạt, hấn nghe vậy thì nhú mày, nụ cười trở lại vô lại: "Thế nào? Bây giờ bắt đầu trách anh thiếu chút nữa thì đụng phải em? Anh muốn đến thư viện, vội đòi vài cuốn tham khảo." Hấn dừng lại một chút, lại giải thích: "À, em không biết, chuyên ngành của anh ra đề thiết kế mới, yêu cầu chúng ta phải làm bản thiết kế khuôn viên cổ đại." Tần Mạt gật gật đầu: "Vậy thì anh nhanh đi đi." Giang Viễn Hàn lấy sách liền muốn rời đi, Tần Mạt lại nói: "Sách trên tay anh không có quan hệ với hoa viên cổ đại." "Nếu không thì em tiến cử vài bộ đi?" Giang Viễn Hàn quay đầu, khóe miệng lại nhếch lên. "Chuyện này nên hỏi thầy giáo chuyên ngành của anh mới phải." Tần Mạt cười cười, nhìn thấy dáng vẻ này của hấn lại thấy thuận mắt hơn nhiều. Tuy không thích Giang Viễn Hàn một thân vô lại, nhưng hấn già vò nho nhã còn khó chịu hơn "Anh... nhưng xem chỗ sách này cũng tốt mà." Tư thế đứng thẳng của Giang Viễn Hàn có hơi nghiêng đi, hấn nhún vai, cười nói: "Thầy bọn anh cũng nói thế, ần chữa trong kiến trúc là văn minh, không phải chỉ là cốt thép. Cho nên muốn thực sự hiểu rõ một kiến trúc của thời đại thì nhất định phải hiểu thời đại kia, không cần phải hiểu sâu, nhưng ít nhất cũng phải nắm bao quát." "Tồn tại kỹ năng này ư, thầy các anh nói thật hay." "Ha ha, bản lĩnh lừa người của lão thi trên cả tiêu chuẩn đấy." Giang Viễn Hàn cười đến híp mắt lại, "Anh đi đây, lần sau mà gặp lại trên thư viện, em dạy anh về văn sử cổ nhé. Đây là chuyên môn của em, không thành vấn đề chứ?" Tần Mạt gật gật đầu, Giang Viễn Hàn phát tay rồi đi nhanh. "Mạt Mạt!" Giọng Tiền Hiểu bỗng vang lên phía sau Tần Mạt, "Ai da, tốc độ của mình hơi chậm, Mạt Mạt, cậu đợi không lâu chứ?" Tần Mạt quay đầu lại, liền nhìn thấy bóng lưng Giang Viễn Hàn đi vội, sau đó Tiền Hiểu đi qua người hấn, lại thờ hồng học chạy tới. "Không có, mình không vội gì cả." "Mình biết khả năng kiên nhẫn của Mạt Mạt tốt lắm!" Tiền Hiểu cười hi hi song hành cùng Tần Mạt, chỉ không giống như ngày thường, đưa tay khoác tay Tần Mạt. "Ha ha, kiên nhẫn tốt là vì không có việc gấp." Tiền Hiểu phảng phất như không chú ý hỏi: "Đúng rồi, sư huynh vừa rồi là ở khoa kiến trúc. Anh ta là Giang Viễn Hàn đúng không? Là người múa kiếm trong vũ hội?" "Là anh ta, thì sao?" Tần Mạt xem đồng hồ, thời gian lên lớp chiều đã đến, nàng cũng thoáng tăng tốc đi lên trước. "Giang sư huynh là hot boy khoa kiến trúc đấy!" Tiền Hiểu trừng mắt, lộ vẻ kích động nói, "Cậu biết khái niệm hot boy không? Chính là miếng mồi ngon, rất nhiều người đổ mắt, rất nhiều người muốn cướp! Vừa rồi mình thấy anh ấy ôm cậu, rất là kỳ lạ cậu biết không?" Tần Mạt thật sự không muốn đáp vấn đề này. Tiền Hiểu nói đến chỗ kích động, lại tự nhiên kéo tay Tần Mạt, vừa múa may nói: "Nói thật, vừa rồi cậu có cảm thấy tim đập rộn lên không? Cảm giác giúp anh ấy nhặt sách có phải rất lãng mạn không?" Tần Mạt: "Mình cảm thấy anh ta uống nhầm thuốc." Tiền Hiểu: "...". Tiết chiều là văn học Trung Quốc cổ đại, lần này giảng bài là một giảng viên. Bình thường chỉ có Kha Hạ giảng bài, nay giảng viên này là người dưới quyền của Kha Hạ. Tần Mạt vẫn nghiêm túc nghe giảng, dù sau văn học về sau thời Gia Hựu nàng còn chưa hiểu rõ. Một tiết này là về《 Hồng Lâu Mộng 》, thầy Quách quả nhiên là mê Hồng học (chuyên nghiên cứu tiểu thuyết "Hồng Lâu Mộng"), giảng đến dào dạt vui sướng. Tiền Hiểu sớm kéo Tần Mạt tìm một chỗ ở phía sau, Tần Mạt ở đây vừa nghe vừa ghi, Tiền Hiểu tai trái nghe giảng, lại ra hết qua tai phải, sau đó mắt nhìn vào chiếc MP4 trên tay, đọc tiểu thuyết. Quách Thiệu Thanh vui sướng hơn nửa tiết, lại phát hiện người nghiêm túc nghe giảng không có bao nhiêu. Sắc mặt hấn thoáng trầm xuống, nhiệt tình bị đã kích, giọng cao cũng thấp xuống. Tần Mạt: "Quách Thiệu Thanh một mồi kêu, 'Cuộc đời Tào Tuyết Cần lên xuống không đều, rất nhiều người cho rằng, ông viết Hồng Lâu Mộng là bởi vì đã nhìn thấu nóng lạnh của tình đời, em nghĩ thế nào?' Quách Thiệu Thanh lên lớp rất thích gọi Tần Mạt trả lời vấn đề, bởi vì Tần Mạt và hấn đều là môn sinh đặc ý của Kha Hạ, thứ hai là vì Tần Mạt là một trong số hiếm học sinh nghe hấn giảng bài. "Em cảm thấy..." Tần Mạt đứng dậy, "Thầy Quách, nếu như em nói có chút bất kính, xin tha thứ." Quách Thiệu Thanh ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, Tần Mạt đã nói: "Ông không nghĩ đến người đời sau sẽ coi là vĩ đại như thế, Động cơ sáng tác của ông chưa chắc đã giống trên sách, muốn rõ cái gì là triết lý, nêu lên bị kịch xã hội, hay làm một tấm bia to về ông trong lĩnh vực văn sử." "Tần Mạt đồng học, góc nhìn luôn luôn đặc biệt." Quách Thiệu Thanh lại cười khoan khoái. Tần Mạt thoáng cười tự giễu, thần nhiên nói: "Tòa thành nghiêng đổ, một đêm suy tàn, thống khổ này, mãi mãi văn học sẽ không thể truyền đạt được tất cả. Càng biểu đạt không được, cho nên càng muốn biểu đạt. Em cho rằng, ông ấy nhớ lại mỗi đêm, ở chính giữa đau khổ và thống suất, sinh ra một loại cảm xúc không buồn không vui. 《 Hồng Lâu Mộng 》 không phải viết cho người khác xem, mà là Tào Tuyết Cần tự viết ra để giải tỏa áp lực của mình." Ngồi xuống xong, Tần Mạt liền không nghe Quách Thiệu Thanh giảng bài nữa. Nàng còn có câu không nói lẽ ông quên không được, câu không được, cho nên phải viết ra." Tần Mạt không biết mình quên không được bao nhiêu, hay câu không được bao nhiêu. Gần đây nàng càng nhớ Vịnh Sương, mới phát hiện, thì ra từ từ này vẫn rất quan trọng trong lòng nàng từ ngàn năm đó. Nhưng ở một khắc này, Tần Mạt lại bắt đầu nghi ngờ, đến cuối cùng là mình nhớ Vịnh Sương, hay là nhớ sự tồn tại của Vịnh Sương ở ngàn năm kia? Buổi chiều về ký túc xá, Tần Mạt lại mở trò chơi không tên do Phương Triệt lập trình. Lần này nàng chọn một thiếu niên gia cảnh nghèo khổ. Kiểu người này gọi là Đại Ngu,

nhệm vụ đầu tiên khi bắt đầu là nấu nước chắt củi, lấy củi, làm ruộng làm thuê. Tần Mạt cảm thấy khá thú vị, nghiêm túc làm hết nhệm vụ, nhưng trong một lần đào cuốc đã có được một quyển bí kíp võ công. Kỳ ngộ bắt đầu, Đại Ngu trước là hồ đồ lờ mờ luyện thành tuyệt thế võ công, một ngày nào đó cứu được một tiểu thư thế gia xong, liền cuốn vào nọ đào hoa và biến hóa kỳ lạ trong đấu tranh giang hồ. Tần Mạt chỉ huy người này chọn lựa nhiều lần, càng lựa chọn càng cảm thấy không thể chịu được, Đại Ngu dù chọn thế nào cũng đều hướng theo bộ sách võ hiệp cũ. Quả thật là sau lưng có bàn tay vô hình, lại đưa vai chính từ bàn hân lên đăng quang ngai vàng vô địch thiên hạ. Nhưng nội dung tình tiết buồn cười vẫn ra ngoài dự liệu của Tần Mạt, một lần chọn xong, Đại Ngu chết bởi một tiên sinh kẻ toáo gài không chặt, bắn chàm độc từ cơ quan ra, thậm chí tiên sinh không tên này còn nói: "Người chết rồi mãi mãi sẽ không còn vô địch thiên hạ." Trên thế giới này quả thật không tồn tại thiên hạ vô địch chân chính, hơn nữa tại cái ngai vàng dùng vũ lực để giành lấy này, vũ lực hùng mạnh không thể so sánh với lòng người thâm sâu, mà lòng người thâm sâu, cũng không thể sánh bằng vòng luân hồi của thời gian được. Nhân vật này có thể coi là hải hươc, sau khi trò chơi kết thúc, Tần Mạt vẫn còn đang suy nghĩ tình tiết trong đó. Nàng hồi tưởng lại trong mười phút, lại phát hiện lúc ấy mình quá sơ suất, thật ra chỉ cần nàng chú ý đến một điểm, Đại Ngu sẽ không chết trong tay tiên sinh kẻ toán. Lúc ấy trò chơi còn chưa đi đến tuyệt lộ, nhưng Tần Mạt cũng hiểu, dù nàng có cẩn thận thế nào, Phương Triệt cũng sẽ để cho nhân vật này chết vô cùng tức cười. Đây thật giống như, hân lập trình ra trò chơi vừa thú vị vừa ác ôn. Tần Mạt lập tức quyết định, không thể cùng tích cực chơi nữa, bằng không Phương Triệt mà biết, lại cười nàng. Hiếm khi nào Tiên Hiếu về phòng mà lại không đèn trước máy tính, mà Trương Hình Linh và Vương Tử Dục cũng theo thường lệ chưa về phòng ngủ, Tần Mạt tắt máy tính, liền đi đến trên ban công đối gió. Nàng gọi điện thoại về nhà trước, nghe Bùi Hà bên kia nói: "Mạt Mạt, trời lạnh, đừng quên mặc thêm áo." Sau đó Tần Bái Tường nói: "Mạt Mạt, chỗ áo con vết rách rồi, lúc nào rảnh thì về thêm nhé?" Tần Mạt nói: "Vận hội mùa đông con có thể về nhà." Bùi Hà liền bắt đầu lái nhai: "Đứa con này cũng dần giống chị rồi, ra ngoài là tiêu tiền như nước. Lần trước con gửi về vài món đồ, nhìn là biết đắt rồi, còn không thực dụng, sao lại tiêu tiền bậy bạ như thế?" Kinh tế trong nhà dù không khó khăn như trước nữa, nhưng cũng không phải là dư dả. Ai, con tính giá cả bây giờ đắt đỏ như thế..." "Mẹ..." "Đúng rồi, mẹ phải nói cho con biết." Giọng Bùi Hà hơi cao lên, "Mấy ngày hôm trước nghe Hồ nhị thẩm nói, cháu gái cô ấy thi làm nghiên cứu sinh, chị con cũng định thi, con có quyết định gì không?" Tần Mạt lờ mờ ưỡ oài nói: "Đọc sách, vẫn là học." "Đứa con này, mẹ hi vọng con thi cao hơn, nhưng không kêu con học thành con mọt sách. Nghe nói bây giờ con gái học giỏi rất khó tìm đối tượng, mẹ có hơi lo cho chị con. Tính Đình Đình con cũng biết đấy, rất là cao ngạo mà!" "Mẹ, chị sẽ không chịu ủy khuất đâu, mẹ yên tâm." "Nó không chịu ủy khuất mình, mẹ biết nó đương nhiên sẽ không bị ủy khuất!" Bùi Hà vội nói, "Nhưng tâm mắt của nó cao, cao đến trên trời, mẹ không sợ nó ủy khuất, mẹ sợ nó nhìn ai cũng chướng mắt..." "Mẹ..." "Đúng rồi, Mạt Mạt, tiểu khu chúng ta có rất nhiều gia đình cho con đăng cao. Trong nhà trước kia nghèo, còn không đủ tiền cho các con đi học. Khá khăn lắm mới như bây giờ, con và Đình Đình cũng đã ra ngoài học. Con xem, đề Tiểu Chí vào ban nào thì tốt?" "Mẹ, Tiểu Chí sắp thi đại học, mẹ đừng gây sức ép cho nó." Bên kia có người kêu, Bùi Hà vội vàng cúp điện thoại, Tần Mạt như nghe thấy một giọng nữ nói: "Tần tẩu à, có người nước ngoài tên là Hàn Trí Viễn tìm chị!" Nắm chắc điện thoại di động, lòng bàn tay Tần Mạt lạnh buốt. Nàng mím môi đợi rất lâu, thấy Bùi Hà thủy chung không lên tiếng nữa, liền lật danh mục, bấm điện thoại của Tần Văn Đình. "Chị, chuyện ở quê, chị còn nhớ được bao nhiêu?" "Mạt Mạt à, sao thế? Chị đang có vụ kiện, nếu em đợi được thì lát gọi lại đi?" "Việc này rất gấp, chị hãy khoan chuyện đang làm dở đi." Tần Văn Đình nghiêm giọng nói: "Chuyện gì? Mạt Mạt đừng gấp, nói rõ đi." "Chị, họ hàng bạn bè nhà chúng ta, có ai họ Hàn không?" "Không có, Mạt Mạt vẫn để..." "Vậy chị có biết không, trong bạn bè cũ của ba có mấy người là quen từ hai mươi năm trở lên?" "Cũng ít... Đúng rồi, Mạt Mạt, chúng ta có một người bác, lúc chị còn rất nhỏ từng qua nhà chúng ta. Nhưng... nhiều năm không gặp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 15: Quyết đoán

Xe chạy trên đường cao tốc, cảnh vật hai bên nhanh chóng rơi về sau. Tần Mạt cau mày, cầm điện thoại xem, rút cục vẫn bấm số của Hàn Trí Viễn: "Vi sao cậu lại tìm ba mẹ tôi?" Bên kia phảng phất có không ít người đang cãi nhau, sau một hồi, Hàn Trí Viễn mới nói: "Em chỉ biết phải đấu tranh thôi." "Bây giờ cậu ở đâu?" "Ồ trong cửa hàng nhà chị." Tần Mạt cúp điện thoại, ra bên xe nâng liền trực tiếp gọi taxi, đi thẳng đến cửa hàng. Lúc này là hơn mười giờ sáng Thứ sáu, hoạt động trong cửa hàng vẫn bình thường, Hàn Trí Viễn nhân nhả ngồi tại quầy, bên cạnh có rất nhiều nữ sinh nhỏ chọn quần áo, thỉnh thoảng lại lên nhìn hân. Tần Bái Tường không có trong cửa hàng, Bùi Hà đứng cạnh giá thuốc màu, có người mua đồ thì bà bán, nhưng không chủ động nói chuyện. Khi Tần Mạt đi vào cửa, Bùi Hà vừa quay đầu thấy nàng, vẻ mặt trực tiếp biến thành kinh ngạc và kích động. "Mẹ!" Tần Mạt có nở một nụ cười ngoan ngoãn, "Con về rồi." Bùi Hà miễn cưỡng cười cười: "Hôm nay không cần lên lớp à?" "Xin nghỉ Tần Mạt lập tức đi đến chỗ Hàn Trí Viễn, cũng không để ý đến sắc mặt lúng túng của hân, kéo tay hân đi ra ngoài, "Mẹ, đây là bạn con, con dẫn cậu ta ra ngoài." Hàn Trí Viễn cúi đầu đi phía sau Tần Mạt, như là đứa trẻ làm sai chuyện gì đó. "Ai bảo cậu đến?" Vượt qua con đường này, đi lên con đường nhỏ tĩnh lặng, Tần Mạt quay đầu, nhìn Hàn Trí Viễn. "Chị..." "Ai là chị cậu?" Tần Mạt cười lạnh, "Tôi không dám đương nổi. Hân phụ nhân một lời đã kết án, sớm phân rõ giới hạn với tôi, cậu còn đến làm gì? Sự thật đó thì có ý nghĩa gì chứ? Ai cho cậu đến làm phiền ba mẹ tôi?" Hàn Trí Viễn miệng khê đóng khê mở, do dự một hồi, nghiêm nghị nói: "Nhưng em đã đưa kết quả giám định cho chú Tần và dì Bùi xem. Họ..." Tần Mạt lạnh lùng nhìn hân, chờ hân nói đoạn dưới. Hàn Trí Viễn nuốt một ngụm nước bọt, giọng càng ngày càng thấp: "Mẹ nói ngày ấy, không phải bà cố ý. Thật ra bà rất nhớ chị, nhưng vì một số nguyên nhân, bà không thể biểu lộ ra. Em hỏi bà đến cuối cùng là vì sao, bà không chịu nói với em, cho nên em mới đi tìm chú Tần, hi vọng có thể hiểu rõ." Tần Mạt khê chớp mắt, nàng trầm giọng nói: "Vậy bây giờ cậu đã biết?" "Không." Hàn Trí Viễn cười khổ, "Chú Tần căn bản không để ý đến em, dì Bùi cũng không chịu nói." "Vậy cậu còn nói gì với họ nữa? Nói cho tôi, nói rõ ràng." "Em..." Hàn Trí Viễn lắc lắc đầu, lại thở dài một hồi, "Thật ra địa chỉ nhà chị là em lên tìm ra từ sổ ghi chép của mẹ, là địa chỉ từ hơn mười một năm trước, em vốn chỉ thử vận may, không dám hi vọng mọi người còn ở đó. Chờ trở trước cửa nhà chị, buổi tối khi chú và dì về nhà, em nói thẳng với họ, em đã tìm được chị, hi vọng họ có thể để chị về nhận mẹ đẻ." Tần Mạt bị lời nói này làm tức điên, lửa giận trong đầu quay cuồng, gương mặt trái lại mang theo nụ cười. Nàng không nói chuyện, chỉ dùng một đôi mắt chăm chú nhìn Hàn Trí Viễn. "Em biết cách em làm có điểm hên hạ, nhưng, xin chị hãy thông cảm cho đứa con muốn mẹ được vui về." Ánh mắt Hàn Trí Viễn không hề né tránh, "Chị, đó cũng là mẹ chị, chị không thể phủ định!" Tần Mạt vốn có ngàn lý do để chỉ trích Hàn Trí Viễn, nhưng hân nói lời này, hàng ngàn lý do đó lại hoàn toàn không còn chút ý nghĩa. Ánh mắt Hàn Trí Viễn thân nhiên mà nóng bỏng, nháy mắt đã tiêu tan sạch tất cả phần nộ của Tần Mạt, trong lòng nàng chỉ còn lại phiền muộn. Bởi vì nàng không phải là Tần Mạt, cho nên nàng có thể đặt mình ở một góc độ bên ngoài nhìn về chuyện thân thể này, cho nên khi nàng đối mặt với chuyện này, suy nghĩ nhiều nhất chính là phải bảo vệ Tần gia. Nàng sẽ không thương tâm vì mình không phải con đẻ của Tần Bái

Tường và Bùi Hằng cũng sẽ không đau khổ vì mình bị Hàn phu nhân chối từ, nàng hoàn toàn không có tình cảm của con cái với các bậc sinh thành, sao nàng có thể hiểu lý do họ cố chấp chứ? "Cậu về Anh đi." Tần Mạt cuối cùng chỉ nhẹ thở dài, "Cậu vạch chuyện này ra, tôi không trách cậu. Chỉ hi vọng lần sau khi cậu muốn làm gì, hãy thương lượng với tôi một tiếng. Dù sao cậu cũng nói, tôi là chị cậu." "Chị chịu thừa nhận?" Hàn Trí Viễn trước là kinh hi, tiếp theo lại không cam lòng mà nói: "Nhưng, chẳng lẽ chị không muốn biết, vì sao họ lại có thái độ kỳ quái này với chị sao?" "Cậu ở đây không có lợi, nếu họ không muốn nói, làm sao cậu hỏi ra được?" Tần Mạt hơi trầm ngâm, "Cậu về trước đi, chuyện này đến khi tôi biết rõ, đến lúc đó tôi sẽ cho cậu đáp án." Hàn Trí Viễn vẫn không cam lòng, ánh mắt sắc bén của Tần Mạt đảo qua hắn, hắn chép chép miệng, quay đầu đi không tranh cãi nữa. "Chị phải biết, hai ngày sau em sẽ gọi điện cho chị." Trước khi đi, Hàn Trí Viễn còn đông dài yêu cầu Tần Mạt cam đoan lần nữa, sau đó do dự, "Em có nên đi tạm biệt chú và di không?" "Bây giờ cậu đừng xuất hiện trước mặt họ, tôi đã rất cảm kích cậu rồi." Tần Mạt phát phát tay, "Không cần tôi tiễn chứ?" Hàn Trí Viễn lúc này mới xoay người ngồi lên một chiếc xe taxi, như hắn nói, đi đến khách sạn trước. Tần Mạt quay người đi đến cửa hàng của Tần gia, vừa mới đến liền gặp Bùi Hà đang chuẩn bị đóng cửa cuốn. "Mạt Mạt, Hàn Trí Viễn đâu?" Bùi Hà nhanh nhẹn đóng cửa, cất kỹ chìa khóa, tay xoa xoa hai bên ống quần, đầu quay đi, hữu ý vô tình lướt qua Tần Mạt. Tần Mạt khẽ mỉm cười, cố để giọng mình nghe thật bình thản: "Con cho cậu ta đi rồi. Mẹ, mẹ đóng cửa đi đâu à?" "Về nhà, chúng ta về nhà." Bùi Hà bước nhanh, sai bước đến chỗ xe ba bánh, "Mạt Mạt, muốn lên không?" Tần Mạt còn nhớ về mùa đông năm 2006 ấy, nghiêng người ngồi phía sau Bùi Hà. Chiếc xe này cũng vừa mới mua, sớm không phải là chiếc xe cũ nát năm đó nữa. Tần Mạt ngồi trên, Bùi Hà mở xe vang vang, có chút hơi xóc, có lẽ xem bằng góc độ của Tần Mạt, bóng lưng bà đã trĩu nặng hơn năm đó. Chát tóc Bùi Hà không tốt lắm, tóc thưa thưa, tóc đen hoa râm, giống như là gió thổi loạn cò. Bà dùng một chiếc dây cao su buộc gọn phía sau, chỉ có bờ vai gầy yếu. Tần Mạt ngồi trên xe ba bánh, nhìn bà thao tác, vai khễ lên khễ xuống, như mang theo cảm giác già nua. So với vị Hàn phu nhân thanh lịch trong trang viên ấy, Bùi Hà đúng là hoa khô dưới ánh trời chiều. Tần Mạt ho nhẹ một tiếng nói: "Mẹ, hai ngày nữa xe gia dụng con mua sẽ được mang đến." "Cái gì?" Bùi Hà đón gió, tựa hồ không nghe rõ lời Tần Mạt. "Không có gì, về nhà rồi nói sau." Xe ba bánh vẫn chạy đến tòa nhà Bùi Hà im lặng xuống xe, lại đi lên tầng. Tiếng bước chân vang trên cầu thang, lại từ từ dẫm lên trái tim Tần Mạt, khúc rõ mờ mờ hồ hồ đã đi qua mỗi ngày mỗi đêm hơn ba năm liền. Mở cửa, vào nhà, Bùi Hà ngồi trên ghế sofa, không nói được một lời. Tần Mạt đóng cửa lại, sau đó vào phòng bếp lấy hai chén trà nóng, rồi mới ngồi xuống cạnh Bùi Hà. "Mẹ, con muốn mua cho mẹ và ba một chiếc xe. Cũng không quá đắt đâu, là loại MPV hơn mười vạn." Sắc trời khẽ âm ảm, trong ánh mắt Bùi Hà có tơ máu, bà lẳng lẳng quay đầu nhìn Tần Mạt: "Con lấy tiền ở đâu? Mười vạn mà không nhiều?" "Con có tiền nhuận bút." Giọng Tần Mạt vững vàng như thường, ôn ôn nhu nhu, phảng phất mang theo sức mạnh an ủi lòng người, "Mẹ vẫn nói con phải tiết kiệm, nên con không lấy ra dùng. Mẹ, trong nhà có thể mua xe." "Không cần thiết..." Bùi Hà lúng ta lúng túng nói: "Trong nhà chỉ có một căn phòng nhỏ, có tiền thì để dành sau này mua nhà. Bây giờ giá nhà ngày càng cao, ba chị em các con về sau có khi còn lên thành phố mua nhà, chúng ta làm lụng nhiều năm cũng chỉ có thể mua căn hộ hai phòng thế này. Ba mẹ vô dụng, kiếm không được bao nhiêu tiền, cũng chỉ có thể tiết kiệm..." Bà bỗng khép miệng, phảng phất như phát hiện ra, lời này bà không nên nói. Tần Mạt bung chén trà nóng đặt vào tay Bùi Hà, mở to hai mắt dịu dàng nhìn bà, giọng nói mang theo kiên nhẫn: "Mẹ, mẹ phải tin vào khả năng của con. Bây giờ con còn chưa tốt nghiệp, không vội nói chuyện mua nhà. Cho nên hiện trên tay con có tiền, thì nên cải thiện cuộc sống trong nhà, Con là một thành viên trong nhà, con là con gái của mẹ và ba, mẹ không để con hiểu kính hai người sao?" Tay Bùi Hà bung trà khễ run run, bà vội cúi đầu uống một ngụm trà, giọng hơi khàn: "Mạt Mạt, con biết không?" "Không, con chẳng biết gì cả. Hàn Trí Viễn nói giám định nợ kia, căn bản sẽ không có ý nghĩa gì." Tần Mạt hơi thấp giọng, "Trừ phi, hai người không muốn đưa con này." "Sao có thể?" Bùi Hà cuống quýt buông chén trà xuống, một đôi tay nâng lên liền muốn ôm lấy Tần Mạt, nhưng đến nửa đường lại đổi hướng, chỉ nắm lấy hai tay nàng. Tay Bùi Hà lạnh buốt, lòng bàn tay có chút ướt mồ hôi. Tần Mạt thỏa mãn mỉm cười: "Mẹ, thế này không phải rất tốt sao?" Mắt Bùi Hà hơi dờn xuống, vẫn có chút khăn trương dờ dẩn rồi lại dịu xuống. "Đúng rồi, ba đâu? Ở đâu à?" "Ông ấy..." Bùi Hà cắn răng một cái, "Mạt Mạt, con thật không muốn biết chuyện..." "Chuyện này?" Tần Mạt cười nhạt, "Con không có hứng thú với chuyện của người lạ." "Mạt Mạt..." "Mẹ, con kể cho mẹ vài chuyện vui ở trường Bùi Hà đến cuối cùng cũng không nói Tần Bái Tường đi đâu, nhưng Tần Mạt cũng đoán ra được, đơn giản là liên quan đến thân thể của nàng. "Mẹ, mẹ nghĩ thế nào về cuộc sống sau này của chúng ta? Nguyên vọng của mẹ là gì, nói thử đi?" Nói chuyện phiếm với Tần Mạt một lúc xong, tinh thần của Bùi Hà cũng khá hơn, bà ở cạnh đứa con gái nuôi lớn mười tám năm, thói quen nhiều lời lại nổi lên. "Mẹ à, thật ra cũng không hi vọng các con sẽ làm gì xuất sắc, sau này chỉ cần có thể mua được nhà xe, ngày ngày bình an, không gặp khó khăn, thế là đủ rồi." Bùi Hà neho mắt lại. "Nhưng ý chí của chị con rất lớn, về sau sự nghiệp còn không biết sẽ mất nhiều công sức thế nào. Ai. Con gái thật ra không cần mạnh mẽ, phải là Tiểu Chí có chí khí như chị con mới tốt." Tần Mạt cười nói: "Chị cả tự cố tự lập, cũng không phải là không tốt." "Còn nói chị cả con mạnh mẽ, con thì có khác gì? Con lại còn ra về mạnh mẽ hơn chị con, tuổi nhỏ đã biết kiếm tiền, trước kia là làm công ở quán trà, sau lại viết văn gì đó. Con học mấy thứ mà chúng ta một điểm cũng không hiểu, cũng không biết cả ngày chỉ có sách vở như vậy, về sau... về sau tìm ai rước con đây!" "Mẹ, con còn chưa tốt nghiệp đại học, mẹ đã lo con không có người lấy?" "Không phải con bị chị con nhảm tính rồi chứ?" Bùi Hà nói rồi về mặt lo lắng, "Năm nay nó cũng hai mươi hai tuổi rồi, đến bây giờ còn để mất. Theo thời của chúng ta, hai mươi tuổi còn không đi tìm, chỉ có ế!" "Mẹ, thời đại bây giờ khác rồi." "Mẹ cũng không giục nó tìm bây giờ, nhưng nó nói với mẹ, nói nó nhìn ai cũng không vừa mắt, chỉ muốn tự do, đợi ba mươi tuổi hẵng nói! Mẹ có thể không vội sao? Mẹ còn tưởng khi nó hai mươi là có thể được ôm cháu ngoại rồi, muốn ba chị em các con có tương lai, về sau mẹ và ba con không cần làm việc nữa, chúng ta chỉ chuyên tâm bế con của các con." Bùi Hà nói, về mặt lại ước mơ: "Trước là chị con, sau là con, rồi đến Tiểu Chí. Mười mấy năm nữa, chờ khi mẹ và ba con già rồi, trở về quê hương, chăn gà chăn vịt, khi rảnh thì vào thị trường. Sau đó nói với đại tướng bất giải hàng xóm, khen con nhà tôi đều rất giỏi." Bà nói đông dài, lại mang theo vài điểm đơn giản, nhưng ánh mắt lại thành lại thành lại thành cảm đơn thuần tình bất cứ chút giây thơ. Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, vẫn có thể mơ mộng. Nhưng giấc mộng của bà, lại chỉ đơn giản như thế. Tần Mạt có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó: Bùi Hà kéo bao lớn bao nhỏ, đi ra từ dòng người trong trạm xe, bà ngày càng già đi không hề thu hút, nhưng ánh mắt bà lại ngập tràn hạnh phúc và mong đợi. Bà đang nghĩ, trứng chim trong túi có thể chia cho các đứa cháu bao nhiêu, hoặc là thật bà mới làm có mùi vị như các đứa cháu thích không. Sóng người nhấp nhô, phản chiếu năm tháng. "Mẹ, mẹ muốn Bùi Hà im lặng một hồi, mới cười nói: "Muốn về, rất nhiều năm đã không về, nhưng có điểm khó." Bà đứng dậy đi vào nhà bếp, "Mạt Mạt, mẹ làm cơm trưa cho con." "Mẹ, để con giúp mẹ." "Mạt Mạt, con nói về sau nếu vừa vào phòng bếp đã thấy phiền, ai dám cưới con?" Tần Mạt bắt đầu đi đứng cạnh cửa phòng bếp, cũng biết rõ công lực sát thủ của mình với nhà bếp, không dám nói muốn giúp đỡ gì đó nữa. "Mẹ, mẹ thấy con độc thân thì thế nào?" "Bỏ bỏ! Cái gì không học, học chị con nguy hiểm! Con muốn độc thân đến lúc nào? Giống chị con, ba mươi tuổi mới nhắc lại? Không thể được, các con mà không chịu đi tìm, thì đi xem mắt cho mẹ!" Tần Mạt đưa tay day thái dương, thở dài một tiếng. Thật ra trong lòng nàng, hôn nhân gia đình là vô cùng quan trọng. Nói thật ra, Tần Mạt còn truyền thống nhiều hơn cả Bùi Hà. Dù sao cũng phải làm, nhưng sao nàng lại do dự? "Mẹ, muốn thêm chút được không?" "Là chị con nói bây giờ độc thân gì đó, mẹ cũng không giục nó." Bùi Hà cắt củ cải, tiếng dao và thớt chạm nhau, vang cách cách: "Trước khi hai mươi tuổi các con phải tìm được đối tượng, nếu chậm hơn, chỉ sợ mẹ và ba con không có thời gian..." Một câu nói bình thường như thế, lại lộ ra thương cảm không nói nên lời. Năm tháng nào có buông tha con người, họ có thể phí hoài thời gian được bao lâu? Tần Mạt đau xót trong lòng, nàng biết rõ Bùi Hà là bị chuyện của Hàn Trí Viễn kích động. "Mẹ, con sẽ khuyên chị cả." Tần Mạt lặng lẽ nắm chặt bàn tay thành quyền, dưới đáy lòng thở dài, nàng đã sớm biết không có loại tự do nào là không trói buộc, con người trên đời cũng không thể chỉ nói chuyện tình yêu mà không nói đến những thứ khác. Nếu như tình yêu là xây dựng trên nền tảng của sự tôn trọng, thì buông tay cũng thế. Cho nên lúc trước, Tần Mạt cuối cùng đã bỏ qua trách nhiệm với Vĩnh Sương, nhưng hiện giờ, Tần Mạt cũng nên vì gia đình này mà gánh vác vài thứ. Đây không phải là cuộc sống vầy vầy, mà là tình cảm tình yêu ích kỷ, trong lòng Tần Mạt đã thỏa hiệp có thể làm tất cả vì tình thân. Nàng đã đi qua sự khó khăn của thời gian, nàng nguyện ý dùng dũng khí để thử nghiệm cuộc sống mới. "Mẹ, con sẽ tìm được trước hai mươi tuổi, mẹ có thể rút lại ý nghĩ xem mắt không." Nàng khẽ cười một tiếng, sau tiếng cười là phiền

muộn, chỉ có nàng mới biết. Phảng phất như đánh mất cái gì, lại phảng phất trong lòng như nảy ra một mầm mới. Mầm mới uốn lượn, kéo dài về nên cảnh tượng mông lung. Quyết định này cũng không khó khăn như Tần Mạt tưởng, cũng không hề đột ngột. Nàng đã tính toán từ lâu, sớm không muốn trốn tránh nữa. Chỉ hạ quyết tâm, thực hiện thì có rất nhiều khó khăn phải đối mặt. Búi Hà vừa xào rau, giọng cũng có vài phần vui mừng: "Mẹ thấy hai chị em các con, đều ý chí quật cường. Mỗi lần mẹ muốn nói với Đình Đình cái gì, nó lại ngại biện rất nhiều, khiến mẹ không nói được một câu. Để con khuyên nó có khi là hơn." Tần Mạt cười cười: "Mẹ, con vào toilet." Nàng trốn trong nhà cầu gọi điện thoại cho Tần Văn Đình: "Chị, khi nào chị có thời gian về được?" Tần Văn Đình bên kia có chút nôn nóng: "Trong nhà cuối cùng có chuyện gì?" Tần Mạt do dự một chút, vẫn nói: "Chị về rồi em sẽ kể với chị. Đúng rồi, đừng về Thiệu Thành, đến thành C, chúng ta cùng về quê!" "Về quê?" "Em không nhớ rõ đường, chắc chị còn nhớ chứ?" Tần Văn Đình cười khổ nói: "Núi nhỏ, chín đường tám khúc, sao chị nhớ rõ được? Mạt Mạt, em muốn về quê làm gì?" "Chị, nếu như em nói, em không phải con đẻ của ba mẹ, chị nghĩ gì?" "Mạt Mạt, em đùa à?" "Em không lấy chuyện này ra đùa đâu." Bên kia trầm mặc nửa buổi, Tần Văn Đình thấp giọng nói: "Em muốn về quê, là nghi ngờ chuyện này sao? Sao em lại cho rằng, em không phải..." "Qua nói không rõ." Tần Văn Đình trầm giọng xuống: "Chị về liền, ngày kia sẽ về!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 16: Phó thác

Xế chiều hôm đó Tần Mạt ngồi xe ô tô từ đường cao tốc về Thành C. Vì giảm bớt thời gian, xe chạy tốc độ nhanh, hai thành phố cách nhau không đến ba giờ đi xe. Khi Tần Mạt vội về phòng là chưa đến chín giờ tối, Trương Hình Linh và Vương Tử Dục không có nhà, Tiền Hiểu trốn giờ tự học như trước, đeo tai nghe chơi trò chơi trước máy tính. Tần Mạt đi đến cạnh Tiền Hiểu, liền thấy cặp mắt nàng chăm chú nhìn máy tính, hai mắt đen trắng phản chiếu màu vàng xanh trên màn hình, lộ ra vẻ mệt mỏi. Tiền Hiểu chơi vô cùng chăm chú, căn bản không chú ý thấy Tần Mạt đã về phòng. Tần Mạt đứng im lặng sau lưng nàng thật lâu, thấy nàng một tay di chuột, tay kia gõ phập phập trên bàn phím, cả người vui vào thế giới phức tạp sau màn hình kia. Tần Mạt nhìn nàng vừa đi theo hội bang chiến xong, lại mở QQ nói chuyện, vừa dò các kênh trong trò chơi. Tiền Hiểu cùng rất nhiều người đến thành trì trong trò chơi, sau đó cùng hội chiến nhau trên kênh thế giới. Nguyên nhân mâu thuẫn cũng có chút buồn cười, hình như là người chơi bên kia không cầu hôn được đối tượng bên này của Tiền Hiểu, sau đó thẹn quá hóa giận, kéo một nhóm người đi báo thù, rồi biến thành bang chiến. Đương nhiên, cách nói của đối phương là, nam nhân bội tình bạc nghĩa, không giảng đạo nghĩa nhân phẩm, phải ra chiêu giáo huấn. Tạm thời không nói ai đúng ai sai, Tần Mạt thấy chính là, Tiền Hiểu kích động giữ bảo vệ phe mình, đáng vẻ ngồi trước máy tính lại có vẻ tổn thương âm thầm. Nghĩ đến lần trước Tiền Hiểu nói tâm tình mình không tốt, lại nói "Tình cảm trong trò chơi nào có thể đùa", Tần Mạt lại không nhìn được thờ dài thành tiếng. "Ai đấy?" Tiền Hiểu như vô cùng kinh sợ, tháo tai nghe xuống, liền quay đầu lại. Nàng nhìn Tần Mạt, càng thêm hoảng sợ phần nộ. Tần Mạt khẽ cười khổ nói: "Hiểu Hiểu, khuôn mặt mình không đến mức đáng ghét chứ?" Tiền Hiểu vỗ ngực thở ra, tâm tình xuống thấp nói: "Là cậu à, vừa rồi mình chỉ nghe thấy yên lặng, cậu bỗng thờ dài một tiếng như là hồn ma ý, mình còn tưởng sau lưng mình có quỷ." Tần Mạt ngồi xuống ghế bên cạnh, quan tâm hỏi: "Có chuyện gì, tâm tình lại không tốt như thế?" "Chuyện gì? Rất nhiều chuyện." Khóe miệng Tiền Hiểu cong lên, lại dùng hai tay xoa xoa mặt mình, "Mình chơi game đến điên rồi, bỗng thấy thật khổ sở." "Nếu không... chúng ta đi xem phim hài đi?" "Hết cách!" Tiền Hiểu nháy mắt, "Bây giờ mình biến thành bộ tộc tương tư rồi, nếu không thể từ tương tư thành yêu, sau đó lại biến tương tư, mình sẽ đi xem hài kịch," ồm miệng nàng lại kéo xuống, đáng vẻ ai oán. Tần Mạt nghe lại cảm thấy buồn cười, Tiền Hiểu luôn có bản lĩnh này, có thể cách điệu việc vốn bị thương, lại khiến người ta nghĩ là nàng đang nói đùa, thật ra nàng không hề khổ sở. Nhưng trên thực tế, nàng rất khổ sở. Trong lòng Tần Mạt nổi lên thương tiếc, liền đi đến vuốt tóc nàng, nàng lớn tiếng kháng nghị, mới mỉm cười mà nói: "Nói nói, tương tư à? Chúng mình hợp lại nghĩ kế, chủ động ra quân, nói không chừng từ tương tư sẽ thành mến nhau." "Mình còn do dự." Tiền Hiểu chỉ một ngón tay lên màn hình, "Đây, chính là tên nhóc 'Nước trong lửa' này, chúng mình cùng bang, nhưng hán lại là tên đao hoa siêu cấp bại hoại!" Cả thần kinh Tần Mạt cứng đờ, mới nói: "Đã là tên bại hoại đao hoa khắp nơi, sau cậu còn thích hán?" "Khi mình thích hán, còn chưa phát hiện hán là tên bại hoại." Tiền Hiểu vạch ngón tay, "Trước kia hán đối với mình rất tốt, khi mình vừa vào chơi hán còn chưa dựng bang, mình cùng luyện cấp với hán, cùng quen rất nhiều bạn, cùng xây phường hội... những ngày đó không thể quên được..." Tần Mạt mở to mắt: "Bây giờ hán thay lòng đổi dạ?" "Cũng không phải, mình và hán giống như bạn thân, không có tình yêu, sao lại nói là thay lòng đổi dạ?" Tiền Hiểu rất buồn bực nói: "Rất nhiều lần mình tí nữa thì nói rõ với hán, kết quả hán lại tưởng mình nói đùa, quay đầu vẫn lại coi như anh trai tốt. Mình sắp chết rồi, lại còn nhìn hán và đưa con gái kia mờ mờ ám ám, lại còn hôn nhẹ muội muội kia, còn với mình thì vô cùng trong sáng." Tần Mạt không nói một lời, mới cho chủ ý: "Không phải nói nữ truy nam cách tăng vài vòng sao? Quan hệ của cậu và hán tốt thế, trực tiếp thổ lộ, còn sợ hán không đáp ứng?" "Mình ra ám hiệu rõ ràng không biết bao lần rồi!" Tiền Hiểu buồn rười rượi, "Mạt Mạt, không phải nói hán ta đùa mình chứ? Tên này đúng là thiếu muối, cũng không biết là hán không muốn đáp lại mình hay là giả vờ hồ đồ. Lại nói chuyện này mà nói rõ ra, chỉ sợ lại không thể làm bạn được nữa." Tần Mạt nhún mày: "Hiểu Hiểu, cậu biết hán trong trò chơi thôi sao?" "Đúng vậy, trò chơi..." Tiền Hiểu than nhẹ, giữa hàng lông mày dần dần hiện lên khối sương buồn bã, "Cho nên mình cũng không rõ, có nên tiếp tục thích không. Nhưng là tình cảm, lý trí không thể khống chế, mình chỉ nhìn thấy nhân vật trò chơi, lại cảm thấy hán rành rành trước mắt, nghe rằng mỉm cười với mình." Tần Mạt do dự trong chốc lát, vẫn nói: "Mình cũng có một người như vậy. Có lẽ còn tính không phải thăm mến, nhưng vừa rồi mình phát hiện, quả thật mình thích người đó. Chúng mình còn là bạn tốt, nếu để cho mình thổ lộ với người đó, chắc mình cũng chẳng nói được gì." Lực chú ý của Tiền Hiểu quả nhiên bị đổi vị trí, nàng lập tức khẩn trương hỏi: "Cậu có người yêu? Nam hay nữ?" "...". Tiền Hiểu: "...". Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng bị hai chữ nam nữ kia làm cho đứng hình. "Ha ha!" Tiền Hiểu xoa bụng cười, cười đến ngất ngèo, nước mắt cũng rơi xuống. Tần Mạt mỉm môi, tiếng cười bật ra từ cổ, còn mang theo một ít giọng mũi. Tiền Hiểu cười xong lại khẩn trương hỏi: "Là cô nương xui xẻo nào bị cậu nhìn trúng?" "Là nam." Tần Mạt ho nhẹ, nói xong hai chữ, liền mất nhìn mũi mũi nhìn lòng, ngồi nghiêm lại. Tiền Hiểu há miệng lớn, thật lâu sau, nàng mới đưa tay đẩy mình, có điểm ngơ ngác hỏi: "Là trước kia cậu đùa mình, hay là bây giờ cậu đùa mình?" Tần Mạt thấp giọng nói: "Mình nghiêm túc, chỉ là vừa nghĩ thông không được bao lâu, mình không thể chỉ lo cho mình, giáng tai họa đến con gái nhà người ta, sau đó làm tổn thương cả hai gia đình." Tiền Hiểu lập bập nói: "Mạt Mạt, cậu đúng là con người tiết kiệm lo lắng hộ người khác. Cho mình một chút đi. Mình còn có kế hoạch chưa thực hiện được, cậu cũng cho mình kết quả đi!" Tần Mạt mở to mắt, hơi nhún đuôi lông mày. Tiền Hiểu liền hét lên một tiếng, sau đó bỗng nhảy lên, xông lên ôm lấy Tần Mạt, khoan khoái cười ha hả. Biết bao khó khăn mới ngừng cười, Tiền Hiểu lại ngồi xuống bày ra tư thế thăm phảu ngón tay gõ bàn nói: "Mau nói đi, người cậu thích là ai? Có hi vọng không? Dự tính làm thế nào để giành được vào tay?" Tần Mạt khôi phục sự trấn định, lắc đầu cười cười nói: "Thật ra cũng không thể nói rõ là thích

nam hay nữ hơn, nhưng mình quyết định yên ổn cả đời này cùng ai đó, người đầu tiên mình nghĩ đến, chính là anh ta. Anh ấy với mình, có lẽ... nói văn nhả, có lẽ hơi thực nữ.” Tiền Hiểu kích động: “Vậy cậu còn không mau tấn công?” “Bây giờ còn chưa được, với anh ấy là không công bằng.” Mí mắt Tần Mạt sụp xuống, “Anh ấy là một người tốt, nếu như mình chỉ vì muốn tìm một người để sống cùng cho có lẽ, vậy thì không thể tìm anh ấy. Anh ấy hẳn là nên nhận được toàn tâm toàn ý một lòng một dạ, nếu như mình không làm được, thì không nên làm úy khuất anh ấy.” “Vậy thì cậu cứ việc một lòng một dạ với anh ấy!” Tiền Hiểu lại đến gần giữ lấy vai Tần Mạt, nhìn tư thế này, Tần Mạt nếu không gật đầu, không biết nàng ta sẽ làm ra chuyện gì. “Cậu nói, tìm cảm không thể không chế bằng lý trí.” Tần Mạt khẽ mỉm cười, Tiền Hiểu đen mặt, biểu lộ ra triệu chứng điên. “Nhưng tình cảm có thể bồi dưỡng.” Tần Mạt lại khẽ cười một tiếng, “Mình cố sức tìm kiếm cái cảm giác một lòng một dạ, nếu như có thể, đương nhiên hi vọng cuối cùng người nắm tay mình sẽ là anh ấy. Nhưng điều kiện tiên quyết là hai bên đều có tình cảm, nếu như anh ấy thích người khác trước, mình cũng không nói ra, anh ấy phải khó xử, đến lúc đó cũng không thể làm bạn được nữa.” “Lại là như vậy...” Tiền Hiểu buông vai Tần Mạt ra, xoa mũi mình, giọng chua chua, “Qua thôn này sẽ không còn nhà trọ nữa, sao không tiên hạ thủ vi cường chứ?” Tần Mạt gật đầu: “Tiên hạ thủ vi cường đương nhiên không sai, nhưng điều kiện tiên quyết phải là người ta nguyện ý.” Tiền Hiểu cầm lấy tay Tần Mạt bị thương bị thương nói: “Mạt Mạt, chúng ta sao lại mệnh khổ như thế...” Tần Mạt chấn động, một thân nói da gà: “Đừng khoa trương như thế chứ? Cậu muốn đi học ca diễn à?” “Mạt Mạt, chúng ta cùng đi xem phim tình buồn đi, mình không muốn xem hài kịch...” Thế là ngày hôm sau, Tần Mạt và Tiền Hiểu cùng đi viện bảo tàng tỉnh. Theo lời Tiền Hiểu nói: “Lịch sử chính là bi kịch lớn nhất! Mãi mãi chỉ có viết lại cho người đời sau nhìn, thật là khiến người ta than thở!” Viện bảo tàng tỉnh chia làm ba khu vực, một khu vực là triển lãm văn vật các triều đại, một khu vực là chuyên khu khai quật Mã Vương Đồi[11], còn có một khu vực nữa chính là phòng triển lãm không định kỳ của danh gia nghệ thuật. Tần Mạt và Tiền Hiểu vừa bước vào trước cửa bảo tàng, liền thấy một cô gái xinh đẹp ăn mặc thời thượng mang theo một nụ cười ngọt ngào chào đón. “Chị Tần, từ biệt gần ba năm không gặp, phong thái của chị đã hơn năm đó rồi.” Tần Mạt thoáng nhớ lại, liền nhận ra cô gái trẻ xinh đẹp này là cháu gái của Triệu Chu, Triệu Ninh Hương. Nhưng khi đó Triệu Ninh Hương đầy địch ý với Tần Mạt, làm gì có vẻ nhiệt tình thế này. Nhìn dáng vẻ bây giờ của nàng, suy nghĩ quả nhiên trưởng thành hơn rất nhiều rồi. “Hương nhi.” Tần Mạt cười yếu ớt khẽ gật đầu, “Em ngày càng xinh đẹp.” Má trái Triệu Ninh Hương cười lộ ra một lúm đồng tiền thật sâu, nàng vừa khoác tay Tần Mạt và Tiền Hiểu, lại hỏi: “Vị này chính là chị Tiền Hiểu mà chị Tần hay nhắc đến?” Tần Mạt trước khi đến viện bảo tàng đã gọi điện cho Triệu Cho, nói là có Tiền Hiểu đi cùng, nhưng nàng lại không nghĩ sẽ gặp được Triệu Ninh Hương ở đây. “Bị gọi là chị, thật có điểm không thói quen.” Tiền Hiểu lại ngại ngùng cười cười, “Chị là Tiền Hiểu, em kêu tên chị được rồi.” Tình tình nàng thật ra có hai mặt, trước mặt người quen thì cởi mở, thậm chí có điểm điên cuồng đáng yêu, mà đụng đến người lạ, nàng lại trầm mặc thẹn thùng. Triệu Ninh Hương từ trước đến nay luôn dễ quen, cứ liên tục nói: “Không thể được, em phải lễ phép chứ, không là ông nội lại giết em mất!” Khi vào phòng triển lãm, Triệu Ninh Hương liền dẫn các nàng đến gặp Triệu Chu. Người trong phòng triển lãm không ít, nhưng mọi người đều nhỏ giọng trò chuyện, có thể nói là khá an tĩnh, không khí v. cùng tốt. Triệu Chu đang đứng trước một bức tranh xuân phong, bên cạnh ông có hai người đàn ông, một người trên năm mươi tuổi, mặc âu phục xám phẳng phiu, thân hình phúc hậu, nhìn có cảm giác thân thiết, chàng trai còn lại khoảng hai tư hai lăm tuổi, người ngọc đứng thẳng, mày rậm mắt sáng như trăng, chính là Kiều Từ Huyền. “Ông nội, chị Tần và chị Tiền đến rồi.” Triệu Ninh Hương nhẹ giọng, cúi đầu hết sức uyển chuyển êm tai. Triệu Chu quay đầu, cười đến sáng lạng, “Mạt Mạt, đây là Tiền Hiểu mà cháu nhắc đến à?” Ông nâng tay vỗ vỗ vai Tần Mạt, “Hai cô gái lại đây, nhìn bức tranh này.” Tần Mạt đáp lời, kéo Tiền Hiểu thẹn thùng lại, cũng nhìn bức tranh xuân phong trên tường. Đây là một bức tranh công tiểu, màu sắc tô khá nổi. Gió xuân thổi qua, mỗi một phiến lá liễu dù xa hay gần đều vô cùng sinh động, phấp phất như ở ngay trước mắt. Kiều Từ Huyền mỉm cười gật đầu với Tần Mạt, lại nhẹ giọng giới thiệu với nàng: “Tần tiểu thư, vị này là thầy giáo của anh, Đồng Nguyên Phong tiên sinh.” Người đàn ông phúc hậu trạc ngũ tuần kia cũng quay đầu, cười tít mắt nhìn Tần Mạt nói: “Tần Mạt, tôi biết em, học sinh và người bạn già của tôi đều liên tục khen em trước mặt tôi. Hôm nay đến xem, cũng khá gọn gàng dễ nhìn, không phải là quốc sắc thiên hương.” Ông nói thẳng lại tùy tiện, vừa nói vừa đùa. Triệu Chu hừ nhẹ nói: “Là ai xem bức ‘Cửu tư’ xong, nói nhất đị gặp người vẽ tranh? Còn nói người này đã đến cảnh giới rất cao?” “Cho nên tôi mới muốn nói chuyện trực tiếp, chắc hẳn tiểu Tần cô nương cũng sẽ không từ chối.” Đồng Nguyên Phong cười tít mắt như trước, như là phật Di Lặc. Tần Mạt cảm thấy người này rất thú vị, cũng cười nói: “Đồng lão sư khí phách như vậy, có lẽ là tâm lòng rộng rãi thân thể thành thoi?” Đồng Nguyên Phong bị lời này của nàng làm nghẹn lời, lắc đầu thở dài: “Quả nhiên là tuổi trẻ mạnh mẽ, tuổi trẻ mạnh mẽ.” Triệu Chu lại mừng rỡ, trừng mắt: “Lão Đồng, tôi thấy ông mới là ra vẻ người lớn đấy?” Không khí vì hai ba câu nói này lại hài hòa, mọi người đi dọc theo phòng tranh cẩn thận xem một lần, hơn phần nửa trong đó là tranh của Đồng Nguyên Phong, còn có một số ít là của Kiều Từ Huyền. Triệu Ninh Hương vui nói: “Thành tựu của Từ Huyền ca ca đã lên một bậc rồi.” Nàng từ chỗ Tần Mạt và Tiền Hiểu, buông tay các nàng ra, tự do đến dán chặt tại chỗ Kiều Từ Huyền. Triệu Chu bỗng than nhẹ: “Nếu có Tam nhi ở đây thì tốt, tuy trình độ vẽ tranh của tên nhóc này không thể nhìn được, nhưng nói đến giám định và thưởng thức, chỉ có nó mới có được năm phần chân truyền của ông nội nó...” Ông bỗng ngậm miệng không nói, liền nghe Triệu Ninh Hương nói thầm: “Ông nội nhắc đến người đó làm gì? Ông ta ức hiếp Tam ca còn Sắc mặt Triệu Chu trầm xuống: “Nhóc con, chuyện của các trường bồi, đến lượt con nói sao?” Triệu Ninh Hương cảm giận không nói, Triệu Chu chuyển đề tài, mọi người lại bàn về tranh. Trong lúc Đồng Nguyên Phong hỏi Tần Mạt không ít, Tần Mạt cũng đáp theo quy củ, không để lộ ra kiến thức gì khiến người ta kinh diễm, cũng không tỏ vẻ lúng túng. Nhưng Đồng Nguyên Phong rõ ràng có chút thất vọng, sau đó cũng hỏi ít đi. Đi một vòng xong, Triệu Chu liền nói: “Được rồi, không ép các con đi cùng các ông già này nữa, mấy người trẻ tuổi tự đi xung quanh đi, bên kia còn có mấy phòng triển lãm, đáng giá để xem.” Triệu Ninh Hương rất cao hứng, kéo Kiều Từ Huyền muốn đi, đi hai bước lại quay đầu lại, có chút không tốt nói: “Chị Tần, chị Tiền, các chị có ra xem triển lãm không?” Tiền Hiểu thì thăm bên tai Tần Mạt nói: “Xem Mã Vương Đồi, có tranh nữa cảnh.” Tần Mạt gật đầu trả lời: “Nghe nói chuyên khu Mã Vương Đồi có tranh nữa cảnh để xem, chúng ta đến đó xem trước.” Lần này không đợi Triệu Ninh Hương lên tiếng, Kiều Từ Huyền nhân tiện nói: “Cùng đi chứ.” Tranh nửa cảnh của Mã Vương Đồi quả thật không tồi, tiếng động và ánh sáng kết hợp lại, đều khiến người ta có cảm giác phồn hoa náo nhiệt từ hai ngàn năm trước mà sinh ảo giác. Bốn người đứng trong đám đông, nhìn đến say Tần Mạt bỗng cảm thấy bên tai có tiếng than nhẹ của nam tử: “Hoài Hư cư sĩ, phương ngọc ẩn kia em có vừa lòng?” Giọng rất nhẹ, trong chốc lát lại bị lấp đi bởi tiếng trong tiết mục họa cảnh. Tần Mạt khẽ nhớ lại, rốt cục vẫn làm bộ như không nghe thấy câu hỏi của Kiều Từ Huyền. Nàng thật sự không thể hiểu người này nghĩ gì, ba năm trước dùng đường ngọc làm con dấu cho nàng, tiếp theo lại không hề có động tĩnh gì. Nếu là một hành động sai lầm thì cũng thôi đi, nhưng lại nhắc đến vào lúc này. Tần Mạt quyết định, coi như phương ngọc ẩn chưa từng tồn tại. Tranh nửa cảnh đã đến hồi cuối, trong lòng Tần Mạt khẽ động, nghiêng đầu hỏi: “Hương nhi, tên đầy đủ của vị Tam ca kia, chị chưa từng nghe nói qua.” Triệu Ninh Hương không nghe rõ câu hỏi của nàng, lại hỏi ngược lại: “Chị Tần, chị nói gì?” Tần Mạt cảm thấy không cần phải hỏi lại, chỉ nói: “Không có gì.” Dù trong miệng Triệu Chu nói Tam nhi là tay đàn tốt thế nào, hoặc hẳn giấu bao nhiêu bức tranh của Hoài Hư cư sĩ, nếu hai người có duyên nợ, cần gì Tần Mạt phải vén bức màn kia lên? Cư sĩ Hoài Hư đã bị lịch sử chôn vùi ngàn năm trước, Tần Mạt không muốn lưu luyến nữa. Triệu Ninh Hương bỗng nói: “Vừa rồi chị nói đến Tam ca à?” Tần Mạt cười nói: “Thuận miệng nhắc tới mà thôi.” “Tam ca lâu lắm mới về được, tính tình anh ấy cũng kỳ quái, nhưng đối với anh chị em chúng em cũng không tệ, nhưng mà... quên đi, không có gì đâu.” Chiều xong phim cảnh họa này, bốn người lại đứng cạnh rào cao, nghiêng người qua lớp kính thủy tinh nhìn xác chết. Thật sự mà nói, một bộ quan tài như thế này trong viện bảo tàng, dù bên cạnh có nhiều du khách, cũng khiến người ta cảm thấy âm khí dày đặc. Tần Mạt hốt hoảng nhìn, nhìn thấy xác khô trong quan tài gỗ đã lâu, nghĩ đến cảnh phồn hoa hoạt họa vừa xong, lại cảm thấy, kiếp trước đã về với đất cả.

Q.4 - Chương 17: Máng nước đá chưa ra

Đây là con đường nông thôn uốn lượn, ruộng lúa ven đường đã sớm được gặt, vài cây cỏ ngang ngạnh đâm lên từ đất, hiện ra vẻ tiêu điều của tiết trời đầu đông. Sông nhỏ xa xa nằm ngang, giữa sông nước cạn, như sắp khô cạn. Quốc lộ không rộng, ước chừng vừa đủ hai xe đi, nhưng đường lại nhiều nước bùn, ven đường còn có vài mốc bia đá dựng thẳng, công trình ở đây được xây cũng không quá lạc hậu. Chỉ chốc lát, một chiếc xe màu sữa đã xuất hiện trên quốc lộ, xe lao một đường, vừa qua cầu nhỏ thì đi chậm rồi ngừng lại. Tần Mạt và Tần Văn Đình đi xuống từ trên xe, tất cả đều mở to miệng hít thở không khí lạnh bên ngoài, cổ đuôi đi sự khó chịu trên hành trình. Tần Văn Đình tâm tạm, Tần Mạt lại loạng choạng vọt tới bờ sông, vịn vào một gốc cây khô rồi nôn ra. "Mạt Mạt!" Tần Văn Đình dè dặt hành lý của các nàng sang một bên, bước nhanh đến gần Tần Mạt, vội vàng vỗ lưng đưa nước cho nàng. "Em... không, không sao!" Tần Mạt nôn ra một trận, liền lấy nước khoáng súc miệng, lúc này mới thở lại từ từ, cảm giác choáng đầu hoa mắt giảm bớt. Nàng say xe khá nặng, sắc mặt trắng bệch, cả dáng vẻ mệt đến rã rời. Tần Văn Đình cười khổ, "Sao lại vẫn say xe như thế? Sớm biết thì chúng ta nên thuê xe chuyên dụng đến đây, mùi trong xe kia cũng thật là..." "Này!" Bỗng có một giọng trẻ con trong trẻo vang lên phía sau hai người: "Các chị là ai? Tại sao em chưa từng gặp qua các chị?" Tần Mạt đang dùng khăn tay lau miệng, quay đầu tay vẫn còn che trên miệng, liền nhìn thấy một cậu bé cao hơn một mét nhất đen mỡ to ngang đầu đánh giá các nàng. Đứa bé này mặc áo bông dày hồng hoa xanh, thân thể mũm mĩm, khuôn mặt cũng tròn tròn, đáng yêu tròn trịa đáng yêu. "Mạt chị làm sao thế? Có phải bị thương không?" Cậu nhóc đưa tấm mặt lên gương mặt Tần Mạt đang che khăn, biểu đạt nó đang thương hại: "Bị thương đau lắm, thật đáng thương." Nó nói tiếng phổ thông, giọng trẻ con trong vắt, phát âm rõ ràng. Tần Mạt ngẩn người, Tần Văn Đình cười nhìn vai. Xa xa lại có tiếng nồn nồn truyền đến: "Nhạc Nha Tử! Con ở đâu? Mau về đi! Ôi, ai cho con đến gần người lạ?" Đây là giọng một ph nữ, nói không theo tiếng phổ thông, miễn cưỡng cũng có thể nghe hiểu. Từ bờ sông, một người phụ nữ trung niên mặc áo bông xanh lá cây đậm chạy thẳng đến đây, tóc bà có hơi rối, cả khuôn mặt hiện lên nét lo âu khẩn trương, nhìn thấy bé trai đứng yên ổn trên bờ sông, mới thả lỏng một hơi. Lại nói: "Tiểu tử tông của tôi ơi, con chạy loạn nơi nơi, gặp phải người xấu thì sao?" Bé trai nắm thành quả đấm, ánh mắt lóng lánh: "Con sẽ đánh cho người xấu chạy mất dép!" Nói rồi, nó đứng tấn, gơ hai tay lên cao, làm ra động tác kinh điển vạn phạt triều tông (một chiêu trong như lai thần chú). Hình dáng này đúng là vô cùng đáng yêu, thấy Tần Mạt và Tần Văn Đình nở nụ cười vui vẻ, ngay cả người phụ nữ trung niên cũng dần chậm bước, vừa cười vừa nói: "Đứa bé này, còn không biết là học ở đâu." "A ha ha!" Đứa bé hừ một tiếng, chân ngắn lại nâng lên, đá về phía trước "Con là sư giả vũ trụ bảo vệ hòa bình chính nghĩa. A..." Nó hét lên tiếng cuối kéo dài, một chân bỗng đá ra, cả người lao đảo ngã về phía sau sông nhỏ. Chuyện đột ngột này, cả ba người đều không phản ứng kịp, bé trai cũng thét chói tai lăn từ dốc đến thẳng bờ sông. Sườn dốc đây có khô, nhưng lòng sông lại nhiều đá vụn, nước chảy xiết, nhô ra tảng đá nhọn hoắt. Người phụ nữ trung niên phía xa dùng chân lại, hô lớn đến xé lòng, người lại như mũi tên lao đến. Trong đầu Tần Mạt nhất thời không thể suy nghĩ gì, chỉ chạy về phía trước, nhào xuống sườn dốc, đuôi tay giữ lấy cậu bé, khó khăn lắm mới ổn định ôm nó lại. Không đợi Tần Mạt thở một hơi, lực quán tính to lớn đã kéo cả hai người lăn xuống dốc núi. Tần Mạt thậm chí còn chưa kịp cảm nhận đau đớn ma sát với mặt đất, chân phải đã được Tần Văn Đình giữ lại. Sau đó người phụ nữ trung niên chạy đến, sải bước lao xuống dốc núi, đứng vững rồi kéo lấy tay bé trai, ôm nó lên từ mặt đất. "Ồ ô... Oa oa..." Tiếng khóc kinh hồn lúc này mới vang lên, bé trai kéo kéo cổ áo người phụ nữ, khóc đến thở không ra hơi, "Thím thím! Nhạc Nhạc ngã chệch mắt! Ngã chết! Sợ! Thật đáng sợ! Ô ô..." Tần Văn Đình lại không lo đến bọn họ, chỉ vội vàng nâng Tần Mạt dậy, quan tâm hỏi nàng: "Ngã ở đâu? Có bị thương không?" Tần Mạt vốn bị say xe vẫn còn mệt mỏi, lúc này trên tay lại bị trầy da, lồng ngực nhào về phía trước làm đau đớn, Tần Văn Đình hỏi nàng, nàng lại chỉ có thể cắn răng không để mình hô thành tiếng, cũng không nói ra được. "Em cũng thật..." Tần Văn Đình than, giúp Tần Mạt xoa bóp tay chân, lòng đau đến cả khuôn mặt cũng đỏ rần lên. Sau một giờ, các nàng mới ngồi vào nhà người phụ nữ trung niên Lưu Thục Lan. Tên bé trai là Tần Nhạc, nói về việc Tần Mạt cứu nó, cũng được không ít cái lợi. Ít nhất thì Lưu Thục Lan không bài xích ừ là nàng và Tần Văn Đình nữa, thậm chí còn cảm kích hai người, đưa các nàng về nhà thu xếp. Vừa đúng lúc chồng Lưu Thục Lan cũng ở thôn Tần gia, cũng là quen của chị em Tần Mạt. Dọc theo sông nhỏ, bọn họ lại đi qua không ít ruộng lúa và con đường. Chờ đến khi bọn họ đến thôn Tần gia dưới chân núi lớn, Tần Văn Đình nâng tay lau mồ hôi, tiến đến bên cạnh Tần Mạt nói: "Nếu không có người dẫn đường, chúng ta khỏi đến được thôn này luôn." Tần Mạt ngồi trên chiếc ghế trúc nhà Lưu Thục Lan, đau đớn trên người từ từ dịu đi. Nàng xoay xoay cổ tay, đánh giá bốn phía. Trong nhà Lưu Thục Lan có bốn phòng lớn lát đá đỏ, nhà có hai tầng, tất cả đều thu gọn sạch sẽ, trên vách tường là màu trắng, sàn nhà trát xi măng. Tần Nhạc khóc rất lâu trong ngực Lưu Thục Lan, về nhà bị bế lên tầng hai, trực tiếp chui vào giường ngủ. Lưu Thục Lan tay xếp cho con xong, mới xuống nhà tiếp Tần Văn Đình và Tần Mạt. "Đây..." Bà rót trà, có chút áy náy ngồi xuống, "Thật là cảm ơn mọi người." Dọc theo đường đi bà đã nói không ít tiếng cảm ơn, lúc này nói lại, thật ra là không tìm ra được chuyện gì để nói. Tần Văn Đình nóng tính, trực tiếp hỏi: "Di Lưu, đi biết nhà Tần Văn Hoa ở đâu không?" "Hai người hỏi trường thôn à? Hai người là?" Gương mặt Lưu Thục Lan nở nụ cười, "Muốn hỏi nhà trường thôn, đương nhiên tôi biết. Muốn tôi đưa hai người đến không?" "Đương nhiên..." "Đợi một chút," Tần Mạt cầm tay Tần Văn Đình, cười với Lưu Thục Lan: "Di Lưu, chúng cháu còn có chuyện muốn hỏi thăm đi." "Cháu nói đi, chỉ cần là chuyện trong thôn này, phần lớn tôi đều biết." "Không biết di Lưu có biết một người tên là Tần Bái Tường không?" Lòng này Lưu Thục Lan nhíu lại, ngăn người mới hỏi lại: "Sao lại hỏi ông ta?" "Ông ấy có gì không ổn sao?" Tần Văn Đình lại nắm lấy tay Tần Mạt, nắm ngón tay siết chặt. "Cũng không phải, ha ha." Lưu Thục Lan cười miễn cưỡng, "Rất nhiều năm ông ấy không về quê rồi, hai người hỏi chuyện của ông ấy, tôi cũng không biết nhiều." "Vậy nếu di biết chuyện gì thì nói rõ được không?" Tần Mạt vẫn ôn ôn hòa hòa hỏi. "Chuyện này, sao lại hỏi ông ấy? Hai người đây là muốn..." Lưu Thục Lan xoa tay. Tần Mạt khẽ ngắt lời bà: "Vậy di có biết người phụ nữ tên Hàn Dao không?" Tay Lưu Thục Lan run lên, sắc mặt bỗng đại biến, run giọng nói: "Sao? Hai người biết cái gì?" Tần Mạt và Tần Văn Đình liếc nhau, Lưu Thục Lan quả nhiên biết rõ. Chỉ không biết là các nàng khá may mắn, vừa đụng đúng người biết đó, hay là nói chuyện năm đó truyền ra quá rộng, đến mức không ai không biết. "Di Lưu." Tần Mạt thăm thò dài: "Nên biết chúng cháu cũng biết, chỉ không dám hãy tin, cho rằng bên trong còn có nội tình khác, cho nên mới về quê để hỏi. Chẳng lẽ là không có nội tình gì?" Đây là nàng đang nói dối, suy nghĩ của Tần Văn Đình nhạy bén, liền phối hợp với Tần Mạt: "Mạt Mạt, chúng ta phải tin bà." Nói xong, nàng lại lộ ra vẻ mặt bi thương. Lưu Thục Lan lắp bắp nói: "Các người là, là con gái Tần Bái Tường?" "Di Lưu, việc này có nội tình khác, đúng không?" Tần Mạt lập tức chờ đợi nhìn Lưu Thục Lan. "Chuyện này..." Lưu Thục Lan cúi đầu, do dự rất lâu, nghĩ những cô gái trước mắt này vừa cứu đứa cháu của mình, cuối cùng khô khốc nói: "Tần Bái Tường năm đó, cũng là trẻ tuổi, đụng phải phụ nữ thì củi khô lửa bốc, thật ta tôi cảm thấy... không nhất định là... cưỡng hiếp..." Bà bỗng ngậm miệng lại, đại khái cảm thấy mình không có sức để an ủi, không biết nói gì cho tốt. Tần Mạt không biết vì bản lĩnh an ủi kém mà bà khổ sở, nhưng Tần Văn Đình lại bị một tin trong lúc vô tình này như sét đánh giữa trời quang! "Di!" Tần Văn Đình đứng dậy, nhìn thẳng Lưu Thục Lan, "Di nói là thật?" Tần Mạt có thể tưởng tượng hai chữ "cưỡng bạo" này đã kích thích thế nào với Tần Văn Đình, theo cách nói của Lưu Thục Lan, há không phải Tần Bái Tự đã làm việc không bằng cảm thú với Hàn Dao sao? "Các người không biết phải không?" Lưu Thục Lan còn có điểm

không phản ứng kịp “Hàn Dao đi theo Tần Bái Lâm đến khe suối này, kết quả là có lần Tần Bái Lâm lên tỉnh làm việc, để Hàn Dao ở nhà, lại gặp Tần Bái Tường...” Bà bỗng chỉ vào Tần Mạt, cả kinh kêu lên: “Cháu là con gái của Hàn Dao?” Tần Mạt xoa huyết thái dương, chỉ cảm thấy một mảnh hỗn loạn. Nàng đứng dậy giữ chặt bàn tay lạnh buốt của Tần Văn Đình, kim giọng nói: “Chị, không phải như chị nghĩ, cũng không phải như đi ấy nói, trong này nhất định có hiểu lầm.” Trong đó có hiểu lầm, Tần Mạt hoàn toàn có thể chắc chắn trong đó có hiểu lầm. Nếu như Tần Bái Tường thực sự làm cái chuyện tàn nhẫn kia, Hàn Dao sao lại có thể nói với Tần Mạt: “Ông ấy luôn là một người hiền lành, tôi thấy sớm muộn gì ông ấy cũng bị người ta bán đứng, còn ngốc nghếch thu dọn mọi việc rồi rấm cho người ấy.” Tần Văn Đình mở to miệng, lại mở to hai mắt, như nắm được cọng cỏ cứu mạng, lại giữ chặt hai vai Tần Mạt, buồn bã nói: “Mạt Mạt, ba không phải là người như thế!” Tần Mạt bắt đầu hồi hận khi gọi Tần Văn Đình cùng về quê, đây đúng chuyện xấu. Nàng cũng không đoán ra, ngoài chân tướng, lại có hiểu lầm như thế. “Chúng ta phải tin, ba không phải người như thế.” Tần Mạt từ từ tách tay Tần Văn Đình ra, lại kéo nàng cùng ngồi xuống ghế, “Chị, có lẽ, cha đẻ của em, chính là Tần Bái Lâm” mới gạt mình, cười khổ lắc đầu nói: “Các người...” “Di Lư, chuyện năm đó, đi có thể kể rõ, nói cho chúng cháu nghe được không?” Tần Mạt tha thiết nhìn bà. Lư Thục Lan lắc đầu thờ dài: “Nói đến nước này, tôi đành phải kể. Vốn không nên nói chuyện này.” Bà kể không tính là rõ ràng, nhưng Tần Văn Đình và Tần Mạt im lặng nghe, miễn cưỡng cũng xem như hiểu rõ ý bà. Thì ra trong nhà thôn trưởng Tần Vĩ Hoa có ba con trai, anh cả Tần Bái Quân tuy không học hành, nhưng lại cần cù chăm chỉ, bỏ học về nhà làm ruộng, ngày ngày an ổn, anh hai Tần Bái Tường học hết trung học, khi đủ tuổi kết hôn lấy Bùi Hà làm vợ, sinh ra con gái Tần Văn Đình, còn trốn khỏi biên chế của chính phủ (đào ngũ), anh ba Tần Bái Lâm là có tương lai nhất, khi đó ông là sinh viên đại học đầu tiên của mười tám thôn, thi đỗ đại học Bắc Sư. Vốn cả thôn Tần gia vô cùng kỳ vọng vào Tần Bái Lâm, đại gia đình hi vọng một ngày ông sẽ tốt nghiệp đại học, phát triển sự nghiệp bên ngoài, sau đó áo gấm về làng, làm giàu cho quê hương. Nhưng mọi người không ngờ, Tần Bái Lâm về quê rất sớm, lại không phải áo gấm về làng. Năm 89, ông mới học năm thứ ba, liền mang theo một cô gái sành điệu trong thành phố về quê, hơn nữa còn nói từ nay không về thủ đô nữa, chỉ ở quê cùng cô gái mình yêu sống hạnh phúc, trải qua cuộc sống ruộng đồng bình thản. Ở thời đại nà nói một sinh viên ngoan ngoãn bỏ nghiệp học đã khiến nhiều người kinh hoàng, chỉ nói hần hần “tuyên ngôn tình yêu” thôi, đã khiến mọi người coi là yêu nghiệt, vô cùng khinh thường. Lúc ấy Tần lão tức đến muốn đánh gãy hai chân hần, hần lại khư khư cố chấp, nhất định phải về quê sống quãng đời còn lại. Thật ra người ở thôn Tần gia không thể phản đối hôn sự của Tần Bái Lâm và Hàn Dao, khi làn gió tự do luyến ái đã nổi lên, hành động của Tần Bái Lâm làm Tần gia thôn ngao ngẩn, tìm được một cô gái có tri thức hiểu lễ nghĩa, bần bệ gần xa chỉ biết chúc phúc cho hần, sao lại ngăn cản hần? Vấn đề ở chỗ Tần Bái Lâm khẳng khái bỏ học, hần chẳng những bỏ học, còn phát ra “Tuyên ngôn tình yêu” như thế, Tần lão sao có thể không tức giận? Cho nên Hàn Dao quả thật không được đối xử tốt ở thôn Tần gia, hơn nữa sự cao quý của nàng không thích hợp với nông dân chân lấm tay bùn, mọi người càng không muốn đến gần nàng. Khi nói tới đây, Lư Thục Lan đỏ hốc mắt: “Tôi vốn qua lại tốt với A Dao, thật ra tính cô ấy rất dịu dàng, chỉ là người khác cho rằng cô ấy là người kiêu ngạo, không chịu hiểu cô ấy. Cô ấy chịu nhiều uất ức như thế, Tần Bái Lâm lại chẳng bảo vệ được bao nhiêu...” Có một lần, Tần Bái Lâm rời quê lên tỉnh làm việc, đi đến nửa năm. Hàn Dao khi đó còn chưa kết hôn với Tần Bái Lâm, bụng cũng ngày từng ngày lớn lên, càng về sau, người nào cũng biết, nàng đã có thai. Thời đó chưa kết hôn mà đã có thai, với một cô gái mà nói, đúng là tội ác tày trời, huống chi là ở thôn Tần gia bảo thủ mà truyền thống này, Hàn Dao càng bị khinh bỉ. Ngày đó, mâu thuẫn tích tụ đã lâu rốt cục cũng bùng nổ, đủ các loại phản đối của người dân kéo nàng ra từ trong phòng, nhao nhao chỉ trích nàng dục dãi, tai họa, không biết xấu hổ, vân vân, thậm chí nhiều người điên khùng quá mức còn đề nghị, đẩy nàng vào lồng heo. Hàn Dao chỉ rơi lệ đầy mặt, một câu cũng không nói, trong điên cuồng hỗn loạn, Tần Bái Tường bỗng chạy đến, quỳ xuống trước mặt mọi người đang âm ỉ! Ông quỳ xuống thưa tội với cha và vợ, ông nói với tất cả người dân, Hàn Dao chỉ là một người bị hại. Vì ông nhất thời xúc động, nhân lúc em trai không có nhà, làm ô uế em dâu. Câu nói này làm dâng lên một cơn sóng lớn ở thôn Tần gia, Tần Bái Tường nhất thời trở thành mục tiêu công kích. Nếu không phải Bùi Hà xin cho ông, Tần lão thậm chí có thể giết chết đứa con này. Thế là Hàn Dao thành người bị hại có thể tiếp tục sống ở thôn Tần gia, mãi cho đến khi sinh ra đứa con gái trong bụng. Tần Bái Tường ôm đứa con gái mới sinh này, mang theo vợ và con gái lớn cùng bỏ nhà rời quê hương, Hàn Dao cũng đơn độc bỏ đi, từ đó bật vô âm tín. Mà không trở về, còn có niềm tự hào của thôn Tần gia, Tần Bái Lâm. Một đoạn chuyện xưa này nói xong, Lư Thục Lan thờ dài, lại nhìn sàn nhà đến gần người, cũng không biết cái gì. Tần Mạt chua xót trong lòng, mở to hai mắt, trước mắt phảng phất như hiện lên tình cảnh nhìn thấy Hàn Dao ở ngôi nhà nhỏ vùng ngoại ô London. Người phụ nữ với mái tóc đen búi cao, giữa hàng lông mày mờ mịt, tất cả đều là tang thương và hoảng sợ. Bà dùng khăn ngạo để lau đi vết thương của mình, con gái bà cũng có nghĩa là nỗi khổ sở kia. Dù là thế nào, là Tần Bái Tường hại bà, hay là Tần Bái Lâm phụ bạc bà, hoặc là người Tần gia thôn ức hiếp bà. Tuy Tần Mạt không phải là Tần Mạt thật sự, cũng không sinh ra bao nhiêu tình cảm với người mẹ đẻ này, nhưng trong người nàng có dòng máu của Hàn Dao, máu chảy về tim, nàng không thể không động lòng, không thương tiếc. Tần Văn Đình ngồi yên trên ghế, lẩm bẩm nói: “Đúng là ba sao? Sao ba có thể làm chuyện này chứ?” “Ba sẽ không làm như thế.” Tần Mạt nắm thật chặt tay Tần Văn Đình, giọng nói trầm ổn mạnh mẽ, “Chị, trong đó này còn có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng em có thể chắc chắn, ba không phải là người làm chuyện này, nếu không sao mẹ lại không trách ba?” Tần Văn Đình hung hăng gạt đầu một cái, ánh mắt dần dần sáng ra, chắc chắn nói: “Đúng! Rất rõ ràng đây là ba bảo vệ di Hân, mới có ý nói như thế. Nếu không, sao mẹ không trách ba?” Nàng đứng lên, dạo bước trong phòng, sau một lát lại hỏi Lư Thục Lan: “Di Lư, vị chú ba của cháu mười tám năm nay không có tin tức gì sao?” “Như là mất tích...” Lư Thục Lan vừa chà tay, cười khô, “Các cháu còn hỏi chuyện này làm gì? Chuyện quá khứ là quá khứ, người bị hỏi cũng khô, mình cũng khô.” Tần Mạt thấp giọng nói: “Nhưng ông nội không chịu tha thứ cho ba, ba cháu rất muốn về thăm quê.” Tần Văn Đình cũng thờ dài: “Chú ba mất tích, không có ai đi tìm sao?” “Nguyên nhân ông ấy mất tích, có lẽ mới là mấu chốt của tất cả vấn đề.” Tần Mạt đứng lên, “Chị, bây giờ chúng ta đi thăm ông nội đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 18: Lột Sơn một đường xa

Từ đường của Tần gia tường xanh ngói đen, ba gian phòng hợp lại, mái hiên nhếch lên, phía dưới là hoa văn cổ xưa. Cột sơn đỏ đã mang màu tàn úa, thêm đá xanh còn sót lại vỏ pháo cũ, trong ngày đông gió lạnh thổi qua, lay động thời gian giấu trong bụi bặm. Hai bên cửa lớn khắc câu đối: “Tự tổ tông vĩnh nạp thiên thủy, cử thần minh thường thiên bách phúc”. Hoành phi “Thế đại vinh xương”. Tần Mạt và Tần Văn Đình cùng đi lên trước thềm đá, còn chưa kịp nhìn rõ bài vị tổ tông bên trong, liền nghe thấy một tiếng ho khan truyền ra từ bên trái phòng. Bên hông cửa là một ông già tóc hoa râm, thân hình ông không cao, trên tay còn chống gậy, gương mặt cũng nhiều nếp nhăn và đồi mồi, nhưng eo lưng ông thẳng tắp, trong mắt là tinh thần khôn kể. “Đi đi đi đi đi đi!” Tầm mắt ông lão rơi xuống trên người hai chị em Tần gia, lại phảng phất như không thấy các nàng, chỉ tự nói, “Toàn bộ đi hết đi, không

cần giải thích gì cả, lù bắt hiểu! Các người còn trở về làm gì?" "Ông nội..." Mỗi Tần Văn Đình run nhẹ, hô một tiếng liền bước nhanh về phía trước. Nàng cần thận đưa tay dịu lấy ông, tha thiết nhìn ông. Tần Văn Đình híp mắt, gương mặt đầy nếp nhăn lộ ra ý cười. Ông thông thả bước đến từ đường, lại đi vào con đường nhỏ bên trái, sân nhà bọn họ ngay cạnh chân núi vững chắc kia. Từ đầu đến cuối, ông cũng không nhìn Tần Mạt, coi như không có sự tồn tại của Tần Mạt. "Con bé này ngày càng giống Bùi Hà, nhưng ta nhớ, bảy năm rồi các người chưa trở về." Cụ già đưa tay nắm bàn tay Tần Văn Đình, "Lần này có bao nhiêu người về?" "Ông nội, chỉ có hai chị em con và Mạt Mạt." Tần Văn Đình nhỏ nhẹ nói, quay đầu lại lo lắng nhìn Tần Mạt đơn độc ở một bên. Bảy năm trước bọn họ cũng về quê, chẳng qua đường quanh co khúc khuỷu, khi đó Tần Văn Đình còn nhỏ không hiểu chuyện, căn bản không để ý đường về quê. Mặc dầu Tần Văn Đình vẫn nhớ đứa cháu gái mà mình yêu, nhưng không có nghĩa sẽ quên đi sự chán ghét Tần Mạt. Tần Mạt cười nhạt: "Chị, em ở lại nhà đi Lưu chờ chị." Nàng nháy mắt mấy cái với Tần Văn Đình, quay người đi theo một con nhỏ khác rồi đi, sau một lát, lại gửi tin nhắn cho nàng: "Chị, ở lại với ông nội, có để ông nói ra, làm thế nào mới tha thứ cho ba. Hoặc nói bóng gió hỏi một chút, xem ông nội nói có khác đi Lưu không!" Đêm hôm đó Tần Mạt ngủ lại tại nhà Lưu Thục Lan, Tần Văn Đình ở lại nhà bác cả cùng ông nội. Vừa rạng sáng ngày Thứ hai hai chị em lại lên đường về, Tần Mạt không xin nghỉ nhiều được, mà Tần Văn Đình đang có vụ án, thời gian cũng rất gấp. "Mạt Mạt, ông nội căn bản không muốn nói chuyện năm đó, nhưng chị thăm hỏi bác gái, bà nói cũng không khác đi Lưu lắm." Ngồi trên xe, Tần Văn Đình kéo tay Tần Mạt nói chuyện, "Khi đó anh họ cũng có mười tuổi, chị còn hỏi anh ấy, anh ấy nói không nhớ rõ, chỉ nhớ đi Hàn là một người rất dịu dàng." "Bọn họ đều không biết... chủ ba đi đâu sao?" Tần Mạt khẽ nhủ mảy. "Bật vô âm tín." Tần Văn Đình thấp giọng: "Mạt Mạt, cho dù chứng minh... mẹ đẻ em chính là đi Hàn, nhưng chúng ta vẫn là chị em, phải không?" "Đương nhiên rồi, điều này có gì phải thắc mắc sao?" Tần Mạt nói nhẹ nhàng. Tần Văn Đình cười cười: "Vây tiếp theo chúng ta làm gì, đi tìm chủ ba ư?" "Chị, chị có ý kiến gì không?" "Chị cho rằng..." Tần Văn Đình có chút khó xử, "Mạt Mạt, chị nói thẳng, em không nghe cũng được." "Chị, có phải chị không muốn suy đoán không, chủ ba bị nói phồn hoa bên ngoài mê hoặc, phụ mẹ em, cho nên không dám về nhà?" "Mạt Mạt, em..." Tần Mạt lắc đầu cười cười: "Người bình thường sẽ nghĩ như vậy, em cũng nghĩ như vậy. Nhưng còn có nghi vấn, đầu tiên, năm đó bọn họ là học sinh đại học trường nổi tiếng, lẽ ra tương lai tươi sáng, vì sao nhất định phải bỏ học về nhà, lấy danh nghĩa tình yêu? Tiếp theo, chủ ba lại nói muốn sống ở đồng ruộng suốt quãng đời còn lại, vì sao bỗng lên tinh? Một điểm quan trọng nhất là, ông là một người học hành rất tốt lại có thể vì mẹ em mà từ bỏ tất cả, vì sao không lâu sau, lại một đi không trở lại? Người này nếu nói là thay lòng đổi dạ, cũng không đến nỗi đột ngột như vậy chứ?" Tần Văn Đình vốn học luật, bị phỏng đoán này của Tần Mạt dẫn đường, ý nghĩ cũng rõ ràng hơn: "Đúng vậy, thời đó là sinh viên đại học thì không giống như bây giờ, tương lai sáng rõ, trường Bắc Sư, năm đó tương đương với nền vàng! Di Lưu nói đi Hàn có khí chất không tầm thường, đại khái gia thế đi cũng không tầm thường, chẳng lẽ bọn họ trốn về nông thôn, là vì cha mẹ Hàn gia không đồng ý cho bọn họ lấy nhau?" Tần Mạt gật đầu: "Khả năng này rất lớn." Năm ngón tay Tần Văn Đình bỗng siết chặt: "Chủ ba bỗng bỏ đi, chẳng lẽ là bị Hàn gia uy hiếp?" "Rất khó nói, chỉ có một nửa khả năng." Tần Mạt lại lắc đầu, "Trình tiết của phụ nữ quan trọng, khi mẹ em có em, bọn họ còn có gì để chia rẽ?" "Nhưng lúc chủ ba đi, tất cả mọi người đều không biết đi Hàn đã mang thai." "Coi như muốn chia rẽ họ đi..." Tần Mạt thờ dãi, "Chủ ba cũng không đến nỗi vì thế mà đoạn tuyệt mười tám năm với người trong nhà. Lại làm sao, sau khi mẹ em ra nước ngoài, nếu như chủ ba chỉ vì muốn tránh bà, cần gì phải mất tích đến mười tám năm?" "Nói như thế, chẳng lẽ là phụ lòng?" Tần Văn Đình cười khổ, "Đây cũng khó phân biệt, sao có thể đoán đúng." "Đã là phỏng đoán, tự nhiên không cần chuẩn." Tần Mạt nâng tay day nhẹ khóe mắt, "Gia thế Hàn gia ra sao, em gọi điện hỏi Hàn Trí Viễn là có thể biết rõ. Thật ra điểm đáng ngờ nhất không phải là vì sao chủ ba phụ mẹ em, mà là vì sao ông lại cắt đứt liên lạc với người trong nhà." Trên mặt Tần Văn Đình hiện lên vẻ chần chờ, nàng có chút khó khăn nói: "Khó có thể, chủ ba... thật ra, đã sớm... không còn?" Sắc mặt Tần Mạt cũng trầm xuống, nàng khẽ thờ dãi: "Không phải không có khả năng này." "Trong nhà chẳng lẽ không có ai nghĩ cách đi tìm sao?" "Có lẽ, đáp án này còn ở trên người ba, chị, ba nhất định biết gì đó." "Mạt Mạt." "Em không sao." Tần Mạt nghiêng đầu, Lúc này nàng gọi điện thoại cho Hàn Trí Viễn, được biết Hàn gia là Nho gia, gia thế rất không tệ, cũng khá môn đăng hộ đối. Nhưng gia sản của Hàn gia chỉ có trong giới học thuật, không có địa vị xã hội, lại không có tài có thế, muốn làm một người mất tích mười tám năm, bọn họ chưa chắc đã làm, cũng khó mà làm được. Tần Mạt cũng không nói thẳng với Hàn Trí Viễn chuyện nàng biết, chỉ nói: "Chị chỉ muốn biết nhiều hơn, chờ đến khi có đáp án cụ thể chị sẽ nói cho em." Nàng và Tần Văn Đình ngồi xe gần năm giờ mới đến thành C, hơn hai giờ chiều các nàng cùng ăn cơm trưa, sau đó Tần Mạt tiễn Tần Văn Đình lên máy bay đi Bắc Kinh. Trên đường về trường Tần Mạt lại nhận điện thoại Tiền Hiểu gọi đến. "Ít nhất hai giờ nữa sẽ về trường, sao thế?" Tiền Hiểu lộ ra thất vọng trong giọng nói: "Hai giờ à, thời tiết bây giờ không tốt, chờ cậu về thì tối mất rồi." "Không còn cách nào, mình đang ở thành nam." Sân bay ở thành nam, trường H ở thành tây, Tần Mạt còn không xa xỉ đến mức ngồi taxi đi đến, còn nếu là đi xe bus, hai giờ cũng chưa đủ. May mà chất lượng phương tiện công cộng ở thành C năm gần đây được cải thiện, xe bình thường có điều hòa cũng không làm người ta khó chịu nữa, nếu không với thể chất say xe của Tần Mạt, nàng cũng không dám tiết kiệm số tiền này. Bên kia, Tiền Hiểu trầm mặc lát, lại vui cười nói: "Cũng không sao, trời tối có cái tốt của trời tối, dù sao cậu cũng đừng vội vã, về trường rồi đến quảng trường Đông Phương là được rồi." Tần Mạt thuận miệng đáp lời, lại không thể đoán ra Tiền Hiểu muốn làm gì. Lúc này hơn nửa thành viên của CLB võ thuật đã kéo ra vây quanh quảng trường Đông Phương trường H, trong đó Giang Viễn Hàn đặc biệt nói với vài người anh em: "Cứ nói đi, đại ca em tuân thủ lịch sự, làm tổ lâu như thế mà không tìm chị dâu cho chúng ta, mọi người có mong đợi và tin tưởng không?" Giang Viễn Hàn vuốt cằm, cười hắc hắc: "Các huynh đệ đã nhiệt tình như vậy, sao anh lại không hành động chứ!" Tiền Hiểu nói thầm: "Tất cả đều là tên nhóc ba hoa, cái gì mà tuân thủ lịch sự, còn tin tưởng mong đợi nữa." Giang Viễn Hàn co chân nhẹ đá vào Tiền Hiểu, thấp giọng nói: "Này, là em muốn làm ba mối, thế nào, giờ không vui? Hiểu Hiểu, em đừng làm phản trước trận chiến nhé!" Tiền Hiểu hừ hừ nói: "Em tạo cơ hội cho anh còn ít sao? Lần trước cơ hội đứng người cùng là em thu xếp cho anh, còn nói em làm phản?" "Sao anh thấy có điểm là lạ?" Giang Viễn Hàn nheo mắt lại, "Nói thật, em bắt anh già làm quan tử, rất khó." Tiền Hiểu trợn mắt: "Lẽ ra em không nên trông cậy vào tình cảm của anh, tình tiết lãng mạn gì đó có khi bị anh phá hỏng hết, em còn có thể nói gì? Được rồi, bây giờ còn sớm, em đoán khi Mạt Mạt đến là trời tối rồi. Chúng ta thay đổi phương án đi, anh lại gần đây." Giang Viễn Hàn xoay người cúi đầu, nghe Tiền Hiểu nói xong, miệng dần dần mở rộng, cuối cùng hân dưng tay nâng cằm, cười khô nói: "Hiểu Hiểu, chủ ý này rất phí tiền á. Anh thấy em muốn cướp tiền của anh, cũng không cần như vậy chứ?" "Em cảm thấy chủ ý này rất lãng phí, nếu như là em, nhất định sẽ bị cảm động. Dù sao anh có dám thử không, em chỉ giúp anh một lần này, không thành công, về sau em không lo nữa." Tiền Hiểu quay đầu, trong lòng cũng có tính toán. Tần Mạt đã thừa nhận trong lòng mình có người khác, bây giờ nàng thay đổi mục tiêu, giúp Tần Mạt đem vị soái ca thần bí chạy đến đây mới là đúng đắn. Giang Viễn Hàn cũng tính toán trong lòng, nhà hắn cũng dư dả, nhưng còn có khoảng cách lớn với triệu phú. Bình thường tiền tiêu vật và phí sinh hoạt của hắn bị khống chế, một tháng không quá ba ngàn, ba ngàn này không đủ để hắn tiêu tiền như nước, thường là không đủ tiêu. Mà bây giờ là giữa Tháng mười hai, Tiền Hiểu vừa nói mấy thứ kia, nửa tháng tiền sinh hoạt của hắn đã biến mất rồi. "Hiểu Hiểu..." "Anh còn không nắm chắc thời gian?" Tiền Hiểu không yên lòng giục một câu. Giang Viễn Hàn cắn răng một cái, trong lòng nói với mình, không bỏ được con không bắt được sói, không bỏ nổi hầu bao sao bắt được vợ. Với điều kiện soái ca của hắn, cộng thêm lời tỏ tình trước mặt mọi người như thế, cô gái nào mà tìm không đập thình thịch, ngoan ngoãn bị bắt làm tù bi Tần Mạt về trường, đến phòng ngủ rửa mặt thu xếp xong, sau đó mới từ từ đi đến quảng trường đông phương. Lúc này sắc trời đã tối, trong sân trường có vài người đi dạo, đèn đường cũng chiếu lờ mờ vài bóng cây. Từ ký túc xá khoa văn đi đến quảng trường Đông Phương còn một đoạn đường rất dài, Tần Mạt nắm chặt khăn quàng cổ trên vai, vừa đi vừa nói mình không sợ lạnh, sau đó ngẩng đầu, hốt hoảng nhìn thấy trên bầu trời có vài quả bóng bóng hình trái tim đang bay. Trên bóng viết chữ "Mạt" bằng bút dạ ánh quang. Tần Mạt chỉ thấy trùng hợp, sau khi đi được mấy phút đồng hồ, đợi những trái bóng kia bay dần đi, lại thấy một quả bóng lớn bay lên, bên trên vẫn là một chữ "Mạt". "Hiểu Hiểu làm gì thế? Gọi mình đến quảng trường Đông Phương, là vì cái này?" Nàng bật cười, dưới chân bước nhanh hơn. Đợi đến khi xoay người đứng lại, Tần Mạt nhìn từ xa, liền thấy không ít người vây quanh quảng trường. Một quả bóng nữa lại bay lên, lần này trên đó là chữ "Phượng". Từng quả bóng nữa lại bay lên, lần lượt là "Hoàng", "Vu", "Phi", "Hê", "?" Tần Mạt chạy đến quảng trường, lúc này không thể không

ngừng lại, nhú mảy nhìn hàng chữ, "Mặt Mạt, phượng hoàng vu phi hề (bay lên cao)?" "Mặt Mạt!" Tiền Hiểu liếc mắt, vừa thấy Tần Mạt liền vỗ tay hoan hô. Sau đó trên quảng trường lên một tiếng, vốn quay lưng ra ngoài, mọi người cùng quay đầu lại, tản ra thành hình quạt. Mỗi người bọn họ đều cầm một chiếc đèn lồng đỏ trên tay, từ trái sang phải, trên đèn lồng có chữ màu đen: "Cô gái xinh đẹp, gặp là không quên, một ngày không thấy, suy nghĩ rồi bời, nguyên to tám lòng, nắm tay cùng đi." Sắc mặt Tần Mạt nhất thời cổ quái, nàng không biết nên giận hay nên cười, hay là kinh sợ một màn này. Bức tường người hình quạt bỗng từ từ tách ra, một người cầm chiếc đèn lồng đỏ bước ra, đi đến chỗ Tần Mạt. Tần Mạt vẫn đứng ngoài quảng trường, nhìn thấy dáng vẻ người này, chính là Giang Viễn Hàn. Hắn cầm đèn lồng không có chữ viết, chỉ có ánh sáng màu cam ấm áp. "Đỉnh đỉnh..." Chuông điện thoại di động của Tần Mạt lại vang vào lúc này, nàng lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, cũng không nhìn màn hình, vội vàng nhận điện thoại. Giang Viễn Hàn mắt thấy Tần Mạt nhận thoại, không thể không dừng bước. "Mặt Mạt, em ở đâu?" Trong điện thoại vang lên giọng của Phương Triệt, trầm thấp ôn hòa, phảng phất như cười. Tay Tần Mạt khẽ run rẩy, giọng vẫn rất trấn định: "Ồ trường." "Ồ chỗ nào của trường?" Tần Mạt hơi nghi ngờ, vẫn đáp lời: "Quảng trường Đông Phương." Phương Triệt hỏi câu kỳ quái này, cứ như là không có khoảng cách Á Âu, trường H và địa điểm cụ thể trong trường thì khác gì nhau "Anh ở đường Lộc Sơn." Phương Triệt nói xong, liền ngắt điện thoại. Trong đầu Tần Mạt như rối lên, mới phản ứng kịp, đường Lộc Sơn rẽ hướng tây là có thể đến quảng trường Đông Phương, chính là đi đến đây không mất vài phút. Phương Triệt ở đường Lộc Sơn? Bọn họ bây giờ chỉ cách nhau vài phút đi đường? Tần Mạt mở mắt nhìn phía trước, chỉ thấy Giang Viễn Hàn từ từ lại gần. Gương mặt hắn càng lúc càng rõ ràng dưới ánh đèn. Trong lòng Tần Mạt lập tức nghĩ cách, một, xoay người rồi đi; hai, từ chối khéo. Đường tắt nhiên dễ đi, nhưng trốn tránh không phải là phong cách của Tần Mạt. Con đường thứ hai tuy rõ ràng, nhưng thuật từ chối cần có kỹ thuật cao cần đến nhiều nghệ thuật, nhất là ở trước đông người, Giang Viễn Hàn lại kéo nhiều người đến xem, nếu Tần Mạt từ chối không đủ nghệ thuật, sẽ khiến hắn không còn mặt mũi. "Nguyên lời bày tỏ, nắm tay trọn đời." Giang Viễn Hàn trầm giọng mạnh mẽ, "Có không?" Hắn duỗi tay ra, đưa đèn lồng đỏ trên tay về phía Tần Mạt, chờ nàng nhận. Khóe miệng Tần Mạt mím lại, nhìn về mặt chân thành của Giang Viễn Hàn, lại nhìn sang mọi người trên sân đang mong đợi. Nàng còn rảnh rỗi suy nghĩ: "Chủ ý để bóng và đèn bay lên thật không tệ, nếu không phải là thành C cấm thả đèn Không Minh[], đôi lại là đèn Không Minh thì càng có ý cảnh hơn." Nhưng dù Tần Mạt có nghĩ thế nào, nàng vẫn không thể nghĩ ra một cách từ chối ôn hòa. Phiên toái lớn nhất là lúc này quá nhiều người xem, nếu không Tần Mạt dù có dùng ngàn cách để Giang Viễn Hàn hiểu thì cũng không vui. Chỗ đỗ xe bên kia quảng trường mơ hồ truyền đến tiếng còi ô tô, Tần Mạt vừa rung động trong lòng, bỗng ồ một tiếng, vấp chân ngã xuống đất, cao giọng hô: "Đau quá! Trật chân đau quá!" Tư thế chuyển đèn lồng của Giang Viễn Hàn cứng đờ, hắn muốn đỡ Tần Mạt, trên tay lại vướng đèn lồng. "An tử! Mau giúp tôi cất đèn lồng này đi!" Giang Viễn Hàn cao giọng hô. Hai người vội vàng chạy ra từ trong đám người, một là Thường Hoa An, một là Tiền Hiểu. Chờ đến khi Thường Hoa An nhận đèn lồng Tiền Hiểu đã chạy đến bên cạnh Tần Mạt. "Mặt Mạt, đang tốt lành sao lại sái chân!" Tiền Hiểu nôn nóng thờ dài, xoay người tới đỡ nàng. Bên cạnh lại có một bàn tay to thon dài vươn đến, một giọng nam rất êm tai vang lên, nói ra ba chữ: "Anh đến rồi!" Tiền Hiểu ngạc nhiên ngẩng đầu, liền thấy một chàng trai trẻ không biết đã đứng cạnh Tần Mạt từ lúc nào. Vóc người hắn rất cao, mặc chiếc áo gió đen đứng dưới ánh đèn, mặt mũi tuấn tú, khí chất nhất như trăng sáng từng trúc. Lúc này hắn khẽ nghiêng người, trên mặt căng thẳng, chỉ có giữa hàng lông mày lộ ra ý cười. Tiền Hiểu ngờ ngác giữ tư thế xoay người ngẩng đầu, trong đầu có vô số tiếng nói điên cuồng gào thét: "Đây là ai? Đây là ai? Anh ấy quen Mặt Mạt? Chẳng lẽ..." Biết bao khó khăn mới lấy lại tinh thần, Tiền Hiểu có chút tê đến rưng rưng, lúc này chàng trai lạ đã nâng Tần Mạt dậy, mà Giang Viễn Hàn thì trầm mặt, lạnh giọng nói: "Anh là ai?" Chàng trai lạnh nhạt đáp: "Bạn gái tôi ngã, làm phiền mọi người quan tâm, thật là áy náy."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 19: Cầu vòng đôi

Dưới bóng đêm, đèn sáng như sao, Giang Viễn Hàn thật sự bị một câu "bạn gái tôi" của Phương Triệt làm chân tay giật đến lạnh buốt, gân xanh trên trán nổi lên. Hắn nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, trong đầu toàn là: "Cái này thật mất mặt!" Ngoài ra còn trần trụi một câu nói: "Quả nhiên, xài nhiều tiền cho bà xã tương lai của người khác đúng là bị kịch lớn nhất của đàn ông! Hắn ta đúng là Tào Tháo!" Mọi người vây quanh quảng trường bỗng ầm lên, không biết ai đi đầu hô to một tiếng: "Quyết đấu!" Sau đó làn sóng triều lại dâng cao từng đợt: "Quyết đấu! Quyết đấu! Quyết đấu!" Thành viên CLB võ thuật phần lớn là những tên nhóc thừa tính lực, hướng chi sinh viên trẻ tuổi cuồng nhiệt, vừa bắt đầu nổi gió là thành sóng lớn, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Tiếng ồn ngày càng to Giang Viễn Hàn nghe như thúc giục, bỗng vươn tay quát to: "Ngừng!" Một đám nhóc ồn ào lại vô cùng phối hợp im lặng, mấy chục con mắt cùng nhìn về phía Giang Viễn Hàn, tựa hồ như binh lính tuân lệnh tướng quân, làm hắn tăng thêm phần uy nghiêm. Giang Viễn Hàn trấn định lại, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Triệt, khóe miệng cười tà ác, ngữ điệu khinh miệt: "Nói tên, quyết đấu, hoặc là chạy về nhà đi!" Nhất thời quảng trường yên tĩnh lại, mọi người có thể nghe thấy cả tiếng thở, như đang chờ Phương Triệt trả lời. Tiền Hiểu lẳng lặng đứng bên cạnh, mắt thấy tình thế không tốt, không khỏi nôn nóng quay đầu nhìn Tần Mạt, lại thấy nàng nghiêng người dựa vào người chàng trai xa lạ, cũng đem tầm mắt lại gần, chớp mắt một cái, như bày tỏ gì đó trong bóng tối. Tần Mạt thật ra không hi vọng Phương Triệt sẽ có phản ứng gì, từ trước tên nhóc này đã vô cùng bạo lực, năm đó không có chuyện gì còn nắm tuyết treu Lỗ Tùng, hiện giờ bị người ta thách đấu trước mặt mọi người, sao có thể tránh? Nhưng phản ứng của Phương Triệt ngoài dự đoán của mọi người, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, như mang ý cười, sau đó không tức không giận mà nói: "Tôi là Phương Triệt, tôi không có lý do gì để nhận lời quyết đấu." Giang Viễn Hàn khoanh hai tay lại, giễu cợt nói: "Không có lý do gì? Người con gái này, Tần Mạt, thua phải rời khỏi cô ấy, thắng thì được cô ấy, đây không phải lý do của Phương Triệt hơi híp mắt lại, trầm giọng nói: "Bây giờ không phải thời Trung Cổ, nơi này không phải châu Âu. Quan trọng nhất là, Tần Mạt là một người độc lập, cô ấy không phải tiền đặt cược, cũng không ai có quyền quyết định cô ấy thuộc về mình!" Hắn nói xong về mặt lại không có biến hóa gì, nhưng người lại như mang theo ngọn lửa, khiến người ta có cảm giác hắn đang giận. "Hừm! Một lý do đường hoàng, không phải anh sợ rồi chứ?" Giang Viễn Hàn khinh thường. Phía sau hắn lại có người cười vang: "Chắc chắn là sợ! Đại ca chúng ta chính là hội trưởng CLB võ thuật, đệ tử Bất cực đấy!" "Mặt Mạt!" Bỗng hoàng hốt hô là Tiền Hiểu, nàng mạnh mẽ nhào về phía Tần Mạt, dùng giọng kêu gào khoa trương như khóc tang thét: "Cô gái đáng thương nhà tôi, sao lại có chuyện này? Chẳng lẽ là bệnh tim phát tác, nhưng mấy ngày hôm trước không phải đã đi bác sĩ rồi, nói bệnh tình không chế được rồi mà? Trời ạ! Cậu đừng dọa mình, lòng mình còn yếu ớt hơn cậu, mình không chịu được đâu!" Tần Mạt không nhịn được tròn to mắt, Tiền Hiểu này dùng chiêu dỗi lực chú ý quá tuyệt. Phương Triệt phản ứng nhanh nhất, khi giọng Tiền Hiểu còn đang xuống dốc hắn đã bế Tần Mạt lên. "Mặt Mạt, em cố chịu!" Nói một tiếng này xong, Phương Triệt xoay người liền đi nhanh đến bãi đỗ xe ngoài cổng trường Tiền Hiểu vội vàng kéo Giang Viễn Hàn đang ngăn ra, vội la lên: "Tên dân dòn này! Còn không cùng đi đến bệnh viện?" Trong lòng

Giang Viễn Hàn cũng sốt ruột, hần liền lướt qua Tiền Hiệu, trái lại đổi vị trí, kéo nàng đi. "Hiệu Hiệu nhanh lên!" "Ai da, em chỉ có tốc độ này thôi!" "A, bọn họ lên xe rồi!" "Giang Viễn Hàn đúng là tên đàn độn, em đau chân, anh không thể đi chậm lại, đỡ em được à?" Mắt thấy Phương Triệt ôm Tàn Mạt vào chiếc xe màu đen, Tiền Hiệu lại kéo Giang Viễn Hàn vào bên kia đường, nàng kêu to: "Em đau chân, á đau chân, Giang Viễn Hàn đúng là tên không có nghĩa khí! Anh muốn qua sông rút ván đúng không?" Giang Viễn Hàn bắt đắc đi đỡ Tiền Hiệu đến ngồi xuống ghế đá bên cạnh, cười khổ nói: "Bà cô, tôi còn chưa qua sông, cô nói tôi rút ván thế nào?" Tiền Hiệu trừng mắt: "Nói thế, tức là anh qua sông xong, rồi chuẩn bị rút ván đúng không?" "Em biết anh không có ý này!" Giang Viễn Hàn buồn bực bứt tóc. "Vậy ý anh là gì? Tóm lại anh đúng là không nhân tính!" "Hiệu Hiệu sao em lại càn quấy như thế! Em cũng là người không có nhân tính đấy biết không?" Giang Viễn Hàn đỡ vai Tiền Hiệu, lúc này dưới đèn đường u ám, trong lòng hần quỳnh lên, chỉ thấy đôi môi mọng của người con gái trước mắt còn tiếp tục liên thoảng không ngừng, liền dứt khoát cúi đầu, bỗng dùng môi chặn cái miệng nhỏ lại, hung hăng một cái. Tiền Hiệu ngậy người, Giang Viễn Hàn cũng ngậy người. Hai người mở to mắt nhìn tư thế giao nhau này, hận không thể biến đổi phương thành tượng. "A..." Tiền Hiệu bỗng giãy giữa kịch liệt, nàng cắn răng, cắn đến khi Giang Viễn Hàn vội vàng ngửa đầu ra sau, hô đau né tránh. "Đây, đúng... Thực xin lỗi, Hiệu Hiệu, anh, anh không phải..." Giang Viễn Hàn che miệng, lắp bắp muốn giải thích. Tiền Hiệu dùng cả tay chân, bỗng đánh xuống Giang Viễn Hàn, vừa đánh vừa khóc thút thít: "Anh bại hoại! Đáng chết! Trời đánh, dám lấy nụ hôn đầu của tôi! Nụ hôn đầu của người ta... Hu hu..." Giang Viễn Hàn ngờ ngác để nàng đánh, thật lâu mới ôm nàng lại, dịu dàng dỗ dành nói: "Là anh không tốt, là anh... Em, Em đánh anh cũng không sao, từ nhỏ anh đã luyện võ, da dày thịt béo, đừng đánh đau tay chân em, Hiệu Hiệu, đừng khóc, khóc làm anh đau lòng lắm..." Tiền Hiệu bị cánh tay mạnh mẽ của hần ôm chặt, càng khóc lớn hơn: "Cút ngay! Tên chết tiệt! Ai làm anh đau lòng? Anh có thôi nói ghê tởm đi không? Tôi không thích! Tôi không thích! Hu hu..." "Hiệu Hiệu, em đánh anh đi, đừng khóc được không?" Giang Viễn Hàn thở dài, ôm Tiền Hiệu chặt hơn nữa. ***** Tiếng gió đêm vui ve thổi qua tai Tàn Mạt. Tàn Mạt khẽ dựa lưng vào ghế phụ, nghiêng đầu hỏi Phương Triệt: "Sao lại về? Xe ở đã Phương Triệt đeo dây an toàn, nhân ga, ánh mắt nghiêm túc, nhưng vẫn nhẹ lời an ủi: "Mạt Mạt đừng gấp, kiên nhẫn một chút, anh đưa em đi bệnh viện." Tàn Mạt nháy mắt mấy cái, bật cười: "Phương Triệt, người ta nói xạo mà anh cũng tin thật sao?" "Cái gì?" Phương Triệt ngẩn người, đi chậm lại, nghiêng đầu nhìn Tàn Mạt, thấy tinh thần nàng rất tốt, mới giạt mình thả lỏng một hơi, bật cười, "Thì ra là cô bé kia kiên cố để đôi lực chú ý, anh tự nhiên tin mới hay chứ." Tàn Mạt nhắm mắt lại, trong lòng cân nhắc một câu "tự nhiên tin" này. Phương Triệt rất thông minh, nếu như không phải trong lòng đã loạn, sao có thể tin lời Tiền Hiệu là thật? "Đây là quan tâm quá thành loạn, ngoài tình bạn, những thứ khác có bao nhiêu?" Tàn Mạt than nhẹ trong lòng, vì một khắc mình chần chờ không tiến mà tự giễu. "Đúng rồi, chân em không sao chứ? Nhưng anh thấy, cảm giác là em cố ý." Phương Triệt cười cười. Không biết từ lúc nào, về mặt băng sơn đã tan ra, tuy về mặt không thay đổi nhiều, nhưng cuối cùng cũng biết cười. "Không sao, thân thể em khỏe mạnh, chỗ nào cũng tốt. Anh về thế nào? Lần này chuẩn bị ở lại bao lâu?" Tàn Mạt quyết định phải đổi thái độ không màng trước kia, cẩn thận tìm hiểu tất cả về Phương Triệt, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hần nguyện ý. "Lần này anh về nước làm một dự án." Phương Triệt chuyển tay lái, "Viện khoa học kỹ thuật có soạn một phần mềm ứng dụng cho một công ty, anh đến công ty này, vừa học vừa làm vài việc cụ thể. Lần này là công ty TE hợp tác với công ty trò chơi trong nước, TE phụ trách máy móc, Thanh Sơn phụ trách đưa vào hoạt động. Anh xin tham dự vào dự án này, cho nên mới về nước." Hần dừng lại một chút, lại nói: "Bộ phận quan trọng của động cơ đã hoàn thành, bây giờ chỉ còn thí nghiệm hậu kỳ và sửa chữa nữa thôi, thời gian còn tính là dư dả, có thể đến tháng Tư sang năm mới về Cambridge." "Thật không tồi." Tàn Mạt mỉm cười gật đầu, trong lòng lại có cảm giác vui mừng. "Đúng rồi, xe này là do nhà mạng Thanh Sơn cung cấp cho anh. Coi như tạm mượn, không phải xe của anh." Phương Triệt nhìn về phía trước, môi khẽ mỉm, "Người đó là ai?" "Anh nói Giang Viễn Hàn?" Tàn Mạt nghĩ một lúc mới hiểu câu hỏi của Phương Triệt, "Anh ấy là sư huynh học khoa kiến trúc cùng trường với em." "Em không thích cậu ta, cho nên có ý giả bộ vấp?" Tàn Mạt đen mặt, nhớ lại lại thấy tức giận: "Không biết tên đàn độn nào dạy anh ta dùng bốn chữ "Phượng hoàng vu phi" này, em nhìn rồi chỉ có thể giả ngu, không dám nhiều lời." Sắc mặt Phương Triệt cũng trầm xuống, khi hần đến bóng đã bay đi xa, nên hần không nhìn thấy những chữ trên quả bóng. Bây giờ vừa nghe Tàn Mạt nói thế, mười đầu ngón tay bỗng nắm chặt, hừ lạnh nói: "Xem ra anh đi quá nhanh, để tên Giang Viễn Hàn đó được tiện nghi rồi, sớm nên dạy dỗ anh ta một chút!" Phượng hoàng vu phi, k kiểu kỳ vũ. Giải thích rõ ra là, phượng hoàng giao phối trên không, ý này có thể khiến người hiện đại sinh ra xấu hổ. Tàn Mạt lắc đầu: "Tức rồi cũng quên đi, không đáng để tranh chấp. Anh ta là nghiên cứu sinh ở khoa kiến trúc, em đoán anh ta cũng hồ đồ." Thật ra khi Tàn Mạt thấy Tiền Hiệu đồng thời xuất hiện cùng Giang Viễn Hàn, trong lòng đã rõ. Lần trước Tiền Hiệu hỏi nàng đang ở đâu, vừa nói không lâu lại bị Giang Viễn Hàn đụng vào, sau đó Tiền Hiệu lại xuất hiện, còn hỏi nàng Giang Viễn Hàn là ai. Mà lần này Tiền Hiệu lại nói thẳng, khi nàng đến quảng trường, lại không che dấu việc quen Giang Viễn Hàn——Tàn Mạt mà không đoán ra Tiền Hiệu muốn làm bà mối, nàng nên đi thương tiếc cho chỉ số thông minh của mình. Vì nghi ngờ quân sư của Giang Viễn Hàn chính là Tiền Hiệu, cho nên Tàn Mạt mới không muốn nói đến. Có lẽ thần kinh cô nhóc kia cũng có điểm hồ đồ, Tàn Mạt với nàng, cũng có điểm khoan dung. Phương Triệt cúi đầu nói: "Anh sẽ không độ lượng như thế." "Cái gì?" Tàn Mạt nhướn mày. Phương Triệt không đợi Tàn Mạt nói nữa về dưới, lại nói: "Anh sẽ không nói trước mặt bạn học của em, em là bạn gái anh..." Tàn Mạt cười như không cười: "Thì sao?" "Không sao cả," Phương Triệt ho nhẹ, "Em không cần để ý, chỉ là kẻ tạm thời, em coi như chưa từng nghe là được." Tàn Mạt lặng lẽ nắm chặt tay phải, khóe môi vẫn nhếch lên trên, cười nói: "Nói thế, sao có thể cho là..." "Đình đình..." Chuông điện thoại di động phá hỏng khung cảnh bỗng vang lên, Tàn Mạt nắm chặt tay khẽ thả lỏng, nhẹ thở một hơi, vẫn nhận điện thoại. "Chị!" Giọng Hàn Trí Viễn có chút khàn trượng. "Mẹ biết em về nước tìm chị! Bà rất tức giận, quãng đồ vừa khóc, chị biết nguyên nhân là gì không? Nói cho em biết, chị sợ không tốt chút nào." Tàn Mạt thở dài một tiếng: "Ba em đâu?" "Em chưa từng nói với chị sao?" Hàn Trí Viễn thấp giọng, "Chị, ba em đã mất khi em mười tuổi rồi." Tàn Mạt bỗng thất lại, nàng hô khó thở, giọng điệu xuống: "Em chờ chị hai ngày, hai ngày sau chị nhất định sẽ liên hệ với em" Cúp điện thoại, nàng suy nghĩ đến xuất thần, nếu không tìm được Tàn Bái Lâm trước, nàng sao dám nói với Hàn Trí Viễn đây? Ít nhất với Hàn Dao mà nói, Tàn gia thôn là tàn nhẫn. Mà thời gian đã không thể làm tan đi chua xót của bà, người ngoài khuyên giải an ủi há có thể có tác dụng? Người thất phải có người coi, nút thắt này chỉ có Tàn Bái Lâm có thể mở được. "Mạt Mạt," Phương Triệt nhìn về phía trước như cũ, "Có khó khăn gì, nói với anh được không?" Tàn Mạt trầm ngâm trong chốc lát, mới chậm rãi nói: "Nhiều năm trước có một câu chuyện, nghe rất đau đầu." "Anh sẽ nghe." Phương Triệt nói ba chữ kia, lại trầm ổn mạnh mẽ Tàn Mạt bật cười lớn, gật gật đầu, liền nói những thứ mình biết ra. Xe chạy một đường yên bình trong thành C, ánh đèn đầu xe chiếu ra xa, chờ đến khi Tàn Mạt kể xong chuyện cũ, cảm giác trong lòng chua xót hay là đau đớn từ từ dịu xuống, lại thần nhiên hợp thành dòng bụi trong cuộc đời. Đời người buồn vui, trên mảnh đất rộng lớn này, màu sắc khói lửa nhân gian, cuối cùng cũng đều được xác định "Chúng ta không thể quyết định xuất thân của mình, nhưng chúng ta có thể nỗ lực vì tương lai phía trước." Sau khi Phương Triệt nghe xong, trước nói một câu này, sau đó chạy xe đến bãi đậu xe ở chợ trung tâm, "Mạng Thanh Sơn ở tòa nhà 21, anh đưa em đi xem, thế nào?" "Lúc này công ty còn chưa tan làm sao?" Tàn Mạt nghi ngờ. "Hôm nay đã tan làm, nhưng về sau còn thường có tăng ca. Hôm nay chúng ta chỉ xem bên ngoài, không đi vào." Phương Triệt đi ra ngoài mở cửa xe giúp Tàn Mạt, lại thuận thế kéo tay nàng. "Bãi đỗ xe có nhiều xe, đi đường cẩn thận đừng bị đụng." Tàn Mạt buồn cười nói: "Em không phải đứa trẻ lên ba, sao dễ dàng bị đụng chứ?" "Em ăn tối chưa?" Phương Triệt thuận miệng lại hỏi. "Chưa." "Trên tầng cao có nhà hàng, thỉnh thoảng có thể xa xỉ một chút." Ánh đèn bãi đỗ xe sáng tỏ, Phương Triệt vừa quay đầu lại, giữa lòng mây là ý cười, "Đi thôi, giúp anh hưởng thụ cảm giác tiêu tiền như nước này đi." Tàn Mạt nói thầm trong lòng: "Tiêu tiền như nước, hôm đó là quá đủ rồi!" Nhưng Phương Triệt vẫn chỉ là sinh viên, Tàn Mạt thật sự không dám chắc chắn năng lực kinh tế của hần có thể xa xỉ đến mức nào. "Anh nói là thỉnh thoảng xa xỉ, ý này là, xa xỉ này còn phải tính toán tỉ mỉ." Tàn Mạt nhíu mày, "Anh không quản được tài sản của mình à?" "Sợ anh ăn hết tiền?" Phương Triệt cười nhẹ, đưa nàng vào thang máy, "Nhưng anh đang khổ sở làm nghiên cứu, cũng muốn tự thưởng mình một chút, phải làm sao?" "Đôi nhà hàng không cất cổ đi!" "Vậy không được, kiếm tiền là dễ xài, anh không muốn thành thần giữ của đâu. Thỉnh thoảng chăm sóc mình một chút, anh càng có động lực làm việc." Phương Triệt khẽ nheo mắt lại, "Bằng không, nếu chỉ có một bữa cơm mà đã sợ anh tiêu hết, vậy về sau em lo chuyện cơm nước của anh nhé?" "Chứ ý

này không tệ." Thang máy dừng ở tầng hai, lại có vài người đi lên. Tần Mạt nói xong câu sau, liền khép miệng không nói nữa. Lầu cao là nhà hàng Pháp, hoàn cảnh tao nhã, tiếng đàn dương cầm du dương, ngoài ngoài cửa sổ trong suốt, cảnh đẹp rực rỡ. Hai người ngồi xuống một cái bàn tròn nhỏ cạnh cửa sổ, bồi bàn mang thực đơn đi đến. Tần Mạt xem thực đơn, nhìn giá tiền mà tắc lưỡi. Nàng đưa lại cho Phương Triệt, quyết định ngó thử xem hán mở hầu bao, gương mặt có hiện lên n đau đớn không. Phương Triệt tùy tiện dùng tiếng Pháp gọi vài món thức ăn, chờ khi bồi bàn đi xa, hán mới nói khẽ với Tần Mạt: "Thật ra anh không thích ăn đồ ăn Pháp, hoàn toàn không có mùi vị." Tần Mạt mỉm môi cười nói: "Vậy sao còn nhất định đến đây, có phải đang khủng hoảng kinh tế không?" "Có một điểm." Khóe miệng Phương Triệt ngược lại nâng lên, "Nghe nói có vài người, nếu như thấy người khác thăm hại, cô ấy sẽ quên bản thân mình đang đau khổ." Tần Mạt không nhịn được trừng mắt: "Anh cảm thấy em là loại người đó?" "Anh không cảm thấy em là loại người này, nhưng anh hi vọng em sẽ không đau khổ. Tuy cách này, có điểm buồn cười." Phương Triệt cười cười, nhìn phía ngoài cửa sổ. "Em không đau khổ." Tần Mạt dụi dụi khóe mắt, bắt đầu dĩ nói: "Em chỉ nhưc đầu, làm thế nào để tìm ra chú ba." "Anh có cách." Đồ ăn đi lên, còn có một chai rượu đỏ Bordeaux. Phương Triệt lắc ly rượu, "Em nghe xong, không trách anh mới được." "Thế nào? Anh nói trước đi." "Anh cảm thấy bác trai rất có khả năng biết tin tức về chú ba em, em có thể để Hàn Trí Viễn làm một tin giả là Hàn phu nhân bị bệnh nặng đang hấp hối, xem bác Tần phản ứng thế nào. Có lẽ, ông ấy sẽ đi tìm chú ba của em." "Mẹ em bệnh nặng?" Tần Mạt cười khô, "Nếu như chú quan tâm đến mẹ em, thì sao ông ấy lại nhân tâm ra đi mười tám năm?" "Chỉ thử xem mà thôi, không phải em nói Hàn Trí Viễn cho hai ngày sao?" Tần Mạt gật đầu: "Thật ra em đã sớm có quyết định, nếu như nói bóng nói gió không được, thì hỏi thẳng ba em." "Nếu như ông ấy chịu nói, đã sớm nói rồi." Ánh mắt Phương Triệt dừng trên người Tần Mạt, lẳng lẳng không nhúc nhích, "Em cứ nhìn phản ứng của bác Tần, nếu như ông ấy chỉ gọi điện thoại, em phải nhớ số của đối phương, nếu như ông ấy trực tiếp đi gặp người, thì chúng ta... theo dõi." "Theo dõi?" Tần Mạt nhún mày lại. Khóe môi Phương Triệt lại cong lên: "Không sai, anh sẽ đi cùng em."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 20: Bồng quay đầu

Từ tầng cao nhất của nhà hàng Pháp đi ra ngoài, Tần Mạt lại cùng Phương Triệt đi đến tầng hai mươi mốt—Công nghệ khoa học kỹ thuật mạng Thanh Sơn.

Cách cửa thủy tinh là từng dãy máy tính, Tần Mạt không khỏi có cảm giác cả thế giới là những con số.

"Cũng không biết, sau khi em tốt nghiệp sẽ làm gì." Nàng nhún mày lại, nhớ lại những thứ mình biết, lại toàn là phong hoa tuyết nguyệt, trăm không dùng được một.

"Anh cảm thấy em có thể làm cô giáo." Phương Triệt lơ đãng dựa vào cửa thủy tinh, ánh mắt mang nụ cười nhìn qua trên dưới Tần Mạt, "ước kia em dạy anh, không phải rất thành công sao?"

Tần Mạt quay mặt qua chỗ khác, dẫu hai má đỏ ửng, hừ nhẹ nói: "Bây giờ em không thể làm người thầy tốt." Nàng bước đi đến cửa thang máy, hạ một câu nói: "Đồ ăn Pháp không no bụng, em mời anh đi ăn khuya ở Hòa cung điện, có đi không?"

Hòa cung điện nằm gần cao ốc Thanh Sơn tại đường dành cho người đi bộ bên kia, Phương Triệt lái xe lại gần rồi tìm chỗ đỗ xe, vừa xuống xe đã gặp ánh đèn chiếu trời ở thành phố không có màn đêm này, người đi đường đi lại như mắc cửi, một mảnh phồn hoa huyền ảo.

Tần Mạt lần này không đợi Phương Triệt mở cửa nữa, từ mình nhảy xuống xe trước. Nàng lau trán, dù ngồi trên xe rất vững chắc, nhưng nàng vẫn có chút say xe.

"Say xe?" Phương Triệt nắm một tay Tần Mạt, dùng móng tay cái ấn nhẹ vào hõm khẩu (*khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ*) của nàng, "Ấn hõm khẩu có thể giảm choáng."

Tần Mạt lấy tay ra, buồn cười nói: "Anh dùng sức yếu như thế, sao có thể trị được say xe? Tự em làm." Nàng dùng tay phải ấn mạnh hõm khẩu tay trái của mình, vừa đau đến lông mày run lên, vừa bước nhanh đi lên đường dành riêng cho người đi bộ.

Bên kia không có xe hàng, không khí quả thật là khá tốt.

Hòa cung điện nằm ở một hẻm nhỏ trên đường dành riêng cho người đi bộ, quẹo vào hai bên là kiến trúc giả cổ, dưới mái hiên đen là các loại đèn lồng ánh sáng mờ ảo, chiếu ra thời không giao thoa. "Đợi một chút!" Phương Triệt bỗng giữ chặt Tần Mạt dừng trước một xe đẩy.

Trên chiếc xe đẩy đặt một chiếc ấm đồng cao chừng một thước, vòi ấm khá dài, thân ấm khắc hoa văn uốn lượn, chấm son hồng, vô cùng tinh xảo đẹp đẽ. Dưới đáy là bếp lửa, từ từ làm ấm ấm đồng, trong ngày mùa đông lạnh giá này, tỏa ra khói trắng.

Đây là một chiếc xe đẩy bán cháo sen, trên giá đỡ bày biện các lọ bình trong suốt, bên trong chứa vừng, nho khô, đậu phộng...

Phương Triệt hiển nhiên rất thích món này, hán gọi bác chủ quầy làm hai chén cháo sen. Chờ đến khi chén cháo nhỏ trong suốt làm xong, hán đưa một chén cho Tần Mạt, mình lại nhận chén thứ hai, sau đó xoay lưng, vừa đi vừa ăn.

Tần Mạt bụng chén cháo nhỏ nóng hồi lên, thật sự là kiềm chế hết lần này đến lần khác, rốt cục vẫn nói: "Phương Triệt, anh đừng ăn trước."

"Thế nào?" Phương Triệt buông thìa xuống, nghiêng đầu nhìn Tần Mạt.

"Em thấy, ngón tay bác kia có rất nhiều bụi bẩn." Tần Mạt nhẹ thở một hơi, không biết thế nào, lại cảm thấy bình thường là lời đương nhiên, nhưng vào lúc này có chút khó mà mở miệng, "Quán nhỏ ven đường, không... không vệ sinh."

Phương Triệt lặng im trong chốc lát, chỉ nhìn chăm chăm Tần Mạt, nhìn đến mức nàng lại không nhìn được quay đầu đi, mới cười nhẹ.

"Tuy nói ăn ngon thì không được nhìn quá trình làm ra món ngon đó, nhưng..." Phương Triệt cười lấy muỗng nhỏ trên tay Tần Mạt ra, lại múc một thìa cháo trong bát nàng, đưa đến bờ môi nàng, "Cháo sen này rất nóng, càng nóng thì càng tiêu độc, không sao, yên tâm, anh có ý thức sức khỏe cơ bản, sẽ không làm hại đến em."

Tần Mạt lườm hẩn nhe răng, cắn một miếng vào cái thìa nhựa nhỏ, răng hơi dùng lực, liền lấy lại cái thìa trên tay Phương Triệt về. Lúc này nàng mới dùng tay phải cầm muỗng, từng miếng ăn cháo trong chén.

Phương Triệt ngẩn người, rút tay lại không nhanh không chậm múc chén của mình, giọng như nhớ lại: "Hương vị thứ này thật ra cũng chỉ bình thường, cho thêm đường, ấm áp ngon miệng mà thôi. Nhưng trước đây anh thường ăn, lại cảm thấy bột củ sen màu trắng cho vào nước vừa sôi, quấy lên xong lại biến thành cháo trong suốt, rất thần kỳ."

"Em chưa từng ăn." Tần Mạt thấp giọng nói: "Đây là lần đầu ăn món này."

"Về sau anh mua bột củ sen, chờ đến khi em muốn ăn thì sẽ nấu cho em." Phương Triệt mỉm cười đơn giản, "Quán ven đường quả thật là ăn ít thì tốt hơn, thỉnh thoảng ăn một lần, ăn cũng là ăn bụi khí."

Trái tim Tần Mạt dần dần sinh ra một mảnh nhu hòa, nàng không ngẩng đầu, cũng không biết cảm giác trong nháy mắt này, có phải chính là rung động hay không.

Ít nhất, cảm giác này nàng chưa từng có bao giờ——cùng tình cảm của Tần Mạch với Vịnh Sương, hoàn toàn khác nhau.

Hỏa cung điện náo nhiệt, hai người một bước tiến vào đại đường, liền lịch sự từ chối vào xem rán dầ Tần Mạt đến quầy đơn trước, vừa thấy một tấm, hai tấm, ba tấm, bốn tấm bảng giá, nàng cũng không e dè chọn lấy. Vài món ăn truyền thống giá tiền bình dân này so với đồ Pháp thẳng như Hồng Cầu (*ý là ranh giới rõ ràng*), mà nói đến hương vị và tác dụng no bụng của nó, món ăn bình dân hiển nhiên là càng khiến người ta thỏa mãn.

"Nơi này anh cũng chưa từng đến, thoạt nhìn không khí rất tốt." Phương Triệt đánh giá phải trái, tìm một bàn vuông bên cửa sổ, ngồi xuống đối diện Tần Mạt.

Hỏa cung điện thật ra là từ các quán ăn nhỏ tạo thành, chỉ đem một con phố món ăn bình dân vào một tòa cung điện kiến trúc cổ, ở giữa bày quầy, cảnh tượng thật khiến người ta nhớ về chợ đêm cổ đại.

Tần Mạt và Phương Triệt vào một nhà lớn nhất, trong quán có rất nhiều món ăn. Mà trong hành lang xuyên qua là các xe đẩy nhỏ hình tam giác, bồi bàn mặc quần áo cổ bê ra một bàn món ăn bình dân, khiến người ta cảm thấy không khí ở đây vô cùng thân thiết.

"Rất có cảm giác sao," Tần Mạt cầm lấy một miếng bánh dầu ngàn tầng, cắn một miếng, nói xong mặt tươi như hoa, "Tưởng tượng một chút, anh ngồi sát đường trong nhà hàng, có vài bồi bàn vắt khăn trắng lên vai đi qua, mở miệng là có thể gọi đồ ăn, ngữ điệu kéo dài như ca hát, anh khoát tay, anh ta liền hét to 'tới đây'..."

Tần Mạt cao giọng học làm tiểu nhị: "Ai! Khách quan, canh vịt tới——đây!"

Phương Triệt nghe xong lực trên tay không ổn định, một miếng đậu bị hẩn cầm đến nát, bờ vai hẩn run run, cười lên ha

May mà trong tiệm ăn mọi người đều cười đùa, tiếng vang của họ giống như mỡ lợn đảo trong nồi, hoàn toàn không nổi bật trong hoàn cảnh này.

Tần Mạt cao giọng, ồm ồm nói: "Tiểu nhị, người trong quán này ồn ào quá, có phòng nào cao cấp hơn không? Cho tôi một cái!"

Phương Triệt ngừng đùa, chuyên chú nhìn Tần Mạt.

"Đi thôi!" Tần Mạt vung tay lên, "Tên hòa thượng này, ai bảo anh ăn rượu thịt nơi văn đục này? Phật tử không chê cười anh à! Tránh ra tránh ra! Phòng cao cấp không có, thưởng búa thì anh được mời!"

Phương Triệt cười nhẹ nói: "Thôi thôi, anh không muốn phòng cao, em cũng đừng dùng đến búa. Cửa rộng mở, thế gian có chuyện này chuyện kia, đóng cửa anh nên nhìn ai, lại để ai nhìn lại?"

Một bữa ăn khuya này, hai người vừa ăn vừa cười, ăn thoải mái hơn lúc ở nhà hàng Pháp nhiều. Khi đi ra Hỏa cung điện, Tần Mạt cảm thán: "Thầy giáo dạy chưa thấy nói đến, có đôi khi ngôn ngữ cũng là gia vị rất tốt, không nói thì mất vui!"

Khỏe môi Phương Triệt nâng lên, gạt đầu nói: "Bỏ tiền ở nhà hàng Pháp làm chút vận động gây người, quả nhiên là không có thêm được một điểm giá trị."

Tần Mạt cười hi hi nói: "Thế nào? Tiêu xài xong, hoặc là thống khoái, hoặc là đau lòng, anh có cảm giác gì?"

Phương Triệt trầm mặc nửa buổi, mới nói một câu: "Ấm lạnh t

Tần Mạt cười lớn.

Lúc này là vừa qua chín giờ tối, Phương Triệt đề nghị đi dạo trên đường dành cho người đi bộ, Tần Mạt vui vẻ đồng ý.

"Mạt Mạt em có chơi trò chơi gấp thú chưa?" Phương Triệt hỏi xong mắt long lanh.

"Trước giờ chưa từng chơi." Tần Mạt đi ra phía ngoài, nhìn xung quanh, mỗi một mắt đều là tò mò, "Phải chơi như thế nào? Anh dạy em?"

Phương Triệt hiển nhiên là cao thủ chơi trò gấp thú, hần tùy tiện chọn một máy, tính toán góc độ rồi bắt đầu, đến mức làm Tần Mạt hoa cả mắt.

"Tay cầm này làm sao thế?" Tần Mạt vung tay ở bên cạnh, "Sao em điều khiển nó về bên trái, nó lại sang bên phải, em cho nó lên, nó lại xuống?"

Phương Triệt nhếch mày lên: "Mạt Mạt, em không hợp với thuộc tính trò này, anh cho rằng, hỏa khí của nó so với em còn lớn hơn."

"Ý anh nói là, em vụng về đến cái máy này cũng không chịu nổi?" Tần Mạt trừng mắt, khoe miệng mím lại.

Phương Triệt buông tay: "Đây là ý của em, anh không nói thế."

Tần Mạt xiết chặt quả đấm, lại buông lỏng, sau đó nheo mắt cười đến cực kỳ vui vẻ.

"Kỹ thuật phải chuyên chú, em không tranh luận cùng anh." Nàng đổi máy khác, lại hứng thú búng búng chọn đồ chơi nhưng, tuy chưa bắt được, nhưng quá trình hiển nhiên là thú vị hơn kết quả.

Bên cạnh bỗng truyền đến tiếng kinh hô của bé gái: "Trúng trúng!"

Tần Mạt quay đầu, lại thấy Phương Triệt cũng đang điều khiển một bộ máy, ôm lấy một con gấu nhỏ, mắt thấy sắp thành công.

"Giữ vững!" Hai cô bé tám mười sáu, mười bảy tuổi bên cạnh cầm cặp sách, cùng chăm chú khăn trương nhìn Phương Triệt điều khiển.

"Bắt lấy!"

"Giữ vững!"

Bỗng có tiếng thở dài nặng nề vang lên: "Ai ——"

Đầu tiên là cô gái lên tiếng uể oải nói: "Vẫn không lấy được à."

Lúc này một chàng trai không kém tuổi đi đến, bất mãn nói: "Tiểu Chân, cho dù người ta lấy được, đồ chơi kia cũng không phải của em, em kích động cái gì?"

"Đây không phải là chưa từng gặp người gấp được, muốn xem thôi." Cô gái trên Tiểu Chân bĩu môi nói: "Dù sao tôi vui, đáng về người ta lại đẹp trai, tôi nhìn anh ấy thành công thì vui."

Phương Triệt buông máy chơi game ra, một tay nhấc lên một đồng xu, một tay kéo Tần Mạt ra quầy bên kia.

Tần Mạt quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy cô bé này kéo tay chàng trai, như là cũng muốn hần chơi trò gấp gấu.

"Xem cái gì?" Phương Triệt cầm lấy tay Tần Mạt khẽ dùng lực.

Tần Mạt quay đầu lại, cười nói: "Sao anh đi nhanh như thế?"

"Anh không muốn xảy ra thêm sự cố." Phương Triệt lắc đầu, "Em không thấy chàng trai kia nhìn anh với ánh mắt viên đạn sao? Anh không có hứng thú đi tranh đoạt người yêu vì một cô gái xa lạ."

"Vậy phải..." Tần Mạt nói một nửa, vẫn nuốt nửa câu còn lại xuống.

Đây hiển nhiên là lời thăm dò, bây giờ hiển nhiên không thích hợp để nói. Nàng muốn tiên hạ thủ vi cường, ít nhất cũng nên chờ tâm ý mình kiên định thêm rồi mới hành động.

Khi dùng xu đổi quà, Phương Triệt hỏi Tần Mạt muốn thứ gì, Tần Mạt nhìn rất lâu, cuối cùng chọn một hộp hoa văn.

"Món quà nhỏ này, em không khách khí đâu." Tần Mạt cười khanh khách, tuy cảm thấy món đồ này quá ngây thơ, nhưng chỗ đổi quà cũng toàn loại thể này, chọn thế nào đi nữa, quan trọng là ý nghĩa của món đó mà thôi, chứ không phải ngoại hình của nó.

Dù Phương Triệt xuất phát từ ý nghĩ gì mới để Tần Mạt chọn quà, Tần Mạt xem ra, đây cũng là cầu nối làm ngắn lại khoảng cách giữa hai người.

Ra khỏi khu trò chơi, hai người đi lên ngã tư đường, vì gió đêm khá lạnh, bọn họ lại đi dạo phía trong đường chợ.

Đường phố ở đây cũng như chợ ngầm, hai bên là hai dãy hàng, bán quần áo hoặc quà tặng, chẳng qua đường dành cho người đi bộ nên phần lớn là đồ có nhãn hiệu, tổng thể cao cấp hơn so với chợ ngầm, trang hoàng cũng khá khí thế bóng đẹp.

Tần Mạt cũng không có nhiệt tình dạo phố bao nhiêu, chỉ vì đi cùng Phương Triệt, cho nên mới muốn đi.

Phương Triệt hiển nhiên cũng rất ít khi dạo phố, hần đả qua vài cửa hàng ven đường, bỗng cười nhẹ nói: "Dạo phố không có mục đích, thật là khiến người ta không thể mua thứ gì."

"Không mua được rồi." Tần Mạt liếc qua một nhà hàng, trong lòng khẽ động. "Phương Triệt, bên kia có ghế dài, anh ngồi đó chờ em một lát được không?"

"Em muốn làm gì?" Phương Triệt nhíu mày.

"Tóm lại anh qua bên kia chờ em, em làm gì thì anh đừng quản!" Tần Mạt nhẹ nhàng đẩy hần.

Phương Triệt nâng tay vuốt tóc nàng, nói bên tai nàng: "Chú ý an toàn." Sau đó xoay người đi đến trước mặt.

Tần Mạt thấy hần không quay đầu, liền bước vài bước đến cửa hàng quần áo DIY, bắt đầu chọn đồ.

Nhà nàng tuy mở một cửa hàng, nàng cũng vẽ không ít lên quần áo và giày dép, nhưng nàng lại chưa từng nghĩ đến sẽ tặng cho Phương Triệt một bộ quần áo do chính nàng vẽ tặng.

Lúc này lại khác lúc trước, Tần Mạt thăm dò một chút, cẩn thận dè dặt bước vào, muốn chủ động chiếm lấy lòng Phương Triệt, cũng để mình tình nguyện mở lòng.

Khách trong cửa hàng không nhiều, có vài người trẻ tuổi đang cầm thuốc màu trên tay, một tay nhắm vào chiếc áo phong trắng, vẽ đến thất linh bát lạc, tóm lại là ai cũng

Tần Mạt chọn tới chọn lui, chọn được một chiếc áo bông trắng. Thật sự trong cửa hàng này cũng không có nhiều quần áo của nam, không chọn được nhiều. Nàng trải rộng áo ra, cầm bút phác thảo nên bức tranh từ bên trái, họa màu trắng hoa văn hình mây, hơi cách điệu, nhưng tinh xảo cực kỳ.

Tần Mạt đưa bút cực nhanh, dưới ngòi bút như mây bay nước chảy, sau vài phút đã vẽ xong hoa văn. Nàng chờ thuốc màu khô trước, lại cầm áo qua một bên, bắt đầu vẽ hoa lan thảo trắng ở vạt áo. Vẽ xong, áo sơ mi trắng còn phảng phất như màu trắng thuần của nó, nhưng lại chứa sự tao nhã thanh lịch, hiện ra một khí thế phong lưu.

Bên cạnh có cô bé không nhịn được hỏi: "Chị vẽ gì thế? Sao lại không nhìn rõ?"

Tần Mạt thuận miệng trả lời: "Kiểu áo nam phải đơn giản mới tốt."

Cô bé này liền giữ chặt nàng lại, chớp mắt to mèm mại mà nói: "Chị biết vẽ thứ này phải không? Giúp em được không?"

Tần Mạt tính toán thời gian trong lòng, sợ Phương Triệt đợi lâu, đang muốn từ chối, cô bé vội cọ cọ lên cánh tay nàng, khẩn cầu: "Một chút thôi, nhanh lắm, giúp em vẽ gậy trúc lên áo sơ mi này, được không, cảm ơn chị!"

Tần Mạt không nói chuyện, quay người để bút, chấm thuốc màu rồi đặt lên áo T-shirt kia, nước trong và gọn sóng thông qua mấy cảnh thúy trúc.

"Oa! Quà nhiên là tay vẽ lợi hại, so với bản mẫu trong cửa hàng còn đẹp hơn nhiều! Có phải chị học mỹ thuật không?" Cô gái ngẩng cao đầu lên, mắt thấy nàng còn muốn nói gì đó, vội cầm áo sơ mi trắng đi đến quầy.

Vội vội vàng vàng mở cửa, Tần Mạt bước nhanh ra khỏi cửa hàng DIY, nhìn giờ, mới phát hiện ở trong này đã gần nửa giờ.

Trong lòng nàng có chút sốt ruột, xa xa nhìn ghế dài nơi ngã tư đường không nhìn thấy bóng Phương Triệt.

Tần Mạt cảm điện thoại muốn gọi, lại phát hiện chẳng biết đã hết pin từ lúc nào, điện thoại tự động tắt máy. Chạy đến hàng ghế dài, nàng chỉ thấy người lạ ngồi trên đó. Đương nhiên dù nàng lại gần xem cẩn thận một lần, cũng không thể nhìn thấy Phương Triệt.

Cảm giác trong nháy mắt này thật khó hình dung, như là trong biển người mê mông, vốn tưởng quay đầu lại liếc mắt một cái là có thể thấy người, vốn tưởng rằng người ở đây mãi mãi sẽ không biến mất, lại trong nháy mắt, chôn vùi tất cả, không tiếng động mà biến đi.

Dưới đáy lòng Tần Mạt le lói một tia cô tịch, tuy biết chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra, biết Phương Triệt sẽ không mất đi, nhưng trong nháy mắt này, nàng không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Kiếp trước nàng đã sai, kiếp này dù vứt bỏ hai mươi mấy năm đi nữa, nàng sợ sẽ vẫn sai.

Thế gian mệnh mông, muốn tìm một người có thể cùng đi với mình, thật khó khăn biết bao?

Có lẽ mầm mống này, từ khi người kia nhảy xuống từ cây hồng đã nảy lên, chẳng qua là Tần Mạt cố chấp lại kiêu ngạo, không chịu cúi đầu với cả đời này.

Nàng cho rằng mình sớm đã rõ, nhưng thật ra rất lâu sau nàng mới rõ, nàng đã là Tần Mạt, nàng không phải là Quý Huyền, cũng không phải Hoài Hư, nàng là Tần Mạt.

Hiện thực cũng không phải là dung tục, cũng không phải là thỏa hiệp, hiện thực cũng là một loại dũng khí, hiện thực mới là cuộc sống, như thế mà thôi.

Tần Mạt giật mình tại chỗ, cũng không biết đã qua rất lâu, hay chỉ là trong chớp lát.

Nàng nghe thấy phía sau có một giọng nói quen thuộc nhàn nhạt nói: "Mạt Mạt, lại đây."

Tần Mạt quay đầu, liền thấy Phương Triệt cầm hai túi nhỏ trên tay, dùng vẻ mặt quen thuộc, khoe môi khẽ nhếch, cười nói: "Sao lại đứng bất động? Anh gọi điện thoại cho em không được, nhìn thấy lâu, liền trở lại. May mà anh vẫn để ý đến ghế này, nếu không cũng không biết có phải em lạc đường hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 21: Chân tướng

Sau khi ăn cơm xong, hơn mười giờ rưỡi Phương Triệt tiễn Tần Mạt về phòng.

Tầm mắt hắn nhìn qua kính cửa xe, xa xa thấy bóng hình Tần Mạt biến mất sau cổng sắt cao, tay lại không nhìn được mở chiếc hộp bên cạnh, muốn lấy điều thuốc từ bên trong.

Phương Triệt rất ít khi hút thuốc, lần đầu tiên hút thuốc là do Lei Louis. Khi đó hắn mới đến Anh, vì sớm nghĩ sẽ học xong học phần, nên mỗi ngày đều nhận đề tài của giáo sư về làm, một đêm, hắn làm đến lực sức kiệt, mới nhận điều thuốc Lei Louis đưa qua.

Mùi nicotine làm thần kinh não đau đớn co rút, Phương Triệt khi đó nhắm mắt lại, cảm giác tim mình đang nhảy lên.

Từ từ đi xe, hắn quay đầu đến chợ trung tâm. Tay trái Phương Triệt giữ tay lái, tay phải mang cầm điều thuốc lá, khói sương lượn lờ trong xe, hắn lại mặc kệ.

Cho đến khi tàn thuốc biến thành khói bụi vừa đủ, hắn mới nhẹ nhàng dùng gạt tàn. Sau khi hết một điều thuốc, hắn đóng nắp gạt tàn lại, thở dài một hơi, lại nở nụ cười tự giễu.

Từ trung học đến đại học, từ trong nước đến Mi lại đến Anh, trước giờ hắn đã bị đủ loại người tò mò. Trong những người đó, hình tượng của Phương Triệt không khác gì "Hoàn mỹ, lạnh lùng, cao cao tại thượng", cộng thêm "Không gì không làm được".

Thật ra căn bản không phải như vậy, chỉ là rất nhiều người vì khoảng cách mà "Thần hóa" hắn.

Vì sao lại thích, đây là một vấn đề nan giải. Mà khi nhớ mãi không quên đã trở thành một loại thói quen, hắn chỉ dùng chân không thể tiến lên.

Trở về nhà trọ do mạng Thanh Sơn cung cấp cho hắn, Phương Triệt mở máy tính ra, lại theo thói quen ghi chép lại qua notebook:

"Ngày 20 tháng 12 năm 2009

Sau khi tôi về nước thu xếp xong mọi chuyện, việc làm đầu tiên chính là đi tìm em. Có hơi tức giận, lại có người dám dùng cách lăng mạn như thế tò mò với em, mà người đó lại không phải tôi. Đương nhiên, ngoài bốn chữ 'Phượng hoàng vu phi' này. Đây là một câu chữ vụng về tức cười, mà người đó thật to gan, lại dám nói với em 'Phượng hoàng vu phi'?

Tôi đến kịp lúc, trong lòng thật ra có điểm đắc ý.

Thấy em không thích người ấy, tôi lại thăm cao hứng. Tâm tư của tôi quả thật là quá phận, bởi vì lại hi vọng em sẽ không thích ai, đến già, cũng chỉ chờ mình tôi. Cho dù tôi muốn dùng tình cảm chân thành để nhận được trái tim em, nhưng ít ra, em có chờ tôi?

Có người nói, nếu tốt với một người, nên buông tay để người ấy đi tìm hạnh phúc. Tôi không cao thượng như thế, tôi hi vọng trên đời này chỉ có tôi có

thể mang lại hạnh phúc cho em.

Em tặng tôi một chiếc áo do em vẽ, chiếc áo bình thường lại trở thành thần kỳ dưới bàn tay em. Nhưng tôi không muốn mặc chiếc áo này, vì thật không biết thuốc màu đó sẽ giữ lại được sau bao nhiêu lần nước rửa.

Hôm nay tôi mua một chiếc vòng thủy tinh đơn giản tặng em, khi em nhận về mặt có chút kỳ lạ. Tôi biết trước giờ em không đeo bất kỳ trang sức nào, nhưng càng như thế, tôi càng hi vọng em có thể đeo vòng cổ của tôi. Tôi có dụng ý khác, cho dù em không thể hiểu, nhưng chỉ cần em chịu đeo vòng cổ, tôi vẫn sẽ thăm vui mừng.

Tôi hi vọng rất nhiều, càng lúc càng tham lam."

*****

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tần Mạt lại phát hiện Tiền Hiểu còn dậy sớm hơn nàng.

Hôm nay là cuối tuần, mà Tiền Hiểu từ trước sẽ không bao giờ dậy sớm vào cuối tuần, bình thường nàng sẽ ở nhà cả ngày hoặc là không muốn động thân đến nhà ăn cơm trưa nữa.

Trương Hình Linh đi giày cao gót duyên dáng lượn từ phòng vệ sinh ra, liền thấy Tiền Hiểu ngồi trước máy tính đến gần người, liền vỗ đầu, sợ hãi than: "Ai u, mỹ nhân ngủ của chúng ta hôm nay không ngủ nướng cơ à! Đây đúng là, mình thấy hôm nay mặt trời phải mọc đằng tây mất thôi!"

Tiền Hiểu rầu rĩ nói: "Hôm nay không có mặt trời."

Trương Hình Linh "Hử" một tiếng, ngón tay cốc cốc vào cửa.

"Hiểu hiểu, cậu.." Tần Mạt tiến đến bên tai nàng, "Là tên nước trong lửa làm cậu buồn sao?"

Tiền Hiểu cúi đầu: "Không."

"Vậy là chuyện gì?" Tần Mạt dịu dàng ôm nàng, cười nói: "Được rồi, cậu không muốn nói cũng không sao, nhưng đừng để về mặt rầu rĩ như thế. Làm thế mặt sẽ có nếp nhăn, mau già lắm."

Tiền Hiểu dùng tay kéo hai khóe môi mình, làm mặt quỷ, nhẹ nhàng nói: "Cười."

"Quý cười!" Tần Mạt nhẹ gõ vào đầu nàng một cái.

"Ai da ai da, dù gì mình cũng không sao, cậu mau đi làm chuyện của cậu đi!" Tiền Hiểu đưa tay đẩy Tần Mạt ra, lại tặc lưỡi cười, "Mạt Mạt, ngày hôm qua soái ca tên Phương Triệt chính là người cậu thăm đến à? Mình thấy các cậu có hi vọng đấy, mọi người đều nói cậu là bạn gái anh ta!"

Tần Mạt nhàn nhạt mà nói: "Anh ấy nói chỉ là kẻ tạm thời thôi."

Tiền Hiểu lại đẩy nàng: "Ai da, dù sao cậu cũng mau hẹn hò với anh ta đi, đừng quản mình, mình động kinh theo chu kỳ, xong rồi sẽ tốt thôi!"

Tần Mạt dờ khóc dờ cười: "Động kinh theo chu kỳ, đây là từ hình dung gì?"

"Dù sao cậu cũng đừng quản!" Tiền Hiểu một tay chống nạnh, bĩu môi.

Tần Mạt lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Nàng đứng bên cạnh bàn học của mình, do dự trong chốc lát, vẫn lấy chiếc vòng thủy tinh Phương Triệt tặng đeo lên cổ. Hôm nay nàng mặc áo len tím cổ chữ V, áo khoác xám dạ gọn gàng, vòng cổ đeo lên, quần khăn quảng trắng đen, cũng không nhìn ra đã đeo thêm trang sức.

Tiền Hiểu ngồi tại chỗ này gần người, khi Tần Mạt ra đến cửa bỗng nghĩ đến Giang Viễn Hàn, liền hỏi nàng: "Hiểu Hiểu, sau đó Giang Viễn Hàn thế nào?"

Tiền Hiểu như dính lửa dưới móng, bỗng nhảy dựng lên cao.

Tần Mạt kinh ngạc, liền thấy nàng nắm đầu bút tóc về lại vị trí, mắt đảo loạn nói: "Anh ta chẳng có chuyện gì cả, cậu không cần lo anh ta bị đá kích. Dù sao cậu cũng đi nhanh đi, bao giờ rước người kia về nhà thì mời chúng mình ăn cơm, cậu hạnh phúc rồi!"

"Có lẽ... phải rất lâu." Hai má Tần Mạt khẽ nóng lên, nàng ho nhẹ một tiếng, nghĩ hôm nay phải nắm chặt thời gian về Thiệu Thành, không dám trì hoãn nữa.

Bước nhanh ra cửa, nàng dừng chân trước cửa sắt ở ký túc xá.

"Phương Triệt? Không phải đã nói xe dừng ở bên kia sao?" Tần Mạt có điểm vui mừng nho nhỏ.

"Xe thì dừng ở bên kia, anh đi bộ lại gần đón em, nhân dịp rèn luyện thân thể." Phương Triệt lẳng lặng đứng ở chỗ này, khí chất nổi bật đưa đến không ít ánh mắt. Hắn bước lên vài bước, nhẹ nắm tay Tần Mạt, thấy nàng không có ý phản đối, khóe môi không khỏi cười khoan khoái.

Dắt tay và nắm tay là khác nhau, trước là hai tay tương hợp, sau là một tay kéo đi. Sai một chữ, lại khác nhau điểm nhỏ, đại biểu cho ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Tay Tần Mạt cũng như vóc dáng của nàng, nhỏ nhắn xinh xắn, còn mềm mại không xương.

Phương Triệt nắm tay nàng trong lòng bàn tay to của mình, rất cẩn thận cảm nhận sự khác nhau giữa mình và nàng, cảm thụ cảm giác trên quý này.

Bọn họ đi trên đường mòn, ven đường thỉnh thoảng có không ít người đi qua.

Ánh mắt Phương Triệt thỉnh thoảng rơi xuống bên cạnh, trong lòng nghĩ là: "Dù em nghĩ thế nào, tóm lại mình dắt tay em trước, người khác thấy chúng mình đi như thế, có tâm tính gì không tốt cũng sẽ tan ra."

Nếu không phải vì muốn tỏ rõ ý, sao hẳn lại đặc biệt dừng xe ở bên kia, sau đó đi bộ đến ký túc xá đón nàng?

Hai người đi trong yên lặng, cả hai đều không có ý muốn nói chuyện, trong ngày mùa đông gió lạnh thổi quanh lại không tan đi ảm áp quanh họ.

Lên xe, Phương Triệt hỏi trước: "Đi đâu ăn sáng?"

"Đến phía nam đi, bên công viên có một cửa hàng bánh, bánh bao rất thơm, mùi sữa đậu nành cũng thuần."

Đúng như Tần Mạt đã nói, bánh nóng hổi lại thơm mềm, nhân bánh bột mì ngọt, làm ấm lòng người.

Chờ khi xe đi lên đường cao tốc, Phương Triệt mới cười nói: "Xem ra em rất biết hưởng thụ cuộc sống, chỗ nào có món ngon, em đều nhớ rõ." Tần Mạt khẽ hừ nhẹ, đặc ý nói: "Đó là đương nhiên, cuộc sống chỉ có bốn chữ này, ăn ở đi lại. Ăn đẹp, đương nhiên không thể bạc đãi mình. Tóm lại không cần quá quý, nhưng cần thích hợp."

"Không sai, em rất biết hưởng thụ, ngoại trừ..." Phương Triệt mỉm cười, "không biết nấu cơm."

Tần Mạt mặt không đổi sắc, cười tí mắt lấy cớ: "Mỗi người có một chuyên môn."

Phương Triệt thờ dãi: "Em lại phiền toái như thế, việc nhà đều không làm, về sau ai dám sống với em?"

Tần Mạt thuận miệng phản kích nói: "Không có ư? Ngoài không biết làm cơm, rửa bát quét rác em đều luyện nhiều rồi, em sẽ không thể không sống được, anh không nhìn thấy, sao anh biết rõ em sẽ không sống được?"

Đuôi lông mày Phương Triệt hơi nhíu, cười nói: "Vậy... Nếu không ta ở cùng nhau, xem ngày hôm nay sẽ qua thế nào? Em cũng phải dùng ví dụ thực tế để chứng minh, đỡ phải nói anh kể chuyện cười." Hắn nói xong lời này, năm ngón tay ẩm bánh lái trở nên trắng bệch.

"Ở chung?" Tần Mạt lại không chút nghĩ ngợi liền từ chối, "Ai muốn ở chung với anh? Trước giờ em không ở chung!" Đáy lòng nàng hiện lên âm u nhỏ nhỏ——sao có thể ở chung? Từ lúc Phương Triệt nói câu "Mạt Mạt, lại đây", Tần Mạt đã chuẩn bị muốn cùng đi một đường với hắn rồi.

Trước giờ nàng chưa từng nghiêm túc như thế, nghiêm túc muốn chấp nhận cuộc đời, sao chỉ vì một từ "ở chung" mà cam nguyện?

Sống đúng là một đề tài nhìn như nhẹ nhàng nhưng phải cần rất nghiêm túc, nếu may mắn tìm được một người thích hợp, đương nhiên phải vừa lòng đẹp ý cho nhau mới tốt.

Phương Triệt cười nhạt, mở nhạc nhẹ trong xe, sau đó chuyển tâm lái xe nhìn đường.

Khi đi đến quốc lộ Thiệu Thành, Tần Mạt gọi điện cho Bùi Hà trước, biết bà và Tần Bái Tường đang ở cửa hàng, liền gọi điện cho Hàn Trí Viễn.

Về chuyện báo cáo lão bệnh nặng của Hàn Dao, đêm qua Tần Mạt đã thương lượng với Hàn Trí Viễn. Lúc này nàng gọi điện, là cùng Hàn Trí Viễn định ra thời gian cụ thể.

"Phương Triệt, đợi lát nữa chúng ta dừng xe cách cửa hàng không xa, để ba em nhận điện của Hàn Trí Viễn xong, không có ý nói ra, thì em trực tiếp đi hỏi ông đáp án." Tần Mạt dùng câu trần thuật, nhưng ngữ khí như mang ý hỏi.

"Nếu như thật sự không có manh mối, cũng không nên làm phiền các trưởng bối, vậy cũng chỉ có hỏi thẳng. Nhưng, anh cảm thấy hỏi bác gái tước thì tốt hơn."

"Em cũng cho là như thế." Tần Mạt gật đầu.

May mà kết quả lại không làm họ khó khăn, khi Tần Mạt và Phương Triệt ngồi trong xe; xa xa nhìn thấy Tần Bái Tường vội đi ra từ trong cửa hàng. Ông có chút bất an đi ra đường lớn, vừa nhìn thấy có xe taxi trắng, vội vàng đón.

Kỹ thuật điều khiển của Phương Triệt rất không tồi, không xa không gần đi theo xe taxi, chạy thẳng đến phía bắc ngoại thành. Chờ đến khi xe taxi kia dừng ở con đường nhỏ phía trước, Phương Triệt mới rẽ sang một hẻm nhỏ trước mặt, để tầm mắt Tần Bái Tường không thể nhận ra.

Bọn họ xuống xe liền bước nhanh đi, chờ đến khi đi đến ngõ kia, liền thấy xe taxi đã lái đi, mà bóng lưng Tần Bái Tường ngày càng nhỏ dần trên con đường làng.

Tần Mạt thở dài nói: "Be em quả nhiên có liên lạc với chú ba, chỉ không ngờ chú ba cũng ở Thiệu thành."

"Đừng nghĩ nhiều." Phương Triệt lại dặt tay Tần Mạt, "Đi thôi, tóm lại anh đi cùng em."

Hai người đi theo Tần Bái Tường cách khoảng năm chục mét, một đường đi thẳng đến chỗ đồng ruộng. Nơi này rộng lớn, cũng không có gì che, thật ra Tần Bái Tường chỉ cần thoáng quay đầu là có thể phát hiện Tần Mạt và Phương Triệt ở phía sau, nhưng ông đi rất gấp nên không nhìn nơi khác, dáng vẻ khẩn trương vô cùng.

Chờ khi Tần Mạt và Phương Triệt đi theo Tần Bái Tường từ ngoài đồng lên một con đường đất, sau đó đi qua một móm núi, mới thấy ven đường có một căn nhà đơn độc.

Nhà rộng khoảng mười mét, chiều sâu bị vách núi che, khiến người ta liếc mắt một cái không thể nhìn rõ. Nhà có hai tầng, bên ngoài là tường gạch trắng, nóc nhà ngói đen, ở giữa mở ra nhà chính, cửa lớn không khóa, hiện ra một căn phòng nhà nông rất bình thường.

Phương Triệt thoáng dùng lực nắm chặt tay Tần Mạt, ra hiệu đi vào nhà chính.

Tần Mạt gật gù đầu, hai người bước chân đi vào, trong đó bên trái hiện ra một cánh cửa, mà bên trong truyền ra tiếng nói.

"A Lâm, năm đó kiên trì của các người anh đều nhìn thấy, hiện giờ cô ấy sắp đi rồi, cậu việc gì phải trốn tránh như thế, đây dọa mình cũng là đây dọa cô ấy biết không?"

Giọng người đàn ông xa lạ lại lạnh lùng như nước: "Anh hai hiểu rõ trong lòng mà, sao phải khuyên em?"

Tần Bái Tường cả giận: "Nếu cậu không phải em ruột của anh, sao anh rảnh mà đi lo cho cậu?"

"Anh hai đi đi, về sau đừng đến thăm em, em không muốn... hại anh."

Tần Bái Tường lại thở dài: "A Lâm, tội gì cậu phải như vậy? Chúng ta là anh em, là người thân trên đời này, nếu cả anh cũng trốn tránh cậu, sao cậu còn có thể sống? Cậu chịu nói chuyện này cho anh, sao không chịu nói với ba và anh cả, còn có Hàn Dao? Anh không trốn tránh cậu, chẳng lẽ họ lại thế?"

"Những lời này, anh đã khuyên em gần mười chín năm rồi." Tần Bái Lâm dùng giọng cực lạnh kẻ, "Không phải em sợ mọi người kỳ thị, là em sợ sẽ hại mọi người."

Tần Bái Tường cao giọng, rõ ràng là phẫn nộ: "Được! Anh biết, năm đó không phải là cậu muốn anh giúp cậu chăm sóc Hàn Dao và Mạt Mạt, là cậu quyết định ngay cả anh cậu cũng định giết! Trong đầu cậu, không tin chúng tôi sao?"

"Anh hai, là em có lỗi với mọi người."

Tần Bái Tường giận dữ, lại cười to: "Ha ha! Cậu xin lỗi chúng tôi? Ai đáng đây?" Giọng ông dần nghẹn ngào, "A Lâm, sao mệnh cậu lại khổ như thế? Là ông trời cố tình chọc ghẹo gia đình chúng ta, để dòng máu của cậu bị lây bệnh, bệnh này..."

"Đừng nói nữa anh hai." Tần Bái Lâm thản nhiên nói: "Anh mau về đi, em sẽ xem lại."

Giọng hai người rất thấp, Tần Mạt và Phương Triệt đứng ở nhà chính, có lúc nghe không rõ, bỗng nghe thấy tiếng đồ va chạm.

Sau đó Tần Bái Lâm kinh hoàng hô to: "Anh hai! Anh mau tránh xa em ra!"

Tần Mạt vọt vào phòng, liền nhìn thấy có một người ngồi trên xe lăn, đang tự lăn bánh lui về phía sau, mà Tần Bái Tường nâng một tay lên, đứng ngăn ra trong phòng.

Ông vừa xoay đầu, nhìn thấy trước sau là Tần Mạt và Phương Triệt, gương mặt bỗng hiện lên vẻ hoảng sợ.

Người trên xe lăn cũng quay đầu, sắc mặt ông trắng bệch, tầm mắt rơi xuống gương mặt Tần Mạt liền hiện vẻ giằng co, chỉ tạo ra một mảnh mê mang và ôn nhu.

Nhất thời yên tĩnh, cả phòng đồ chỉ có trầm mặc và

Tần Mạt bước chân, muốn lại gần người trên xe lăn kia.

"Mạt Mạt!" Tần Bái Tường bỗng hét lớn, "Ra! Mau đi ra!"

Tần Bái Lâm hiện lên hoảng loạn trên mặt, vừa quay đầu, vừa đẩy xe lăn đi vào góc.

Tần Mạt lui về phía sau vài bước, kéo Phương Triệt cùng đứng cạnh cửa, sau đó không nói chuyện, chỉ đem ánh mắt quét qua cha nuôi và cha đẻ.

"Ra!" Sắc mặt Tần Bái Tường nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, "Mặt Mạt, con không nghe lời ba sao?"

Tần Mạt lại chú ý, Tần Bái Lâm không ngừng run tay.

"Ai cho con một lời giải thích, đây rốt cuộc là chuyện gì?" Tần Mạt thu ánh mắt về, mí mắt nhắm lại, bình tĩnh hỏi.

"Mặt Mạt..." Tần Bái Tường lúng túng, không thể nào mở miệng.

Trong không khí lại tràn ngập trầm mặc, sau hồi lâu, Tần Bái Lâm nhắm mắt lại, dùng giọng cực bình thản nói: "Ta là cha đẻ của con, ta đã bị mắc Acquired Immune Deficiency Syndrome." Sau khi ông nói xong, sắc mặt lại tái nhợt một phần, trắng đến xanh đen lại.

Phương Triệt tiến lên từng bước, nắm tay Tần Mạt cùng đứng cạnh nàng.

Tần Mạt nhất thời không phản ứng kịp, nàng tỏ hợp lại vài từ tiếng Anh kia trong đầu, mới hốt hoảng nghĩ ra, trước đó không lâu trong trường từng có đợt tuyên truyền.

Acquired Immune Deficiency Syndrome (Hội chứng suy giảm miễn dịch mắc phải), toàn thế giới còn gọi là AIDS!

Tần Bái Tường run rẩy giải thích: "Hồi năm 90, vì ăn không có quy luật lâu dài, bị chảy máu dạ dày nghiêm trọng. Nó đến một bệnh viện tỉnh khám gấp, bác sĩ truyền máu cho nó, trong máu có độc, kết quả là... mắc bệnh truyền nhiễm..."

"Mau đi ra đi!" Tần Bái Lâm nói bình thản nhưng lại như găm nháp lòng người: "Đến Anh thăm mẹ con, giờ bà ấy không còn nhiều thời gian nữa, chắc là muốn gặp con."

Khỏe môi Tần Mạt khẽ hướng lên trên, ngược lại lại bước vào trong phòng. Phương Triệt nắm tay nàng, bước đi cùng nàng.

"Ba." Nàng chăm chú nhìn Tần Bái Lâm, ánh mắt nhu hòa, "Con muốn gọi ba như thế, tuy trước khi gặp ba, con có rất nhiều suy đoán ác độc về ba."

Tần Bái Lâm khẽ gật đầu, không nói chuyện.

"Sinh lão bệnh tử, chúng ta không thể chạy thoát." Tần Mạt từ từ nói: "Lúc trước ba nắm tay mẹ, từ Bắc Kinh về quê, có từng nghĩ đến, dù mẹ gặp cảnh khó khăn thế nào, ba cũng ở bên cạnh mẹ, không bỏ đi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 22: Chuyện xưa bị chôn giấu

Hai mươi hai năm trước, Tần Bái Lâm hăng hái, mang khát vọng tràn ngập ra bắc. Ông có ngân lý do để kiêu ngạo, trước ông, đại học chỉ tồn tại trong truyền thuyết của xóm làng, ở trong mắt thôn Tần gia thời đại đó, đại học cũng có nghĩa là tương lai gấm vóc. Nhưng khi đòi người biến chuyển lại như một vở kịch trong cuộc sống, cho nên đoạn chuyện xưa này đến quá đột ngột, nhưng cũng hợp tình hợp ý. Tần Bái Lâm gặp Hàn Dao, hai con người trẻ tuổi, cùng xuất sắc, cùng đầy nhiệt huyết. Ít nhất trong mắt họ, đối phương là hoàn mỹ. Cho nên tình yêu và tự do, cũng coi như đánh bạc một lần, bọn họ tăng áp lực với Hàn gia, bỏ học trở về ruộng đồng. Ngay lúc ấy, bọn họ chỉ biết dừng cảm hành động vì người kia, cho nên xem nhẹ tất cả những thứ khác. Bọn họ cho rằng tình yêu chính là tất cả cuộc sống, nhưng sự thật lại chẳng phải như thế. Hàn Dao ở một tháng tại Tần gia thôn liền bắt đầu sinh ra cảm giác khó chịu. Nàng từ nhỏ đã bị nuông chiều, tính cách dù dịu dàng, nhưng trong lòng nàng lại chứa nhiều tình yêu ngọt ngào, khi nàng ở son thôn lạc hậu này, trải qua những ngày bần khổ, cả ngày bị một đám nông dân ngu muội khinh bỉ, tình yêu to son trát phần cũng không làm dịu đi đau khổ trong lòng nàng. Hai người tranh chấp, trong đêm vụng trộm ăn trái cấm. Tần Bái Lâm bỗng rời nhà lên tỉnh cũng không phải lý do đơn thuần như ông nói. Ông vừa xúc động vừa vô cùng áy náy, chỉ muốn dựa vào sức mình lên tỉnh làm việc, sau đó đón Hàn Dao, cho bà một hôn lễ long trọng. Hiện thực chứng minh, cách nghĩ của ông quá sách vở. Ông có tài năng gì, ông học đại học, hai mươi năm trước chỉ là giao tiếp với sách vở, ông có thể có tài năng gì? Dù ông có tài, nhưng khi đối mặt với xã hội, ông ô dụng. Tự tôn đàn ông bị nhục, Tần Bái Lâm không mũi nào trở về quê hương như thế. Thế là ở bên ngoài, mượn rượu tiêu sầu. Việc thay đổi cả cuộc đời ông, mới từ đó mà xảy ra. Hàn Dao từng có một vị hôn phu đính hôn khi còn bé, người này lại gặp Tần Bái Lâm say khướt ở một quán ăn nhỏ. Vì tức giận khi bại bởi một con ma men thế này, nhân lúc Tần Bái Lâm say khướt, xuống tay chân đánh ông một trận. Tần Bái Lâm bị hấn đánh gãy ba xương sườn, hơn nữa còn xuất huyết phổi, lúc này mới được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Lý do một lần truyền máu này thật ra không phải vì chảy máu dạ dày, nhưng dù là thế nào, ông vì truyền máu mà nhiễm AIDS cũng là sự thật. Người kia sau khi quãng tiền chữa trị xuống xong, khi nhìn Tần Bái Lâm, không phải khoan dung, không phải là áy náy, mà là nhạo báng và trào phúng. Càng nhục nhã là, ông quả thật phải dựa vào số tiền kia mà kéo dài hơi tàn. Năm tháng đen tối đó đến nay vẫn không dám nghĩ lại, trong lòng Tần Bái Lâm đầy thù hận, hận người đó, hận bệnh viện kia, hận người cho máu, ông thậm chí còn hận Hàn Dao! Ông từng muốn chết, nhưng khi Tần Bái Tường đưa tin Hàn Dao mang thai đến, lại khiến ông vùng vẫy khỏi đau đớn và thù hận. Tần Bái Lâm như bùng tình, nếu như nói ông nhận lấy vận mệnh sụp đổ, thế thì Hàn Dao và đứa con trong bụng bà sẽ chịu khổ sở thế nào? Ông ở đây than trời trách đất, có từng nghĩ Hàn Dao sẽ khổ sở thế nào không? Đó là người con gái ông đã luôn miệng nói yêu, nhưng trên thực tế, ông có biết cái gì là tình yêu chân chính? Từ khi ông và Hàn Dao bắt đầu mến nhau, biểu hiện của ông không phải là trách nhiệm, mà là tổn thương. Ông lấy danh nghĩa tình yêu để ép Hàn Dao và người nhà chấp nhận, ông lại lấy danh nghĩa tình yêu để Hàn Dao

đến Tần gia thôn, ông lại lấy danh nghĩa tình yêu có được thân thể của Hàn Dao trước hôn nhân rồi bỏ chạy! Tần Bái Lâm nghe tin này xong, liền nghĩ trên giường bệnh cả một đêm, Đến sau cùng, ông phát hiện người ông nên xin lỗi, lại là Hàn Dao và con của họ? Ông nên xin lỗi người cha đã một mình nuôi ông trưởng thành, ông nên xin lỗi các hương dân đã kiếm tiền đưa ông lên đại học, ông nên xin lỗi các anh em không đến trường mà ở nhà nuôi gia đình, ông nên xin lỗi cha mẹ Hàn Dao, ông nên xin lỗi... Sau cùng ông có một kết luận khiến ông vô cùng tủi thẹn: ông là người bất trung bất hiếu vong ân bội nghĩa, ông đòi hỏi vô số nhưng lại không thể đáp lại! Tần Bái Lâm không muốn tìm đến cái chết nữa, nhưng không dám về nhà. Ông biết cha mình là một người vô cùng coi trọng thể diện, đoán là cha tình nguyện để ông chết, cũng không muốn biết ông vì nhiễm bệnh mà không dám về. Nhóm hương dân cũng chưa chắc sẽ hiểu ông bị nhiễm bệnh là vô tội, họ sẽ phán đoán, có phải ông không kiểm soát được hành động, nên mới bị nhiễm căn bệnh này hay không Tần Bái Lâm càng không dám đối mặt Hàn Dao, bởi vì một khi đối mặt, ông còn cảm thấy vô hình trung đã ép Hàn Dao phải chọn: vì tình yêu mà đi theo ông để rồi cả đời làm quả phụ? Hay là thương tâm rồi đi? Với tính cách của Hàn Dao, chỉ sợ sẽ chọn cách trước. Nhưng cuộc sống không phải là nhất thời kích động, dù Hàn Dao vẫn như lúc trước theo ông bỏ trốn, cuộc sống về sau sẽ lại oán hận ông? Đời người rất dài, Tần Bái Lâm sợ tình yêu của họ sẽ thành phiền não trong hiện thực. Ông lại ích kỷ một lần, ông thả bị hận, cũng không muốn bị chán ghét. Đến sau, Tần Bái Lâm cũng chỉ nói cho Tần Bái Tường, ông bị chảy máu dạ dày đi truyền máu thì nhiễm AIDS. Ông chôn dấu bí mật kia, lấy ra một cái cơ không thể phản bác: "Em sợ lây cho người khác, em không muốn hại người." Tuy trong lòng ông rất rõ, bệnh này sẽ không phải chỉ tiếp xúc hàng ngày sẽ lây. Rất nhiều người đều có thương tổn tâm lý đây chuyện, cho nên Tần Bái Tường đầu biết lý do này hoàn toàn không thể, ông cũng chấp nhận cách nói của Tần Bái Lâm. Bởi vậy, khi Tần Mạt xuất hiện trước mặt họ, phản ứng đầu tiên của Tần Bái Tường chính là sợ hãi. Chính ông không sợ tiếp xúc cùng Tần Bái Lâm, cũng không có nghĩa là ông đủ can đảm để Tần Mạt đi lại một người nhiễm bệnh AIDS. Đứa con gái ông nuôi dưỡng gần mười chín năm, sớm đã coi nàng là con mình, sao dám để nàng đối mặt với chuyện nguy hiểm như thế Tần Bái Lâm rất sợ hãi, cũng càng xấu hổ. Ông yên lặng nhìn Tần Mạt, nghe nàng nói "Sinh lão bệnh tử, chúng ta không tránh khỏi. Ít nhất ba còn ở đây, con còn có thể gọi người một tiếng ba." Cảm giác này, thật là khiến người ta run rẩy đến tận xương máu. Đây là con gái của ông, đứng rõ ràng trước mặt ông, mà không phải chỉ qua miêu tả của anh trai. Tần Bái Lâm trước giờ chưa từng nghĩ đến, trong cuộc đời có một ngày có thể nhìn thấy Tần Mạt, ông không biết bây giờ mình nên khóc hay nên cười, hay giả vờ nổi trận lôi đình đuổi cút nhục của ông ra ngoài. Sau cùng, Tần Bái Lâm vẫn không nói gì. Ông nói không ra lời, không có lời nào để nói. Trong lòng ông lần qua lộn lại phán đoán, là con gái, khi biết cha đẻ của mình là một người nhiễm AIDS, sẽ có suy nghĩ gì? Con sẽ cảm thấy nhục nhã, hay là sợ hãi, hay là cảm thấy thương hại? Dù là loại nào, Tần Bái Lâm đều không muốn tiếp nhận, lại một mối không phản bác. Về mặt Tần Mạt rất bình tĩnh, Tần Bái Lâm không nhìn ra điều gì trên gương mặt con. Một hồi nhìn nhau không nói gì, lúc lâu sau, giọng Phương Triệt thành khẩn vang lên: "Hai bác trai, bây giờ chúng ta có thể bàn về vấn đề điều trị." Hai anh em Tần Bái Tường đồng loạt chuyển tầm mắt lên người Phương Triệt, sau đó như mới phát hiện sự tồn tại của hắn, lại đồng loạt dùng ánh mắt kinh dị nhìn kĩ hắn. Tại thời điểm như vậy, người trẻ tuổi này và Tần Mạt cùng xuất hiện, đủ thấy quan hệ giữa hắn và Tần Mạt không bình thường. Tần Bái Tường và Tần Bái Lâm lúc trước là không rành bần tâm đến hắn, giờ phút này lại cẩn thận đánh giá Phương Triệt, tự nhiên là trộn lẫn với ý xét duyệt và nghiên cứu. "Cậu là?" Tần Bái Tường đem tâm mắt dừng trên người Phương Triệt và bàn tay nắm tay Tần Mạt. Phương Triệt cảm giác được ánh mắt này, lại không có ý kiêng dè hay lui sợ, hắn chỉ khẽ mỉm cười, ôn ôn hòa hòa nói: "Cháu là Phương Triệt, là bạn Tần Mạt." Tần Mạt đang suy nghĩ xem có nên nói ra sự thật về Hàn Dao không, cũng không để ý đến chi tiết nhỏ này, chỉ khi nghe Phương Triệt nói xong, gật đầu nói: "Là bạn tốt của con." Nàng thuận miệng thêm sau từ "bạn" một chữ "tốt", cũng xem như tỏ rõ lòng. Nhưng bây giờ hiển nhiên không phải lúc giải thích quan hệ của nàng và Phương Triệt, Tần Mạt nghĩ nghĩ, lại nghiêm túc nói: "Ba, bây giờ con phải làm thế nào để phân biệt hai người? Có phải một người gọi là ba, một người gọi là cha?" Vấn đề này lại làm hai anh em Tần gia trầm mặc, sau một lát, Tần Bái Lâm có ra nặn ra một nụ cười khô cằn, có chút khó khăn nói: "Con đã gọi anh hai là ba nhiều năm như thế, về sau, gọi ta... gọi ta..." Ông không nói ra được chữ kia, Tần Mạt liền kêu lên một tiếng: "Cha!" Tuy có rất ít người ở thời hiện đại trong đối thoại hàng ngày gọi ba mình như thế, nhưng Tần Mạt gọi rất thuận, Tần Bái Lâm nghe xong vẫn thấy hạnh phúc và cảm giác chua xót kỳ dị giao thoa. Ông là một người đàn ông, đã quen ăn mình đã lâu, lúc này không cười nổi, cũng không khóc nổi, lại chỉ ngẩn ngơ nhìn Tần Mạt, như là muốn nhìn đến tận cùng thời gian. Khi chạng vạng, ba người mới theo Tần Bái Lâm ra phòng ngoài. Tần Mạt đi đến cửa nhà chính, Tần Bái Lâm lại nói: "Mạt Mạt, đi Anh thăm mẹ con đi." Tần Mạt quay đầu hỏi ông: "Ba không đi?" Gương mặt tái nhợt của Tần Bái Lâm lộ ra một nụ cười cực nhạt: "Ta đi thế nào được?" Mười mấy năm ốm đau, hối hận và thương nhớ đầy đọa, thật ra ông đã sớm vứt bỏ trở ngại sĩ diện đi rồi. Hiện giờ khi nghe Hàn Dao bệnh nặng, Tần Bái Lâm sao có thể thờ ơ. Thậm chí ông còn quyết định, nếu Hàn Dao mà đi trước ông, ông sẽ không sống nữa. Nhưng lại sợ Hàn Dao sớm hận ông tận xương tận tủy, sợ Hàn Dao sẽ mãi mãi không biết trong lòng ông có khái niệm chết vì tình như thế. Chết vì tình thật buồn cười, giữa họ đã sớm không còn tình yêu như trước, hơn nữa, Tần Bái Lâm chết đi cũng không còn là vì riêng tình yêu nữa. Ông gặp Tần Mạt, bỗng cảm thấy, cuộc đời này cũng không còn gì mong muốn chi. Tần Mạt chỉ gật gật đầu: "Xem ra cha vẫn muốn gặp mẹ." Ba người xoay người rời đi, Tần Bái Lâm ngồi trên xe lăn ngóng theo bóng lưng Chờ khi lên xe, Tần Mạt mới hỏi Tần Bái Tường: "Ba, cha con bị bệnh, đi đứng còn không được, sao có thể tự lo cuộc sống?" Tần Bái Tường ngẩng người trong chốc lát, mới chậm rãi nói: "Cha con có thể đi, chỉ là thân thể suy yếu, cho nên phần lớn thời gian ngồi trên xe lăn. Ba thường giúp ông ấy quét dọn vệ sinh, có lúc thì giúp ông ấy mời y tá." "Trình độ chữa bệnh của Thiệu Thành không tốt mà?" Tần Bái Tường cười khổ nói: "Nó không chịu đến thành phố lớn." Tiếp theo ông lại thở dài: "Vội lại, nếu như không ở Thiệu Thành, ba cũng không chăm sóc được cha con." Tần Mạt nghĩ nghĩ, lại hỏi thăm: "Ba, trị bệnh AIDS phải cần nhiều tiền?" Nàng vừa hỏi, trong lòng lại tính toán làm thế nào để kiếm được càng nhiều tiền. "Hàng không đắt đâu..." Tần Bái Tường lấy một gói thuốc lá từ trong túi ra, vẫn muốn đốt, nhưng nhìn thấy Phương Triệt ở ghế lái phía trước, ông hơi do dự, rồi lại đốt vào túi. Trong lòng Tần Bái Tường thầm nghĩ, không thể hút thuốc trước mặt đứa trẻ này, phải nói cho nó biết con rể mình không hút thuốc mới tốt. Ông thở dài, mới kể lại chuyện đề nặng trong lòng lâu nay rồi: "Năm 95 trước kia khi A Lâm còn đang trong thời kỳ ủ bệnh, lúc đó cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Nó cũng đi tìm không ít việc, nhưng người ta sợ tiếp xúc với nó, nên cũng không làm được nhiều. Nhà chúng ta khi đó cũng vừa chuyển Thiệu Thành, sống cũng khó khăn. A Lâm lại không nói gì, trong lòng thật ra rất đau khổ." Tần Bái Tự nói, bỗng chuyển một câu: "Mạt Mạt, cha con là người đàn ông có trách nhiệm, con không nên hiểu lầm ông ấy." "Ba, ba muốn nói gì?" Tần Mạt hoài nghi từ "trách nhiệm" này, tuy nàng cảm thấy Tần Bái Lâm cũng không có sai lầm gì trực tiếp, thậm chí có thể nói ông là người bị hại của vận mệnh, nhưng đây không phải là Tần Mạt sẽ nghĩ ông không trốn tránh trách nhiệm. Chẳng qua là bệnh tật trước mặt, Tần Bái Lâm quả thật cần nhiều sự khoan dung. "A Lâm chịu quá nhiều đau khổ." Tần Bái Tường giao hai tay ở một chỗ, lưng khễ cong lên: "Ông ấy chịu không biết bao sự ghê lạnh, một mình ở ngoài, lại không muốn ba giúp. Những năm 95 về sau, thị trường chứng khoán trong nước mở rộng, A Lâm mua mấy tính, tự học thao tác, dần kiếm được ít tiền từ thị trường chứng khoán, mới có thể chi trả được tiền thuốc thang." Tần Mạt giật mình gật đầu: "Như vậy cũng tốt." Nàng thở dài trong lòng, có thể tự nuôi sống mình, có thể sống mà không cần dựa vào người khác. Như vậy, Tần Bái Lâm so với năm đó cũng có sống khá hơn. "Ít nhiều là thế." Tần Bái Tường cười khổ nói: "Trên miệng A Lâm không nói, trong lòng lại kiêu ngạo. Nó thấy rõ bệnh thật sự rất nghiêm trọng, cũng không chịu tiếp thu sự giúp đỡ của người khác. Sau đó nó dần dần dư dả, liền muốn đưa cho ba, nói là làm phí sinh hoạt cho con. Ba không chịu nhận, nó liền tự tiết kiệm, nói là của để dành cho con gái mình." Tay Tần Mạt run run, cúi đầu. Tần Bái Tường tiếp tục nói: "Nó ấy tài khoản, còn có một cái là cho ông nội con, để ba chuyển giúp. Nhưng dù ba về nhà lúc nào, ông nội con cũng không chịu tha thứ cho ba, tự nhiên cũng không nhận tiền ba mang về..." Ông dừng lại, nhìn Tần Mạt, có điểm khó mở miệng. "Ba, chuyện hiểu lầm này con từng nghe người ta nói qua." "Con còn biết điều gì?" Tần Bái Tường lại lấy thuốc lá ra, sau đó lại nhét trở lại. "Không nhiều lắm." Tần Mạt dùng tay phải nắm tay trái, nắm ngón tay mình, "Ngoài ra, con không biết có nên nói rõ sự thật để nương con hiểu rõ không." Nàng ngừng lại, lại nói: "Về sau con sẽ gọi bà là nương." Tần Mạt nói "Bà", tự nhiên là chỉ Hàn Dao. Trong đầu Tần Bái Tường cảm thấy khó chịu, nhưng muốn ông nói với Tần Mạt: "Về sau con gọi ta là bác hai, gọi mẹ là bác gái, gọi..." Ông lại không nói nên lời. Nghĩ cẩn thận hai chữ "phụ mẫu" cổ xưa này, ngược

lại cũng là một cách tốt để giải quyết vấn đề xung hô. "A Lâm không để ba nói với Hàn Dao." Tần Bái Lâm nói xong đột nhiên phản ứng lại, "Mạt Mạt, Hàn Dao căn bản không có bệnh? Phải không?" Tần Mạt rất thần nhiên cười nói: "Ba, ba nhận ra?" "Mẹ con đã nói, con quen Hàn Trí Viễn." Tần Bái Lâm vừa bực mình vừa buồn cười, "Con bé này lại dùng cách đơn giản như thế lừa ta. Khi đi đến chỗ A Lâm, ta cũng không kịp hỏi vì sao các con lại đi sau ta. Thì ra, là như vậy!" "Ba, việc này con đã nghĩ rất lâu, vẫn nên nói với nương con nghiêng đầu nhìn Tần Bái Tường, giọng nói kiên định. Tần Bái Tường do dự: "Như vậy tốt không?" "Ba đồng ý với cha con, cho nên ba không thể nói, nhưng con không đáp ứng gì cả." "Ta không nói, không phải là vì giữ lời hứa." Tần Bái Tường nâng tay khẽ vuốt tóc Tần Mạt, "Khi đó Hàn Dao cũng trẻ thế này, A Lâm nói không thể để cô ấy làm quả phụ, ta cũng cảm thấy gia đình chúng ta nợ cô ấy quá nhiều, không muốn hại cô ấy, cho nên không nói. Đến bây giờ, Hàn Dao có chồng khác, có đứa con thứ hai, việc này còn có gì để nói?" "Hàn Trí Viễn nói, ba cậu ta đã qua đời khi cậu ta mười tuổi." Tần Bái Tường thu tay về, sau khi kinh ngạc mới cau mày do dự nói: "Nhưng còn có Hàn Trí Viễn, cậu ta không thể tiếp nhận dáng vẻ này của A Lâm, không phải là để Hàn Dao khó xử sao?" Tần Mạt lắc đầu: "Có thể tiếp thu hay không, còn phải hỏi bọn họ mới biết. Ba, cha mẹ con đến tuổi này rồi, cũng không thể chậm trễ nữa." "Không thể chậm trễ nữa..." Tần Bái Tường thì thảo thật thản, sau một lát bỗng ngẩng đầu nhìn Phương Triệt ngồi ghế trước, trong lòng ông không yên. "Mạt Mạt" Tần Bái Tường kêu nhỏ một tiếng, trầm ngâm một hồi, lại cầm điện thoại viết chữ: "Người tuổi trẻ kia biết cha con có bệnh này, có thể xem thường con không?" Tần Mạt nhận điện thoại của Tần Bái Tường, thấy chữ xong, cảm giác đầu tiên một ngọn lửa dâng lên từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu. Nàng còn không lo đến vấn đề này, vì tin tưởng Phương Triệt, cho nên không cần lo Phương Triệt sẽ có suy nghĩ gì khác. Nhưng hàng chữ này của Tần Bái Tường có khả năng biểu đạt ý gì, ông hỏi như thế, mơ hồ đã có mùi vị đánh giá con rể. Tần Mạt cũng không xác định được tâm ý của Phương Triệt, sao lại nghĩ ra được bậc cha mẹ như Tần Bái Tường lại nghĩ đến trước? "Ba, anh ấy không đâu." Đưa điện thoại đi động lại cho Tần Bái Tường, Tần Mạt chỉ cảm thấy mình như bị thiêu đốt trên cổ tay.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.4 - Chương 23: Trời trong

Thời tiết lúc này rất tốt, trong mùa đông lại trong sáng mát lạnh. Tần Bái Tường lấy một câu "Nghiep học không thể xao nhãng" đuổi Tần Mạt về lại Thành C, về Tần Bái Lâm, vốn cũng không phải nhất thời là có thể thuyết phục được, bọn họ còn phải chuẩn bị cho trường kỳ kháng chiến. Rất nhiều vấn đề, thí dụ như: làm thế nào để Tần Bái Lâm được điều trị tốt? Làm thế nào để giải thích tất cả với Hàn Dao? Còn có khúc mắc của anh em Tần Bái Tường gần mười chín năm: làm thế nào để được cha già tha thứ? Quan trọng nhất trước mắt là, cùng giải thích với Hàn Dao chuyện này. Ngay đêm hôm đó Tần Mạt đã viết một phong thư, dùng email gửi cho Hàn Trí Viễn. Dù sao người thân sẽ khác, chuyện này không thể dùng cách trực tiếp để nói với hắn, mà nói qua văn bản chữ viết, thường có thể để cho hai bên có đường lui. "Trí Viễn: Thấy chữ như mặt! Chuyện năm đó chị đã biết hết rồi, mẹ cũng chịu không ít khổ sở, duy chỉ có hi vọng bà có thể yên tâm sống, chấp nhận con gái ngày đêm phụng dưỡng, từ nay bình yên khỏe mạnh. Cha chị năm đó bỗng bật vô âm tín, nguyên nhân là ông từng bị chảy máu dạ dày, mà trong quá trình truyền máu ở bệnh viện đã chẳng may bị nhiễm AIDS. Ông sống ẩn cư đơn độc mười tám năm, không muốn mình thành gánh nặng của người thân, cũng không muốn liên lụy đến mẹ. Nhiều lần truy hỏi chị mới biết được sự thật này, hãy nói lại sự thật cho mẹ." Nàng để lại tên, gọi điện thoại cho Hàn Trí Viễn trước khi gửi thư, nói với hắn: "Trí Viễn, nếu như khúc mắc của mẹ là ở chỗ cha chị năm đó ra đi không từ biệt, thì chị đã tìm ra nguyên nhân." Hàn Trí Viễn cực kỳ kinh hi, lúc này liên tục hỏi đáp án. Tần Mạt lại nói: "Đáp án này chỉ đã gửi cho em qua email, sau khi xem xong em hãy quyết định có đưa thư cho bà xem hay không." "Chắc chắn sẽ để mẹ xem rồi!" Hàn Trí Viễn đáp không chút do dự, Tần Mạt cười cười, không nói thêm gì nữa, chỉ trực tiếp từ biệt, sau đó cúp điện thoại. Phong thư này nói là viết cho Hàn Trí Viễn, thật ra người nhận thư chân chính hẳn là Hàn Dao. Tần Mạt học môn đạo của Khổng phu tử, đi thẳng vào vấn đề, mà đám ba câu trong đó lại không hề nói đến tên Tần Bái Lâm. Nàng giản lược từ, dùng ý để người đọc tự đoán, nhưng trên thực tế, trật tự dùng từ của Tần Mạt đã biểu hiện ý đến Hàn Dao là "Cha gửi lời xin tha thứ." Dù thế nào, nàng cũng hi vọng cha mẹ có thể vui vẻ hòa thuận. Tuy nói, giờ xem tình hình của họ, đã không thể hòa thuận nữa. Nhưng oan gia nên giải không nên kết, vốn không nên để oán hận của họ sâu thêm vài tầng nữa mới là đạo lý. Dù Tần Bái Lâm có trốn tránh làm một người trốn thương thế nào, hiện giờ nàng cũng chỉ có một khát vọng là chữa bệnh cho ông. Hàn Trí Viễn bên kia nhận được mail xong thì không có tin tức gì nữa, Tần Mạt đoán không ra phản ứng của họ, cũng không vội và đi hỏi, việc này tạm thời đặt xuống, chỉ mong Hàn Dao có một ngày sẽ đáp lại mới coi là có tiến triển. Nhưng trong lòng Tần Mạt đã hạ quyết tâm, nếu Hàn Dao không chịu tha thứ cho Tần Bái Lâm, đến kỳ nghỉ đông nàng cũng phải đến Anh một chuyến. Nàng không phải muốn đi để làm thuyết khách, chỉ muốn làm một việc hiếu đạo cơ bản của người con. Ngày thứ hai lớp Tần Mạt không có hai tiết đầu, Phương Triệt lái xe đưa nàng về trường, vừa đến đúng tiết thứ ba. Tần Mạt đi nhanh đến phòng học, sách cũng không mang. Phương Triệt liền đi cạnh nàng cho đến cửa phòng, Tần Mạt mới phản ứng kịp: "Anh muốn lên lớp cùng em à?" Đọc theo đường đi tâm sự nàng nặng nề, phản ứng cũng chậm nửa nhịp hơn bình thường. Khóe miệng Phương Triệt nhếch lên, lại dặt tay nàng, kéo nàng tìm một chỗ gần hàng trước ngồi xuống: "Ồn lại cảm giác nghe giảng một chút." Lúc này còn chưa vào lớp, trong phòng học có hơi ẩm ẩm, nhưng nói tóm lại hàng trước vẫn yên tĩnh hơn hàng sau. Tần Mạt bật cười: "Anh còn chưa tốt nghiệp mà, nói cứ như là đã nhiều năm không đi học rồi." Phương Triệt gật đầu, dặt về tư thế: "Đúng vậy, thời gian làm ở phòng thí nghiệm quá nhiều, bây giờ lại còn làm cho công ty TE, sao còn có thể trải nghiệm lại niềm vui của việc trốn tiết?" Tần Mạt thu nụ cười lại, lật tay nắm chặt Phương Triệt tay, trong lòng vì khổ cực của hắn là cảm thấy thương tiếc. "Kiến thức phương diện máy tính em dots đặc cán mai." Tần Mạt thấp giọng nói: "Cũng không biết phần mềm trò chơi là gì?" "Không phải rất khó đâu." Phương Triệt cười nhạt nói: "Chỉ lần này phải làm thực nghiệm về NPC, cho nên hơi khó. Nhưng chỉ cần có tiến triển, cũng sẽ có hứng thú. Nếu như em có hứng thú, có thể đến Thanh Sơn chơi thử nghiệm, anh sẽ dẫn em đi cửa sau, thế nào?" Tần Mạt cong lên: "Phương Triệt, em có vô dụng đến mức để anh dẫn cửa sau không?" "Cũng khó nói." Đuôi lông mày Phương Triệt hơi nhíu, "Thật ra trước giờ anh chưa bao giờ dẫn cửa sau cho người khác, nếu để một người ngu ngốc đi vào, danh dự của anh sẽ bị ảnh hưởng rất lớn." Tần Mạt trực tiếp nằm bò trên bàn, không nói chuyện, chỉ nói thầm trong lòng: "Quả thực còn ghê gớm hơn ba năm trước, khi đó chỉ là lời nói ác độc, bây giờ còn là chỗ nào cũng dă kích người được." Phương Triệt mỉm cười nhìn nàng bên cạnh, một bên đưa tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại của nàng, đáy lòng lại lặng lẽ thả lỏng: "Không biết chuyện ngày hôm qua có thể để lại cho em bóng ma gì, bây giờ mà tức giận, còn tốt hơn nghĩ ngợi lung tung." Tần Mạt thật ra không tức giận, chỉ là không biết nên nói gì. Như là trong vô tình, sự va chạm giữa nàng và Phương Triệt đã thay đổi. Trước kia nàng cảm thấy Phương Triệt còn thiếu niên, phần lớn thời gian đều coi là một cậu nhóc, mà không biết bắt đầu từ lúc nào hắn đã bắt đầu chăm sóc nàng, thậm chí ngay cả khi xoa đầu nàng cũng thể hiện sự an ủi. Tường tượng như vậy, Tần Mạt lại cảm thấy không cam tâm. Nàng

bỗng nâng người lên, hai tay vừa nhấc liền lao vào đầu Phương Triệt, sau đó vò rối tóc hắn, trên miệng còn mỉm cười nói: "Tiểu Phương đồng học, đợi lát nữa vào tiết nên lắng tai nghe giảng nhé, nghe tốt thì tiền sinh mua kẹo cho." Phương Triệt yên lặng đưa tay, từ từ kéo hai tay Tần Mạt xuống, lại rất dịu dàng nói: "Anh phải thối phần thưởng, có thể không?" Tần Mạt lại cảm thấy trái tim mình như có tơ nhện đang vương, nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, đang chuẩn bị hỏi Phương Triệt muốn phần thưởng gì, bên kia Phương Triệt bỗng có người ngồi xuống. Người tới cười hi hi nói: "Soái ca, chỗ này không có ai ngồi chứ?" Nàng vừa hỏi xong còn quay đầu nháy mắt ra hiệu với Tần Mạt, không phải là Tiền Hiểu sao? Tần Mạt cười, trong lòng bắt đầu sinh ra cảm giác phiền toái. Nhìn về mặt này của Tiền Hiểu, liền biết rõ đây là nàng muốn tiến hành xét duyệt với Phương Triệt. Không biết vì sao, trong lòng Tần Mạt nghĩ đến hai chữ "Xét duyệt" này, lại liên tưởng đến "Khảo sát" ngày hôm qua của Tần Bái Tường. Nàng bắt đầu nghi ngờ, có phải mình đã biểu hiện thái quá hay không. Nếu như nghe ra điều gì không ổn từ hai người này, hẳn sẽ nghĩ gì? Tần Mạt cảm thấy, Phương Triệt chắc chắn sẽ không chút keo kiệt phát huy công lực lời nói ác độc của hắn, sau đó cười nhạo nàng. Lúc này, trí nhớ của Tần Mạt bỗng thật tốt, nàng còn có thể nhớ rõ, ba năm trước Phương Triệt từng nói: "Thật ra tôi không muốn có lấy thân báo đáp đâu, tôi rất chú ý mắt cô... cô quá gầy..." "Phiền toái..." Tần Mạt nhắm mắt không để ý đến hai người bên cạnh đang nói chuyện nữa, chỉ suy tư trong lòng: "Muốn tặng căn hay không? Nhưng mà mình ăn thế nào cũng không béo lên. Hơn nữa cái mồn nhan sắc này mình cũng chưa từng có, nếu như phải dựa vào sắc đẹp hấp dẫn được Phương Triệt, thế thì coi như hết..." Sau một hồi, nàng lại nghĩ: "Mình phải chủ động thổ lộ? Hay là phải nghĩ cách dụ dỗ Phương Triệt tỏ tình với mình? Xong rồi, sao mình có thể dùng từ dụ dỗ chứ?" Tuy không ai có thể do thám được suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng Tần Mạt vẫn có muốn lập tức đào hố chôn xác động của mình. Chuông vào học vang lên, cô giáo tên Jennifer bước lên bục giảng. Tiết này của họ là tiết tiếng Anh, giảng viên là một lưu học sinh học đến thạc sĩ từ Mỹ. Năm nay Jennifer hai mươi lăm tuổi, da rất trắng, ngũ quan khắc sâu theo điển hình phương Tây, mà môi nàng đầy đặn quyến rũ. Mẽ người nhất ở chỗ, chính là thân hình của nàng, dùng từ thịnh hành trên internet để hình dung miêu tả là, rất ma quỷ. Bởi nàng đến từ nước Mỹ tự do, cho nên các nam sinh đều cảm bày tỏ tình yêu với nàng không ít. Nam sinh trung học trẻ tuổi này mải mê tình yêu, nam sinh đại học rục rịch tuổi xuân, đạt đến cấp bậc "sói đói" chiếm lượng lớn. Trường H thậm chí còn lưu hành một câu nói thế này: "Không trốn học đại học là kiếp sống bi kịch, không thi lại đại học là kiếp sống bi ai, không theo đuổi giảng viên đại học là kiếp sống bi thảm—như người vậy, bạn học, người đi chết đi!" Thật ra thì bất kể nam sinh hay nữ sinh, rất nhiều người đam mê theo đuổi giáo viên. Dù nói thế nào, nếu ở đại học chỉ theo khuôn phép cũ, nhiều năm sau gặp bạn bè lấy gì mà khoe với lại khoe khoang? Cho nên Jennifer vừa đi vào phòng học, lập tức đám nhìn chăm chú. Đây là một phòng học bậc thang, hai lớp cùng học một tiết, coi như nam sinh của khoa vẫn ít, hai lớp hợp lại, cũng có hơn ba mươi người. Dưới ánh mắt soi mói của ba chục con người, Jennifer hải lòng bắt đầu giảng bài. Tần Mạt thu suy nghĩ loạn của mình lại, lại nghe Tiền Hiểu bên cạnh nói: "A, bây giờ anh học MIT, sau đó trao đổi với Cambridge, vậy mà anh vẫn có thể học à. Có phải đọc đường đi thấy rất nhiều mỹ nữ không? Ví dụ như Jennifer của bọn em ý?" Phương Triệt chỉ nói: "Bình thường." Tiền Hiểu thoáng cao giọng: "Cái gì? Anh nói cô Jennifer của chúng tôi bình thường?" Rất không may, Jennifer trên giảng đài vừa mới đề xuất một vấn đề, dưới đài còn chưa có ai trả lời, trong phòng hiem khi yên tĩnh như thế, mà giọng Tiền Hiểu lại vang lên là mấu chốt trong lúc này. Không đếm được bao nhiêu ánh mắt cùng chiếu lên Tiền Hiểu, ngay sau đó là Phương Triệt, các cô gái có cách nghĩ không giống nhau, mà lúc này đây đám sói lại cùng nhất trí đến thần kỳ: "Tên nhóc này là thứ gì, dám nói chuyện với Hiểu Hiểu, lại còn dám hạ thấp nữ thần của chúng ta? Đây, chiều này cũng thật không tệ, theo đuổi mỹ nữ thì nên như thế?" Tiền Hiểu trước là có chút bất an, tiếp theo lại cúi đầu che mặt, lên lên lút lút cười gian. Nàng thậm chí đã nghĩ mình phải khoe thành tích với Tần Mạt thế nào: "Mạt Mạt cậu xem đi, người này hại cậu thâm mến anh ta, để cậu hao tâm tổn sức, mình trút giận thay cho cậu đi Jennifer lại cười như cũ, nàng thật ra đã sớm chú ý đến khuôn mặt xa lạ này, dù sao dung mạo và khí chất của Phương Triệt đều rất xuất chúng, khiến người ta khó mà bỏ qua. "Vị học sinh này, em cảm thấy vấn đề vừa rồi của tôi rất bình thường sao? Nói như thế, em cảm thấy lời giải cũng rất dễ?" Jennifer nói tiếng Anh thuần, nàng mở to cặp mắt màu trà chờ đợi, hứng thú nhìn chăm chăm Phương Triệt. Phương Triệt thông dong đứng lên, gật đầu nói: "Quả thật không khó." Cơ hồ mọi người đều cho rằng hắn vừa rồi chỉ lo nói chuyện với Tiền Hiểu, căn bản không nghe giảng bài, không ngờ hắn lại dùng tiếng Anh rất lưu loát trả lời nội dung vấn đề kia. Jennifer đang giảng đến điểm cổ Anh trung cổ và hiện đại khác nhau ở đâu, đây cũng là vấn đề tương đối. Phương Triệt dẫn chứng phong phú xong tổng kết lại một câu: "Thật ra điểm cổ Anh ngữ đã quá cổ, nếu như không phải đặc biệt nghiên cứu chuyên sâu, cũng không cần thiết để học tập. So sánh lại, Anh ngữ hiện đại có giá trị thực dụng hơn." Lại nói, phát âm tiếng Anh là ác mộng của rất nhiều học sinh Trung Quốc, mà ở trường H tại khoa văn Hán ngữ của học sinh năm nhất, người có thể nói lưu loát tiếng anh rất ít. Về phần như Phương Triệt chẳng những nói lưu loát tiếng Anh, lại còn giải đáp được vấn đề có dẫn chứng đầy đủ, lại còn dám nói chuyện với giáo viên lâu như thế, đúng là độc. Trong khoảng thời gian ngắn, dù nghe hiểu hay không nghe hiểu, tất cả đều nhao nhao nâng cằm dậy. Jennifer ngờ một hồi, bỗng vỗ tay, nhìn Phương Triệt bằng ánh mắt khen ngợi và thưởng thức. Khi Phương Triệt ngồi trở lại chỗ ngồi, trước là nhủ thầm nhìn Tiền Hiểu, sau đó thấp giọng bên tai Tần Mạt nói: "Người bạn này của em muốn khảo sát anh, anh làm như em ấy mong muốn." Tần Mạt chỉ cảm thấy vành tai mình như có ngọn lửa, lửa khói từ từ dao động, lan qua lỗ tai và gương mặt nàng, lan đến cổ nàng, bỗng mãnh liệt bốc cháy, thiêu đến trái tim nàng. Nàng nhất thời không nói lên lời, trong lòng lại đang đào hang: "Xong rồi, anh ấy nhìn ra gì rồi? Anh ấy hiểu ý Hiểu Hiểu không?" "Mình bị chê cười..." Tần Mạt có điểm bi thảm trong lòng. Nghĩ xong, nàng bắt đầu tính toán làm thế nào để đáp trả lại hắn: "Bắt lấy hắn! Buộc kiếp sau của hắn và mình lại với nhau, xem hắn còn đắc ý thế nào!" Ánh mắt Phương Triệt di động trên gương mặt Tần Mạt, trước là hắn cười khoan khoái, tiếp theo lại nhìn chiếc khăn quàng cổ của Tần Mạt, kéo thẳng khoe miệng lên. Mà Tiền Hiểu thì đảo mắt như chớp bên cạnh, nàng rất vừa lòng với Phương Triệt, bằng lòng đến mức sùng bái, có cảm giác muốn làm fan của Phương Triệt. Trong lòng nàng không khỏi tiếc nuối: "Đáng tiếc là Mạt Mạt thích trước, chẳng không mình cũng muốn tranh thủ. Soái ca chất lượng tốt thế này, theo Mạt Mạt nhà mình, thật tốt!" Tiết thứ ba tan thật nhanh, Jennifer lại nghĩ một cái làm một người rất kính. Nàng thừa dịp nghỉ giữa tiết đi đến chỗ trước mặt Phương Triệt, rất hào phóng duỗi tay nói: "Em học sinh này, trước kia tôi chưa từng gặp em, em có nên tự giới thiệu về mình không?" Phương Triệt đứng dậy bắt tay cùng cô, vừa chạm vào đã thả ra, không nóng không lạnh mà nói: "Xin chào, tôi là Phương Triệt, hôm nay đến đây làm sinh viên dự thính." Jennifer chăm chú nhìn Phương Triệt, tiếp tục hỏi: "Em là sinh viên lớp nào?" "Thật xin lỗi, tôi không phải sinh viên của trường." Mắt Jennifer sáng lên, trái lại càng có hứng thú: "Anh đã làm việc chưa? Không biết cơ quan ở đâu?" "Tôi chỉ là một lập trình viên nhỏ bé, không đáng để nhắc đến." Phương Triệt giờ lên nụ cười không coi là lãnh đạm cũng không coi là nhiệt tình. Nhưng Jennifer như không cảm thấy hắn có ý khước từ, lại tiếp tục hứng thú bưng bưng hỏi: "Phương tiên sinh cũng thật là quá khiêm nhường, người giống như anh sao lại không đáng nhắc đến? Tôi cũng có mấy người bạn làm lập trình, anh nói công ty của anh đi, xem mọi người có quen nhau không!" Phương Triệt còn chưa đáp, Tiền Hiểu bên cạnh đã có chút sợ hãi nói: "Cô, tiết đầu em còn có một vấn đề không hiểu, em có thể hỏi cô không?" Jennifer có chút mất hứng thu nụ cười, quay đầu hỏi Tiền Hiểu: "Em có vấn đề gì?" Tiền Hiểu thật ra căn bản không nghe giảng bài, cái này chỉ là muốn giúp Phương Triệt gỡ rối thôi. Nhưng xưa nay nàng thông minh, dù không biết hỏi gì cũng không trực tiếp thể hiện, chỉ nhút nhát nhìn Jennifer, cả làm giả vờ đáng thương: "Cô... em, em... em có một vấn đề, em..." Không đợi nàng nói xong, tiếng chuông vào lớp lại vang lên, Jennifer bắt đầu đi quét năng liếc mắt một cái, chỉ có thể lại trở lại trên bục tiếp tục giảng bài. Tiền Hiểu quay đầu làm mặt quỷ với Tần Mạt, liền thấy về mặt Tần Mạt cười như không cười, mắt to hải hước. Tiền Hiểu vội vàng nằm bò lên bàn, quyết định tiết này sẽ trầm mặc đến cuối cùng. Phương Triệt cũng không nói chuyện nữa, trái lại làm ra vẻ nghiêm túc nghe giảng. Tiết thứ tư trôi qua rất nhanh, tiếng chuông tan học vừa vang lên, Phương Triệt liền nắm tay Tần Mạt chuẩn bị kéo nàng đi, động tác của Jennifer lại càng nhanh, nàng vài bước đi xuống bục giảng, trực tiếp liền đưa cho Phương Triệt danh thiếp: "Phương, chúng ta có thể kết bạn." Phương Triệt nhận danh thiếp, chỉ tùy ý khẽ gật đầu, sau đó kéo Tần Mạt xoay người rời đi. Ra phòng học, Tiền Hiểu chạy đi trước, nàng dùng giọng gần như hoảng loạn nói: "Các cậu thật chậm a, mình có chuyện đi trước đây!" Tần Mạt cổ quái nhìn nàng, không biết nàng có ý gì. Phương Triệt lại cúi người tiến đến bên tai Tần Mạt nói: "Em ấy chột dạ." Thần kinh nào Tần Mạt thất lại, ngờ ngác trong lòng nghĩ: "Anh ấy là nói, Tiền Hiểu gây phách cho anh ấy cho nên chột dạ, hay là nói, Tiền Hiểu tìm tình địch cho mình cho nên chột dạ?"

Nghĩ xong, Tần Mạt lại cảm thấy buồn cười trong lòng: "Tự mình đa tình thêm, chỉ số thông minh thỉnh thoảng lại giảm xuống, thật khó..." Nàng buông những thứ này xuống, ngửa đầu nhìn Phương Triệt, khóe miệng cười tà ác: "Tiểu Phương, mị lực không tệ, muốn thêm động lực không?" Phương Triệt rất nghiêm túc nói: "Muốn."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 24: Hoa ngữ

Đội đến 24 Tháng mười hai, nhiệt độ ngày hôm đó bỗng giảm xuống. Buổi sáng Tần Mạt đi rửa mặt, cảm giác chén nước lạnh kia làm răng đau nhức. Hàn Tri Viễn bên kia còn chưa có tin tức, mà Phương Triệt đã bắt đầu vào việc, ngày thường của Tần Mạt rất bình thản. Thật ra bình thản mà không nhàm chán, cuộc sống bình thường mà đầy hi vọng, chính là ước mơ mà Tần Mạt vẫn hướng đến. Đòi người rất ngắn, phải dùng tiết kiệm thì mới có thể trộm được sự thanh thản kia. "Mạt Mạt, hôm nay là ngày hai mươi bốn!" Sau khi tan học giờ vẫn tiết bốn, Tiền Hiểu bỗng vỗ tay một cái, hưng phấn nói: "Tối hôm nay chắc chắn có tiết mục!" Tần Mạt nghi ngờ nói: "Hôm nay là ngày đặc biệt gì à?" Tiền Hiểu mở to hai mắt, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh nhìn Tần Mạt: "Không phải chứ? Ngày mai là lễ Giáng Sinh, tối nay là đêm Giáng Sinh, cậu không biết à?" Lễ Giáng Sinh Tần Mạt vẫn biết, nhưng: "Cái người gọi là Jesus Christ có quan hệ với chúng ta sao?" Tiền Hiểu ngạc nhiên: "Đúng là không có quan hệ gì." "Vậy thì cậu kích động cái gì?" Tiền Hiểu gãi gãi đầu, lại gãi gãi đầu: "Vui thôi." Tần Mạt xụ mặt xuống, thờ dãi nói: "Vì sao tiết Nguyên Đán không vui vẻ? Tiết Đoan Ngọ không vui vẻ? Lễ Giáng Sinh không có quan hệ gì với chúng ta lại vui vẻ?" "Tiết Đoan Ngọ được nghỉ." Tiền Hiểu giải thích sơ sơ: "Tiết Nguyên Đán muộn hơn lễ Giáng Sinh, mọi người đều nhiệt tình buông thả trước đó một lần. Hơn nữa Nguyên Đán cũng không phải không vui! Mạt Mạt, ông già Noel rất lãng mạn, chỉ là gom vui về thôi mà..." Tần Mạt cười cười, kéo Tiền Hiểu xếp hàng mua com. Buổi chiều chỉ có hai môn, sau khi tan học Trương Hình Linh lại tìm Tần Mạt, nhờ nàng đánh đàn trong dạ hội Noel. Tần Mạt có chút không kiên nhẫn nói: "Không đi." Trương Hình Linh vừa khuyên, Tiền Hiểu ở bên cạnh lại hỏi: "Bình thường không phải báo trước mấy ngày sao? Sao bây giờ mới nói với Mạt Mạt? Người ta chưa chuẩn bị tốt, đương nhiên không đi rồi." "Chuẩn bị cái gì?" Trương Hình Linh không cho là đúng, "Chẳng lẽ không chuẩn bị thì không biết đánh đàn?" Tần Mạt cho vào ống tay áo, nhủ thầm nói: "Chỉ sợ mình đánh thất huyền cầm, Jesus Christ nghe không hiểu." Trương Hình Linh dậm chân: "Cậu này!" Tần Mạt cười cười với nàng, kim giọng nói: "Đề sư huynh Cổ Lâm Hoa đánh đàn dương cầm đi, cũng là hợp lý mà? Mình đi xem vui thôi? Nói không chừng chừng thần người phương Tây còn cười chê mình là người nguyên thủy, chọn mấy cái lông ngựa cũng có thể làm đàn." "Đây là ý gì?" Trương Hình Linh thờ phi phi lườm Tần Mạt: "Tự nhiên cậu giận cái gì?" Tần Mạt thần nhiên nói: "Mình không giận, cũng không châm chọc ai, chỉ là khác ý kiến, có chút xúc cảm chỉ có mình mới hiểu được." Nàng cười nhạt, xoay người thần nhiên rời đi. Tiền Hiểu lại kéo Trương Hình Linh nói hỏi lâu, mới trở về phòng với Tần Mạt. "Mạt Mạt, Hình Linh đang bực, mình nói với cậu ấy rồi." Tiền Hiểu vừa vào cửa liền kêu khóc, "Cậu không biết, cậu ấy đang rất được tin nhiệm trong hội học sinh, nói không chừng còn có thể làm hội trưởng nữa." Tần Mạt mở máy tính ra, lại chơi trò mang tên 'bầu trời xanh' mà Phương Triệt làm, nghe vậy cũng chỉ tùy tiện đáp một câu: "Có quan hệ với chúng mình sao?" Tiền Hiểu kéo vai xuống nói: "Đúng là không, nhưng chúng mình tốt xấu gì cũng cùng phòng, vui thay cậu ấy thôi. Hơn nữa tình cảm của chúng mình cũng không tệ, Mạt Mạt, sao cậu không nể mặt cậu ấy chút? Cậu ấy cam đoan với hội là cậu sẽ lên sân khấu, bây giờ cậu không đi, làm sao cậu ấy có thể nói với người ta?" "Mình đã rất nể mặt cậu ta rồi." Tần Mạt cười bất đắc dĩ, "Nhưng mình không thể vì thể diện của cậu ấy, mà để cậu ấy quyết định tất cả mọi chuyện của mình? Nếu như trước tiên cậu ta hỏi mình một câu rồi mới đi hứa hẹn với người khác, thì đâu cần lo đến chuyện mặt mũi này. Chuyện này có một lần không có hai, hỏi vũ hội quốc khánh cậu ta cũng làm thế một lần, nếu như cậu ta nhớ lại cẩn thận sẽ biết, cậu ta không hề tôn trọng mình." Tiền Hiểu ngồi xuống ghế, vươn tay nói: "Cũng đúng, ai da, nếu lần sau cậu ấy tùy tiện giới thiệu cho cậu một nam sinh, nói cậu ấy sớm cho hai người là một đôi rồi, chẳng lẽ cậu lại cam tâm vì cậu ấy mà làm, có thể tùy tiện sao? Oa! Thế thì Phương soái ca sẽ xử lý thế nào?" Tần Mạt dờ khóc dờ cười: "Nghĩ ngợi lung tung cái gì đấy?" Tiền Hiểu lại rung mình một cái, trừng mắt làm ra vẻ mặt rất khoa trương nói: "Thật, nghĩ cẩn thận có khi lại có khuynh hướng trở thành cha mẹ thời phong kiến, thật đáng sợ! Đáng sợ, mình phải uốn nắn cậu ấy!" Nàng nói xong liền vỗ bàn, xoay người lại ra ngoài phòng ngủ, còn bỏ lại một câu: "Mạt Mạt, mình đi đây, mình phải làm đội viên cứu hoả! Cậu tiến đưa mình đi!" Bị Tiền Hiểu làm loạn như thế, trong lòng Tần Mạt có một điểm không buồn cũng biến mất như không tồn tại. Nàng lắc đầu tiếp tục chơi trò chơi, đương nhiên những lời định nói cũng giấu đi. Ví như: "Không hài lòng câu nào." Còn có: "Đừng nói cậu ta không phải cha mẹ mình, coi như cha mẹ mình ở ngay trước mắt, cuộc sống của mình cũng không phải là để cho người khác quyết định." Khi đêm xuống, cả vườn trường hiện ra một không khí lãng mạn khoan khoái. Ánh đèn rực rỡ muôn màu, rất nhiều dải lụa màu và bóng bay được kết hai bên đường, còn có vài chuông gió với âm vang giòn tan, bước đi của mọi người trong gió cũng như sáng lên. Tần Mạt dựa người vào lan can nhìn ra ngoài, chỉ thấy một mảnh mờ ảo. Trong lòng nàng vắng vẻ, thật như một chiếc bàn chải phai màu, từ từ đùa giỡn trong trí nhớ của nàng, ngựa xe như nước, phố phường màu sắc, nam bắc họp chợ, phồn hoa cổ xưa. Bọn họ vui vẻ cũng không sai, ngày hội này cũng không sai, người xưa dạy làm người luôn phải khoan dung rộng lượng. Tần Mạt không để ý cảm thụ được không khí ngày hội của người phương Tây, nhưng càng không muốn quên mất những thứ châu ngọc đạo đức chính trực đã khắc sâu trong lòng mình. Văn hóa là linh hồn dân tộc, lịch sử là cốt nhục dân tộc, mà giữ vững mới là sống lưng của dân tộc đó! Tần Mạt lại đi về phòng ngủ, gỡ Phục Hi cầm từ vách tường xuống. Nàng mở nắp ra, ngón tay khẽ vuốt theo sợi dây đàn lạnh buốt phẳng phất như không hiểu nhan sắc nhân gian. Cây đàn này vốn là đồ vật, vốn vô tình, chỉ người vui buồn, mới biểu lộ qua nó. Tần Mạt tùy ý ngồi lên ghế, nghiêng đàn đánh dây, linh linh tán tán gảy dây đàn, từng nốt từng nốt nhảy ra khiến nàng nhớ lại hồi ức xa xưa. Cung, thương, giác, trung, vũ, năm nốt hợp thành thất huyền. Thất huyền này không giận không nóng, bất ti bất kháng, không thành lân diệu, cũng tự có Càn Khôn cảm tử. Chờ đến khi ngón tay nàng càng thông thả, đến thật lâu sau không đàn nữa, Phương Triệt mới gọi điện đến. Tần Mạt cất đàn về chỗ cũ, ngón tay lại lưu luyến trên đàn. Không thể phủ nhận, biết rõ Phương Triệt đang ở dưới ký túc xá, trong lòng nàng cực vui sướng. Nếu không phải nơi này không phải nơi tốt để đánh đàn, nàng thậm chí còn muốn ôm đàn xuống, đánh một khúc cho Phương Triệt. Năm đó hán đàn « Giang Thành từ », Tần Mạt lại làm « Thanh Ngọc Ân ». Lúc này Tần Mạt nghĩ đến, mới giật mình cảm thấy, đàn vẫn là đàn này, nhưng người ôm đàn đã thấy một cảnh tượng khác. "Cũng không biết rõ, người là hữu ý, hay là vô tình?" Tần Mạt cất đàn đi, cúi đầu tự nói một tiếng, từ từ rời phòng đi xuống lầu, dưới đáy lòng lại dâng lên mùi vị ấm áp và nhu hòa. Dù có phải hán vô tình hay không, Tần Mạt quyết định sẽ không lùi bước nửa đường. Thấy Phương Triệt dưới ký túc xá, Tần Mạt còn chưa kịp nói, Phương Triệt liền bước lên, bắt lấy tay nàng, thấp giọng hỏi: "Sao em không đeo găng tay? ăng tay anh tặng ném đi rồi à?" "Không, hôm nay không quá lạnh." Tần Mạt nháy mắt mấy cái, cười tí mắt. Nàng đương nhiên sẽ không trực tiếp nói, không đeo găng tay là vì sợ sẽ không thể trực tiếp nắm tay hắn. Lời này nói ra, dù không làm trò cười cho Phương Triệt, Tần Mạt

còn cảm thấy buồn nôn. Phương Triệt liền cầm tay trái Tần Mạt cho vào áo bông nằng, sau đó lại cầm tay phải nằng thật chặt, lúc này mới tùy ý chọn đường từ từ đi cùng nằng. "Tôi nay rất náo nhiệt." Phương Triệt thấp giọng nói. "Đừng vậy." "Bọn họ đều có đôi có cặp." Phương Triệt lại nói. "Chúng ta cũng không cô đơn." Tần Mạt cúi đầu, dưới chân đá văng một viên sỏi nhỏ. Phương Triệt liền khoan khoái nằng khoe môi, trong lòng nghĩ: "Câu này dù là em vô tình nói ra, cũng là tiền bộ lớn rồi. Ít nhất, em cũng không bài xích anh." Trong quá khứ hẳn bị từ chối khéo vài lần, sớm đã định ra nhiều chiến thuật quanh co trong lòng, quyết định phải dùng mưa thuận gió hòa không tiếng động tấn công, từ từ chiếm lấy trái tim Tần Mạt. Để nằng cảm thấy ngoài Phương Triệt ra, không ai có thể đi với nằng cả đời, để nằng khi quay đầu lại bỗng phát hiện, bỏ qua ai cũng không thể bỏ qua hẳn. Đi thêm một đoạn, trên đường lớn không ít người già ông già Noel cầm theo cái bao gấp người đi đường thì phát kẹo, Tần Mạt cũng thu được không ít kẹo, còn nghe có nam sinh nói: "Đêm giáng sinh an lành, chúc hai người song song đôi đôi, ngọt ngào ngào ngào." Trong lòng Tần Mạt tràn đầy mùi vị kỳ quái, đi xa vài bước lại quay đầu nhìn anh ta, trong lòng nghĩ: "Anh quen Jesus Christ sao? Vì sao lại phát kẹo? Anh song song đôi đôi ở đâu?" Phương Triệt kéo tay phải của nằng ra trước, dùng hai tay mình xoa xoa ngón tay sưng đỏ của nằng, lại có điểm trách cứ: "Sao vẫn còn nề da như thế? Còn nói thời tiết không lạnh, hôm nay là không đến ba độ, nếu em đeo găng, trên tay cũng không đến mức thế này." Lực chú ý của Tần Mạt bị kéo trở về, phản ứng đầu tiên chính là giải thích: "Hàng năm em đều bị nề da, thể chất chính là như vậy, năm nay đã tốt nhiều hơn năm ngoái rồi, ít nhất chỉ sưng đỏ, còn không bị rách da." Vừa dứt lời, trong lòng nằng lại bắt đầu phát sốt, vì hành động nói dối như đứa trẻ mà xấu hổ vô cùng. Phương Triệt nhếch mày, nhét tay phải Tần Mạt vào túi áo nằng, lại đổi vị trí đi đến bên trái nằng, kéo tay trái nằng ra, thông thả xoa nắn chỗ nề da của nằng. "Có hơi ngứa..." Giọng Tần Mạt trước ánh mắt nghiêm khắc của Phương Triệt càng ngày càng nhẹ, càng về sau quả thực liền thành tiếng muỗi hừ hừ. Nằng mím môi tiếp tục đá hòn đá nhỏ, trong đầu ai thán: "Xong rồi, khi thể tên nhóc này ngày càng mạnh, năm đó mình đối diện với nhà vua mà mặt còn không đỏ sặc, không bị áp lực..." Tần Mạt an ủi mình: "Đây là mình nhường anh ta!" Trên thực tế, àng đế Tống Triều tuy cao cao tại thượng tay cầm vô hạn quyền hành, nhưng ông với Tần Mạt mà nói chỉ là lạnh lùng bình thường. Tần Mạt lại không đủ trung quân, cho nên chỉ đứng ở góc độ thờ ơ lạnh nhạt. Mà quan hệ với Phương Triệt đơn giản là thuần túy ảm áp, Tần Mạt đối mặt với ảm áp như thế rất dễ sụp đổ, phòng tuyến cũng không kịp dựng lại. Không có phòng bị, vì nằng cũng không muốn xây nên. Trong vô tình, hai người lại đi đến cạnh quảng trường Đông Phương. Nơi đó có một vũ đài ngoài trời nhỏ, có người đang phối thanh, vừa làm tiết mục, bên kia còn đặt hòm bốc thăm trúng thưởng. Luật bày tỏ được viết bên cạnh, thì ra cái gọi là phần thưởng chính là các đề mục. Đề mục này hơi lêu lẹt, ví dụ như vài loại: "lên sân khấu hát, kể chuyện cười, khiêu vũ, biểu diễn vượn người, làm ngoạn ộp..." "Dạ hội cũng có trò này." Phương Triệt đảo mắt, cười nói. Tần Mạt rất ít nhìn thấy trò này, càng cảm thấy rất mới mẻ. Nằng nhìn xung quanh một chút, trong lòng nghĩ: "Không biết đây có phải là dạ hội Hình Linh nói không?" Quảng trường người xem kéo đến rất nhiều, phần lớn là đôi bạn, mà thành đôi nam nữ cũng không ít. Còn có vài cô gái bán hoa cầm lồng đi trong đó, đương nhiên cũng không thể thiếu Santa Claus phát kẹo. "Bọn họ chơi thật vui vẻ." Tần Mạt thở dài. "Em không vui" "Không, em chỉ cảm thấy rất đáng tiếc." Phương Triệt cười cười, gật đầu: "Anh cũng cảm thấy đáng tiếc, nếu tiết Nguyên Đán cũng có thể vui vẻ như họ hiện giờ, anh sẽ không nói đáng tiếc." Dưới ngọn đèn lồng lầy, Tần Mạt ngẩng đầu nhìn Phương Triệt, chỉ cảm thấy mắt hấn dịu dàng như chứa ánh trăng sáng. Ánh trăng thời đại này vẫn soi sáng ngàn năm trước, trong khe hở thời không, vẫn giao thoa xưa và nay, nằng cũng không thức mất đêm nay là đêm nào nữa. "Mạt Mạt..." Phương Triệt nâng tay, muốn vuốt lại sợi tóc vương của Tần Mạt. Đầu ngón tay hấn nhẹ lướt qua đuôi lông mày Tần Mạt, xẹt qua lọn tóc của nằng, cuối cùng dừng ở phần đuôi tóc rối. Tóc Tần Mạt đã dài đến hông, đen nhánh mềm mại, chảy xuống như dòng nước an tĩnh. "Sur huynh, mua hoa đi!" Bên cạnh có một giọng nữ ngọt ngào vang lên. Tay Phương Triệt thuận thế rơi xuống, quay đầu lại nhìn chỗ phát ra âm thanh. Cô gái bán hoa cầm theo chiếc rổ tinh xảo, trên đầu đội nón đỏ rực, cười lên trên má hiện lúm đồng tiền. Nằng thấy Phương Triệt quay đầu nhìn mình, vội vàng nói: "Sur huynh, lễ Giáng Sinh đừng quên mua hoa tặng bạn gái! Nếu không vị sur muội này nhất định khi trở về sẽ xử anh theo gia pháp a!" Nằng nói xong còn lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn. Tần Mạt lại không muốn hoa, nằng cảm thấy nhận hoa này hợp với nằng. Cô gái bán hoa bán đều là từng bông hồng đỏ và hồng trắng được buộc lại bằng ruy băng, đều là những bông sắc sỡ sáng chói mắt, đến mức Tần Mạt cảm thấy trong đầu mình như bị lấp kín. Phương Triệt hỏi: "Hoa này bán thế nào?" "Mười đồng một bông, rất rẻ, em đã đại hạ giá rồi!" Cô gái bán hoa vội đưa lồng hoa đến gần Phương Triệt. "Tôi mua hai bông." Người nói là Tần Mạt. Giọng vừa nói ra, Phương Triệt ngẩn ngơ, mà cô gái bán hoa nhìn Tần Mạt lại nhìn Phương Triệt, cho rằng mình nghe lầm. "Tôi mua hai bông, hoa hồng trắng." Tần Mạt lấy từ túi ra hai mươi đồng, trực tiếp đưa cho cô gái. Nụ cười cô gái đồng cứng rồi lại rực rỡ lên, nằng vội nhận tiền, lại đưa hai bông hồng trắng cho Tần Mạt, sau đó lại trôi chảy nói: "Sur huynh, anh thật có phúc khí tốt, có tiêu sur muội mua hoa tặng anh, hoa hồng trắng là tình yêu thuần khiết, cầu phúc cho hai người!" Nằng nói xong thì xoay người, lại đi xuyên qua đám đông. Phương Triệt chỉ mỉm cười không nói, ánh mắt lẳng lẳng dừng trên người Tần Mạt. Tần Mạt nhẹ nhàng ho một tiếng, lại cho hoa ra sau lưng, mỉm cười nói: "Hoa này em không nói là mua tặng anh nhé, em mua cho chính em!" Phương Triệt cười nhẹ nói: "Không để anh mua tặng em? Nhất định phải tự mua?" "Anh tặng h làm gì?" Tần Mạt vỗ về hai đóa hoa hồng trắng mình mua, "Không kỳ quái sao?" Phương Triệt duỗi tay ra nói: "Anh cầm giúp em trước, tay em dễ bị nề da, mau nhét vào trong túi đi." Dưới đáy lòng Tần Mạt rơi vào một vòng rung động, nằng do dự một chút, vẫn đưa hoa cho Phương Triệt. Phương Triệt một tay cầm hoa, lại nắm tay phải Tần Mạt, cùng nằng đi chậm bước trên quảng trường. Trên vũ đài nhỏ có một cô gái hát: "Anh dùng tay phải nắm tay em, lòng lại nhảy sang bên phải." Phương Triệt nghĩ trong lòng: "Rồi cuối cùng anh sẽ dùng tay trái giữ lấy em." "Phương Triệt, công việc của anh tiền triển thế nào?" ánh mắt Tần Mạt lưu chuyển, nghiêng đầu hỏi. "Công việc từ từ sẽ đến." Phương Triệt cười nói: "Bởi vì TE phần lớn là người nước ngoài, bọn họ rất coi trọng giáng sinh, cho nên tiếp theo anh cũng có một ngày nghỉ." "A, vậy anh phải nghỉ một ngày thật tốt." Tần Mạt tức giận vì lời này của hấn, khoe miệng nhếch lên nói: "Lời này của anh tốt nhất để cho giáo viên nghe được." "Không phải cô ấy đã nghe sao?" "Cái gì?" Tần Mạt đang suy nghĩ, mới phản ứng kịp, ý Phương Triệt là, Tần Mạt chính là giáo viên của hấn. "Còn cười em?" Tần Mạt gạt mình, đang muốn nghĩ cách gì để phản kích lại, chợt nghe trên đài có người nhắc đến tên mình. "Không sai, chính là bạn Tần Mạt ở khoa văn chúng ta, cô ấy đã sớm nhận lời mời, quyết định đàn một khúc nhạc cổ cho mọi người. Tài nghệ của bạn Tần rất cao, mọi người vỗ tay cho bạn ấy nào!" Người nói là Trương Hình Linh, nằng đứng trên vũ đài, tay cầm mic, đèn ánh lên nụ cười rạng rỡ. mà nằng nhìn Tần Mạt bên dưới, vẻ mặt tự tin vô cùng. Trong đầu Tần Mạt trong nháy mắt tràn ngập tức giận, giống như sóng to sóng lớn tuôn ra, từng đợt từng đợt va vào người nằng, nằng nheo mắt lại, xem ra ý của Trương Hình Linh rõ ràng là đồ nằng có dám nói một tiếng 'không' trước mọi người không? Dưới đài có người nhận ra Tần Mạt, sau đó có người đi đầu hô lên: "Tần Mạt! Mau lên sân khấu đi!" Rất nhiều ánh mắt rơi xuống người Tần Mạt, mọi người lại ồn ào: "Lên sân khấu! Mau lên! Mau lên! Lên sân khấu..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.4 - Chương 25: Rừng phong

Trên quảng trường Đông Phương, tiếng cười ngày càng cao. Ngọn đèn chiếu lên một thế giới nhỏ lồng lộng và những bóng ma loang lổ, Tần Mạt mở mắt nhìn Trương Hình Linh đứng giữa sân khấu, liền thấy nàng đầy tự tin ngẩng cao đầu lẳng lẳng đứng thẳng, cũng không nói, chỉ đối diện với Trương Hình Linh qua đám người, chờ khi về mặt nàng dần dần đông cứng, tầm mắt lại như mơ hồ dưới ánh đèn, mới cười nhạt, không nặng không nhẹ mà nói: "Tôi đi lấy đàn." Tiếng ồn trên quảng trường rất lớn, Tần Mạt nói cũng không rõ, tự nhiên chỉ có vài người gần đó là nghe thấy. Nàng lại quay đầu nói với Phương Triệt: "Ồ đây chờ em một chút." Phương Triệt gật đầu, nhìn theo bóng nàng nhanh rồi đi, sau đó chuyển tầm mắt lên trên đài, như có chút suy nghĩ. Trương Hình Linh trên đài sừng sốt, nàng chỉ thấy Tần Mạt xoay người rồi đi, lại không nghe thấy nàng nói gì. Có người liền cao giọng kêu lên: "Sao thế?" Sau đó mới có người nói: "Không sao, Tần Mạt nói cô ấy đi lấy đàn!" Giọng này truyền đến trong tay Trương Hình Linh trên đài, vai nàng không sụp xuống nữa, trong lòng khẽ thở dài, gương mặt lại lộ ra nụ cười đắc ý. Trương Hình Linh nhìn ra, Tần Mạt vẫn là người hiền lành, bình thường nàng chăm sóc Tiền Hiểu, cẩn thận tỉ mỉ như một bà mẹ, với những người khác, cũng luôn khiêm tốn nhã nhặn dễ nói chuyện. "Tôi nói rồi, nhiều ánh mắt nhìn cậu như thế, tôi không tin cậu có thể từ chối," nàng cười cười, rồi mới cầm lại mic dùng tư thế người chủ trì tuyên bố tin Tần Mạt đến chậm. Trên đài thay đổi liên tục ca hát rồi khiêu vũ, khoảng hai mươi phút sau, Tần Mạt ôm đàn dọc theo một lối đi thay một bộ quần áo, trên người là áo khoác dạ cổ lớn thuần trắng, cổ tay áo bằng nhung tuyết trắng, cùng thắt lưng màu xanh đậm, trong ngày mùa đông không hề to bè, lại như tuyết liên nở rộ. Trang phục của nàng gần như là cổ điển, dưới chân là ủng ngắn xanh đậm, tư thế đi tiêu sái tao nhã, lại vô cùng giống nữ thi nhân cổ đại từ trong thi từ bước ra khỏi sách. Khí chất như thế, rất dễ dàng khiến người ta mê mẩn ngũ quan thanh tú của nàng, lúc này càng phong vận mê say. Nhưng Tần Mạt lại không đi lên sân khấu giống như mong đợi của mọi người, nàng đi đến chỗ Phương Triệt ở bên kia quảng trường, đến gần hắn, mỉm cười dịu dàng với hắn nói: "Phương Triệt, một khúc này chỉ tặng cho anh." Phương Triệt đứng yên như đỉnh núi tuyết, ánh mắt sáng ngời như nước soi trăng. Hắn có chút vui mừng, khẽ gật đầu, gương mặt liền lộ ra một nụ cười ấm áp tỏa sáng. Tần Mạt hát nhẹ vạt áo, ngồi xuống đất, nàng khoanh chân đặt đàn, cũng không quan tâm đến mọi người bình luận, chỉ coi như xung quanh không tồn tại, như mình đang ngồi tại nơi phong thanh sơn dã tĩnh lặng. Tiếng đàn như nước chảy nơi núi sâu khe suối chảy ra, bình tĩnh tốt lành, tinh tế, phảng phất như bình rượu ngọc đổ vào dòng thác. Giấc mộng ngàn năm, mà nay vui mừng, một hũ rượu tình nguyện thấm qua đất đi đến hoàng tuyền, mai táng vô số chuyện xưa, cũng chỉ chờ giờ khắc này để gặp nhau. Tiếng động xung quanh dần lắng lại, nín thở yên lặng nghe một khúc như đến từ cõi thần tiên này, lại tự nhiên ngâm nga như lời nói của chiếc đàn, cơ hồ từng người đều rơi và thế giới khác. Trên đài chẳng biết từ lúc nào tiếng ca cũng đã dừng, chỉ có tiếng đàn không dừng bất kỳ thiết bị âm thanh nào, cũng không cần bất kỳ lời giới thiệu nào, tự động chảy vào lòng mọi người. Tiếng đàn như gió mát lướt nhẹ qua thiếu niên, như hương thơm mơ hồ trong lúc hoa tàn hoa nở, ngoái đầu nhìn lại là ánh mặt trời phai vị mực trong lành. Chân trời có áng mây từ từ nâng lên sau dốc núi, sau đó muôn chim nhảy nhót hòa vào tự nhiên, cao thấp tương hòa, cảnh sắc hoa mỹ dần trải rộng. Túi áo khoác của Phương Triệt rất sâu, có đôi khi hắn quen để vào đó sáo trúc, có lẽ chính là, chỉ chờ tiếng đàn này. Ti trúc quân huyền, kim ngọc khinh minh. (đàn sáo ống dây, vàng ngọc nhẹ kêu) Tiếng đàn và tiếng sáo hòa cùng ngâm vịnh, từ từ viết nên sách thời gian, cuối cùng là một nụ cười. Hồi lâu sau, mọi người trên quảng trường như mới tỉnh khỏi giấc mộng, sau đó tiếng vỗ tay vang dần, trong chớp mắt cuộn cuộn như thủy triều dậy sóng là tiếng vỗ tay và hoan hô. Nhưng có người dùng mắt tìm người đánh đàn và thổi sáo, lại phát hiện không thấy tăm hơi hai người đâu, hóa ra nhân lúc mọi người chưa phát hiện đã rời đi mất. Tiếng đàn cổ bình thân lại kêu ngạo, hơn phân nửa thích hợp để độc tấu. Dù có thể phối cùng nhạc cụ, cũng chỉ thường là tiêu. Nhưng Phương Triệt thổi sáo lại có thể hoàn toàn hòa vào tiếng đàn của Tần Mạt, phảng phất như mở cửa sổ ánh nắng tươi sáng tràn vào, không cần tiếng tiêu thê lương, chỉ cần tiếng sáo thanh nhuận. Mọi người sợ hãi than và bàn luận lúc này mới vang lên: "Minh OUT rồi! Đây không phải tiêu ngạo giang hồ sao? Minh lại có thể nghe bản tiêu ngạo giang hồ tận tai thế này?" Sinh viên đại học đầy sức sống, sức tưởng tượng của mọi người tự nhiên là phong phú, lúc này lại có người đề xuất quan điểm mới: "Cái gì mà tiêu ngạo giang hồ? Đây là sáo không phải tiêu! Minh xem, đây là bản hiện đại của Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như." "Xi xi xi! Cái gì mà Tư Mã Tương Như? Không phải là cậu nguyên rùa Tần Mạt à? Tư Mã Tương Như là người ngu ngốc, kẻ phụ tình đấy!" "Vậy không phải là Tần Mạt cùng người nào à, vì sao lại so sánh người đánh đàn và thổi sáo?" "Ai ai? Người thổi sáo là ai?" "Đúng vậy! Trước kia chưa từng gặp, người thần bí?" Mọi người dần dần tản ra về đề tài này, về sau không biết đã bay đến nơi nào. Mà phần sau dạ hội cũng không có bao nhiêu người có hứng thú xem nữa, luồng gió hôm đó vô tình đã bị người ta quên bằng. Tần Mạt và Phương Triệt đã sớm đi đến bên kia ký túc xá, Phương Triệt nhận được một cuộc điện thoại, mạng Thanh Sơn đang có việc gấp, hắn cũng không kịp nhiều lời, vội tiễn Tần Mạt về phòng, rồi bước nhanh đi. Ngày hôm sau cả trường lại bàn luận về sự kiện đánh đàn của Tần Mạt tối qua. Thân phận của Phương Triệt là tranh luận nhiều nhất, nhiều quái sĩ hứng thú bưng bưng tìm tòi về Phương Triệt, cuối cùng ra kết luận, là soái ca học cùng Tần đồng học một tiết. Người hiểu chuyện lại kéo Jennifer và Giang Viễn Hàn vào cuộc, nhất thời chuyện xoay loạn cả lên. Tiết một và tiết hai buổi sáng Tần Mạt không có lớp, nàng cũng không lên diễn đàn, chỉ ngủ đến đây giấc, sau khi rời giường còn nghe Trương Hình Linh nói: "Ồ, danh nhân trường H, còn có tiểu ngạo giang hồ, nghe nói có người còn nhầm sáo thành tiêu, thật là buồn cười." Tần Mạt rửa mặt xong, khẽ mỉm cười với Trương Hình Linh nói: "Hình Linh, mình không nói lại cậu." Ý nàng là, hôm qua mình không từ chối cậu, về sau cũng sẽ không từ chối cậu, bởi vì mình sẽ coi thường cậu. Trương Hình Linh lại không đoán được ẩn ý của Tần Mạt, nàng có chút không cam lòng lườm Tần Mạt, lại oán trách: "Mạt Mạt, chúng ta cũng có tình bạn khi còn tập quân sự, hôm qua không phải cậu đã đánh đàn sao? Sao không lên sân khấu?" Tần Mạt chỉ cảm thấy buồn cười, người này sao còn có thể coi không có việc gì rồi hỏi đến thế? Nàng thật không biết hai chữ "tôn trọng" này viết thế nào sao? Nàng thật cho rằng nàng có thể quyết định tất cả mọi chuyện của người khác? Tình bạn không phải là thế này. "Lên lớp đi, Hình Linh. Ở đây có phần hạch đào, cho cậu uống." Tần Mạt lấy từ ngăn kéo ra một gói phần hạch đào đã m đặt lên bàn Trương Hình Linh, rồi kéo tay Tiền Hiểu tay đi ra ngoài. Sau khi đi rất xa, Tiền Hiểu mới nghi ngờ hỏi: "Mạt Mạt, cậu cho Hình Linh phần hạch đào làm cái gì?" Tần Mạt thần nhiên nói: "Hạch đào, cho cậu ta bồi bổ não." "Ặc!" Tiền Hiểu vỗ lồng ngực, tởm thì sặc nước miếng. Nàng ho khan nửa ngày, mới như phát hiện ra châu lục mới vậy: "Mạt Mạt, thì ra không phải cậu nặn từ bùn? Tình cậu cũng không vừa đâu? Còn có thể thế?" "Không tồi, thật ra mình cũng không làm gì." Tần Mạt quay đầu nhìn Tiền Hiểu nhẹ nhàng cười. Tiền Hiểu như hoảng sợ nói: "Mạt Mạt, cậu tự nhiên làm ngoáo ộp?" Tần Mạt nở nụ cười khoan khoái. Sáng sớm Phương Triệt đã gửi tin nhắn cho Tần Mạt, nói ngày nghỉ của hắn bị hủy một nửa, tạm thời không thể đưa Tần Mạt đi học. Tan học xong, Tần Mạt lại bị bạn cùng lớp tấn công. Từng đôi mắt đầy tò mò nhìn chăm chăm nàng, vô số ngôn ngữ sắc bén, pằng pằng công kích. "Mau khai báo đi! Tần Mạt, khi nào thì có gian tình? Các người không chơi đẹp?" Tần Mạt ngơ ngác: "Cái gì là chơi đẹp?" "Hắc hắc, cậu thừa nhận có gian tình? Vậy Giang Viễn Hàn xử lý thế nào? Chúng mình làm sao, lời tỏ tình bữa trước vẫn còn đó, so với hành động cậu hôm qua còn đẹp đề hơn!" Tần Mạt còn chưa nói, Tiền Hiểu đã lên chen ra khỏi đám người tò mò, nhanh tay nhanh chân chạy trốn. "Mọi người mặc kệ mình đi..." Tần Mạt nhìn trái phải xung quanh, cũng muốn chạy trốn. "Không được!" Thiệu Nguyên đập lên bàn, "Ánh mắt quần chúng sáng như gương! Các cô gái trong khoa văn chúng ta lại tự động tiêu thụ bên ngoài, cậu không khai báo rõ ràng, làm sao nam đồng bào chúng mình chịu được!" Tần Mạt bật cười, nhìn những bạn học mới gặp thì ngại ngùng thật thà phúc hậu, nhưng kỳ thực lại là ánh dương chói lọi toàn mạng đáng đập bí thư, rồi nói ra một câu như sét đánh: "A Nguyên, mình phát hiện cậu rất đáng yêu." Giữa một mảnh cháy khét, Tần Mạt hát mấy tên nằm đờ cản đường đi, chạy thẳng đến nhà ăn. Thật ra nàng không nói sai, nàng xem ra, không chỉ có Thiệu Nguyên đáng yêu, Tiền Hiểu càng đáng yêu, phần lớn bạn học của nàng đều rất đáng yêu. Ví dụ như Viên Hạo thích ngồi bàn sau, hết tiết lại biểu diễn nhà vòng khói, sau đó khi nhìn thấy thầy giáo vào phòng học liền hốt hoảng giấu tàn thuốc đi; lại ví như Tiểu Tuyết luôn trốn giờ tự học, lúc nào cũng buồn ngủ, nhưng chỉ cần có người nhắc đến mình tình điện ảnh là lại thao thao bất tuyệt; còn có Tư Tư thích thư pháp, khi lên lớp còn lên thầy luyện chữ bên dưới... Bọn họ tuổi trẻ, tràn ngập tình thần phấn chấn, nếu Tần Mạt

nguyện ý mỉm cười nhìn bọn họ, bọn họ tự nhiên cũng sẽ mỉm cười đáp lại. Có đôi khi cần phải dùng thiện ý, cuộc sống là ánh mặt trời hay âm u phải xem mắt người thấy cái gì. Tiết bảy buổi chiều Phương Triệt lại gọi điện đến, hỏi phòng Tàn Mạt ở đâu xong, hân hân mấy phút rồi xuất hiện trước mặt Tàn Mạt. Trong phòng học phát ra khối tiếng thán phục, vụ tai tiếng tình dục vai nam chủ tự động hiến thân, nhóm tám chuyện lại bắt đầu rục rịch. Phương Triệt đi đến chỗ ngồi Tàn Mạt ở hàng thứ ba, nói với Thiệu Nguyên: "Đồng học, phiền nhường một chút, cảm ơn." Hân cười đến rục rịch, Thiệu Nguyên ngẩn ngơ, mới tránh chỗ ngồi, lại nhìn chăm chăm hân. Ánh mắt kia, như là muốn giải phẫu Phương Triệt. Phương Triệt coi thường tia "X, Y, Z" của Thiệu Nguyên, quay đầu nhìn Tàn Mạt, khoe môi nghiêng nghiêng: "Lời nói ngày hôm qua, cuối cùng vẫn có thể thực hiện, anh cùng em lên lớp thuận tiện đào ngũ." Tàn Mạt vươn tay ra, không biết thế nào, lại muốn vuốt tóc Phương Triệt. Phương Triệt lại cầm tay nàng, dịu dàng nói: "Anh khổ lắm, muốn ngủ, được không?" Tàn Mạt nghe giọng Phương Triệt, lại cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, thấy phía dưới đôi mắt hân là quãng thâm nhật, trong lòng đó kinh sợ: "Anh ngủ không đủ giấc? Vậy còn không nhanh ngủ đi?" "Vậy anh ngủ." Giọng Phương Triệt thấy xuống, mang theo ý cười. Hân đặt khuỷu tay lên bàn, rồi nằm lên ngủ. Trong đầu Tàn Mạt hơi chua, muốn kéo hân, lại sợ làm phiền đến hân. "Anh..." Thiệu Nguyên đứng bên cạnh đưa tay chỉ vào Phương Triệt, nín một hồi, rốt cục nói: "Có lắm hay không, người này đúng là người thối sáo hôm qua? Sao lại đến để ngủ, Mạt Mạt, anh, anh, anh ta có ý gì?" Tàn Mạt buồn cười lườm Thiệu Nguyên một cái: "Ý ngủ, thế nào? Không để người ta ngủ à?" Thiệu Nguyên nâng cánh tay giật giật, nói thầm: "Mình đã bị đánh bại..." Hân xoa cổ tay mình, cúi đầu lại đi ra phía sau tìm chỗ ngồi lần nữa. Lần này là tiết văn sử cổ đại của vị tiến sĩ sư huynh, khi vào hân còn nhiều lần dừng mắt trên người Phương Triệt đang nằm ra ngủ, nhưng chỉ nhìn, cuối cùng không gây rắc rối cho hân. Đại học đương nhiên khác xa với lớp trung học, chủ yếu chỉ cần học sinh không quấy nhiễu lớp, hoặc không làm thầy giáo ghét, thầy giáo cũng không quản học sinh này đến cuối là có nghe giảng bài hay không. Phương Triệt nằm bò ngủ vốn khó coi, chẳng qua là hân theo Tàn Mạt ngồi hàng thứ ba, mới bị thầy giáo nhìn chòng chọc. Phương Triệt ngủ, đương nhiên là không biết gì, Tàn Mạt lo lắng đề phòng cho hân. Tuy Phương Triệt không phải sinh viên trường H, không thể bị trừng phạt, nhưng Tàn Mạt không hi vọng có người đánh thức hân. Dưới hoàn cảnh này lại dùng tư thế này có thể ngủ sâu như thế, chứng tỏ hân rất mệt mỏi? Tàn Mạt thậm chí còn nghi ngờ đêm qua đến cuối cùng Phương Triệt không đi ngủ, lại đoán hân đến công ty ngày hôm qua rồi về phòng học này luôn. Tiếng chuông tan học vang lên, Phương Triệt vẫn ngủ rất say, không có dấu hiệu muốn tỉnh, Tàn Mạt kiên nhẫn ngồi cạnh chờ hân. Nhìn mái tóc ngắn nhẹ nhàng của hân, đen nhánh lại hơi rối, nhìn bờ vai rộng rãi, đường lưng thẳng, cả người như một con báo sẵn ngủ đông. "Vi không muốn nuốt lời?" Tàn Mạt cúi đầu thờ dài, trong lòng tự nói, "Sao không nói một tiếng, lên giường thẳng giường có phải tốt không? Thật ngốc..." Tay nàng nhẹ rơi xuống vai trái Phương Triệt, trong lòng chân thành cảm nhận, không thể để người này đi mất. Khi trời sắp tối, Tiền Hiểu đi vào phòng đầu tiên, nhỏ giọng kêu to: "Mạt Mạt, cậu không đi ăn tối à?" Tàn Mạt quay đầu, làm động tác ra dấu im lặng. Tiền Hiểu liền nhẹ chân nhẹ tay đi vào từ cửa sau, lại đi đến tìm một chỗ trống cạnh Tàn Mạt, lấy ra hai hộp cơm đặt lên bàn. "Mình mua cơm cho hai người." Nàng nhỏ giọng nói, không quên dùng ánh mắt tò mò đảo đi đảo lại trên người Phương Triệt. "Đưa trẻ tốt, đáng thưởng." Tàn Mạt cười nheo mắt lại, cũng rất nhỏ giọng trả lời một câu. Bình thường là nàng giúp Tiền Hiểu mua cơm, bây giờ Tiền Hiểu cũng mua cơm cho nàng, Tàn Mạt cảm thấy vui mừng. Tiền Hiểu cong môi lên, hừ nhẹ: "Mình không ăn kẹo sữa, muốn ăn kẹo b Tàn Mạt chỉ cười, cũng không nói chuyện. Tiền Hiểu lại nói: "Phòng này buổi tối còn có lớp nữa, cậu chuẩn bị bao giờ đánh thức anh ta?" "Khi mọi người đến." "Vậy cậu chờ đi, dù sao cũng còn có hơn mười phút." Tiền Hiểu khoát tay, lại nhẹ bước đi ra ngoài. Mười phút này lại như thật lâu, trời mùa đông tối sớm, Tàn Mạt không bật đèn, xoa xoa tay, đếm giây đi qua trong trời lạnh. Sau ba phút, Tàn Mạt nghĩ Phương Triệt nằm ngủ như thế, sợ còn lạnh hơn nàng. Nàng do dự một chút, vẫn cúi người xuống ôm lại, muốn tăng độ ấm cho Phương Triệt. Trên thân Phương Triệt lại ấm áp dễ chịu, trên quần áo có mùi thơm ngát của bột giặt cam. Tàn Mạt ôm vài phút, liền cảm thấy tư thế này thật khó chịu, sau đó bắt đầu eo nhúc nhúc mỏi. Trong lòng nàng nghi ngờ động tác của mình có phải không có chút tác dụng không, nhưng thời gian đi thông thả đi qua, nàng lại không có ý buông ra. Ngoài phòng học bỗng vang lên tiếng bước chân và tiếng cười đùa, sau một lát có người nghi ngờ nói: "Không bật đèn à, sao lại không bật đèn?" "Tách" một tiếng đèn trong phòng học sáng trưng, Tàn Mạt nheo mắt lại, theo phản xạ đẩy người Phương Triệt ra. Vai Phương Triệt giật giật, mơ mơ màng màng đứng dậy, lắc đầu, sau đó ngáp. Tàn Mạt tròn mắt nhìn động tác của hân, chỉ cảm thấy vẻ chừng chạc của Phương Triệt gần đây biến mất, ánh mắt này mơ hồ, thật không nói ra lời—như thiếu niên. Tàn Mạt cười khê thành tiếng, đẩy hân nói: "Còn không tỉnh?" "Mạt Mạt?" Phương Triệt đưa tay chạm vào đầu Tàn Mạt, lại vuốt tóc nàng, "Em còn muốn ngủ sao? Anh đi chuẩn bị bữa sáng." Tàn Mạt cười đến đau cả bụng. Trong phòng học lục tục có người đi vào, tiếng huyền não âm lên, còn có người ngạc nhiên nói: "Hai người kia xảy ra chuyện gì?" Tàn Mạt vội vàng cầm hộp cơm lên tay trái, tay phải kéo Phương Triệt chạy ra ngoài phòng học. Chạy đến tầng dưới, gió lạnh thổi đến, Phương Triệt mới rùng mình một cái, cuối cùng tỉnh lại hoàn toàn. Hân ho nhẹ một tiếng, cổ họng có điểm khàn: "Mạt Mạt." "Đáng đời chưa!" Tàn Mạt trừng mắt lườm hân, "Ai bảo anh nằm bò như thế ngủ? Cảm lạnh rồi?" Phương Triệt cười nhẹ nói: "Sức khỏe anh rất tốt, uống canh nóng là không sao." "Vậy anh còn không đi?" "Đi đâu?" "Nhà ăn!" Tàn Mạt quơ quơ hai hộp cơm trên tay, "Thật là đáng tiếc chỗ thức ăn này, lạnh rồi!" "Lạnh anh cũng 'Vậy không được, lạnh đau bụng, không đáng.'" "Mạt Mạt." "Ừ?" Tàn Mạt quay đầu nhìn thẳng vào mắt Phương Triệt. "Ý anh là, " Phương Triệt mỉm cười, "Hộp cơm anh mang đến."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 26: Cổ nhân

Tết nguyên đán trường học cho nghỉ ba ngày, Tàn Mạt về Thiệu Thành xong, ngày người ở nhà một ngày, lại đến chỗ Tàn Bái Lâm hai ngày. Nhưng Hàn Trí Viễn bên kia vẫn không có tin tức, Tàn Bái Tường cho là Hàn Dao muốn trốn tránh, cắt đứt liên hệ với quá khứ. Không người nào trách cứ Hàn Dao, mỗi khi Tàn Mạt nghĩ đến, chỉ cảm thấy cảm giác phiền muộn vờn quanh trong lòng, nói không ra tư vị gì. Tiểu Hàn là vào ngày năm tháng Một, Thứ ba. Bầu trời thành C che một tầng mây dày đặc, chín giờ sáng tuyết cũng phiêu phiêu đờ đờ rơi xuống như tơ. Trận tuyết này không lớn, chỉ rơi hơn hai giờ, nhìn một mảnh điều tàn mang màu trắng xóa. Nói trận tuyết trắng kia như xấu hổ e lệ, là vì tuyết rơi trên mái nhà, trên ngọn cây, trên mặt đất, rất nhiều chỗ khác, lại chưa từng rơi kín chỗ nào. Tuyết có hơi nhỏ, dịu dịu dàng dàng, không lúi cũng không tiến. Hơn một giờ chiều lại hiện lên vàng mặt trời tươi đẹp, ánh mặt trời không ấm, chỉ sáng ngời, nhiệt độ mùa đông chỉ có lạnh Tiết 7-8 lớp Tàn Mạt được nghỉ, mà tiết 5-6 học thể dục. Vì tuyết mỏng không tan, nên thầy giáo thể dục dứt khoát để họ tự do hoạt động, đi trong sân vận động hoặc chơi bóng rổ, vân vân... Tàn Mạt và Tiền Hiểu xin nghỉ, về phòng ngủ đội mũ quấn khăn rồi ra ngoài trường học đón xe. Trường H cũng không có tường rào, cổng trường cũng không tính là cửa, chỉ có một tấm bia đá lớn đứng giữa đường, trầm ổn tiếp nhận gió táp mưa sa từng ngày. Hai bên đường là hàng cây cao, cành nhánh đan xen, lá hon phân nửa đã khô, để lại tuyết trắng run rẩy treo phía trên, gió thổi qua vì vu rơi xuống. Tàn Mạt đi lên đường dành riêng cho người đi bộ, đến siêu thị mua được

một chiếc hộp đựng thức ăn cỡ trung, sau đó mượn nước sôi rửa sạch, mới đi đến Hỏa cung điện, mua một phần canh cay rau trộn, và một đĩa đậu phộng cánh gà. Nàng không do dự nữa, lên đường dành riêng cho người đi bộ rồi trực tiếp đón xe đến gần cao ốc Thanh Sơn. Trong lúc vô ý có một lần Phương Triệt nói mình thường xuyên bận rộn đến quên mất ăn cơm, sau đó công việc quá cực mệt mỏi lại đặc biệt muốn ăn món cay. Tuy Tần Mạt cảm thấy mình quấy rầy Phương Triệt đang làm việc có chút đường đột, nhưng nàng nghĩ đến đáng về mệt mỏi nằm bò ra ngủ của Phương Triệt ngày đó, lại cảm thấy thứ thể diện này thật ra cũng không phải quan trọng như thế. Đã muốn cùng hắn sống lâu dài, tự nhiên là muốn cố sức đối tốt với hắn, hiểu rõ hắn, quan tâm hắn, chăm sóc hắn. Tuy phần lớn cô gái đều hi vọng có thể được người khác quan tâm chăm sóc, nhưng với Tần Mạt mà nói, ý thức bảo vệ mạnh mẽ hơn ý thức nàng được bảo vệ rất nhiều. Trước khi lên lầu Tần Mạt vẫn gọi điện cho Phương Triệt, nếu như mạng Thanh Sơn không chấp nhận nhân viên tiếp khách riêng trong lúc làm việc, thì nàng sẽ lập tức về trường. Khi Phương Triệt nhận điện thoại giọng nói rất nhẹ nhàng khoái chí, Tần Mạt chỉ hỏi hắn lúc làm việc có thể tiếp khách hay không, hắn liền lập tức nói: "Em muốn đến?" Tần Mạt còn chưa kịp đáp, Phương Triệt lại vội vàng nói câu tiếp theo: "Bây giờ em đang ở đâu? Trên đường có tuyết rơi, anh đến đón em!" Tần Mạt đi vào thang máy, cười nói: "Tuyết trên đường sớm đã bị xe đè lên rồi, anh ở trong phòng làm việc không biết là trời sáng hay tối à?" Lời nói chỉ nói đến đây, điện thoại di động liền không có tín hiệu nữa. Thang máy dừng ở tầng hai một, Tần Mạt chuyển vào một chỗ rẽ, đến trước cửa mạng Thanh Sơn, liền thấy Phương Triệt đứng trên hành lang, một cô gái xinh đẹp với thân hình cao gầy đang cầm tay áo hắn, cong môi nói: "Bây giờ đang thời gian làm việc mà, bảo anh giúp em xem bản thiết kế anh lại nói không rành, sao chạy ra ngoài thì anh lại rành?" "Chuyên môn của anh là máy tính, không phải thiết kế." Phương Triệt ôn hòa nói: "Em phải đi hỏi phó phòng." "Phương Triệt!" Cô gái dậm chân, "Chu gia gia bảo anh chiều em mà!" Từ vị trí của Tần Mạt nhìn lại, chỉ thấy sau lưng Phương Triệt, mà cô gái kia chính là Liễu Tích đã không gặp một thời gian. Bỗng gặp ở đây, Tần Mạt kinh ngạc rất nhiều, ký ức ngày xưa về Liễu Tích lại trở lại. Lúc trước các nàng vốn có giao tình nhỏ ở tiệc tạ ơn thầy của Tần Văn Đình, chỉ sau thời gian dài không liên hệ, khi gặp lại Tần Mạt lại bị Lỗ Tùng đẩy đến trật chân. Phương Triệt vốn cùng đi học với Liễu Tích, lại bỏ nàng đến phòng y tế cùng Tần Mạt, sau đó Liễu Tích bắt đầu cảm thù Tần Mạt. Liễu Tích rất thích Phương Triệt, có lẽ là trước kia, Tần Mạt đã biết. Khi đó Tần Mạt không có tâm tư gì với Phương Triệt, nhưng Liễu Tích lại hiểu lầm, sinh ra lòng căm thù cũng không kỳ lạ. Nhưng đó là cách đây ba năm, Tần Mạt lại không dám nói mình vô tội nữa, bởi vì bây giờ nàng không chỉ có tâm tư khác với Phương Triệt, tâm tư này còn đặc biệt sâu nặng. Đứng cách vài thước, liếc mắt thấy tình địch, mùi vị này thật là kỳ diệu. Tần Mạt lại không cảm thấy khó chịu, trong lòng chỉ có cảm giác mãnh liệt càng muốn hiểu rõ Phương Triệt hơn. Quan hệ giữa Liễu Tích và Phương Triệt hiển nhiên không tầm thường, từ trước đến sau, hai nhà bọn họ hẳn là có kết giao từ thế hệ trước. "Buông anh ra, Liễu Tích." Phương Triệt chỉ nói năm chữ, giọng không nặng không nhẹ. Cũng không biết thế nào, Liễu Tích cúi đầu, liền ủy ủy khuất khuất buông lỏng tay ra. Nàng cúi đầu xoay ngón tay mình, chờ Phương Triệt xoay người, nàng lại ngẩng đầu chech tạt mắt đi, liền thấy Tần Mạt. "Cậu..." Liễu Tích cắn cắn môi dưới, hồ thành tiếng. "Tần Mạt?" Nàng mở to đôi mắt trong suốt, ánh mắt quét qua nhìn lại trên người Tần Mạt, tựa hồ mang theo vẻ khó tin. Phương Triệt chạy tới trước mặt Tần Mạt, giữa hàng lông mày tràn đầy nhu hòa vui sướng: "Mạt Mạt." "Cho anh." Tần Mạt đưa hộp đựng thức ăn cho Phương Triệt, "Lúc này em có thể vào công ty anh không?" Nàng hỏi một câu, lại nhìn Liễu Tích chào hỏi: "Đã lâu không gặp, Liễu Tích." Liễu Tích xả ra một nụ cười cứng nhắc: "Đúng vậy, nhìn thấy cậu rất tốt." Nàng vẫn xoay ngón tay, cảm giận nghĩ trong lòng: "Tốt mới gặp quý! Đúng là âm hồn không tan, sao đến cả đây còn nhìn thấy cô?" Phương Triệt dắt tay Tần Mạt, đưa nàng vào trong công ty, khi vào cửa còn thân nhiên nói: "Trở về đi, bây giờ là thời gian làm việc." Trong lòng Liễu Tích càng ủy khuất, không nhịn được lại cãi lại một câu: "Anh vừa rồi tính đi ra ngoài mà, bây giờ còn là thời gian làm việc đấy?" Trong văn phòng, sau một chiếc máy tính truyền ra một giọng nói uể oải: "Người ta là vai chính ở TE, nhân sĩ tinh anh cao cấp, công ty chủ động cung cấp xe và nhà, còn không hạn chế thời gian làm việc, em có thể so sánh được sao? Em gái Liễu ngọc, em chỉ là một sinh viên nhỏ bé làm thêm, còn không mau cố gắng làm việc?" Mùi chân Liễu Tích đá đá xuống đất, bước chân nặng nề đến sau bàn máy tính. Hừ nhẹ nói: "Ngụy Minh, ai cho anh gọi tôi là em gái?" Người tên Ngụy Minh này cười hắc hắc, không nói gì nữa. Phương Triệt chỉ kéo tay Tần Mạt, đi đến cửa khẽ gạt đầu với cô gái trẻ sau bàn: "Thư ký Thang, tôi mang một người bạn vào, cô ấy là Tần Mạt, phiền chị đăng ký một chút." Sau bàn là Thang Li Hóa trang nhã xinh đẹp, vừa thấy Phương Triệt nói, gương mặt liền lộ ra nụ cười cung kính, vội nói: "Phương Triệt, quý khách khỉ rồi, tôi ký là được rồi." Nàng nói xong, ngón tay liền gõ lên bàn phím vài chữ, sau đó im lặng chuyển mắt, tò mò đánh giá Tần Mạt. Phòng làm việc này bố trí rất đơn giản, liếc mắt một cái sợ hơn cả hai trăm mét vuông, ngắm cũng không đến cuối. Tổng thể phòng làm việc màu xanh nhạt, chia ra làm các bàn nhỏ, ở giữa có chữ thập làm ngã rẽ, còn có vài poster trò chơi. Phương Triệt thấp giọng giải thích với Tần Mạt: "Phần đưa vào hoạt động phươg ở tầng hai mươi, tầng hai một toàn làm về kỹ thuật, bên ngoài là bản kế hoạch, phòng làm việc của bọn anh ở bên trong. Bên kia còn có một gian chuyên môn làm triển lãm, đợi lát nữa có thể đưa em đi xem." Bảng kế hoạch này cũng chỉ là một khu vực nhỏ, Liễu Tích ở ở trang trí ở bên trái phòng làm việc, nơi đó gần chỗ Phương Triệt thử nghiệm máy móc. Khi Tần Mạt và Phương Triệt cùng đến phòng làm việc lớn kia, mới thật là bị rung động. ười rung động không phải vì mặt tường và màn hình, cũng không phải vì những máy chủ server kia, mà là hai người đàn ông nằm ngổn ngang dưới mặt đất, cùng với vài người ngồi trước máy tính, ngón tay gõ phím điên cuồng. Phòng làm việc này chừng trăm mét vuông, người bên trong không nhiều, chỉ có sáu người. Phương Triệt thấy ánh mắt Tần Mạt dừng trên hai người đang nằm dưới đất kia, liền giải thích nói: "Bọn họ quá mệt mỏi, lười về, liền ngủ luôn ở đây." Dừng một chút, hắn lại nói: "Nơi này có điều hòa, em có thể cởi khăn quàng cổ, mũ và áo khoác." Nói xong, hắn đã cởi áo khoác của mình, để ra ngoài phòng gửi đồ. Tần Mạt cũng cởi áo khoác và mũ xuống, khăn quàng cổ lại chỉ thoáng kéo ra, không cởi xuống. "Phương Triệt, anh cũng nằm xuống đây nghỉ sao?" "Cũng có lúc." Phương Triệt quay đầu lộ ra một nụ cười, trong ánh mắt hiện lên một tia giao hoạt. "Em có muốn nhìn chân đem của anh không?" Tần Mạt ngẩn người, chợt nghe một người lớn tiếng gấp, sau đó dùng tiếng Anh nói thầm: "Mùi ở đâu đến? Thom quá! Tôi chắc chắn, lại được ăn ngon! Nhất định có món ăn ngon!" Phương Triệt đi ra từ bên trong phòng gửi đồ, đuôi lông mày khẽ nhếch, nở nụ cười hài hước: "Tony, cái mũi của anh lúc nào cũng tinh như thế!" Người nói chuyện lập tức nhảy lên trước máy vi tính, đi vài bước đến trước mặt Phương Triệt, tha thiết mong chờ nhìn hừng thức ăn trên tay hắn. Người đàn ông tóc màu tro này khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng không kém Phương Triệt, cao khoảng mét tám. Ngũ quan hắn khắc sâu, khuôn mặt chữ điền, cằm để râu đen, tóc rối, còn có một cái bụng bia. "Phương, tôi là đàn anh của cậu, cậu không thể lơ đãng nhìn tôi đôi bụng, phải không?" Tony này vuron cổ lên, mắt chớp chớp ra vẻ đáng yêu. Phương Triệt giễu cợt nói: "Nửa giờ sau anh mới được ăn, dạ dày anh là cái lỗ đen mà?" "Phương..." Tony vẫn chớp mắt. Tần Mạt cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tính năng của hộp thức ăn này rất tốt, Tony lại có thể ngửi được mùi thức ăn từ cách xa như thế, nếu không phải hắn vô cùng đói, thì hẳn chính là kẻ tham ăn nhất. "Anh muốn ăn thì bảo Suzanne nhà anh mang đến cho anh, hộp cơm này là quà của em." Phương Triệt vừa nhấc tay, mang theo hộp thức ăn đặt lên bàn làm việc, biểu tình hoàn toàn đắc ý. Tần Mạt nghiêng mặt đi, trong lòng yên lặng kiểm điểm mình: "Tên nhóc này từ đâu đã không lớn nổi rồi, vẫn vô si như thế!" Nhưng nàng đã không có nổi cái cảm giác nhìn đứa trẻ con nữa, chỉ cảm thấy có nước ấm vấy quanh trái tim mình, đập đến hăng say. Tony không dễ dàng từ bỏ, thế là tiếp theo Tần Mạt liền thấy hai người đàn ông cùng phấn khích tranh đoạt một hộp cơm. Thân thủ Phương Triệt nhanh nhẹn, Tony lại thắng ở mặt vô lại. Đang giằng c bóng có người hét lớn một tiếng: "Cãi nhau, tất cả về làm thí nghiệm cho tôi! Ai không chăm chỉ làm việc, toàn bộ trừ vào tiền lương!" Tony lập tức rụt vai, lại ngồi vào trước máy tính của mình. Phương Triệt kéo cái ghế vào bàn làm việc, vẫy tay với Tần Mạt. Tần Mạt nhìn hai bên một chút, thấy Tony đã nghiêm chỉnh làm việc, mà ba người khác lại chuyện tâm hoàn toàn không biết việc bên ngoài. Nàng có điểm không tốt, do dự một lát mới nhẹ chân nhẹ tay đi đến ngồi xuống bên cạnh Phương Triệt. Phương Triệt mở hộp đựng thức ăn ra, lấy chén bát, lại mở dưa và thìa, chia thìa cho Tần Mạt, sau đó cười nói, "Chúng ta cùng ăn!" Tần Mạt không nói gì một hồi, cuối cùng nhỏ giọng hỏi: "Không phải nói anh phải chuyên tâm làm việc sao?" "Vây cũng không thể không cho anh ăn." "Nhưng bây giờ còn là thời gian làm việc." "Vây sao em còn đến?" Tần Mạt bị lời này chặn lại, vừa bức mình vừa buồn cười, lại không biết nên nói gì cho phải. Phương Triệt gấp một miếng đậu, tay duỗi ra liền nhét vào miệng Tần Mạt, nhìn đáng vẻ bất ngờ không phòng bị của nàng, khoe môi liền nhếch cao lên trên. Sau một thời gian ngắn, hắn nhẹ giọng giải thích nói: "Công việc của bọn anh có áp lực

rất lớn, giáo sư đứng đầu cho phép có thể dùng đủ các cá thể để tự giải tỏa, thỉnh thoảng làm ồn cũng không sao, không ảnh hưởng đến người khác là được. Em nhìn Tony đó, thật ra anh ta cũng không thích ăn, chỉ thích biếu hiện thôi. Còn có hai tên nằm ngửa trên mặt đất, bọn họ đã không chớp mắt hai ngày rồi." Tần Mạt nghe, cũng không nói, chỉ khẽ đau trong lòng. Phương Triệt nói tuy là người khác, nhưng Tần Mạt chỉ cần liên tưởng một chút, liền có thể biết hẳn rất mệt mỏi. Hai người thuận miệng nói chuyện phiếm, rồi ăn đồ xong. Tần Mạt ăn ít, đồ cay này phần lớn vào bụng Phương Triệt, cay đến mức hẳn đỏ mồm hôi trán, đùa lại không ngừng nghỉ. Ăn xong thì dọn đồ, Phương Triệt lập tức làm việc. Tần Mạt đứng bên cạnh nhìn, số liệu buồn tẻ kia nàng hoàn toàn không hiểu, chỉ cảm thấy Phương Triệt lại có mặt hấp dẫn khác. Sau một lát, trên màn hình của Phương Triệt phát ra hình ảnh, biến thành kiếm khách hồng y nữ múa kiếm, phóng ra vô số kỹ năng hoa lệ. Tần Mạt rung động trong lòng, Phương Triệt quay đầu tới hỏi nàng: "Cảm giác động tác này có trôi chảy không?" "Thoạt nhìn còn không tệ." Tần Mạt hỏi: "Trò chơi này đã thiết kế xong tạo hình nhân vật chưa?" "Mới vừa bắt đầu, đây là bản nháp." Phương Triệt lắc đầu, "Trước hết phải dựng xong tạo hình mỹ thuật, tuy bọn anh đã hoàn thành xong phần lớn, nhưng còn cần phải chế tạo và tiến hành đồng bộ xong thử lại mới được. Có nhiều chuyện cơ mật, anh không có quyền tiết lộ cho em xem, nếu không có thể giải thích tí mi hơ." Hẳn bỗng tiến đến bên tai Tần Mạt, thấp giọng nói: "Đừng nhìn nơi này không có bảo vệ trị an, thật ra có camera mở 24/24. Cơ cấu quan trọng đều khóa ở tổng bộ TE, mà bên ngoài chỉ là vài món không cần giữ bí mật thôi." Tần Mạt nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hỏi lại: "Ồ chỗ này, có thể tùy tiện dẫn người vào à?" "Anh không thể không khoe một chút." Phương Triệt dựa vào ghế, khẽ cười nhếch lên, "Anh quả thật là người có đặc quyền." Tần Mạt nhìn hẳn như vậy, không biết thế nào, liền cảm thấy phía sau hẳn giống như có cái đuôi con báo phe phẩy. "Ồ đây có tuyển người làm nhân vật tạo hình trang trí không?" Tần Mạt đưa ra vấn đề vừa muốn hỏi. Mắt Phương Triệt sáng lên: "Em muốn làm?" Tần Mạt nhún mày: "Anh dám nghi ngờ năng lực của em?" "Anh sao cần nghi ngờ em." Phương Triệt đứng dậy kéo tay Tần Mạt, "Tối đây, anh đưa em đi gặp quản lý tổ mỹ thuật." Quản lý tổ mỹ thuật cũng ngồi trong văn phòng, tên hẳn là Vũ Vạn Hồng, hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ thanh tú, tên cũng thanh tú, nhưng quả thật là một người đàn ông. "Phương Triệt giới thiệu, tôi tự nhiên có thể tin nhiệm." Vũ Vạn Hồng và Tần Mạt bắt tay xong, mang ý cười trên mặt, giọng cũng rất khách khí, "Không biết Tần tiểu thư am hiểu mặt nào?" "quản lý khách khí quá, gọi tôi là Tần Mạt được rồi. Tạo hình người cổ đại, vẽ tay, có thể không?" Giọng Ngụy Minh ở không xa lơ lơ vang lên: "Vẽ tay? Thời đại bây giờ còn ai vẽ tay? Sao? Không thể vẽ bằng máy tính?" Vũ Vạn Hồng mở mắt chứa tức giận chột lóe lên, nhưng hẳn áp chế rất tốt, lại cười nói: "Tiểu Ngụy, lời này của cậu có điểm cực đoan đấy! Chúng ta làm tạo hình, chẳng lẽ không cần vẽ tay sao?" Ngụy Minh đứng lên từ chỗ ngồi, nghiêng người đi đến bên cạnh Vũ Vạn Hồng, bĩu môi nói: "Bây giờ ai tìm việc làm không cần hỏi trước vài loại phần mềm máy tính? Càng hưởng chi, chúng ta là thiết kế trò chơi? Em Liễu, em nói đi, phải không?" Liễu Tích bị điểm danh, cũng mỉm cười đứng lên. Bàn làm việc của nàng ở bên cạnh Vũ Vạn Hồng, vừa đứng dậy, liền trực tiếp đứng tại chỗ, ánh mắt đảo qua Tần Mạt, lại dừng trên người Phương Triệt: "Đúng vậy, chỉ biết vẽ tay, chính là lạc loài! Trừ phi, chúng ta đến xin tác giả 《Điều nguyệt》." Ngụy Minh lại nói: "Ai, mấy tờ tranh minh họa của 《Điều nguyệt》cũng thật kinh người! Nhìn vào cũng biết công lực vẽ tạo hình người cổ đại của Biện Hà Sa, đừng nói đến viết thế nào, chỉ nhìn vào tranh, cái đầu tiên tôi nhìn thấy, là một chữ phục!" Tần Mạt vốn còn đang nghĩ Ngụy Minh có phải là vấn đề gì với Phương Triệt không, lúc này lại bỗng nghe Liễu Tích và Ngụy Minh thổi phồng tác giả 《Đi》 lên, mặt nàng nhất thời đông cứng. Cảm giác trong lúc này chính là: nín cười, thì ra có thể biến nhẩn nại của con người thành nội thương nhanh như thế. "Chúng ta không phải còn đang thương lượng, phải xin Biện Hà Sa thế nào, để cô ấy làm giúp chúng ta vài nghiên cứu lịch sử nữa sao?" Liễu Tích nhìn Vũ Vạn Hồng: "Thầy, thầy còn nói, đợi đến năm giờ sẽ họp thảo luận mà."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 27: Bút pháp

Biện Hà Sa là người gì, Liễu Tích không biết, Ngụy Minh không biết, Vũ Vạn Hồng không biết rõ, Phương Triệt cũng không biết, nhưng Tần Mạt lại không thể không biết. Cho nên đứng bên cạnh, nghe người ta dùng hai tên của mình để so sánh với nhau, còn cố gắng tạo ra cảm giác chen ép người khác, thật là vô cùng kỳ dị. Người ngoài không biết Tần Mạt đang nén cười, chỉ thấy sắc mặt nàng cứng ngắc, còn cho rằng nàng giận đến không nói nên lời. Vũ Vạn Hồng thấy Ngụy Minh liên tục không ngừng nói về tuyệt kỹ vẽ của Biện Hà Sa, lại hoàn toàn xem thường Tần Mạt, trong lòng liền có điểm băn khoăn. Hẳn một mặt là tin tưởng của Phương Triệt, cho nên tự nhiên xem trọng vài phần với Tần Mạt, về mặt khác cũng cảm thấy cô gái này đáng vẻ gọn gàng, tuy không đủ trình độ xinh đẹp, nhưng cũng là đoan trang đứng đắn, khiến người ta nhìn thấy thần thiết. "Được rồi!" Vũ Vạn Hồng trầm giọng, trong lòng cảm tức thật sự với Ngụy Minh, lại không phát tác, nói: "Biện Hà Sa là danh gia trong nghề, luôn thần bí, mời được hay không còn khó nói. Bây giờ chúng ta phải thảo luận là tiêu Tần cô nương có thể đảm nhiệm công việc tạo hình nhân vật không, không phải nên họp trước sao." Ngụy Minh đỏ mặt lên, giấu xuống phần hận trong mắt, lại cười nói: "Được, là chân kim bạc trắng hay đồng nát sắt vụn cũng không phải nói ra trên miệng là được, có bao nhiêu bản lĩnh thử một lần là biết. Như em Liễu của chúng ta, lúc trước có thể qua ba vòng phỏng vấn mới vào được đây, không như người nào đó chỉ muốn đi cửa sau. Em Liễu, đúng không?" Liễu Tích lại không đáp lời hẳn, chỉ lên lút nhìn thần sắc Phương Triệt. Thấy gương mặt hẳn lãnh đạm, là vui giận hoàn toàn không xem ra, trong lòng liền có điểm e sợ. Từ nhỏ Liễu Tích đã ngưỡng mộ Phương Triệt, càng về sau càng tình cảm kia càng hóa thành ngàn vạn nhu mềm, tự nhiên vô cùng để ý cách nhìn của Phương Triệt với nàng. "Ngụy Minh, anh nói thế là có ý gì? Em với Tần Mạt là bạn học cũ, khi còn học trung học cậu ấy rất giỏi, nếu không có bản lĩnh, sao cậu ấy có thể đứng ở đây? Tần Mạt, cậu ra tay cho tên này biết đi, xem anh ta còn dám nói linh tinh không?" Tư tưởng xoay chuyển, Liễu Tích ngược lại ngọt ngào mà cười. Nàng bỗng nghĩ rõ, dù những người khác ngăn cản thế nào, Tần Mạt cũng không đi khỏi nơi thí nghiệm này. Đã như thế, để Tần Mạt tự bỏ đi có phải hơn? Dù sao Liễu Tích cũng không tin ở tuổi này của Tần Mạt mà có thể vẽ ra cái gì, nàng cũng không học chuyên môn mỹ thuật, gia cảnh cũng rất bình thường, có thể có được bao nhiêu tài n. Ánh mắt Phương Triệt nhàn nhạt đảo qua Liễu Tích, thần sắc im lặng hơi giãn ra. "Vậy để em thử xem." Tần Mạt gật gù đầu với Liễu Tích, trong lòng ý cười dần mở, lại biểu lộ đến gương mặt. Cảm giác của nàng bây giờ thật ra còn quái dị hơn ban nãy. Liễu Tích có suy nghĩ gì, Tần Mạt liếc mắt một cái là có thể đoán chắc mười phần. Từ trước nàng gặp hơn ngàn vạn cách ghen tuông, những nữ nhân vì Tần đại công tử tranh giành cầu xé lẫn nhau, có nhiều thủ đoạn thậm chí còn khiến người ta không thể tưởng tượng. Kỹ xảo này của Liễu Tích còn kém xa lắm, nhưng điệu bộ của nàng cũng không tồi. Ít nhất có lúc lui xuống còn hiệu quả hơn là tấn công, Liễu Tích thật là thông minh. Tần Mạt cười khổ trong lòng, trước kia là người khác ghen tuông vì nàng, bây giờ là nàng nhưng lại đối người, cùng một cô gái trở thành tình địch. Nhận biết này khiến đáy lòng Tần Mạt không khỏi buồn bực, nhất thời mất hết hứng thú. Nàng không muốn ăn dấm chua, tuy tình yêu không tồn tại nhưng bộ, nhưng Tần Mạt cũng không muốn biến nó thành chiến tranh đấu đá. Dù vận mệnh trên cột biển nàng thành một cô gái, mà lúc này nàng lại đi tìm người cả đời cùng sống vai, nàng cũng không nên vì người đó mà cùng một cô bé

muru tính không ngớt. Đại trọng phu không liên quan đến giới tính, hẳn cũng là một loại hoài bão. Những ý nghĩ này chảy xuôi qua, Ngụy Minh lấy giấy vẽ và bút chì viên tẩy cho Tần Mạt nhận giấy bút, có một khắc khó xử. Nàng học là quốc họa, sao biết dùng bút chì? "Thế nào? Không vẽ?" Ngụy Minh nghiêng người dựa vào bên cạnh bàn làm việc, cười đến có điểm kỳ quái, "Đừng nói còn muốn tôi dạy cô cầm bút chì thế nào chứ?" Tần Mạt ngẩng đầu đảo mắt qua Ngụy Minh, lại rơi xuống người Vũ Vạn Hồng. Thấy hắn khẽ nhủ mảy, tựa hồ có chút lo lắng. Liễu Tích quan tâm nói: "Tần Mạt, bình thường cậu rất ít vẽ tranh à?" Phương Triệt cầm tay trái Tần Mạt, nói: "Anh đi lấy bút mực." Hắn nói bút mực tự nhiên là chì bút lông màu vẽ. Tần Mạt giữ chặt hắn lại, lắc đầu cười cười: "Em đã muốn đến đây làm việc, không thể đến mức ngay cả bút chì cũng không nắm được." Nàng ngồi xuống ghế, nghiêng giá bàn vẽ, tay phải dùng tư thế thường để cầm bút máy để cầm bút chì. Chóp mũi không động, Tần Mạt chỉ dùng mắt nhìn thẳng vào tờ giấy trống, sau đó lại vẽ phác thảo bên ngoài. Cũng không phải nàng không biết vẽ bút chì, học toán bao nhiêu bản đồ không phải là vẽ bằng bút chì sao. Chẳng qua là dùng loại bút đơn giản này vẽ tranh hiển nhiên sẽ có khác biệt lớn. trong lòng nàng cũng bất chước xúc cảm của đầu bút, sau đó dần hình thành nét vẽ trong đầu. Vài người ở bên cạnh nhìn, Ngụy Minh cười lạnh, Liễu Tích hơi nhíu mày, Vũ Vạn Hồng thờ dài, chỉ có thần sắc Phương Triệt bình tĩnh không đổi. Sau một lát, Tần Mạt bắt đầu vẽ phía bên phải trang giấy. Nàng di chuyển bút hơi chậm, tranh hơi lộ ra vẻ thô ráp, dưới ngòi bút là một đôi mày lá liễu rất sắc. Một đôi mày này vẽ thật sự tinh tế tí nữ, thậm chí còn khá rõ ràng. Ngụy Minh lại nhẹ nhàng cười bên cạnh, Tần Mạt khai bút như vậy, rõ ràng là dân ngoại tộc. Bình thường khi ký họa, ngay từ đầu không có đạo lý dùng bút nặng nhẹ. Thông thường quy tắc là trước vẽ phác hình dáng nhân vật, rồi thêm đường nét hư thế, sau đó đánh bóng đậm hoặc nhạt. Dù tồn tại cục tẩy này, nhưng khi đã nét đậm lên giấy, vẽ sau rất khó tẩy. Cho nên ngay từ đầu mà vẽ nét đậm, chỉ cần họa sĩ thoáng vẽ sai, sẽ ảnh hưởng đến cả tổng thể, do đó phá đi bức tranh. Liễu Tích cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra, nàng học mỹ thuật chuyên nghiệp, ánh mắt thậm chí còn tốt hơn cả Ngụy Minh được đào tạo chính quy. Nhưng không lâu sau, coi thường trong lòng của Liễu Tích dần dần bị kinh ngạc lật đổ địa vị. Nàng chỉ thấy Tần Mạt vẽ xong hai hàng lông mày, lại vẽ hốc mắt, hốc mắt xong, hiện lên hình Đan Phượng, khóe mắt lại vô cùng có ý vị. Tần Mạt lại không vẽ con mắt thứ hai nữa, mà chuyển hướng, vẽ ra một chiếc mũi xinh đẹp, sau đó dưới ngòi bút dần hiện lên môi nhân vật, gương mặt, cổ, cổ áo. Tần Mạt vẽ càng lúc càng nhanh, lại không hề tạm dừng, cũng chưa từng dùng đến tẩy chỉnh sửa bất kỳ. Ánh mắt Vũ Vạn Hồng cũng từ bắt đầu lo lắng, thương tiếc, ngược lại trở nên chuyên chú, cuối cùng trở nên nóng rực. Dần dần thành hình là một nữ tử váy dài cầm kiếm đón gió, tay áo tung bay, mỗi một nếp gấp đều linh động như tinh linh thoát ra. Xem chính thể, dáng người nữ tử này uyển chuyển mà nhanh nhẹn, mũi kiếm ngụ ý ở chỗ, phảng phất như có kiếm khí lưu động, dù trên tấm hình kia, kiếm khí toát ra không hề giống những bức tranh manga. Vũ Vạn Hồng đánh giá cao, không phải vì người trong bức họa tỏa ra khí thế, càng vì bút pháp liền mạch lưu loát. Bút pháp của Tần Mạt không như bất kỳ trường phái nào mà Vũ Vạn Hồng biết, đường nét đậm nhẹ của nàng thành hình một lần, liền như trong tay nàng cầm không phải là một bút chì khô cứng, mà là một bút lông tự nhiên mềm mại. Mà ở phương diện tạo hình thiết kế nhân vật, đi ra ngoài kỹ xảo thiết kế hình dáng nhân vật, càng quan trọng là kiểu tóc và trang phục nhân vật. Đối với game online kiếm hiệp mà nói, quy tắc là phải xem nhiệm vụ này có đủ hoa lệ không, tạo hình có đủ đẹp không. Nữ kiếm khách dưới ngòi bút Tần Mạt thật ra chẳng hề hoa lệ bao nhiêu, ít nhất so với nhiều nhân vật game online mà nói, trang phục của nữ kiếm khách này cũng không đủ phức tạp, thiết kế không đủ gợi cảm. Nhưng búi tóc nàng nghiêng rơi, mái tóc dài thẳng đến eo, váy áo trắng thuần kia lại như lan tràn ra ý vị vắng lặng thanh nhã. Nhất là một đôi lông mày này của cô gái, làm thần thái lóe quang minh, càng tăng sát khí giang hồ. Vũ Vạn Hồng mắt thấy một nhân vật này như in dấu vết của thời gian dưới ngòi bút Tần Mạt, mắt thấy Tần Mạt chuyển bút, định vẽ mắt, trong lòng hắn bỗng căng thẳng, liền kêu một tiếng: "Chậm đã!" Tần Mạt đang say sưa vẽ tranh, bị người ta hô như thế, trên tay trượt đi, ngòi bút vẽ ra một dấu đậm, lại xẹt qua khóe mắt nhân vật. Tần Mạt quay đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Vũ Vạn Hồng. Vũ Vạn Hồng lúc này phục hồi tinh thần lại, thấy khóe mắt có vết, nhất thời chán nản: "À! Tôi đây là..." Hắn lắc đầu liên tục, lại bảo Tần Mạt mau tẩy vết kia đi, sau đó có chút ngưng ngừng, "Tôi thấy con mắt chính là trọng điểm em vẽ, muốn nói em chú ý một chút." Tần Mạt cười cười, lại không tẩy vết cắt trên khóe mắt, ngược lại còn dọc theo vẽ nên một nhánh hoa, thoáng qua chỉ là nét bút hồng, trái lại còn khiến cô gái trong tranh thêm vài phần đáng yêu. "Đáng tiếc không có mắt." Vẽ tranh xong, Tần Mạt đặt bút lên. Liễu Tích ngờ ngẩn nói một câu: "Sao không vẽ xuống?" "Không vẽ được." Tần Mạt nghiêng đầu nhìn tranh, thờ dài một tiếng. Bức tranh này thật ra còn lâu mới đạt đến tiêu chuẩn của nàng, nhưng lần đầu tiên nàng dùng bút chì vẽ tranh, có thể vẽ ra hiệu quả này, cũng còn tính là không tệ. Nhưng đôi mắt kia quả thật nàng vẽ không được, từ sau khi bị Vũ Vạn Hồng dùng một tiếng quát quãng, cảm giác miêu tả trong lòng nàng bỗng tiêu tan, cuối cùng không giữ được. Tuy nói kỹ xảo cơ bản không khó nắm bắt, thuật vẽ như đạo, đều tương thông, nhưng Tần Mạt quen thuộc, dù sao vẫn là bút lông. Chỉ vẽ đường nét bề ngoài thì được, nhưng mắt lại không thể vẽ bằng đường nét đơn giản. Tần Mạt sẽ không dùng bút chì, thay bằng một đôi mắt dờ dẩn, thà để trắng còn hơn. Ngụy Minh bỗng lên tiếng châm chọc: "Không vẽ được mắt, tranh này còn dùng ở đâu? Đây chính là cô nói có thể đảm nhiệm phần công việc này sao?" "Ngụy Minh!" Vũ Vạn Hồng khẽ quát một tiếng, lại nhìn Tần Mạt, thần sắc đã tràn ngập thương thức. Hắn dùng ánh mắt thương tiếc đảo qua bức họa, gương mặt hiện lên nét trịnh trọng: "Tần Mạt, hoan nghênh em gia nhập liên minh mạng Thanh Sơn hệ liệt game online mỹ thuật 'Đăng Thiên'!" Hắn duỗi tay ra. Tần Mạt lúc này mới biết trò chơi họ làm tên là "Đăng Thiên". "Em rất vinh hạnh." bắt tay cùng Vũ Vạn Hồng, Tần Mạt cười nhạt. "Em nghĩ ra rồi!" Liễu Tích bỗng hô nhỏ một tiếng, "Tần Mạt vẽ tranh, rất giống Biện Hà Sa!" Ngụy Minh vỗ tay một cái, lại neho mắt lơ dờ về oái cười nói: "Còn rất giống, xem ra Tần tiểu thư cũng ngưỡng mộ Sa quốc, bắt chước phong cách của cô ấy đến sáu bảy thành như thế." Khuôn mặt tươi tắn của Tần Mạt lại hơi cứng lại, nàng không biết nên nói gì cho phải. Suy nghĩ một lát liền tính nói nàng chính là Sa, nhưng không có chứng cứ, bọn họ cũng sẽ không tin. Phương Triệt lại nâng tay lấy bức tranh, cẩn thận xem xong, thấy hắn hơi nhíu mày, lộ ra một nụ cười tà khí. Nét mặt Phương Triệt bình thản, tà khí này là lần đầu biểu lộ, Tần Mạt liếc mắt một cái, trong lòng lại nháy dưng, có cảm giác như bị hắn nhìn thấu. Cảm giác này cũng không đến nỗi tồi tệ như Tần Mạt tưởng, sau một lát nàng lại trở lại bình thường, trong lòng có nụ cười thân nhiên và bình yên. "Đừng là dùng phong cách tương tự với Sa quốc." Vũ Vạn Hồng suy tư một lát, lại nhìn Tần Mạt khuyên nói: "Tần Mạt, xem kỹ thuật thành thực của em, ít nhất cũng có thể dựng nên phong cách đặc biệt của chính mình. Nhưng theo mặt bắt chước mà nói, con đường đi này rất khó khăn." Dừng một chút, hắn cảm thấy lời mình nói hơi nặng, lại cố nặn ra một nụ cười khích lệ: "Nhưng em còn trẻ đã có thể được thế, cũng là đáng quý. Dù học vẽ gì, bình thường cũng từ bắt chước mà bắt đầu, em có thể bắt chước giống phong cách của Sa quốc như thế, cũng xem là thành công. Hơn nữa chỉ cần em có năng lực thiết kế độc lập, ngoài tiếp cận phong cách Sa quốc không nói đến, em có thể tính là một nhà thiết kế không tồi." Tần Mạt mỉm môi, trong đầu dờ khóc dờ cười. Nàng chẳng hề muốn nơi nơi khen mình là Biện Hà Sa, nhưng nếu lúc sau còn phải để Vũ Vạn Hồng khuyên giải như vậy, mùi vị quái dị này còn không biết nên là ai mới tốt. Ngụy Minh lại cười hắc hắc nói: "Quản lý à, Tần tiểu thư bắt chước Sa quả có rất nhiều tài nghệ đấy. Anh xem bút pháp vẽ nếp nhăn y phục này, tôi chỉ sợ công ty chúng ta mà dùng nhân vật cô ấy thiết kế, ngày nào đó Sa quốc nhìn thấy, lại kiện vì phạm bản quyền thì phiền!" "Chắc không đến nỗi," khóe mắt Liễu Tích liếc qua Phương Triệt, nghĩ đến dáng vẻ vừa liếc mắt đưa tình của hắn vào Tần Mạt, trong lòng chưa đến nỗi sóng lấp biển. Nhưng càng khó chịu, nàng ngược lại càng nói giúp Tần Mạt: "Chỉ giống phong cách, cũng không phải do cô ấy thiết kế. Càng huống chi Biện Hà Sa cũng ít vẽ tranh, phong cách lại là khái niệm trừu tượng, sao có thể nói là vi phạm bản quyền?" Nàng nghĩ: "Em rộng lượng như thế, A Triệt, anh còn không cảm động và nhớ em sao?" Vũ Vạn Hồng nói: "Được rồi được rồi, trở về làm việc đi, chuyện này tôi có quyết định rồi. Tần Mạt, lát nữa chờ tôi đưa tài liệu cho em, để em hiểu rõ bối cảnh trò chơi này và yêu cầu thiết kế nhân vật trước. Đợi ngày mai em đến, chúng ta đến phòng nhân sự ký hợp đồng." Hắn lại cảm ơn Phương Triệt: "Phương Triệt, lần này nên cảm ơn cậu cho tổ mỹ thuật của chúng ta một người tốt nhỉ!" Phương Triệt cười nhạt nói: "Khách khí. Nhưng quản lý Vũ, Tần Mạt còn đang đi học, không thể làm cả thời gian." Vũ Vạn Hồng không kinh ngạc, chỉ có điểm khó xử. Ba người này lại thương lượng một phen, sau cùng chọn ra phương án sinh viên làm thêm, Tần Mạt kiêm thêm việc làm. Đây là lần thứ hai nàng kiêm chức, so với đãi ngộ viết chuyếc ở «Quanh quần», có khác biệt. Lúc năm rưỡi chiều, đã đến giờ công ty tan làm, Vũ Vạn Hồng gọi Tần Mạt thu dọn tư liệu, chuẩn bị tan sở. Trong văn phòng hồ hởi vui mừng, mặc dù mọi người đều là người trưởng thành, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến giọng cười đùa sau khi hết giờ làm

việc. Có người hô bạn gọi bè, bàn luận dự tính cho buổi đêm, cũng có người cùng đồng nghiệp về làm việc nhà, oán hận sửa bột tăng giá, thực phẩm không đủ xanh biếc, vân vân. Nhân viên lục tục rời đi, Vũ Vạn Hồng đi rất nhanh, hần nói hần phải đến nhà trẻ đón con. Ngụy Minh mời Liễu Tích đi ăn tối, Liễu Tích bĩu môi: "Em muốn tăng ca!" "Em Liễu, anh thấy em tăng ca là già, chờ người nào đó mới là thật!" Ngụy Minh đi đến bên cạnh chỗ ngồi của Liễu Tích, cúi người lại nhỏ giọng gì đó với nàng. Liễu Tích bất tỉnh bất nguyện mà nói: "Anh thật phiền toái! Được rồi, em làm người tốt giúp anh, đi thôi!" Tần Mạt nhìn theo bóng lưng Liễu Tích trong chốc lát, lại cúi đầu cầm bút chì vẽ tùy ý lên giấy trắng. Lúc trước nàng học lỗi về tỉ mỉ và chấm phá truyền thần là nét bút học đầu tiên. Bây giờ vẽ tranh, nàng cũng cho rằng phải lấy đường nét vững chắc làm cơ sở. Đương nhiên, đường nét này chẳng hề vì Tần Mạt bỗng biến thành người cuồng học tập, mà là nàng muốn chờ Phương Triệt, đại khái Phương Triệt có thói quen tăng ca, phòng làm việc bên ngoài náo nhiệt đến đâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì ở bên trong, nhìn dáng vẻ này, không biết sẽ tăng ca đến lúc nào. Tần Mạt tiếp tục vẽ tranh, trong lòng vừa nghĩ mình nên đến thư viện tìm vài sách liên quan đến phác họa, sau đó lại cảm thấy mình nên học vẽ tranh trên máy tính. Cứ vẽ nhàm chán như thế, mí mắt Tần Mạt càng lúc càng nặng, về sau vô tình ngủ trên bàn từ lúc nào. Nàng bị bóng đèn, trong mộng hiện lên cảnh tượng kỳ quái, như là nàng được một quyền Vô tự thiên thư (sách trời không chữ), lại bị chúng thần tiên đuổi theo, nàng trốn vào thành Tương Dương, nhảy xuống ở lỗ châu mai vài chục trượng, chém giết cùng Mông Nguyên... bỗng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, trên lưng Tần Mạt rơi xuống một chiếc áo, nàng nhặt lên xem, là áo của Phương Triệt. "Phương Triệt?" Ánh đèn trong văn phòng, yên tĩnh như tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Tần Mạt thắp hồ một tiếng, phòng trong liền có người trả lời. Phương Triệt khẽ cười một tiếng: "Tĩnh rồi?" Sau một lát, hần đi ra từ bên trong văn phòng. Tần Mạt nhìn đồng hồ, đã là tám giờ tối, nàng nghi ngờ hỏi: "Bọn họ còn đang tăng ca?" "Tất cả đi rồi, chỉ có anh ở bên trong." Phương Triệt nhận lại áo từ tay Tần Mạt, thuận thế kéo nàng đứng dậy, "Tĩnh chưa? Mặc áo khoác vào, chúng ta đi ăn cơm." Chiếc xe đen đi đến đường dành cho người đi bộ, Tần Mạt hỏi trong xe: "Có anh tính đến Hỏa cung điện? Ăn nhiều món ăn bình dân không tốt đâu." "Vây em có đề nghị nơi nào không." Phương Triệt đảo mắt một chút, lộ ra một nụ cười. "Em đang nghĩ." Tần Mạt nghĩ xong, gương mặt cười rực rỡ, "Đi ăn lẩu, em biết có cửa tiệm lẩu rất không tệ!" Nàng nói rồi, nhớ lại hương vị, lại nuốt nước miếng. "Cổ về rất ngon." Phương Triệt cười nhẹ một tiếng, bỗng hỏi: "Mạt Mạt, em chính là Biện Hà Sa?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 28: Sa quốc

Trong ô tô được chiếu rọi bởi ánh sáng hai bên đường, Tần Mạt chăm chú đánh giá Phương Triệt, muốn biết đây là hần nói bừa hay là đã chắc chắn trong lòng. Khóe môi Phương Triệt khẽ nhếch lên, ánh mắt vẫn nhìn đường trước cửa kính xe, nhưng Tần Mạt chỉ thấy hần quay mặt đi, là có thể cảm giác hần đang trăn trối ý. Như là trong lúc vô hình, miệng con báo ngủ đông toét rộng ra, lộ ra hần quang bên trong hàm răng trắng bóng. Tần Mạt không khỏi rung mình một cái, sau một lát chỉ cảm thấy mình thật buồn cười. Ánh mắt khó hiểu rồi sinh ra liên tưởng kỳ dị với Phương Triệt thì thôi, thân phận Biện Hà Sa thật ra cũng không cần phải giấu giếm trước mặt Phương Triệt. Nàng là lã lẽ đã thành thói quen rồi, nhưng cũng không đến nỗi gặp ai cũng giấu, không nhỏ mọn đến thế. "Là em." Tần Mạt nghiêng đầu, mỉm cười Phương Triệt bỗng giắt phanh xe, nét mặt trầm xuống. Tần Mạt cảm thấy có chút kinh hãi, không biết Phương Triệt có ý gì. Chỉ thấy hần nghiêng người lại gần, duỗi tay ra, liền nheo hai má Tần Mạt, sau đó nhẹ nhàng kéo! "Phương... Triệt!" Tần Mạt nói đứt quãng, lửa giận trong lòng xông lên, tiếng quát còn chưa kịp cao lên, Phương Triệt đã rút tay về, chống lên tay lái cười ha ha. Tần Mạt bị cái tính trẻ con này làm ngửa răng, lại nghĩ đến lần thứ hai gặp mặt đã bị hần hung hăng quát trên đất, lúc nào cả người bỏ nhào về phía trước, kéo áo Phương Triệt, liền dùng khuỷu tay đánh vào vai hần một cái. Bốp một tiếng! Tiếng va của xương cách lớp quần áo mạnh mẽ vang lên, Phương Triệt mỉm môi, gương mặt còn sót ý cười, mà Tần Mạt lại nhăn mặt, là đau. Nàng không ngờ xương của Phương Triệt còn cứng hơn nàng nhiều, dù nàng có dùng cùi trỏ đánh, cũng vì phản lực mà đau đớn. Càng đau thì Tần Mạt càng không cam tâm, nhưng nàng lại không muốn giống như người đàn bà chanh chua giờ móng vuốt, dùng đầu ngón tay mà cào. Trong đầu nghĩ đến bức mình, Tần Mạt duỗi hai tay ra, cốc vào đầu Phương Triệt, làm mái tóc hần rối tung như ô gà rồi mới nghỉ xả hơi. Lại có người gõ cửa kính bên ngoài, tiếng cốc cốc truyền đến. Tần Mạt còn chưa phản ứng, Phương Triệt đã chuyển tay lái, cửa kính xe từ từ hạ xuống. Sau đó Tần Mạt khẽ nâng mắt, liền nhìn thấy ngoài xe là một người đàn ông trung niên vẫn giữ động tác gõ cửa. Người nọ mở to miệng, như con giun sót lại còn chưa tan, lại lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Tần Mạt, trong ánh mắt là không thể tin nổi. "Cô..." Người này lắp bắp nói: "Các người phải chú ý đến hình tượng, đừng, đừng ngăn ở giữa đường, bây giờ là buổi tối... Cái này, cái này..." Tần Mạt bỗng hoàn hồn, thì ra động tác của mình gần như nhào vào người Phương Triệt, hơn nữa đôi tay này, còn để trên đầu hần—trong nháy mắt như vô số sét đánh xuống. Tần Mạt trấn định lại, đưa tầm mắt nhìn người đàn ông ngoài cửa sổ, rồi lại như có như không, ngồi nguyên chỗ cũ. Khóe môi Phương Triệt nhếch cao lên, giữa hàng lông mày lóe ra ý vui khi người khác gặp họa. "Còn không lái xe?" Tần Mạt lạnh lùng nói: "Bỏ qua chuyện đầu to có rận, nói kỹ thuật điều khiển thôi vẫn còn chưa đâu vào đâu. Có lần sau nữa, tôi không phải chỉ đơn giản trừ tiền lương của cậu, cậu trực tiếp cuốn gói từ chức đi!" Tần Mạt vừa dứt lời, Phương Triệt đã nâng cửa xe lên, khởi động xe. Mơ hồ khi chưa kịp đóng kín cửa kính xe, phảng phất còn truyền ra tiếng nói của người đàn ông trung niên: "Thật là đáng tiếc, người trẻ tuổi xuất chúng như vậy lại làm tài xế, không phải là tiểu bạch thỏ bị nuôi sao..." Lần này đến phi Tần Mạt cười ha ha, nàng ôm bụng, cười đến run vai, trong lòng cuối cùng cảm thấy thật là tội lỗi. "Ha ha, Phương Triệt, anh... anh là tiểu bạch thỏ à?" Phương Triệt ban đầu chỉ muốn trêu Tần Mạt, vì nàng chưa từng chủ động nói với hần là Biện Hà Sa mà sinh ra khó chịu. Có người gõ cửa xe, Phương Triệt nhanh nhẹn kéo xuống, cũng là muốn xem gương mặt lúng túng của Tần Mạt, thỏa nể trò đùa nhỏ của mình. Nhưng hần không ngờ phản ứng của Tần Mạt, một câu công kích kia thật sự quá độc, câu nói đầu tiên là lật bàn lớn, một chút suy nghĩ linh hoạt này quả thật đúng là yêu nghiệt. "Anh là tiểu bạch thỏ..." Phương Triệt vốn nhũn mày lại giãn ra, gương mặt nở nụ cười đắc ý, "Em nuôi được không?" Tần Mạt thăm cấn rằng một cái, không phải là so da mặt dày chứ? Thua người không thua trận, khí thế này không thể bị Phương Triệt ép xuống. "Hừ! Anh khó nuôi sao?" "Khó nói lắm." Phương Triệt nhẹ nhàng xoay tay lái, xe vòng một vòng, "Lần này phân nửa máy móc là do anh hoàn thành độc lập, anh được hưởng hai mươi phần trăm tiền lời. Ngoài ra anh còn được làm ở diễn đàn, lập trình vài nhân vật, tiền trả thù lao hơn mười vạn, mỗi tháng còn có thể kiếm thêm được ba, bốn món tiền thưởng." Tần Mạt không lên tiếng, ánh mắt lại không buông tha bất kỳ một nét mặt nào của Phương Triệt, trong lòng mười phần nghi ngờ tên này lại muốn khoe khoang. Phương Triệt dùng giọng nạt bình tĩnh tiếp tục khoe khoang: "Anh hùn vốn đầu tư quán bar với một người, mỗi người năm mươi phần trăm cổ phần, mỗi tháng lời được hơn trăm vạn. Tuy anh không tính là triệu phú, nhưng cũng không đến nỗi." Tần Mạt nghe đến muốn cãi lại, lại nhớ lại trời tối hôm đó, Phương Triệt nói muốn ăn đồ ăn Pháp, vì tiền lạnh ẩm thế nào thì tự biết, trong lòng càng cảm thấy tên này nhỏ mọn ghê tởm. Phương Triệt đúng là hồ nước đủ sâu, nhìn đuôi lông mày hần nhếch cao, dù giọng nói của hần có bình thân, cũng không thể che được đắc ý của hần. Hần đắc ý

không phải vì hắn có nhiều hay ít tài sản, mà vì những gì hắn có được đều dựa vào bản thân hắn, tuy hắn không hiểu kinh doanh, nhưng hắn có kỹ thuật tư sản, dám đầu tư. Quan trọng nhất là, hắn có tuổi trẻ. Tần Mạt cảm thấy, nếu như chỉ cần cuộc sống gia đình tạm ổn, một trăm vạn hay một trăm ngàn thật ra cũng không có gì khác biệt, hơn kém cũng chỉ là một con số không mà thôi. Nhưng trên thực tế, dựa theo cuộc sống người dân mà tính toán, người bình thường cả đời cũng không tiêu hết một trăm vạn. "Em đang nghĩ gì?" Khoe khoang xong, Phuong Triệt chỉ thấy Tần Mạt trầm mặc rất lâu, không nhìn được hồi thành tiếng. Trước kia hắn không nói đến thành công của mình, là bởi vì không muốn giữa hai người có những vật ngoài thân kia, bây giờ nói ra, là cảm thấy mình có thể thắng thán hơn rồi, đặc ý ở chỗ là nếu không chia sẻ với người này, còn có thể chia sẻ với ai được đây? Cũng không phải hắn muốn làm thánh nhân, cũng không cần phải giả mgrave; sa mura sắm vai thanh cao làm gì. "Em đang nghĩ..." Tần Mạt thờ dài, "Mấy con số trong ngân hàng của anh không ngừng tăng, sao có thể nghèo được. Nếu không em muốn nuôi anh thật đúng là khó khăn..." Ánh mắt nàng u tối, thoát nhìn như là đang có chuyện. Phuong Triệt trầm mặc hồi lâu, mãi cho đến khi xe ngừng lại, hai người đi vào nhà hàng lâu, hắn mới rầu rĩ nói một câu: "Anh không cần em nuôi." Khóe môi Tần Mạt khẽ cong lên, âm ức trong lòng lúc này mới hoàn toàn tan đi. Bữa ăn này, ăn đến khỏi vẫn còn bốc trên nồi lẩu. Ngày hôm sau Tần Mạt vẫn lên lớp nửa ngày, buổi chiều mới đến mạng Thanh Sơn. Ký hợp đồng xong, Vũ Vạn Hồng giao năng cho nhà thiết kế thời trang nhiều kinh nghiệm Khang Tinh, để nàng theo học mấy ngày, Khang Tinh là một người phụ nữ đầu ba mươi, mặt mũi bình thường, nhưng thân hình rất đẹp, hơn nữa về trang phục, tổng thể trang nhã tinh xảo, có ý của thời cổ. Câu nói đầu tiên của nàng với Tần Mạt là: "Tranh của em rất đẹp, ý thiết kế cũng không tồi, nhưng chúng ta là tạo hình nhân vật trò chơi, dạy không chỉ dừng lại ở đây." Tần Mạt rất nghiêm túc nghe nàng dạy, không dám kiêu ngạo. Vừa mới bắt đầu, thái độ Khang Tinh có chút lãnh đạm, tùy ý chỉ vẽ cho Tần Mạt một đường, liền để chính nàng tự cân nhắc. Chờ thêm một lát, nàng thấy Tần Mạt sửa trang phục bình thường của nhân vật cấp 10 đến năm, sáu lần, một chi tiết nhỏ cũng rất tỉ mỉ, lúc này đánh giá Tần Mạt vài lần, có chút cảm động: "Chịu tốn tâm tư, có điểm ngộ tính, coi như không tệ." Tuy nàng đánh giá chẳng hề cao, ấn tượng về Tần Mạt trong lòng nàng đã thay đổi rất nhiều. Người trẻ tuổi có tài năng sớm gặp rất nhiều, nhưng rất nhiều người cũng không thể biến tài hoa thành tài năng, lại chỉ dùng chút tự mãn làm hao mòn tài nghệ thành kẻ tầm thường. Một buổi trưa học không được nhiều thứ lắm, nhưng Tần Mạt cũng cảm thấy được nhiều lợi ích. Thiết kế nhân vật trò chơi và vẽ tranh bình thường có quá nhiều khác biệt, với Tần Mạt mà nói, đây là một lĩnh vực vừa xa lạ lại quen thuộc. Lúc này nàng mới cảm giác được, những nét vẽ mình học từ trước chỉ là dùng để ngắm cảnh, hoặc là tu tâm tu tâm dưỡng tính biểu đạt suy nghĩ trong lòng. Nàng thường tự giễu "Trăm không dùng được một", là bởi vì nàng không thấy trong cảm kỳ thi họa có giá trị thực dụng gì. Dựa theo tiêu chuẩn của Tần hầu gia năm đó, Tần Mạt là, vẫn không thể an bang, võ không thể định quốc, quân lựa chỉ vứt đi. Mà theo Tần Mạt tự xem mình, nàng là tay trời gà không chặt, không vào được phòng bếp, có mưu nhưng không kiếm sống được. Nếu là rơi vào vùng rừng núi, chút thi thơ này chẳng lẽ có thể no bụng sao? Trong sách cũng không có hoàng kim ốc, trong sách cũng không có nhân như ngọc, đọc sách chỉ làm cho người sáng ý, ý chí mãnh liệt, mà ngoài đó ra, vật chất, cuộc sống gì đó, chỉ có thể dựa vào hai bàn tay con người sáng tạo ra. Người không thể không đọc sách, cũng không thể chỉ đọc sách. Tần Mạt cho rằng mình vô dụng, bởi vì từ khi nàng xuyên qua tới nay không ôm chí lớn, chỉ nghĩ muốn vui vẻ bình thường. Tuy tên "Biện Hà Sa" cũng có chút thành công, nhưng trước giờ Tần Mạt không thấy điểm thành công này có ý nghĩa thực tế gì. Nàng chỉ viết vài câu chuyện cũ, biểu đạt chút cảm khái trong lòng, hoặc là chút chua xót của văn nhân. Người bên ngoài ủng hộ vài tiếng Tần Mạt tất nhiên vui sướng, nhưng trong lòng nàng vẫn có khúc mắc. Đó chính là, loại văn chương nếu bị Tần hầu gia thấy, nhiều nhất cũng chỉ là "Kỹ thuật gian trá, khó mà đăng nơi thanh nhã!" Tần Mạt từng được học, không thể trị quốc, không thể làm chính trị dân sinh, đều là vô dụng. Năm đó Tần Mạt có lòng phản bác loại quan điểm này, cũng không thể đi gặp cái vương triều hủ bại kia, nhưng hắn thấp cổ bé họng, dù có thành thực đến đâu, trên thực tế vẫn là trăm không dùng được một. Nói hắn là quân lựa, không có oan uổng gì. Mà hiện giờ ở thời đại này, trò chơi là một loại sản nghiệp. Nàng đổi góc độ suy nghĩ khác, văn chương có thể khiến người đọc sinh ra tình thần hưởng thụ, mỹ thuật có thể làm bữa tiệc cho thị giác con người. Nếu nàng thiết kế ra một trò chơi nho nhỏ có thể mang đến vui vẻ cho người ta, có phải là một loại thành công không? Nàng không có chí hướng hơn, nàng cũng không nghèo, không cười khác phải nuôi. So với thời điểm quân lựa bại gia năm đó, Tần Mạt rất có tiến bộ, trong lòng cũng thấy vui mừng. Đêm hôm đó Tần Mạt trở về phòng ngủ mở máy tính xong, Chi Viễn lại liên hệ với nàng trên QQ, nói là Thanh Sơn mời nàng tham dự việc thiết kế nhân vật cho《Thăng Thiên》. Chi Viễn: "Không chỉ nhân vật thiết kế, ý Thanh Sơn là, hi vọng có thể dùng nội dung của《Điều nguyệt》vào nhiệm vụ, mua bản quyền của《Điều nguyệt》. Nói như thế, tuy em không phải là người phát ngôn cho họ, nhưng có thể đạt được hiệu quả quảng cáo. Hơn nữa có lời của em, bọn họ có thể xây dựng nhân hiệu cho trò chơi của họ." Tần Mạt nghĩ cẩn thận, khẽ thở dài. Từ trước rất hiếm khi nàng cáu giận, không phải gặp chuyện là lại làm hỏng tâm tình của mình, nhưng bây giờ cũng hiểu ra một chút, hoạt động kinh doanh cũng là một chuyên ngành nghiên cứu, nếu như hai bên đều là tài nguyên, thế thì phối hợp để tối ưu hóa tài nguyên cũng không tệ. Cũng không vi phạm vào nguyên tắc, quảng cáo này càng được chú ý, hoàn toàn thỏa đáng. Biện Hà Sa: "Nhưng《Điều nguyệt》không phải là tiểu thuyết võ hiệp." Chi Viễn: "Bối cảnh cổ đại, muốn là võ hiệp cũng được. Nói trắng ra là chính là xào lại, Sa quốc, em không còn là mười sáu tuổi nữa rồi." Biện Hà Sa: "Em có thể đề xuất ý kiến cho nhiệm vụ và bối cảnh trò chơi được không?" Chi Viễn: "Em có thời gian tham dự sao? Em muốn được quyền lợi này?" Biện Hà Sa: "Em đang làm một công việc, chính là thiết kế tạo hình nhân vật cho trò chơi này." Chi Viễn: "... Máy tính bên kia, Chi Viễn không nói gì rất lâu, mới hỏi: "Em đã làm mỹ thuật ở đây, bọn họ lại còn thông qua tôi khách khí nói gì mà mới Biện Hà Sa hợp tác, là ý gì?" Biện Hà Sa: "Em không công khai thân phận, có nói cũng không ai tin." Chi Viễn: "... Hắn tiếp tục không nói gì, không nói gì một lát, mới lại nói: "Em định xử lý thế nào?" Tần Mạt cười cười, đem cách làm sớm đã suy nghĩ thương lượng với Chi Viễn. Hôm sau Vũ Vạn Hồng lại tìm đến Tần Mạt, nói những lời hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng: "Tần Mạt, có chuyện vô cùng quan trọng, nhất định phải được em đồng ý." Tần Mạt xin Vũ Vạn Hồng nói rõ, Vũ Vạn Hồng lại nói nàng nói nọ với Tần Mạt trước, nói như có cùn công việc chưa, người trong văn phòng có phải cũng không tệ lắm... Bọn họ ngồi trong phòng tiếp khách, bên trong chỉ có hai người Vũ Vạn Hồng và Tần Mạt. Sau một hồi lâu, Vũ Vạn Hồng mới thở dài: "Tôi cũng là quá cao hứng, buổi sáng hôm nay lên hội nghị đặc biệt nhắc đến em, còn thuận miệng nói em có phong cách rất giống Biện Hà S không ngờ họ xem tranh của em xong, lại có một chủ ý." Tần Mạt vừa nghe lời này, liền biết chuyện tiếp theo sẽ không tốt. Quả nhiên, Vũ Vạn Hồng thấy nàng không lên tiếng, lại than thở tiếp tục nói: "Chúng ta đã được Biện Hà Sa đáp lại, cô ấy đồng ý tạo hình nhân vật cấp cao chín môn phái lớn cho chúng ta. Trùng hợp là, phong cách của em gần giống Biện Hà Sa, chúng ta quyết nghị, hi vọng em có thể thiết kế một ít tác phẩm dưới danh nghĩa Biện Hà Sa." Mặt Tần Mạt đông cứng lại, lần này là giận thật. Nếu nàng không phải Biện Hà Sa, nếu nàng chỉ là một sinh viên làm thêm bình thường, nàng sẽ đối mặt với cái gì? Là người khác xâm phạm quyền của nàng, hay là nàng xâm phạm quyền của người khác? Hoặc là nói, cách làm này, những lợi ích kia đặt Tần Mạt nàng ở đâu? Trong lòng Vũ Vạn Hồng thật ra là vô cùng băn khoăn, trên hội nghị cố sức nói cho nàng, nhưng cuối cùng lại không thể tranh luận lại những người vì lợi ích là trên hết kia. Lúc này hắn mở miệng nói với một cô gái chưa được hai mươi tuổi lời này, thật là cảm thấy mặt mo, mất hết tư cách trưởng bối để giáo dục Tần Mạt. "Là như vậy..." Vũ Vạn Hồng chưa giọng nói: "Công ty sẽ bồi thường cho em, tuy tên em sẽ không xuất hiện trên phần tên sản xuất, nhưng, sẽ cho em từ ba đến năm lần tiền lương. Mà tranh của em càng giống Biện Hà Sa, tiền lương sẽ càng cao, ngoài ra còn có thêm tiền thưởng." Tần Mạt cười lạnh một tiếng mím môi không nói. Nàng vốn đã quyết định muốn nói với Vũ Vạn Hồng nàng chính là Biện Hà Sa thật, nhưng tin này bỗng đến, lửa giận trong lòng nàng tăng vọt, trong nháy mắt nàng bắt đầu hối hận, từ đầu lẽ ra không nên đến mạng Thanh Sơn làm. Vũ Vạn Hồng thấy nàng vẫn không nói chuyện, liền sờ sờ túi tiền, muốn hút thuốc. Tầm mắt Tần Mạt rơi xuống trên tay hắn, rốt cục hỏi một câu: "Chuyện này, các người hỏi Biện Hà Sa chưa?" Nàng có chút nghi ngờ, Chi Viễn cũng không nói cho nàng tin tức này. Vũ Vạn Hồng khẽ co lại, cuối cùng vẫn không châm lửa. Mâu thuẫn trong lòng hắn quay cuồng, nghe vậy cũng chỉ tùy ý trả lời: "Còn chưa nói với Biện Hà Sa, nếu không có một lời của em, chúng ta nói với Biện Hà Sa trước, không phải mất mặt công ty sao?" Tần Mạt hừ nhẹ một tiếng: "Thế này thì không mất mặt công ty?" Vũ Vạn Hồng yên lặng không lời, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không quyết đoán. Tần Mạt lại hỏi: "Dù em đồng ý, mọi người có nghĩ Biện Hà Sa sẽ không đồng ý?" "Không biết có đồng ý hay không, nhưng nếu quả thật cô ấy không đồng ý..." Vũ

Vạn Hồng càng áy náy, nửa câu sau không nói ra lời. Tần Mạt nói tiếp: "Nuốt lời trước mặt cô ấy, chính là mặt mũi công ty, nuốt lời trước mặt em, cũng không quan trọng, đúng không?" Trong lòng nàng chỉ thấy châm chọc, người nổi tiếng và một sinh viên nhỏ bé làm thêm quả nhiên khác nhau rất lớn. Cảm giác này, trước kia nàng chưa từng trải qua "Tần Mạt..." Vũ Vạn Hồng nhà khói, bỗng cắn răng một cái, "Em từ chức đi!" Tần Mạt ngẩn ngơ. Vũ Vạn Hồng hút một hơi thuốc, neho mắt lại nói: "Chuyện này trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra, nhưng có chút đã kích cho người trẻ tuổi." hần cười khổ một tiếng, "Rất nhiều năm trước kia, tôi cũng từng làm thế. Tôi biết rõ mùi vị này, em còn trẻ tuổi như vậy... Phong cách riêng của Sa quốc quá mãnh liệt, em muốn bắt chước cô ấy lâu dài, chỉ sợ sẽ làm mất đi chính phong cách của em..." "Vũ quản lý." Tần Mạt thở dài một tiếng, trong lòng dần dần nổi lên âm áp, "Nếu như em nói em chính là Biện Hà Sa, anh tin không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 29: Thăng tấp

Vũ Vạn Hồng cúp điện thoại, mặt tràn ngập không thể tưởng tượng nổi. Sắc mặt hần có chút bối rối đỏ lên, trong lòng đủ loại mùi vị, cũng không biết nên kinh ngạc, hay là vui sướng, hay là chua xót. Sau một lúc, hần mới cười khổ nói: "Anh vốn không nên không tin, em có thể vẽ ra bức tranh như thế, sao có thể bắt chước được?" hần vừa rồi là nói chuyện với Chi Viễn, có Chi Viễn làm chứng, thân phận của Biện Hà Sa không cần nghi ngờ nữa. Thật ra Biện Hà Sa đã muốn ký hợp đồng với mạng Thanh Sơn, bản thân nàng sớm muộn gì cũng xuất hiện trước ban cấp cao của Thanh Sơn. Tần Mạt căn bản không định giấu thân phận với Vũ Vạn Hồng, là v bọn họ quá nôn nóng, khi Tần Mạt còn chưa kịp tỏ vẻ gì, liền vội vàng làm một quyết định hoang đường như thế, lại còn nói với Tần Mạt. "Em sẽ ở lại, có thể làm ra bao nhiêu bản thiết kế cũng được." Tần Mạt cười nhạt, trong lòng càng có vài phần tôn kính với Vũ Vạn Hồng. Tâm tình Vũ Vạn Hồng lại cực kỳ phức tạp. Tuy 《Quanh quần》trước giờ không giấu tuổi của Biện Hà Sa, hơn nữa coi đây là điểm tự hào, nhưng theo Vũ Vạn Hồng thấy, đây chắc lại là một cách quảng cáo, hần còn tưởng tuổi thật của Biện Hà Sa ít nhất cũng phải hơn ba mươi tuổi, thế nên khi một cô bé như Tần Mạt xuất hiện trước mặt hần, hần cũng tự nhiên cho là nàng bắt chước phong cách vẽ. Biện Hà Sa chẳng phải là một đêm thành danh, nàng viết tiểu thuyết ba năm, biết rõ 《Điều nguyệt》 xuất bản, trong đó có bao hàm nội dung được giới bình luận thừa nhận, nàng mới được gọi là danh gia, có địa vị to lớn. Mà người khác sợ hãi nhất, không phải là chữ viết của nàng, không phải là tranh của nàng, không phải là câu chuyện của nàng, mà là những dẫn chứng về phong cảnh văn hóa của nàng với Tống triều. Vũ Vạn Hồng không tính là người ủng hộ của Biện Hà Sa, nhưng trong tâm tư, hần có vài phần khâm phục vị tác giả này. Cho nên khi Biện Hà Sa xuất hiện trước mặt hần, hơn nữa một khắc trước vẫn còn là cô bé hần đang khuyên nhủ, cảm giác này khiến hần hốt hoảng hồi lâu, tâm tình khó xác định. Một kh đầu tiên là hần thấy ghen tị. Tần Mạt lại thành thành khẩn khẩn nói với hần: "Vũ quản lý, trước đây em cũng không có ý giấu, chỉ muốn tìm một cơ hội thích hợp, nói với anh chuyện này." Vũ Vạn Hồng vứt thuốc vào trong thùng rác, vỗ vai Tần Mạt nói: "Làm rất tốt, hãy cố lên." Lát sau hần lại thoải mái, khôi phục khí độ. Dù sao cũng là cố gắng từ tầng dưới cùng đi lên, hơn hai mươi năm luyện tính cách, Vũ Vạn Hồng có sự bình tĩnh phù hợp với địa vị của hần, trên đời này có rất nhiều việc kỳ diệu, Tần Mạt là Biện Hà Sa, việc này chỉ có lợi không có hại. Về sau Vũ Vạn Hồng lại dẫn dò Tần Mạt: "Ngụy Minh tuy là người độc miệng, nhưng anh ta cũng không có ý xấu. Còn nữa, quản lý phòng kế hoạch có quan hệ họ hàng với anh ta, em cố đừng chọc đến anh ta." Bọn họ trở lại vị trí, Tần Mạt tiếp tục đi theo Khang Tinh học tập, Vũ Vạn Hồng cũng có việc của hần. Ngụy Minh lặng lẽ bắt chuyện với Liễu Tích, thấy Liễu Tích không để ý đến hần, hần liền gửi tin nhắn: "Em Liễu, em không muốn biết Vũ quản lý và Tần Mạt đã nói gì sao?" Mắt Liễu Tích đảo như chớp mấy vòng, nhìn sang Vũ Vạn Hồng, lại nhìn sang Tần Mạt, trong lòng vẫn không nhin được tò mò, liền gửi tin nhắn hỏi: "Anh biết à? Anh tính toán ra à?" Ngụy Minh cười hắc hắc, đáp lại: "Em cũng biết, quản lý ban kế hoạch là cậu họ anh, tại tin tức này, tất nhiên anh phải biết nhanh hơn người khác rồi." "Hừ, anh đắc ý gì? Quản lý phòng kế hoạch là cậu họ anh, cũng không phải là anh!" Liễu Tích gửi tin nhắn, lại lên lút chuyển tâm mắt nhìn phản ứng của Ngụy Minh. Nhưng Ngụy Minh cúi đầu, từ góc độ nàng nhìn lại, lại chỉ có thể nhìn thấy gáy người này. "Hừ..." Liễu Tích thầm hừ hừ trong lòng: "Khích tướng khích tướng, tôi không tin anh có thể không bị kích thích." Ngụy Minh quả thật có điểm bị kích thích, nhưng nàng đoán không phải vì vị trí quản lý tổ kế hoạch mà là tổ mỹ thuật. ngoài lần đó ra, hần nhìn Phương Triệt không thuận mắt, lại vô cùng đồng thuận ý nghĩ với Liễu Tích. "Em Liễu, anh thấy em rất được lợi mà, em còn có gì bất mãn? Nếu không có người cậu của anh, em biết tin kia sao?" Liễu Tích nói giận: "Lòng vòng, anh ít nói nhảm được không? Cuối cùng là chuyện gì? Mau nói đi!" Lần trước nàng giúp Ngụy Minh một việc, trong lòng cũng biết Ngụy Minh đối với nàng không giống người khác, nhưng nàng cũng không muốn nói toạc tâm tư này ra, có chút lợi nàng cũng không muốn từ bỏ, dù sao người ta tình nguyện, nàng cũng muốn nhìn xem Ngụy Minh có thể nhin đến lúc nào. Ngụy Minh không nói, Liễu Tích đương nhiên sẽ không từ chối, nàng loáng thoáng cảm giác thấy, có lẽ Ngụy Minh thích trò chơi đuổi bắt, mà không phải kết quả cuối cùng. Nhưng Liễu Tích là một người muốn kết quả, cho nên trước giờ nàng đều không muốn buông tha cho Phương Triệt. "Em Liễu, lãnh đạo công ty muốn Tần Mạt vẽ theo Hà Sa, Biện Hà Sa chỉ đồng giúp thiết kế, công ty cảm thấy không đủ, liền muốn Tần Mạt cùng tham gia, gia tăng sức mạnh quảng cáo. Hắc hắc, tin tức này thế nào? Đủ rung động không? Em Liễu, em chuẩn bị cảm tạ anh thế nào?" Liễu Tích nhú nhú mày: "Biện Hà Sa sẽ đồng ý chuyện này?" "Cô ấy còn chưa trả lời, nhưng anh cảm thấy, đều chỉ là đang vòng vo thôi, cô ấy không có lý do gì để từ chối phải không?" Ngụy Minh cắt điện thoại đi động, nhẹ nhàng hô một tiếng, mới trở lại làm việc. Liễu Tích lại lên lút mở mắt nhìn Tần Mạt, thấy thần sắc nàng bình tĩnh, chỉ vui đầu vào bản vẽ, ngồi bên cạnh Khang Tinh, không ngừng vẽ tranh. "Trong lòng cô ta đến cuối cùng nghĩ thế nào?" Liễu Tích có chút buồn bực gõ gõ bàn phím, lại dùng tay chống cằm, suy tư, "Cô ta đáp ứng chưa? Nếu cô ta đáp ứng, có phải mình nên coi thường cô ta một chút? Nếu cô ta không đáp ứng, có phải mình nên cười cô ta ngu xuẩn? Ai da, đều không được, mình phải an ủi cô ta, ừ, để cô ta cảm động và nhớ mình, sau đó chủ động tặng A Triệt cho mình." Nghĩ thế, Liễu Tích thoáng bình tĩnh trong lòng. Một lúc sau, nàng lại cảm thấy không thỏa đáng: "Như vậy có dễ quá? A Triệt tốt như thế, chắc chắn cô ta rất thích. Mãi mãi không muốn ăn đám, mãi mãi không muốn bị con chuột trộm mất gạo. Để cô ta chủ động nhường? Cô ta không phải đức mẹ? Mình cũng không phải đức mẹ..." Tiếng cách cách gõ bàn phím vang lên, sau một hồi, Liễu Tích đứng lên từ chỗ ngồi, đến bên cạnh Tần Mạt nhẹ nhàng kéo nàng nhỏ giọng nói: "Tần Mạtn uống nước không? Mình hơi khát, chúng ta cùng ra chỗ nước trà đi." Không ít cô gái từ hồi tiểu học rất thích kéo bạn cùng đi nhà cầu, đi cửa hàng gì gì đó, mà thói quen này tràn đến tận công sở, cũng còn rất nhiều người chưa từng thay đổi. Tần Mạt trước giờ không có thói quen này, vốn dĩ trước Trần Yên San có, sau Tiền Hiểu cũng có. "Được rồi." Tần Mạt đứng lên, Liễu Tích liền rất tự nhiên khoác tay nàng, cười ngọt ngào với Khang Tinh. Hai người đến chỗ nước trà, Liễu Tích lấy từ tủ đồ ra chiếc cốc sứ màu hồng nghệ thuật, quơ quơ trước mặt Tần Mạt, nói với nàng: "Cậu muốn một cái cốc không, ở đây mỗi người đều có một chiếc cốc riêng, tiện uống nước." Tần Mạt không biết nàng có ý gì, nhưng cũng không thể từ chối nụ cười ngọt ngào của nàng. "Cám ơn cậu, Liễu Tích." Tần Mạt cũng cười đáp lại, trong đầu nghĩ:

"Minh coi cậu ta là một người bạn trung học rất bình thường, còn có thể thế nào đây, Phương Triệt cũng không có suy nghĩ gì, không cần phải vì hấn mà thay đổi suy nghĩ về cái nhìn của người khác." Liễu Tích bỗng cười thần bí với Tần Mạt, mở một ngăn tủ lấy ra cả phê tan. "Tần Mạt, cậu đoán cả phê này của ai?" Liễu Tích nháy mắt mấy cái, cười như kẻ trộm. Tần Mạt nghiêng đầu, suy tư trong chốc lát, cười nói: "Minh đoán là Vũ quán lý." Liễu Tích cong miệng lên, mắt to đầy nước long lanh: "Vì sao đoán như vậy?" "Lúc cậu hỏi vô cùng đắc ý, cậu lấy cả phê của ai mà đáng vẻ lại như có thành tựu? Không phải là lãnh đạo của chúng ta sao?" Tần Mạt mỉm cười nhìn Liễu Tích, chỉ cảm thấy nàng rất thú vị. Liễu Tích hừ nhẹ nói: "Sao cậu biết tôi trộm? Sao cả phê này không phải của tôi?" Nàng vừa dứt lời, cũng thấy ánh mắt Tần Mạt mang theo âm áp và ý cười, phảng phất như nói: "Cậu còn nói dối sao? Cậu còn không thừa nhận?" Rót cả phê vào cốc, Liễu Tích cảm giận nói: "Vũ quán lý quá nhỏ mọn, mua cả phê hòa tan, cũng không đề ra ngoài!" Nói là nói như vậy, nhưng nàng cũng đã thừa nhận phán đoán của Tần Mạt. Trên miệng thừa nhận, trong lòng Liễu Tích lại nghĩ: "Thật là phiền phức, Tần Mạt một điểm cũng không ngốc, cô ta thông minh lanh lợi như vậy, mình phải dùng cách gì mới cướp được A Triệt? Nói thẳng với cô ta? Không được. Phá hoại hình tượng của cô ta trước mặt A Triệt? Khó lắm, dùng cô trộm gà không được còn mất năm gạo, nếu A Triệt lại ghét mình, không phải là toi sao?" Trong khi nàng nghĩ ngợi lung tung, lại nghe Tần Mạt nói: "Liễu Tích, nếu cậu muốn anh ấy đặt cả phê ở đây, thì phải mua mấy pha cả phê trước. Không thì cậu tốt nhất là mua mấy xay, để anh ấy không uống cả phê hòa tan nữa, anh ấy tự nhiên sẽ mua cả phê hạt." Liễu Tích giật mình, lăm bầm nói: "Chủ ý này thật độc, rút củi dưới đáy nồi." Trong chốc lát lại phản ứng kịp, nhỏ giọng kêu lên: "Nếu như vậy, mình còn đợi cả phê hạt của anh ta làm gì, tự mình pha không phải tốt hơn sao? Chờ anh ta mua cả phê hạt, phí tổn mình bỏ ra chừng nào mới thu về được?" Tần Mạt cầm một cái cốc đi rót nước sôi, nàng uống một hớp nhỏ, mỉm môi cười nói: "Nếu như mục đích của cậu là để Vũ quán lý mua cả phê hạt, thì trước khi thu hoạch tất phải có đầu tư. Nếu như mục đích của cậu chỉ là cả phê thường, thì cậu tự đi mua. Trong hai cái đó, có một lối đi thẳng tắp." Liễu Tích bĩu môi, hừ nhẹ nói: "Không phải nói, trộm của sếp mới có thành tựu sao?" Nàng quay đầu lấy thìa cả phê khuấy, tìm đập càng nhanh. Liễu Tích không muốn thừa nhận, nàng có điểm e sợ Tần Mạt. Trong lòng nàng như dãi sông lấp biển, chỉ nghĩ: "Thật lợi hại, cô ta là ám chỉ mình phải trực tiếp giao trái tim cho A Triệt sao? Cô ta có lòng tốt như thế? Không thể nào? Không thể nào đâu? Nhưng nếu không như thế, cô ta lại nói trong hai điểm có một lối đi thẳng tắp? Chỉ thuận miệng một câu? Không thể đơn giản như thế. ... Người này là loại nào? Mình còn không biết sẽ đối với A Triệt thế nào? Tính anh ấy từ nhỏ đã kỳ quái rồi, trước giờ không chấp nhận mình, mình phải làm sao?" Nghĩ như vậy, Liễu Tích chỉ cảm thấy ủy khuất, lại càng tăng chán ghét đối với Tần Mạt. "Chính cậu còn lo không tốt, còn có tâm tư đi lo cho người khác?" Liễu Tích chép miệng. Có nén tâm lý khó chịu, vừa cúi cầm thìa khuấy cốc đến leng keng, vừa hỏi: "Tần Mạt, cậu rất thích Biện Hà Sa sao?" Tần Mạt đáp lập lòe nước dãi: "Mình rất chú ý cô ấy." "Vậy mùi vị về thay thế nào?" Liễu Tích vừa buột miệng nói ra, lại len lén quan sát nét mặt Tần Mạt, chờ nàng nói kết quả. Tần Mạt quả thật bị lời nói này tạo nên một sự hoảng hốt nho nhỏ, sau đó liền cảm thấy buồn cười, vẫn lắc đầu nói: "Không có chuyện này, công ty đã hủy bỏ đề nghị này." Liễu Tích khẽ nhếch miệng nhỏ, mắt lại mở thật to. Tần Mạt nhìn nàng, cười như không cười: "Tin này là Ngụy Minh nói cho cậu à? Anh ta còn nói gì? Cậu chắc chắn anh ta không nghe nhầm?" Liễu Tích giận dỗi uống một hơi cạn cả ly cả phê, uống xong lại cảm thấy nóng, vội lấy nước lạnh uống vài ngụm, mới cất cốc đi, nhẹ đẩy Tần Mạt nói: "Về làm việc đi, mình nói cậu biết, làm việc phải chăm chỉ, không thể như bắt cá." Cho đến khi ngồi lại bàn làm việc, Liễu Tích còn cảm thấy không tin được: "Sao cô ta cái gì cũng đoán ra? Không được, mình không được để cô ta coi thường! Hừ, sao mình không nghĩ ra cách, để A Triệt ném mùi vị hạo sắc?" Chủ ý đã định, gương mặt Liễu Tích nổi lên ánh mây đỏ. Hết giờ làm hôm nay, nàng vội vàng rời công ty, lên đường mua vài trang bị để chuẩn bị quyến rũ. Tần Mạt chuẩn bị viết chuyên mục tiếp theo cho 《Quanh quần》，cũng không đợi lát cùng về với cái tên Phương Triệt cuồng công việc, gọi báo về sớm trước. Lần này nàng chuẩn bị viết một chuyện tiên hiệp thần thoại, cảm xúc đến từ giấc mộng khi nàng nằm ngủ trên bàn lần trước. Vừa mới suy nghĩ, điện thoại trong nhà gọi đến, Bùi Hà đầu liền đã hỏi: "Mạt Mạt, gần đây con có liên lạc với em trai không?" "Hôm trước có nói chuyện với nó, nó nói trong trường học, việc học rất bận rộn, sao thế à?" Tinh thần Tần Mạt hơi chút căng thẳng, cảm giác có chuyện lớn. Nàng và Tần Văn Chí có tình cảm sâu đậm, tuy từ khi nàng lên cấp III hai người ít có cơ hội gặp mặt hơn trước rất nhiều, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tình cảm của họ. Tần Văn Chí từ nhỏ ham chơi, chỉ từ sau một lần ở chợ đêm bị cảnh vệ đuổi, bỗng hiểu chuyện rất nhiều, dần dần liên tục giác ngộ sách. Sau nó thi đỗ vào Thị Tam, thành tích cũng không tệ, cũng không cần người trong nhà quá quan tâm. Giọng Bùi Hà thất vọng vô cùng: "Hôm trước? Lâu rồi, Mạt Mạt, con biết nó ở đâu không?" Bà nói không đầu không đuôi, Tần Mạt nghe càng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, vội vàng hỏi: "Mẹ, Tiểu Chí thế nào rồi?" "Ài..." Bùi Hà bỗng thở dài nặng nề, vừa vội lại chán nản: "Nó trốn nhà đi! Đứa con này lại tự nhiên trốn nhà đi! Nghiệp chướng ôi! Mẹ... mẹ chỉ tức giận tát nó một cái, nó liền nói mẹ không quan tâm nó, không hiểu nó, không tin nó, không tôn trọng nó. Sau đó, nó mở cửa chạy đi! Mẹ còn tưởng đến tối nó sẽ về, không ngờ, giờ đã hơn mười giờ rồi..." Tần Mạt lại nhẹ nhàng thở ra, nghe Bùi Hà nói, sự tình thật ra không tính quá nghiêm trọng. Chỉ vì Bùi Hà quá hoảng loạn, mới nghĩ mọi chuyện đã hỏng bét. "Mẹ, đừng vội. Mẹ nói rõ xem nào, Tiểu Chí cụ thể chạy ra lúc nào? Trước đó nó có nói muốn đi đâu không? Mười giờ cũng không phải quá muộn, mẹ chờ chút, không chừng lát nữa nó sẽ về." Bùi Hà lại nghẹn ngào lên: "Hơn mười một giờ sáng nó chạy đi, nó nói nó hận chúng ta, cuối cùng nó không về nữa... Mạt Mạt, mẹ... mẹ không phải người mẹ tốt, mẹ phải xin lỗi nó, mẹ... Mạt Mạt, Tiểu Chí chỉ là nói bừa, nó sẽ về, đúng không?" Tần Mạt chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình rất đau, trong lòng lại căng ra. Nàng chịu đựng bất an, nhẹ lời hỏi: "Mẹ, mẹ gọi điện thoại cho thầy giáo nó, hỏi xem nó có trong ký túc xá không? Hay hỏi bạn bè nó, xem nó có ở nhà bạn bè không?" "Mẹ có hỏi, thầy giáo cũng giúp đi tìm, nhưng nói không gặp người... hic hic..." "Ba? Ba biết không?" "Ba con cũng đi tìm..." "Mẹ, hôm nay là thứ sáu, Tiểu Chí sao lại ở nhà buổi sáng? Vì sao mẹ lại đánh nó? Chúng ta nói lại chuyện một lần, không chừng có thể tìm ra manh mối." "Mẹ..." Bùi Hà nghẹn ngào, rồi lòng giải thích, Tần Mạt lắng tai nghe, biết bao khó khăn mới hiểu rõ nguyên nhân sự. Thì ra sáng hôm nay thầy chủ nhiệm Tần Văn Chí gọi điện thoại cho Bùi Hà, nói đứa bé này chẳng những đêm không về ngủ, suốt đêm ngồi tiệm Internet, còn trêu chọc nữ sinh trước mặt người, xé quần áo của nữ sinh, hành động này trường học không thể khoan dung, gọi cha mẹ nhanh chóng đón nó về, giáo dục rồi mới đưa đến trường học. Bùi Hà vẫn cho Tần Văn Chí là đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, chưa từng nghĩ nó sẽ gây ra chuyện như thế. Lúc ấy trong con tức liền tát nó một cái, còn nói mình uống công nuôi đứa con này, lại thành một đứa khôn kiếp vô liêm sỉ. Tần Văn Chí mặt đỏ bừng, không nói hai lời liền đá cửa chạy ra, còn ném lời nói cuối cùng là không muốn về nhà. Lúc ấy Bùi Hà đang nổi nóng, cười lạnh cũng không giữ nó lại. Cho đến tám chín giờ tối, Tần Văn Chí còn không có động tĩnh gì, Bùi Hà mới gấp lên đèn đầu, vừa hối hận vừa muốn nghĩ cách tìm nó. Tần Mạt cười khổ nói: "Mẹ, Tiểu Chí đã nói như thế, chỉ sợ đúng là oan cho nó. Mẹ còn không biết nó là người thế nào sao?" Nói những lời này ra khỏi miệng, chỉ sợ lại càng làm Bùi Hà thêm tự trách. Năm đó Tần Mạt cũng lớn lên từ bất mãn và giáo dục hà khắc của Tần hầu gia, hiện giờ Tần Mạt tất nhiên có thể hiểu tâm tình của Tần Văn Chí, người khác không tin thì thôi, nếu bị người thân của mình nghi oan, mùi vị này đủ để một thiếu niên đang vào thời kỳ nổi loạn có thể làm ra bất cứ chuyện gì chỉ đánh người không đánh mặt, một cái tát chỉ sợ chạm đến tự tôn của Tần Văn Chí, cũng khiến nó mất đi lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 30: Va chạm

Tần Mạt cúp điện thoại, trong lòng lại lo lắng lại không có cách nào khả thi. Giao thông bây giờ phát triển như thế, nếu Tần Văn Chí cố tình muốn trốn, có thể dễ dàng tìm một nơi không ai có thể tìm đến. Thiệu Thành cũng là một thành phố, dân số hơn hai mươi vạn, không có manh mối gì, biết tìm người ở đâu? Ngồi trên ghế lẳng lặng suy nghĩ năm phút đồng hồ, Tần Mạt lại gọi điện thoại cho Bùi Hà: "Mẹ, trên người Tiểu Chí có bao nhiêu tiền?" Bùi Hà giật mình, hạ giọng nói: "Không biết, mỗi tháng cho nó năm trăm đồng làm phí sinh hoạt, hôm nay là mừng tám, nó còn không ít?" "Suy đoán cẩn thận một chút, coi như trên người nó còn ba trăm, cũng không đủ để nó ở bên ngoài được mấy ngày." Tần Mạt nói một hồi, "Mẹ, mẹ đừng quá lo lắng, đến vài quán bar và Internet gần đây trước, còn khách sạn, siêu thị tìm thử xem, cũng nhờ mọi người xung quanh để ý hộ. Tiểu Chí trước giờ chưa từng xa nhà một mình, trên người lại không có bao nhiêu tiền, nó không thể đi xa." "Mẹ..." Bùi Hà ngập ngừng, "Mẹ sợ, sợ nó không còn tiền cũng không chịu về nhà, ở bên ngoài chịu khổ. Còn sợ chẳng may nó chịu không nổi, xúc động làm chuyện điên rồ..." Nói xong, giọng bà khô lại. Tần Mạt nhăn mày: "Mẹ, sao mẹ lại không tin Tiểu Chí? Nó cũng tròn mười sáu tuổi, biết phân biệt thị phi rồi." Bùi Hà cúi đầu nức nở: "Con bé kia khóc trước mặt mẹ, nói Tiểu Chí xé quần áo của nó, thiếu chút nữa thì... Mẹ... mẹ hận không thể móc trái tim mình ra, nói với nó Tiểu Chí không phải người như thế. Nhưng Tiểu Chí đã làm, mẹ còn có thể nói gì?" Tần Mạt thoáng trầm giọng xuống: "Mẹ, việc này chưa nói, sao có thể đã định tội, cũng phải tìm thấy Tiểu Chí nghe nó nói rõ đã. Mọi người tiếp tục tìm, con sẽ về ngay." Bùi Hà vội la lên: "Con là con gái, đêm khuya chạy ra đường làm gì? Không được, con không thể trở về!" "Con sẽ tìm người đi cùng," Tần Mạt nói xong lại cúp điện thoại, trong lòng thật ra rất do dự. Nếu nằng tìm người cùng về Thiệu Thành, chọn lựa đầu tiên tự nhiên là Phương Triệt, nhưng Phương Triệt bận rộn công việc, nếu cùng nằng đến Thiệu thành, một đêm này chỉ sợ sẽ không ngủ yên. Tần Mạt tới nay không muốn làm gì ỷ vào Phương Triệt, mà cũng không muốn làm hấn mặt một mối. Nhưng hôm nay không giống ngày xưa, con gái ra đường đêm khuya một mình quả thật không an toàn, Tần Mạt càng không muốn vì máu nhất thời lên não, lại gây ra càng nhiều chuyện phiền toái. Nằng vừa thông thả sắp xếp ví tiền, vừa tính toán đến cuối cùng nên làm như thế nào mới tốt. Tiền Hiền thấy dáng vẻ không yên của nằng, lại thăm nghe thấy cuộc lúc trước, liền quan tâm hỏi: "Mạt Mạt, có phải trong nhà cậu xảy ra chuyện không?" "Không có gì, mình ra ngoài một chút." Tần Mạt nháy mắt mấy cái, "Nhớ đợi lát nữa khi đi quán phòng đi kiểm tra thì giấu giếm mình." "Đêm nay cậu không về sao?" Tiền Hiền kinh ngạc. "Có lẽ sẽ về." Tần Mạt mở cửa ra, "Đừng để cửa cho mình, nếu mình về thì sẽ gọi cho cậu." Tiền Hiền cầm lấy ngón tay, mắt thấy Tần Mạt đóng cửa, trong lòng cũng do dự: "Mình có nên đi cùng cậu ấy không?" Nhưng xưa nay nằng rất sợ chịu khổ, bình thường chỉ nằm lười trong ký túc xá không đi đâu cả, bây giờ muốn nằng nửa đêm chạy ra ngoài, nằng thật không muốn. "Nhưng... Mạt Mạt ra ngoài lúc này, chắc chắn là có chuyện quan trọng, mình phải giúp cậu ấy, không phải mình hay nói nghĩa khí sao?" Tiền Hiền lại tự trách, "Nếu là có người đi cùng thì tốt, nếu không có ai đi cùng, nửa đêm..." Nghĩ đến chỗ đáng sợ, Tiền Hiền cuối cùng ngồi không được, vội vàng cầm điện thoại gọi cho mấy nam đồng bào đi bảo vệ nữ nhân. Nằng do do dự dự, lại gọi điện cho Giang Viễn Hàn. Tần Mạt còn chưa ra khỏi vườn trường, nằng chỉ đứng bồi hồi bên dưới đường ký túc xá, trong lòng đang nghĩ đối sách. Không nói đến thể lực yếu đuối của phái nữ, nửa đêm cũng không tiện gọi xe. Lúc này đã không còn tuyến xe về Thiệu Thành, mà nằng muốn đi taxi, nhất thời cũng khó gọi xe "Hay là? Làm phiền bạn học?" Tần Mạt nghĩ đến lớp trưởng Tống Thành Ngụy và bí thư chi đoàn Thiệu Nguyên, bọn họ bình thường hay chuẩn bị cho lớp học, cũng gọi xe cho bạn cùng lớp, có bọn họ giúp tìm xe, cũng yên tâm hơn. Nghĩ như vậy, Tần Mạt liền bấm số của Tống Thành Ngụy. Không may là, điện thoại di động của đối phương bận máy, Tần Mạt chỉ có thể gọi cho Thiệu Nguyên. Lần này điện thoại thông suốt, nhưng nghe điện thoại là một cô gái. Hơn nữa vừa mới nghe thấy giọng Tần Mạt, lập tức liền lộ vẻ cảnh giác: "Cô có quan hệ gì với Nguyên Nguyên nhà tôi?" Tần Mạt cố bỏ qua cái tên sét đánh "Nguyên Nguyên" kia, khách khí giải thích nói: "Xin chào, tôi là bạn cùng lớp của cậu ấy, có chút..." "Cô không cần giải thích! Định dùng cớ này lừa kẻ ngu sao!" Cô gái bỗng hét rầm lên, "Tôi sẽ không để lũ hồ ly tinh các người mê hoặc quyến rũ Nguyên Nguyên nhà tôi!" Bốp, bên kia cúp điện thoại. Tần Mạt dở khóc dở cười, cũng không biết là bạn gái Thiệu Nguyên quá nắn cảm, hay là bọn họ đang có mâu thuẫn, Tần Mạt vừa vận vào đúng huyệt sủng. Đường này không thông, Tần Mạt lại gọi lại cho Tống Thành Ngụy, nhưng lần này trong điện thoại lại xuất hiện một câu máy móc: "Bên kia đã tắt máy, xin gọi lại sau." Tần Mạt không nói gì, cắt điện thoại đi buồn rầu nghĩ: "Chẳng lẽ vẫn phải làm phiền Phương Triệt?" V bây giờ Phương Triệt còn chưa biến thành người nhà nằng, Tần Mạt còn không muốn cứ có việc lại tìm hấn. Còn lại một điểm tự tôn nho nhỏ quấy phá, cho dù nằng không ôm chí lớn, nhưng trong quan hệ đôi bên, cũng không muốn dựa vào người khác. Đang trong lúc đau khổ suy tư, chuông điện thoại di động của Tần Mạt bỗng vang lên. Nằng mở màn hình ra, bên trên là một dãy số lạ, thoạt nhìn chắc là điện thoại công cộng. Tần Mạt có chút mong đợi, lúc này một cú điện thoại bất kỳ cũng có thể kích thích sự nhạy cảm dưới đáy lòng nằng. "Alo?" Bên kia lại trầm mặc không lên tiếng, Tần Mạt liên tục hỏi đối phương là ai, nhưng chỉ nhận được một sự trầm mặc. Tần Mạt nắm điện thoại di động thật chặt, bức mình muốn cúp điện thoại nhưng cũng muốn biết đối phương là ai. "Xin hỏi..." Nằng thăm dò. Trong điện thoại truyền ra tiếng hít thở của đối phương, an tĩnh mà nặng nề, thỉnh thoảng có tiếng ô tô gào thét truyền đến từ xa, lại càng khuấy lên một mảnh an tĩnh. "Tiểu Chí!" Tần Mạt trầm giọng nói: "Chị biết là em, Tiểu Chí, em ở đâu?" Giọng nằng nghiêm nghị lại, người gọi đến có thể là Tần Văn Chí. Trong điện thoại truyền ra một tiếng kêu kinh hãi nho nhỏ, tuy chỉ có một âm tiết rất ngắn, Tần Mạt nghe ra, chính là Tần Văn Chí! Tim nằng đập bỗng nhanh hơn, trong nháy mắt kinh hoàng trấn định tinh thần, giọng điệu thoáng đổi đi: "Tiểu Chí, chị rất lo lắng cho em, nói chị hai biết em ở đâu, được không?" Nằng lại đặt thêm ý hỏi, chỉ sợ đứa bé này đang tuổi nói loạn, dễ dàng nghe lời lung tung. Tần Văn Chí rên một tiếng, hỏi lại: "Chị lo lắng cho em ư? Những lần chị về nhà có đến trường học thăm em không?" Tần Mạt bị những lời này chặn họng, có mấy lần về nhà nằng đều không đến Thị Tam thăm Tần Văn Chí, là vì thời gian quá vội. Nhưng nếu nói ra thì chỉ là lấy cớ, vẫn không nói tốt hơn. Mất vừa chuyện, Tần Mạt lại cao giọng: "Tiểu từ thôi, em ngứa da ngứa mắt đúng không? Dám nghi ngờ chị hai em à? Chị không đi thăm em, đây là tin tưởng em, chờ em mang đến ngạc nhiên cho chị! Thế nào? Đây là sự ngạc nhiên của em ư? Em cũng tiến bộ nhỉ? Có phải muốn bị phạt viết chữ không?" Đầu tháng ba, Tần Mạt từng phụ đạo cho nó một thời gian dài, khi Tần Mạt vừa mới xuyên qua, cùng đứa bé này công chiến không ít lần, cho nên trước mặt Tần Văn Chí, người có uy tín nhất không phải Tần ba Tần mẹ, cũng không phải chị cả Tần gia, mà là Tần Mạt, chị hai này." "Chị hai..." Nghe giọng nói quen thuộc quở trách này, Tần Văn Chí trước có chút yếu ớt, tiếp theo lại cảm thấy ủy khuất, giọng nó rầu rĩ, "Em nói chị biết em ở đâu, chị không được nói với ba mẹ." "Đứa bé hư, lại còn cò kè mặc cả với chị à?" Tần Mạt giễu cợt một tiếng, "Được rồi, chị hai em nhất ngôn cửu đỉnh, trong vòng hôm nay tuyệt không nói với ba mẹ em ở đâu, được chưa?" Tần Văn Chí kêu gào lên: "Trong vòng hôm nay?" "Nếu không em còn định giấu bao nhiêu ngày? Em muốn để tóc ba mẹ bạc hết đúng không? Em muốn dọa bọn họ, dọa hết hôm nay là đủ rồi!" Tần Mạt tức giận nói: "Mau lên! Nói bị biết em ở đâu!" Tần Văn Chí không tình không nguyện nói: "Ở trung tâm chợ trên quảng trường Y Lan gì đó!" "Trên quảng trường Y Lan có tượng đồng Phi thiên, em ngồi cạnh khóm hoa đừng đi đâu, chị lập tức đến tìm em ngay, biết chưa?" Tần Văn Chí đáp rồi cúp điện thoại, Tần Mạt mới buông lỏng một hơi. Nằng vẫn gọi điện thoại cho Bùi Hà, nói với bà: "Mẹ, con có tin của Tiểu Chí rồi, nó rất an toàn, mọi người không cần tìm nữa." Bùi Hà hỏi dồn, Tần Mạt lại đáp: "Con đã đồng ý với nó, tạm thời không thể nói với mọi người vị trí cụ thể của nó, lời nói có lòng tin, dù mẹ hỏi bao nhiêu con cũng tuyệt đối kín miệng." Đi được hai ba phút, Tần Mạt lại gặp một chiếc taxi đi trên đường. Nằng có chút kinh hãi, vốn còn quyết định đi lên đường lớn gọi xe, không ngờ ở đây cũng có xe taxi đi vào, thực là buồn ngủ lại có người cho gói đầu, taxi này đến thật đúng lúc. Chờ một nam một nữ xuống xe xong, Tần Mạt vội vàng mở cửa xe phía sau, nói với tài xế: "Bác tài, phiền đưa tôi đến quảng trường Y Lan." Tài xế Taxi đáp lại một tiếng, tìm được đường trống bắt đầu quay x. Tiền Hiền đi xuống đúng lúc này, nằng liếc mắt một cái lại không để ý đến chiếc taxi kia, mà nhìn thấy một chiếc xe màu đen khác chạy qua đường. "A? Chiếc xe kia không phải là Phương Triệt sao?" Tiền Hiền kéo kéo tóc, "Ai da, Mạt Mạt quả nhiên có người đi cùng, hại mình quan tâm..." Nằng cong môi, nhìn thấy một chiếc xe taxi đi ra từ bên trái, mà chiếc xe màu đen lại đi theo sau, lần lượt lái đi. Nằng lẳng lặng đứng tầm mắt theo hướng đi đó, chờ đến khi hoàn toàn không thấy chiếc xe đen

đau, bên tai chợt có một giọng hồn dỗi: "Hiểu Hiểu, em nhìn gì thế?" Tiền Hiểu nhảy chân xoay người, nhấc tay liền đánh lên ngực người đó, hung tợn mà nói: "Không cần anh lo! Tên quý chán ghét này!" Giang Viễn Hàn không hiểu nổi, ủy ủy khua tay: "Hiểu Hiểu, anh có chọc giận em đâu?" "Anh chọc em ở đâu? Anh không đến chọc em mới tốt! Ai muốn anh chọc em?" Tiền Hiểu lại đập cho Giang Viễn Hàn vài cái, mới hừ hừ nghênh ngang mà đi. Tình cảm trong lòng nàng rất phức tạp, oán giận với Giang Viễn Hàn đương nhiên còn lâu mới lớn hơn thích. Nhưng tên nhóc này còn nói, da dày thịt béo, đánh không xong, đánh mắng cũng không đáp trả, khiến Tiền Hiểu phần hận rất nhiều. Về sau nàng hỏi Giang Viễn Hàn đến cuối cùng có còn thích Tần Mạt không, Giang Viễn Hàn lại nói là đương nhiên thích Tần Mạt. Tiền Hiểu nghe câu trả lời như thế, trong lòng cũng không biết là thất vọng nhiều hay là yên tâm nhiều, tóm lại lửa trong lònggan bị Giang Viễn Hàn đốt lên. Nàng nghĩ đến là khó chịu, Giang Viễn Hàn là có ý gì? Đã thích Mạt Mạt, vì sao còn tốt với nàng như thế? Biết rõ không thể thành đôi với Tần Mạt, thì tại sao lại không dứt khoát? Tiền Hiểu tuy suốt ngày ở nhà, nhưng vì diện mạo tươi tắn, từ nhỏ cũng đủ người theo đuổi. Nàng lại không nhìn trúng ai, tự nhiên là càng thêm không thể tha thứ cho Giang Viễn Hàn vì việc xảy ra ngoài ý muốn kia mà rất chiều nàng. Ở thời đại này, cho dù nàng thấy nụ hôn đầu kia mất đi quá oan uổng, cũng không đến nỗi bắt ai phải chịu trách nhiệm cái gì. Giang Viễn Hàn cho nàng là loại người gì? Ở trong lòng tên chết tiệt này, Tiền Hiểu nàng là gì? Giờ khắc này, Tiền Hiểu hăm mộ Tần Mạt, thậm chí còn có chút ghen ghét. Nàng rầu rĩ nằm lại trên giường, lại bắt đầu tự trách: "Sao có thể ghen tị? Sao có thể ghen tị?" Tiền Hiểu cho rằng Tần Mạt ở trên xe Phương Triệt, trên thực tế đương nhiên không phải như vậy. Phương Triệt tan làm xong, vốn muốn lái thẳng xe về chỗ ở, nhưng hần chuyển tay lái, không biết thế nào lại lệch đường, đi đến trường H. Chuyện này thật ra đã xảy ra nhiều lần, nhiều khi Phương Triệt chỉ tùy ý hóng gió, sau đó mất ý thức liền chạy xe đến dưới ký túc xá của Tần Mạt. Hần không biết mình đến cuối cùng là chờ cái gì, nhưng hẳn cũng rõ không phải mình không có mục đích. Có lẽ chỉ muốn càng thêm gần cô bé kia, không để nàng biết, cũng không cần thiết phải gặp một lần. Mỗi lần Phương Triệt ngồi trong xe, đốt khói, không hút. Nhìn thấy tàn thuốc dần dần hết, sau đó tưởng tượng, lúc này, người con gái kia đang làm gì. Em đang ngủ hay ngồi cạnh máy tính gõ bàn phím? Nếu như em ngủ, em có nằm mơ không? Nếu như em nằm mơ? Em sẽ mơ thấy gì? Cảm giác lằng lằng bồi hồi ngoài cửa này chẳng hề làm Phương Triệt đau khổ, ngược lại, đây càng giống một loại thói quen. Giống như quen không thể chạm vào, cho nên chính hẳn cũng không thể tưởng tượng nỗi sự kiên nhẫn của mình. Hần ngủ đông ở một bên, thỉnh thoảng vươn móng vuốt thăm dò hướng gió, phần lớn thời gian là chờ cơ hội. Trong lòng xao động về đêm, hẳn liền lấy quả Tần Mạt đã tặng ra, không sợ người khác làm phiền nghĩ đến cảnh hai vợ chồng. Chàng trai hai mươi tuổi huyết khí phương cương, khi hẳn không chịu nổi động tình cuộn cuộn liền đi tắm nước lạnh, hoặc là mở máy tính ra điên cuồng lập trình, dùng con số lạnh buốt gột rửa nhưng nhớ trong lòng. Lâu dần, hẳn tự nhiên luyện thành sự tự chủ mà người khác khó tưởng tượng ra được. Phương Triệt nheo mắt lại, hẳn lại không thấy mình sinh ra ý niệm nhưng nhớ với Tần Mạt là có gì không đúng. Hần là một người đàn ông có tâm sinh lý bình thường, hẳn rất tham, hẳn đã tham, liền sẽ không muốn phủ nhận. Không phủ nhận mình, đương nhiên cũng không phủ nhận Tần Mạt. Chỉ tại là dưới tình huống hiện giờ, cần tạm thời tàng ẩn. Phương Triệt chạy xe lại gần, đương nhiên thấy Tần Mạt một mình lên xe taxi, trong lòng hẳn liền có chút cảm giác khác lạ. Dù hành động theo dõi, đuổi theo xe taxi, hẳn cũng tự nhiên mà làm. Phương Triệt tò mò trong lòng, khuya như vậy Tần Mạt còn đi ra ngoài, nàng chuẩn bị muốn làm gì? Ngay sau đó Phương Triệt lại có chút tức giận, buổi tối bây giờ, con gái đơn độc ở ngoài đường, không được an toàn. Hần rõ ràng đang ở thành C, vì sao Tần Mạt không gọi hẳn đi cùng? Xe chạy một đường, quả thật đi đến trung tâm thành phố. Trong lòng Phương Triệt khó tránh liền sinh ra một ảo tưởng khác thường, khóe môi hẳn giờ cao lên, mong đợi người Tần Mạt muốn đi tìm là hẳn. Mặc dù biết mình có chút hiểu lầm, hơn nữa cách nghĩ này không thể, nhưng Phương Triệt từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có thể nghĩ như vậy với Tần Mạt. Hần cúi đầu thờ dài, rồi lại khẽ mỉm cười. Chiếc taxi dừng lại tại quảng trường Y Lan, Phương Triệt dừng ở xa xa bên kia, nhìn qua cửa kính, tầm mắt dừng trên người Tần Mạt. Quảng trường Y Lan là thành phố ban đêm, càng tối càng náo nhiệt, đám đông vừa đi chuyển, tầm mắt Phương Triệt không rời, nhưng dù Tần Mạt đi đâu, vẫn có thể nhìn theo nàng. Ngay sau đó, sắc mặt Phương Triệt trầm xuống, trong lòng bỗng nổi lên một sự phẫn nộ và bàng hoàng không kể. Từ xa, hẳn chỉ thấy một tay Tần Mạt giữ chặt chàng trai kia. Phương Triệt nhìn không rõ diện mạo người này, chỉ thấy vóc người hẳn không thấp, cao hơn Tần Mạt một cái đầu. Khớp tay cầm bánh lái trắng bệch, thậm chí còn nổi gân xanh. Nhưng Phương Triệt im lặng, hẳn chỉ dán mắt vào hai người kia, trơ mắt nhìn hai cánh tay chàng trai ôm lại Tần Mạt. sau đó Tần Mạt ôm hẳn, lại thân mật cầm tay hẳn, đi ra ngoài quảng trường. Mắt dừng theo hướng kia, Phương Triệt nhanh chóng xuống xe. Hần tiện tay cho chìa khóa xe vào trong túi, dưới chân không ngừng bước, đi thẳng đến chỗ Tần Mạt. Phương Triệt bước chân trầm ổn, hẳn biết rõ mình cũng không thể quản Tần Mạt gặp bạn bè, nhưng nếu như muốn hẳn đối mặt với tình huống như thế, lại không có phản ứng gì, hẳn lại không thể làm được. Vừa đi đến gần hai người, Phương Triệt vừa nghĩ sẵn kế hoạch trong đầu. Đầu tiên hẳn muốn cho tên kia một đám, dù sao từ nhỏ hẳn đánh nhau quen rồi, cũng không mất hình tượng. Ngay sau đó, hẳn lại cảm thấy không ổn. Chuyện này nếu chỉ dựa vào bạo lực để giải quyết, thì hẳn đã sớm ôm mỹ nhân về rồi, không phải kéo dài đến tận bây giờ, lại còn rèn luyện kiên nhẫn nữa. Phương Triệt nghĩ đến cách trực tiếp, là ôm chặt Tần Mạt lại, nói rõ tâm ý với nàng. Nhưng cách này hiển nhiên cũng chặn lại tất cả đường sống, nếu Tần Mạt từ đó không qua lại với hẳn nữa, chắc hẳn không thể chấp nhận được. Bước nhanh xuyên qua đám người, Phương Triệt cau mày, trong lòng ngồn ngộn hàng trăm ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.4 - Chương 31: Tâm niệm

Tại trên quảng trường huyền ảo tiếng động, Tần Mạt kéo tay Tần Văn Chí đi ra ngoài quảng trường, giống như bị bao phủ trong lớp bụi đất, không chút thu hút. Tần Mạt quờ trách em trai: "Em tiến bộ rồi đúng không? Không nói tiếng nào liền chạy từ nhà đến thành C, còn chơi trò mắt tích? Em cho rằng mỗi người đều là nhà trình thám, cùng em chơi trò bịt mắt bắt dê à?" Tần Văn Chí nghiêng đầu, hừ hừ nói: "Không phải chị đã đoán đúng em là ai đấy thôi?" "A!" Tần Mạt nhếch mày, "Em chẳng những nghĩ để người khác chơi bịt mắt bắt dê với em, còn muốn có người chơi đoán chữ với em? Ý em là gì? Kiểm tra số học của chị đến đâu à? Hay thử xem kỹ năng linh cảm của chị luyện đến tầng mấy rồi?" Tần Văn Chí bị Tần Mạt nói đến tức cười, nó giấu cợt một tiếng lại chớp chớp mắt, thật sự nén giận mà nói: "Đây là chị lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, em đã thành thật rồi, nếu muốn giấu thì em còn gọi điện thoại cho chị làm gì? Chị hai, chị quá coi thường sức chịu đựng của em!" Ngoài miệng thì nó nói thế, nhưng tâm tư thật sự giấu giếm trong lòng đã sớm bị Tần Mạt nói ra. Bùi Hà cho nó một cái tát, đánh nó đến thiếu chút nữa nó nghĩ mình không phải con ruột của mẹ. Xoắn xuyết hồi lâu, Tần Văn Chí vẫn có cảm giác bị người ta chán ghét. Khi nó gọi điện cho Tần Mạt, trong lòng liền nghĩ: "Hừ, trước khi em lên tiếng mà chị không đoán ra em là ai, em sẽ đi xa xa mãi, không để các người nhìn thấy nữa! Dù sao cũng không có người quan tâm đến em, không có ai hiểu em..." Tần Mạt nâng tay, vốn muốn cốc đầu nó, nhưng lo đến Tần Văn Chí đang thời kỳ nổi loạn nhạy cảm nhất, cánh tay lại dừng trên trán nó, đổi động tác, thành vuốt tóc nó. Tần

Vân Chí la hét: "Chị hai, em không phải đứa bé ba tuổi." Tần Mạt lại lườm nó, lườm đến trong lòng nó chột dạ, đầu rụt về phía sau. Phương Triệt đứng cách năm sáu thước, nhìn thấy động tác thân mật của bọn họ. Trên quảng trường tiếng huyền não càng ồn, hẳn không nghe được họ nói gì, chỉ rết run trong lòng. Kim sự khó chịu xuống, cao giọng gọi một tiếng: "Mạt Mạt!" Tần Mạt Mạt như cảm giác có người đang gọi mình, nàng quay quay đầu, lại nghe tiếng nói ngày càng gần: "Mạt Mạt!" "Phương Triệt?" Tần Mạt quay đầu, có chút kinh hi: "Sao anh lại ở đây?" Nàng vốn chỉ thuận miệng hỏi, nghe vào tai Phương Triệt lại có ẩn ý khác. "Anh không thể ở đây?" Nét mặt hần bình tĩnh, quanh thân lại không giấu được ý lạnh. Tần Mạt nhàn mảy, Phương Triệt trước mắt vừa quen vừa xa lạ, đã có một đoạn thời gian rất dài, nàng không nhìn thấy dáng vẻ tuyết phong lạnh lùng này. "Em thuận miệng hỏi một chút thôi." Lắc đầu cười cười, Tần Vân Chí xoay người, muốn giới thiệu: "Đây là em.." Phương Triệt đã bước đến trước mặt bọn họ, chủ động đưa tay đến chỗ Tần Vân Chí, cũng cắt ngang lời Tần Mạt: "Tôi là Phương Triệt, xin hỏi quý tính?" Tần Vân Chí có chút sững sờ, nó nhất thời không hiểu sao Phương Triệt lại không nhận ra nó, lại thêm nó lớn như thế nhưng còn chưa từng bắt tay người ta, vừa thấy Phương Triệt duỗi tay ra, phản ứng của nó liền chậm nửa nhịp. Đuôi lông mày Phương Triệt hơi nhíu, lửa giận trong mắt trầm xuống, bên môi lại bật ra một tia cười lạnh. "A..." Tần Vân Chí lúc này mới hốt ha hốt hoảng duỗi tay ra, "Em, em phải... Ai da!" Hai tay giao nhau, Phương Triệt dùng nhiều lực. Tần Vân Chí đau đến kinh hô, rất mất hình tượng kêu khóc: "Đau quá! Anh Phương, Phương Triệt. em chỉ đi đến Thành C thôi, anh cũng đừng trừng phạt em chứ? Mau, mau thả ra! Ê! Anh ăn thuốc tăng lực à? Buồng tay em ra?" Tần Mạt phản ứng lại kịp, tức giận nói: "Phương Triệt, anh cái lão hoàn đồng à? Tự nhiên ăn hiếp Tiểu Chí nhà em làm gì? gương mặt Phương Triệt chợt lóe lên ánh đỏ, hần ho một tiếng, buông Tần Vân Chí ra, lại cho hai tay vào túi áo, bày ra vẻ mặt rất tàn bạo, nói: "Đã lâu không gặp." Hần đương nhiên sẽ không quên Tần Vân Chí, chẳng qua lần trước khi nhìn thấy đứa bé này cũng hơn ba năm rưỡi rồi, lúc đó Tần Vân Chí còn chưa đầy mười ba tuổi, chưa cao đến mét sáu, bây giờ chỉ thấp hơn Phương Triệt mấy phân, áng vẻ thay đổi quá nhiều. Hơn nữa trong lòng Phương Triệt ghen tuông làm chủ, chỉ một lòng muốn giáo huấn người, đâu còn để ý đến tình địch trước mắt hóa ra lại là cậu em vợ tương lai? Tần Mạt hoài nghi trong lòng, tầm mắt quét từ đầu đến chân Phương Triệt, lại theo từ dưới lên trên. "Tiểu Chí, đừng trách anh nói em, sức em quá tệ, phải luyện tập nhiều vào." Phương Triệt giương khí thế, vẻ mặt lại đông lại lạnh lùng. Tần Mạt chỉ cảm thấy quái dị, biểu hiện của Phương Triệt thật sự là quá kì quái, cho dù có quay lại thời gian lần đầu gặp hẳn, Tần Mạt cũng không nghĩ sẽ coi Phương Triệt là đứa trẻ, nhưng hẳn lúc này lại khiến Tần Mạt không thể nào nhận ra mối liên hệ giữa hẳn bây giờ với người làm nàng rung động kia. Tần Vân Chí cảm giận kháng nghị: "Anh Phương Triệt, em gọi anh một tiếng anh, cũng không phải là so về sức mạnh. Sức em không nhỏ, trừ phi anh đánh lên mới chiếm được thể thượng phong!" "Vây chúng ta so lần nữa, anh để em chuẩn bị." Phương Triệt đem ánh mắt dừng trên gương mặt Tần Vân Chí, ánh mắt này tuy bình thản, lại vô hình tràn ngập cảm giác ép bức. Tần Vân Chí cười ha ha từ chối: "Cái gì cái gì? Chúng ta đang êm đẹp mà? Này, chị hai à. Không phải chị nói đưa em đi tìm chỗ ở sao? Chúng ta mau đi thôi! Nói trước, trên người em không có tiền, chị phải phụ trách nuôi em trai của chị nhé." Phương Triệt nhìn Tần Vân Chí không nói, ánh mắt kia phảng phất như trách cứ: "Thế mà còn phá chị nuôi?" Tần Vân Chí lui từng bước, hừ hừ nói: "Em còn chưa trưởng thành mà.... Thật ra, không phải em sẽ không kiếm tiền, nhưng bây giờ ở chỗ chị hai, chị à, chị phải giúp em chứ?" "Lúc nào chị nói sẽ không nuôi em?" Tần Mạt dù bận vẫn thông dong cười nói: "Chị còn chưa nói gì, em đã nói một tràng rồi. Tiến bộ rất nhiều nhì, vừa rồi còn nói chị hai em lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, bây giờ cuối cùng ai là tiểu nhân ai là quân tử?" "Ồ đâu? Ở đâu có tiểu nhân?" Mắt Tần Vân Chí đảo qua đảo lại, "À? Không phải chị hai là thấp nhất sao? Vóc dáng rất nhỏ, anh Phương Triệt, anh nói đúng không?" Nó tính kéo Phương Triệt xuống nước, áp đảo khí thế của Tần Mạt trước, nếu không lát nữa, còn không biết chị hai muốn dạy dỗ nó thế nào. Phương Triệt liếc qua Tần Vân Chí với một tia khen ngợi, lại chuyển tầm mắt lên người Tần Mạt, khẽ nhếch khóe môi: "Chính xác, vóc dáng rất nhỏ, một tay anh là có thể nhắc lên." Hần nói rồi còn đi đến một bước, một tay ôm eo Tần Mạt, sau đó giống như ôm đứa bé mà ôm nàng lên cao. Sao Tần Mạt đoán được Phương Triệt sẽ có hành động như thế? Nàng bị nhắc lên cao, lại cảm thấy cả người như mất đi trọng lượng, cảm đặt lên vai Phương Triệt, mở mắt còn nhìn thấy Tần Vân Chí cười gian. Phương Triệt xoay người đi đến chỗ bãi gửi xe, vừa nói với Tần Vân Chí: "Đừng tìm khách sạn, đêm nay đến nhà anh ngủ đi, có phòng khách." Tần Mạt vẫn phồng lên, nàng không có thói quen gào thét, đương nhiên cũng không thể không có phản ứng gì. Tư thế Phương Triệt ôm nàng thật sự quá ghê tởm, động tác thì như ôm trẻ con, tốt xấu gì nàng cũng cao hơn mét sáu, thấp cũng không thấp thành một mẩu như vậy. "Ê! Tần Mạt hung tợn nói bên tai Phương Triệt: "Mau thả em xuống dưới! Nếu không em cắn nát lỗ tai anh! Phương Triệt cúi đầu hừ một tiếng: "Em cứ thử đi..." Tần Mạt bắt đắc dĩ vô cùng, thật muốn xé lỗ tai Phương Triệt, nàng lại không hạ thủ được, vừa nghĩ lại, nàng mềm giọng: "Phương Triệt, thả em xuống đây đi, để Tiểu Chí thấy, về sau em còn dạy dỗ nó thế nào? Hình tượng người chị này hoàn toàn hỏng rồi!" Giọng nàng vốn mềm dịu trong mắt vô cùng, mang theo mưa bụi nhàng uyển chuyển. Chẳng qua ngữ điệu nói chuyện của Tần Mạt trước giờ đều theo nếp xưa, nàng kiên cường như thế, thì càng dễ dàng giấu đi giọng nói trong trẻo kia. Bây giờ nàng lại dịu dàng nói chuyện, hơi mát thoai qua tai Phương Triệt, lại khiến lòng hẳn rung động. "Không thả!" Phương Triệt phun ra hai chữ này, ngữ khí kiên quyết. Tần Mạt giận đến nghiến răng, tên chết tiệt này cứng mềm không ăn, gì mà trưởng thành chứ, tính hẳn còn tệ hơn cả trước kia. Trong lòng Phương Triệt lại nghĩ ra cách trực tiếp, hôm nay hẳn phải chịu cái hiểu lầm nhỏ lại kích thích này, cảm giác sâu sắc trước kia mình quá cẩn thận, tiến quá nhanh tất nhiên không tốt, nhưng cứ bất động, không chừng Tần Mạt sẽ bị người khác cướp đi mất, lúc đó làm sao hẳn có thể tiếp nhận mình và một người lạ khác? Nếu chỉ im lặng chờ đợi không thể chắc chắn được, vậy thì hẳn chỉ có thể tấn công để làm trong mắt Tần Mạt chỉ có hẳn. Bây giờ trong mắt Tần Mạt cũng chỉ có Phương Triệt, nàng sớm đã bị tên này làm tức điên rồi, trước khi Phương Triệt để nàng xuống, đương nhiên trong mắt Tần Mạt chỉ có hẳn. "Phương Triệt, em không đắc tội với anh đúng không?" "Không, em có đắc tội với anh." Phương Triệt đáp như chém đinh chặt sắt. Tần Mạt đắc tội với hẳn quá nhiều chỗ, hận nhất là, để hẳn ngày nhớ đêm mong, nhớ mãi không quên, còn vô tư hồn nhiên. "Không sót chứ..." Tần Mạt đắc tội lên trán Phương Triệt, nhủ mảy ai thần. Trong lòng nàng lại đau khổ: "Sức quá yếu, tên chết tiệt này cứng mềm không ăn, mình còn đắc tội với hẳn.... xử lý thế nào đây?" "Trí tuệ của anh rất tốt, lại nhỏ mọn, lại tham lam." Phương Triệt mở cửa xe, đặt Tần Mạt vào ghế lái phụ, "Mỗi một lần anh đều nhớ kỹ, chỉ có em là không nhớ, không sao, anh sẽ nhắc nhở em." Ánh mắt Tần Vân Chí hơi cổ quái chui vào ghế sau ngồi, quét lên quét xuống Tần Mạt và Phương Triệt. Hần nói thầm trong lòng: "Hai người này có hi vọng, nhưng.... có phải quá sớm không? Sớm gả chị hai đi, mình có điểm không muốn." Sau một lát, nó lại toan tính: "Còn nữa, Phương Triệt bắt tay với mình còn dùng nhiều sức ghê? Muốn để chị hai mình chú ý à? Trước trả lời tức cho mình rồi hãy nói đến rước đi!" Nghĩ đến thân phận mình rất có lợi, Tần Vân Chí nhìn Phương Triệt với ánh mắt không có ý tốt. Tần Mạt hờn dỗi ngồi trên, ô tô chuyển động, nàng liền vui đầu vào cánh tay, buồn rầu: "Có phải mình nên đến phòng thể thao luyện tập hay không? Hay là đi báai sư phụ học võ? Tên chết tiệt này cứng mềm không ăn, man rợ không phân rõ phải trái, hẳn mà tức lên, mình không đối phó nổi với hẳn..." Một lát sau, nàng lại càng khó chịu: "Về sau nếu ngày nào cũng bị hẳn đè, sao còn sống được qua ngày?" Nghĩ như vậy, trong lòng Tần Mạt càng nổi lên khó chịu. Nàng rõ ràng cảm thụ được thế yếu của phái nữ, nghĩ đến nếu thật sự có ngày mình và Phương Triệt dặt tay kết hợp, làm thế nào có thể tiến thêm một bước gần gũi kia? Tần Mạt lặng lẽ rùng mình một cái, giữa cô hòng như có viên hoàng liên (một loại thuốc đắng), nhả cũng không nhả được, chỉ từ từ để chua xót lan ra toàn thân, ngấm mình trong nhân gian không biết là biển đen hay là sắc màu rực rỡ. Trước kia nàng có tránh nghĩ về vấn đề này, bây giờ khi nghĩ đến vấn đề này, lại nghĩ: "Anh ta cho rằng mình đắc tội với anh ta, sao lại có tình ý với mình? Trong lòng anh ta muốn có thứ khác, mình còn có thể cưỡng ép anh ta đổi tâm ý sao?" Ý đến đây, Tần Mạt chỉ cảm thấy trái tim mình như bị kẻ hung bạo tách âm đôi, ngũ tạng nàng chua xót, tứ chi nhũn ra, biết bao khó khăn mới tìm được một người có thể nắm tay mình, bỏ qua rồi thì còn có thể tìm ai? Nguyên nhân căn bản nàng không cho là mình có thể đi tìm một người cùng đi đến hết cuộc đời, chỉ vì không muốn làm mọi người trong nhà thống khổ, vì cách nghĩ này, mà càng vì người này là Phương Triệt, nàng dần dần cảm thấy vui mừng, lần này vì trần quý, phải cẩn thận dè dặt thăm dò. Trong lòng Tần Mạt vốn còn có một con dao, nếu Phương Triệt hoàn toàn không thể tiếp nhận nàng, nàng không lùi bước, nhưng cũng chưa chắc sẽ dám tiếp tục đi đến. Trong nháy mắt cũng sinh ra dũng khí, nhưng nếu lại gặp vô số khó khăn thì còn có thể tiếp tục dũng khí không, sao có đủ ý chí dẻo dai mà liên tục chống đỡ chứ. Tần Mạt thở dài một tiếng, dứt khoát không nghĩ về vấn đề này nữa, ngược lại nghĩ làm thế

nào để kéo Phương Triệt trở lại. Dù thích hần, cũng không phải là có thể mặc hần muốn làm gì thì làm. Dù thế nào, Tần Mạt cũng không muốn thua trận đầu khẩu khí kia. Không khí trong xe lúc này thật quái dị, quang trường Y Lan cách chỗ ở của Phương Triệt không xa, chỉ một lát, xe đã đến nơi. Ngừng xe xong, Tần Văn Chí nhảy xuống xe trước. Tần Mạt còn trầm tư, Phương Triệt mở cửa xe bên kia ra, cũng không nói, trực tiếp bế nàng ra từ trong xe. Rất thô lỗ dùng chân đá cửa xe, Phương Triệt trầm giọng nói: "Tiểu Chí, đi theo." Tần Mạt không lên tiếng, nàng biết kháng nghị vô hiệu, liền đợi chờ cơ hội hữu hiệu để phản kích. Huống hồ nàng còn không hiểu Phương Triệt đang nghĩ gì, liền mượn thể để quan sát, dù sao tên này thích dùng sức, Tần Mạt coi như là ngồi kiệu. Miệng Tần Văn Chí đã há to đến khép không được, dùng thần sắc cổ quái nhìn Phương Triệt, nói thầm: "Quá cỏi mờ, quá cỏi mờ...." Mất vừa chuyện, khi đi theo Phương Triệt vào thang máy, Tần Văn Chí liền hỏi: "Anh Phương Triệt, chị em sắp chết à?" Dù là định lực của Phương Triệt, nghe Tần Văn Chí nói đến kinh người, mí mắt cũng nhin không được dựng lên. "Sao lại nói vậy?" Phương Triệt nghiêm giọng. Tần Văn Chí gãi gãi đầu, có vẻ như thật thà hỏi: "Nếu chị ấy khỏe mạnh, sao không mình tự đi được? Anh Phương Triệt, nếu không phải chị em sắp chết, thì là bị sụn lưng à? Hay là nói, chân bị thương? Eo bị thương? Hay bị thương ở đâu?" Tần Mạt nhắm mắt lại giả chết, trong lòng đã ghi lại những lời này của Tần Văn Chí vào sổ đen, quyết định sau này sẽ trừng trị nó một trận. Về phần tên đầu sỏ Phương Triệt, càng không thể tha thứ. Phương Triệt lườm Tần Văn Chí, khoe miệng cong lên, cười mà không cười nói: "Em hi vọng chị em có chuyện?" Tần Văn Chí nhìn xung quanh: "Ha ha! Em đương nhiên hi vọng chị em khỏe mạnh rồi. Anh Phương Triệt chữa cho chị đi? Chị không thoải mái, anh giúp chị dùng ít sức, thật là người tốt..." Nó uốn người nhìn Phương Triệt, hi vọng ó thể nhanh chóng hạ nước xuống, tốt nhất nên van xin nó, có lẽ nó sẽ có mà giúp Phương Triệt theo đuổi chị hai. Phương Triệt nhếch mày lên, cúi đầu nói: "Anh với ai cũng là người tốt, chỉ đối với chị hai em là không tốt. Tiểu Chí, em lại hiểu lầm anh, thật khiến anh áy náy." Tần Văn Chí bịt chặt miệng, chỉ nghe vỗ mồm sắc nhọn của Phương Triệt trong lòng. Ba người đi đến cửa phòng Phương Triệt, quả thật là tam thất lưỡng sanh, không lớn không nhỏ, trang hoàng đơn giản. Tần Mạt vẫn nhắm mắt lại, Tần Văn Chí tò mò đi xung quanh. Phương Triệt đặt Tần Mạt lên ghế sofa trong phòng khách, Tần Mạt bỗng ôm bụng kêu đau. Phương Triệt để tay lên bụng nàng, hỏi nàng không khỏe thế nào. Tần Mạt tròn tròn mắt, tay kia thì sờ loạn trên ghế sofa, thấp giọng hừ hừ nói: "Đau chết mất, chắc em sắp chết thật rồi." Phương Triệt nghe nàng nói như vậy, còn không biết nàng giả bộ bệnh sao? Hần đang muốn chọc Tần Mạt vài câu, Tần Mạt lại với một cái gối ném lên đầu Phương Triệt, chiếc gối mềm mại đương nhiên không có lực sát thương gì, Phương Triệt cũng không né. Tần Mạt nghiêng người, dùng tay xông lên đẩy gối ôm vào mắt Phương Triệt. Phương Triệt bất ngờ không phòng ngự, vì bỗng mất ánh sáng mà dưới chân lao đảo. Tần Mạt nhắm mắt cơ hội đá đầu gối hần, lui về phía sau từng bước, lại ổn định lại. Động tác nhanh nhẹn, Tần Mạt đã mất đi cơ hội đánh lên hần. Hừ một tiếng, Tần Mạt xoay người đi tìm phòng bếp. Đối với màn đánh lên vừa rồi, nàng vốn cũng không ôm hi vọng thành công, muốn chinh Phương Triệt thì nàng có kế hoạch khác, vừa rồi chỉ cảm thấy nếu không thử một lần, thật sự khó mà cam tâm thôi. "Phương Triệt, phòng bếp ở đâu?" Phương Triệt chỉ một hướng, Tần Mạt xoay qua chỗ khác, tìm đến phòng bếp. Tần Văn Chí vừa mới đi ra từ phòng sách, liền thấy Tần Mạt vào phòng bếp, nhất thời có chút kinh hồn: "Chị hai, chị muốn làm gì?" Tần Mạt quay đầu cho nó một nụ cười vô hại: "Chị tìm xem có thứ gì làm đồ ăn khuya không." "Em ăn cơm tối rồi, bây giờ bụng rất no!" Tần Văn Chí vội vàng ôm bụng. Tần Mạt cầm lên tay cầm tủ lạnh, đang muốn mở tủ lạnh, chuông điện thoại di động vang lên. Nàng từ từ cầm lấy điện thoại di động, trước là chớp chớp mắt với Tần Văn Chí, nhìn khuôn mặt hần trở nên trắng bệch, mới bấm nút nghe: "Xin chào, ai đây?" "Tần Mạt, là mình đây." Giọng nói ngọt ngào của Liễu Tích truyền tới, "Bây giờ có hơi muộn, không làm phiền cậu chứ?" "Không sao, cậu có chuyện gì?" "Ngày mai là thứ bảy, chúng ta cùng đi dạo phố được không?" Liễu Tích nhẹ nhàng cười, "dự báo thời tiết nói ngày mai có nắng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 32: Trường sinh

Khi ra ngoài, thời tiết quả nhiên rất tốt. Ánh mặt trời sáng chói, thích hợp để 'xuất hành'. Liễu Tích gọi điện thoại hẹn Tần Mạt trước, sau lại hẹn Phương Triệt. Nhưng khi nói chuyện qua điện thoại, lại xuất hiện một âm mưu nhỏ. Lúc ấy vì quá muộn, Tần Mạt và Tần Văn Chí cùng ở lại nhà Phương Triệt. Phương Triệt nhận điện thoại, thuận miệng từ chối Liễu Tích, Liễu Tích nói: "A triệt, Tần Mạt cũng đi, anh cũng đi đi, càng nhiều người càng vui." Phương Triệt cao giọng hỏi: "Mạt Mạt, muốn đi dạo phố với Liễu Tích ngày mai à?" Tần Mạt đang leng keng nói niều trong phòng bếp, nghe vậy cũng cao giọng trả lời: "Đúng vậy, sao anh biết?" "Anh cũng đi." Phương Triệt trả lời Liễu Tích, "Ngày mai gặp lúc nào?" Liễu Tích ở bên kia cảm mỗi dưới phần hạn thật lâu, mới nén bị thương, nói: "Chín giờ ở công viên Bách Hoa." Nàng rất tự nhiên liền nghĩ ra một liên tưởng kinh người, hơn nửa đêm như vậy, Phương Triệt lại ở một chỗ với Tần Mạt, chẳng lẽ bọn họ đã ăn trái cấm, ở chung? Phán đoán này thật khiến Liễu Tích đau lòng xót dạ, thì ra kế hoạch tốt cũng bị lật đổ, trần trọc cả đêm, nghĩ đối s Phương Triệt ném điện thoại sang một bên, dựa vào ghế sofa nhắm mắt trầm tư. Hần không phải không biết Liễu Tích sẽ hiểu lầm. Hiểu lầm này vốn là hần cố ý tạo ra, mục đích là để Liễu Tích biết khó mà lui, miễn hại mình hại người. Đêm hôm đó Phương Triệt ngủ ở phòng sách, để phòng ngủ của mình cho Tần Văn Chí, Tần Mạt ngủ ở phòng khách. Trước khi ngủ Tần Mạt níu lấy Tần Văn Chí nói rất lâu, mới hiểu trường học vì sao lại liên tiếp lên án nó. "Em đi Internet suốt đêm?" Lúc ấy Tần Văn Chí ngập ngừng ấp úng, Tần Mạt liếc ngang qua, "Thế nào? Nếu em không đi net suốt đêm, làm sao gặp bạn học nữ kia?" Tần Văn Chí ưỡn ngực: "Em đi suốt đêm thì sao? Bây giờ có học sinh nào mà chưa từng đi net suốt đêm? Nam tử hần đại trượng phu, dám làm dám chịu, em đi suốt đêm cũng là có việc suốt đêm, không giống những tên phá gia chi tử thuần túy kia!" Tần Mạt giận quá hóa cười: "Hắc, suốt đêm này không giống người thường, xem ra là chị hai quá quê mùa, em nói rõ đi, suốt đêm này có ý nghĩa gì?" "Em đang chơi một game, bên trong đã lên đến cấp cao rồi, đánh được trang bị cao cấp là có thể bán lấy tiền." Tần Văn Chí lại dương dương tự đắc, "Bán là nhân dân tệ đấy, bây giờ em có thể kiếm được hơn ba ngàn trên game, chị hai, em giỏi không?" Tần Mạt trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Trừ đi tiền phí internet, thời gian, công sức, hơn nữa em vừa bỏ việc học, tính ra, em lời được bao nhiêu? Là em buôn bán lời, hay lỗ?" Tần Văn Chí há mồm, lại gãi tóc, không thể nói nên lời. Sắc mặt nó dần đỏ bừng lên, sau hồi lâu mới nói được một câu: "Không thể nói như chị!" Thật ra nó cũng có điểm hối hận, nhưng tuyên bố nhận thua này không thể nói ra trước Tần Mạt. Trong đầu Tần Văn Chí hơi buồn bực, sao chị hai có thể kiếm tiền từ học trung học, mà nó lại không được? Tần Mạt tùy tiện gửi lời, nhìn nó có tâm sự, liền nói sang chuyện khác: "Chuyện bạn học nữ là thế nào? Sao cô bé lại nói em bắt nã với cô bé?" Nói đến đây, gương mặt Tần Văn Chí lại hiện lên phần nộ vô cùng. Nó xiết chặt quả đấm đập lên mép giường, oán hận nói: "Đưa con gái đó đúng là quý, cho em cũng không thêm, em còn bắt nã với nó á? Em..." Nó nhìn, nhìn Tần Mạt ngay trước mắt, vẫn nuốt lại lời nói tục sắp nói ra vào bụng. Cũng không phải Tần Văn Chí sợ Tần Mạt, hay là muốn giữ hình tượng trước mặt chị hai, thật ra là trước kia khi nó nói tục không ít lần bị Tần Mạt giáo huấn, nó sợ bị giáo huấn, nói chuyện tự nhiên nhớ phải giữ lại đường sống cho mình. "Vì sao cô bé lại đổ oan cho em?" Tần Mạt

nhân mày, chẳng hề nghi ngờ lời Tần Vân Chí. Tần Vân Chí cảm như nhìn thấy trăng sáng, nó kinh ngạc: "Chị hai, chị không nghi ngờ em?" Tiếp theo nó lại vui rạo rức, "Em nói rồi, nhân phẩm của em tốt như thế, luôn có người tin em. Ha ha! Chị hai, chị tốt nhất!" Nói xong, nó ôm lấy Tần Mạt, nhào đến mức làm Tần Mạt khó thở. "Buông ra buông ra! Ngồi thẳng lên!" Tần Mạt luống cuống tay chân đẩy Tần Vân Chí ra, trong lòng căng bức mình. Cái tên nhóc này ngày càng lớn, Phuong Triệt dựa vào thân cao lực tráng ức hiếp nàng không nói, bây giờ cả Tần Vân Chí cũng ngày càng cao to, chỉ có nàng vẫn thấp như thế, mãi mà không cao được. Tần Vân Chí buông Tần Mạt ra, ngây ngô cười sò sò đầu, gương mặt lại hiện vẻ bất bình: "Con bé đó, khi em chơi thì đi qua bên cạnh máy em, xem em đánh Boss, có bộ Vũ Y, lại đánh thắng bang chủ, liền làm nũng với em, nói muốn em tặng đồ cho nó, em tùy tiện đuổi nó đi, nó lại lòng tham không đáy, nói muốn gả cho em..." Tần Vân Chí gãi gãi tóc, ngượng ngùng nói: "Là gả trên trò chơi, không phải kết hôn trong hiện thực. Chị hai, chị phải hiểu em, chị biết bây giờ rất nhiều đứa con gái tìm chồng trong game là để đòi tiền và trang bị mà, em cũng không phải kẻ háo sắc, em còn muốn kiếm tiền, tìm lão bà không phải là cho mình phiền toái sao? Huống chi là nếu tìm, em cũng phải tìm người mình thích? Vừa thấy mặt đã đòi kết hôn cái gì, em không thích loại con gái đó." Tần Mạt nghe lời này lại cảm thấy buồn cười, nàng vỗ vỗ vai Tần Vân Chí: "Bây giờ chưa cần phải lo đến việc kết hôn." "Phì!" Tần Vân Chí che miệng, tí nữa thì sặc nước miếng, nó ho nhiều lần, mới nói, "Đây là trò chơi..." Tần Mạt cười cười hỏi: "Vì thế mà cô bé đó oan cho em? Người xung quanh mù à?" "Thật ra, vóc dáng nó cũng được, nhưng mà trang điểm quá đậm, mắt đen sì, miệng đỏ chót, em cảm thấy có điểm không ổn..." Tần Vân Chí nhẹ nhàng run, lắc đầu nói: "Ai biết rõ nó chứ, đại khái là được người ta tặng bồng nhiều, bị em từ chối liền thẹn quá hoá giận. Em ngồi trong góc, nó thì mặc ít đồ, một cái áo len rộng vai, bị chính nó kéo xuống, nên lộ ra cái gì thì lộ ra cái đó, trách gì..." Nó nhún nhún vai, lộ ra vẻ mặt khinh thường và bất cần. Tần Mạt có thể tưởng tượng ra cảnh tượng này, Tần Vân Chí càng nói nhẹ nhàng, nàng càng có thể cảm thấy khó chịu của nó lúc ấy. Thật ra Tần Vân Chí đã đến tuổi biết háo sắc, với thân thể người khác phái, sinh ra tò mò là bình thường, nhưng Tần Mạt hi vọng Tần Vân Chí chỉ nhìn thấy cái tốt mà không phải vẫn đục, đứa bé nhà nàng bị người ta ức hiếp như thế, Tần Mạt lập tức như con thú nhỏ xù lông, thầm mải vuốt trong lòng. "Tiểu Chí, con bé đó học trường em?" Tần Mạt khẽ nheo mắt lại. Tần Vân Chí không cảm thấy trong đó có điểm lạnh, vội vàng trả lời: "Bên cạnh lớp em." "Được, rất tốt!" Tần Mạt nhường mày, cười nhẹ nhàng. Sáng hôm sau, ba người đi ra nhà hàng gần chỗ nhà Phuong Triệt, ăn sáng xong rồi đến công viên Y Lan. Công viên Y Lan cạnh quảng trường Y Lan, hai nơi vốn cùng khu, về sau mới bị phân ra, biến thành khu công cộng miễn phí, mới có một cánh cửa lớn ngăn cách. Tần Mạt nhét tiền vào tay Tần Vân Chí, bắt nó đi xếp hàng mua vé. Tần Vân Chí buồn rười rượi, "Chị, sao chị lại ép em?" "Chị là chị em, chị không ép em thì ép ai?" Tần Mạt trừng con mắt đẹp, hừ nhẹ một tiếng. Tần Vân Chí dùng khước mắt liếc qua Phuong Triệt, ý tứ rất rõ ràng. Phuong Triệt lại không động đậy, chỉ nhìn Tần Vân Chí khẽ mỉm cười. "Chính là..." Tiểu Tần Chí bĩu môi, oán thăm Phuong Triệt lần nữa: "Đừng để cho em bất được cơ hội, bằng không em nhất định cho anh cuối cùng cười cũng không nổi!" Tần Mạt thật ra càng muốn chinh Phuong Triệt hơn, nhưng tạm thời không tìm được thời cơ tốt, chỉ có thể hòa hoãn. Khi ba người đến Bách Hoa vẫn còn sớm, đầu đã qua tám giờ, du khách vẫn không nhiều, tốp năm tốp ba, có loại vắng vẻ của Đông chí. Bách Hoa là khu nhà có cảnh đẹp nổi tiếng, trên thực tế rộng khoảng năm trăm mét vuông, xung quanh có kính, ở giữa có một chiếc hồ, bên trong dẫn ra suối nước nóng ở ngoại thành, có khí đất, đông ẩm hề mát. Dù nói có chính xác không, vào đông Bách Hoa lại bốc lên hơi nóng, bên cạnh còn trồng nhiều loại hoa, bốn mùa tươi mát, tạo ra tiên cảnh, như giả như thật. Khi ba người đi vào Bách Hoa, chỉ thấy mẫu đơn thực được tường vi hoa hồng đang nở, mỗi loài lại có màu sắc riêng. Mà bên cạnh hồ có một khối đá lớn như ngọc bích lớn trong suốt, bên trên viết chữ triện 'công dung ngôn hạnh', thoát nhìn khá có ý tứ. Tần Vân Chí mở to mắt nhìn tảng đá, hiếu kỳ nói: "Trên đó viết chữ gì thế? Có làm ra vẻ huyền bí, em đoán không ra." Tần Mạt liếc mắt một cái, lại quay đầu mỉm cười nhìn Phuong Triệt, ý muốn chờ hán phiên dịch. Phuong Triệt đang đứng bên cạnh nàng, cúi đầu, cười nói: "Dao trì hành cung, thôn thổ tiên linh, phù ngã chi đình, thụ nhĩ trường sinh" (Cung điện Dao Trì, tiên khí mở ra, dưới sự bảo vệ của ta, trao cho người trường sinh) Hẳn không biết viết chữ triện, nhưng giám định và thường thức cổ họa nhiều năm, vẫn nhận ra một ít chữ. Tần Mạt liền duỗi thẳng tay xoa đầu Phuong Triệt, cười tít mắt mà nói: "Chính là như anh nói, 'dưới sự bảo vệ của anh, trao cho em trường sinh'. Phuong Triệt, em không thể trường sinh, anh không giữ lời rồi." Phuong Triệt thấy nàng nói thế, chỉ cười bất đắc dĩ, cầm tay nàng xuống, thấp giọng nói: "Em không thể trường sinh, anh sẽ cùng em cùng già đi." Tần Mạt bị những lời này làm lòng hoảng hốt, phảng phất như bỗng có dòng nước ấm áp, chảy từ hư không vào trong máu nàng, khiến toàn thân nàng dâng lên sắc hồng. Cuối cùng nàng cảm thấy mình như u mê một thời gian dài, ám hiệu trong lời này còn không đủ để nàng hiểu, thì nàng nên nhảy vào hồ Bách Hoa, rửa đầu óc đi cho xong. Nhưng khi đối mặt với chuyện đã chắc chắn, tự dung có được, lại cảm thấy không dễ dàng tin tưởng. Bây giờ Tần Mạt đang cảm thấy như thế, nàng cảm thấy có chuyện gì đó, lại cảm thấy lời này của Phuong Triệt đến quá bất ngờ, như là chỉ thuận miệng nói ra, không thật. Phuong Triệt căn bản không cho rằng Tần Mạt sẽ đáp lại mình lúc này, cho nên nói xong, liền đi đến cạnh tảng đá lớn, vỗ lên đỉnh, nói với Tần Vân Chí: "Cũng chỉ là mảnh lời thôi, em sờ lên tảng đá, xem có khác những tảng đá khác không?" Tần Vân Chí lẳng lặng nói: "Chẳng khác gì cả." Tần Mạt nhìn đường nét tuấn tú trên gương mặt Phuong Triệt, trong lòng suy nghĩ: "Nếu anh có ý với em? Từ đó đến bây giờ, sao không có gì thay đổi? Nhưng nếu như thế, vì sao anh ta lại không tỏ rõ thái độ? Cũng không đúng, nếu như anh ta vô tình với mình, chỉ là bạn bè bình thường, sao lại đối tốt với mình như thế? Anh ta từng tặng mình đồ, chỉ là rảnh rồi nhàm chán thôi ư?" Phuong Triệt đương nhiên không phải rảnh rồi nhàm chán, hẳn luôn rất bận rộn, có thời gian cho hán nhàm chán sao? Tần Mạt đứng giữa bụi hoa, ngơ ngẩn nhìn Phuong Triệt bên cạnh hồ, thấy sương mù bao quanh hán, cả khuôn mặt có chút mờ mờ, lại càng có vẻ thanh nhã. Tần Mạt lại nhớ lại lời nói đó trong lòng: "Em không thể trường sinh, anh sẽ cùng em cùng già đi." Thời gian dài lại chợt nhảy ra từ trong ký ức của nàng, tình mìn mà phảng phất như mưa gõ vào cửa sổ vào lòng nàng. Một nốt nhạc trong suốt vang lên, lại quanh co, mờ mịt một phong cảnh hoa mỹ như hòa, vài năm sau, lại không hề phai màu. Trong lòng Tần Mạt như có bút lông Bạch Vân, ngồi bút rung động, dưới sách đạo chính học Tiểu Khảo [13]. Nàng lại nghĩ: "Sao lại còn nghi ngờ? Nhưng nếu như không nghi ngờ, hay là muốn chính mình anh ta nói rõ ràng một chút. Nhưng nếu anh ta lại bị mình từ chối lần nữa, chỉ sợ sẽ không dám nói. Nói như thế, mình phải tỏ lộ với anh ta?" Tần Mạt cũng không phải chưa từng tỏ tình, nếu đối lại mà một đối tượng khác, nếu không cần chân thành, nàng tất nhiên có thể nói ra vô số lời ngon tiếng ngọt. Nhưng khi đến thực tại, khi thật sự có thể hứa hẹn, nàng lại không thể nói ra. Thừa nhận là dấu có giả hay là thật đi nữa, dù tâm ý thế nào, nếu không thể làm được, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Thời gian mới là chứng nhận tốt nhất để quyết định, hành động luôn tốt hơn là lời nói. Nhưng lúc nào đó, lời nói lại không thể thiếu được, dù sao ai cũng không có thuật đọc thấu tâm can, đến thời điểm tất yếu cần gì phải keo kiệt một lời nói? Tần Mạt có điểm keo kiệt, nàng thậm chí vô cùng keo kiệt một câu nói này. Lời nói đến bờ môi, nàng lại không nói nên lời. Nàng có điểm lơ lửng giữa không trung chân không chạm đất, nàng cảm thấy phán đoán của mình không hề có sai lầm, nhưng nếu không thể xác minh rõ, nàng cũng không thể quyết tâm được. Có lẽ trước mặt tình yêu, trước giờ không tồn tại cái gọi là kẻ mạnh và kẻ yếu chân chính. Mặc người có đi khắp bụi hoa, nhưng nếu đã thật sự động lòng, cũng khó tránh khỏi suy nghĩ thiệt hơn, cẩn thận dè dặt. Có vài người cờ, dù để ý cũng chỉ là trong chớp mắt, có nhiều người tâm tư tính tế, quen suy nghĩ nghi ngờ tự đẩy dọa mình, lại không thể bỏ xuống được. Trước giờ Tần Mạt không phải loại người thần kinh không ổn định, cũng không phải là có trái tim thủy tinh. Nàng cũng không đẩy dọa mình. Nhưng bảo nàng mở miệng hỏi Phuong Triệt "Anh thích em không" gì đó, nàng tạm thời không hỏi ra được. Rất lâu trước kia nàng đã từng nói định nghĩa tình yêu với Phuong Triệt, cô nhận chưa bao giờ có tổ hợp từ như thế, tình yêu có lẽ là từ mới của người thời nay? Cái gì gọi là yêu? Trả giá hoặc là giữ lấy, bao dung hoặc là yêu chiều, vân vân, mọi người định nghĩa đều khác nhau, Tần Mạt cũng chỉ dám nói mình thích Phuong Triệt, không dám nói yêu. Thích đến mức muốn sống cùng cả đời, hoặc là nhiều năm về sau, có lẽ cũng biến thành yêu. Phuong Triệt vỗ nhẹ vai Tần Vân Chí, sau đó đi vài bước đến cạnh Tần Mạt, ngoác nàng nói: "Trong hồ có hoa sen, mau đến đây nhìn xem." Tần Mạt đi lại, Phuong Triệt nắm tay nàng, đứng song song với nàng bên hồ, chỉ vào trong nước: "Em nhìn đi, hoa nhỏ bên trong, cũng không biết lúc nào đã nở hoa." Một mảnh hơi nước lượn lờ, nước gợn nhẹ trong ao, hoa sen lá xanh cao vút, tròn trịa như mai, sen nhỏ đầu nhọn, gần chạm hơi nước, như là tiểu tiên từ mới chào đời. Tần Vân Chí có chút yêu thích: "Mùa đông có thể thấy hoa sen trong nước, hồ Bách Hoa này thật thú vị. Nhưng mặt nước còn bốc lên hơi nóng, sao không làm hoa sen bông chết?" Từ hoa sen bông chết

cũng thật là phá hỏng phong cảnh, Tần Mạt nghe rồi, mới phục hồi tinh thần lại, nháy mắt mấy cái cười nói: "Có lẽ là bí pháp tiên gia?" "Chỉ hai, chỉ trúng độc tiểu thuyết thần thoại à?" Tần Mạt nâng tay cốc đầu nó: "Đầu óc nghĩ lung tung, chỉ đùa thôi mà nghĩ cũng không hiểu?" Tần Văn Chí rất ủy khuất: "Em cũng đang nói đùa...." "Hồ Bách Hoa sở dĩ nổi tiếng, là ở điểm này." Phương Triệt hạ giọng, cố ý làm giọng điệu thần bí: "Nghe nói đáy nước có thủy yêu ngàn năm, ban đêm lại nổi lên mặt nước hút tinh hoa ánh trăng, sau đó lại chui xuống ban ngày, dùng Hoa âm để tắm bổ. Cho nên hoa nơi này thường tươi không héo, hoa sen trong hồ không bị lửa nước xâm nhiễm." Tần Văn Chí lau mồ hôi không tồn tại trên trán: "Anh Phương Triệt, anh thù dật ghê quá, hoa sen vốn nở trong nước, người ta chỉ là ngâm nước thôi!" Sau một hồi, du khách ngày càng nhiều, hồ Bách Hoa người đi lại bốn phía, như là một chiếc gương sáng phân cách hai thế giới. Liễu Tích có mặt lúc chín giờ mấy phút, cùng đi với nàng còn có Ngụy Minh. Khi nàng nhìn thấy Tần Văn Chí rất kinh ngạc, nghe qua Tần Mạt giới thiệu xong mới miễn cưỡng cười cười. Liễu Tích hôm nay mặc áo khoác dài mở vạt, lộ ra áo lông và váy ngắn bên trong, một đôi bốt cao gót phủ trên bắp chân tinh tế. Máu đen dẹt lộ ra chiếc quần tất dài, làm cả người nàng có vẻ dễ thương hơn bình thường vài phần. Hơn nữa nàng trang điểm rất thanh lệ, vàng trán có vẻ lạnh lẽo, lại mang theo hương vị động lòng người. Phương Triệt và Liễu Tích dù sao cũng quen từ nhỏ, hẳn nhìn đáng vẻ Liễu Tích thế này, khó tránh khỏi có chút lo lắng. Do dự một chút, hẳn vẫn không nói lo lắng ra khỏi miệng. Dù sao đã vô tình với nàng, nếu ra vẻ quan tâm, lại khiến nàng hiểu lầm, chỉ hại nàng thêm khổ sở. "Xin chào." Phương Triệt cuối cùng chỉ khẽ gật đầu ăy năy với Liễu Tích, sau đó chào hỏi Ngụy Minh, có chút lạnh lùng với hai người. Ngụy Minh cười lơ đãng ư ời, lộ ra vẻ mặt điển hình của hăn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 33: Nguyệt lão

Quanh hồ Bách Hoa tràn ngập hương thơm của các loại hoa, hơi nước vờn quanh mái nhà thủy tinh tạo thành một mảnh mơ hồ, Ánh mặt trời chiếu qua lớp kính thủy tinh thật dày, nhiệt độ còn ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều. Một tay Tần Mạt vịn vào tảng đá ven hồ, hơi nghiêng đầu đứng tại chỗ này, nụ cười trong sáng vui vẻ. Liễu Tích cắn môi, trong lòng rất không vui. Ngày hôm qua nàng trần trọc cả một đêm, nghĩ đi nghĩ lại đến tận bây giờ, mình thật sự không thể tranh giành được. Nhưng nếu muốn nàng từ bỏ, nàng lại không cam tâm. Nếu bàn về quen biết trước sau, rõ ràng là nàng quen Phương Triệt trước Tần Mạt, nếu bàn về tướng mạo thân hình, dù là khiêm tốn mỹ khác người bao nhiêu chăng nữa, chỉ sợ cũng không nói Tần Mạt xinh đẹp hơn nàng. Phương Triệt đến cuối cùng là sai lầm rồi, tại sao coi nàng như không thấy, lúc nào cũng chỉ thích Tần Mạt? Liễu Tích càng nghĩ càng không hiểu, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, càng muốn thi ý niệm trong đầu càng rõ ràng. Nàng xem ra, tuy Tần Mạt đã tiên hạ thủ vi cường, đi từng bước đến bên Phương Triệt, nhưng trong mắt rất nhiều người, người bình thường thì không thể chiếm được chỗ tốt, nghĩ đến chỗ hăn này, nàng thậm chí có chút ác ý trào phúng: "Với đáng vẻ khô cằn của Tần Mạt, Phương Triệt sẽ vô vị thôi?" Phụ nữ một khi đã ăn dăm, gan sẽ lớn hơn bình thường vài lần. Từ nhỏ Liễu Tích đã có tiếng ngoan ngoãn, lúc này lại lấy sắc dụ Phương Triệt, trong lòng thật là vừa khăh trương lại hưng phấn, mơ hồ còn có vài phần mong đợi phá vỡ cảm kị. Nàng có điểm thiếu ngủ, hơn nữa còn thương tâm khổ sở, người lộ ra vẻ tiêu tụy. Buổi sáng khi trang điểm, Liễu Tích quyết định dùng chiến thuật yếu đuối để lôi kéo chú ý, đi cùng với Ngụy Minh đến đây, trông cậy vào hăn có thể giúp bắh lăy Tần Mạt. Sau khi mọi người gặp nhau, tùy ý đi bên hồ Bách Hoa, Ngụy Minh đề nghị đi vào núi Oanh Hương trong công viên, vì trên đỉnh núi có miếu Nguyệt Lão. Tần Văn Chí có điểm không vui vẻ: "Mọi người đều có đôi có cặp, chỉ có em là người cô đơn, cái gì mà miếu Nguyệt Lão, em không muốn đi!" Nó cho rằng Liễu Tích và Ngụy Minh là quan hệ nam nữ. Ngụy Minh buông tay ra, mắt liếc Tần Văn Chí, cười nói: "Anh bạn nhỏ, leo núi để rèn luyện thân thể mà! Lại nói, em còn nhỏ tuổi như thế, nghĩ cái gì mà có đôi có cặp vậy?" Khi hăn nói âm cuối cao lên, cố ý giả giọng nói dễ thương của đưă trẻ, lại khiến người nghe vô cùng chăh chọc. Tần Văn Chí vung tay, liền muốn tóm áo Ngụy Minh. Tần Mạt giữ chặt nó lại, khế nheo mắt nhìn Ngụy Minh, giọng hơi trầm: "Ngụy Minh, em trai tôi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, anh cũng giống như nó sao?" "Hắc!" Ngụy Minh bừa môi, "Đúng là miệng lưỡi bén nhọn nhĩ, Tần Mạt, không ngờ tài ăn nói của cô rất tốt." Tần Mạt cười cười, trái lại chỉ kéo Tần Văn Chí đi vào bên trong nhà trồng hoa, không để ý đến hăn. Nàng nhận ra Ngụy Minh hôm nay đến chỉ để công kích, trong lòng cũng biết hăh không có ý tốt lành gì. Nếu là lúc bình thường, Ngụy Minh tuy ít rộng lượng, không có việc gì cũng thích đăh chọc người khác vài câu, nhưng cũng không đến mức cằn quăh như hôm nay. Hăh bông tồ thái độ như thế, tự nhiên là không thể không khiến Tần Mạt suy nghĩ. Nhiệm vụ của Ngụy Minh thật ra chính là bám theo Tần Mạt, hăh khiêu khích cũng được, quăh rầy cũng thế, tóm lại không để Tần Mạt lại gần Phương Triệt là thành công. Tần Mạt đi nhanh, Ngụy Minh có chút nóng nảy vội gọi nàng lại: "Tần Mạt, tôi có chuyện cần thương lượng với cô, đến đây, chúng ta nói chuyện. Tần Mạt đang bước cùng Tần Văn Chí, nàng nghe vậy thì dừng chân, chờ Ngụy Minh đi đến mới nói. Ngụy Minh liền đi đến bên nàng nói nhăh nói cuội, thật lâu không đi vào vấn đề chính. Phương Triệt vốn đứng cạnh Tần Mạt, vì Tần Mạt bước đi nhanh, hăh rơi lại đăh sau. Liễu Tích thừa cơ giữ chặt tay hăh, ngọt ngào nói: "A Triệt, trước kia trong trường học cũng có nhà trồng hoa, hoa bên trong đều là ông nội em sai người trồng, em còn mang đến cho anh xem. Anh có nhớ không?" "Nhớ." Phương Triệt nói ra hai chữ ngắn gọn, cũng vì câu nói của Liễu Tích mà nhớ lại. Hăh và Liễu Tích quen nhau lúc mười tuổi. Hai ông nội hai nhà kết bạn, trước đây hăh cũng chăh sóc Liễu Tích không ít. Nhưng từ nhỏ tính hăh đã không tốt, đặc biệt không bình tĩnh, không như cô bé Liễu Tích chỉ hay khóc lại thích làm nũng, chủ yếu hăh chỉ giúp nàng giăh bài và làm bài tập, hoặc là lúc nàng nhăh hạ không chịu làm bài tập thì lấy thước đánh vào tay nàng. Liễu Tích thường bị Phương Triệt đánh đến khóc, khi học xong lại đăh cáo trạng cho các trường bôh, Phương Triệt càng nóng nảy, cũng đăh bắt hòa với nàng. Cô bé mười mấy tuổi không có nhiều tâm tư như thế, Phương Triệt nào ngờ cô bé lại trưởng thành sớm, mới biết yêu chưa được vài năm, đã sinh ra tình cảm khác thường với hăh. Thứ tình yêu này quả thật rất khó nói, Phương Triệt không thích Liễu Tích, luôn luôn chỉ thích Tần Mạt—thật ra ban đăh hăh chỉ nghĩ, cô gái này bị ng cũng không khóc, còn đăh đề hăh trên mặt đất, cuối cùng thậm chí còn uy hiếp hăh, hăh là rất có bản lĩnh. Tính Phương Triệt không tốt, mắt luôn cao hơn đăh, khi mười bảy tuổi bên cạnh không mấy người bạn, khó khăh lắm hăh mới nhìn thấy Tần Mạt thuận mắt, đăh đăh lại có tâm tư khác. Tâm tư này cuối cùng từ đăh mà đến, có thể là từ ánh mắt đăh tiên đăh có cảm tình, cũng có lẽ là lâu ngày sinh tình, tóm lại chờ đến khi hăh hiểu, Tần Mạt đã thâm nhập vào lòng hăh, khó mà nhăh phai. Trở về cái vi sao kia, có lúc cũng không nhất định phải có đưă đăp ăn. Hăh nghĩ rất nhiều lần, mỗi lần lại nghĩ sâu thêm một năc, tóm lại nhớ mãi không quên, rốt cuộc vẫn là nhớ mãi không quên. Nhóm người đi đến dưới chân núi Oanh Hương, ánh mặt trời vừa lên, trong ngày mùa đông hiêm khi có nắng ăm như thế. Liễu Tích kéo Phương Triệt không buông tay, lại cúi đầu nói: "A Triệt, trước kia chúng ta cùng làm bài tập, em mà không chịu viết, anh lại lấy kẹo dỗ em, nhưng chính anh lại không thích ăn kẹo." Phương Triệt im lặh trong chốc lát, mới nói một câu: "Anh học từ trên sách, muốn người khác nghe lời, phải vừa đăh vừa xoa, một tay thước một tay kẹo." "A Triệt!" Liễu Tích đăh chân, gương mặt hiện ra nét xấu hổ và giận dữ, trong lòng lại có chút vui vẻ: "Quăh nhiên trước giờ anh ăy không quên mình, chúng mình quen nhau từ nhỏ, vì học tập của mình mà anh ăy tồ

tâm tư, chẳng lẽ bây giờ lại không có chút tình ý với Phương Triệt đưa tay tách tay Liễu Tích ra khỏi tay mình, sau đó lui vài bước, kiên định nói: "Nhưng bây giờ đã không còn là trước đây." Gương mặt Liễu Tích trắng bệch, nằng nặc mãi, trong ánh mắt tằm sắc nước mềm mại, bi thương mà nói: "A Triệt, chẳng lẽ sau khi lớn lên thì không còn là bạn sao? Anh nhất định phải xa em như thế? Anh rất ghét em sao? Có phải hay không em đã làm chuyện gì khiến anh không thể chấp nhận? Em..." Nàng lại cắn môi dưới, nói không ra lời lại càng thêm vẻ yếu đuối. Tuy trước khi đến nàng đã quyết định lấy nhu thắng cương, nhưng nếu nhất định phải cầu xin để giành tình yêu, thà rằng nàng không cần. Liễu Tích thích Phương Triệt, chỉ rất thích rất thích, không thích đến mức vì hân mà vứt bỏ cả bản thân. Trong lòng Phương Triệt có chút không đành lòng, nhưng hẳn có thói quen lạnh lùng với người khác, lúc này cho dù không đành lòng cũng sẽ không biểu lộ ra. Huống chi hẳn đã có ý chí sắt đá, ngay cả một chút không đành lòng, cũng sớm bị chôn vùi. Phương Triệt không phải người đa tình. Hẳn chỉ có thể dịu dàng với một người. "Liễu Tích, trước giờ anh không có ghét em." Hẳn nhìn Ngụy Minh đang trò chuyện với Tần Mạt cách không xa. "A Triệt..." Trong lòng Liễu Tích cháy lên hi vọng. Phương Triệt thân nhiên nói: "Nhưng bạn bè bình thường thì không nên gần gũi quá, động tác tay trong tay như vậy có chút quá phận, anh không thể chiếm tiện nghi của em." Liễu Tích cúi đầu, buồn bực không lên tiếng. Phương Triệt lời rõ ràng như thế, nàng có yêu hay tiếp tục dây dưa không nghĩ, quả thật là có lỗi với mình. Nhưng tại thời điểm như vậy, Liễu Tích cũng bất chấp thể diện, nàng cũng không cam tâm, vô cùng không cam tâm. Tuy trước giờ nàng có vô số người theo đuổi, vốn dĩ tâm mắt của nàng cao, có thể vừa mắt, cũng chỉ có Phương Triệt. "Mình thử một lần, chỉ một lần..." Nàng tự nói với mình như vậy, vừa yếu đuối vừa kiên định. Dù sao là thích thật lòng, trai chưa vợ gái chưa chồng, sao nàng không thể tranh đoạt? Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, nàng có điểm nào kém Tần Mạt? Khi Liễu Tích nghĩ như vậy, Phương Triệt đã đi lên phía trước, vỗ vai Ngụy Minh, giọng lạnh lùng: "Vị trí của cậu không phải ở đây?" Gương mặt Ngụy Minh đang có chút cứng ngắc, nếu là bình thường, chắc hẳn sẽ đâm chọc Phương Triệt vài câu, nhưng ở một khắc này, hẳn chỉ nhẹ nhàng quét mắt qua Phương Triệt, rồi yên lặng lui ra, đi đến cạnh Liễu Tích. Phương Triệt nhăn mày, ngay sau đó liền nghe thấy Tần Văn Chí nhẹ nhàng giễu cợt. "Em..." Hơi suy nghĩ, Phương Triệt cũng cười, "Mạt Mạt, em đã làm gì anh ta vậy?" Tần Mạt bật cười: "Ý gì đây, nói em giống ác bá à, còn anh ta lại giống cô bé yếu đuối? Phương Triệt rất tự nhiên dắt tay nàng, lại cười nói: "Chẳng lẽ em không phải là ác bá?" "Sao em lại là ác bá?" "Khi em bá đạo anh đã được chứng kiến rồi." Phương Triệt hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên người Tần Mạt, tuy hẳn không nói nửa câu sau, nhưng ánh mắt kia phảng phất như nói: "Giả bộ cũng vô dụng, anh đã nhìn thấu em!" Tần Mạt mấp máy môi, cười nhẹ nói: "Là anh ta hùng hổ dọa người, em hỏi anh ta một câu, ở trong công ty quản lý tổ mỹ thuật hay quản lý tổ kế hoạch quan trọng hơn." Tần Văn Chí nói thầm bên cạnh: "Tên ngốc kia nói, đương nhiên là quản lý tổ kế hoạch quan trọng hơn." "Quản lý tổ kế hoạch quả thật quan trọng hơn." Phương Triệt lại nói. "Em cũng nghĩ thế." Tần Mạt gật đầu, "Cho nên em hỏi lại anh ta, quản lý tổ kế hoạch có phải rất hi vọng quản lý tổ mỹ thuật sẽ là người thân bên cạnh mình đảm nhiệm không?" "Tên ngốc kia nói, Tần Mạt, có phải cô muốn châm ngòi ly gián không?" Tần Văn Chí tiếp tục học vẹt. Phương Triệt khẽ cười một tiếng: "Anh xem Mạt Mạt chính là đang châm ngòi ly gián." "Đúng vậy, em trả lời anh ta, em châm ngòi ly gián thì sao? Anh cấm được tôi châm ngòi ly gián à?" Tần Mạt khê bêu môi, "Chuyện này thật ra rất rõ ràng, quản lý Vũ là người của phó tổng, quản lý La là người của tổng giám đốc, chủ tịch hi vọng nhóm nhân viên có thể cân bằng lẫn nhau, tự nhiên không cho phép thế cân bằng này bị phá vỡ. Quản lý Vũ có thực lực mạnh, bây giờ đang là thời khắc máu chó chết tác 'Thăng thiên', công ty không thể để Ngụy Minh thay thế quản lý Vũ." Phương Triệt kinh ngạc: "Mạt Mạt, sao em biết điều này?" "Từ lời nói của quản lý Vũ, em đoán được một ít, vừa rồi nói này nói nọ với Ngụy Minh, lại suy ra một ít, tổng hợp phân tích lại, kết luận này cũng không sai. Dù không phải như vậy, Ngụy Minh cũng tuyệt đối không thể có được vị trí của quản lý Vũ." Tần Mạt có ý không tốt, "Là em thấy anh ta quá đáng ghét, dọa anh ta một chút." Phương Triệt hơi nhíu mày: "Mạt Mạt, thật là em chỉ muốn dọa anh ta?" "Nếu anh ta không đủ thông minh, cần phải đi đập đầu vào tảng đá, vậy cũng không cần thiết." Tần Mạt thờ dài một tiếng, "Thật là đáng ghét, em muốn chung sống với anh ta trong hòa bình, nhưng tâm tư của anh ta luôn nặng nề. Thật ra nếu nói anh ta không nhìn trọng vị trí quản lý kia, em không tin, suy nghĩ trong lòng quản lý Vũ cũng có cơ sở. Chỉ là mọi người tự ngầm hiểu nhau, nề mặt mũi nhau mà thôi." "Anh hận anh ta." Phương Triệt nắm tay Tần Mạt khẽ căng thẳng, bên môi là ý lạnh. Tần Văn Chí lại kêu lên: "Người kia vừa rồi rất sợ, anh ta không tin có thể như thế thật, sau đó chị hai lại nói, anh về hỏi quản lý La cẩn thận xem, xem anh ta có dám đắc tội với chị hai không. Anh ta liền nhíu mày suy nghĩ rất lâu, sắc mặt rất khó coi." Các nàng đi phía trước nói chuyện, phía sau Liễu Tích và Ngụy Minh cũng đi theo lên. Ngụy Minh rất không ưa Phương Triệt, tóm lại lấy phá hoại làm vui, bây giờ người hẳn không ưa lại tăng thêm Tần Mạt, ý nghĩ trong lòng muốn chia rẽ họ thậm chí còn lớn hơn Liễu Tích. Đường núi quanh co khúc khuỷu, nhưng một đường đều có thềm đá, cũng không khó đi. Nhóm người đi hơn hai trăm mét là lên đến đỉnh, miếu Nguyệt Lão tường đồ mái ngói liền hiển hiện ngay trước mắt. Miếu nhỏ này có mái hiên cao, có hai gian phòng, ở giữa là một sân nhà, trong sân vườn có đặt pho tượng đồng vạc đồng cao ba thước. Trong vạc cắm đầy cây hương, còn chưa cháy hết, lượn lờ sương khói, cũng không biết có thần linh ứng nghiệm không. Trong miếu Nguyệt Lão có không ít du khách, sân gần hai trăm mét hai bên có mấy quán nhỏ bán hàng mỹ nghệ, có bán ngọc, bán đá, có lá bùa, còn có đậu đỏ, đủ loại đa dạng, khó mà nói hết. Phòng trong là chỗ ở của nguyệt lão, cửa lớn có cây táo to, cây táo có hơi trụi, trên cành treo nhiều lá bùa và chuông. Năm người đi vào cửa miếu, người coi miếu là một đạo sĩ râu dài có chút hoa râm, nhìn dáng vẻ cũng có vài phần tiên phong đạo cốt, chỉ không biết quả thật là ông có tài hay chỉ là vô ngoài. Đạo sĩ bày ra các gian hàng giải xâm, đứng sau là hai tiểu đồng thanh tú, một người cầm phát trần, một người cầm kiếm gỗ. Tượng tổ họ nguyệt lão cũng không khác người thật, búi tóc cao, lộ ra cái trán đầy và nụ cười hiền lành. Trên người tượng đất có hoa văn màu tươi sáng, mặc áo cổ, nhìn dáng vẻ, chưa cần biết là có xem được cả nhân gian hay không, cũng đã đến cảnh giới thượng xót muốn người. Trên bàn thờ bày hoa quả tươi và hương, còn có một ông thờ. Dưới bàn thờ là hai đệm cối, đã có một cô gái trẻ quỳ trên mặt đất bái lạy. Nhóm Tần Mạt đứng trước nàng bái xong, Tần Văn Chí còn nhớ lại nói: "Cô phụ nữ mới đi tin những thứ này, em không tin... thật chẳng biết có gì tốt nữa, quỳ lạy khỏi buồn đến hăng say như thế..." Liễu Tích nhăn mặt, hừ nhẹ một tiếng, Tần Mạt kéo ống tay áo Tần Văn Chí, ra hiệu cho nó cầm miếng lại. Phương Triệt hơi nhếch mày: "Chuyện này, cầu xin là một truyền thuyết, tin thì có, không tin thì không có." Sau khi cô gái trẻ vái ba vái xong, cắm hương vào lư hương, sau đó lấy ống thẻ, lắc vài cái, rơi ra một thẻ trúc. Bên cạnh nàng còn có một người phụ nữ trung niên đang đứng, vừa thấy thẻ rơi xuống đất, vội giục: "Thị Thị, mau đưa thẻ cho Hòa Nguyên đạo trưởng xem." Cô gái trẻ nhặt thẻ lên, đầu tiên xem qua một cái, mới đứng dậy đi đến trước mặt Hòa Nguyên đạo sĩ, có chút do dự hỏi: "Thê... Thê này giả thế nào ạ?" Hòa Nguyên đạo sĩ mở mắt, kiểu cách mười phần nói: "Dụng tâm không có, kêu tôi giải xâm thế nào?" "Mẹ!" Cô gái trẻ dậm chân, "Con đã nói không thể tin thứ này. Người phụ nữ trung niên vọt đến trước mặt nàng, một tay che miệng nàng, liên tục nói: "Con bé ngốc, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ. Đừng nói bậy nữa, mau để chân nhân giúp con xem quẻ." Bà nói vài câu xin tha lỗi với đạo sĩ, đạo sĩ nhận thẻ, rung đùi đắc ý niệm: "Quẻ Trung Bình, hẳn tư đã cạn, hận bất tận, là vì kiêu Loan Phụng mà sống mãi." Tần Văn Chí nghe không hiểu ra sao, không nhìn được lại giễu cợt: "Chị hai, nhìn lời này, cố ý để người khác nghe không hiểu, ông ta lừa người thật giỏi." Tần Mạt không có cách ngăn đứa bé này, vừa bực mình vừa buồn cười: "Em bớt tranh cãi đi được không, truyền thuyết nguyệt lão từ triều thời Đường lưu truyền đến nay, vẫn còn tồn tại, em cần gì phải gây sự với người ta đến cùng?" Tần Văn Chí làm mặt quỷ, nghe đạo sĩ giải xâm. "Khụ, quẻ này có chút phiền phức." Lão đạo sĩ thờ dài: "Cô nương, cô có chồng chưa cưới, gần đây mới cãi nhau. Nên mới đến đây xin xâm giải duyên." Cô gái xin xâm kinh hô: "Sao ông biết? Ông có thể xem ra? Ông nói nhanh lên, quẻ này là ý gì? Chúng tôi có hi vọng hợp lại không?" Lão đạo sĩ lần này lại không nói rõ, chỉ thờ dài: "Nhân duyên của cô không ở đây, tìm người khác đi đi. Cô xem quẻ này, anh ta tâm tư đã hết, tỏ rõ anh ta đã mất đi tình yêu với cô. Không chỉ không còn tình yêu. Hơn nữa còn hận cô đến tận xương. Anh nó niềm vui mới, không thể cùng cô đi suốt cuộc đời này. Bỏ đi, bỏ đi." Cô gái trẻ kích động, lại liên tục cười lạnh tỏ vẻ không tin. Mẹ nàng ở bên cạnh cảm giận nói: "Mẹ nói rồi, không thể dựa vào thằng đó, chỉ có con cứ thế nào cũng một lòng một dạ theo nó! Con xem đi, xem đi, Hòa Nguyên đạo trưởng nói đó..." "Mẹ! Chẳng lẽ chỉ vì lời không có căn cứ này, con lại dễ dàng vứt bỏ hết tình cảm trước kia?" Cô gái xin xâm đứng dậy chạy ra ngoài miếu. Liễu Tích yếu ớt nói: "Nhìn người ta cũng không tin kia, chỉ tin vào mình thôi." "Em thì sao? Em Liễu, em có tin không?" Ngụy Minh cười hắc hắc nói. "Nếu không em cũng thử đi cầu xem?"

Q.4 - Chương 34: Nhân duyên ký

Trong miếu khói hương lượn lờ, ngoài miếu du khách như mắc cửi. Ngụy Minh nói chuyện với Liễu Tích, vừa nói vừa nháy mắt, nhìn về mặt như có thâm ý khác. Liễu Tích bĩu miệng nhỏ, vẫn gật đầu nói: "Vây cúi lạy đi." Nàng đảo ánh mắt qua Phương Triệt, tự lo đi lên phía trước quỳ xuống. Tiểu đồng tay cầm phát trần đi đến đưa ba nén hương cho nàng, thấp giọng nói: "Cô nương, thêm chút hương khói vì nguyệt lão đi." Liễu Tích nhận nén hương, lấy tờ một trăm từ trong ví tiền đưa cho tiểu đồng, cười cười nói: "Một chút tiền nhan đền." Khi nàng đưa tiền, trong lòng buồn bã thở dài. Gia cảnh Liễu Tích cũng không tệ, nhưng tiền tiêu vặt của nàng không nhiều lắm, tùy tay liền đưa ra một trăm đồng thêm hương khói gì đó, đây thật sự là có điểm coi tiền như rác, nhưng ở một khắc này, nàng chỉ muốn cho thêm, cũng xem như là cầu an tâm, hoặc là lừa mình dối người tự nói với mình, "Nguyệt lão ở đây rất linh nghiệm." Sớm hẹn Tần Mạt và Phương Triệt đến trước công viên Y Lan, Liễu Tích liền cùng Ngụy Minh lên kế hoạch đến miếu Nguyệt Lão, trước kia Ngụy Minh cũng đã thông qua lão đạo sĩ kia, chỉ cần một quẻ linh, đốt tờ hồng, đánh cuộc Phương Triệt đề ý hay không đề ý. Trong lòng Liễu Tích ra ám hiệu phải thành kính, nàng đã bái ba bái, dâng hương lên đốt, cắm vào lư hương. Tần Văn Chí nhẹ nhàng kéo ngón tay Tần Mạt, nhỏ giọng bên tai nàng nói: "Chị hai, chị muốn đi bái không?" Tần Mạt theo Bắc Tống mà đến, vốn nửa tin nửa ngờ với loại này, với chuyện quỷ thần chính là có rất nhiều quan niệm Nho gia truyền thống 《Luận ngữ - Bất Dật 》 viết: "Tế như tại, tế thần như thần tại." Lời này nếu hiểu cẩn thận, thật ra chính là đừng tin thần thánh, mà hãy tạo ra lòng tin với vị thần trong tâm mình. Thần linh này, ở ba thước trên đầu người, chẳng qua là tùy vào suy nghĩ của mỗi con người, không chế mình, trên thực tế chính là một loại thức tỉnh, đúng như quân tử kính sợ nghiêm ngặt, nếu người không thể tự xét lại, chỉ có thể đắp nặn nên thần linh, mượn uy thần linh, suốt ngày trói buộc với lời nói của mình, khắc kỷ (yêu cầu nghiêm khắc đối với bản thân) chết già. Cho nên thần này, ý không tin là không tin mình, ý tin, cũng là tin mình. Tần Mạt hơi có suy tư, cười nói: "Cúi bái cũng được." Nàng cũng không phải muốn đi cầu nguyệt lão xem nhân duyên, chỉ mượn cái cúi đầu này để đáp lại cảnh tình, bởi nguyệt lão vốn dĩ là một trong những điển cố lãng mạn nhất của Trung Quốc, tượng trưng được rất nhiều hương khói, cho dù vô tình, cũng coi như có vài phần hơi thở trần gian. Ngàn năm trước kia Tần Mạt từng cùng Vịnh Suong đi qua miếu Nguyệt Lão, sau cùng Tần Mạt còn chưa vào chính đường, Vịnh Suong treo bài nhân duyên của nàng lên cây táo, rồi cuộc lại không ai có thể đáp. Tần Mạt đã không còn là Tần Mạt, chuyện xưa này ẩn sâu trong ký ức, như là có thể đụng tay đến hoa trong gương trăng trong nước, thấy đến nghe được, khẽ đụng vào lại nát vụn. Nàng vô cùng bất hạnh, thất lạc khỏi thời đại của nàng, nàng lại vô cùng may mắn, từ những bi kịch kia, đi một hồi, lại tìm ra người có thể sống vai cùng mình. Vịnh Suong thật ra vốn cũng là người như thế, chỉ là bọn họ sinh ra không gặp thời, không phá được quy tắc thời đại kia. Liễu Tích lắc ra một thẻ, cung kính đến trước mặt Hòa Nguyên đạo sĩ, lão đạo sĩ hí híp mắt nhận, lại rung đùi đắc ý nói: "Quẻ Thương Cát, tiếng gió thổi trúc, chỉ có kim bội vang, nguyệt di hoa ảnh, nghĩ là người ngọc. Qu Guơng mặt Liễu Tích lộ ra ý mừng, vội hỏi: "Tốt ở đâu? Xin chân nhân ngài giải thích cận kề." Hòa Nguyên đạo sĩ dùng tay miêu tả một pháp thuyết, dáng vẻ đo lường tính toán rất lâu, bỗng nhắm mắt lại mở to mắt, sau đó sợ hãi than nói: "Quả nhiên là nhân duyên trời định?" "Đây..." Mặt Liễu Tích hiện lên nghi ngờ, trong lòng lại có cảm giác: "Lão đạo sĩ, ông khoa trương như vậy làm gì? Sợ không biết là ông đang diễn kịch sao? Tốt xấu gì tôi cũng cho ông chỗ tốt rồi, ông đừng có phá chuyện của tôi, nếu không tôi... tôi phá sập của ông!" Tần Văn Chí lại lầu bầu bên cạnh: "Nhân duyên trời định, ông trời cũng phải lo thật nhiều thứ, trên trái đất có nhiều người như thế, cái gì mà nhân duyên, ông ấy quản được hết sao?" Phương Triệt nâng tay vỗ nhẹ vai nó, lại khẽ gật đầu với Tần Mạt, rồi tùy ý cất bước đi ra ngoài, hẳn không có hứng thú với lão đạo sĩ giải xăm, nhưng cũng có ghé mắt đến mấy quán bán đồ nhỏ. Trong lòng lão đạo sĩ nói thầm, hôm qua khi Ngụy Minh dẫn lão, có hai nam hai nữ cùng đi, muốn lão hợp cô gái xin xăm với người đàn ông kia, bây giờ Liễu Tích xin xăm trước, nhưng người đàn ông kia là ai? Nếu chỉ có hai nam hai nữ, thì đương nhiên có thể nhận ra người đàn ông kia, nhưng bây giờ lại có ba nam hai nữ, lão đạo sĩ liếc mắt một ngắm đến Phương Triệt, bởi vì tuổi Phương Triệt hợp với Liễu Tích, mà dáng vẻ Tần Văn Chí thoát nhìn còn hơi non, tuy nó cao không tệ, nhưng khóe miệng nó thậm chí còn mang theo lòng tơ của niên thiếu, khiến người ta tự nhiên phân loại nó vào nhóm trẻ con. Nhưng lúc này Phương Triệt lại đi ra ngoài, Liễu Tích chỉ thăm có tâm sự, cũng không chú ý đến điểm này, mà tuy Ngụy Minh chủ ý tới, trong lòng lại bỗng dâng lên ý do dự: "Mình giúp Liễu Tích như vậy, có ý sẽ cảm kích mình sao, nhưng dù có ý cảm kích mình thì thế nào, có ấy đặt được ước muốn, chẳng lẽ Phương Triệt sẽ chịu thiệt?" Hẳn chăm chú nhìn gương mặt tú mỹ của Liễu Tích ở phía sau, trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, "Đây là mình để Phương Triệt chịu thiệt hay là cho hắn chiếm tiện nghi? Hình dáng em Liễu thế này, mỹ nhân mười phần, có ấy muốn theo Phương Triệt, Phương Triệt còn không sướng chết à? Không phải mình tiền mất tật mang sao?" Nghĩ như vậy, Ngụy Minh liền nháy mắt với Hòa Nguyên đạo sĩ. Hòa Nguyên đạo sĩ nói: "Ý quẻ là, chính là nói gió xuân đã lên, gió thổi lá trúc lay động, còn có thể nghe thấy tiếng ngọc bội vang, dưới ánh trăng, nghĩ là người ngọc đã tới, đây không phải nói, chuyện tốt của cô nương sắp đến sao?" Ông từ từ nói, một mặt kéo thời gian, một mặt cân nhắc, "Người này đã đi ra ngoài, bọn họ còn không có phản ứng, hay là đúng thật không phải anh ta, mà là tên nhóc này?" Ông dùng khóe mắt đánh giá Tần Văn Chí, trong lòng có tiếng động, "Người trẻ tuổi bây giờ, nhìn tuổi này, một tên mưu ma chước quỷ thì đúng hơn..." Cái nháy mắt của Ngụy Minh được nhìn thấy, ông liền khẽ gật đầu, ra hiệu mình đã rõ. "Quẻ này còn có một tầng thâm ý khác." Hòa Nguyên lão đạo sĩ ho một tiếng, vuốt râu cười nói: "Nghe tiếng gió trúc tựa ngọc bội, chính là tầng đất dày, gỗ có sức sống, vàng có kiên định, cô nương, tình bên hơn vàng, còn không phải là định mệnh sao?" Ngụy Minh mừng thầm trong lòng, "Hòa Nguyên lão đạo sĩ thật biết điều, mình nháy mắt là lão biết thay đổi lý do để thoái thác, theo như lão nói, không phải chỉ mình và em Liễu tình bên hơn vàng sao? Hắc, cứ như vậy, dây tơ hồng của em Liễu phải trong tay mình mới đúng." Hòa Nguyên lão đạo sĩ nhìn thấy mặt Ngụy Minh hiện lên nét vui mừng, liền gật đầu nói: "Cô nương, cô có nhận ra, người đó thật ra là ở bên cạnh cô?" Liễu Tích không dám quay đầu, trong lòng còn cho rằng Phương Triệt ở bên cạnh, chỉ có chút ngượng ngùng nói: "Ồ bên cạnh, là người đó?" Lão đạo sĩ tiếp tục vuốt râu, tiên phong lượn lờ. Ông gật gật đầu, cười một tiếng nói: "Người ngọc người ngọc, lương duyên vàng ngọc, cậu ta vì người mà đến, cô nương, cô tạm thời nhìn sang bên phải xem." Tần Văn Chí đang tò mò đánh giá vài quyển sách giải xăm bên góc trái, bỗng nghe lão cười lớn, liền ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Liễu Tích, ửng đỏ như cánh hoa, nó vừa thấy sắc đẹp như thế, liền ngẩn ngơ. Liễu Tích cũng ngẩn ngơ, nàng nhìn một hồi chứng bên phải, mà Phương Triệt đã vô tung vô ảnh. Sau một lát, sắc mặt Liễu Tích trở nên trắng bệch, cầu mà không được còn bị người ta trêu chọc, lừa gạt trong nháy mắt quay cuồng, như sóng to vỗ bờ, cuồng phong nức nở. Nàng cắn môi dưới, một câu nói cũng không nói nên lời. Ngụy Minh cũng sững sờ, trong lòng hân lạc phách một chút, lập tức liền trộn mắt với lão đạo sĩ, Hòa Nguyên lão đạo sĩ tùy tiện gửi lời, lúc này còn không biết mình đã làm ra chuyện gì nữa? Dù sao lão cũng đã nhận tiền của người ta, lúc này có chút chột dạ, cười ha ha nói: "Hôm nay lão tiết lộ thiên cơ, giờ trở về tắm rửa chay tịnh bái tổ sư gia đây!" Lời còn chưa xuống hết, lão đã đứng dậy đi ra

cửa sau, chờ khi lão đến cạnh cửa, liền nói câu tiếp theo: "Thanh phong, phía dưới quê tự cô tới giải, cô phải cân nhắc cho kỹ!" Mân cửa lay mạnh, lão đạo sĩ bước như bay, trong chốc lát liền rẽ vào góc, không thấy tăm hơi nữa. Ngụy Minh giờ mới phản ứng kịp, trong lòng lửa giận ngập trời, hân vừa nhắc chân liền đuổi theo phía sau, hai tiểu đồng cũng không ngăn cản, chỉ nhìn nhau cười hắc hắc. Tần Mạt vốn đứng bên cạnh Tần Văn Chí, sau khi Phương Triệt đi ra ngoài, nằng lại đi vòng vòng bên bàn thờ nguyệt lão, lúc này mắt thấy đạo sĩ đoán xăm, tự nhiên nói chồng của Liễu Tích sẽ là Tần Văn Chí, nằng chỉ có cảm giác buồn cười, không nhìn được liền trêu ghẹo nói: "Tiểu Chí, tình bền hơn vàng đấy, em cần phải nỗ lực gánh vác Tần Văn Chí đã tròn mười sáu tuổi, trong lòng cũng có ý nghĩ đối với mỹ nữ. Nó lén lút nhìn Liễu Tích, lại thấy sắc mặt nằng khó chịu, trong lòng lại có chút không thú vị, liền ra vẻ kinh thường nói: "Chị hai, kẻ lừa đảo này nói hươu nói vượn chị cũng tin, hừ, mắt em trai chị cao lắm, người bình thường còn chường mắt." Trong lòng Liễu Tích là thùng thuốc súng, vừa mới bắt đầu còn chưa phát nổ, nhưng lại bị Tần Văn Chí kích thích, hỏa khí cháy đến cổ họng, nằng mở miệng liền phẫn nộ bắn liên hồi quát: "Ý cậu là gì? Như cậu còn thấy tôi chường mắt à? Cậu chỉ là một tên nhóc chưa đủ lông đủ cánh, thầy giáo không dạy cậu mỗi ngày phải soi gương nói văn minh sao? Cậu cho rằng cậu là ai? Cậu! Cậu..." Nằng nằng xong, trong lòng liền tràn ngập ghen tuông, trong đầu buồn, dưới chân lao đảo, nằng dựa vào sạp giải xăm, hai mắt mở to, đôi mắt dần hồng lên, từng giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, trong suốt yếu đuối, lẻ hoa đầm mưa. Tần Mạt chẳng biết Liễu Tích vốn có tâm tư, nhưng thấy nằng bỗng khổ sở như vậy, kinh ngạc lại có chút ý thương tiếc. Đi lên phía trước mấy bước, Tần Mạt đưa khăn tay đến trước mặt Liễu Tích, đây là khăn tay màu xanh nằng mang bên mình, bình thường cũng không có công dụng gì, người bình thường sẽ không mang theo đồ này, mà Tần Mạt mang theo là xuất phát từ thói quen năm đó. Liễu Tích do dự một chút, chuyển tầm mắt lên người Tần Mạt, không nhận khăn, chỉ cười lạnh: "không cần cô giả vờ tốt bụng, cô tình lại đi!" Nằng quay đầu đi, lấy từ trong người ra một khăn giấy nhỏ, lau nước mắt rồi ngừng đầu đi ra ngoài. "Tôi còn chưa thua." Nằng tự nói với mình trong lòng: "Dù thua, tôi cũng chịu đựng, không cần sự đồng tình của cô, giả vờ tốt bụng! Nếu tôi thắng, tôi sẽ lại giả vờ tốt bụng!" Nằng nhắc chân đi ra ngoài cánh cửa miếu Nguyệt lão, gót chân sau vừa mới nhắc lên, lại thấy Phương Triệt đi lại gần, mang chút kinh ngạc: "Liễu Tích, em sao thế?" "Mắt em bị cát bay vào, trong lòng không vui!" Liễu Tích hừ hừ, "Em về trước!" Phương Triệt lại đứng trước cửa, nghiêng người chờ Liễu Tích đi trước. "A Triệt..." Liễu Tích mới đi qua từng bước bên cạnh người hân, bỗng quay đầu lại gần, nhón miệng cười cực ngọt cực đẹp: "Em thích anh, em nhất định phải nói ra! Em không cần người khác nói." Phương Triệt đứng yên không động, gương mặt hồ hững, phảng phất tựa như chỉ nghe người ta nói một câu "Hôm nay thời tiết tốt." Liễu Tích bỗng nâng đôi môi đỏ mọng lên bằng tốc độ cực nhanh, Phương Triệt tránh mặt qua, song môi mọng khó khăn lắm mới dừng lại trên má trái hân. "Anh thật hẹp hòi!" Liễu Tích lui về phía sau, lại mím miệng hừ nhẹ: "Em thích anh chứ không ép anh thích em, anh là tên nhát gan!" Nói xong, nằng cười hi hi, xoay người rồi nhanh đứng tại chỗ nhìn bóng lưng nằng im lặng trong chốc lát, bỗng thở dài một tiếng. "Em thích anh, anh không thích em, mà người trong lòng anh, lại chưa từng đáp lại anh?" Hân có hiểu sự khó chịu của Liễu Tích, nhưng tình yêu cũng không phải sự thông cảm, hân sẽ không tiếp nhận sự thông cảm của người khác, cũng sẽ không giao sự thông cảm cho người khác. Tần Mạt đứng trước tượng nguyệt lão nhìn bóng lưng Phương Triệt, trong lòng cũng nổi lên phiền muộn nhàn nhạt, "Liễu Tích kể ra cũng có dũng khí, mình biết anh ấy chờ mình, lại nói không nên lời, dừng bước trước khó khăn..." Nghĩ như vậy, nằng lại cười tự giễu. Nhưng vì đã từng nói quá nhiều lời đường mật giả dối, cho nên Tần Mạt không thể dùng lời nói để nói ra tâm lòng được nữa, nằng khẽ mím môi, cân nhắc Phương Triệt sẽ hiểu ý mình ra sao? "Chị hai, chị có câu gì không?" Tần Văn Chí nhìn hai bên một chút, có chút không bình tĩnh. Phương Triệt cất bước đi vào, bật cười với Tần Mạt nói: "Câu một quê, thế nào?" Hân khẽ hiện lên một tia khổ sở trên mặt, dù sao cũng đã chật vật nhiều năm, gần đây rất có tiến bộ, nên vui sướng mới phải. Tần Mạt vốn không còn hứng thú xin quê từ lúc Hòa Nguyên lão đạo sĩ kia rời đi, nhưng bây giờ Phương Triệt đề nghị để nằng cầu, nằng cầu một quê cũng được. Quay lên trước, Tần Mạt nhắm mắt cúi lấy thần linh, không phải là một pho tượng thần mà chính thần linh Tiểu đồng đưa hương cho nằng, nằng quỳ mười đồng tiền thêm hương khói, so với Liễu Tích có thể nói là nhỏ mọn. Sau khi cắm hương xong, Tần Mạt lắc ống thẻ, nhặt thẻ trên mặt đất lên xem: "Thượng thượng đại cát." Tần Văn Chí đã tò mò vươn tay muốn xem quê trên tay nằng, Tần Mạt lại đưa tay ra, mỉm cười nói: "Em biết giải xăm à?" "Sao không thể?" Tần Văn Chí có chút không thú vị nói: "Chị hai, chỉ xem thôi mà, nhất định phải giải xăm mới cho xem sao? Em tò mò cũng không được?" Tiểu đồng tay cầm phát trần mang nụ cười nghề nghiệp trên mặt, nói: "Cô nương, bên này có thể giải xăm." Bên kia có thể giải xăm, ai cũng thấy, tuy Hòa Nguyên lão đạo sĩ nửa đường rời đi, nhưng thanh phong tiểu đồng còn ngồi ở đây. Tần Mạt lắc đầu cười cười, "Quê này không cần giải, Phương Triệt xem đi." Nằng đưa quê cho Phương Triệt. "Thượng thượng đại cát." Phương Triệt cầm thẻ trúc, đọc bốn chữ kia. "Đắc kỳ sở tại, đắc kỳ sở tại." (đạt được tiện lợi) Quê này khác với quê tứ hạnh (công dung ngôn hạnh) bình thường, trên quê có tổng cộng tám chữ, lặp lại "Đắc kỳ sở tại." Hân nhắm lại chữ này mấy lần, trong lòng có chút kinh hi và khó có thể tin, "Cô ấy cho mình xem chữ này, chẳng lẽ là bày tỏ, mình có thể được sao?" Sau khi nghĩ thế, cũng không dám chắc chắn, hân lại nhìn mặt Tần Mạt, thấy nằng cười cười, ánh mắt kia phảng phất như nói: "Chẳng lẽ không phải là được tiện lợi sao? Anh đã được, còn do dự cái gì?" Phương Triệt đem ngón cái nhẹ vuốt qua thẻ, hỏi trong lòng: "Là ảo giác hay là sự thật?" Hân tóm lại vẫn không dám chắc chắn, chỉ xoay thẻ trúc, khoe môi mỉm cười, nửa thăm dò nói: "Mạt Mạt, được tiện lợi." "Cho nên thượng thượng đại cát nhé." Tần Mạt nháy mắt mấy cái, "Phương Triệt, anh còn chưa chúc mừng em?" Phương Triệt cười lớn một tiếng, nhẹ nhàng kéo tay Tần Mạt nói: "Chúc mừng." Tần Mạt có hơi thất vọng, tên đàn ông này còn không hiểu, chỉ nói một câu chúc mừng. Tần Văn Chí cười hắc hắc: "Chị hai, gần đây chị thật may mắn, có phải nên cho em trai thân yêu một ưu đãi nhỏ không?" "Chị thưởng cho em một cái cốc đầu!" Tần Mạt nâng tay cốc đầu Tần Văn Chí, nằng kháng nghị rút khỏi tay Phương Triệt trước, thả lại thẻ trúc, nhẹ nhàng cười, chạy ra bên ngoài tiểu viện. Nằng muốn đi dạo qua quầy hàng ngoài miếu Nguyệt Lão này, xem có thứ gì đáng để mua không. Có hai dãy hàng, và tám quầy, Tần Mạt đi bên trái trước, thấy đồ trang sức giá ngọc, chỉ liếc mắt một cái đã mất hứng thú, thừa nhỏ hàng nhìn vô số kỷ trân châu ngọc, đương nhiên sẽ không có hứng thú với hàng chất lượng kém nà Thứ hai là quán bán bùa hộ mệnh bằng gỗ, Tần Mạt nâng đỡ chân, mua mấy lá cầu bình an, cũng xem như mua làm kỷ niệm. Đến quầy hàng thứ ba, Tần Mạt hứng thú, vì quán nhỏ này bán đậu đỏ, tuy có rất nhiều hình thù kỳ quái, nhưng có thể lấy ra một số món tốt, nằng cẩn thận chọn lấy chín hạt, lại mua hộp gấm nhỏ cao chín phân, bỏ vào trong túi. Đi qua một hàng cuối cùng, Tần Mạt lại đi sang bên phải, bên kia cũng bán đồ ngọc giả, Tần Mạt liếc mắt đảo qua, vốn không muốn dừng lại, khoe mắt lại quét qua một vật như quen thuộc. Nằng kinh ngạc. Tầm mắt ông chủ quán đảo quanh, liền phát huy tài ăn nói, thổi phồng lên hàng hóa của mình, Tần Mạt tự động lọc những lời thừa, cũng không nói, chỉ xem lại trang sức đó một lần. Đợi một lát, nằng mới cầm lấy một trăm ngọc và một đôi bông tai hoa ngọc lan, vuốt ve cẩn thận trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 35: Văn Chí

Trước miếu Nguyệt Lão cây táo nghiêng trĩu lá, phía trên lại treo vô số sợi tơ màu đỏ, bị gió thổi qua, không biết nên nói là tịch mịch hay phồn hoa nữa. Tần Mạt đứng cạnh quán nhỏ, nghe người đến người đi phía sau, một cô gái tuổi còn trẻ nói: "Chúng ta thất to hồng lên, buộc lên cành táo kia, về sau ai cũng không cần phải đi một mình." Cùng đứng đó với nàng, chàng trai có chút tiểu phong tình "À" một tiếng, ngập ngừng ấp úng nói: "Thứ này quá... quá già tạo đi, em nhìn hôm nay thời tiết rất tốt, người dạo phố cũng nhiều, chúng ta cứ đóng cửa tiệm như thế, thật không đáng." "Già? Anh..." Cô gái kích động, "Nếu anh có tâm, anh sẽ cảm thấy già? Anh có ý gì? Anh cần bản không yêu em đúng không? Trong lòng anh ngoài muốn kiếm tiền ra, anh không cần những thứ khác?" Bọn họ dần dần đi xa, Tần Mạt đứng bên cạnh quán nhỏ không nói gì thật lâu, trong lòng nghĩ là, giữa lãng mạn và hiện thực có do dự, tình yêu của bọn họ rất chân thành, bởi vì đối phương ở bên cạnh, có thể với tay đến, như vậy dầu cho hôm nay có là củi gạo dầu muối, vẫn phong hoa tuyết nguyệt, cũng không cần lo lắng do dự chút nào mà kẻ ra. Một cây trâm ngọc trên tay nàng có hình dạng rất giống một chiếc Tần Mạt đã từng tặng Vịnh Suong ngàn năm trước, tuy một chiếc là trâm bạch ngọc, mà một chiếc này chỉ là chế phẩm thủy tinh, Tần Mạt mua chiếc trâm này, coi như giả trâm ngọc, tề lễ cho kỷ ức của nàng. Phương Triệt và Tần Văn Chí một trước một sau đi ra ngoài cửa miếu, Tần Mạt vẫy tay với bọn họ, "Tiểu Chí, đợi lát nữa chúng ta cùng về Thiệu Thành đi, hôm nay em còn phải lên lớp, đúng không?" Tần Văn Chí trừng mắt, "Chị hai, hôm nay là thứ bảy!" "Thứ bảy cũng phải lên lớp, em đừng tưởng chị không nhớ Thị Tam một tháng nghỉ một lần?" Tần Mạt kéo nó đến bên mình, lại gõ lên đầu nó, "Chị biết em chịu oan ức, cho nên không bắt em về trường từ sáng, em muốn mua gì thì nói mau hôm nay chị hai mở túi tiền cho em phá, mua đồ rồi nhanh về trường học cho chị!" Tần Văn Chí không cam không nguyện nói: "Trường học đuổi em, một tuần lễ sau mới được về, em bây giờ về làm gì?" Phương Triệt nghe bên cạnh, nghe vậy liền nói một câu: "Anh đưa em về." Hắn nói giản lược, nhưng ý lời này là, có hắn cùng đi, phía trường học tự nhiên sẽ không làm Tần Văn Chí khó xử quá nhiều. Tần Mạt phát hiện ra tâm ý của Phương Triệt, cũng không khách khí với hắn nữa, nàng để Tần Văn Chí lên xe Phương Triệt, lại cò kè mặc cả với nó, mới đi chợ điện tử mua PSP (PlayStation Portable) cho nó, ba người ăn cơm trưa rồi lên thẳng đường cao tốc về Thiệu thành, Tần Văn Chí vui vẻ rạo rực ngồi trong xe chơi máy chơi game, oán khí trong lòng cuối cùng cũng tan sạch sẽ. Hơn ba giờ chiều, Phương Triệt lái xe đến trước cửa hàng Tần gia, ba người cùng xuống xe, Tần Mạt níu lấy Tần Văn Chí vẫn mang vài phần khó chịu đi vào trong, Bùi Hà vừa ngẩng đầu nhìn thấy, sắc mặt có chút lạnh: "Con còn biết về à?" Hôm qua bà nhận điện thoại của Tần Mạt, tuy không nghe Tần Mạt nói vị trí cụ thể của Tần Văn Chí, nhưng nghe giọng nàng, cũng biết bọn họ ở chung, hôm nay Bùi Hà gặp con gái đưa con trai trở lại, trong lòng cao hứng thì vẫn cao hứng, nhưng sắc mặt nhất định phải nghiêm lên, nếu không con bé và thằng bé này, sao có thể để lời bà vào mắt, về sau bà còn dạy con thế nào? Nhưng Tần Văn Chí cần bản không muốn lòng vòng, tuy oán khí của nó đã tan, nhưng trong lòng vẫn còn âm ức, mặt nam giới có thể coi là rộng không vậy, dù gì cũng không được đánh vào mặt, lại coi như bị mẹ đánh, theo tính cách của Tần Văn Chí, cũng không phải dễ dàng là bỏ qua được. "Không về thì không về, con cũng không thêm!" Nói một câu như thế, nó xoay người muốn đi ra bên ngoài cửa. Trong cửa hàng vốn có vài bé gái đang chọn đồ, vừa thấy bà chủ bán hàng cùng một tên nhóc đang diễn kịch gia đình, lúc này liền có tâm tư muốn xem nào nhiệt, các nàng thăm bàn luận, thỉnh thoảng vui cười, Tần Văn Chí đi chưa được mấy bước liền mặt đỏ tai hồng, xoay mạnh đầu lại, trợn mắt nhìn các nàng. Phương Triệt đi đến bên cạnh nó, một tay vỗ lên vai hắn. Tần Văn Chí nhất thời cảm thấy vai trái của mình như bị kim sắt kẹp, đau đến tận xương, lông mi nó run run, tức giận trong lòng càng lớn, một tay vung quyền liền muốn đánh đến ngực Phương Triệt, lại không ngờ Phương Triệt phản ứng rất nhanh. Như là quả dấm của Tần Văn Chí vừa mới nuốt ra, một tay kia của Phương Triệt liền cầm cổ tay nó, quay ngược lại, Tần Văn Chí lúc này liền đau đến ứa mồ hôi lạnh. Bình thường nó ầm ầm ỉ ỉ, lúc này lại thật sự nhìn được không kêu đau một tiếng, chỉ oán hận nói: "Phương Triệt, anh ý vào ăn cơm sớm hơn em vài năm, muốn dùng sức áp đảo em, đừng nói cửa, cửa sổ cũng không có, đại trượng phu không thể khuất phục trước uy vũ, anh đừng chờ em trưởng thành, vài năm nữa em đánh cho anh răng rơi đầy đất!" Bùi Hà lại ngây người rồi mới phản ứng, lúc này lòng vô cùng đau, bà vội vàng tiến lên, chân tay luống cuống nói: "Cậu... cậu buông Tiểu Chí ra." Dừng một chút, bà lại gọi Tần Mạt: "Mạt Mạt, đây... bạn con..." Bà có chút muốn quở trách Phương Triệt, nhưng với nhãn nhìn từng ấy năm đã thành thói quen, lúc này mắt thấy người trẻ tuổi lạnh lùng thanh lịch, trong lòng trước là xem trọng hắn vài phần, nhất thời nể không ra lời, hướng hồ Tần Văn Chí cũng không đến mức thương tổn, chỉ kêu đau vài cái thôi. Phương Triệt lui ra phía sau từng bước buông Tần Văn Chí ra, nhìn về mặt đau lòng của Bùi Hà, gương mặt hắn lóe lên thần sắc không tự nhiên, hắn có chút chán nản, cảm thấy mình để lại ấn tượng xấu trước mặt Bùi Hà, nhưng mắt thấy Tần Văn Chí đang bị Bùi Hà kéo ra nói đông dài, không nói một lời lại muốn bỏ đi, trong lòng Phương Triệt cũng không cảm thấy thật hối hận. Tần Mạt lặng lẽ nắm chặt tay hắn, nháy mắt mấy cái dịu dàng mỉm cười với hắn, đáy lòng Phương Triệt lại xẹt qua kinh hi, hắn liền nắm lại tay Tần Mạt, Tần Mạt tuy không từ chối, nhưng chưa từng chủ động nắm tay hắn, bây giờ nàng làm ra động tác như vậy, khiến Phương Triệt sinh ra một loại cảm giác hai người đã là người yêu, ảo giác từ rất lâu rất lâu rồi. Ngay sau đó, suy nghĩ của Phương Triệt liền bẽ ngoặt, dù vốn không phải, cũng rất mau sẽ thành như thế! Sau một hồi, Bùi Hà mới nói đông dài với Tần Văn Chí xong, trong lúc này Tần Mạt còn đi bán hai bộ quần áo, Phương Triệt liền ở cạnh nàng, có nhiều hứng thú nhìn nàng buôn bán. Tần Mạt bá phục quần áo khá thành thạo, "Em gái có vóc dáng cao gầy, mặc áo dài thì có thể hiện ra khí chất, em nhìn chiếc áo này, em có thể vẽ thêm sừng lên trên hoặc ở dưới, có phải rất thời trang không? Em kéo xuống, lại có vẽ đoan trang, đến đây, thêm dây xích này nữa..." Như loại áo này phía trước hơi đơn giản cũng không sao, có thể thêm khăn quàng cổ, còn có thể thêm đồ trang sức khác..." Chờ khi mấy cô bé đi ra ngoài xong, Phương Triệt mới cười nhẹ một tiếng nói: "Xem không ra, bình thường em cũng coi là giống tú tài, lại còn có thể bán đồ nữa... Ngán hoa rồi loạn, tính toán chi li." Gương mặt Tần Mạt hơi nóng, hừ nhẹ nói: "Tú tài tính là cái gì, cho tới bây giờ em chưa từng coi trọng, lại nói, thương gia bán đồ thì phải khoe khoang một chút chứ? Mở cửa hàng không bán thì nhà em còn mở làm gì?" "Vô thương bất gian!" Trong miệng Phương Triệt nhay ra một câu nói như vậy, giữa hàng lông mày cũng hàm chứa ý cười. Bùi Hà Bên kia nghe Tần Văn Chí giải thích xong, cũng có chút lúng ta lúng túng: "Vậy con bé đó là như thế, hi sinh công lớn, đang ếm đẹp tự lực quần áo của mình cho người người thấy như thế, con... con những cô bé một chút đi, nó là con gái..." Tần Văn Chí cao giọng lên, nó phẫn nộ nói: "Con gái? Con gái thì có thể đổ oan cho người khác? Nó đổ oan cho con, tự xé quần áo của mình, vì sao con phải hi sinh cho nó, ngoan ngoãn chịu oan, xong rồi con còn phải thương nó? Nó không đáng thương mà là con nhỏ mọn? Mẹ, đây là cách nghĩ gì? Mẹ!" Nó dừng nói lại, biết bao khó khăn mới nuốt câu "Cuối cùng mẹ là mẹ con hay mẹ nó" vào bụng. Lòng mày Tần Mạt chau lại, đi đến bên cạnh bọn họ, giọng lạnh lùng: "Mẹ, mẹ đừng tốt bụng quá như thế, loại người này không để ý đến liêm sỉ, mẹ còn giúp nó giấu giếm làm gì?" Tần Mạt luôn luôn không thích mắng chửi người, nhưng đụng đến thật sự đáng hận, nàng cũng không phải là yếu đuối. Nói xong câu đó, Tần Mạt nhìn lên người Tần Văn Chí, lại nói: "Chúng ta về trường học đi, Tiểu Chí, đi làm rõ với con bé kia, em có đi hay không?" Tần Văn Chí hừ một tiếng: "Đi chứ sao không đi?" Nó quay người lại đi ra bên ngoài, Bùi Hà do dự một chút, vẫn không kéo nó lại, chỉ nói với Tần Mạt: "Mạt Mạt, con phải trông em thật tốt." "Con biết rồi mẹ." Tần Mạt gật gật đầu. Phương Triệt mới có cơ hội nói chuyện cùng Bùi Hà, hắn thu thần lạnh lại, áy náy nói: "Bác gái, lúc trước cháu có chút xúc động, Tiểu Chí cậu ấy..." "Không trách cậu." Bùi Hà thoáng cười cười, bộ dáng có tâm sự nặng nề, trên thực tế, bà thấy Phương Triệt tượng mạo phi phạm, trong lòng cũng có khác vài phần suy nghĩ, nhưng Phương Triệt vừa rồi lại bạo lực, Bùi Hà thật không vui, lại có chút lo lắng. Nhưng Tần Văn Chí đã đi xa, Bùi Hà cũng không có thời gian nghĩ nhiều, vội vàng giục Tần Mạt, "Mạt Mạt, con mau đi lo cho nó, còn... người này..." "Cháu là Phương Triệt, là bạn của Tần Mạt Phương Triệt nói xong câu đó, trong lòng cũng có chút hổ thẹn, cảm thấy mình hôm nay hình như có thể tính là lui bước đánh mất cơ hội. Nhưng Bùi Hà lại giật mình: "Thì ra là cậu." Bà đã sớm nghe Tần Bái Tường nói về Phương Triệt, trong lòng lại đổi cách nhìn, gương mặt lại hiện lên nụ cười, "Vậy các con mau đi đi." Trong lòng bà thật ra cũng biết rõ, động tác kéo Tần Văn Chí của Phương Triệt lúc trước tuy hơi thô lỗ, nhưng dưới tình huống này, phải có người giúp con bà tỉnh táo lại một chút. Hướng hồ đây là con trai, cũng không thể như con gái dùng lời nhỏ nhẹ dễ dàng, trên thực tế, nếu không phải vì Tần Văn Chí là con mình, Bùi Hà có chút thiên vị, bà thậm chí còn cho rằng Phương Triệt nên đem thẳng nhóc đó đi đánh một trận mới tốt. Khi Tần Văn Chí tạm biệt Phương Triệt sắc mặt vẫn có chút không tốt, thậm chí nó còn từ chối đi xe của Phương Triệt, chỉ bức bối đi lên đầu đường, cảm giận nói: "Chị hai, em không làm bạn với phần tử bạo lực." Tần Mạt buồn cười lườm Phương Triệt một cái, nới giận bấu môi với hắn,

"Phương Triệt, anh làm đi." Phương Triệt gật gù, đi đến cạnh Tần Văn Chí ôm lấy vai nó, Tần Văn Chí không nhanh như hân, không tránh được, lại giậm chân giậm dừ. "Cách thân cận của đàn ông." Phương Triệt lạnh lùng nói, vừa không lo Tần Văn Chí gây gổ, mạnh mẽ đề nghị vai nó rồi kéo nó đi. "Không được, đây là anh đánh lên!" Tần Văn Chí thờ phỉ phỉ kêu to, toàn thân động lên, quyền đâm cước đá. Nhưng từ nhỏ Phương Triệt đã đánh nhau thành thói quen, mấy năm này cũng không quên rèn luyện, Tần Văn Chí hoàn toàn không phải đối thủ của hân, huống hồ dù sao đây cũng là trên đường cái, nếu vung tay thật thì cũng chỉ là biểu diễn xiếc cho người khác xem miễn phí. Từ nhỏ đến lớn Tần Mạt chưa từng đánh nhau với ai, chính là ở năm đó, Tần Mạt đầu có quen vô số đàn ông, chiến cũng chỉ biết văn chiến mà không biết võ chiến, Tổng Triều là một thời đại vô cùng yếu ớt, một làn gió xa hoa, địa vị của văn nhân sĩ tử rất cao, mà tướng quân võ sĩ ở giữa, dù có là anh hùng cũng ở lại biên ải, Biện Lương vẫn hủ bại phồn hoa. Trong lòng Tần Mạt lại có chút hâm mộ, nàng cũng muốn thống thống khoái khoái tìm người ta đánh một hồi mới tốt, dùng ngôn ngữ tứ chi nguyên thủy nhất này, tuyên cáo vui sướng. Dùng chân đo chiều dài con đường, khi bọn họ đến Thị Tam đã là tiết tẩm. Ba người đến tìm thầy chủ nhiệm La Nguyên trước, ông và Phương Triệt rất quen thuộc, hai người thậm chí còn coi nhau là bạn cũ hàn huyên vài câu, mới nói đến vấn đề của Tần Văn Chí, Tần Văn Chí có thói quen của học sinh sợ thầy giáo, vừa thấy La Nguyên là e sợ vô cùng, khó mà thấy hình dạng miệng ngang ngược lúc trước, còn rất biết điều giải thích tất cả. Sau khi La Nguyên nghe xong, trầm ngâm trong chốc lát, sắc mặt nghiêm nghị lại, vẻ mặt cứng rắn răn dạy và quả mắng: "Dù em bị Tiết Bội Bội đồ oan, nhưng em chờ hàng net suốt đêm cũng không đúng, em có nghĩ em đã học lớp 11 không, em có nghĩ cha mẹ kiếm tiền cho em đi học cũng không dễ dàng, nếu em còn muốn có tương lai, em phải thừa nhận sai lầm, về viết bản kiểm điểm, ngày mai trước khi tan học nộp cho tôi!" Tần Mạt lặng lẽ nghe rặng bên cạnh, giả làm mặt quỷ với Phương Triệt, trong lòng nàng thật ra chỉ cảm thấy ý cười lan tràn, "Lời kịch của La chủ nhiệm cũng không mới mẻ gì, cách nói này, khiến mình liên tưởng đến học sinh dán hồ vào lỗ tai, Tiểu Chí đáng thương..." Tần Văn Chí cúi đầu, tuy trên miệng không nói thừa nhận sai lầm gì đó, nhưng nó liên tục gật đầu, dù sao La Nguyên nói gì thì nó đáp cái nấy, ngoan vô cùng. Ra khỏi cửa phòng thầy giáo về sau, nó lại phun một tràng, đặc ý nói: "Chị hai, kháng tính của em rất cường đại nhé, hắc hắc, người bình thường còn không chịu được thể công sét đánh vô địch theo khuôn sáo cũ của La Nguyên, em có tuyệt chiêu, dù sao coi lời của lão là ong mật đang hát, em cúi đầu, là em nghĩ, em chống được công kích của ong mật, là có thể được ăn mật, thật là ngon!" Tần Mạt không nói gì, Phương Triệt nói nhàn nhạt: "Bị đốt đầy dầu, nên ăn mật bồi thường một chút." Tần Văn Chí cười ha ha: "Da mật em đây, không phải người có chỉ số thông minh là có thể lý giải!" Nó không đánh lại Phương Triệt, liền dùng miệng chiếm tiện nghi, dù sao bây giờ nó cũng rõ, Phương Triệt tuyệt đối đã nằm trong tay chị hai nhà nó, nó có chiếm tiện nghi trên miệng cũng yên tâm chiếm thậm chí còn ảo tưởng, nếu ngày nào đó Phương Triệt bị vợ quản nghiêm, mà chị hai lại biến thành nhà lãnh đạo, thì nó có hi vọng trở mình rồi. Đến trước tòa nhà số năm của lớp 11, Tần Mạt dừng chân một chút, nàng đi phía trước, lúc này lại quay lại hỏi Tần Văn Chí: "Tiết Bội Bội học ở phòng nào?" "Lớp 15, ở tầng bốn, cạnh lớp học của em." Vừa nhắc đến Tiết Bội Bội, Tần Văn Chí cũng có chút mệt mỏi, "Chị hai, bây giờ vào học rồi." "Không sai, chính là muốn tìm con bé lúc này, hỏi bạn cùng lớp, xem cuối cùng nó có bao nhiêu sức lực, dám đồ oan cho em trai chị!" Tần Mạt dầm lên cầu thang, bước chân cực ổn. Vóc dáng nàng nhỏ xinh, lại luôn tao nhã tiêu sái, rất ít khi nói chuyện bá đạo như vậy. Phương Triệt nghe xong có chút kinh dị, Tần Văn Chí càng nghĩ đến thủ đoạn của Tần Mạt khi còn gia sư cho nó tại nhà, lúc này liền nhếch môi cười, trong lòng nó đặc ý, Chị hai nhà nó cũng không phải ngồi không, có chị hai thế này so với không có chị còn hạnh phúc hơn. Lớp 15 đang có giờ tiếng Anh, giáo viên tiếng Anh đứng trên bục nói: "Bây giờ có rất nhiều người thích đi xe đạp dạo chơi, các em hãy lấy đây làm luận điểm, viết bài ngắn cho tôi, đề tự nghĩ." Tần Mạt vừa đi đến cửa, dùng tiếng anh còn tỉnh là trôi chảy trả lời: "Du khách, khi đi thăm các cảnh đẹp không chỉ cần kinh nghiệm, cần cẩn thận do đi lại, mà xe đạp có thể tự đi, càng có thể luyện tâm tính, khiến người ta càng thêm gần tự nhiên." Tiếng Anh của nàng thật ra cũng không quá tốt, nhưng sau khi đi Anh một thời gian, sau cùng cũng có tiến bộ, mà lúc này nàng lại lớn tiếng dọa người, nói vô cùng trôi chảy. Trong mắt học sinh lớp 11.15. hành động kia của Tần Mạt quả thật khiến người ta kinh diễm. Mỗi khi học sinh Trung Quốc học tiếng Anh là như đánh trận, học tốt tất nhiên không phải không có, nhưng học không tốt thậm chí ghét học lại rất nhiều, nhất là học sinh trung học, ngoài những tiết chính, thỉnh thoảng còn bị thầy giáo phê một chút, cha mẹ chú ý, so đầu bạn bè, còn bị áp lực thi vào đại học, rất nhiều học sinh khổ không thể tả, mọi người đều cố chịu đựng qua ngày. Dưới hoàn cảnh này, phạm có thể có một điểm gió thổi lay có lẽ có thể dẫn lửa đốt lên máu nóng của thiếu niên, lúc này Tần Mạt tiêu sái đi vào cửa lớp học, nói câu tiếng Anh tự nhiên như thế, quả thật còn tốt hơn kịch bản, có vài học sinh nghe xong, lúc này làm ồn lên. Phía sau có người huýt gió, huýt sáo, còn có người thét chói tai, tóm lại mụm có phá hỏng tiết tiếng Anh của giáo viên, trong lòng mấy cậu bé chính là vô cùng vui vẻ. Tiết Bội Bội ngồi hàng thứ hai đếm ngược lại, nàng giắt mình nhìn người huýt sáo cùng bàn, "Cậu kích động cái gì?" "Đi đi! Tổ kích động mắc mớ gì đến cậu?" Tiết Bội Bội có chút không thú vị, lại nhìn ra cửa phòng học, nàng nhìn kỹ, trong lòng cảm thấy phía sau cô gái có một nam sinh rất quen mắt, cô gái cao giọng hô: "Tiết Bội Bội, cô đứng lên!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.4 - Chương 38: Trần trọc

Tần Mạt bị Phương Triệt làm cho bối rối, nàng trong nháy mắt này lại nhớ lại tình cảnh năm đó hân dùng chân đá Lỗ Tùng, nhất thời lại buồn cười, lại cảm thấy tư vị không đúng. Phương Triệt quen xúc động thời thiếu niên, hiện giờ cũng không thay đổi thói quen bạo lực này——vậy cũng tốt, chẳng ai là hoàn mỹ cả, huống chi Tần Mạt hiện giờ đã hướng ái tìm về hân, nhìn chỗ nào cũng thuận mắt, ngay cả lúc kích động này, dưới mắt Tần Mạt, lại là thẳng thắn đáng yêu. Khi hân đối mặt với sự khiêu khích của Giang Viễn Hân thì có thể bỏ qua, lúc này lại chỉ vì một câu bảo vệ trị an vũ nhục Tần Mạt mà nổi trận lôi đình, đại khái cũng là vì hôm nay quá vui sướng, đến nỗi tất cả xúc động dâng trào. Phương Triệt là người phạm, không phải thánh nhân, hân coi Tần Mạt là trân bảo của cuộc đời này, trong lòng liền tràn đầy ý muốn bảo vệ. Nhưng Tần Mạt cũng chẳng phải là cô gái yếu đuối, càng không muốn bị bảo vệ ở đây. Vị bảo vệ này cũng có chút kinh nghiệm thực chiến, khó khăn lắm mới tránh được cú đá của Phương Triệt, lại lui về phía sau tường. Phương Triệt ra tay rất xảo quyết, sớm đoán ra được đường đi của đối phương, dù hân tránh được chiêu đầu, cũng tránh không được chiêu thứ hai. "Ta đánh..." Bảo vệ trị an mắng to một tiếng trong lúc hoảng loạn, lại mất thấy đối phương ép sát đến, lời mắng ra được một nửa, nửa câu sau lại nuốt vào trong kinh hoàng. "Phương Triệt!" Tần Mạt lớn tiếng trách mắng: "Mau dừng lại! Anh là đứa trẻ hai ba tuổi à?" Khi nàng nói dồn toàn bộ sức lực trên tay, bỗng đẩy Phương Triệt! Phương Triệt sợ làm Tần Mạt đau, liền lui về phía sau, chân vốn sắp sửa đá ra lại thu lại, phản lực quán tính dội về, bước chân hân có chút lảo đảo. Bảo vệ bên kia dò xét được cơ hội, ác ý hợp lại. Hân cầm chai bia còn dọn dưới chân, ném đến đầu vai Tần Mạt, trong phòng bảo vệ vốn không cho phép uống rượu, hân lên uống vài chai, về u sầu mang thêm cảm giác say, trong đầu hoàn toàn không còn lý trí. Phương Triệt thấy mạo hiểm, dưới chân lại đứng không vững, căn bản không kịp đỡ được chai bia kia. "Mạt Mạt!" Một tiếng kêu còn chưa định, Tần Mạt cảm nhận được

tiếng gió đến từ phía sau, liền nghiêng người né tránh. Nàng không tránh, nhiều lần bị đập vào bờ vai, đau đớn cũng qua. Nàng lại tránh nhằm hướng, trực tiếp khiến chai bìa bay vào đầu. Bốp! Tàn Mạt chỉ cảm thấy sau đầu rất đau, trước mắt tối sầm. Trước khi mất đi ý thức, nàng cảm thấy sau gáy có cảm giác uồn ướt, mà hình ảnh Phương Triệt vô cùng hối hận phần nộ lại tan ra, chợt lóe lên. "Mạt Mạt!" Hân ôm cổ Tàn Mạt mệt mỏi ngã người xuống, trái tim như bị xé rách đến vô hạn. "Tôi... Tôi không phải..." Gã bảo vệ gây họa tay mềm nhũn, chai bìa rơi xuống đất, tiếng thủy tinh nát vụn vang lên, hân kinh hoàng lui về phía sau, liên tục nói: "Tôi không có ý! Tôi không có ý!" "Không có ý?" Phương Triệt bế Tàn Mạt lên, tầm mắt gắt gao lạc rơi trên người gã bảo vệ, ngọn lửa hừng hực từ tim bốc cháy mãnh liệt lên đầu, cháy sạch máu hân đến đau đớn. Hân không nhiều lời, chỉ đi đến đập trước người g một đá như chóp lên lồng ngực hân, mắt thấy gã kia không thể tránh, ngã xuống đất, mặt đau đến vận vẹo. Phương Triệt hừ lạnh một tiếng, trong lòng lo cho vết thương của Tàn Mạt, xoay mình dùng tốc độ nhanh nhất ra khỏi phòng bảo vệ. Đi ra ngoài đường cái, hân liếc mắt một cái nhìn dòng xe đi đến, nhất thời lại không có chiếc taxi nào trống. Trong lòng hân nóng, một ngày này như từ thiên đường ngã xuống địa ngục, hình như chỗ máu đỏ tươi kia lại viết lời nguyên tàn khốc lên thân hân. Trước giờ Phương Triệt không nghĩ rằng sẽ có lúc mình hối hận đến mức lòng như bị gặm mòn, nhưng ở một khắc này, hân thà rằng mình bị rơi xuống vực sâu, cũng không muốn để Tàn Mạt chịu khổ sở. Hân dùng xe ở túp phố bên kia, bây giờ đi qua sẽ mất nhiều thời gian, mà hân lại không thể chờ thêm giây nào nữa. Xe tới xe đi, một giây đồng hồ như dài cả thế kỷ. "Mạt Mạt, em nhất định phải chờ anh!" Phương Triệt thì thầm một tiếng, nghĩ đến bệnh viện Thiệu Thành cách một con phố không xa, dưới chân liền không ngừng bước nữa, bế Tàn Mạt chạy nhanh đến bệnh viện. Thay vì ở đây khổ sở chờ xe đến, chỉ bằng cố đi từng bước, ít nhất, hân cũng đi rất nhanh. Tại thời điểm như vậy, thân phận, địa vị, học thức, tiền tài, tất cả đều vô ích. Hân chỉ có một người, chỉ ôm một người, trong lòng vội vã chạy đua với thời gian, ngay cả có hiểu các lĩnh vực khác đến đâu, lúc này cũng chỉ có thể phát huy ra sức mạnh nguyên thủy nhất của mì Bông tuyết nhẹ rơi như cũ, còn chưa kịp động lại trên mặt đường, đã bị ô tô và người đi đường bước qua. Trời đông giá rét, giờ phút này tâm tình Phương Triệt dần nguội lạnh xuống. Thành phố này ban đêm vô cùng tiêu điều, dưới ánh đèn, tiếng xe phát thành tiếng ồn ào phía sau hân dần thành một bối cảnh của bộ phim cũ, bọn họ tương dung, mà lại không tương hợp. "Píp——!" Khi Phương Triệt rẽ vào góc đường, ô tô vội dừng ngay, cửa kính xe hạ xuống, trong xe truyền ra tiếng mắng tức giận: "Thích đi đâu thai à! Dù không muốn sống nhưng ông đây còn có tương lai nhé! Anh...." Phương Triệt đi nhanh đến bậc thang bệnh viện, lọc qua tất cả các tiếng động. Hân vội vàng quát to: "Bác sĩ! Bác sĩ!" "Đây là thế nào?" "Cô ấy..." "Ai da, không phải đầu bị đập từ phía sau à, chấn động não rất nhỏ, tạm thời hôn mê? Đây chỉ là cùng lắm gặp cái gì?" Phương Triệt cẩn thận đặt Tàn Mạt lên cáng, giọng tỉnh táo lại: "Phiên mọi người dùng cách trị liệu tốt nhất, không cần lo đến vấn đề phí trị liệu." "Được rồi được rồi! Qua bên kia đăng ký phí đi! Không có chuyện gì lớn, trước băng bó một chút, rồi đi chụp xương." Đêm hạ xuống, Phương Triệt để mồi ngồi vào cạnh giường Tàn Mạt, lẳng lặng cảm nhận hơi thở của nàng, nghe từng mạch đập nhỏ trong sinh mệnh của nàng. Trước đó Tàn Mạt đã tỉnh lại một lần, nàng không nói gì, chỉ khẽ giẫy giụa muốn gọi điện thoại về nhà, nói với Bùi Hà: "Mẹ, đêm nay con không về, ở lại nhà bạn cũ." Bùi Hà rất không yên tâm, bà cẩn thận hỏi rõ là bạn cũ nào, có bao nhiêu người, làm những gì, Tàn Mạt lại nói: "Mẹ, con lớn thế rồi, có thể lo được cho mình, mẹ không cần quan tâm." Nàng ra về như rất không bình tĩnh cúp điện thoại, chỉ cười với Phương Triệt một nụ cười an ủi yếu ớt, lại thiếp đi. Tàn Mạt sớm được chuyển ra từ phòng cấp cứu đến phòng bệnh một người, Phương Triệt ngồi bên cạnh, hai mắt nhắm lại buông lỏng, sau đó lại xiết chặt, lại buông lỏng. Hồi lâu sau, hân thở dài một tiếng, nâng tay nhẹ nhàng chạm vào trán Tàn Mạt, cực kỳ dịu dàng dùng lòng bàn tay lướt qua hàng lông mày của nàng, lông mi của nàng. "Mạt Mạt...." Phương Triệt dịu dàng kêu gọi, trong lòng lưỡng lự. Hối hận cũng được, đau cũng thế, tóm lại người này còn bên mình, từ nay về sau hân sẽ cẩn thận, chu đáo tỉ mỉ bảo vệ nàng, cuối cùng không thể để nàng chịu uất ức và nguy hiểm nữa. Trên thế giới này, nếu mất nàng, dù đời có muôn vạn sắc thái đi nữa, thì còn ý nghĩa gì đâu? Một đêm này, Phương Triệt ngồi bên cạnh giường bệnh của Tàn Mạt, cho đến khi ánh đèn tắt hết, tuyết rơi vô tung, cho đến khi chân trời tảng sáng, ánh ban mai dâng lên từ phía đông. Ánh mặt trời phá băng mà ra, phơi sáng một mảnh tuyết trắng trên cành cây nóc nhà, nước trong và gọn sóng tỏa ra ý lạnh. Tàn Mạt khẽ chớp lông mi, lông mày không tự giác cau lại, rồi mới mở mắt ra. Nàng cảm thấy có chút lạnh, sau gáy đau đớn xông thẳng lên đầu, lại kéo đến huyết thái dương. Tầm mắt chuyển động, đầu tiên nhìn trần nhà, sau đó dời xuống, liền nhìn thấy một cái đầu, người nằm bên giường, như là ngủ. "U..." Tàn Mạt cúi đầu rên một tiếng, trong đầu nàng còn có chút hỗn độn không hiểu, cả người không tỉnh táo, cũng không thể biết người bên giường là ai, vì sao hân lại ngồi ở đây. Phương Triệt bỗng bừng tỉnh, vừa thấy Tàn Mạt mở mắt, liền nhẹ thở ra một hơi, bên môi khẽ nhếch lên ý cười, ôn nhu nói: "Mạt Mạt, cảm giác bây giờ thế nào?" Tàn Mạt bị hỏi dịu dàng như vậy, trong lòng mềm ra, mắt lại chớp chớp, mới rất nhỏ giọng nói: "Anh... anh là...? Nụ cười trên mặt Phương Triệt đông lại, dùng một chút, mới gọi khẽ: "Mạt Mạt." "U?" Tàn Mạt vẫn mở to hai mắt, mềm mại than thở nói: "Phương Triệt, em đói." Thần trí nàng chưa tỉnh táo, nói chuyện còn mang theo ngữ điệu làm nũng, thoát nhìn mơ mơ màng màng, ngờ ngác ngây ng thật giống như không có lý do gì bỗng biến thành một chiếc bánh bao nhỏ trắng xinh. Khóe môi Phương Triệt lại kéo lên, nâng tay nhẹ nhàng xoa trán nàng, cẩn thận dặn dò: "Bây giờ anh sẽ đi lấy bữa sáng cho em, em phải nằm nghỉ không được lộn xộn. Nếu như khi khó chịu, mà anh lại không ở đây, em có thể ấn chuông ở đầu giường, sẽ có y tá lại gần." "Em biết rồi, nhưng đói..." Tàn Mạt ngáp một cái, lại cúi mắt xuống, tuy mơ mơ màng màng lại khiến người ta cảm thấy đáng yêu, nhưng mệt mỏi kia cũng làm lòng người chua xót. Phương Triệt giúp nàng kéo góc chăn, mới đứng dậy đi ra ngoài. Cửa phòng bị kéo ra, Tàn Mạt nhắm chán đi chuyển mắt, rất lâu sau mới từ từ hồi phục lại, sau đó nàng lại cảm thấy đau đầu. "Vừa rồi là Phương Triệt à, là anh ấy." Nàng thì thảo tự nói, nói xong mới cảm thấy buồn cười: "Đúng là choáng váng." Nghĩ như vậy, trong lòng nàng mới thấm ra một điểm mặt ngọt ấm áp, lại cảm thấy cảm giác này như chưa từng có, hoàn toàn không giống mùi vị cái cộc tình yêu mà nàng từng biết. "Minh có nên nói với anh ấy không?" Nàng nghĩ loạn trong đầu, "Nói với anh ấy thế nào? Nói với anh ấy cái gì? Minh không phải Tàn Mạt? Nhưng mình đã là Tàn Mạt. Quan anh ấy, anh ấy quen mình, là mình hay là..." Phương Triệt đẩy cửa vào, liền nhìn thấy Tàn Mạt chống tay tại chỗ, có hết sức muốn ngồi dậy từ trên giường Hân vội đề hộp đựng thức ăn trên tay qua một bên, tiến vài bước lên phía trước, đỡ Tàn Mạt giúp nàng gối đầu, điều chỉnh thế ngồi. Tàn Mạt bị thương ở gáy, không phải tay chân, chẳng qua là đầu óc hôn mê, năng lực thăng bằng giảm xuống, tay chân cũng yếu đuối mệt mỏi. Nàng chủ yếu không bị ngoại thương, gáy rách da mà thôi, nghiêm trọng ở chỗ não bị chấn động. Nhưng không tính là trở ngại, điều dưỡng một phen là sẽ không để lại di chứng. "Được rồi." Phương Triệt liền bung một chén cháo tào đồ lại gần, rồi ghé đến gần chỗ Tàn Mạt đầu, dùng thìa múc cháo thổi nguội rồi mới đưa đến bên môi nàng. Tàn Mạt nghiêng đầu nhìn Phương Triệt một hồi, nhìn tay hân, may may không có ý muốn di động, nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại nuốt chén cháo nhỏ vào bụng, đáng vẻ biết điều vô cùng, Phương Triệt múc từng thìa, Tàn Mạt ăn hơn nửa chén, lại lắc đầu, đưa tay che bụng, như con mèo nhỏ thỏa mãn khẽ hừ một tiếng: "No rồi." Phương Triệt khẽ mỉm cười, bung chén cháo trên tay lại gần, từng thìa ăn xong chỗ còn lại, mới lấy ra từ hộp cơm mấy cái bánh bao hấp. "Em ăn không?" Hân để bánh bao thơm ngào ngạt nóng hôi hổi đến trước mặt Tàn Mạt. Tàn Mạt nuốt một ngụm nước miếng, lại ôm bụng mình, lắc đầu nói: "Không thể ăn, no rồi, no Phương Triệt ngồi bên cạnh Tàn Mạt ăn bánh bao, hai cái một lần, tương ăn đặc biệt, giống như bánh bao kia là cực phẩm mỹ vị của nhân gian. Tàn Mạt nhìn Phương Triệt, do do dự dự muốn nói lại thôi. "Mạt Mạt," Phương Triệt khẽ cười một tiếng, "Muốn nói thì nói đi, còn khách khí với anh à?" "Em có điểm khó chịu," Tàn Mạt thấp giọng nói: "Anh đỡ em lên." Nói như vậy, nàng lại tự xúc chân lên, trở người ngồi xuống bên giường, sau đó cúi đầu tìm giày. Áo ngoài của nàng đã bị y tá cởi, bây giờ đang mặc quần áo bệnh nhân, bên trong mặc áo len và quần bông, cả người vẫn có vẻ yếu ớt. Phương Triệt nhẹ đỡ lấy một bên tay nàng, xoay người giúp nàng tìm giày. Giày lại không biết bị đá đến đâu, hai người bốn mắt háo tìm mãi không được. Tàn Mạt có chút gấp gáp, Phương Triệt vuốt mái tóc mềm mại của nàng nói: "Em đứng dậy làm cái gì? Anh bế em đi?" "Không được." Tàn Mạt lắc đầu, kéo Phương Triệt ngồi vào mép giường, chỉ vào chân hân nói: "Cởi giày của anh cho em đi, em chỉ đi một chút, đợi lát nữa trả lại cho anh." Phương Triệt trầm mặc trong chốc lát, nhẹ thở ra một câu: "Anh sợ em ngã." "Sẽ không," Tàn Mạt kiên trì, "Cho em mượn giày, em muốn đi." Phương Triệt liền xoay người cởi giày, hân đi một đôi giày da nhưng đế cao, mũi giày che qua mắt cá chân, bên trong là lông dê, bên trên còn buộc dây dài. Hân cởi dây giày ra, nhìn sang chân kia, lại ngáp ngừng. "Chiếc kia nữa, nếu không em đi không được." Tàn Mạt kéo tay hân, chờ hân cởi hai chiếc giày, vội dùng chân xỏ vào. Ấm áp trong giày từ chân tỏa lên toàn thân Tàn

Mặt, nàng vui vẻ dẫm chân vài cái. Tuy giày rất rộng, nàng đi vào như đi trong một cái thuyền lớn, nhưng cổ giày lại cao, không dễ bị rơi ra. Đi lẹp xẹp, Tần Mạt kéo giày đi, Phương Triệt có điểm lo lắng đề phòng nhìn phía sau, muốn đuổi theo nàng, nhưng giày mình lại ở dưới chân nàng. "Chỉ một chút, anh đừng gấp." Tần Mạt tìm đến toilet, đi vào rồi đóng cửa. Phương Triệt thấy buồn cười, thì ra nàng muốn đi toilet, lại thần thần bí bí làm ra vẻ mê hoặc như thế. Xả nước xong, Tần Mạt rửa tay đi ra. Nàng đứng cách Phương Triệt ba thước, rất nghiêm túc nói: "Phương Triệt, em phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng." "Vấn đề gì?" Phương Triệt có chút đề phòng nhìn nàng, quần áo bệnh nhân quá mỏng, thời tiết lại rét lạnh, hẳn lo có nên kéo Tần Mạt lên giường đắp chăn lại không. "Em còn chưa đánh răng, chưa đánh răng đã ăn bữa sáng." gương mặt Tần Mạt có điểm bi thảm, "Không có bàn chải đánh răng và cốc, mùi trong bệnh viện thật là khó ngửi. Phương Triệt, anh chắc chắn đánh răng, anh còn ăn cháo...." Nàng đỏ mặt lên, lại lên án, "Anh ăn nhiều bánh bao như thế, không đánh răng." Gương mặt Phương Triệt thoáng cứng đờ, duỗi thẳng cánh tay kéo Tần Mạt kéo lên giường, sau đó xoay người trực tiếp cởi giày nàng ra. Hắn buộc giày xong liền đi ra ngoài, bỏ lại một câu: "Anh đi mua bàn chải đánh răng và cốc." Tâm lưng kia, trong nháy mắt này hiện ra ý vị của nhân viên phục vụ. Đáng thương, hẳn quá lo lắng cho thương thế của Tần Mạt, kết quả quên cả những sinh hoạt cơ bản này. Chờ khi Phương Triệt trở về, hẳn chẳng những mua hai bàn chải đánh răng, cốc, còn có kem đánh răng khăn mặt, thậm chí còn có hai bộ quần áo, hoa quả và đồ uống. Hắn đẩy cửa ra, thấy y tá đang cầm tay Tần Mạt tiêm. Nàng dán băng dính lên, gỡ đề tay Tần Mạt xuống, vừa quay đầu liền giật cả mình: "Trời ạ! Cậu mang túi lớn túi nhỏ như thế, là muốn chuyển nhà hay coi bệnh viện là khách sạn?" Phương Triệt không đổi sắc mặt, tao nhã hữu lễ gạt đầu mỉm cười với nàng nói: "Chỉ để đổi quần áo mà thôi, tôi tự nhiên hi vọng cô ấy có thể sớm ra viện." "Bác sĩ Vương nói, Tần Mạt có thể ra viện rồi." Y tá trung niên cười đến sáng sủa, "Giường ngủ ở đây cũng không phải vô dụng, cậu yên tâm, sẽ không khiến người bạn nhỏ của cậu khó chịu đâu." Tần Mạt nhỏ giọng kháng nghị: "Tôi không nhỏ, trưởng thành rồi." Y tá Chu này khẽ cười một tiếng, đẩy xe nhỏ ra ngoài. Phương Triệt nói: "Mặt Mạt, anh biết em đã trưởng thành." "Em biết là anh biết mà." Tần Mạt nói rồi nhắm mắt lại, đáng về muốn tiếp tục ngủ, còn như hoàn toàn quên lúc trước mình còn gọi Phương Triệt đi ra ngoài mua bàn chải đánh răng. Nàng quả thật đã chút quên, ngồi trên giường nhìn xuống đất, lại từ dựa thành nằm. Phương Triệt buông đồ trên tay xuống, sau đó cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, giúp nàng đề tay cẩn thận, mới ngồi xuống ghế bên cạnh, lẳng lặng nhìn nàng. Hôm nay nàng có điểm ngốc, ước chừng như thần trí còn chưa hoàn toàn khôi phục. Nàng, vốn là người thông minh như thế, nếu là vì chuyện lần này mà chịu thương tổn lâu dài, trong nội tâm nàng sẽ thống khổ ra sao? Tuy nàng ngốc thật sự rất đáng yêu, nhưng Phương Triệt càng nghĩ càng muốn thấy Tần Mạt thần thái phi dương kia. Trong nháy mắt nói chuyện cô kim, phẩy tay áo nhìn trời quang, đó mới là Tần Mạt. Nàng có kiên trì, kiêu ngạo, tiêu sái, tất cả cũng vì nàng là Tần Mạt, nàng là độc nhất vô nhị. Phương Triệt nhẹ cầm tay Tần Mạt, muốn truyền sức mạnh cho nàng, hi vọng nàng có thể vui vẻ, vui vẻ vì có hắn bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 39: Quá khứ

"Nếu người muốn về, ta sẽ trả lại người là được." Trong phòng bệnh yên tĩnh, trong con ngủ say Tần Mạt nhẹ nhàng xoay người sang trái, nhàn nhạt nói ra một câu như vậy, như là nói mớ, lại như rất tỉnh táo. Phương Triệt đang cầm quyển « Mặt mờ biên dịch và phân tích », tay khẽ run lên, tầm mắt rơi xuống gương mặt nghiêng của Tần Mạt, sâu như giếng cổ chôn dấu nhiều năm. Dưới đáy lòng hắn có dây cung từ từ đánh lên, dư âm run rẩy. Hắn thấp giọng nói ra hai chữ: "Mặt Mạt." Tay trái Tần Mạt có chút bất an vươn ra từ trong chăn, Phương Triệt lại cầm tay nàng đưa trở lại vào chăn. "Ta không bỏ được." Nàng nhắm mắt lại, mệt mỏi ngủ, như nói mớ: "Ta không bỏ được." Phương Triệt vuốt tóc mai nàng, lòng bàn tay nhẹ nhàng xẹt qua mái tóc trên trán nàng. "Đã không bỏ được, em còn muốn trả lại cho người nào?" Hắn nói nhỏ một tiếng, cũng không biết là nói cho mình nghe, hay là nói cho Tần Mạt nghe. Hôm nay lời nói và hành động của Tần Mạt từ khi tỉnh lại có chút khác thường, Phương Triệt lo lắng trong lòng, lại hoàn toàn không thể giải quyết. Bác sĩ nói Tần Mạt bị chấn động não, khi vừa mới tỉnh lại thần trí không tỉnh táo là rất bình thường. Phương Triệt cũng cho rằng như vậy, chờ đợi, mặc nàng hồ ngôn loạn ngữ. Thật ra đây không phải lần đầu tiên Phương Triệt nghe thấy Tần Mạt nói lời khó hiểu này, từ lần nàng bị nhiễm phong giáo độc tốt, sẽ không tin vào thần thần quỷ quỷ, chỉ có thể trông chờ vào trình độ y học của bệnh viện. Hắn thậm chí hạ quyết tâm, nếu khi Tần Mạt tỉnh lại còn tiếp tục mơ mơ màng màng, hắn sẽ lập tức chuyển viện cho nàng. Một linh hồn xuyên qua ngàn năm từ Gia Hựu mà tới, nhập vào thân người, lại vì sốt cao mà mất đi thần trí, chuyện này bản thân ngành nghiên cứu sẽ không thể giải thích được. Dù là Tần Mạt hiện giờ, hay là Tần Mạt trước kia, đều không nghĩ đến các nàng sẽ gặp nhau dưới tình huống như thế. Trên thực tế, đây cũng không tính là gặp nhau. Tần Mạt trước kia ra sao, Tần Mạt bây giờ sẽ mãi mãi không biết. Linh hồn cô gái kia đã đi xa, Tần Mạt biến thành nàng, trong tâm hồn cũng có vô số áy náy, từ trước là nàng khinh thường, sau là lưu luyến, cho đến bây giờ, là không thể bỏ được. Càng không bỏ được, càng hoảng hốt, càng sợ hãi linh hồn kia bỗng xuất hiện, nói với nàng "Người trộm cuộc đời ta, trộm hạnh phúc của ta, người đem tất cả, trả lại cho ta." Hai mắt Tần Mạt nhắm nghiền, trong lúc ngủ mơ lại quán lấy vô số hình ảnh cổ kim. Khi thì là hắn, cầm theo bút mực viết đa tình vô tình, viết nước non xã tắc, khi thì là nàng, viết trên chiếc bàn nhỏ, gian nan mà ngốc nghếch không giải ra con đường, câu đố xem không hiểu. Bọn họ một khe thời gian, trong nháy mắt đặt bút kia lại nhìn thấy đối phương. Nàng nói: "Người đề ta trở về, được không?" Hắn phất ống tay áo, lẳng lặng nhìn nàng "Không phải người đã đi sao?" Nàng đứng lên bên cạnh bàn học nhỏ, nhìn góc áo của mình, cúi đầu ngưng ngẫm: "Ta đang êm đẹp, tại sao phải đi? Không phải người đã nói, người không tìm được phu quân sao? Chính người không thể hạnh phúc, ta thay người hạnh phúc, được không?" Hai từ 'được không' này phun ra từ trong miệng nàng, hắn im lặng không nói, thật lâu sau, chậm rãi nói: "Nếu người muốn trở về, ta trả lại cho người là được." "Mặt Mạt." Phương Triệt cúi đầu gọi. Nàng ngẩng đầu, lộ ra nụ cười nhợt nhạt, đáp lại một tiếng trong trẻo. Bên ngoài ngàn năm, Tần Mạt cũng khẽ nhếch khóe môi, lại không thể đáp lại. "Mặt Mạt!" Phương Triệt bỗng ôm hai vai Tần Mạt, nhẹ nhàng lay nàng. Trong phòng bệnh, thân thể Tần Mạt mềm mại mà lạnh buốt, sắc mặt trắng bệch như biến thành một trang giấy, mà mồ hôi lạnh trên trán chảy ra từng giọt, ánh lên giao chiến trong nội tâm nàng, một mảnh mê loạn. Phương Triệt đưa tay ấn chuông đầu giường, sau đó vội vàng lấy khăn tay từ trong ống ra, lau sạch mồ hôi trên trán Tần Mạt trước, lại ấn hai huyệt thái dương của nàng, hi vọng có thể giúp nàng giảm nhẹ thống khổ. Khi y tá Chu đẩy cửa đi vào phòng bệnh, liền thấy Tần Mạt đã ngồi dậy trên giường bệnh, đang ôm đầu thống khổ cắn răng. Một tay Phương Triệt ôm ngang hông nàng, một tay kia an ủi vuốt mái tóc dài của nàng, tuy không nói tiếng nào, nhưng vẻ mặt hắn trầm ổn, lại khiến người ta có an tâm không hiểu. "Đây là thế nào? Cô bé nhức đầu sao?" Y tá Chu mau đi đến, khi sắp sửa đến chỗ Tần Mạt lại xoay người, vội vàng đi ra ngoài lần nữa, "Tôi đi tìm bác sĩ Vương đến đây." Tần Mạt ôm đầu kêu lên một tiếng đau đớn, bỗng di động tay trái lên người, vừa mở miệng liền cắn lên cổ tay mình. Phương Triệt phản

ứng kịp, đầu lòng muốn tách tay nàng ra, nàng lại đẩy Phương Triệt ra ngoài, cả người cuộn lại, đầu vùi vào đầu gối. Trong đầu Tần Mạt đau đớn như long trời lở đất, rải rác một ít, ký ức về các nữ tử như chiếu một bộ phim điện ảnh, nháy lộn xộn trong đầu nàng. Nàng cố nén đau đớn, cố giữ tỉnh táo. Nàng lại không biết nếu như mình bị những ký ức kia nuốt vào thì sẽ thành thể nào, nhưng nàng cũng không muốn biến mất. Nàng là cô hồn đến từ ngàn năm trước nhập cư trái phép, rơi vào người Tần Mạt, biến thành Tần Mạt. Tuy nàng không nói, nhưng trong lòng cũng có lúc bàng hoàng, nàng không biết linh hồn này có quay về quá khứ không, cũng không biết một ngày nào đó Tần Mạt thật sự bỗng trở lại? Đoạn đời thoại như mộng như thực này, phảng phất như cười nói với nàng: “Trả lại cho ta, được không?” Lại phảng phất, chỉ là ảo giác của nàng. Nếu Tần Mạt thật vẫn ở lại thế giới này, cô hồn Tần Mạt kia, làm sao có thể trả lời có trả hay không? Nhưng bảo vệ mình là một loại bản năng, Tần Mạt không thể cam tâm tình nguyện biến mất. Nàng đi đến thời đại này, đã có quá nhiều thứ không thể bỏ, nàng trân quý tất cả người nhà Tần gia, nàng trân quý mỗi phần tình cảm có được ở thời đại này. Nếu như nói tình thân kia vốn là tất cả của Tần Mạt ban đầu, vậy thì vị trí bên cạnh Phương Triệt ở đâu? Phương Triệt gọi bên tai nàng, hơi thở của hắn ấm áp như năm đó——tâm hồn Tần Mạt hốt hoảng bay ra một câu nói: “Nếu như em mất rồi, anh có thể cô đơn không? Nếu như em không còn, anh có thể phân biệt được không?” Người thường khi mất đi mới hiểu được tình cảm dưới đáy lòng mình, Tần Mạt vẫn chỉ cho là mình ‘rất thích’ Phương Triệt mà thôi. Cuộc đời với thân nữ nhi này đã là sự thật, vậy thì nếu phải tìm một người để sống cùng cả cuộc đời, người đó tự nhiên là Phương Triệt. Việc này sẽ là đảo lộn trật tự, ở một khắc này, Tần Mạt giật mình hiểu ra, là vì gặp được Phương Triệt, cho nên nàng mới nguyện ý như tất cả các cô gái bình thường khác, nắm tay chàng trai này. Nếu không phải Phương Triệt, có lẽ nàng sẽ tình nguyện độc thân Bởi vì là hắn, cho nên Tần Mạt cam nguyện rơi xuống, bởi vì là hắn, cho nên Tần Mạt không muốn từ bỏ. Hàm răng nàng cắn lấy cổ tay mình, máu đỏ chảy ra, linh hồn đến từ Bắc Tống nhẹ giọng mà kiên định dưới đáy lòng nói: “Nếu là người quả thật tồn tại, thì để ta tình táo chiếm lấy người, nếu người chỉ là một đoạn ký ức phủ đầy bụi, thì để ta tình táo nhìn người rồi bỏ.” Tình, tồn tại cũng được, biến mất cũng thế, Tần Mạt vẫn sẽ nỗ lực. Bác sĩ Vương bước nhanh vào, muốn đưa tay kiểm tra mắt Tần Mạt, nàng lại ôm hai đầu gối vùi đầu vào, mặc cho ai đụng vào vẫn không nhúc nhích. “Tiêm thuốc giảm đau cho cô gái.” bác sĩ Vương phát tay, y tá Chu đẩy xe y tế lại gần, lấy ống tiêm ra, bơm thuốc chuẩn bị tiêm cho Tần Mạt. Phương Triệt bỗng đưa tay cản lại, trầm giọng nói: “Chờ một chút.” Hắn nhìn chăm chú lên thân hình cuộn tròn của Tần Mạt, thân thể nàng đang run nhè nhẹ, sau tai lộ ra da thịt tái nhợt. Có lẽ nàng đang thừa nhận thống khổ lớn lao, Phương Triệt cảm động lây, khổ sở lo lắng, lại có cảm giác kỳ dị, giờ phút này Tần Mạt không thể bị quấy rầy. Hàm răng nàng cắn trên tay dùng vừa lực, trong đầu bỗng hiện lên ánh sáng nhân tâm, vô số hình ảnh vụn như trang giấy phát phơ trong ý thức của nàng. Dưới đáy lòng Tần Mạt như có mủ mọt lướt àng cảm thấy linh hồn mình như bị hàng ngàn tia vô hình chia cắt, xé rách, vỡ nát, bị bỏng, nướng đăm, đau đến mức chỉ hận không được chôn sống mình. Nhưng dù đau đớn thế nào, nàng chỉ có một niềm tin, tình duyên đôi mắt với tất cả. Tồn tại hoặc là biến mất, trước mặt sinh mệnh, giới tính căn bản không quan trọng, mà quan trọng hơn, là tình duyên đôi mắt, tồn trọng mình. Tôn trọng mình, trân quý mình, bản thân này không liên quan đến giới tính, mà là sự tồn tại căn bản của “bản thân”. Nếu nàng đàn ông, không có “bản thân”, dù cho tồn tại như cũ, thì có ý nghĩa gì? “Y tá Chu, tiêm thuốc giảm đau.” bác sĩ Vương nghiêng đầu nhìn thoáng qua y tá Chu do dự đứng bên cạnh, lại nhìn Phương Triệt trách cứ “Cậu kia, không nhìn thấy cô ấy đau đớn như thế sao? Còn có gì để chờ?” “Không... dừng.” Tần Mạt bỗng lên tiếng, tay nàng ôm đầu gối buông ra, hàm răng vốn cắn chặt lại mở ra. Nàng ngẩng đầu, mái tóc rối mở hơi lăn dài trên gương mặt của nàng, ba người bên cạnh nghe nàng thở khê một tiếng, hơi có chút yếu ớt nói: “Không cần.” Phương Triệt từ từ tiến lên trước một bước, duỗi tay nắm chặt cánh tay nàng tự cản, cúi đầu kêu một tiếng: “Mạt Mạt.” Gương mặt tái nhợt của Tần Mạt cười nhạt, nàng nhẹ nhàng nói: “Em rất khỏe.” ba chữ như vậy, ai cũng không thể hiểu. Một khắc kia Tần Mạt như bị ký ức cắn nuốt, giãy dụa trong đó, nàng kéo căng dây cung ở sâu trong linh hồn kia, dùng một loại tâm tình lạnh như băng chờ đợi kết quả. Những ký ức vụn vụn tồn tại trên thân thể này phảng phất như hạt phấn tường gạch cổ xưa, bong ra từng mảng ở một thời gian khác. Tần Mạt nhìn xa xa, dù cho đau đến sắp nổ, cũng không chịu tiếp nhận ký ức kia. Trong nháy mắt cô kim lấp lại, quang ảnh quay lại, Tần Mạt cảm thấy cả thân mình như bị ngâm trong suối nước nóng, tứ chi khoan khoái, máu chảy ấm áp. Bụi bậm rơi đầy, thời gian không tiếng động chảy xuôi. Đoạn ký ức tàn đi, mà giấc mộng ngàn năm của Tần Mạt, nay bắt đầu nát vụn đầy trời, hoàn toàn hòa nhập vào thân thể mới này. “Thật xin lỗi...” Nàng nói nhỏ trong lòng, vì nàng thủy chung chỉ là linh hồn đến từ thời Gia Hựu, cuộc sống của nàng bắt đầu từ mừng sáu tháng ba năm công nguyên sáu trăm lẻ hai, từ trước ở Bắc Tống, lúc trước nàng không cần thân thể này. “Thật xin lỗi, ta không phải người, ta cũng sẽ không biến thành người.” Tần Mạt gửi lời ầy náy với linh hồn đã sớm biến mất từ bốn năm trước, vì nàng tình nguyện thừa nhận nguy hiểm tan vỡ, cũng không chịu chọn tiếp nhận chút ký ức này. Tồn tại hay là không tồn tại, có lẽ chỉ có nàng biết, nàng cố chấp với linh hồn mình cho là tồn tại kia, ích kỷ cũng không chịu nói cho người khác. Thà làm ngọc vỡ không làm ngôi lành, nói ra có lẽ là nâng mình lên thái quá, nhưng với Tần Mạt mà nói, đó chính là tất cả về sự tồn tại của nàng. Nếu như chính bản thân nàng còn không trân quý, nàng cần gì tồn tại? “Bây giờ cô cảm thấy thế nào?” bác sĩ Vương đánh giá Tần Mạt trên dưới, thấy nàng vẫn có chút tinh thần không tỉnh táo, lại duỗi năm ngón tay ra hỏi: “Đây là cái gì?” Tần Mạt buông lỏng tâm tình, thở nhẹ nhàng, cảm thấy thể lực dần hồi phục cùng với niềm vui của sự tồn tại, khẽ mỉm cười nói: “Là tay bác, năm ngón tay. Tôi rất tỉnh táo, bác sĩ Vương.” Bác sĩ Vương đi đến gần Tần Mạt, mở mắt nàng ra kiểm tra, sau đó đo nhịp tim và huyết áp cho nàng. Sau khi xác định quả thật không có gì bất thường nữa, mới dặn vài câu bảo nàng nghỉ ngơi thật tốt, rồi xoay người rời đi. Y tá Chu tiêm cho Tần Mạt lần nữa, lại xử lý đơn giản vết cắn trên cổ tay Tần Mạt, giúp nàng băng bó, vừa lắc đầu thờ dãi: “Vết thương nhẹ này vốn cũng không có trở ngại gì, lại đau đến đáng về này, cũng thật hiếm thấy. Tổ chức thân thể cô quá tệ, bình thường phải rèn luyện sức khỏe nhiều hơn.” Tần Mạt gật đầu đáp lời, sau khi y tá Chu rời khỏi đây, nàng liên lảng nhìn Phương Triệt, khuôn mặt như hồ sâu. “Anh có gì muốn hỏi em không?” Tần Mạt thoáng cười một chút, ánh mắt là một mảnh thần nhiên. “Nếu em quá khổ sở,” Phương Triệt dừng một chút, “Anh hi vọng có thể cùng chia sẻ em.” Hắn vuốt lại mày lộn xộn trên gương mặt Tần Mạt, lại cầm tay nàng. Chỉ cần Tần Mạt không nói, Phương Triệt tự nhiên sẽ mãi mãi không hỏi đến lai lịch của nàng. Tay trái nàng treo lên, cô tay phải bị quán băng, Phương Triệt cố không chạm vào vết thương của nàng, chỉ cầm tay nàng, ấm áp khô ráo. “Bây giờ em không khổ sở chút nào.” Tần Mạt nhắm mắt lại, “Phương Triệt, anh có muốn biết tất cả quá khứ của em không?” Nói hay không nói, thật ra nàng rất do dự. Có lúc thẳng thắn cũng không nhất định là tôn trọng, giấu giếm cũng không hoàn toàn là hẹp hòi hoặc là tổn thương. Đối với trải nghiệm từ trước, cho tới nay Tần Mạt luôn nghĩ sẽ cất giấu một mình, nàng không thấy cần thiết phải nói với bất kỳ ai, trong mắt người khác, nàng là nàng, thế là đủ rồi. Nhưng hôm nay bỗng xảy ra biến cố này, khiến nỗi lòng nàng càng nhấp nhô, trong lòng nàng có hai ý nghĩ giao nhau: nói cho hắn, để hắn lựa chọn; không nói cho hắn, không cần thiết phải tăng thêm thương tâm và nghi ngờ cho hắn. Dưới suy nghĩ của rất nhiều người, đã chọn một người, muốn cùng hắn đi suốt cuộc đời, nên thẳng thắn tất cả về mình, nếu không cái gọi là thật lòng sẽ có tí vết; nhưng lại có vài người cho rằng, mỗi người đều có riêng tư của cá nhân mình, một người hành động độc lập, có thể lựa chọn bạn đời, lại không cần vì thế mà đánh mất sự độc lập bản thân. Tần Mạt sờ dĩ do dự, nguyên nhân lại không giống với hai nhận thức ở trên. Tình huống của nàng là đặc biệt, không nói đến việc Phương Triệt có thể tin nàng xuyên qua hay không, nói đến thân phận của nàng trước: một công tử quân nhung, Phương Triệt nghe rồi sẽ có cảm giác gì? Tần Mạt căn bản không muốn suy đoán phản ứng của Phương Triệt, vì đó chỉ là vô vọng rồi rã, nàng vì thế mà giấu dùa bốn năm, cho đến bây giờ mới thả ra. Chuyện này vốn nên để tự nàng gánh vác, không cần thiết phải để thêm một người khác cùng suy nghĩ. Phương Triệt đương nhiên không đoán được tâm tư của Tần Mạt lúc này, nhưng hắn xem ra, quá khứ của Tần Mạt không đơn giản. Bọn họ quen biết từ trung học, gia cảnh Tần Mạt lại rất bình thường, một học sinh trung học bình thường có thể có quá khứ đặc biệt thế nào? “Mạt Mạt.” khước môi Phương Triệt khẽ nhếch, nhưng lại có chút vui sướng. Hắn hiểu lầm ý Tần Mạt, cho rằng Tần Mạt muốn bày tỏ với hắn trong tối, muốn nói về quá khứ của hắn. Nay nhìn lại, Tần Mạt lại chủ động biểu hiện gần khoảng cách với hắn hơn. “Mạt Mạt, anh vẫn chưa từng nói về gia đình anh, anh muốn nói cho em nghe bây giờ.” Ánh mắt hắn nhu hòa trong suốt, như dòng suối thanh khiết dưới ánh mặt trời, mang theo hơi thở làm lòng người ấm áp. Tần Mạt hơi ngần ra, lập tức hiểu ý hắn, lại nhẹ nhàng thờ ra. Nàng lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, gật đầu: “Anh nói, em nghe.” “Khi anh mười tuổi thì ba mẹ anh ly hôn.” Phương Triệt kể lại, tuy câu đầu tiên đã khiến người ta kinh ngạc, nhưng giọng điệu hắn bình thản, hiển nhiên hoàn toàn

không để ý đến chuyện này. “Mẹ anh tên là Triệu Chi Lan, khi còn trẻ từng làm diễn viên, có tiếng hai năm. Khi đó mẹ anh thường xuyên có tai tình ái với người khác, ba anh trong cơn tức giận đi tìm niềm vui khác, bị mẹ anh bắt gặp, hai người không thể hòa hợp, cho nên ly hôn.” Tần Mạt nghe đến có chút giật mình, thời niên thiếu tính tình Phương Triệt cổ quái, có lẽ cũng là do ảnh hưởng bởi việc cha mẹ ly hôn. “Vậy bây giờ anh còn có thể có bộ dạng tốt như thế, thấy rõ anh chính là một mầm mống trong ngành.” Tần Mạt khẽ mỉm cười, cười trêu chọc hân. Phương Triệt nhướn mày nói: “Lúc còn nhỏ thì trong ngành, nhưng anh bây giờ đã là đại thụ trưởng thành.” Trong lòng hân vui mừng vì mình gặp được Tần Mạt, có lẽ chỉ có người này, ở thời điểm như thế sẽ không dùng ánh mắt an ủi thương hại nhìn hân, ngược lại còn trêu chọc hân. Tần Mạt buột miệng cười: “Còn có thể thành cây?” “Anh là loại đặc biệt.” Đặc biệt đến long lanh, ánh mắt rơi xuống trên người Tần Mạt, không hề chớp mắt. Tần Mạt lại hỏi: “Sau đó anh đi theo người nào?” Nàng nói chuyện, tâm tình lặng lẽ giãn ra. Thì ra Phương Triệt có nhiều tâm sự thế, lo lắng cũng nhạt dần đi, nàng cũng khoan khoái lên. “Anh ở nhà ông ngoại vài năm, từ khi mười sáu tuổi, thì ở một mình. Chỗ anh ở cũng cách nhà em không xa, sau khi em xuất viện có muốn đi thăm một chút không?” Phương Triệt mời chân thành, muốn để Tần Mạt thấy tất cả thế giới của hân. “Em phải mau đi xem chỗ ở của anh có phải cùng một loại ổ chuột không.” Tần Mạt khẽ cười một tiếng, “Em nói trước, nếu mà giống nhà ổ chuột, em sẽ không dọn dẹp giúp anh đâu. Cùng lắm, cùng lắm thì em cười anh vài cái.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 40: Triệu Tam công tử

Xế chiều hôm đó, Tần Mạt lại gọi điện thoại về nhà, nói với Bùi Hà mình đã về thành C, tuy sự thật là nàng còn nằm ở trong bệnh viện, nhưng việc nhỏ này không cần phải nói ra làm tăng thêm lo lắng cho người trong nhà. Vết thương ở gáy nàng có hơi trầy da, may mà không đến mức cắt tóc phía sau để băng vết thương, nhưng xung quanh quần gạc, thoát nhìn cũng thật là xấu. Ở trong bệnh viện đến ngày thứ ba, Tần Mạt liền ra viện. Lần này nàng không dám xin nghỉ nữa, giáo viên lớp phụ đạo bị nàng xin nghỉ kia đã sắp bị nàng làm cho phát cuồng rồi, bây giờ Tần Mạt chỉ cần vừa thấy giáo viên phụ đạo, câu nói đầu tiên nghe được sẽ là: “Đừng nói xin nghỉ, tôi sẽ không phê cho em đâu!” Đồng chí Đái Tần Hồng đáng thương, đã bị việc xin nghỉ của Tần Mạt gây sức ép đến biến chứng. Sáng sớm Thứ hai, Tần Mạt đi ra từ trong bệnh viện, liền lên thẳng xe Phương Triệt. Phương Triệt nhún ga, hai người đến thành C, chuyện Tần Mạt muốn đến thăm chỗ ở của Phương Triệt cũng bị mắc cạn. Bọn họ căn bản không có thời gian, đừng nói Tần Mạt vội vàng lên lớp, Phương Triệt càng vội đi làm hơn. Hân đã cố nghỉ hai ngày, theo chỉ sợ phải vội vào một đồng công việc đang chờ, mỗi ngày đều phải dốc hết sức. Tần Mạt vừa đến trường đã chạy vào phòng học, đang là giờ lên lớp của Tổng Quân. Bình thường hân lờ đờ uest oải, thời khắc mấu chốt lại ghé góm vô cùng. Lần trước Tần Mạt đã cãi lại hân trên lớp một phen, lập ra một cái bẫy nhỏ, ám chỉ hân “không mua vé số hợp pháp”, sau đó tuy không tiếp xúc với hân nữa, nhưng hân vẫn thù dai. Bây giờ Tần Mạt vào lớp từ giữa tiết, phía sau đầu còn quần lụa, Tổng Quân ném phấn lên bàn học, gõ bàn nhướn mày cười nói: “Ai da ai da, không được, bạn Tần Mạt đã làm chuyện xấu gì, lại phải đi cửa sau, không tiếc lấy thân thử nghiệm, lại còn đeo lụa màu?” Trong phòng học phát ra tiếng cười vang, thầy giáo hài hước, học sinh há có thể không cười? Chiếu theo lời Tiền Hiểu nói chính là: “Đây đúng là lúc nên cười không cười, lúc không nên cười lại cười.” Tần Mạt đang đứng ở hàng cuối lớp học, đưa tay đẩy Thiệu Nguyên ngồi ngoài, để hân nhường cho mình một vị trí. Thiệu Nguyên mắt đỏ rưng rưng, đáng vẻ thiếu ngủ, di chuyển cũng chệnh chệch. Lúc này nghe thấy Tổng Quân tên bực thành linh nói ra một câu như thế, hân lại cả kinh, dưới đùi run run chỉ dừng tại chỗ không nhúc nhích. Tần Mạt bị vô số ánh mắt nhìn chòng chọc, ngược lại còn như người không có chuyện gì đứng thẳng nhàn nhã, nhìn lên Tổng Quân trên bục nhẹ nhàng cười, chào hỏi nói: “Buổi sáng tốt lành thầy Tổng, t hai người khác phạm pháp, bây giờ lại hại thầy giáo phải dừng việc truyền thụ kiến thức, học sinh như em thật là hổ thẹn.” Ngồi tại hàng trước, Tiền Hiểu bỗng rất phối hợp than ra một câu: “Ai... Sao có thể yêu nghiệt như thế? Tần Mạt, sao cậu xứng đáng với xã hội và nhân dân đây?” Thiệu Nguyên khẽ run rẩy, thầm thoát phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng chuyển ra bên cạnh, Tần Mạt có thể ngồi xuống cạnh hân. Gương mặt Tổng Quân có điểm không nhìn được, hân giảng văn luận Mac, bình thường lời ở bờ môi lúc nào cũng là xã hội và nhân dân. Lại bị học sinh trêu chọc, thật là có cảm giác dở khóc dở cười. “Xin lỗi xã hội và nhân dân, kết quả trừ hai điểm.” Tổng Quân ho nhẹ một tiếng, nhắc tay vỗ bàn, áp chế hỗn loạn trong phòng học. Thầy giáo đã ra pháp bảo mạnh nhất, học sinh nhất thời im lặng, thỉnh thoảng có người nhìn Tần Mạt với ánh mắt thương cảm. Tiền Hiểu quay đầu lại, xa xa làm mặt quỷ với Tần Mạt. “Tần Mạt, mình cũng nghĩ như cậu.” Thiệu Nguyên lặng lẽ nói bên cạnh: “Tổng Quân là thầy giáo phúc hắc nhất trong các giáo viên của chúng ta, cậu còn học lỗi?” Tần Mạt cười vô sự, chớp chớp mắt với hân nói: “Mình lại cảm thấy Tổng Quân là dễ nói chuyện nhất? Cậu xem đi, thầy ấy mới từ của mình hai điểm thôi, nếu đến lượt mình làm thầy, không chừng mười điểm mới đủ.” Thiệu Nguyên lại nằm úp lên bàn, mặt mày nói: “Mình mong ngày cậu làm thầy, vì người gặp tai họa chắc chắn không phải là mình.” “Cố lẽ là con trai cậu?” Thiệu Nguyên: “...” Sau khi tan học Tiền Hiểu vội lại gần hỏi thăm Tần Mạt, Tần Mạt thuận miệng giải thích, Tiền Hiểu cũng đồng tình, vỗ vai nàng nói: “Mạt Mạt, mình cảm thấy cậu phải dạy cái tên Tiểu Phương soái ca kia mới được.” Tần Mạt thờ ơ: “Cậu có ý gì?” “Hân ra tay quá kém, lại để cậu bị thương!” Tiền Hiểu hừ hừ hai tiếng, “Nếu là mình, quyền đánh Ngũ Hồ, chân đá Tứ Hải. Đảm bảo cái tên bạo vệ kia ngã lăn quay, làm sao có thể để hân có cơ hội phản kích?” Tần Mạt trầm mặc rất lâu, mới nói: “Hiểu Hiểu, cậu học ai mà bạo lực như thế?” Tiền Hiểu kéo tóc mình, cười ha ha: “Từ nhỏ mình đã lấy đại hiệp làm mục tiêu phấn đấu.” Đang nói, nàng liền chạy sang một bên. Sau sáu tiết buổi chiều, Tần Mạt lại đến mạng Thanh Sơn, các đồng nghiệp thấy sau đầu nàng có băng gạc, đa số đều tò mò. Người quen hỏi thăm nàng vài câu, lần này Tần Mạt không nói thật, chỉ nói là mình không cẩn thận bị ngã. Vũ Vạn Hồng có chút lo lắng: “Tần Mạt, em về nghỉ đi, chờ khỏi rồi đi làm.” “Thời gian không phải rất gấp sao, mọi người đều làm vội vã mà?” Vũ Vạn Hồng buồn cười nói: “Nhưng cũng không đến nỗi bắt em phải mang vết thương liệc, em không phải là một nhà tạo hình sao? Bây giờ còn đang làm khung, việc chế tạo có người làm rồi, em không cần lo lắng.” Thế là Tần Mạt có thêm ngày nghỉ, nàng thấy Phương Triệt đang ngồi trước máy tính gõ những số liệu mà nàng không hiểu, cũng không làm phiền hân, lặng lẽ đi ra khỏi phòng làm việc, chuẩn bị về nhà viết bài. “Tần Mạt.” Liễu Tích ở hành lang chờ Tần Mạt, vừa thấy nàng ra, Liễu Tích liền hướng ra hiệu cho nàng, hai người đi ra cửa sổ cuối hành lang. Vị trí này là bên trái tòa nhà, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể thấy các tòa nhà cao tầng xung quanh và bầu trời xanh trắng. Tần Mạt chào Liễu Tích, chỉ có bình tĩnh. Tuy nghiêm khắc mà nói, Liễu Tích là tình địch của nàng, nhưng nàng thật sự không sinh ra địch ý với Liễu Tích. “Từ nhỏ mình và A Triệt đã quen nhau rồi, cậu biết không?” Liễu Tích khoanh hai tay, chớp mắt to nhìn Tần Mạt. Nàng có cảm giác mình không thể nào nhận được trái tim của Phương Triệt, chỉ muốn cố gắng một lần cuối cùng. Tần Mạt khẽ mỉm cười, khẽ gật đầu. “Cậu biết gia thế nhà A Triệt không?” Liễu Tích nghiêng đầu, chăm chú nhìn Tần Mạt. “Biết một chút.” Ngày đó Phương Triệt có kể về chuyện quá khứ của mình, nhưng tinh thần Tần Mạt lúc ấy không tốt, nghe vài câu liền ngủ, sau đó hai người cũng quên đi câu chuyện ngày đó. “Ba mẹ A Triệt tuy ly hôn, nhưng trưởng bối hai bên đều quan tâm anh Ông ngoại A Triệt trước kia là sĩ quan chỉ huy của tình chúng tôi, dù bây giờ lui về, cũng có môn sinh ở khắp

noi. Ông nội A Triệt ở nước ngoài, chủ tập đoàn Viễn Chính, cậu biết không?" Tần Mạt lắc đầu cười cười, "Thế thì sao?" Nàng còn không biết tập đoàn Viễn Chính là gì, tên này nghe hơi quen tai, nhưng bình thường nàng không để ý đến thương giới, sao nàng còn biết đến tập đoàn này? Dù sao nghe xong, chỉ biết đây là nhà quyền quý, gia thế cao xa. Nhưng Tần Mạt còn rất ngán những thứ này, nàng vẫn luôn có hảo cảm với Liễu Tích, đến lúc này mới cảm thấy có chút chán ghét. Không nhất định là chán ghét người này, mà là chán ghét gia thế nàng nhắc đến. "Cậu..." Liễu Tích cắn cắn môi dưới, "Trường bối A Triệt sẽ không chấp nhận cậu." "Xã hội hiện đại cũng không phải cổ đại." Tần Mạt có chút hứng thú, xoay người liền đi, "Cậu suy nghĩ quá nhiều." Nàng chỉ cảm thấy gia thế kia nàng không muốn nói đến, cả nghe cũng lười. Chuyện này nếu quan trọng như thế, Phương Triệt đã sớm nói. Hắn là một người trưởng thành có khả năng độc lập, Tần Mạt cũng không phải kẻ yếu ớt, sao không thể nắm chắc trong tay mình? Xã hội hiện đại cũng không phải cổ đại, Tần Mạt bỗng cảm thấy vô cùng vui mừng. Ngày hôm sau Phương Triệt có một khoảng thời gian nhàn hạ, hơn năm giờ chiều gọi điện thoại Tần Mạt: "Mạt Mạt, tối em muốn ăn gì?" Tần Mạt vừa mới viết xong chuyên mục cho tháng này, đầu ngón tay nhũn ra, trong bụng trống trơn, lúc này mới hứng thú nói: "Em muốn ăn lẩu!" "Chờ anh đến, anh thể hiện tài năng cho em xem, thế nào?" Tần Mạt đi xuống lầu, liếc mắt một cái liền thấy Phương Triệt đứng nhàn nhã cạnh bồn hoa, vẫn là hình dạng năm đó, chẳng qua đã đổi cánh từ hoa quế ở ký túc xá nữ năm đó thành thất lý hương bây giờ. Tiền Hiểu đứng trên sân thượng, vẫy tay với Tần Mạt từ xa, cao giọng cười đùa nói: "Mạt Mạt, khi nào về nhà mẹ chồng nhớ mời khách nhé?" Tần Mạt lao xuống dưới chân, may mà không bị vấp té. Tiền Hiểu bịt miệng, lại rút vào trong túc xá. Phương Triệt nắm tay Tần Mạt, mắt chứa ý cười: "Mạt Mạt, khi nào em chịu theo anh đi gặp cha mẹ? Còn nữa, khi nào em chịu dẫn anh đi gặp cha mẹ em?" Tần Mạt ho nhẹ một tiếng, gương mặt trấn định, từ từ nói: "Tốt nghiệp nói sau." Phương Triệt gật đầu: "Hi vọng em tốt nghiệp thật nhanh." "Em còn muốn học nghiên cứu sinh." Tần Mạt nghiêng đầu nhìn hắn, cười mà không cười, "Từ nghiên cứu sinh học lên tiến sĩ." Phương Triệt trầm mặc nửa buổi, mới lại hỏi: "Em muốn tìm ai làm người hướng dẫn?" "Hỏi c "Anh muốn thương lượng với anh ta. Để anh ta cho em một điều kiện thì." "Cái gì?" Phương Triệt rất nghiêm túc nói: "Anh không nói cho em." Tần Mạt: "...". Khi đến chỗ ở của Phương Triệt, sắc trời đã tối. Tần Mạt đứng tại cửa phòng bếp, thấy Phương Triệt mặc tạp dề, nàng có điểm không yên tâm: "Muốn... em giúp anh không?" "Mạt Mạt, em đi chơi trò chơi hoặc xem tivi, cái gì cũng được." Tần Mạt không bị dọa kích đến, lại nói: "Để em rửa bát." Phương Triệt đảo mắt qua nàng, cúi đầu cười: "Yên tâm, đó là nhiệm vụ của em, trốn không thoát." Tần Mạt đi vào phòng sách của Phương Triệt, mở máy tính của hắn tìm kiếm trò chơi. Nhìn thấy trò lấy chủ đề từ mahoraga, Tần Mạt lại thấy nhớ quá khứ, liền mở ra. Sau khi đi qua trạm kiểm soát quen thuộc, trong phòng khách bỗng truyền ra tiếng điện thoại. Lát sau Phương Triệt đi vào phòng khách nói: "Mạt Mạt, ông ngoại anh đến thành C, nói muốn đến thăm anh, em gặp ông ấy không?" Tần Mạt nắm con chuột, hơi sững sờ, mở to hai mắt: "Gặp một lần cũng không sao." Nàng nuốt nửa câu sau vào trong bụng, "Tuy bây giờ có hơi sớm." Phương Triệt khẽ động lòng mi, ý kinh hi hiện ra trong mắt. Hắn đi vài bước đến bên cạnh Tần Mạt, bình tĩnh nhìn nàcho đến khi Tần Mạt dựa đầu qua bên kia, Phương Triệt bỗng cúi người xuống, đôi môi chạm vào trán nàng, sau đó ôm nàng, nói bên tai nàng: "Anh đến trạm xe đón ông, lát sau sẽ về." Tần Mạt đẩy hắn ra, trừng mắt nói: "Thật là dơ dãi, mau đi đi!" Phương Triệt tránh ra vài bước, Tần Mạt lại gọi hắn: "Phương Triệt." "Ừ?" Phương Triệt quay người dừng lại, Tần Mạt bỗng đứng dậy, ôm lấy cổ hắn, lại hôn lên giữa trán hắn một cái thật kêu. Phương Triệt sững sờ, Tần Mạt đắc ý mặt mày hớn hơ: "Về sau là em chủ động, biết chưa?" "Anh vốn không biết." Khóe môi Phương Triệt nhếch lên, "Nhưng anh vẫn chờ." Tần Mạt tính toán ở trong lòng, về sau cũng không thể để Phương Triệt lúc nào cũng chủ động, ép khí thế của nàng xuống. Chờ sau một giờ, Phương Triệt còn chưa trở lại, Tần Mạt nhìn sắc trời đã tối hoàn toàn, trong bụng lại thật sự đói, liền muốn đến bách hóa dưới lầu mua vài đồ ăn vặt. Trong tủ lạnh của Phương Triệt cũng có không ít hoa quả, nhưng Phương Triệt lại toàn thích những đồ ăn cay, những thứ này lại không có. Nàng đóng cửa xuống lầu, mua một ít củ cải cay ở cửa hàng, vừa mới thanh toán tiền, bỗng nghe phía sau có giọng nói vui mừng: "Mạt Mạt, không ngờ lại gặp cháu ở đây." Tần Mạt xoay người nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài là một ông già tinh thần khỏe mạnh, trên tay phải ông cầm một cái túi nh dó chính là Triệu Chu. "Chu gia gia, sao ông lại ở đây?" Tần Mạt cười đi đến cạnh ông, cũng cảm thấy vui mừng. Nàng duỗi tay ra muốn giúp Triệu Chu cầm túi, Triệu Chu lại rút tay lại, sang sang cười lớn vỗ vai nàng: "Con bé này, ta nhìn đã thích rồi, lại còn biết giúp Chu gia gia cầm đồ, ha ha! Nhưng ta tuy già, thân thể còn rất cường tráng đấy, cầm vài đồ nhẹ này cũng chưa yếu đến mức phải nhờ người giúp đâu." Tần Mạt cũng rút tay về, thuận miệng nói chuyện phiếm với ông. "Ài!" Triệu Chu thở dài nói: "Tam nhi nhà ta, nghe nói tìm được một bạn gái gì đó, bà nhà ta liền giục ta nhanh chóng đến thành C xem, nói muốn để ta xem tướng mạo thật tốt, đừng để tên nhóc đó bị người ta lừa. Mạt Mạt, bây giờ làm trưởng bối không dễ đâu, đúng rồi, tên cháu ta cũng ở đây, bình thường cháu có gặp qua không?" "Cháu không ở đây, hôm nay chỉ là đến chơi nhà bạn." Tần Mạt nhiều lần nghe thấy Triệu Chu nhắc đến Tam nhi nhà ông, cũng có điểm tò mò: "Chu gia gia, vị Tam nhi nhà ông đáng về thế nào cháu cũng không biết, dù gặp cũng không thể nhận ra, tên anh ấy là gì? Người nói một chút, không chừng cháu lại quen." Triệu Chu vỗ tay lên đùi, chán nản nói: "Cháu xem ta này, người già vô dụng, năm đó ta đã muốn giới thiệu cho cháu quen Tam nhi nhà ta rồi, kết quả tên nhóc này lại chạy trốn. Ta còn quên nói tên nó, nó cũng học một trường với cháu, có lẽ cháu có quen. ..." "Tu tu..." Điện thoại di động của Triệu Chu bỗng rung lên, ông dừng nói, nhậthiện thoại liền mắng: "Tên nhóc! Gọi cháu đến trạm phía nam đón ta, cháu chạy đi đâu hả? Bây giờ ta đến dưới nhà cháu rồi, cháu ở đâu? Còn không mau về!" "... "Cháu ở trạm phía nam? Sao ta không thấy cháu? Trở về trở về! Mau trở về! Đúng rồi, gọi cô bạn gái của cháu đến, ta muốn xét duyệt một chút! Cái gì? Sao ta biết được? Cháu còn định giấu ta đến lúc nào? Cháu không giấu? Không giấu sao không nói sớm? Mới xác định? Được, không nói nhảm với cháu, hạn cho cháu trở về trong vòng mười phút, nếu không... Hừ!" Triệu Chu cúp điện thoại, gương mặt còn mang theo điểm tức giận, ông lại lắc đầu thở dài: "Tên nhóc này từ khi trưởng thành ngày càng không dạy được, trước đây nó còn rất đáng yêu." Tần Mạt lại cảm thấy lão Triệu Chu đáng yêu, nàng mỉm cười, an ủi: "Chu gia gia, đàn ông trưởng thành không muốn được yêu, hiểu thuận là được rồi." Triệu Chu lại nói: "Đấy là, Tam nhi nhà ta từ nhỏ đã có toan tính, bây giờ lại càng lợi hại. Ta nói với cháu, đáng về của nó rất đẹp trai, các cô gái thích nó có thể xếp hàng từ thành nam đến thành bắc, trước kia cháu có quen Liễu Tích học cùng trường không?" "Cháu biết." Tần Mạt nói xong, mí mắt rung lên, trong lòng liền có dự cảm. "Con bé Liễu Tích ta rất thích, xinh đẹp lại biết điều, trước đây ta còn nói đùa muốn nó gả cho Tam nhi làm vợ! Đáng tiếc ánh mắt của tên nhóc này lại cổ quái, thật sự không thích, cũng không bị nhìn trúng cái dạng gì." Triệu Chu đi đến bên cạnh một ghế nhỏ ngồi xuống, Tần Mạt liền ngồi cạnh ông. Đến lúc này, Tần Mạt còn không biết người gọi là "Tam nhi" là ai, nàng nên đập đầu quách vào tường, lúc này nàng dở khóc dở cười, lần nữa cảm thấy mùi vị nên cười kia. Triệu Chu tiếp tục như rất nhiều trưởng bối khác, đắc ý khen cháu ông: "Mạt Mạt, không phải ta khoe khoang, Tam nhi nhà ta rất không tồi. Từ nhỏ khả năng độc lập của nó đã rất mạnh, mười sáu tuổi tự chăm sóc mình, cũng biết chăm sóc người khác. Hôm nay cháu vừa đến đây đúng lúc, chờ nó đến ta giới thiệu cho hai người quen nhau, thế nào?" "Chu gia gia, cháu..." Tần Mạt rất muốn nói nàng đã sớm quen "Tam nhi" nhà ông. Triệu Chu lại cho rằng nàng thẹn thùng, vung tay lên ngắt lời nàng: "Mạt Mạt, cháu cũng không cần thẹn thùng, chỉ là quen bình thường mà thôi, nếu cháu không muốn, ta còn có thể ép cháu sao? Nhưng nói thật, ta rất vừa ý cháu, quả thực còn vừa ý hơn con bé Liễu Tích, nếu cháu có thể làm vợ của cháu ngoại ta, ta cũng không cần buồn thế này!" "Chu gia gia, cháu không..." "Đúng rồi, tên Tam nhi nhà ta là Phương Triệt, hơn cháu một tuổi, cũng học ở Thị Tam, cháu quen nó chứ?" "Cháu quen..." "Đúng à! Thế nào? Có phải cảm thấy người rất không tệ không?" Triệu Chu bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về "lich sử huy hoàng" của Phương Triệt từ nhỏ, nói vừa to vừa rõ, Tần Mạt cũng nghe được không ít chuyệný thú. Sau cùng Triệu Chu vẫn tổng kết: "Lần đầu tiên cháu đến quán trà Triệu Ký của chúng ta, chính là Tam nhi đang đánh đàn, đáng tiếc nó đi quá nhanh, lúc ấy cháu không thể gặp nó. Sau đó ta mời cháu đến nhà chơi, tên nhóc đó cũng không biết ăn phải cái gì, lại không chịu ra mặt. Lúc đó có lẽ là duyên chưa đến, hôm nay có thể tính là may mắn, ta hi vọng có thể đánh bóng mắt tên nhóc này ra." Tần Mạt ngẩn ngơ trong lòng, nhất thời lại không biết nên giải thích thế nào. Lúc này tiếng ô tô chạy đến vang lên, Phương Triệt mở chạy xe vào khu đỗ xe dưới tầng, hắn hạ kính xe, khi đi ngang qua mái hiên vẫy tay với hai người. Triệu Chu hừ một tiếng, lại chỉ vào đuôi xe nói: "Mạt Mạt xem đi, người trên xe vừa rồi chính là Tam nhi nhà ta."

Q.4 - Chương 41: Cửa và cửa sổ

Đèn hai bên đường đứng thẳng, ngọn đèn vàng nhạt, lộ ra ánh đèn mờ mờ. Tần Mạt bắt đầu đi nhìn Triệu Chu ngẩng cao đầu, rất muốn cắt ngang lời ông, giải thích mọi chuyện rõ ràng. Nhưng gần đây Triệu lão có rất nhiều buồn bực ở nhà, đã lâu không vui vẻ thong thả như thế, liền thao thao bất tuyệt, kéo Tần Mạt nghe tăng bốc về Phương Triệt, cho đến khi Phương Triệt đi đến từ bãi đỗ xe. "Hừ!" Triệu Chu vừa nhìn thấy Phương Triệt, lại tựa nghiêng đầu sang một bên, ra vẻ Phương Triệt có chút khó hiểu, hẳn sớm biết Triệu Chu quen Tần Mạt, cũng biết quan hệ của bọn họ không tệ. Nhưng vừa rồi Triệu Chu còn trò chuyện thật vui với Tần Mạt, chỉ chớp mắt lại thấy ông có dáng vẻ không tốt, cũng không hiểu vì sao. "Ông ngoại!" Phương Triệt kêu một tiếng. "Tên nhóc này muốn chọc giận ta à!" Triệu Chu đứng dậy, căm tức nhìn Phương Triệt, "Bạn gái cháu đâu? Không phải nói đưa cô bé đến cho ta nhìn sao?" Phương Triệt rất buồn bực nhìn Tần Mạt, lại nhìn Triệu Chu, đang muốn nói, Triệu Chu lại nói: "Quen cô bé này không? Trước kia học cùng trường với cháu đấy." "Mạt Mạt?" Phương Triệt bỏ qua Triệu Chu, đem ánh mắt hỏi thăm nhìn Tần Mạt. Tần Mạt còn chưa kịp nói, Triệu Chu lại nói: "Quen? Được, quen thì tốt! Tam nhi, nhanh chóng gọi bạn gái cháu đến đây, xem có bằng một nửa Mạt Mạt không." Nét mặt Phương Triệt nhất thời cổ quái, hẳn đã rõ Triệu Chu chắc chắn là hiểu lầm cái gì đó. "Ông ngoại, bạn gái cháu và Mạt Mạt là một." "Một cái gì cơ?" Triệu Chu không nghe rõ, bàn tay liền rất có khí thế vung lên, "Người đâu? Cháu còn muốn giấu?" Phương Triệt đi qua nắm tay Tần Mạt, Tần Mạt đứng dậy, cùng hẳn nhìn về Triệu Chu. Về mặt Phương Triệt có điểm tàn khốc, nhưng từ thời thiếu niên thời hẳn cũng có dáng vẻ này rồi, bỏ đi dáng vẻ đó, mắt Tần Mạt chứa ý cười, khoe môi cong lên trên Triệu Chu lúc đầu vô cùng có khí thế giờ về mặt lại cứng đờ, bàn tay ông giữa không trung nắm thành quyền, lại từ từ rơi xuống bên người. "Các cháu..." Triệu Chu nén giọng lại, tầm mắt quét tới quét lui giữa hai người, hồi lâu sau, ho nhẹ một tiếng, khoe miệng rút rút, giọng như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Tốt! Rất tốt!" Giữa lòng mây Phương Triệt mới hiện lên điểm đắc ý, giọng hẳn vẫn còn ổn định: "Ông ngoại, cuộc đời này cháu chỉ chấp nhận mình Mạt Mạt." Gương mặt Tần Mạt hơi nóng, vẫn giữ ý cười không đổi. Triệu Chu lại im lặng một hồi, khi Tần Mạt cho rằng ông then quá hoá giận, hông bỗng ngửa đầu lên, cười lên ha hả. Tiếng cười kia làm đau màng nhĩ Tần Mạt, khoa trương như tiếng sư tử hồng trên tivi. Phương Triệt nhăn mày, kéo Tần Mạt lui về phía sau vài bước, nói với nàng: "Mạt Mạt, đây là tuyệt kỹ của ông ngoại anh, về sau em nghe thấy, chỉ cần lo trốn ra xa là được." "Thằng nhóc!" Triệu Chu rống đến khí thế cương liệt, đúng là càng già càng dẻo dai. Ông bước nhanh đến gần hai người, lại nhìn Tần Mạt, nhìn phải nhìn trái, nhìn trên nhìn dưới, vẻ mặt vui sướng không cần che giấu. Có vài người tản bộ về đêm đi qua, liền ghé mắt nhìn ba người, ánh mắt có chút khó chịu. Khu nhà trọ ở thành C này có thể coi là cao cấp, xung quanh luôn yên tĩnh, Triệu Chu lại cười lớn như thế thật là phá hoại phong cảnh. Ông nhận ra mấy ánh mắt kia, cũng không để ý, chỉ xoay người cầm túi nhựa, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến chỗ cầu thang máy dưới nhà trọ. Tần Mạt không nhìn được cười khê thành tiếng. Phương Triệt nhìn bóng lưng Triệu Chu, trong ánh mắt chứa âm áp mà người ngoài khó phát hiện. Chờ ba người đến chỗ ở của Phương Triệt, Triệu Chu đại nã kim đao ngồi lên ghế sofa, hạ lệnh: "Tam nhi, ta muốn ăn lẩu cay!" "Cháu làm nổi uyên ương một nửa cay một nửa không cay." Phương Triệt đi vào trong bếp. "Không cay cho ai ăn?" Triệu Chu trừng mắt. Phương Triệt bỏ xuống một câu: "Cho Mạt Mạt." Tay lại đóng cửa nhà bếp lại. Bắc Tống vốn không có cây ớt, nhưng Tần Mạt đến thời đại này cũng được bốn năm đã học ăn cay, hơn nữa cũng thích ăn cay. Nhưng nàng cũng biết vết thương sau gáy chưa lành, tạm thời không nên ăn thực vật có chứa tính kích thích. Triệu Chu nhìn cửa phòng bếp, lại nhìn Tần Mạt bên cạnh, ánh mắt cũng trở nên có chút cổ quái. "Mạt Mạt, cháu không xuống bếp?" Ông tùy ý hỏi một câu như vậy. Tần Mạt rất rõ ràng gật đầu: "Cháu không." Sau một lát nàng lại nói: "Nhưng Chu gia gia nếu dám ăn đồ ăn cháu làm, cháu nhất định đi làm." Triệu Chu cân nhắc cái chữ "dám" kia, một hồi sau liền liên tục xua tay: "Coi như quên trong lòng ông lại có điểm lo lắng, sợ Phương Triệt sẽ bị Tần Mạt bắt nạt. Nhưng nghĩ lại, người trẻ tuổi bây giờ đều có hình thức chung sống của bọn họ, Tam nhi nhà ông cũng không phải người dễ bị bắt nạt. Hiếm khi người Tam nhi coi trọng lại đúng là Tần Mạt mà ông rất thích, ông nghĩ nhiều cái gì nữa? "Con cháu đều có phúc của con cháu..." Triệu Chu thở dài, lại hàn huyên cùng Tần Mạt. Một bữa cơm này ba người ăn đến vui vẻ, tài nghệ của Phương Triệt tiến bộ hơn trước nhiều, tướng ăn của Triệu Chu hào phóng, khen không ngừng. Ăn được một nửa ông lại nghĩ đến cái túi nhựa mình mang đến, lại vừa nhai thịt bò vừa nói: "Tam nhi, ta mang đến cho cháu một túi trứng gà, đó là gà của bà ngoại cháu đẻ, trứng gà đất, rất dinh dưỡng!" Phương Triệt nửa vui vẻ nửa lo lắng: "Bà ngoại sao lại nuôi gà? Lần trước bà bị ngã mà." "Bà già đó, không nuôi thì khó chịu, sao ta lo được bà ấy?" Triệu Chu ai oán nói, "Trước kia bà ấy đi theo ta sống cuộc sống cực khổ, bây giờ không khổ, mệnh bà ấy vẫn vất vả. Bà ấy không chỉ nuôi gà, còn thích trồng tôi gì đó, nói là tự mình làm ngon hơn! Thường xuyên lôi ta giúp bà ấy cuốc, không biết là hành hạ người bao nhiêu rồi." Tần Mạt nghe lại cảm thấy có hứng thú, từ nhỏ nàng chưa từng sống cuộc sống điền viên, nhất thời có chút mong đợi nói: "Không làm gì đó, đương nhiên rất khó chịu. Chờ nhiều năm về sau, cháu về hưu, cũng muốn làm vài việc, nuôi gà vịt, còn có thể... đào ao." "Cạnh ao có thể trồng tốt nhất là trồng ở chân núi, dẫn nước từ trên núi xuống, nuôi cá, trồng hoa sen." Phương Triệt dừng đĩa, chứa ý cười nhìn Tần Mạt, "Em thích nói về chuyện xưa, có thể ngồi dưới bóng cây nho, anh sẽ nghe." Tần Mạt múc một muống canh cay cho vào bát Phương Triệt, cũng không trả lời, chỉ cúi đầu ăn cơm. Ăn xong Tần Mạt rửa bát, Phương Triệt liền nói chuyện phiếm với Triệu Chu. "Tam nhi, cháu nói thật đi, cháu nghiêm túc bao nhiêu?" Triệu Chu dùng tay trái nắm tay phải, thần sắc nghiêm lại. Phương Triệt nhìn thẳng ông ngoại yêu thương mình nhất từ nhỏ đến lớn này, chậm rãi nói: "Như ông với bà ngoại, cả đời chân thành. Thậm chí, còn ngày càng chân thành hơn." Triệu Chu giương một tiếng: "Ta và bà ấy đã trải qua không ít khó khăn, hai đứa nhóc các cháu thì từng đối mặt với cái gì? Cháu hiểu cái gì là càng thêm chân thành? Cái gì là cả đời?" "Ông ngoại, thời gian sẽ chứng minh." Phương Triệt cười nhạt, chẳng hề nhiều lời. Triệu Chu bỗng thở dài: "Đừng có giống mẹ cháu, một khắc trước còn nói cái gì mà tình sâu không hồi hận, đến chết không đổi, xoay người lại bướng bỉnh, thế nào cũng không qua lại với ba cháu cả đời nữa. Nó có thể từ bỏ giấc mộng sự nghiệp của mình vì Phương Trắc, lại không giải thích câu nào với anh ta, cũng không chịu nghe anh ta giải thích. Hừ..." Phương Triệt bĩu môi: "Cháu đã sớm thất vọng với bọn họ rồi, tuổi suy nghĩ của họ mãi mãi chỉ lại ở tuổi hai mươi." "Thằng nhóc này!" Triệu Chu lắc đầu. Sau cùng Phương Triệt đưa Tần Mạt về trường học, khi xe dừng lại, mấy người bạn của Tần Mạt đi qua, trong chốc lát lại nhìn nàng với ánh mắt tò mò. Dưới hào quang của những ánh mắt kia, Tần Mạt về phòng học, sau đó bị Tiền Hiểu gặng hỏi lần nữa. Ngày hôm sau nàng mang theo quần áo đen rời giường, mơ mơ màng màng rửa mặt xong, thoáng tỉnh táo rồi phát ra tiếng kêu cảm thán: "Hiểu Hiểu, thi ra nhiều chuyện là thiên tính của loài người." Tiền Hiểu cảm lấy lọn tóc dùng lược thống khổ chải, thuận miệng nói thắm một câu: "Cậu đúng là lạc loài, làm chuyện thì là cái gì? Hủy diệt và sáng tạo mới là thiên tính của loài người." Một câu nói này làm Tần Mạt chợt có linh cảm, nàng học nửa ngày ở trường, hết sáu tiết lại chạy đến công ty, đến phòng làm việc tầng 21, nàng lôi Vũ Vạn Hồng ra nói: "Quản lý Vũ, em có thể tham dự thiết kế nhiệm vụ và bối cảnh trò chơi không?" Vũ Vạn Hồng sững sờ một chút, mới nói: "Nếu em chịu tham dự, lại tuyên truyền ra, hiệu quả đương nhiên rất tốt." "Tuyên truyền không có gì, em muốn tham dự, bây giờ em viết báo cáo, đúng rồi, khi nào các anh mới

hợp?" "Mười giờ sáng mai có một cuộc họp, đợi lát nữa tôi nói lại cách nghĩ của em với quản lý ban kế hoạch một tiếng." Vũ Văn Hồng có chút bất ngờ, "Tần Mạt, em hứng thú với việc này à?" "Thật ra thì cảm thấy rất hứng thú, nhưng là không có linh cảm và cơ hội." Vũ Văn Hồng cười cười, vỗ vai nàng. Giờ học sáng hôm sau rất quan trọng, tiết 3-4 không nói, tiết 1-2 là giờ Hán ngữ hiện đại, cô giáo dạy thay có tiếng ác độc, xem như là một trong các giáo sư nghiêm khắc nhất trường H. Vị cô giáo này họ Đường, tuyệt chiêu của bà là Đuôi không tước, là vũ khí thứ bảy mạnh nhất thuộc phái Cô Long, có thể giết người trong vô hình. Đường lão thái thái vô hình, ở chỗ nếu bà sẽ trừ điểm của bạn, hoặc là đánh trượt bạn, nhưng lại không hề nhắc nhở. Bình thường khi thầy giáo muốn học sinh nghe lời, hoặc là muốn lớp học được điểm cao, đều có chế định quy tắc như Tổng Quân đã nói: "Ai không đến năm lần điểm danh, học kỳ này không đạt tiêu chuẩn", Đường lão thái thái lại không như vậy. Bà thấy ai là cười tít mắt thân thiết hòa ái, nhưng trong lòng bà lại sổ sách rành mạch rõ ràng, về mặt bà đều khiến người ta nghĩ đến một câu nói ngẫm: "Tôi sẽ không nói gì, tôi xem em có tự giác hay là không tự giác." Các sinh viên kỳ trước đến này bị bà tàn phá không ít, vì vừa bắt đầu bà đã thi hành chính sách không nhắc nhở, không ít người rơi rụng đều vì nguyên nhân tương tự để nói chuyện. Về sau có một phụ huynh đến trường nói bà xấu xa, ngay sau đó lại dẫn đến một lần sóng công khai lên án giáo sư ở trường, sự tích về mới bị học sinh biết được, hơn nữa còn dùng để dè chừng. "Mình muốn trốn học." Tần Mạt ngồi cạnh cửa sổ, lặng lẽ nói với Tiền Hiểu bên cạnh, Tiền Hiểu run run. "Mạt Mạt, cậu phải biết, tính mạng an toàn rất quan trọng." "Mình có chuyện rất quan trọng, mình phải trốn học." Tiền Hiểu thành khẩn nói: "Mạt Mạt à, tuy nói sinh viên không cấp tiết không phải sinh viên, nhưng cậu cũng không cần phải đuôi theo cái hư danh đó mà lựa chọn cách khiêu chiến khó khăn thế này? Mạt Mạt, đây không phải môn tự chọn, đây là môn bắt buộc đấy!" Lớp trưởng Tống Thành Ngụy ngồi phía sau các nàng, nghe thấy lời Tiền Hiểu, hần cũng lặng lẽ nói thêm một câu: "Tần Mạt, cậu đi dò đường tiên phong, truyền bá cho nhân dân sẽ là người anh dũng." Tần Mạt bị những lời này làm nghẹn giọng, Tiền Hiểu nhanh chóng dựa đầu ra phía sau liếc Tống Thành Ngụy một cái: "Có người làm lớp trưởng như cậu hả?" "Mình chỉ rất tò mò, thật đấy." Tống Thành Ngụy nói xong câu này rồi ngồi nghiêm chỉnh lại, nghiêm túc nhìn bức giảng. Tần Mạt nhìn giờ, thời gian là chín giờ mười một phút, từ nơi này đến trung tâm chợ còn cần một khoảng thời gian, nếu như còn không xuất phát, sẽ không thể đến cuộc họp lúc mười giờ. Trên thực tế, từ nhỏ Tần Mạt đã không phải là một học sinh ngoan. Khi Tần công tử mười mấy tuổi học cù, lên lớp ngủ gà ngủ gật, hoặc là trốn học, hoặc giả thân giả quỷ trêu chọc thầy giáo, thật sự làm không ít lần. Tần Mạt đến thời đại này, là vì xã hội coi đại học là giáo dục căn bản, nàng mới phá lệ học trung học nghiêm túc, tham dự thi đại học. Đó là con đường duy nhất nàng có thể đi lúc ấy, cũng là kỳ vọng của người nhà Tần gia. Vì vậy Tần Mạt biến thành đứa trẻ ngoan, có khi còn quên mất trốn học thì phải trốn thế nào. Giáo sư trên bức giảng từ từ nói tu từ ngữ pháp, Tần Mạt nghĩ đến thời gian, lại mơ hồ có chút hưng phấn và mong đợi. Trốn học dưới mắt Diệt Tuyệt sư thái này, đúng là một chuyện rất có tính kích thích. Điện thoại của nàng rung lên, là Phương Triệt gửi tin nhắn: "Mạt Mạt, em muốn tham gia cuộc họp lúc mười giờ à? Anh đến đón em?" "Anh có thời gian?" "Anh cũng chuẩn bị tham dự, hôm nay nghỉ trưa, buổi chiều lại làm việc." Trong chốc lát, Tần Mạt mới gõ đến chữ "Ờ", Phương Triệt lại gửi tiếp tin đến: "Anh đến đại sảnh khoa văn rồi, em ở đâu?" Tần Mạt có chút vui mừng, tầm mắt lại đảo qua ngoài cửa sổ một vòng, cảm thấy kế hoạch của mình tỷ lệ thành công ngày càng lớn. "Anh đến sau lưng nhà C, từ nhà ăn đến cửa sổ, anh đến chỗ cửa sổ thứ năm, đón em." Gửi xong tin nhắn Tần Mạt lại nhìn lại ngoài cửa sổ nhân lúc Đường lão thái xoay người viết bảng, Tiền Hiểu có chút không hiểu: "Mạt Mạt, cậu đang nhìn cái gì?" "Không phải nói muốn trốn học sao? Mình đang chờ thời cơ." Tiền Hiểu nghe vậy, kinh ngạc nói: "Mạt Mạt, cậu nói thật à? Cậu trốn thế nào? Chúng ta ngồi ở giữa, cậu muốn đi cửa sau, cũng dễ thấy!" Tiền Hiểu nằm bò lên bàn: "Mạt Mạt, mình cảm thấy độ khó quá cao, cậu muốn trốn thì chờ tiết sau đi." "Khi lên tiết hai không phải giáo sư thường điểm danh sao?" Tiền Hiểu không nói gì, nhìn Tần Mạt, xem nàng chuẩn bị hoàn thành bài tập khó khăn này thế nào. Thật ra cũng không phải rất khó, chính là gan lớn hay nhỏ thôi. Khi Tần Mạt thấy Phương Triệt ở cửa sổ, liền vẫy tay với hắn. Tiền Hiểu mờ to mắt, chỉ thấy Tần Mạt đem tầm mắt như có như không rơi lên người Đường lão thái thái, trong lúc bà xoay người viết bảng, Tần Mạt đạp lên cái ghế, mượn lực nhảy lên bàn, nàng duỗi tay, khom người vươn ra cửa thủy tinh đang mở, hai chân đạp một bước, cả người nhảy xuống cửa sổ. Tiền Hiểu cắn môi dưới, chuyển đến chỗ ngồi của Tần Mạt. Tầm mắt nàng nhanh chóng đảo qua, liền thấy Phương Triệt vốn đứng dưới cửa sổ, dang tay đỡ Tần Mạt, vì quán tính nên hắn ôm người lùi lại vài bước, sao đó thả Tần Mạt xuống, an toàn chạm đất. Nhìn động tác này, như là hai người đã làm chuyện này hàng trăm lần. Tiền Hiểu không dám nhìn lâu, lại đem tầm mắt nhìn về giảng đường. Liền thấy Đường lão thái xoay người lại, hai tay cho ra sau lưng giảng giải, ánh mắt lướt qua phòng học, cũng không chú ý đặc biệt đến đâu. Tiền Hiểu lặng lẽ thở ra một hơi, lại nhìn ngoài cửa sổ, Tần Mạt đã kéo Phương Triệt chạy ra thật xa. "Mạt Mạt, chuyện nguy hiểm này, giả sử anh không đến, nhưng có phải em cũng chuẩn bị làm hay không?" Sau khi lên xe, Phương Triệt vẫn mỉm cười rồi thoáng buông ra. Hắn nghiêm mặt trước, giọng nói mang theo chỉ trích. "Cái gì mà nguy hiểm?" gương mặt Tần Mạt tiếp tục mang theo ý cười khoan khoái, "Chỉ là tăng một thôi mà, rất dễ nhảy." "Tăng một? Tăng một cách mặt đất hơn hai thước à?" Phương Triệt khẽ hừ một tiếng. "Vốn chỉ là tăng một..." Tần Mạt hơi mềm giọng, "Chỉ thêm một hàm rất thấp thôi." "Là rất thấp." Phương Triệt nhủ mảy, "Không làm chết người, cùng lắm chỉ làm người ta gãy tay gãy chân, tàn tật cả đời." Tần Mạt đảo mắt, cười ha ha nói: "Tiểu Phương à, tưởng rằng Thị Tam cũng cao hơn hai thước đấy, anh nói vậy có phải rất có ý không?" Phương Triệt thần nhiên nói: "Em không thể so với anh!" Tần Mạt không nói gì hồi lâu, về mặt mới nghiêm túc nói: "Phương Triệt, về sau có chuyện nhảy ra cửa sổ vượt tường nữa, em nhất định phải thỉnh giáo anh trước." Phương Triệt nhủ mảy, nếu không phải bây giờ không thể dùng x định muốn kéo áo Tần Mạt y lại nói rõ vấn đề này với nàng. "Em còn muốn có lần sau?" Hắn nhìn đường. "Thật ra nếu anh không ở ngoài, em sẽ không đi đường cửa sổ, trực tiếp đi bằng cửa." Tần Mạt thờ dài, "Phương Triệt, nếu anh không đưa em đi treo tường, sao em có thể nghĩ ra loại chuyện nhảy cửa sổ này?" Phương Triệt tiếp tục nghiêm mặt, rất lâu không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 42: Trò chơi

Cuộc họp bàn kế hoạch trò chơi《Đấng Thiên》này không thú vị như Tần Mạt tưởng tượng, một nhóm áo mũ chỉnh tề ngồi vây quanh bàn tròn, bức bối nghe phó tổng đứng đầu Thanh Sơn thuyết trình về bối cảnh tương lai, nghe đến cụp mắt xuống, tý nữa thì ngủ mất. Tần Mạt ngồi cạnh phó tổng Trương, thân phận của nàng có chút đặc biệt, đãi ngộ cũng đặc biệt. Phương Triệt ngồi bên kia bàn, đại biểu cho đoàn thể TE tham dự hội nghị, hần chủ yếu phát biểu. "Được, tóm lại chúng ta cố gắng đạt dẫn dắt trò chơi này thành trào lưu, trở thành tinh hoa văn hóa nghĩa hiệp." Phó tổng Trương vỗ lên bàn, đặc ý nói: "Khẩu hiệu của chúng ta là, dựng nên trò chơi điển hình của phương Đông, hướng đến thế giới!" Khẩu hiệu này vừa ra, người tham dự hội nghị đồng loạt đứng dậy, nhao nhao vỗ tay. Mọi người cũng đều biết rõ, lãnh đạo thông thường nói xong câu này, liền tuyên bố "Tôi tạm nói đến đây", vậy thì bọn họ cũng tạm giải thoát khỏi thế thôi miên của lãnh đạo, nhân tiện, hội nghị bàn kế hoạch chân chính có thể bắt đầu. Quả nhiên, sau khi nhận được tiếng vỗ

tay này, phó tổng Trương hài lòng lắm tư thế cúi chào, nhân tiện nói: "Chủ trương chính là thế, tiếp theo mọi người từ từ nghiên cứu và thảo luận tình tiết. Sau cùng đề thư ký gửi tài liệu cho tôi, ban giám đốc sẽ ra quyết định. Nếu làm tốt, mọi người sẽ có thêm tiền thưởng." Sắc mặt hẳn hơi trầm xuống, lại nói: "Đây đã là lần thứ ba sửa đổi trò chơi, tôi cho mọi người thời gian một tháng, chờ khi hoàn thành phần mềm xong, nếu còn không khiến ban giám đốc hài lòng, mọi người hãy nghĩ xem mình có nên làm công việc này nữa hay không nhé!" Sau khi cho quả ngọt xong, phó tổng Trương lại hạ một gậy xuống, sau đó quét mọi người một vòng, chấp tay sau lưng rồi đi. Quản lý La của ban kế hoạch hăng giọng một cái, hẳn ngồi đối diện Tần Mạt, chờ phó tổng Trương đi rồi, hẳn liền đứng lên, đi đến gần màn hình, mở ra bản đồ thế giới của trò chơi. "Trò chơi này tên là 《Đăng Thiên》, tự nhiên lấy thần tiên làm mục tiêu." La Đông Lương phóng đại bản đồ, giải thích: "Chúng ta tạm thời đặt ra thế giới này có bốn thế lực tu tiên lớn, tây có Côn Luân, có mười hai ngọn núi trụ trời, vùng trung tâm có liên minh, gọi chung là phái Liên Thành, bên dưới có mười sáu thành U Vân; Ma Môn thì có bảy phái, cùng xưng là Nhai Miếu đảo Đông Hải và rừng cây nhiệt đới phương nam; thế lực lớn thứ tư là yêu thú, có nhiều ở mạch Thương Sơn phương bắc, với con người mười năm tiêu chiến, trăm năm đại chiến." Trợ lý của hắn là Cát Hoa lại bổ sung thêm: "Bối cảnh chính không cần sửa, nhưng trò chơi của chúng ta nhất định phải có một quản lý. Mục đích cuối cùng của Đăng Thiên, là thăng cấp ngoài hệ thống, bản thân trò chơi còn cần phải chỉnh lại điều này." Không khí cuộc họp dần sôi động lên, có người nói: "Trò chơi loại này, đúng là làm máu sôi trào, chúng ta ở vị trí người chơi đối kháng với yêu thú, còn có thể cho người chơi chọn phe cánh. Đã có chính đạo Côn Luân, còn có ma đạo Thiên Nhai, một câu nói này, không thành tiên, liền thành ma!" "Đúng là không có sáng ý." La Đông Lương lắc đầu, "Không thành tiên liền thành ma, vốn chính là như vậy, trò chơi tiên hiệp không phải đều làm thế sao?" "Tôi thấy thế lực yêu thú không phải con người này, bối cảnh có hơn đơn giản." Cát Hoa nói: "Cứ vậy thì, căn bản không có nhiều quái vật để đánh. Thật ra chúng ta hoàn toàn có thể phân chia yêu thú là quái vật cấp cao, ở ngoài Thương Sơn, đặt ra thế giới ma, các loại cấp bậc ma sẽ chính là quái vật." Tần Mạt nghe liền hứng thú, cũng đề xuất ý kiến: "Có thể tạo thành một tổ chức chuyên ban nhiệm vụ săn ma, hoặc là đặt tổ chức này vào chính giữa các đại thế lực, làm một nhiệm vụ liên hoàn. Nói ví dụ như vòng thứ nhất là giết mười bóng ma cấp thấp, có thể được tặng một pháp cấp thấp. vòng thứ hai giết hết một trăm bóng ma, có thể nhận được một viên đan dược tăng cấp." "Cái này là hệ thống thăng cấp, có thể đặt ra sau, Ở mặt này, quan trọng nhất là không chế tốc độ thăng cấp của người chơi, nhằm tạo cho người chơi có cảm giác thành công." La Đông Lương đem tâm mắt rơi xuống người Tần Mạt, có chút mong đợi, "Tần Mạt, Cát Hoa lúc trước đã nói, trò chơi cần một sáng ý mới làm là cờ đầu, cô cảm thấy sáng ý này sẽ làm thế nào?" "Đã là Đăng Thiên..." Tần Mạt hơi trầm ngâm, từ từ nói: "Hong trần tựa lao tù, nhất niệm phi thăng, nhất niệm trầm luân." Động tác di chuột của La Đông Lương trên bản đồ ngừng lại, hắn cân nhắc câu này, gương mặt dần hiện ra sự hồi hộp vui mừng. "Tần Mạt, bản quyền câu này, công ty chúng ta mua!" Tay hắn vỗ đến thiết bị trên bàn, vang lên một tiếng. Trong phòng tiếng cười bỗng nổ ra bốn phía, La Đông Lương hài hước một phen, không khí hội nghị càng sôi động, mọi người bàn luận, từng người đề xuất ý kiến. Có người nói: "Tần Mạt, giải thích cận kề ý cô một chút đi. Ý mặt chữ thì chúng tôi đều hiểu, nhưng dù sao cô cũng nên giải thích?" Tần Mạt khẽ mỉm cười, đứng lên nói: "Đời người như trò chơi, trò chơi như đời người, tôi cho rằng vấn đề này con người sẽ mãi mãi không giải đáp được. Bào cái gì gọi là trò chơi? Trang Chu mơ làm bướm hay là bướm mơ làm Trang Chu, thứ chúng ta theo đuổi chính là, kể cuối cùng, hay là quá trình? Người làm trò chơi như chúng ta có thể hỏi như vậy, ở chính giữa trò chơi, hành động của người chơi, anh theo đuổi quá trình thăng cấp, hay là từ từ phát triển? Nếu chỉ cần quá trình, thì cũng có thể không cần đề ý đến việc leo lên từng bậc cầu thang? Nếu chỉ đề ý đến kết quả, vậy thì sau kết quả sẽ là gì?" "Có thể sau kết quả, chỉ là chờ mọi người ngưỡng mộ mà thôi!" Người nói là Đỗ Giai Lâm, hẳn là người từng trải về kế hoạch trò chơi, ngồi đối diện Tần Mạt ở vị trí thứ tư, "Loại hình game online thăng cấp này mà nói, đến cuối cùng cũng chỉ là chuyện như thế. Thăng cấp lên đỉnh, sau đó mở bang chiến, dọn dẹp ân oán cá nhân, hoặc là đấu PK, mà bang chiến thành PK, cũng có thể mang lại cho chúng ta một khối lợi ích lớn." La Đông Lương nhíu mày, lắc đầu nói: "Nếu chiếu theo đường đi này, trò chơi này của chúng ta cũng giống như thường, căn bản cũng không đạt được điều chúng ta mong muốn, Tần Mạt, tiếp tục giải thích khái niệm của cô đi." Tần Mạt bật cười lớn, tiếp tục nói: "Thăng cấp đến đỉnh, để mọi người ngưỡng mộ, đây vốn là một điểm rất quan trọng trong game online, chúng ta phải làm, tôi cảm thấy không cần tránh, chỉ cần kéo dài thời gian của lần thăng cấp này, mà đã kéo dài, không thể chỉ dựa vào việc tăng độ khó cho người chơi, hoặc là tăng cấp bậc của quái vật, chúng ta nhất định phải để trò chơi này có một mục đích khiến người chơi không thể quên được." "Lời này rất tốt, nhưng lại là lời thừa." Thành tình có người ra một câu như vậy, không khí nhất thời lại có chút lạnh xuống. Tần Mạt không để ý, tầm mắt nàng rơi xuống trên người người kia, khẽ gật đầu hỏi thăm hắn, tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy có thể mở ra nhiều nghề nghiệp sinh hoạt hơn, hơn nữa hệ thống nhiệm vụ cũng cho thêm màu sắc bị kịch thần thoại và tiên hiệp vào. Trong trò chơi có tình cảm thâm trầm, mới càng khiến người ta khó quên." Lời này lại khiến người ta khó hiểu, Cát Hoa hỏi trước: "Vì sao nói tiên hiệp ngập sắc thái bị kịch?" Ngữ điệu của Tần Mạt vẫn như luật thơ, nàng giải thích rõ ràng từng từ: "Thế giới tiên hiệp, khác biệt lớn nhất với hiện thực chúng ta chính là, chuyện xưa trong tiên hiệp, có thể bất tử. Con người hướng đến trường sinh, để vương nghìn đời, Tần Thủy Hoàng cũng không ngoại lệ. Nhưng nếu có trường sinh thật, trong cuộc đời mãi mãi bất tận, lại còn có thể theo đuổi cái gì? Vì có vô hạn thời gian, cho nên dù anh nghĩ cái gì, cần bao nhiêu thời gian, cũng có thể được. Mà sau cái được, có lẽ có vài người sẽ thỏa mãn, nhưng càng có nhiều người sẽ cảm thấy chưa đủ. Dục vọng, chính là ham muốn, mãi mãi không thể thỏa mãn. Chỉ thỏa mãn với những người tự kìm chế được mình, mà rất nhiều người, lại đem loại tiếc nuối này đổ cho dài ngắn của nhân sinh. Theo khái niệm của chúng ta bây giờ, đời người tối đa cũng chỉ có một trăm năm, cho nên phần lớn mọi người đều thỏa mãn, cũng trong cái trăm năm này, đặt ra một chút kỳ vọng, cũng nỗ lực thực hiện. Nhưng nếu chuyện thần tiên quả thật tồn tại, ai cũng thành tiên, ai cũng bất tử, ười còn có mục tiêu nỗ lực không?" Nàng ngừng lại, tổng kết một câu: "Cho nên nói, cái bị kịch nhất ở tiên hiệp, chính là mỗi người đều cầu bất tử." La Đông Lương có chút thất vọng, thờ dãi nói: "Cách nói của cô không sai, nhưng đây là trò chơi, muốn gây ấn tượng cho người ta, không thể là chuyện bị kịch." Trong lòng hắn có chút trách cứ Tần Mạt, "Con nhóc này nghĩ mình viết chuyện mục bi tình lữ này dựa trên của người ta, thì nghĩ cái gì cũng muốn bị kịch." Đỗ Giai Lâm lại giễu cợt một tiếng: "Chúng ta làm trò chơi, nếu cô đề cho người chơi bị kịch, người chơi cũng có thể khiến cô bị kịch!" Hắn nói xong lắc đầu liên tục, cũng cảm thấy Tần Mạt còn quá trẻ, suy nghĩ vấn đề chi văn hóa văn nghệ, căn bản không hiểu thị trường. "Nhưng..." Tầm mắt mọi người lại nhìn về phía phát ra tiếng nói, ở hội trường này, có một người khoảng hai mươi tuổi nhút nhát nói: "Kiếm tiền cũng là bị kịch, nhưng lại thành kinh điển mà bao nhiêu năm không trò chơi nào có thể vượt qua." Trong phòng liền xuất hiện không khí trầm mặc, ngay sau đó La Đông Lương nói: "Nhưng đó là ở năm đó, bây giờ thị trường đã không còn như thế." Đỗ Giai Lâm gật đầu nói: "Kiếm tiền là trò chơi RPG mấy rồi, chúng ta làm về game online, không thể nói nhập làm một." Tần Mạt chờ khi họ ngừng thảo luận, mới cười nói: "Ý tôi, không phải thiết kế nhiệm vụ theo nội dung bị kịch, hay là đem trò chơi hóa thành không khí tang thương. Cái gọi là bị kịch, là ẩn tuyến trong thế giới tiên hiệp, mà mình tuyến trò chơi, vẫn là làm các loại nhiệm vụ, cũng không khác rất nhiều những game online kia, đánh quái thăng cấp." "Bị kịch là ẩn tuyến, thế nào ẩn tuyến?" La Đông Lương hỏi. "Để cho hệ thống nhiệm vụ không thể hoàn thành, ở phía trên hệ thống thăng cấp, để người chơi mãi mãi cũng không thể đăng thiên (tu thành tiên – bay lên trời)." Tần Mạt đưa một phần tài liệu trước mặt mình cho Cát Hoa, ra hiệu để hắn chiếu lên màn hình. Ngừng lại, Tần Mạt tiếp tục nói: "Vì sao phải đăng thiên? Hong trần là lao ngục, nếu anh coi nó là tù túng, một khi đăng thiên, cái nhận được, cũng là thoải mái. Mà dù có trầm luân, nếu lao tù có thể mang đến khoái lạc cho con người, vậy thì sao lại gọi nó là lao tù?" "Sau khi đăng thiên lại mở ra cảnh về tiên giới, không phải là có thể làm trò chơi thành vĩnh cửu sao? Vì sao lại không đăng thiên?" Đỗ Giai Lâm khẽ cười lạnh, nghiêng người dựa lên ghế. "Mở tiên giới có thể làm cả trò chơi biến vị, nếu như có thể Tu Chân giới thành công, cần gì phải mở tiên giới?" Thần sắc Tần Mạt nhàn nhạt, ngữ khí lại thập phần kiên trì, "Chúng tiên đều là người xưa, còn chúng ta là người phàm, nhân gian mới là vị trí của chúng ta." La Đông Lương có chút nhừn nhủ đầu dùng tay ôm trán, cau mày nói: "Tần Mạt, đây không phải tiểu thuyết của cô, một trò chơi cũng không cần cái sá "Không, trò chơi này cần." Tần Mạt đảo mắt qua, thanh thanh đậm đậm, như dòng suối trong vắt, khúc xạ ánh sáng bọt nước thần bí: "Không phải mọi người nói, trò chơi này cần một lá cờ đầu sao? Hong trần tựa lao tù, nhất niệm phi thăng, nhất niệm trầm luân. Đã thừa nhận, vì sao lại nói không cần?" Đỗ Giai Lâm hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, nhìn Tần Mạt với ánh mắt như trách cứ đứa trẻ không hiểu trường bối. Hắn không dùng lời

nói để phản đối, nhưng về mặt này đã nói lên quan điểm của hắn. "Tôi nói một câu." Vẫn trầm mặc, Phương Triệt bỗng lên tiếng, ngữ điệu trầm xuống, "Không cần dùng bất từ để làm hỏng mất trò chơi, như chúng ta sẽ già, trò chơi... cũng sẽ chết đi." Mục đích của chúng ta là lợi nhuận." La Đông Lương đứng tại bàn hội nghị, ánh mắt bức người nhìn thẳng Phương Triệt, "Phương tiên sinh, anh phải rõ, mục đích của chúng ta là lợi nhuận." Ánh mắt Phương Triệt không đổi, vô tư không chịu tác động bởi lời La Đông Lương, thậm chí còn đứng dậy. Tầm mắt hắn đảo qua Cát Hoa, nhàn nhạt mà nói: "Nhìn từ liệu trên tay anh, dường như không phải chỉ có cách duy nhất là kéo dài tuổi thọ, muốn lợi nhuận, cách cũng có nhiều loại." Tài liệu trên tay Cát Hoa là Tàn Mạt đưa hắn, thật ra Phương Triệt cũng không biết trong đó Tàn Mạt viết những gì. Nhưng trước giờ hắn không coi Tàn Mạt là người cổ hủ, chỉ nhìn ánh mắt tr của Tàn Mạt giờ phút này, hắn liền có thể đoán ra, Tàn Mạt đã sớm có chuẩn bị với cái không đồng tình này rồi. "Đây..." Cát Hoa hơi kinh hãi, khi hắn nhận lấy từ liệu lúc này cũng không để ý bao nhiêu, bởi vì La Đông Lương đang chiếu bản đồ, cho nên hắn cũng chờ một bên, muốn đọc từ liệu này sau khi chiếu xong. Hình ảnh từ liệu bị phóng lớn lên màn hình trắng, trong đó toàn là văn tự. Tàn Mạt mềm giọng, có phong cách chiếu lên người. "Phải nhớ để trò chơi có thể giữ được sức hấp dẫn lâu, ngoài việc tiền giới ra, thật ra còn có thể mở bản song song, một người có thể mở rất nhiều bản song song, những bản này để ẩn sau bóng của thế giới, nhất định phải tồn tại liên hệ thật sâu, mà liên hệ này, có thể tổ hợp thành một nhiệm vụ cỡ lớn." Văn tự trên từ liệu, thế giới thời sơ khai có mười bí cảnh: Lạc Bảo Các, Suu Yêu Tháp, Thiên Mục Lâm, Bích Huyết Kiếm, Hồng Phấn Động, Kiếm Hồn Hải, Ngũ Hành Nhai, Sinh Tử Môn, Luân Hồi Điện, Bất Lão Thiên. Dưới mười bí cảnh, Tàn Mạt đặt ra nguồn gốc của nó, mỗi bí cảnh lại liên hệ với các nhiệm vụ nhỏ, sau mỗi nhiệm vụ lại kéo đến một câu chuyện xưa, với mỗi câu chuyện lại dẫn đến một nhiệm vụ cỡ lớn. "Game online, quan trọng nhất thật ra là chuyển động. Thế giới tạo ra càng hoàn chỉnh, tính logic càng mạnh, càng khiến người ta có cảm giác chân thật, người chơi tự nhiên liền cảm thấy mình như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, do đó muốn ngừng mà không được." Tàn Mạt phóng từ liệu trên màn hình xong, thuận miệng còn thêm một câu lý giải về game online của bản thân. Mấy năm nà chơi game online, tuy thao tác cũng chỉ ở mức bình thường, nhưng tại thế giới mình đặt ra, nà lại có thể làm ra câu chuyện đan xen, không lọt giọt nước. Chỉ là bây giờ nà đặt mười bí cảnh này ra mới chỉ là sơ thảo, còn phải hoàn thiện rất nhiều điểm. Nhưng bản sơ thảo này đã khiến người ta kinh hi, mãi cho đến khi thu dọn xong, trong phòng vẫn lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đến mức hơi thở của mọi người trở nên vô cùng rõ ràng. Phần lớn người ngồi đây đều là người chuyên nghiệp, mà chính vì chuyên nghiệp, bọn họ biết để làm ra như vậy là không hề dễ dàng. Khi vừa biết Biện Hà Sa là cô gái mười chín tuổi kia, trong lòng mọi người không phải không có coi thường. Tên tuổi Biện Hà Sa tuy lớn, nhưng không đi trên một con đường với bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc sẽ sùng kính bao nhiêu. Ngại mặt mũi, mọi người hoàn toàn khách khí với Tàn Mạt, khi biết nà có ý muốn đề xuất nhiệm vụ và bối cảnh trò chơi mọi người đều không vui. Bọn họ cũng đều là tinh anh trong nghề, phiên nhất là bị người ngoại giới khoa tay múa chân, cho nên ngay từ đầu, bọn họ đã chán ghét cái gọi là "tham dự" của Tàn Mạt. Lau mắt mà nhìn nà, nói thì thật nhẹ, nhưng lại khiến người ta khó mà làm được như thế, khó khăn này làm người ta càng coi trọng nà hơn một phần. "Đây..." Cát Hoa khàn khàn, âm điệu mới khôi phục về bình thường. "Từ liệu này có làm mất bao nhiêu?" "Mười hai giờ." Trên thực tế, Tàn Mạt làm suốt đêm qua. Trong phòng hội nghị lại im lặng, tất cả mọi người đều có cảm giác bị đã kích. Thứ hoàn chỉnh mà phức tạp như thế lại chỉ bằng một cô gái làm ra trong vòng mười hai giờ, mà bọn họ sửa đi sửa lại bối cảnh và nhiệm vụ còn không khiến ban giám đốc vừa lòng... Mạt nên để nơi nào đây? "Đây cũng đúng là sở trường của tôi, về thêm thân cảnh vào, cũng như trồng cây." Giữa một mảnh yên lặng, khóe miệng Tàn Mạt nghiêng qua, cười lạnh nói. Nhưng La Đông Lương lại cười ha ha, bồng hợp hai tay, đi đầu vỗ to. Tiếng vỗ tay đầu tiên là đơn điệu, ngay sau đó liền tăng lên, ầm ầm nhao nhao, tiếng tán phục nổi lên bốn phía. Mọi người lại bàn luận, linh cảm về mười bí cảnh này, đề xuất ra các loại nhiệm vụ. Có người nói muốn Kiếm Hồn Hải nhập vào quần đảo Đông Hải, làm thành cửa biển của Ma Môn, có người nói phải sửa Lạc Bảo Các, biến nó thành hình thức kỳ ngộ vô định, còn có người nói có thể đặt Ngũ Hành Nhai vào cảnh giới chính phạt, để người chơi đi vào thông qua một nhiệm vụ riêng... Tàn Mạt nắm bút nhớ kỹ, cũng thỉnh thoảng lại phát biểu ý kiến. Mọi người tiến vào khuôn khổ, thảo luận, không khí như lửa nóng, thời gian hỗn nhiên bất giác trôi qua. Phương Triệt lặng lẽ đi ra ngoài từ trong phòng họp, đi đến cạnh cửa lại quay đầu nhìn Tàn Mạt, trong ánh mắt là nhu hòa và ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 43: Cuồng nhân

Mấy ngày gần đây, Phương Triệt rất buồn rầu, vô cùng buồn rầu. Lúc trước khi chưa được Tàn Mạt đáp lại, hắn chờ đợi đã thành thói quen, biết bao khó khăn chờ mây tan trăng sáng, hắn xác định được tâm ý của Tàn Mạt, cho tới bây giờ lại vẫn chỉ có thể nhìn nà từ xa, không thể gần cùng một chỗ, giải trừ nỗi lòng. Thật ra có thể được đáp lại, hắn nên vui sướng thỏa mãn mới đúng, nhưng Phương Triệt cũng là một người rất tham lam. Tuy hắn luyện được sự kiên nhẫn ở mấy năm này mà người thường khó mà luyện được, nhưng hắn cũng lên xây dựng kế hoạch để có thể có được tiền đề. Nếu điểm tĩnh chờ đợi không thể thu được kết quả nở hoa, có lẽ hắn nên chọn thủ đoạn cuồng phong công khai. Trong từ điển của Phương Triệt không có hai chữ "từ bỏ" này, hắn càng không cho rằng "nhìn thấy em hạnh phúc cùng người khác" chính là biểu hiện của tình cảm chân thành. Hắn không rộng lượng như thế, không "vĩ đại" như thế, và loại chờ đợi này cũng có thể dùng từ "vĩ đại" để hình dung. Bây giờ thoát nhìn hắn đã đạt được ước muốn, nhưng trên thực tế, hắn biết rõ còn chưa đủ. Cả đời gần như vậy lại dài như vậy, Tàn Mạt thủy chung không chịu tự mình hứa hẹn, Phương Triệt cũng rơi xuống điểm lo lắng này. Đứng tưởng rằng đàn không cần dùng lời nói để chắc chắn, trước mặt tình yêu không có kẻ yếu kẻ mạnh, tự nhiên cũng không phân biệt nam nữ. Trong mắt rất nhiều người hình tượng của Phương Triệt cũng tương đương với trầm mặc chắc chắn, đứng mãnh kiêu ngạo, nhưng dù là người đứng mãnh đi nữa, dưới đáy lòng cũng có một chỗ nhu mềm. Cũng có lúc hắn hoảng hốt lo âu, hắn cũng sẽ như tất cả thiếu niên ngây ngô suy tính hơn thiệt. Tuy Phương Triệt đã đi qua thời gian niên thiếu, nhưng trong lòng hắn đối với Tàn Mạt sẽ mãi mãi mang theo tình cảm thiếu niên thuần khiết đó, mặc kệ về sau thời gian sẽ dưỡng tính cảm thêm sâu thêm thuần bao nhiêu, cảnh vật lúc ban đầu kia, sẽ mãi mãi không phai màu. Đương nhiên, nguyên do gần đây Phương Triệt rất buồn rầu không phải là vì Tàn Mạt không chịu hứa hẹn. Từ ngày họ quen nhau, Tàn Mạt đã keo kiệt hứa hẹn rồi, Phương Triệt có kiên nhẫn, tự nhiên sẽ nguyện ý đợi từ từ. Trước mắt thì hắn buồn rầu, thế nhưng vấn đề là ở chỗ Tàn Mạt lại hóa thân thành một người cuồng công việc. Trong đôi tình nhân, có một người điên cuồng làm việc thì cũng đã đành, đây lại cả hai đều chui vào đồng công việc không quan tâm đến ngày đêm, cuộc sống giữa hai người tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề. Tám giờ tối Phương Triệt mới có thời gian, mà lúc này Tàn Mạt lại thường chui đầu vào bản kế hoạch, đừng nói đến chuyện tan làm, đến cơm nà còn không nhớ phải ăn. Mà mỗi khi Tàn Mạt có thời gian rảnh, cũng chỉ từ ba, bốn giờ chiều, nà mới ở trường học đến công ty, mà lúc đó Phương Triệt lại đang v đầu vào gõ số liệu mà đa phần người xem không hiểu, tất cả tiếng động xung quanh đương nhiên bị hắn lọc bỏ ngoài tai. Vấn đề này Tàn Mạt sẽ không để ý, nà với Phương Triệt thích là thích, nhưng sẽ không có tâm tư làm chim nhỏ nép vào

người đó, cũng sẽ không như nhiều cô gái cuồng nhiệt trong tình yêu, hận không thể ở cạnh người kia 24/24, hoặc là một ngày không gặp thì mất hồn vẩn vơ. Xét thấy tình hình này, Phương Triệt cảm thấy nguy cơ nổi lên trong lòng. Khi làm việc hăng rất chăm chú, nhưng một khi làm việc xong, phần lớn thời gian hăng đều nghĩ về Tần Mạt. Có khi nghĩ đến lại mỉm cười, hăng dùng ngón tay gõ nhịp trên bàn, nhẩm lại khúc 《Giang Thành tử》. Năm đó hát bài hát này, là không câu được, cho nên khó hiểu gió xuân, cho nên tự gẫu "Chờ một lần sát vai". Mà nay hai trái tim chung một nhịp, người kia ở bên cạnh, lại vì đủ loại việc bên ngoài mà tương tư, hăng nghĩ đến, hát lên, lại là một loại mùi vị. Tới thứ hai, hơn mười giờ Tần Mạt mới tan làm, Phương Triệt đưa nàng về ký túc xá, nghĩ nàng đã rất mệt mỏi, liền chỉ bật nhạc nhẹ trong xe, cũng không nói lời nào với nàng. Buổi tới thứ ba hôm sau, Phương Triệt vẫn như thế. Đến tới thứ tư, hăng cảm thấy không thể như thế mãi được, liền nói với Tần Mạt: "Mạt Mạt, lúc nào đó có thể đàn một khúc vì anh không?" Lời nói của hăng, thật ra là muốn Tần Mạt cho mình một ngày nghỉ. Tần Mạt ngời lên ghé cạnh tài xế, mơ mơ màng màng phát ra tiếng từ trong cổ họng, lại đã sớm ngủ. Phương Triệt chỉ có thể đầu hàng, mặc nàng ngủ. Khi đến dưới ký túc xá, mới lay nàng dậy. Tần Mạt rất thông khổ lắc đầu, dụi mắt buộc mình tỉnh lại, vài bước đi về ký túc xá. Lúc ấy làm Phương Triệt phía sau hải hùng khiếp vía, ngậm hạ quyết tâm hôm sau sẽ không thể khiến nàng còn như vậy. Hôm sau Tần Mạt lại tan làm muộn hơn, vừa ngồi vào trong xe, nàng không nói một câu nào, nghiêng đầu ngủ mất, Phương Triệt thầm hạ quyết tâm, đi thẳng về dưới nhà trọ của mình, cũng không đánh thức Tần Mạt, liền ôm nàng ra khỏi xe, đi vào thang máy, về phòng. Phương Triệt đặt nàng lên giường lớn của mình, giúp nàng đắp kín chăn, sau đó hăng xoay người đi vào phòng sách ngủ. Thật ra hăng không có ý gì khác, chỉ là muốn dọa Tần Mạt một cái, xem nàng kinh hoàng thế nào. Về sau còn có thể vừa lên xe đã ngủ mất hay không? Vừa rạng sáng ngày thứ hai, trời vừa mới sáng không bao lâu, Phương Triệt liền đi vào phòng ngủ chính, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, chờ Tần Mạt tỉnh lại. Đại khái sau hơn mười phút, Tần Mạt xoa mắt tỉnh, một tay chống nệm, nàng nửa ngồi dậy, thấy Phương Triệt thì kinh ngạc: "Phương Triệt, em ở trong phòng ngủ của anh?" Phương Triệt nghiêm mặt gật đầu, ác ma trong lòng lặng lẽ nhếch đuôi lên, chờ nàng phát hiện thì kêu sợ hãi. Tần Mạt lên tiếng, lại không kêu sợ hãi. Nàng ngáp một cái to, lộ ra ánh mắt hơi giật mình: "Ài da, em ngủ trên xe anh, xuống... về thể nào cũng bị Hiểu Hiểu rầy la." Nói xong, nàng còn dùng ánh mắt rất bình thường nhìn Phương Triệt một cái, kinh ngạc nói: "Sao anh còn không đi ra?" Phương Triệt đứng dậy bên giường, nhìn xuống từ trên cao Tần Mạt, tựa tiểu phi tiểu: "Mạt Mạt, em cần thay quần áo, em không nghĩ quần áo đêm qua là ai cởi giúp em à?" "Ngoài anh ra thì còn có thể có ai?" Tần Mạt dùng giọng nói đương nhiên ngữ khí coi thường nói, ngay sau đó nàng lại giải thích, "Hò, anh sợ em tức giận à? Không sao, em không tức giận, chỉ là áo khoác thôi mà, không phải em còn mặc áo len và quần bông sao? Em không tin anh, em còn tin ai?" Phương Triệt lúc này nhất thời không lên tiếng, nghĩ nghĩ lời này của Tần Mạt: 'Em không tin anh, em còn tin ai?' Lời này đến cuối cùng là xác định nhân phẩm của hăng, hay là phủ định hành động và tính nguy hiểm đàn ông của hăng? Phương Triệt nheo mắt lại, ánh mắt sâu xa, giễu cợt nói: "Áo khoác của em là do anh cởi, em còn sợ anh thấy cái gì?" Tầm mắt hăng suông sẽ chuyển qua gương mặt Tần Mạt, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích. "Đây có thể giống nhau sao?" Tần Mạt nhận này, cũng không quan tâm đến hăng, tùy ý khoác áo ngoài lên, rồi giẫm lên dép lê thán nhiên đi toilet. Để lại Phương Triệt bị coi thường đứng yên trong phòng, lông mày khẽ co lại. Tần Mạt đóng cửa phòng tắm xong liền không nhìn được khoe miệng nhếch lên, cúi đầu nở nụ cười. Phương Triệt có tâm tư này, dù nàng vừa tỉnh lại không hiểu được, từ khi hăng hỏi "quần áo của em", Tần Mạt cũng đoán ra được mười phần. Thật muốn luận về kinh nghiệm sống chung của nam nữ, cũng không biết Tần Mạt dày dặn hơn Phương Triệt gấp bao nhiêu lần. Nàng hoàn toàn không cần hỏi, liền biết tên nhóc này là sau khi ngủ dậy từ chỗ khác đến ngồi cạnh giường, Phương Triệt muốn dọa Tần Mạt, ít nhất cũng phải dùng chiêu với sắc xuất thành công gần đến một trăm phần trăm. "Tiểu Phương," Bước xuống xe lần nữa, khi Tần Mạt về trường học lại quay lại cười với Phương Triệt, khẽ khuyên: "Công lực của anh còn chưa đủ, phải tu luyện thật tốt mới được đấy!" Nàng nói chuyện rất ít khi dùng trợ từ, như 'này, đấy nhé', từ 'đấy' này là biểu hiện của cô gái trẻ tuổi hoạt bát, nàng càng ít dùng. Lúc này nàng bỗng nói ra như thế, ý hàm xúc thật nồng đậm, Phương Triệt chờ nàng đi thật xa, vẫn còn cảm thấy ý cười trong đôi mắt nàng vẫn còn trước mặt. Giờ khắc này, Phương Triệt lại không có cảm giác khó chịu hay tức giận nào, hăng lắc đầu, khoe miệng nhếch cao lên. Tần Mạt điên cuồng làm việc đến tận cuối Tháng giêng thì kẹt lại, vì kỳ thi cuối kỳ của trường H đến, các loại đề kiểm tra và luận văn theo nhau mà đến, khiến Tần Mạt cuối cùng cũng cảm thấy không khí học tập khẩn trương. Thật ra nàng không thể nào khẩn trương, trí nhớ của uôn rất tốt, chuyên ngành lựa chọn lại là văn. Ngôn ngữ văn học. Ngoài văn sử học phương Tây và luận Max cần nàng tốn chút công phu, những môn khác nàng đều nhẹ nhàng chinh phục. Nhưng Tần Mạt không khẩn trương, không có nghĩa là những người khác cũng không khẩn trương. Tiền Hiểu rất khẩn trương, nàng khẩn trương lên, dắt lấy tay Tần Mạt rồi không buông tay, thế là Tần Mạt đi vào đại nghiệp giúp Tiền Hiểu phụ đạo. Lúc cuối kỳ được nghỉ học, có khoảng một tuần để học sinh tự ôn thi. Thời tiết lạnh nua đông, Tần Mạt liền ôm túi chườm nóng, vào cửa ký túc xá, ngồi trên ghế giảng văn sử cho Tiền Hiểu, giúp nàng hiểu rõ trọng điểm và đơn giản hóa ghi nhớ. Không sau bao lâu, Tiền Hiểu liền cảm thán: "Mạt Mạt, cậu nói còn thú vị hơn Kha giáo sư, sao khi ông ấy giảng bài không thú vị như cậu chứ?" "Cậu còn nghe hay không?" Tần Mạt không nâng mi mắt hỏi. Tiền Hiểu lén lút giả mặt quỷ, lại giữ vững tinh thần nghiêm túc nghe giảng. "Văn học Bắc Tống thời đầu có phục cổ..." "Cái gì là phục cổ?" Tiền Hiểu lanh mồm lanh miệng tiếp lời. Tần Mạt bắt đầu nói: "Mình đang muốn giải thích." "À..." "Cuối thời Ngũ đại] nhà Đường thịnh hành thể văn biền ngẫu thanh ngẫu, các vị văn sĩ phạm là dùng từ viết văn hay vịnh thơ phú, đều là chiến đấu với trận chiến hoa lệ. Có vài vị lão tiền sinh lại không chấp nhận được, nói ví dụ như Liễu Khai, Điền Tích, Mục Tu, bọn họ đều cảm thấy văn chương quá hoa lệ không thực chất." Tần Mạt nói tới đây, ngừng lại. Nàng nhìn dáng vẻ Tiền Hiểu như muốn hỏi, khoát tay nhân tiện nói: "Đương nhiên, khi đề xuất loại quan điểm này, bọn họ còn chưa hẳn là lão tiền sinh, nhưng Hiểu Hiểu, cậu phải nhớ kỹ những cái tên này, tuổi của họ tạm thời không cần người ta phải quan tâm." Tiền Hiểu bật cười, lại cong môi lên nói: "Ai cần quan tâm mấy lão này!" "Bọn họ cũng từng có tuổi trẻ." Tần Mạt khẽ mỉm môi cười yếu ớt. Lúc này, vẫn ngồi trên ghế dựa buồn chán lật sách, Trương Hình Linh rót cục không ngừng nhai nhai được, hừ nhẹ nói: "Kha giáo sư còn nói, vài người này tuy cũng có chủ trương phục cổ, nhưng cách phục cổ của họ lại có điểm khác nhau, đây đều cần chúng ta phân biệt rõ ràng." Nói xong, ánh mắt nàng lại mang chút khiêu khích. Từ lần trước nàng lục khục với Tần Mạt đến nay, cũng rất ít khi chủ động nói chuyện với Tần Mạt. Các nàng cùng ở một phòng, vốn cũng là ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, nhưng Trương Hình Linh lại rất hòa đồng ở hội học sinh, thời gian về phòng mỗi ngày, ngoài thời gian ngủ không tính, bình thường sẽ không vượt qua nửa tiếng. Trong khoảng thời gian ngắn nửa giờ này, muốn coi thư 1; thật là đơn giản. Trong lòng Trương Hình Linh đối với Tần Mạt, có khi cảm thấy nàng quá thanh cao quá tự phụ, ánh mắt kia nhìn như bình thần lại như khinh bỉ người khác. Trong lòng Trương Hình Linh tích lũy ừ khuất từng ngày, liền suy nghĩ phải tóm được một cơ hội lấy đi mặt mũi của Tần Mạt mới được. "Vốn đều có bất đồng." Tần Mạt nghe hỏi, cũng thuận miệng đáp: "Liễu Khai sùng bái nhất là hai phái cổ văn Hàn Dũ và Liễu Tông Nguyên, ông coi trọng văn chương ở hiệu quả xã hội và giá trị lợi ích, trên thực tế tổng kết lại, cũng là nói, ông cho rằng đọc sách làm văn, nhất định phải có thể dùng được vào đời người, nếu không chỉ là nói suông." "Ca từ thời Tống không phải đều rất hoa lệ sao? Tống Triệu vốn là một thời đại phồn hoa mà..." Tiền Hiểu lại nhỏ giọng nêu lên điểm khác. Tần Mạt cười nói: "Mình nói là văn học thời kỳ đầu của Tống có khuynh hướng phục cổ. Trên thực tế, phong cách ca từ thời Tống cũng không thể dùng từ hoa lệ hay là giản dị để hình dung. Liễu Khai có quan điểm khác cũng là bình thường, nhưng có một câu nói mình rất thích." "Câu gì?" Trương Hình Linh đáp một câu. "Phi tài tử sấp ngón khố, sử nhân nan đọc tụng chi," [16] Tần Mạt nói xong lại cảm thấy buồn cười: "Lời nói này nói thì dễ, làm lại khó. Ý Liễu Khai không sai, nhưng chính văn chương của ông thật ra cũng thường tới nghĩa." Nàng vốn là người ở thời Gia Hựu, mà văn như xưa nhẹ nhàng, Tần Mạt có chút xem thường Liễu Khai cũng là do nàng thường nóng tính. Nhưng ngữ khí và lời nói này, Trương Hình Linh xem ra, lại như đang giả vờ, thật sự ghê tởm. "Cậu rất lợi hại, sao cậu không làm văn thử so xem?" Trương Hình Linh nói. Tần Mạt ngừng một lát, nàng mới thở dài: "Mình không làm được, mình vô danh trong sử sách, sao mình có thể so với ông ấy? Là kẻ đi sau, mình bàn luận về ông ấy như thế, thật sự là mình không đúng." Quan từ vô tư, Tần Mạt lại không chìm mất trong sai lầm hứa hẹn thì có gì khó. Nhưng Trương Hình Linh nghe ra, lời này lại có mùi chua loét. Tuy chủ ý của Tần Mạt là chân thành, nhưng Trương Hình Linh vẫn bắt được lời đầu: "Sử sách? Khẩu khí thật lớn, cậu còn muốn lưu danh sử sách? Ha, Tần Mạt, hôm nay coi như mình hiểu vì sao cậu lại xem thường sử sách, thì ra từ đầu cậu đã có mộng đẹp lưu danh sử sách rồi!" "Vui lòng đừng lấy

ác ý suy đoán người khác, Hình Linh, khi cậu nói chuyện rất có phong phạm tạp văn[117].” Trong lòng Tần Mạt cũng dâng lên lửa giận, nụ cười lại càng thêm tỉnh, “Mình chỉ nói một câu mình vô danh trong sử sách, kể đi sau, không thể so sánh cùng bậc hiền giả đi trước, cậu liền cảm thấy mình cuồng vọng. Trong lòng cậu, có phải cũng cất giấu cuồng vọng như vậy hay không? Hình Linh, cậu quá coi trọng mình, mình thật cảm kích cậu, có vẻ xem ra mình cũng có ý chí mãnh liệt đấy chứ.” Lời này của nàng mới đúng là châm chọc, âm chọc của nàng không phải rõ ràng rồi sao, làm cho lòng người ta cháy lên, lại không biết nên chạy hướng nào mới tốt. Muốn nói lời nói ác độc, thật ra từ cổ chí kim đều là một quy luật, đọc càng nhiều sách thì càng có thể nói ác độc. Văn nhân luôn biết chiến miếng, khi bọn họ mắng chửi người chưa chắc đã dùng từ thô tục, khi họ không mắng người thì phong độ nhẹ nhàng, quân tử uyên bác, nhưng khi gặp cách mạng thì mới thấy bạch nhãn của họ—ví dụ như Mạnh Tử, vị biện luận gia này trên thực tế chính là một trong lão tổ tông của lời độc miệng. Lại nói người bạn tốt Tô Thức của Tần Mạt năm đó, chiếu theo lời người hiện đại mà nói, văn từ của Tô đồng học chính là một loại chửi rủa điển hình, hẳn cho rằng biến pháp cải cách của Vương An Thạch rất có tai hại, liên nhiều lần dùng lời nói cực đoan khiển trách biến pháp, kết quả lọt vào vòng chóp, từ tiến sĩ trẻ hai mươi tuổi biến thành tội quan, Tô đồng học thích giáo huấn, lại chết cũng không hối cải. Sau nháy mắt đó, hẳn nên hào phóng thì cũng đã hào phóng, khi muốn uyển chuyển hàm xúc thì cũng uyển chuyển hàm xúc không tẻ. Trắng thanh gió mát cũng được, Trương Giang phương Đông cũng thế, Tô Thức thủy chung vẫn là Tô Thức. Tần công tử và Tô Thức làm bạn, ngoài việc lưu luyện phong nguyệt, thật sự không dám làm ra đại sự như người khác. “Cậu...” Trương Hình Linh cắn cắn môi dưới, nghĩ tới nghĩ lui không biết phải châm chọc lại thế nào, chỉ oán hận nói: “Cậu, nhỏ mọn vô cùng, tôi... tôi coi như hiểu rõ cậu” Trong lòng mình phong quang tề nguyệt, cậu tự nhiên có thể liếc mắt một là thấy được cả trước sau.” Tần Mạt khẽ mỉm cười, “Hình Linh, mình có thể đem câu hiểu rõ này, coi là một loại khen ngợi không?” Trương Hình Linh giận đến đỏ mặt lên, phản lại cười lạnh nói: “Đúng vậy, mỗi ngày tôi đều khích lệ cậu, tôi khen cậu đầu óc đơn giản, tôi còn khích lệ thân hình cậu khô khốc. Ai da ai da... Tôi khen cậu nhiều như thế, sao cậu lại không thích đến chết đi được?” Nàng hung hăng lườm Tần Mạt, trong lòng cảm thấy không mắng không thống khoái. “Trên thực tế, ban đầu của sinh mạng, mỗi người đều đơn giản. Nếu như mình có thể dùng đầu óc đơn giản để suy nghĩ, thì có thể được vui vẻ mà rất nhiều người không thể có, Hình Linh, đầu óc đơn giản thì không tốt sao?” Tần Mạt cười thanh thanh đậm đậm. Trương Hình Linh nghe nàng nói nguy biến, biết rõ lời này rất không thích hợp, có thể phản bác bốn phía, nhưng lại không nhanh mồm nhanh miệng bằng nàng, nhất thời lại nghĩ không ra lời đã kích nàng. Tần Mạt thấy Trương Hình Linh trừng mắt cứng họng, ánh mắt khẽ đảo, tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Phàm là người có thể đứng lên đỉnh cao của một lĩnh vực nào đó, thì đầu óc là đơn thuần. Muốn lưu danh sử sách tuy là một loại cuồng vọng, nhưng cuồng vọng mà không quá tham vọng, bản thân nó chính là một trong những động lực để con người tiến bộ. Mình cảm thấy, mỗi người đều có thể mang một ước mơ cuồng vọng trong mình.” Trương Hình Linh cực kỳ tức giận vỗ tay một cái, n nụ cười ‘khanh khách’: “Đúng vậy đúng vậy! Đại kỳ quan của trường H ở bên cạnh mình rồi! Hiểu Hiểu, phòng chúng ta có cuồng nhân (người điên) thời nay, có phải cậu cảm thấy rất vinh hạnh không?” Tiền Hiểu vốn vẫn ngơ ngác ngồi bên cạnh xem chiến, bỗng nghe Trương Hình Linh muốn kéo nàng nhập chiến đoàn, nhất thời lại có chút không phản bác được. “Mượn lời Lý Thái Bạch mà nói, ngã bốn sớ cuồng nhân, phượng ca tiểu khổng khâu.[118]” Tần Mạt thần nhiên nói: “Hình Linh, cuồng vọng ở một thời điểm nào đó cũng là tự tin, tự trọng. Không cuồng vọng, khoa học kỹ thuật của con người sao có thể phát triển đến ngày hôm nay? Cậu nói với mình như thế, chẳng lẽ vì cậu không dám cuồng vọng?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 44: Vòng ngọc

Tần Mạt gần đây cũng có chút phiền não, loại phiền não không ít không nhiều. Tục ngữ nói người không có lo xa tất có buồn gần, Tần Mạt đã có lo xa lại có buồn gần. Chưa nói đến lo xa, buồn gần chính là tin về Phương Triệt. Thật ra mà nói, Phương Triệt là người có thể khiến người ta yên tâm, nhất là làm hân bạn gái, không cần lo lắng hân có tật xấu hư hỏng gì, cũng không cần lo lắng hân không đủ dạn dạc, càng không cần lo lắng hân không một lòng. Nhưng Phương Triệt có muốn vãn cải tốt, Tần Mạt sau khi xác định được tâm ý của hân, lại ngược lại không làm thế nào để đối mặt Tần công tử có không ít kinh nghiệm “luyện ái”——nếu, ở cô đại làm quản lữ, lưu luyện phong nguyệt ngày ngày cũng có thể gọi là “luyện ái”. Cho nên qua mấy ngày, Tần Mạt phát hiện mình không thể tìm ra một vị trí ở trước mặt Phương Triệt, nàng liền có ý né tránh. Trước kia chỉ làm bạn bình thường thì tốt, không cần phải lo đến vấn đề ai cao ai thấp, nhưng khi hai người nắm tay nhau, chuẩn bị cùng đi cả đời, lại không thể không lo đến vấn đề này. Tần Mạt hiện giờ tình nguyện bình thân, nhưng trong lòng nàng cũng rất mạnh mẽ. Hai người mạnh mẽ ở cạnh nhau, chính là vua gặp vua, không chết tốt thì cũng phải bình hoang mã loạn một phen. Còn có câu nói ‘yêu nhau thì dễ sống chung thì khó, hiểu nhau thì dễ gần nhau thì khó’. Tần Mạt chân tâm chân ý muốn đối tốt với Phương Triệt, có khi lại khổ sở bởi những trải nghiệm từ trước canh cánh trong lòng. Trong quan niệm của nàng, đàn ông thông thường sẽ không muốn bỏ hình tượng mạnh mẽ của mình, mà bản thân Tần Mạt cũng không muốn là một key yếu đuối, hoặc người vợ bị coi thường. Mâu thuẫn này càng lớn, Tần Mạt càng không muốn vì bất kỳ người nào mà thay đổi tính cách của mình, nhưng nàng cũng không muốn để Phương Triệt chịu áp lực. “Chịu áp lực”, cách nói này nếu như dùng để hình dung một cô gái, bình thường sẽ khiến người ta sinh ra ý triu mến, nhưng nếu như dùng để hình dung một người đàn ông, thì thật khó chịu. Phương Triệt chưa chắc sẽ cảm thấy mình bị áp lực, có lẽ hân còn thấy ngượng phen, nhưng suy nghĩ của Tần Mạt lại không phải dễ dàng thay đổi như vậy. Trời sinh nam giới dương cương, nữ tính ôn nhu, cho nên luyện thép trăm lần mới mềm. Quan niệm của Tần Mạt vô cùng truyền thống, nàng cảm thấy nữ nhân nên ôn nhu khoan hậu, nếu có thể uyển chuyển hàm xúc, hoặc là hồng tụ thêm hương, vợ chồng hòa hợp thì càng tốt. Đương nhiên, trên thực tế phần lớn phụ nữ bây giờ không phải như thế, hình tượng loại này chỉ là suy nghĩ chủ quan của thi sĩ, đừng nói Tần Mạt làm không được, nàng mà làm được, Phương Triệt cũng nhất định không chấp nhận. Tần Mạt rất mâu thuẫn, khi vô cùng mâu thuẫn lại giả vờ ngủ trên xe Phương. Mà xúc động hoặc là khi nói theo quán tính, nàng lại không nhịn được trêu chọc Phương Triệt. Không sai, chính là cái từ “trêu chọc” này. Hành động này hoàn toàn không chịu sự khống chế của Tần Mạt, vì trong lòng nàng còn có một ý nhỏ muốn hả giận: “Cuộc đời này của mình đã vào tay hân, còn không cho mình thu về một chút lợi tức sao?” Cái đuôi ác ma của Phương Triệt cao thêm một thước, cái đuôi ác ma của Tần Mạt lại không nhịn được nhếch lên một trượng. Tranh cường háo thắng, chỉ vì tâm lý nàng bất an mà thôi. Nhất là, Tần Mạt đã hoàn toàn giác ngộ việc xuyên qua. “Mạt Mạt, mình nói cho cậu biết một câu.” Sau khi thi xong môn cuối, tâm tình Tiền Hiểu thả lỏng rất nhiều, át quái kia và lá gan cũng lớn lên trong lòng: “Có một vấn đề...” “Nói đi.” Tần Mạt đang dọn đồ trong ký túc, rất nhanh đã đến kỳ nghỉ đông, mọi người cùng đang thu dọn hành lý. Tiền Hiểu tiến đến gần bên tai nàng, rất nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ cậu là công hay thụ?” Tần Mạt lúc ấy mặt không đổi sắc, chỉ khẽ đem tầm mắt chiếu lên người Tiền Hiểu, thần nhiên nói: “Cậu nói đi?” Tiền Hiểu không khỏi sợ run cả người, cười hi hi nói: “Ai da, hôm nay lạnh nhỉ, thỉnh lực của mọi người đều giảm

xuống rồi. À? Cậu chắc không nghe thấy mình nói gì? Dù sao mình cũng không nói lại, coi như mình không nói." Tần Mạt không lên tiếng, thật ra trong lòng giống như bị trăm ngàn móng vuốt gãi gãi, đã khó chịu, lại bất đắc dĩ, mà cười ngọt ngào. Hai người khác giới, vấn đề công thụ này còn cần hỏi sao? Nhưng không ai bắt buộc Tần Mạt, nàng cam tâm tình nguyện ngã xuống. Khi nàng quyết định cùng nắm tay Phương Triệt, nàng đã có giác ngộ này, Tần Mạt trả giá bằng đồng khí tuyệt đại, người ngoài không thể tưởng tượng được. Ở ngoài, nàng chỉ có một chút không thoải mái như thế, mà một chút không thoải mái này lại khiến nàng thỉnh thoảng buông thả. "Thật ra, mình cũng rất muốn xem người đó buông thả một lần, sau đó bao dung người đó." Nàng lặng lẽ viết lên nhật ký của mình câu này, không nói rõ 'người đó', đến cuối cùng là vị nào. Tần Mạt được nghỉ đông ở trường, mạng Thanh Sơn cũng chưa đến kỳ nghỉ đông, nàng sớm về nhà trước, sau đó đến Anh xác định quyết định của Hàn Dao, visa đã chuẩn bị xong, cũng đã liên lạc với đoàn du lịch. Tần Mạt hơi do dự, bởi không bỏ công việc được, quan trọng nhất là cũng không bỏ được Phương Triệt. Khi có cơ hội ở chung mỗi ngày, Tần Mạt cũng không có ý muốn dính lấy người, mà một khi đã tách ra lâu dài, trong lòng nàng lại không bỏ được. Phương Triệt cũng không nhiều lời với việc này, chỉ đơn giản dặn dò bốn chữ: "Chú ý an toàn." Lúc ấy là thứ bảy, hai người hiếm khi có ngày nghỉ, đến Tương Giang cách trường H không xa tản bộ. Bờ sông rất cao, vì là dòng sông xuyên qua thành phố nên bờ đê cũng rất cao. Thoạt nhìn cả con sông mất đi vài phần tự nhiên, lại thêm vào phần cao xa. Trên bờ cũng không có nhiều người, bởi vì vùng này hay có gió lớn, khi mùa đông đến, gió lạnh thổi làm người ta cảm thấy lạnh đến tận xương. Tần Mạt luôn sợ lạnh, lại nhất định phải đến nơi đầu gió, Phương Triệt cũng không ngăn được nàng, chỉ có thể đi cùng nàng. "Em đi đi, anh ở đây nhìn, xem em có thể đi ở bên kia bao lâu." Phương Triệt cho hai tay vào túi quần, mang nụ cười hài hước, nhìn Tần Mạt từ xa chạy trên bờ sông. Trong lòng hắn yên lặng đến 'một, hai, ba', nghĩ Tần Mạt chỉ có thể chống đỡ được ba giây. Tần Mạt đi nhanh vài bước, dang hai tay đón gió, cười ha ha. "Phương Triệt, bây giờ nếu em bay theo làn gió, anh có thể đuổi kịp không?" Phương Triệt nhìn nàng từ xa, thấy nàng cười rạng rỡ, chiếu rọi cả sắc trời. Hắn đi nhanh lại gần, nắm được cổ tay Tần Mạt kéo nàng vào lòng mình, quay người lại đổi vị trí của nàng, giúp nàng cản gió lạnh, khẽ cười nói: "Sao anh có thể để em bay đi?" ***** Tần Mạt chuẩn bị về Thiệu Thành vào thứ hai, về đi Mỹ thì đặt vào thứ năm. Chủ nhật này Phương Triệt sớm rời khỏi giường, liền muốn đến phố đồ cổ mua một ít đồ cho Tần Mạt, để nàng đi đường thuận buồm xuôi gió. Phố đồ cổ ở thành C cũng không lớn, gần với nhà bảo tàng thành phố. Trong viện bảo tàng thậm chí còn mở một chợ đồ cổ nhỏ, nhưng phần lớn bán đồ chất lượng kém và làm giả, nếu tìm ra bảo vật trong đó, chủ yếu là không thể. Phương Triệt đi qua mấy con phố, gần như liếc mắt một lần, rồi ra kết luận tỷ lệ đồ tốt ít hơn 0.01%. Ở phương diện giám định và thưởng thức hắn cũng không tính là tinh thông, chỉ mới nhập môn, thích sưu tầm. Tìm không ra đồ tốt trong đủ các loại mặt hàng bày bán trong quán nhỏ, hắn liền đi thẳng vào một cửa hàng ngọc ở ngã tam giác với cái tên "Ngọc Sơn". Danh tiếng cửa hàng cũng khá nổi ở thành C, ngọc bình thường đều ghi giá công khai, khiến người mua cũng yên tâm. Phương Triệt đi vào tầng một, xem xung quanh tiệm, phát hiện ngọc khí ở tầng một này cũng chỉ bình thường, dù có mấy cái hình dáng tinh xảo, nhưng cũng không lọt vào mắt hắn. "Vị tiên sinh này, không có thứ nào để anh vừa lòng sao?" Một cô gái bán hàng mặc áo thắt eo đi lại gần, nở nụ cười ngọt ngào chào hàng với Phương Triệt. Nàng giới thiệu vài món đồ ngọc tốt, nhưng Phương Triệt chỉ chỉ lắc đầu từ chối khéo. "Con thỏ ngọc này là bạch ngọc, chạm trổ tinh tế sinh động, tiên sinh xem thử." Cô nhân viên không hề bị đã kích chút nào, cũng không giảm nhiệt tình, nàng thấy Phương Triệt khí độ bất phàm, hẳn dù không mua, nói chuyện với hắn cũng coi như là dưỡng mắt dưỡng tâm tình. "Tôi muốn mua một loại ôn ngọc, là loại đồ cổ của Đại Tống trước kia, ở đây có không?" Sau khi trầm mặc một hồi, Phương Triệt xem qua chỗ ngọc ở đây, cuối cùng mới nói ra ý của mình. Cô gái ngơ ngẩn, sau đó là vui mừng, ngọc cổ đương nhiên khác với hiện đại. Phương Triệt càng tiêu nhiều tiền, phần trăm nàng được hưởng cũng càng cao. "Ngọc cổ đều ở tầng hai, tiên sinh có muốn đi lên xem không?" Nàng càng cung kính, thậm chí dùng đến cả kính ngữ. "Có thể." Phương Triệt cất bước đi lên cầu thang gỗ, vừa mới đi qua đoạn đầu, lúc sắp sửa xoay người, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc từ trên truyền xuống. "Vòng ngọc này tôi không cần thêm vàng vào, mọi người chỉ cần giúp tôi đưa thêm dây tơ hồng vào là được." Giọng nói âm áp, mang theo âm sắc trong veo của mưa bụi Giang Nam, chính là Tần Mạt đang nói. Hoàn toàn theo bản năng, Phương Triệt dừng bước lại. Sau một lát, hắn đi xuống lầu, đi được vài bước, hắn nghe thấy câu hỏi nghi ngờ của cô gái bán hàng. Phương Triệt lắc đầu rồi đi ra khỏi tiệm ngọc này. Trong mơ hồ, cô gái bán hàng như oán hận nói: "Dáng vẻ như là có chuyện, mình còn tưởng là soái ca tình anh đến..." Hắn cười cười, đứng trước cửa hàng ngọc cổ kính này nhìn hồi lâu, sau đó lại đi sang một cửa hàng khác. Không phải hắn cố ý trốn tránh Tần Mạt, chỉ không thích khi mình muốn mua quà cho nàng mà lại đụng mặt, như thế tựa hồ sẽ làm niềm vui bị giảm đi rất nhiều. Mặc dù, hiện tại hắn đang cảm thấy rất vui mừng. Vòng ngọc, tơ hồng, nếu món đồ này không phải Tần Mạt muốn tặng cho hắn, chắc chắn hắn sẽ rất khổ sở. Nhưng nhìn tình hình trước mặt, đồ này nếu Tần Mạt không tặng cho hắn, thì có thể tặng cho ai? Phương Triệt suy nghĩ trong lòng rồi có điểm mừng thầm, nhưng tơ trúc nhẹ nhàng mong đợi. Lại đi qua vài cửa hàng, Phương Triệt có điểm tính toán trong lòng, cũng không chọn được món nào vừa ý. Sau một hồi, cuối cùng hắn nhẫn nại không nổi nữa, cầm điện thoại ra gọi cho Tần Mạt. "Xin lỗi, điện thoại của bạn đã hết tiền, xin mời nạp tiền để gọi tiếp." Tiếng máy vang ra làm Phương Triệt nhũn mảy, cầm điện thoại lại có cảm giác buồn cười. Gắn dây hắn hay gọi điện thoại đường dài quốc tế, cũng không để ý đến vấn đề tiền phí, không ngờ lúc này lại hết tiền. Nhìn điện thoại, hắn lại cảm thấy buồn cười, tâm tình cũng nhẹ nhàng, chuẩn bị đi mua đồ ngọc trước rồi đi nạp tiền điện thoại. Chọn đi chọn lại, cuối cùng Phương Triệt vào một cửa hàng tên là 'Đá Tam Sinh' chọn được một chiếc vòng hoàng ngọc. Hoàng ngọc cũng là một loại ôn ngọc, so với bạch ngọc, hoàng ngọc càng mang cảm giác tao nhã hơn, quan trọng nhất là, hoàng ngọc thượng đẳng trong sáng ôn nhuận, sắc như mới, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy ấm áp. Vừa mới cho vòng ngọc vào một chiếc hộp gỗ, điện thoại của Phương Triệt lại rung lên. Hắn có chút kinh ngạc mở tin nhắn ra, phát hiện hệ thống gửi đến tin nhắn nạp tiền: "Nạp thẻ thành công, bổ sung thêm 300 đồng, hiện tại còn dư 297.5 đồng." Phương Triệt có một hoài nghi trong đầu: "Hay là hệ thống của công ty đi động bị lỗi?" Sau một lát hắn liền phản ứng kịp, đây nhất định là có người giúp hắn nạp tiền. Cảm giác này thật kỳ diệu, nhưng lớn đến thế này, trước giờ Phương Triệt còn chưa từng nhận được những món đồ ngoài ý muốn lại có một niềm vui nhỏ. Tuy tiền không nhiều, nhưng một chiếc trước hắn còn cảm thấy khó chịu vì không gọi được, ngay sau đó lại có người thân b&i giúp hắn thông điện thoại, như là cảm giác nhìn thấy ánh sáng từ trong bóng tối, thật khiến lòng hắn ấm áp. Đầu tiên Phương Triệt nghĩ đến Tần Mạt, hẳn hoàn toàn không cần đoán, không chút cho dự liệu cho rằng, người này nhất định là Tần Mạt. Khi gọi điện mà nghe thấy 'Điện thoại đầu bên kia đã hết tiền', chuyện này rất nhiều người hay gặp phải. Nhưng thông thường mọi người thường là thất vọng cúp máy, mà lúc này đối phương lại giúp nạp phí—hoặc là người gọi điện có việc gấp, hoặc là quan hệ hai bên không phải bình thường. Cảm giác trong lòng Phương Triệt thật kỳ diệu, chuông điện thoại di động lại vang lên. Điện thoại quả nhiên là Tần Mạt gọi đến, Phương Triệt nâng cao giọng, nhận điện thoại. "Anh ở đâu?" Giọng Tần Mạt qua điện thoại có vẻ rất khoan khoái, "Chúng ta đến bờ sông Tương Giang đi, thế nào?" "Tương Giang?" Phương Triệt nhếch mày. Tuy tâm tình rất tốt, nhưng khi nghe thấy Tần Mạt lại nhắc đến Tương Giang, hắn lại nghĩ đến lúc ở bờ sông hôm qua nước mũi còn đóng băng, lúc này liền muốn b&e lại. "Không phải trong thành phố, chúng ta ra vùng ngoại ô, gió bên đó không lớn như thế. Hơn nữa cũng không có lan can. Mau lên, em chờ anh ở cạnh viện bảo tàng, lại đón em." Tần Mạt nói cực nhanh, lại như thoáng nói "Nếu anh không có thời gian, thì quên đi." "Chờ anh mười phút." Phương Triệt bước nhanh đến bãi đỗ xe đầu phố. Tần Mạt chờ trước nhà bảo tàng khoảng tám phút, liền thấy Phương Triệt đưa xe tiến gần. Xe chạy chậm lại, cửa xe mở ra, gương mặt mang theo vài phần mong đợi. "Mạt Mạt, em cầm theo đồ gì thế?" Phương Triệt kinh ngạc. Tần Mạt để chiếc túi lớn ra ghế sau, khi chạm vào ghế sau, lại phát ra tiếng va chạm của kim loại. "Không nói với anh, nếu anh đoán đúng..." Nàng nhảy mất mấy cái. "Sẽ được thưởng, ha ha!" Phương Triệt: "...". Xe chạy đến phía nam, theo thói quen Phương Triệt bật nhạc nhẹ. Sau một lát, Tần Mạt tắt nhạc đi, mở radio. Tiếng radio bùm bùm chạy quảng cáo, tiếng quảng cáo này hơn phần nửa là khôi hài. "Đậu Lập Thanh! Khiến làn da trắng mịn, từ nay chết vì đậu đậu!" Tần Mạt bật cười: "Phương Triệt, nhìn đậu đậu nhà người ta kia, là chết vì đậu. Trước kia anh luôn giả vờ lạnh mặt, có phải là vì không muốn làm đậu, cho nên mới cố tu luyện ra gương mặt núi băng không?" Phương Triệt lại nghiêm mặt, làm ra giọng lạnh nói: "Núi băng, là gì?" "Núi băng nếu như tan ra, chính là nước, nước là sinh mệnh, con người không thể bỏ đi." "Cho nên nói, " Phương Triệt nghiêng mặt lại giữa hàng lông mày toàn là đắc ý, "trước kia anh là núi băng của em, bây giờ là nước của em." Tần Mạt; "...". Lại sau một hồi, Tần Mạt nói: "Phương

Triệt, có người nào nói với anh, anh rất xấu xa không?" "Không có, anh cảm thấy người bình thường không có loại dũng khí này." Tần Mạt: "... Xe ngừng lại, Phương Triệt cầm túi đồ, hai người đi theo con đường nhỏ ra bờ sông. Vùng ngoại thành phía nam thật ra Tần Mạt chưa đến bao giờ, nàng chỉ nghe bạn học nói bên bãi sông có rất nhiều đá, cũng có bờ cát, thích hợp với đi dạo cảnh. Phương Triệt cũng chưa từng tới nơi này, hai người đi lên con đường nhỏ liền phát hiện chỉ còn lại một khu vườn khô héo và rom rạ, bờ ruộng là cỏ dại tươi tốt, phần lớn đều khô vàng, khiến người ta đi một bước lên là có thể nghe thấy tiếng cỏ khô bị dẫm lên. Bên vùng ngoại ô này cũng có nhiều gia đình, nhưng phòng ốc đều thừa thớt. Hai người đi ngang qua, thấy đất đai mênh mông, còn có sắc thái mùa đông bát ngát. "Sông ở bên kia!" Tần Mạt khẽ nhắc chân, đưa tay chỉ đến phía trước, "Xem kia, thấy bên kia có nước phản quang không?" "Nhìn tưởng gần, thật ra còn rất xa." Phương Triệt híp mắt lại nhìn về hướng đó, "Mạt Mạt, chúng ta đi tắt?" "Đi tắt? Vòng ra phía sau sao?" Phương Triệt cầm bàn tay nàng, tặng kèm thêm một ánh mắt tán thưởng. Tần Mạt ho một tiếng lại một tiếng, vẫn nói: "Phương Triệt, anh đừng lộ ra vẻ mặt này, không cái gì mà tán thưởng, chỉ số thông minh của em bình thường thôi." "Nhưng, dù thông minh ít hay nhiều cũng cần cố vũ." Tần Mạt ngậm miệng lại, xoắn xuýt trong lòng: "Mình có nên về không?" Chưa đợi nàng hiểu rõ vấn đề này, bỗng có hai con chó chạy ra từ căn nhà phía trước. Con chó kia giương mõng nhe răng, cẳng đầu cẳng hung ác, tiếng chó cũng đặc biệt hung ác. "Gâu gâu!" "Gâu gâu gâu!" Tần Mạt rất lúng túng nghe hai con chó này đối thoại, khỏe miệng rút rút: "Phương Triệt, anh nhìn hai con chó này cũng thật lợi hại, vừa nhe răng vừa lấy chân cào, báo oán thẳng thừng, quả thực rất có ba vị triết lý nhân gian." "Em muốn nói gì? Mạt Mạt, em nói thẳng, không sao." "Không có gì, em chỉ cảm thấy, nếu em bị cào lại cào, em thật có lỗi với chính mình." Phương Triệt: "Ai giương mõng vuốt với em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 45: Tượng đất

Sắc trời thanh đậm, tạo cảm giác xa x Mùa đông, mực nước trong sông giảm xuống, lộ ra lòng sông rộng, có nhiều đá nhỏ hỗn độn, còn có nhiều chỗ dính bùn mềm mại ướt át. Tần Mạt chạy xuống từ bờ sông, giẫm lên cỏ dại trên con đường nhỏ, như là mũi cung tên vọt đến bãi sông, trong không khí là tiếng cười vui vẻ của nàng. Những tảng đá trên bãi sông phần lớn khá to, giẫm lên khá khô ráo. Trên mặt sông rộng lớn, sắc nước trong vắt, khiến người ta liếc mắt một cái lại cảm thấy cả con sông này chảy đến không có giới hạn, Phương Triệt không nhanh không chậm đi xuống bờ sông, khi đến cạnh Tần Mạt, hân mở túi nhựa ra, lấy đồ bên trong đặt lên mặt đất. Loảng xoảng loảng xoảng! "Phương Triệt!" Tần Mạt liếc mắt đến, "Tự tiện lấy đồ của em ra, anh còn có lời gì để nói?" Phương Triệt coi thường câu chất vấn này, nhìn đồ trên mặt đất mà buồn cười: "Mạt Mạt, em tính làm gì vậy nè?" "Tự nhiên sẽ có ích." Tần Mạt nhặt vài thứ lên, ôm tãi trong tay, thần sắc lại hào hứng. Nàng chạy chậm đến gần mặt nước, mảnh đất kia có ít đá tảng vuông và cát, phần lớn đều bị ướt bùn đất. Phương Triệt có chút tò mò đi đến bên cạnh Tần Mạt ngồi xổm xuống, nhìn nàng ngồi tại chỗ, cầm cuốc nhỏ trên tay, cái xẻng sắt nhỏ, còn có cái dùi và dao khắc để sang một bên. "Mạt Mạt, em muốn nghịch bùn." "Đây là em thưởng thức bùn." Tần Mạt dùng ngón tay ấn lên mặt đất, chọn bùn đất. Phương Triệt lắc đầu cười cười, cầm lấy cuốc nhỏ cũng bắt tay vào làm, sau đó liền đào lên. "Trước kia em tặng cho anh tượng đất kia, cũng làm thế này?" "Khác chứ, đó là phương pháp bí mật, anh muốn học không?" Tần Mạt nắm lấy một khối bùn, xoa xoa trong tay, vừa hứng thú vừa nói. Nói đến cao hứng, nàng nhìn trộm Phương Triệt, lại thấy hân cúi đầu đào bùn, liền nhanh chóng lấy ra từ trong túi một chiếc vòng hoàng ngọc, nhét vào nắm bùn trên tay. Nàng lo lắng sợ Phương Triệt nhìn thấy động tác của mình, lúc trộn bùn cũng có chút hoảng, cũng không chú ý đến Phương Triệt đã nửa ngẩng đầu, ánh mắt nhìn trên tay nàng. "Mạt Mạt." "Ừ?" Tần Mạt hợp hai tay lại, chiếc vòng ngọc nhỏ đã hoàn toàn chui vào bùn, ít nhất cũng không nhìn ra cái gì từ bên ngoài. Đuôi lông mày Phương Triệt khẽ nhếch, khỏe môi lại nghiêng lại gần, cười nói: "Em muốn giấu anh cái gì?" "Em giấu anh cái gì sao?" Tần Mạt trấn định lại, giống như không có việc gì mà giả ngốc. Phương Triệt liền không nói thêm nữa, chỉ nhìn nàng vo bùn, dùng ngón tay tạo thành hình người trên bàn tay. Không phải tất cả bùn đùn có thể dùng để nặn tò te, ít nhất bùn phải có độ dính. Chất bùn trên tay Tần Mạt không hề tốt, nhưng động tác của nàng nhanh, Phương Triệt nhìn mười đầu ngón tay nhẹ nhàng áp, xoa, hoặc chà nhẹ, bay múa như tinh linh nhảy trên mặt sông. Không sau bao lâu, Tần Mạt liền cầm lấy con dao khắc nhỏ, dùng dao nhọn tinh tế vẽ chi tiết. Bùn này vừa ướt vừa trơn, tính dính lại không đủ lớn, vốn rất khó có thể tạo ra hình gì, nhưng tài nghệ của Tần Mạt thật thần kỳ, lại có thể tạo thành hình một tượng đất nhỏ. Mặc dù, chờ đến khi nàng buông dụng cụ trên tay xuống, khi đưa tượng đất nhỏ đến trước mặt Phương Triệt, Phương Triệt phát hiện bộ mặt tượng đất này mơ hồ, chính thể cũng không gọi là đẹp. "Cho anh." Tần Mạt đưa bàn tay ra, mắt không chớp nhìn chăm chăm Phương Triệt. "Anh xin nhận." Phương Triệt cẩn thận cầm lấy tượng đất còn có chút ướt, nghĩ nghĩ, lấy từ trong túi một chiếc khăn tay đặt lên mặt đất, để tượng đất này lên trên. Tảng đá trong lòng hân từ từ rơi xuống, niềm vui mừng nhảy ra từ trái tim thắm vào tứ chi, thắm đến cả người hân, vui mừng kéo dài. Tuy hân không hiểu vì sao Tần Mạt lại giấu vòng ngọc vào tượng đất, mà không đưa thẳng cho hân, nhưng dù theo cách nào, Tần Mạt cũng sẽ đưa vòng ngọc lên tay hân. Ngọc đạt được độ kiên định, vòng tay mà không đứt, cách nghĩ của Tần Mạt luôn truyền thống, tặng vòng ngọc đã tỏ rõ ý muốn. Mà "Hoàn (vòng)" còn cùng âm với "Hoàn (còn)", cô nhân thường dùng vòng ngọc làm t&i, nghĩa là sẽ trở về. Khi Tần Mạt chuẩn bị đi Anh lại tặng vòng ngọc cho Phương Triệt, ý vòng ngọc hình tròn, đã là viên mãn, cũng là sẽ trở về. Một thời khắc này cùng với vật trên tay Phương Triệt, Tần Mạt muốn nói, nàng sẽ thủy chung như một. "Chờ đến một ngày nào đó, đến thời điểm anh cảm thấy thích hợp, thì thả tượng đất này vào trong nước." Tần Mạt cười nhẹ nhàng nói, gương mặt mơ hồ sáng lên như năm đó, chưa hề phai màu. Phương Triệt đưa tay kéo nàng đứng dậy, sau đó mở hai cánh tay ra ôm nàng vào lòng. Dòng sông không tiếng động, từng cơn gió nhẹ thổi qua mùa đông, xuân lại gần. Tần Mạt dịu dàng, chỉ lặng lẽ đứng cùng người ấy nhìn nước chảy xuôi. Thứ hai Tần Mạt về Thiệu Thành, Phương Triệt chỉ tiến nàng đến trạm ô tô phía nam. Vốn Phương Triệt muốn đưa nàng về thẳng nhà, nhưng nàng kiên quyết không chịu, Phương Triệt đành phải bỏ cuộc. Tần Văn Đình còn ở lại Bắc Kinh, theo nàng nói công việc ở đó khó tìm, nàng thì lên nghiên cứu sinh, thuận tiện tìm được một công việc luật sư ở một công ty không tồi. Nói trắng ra là, làm việc lật lật. Nhưng ở lúc này, ngay từ đầu có thể làm việc vất vả cũng không tệ. "Người nào mới bắt đầu ra ngoài chẳng thế?" Tần Bái Tường nói như thế này: "Phải chịu khổ một chút, nếu không leo từ dưới lên, con bé này cũng không biết trời cao đất dày bao nhiêu!" Tần Văn Đình từ nhỏ đã lớn lên ỉn yêu thương, thành tích trước giờ luôn rất tốt, trải nghiệm cuộc sống có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Ngoài trừ, khi nàng tốt nghiệp trung học có một mối tình đầu thất bại, cùng với sự kiện bị cảnh vệ đuổi theo khi bày quầy hàng. So với Tần Mạt, Tần Văn Đình có thể nói là chí khí ngất trời, hơn nữa dám nói dám làm, bốc đồng mười phần. Tết năm nay nàng lại không về nhà, thế phải thành công trong sự nghiệp, nếu không không có mặt mũi nào về nhà gặp phụ lão hương thân. Tần Mạt trở về nhà, cũng chỉ gặp Bùi Hà và Tần Bái Tường. Cửa hàng Tần gia bây giờ làm ăn khá tốt, mấy năm này trừ đi chi tiêu, cũng lời hơn hai mươi vạn. Trong lòng Tần Bái Tường liền có chủ ý, muốn nhờ vào quan hệ mở cửa hàng tổng hợp ở cạnh tiểu khu Nguyệt Quang. Cửa hàng quần áo kia chỉ cần một người trông là được rồi, Tần Bái Tường liền muốn dùng cả thời

gian của hai vợ chồng, để có thể cho Tần Văn Chí một chút tiền vốn sau này. Đương nhiên, cách nghĩ của ông sẽ tạm thời không nói với con cái trong nhà. Ông xem ra, hai đứa con gái đều có năng lực phi thường, không cần quan tâm quá nhiều. Chỉ có đứa con trai này không tốt, càng lớn lại càng nổi loạn, thành tích cũng chỉ vừa đủ, tương lai thật khiến người ta lo lắng. Dưới tình huống như vậy, làm cha mẹ như họ tự nhiên muốn giúp con trai có chút vốn liếng mới tốt. Tần Mạt ở lại nhà một đêm trước, nghĩ đến Tần Văn Chí lần trước còn oán nằng không đến trường thăm nó, hôm sau liền đi đến Thị Tam. Cũng không biết vị bảo vệ kia thế nào, Tần Mạt không nhìn thấy hắn nữa, cũng dễ dàng bước vào cổng trường. Lúc này trường học đang vào tiết hai, Tần Mạt từ từ đi trong sân trường, nhìn cảnh vật quen thuộc, chỉ cảm thấy trong không khí như còn giữ lại tiếng cười ngày hôm qua. Đi dọc theo lề biên trên phố cổ, Phương Triệt chạy đến, vì bị thương, lại đụng phải Tần Mạt ngã xuống mặt đất; rồi ở trên thao trường, mỗi ngày Tần Mạt cũng có thể nghe thấy tiếng chuông gọi tập thể dục buổi sáng, một đoàn người đông nghịt đi ra, khi đó ngẫu nhiên quay đầu, nếu thấy một người nhàn nhã đi qua, tất nhiên vô cùng hâm mộ. Mỗi tác đất nơi đây, lưu giữ lại những kỷ ức đơn sơ nhất của nàng ở thời đại này, cũng bảo tồn vô số vết tích của thời thiếu niên thanh xuân. Trên lan can kia, Trần Yên San ngã sang một bên, Vệ Hải công nàng đi đến phòng y tế; trên sân bóng rổ, Tần Mạt đã từng tò mò thử cảm giác chơi bóng rổ một chút, kết quả lại bị bóng rổ tốc độ cao đập vào tay, lúc ấy dùng bao nhiêu thuốc dán, sau một tháng mới khỏi hẳn. Chuyện bị thương này nàng chưa từng nói với Phương Triệt, nguyên nhân chủ yếu, chỉ cảm thấy quá bề mặt, so với bị thầy giáo cười gọi là "Lâm muội muội", còn bề mặt hơn nhiều. Khi họ mới vào cấp III, phần lớn mọi người đều ghét thầy chủ nhiệm Chương Quốc Phẩm, nhưng khi đến lớp 11 phân ra các chuyên ngành, khi Chương Quốc Phẩm không qu đến Tần Mạt nữa, ít nhất nàng cũng đã hết ghét ông, thậm chí còn có chút nhớ. Tần Mạt đi lên cầu thang nhà số năm, nghe thấy trong phòng học truyền ra tiếng dạy học, thoáng như đã cách cả một thế hệ. Lần này trở về, tâm tình của nàng tốt hơn lần trước nhiều, vì không cần phải nghĩ trút giận cho Tần Văn Chí thế nào nữa, cũng không có ý nào động ồn ào. Hơn nữa cảm giác đi một mình, thật khiến người ta cảm thấy an tĩnh. Trò chuyện với thời gian, rõ ràng như một thước phim nhựa cũ có âm thanh rớt nét. Đi đến cửa phòng học của Tần Văn Chí, Tần Mạt đứng gần cửa sổ, nhìn qua kính thủy tinh thấy vị trí của Tần Văn Chí. Trong đầu nàng lại cảm thấy thoải mái. Trước kia khi còn học ở đây, luôn là có thầy chủ nhiệm hoặc ban lãnh đạo đứng ở đây quan sát học sinh trong lớp, Tần Mạt là một trong các thành viên bị quan sát, trong đầu tự nhiên cũng giống nhiều học sinh khác, các loại khó chịu chồng chất lên, biến thành khó chịu rất lớn. Khi đó Lỗ Tùng liền nói: "Đừng cho để em bắt được cơ hội, nếu không em sẽ mở một lớp huấn luyện giáo viên, bắt một đám giáo viên vào trong đó. Hắc hắc, để bọn họ ở bên trong an phận nghe giảng bài, em rình coi bên ngoài, với mỹ danh giám thị kỷ luật!" Vệ Hải liền rất hiền hậu nói: "Hạt thông, cách làm này của cậu rất không hay." "Vậy thế nào mới là hay?" Tiếng nói trong trẻo ngọt ngào của Trần Yên San lại như vang lên. Vệ Hải rất thật thà phúc hậu cười nói: "Làm camera nhé, mở 24/24 tiếng, không chế kiểm tra, chúng ta mặc đồng phục ngồi trước màn hình, muốn soi người nào thì soi người đó, một lần soi hai người, nhìn mười cái màn hình luôn! Vậy hay chưa? Quang minh chính đại không? Hợp pháp không?" Tần Mạt thoáng xuất hiện ý cười bên môi, trên mặt còn như mang theo hương vị ánh mặt trời nhảy múa. Trước đó họ mãi mãi là tuổi thanh xuân tươi sống, như một nốt nhạc bay bổng rơi vào khe núi, cùng nhảy múa với tiếng nước chảy. Tần Văn Chí đang học tiết số học, thầy giáo này cũng từng dạy Tần Mạt, sau khi nhận phân khoa lớp 11. Khi đó ông là thầy giáo dạy toán cho khoa văn, bây giờ lại làm trong khoa tự nhiên, cũng xem như là có lên chức, đáng vui đáng mừng. Con số ký hiệu trên bảng đen Tần Mạt có chút nhìn không rõ, nhưng dù nàng thấy rõ, có khi nàng cũng không hiểu. Khi nàng thi vào đại học toán vừa được 99 điểm, điểm này thật ra là vừa đủ tiêu chuẩn. Nhưng khi đó thành tích của nàng phần lớn là do miệt mài thời gian dài, với vật lý số học hiểu quá nông cạn, đến bây giờ đọc lại đề thi đại học, cũng quên khá nhiều. Thật giống như học toán học lúc đó là không trâu bắt chó đi cày, đắm chìm trong một đồng hồ, mà sau khi thi vào trường đại học cũng trả lại thầy giáo kha khá. Đến bây giờ... Trên hành lang im lặng, chỉ có mình Tần Mạt đứng. Tầm mắt nàng dừng trên mái tóc hoa của người thầy kia, phần viết trên bảng đen, nhìn nước bọt giảng bài bay tứ tung, ngay cả tiếng gõ bảng kia Tần Mạt cũng nghe thấy rõ ràng ngoài cửa sổ. Tần Mạt có điểm hồ thẹn, vị thầy giáo này giảng bài luôn gắng sức như thế, nhưng người làm học sinh như nàng lại thật có lỗi với thầy, bây giờ đến toán lớp 11 nghe cũng không hiểu. Trong phòng học thỉnh thoảng có vài học sinh đảo mắt ra ngoài cửa sổ, cũng thấy Tần Mạt, ánh mắt mọi người khác nhau, hoặc là tò mò, hoặc là coi thường, cũng hoặc là gì gì đó. Tần Mạt đứng bên ngoài cho đến khi tan học, lại không thấy nhầm chán, nàng cứ ở quan sát học sinh lớp của Tần Văn Chí. Tần Văn Chí ngồi hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên, hàng thứ sáu đếm tăng. Trong phòng có chín tổ, vị trí của nó cách cửa khá xa, vừa đứng cạnh hành lang. Dựa theo thuật ngữ của Tần Mạt mà nói, chỗ ngồi của Tần Văn Chí dễ dàng đi lại, ánh sáng vừa phải, tuy là một vị trí không thích hợp để trốn từ cửa sau, nhưng cũng không khiến thầy giáo chú ý. Nó có hai người ngồi cùng bàn, gần nhất là một cô bé, diện mạo khá trội, tóc quăn thành lợn, thoát nhìn cũng khá bạo gan, bên góc là một nam sinh, cậu này mất nhỏ, mặt dài, chỉ nhìn bên ngoài, có thể dùng từ 'bùn xin' để hình dung. Tần Mạt có điểm khó, người làm chị có lúc lo lắng đến cháy lòng, lo phải giáo dục Tần Văn Chí thế nào, để nó không bị hai bạn học kia ảnh hưởng mới tốt. Sau một hồi, nàng mới dần dần hồi phục lại trạng thái bình thường. Tiếp tục thăm hỏi, thăm hỏi vì mình cũng trông mặt mà bắt hình dong một hồi. Nếu nàng đi khuyên Tần Văn Chí thế, để nó nhận biết ai có thể cùng lui tới, nhất định phải giữ khoảng cách với ai, vậy thì nàng có khác gì với những độc giả cao tuổi làm cho người ta mệt mỏi đến rớt cả hàm? Nếu làm thế thật, Tần Mạt thậm chí còn đoán ra Tần Văn Chí sẽ tức giận mà đáp: "Chị hai! Em muốn kết bạn với ai chị cũng quản sao? Vậy có phải chị cũng quản ngày em uống mấy chén nước, mấy lần đi nhà cầu? Hoặc là, chị giúp em học, giúp em thi đại học, giúp em sống nốt quãng đời này luôn? Hoặc là nó sẽ nói: "Sao chị có thể như vậy? Chị còn chưa tiếp xúc với bọn họ, dựa vào cái gì mà chị đã đưa ra kết luận về nhân phẩm của họ?" Tần Mạt dần xếp tâm tình lại thật tốt, thấy Tần Văn Chí nghe giảng đến nghiêm túc, cũng cảm thấy vui mừng. Nàng nhìn giờ, biết chỉ năm phút nữa sẽ tan học, liền chuẩn bị lui đến bên cạnh lan can đứng, chờ Tần Văn Chí ra. Vừa mới đi được nửa bước, Tần Mạt còn chưa xoay người, đã thấy Tần Văn Chí lạng lẽ vươn tay vào trong bàn học. Tầm mắt của nó còn khấn khấn nhìn lên bức giảng, giả vờ nghiêm túc nghe giảng, tay lại nhanh chóng lấy máy chơi game PSP từ trong học bàn lên. Tần Mạt nhìn chăm chăm động tác của nó, nhìn tay nó ấn, như là bộ phim điện ảnh chạy nhanh, thông thạo chứng minh kinh nghiệm phong phú. Sách giáo khoa của trung học nhiều lần bàn học các học sinh hơn phần nửa là chất cao sách. Chồng sách này bắt buộc phải có, ngoài việc để học sinh tiện cho việc học, còn để nhắc nhở bài vở nhiều, không được thiếu cảnh giác. Quan trọng hơn là, chồng sách này rất cao, có thể đủ để che tầm mắt của thầy giáo, đưa đến tác dụng che giấu vô cùng quan trọng. Trên bàn của Tần Văn Chí tự nhiên cũng có một chồng sách như thế, về mặt nó vẫn "Tôi đang nghiêm túc nghe giảng", tay cũng rất tự nhiên đặt lên trên bàn học. Chỉ có hai tay nó đang cầm máy chơi game, nó cũng không cần dùng mắt để nhìn. Lúc này mắt Tần Mạt đặc biệt sáng, nàng có thể nhìn rõ từng động tác nhỏ của Tần Văn Chí từ xa. Nhìn ngón tay nó trượt trên máy chơi game, nhìn nó giả vờ "Em đang đọc sách", trên thực tế lại là cúi đầu vào màn hình máy chơi game. Tần Mạt tức giận đến mức hận không thể ngay bây giờ bắt tên nhóc chết tiệt này ra, dùng gậy trúc quất nó một chút, chân thật như trở lại lời nói đùa mà nó từng nói "măng xào thịt khô"! Lại nhìn giờ, còn ba phút nữa mới tan học. Ba phút này còn có vẻ lâu hơn ba chục phút trước đây, Tần Mạt chờ đến nóng lòng, gương mặt lại càng có vẻ thần thiết vui mừng. Biết bao khó khăn mới qua ba phút, tiếng chuông vừa vang lên, trong phòng học liền có chút xôn xao. Thầy giáo trên bục giảng lại dạy quá giờ hai phút, viết xong một đề lên bảng đen, rồi quăng phần ra, vỗ tay dùng giọng nói vang to rống lên: "Tan học!" "Oa —— yeah Trong phòng học ầm ĩ tiếng hoan hô, học sinh nhất thời sôi nổi lên. Cô gái ngồi cùng bàn với Tần Văn Chí đẩy mạnh vai nó, kêu nó nhường đường. Hai tay nó liền cầm máy chơi game, mắt cũng không rời đứng dậy nhường chỗ, để cô gái tự mình đi ra. Tần Mạt chờ ở cửa sau, chờ đến khi học sinh ra ngoài khá nhiều, nàng mới bước đi không nặng không nhẹ đến cạnh bàn học của Tần Văn Chí. Đứa trẻ này bây giờ đã ngồi lại nguyên vị, đang chơi máy chơi game nên không để ý đến tiếng động bên ngoài. "Tần Văn Chí." Tần Mạt kêu một tiếng. "Ừ?" Tần Văn Chí tiếp tục cúi đầu, có điểm không bình tĩnh, "Chuyện gì? Tránh ra tránh ra. Không thấy mình đang đầu trần quan trọng à?" "À, có gì mà quan trọng, em giải thích một chút xem."

Q.4 - Chương 46: Quở trách

Thời gian nghỉ giữa giờ thường khoảng hai chục phút, dựa theo trạng thái thường có nhất của học trò, hai chục phút nghỉ hiển nhiên là để cho phép mọi người thả lỏng, thư giãn tâm tình. Tần Văn Chí bây giờ đang rất thả lỏng, nó quen với tiếng huyền não, mắt lại dính trên màn hình chơi game, trong miệng nói nhỏ: "Phiên a! Gì mà phiên quá vậy? Kêu đi còn không đi, mắt không nhìn thấy gì à!" Tần Mạt giận quá thành cười, bàn tay che lên màn hình máy chơi game, thân nhiên nói: "Tần Văn Chí, chẳng những chị muốn đi, chị còn chuẩn bị mang em đi, em còn ý kiến gì không! Nếu như em không có kiến nghị khác, vậy bây giờ em có thể đi cùng chị đến chỗ thầy chủ nhiệm xin nghỉ. Nếu như em có, thực xin lỗi, kháng nghị vô hiệu." "Cái tên này!" Tần Văn Chí liếc nhìn bàn tay che màn hình máy game, phản ứng đầu tiên chính là muốn phát hỏa. Nhưng giọng Tần Mạt nó lại thấy quen thuộc, đang chơi bị cắt ngang, nó tỉnh táo lại, dây thần kinh trong đầu lúc này đã bị đông cứng. "Chị... Chị hai!" Nó quay đầu, tầm mắt rốt cục cũng rơi xuống người Tần Mạt, biểu hiện trên mặt cũng co rút. Tần Mạt cười tít mắt nhìn Tần Văn Chí, đầu hơi nghiêng, chờ phản ứng của nó. "Đây..." Sắc mặt Tần Văn Chí hết trắng rồi đỏ, sau đó rất mau khôi phục lại bình thường. Nó cười ha ha, mắt nhìn xung quanh, nói rất nhanh, "Ai da, là chị hai à! Chị hai, đã lâu không gặp, em rất nhớ chị, chị có nhớ em không? A! Không đúng! Chị hai, đây... đây... chị là chị hai của em phải không? Chị đúng là chị hai của em rồi! Em còn nghi ngờ sao? Không đúng, em không cần nghi ngờ..." Tần Mạt không đối nộ cười, chỉ không nhanh không chậm nói: "Đừng gấp, chị là chị hai của em, mắt em không nhìn nhầm, bụng cũng không nghĩ sai. Em có thể từ từ vui mừng, chị sẽ không trách em vui mừng quá chậm." Tần Văn Chí nói thầm trong lòng: "Chị chắc chắn đây là vui mừng? Đây là khiếp sợ thì có?" Đương nhiên, lời này nó không dám nói Tần Mạt cũng chỉ thấy miệng Tần Văn Chí khẽ đóng khê mở, nói ra một hơi lời nói khó hiểu, về sau cười ha ha nói: "Chị hai, em rất là hào phóng. Không sai, chị xem này, máy chơi game loại này chơi khá tốt, chuyển từ nước ngoài về á, em sẽ đưa lại cho chị, chị cứ nhận nhé!" Hai tay vốn cầm máy chơi game của nó bỗng bỏ ra, máy liền rơi thẳng xuống dưới. Tay Tần Mạt vẫn đang che trên màn hình, cảm thấy món đồ này sắp rơi, theo phản xạ nàng liền bắt lấy. Tần Văn Chí thừa dịp Tần Mạt vừa ngậy người, cũng không đi ra hành lang bên cạnh, mà đưa tay chống vào phía sau bàn học, nhấc chân lên. Dưới chân nó như gắn phong hỏa luân, tốc độ lần này đặc biệt nhanh, một phát đạp lên bàn nhảy ra phần khoảng trống ở biên cuối lớp học. "Tần Văn Chí!" Tần Mạt lúc này mới cầm lấy máy chơi game, tức giận quát một tiếng. "Ha ha! Chị hai, người có ba việc gấp, em trai chính là muốn đi giải quyết chuyện sinh lý, nhà vệ sinh nam không hoan nghênh nữ đồng bào, chị có ý tốt em xin đa tạ, chị không cần đưa em đi đâu!" Khi Tần Văn Chí chạy đến cửa sau phòng học, một tay chống khung cửa làm ra dáng bộ thành công với Tần Mạt. "Tách!" Nó búng ngón tay, giòn vang. Tần Mạt còn đứng gần bàn học tổ sáu, nhất thời không thể tóm nó được. Tần Văn Chí đắc ý vô cùng, những năm gần đây bị chị hai ức hiếp thảm thể nào giờ tiêu tan vô số, cuối cùng đối lại là nó làm Tần Mạt tức giận, cảm giác này thật là trong lòng nó đã hát lên "Mình cười đắc ý, mình cười đắc ý, cười nhìn chị hai..." "Em có lại đây không?" Tần Mạt ngồi vào chỗ của Tần Văn Chí, cũng không đuổi nó, chỉ dùng mắt lạnh nhìn nó, khí thế này, không khỏi khiến mọi người xung quanh bồn chồn trong lòng. Trong lòng Tần Văn Chí thật ra cũng bồn chồn, nó chỉ đắc ý trong nháy mắt, ngay sau đó nó thấy Tần Mạt bày ra dáng vẻ Lã Vọng buông cần[119]kia, bị tưới một chậu nước lạnh, cảm xúc muốn rút lui lại, từ trước đến giờ nó sợ nhất là chị hai, bản thân cũng biết là hòa thượng thì không thể trốn khỏi miếu, bấp chân nhỏ liền nhũn ra. "Này, chị hai à, chị thấy chúng ta cũng chỉ cách có ba tuổi, chúng ta không khác biệt lắm đúng không?" Tần Văn Chí từ từ lui về phía sau, sau khi rời khỏi cửa, lại vurun về phía trước, làm ra dáng vẻ an ủi, "Bình tĩnh, chị phải bình tĩnh, hiểu chuyện vạn tuế, hiểu chuyện giải vạn tuế a!" Nó vẫn quyết định chạy trốn tùy lúc, tuy không biết sau khi chạy trốn sẽ có hậu quả gì, nhưng bây giờ nó không thể nghĩ được nhiều như thế, tóm lại là chạy trước rồi nói. "Em tưởng là chị sẽ hoảng loạn như em sao?" Tần Mạt cười như không cười nhìn chăm chú Tần Văn Chí. Nàng ước lượng máy chơi game trên tay, dùng ngón cái và ngón giữa đặt lên máy, nhẹ nhàng di chuyển. Tư thế này, khiến người ta cảm thấy cả máy chơi game kia cũng như đang chảy mồ hôi, sợ trên tay Tần Mạt động một cái, liên qu món đồ công nghệ cao này ra tít mù. Mắt Tần Văn Chí không nhìn được lại dính lên trên máy chơi game, nó coi cái máy này là bảo bối thật sự, nó còn dặn dò người nhà phải chú ý này nọ, không chịu buông nửa điểm. "Chị hai, chị..." Tần Văn Chí bước một bước, "Chị nhất định phải bình tĩnh." "Chuyện này không cần phải nói." Tần Mạt nghiêng đầu, chậm rãi nói: "Gần đây chị bận rộn công việc, ngón tay cũng nhũn ra rồi, như là thiếu canxi. Em xem, tay chị không ổn, thì đây cũng không có biện pháp, đúng không?" Nói dứt lời, ngón tay nàng hơi hơi lỏng ngóng, máy chơi game như sắp rơi xuống, lại bị nàng giữ lại. Cũng không ít bạn học đang cười Tần Văn Chí, họ nghe Tần Văn Chí nói chuyện với Tần Mạt, liên biến tên nhóc này bị bao vây rồi. Chuyện Tiết Bội Bội lần trước vẫn còn lưu truyền ở trường học, chuyện Tần Văn Chí có một người chị anh dũng cũng có không ít người biết. Khi Tần Mạt học lớp 12, bọn Tần Văn Chí vừa vào lớp 10, đối với những học sinh mới này mà nói, đại danh của Tần Mạt cũng vô cùng vang dội bên trong. Kết quả tổng hợp của nàng không tính là tốt, nhưng năng có kết quả môn đứng đầu khiến người ta kinh diễm, đó chính là ngữ văn của nàng, thường xuyên được điểm tối đa. "Tần Văn Chí!" Có một cô bé hoạt bát lén lút đi đến phía sau Tần Văn Chí, không chút khách khí cho nó một đập, xong lại chạy đi, nở nụ cười vui vẻ nói: "Nhanh đi chị hai cậu dọt một bữa đi, chị hai cậu thật lợi hại nhé, chúng tớ nghĩ nếu chị cậu không dọt thì để chúng tớ, ha ha..." "Có cái mà vui?" Tần Văn Chí buồn bực trả lời một câu, mắt vẫn nhìn chăm chú trên tay Tần Mạt, dưới chân đã không tình không nguyện từ từ đi đến chỗ nàng. "Chị hai, nói trước, phạt em cũng được, nhưng chị không thể trút giận lên máy chơi game." Tần Văn Chí đàm phán với Tần Mạt cách một cái bàn, khi nó đứng lưng có hơi cong, gương mặt mười hai phần cảnh giác. Tần Mạt nhếch mày, ánh mắt đảo qua một vòng trên người nó, cười hỏi: "Đã coi nó là bảo bối như thế, sao vừa rồi em còn ném nó xuống đất." "Em... em không ném!" Tần Văn Chí nói lắp một chút, vội vàng giải thích: "Chị hai, chị đừng dùng lời nói để xiên xẹo động tác của em, không phải em ném, em chỉ buông lỏng tay một chút thôi, em biết chị chắc chắn có thể chụp được!" "Vậy em rất có lòng tin với chị à!" Tần Mạt cười hắc hắc, "Lời nói còn có thể lừa lạo cho hành động, Tiểu Chí, hình dung này của em cũng thật là cao minh, không giống bình thường! Được rồi, chị không biết vừa rồi em ném máy là cố ý hay không, nhưng chị biết, máy này là do chị cứu, bây giờ chị có quyền lợi phi thường, chị còn có thể quăng nó!" Nàng đưa tay về phía hành lang bên kia, để xa Tần Văn Chí ra, mắt liếc nhìn nó. Tần Văn Chí lại nóng nảy lại do dự, nó không biết bây giờ mình nên bỏ nhào đến cướp máy chơi game về, hay là nên xoay người trốn, hoặc là thành thành thật thật chịu giáo huấn một chút. Ba lựa chọn đều có điểm nguy hiểm. Đầu tiên nó sợ mình còn chưa cướp được máy Tần Mạt đã ném máy đi, với những người khác, Tần Văn Chí không tin người ta có thể ra tay ném món đồ tiện ích này đi, nhưng vấn đề đây là Tần Mạt, Tần Văn Chí cũng không dám chắc chắn. Nó tuyệt đối tin, rơi vào tay chị hai nhà nó thì xác suất ít nhất phải gấp đôi. Lựa chọn thứ hai và thứ ba cũng chẳng tốt gì, dù nó làm thế nào, đến cuối cùng cũng không chạy thoát khỏi giáo huấn, đây gọi là trăm sông đổ về một biển. Mặc dù, thành ngữ này dùng về vấn đề này có điểm khiến người ta lúng túng. "Chị hai..." Do do dự dự, kì kèo mè nheo, Tần Văn Chí liếc mắt đến máy chơi game, lại đưa mắt nhìn Tần Mạt mặt. "Bốp!" Tần Mạt dùng lực vung cổ tay, máy chơi game đã bị ném thật mạnh lòn lóc mặt đất. Linh kiện tán ra, nát tan trên đất nháy mắt làm Tần Văn Chí ngậy đại ra. Hốc mắt nó dần đỏ lên, môi mím chặt lại. Tần Mạt nghiêng đầu nhìn nó, trong ánh mắt mang theo một loại sát khí mà đa số người thường đều khó lí giải được. "Chị..." Tần Văn Chí khẽ hừ một tiếng, cảm nắng lên thật cao, chỉ nhìn chăm chăm Tần Mạt. Nó luôn luôn cho rằng, ở nhà người hiểu rõ nó nhất

không phải ba mẹ, cũng không phải chị cả thường mua rất nhiều đồ cho nó, lại là chị hai thường bắt nó học bài, thường tranh chấp với nó ai sẽ làm cơm trưa, có lúc bá đạo nhưng thật ra lại rất dịu dàng. Người lạ thấy Tần Mạt, phần lớn sẽ cho rằng bình thường dễ bắt nạt, hơi quen nằng một chút, hơn phân nửa sẽ cảm thấy nằng thanh cao lãnh ngạo, khó tiếp cận. Tần Văn Chí lại cảm thấy, rất ít người nhìn thấy Tần Mạt thật sự, chỉ ít là theo nó, chị hai rất dịu dàng. Nàng rất ít nói chuyện dịu dàng, thậm chí nàng thường giáo huấn người. Nhưng ngoài Tần Mạt, sẽ không có ai chưa làm gì đã bắt Tần Văn Chí học bài, nói cho nó các loại điển cổ, cũng sẽ không có ai khi nó khó sở, không nói một câu, lại ngồi cùng nó đến hừng đông, bao dung nó mọi lúc, hiểu nó hơn ai khác. Tần Văn Chí vẫn cho rằng, chị hai sẽ không làm tổn thương người ta. Vừa bắt đầu nó cũng cho rằng, tuy lần này bị Tần Mạt bắt gặp, khả năng chỉ chịu một chút giáo huấn, nhịn một chút là được, tối đa thì luyện dày thêm da mặt, tối đa thì nó ngoan ngoãn trước, về sau thỉnh thoảng lại có thể lên lút chơi. Hai chị em một nhà, có gì mà thù cách lòng? Tần Mạt nếu không muốn làm đau nó, cũng sẽ không thể giáo huấn nó, tính toán này trong đầu Tần Văn Chí rất rõ ràng, cho nên nó mới dám hờn dỗi, dám tranh chấp, rồi khi lửa giận của Tần Mạt tới hạn nó sẽ ngoan ngoãn nhận sai. Nó không khỏi thầm đắc ý, nó có người chị như thế, yêu thương nó. Lúc Tần Mạt bỗng ném vụn máy chơi game, cũng giống như đã hung hăng tát một cái vào trái tim niền thiếu của Tần Văn Chí. Tần Văn Chí chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, trong lòng phần hận, muôn vàn mùi vị tương tự nhảy lên óc, nói không ra là cảm thấy bị áp chế, hay là lo lắng không được chị hai yêu thương nữa. Đây không chỉ là vấn đề ném vụn máy chơi game, Tần Văn Chí tuy đau lòng, nhưng Tần Văn Chí đề ý hơn, là Tần Mạt dùng nụ cười giấu lưỡi dao, bỗng ra tay ném vỡ máy. Hơn nữa, còn biến nó thành trò cười cho các bạn học. "Bốp!" Máy chơi game vỡ vụn, phòng học vốn tranh cãi âm ỉ bỗng yên tĩnh, ngay sau đó xung quanh khê bàn luận, nhiều ánh mắt đồng tình hướng về phía Tần Văn Chí, chỉ cảm thấy sát khí của chị hai nó thật nặng nề. Chiếc PSP bình thường ít nhất cũng phải hơn một ngàn đồng một chiếc, giá trị như thế với đa số gia đình bình thường mà nói, thật không phải rẻ, cũng có rất ít người lại không thể mua được món đồ này. Bạn cùng lớp với Tần Văn Chí đều biết, gia cảnh nhà nó bình thường, thậm chí có vài bạn học còn biết, chiếc PSP này, vốn chính là chị hai nó tặng cho nó. Tần Văn Chí không chịu nổi đủ loại ánh mắt này, chỉ cảm thấy quanh người như nổi sóng, mà nó là con thuyền mới vào biển khơi, trong sóng biển lên xuống, lúc nào cũng có nguy hiểm bị giết chết. Nó vẫn do dự, không biết mình nên lớn tiếng biểu đạt phần nộ của mình với Tần Mạt, hay là lập tức xoay người chạy đi, không bao giờ để ý đến chị hai làm nó đau đớn này nữa. "Chị rất thất vọng." Tần Mạt lãnh đạm nói: "Nếu em nổi giận với chị, thậm chí có thể dùng đến lời nói xấu xa để nói, chị cũng sẽ không thất vọng như thế." Tần Văn Chí có chút kinh ngạc, suy nghĩ dần bình ổn lại, không hiểu sao Tần Mạt lại nói như thế. "Chị không biết từ lúc nào em lại trở nên thiếu quyết đoán như thế, khi em mười hai tuổi, chị ép em viết chữ, em trả lời chị thế nào, em có nhớ không?" "Em..." Tần Văn Chí sao còn nhớ nổi tình tiết cuộc nói chuyện ngày đó, nó chỉ biết, khi đó nó cảm thấy luyện chữ rất phiền, cho nên liền kháng nghị với Tần Mạt. Nó kháng nghị đến vô cùng kiên quyết, từ đó về sau Tần Mạt liền không quản việc nó viết chữ nữa. Tuy bây giờ viết gà bới đó thường bị người chê cười, nó có điểm hối hận, nhưng một chút hối hận này rất dễ dàng bị đủ các chuyện khác bao phủ, nó vừa nghĩ lại, lại đem chuyện gây ngốc này để ra sau đầu. "Em không thích học?" Tần Mạt lại hỏi. "Em không có." Tần Văn Chí phản bác theo phản xạ. "Không thích là không thích, em cần gì phải nói dối?" Tần Văn Chí nóng nảy: "Em không có, em chính là..." "Chính là khi đi học chỉ muốn chơi mà thôi, đúng không? Đây không tính là không đúng, đâu có ai quản quản đào ngũ đúng không?" Tần Mạt đứng lên khỏi chỗ, vòng qua góc bàn, nắm tay Tần Văn Chí kéo ra ngoài. Tiếng chuông vào học vang lên đúng lúc, Tần Văn Chí lại nhìn phòng học, ánh mắt do dự. không thích, thì em không cần đi học nữa." Tần Mạt dùng lực nắm lấy tay nó, không buông lỏng, trực tiếp kéo nó đến văn phòng. Tần Văn Chí cúi đầu, trong lòng không biết là tư vị gì. "... " "Khi em mười hai tuổi, chị ép em luyện chữ, em rất kiên định nói, không bao giờ em muốn luyện chữ nữa!" Trên hành lang, Tần Mạt dừng chân một chút, tầm mắt nhìn ngang, chăm chú nhìn Tần Văn Chí đã cao hơn nàng một cái đầu. Tần Văn Chí cúi đầu, không lên tiếng. "Đến bây giờ, em ngược lại không dám kiên định nói một câu, em muốn đi học! Hoặc là, em không muốn đi học?" Lời nói của Tần Mạt tựa như đao kiếm, "Hồi lúc mới đầu em nói em thích máy chơi game này, thế là chị mua nó tặng em, em nói em nhất định sẽ bảo vệ nó thật tốt, kết quả, em lại để nó hỏng trong tay chị, đây chính là bảo vệ của em sao?" "Rõ ràng là chị muốn phá!" Tần Văn Chí rốt cục nhẫn nại không được nữa, rống lớn một tiếng, mắt nó đỏ bừng. "Là chị phá hỏng! Em nói chị đừng ném! Em rõ ràng đã rất bảo vệ rồi, là chị..." Nó nói đến đây, giọng khàn lại, hừ hừ không thể nói thêm gì nữa. "Nếu như em vẫn giữ lại nó, mà không phải bỗng dưng nó ra chạy trốn, nó có thể rơi xuống trong tay chị không?" Tần Mạt cười nhạt, "Em dám chơi khi đi học, em không nghĩ đến nó sẽ bị thầy giáo lấy đi sao? Em đã biết mình không đúng, vì sao không dám thừa nhận sai lầm? Nếu như em không thích đi học, vì sao em không dám lớn tiếng nói ra, nếu như em thích, vì sao em không thích nghe giảng?" Câu hỏi vì sao liên tiếp này khiến Tần Văn Chí trợn mắt há mồm. Nó nhất thời cảm thấy Tần Mạt nói chỉ là ngụy biện, nhất thời lại cảm thấy nàng nói hết sức có đạo lý. "Hôm nay nếu em dám đến cướp lại, tuy nó có thể sẽ bị ném hỏng trong quá trình, nhưng nói không chừng, đến bây giờ nó sẽ nằm không có tổn hao gì trong tay em." Tần Mạt chăm chú nhìn nó, "Mãi mãi không được đem quyền quyết định của mình đặt trong người khác, mãi mãi đều có gan thừa nhận suy nghĩ trong lòng mình, đạo lý này từ hồi mười hai tuổi em đã hiểu, bây giờ sao lại không hiểu vậy?" Mối Tần Văn Chí khê ním, vẫn không có nói gì. "Nếu như vài năm nữa, tính cách của em định hình, chị sẽ không còn gì để nói nữa. Tiểu Chí, em có thể để chị hai thất vọng, nhưng không được để mình thất vọng." Tần Mạt buông cổ tay nó ra, lui về phía sau vài bước nhìn nó, "Bây giờ cùng chị về nhà, hay là về lớp học, tự em lựa chọn..." Tần Văn Chí không nói được một lời xoay người đi đến phòng học, đi được vài bước, nó quay người lại kiên định nói: "Chị hai, em ghét chị ném máy chơi game của em, em còn ghét chị kéo em đi, em càng ghét chị giáo huấn người thao thao bất tuyệt, cực kỳ ghét chị vận lý lẽ của mình lên người em!" Đang nói to lại nhỏ giọng lại, Tần Văn Chí khê hừ, đi nhanh đi. Tần Mạt hơi nghiêng đầu, cười nhẹ nói: "Chửi giỏi lắm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 47: Sửa đường

Mãi mãi không được đem quyền quyết định của mình đặt trong người khác, đây mới là ý nghĩa việc Tần Mạt ném máy trò chơi, là đạo lý muốn nói cho Tần Văn Chí. Trước giờ nàng không muốn đặt suy nghĩ của mình lên người khác, cũng không muốn giúp Tần Văn Chí quyết định cái gì. Như Tần Văn Chí trước kia đã nói, nó không thích luyện chữ, thế là cuối cùng Tần Mạt không quản việc nó luyện chữ nữa, sau đó nó lại nói, nó rất ghét việc đi học thêm, thế là Tần Mạt lại bỏ ý định nhờ Bùi Hà cho nó đi học các lớp luyện thêm. Trước đây Tần Văn Chí dám nói dám làm, nhưng mấy năm gần đây lại hình thành ý nghĩ lại vào chị hai, ngược lại dần dần không quả quyết nữa. Nó làm cái điều hỏi Tần Mạt trước, thậm chí ngay cả mỗi ngày học mấy giờ cũng muốn Tần Mạt cho nó thời gian biểu rồi mới chịu hành động. Tần Mạt có thể đoán được, cứ mãi như vậy, lúc trước dù đầy thông minh hoạt bát, rồi nó sẽ biến thành cái dạng gì? Hẳn sẽ dần trở nên sợ hãi rụt rè, tùy hứng, có lẽ có điểm lương thiện nho nhỏ, nhưng mãi mãi sẽ không biết mình nên nói gì làm gì. Ném vụn máy chơi game, thậm chí muốn để Tần Văn Chí tạm nghỉ học, tất cả hành động này của Tần Mạt, mục đích trực tiếp chỉ có một, đó chính là

đề Văn Chí mắng thành tiếng. Không có ai ép nó, vì sao nó không dám nói ra nghĩ trong lòng? Dù có người ép nó, chẳng lẽ hẳn lại không thể phản kháng? Tàn Mạt chẳng ép Tàn Văn Chí biến thành dạng người gì, nhưng ít nhất nó phải đủ độc lập, có thể tự hạn chế mình, có thể hiểu rõ lỗi lầm, có thể biểu đạt suy nghĩ trong lòng, có thể quyết đoán gánh vác tất cả hành động của mình. Nếu như Tàn Mạt trực tiếp nói với Tàn Văn Chí, em là nam tử hán, em phải thế nào, nó có khả năng nghe vào tai trái, tai phải lập tức lại đem những lời này đặt ra ngoài. Người không có trải nghiệm thất bại, rất khó trưởng thành, thà rằng Tàn Mạt đã kích hấn trước, cũng không muốn về sau khi hấn đối mặt với đã kích của hiện thực lần nữa, lại không thừa nhận nổi. Gió mát lảng lảng thổi, khiến Tàn Mạt rung mình một cái. Nàng quần chặt khăn quàng hơn, từ từ đi lên phố cổ, lại từ chân núi Phu từ đi lên lan can này. Cây trên núi phần lớn đã suy tàn, chỉ có rất ít cây cổ thụ vẫn ương ngạnh trong mùa đông với sắc lá xanh biếc. Tàn Mạt vịn tay lên cột cạnh lan can Không miếu, thoáng dùng lực rồi ngồi lên lan can. Nàng ngước mắt xung quanh, trời là màu xanh, tất cả vườn trường bị bao phủ bởi một tầng yên tĩnh, phảng phất như không có tiếng động nào, từ xa đến gần, từ gần đến xa, vòm quanh, chậm chậm trôi, cuối cùng không rõ giới hạn. Sau khi về nhà, đối mặt với căn phòng chỉ có một mình, Tàn Mạt bỗng có cảm giác mờ mịt, từ phòng ngủ dạo một vòng qua cũng không biết nên làm gì mới tốt. Nàng nghĩ nghĩ, từ từ ngồi xuống trước bàn học nhỏ, nghĩ đến rất nhiều ngày trước kia, mở notebook ra, gõ lên bàn phím, viết một bài tản văn. Đến thời đại này bốn năm, cho đến bây giờ, nàng vẫn cảm thấy máy tính là một vật thần kỳ. Mà càng thần kỳ là, nàng lại có thể dùng cách gõ bàn phím để viết nên con chữ. Thời gian trôi nhanh, mà năng lực thích ứng của con người lại có thể càng lớn mạnh như thế. Có thể từ thích ứng đến biến hóa, có gan sáng tạo, cho nên con người mới có thể đứng lên đỉnh cao của loài vật. Tàn Mạt lần này viết một chuyện xưa tên là “Tiên âm”, tiên âm, tu tiên, như người uống nước, ẩm lạnh tự biết. Hồng trần tựa lao tù, nhất niệm phi thăng, nhất niệm trầm luân. Câu chuyện này lúc đầu vì được trường sinh mà loạn lạc tranh chấp, thiên hạ có thập đại bí cảnh, truyền thuyết chỉ cần phá giải bí mật của “Bất lão thiên” là có thể bay lên tiên giới, từ đó tề thọ cùng thiên địa. Vu Tiểu Chi vốn là một người luyện khí dựa vào Côn Luân chính đạo mà sinh tồn, mỗi ngày nàng hái được linh trà bên ngoài núi Côn Luân, đến môn phái đổi lấy tiền để nuôi bà nội tàn tật trong nhà. Có một ngày, nàng vì cứu một con chim điều hầu bị thương, mở phần bụng bị thối rữa của nó ra, lại bất ngờ lấy được một chiếc nhẫn ở đó. Chiếc nhẫn này rất không thu hút, Vu Tiểu Chi tùy ý cất đi, đảo mắt lại quên mất. Không ngờ, lúc bà nội nàng bệnh tình nguy kịch, chiếc nhẫn đồng này lại tự phát ra sức mạnh thần kỳ, từ ngực nàng phóng ra ánh sáng, đưa bà lão hấp hối sắp chết này khỏe mạnh lại. Không chỉ như thế, sức mạnh của chiếc nhẫn còn khiến cho bà nội già lạnh lạnh chân, khôi phục tuổi trẻ. Kỳ tích như thế khiến cho phái tu tiên Côn Luân chú ý rất nhanh, Vu Tiểu Chi tư chất bình thường có thể tiến vào nội môn Côn Luân, từ một người bình thường bên ngoài luyện khí biến thành người tu tiên chân chính. Nàng đã từng có giấc mộng thành tiên, nhưng tự dung gặp đải ngộ như thế, Vu Tiểu Chi kinh hoàng, càng giấu đi bí mật về chiếc nhẫn kia. Trên thực tế, bí mật về “Bất lão thiên” chấn động đến tám phương, một chút gió thổi cỏ lay là có thể làm mọi người vô cùng nhạy cảm. Thế lực khắp nơi bắt đầu rục rịch sóng ngầm, Vu Tiểu Chi mưu cầu sinh tồn trong kẻ hồ đó, dần luyện thành tâm địa yêu nghiệt, tính kế mọi cách, giãy dụa ngàn loại, chỉ vì một đường sống. Rất nhiều năm về sau, nàng đứng ở đỉnh cao giới tu tiên, quay đầu lại, phát hiện tuy mình đã trường sinh, nhưng đại giới cũng đã mất đi vô số sinh mệnh. Lúc bà nội bị Ma Môn bắt đi, vì không muốn liên lụy đến nàng, mà tìm cơ hội tự sát; hai đệ của nàng, vì muốn cướp đi bí mật bất lão trong tay nàng, mà cấu kết với nhau, phản bội nàng; những giáo sĩ bồi dưỡng nàng ở chính đạo Côn Luân, ngay từ đầu đã xảo giả gian manh, mục đích chỉ là chìa khóa của “Bất lão thiên” trong tay nàng, là chiếc nhẫn ấy. Vu Tiểu Chi phát hiện, nàng không phải bị thân bằng xa lánh, mà là được bí mật trường sinh, hơn nữa quyết định bảo vệ bí mật này, nàng liền đi lên con đường đơn độc không thể quay đầu. Nàng có rất nhiều thứ không quên được, thứ tiếc nuối cũng có rất nhiều, nhưng dù nàng có thời gian vô tận, lại không thể cứu được những người đã mất đi. Đã từng có một sư huynh, hẳn thích dùng khí để biến ra hoa tươi, nghiên cứu những món hoa lệ giả dối kia, mà không dùng bất kỳ pháp thuật nào. Thuộc tính hòa của hắn có thể tính là thiên tài, đem hơn mười mấy tảng đá, đốt bên trong cái hồ nhỏ ra đủ loại mỹ vị. Không sai, hẳn trông chừng Tiểu Chi, vì hắn đã từng là sư huynh của nàng, ở phái Côn Luân, vị trí của hắn tương đương với sư phó của Tiểu Chi. Danh nghĩa là như thế, trên thực tế, hắn phụng lệnh, đến giám thị Tiểu Chi. Nàng đã từng cho rằng như vậy. Khi Tiểu Chi vô cùng xem thường sư phó “Vô dụng bất tài mà ẩn chứa âm mưu” kia, nàng coi thường giáo đạo của hắn, mỗi khi thấy hắn biến ra một bàn thức ăn ngon, lại cười toe toét hơn hớn, nàng liền sinh lòng chán ghét, hận không thể xé nát miệng. Nhưng trước kia, Tiểu Chi không thể nghĩ ra, chính vì sư huynh này, lại một mực yên lặng bảo vệ nàng. Hắn chịu áp lực của môn phái, đưa Vu Tiểu Chi đến sống một mình ở thâm cốc, mỗi đêm tạo phép thuật bảo vệ nàng, đuổi đi một đám người rình mò bí mật nàng cất giấu. Cho đến một ngày, trong cuộc đại chiến, Vu Tiểu Chi bị đưa lên làm tế phẩm đài cao, lúc này vị sư huynh kia mới đứng ra, dùng pháp lực cao nhất của hắn, địch hàng trăm cao thủ, lấy sinh mệnh ra trả giá, phá vỡ không gian, đưa Vu Tiểu Chi đến bên trong hang núi mà không người nào có thể tìm được. Mà lý do để hắn làm đủ những chuyện này, đơn giản vì Vu Tiểu Chi vốn chỉ là một cô bé vô tội. Hắn nghiêng miệng, lông mày nhếch lên, như một dạng châm chọc: “Ha ha! Các ngươi đúng là lũ nhảm chán, cái gì là cao thủ, cái gì là bất tử, sống mấy ngàn năm còn không đủ ư, thế nào cũng phải gây trở ngại cho một cô bé. Đến đây! Các ngươi không phải muốn trường sinh sao? Trước hãy qua cửa của Lão Tử này đi! Muốn rờ ngại, đưa môn ra đây, để Lão Tử cho các ngươi ba trăm trọng!” Khi đó hắn cười, phảng phất vẫn còn ở trước mặt Vu Tiểu Chi. Nàng rất muốn hỏi, có phải ngươi, cũng đã từng chút đỉnh tình ý với ta? Có phải ngươi, vì thích ta, cho nên mới bảo vệ ta? Không ai có thể trả lời nàng, bởi vì linh hồn người đó sớm đã tiêu tán nơi trời đất. Vu Tiểu Chi đã trưởng thành đến mức không cần ai bảo vệ nữa, nhưng nàng cũng vô cùng nhớ những ngày còn yếu ớt. Nếu như thời gian chảy ngược một lần, nàng có không muốn trường sinh, mà chỉ cần hắn hay không? Một người trường sinh, đi qua không biết bao nhiêu sinh mạng, nếu có thể đổi lại, thà rằng Vu Tiểu Chi lấy sinh mệnh của mình, để đổi lại cuộc đời bình an cho bà nội và sư huynh. Một năm kia hoa trên núi rụng rả, nàng đã từng hái trà trở về, trùm cái quần vải ngắm công tiên. Không nhìn ra, đó lại là một cuộc đời bình thản. Tàn Mạt dùng một giờ viết xong văn án, lại dùng một giờ viết xong ngân chữ mở đầu, rồi đóng máy lại, chuẩn bị sau khi ăn cơm trưa xong, lại đi thăm Tàn Bái Lâm. Nàng viết bài Tiên âm này, thật ra là một bối cảnh cho Đàng Môn, xem như là một phần hợp đồng. Viết đến sau cùng, nàng vẫn muốn biểu đạt, nếu như sinh mệnh không có màu sắc, dù có dài thế nào, trề mãi không già ra sao, đều không có ý nghĩa. Khi đến thăm Tàn Bái Lâm, Tàn Mạt chỉ cảm thấy ông đã yếu hơn trước nhiều. Tàn Mạt thở dài một tiếng: “Chúng ta đổi chỗ, đến Mỹ chữa trị được không?” Nàng nhìn dáng vẻ của Tàn Bái Lâm, chỉ cảm thấy trong lòng là Tàn Bái Lâm đầy mạnh mẽ, lấy điều khiển từ xa, mở TV đến kênh thiếu nhi. Ông quay đầu lại nhìn Tàn Mạt, mỉm cười nói: “Ta thà xem phim hoạt hình ở Thiệu Thành, ta sẽ không rời đây.” Câu “Thà xem phim hoạt hình ở Thiệu Thành” này, nghe lại như một câu cười lạnh, phim hoạt hình và Thiệu Thành thì có quan hệ gì? Tàn Mạt thầm cảm giác đến, thật ra không phải Tàn Bái Lâm không muốn điều trị, ông chỉ không bỏ được hương dân phụ lão ở phía xa kia của Thiệu Thành. Cha ông, ông nội của Tàn Mạt, Tàn Vi Hoa mới là khúc mắc làm Tàn Bái Lâm không muốn rời Thiệu Thành. Ông đã được con gái tha thứ, tình cảm với Hàn Dao có lẽ cũng đã sớm bị thời gian làm phai nhạt, nhưng máu mủ tình thâm, trong lòng Tàn Bái Lâm vẫn áy náy với cha già, nếu như không thể cởi bỏ nút thắt này, chỉ sợ bệnh tình của ông sẽ mãi mãi không có gì khởi sắc. Tuy bây giờ còn chưa có thuốc đặc hiệu chữa AIDS, nhưng nếu muốn khống chế được bệnh, hoặc là tạo chuyển biến tốt, thì vẫn có thể. Tàn Mạt ở cùng ông đến quá trưa, kể vài chuyện vui hồi học trong học, cũng nói về cuộc sống hàng ngày, thấy tinh thần ông mơ hồ, dáng vẻ như muốn ngủ, liền cáo từ rời đi. Hai chữ “cáo từ” này vốn không nên dùng với con gái, nhưng Tàn Bái Lâm vô cùng khách khí với Tàn Mạt, khách khí đến mức như là người lạ. Giữa họ, Tàn Bái Lâm cảm thấy tình cảm với con gái lảng lảng động lại trong nhiều năm, nhưng ông có thói quen giấu mình, mà Tàn Mạt với Tàn Bái lại thật sự không có tình cảm của con gái với cha. Nàng đã sớm qua cái tuổi ngưỡng mộ tình thương của cha, hơn nữa hình tượng người cha Tàn Bái Tường vẫn làm chủ trong lòng nàng, ngoài Tàn hầu gia, người cha trong lòng Tàn Mạt, cũng chỉ có Tàn Bái Tường. Tương đối thì, Tàn Bái Lâm với Tàn Mạt mà nói, chỉ là một loại trách nhiệm. Khi Tàn Mạt rời đi, hai người chăm sóc Tàn Bái Lâm cũng tiến lại. Trong đó có một người lo lắng cho thân thể ông, tiêm thuốc cho ông, người kia thì chăm sóc sinh hoạt của ông. Tàn Mạt xem vài lần bên cạnh, thấy cánh tay ông nhợt nhạt, trên làn da khô trơ xương, mà cổ tay lại đầy vết xanh của kim tiêm, thấy vậy càng làm cho lòng người hoảng sợ. Nàng xem ra, trước khi quyết định đi Anh, càng phải về quê một chuyến trước. “Mạt Mạt, con còn chưa đi?” Giọng Tàn Bái Lâm thật thấp, như vang vọng trong miệng, khi ông hỏi lại có điểm lạnh, rất hiển nhiên, ông không muốn Tàn Mạt

thấy dáng vẻ này của ông. "Con đi đây." Tàn Mạt đi vài bước, lại quay đầu nói; "Cha, thật ra con cũng thích xem phim hoạt hình." Buổi tối lúc ăn cơm, Tàn Mạt đưa ra một vấn đề với Tàn Bái Tường và Bùi Hà: "Ba mẹ, muốn sửa con đường quên nhà chúng ta, rồi đường lớn cạnh sông, cần bao nhiêu tiền?" "Con hỏi thứ này làm gì?" Tàn Bái Tường dừng đĩa. "Con chỉ muốn hỏi một chút, có chút ý nghĩ mà thôi." "Muốn sửa đường thế nào. Bùi Hà nói rồi lại thờ dài, "Chỗ đó có khe suối, không thể làm được đường, không có đường, nên mới nghèo như thế!" Tàn Bái Tường trầm ngâm trong giây lát, chậm rãi nói: "Từ thôn chúng ta đến đường lớn bên sông, muốn sửa đường phải sửa cả mười dặm. Nếu như đồ xi măng, ít nhất cũng phải hai, ba trăm vạn, muốn sửa thành đường cát, mấy chục vạn được rồi. Giá cụ thể ta cũng không rõ, phải hỏi mới biết được." Ông như biết cách nghĩ của Tàn Mạt, dừng một chút, lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bùi Hà đã kinh ngạc nói: "Mạt Mạt, không phải con muốn sửa đường cho quê ta chứ? Con làm gì có tiền? Cách nghĩ này của con..." Đang nói, bà lại cảm thấy có chút buồn cười. "Ba xem ra đây chỉ là đùa thôi." Tàn Bái Tường lắc đầu, "Nếu quả thật có thể sửa được đoạn đường đó, ông nội còn dù có tức thế nào, toàn bộ cũng tan hết. Nhưng..." Ông thờ dài một hơi, "Đường này sao có thể dễ dàng sửa? Đã bao nhiêu đời người muốn sửa rồi, ai!" Một tiếng 'ai' sau cùng của ông, trong ngữ điệu lại mang theo điểm châm chọc. Tàn Mạt kinh ngạc nói: "Chuyện này, có thật như vậy không?" "Thật hay không thì chưa thể nói, nhưng cũng không ít khả năng." Tàn Bái Tường đang định nói về anh cả một chút, Bùi Hà lại dừng đĩa xua ông, trách cứ nói: "Vấn bệnh cũ, vừa nói là lại không ăn cơm! Ông không thể vừa nói vừa ăn à? Nếu ông đang ăn cơm, thì ngậm miệng lại, cơm nái hăng nói." Tàn Bái Tường nhẹ giọng cãi lại một câu: "Ngậm miệng thì ăn cơm thế nào?" "Thì ông há mồm ăn cơm!" Bùi Hà lườm lại. Tàn Bái Tường giận dữ nói: "Cái bà này! Một hồi kêu tôi cầm miệng, một hồi kêu tôi há mồm, không phải là tôi có hai cái miệng à, có thể một bên há mồm một bên ngậm miệng?" "Vậy ông vừa nói chuyện vừa ăn cơm, miệng cũng đâu khép lại? Tôi nói có gì sai à?" Đoạn hội thoại này, thật sự dùng rất nhiều từ luẩn quẩn, Tàn Mạt là người nghe, không nhìn được cười, động tác ăn cơm cũng bị tiếng cười làm dừng lại. Lúc này Tàn Bái Tường thấy có điểm mất mặt, giận tái mặt chuyên tâm ăn cơm, cũng không nói thêm lời nào nữa. Bùi Hà lại nói với Tàn Mạt: "Mạt Mạt, chúng ta ăn nhanh! Ba con là như vậy, việc khác thì tốt, ăn cơm lại đặc biệt chậm." Tàn Mạt cong miệng nhìn Bùi Hà, làm mặt quỷ nhỏ, rồi cúi đầu ăn cơm. Thật ra Tàn Bái Tường có chủ nghĩa đàn ông rất lớn, Bùi Hà đều nghe ông trong việc lớn, nhưng vài việc nhỏ trong cuộc sống, hai người cũng cãi nhau không ít. Nhưng chủ yếu cũng chỉ ba phút, sau đó hai người lại ném những câu đó ra sau đầu, nên qua thế nào thì qua thế nấy. Sau khi ăn cơm xong, miệng Tàn Bái Tường cũng được giải phóng, liền rõ ràng rành mạch nói chuyện sửa đường với in ra được, ông thật ra rất có hứng thú với chuyện này. "Khó sửa lắm! Chỗ khó nhất chính là đường thôn của chúng ta, theo ra đường lớn bên sông, ở giữa toàn ra ruộng. Thật ra đường thô cũng không khó, muốn sửa thì phải mất ruộng, nhưng mất ruộng lại không được." Tàn Bái Tường châm điếu thuốc, Tàn Mạt lập tức ngồi cách xa ông. "Ba, muốn chiếm ruộng, có phải hương dân không đồng ý không?" Tàn Bái Tường hút một hơi thuốc, híp mắt nói: "Nếu là ruộng của thôn chúng ta, bình thường sẽ không có vấn đề gì. Người trong thôn, sao không muốn sửa đường chứ? Mất chút ruộng mà thôi! Nhưng dọc theo ruộng, còn có ba thôn khác, ngoài thôn Tân gia, còn có Bạch gia thôn ngay gần, còn có Thượng Đường thôn ở bên kia sông thì phải?" Tàn Mạt trầm ngâm: "Vậy bồi thường cho họ, thế nào?" "Bồi thường? Ài, con có thể chỉ được bao nhiêu? Con có biết miệng họ rộng đến thế nào không?" Tàn Bái Tường giáo dục con gái, "Đừng nghĩ đến chuyện bồi thường, con mà mở miệng ra, vấn đề lại càng khó! Mạt Mạt, chuyện này, cũng không thể dùng cái đầu nóng vội để suy tính!" Tàn Mạt biết điều gật đầu, đạo lý này đương nhiên nàng biết rõ, nhưng muốn nói đến kinh nghiệm cuộc sống, tự nhiên nàng không bằng Tàn Bái Tường. Từ trước Tàn hầu gia phần lớn chỉ dùng lạnh lùng nghiêm nghị mà khiển trách nhi tử, Tàn Bái Tường dạy thế này, với Tàn Mạt mà nói, là khiến nàng có lòng trung thành rồi. "Ba, vấn đề này khó lắm sao? Chẳng lẽ con đường đó mãi mãi không thể sửa được?" "Không chỉ là vấn đề này!" Tàn Bái Tường lắc đầu, "Mất ruộng sửa đường, đó là sửa công dụng của ruộng, còn phải thông qua cục đất đai, còn có cục quốc lộ, còn có một đồng ngành gì đó. Hơn nữa đến bây giờ nếu con sửa đường, còn phải kéo đội thi công đến, đồ hàng xe xi măng, sửa đường mà, khó lắm!" "Còn có gì khó nữa? Ba nói với con luôn đi." Tàn Mạt dừng một chút, vừa cười, "Đường này nhất định phải sửa!" Tiếng nói chém đinh chặt sắt, không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 48: Cha già

Tàn Bái Tường hút điếu thuốc xong, bỏ mẩu thuốc vào trong gạt tàn thuốc. Bùi Hà cầm chiếc khăn đi ra từ nhà bếp, ai một tiếng nói: "Ba nó này, tôi xem mấy việc đó đều không thành vấn đề, vấn đề lớn nhất, là chúng ta không đủ tiền. Nếu ông có mấy trăm vạn, đi nói với cục quốc lộ của huyện một tiếng, chỉ nói muốn quyền tiền sửa đường, còn sợ không có ai làm sao." Tàn Bái Tường giễu cợt nói: "Ba thì hiểu cái gì? Bà chỉ rằng công việc này chỉ có thể thôi sao? Đường Thượng thôn còn chưa nói, nói đến Bạch gia thôn đã, hừ hừ, nói dễ nghe thì có chấp, nói trắng ra là điều dân! Bà muốn giảng đạo lý giảng nhân tình với họ? Ai quan tâm bà chứ?" "Sao là kêu tôi đi! Không phải có người ở cục quốc lộ đấy thôi, để bọn họ đến, không phải họ hiểu vấn đề này nhất sao?" Bùi Hà bước nhanh lại gần, đẩy đẩy Tàn Bái Tường, ngồi vào bên cạnh ông. Tàn Bái Tường cười cười, thanh âm trầm xuống, khinh thường nói: "Tôi đề phòng chính là những người đó!" Tàn Mạt cũng hiểu ý ông, nói cho cùng cũng là một vấn đề liêm khiết. "Cũng phải." Bùi Hà có chút áp úng, "Để bọn họ ăn một chút cũng được, bây giờ không phải toàn thế sao? Muốn người ta làm việc, cũng phải bày ra chút lợi ích cho họ?" "Đó chính là công việc chính của họ, còn muốn lợi ích cái gì?" Giọng Tàn Bái Tường ngày càng nặng, lập tức lại than: "Thật ra bây giờ toàn là quy định này, cho một chút lợi ích cũng không có gì, chỉ sợ đó là cái hang không đáy!" "Đây không phải là công lao của bọn họ sao?" Tàn Mạt nhướn mày lên. Tàn Bái Tường lại muốn châm thuốc, Bùi Hà lại đưa tay đuổi đuôi vòng khói kia, Tàn Bái Tường buông thuốc ra, ngượng ngùng mà nói: "Nếu có thể quyền tiền, sửa được thì tốt, ta chỉ có chút không cam lòng thôi, nhưng chúng ta không tiền, nói cái này có lợi ích gì?" "Nếu quyền tiền sửa đường, chúng ta có thể nhờ các tổ chức chính phủ, thật ra..." Bùi Hà nghĩ nghĩ, "Thật ra cũng không phải không thể phối hợp. Nhưng quyền tiền nếu chỉ dựa vào mình nhà ta thì không làm được, chúng ta phải huy động mọi người trong thôn." "Ít tiền của bọn họ có thể dùng làm gì?" Tàn Bái Tường bắt đầu dĩ lắc đầu. "Đều là người nghèo, có thể chi ra bao nhiêu? Không thể quyền tiền, nhưng nếu có thể phát động người trong thôn ra sức, cùng sửa đường, có thể tiết kiệm tiền công, vẫn khả thi. Chúng ta chỉ cần chi ra tiền xi măng, là có thể sửa được." Tàn Mạt một mực nghe bên cạnh, lúc này nói một câu: "Ba, mẹ, con có thể góp năm chục vạn." Tàn Bái Tường còn cho rằng mình nghe lầm, kinh ngạc nói: "Mạt Mạt, con nói gì?" "Con nói con có thể góp năm mươi vạn." Tàn Mạt lấy thẻ từ trong ví tiền ra, đưa đến trước mặt Tàn Bái Tường: "mạt mã là 060321, đây là tất cả tiền nhuận bút của con. Trước kia mẹ nói để con cầm lấy mua nhà, nhưng việc mua nhà này không vội, sửa đường trước đi." "Năm mươi... vạn?" Bùi Hà càng kinh ngạc, "Mạt Mạt, mẹ chỉ cho con tự cầm, không biết con lại có nhiều như thế... Cái này..." Tàn Bái Tường nhận thẻ, không thể tin nhìn Tàn Mạt: "Mạt Mạt, nhiều tiền như vậy, con không muốn sao? Có thể góp hết?" "Ba, lấy danh nghĩa của ba để góp. Ông nội con không phải trưởng thôn sao? Chúng ta cùng về thương lượng với ông, để

ông phát động người dân sửa đường, chúng ta tiết kiệm một chút, có thể dùng cát, mới có thể sửa được.” Tàn Mạt căn bản không do dự gì cả. Năm ngón tay Tàn Bái Tường nắm thề khề căng thẳng, ông lại đặt thề lên bàn trà, rút ra một điều thuốc đến ban công, để lại lời nói: “Ta phải suy nghĩ lại chuyện này.” Lần này Bùi Hà không quên chuyện ông hút thuốc nữa, chỉ nhìn bóng lưng ông, ánh mắt có vẻ yên lặng. Tâm tình của Tàn Bái Tường lúc này, dù là Bùi Hà đã cùng sống với ông hai mươi mấy năm cũng không thể hiểu được tất cả, về phần Tàn Mạt, càng không thể hiểu. Một người đàn ông đã ngoài tứ tường, sự nghiệp không tính là thành công, mà về mặt gia đình càng là một vấn đề lớn. Bảo vệ em ruột khỏi bệnh hiểm nghèo mà cô đơn nhiều năm, cha thì ở phía xa, cùng anh em họ hàng nhiều năm xa cách. Xưa nay Tàn Bái Tường là người truyền thống, với cổ hươu luôn lưu luyến tình cảm, năm đó bị ép rời nhà, như là một vết sẹo lớn nhất trong cuộc đời, không thể biến mất. Ông rất hi vọng có thể dựa vào năng lực của mình để được cha già tha thứ, nhưng dù là dịp năm mới ông về quê kính hiếu cha già, hay bình thường gửi quà về tặng, tất cả Tàn Vi Hoa đều không chịu nhận. Thậm chí có một ngày tết, Tàn Bái Tường còn về quê quỳ cả đêm trước bàn thờ tổ tiên thỉnh tội, nhưng cũng không thể làm cảm động ý chí sắt đá của Tàn Vi Hoa. Thật ra Tàn Vi Hoa chưa hẳn là ý chí sắt đá, cũng không phải không mong muốn nhìn đứa con trai của ông, nhưng cả cuộc đời là trường thôn chính trực, là nhân vật thà gãy chứ không cong, khi ông cho rằng Tàn Bái Tường đã dính vào vết nhơ không thể tẩy sạch, ông thà rằng mình không có con trai, chứ không chịu để cho Tàn Bái Tường có cơ hội từ “đại nghĩa diệt thân” này có lẽ dùng hơi quá, nhưng năm đó, Tàn Vi Hoa đã ôm tâm tình bi tráng như thể đuổi Tàn Bái Tường ra khỏi nhà. Đối với một người cha mà nói, còn có thứ gì bi tráng hơn việc vì đạo nghĩa mà đánh con mình chạy đi? Một câu “Là con làm ô uế em đâu” của Tàn Bái Tường năm đó, làm mất hết của mặt mũi của Tàn Vi Hoa, đánh mất hết cả lễ nghi đạo đức truyền thống. Tàn Vi Hoa chính là một người cổ chấp, ông dù biết mình sai lầm cũng chưa chắc sẽ sửa, huống chi vấn đề này, trước giờ ông chưa từng thấy mình sai. Tàn Bái Tường từ đó về sau, cũng không tìm được cơ hội để cầu xin tha thứ nữa. Cha già của ông, cũng không phải không thương con, không phải không thích tiền, nhưng trong lòng ông có một ít tín ngưỡng cao hơn tất cả, khiến ông không thể tha thứ được. Chẳng qua chuyện sửa đường này, không chỉ quan hệ đến tiền tài, nếu là Tàn Bái Tường đề xuất sửa đường vì Tàn gia, Tàn Vi Hoa cũng không thể từ chối. Vì sửa đường không phải chỉ là một nhà Tàn Vi Hoa, mà là vì tất cả thôn dân Tàn gia. Tàn Vi Hoa với tư cách cha, có thể từ chối tha thứ cho Tàn Bái Tường, Nhưng hành động vì Tàn gia thôn, ông lại không thể từ chối một chuyện liên quan đến cả cuộc sống của người dân như thế. Dù là có ít hay nhiều lợi ích, dù là có lấy được sự tha thứ của cha già không, Tàn Bái Tường cũng không thể thanh toán cả năm mươi vạn này đưa cho Tàn Vi Hoa, nói là tiền này con quyền cho các hương thân để sửa đường. Dù ít dù nhiều cũng có chút ít chủ nghĩa nam tử hán, người cha vô năng, con gái lại gánh vác tất cả, những điều đó làm cho Tàn Bái Tường vừa mừng vừa khổ. Ông có chút buồn bực hút hết một điều thuốc, lại đốt lên một điều nữa. Tàn Mạt không phải là con đẻ của ông, nhưng ông nuôi dưỡng hai mươi năm, cũng sớm coi Tàn Mạt là cốt nhục của mình. Nếu con gái hiếu kính cha, thì không phải là không đúng, huống hồ năm mươi vạn này là Tàn Mạt góp để sửa đường. Cách nói của Tàn Mạt, đây chỉ là đổi lại danh nghĩa quyền tiền. Trong đầu Tàn Bái Tường có chút lên men, ông cam chịu rất lâu, mới bước thông thả trở về phòng khách. “Mạt Mạt.” Giọng ông trầm thấp, “Con chắc chắn, số tiền này, con muốn dùng tất cả để sửa đường?” “Đương nhiên là phải sửa đường, sửa đường thật tốt, ba và cha mới có thể về nhà.” Tàn Mạt cười nhạt một tiếng. Tàn Bái Tường cảm chiếc thề trên bàn, quyết định: “Mạt Mạt, năm mươi vạn không đủ, ta muốn nói chuyện này cho A Lâm, nó có thể lấy ra năm mươi vạn.” Ông cũng có chuẩn bị, hai mươi vạn ông dự tính để mở tiệm kia sẽ lấy ra để sửa đường. Cửa tiệm mới, theo Tàn Bái Tường và Bùi Hà bàn bạc, là muốn làm vốn cho Tàn Văn Chí lấy vợ. Nhưng đến lúc này, tự nhiên tất cả đều ưu tiên cho sửa đường. Con đường này, nhất định phải sửa. Bọn họ sửa không chỉ vì Tàn gia thôn, càng là vì để anh em Tàn Bái Tường về nhà. Tàn Bái Tường vốn chuẩn bị một tài khoản, một phần tiền của ông gửi trong đó, vốn là để cho Tàn Vi Hoa, nhưng vì Tàn Vi Hoa không chịu nhận, nên vẫn để đó. Ngày hôm sau Tàn Bái Tường đi thăm Tàn Bái Lâm trước, đến chiều ông cùng Tàn Mạt lên ô tô về quê. Khi lần nữa đặt chân lên vùng đất quen thuộc, Tàn Bái Tường trầm mặt xuống. Nếp nhăn nơi khóe mắt của ông hình như sâu hơn bình thường, trên trán còn có vết tích thô ráp của năm tháng. Tàn Mạt nghiêng đầu nhìn ông, cũng chỉ nhìn thấy môi ông nhếch lên, tình cảm giấu sâu dưới khuôn mặt bình thản kia, khiến người ta không thể nhìn ra điều gì. Ông cùng với Tàn Mạt đi qua cánh đồng lúa, đi thông thả. Rơm rạ được đốt rải trên đất, toàn là màu vàng nâu, dường như là làn da ông giờ khắc này. Hai người đi qua vài gia đình, lại thấy cảnh tượng thật là thừa thớt. Người trong thôn có thói quen không đóng cửa lớn, Tàn Mạt liền thấy có một cụ bà tay bụng mồm nhựa bên trên có một tảng gạo trắng, bà híp mắt, dùng tay sát gạo, từ từ bỏ ra những hạt gạo cũ đen. Tàn Bái Tường lại đứng trước cửa nhà cụ già đó rất lâu, như là muốn nói gì, rồi sau cùng lại không nói. Bà cụ ngẩng đầu, nhìn thấy Tàn Bái Tường, liền thấp giọng nói câu: “Nhìn rất quen m Tàn Bái Tường vẫn mím môi, chỉ xoay người đi lên con đường nhỏ bên phải. Tàn Mạt đi theo ông, xoay mấy vòng, đi đến một căn nhà lớn, hai bên mở ra cửa nhỏ phía trong là phòng gạch đỏ. Có một người phụ nữ năm mươi mấy tuổi đang bưng một chậu rửa mặt lớn, đi ra từ cửa bên trái. Bà nghiêng chậu nước trên tay, liền gội xuống thêm đá lớn trước cửa nhà. Dưới bậc thang là một cái rãnh nhỏ, trong đó có nước chảy, thoạt nhìn có chút cũ kỹ. “Chú...” Người này ngẩng đầu thấy Tàn Bái Tường, gương mặt nhất thời hiện ra nét kinh ngạc, “Chú hai? Chú, chú về lúc nào?” “Chị dâu! Em...” Tàn Bái Tường dừng lại một chút, tiện thể chậm chậm nói: “Em về thăm mọi người, em có chuyện, muốn thương lượng cùng ba.” Tàn gia đại tẩu cười khổ nói: “Chú hai, chú về không phải để nghe mắng à? Tính ba cũng không phải chú không biết.” “Ai về?” Một ông lão đi ra từ nhà chính, tiếng chông gậy nặng nề: “Ai cho phép anh về?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 49: Tha thứ

Trước phòng gạch đỏ có chút cỏ khô trên mặt đất, gió thổi đến, gốc cây son trà lớn trước phòng lại rụng thêm vài chiếc lá vàng khô. Môi Tàn Bái Tường khê run, chữ a trong cổ ngâm rất lâu, cuối cùng mới nói ra một chữ “Ba.” “Ai là ba anh?” Lưng cụ già có hơi cong, giọng không nặng, chỉ có ngữ điệu lạnh lùng. “Ai là ba anh? Anh còn về làm gì? Sao không chết bên ngoài luôn đi?” Gương mặt trầm xuống của Tàn Bái Tường có chút đông cứng, tiếp theo phun trào vui mừng mãnh liệt: “Ba, ba hi vọng là con sẽ về đúng không?” Một câu kia, “Anh về làm gì”, có phải là Tàn Vi Hoa đang oán hận ông “nhiều năm không về”? Tàn Bái Tường vui mừng đến mức thậm chí không biết nói gì cho phải, ông ngần lần không nghĩ ra cha già sẽ nói một câu như thế. Cụ già khê hừ, không để ý đến ông, chỉ nói với Tàn đại tẩu: “Lệ Trần, đóng cửa lại, nhà chúng ta không qua lại với kẻ vô lại.” Tô Lệ Trần có chút khó xử xoa tay lên tạp dề, lúng túng nhìn cha già, lại nhìn Tàn Bái Tường. “Thất thân làm cái gì?” Tàn Vi Hoa bắt mắt chống gậy, xoay người đi vào phòng trong. “Đóng cửa!” Tô Lệ Trần nhìn Tàn Bái Tường, há mồm vài lần, muốn nói lại thôi. Tàn Bái Tường cắn răng một cái, xông về phía trước vài bước, đi đến phía sau cha già, thấp giọng nói: “Ba, con trở về sửa đường, sửa đường của thôn chúng ta, ba... nếu ba đuổi con, đường... đường này...” Cha già bỗng quay đầu, tròn mắt nhìn chăm chăm Tàn Bái Tường nói: “Được! Anh được lắm! Bây giờ còn nói với ta lời mê sảng này, anh... anh tưởng

đường này nói là làm được chắc? Được, ta hỏi anh một chút, anh chuẩn bị sửa thế nào? Ai cho anh sửa? Tần Bái Tường, lời hoang tưởng như vậy mà anh cũng nói được "Ba!" Tần Bái Tường hơi kích động, ngay sau đó lại nén giọng, "Ba, không phải con nói đùa, chúng con đã chuẩn bị một trăm hai mươi vạn, đường này có thể sửa." Cha già chăm chú nhìn Tần Bái Tường, đôi mắt có chút vàng mang theo bão táp áp chế lại. Tầm mắt ông rơi trên khuôn mặt của Tần Bái Tường, lại rơi xuống ánh mắt ông, thấy ông không hề có chút run sợ nào đứng đối diện với mình, ánh mắt phần nộ của cha già cũng dần chuyển sang thâm trầm! "Anh... tiền ở đâu? Anh nói là các anh, ngoài anh ra, còn có ai?" "Con có hai mươi vạn." Tần Bái Tường thấp giọng nói: "Còn có năm mươi vạn, là của cháu gái nhỏ của ba... Tần Mạt. Năm mươi vạn khác, con... bây giờ chưa thể nói." Cha già trầm mặc rất lâu, tầm mắt cuối cùng cũng chuyển đến Tần Mạt vẫn đứng ở trước phòng bị mọi người xem nhẹ. Gương mặt cô gái này bình thản, vóc dáng nhỏ xinh, thoát nhìn bình bình thường thường, trong đám đông hiển nhiên là rất không thu hút. Từ lúc Tần Mạt mới chào đời, Tần Vi Hoa đã ôm lòng chán ghét với nàng, chán ghét này không chỉ là chia vào Tần Mạt, mà còn là nhằm vào ông. Ông ghét lai lịch sinh ra của Tần Mạt, càng ghét mình không dạy được con, thế nên đến sau cùng, thậm chí còn muốn đuổi đứa cháu gái nhỏ ra khỏi nhà. Trẻ con là vô tội, đạo lý này Tần Vi Hoa đương nhiên hiểu rõ, nhưng hiểu rõ không phải là có thể thông suốt, lòng ông giầu tình cảm phức tạp, không thể nói rõ, không thể giải thoát. "Vào rồi nói." Ba chữ nặng trĩu từ trong miệng cha già nói ra, ông chống gậy, xoay người run rẩy đi vào phòng bên trái. Trong nháy mắt này, tầm lưng cong của ông lại như thẳng lên một chút. Tần Bái Tường vui mừng, vội vàng chờ Tần Mạt đi tới, cùng nàng vào nhà. Tô Lệ Trân đứng trên thềm đá, rồi xoay người vào phòng bếp. Sân nhà là xi măng thô ráp, bên trái tường đặt chiếc bàn vuông sơn đỏ phai màu, cửa sổ gần vách tường đang đóng, một chiếc bếp than nhỏ đặt bên cạnh, làm căn phòng ấm áp. Tần Mạt đi theo Tần Bái Tường vào, liền thấy Tần Vi Hoa đã ngồi lên một cái ghế bành, đệm chiếc ghế thuộc cỡ nhỏ, ông ngồi phía trên chân dẫm lên một tấm thảm hình chữ nhật, trên đầu gối lại có một tấm chăn lông ngắn nữa. Căn phòng có vài chiếc ghế lộn xộn, Tần Bái Tường không dám ngồi, liền cùng Tần Mạt đứng một bên. Hai tay buông xuống, con mắt chăm chú dừng trên người cha già. "Nói một chút đã, con bé này..." Tần Vi Hoa không nhìn Tần Bái Tường, chỉ nhìn thẳng vào Tần Bái Tường, "Nó lấy đâu ra đến năm mươi vạn." Tần Bái Tường có chút kinh ngạc nhìn Tần Bái Tường một cái, liền thấy gương mặt ông trầm tĩnh. "Mạt Mạt viết sách mấy năm." Tần Bái Tường từ từ giải thích. Cha già lại hỏi rất nhiều vấn đề, khi ông vừa bắt đầu nghe thấy Tần Bái Tường có thể đưa ra một trăm hai mươi vạn, phản ứng đầu tiên chính là lo lắng nguồn gốc của số tiền này không đứng đắn, cho nên ông mới hỏi cặn kẽ, thậm chí là trách móc nặng nề. "Sách? Sách gì? Thứ gì có thể gọi là sách?" Âm cuối của ông hơi nặng một chút, tầm mắt lại rơi xuống người Tần Bái Tường, tràn đầy cảm giác ép bức. Tần Bái Tường lẳng lặng nhìn ông, không nói không rằng. "Là tiểu thuyết." Tần Bái Tường giải thích càng cặn kẽ. Thật ra Tần Bái Tường có được số tiền này, không phải tất cả đều là tiền nhuận bút, "Điều nguyệt" quả thật bán rất chạy, nhưng loại tiểu thuyết này cũng không phổ biến, cũng không đủ để nâng có được một số tiền nhuận bút nhiều như thế. Những số tiền này, còn có một phần đến từ khoản trả trước của Thanh Sơn. Tình hình cụ thể trong đó, Tần Bái Tường không nói với Tần Bái Tường, vì muốn nói, phải kể ra rất nhiều, mà Tần Bái Tường lại ghét những trò chơi này, nên không nói đến thì hơn. "Tiểu thuyết?" Ông cụ hừ nhẹ một tiếng, có điểm khinh thường. "Tiểu thuyết này..." Ông nhìn Tần Bái Tường hạ mắt xuống, lại chuyển đề tài: "Khi nào đó, đem tiểu thuyết của cháu cho ta xem?" Khi ông lên tiếng ngữ điệu rất cứng nhắc, nhưng Tần Bái Tường vừa nghe đã biết nhả ý, hiểu Tần Bái Tường nói câu này ra, đã có ý muốn tha thứ từ đầu. Tuy ông không nói thẳng là tha thứ, nhưng chỉ một ý này thôi, những nỗ lực của họ cũng coi là có hướng đi rồi. "Bây giờ cháu sẽ gọi điện thoại, để người ta gửi phát nhanh đến." Tần Bái Tường trả lời. "Hừ, gấp cái gì?" Tần Bái Tường phát phát tay, lại hỏi: "Còn năm mươi vạn kia? Ở đâu đến?" Nhiều tiền như thế, cả đời này với một ông già trong son sóc mà nói, thật là một khoản tiền lớn. Nhưng càng nhiều tiền, Tần Bái Tường lại thấy càng không chân thật, ông lo nhất, là sợ con trai làm chuyện gì ngốc nghếch. Tần Bái Tường sớm đã nghĩ đến vấn đề này, chỉ trầm lặng chậm rãi nói: "Chuyện này, chờ đến khi sửa đường xong, con sẽ nói. Ba, nguồn gốc của số tiền này bình thường, ba yên tâm." Cha già cười lạnh: "Yên tâm? Anh chỉ cho tôi hai chữ yên tâm? Nếu thật là để ta yên tâm, sao anh không nói? Chuyện để ta không yên tâm, anh làm còn ít ư?" Tần Bái Tường biết rõ tính ba mình, chờ đến câu này, ông lại nói: "Ba, không phải con không chịu nói, chỉ là người kia, chính người đó không có mặt mũi nào gặp ba." "Người kia không có mặt mũi nào gặp ta?" Ông cụ chỉ nghe đến mấy chữ này, trong lòng liền có dự cảm. Ông thoáng trầm mặc, lại cảm thấy không thể tin, "Anh nói người đó là ai?" Một lát sau ông chuyển ngữ điệu, lại có chút lạnh lùng nghiêm nghị nói: "Nếu như ta nhất định phải hỏi rõ ràng, có phải anh sẽ dùng chuyện sửa đường để uy hiếp ta?" "Ba!" Tần Bái Tường tiến lên từng bước, kích động nói, "Trước giờ con không có ý đấy, chỉ là... Ba, chuyện này con đã đề trong lòng hai mươi năm, hôm nay, dù nó không đồng ý, con cũng nhất định phải nói ra. Chỉ hi vọng, khi ba biết sẽ không trách nó nữa. Nó... không phải nó bất hiếu, nó chỉ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ." "Anh nói ai?" Tần Bái Tường để hai chân xuống đất, chống gậy đứng dậy. "Ba!" Tần Bái Tường cắn răng một cái, quỳ xuống trước mặt cha già "Không phải nó là nỗi ô nhục, nó cũng là người bị hại." Ông cụ lại ngồi xuống, thu tâm tĩnh lại, cười nhạt nói: "Anh nói nhiều như thế, chính là muốn tôi đồng ý không trách người đó?" "Ba." Tần Bái Tường kêu một tiếng, tầm mắt lại rơi xuống người cha già ánh mắt mong đợi. "Thật giỏi!" Ông cụ cười chê cười, "Lấy ra năm chục vạn, cũng chỉ vì nghe ta nói một câu không trách cứ nữa." Ông tạm dừng trong chốc lát, "Nói đi, đứa con bất hiếu đó bây giờ ở đâu?" Tần Bái Tường nâng đầu, đã chú ý đến, ông cụ tuy nói lãnh đạm, nhưng một tay trái đã nắm thật chặt thành ghế dựa, đốt ngón tay vì dùng quá nhiều sức mà kêu lên. "Ba, con sẽ kể một câu chuyện." Tần Bái Tường tỉnh táo lại, lại bắt đầu thông thả kể, "Đã từng có một cậu sinh viên đi ra từ khe cốc kia..." Tần Bái Tường chỉ dùng từ nhân xưng 'cậu ấy' chỉ Tần Bái Lâm, ông kể từ góc độ thiên về hướng bảo vệ người em trai vô tội, nói xong, nói đến khi gương mặt nghiêm nghị của cha già cũng mềm xuống, chỉ đề nén bi thống và thương tiếc. "Trước giờ cậu ấy chưa từng nghĩ, sẽ quên mất ân tình của các vị hương thân, cậu ấy chỉ sợ mình sẽ làm xấu mặt cha, xấu mặt các vị hương thân, nên không dám nói gì, chỉ yên lặng làm mọi chuyện." Tần Bái Tường nói xong lời cuối cùng, cũng bi thống khổ sở, giọng có chút khàn: "Ba, đây không phải bệnh khác, đây là AIDS, dù nó có đi đến bệnh viện truyền máu mà bị nhiễm, nhưng những người đứng ánh mắt coi thường nhìn nó sẽ có bao nhiêu người?" Tần Bái Tường thấy mỗi ông cụ run nhẹ, vài lần ông mở miệng, lại không nói ra chữ nào. "Ba, A Lâm dù bị đau ốm đầy đọa mỗi ngày, cũng không quên các vị hương thân lúc trước đưa nó lên đại học, cũng không dám quên mất ba. Nó thậm chí không chịu đến thành phố điều trị, chỉ sống một mình ở Thiệu Thành, mỗi ngày đều chịu dày vò." Tần Bái Tường nói đến đây, miệng khẽ đóng, chỉ chờ cha già nói một câu. Không khí bên trong là nặng nề, ba người im lặng không tiếng động, phảng phất như trong yên lặng nghe thời gian trôi qua. Bên trái cửa bỗng truyền đến tiếng "loảng xoảng" của đồ nặng rơi xuống đất, ba ánh mắt cùng nhìn lại, liền thấy hai tay Tô Lệ Trân vẫn giữ tư thế bùng nổ, ngờ ngác đứng ở cửa. Mà trên mặt đất là một chiếc mâm kiểu cũ, bên trên có hạt dưa đậu phộng, kẹo màu. "Lệ Trân." Tần Bái Tường đứng lên, hít một hơi thật sâu mới nói ra được, "Đừng dọn đồ vội, con nói đi, có muốn đón em ba của con về không?" "Con... con..." Tô Lệ Trân cũng nghe gần hết lời Tần Bái Tường ban nãy, vẫn kinh ngạc đến tận lúc này, đáy lòng rối bời, không biết làm thế nào cho tốt. Bà trả lời bằng suy nghĩ đầu tiên trong lòng bà: "Chúng ta đi thăm cậu ấy là được, trở lại, sao có thể trở lại?" Cả người Tần Bái Tường có chút run rẩy, Tần Bái Tường nhìn dáng vẻ run rẩy của ông, trong lòng thật sự lo lắng. "A Lâm..." Ông bỗng thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười nặng nề mà khàn khàn, thể lương quanh quẩn trong căn phòng nhỏ, làm tâm trạng người ta tăng thêm vài phần bi thương. "Đồ chết tiệt này!" "Ba, Mạt Mạt đúng là con gái của A Lâm!" Tần Bái Tường lại nói một câu. "Tần Bái Tường, Cụ già nhìn chăm chăm Tần Bái Tường, thấp giọng nói: "Cháu là Mạt Mạt, cháu... cháu cũng sớm biết?" "Ông nội." Tần Bái Tường nhẹ nhàng kêu một tiếng. "Các người, đứng lên đi." Ông cụ nhắm hai mắt, thờ dài một tiếng. "Đứng lên mà nói." Ông khoát tay, chống gậy, xoay người từng bước run run đi ra cửa, nhìn bóng lưng, phảng phất như đã một thời gian dài trôi qua. "Chuyện hôm nay, coi như con không nghe thấy gì." Khi đi qua Tô Lệ Trân, ông cụ nhàn nhạt nói. Không đợi con dâu trả lời, ông đã ra ngoài cửa, đi vào nhà chính. Khi màn trời đen, Tần Bái Tường đi làm thêm bên ngoài trở về. Năm nay ông đã bước sang tuổi năm mươi ba, làn da rất vàng, mặt năm phần giống Tần Bái Tường, có vẻ hiền như khúc gỗ. Ông và Tô Lệ Trân có một đứa con trai, trước mắt đi làm thêm ở vùng duyên hải thành phố, bình thường phải Tết mới về nhà. Ông nhìn Tần Bái Tường, chỉ có chút kinh ngạc, lại chẳng hề vui sướng hoặc kích động. Một bữa cơm tối khô khốc, sau khi ăn xong, Tô Lệ Trân sắp xếp chỗ ở, vì ở nhà này, chỉ có ba phòng có đệm chăn, cho nên bà để Tần Bái Tường cùng Tần Bái Tường ngủ ở phòng khách, mà Tần Bái Tường và bà cùng ngủ ở phòng của hai vợ chồng họ. Ánh đèn ban đêm có vẻ điều tàn, tuy Tần Bái Tường vừa bắt đầu thì dáng vẻ hơi ngốc nghếch, nhưng sau đó ông vẫn

nói câu: “A Tường, anh em chúng ta đã không nói chuyện nhiều năm, về phòng sớm đi, anh cả và chú cùng tâm sự.” Tàn Mạt và Tô Lệ Trân lại không có gì để nói, nàng chẳng hề thích ứng với hoàn cảnh trong thôn, nhìn thấy căn phòng cũ này, trong lòng nàng lại không ngăn được sợ hãi. Cũng không phải là ghét bỏ, chỉ cảm thấy chua xót. Huống hồ từ trước đến nay nàng còn chưa từng ném qua khổ, vừa mới xuyên qua một thời gian, tuy Tàn gia quá cần cù tiết kiệm, nhưng phòng ốc dù có nhỏ, dù sao cũng ở trong thành phố, cuộc sống hiện đại hóa cũng khá tiện lợi, Tàn Mạt cũng không quá khó khăn để thích ứng. Ở vùng nông thôn này lại khác, nơi này dùng nước rất bất tiện, Tô Lệ Trân bê một chậu nước rửa mặt đến, nói Tàn Mạt múc nước rửa mặt, Tàn Mạt nhìn thấy chiếc chậu nhựa đen này, trong lòng có trăm lý do, lại không thể tìm ra một lý do để từ chối rửa mặt, nàng nén khó chịu, vội lấy khăn lau qua mặt, lại nghĩ không biết mở miệng đến vấn đề tắm rửa thế nào. Vấn đề này thật ra không tính là gì, so tương đối, khó chấp nhận nhất chính là nhà cầu. Nhà cầu ở vùng thôn quê hẻo lánh này, là một nơi vô cùng khủng bố, thậm chí chỉ đào một cái hố, trên có hai tấm ván, cũng tính là nhà cầu. Hình dáng thì đáng sợ, hơn nữa mùi cũng khó ngửi vô cùng, khiến Tàn Mạt lo lắng nhất là, khi nàng dẫm chân lên tấm ván kia, tấm ván gỗ kia đung đưa, như là có thể lật bất cứ lúc nào. Nếu tấm ván gỗ kia lật đi, sẽ xảy ra hậu quả gì —— Tàn Mạt không dám tưởng tượng. Đến lúc này nàng mới biết rõ, thì ra mình vẫn yếu đuối như trước, loại sinh hoạt gian khổ thế này, nàng không thể chịu nổi. Thế là Tàn Mạt lại bắt đầu cảm thấy mình không đủ tiền để dùng, vì sau khi dùng năm chục vạn này sửa đường, tiền gửi ngân hàng của nàng sẽ là con số không, nếu muốn sửa nhà cho ông nội, không có tiền thì cũng không xong. Đêm này, sau khi chịu đủ các loại sinh hoạt thống khổ, Tàn Mạt sắp chuẩn bị về phòng với Tô Lệ Trân, lại bị Tàn Vĩ Hoa gọi lại. “Mạt Mạt, cháu lại đây.” Ông cụ vẫn ngồi trong phòng đặt tivi, ông gọi Tàn Mạt, để nàng ngồi xuống cạnh mình, nói chuyện phiếm vài câu với nàng trước, hỏi nàng tình hình trước mắt, sau đó lại đưa lại chi phiếu Tàn Mạt đưa đến cho nàng. Tàn Mạt không nhận, chỉ nghi ngờ nhìn “Ba cháu và... cha cháu, ta nhận trước các vị hương thân, vì lúc trước, tiền để cha cháu lên đại học, chính là của các vị hương thân.” Ông cụ thở dài, gương mặt uy nghiêm lúc sáng lại thay bằng vẻ hiền lành mà bi thương lúc này. “Tiền của cháu, để cha cháu chữa bệnh đi.” Tàn Mạt khẽ run lên, nhận lại thẻ, thấp giọng nói: “Ông nội, nếu ông không lên tiếng, cha cháu, sẽ không đồng ý điều trị đâu. Số tiền này, cũng không dùng được.” “Cháu cầm lấy, nếu nó dám không điều trị, ông nội đánh gãy chân nó!” Ông cụ nói một câu nặng nề, lại như là lời nói đùa, sau đó vỗ vỗ vai Tàn Mạt, “Cháu đi ngủ đi.” Tàn Mạt gật đầu, sau khi về phòng lại phát hiện Tô Lệ Trân còn chưa trở lại. Nàng nằm lên mép giường, gọi điện thoại cho Phương Triệt. Giọng Phương Triệt truyền ra từ trong điện thoại, như thì thầm, lại vô cùng êm tai. “Mạt Mạt, em ở quê thế nào? Thứ năm em còn phải đi từ thành C đến Anh quốc, em có kịp thời gian không?” “Có hơi vội, hơn nữa bây giờ cũng không về đi được.” Tàn Mạt có chút do dự, đi Anh thăm Hàn Dao là kế hoạch ban đầu, nhưng giờ phút này nói đến tình hình, nàng ở lại quê thì tốt hơn. “Nếu em không đi được Anh, anh...” Giọng Phương Triệt vô cùng mạnh mẽ, lại ấm áp, phảng phất như một loại rượu ủ, “Thay em đi, “Đó là visa của em, anh thay thế nào?” “Anh có thể qua bất cứ lúc nào.” Tàn Mạt mím chặt môi, trong lòng bỗng dâng lên một loại xúc động, muốn kể hết tâm tình của mình lúc này cho Phương Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 50: Thêu

“Phương Triệt, anh thích gì? Chán gì?” Trong căn phòng gạch đỏ ẩm hơi nước, ánh sáng cũng hơi tối, Tàn Mạt ngồi trên mép giường lạnh buốt, dùng đi động cùng chuyện trò với Phương Triệt ở cách xa trăm dặm kia. Cảm giác này thật kỳ diệu, nàng như giao thoa tại không khí cổ xưa đồ sộ sập đến dưới mái hiên xanh thẫm, tựa hồ như có tầng thời gian mỏng nhẹ quấn quanh nàng, khiến các góc cạnh nổi lên, yên lặng núp dưới tầng lá mỏng. Giọng Phương Triệt đến từ nơi xa, lại gần bên tai nàng, như bài hát nhấp nhô lên xuống. “Cái gì?” Hần không nghe rõ câu hỏi của Tàn Mạt. Tàn Mạt lại nói lại một lần, coi như là tán nhảm với hần. “Thích gì? Anh đương nhiên là thích em.” Phương Triệt đáp như đương nhiên, vô cùng trôi chảy “Bình thường anh không ghét gì cả, chỉ có ghét ăn măng, còn nữa, ghét việc dong dài với người anh không yêu mến.” Tàn Mạt có điểm ngán ngạo, chỉ cảm thấy quanh người như có bọt khí, nàng nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy anh có thích máy tính thích lập trình phần mềm máy tính không?” “Cái thích này khác.” Phương Triệt cười nhẹ một tiếng, “Mạt Mạt, em muốn anh tới Anh vài ngày không? Nói gì với dì Hần?” “Em thấy mình đi thăm bà thì tốt hơn, anh không vội, thì đi cùng em.” “Đương nhiên là đi cùng em rồi.” Trong giọng Phương Triệt có điểm vui mừng, “Nếu không, ngày mai anh đến chỗ em?” “Anh có thể tìm được đường không?” Tàn Mạt cần thận nhớ lại một chút, lại nói: “Đường đi rất phức tạp, để em miêu tả trước cho anh.” Nàng nghiêm túc nói đường đi, Phương Triệt gật đầu: “Không thành vấn đề.” “Phương Triệt, có khi nào anh rất khó chịu không?” Tàn Mạt lại hỏi. “Có.” Phương Triệt lại cười khê, “Nhưng, đều đã qua rồi.” “Nếu như...” “Không phải anh không muốn nói, Mạt Mạt, em có biết tâm tình của anh không?” Phương Triệt nhẹ nhàng dịu dàng nói: “Anh chỉ muốn để em nhìn thấy anh vui vẻ, mà trước đây, những cố gắng hay khó khăn gì đó, tất cả anh đều không muốn để em biết. Chỉ cần anh có thể gánh vác, anh sẽ xử lý tốt, anh không muốn để em buồn thêm.” Tâm tình này, thật ra Tàn Mạt rất hiểu, Vì nàng cũng có suy nghĩ như thế, nàng hi vọng mình có thể bảo vệ người thân quý nhất này, mà không muốn thể hiện bất kỳ sự khó khăn nào trước mặt họ. Trong đó, bao gồm người thân của nàng, càng gồm cả Phương Triệt. “Em biết.” Tàn Mạt dừng một chút, “Anh đi nghỉ sớm đi, ngày mai gặp lại.” Nàng hiểu tâm tình của Phương Triệt, chẳng qua là nàng không đồng ý. Nói theo một góc độ nào đó, Tàn Mạt và Phương Triệt là cùng một loại người, trong lòng họ có giấu chủ nghĩa anh hùng, mà hai người giống nhau này lại sống cùng một chỗ, cũng khó tránh khỏi va chạm. Tàn Mạt biết muốn thay đổi thói quen này của Phương Triệt rất khó, nhưng nàng có thể bắt đầu từ mình, thay đổi trước. Đây không phải thay đổi tính cách, đánh mất mình, chỉ là hai người muốn cùng đi cả đời, tự nhiên cần phải thỏa hiệp một phần nào đó, Tàn Mạt nguyện ý làm người thỏa hiệp trước. Cho nên nàng mới để Phương Triệt lại gần nàng, ra ám hiệu nàng sẽ yên dạ yên lòng nhận lấy sự “sùng ái” của hần. Buổi tối Tàn Mạt ngủ không được yên giấc cho lắm, nàng không quen ngủ chung chăn cùng người khác, khi ngủ toàn thân nàng cứng lên, vừa rạng sáng hôm sau, lưng đau, lác cô cũng có thể nghe thấy tiếng xương kêu rục. Sau giờ ăn sáng, ông cụ tuyên bố: “Hôm nay phải họp các vị hương thân, mọi người cùng bàn chuyện sửa đường. Đồng Sinh, con đưa A Tường đi xung quanh, nói chuyện này với mọi người. Có vài người nhà mình, bác Hồ, chú Thiết, còn có nhà Đức Xuân thì để ta tự nói.” Anh em Tàn Đồng Sinh cùng lên tiếng đáp ứng, Tàn Mạt nhìn dáng vẻ của bác cả, hôm nay có vẻ tốt hơn Ông cụ lại nói: “Lệ Trân, con đưa Mạt Mạt đi dạo quanh đây, đến nhà mấy cô bác xem họ về chưa? Con dẫn họ đến làm quen, để họ gần với người bề dưới của mình.” Tô Lệ Trân cũng đáp lời, lại nói với Tàn Mạt: “Mạt Mạt, bác đưa con đến nhà họ chơi. Bác... bác không có kiến thức gì, không theo kịp cách nghĩ của người trẻ tuổi bọn con, nếu buổi tối con thấy nhàm chán, cũng đừng trách, bác... ha ha.” Bà vừa nói vừa cười, mắt híp lại như sợi chỉ. Tàn Mạt vốn muốn đi theo bác trai và ba đi đến các gia đình trong thôn, tâm tình nàng cũng sớm qua thời điểm muốn ‘chơi’ rồi. Nhưng trong mắt các trưởng bối, một cô bé chưa đầy mười chín tuổi, không ham chơi thì ham cái gì? “Đạ, cháu đi cùng bác.” Nàng cố lắm mới lộ ra một nụ cười ngọt ngào, biết điều nói: “Bác gái, không phải cháu không thích nói chuyện, nói chuyện với bác cháu có thể học được rất nhiều điều.” Đây là lời nói

thật của nàng, tất cả đều là học vấn, chỉ xem mọi người có chịu học hay không? Tô Lệ Trân được khích lệ, gương mặt liền cười như nở hoa, lúc này kéo tay Tần Mạt, nói với ba người khác ở trong phòng, sau đó hoan hoan hi hi đi ra ngoài. Địa hình Tần gia thôn chẳng chặt rắc rối, cũng không có đường cụ thể, tất cả đều là một ít đường mòn, quanh co uốn lượn trước cửa nhà. Vị trí nhà họ Trương đối thấp, bên trái là một cái dốc nhỏ, trên dốc nhỏ lại có hai ngã rẽ, một cái thông ra nhà thờ họ, một đường đi ra mảnh đất bằng phẳng, bên trên là nhà gạch đỏ san sát. Tần Mạt đi theo Tô Lệ Trân lên căn phòng xi măng phía trước, nghe Tô Lệ Trân nói: "Đây là nơi phơi nắng, ngày mùa rai đây thóc, nhưng bây giờ không có gì để phơi." Chỗ xi măng này màu trắng, mặt trên còn có khe, thoát nhìn có vẻ đã lâu. Bãi đất vốn ở chỗ cao, phía dưới là đường nước kéo đến ruộng, khá rộng rãi. Thú vị là, bãi đất phơi nắng có vài đứa bé đang nhảy dây đá banh, Tần Mạt nhìn thấy đáng vẻ tranh cãi âm ỉ của chúng, liền cảm thấy vui sướng. "Kê, chị con có nhà không?" Tô Lệ Trân hỏi. Một cô bé thanh tú trong đó liền trả lời: "Có nhà, thím Đông, chị bên cạnh thím là ai?" Cô bé khoảng mười mấy tuổi, khẩu âm không nặng, giọng nói trong trẻo, mắt rất to, thoát nhìn gan dạ nhanh nhẹn, ánh mắt kia dừng trên người Tần Mạt, linh hoạt như con mèo nhỏ. "Đây là con gái của chú hai nhà thím, là Tần Mạt, con có thể gọi Mạt Mạt là chị." Tô Lệ Trân nở nụ cười đầy mặt. Tần Mạt cũng dịu dàng cười chào hỏi: "Hôm nay chị không chuẩn bị, lần sau mang kẹo đến cho em ăn." "Em không thích ăn kẹo!" Kê cong môi lên, "Chị Mạt Mạt, nếu chị muốn tặng quà cho em, thì bút máy được không?" Tần Mạt cười khẽ, tự nhiên là gật đầu: "Đương nhiên có thể, chị nhất định sẽ tặng em một chiếc bút máy viết thật 'Em muốn ăn kẹo, em không thích bút máy.'" Bên cạnh có một cậu bé ồn ào nói, nhất thời lại khiến lũ nhóc âm lên. "Em thích hộp văn phòng!" "Em thích đi xe đạp!" "Đều không được, em thích pháo bông. Chị, chị không thể chỉ tặng cho mình Kê, không tặng cho chúng em." Tần Mạt bị một lũ nhóc vây quanh, còn có đứa to gan kéo tay áo và vạt áo của nàng. Trước giờ nàng chưa từng trải qua trận chiến như thế, nhất thời trán đổ đầy mồ hôi lạnh, liên tục an ủi không ngừng, trả lời yêu cầu của chúng. Bọn nhóc đều rất đáng yêu, cũng rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần Tần Mạt đáp ứng bằng miệng, bọn chúng liền vui mừng như đã nhận được quà. Một lúc sau, lũ nhóc mới tản ra, để Tần Mạt lại một bên. Bọn chúng vẫn đá cầu chơi đùa, sau đó bàn luận: "Chị Mạt Mạt rất là tốt nhé, mình muốn cái gì là được cái đó." "Anh Vũ còn tốt hơn, mỗi lần về đều không quên mang quà cho chúng ta, không như chị Lúa, thường xuyên quên mất!" "Kê, mỗi lần chị cậu đáp ứng với bọn mình, rồi về sau toàn quên mất." "Không cho các cậu nói bậy về chị mình! Chị ấy rất ít khi quên, phần lớn đều nhớ rõ." Lũ nhóc lại nhao nhao lên, Tô Lệ Trân nói: "Bọn chúng đều như thế, bị tên Triệu Huy Vũ bên kia làm hư 'Không có gì, những thứ cháu đồng ý với chúng sẽ mang đến ngay.'" Tần Mạt chỉ cảm thấy có hứng thú, sau khi ngừng một chút, lại nói: "Bác gái, chờ con gọi điện thoại, con có một người bạn sẽ đến đây buổi chiều, con gọi anh ấy mang đồ đến." Nàng gọi điện thoại cho Phương Triệt, hỏi đã lên xe chưa, khi biết vừa xuất phát từ thành C, mới nói ra vài đồ vật kia, nhờ Phương Triệt giúp mua mang tới. Tô Lệ Trân kinh ngạc nói: "Mạt Mạt, người kia là bạn thế nào? Cậu ta đến làm sao? Con bắt cậu ta mang nhiều đồ như thế... có phải... thật ra con không cần đề ý đến chúng, bọn chúng chỉ thích chơi thôi, không phải muốn những đồ đó thật đâu." "Là bạn trai con." Tần Mạt nói ra câu này, gương mặt cũng có chút nóng lên. Nhưng nhìn từ vẻ mặt của nàng, Tô Lệ Trân chỉ nhìn ra sự bình thản. "À..." Bà chỉ đáp lại một tiếng, liền không nói gì nữa. Vào trong nhà Kê, liền thấy một cô gái khoảng hai mươi tuổi ngồi trong phòng khách, mà chính nàng đang thêu hoa trên khung. Vào cửa đã thấy cảnh tượng một cô gái đang thêu hoa, Tần Mạt lại chưa từng trải qua. Tuy chỉ là thêu hoa, nhưng tư thế cúi đầu kia lại khiến Tần Mạt hoảng hốt trong khoảnh khắc. "Lúa, thêu hoa à?" Tô Lệ Trân trực tiếp đến bên cạnh cô gái, nhìn tám vài trên tay nàng: "Đây là cháu.. thêu ra hai người à?" Tần Hiểu Hòa cũng không ngẩng đầu, chỉ cười hi hi tr"Đúng vậy, cháu thêu theo bản vẽ thôi." Tô Lệ Trân lại vẫy tay với Tần Mạt: "Mạt Mạt, lại gần đây." Bà nhìn Tần Hiểu Hòa, ánh mắt lại rơi xuống người Tần Mạt, liền cười giới thiệu: "Lúa, đây là con gái chú hai nhà ta, là Tần Mạt, ít hơn con một tuổi. Ta đưa con bé đến tìm con chơi, hai người trẻ tuổi, trò chuyện được không?" Da thịt Tần Hiểu Hòa trắng nõn, gương mặt trái xoan, tuy ăn mặc mộc mạc, nhưng đáng vẻ lại thanh tú tự nhiên. "Đúng rồi, con gọi nó là Mạt Mạt được rồi. Mạt Mạt, đây chính là Lúa, Tần Hiểu Hòa." Tần Mạt nhìn cô gái trước mặt bàn vuông này, mà đối diện bàn vuông có bầy ghế, ngồi xuống trên ghế, cười một tiếng nói: "Lúa." Bọn họ hàn huyên một hồi, không sau bao lâu Tô Lệ Trân liền đi trước, để lại Tần Mạt và Tần Hiểu Hòa. Tính Tần Hiểu Hòa tựa hồ có chút hướng nội, xấu hổ sợ người lạ, không nói chuyện nhiều. Sau một hồi, nàng thấy Tần Mạt yên lặng xem mình thêu hoa, liền hỏi: "Em có biết thêu chữ thập không? Muốn đến thử không?" Tần Mạt vốn muốn từ chối, nhưng nhìn đáng vẻ nàng rất mong đợi, vẻ mặt lại như "Nếu em không đáp ứng chị sẽ rất khó xử", lại đành phải gật đầu: "Được rồi, vậy... phiền chị", nói xong, trong lòng Tần Mạt đã có sấm sét nổi lên. Nàng chỉ cần thoáng nghĩ đến cảnh Tần công tử thêu hoa, cũng chỉ có một cảm giác, đó chính là "mất đi ngôn ngữ". Tần Hiểu Hòa hoan hoan hi hi đứng dậy, đi đến một bên, mở ngăn tủ ra, lấy từ bên trong ra một túi đồ. Nàng đi về ngồi xuống cạnh bàn, còn mở gói to ra trước mặt Tần Mạt. Đây chính là một chiếc túi màu hồng phấn sạch sẽ, túi hình bầu dục, may vô cùng cẩn thận, trên túi là một vòng hoa màu trắng, có một bông hoa nhỏ trang trí, tổng thể thanh lịch đáng yêu. "Nhìn túi này, là chính tay chị may, không phải may máy, mà là may tay, được không?" "Đẹp lắm." Tần Mạt dừng một chút, lại nói: "Bây giờ những cô gái khéo tay như chị thật không nhiều." Đây là lời thật lòng, tuy chiếc túi này còn không vào được mắt nàng, nhưng với thời đại này mà nói, quả không tệ. Tần Hiểu Hòa được khích lệ, lại cảm thấy hứng thú, nói càng nhiều hơn. Nói xong, nàng lại rất nhiệt tình tìm trong túi một chiếc khăn thêu chữ thập cỡ bàn tay, nói: "Đây là thêu chữ thập đơn giản nhất, bên trong có hai mảnh vải, còn có bông, thêu xong có thể ghép thêm hoa khô thành một cái túi hương nhỏ. Chỗ này cho em, phía trên có bản vẽ bướm, thử xem đi." "Cám ơn." Tần Mạt nhận lấy gói nhỏ, lại có chút cảm giác không rõ. Tần Hiểu Hòa cười nhẹ nhàng, khoa tay múa chân một chút, nói: "Mở ra, bên trong có kim và chỉ." Nói lời này, nàng lại dùng vẻ mặt mong đợi nhìn Tần Mạt. Tần Mạt nhìn cảm xúc không diễn đạt được xuống, mở gói nhỏ ra. Nàng chợt phát hiện, trên internet thường được người ta dùng ký tự 'T_T', chức năng của nó rất lớn, ví tâm tình của nàng lúc này, cũng chỉ có chữ đó là hình dung chuẩn xác nhất. "Em đúng là người tốt." Tần Hiểu Hòa bỗng nói. "Cái gì?" Tần Mạt kinh ngạc nhìn nàng. "Bạn cùng phòng với chị không thích đồ này, khi chị gọi họ cùng thêu hoa, họ toàn trốn chỉ rất xa." Tần Mạt nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có câu này an ủi nàng: "Thêu chữ thập bây giờ vẫn rất thịnh hành." "Bình thường thôi, thật ra các cô gái thích thứ này rất nhiều, chỉ có chị là rất ít dùng đến." Tần Hiểu Hòa rất tự nhiên bủn rủn, "Không biết có phải là vấn đề nhân phẩm không?" Tần Mạt bật cười, nghe câu này, mới cảm thấy thật ra nàng cũng chỉ là một cô gái hiện đại. Trong lúc hai người nói chuyện, không khí dần thoải mái hơn, quy tắc thêu chữ thập rất đơn giản, Tần Hiểu Hòa đơn giản chỉ cho Tần Mạt vài câu, nàng đã học được rất nhanh. Tuy cảm thấy rất T_T, nhưng không thể phủ nhận là, công phu trên tay của Tần Mạt rất vững, lực hai tay rất mạnh, hơn nữa lại linh hoạt, thêu khá chuẩn nét. Cũng có thể là vì nàng khá hiểu biết về các hoa văn, hơn nữa với việc luyện chữ và vẽ tranh mỗi năm cộng thêm am hiểu điều khác, thì bức thêu chữ thập này căn bản không có gì tính là kỹ xảo. "Mạt Mạt, trước kia có phải em đã từng học thêu chữ thập không?" Tần Hiểu Hòa rất kinh ngạc. "Không có." Dừng một chút, Tần Mạt lại nói: "Chị đừng nhìn đáng vẻ tay em thêu nhẹ nhàng, thật ra đây là vấn đề nhân phẩm." Tần Hiểu Hòa lại hưng phấn lên: "Chị đang thêu túi hương, hay là chúng ta cùng thêu để đẩy nhanh tốc độ?" Tần Mạt: "...". Sau giây lát, nàng cười bất đắc dĩ: "Được rồi." Sự thật chứng minh, Tần Mạt chẳng hề là thiên tài, tốc độ của nàng kém Tần Hiểu Hòa một mảng lớn, khá khấn lắm mới thêu xong, nhưng luận đến xinh đẹp gì đó, thật là không thể nói được. Tần Hiểu Hòa đắc ý vô cùng, lại dùng giọng điệu tiên bối chỉ đạo Tần Mạt: "Nguyên nhân em không làm được, là đường may của em hơi cứng. Còn nữa, tốc độ của em quá chậm, em phải như chị vậy, xuyên chỉ trước, sau đó mới chọc cùng một chỗ, có thể tăng tốc độ." Tần Mạt chỉ gật gật đầu, trong lòng đã quyết định: "Ra khỏi cửa này, về sau không đụng đến may vá nữa." Lúc tạm biệt, nàng nhận lại chiếc túi hương tự thêu duy nhất một lần trong đời này, cảm giác trong lòng có chút kỳ diệu. Tô Lệ Trân làm cơm trưa rất rất thịnh soạn, bà làm thịt một con gà, lại cắt một mâm thịt khô, còn bày ra mứt táo, lại làm thịt kho tàu. Tần Mạt thích nhất, vẫn là Tô Lệ Trân dùng một bình nhỏ đựng rượu nếp ngọt, thứ này nói là rượu, thật ra lại không có độ, uống không say, chỉ có hương gạo ngọt ngào của cổ hương, làm lòng người ấm áp trong ngày mùa đông giá lạnh. Khi Tần Đông Sinh nói về việc sửa đường, cuối cùng cũng quét hết hình tượng mộc mạc hôm qua, nói đến trào dâng, nước miếng tung bay. "Ba, ba đừng nói, bao nhiêu người thấy A Tường, vừa mới bắt đầu đã không có sắc mặt tốt, kết quả khi con nói đến việc sửa đường, bọn họ liền rất nhiệt tình. Nhưng tiền không có, tất cả chỉ là xuất lực. Tiểu lão còn nói, nếu huyện không cho sửa, chúng ta liền ngồi chờ kết quả kháng nghị, hắc, quyền nhiều tiền như thế, đường này còn không sửa, thì đạo lý ở đâu?" Ông cụ thờ dài nói: "Sửa đường à, rất nhiều người trước muốn sửa, lại đều không sửa được?" Tần Bái Tường lo âu: "Bạch thôn

và Thượng Đường thôn, chúng ta cũng cần phải được thông qua." "Việc này ta đã nói với trưởng thôn của họ." Tần Vĩ Hoa vỗ tay lên bàn một cái, "Đường này, thế nào cũng nhất định phải sửa!" Tần Mạt nhẹ nhàng xen vào một câu: "Ông nội, con có một người bạn chiều tối nay sẽ lái xe đến, con cảm thấy, trước khi chúng ta sửa đường, nên đi Thiệu Thành một chuyến." Bốn người khác trên bàn ăn com đều im lặng. Tần Mạt tiếp tục nói: "Ông nội, chỉ cần ông nói một tiếng, cha con chắc chắn sẽ đồng ý đến bệnh viện lớn điều trị." Bốn đôi mắt cùng nhìn Tần Vĩ Hoa, chờ ông đáp lại. Khóe mắt già nua của ông cụ r xuống, gương mặt có nhiều đóm đồi mồi, làn da thô ráp hơi đen. Ông buông đũa, nhắm mắt lại, thờ dãi một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 51: Hội ngộ

Sau khi ăn com xong, Tần Mạt liền đến quốc lộ bên bờ sông chờ Phương Triệt, nàng tìm được một tảng đá còn tính là sạch sẽ ngồi xuống, hai tay chống lên trán, không sau bao lâu, cũng cảm giác mí mắt nặng trĩu, muốn ngủ.

Gió bờ sông có chút ướt lạnh, nhưng Tần Mạt mặc quần áo khá dày, ngồi cũng thoải mái.

Xe đi lại trên đường, không tính là thường xuyên, nhưng cũng không ít. Có vài chiếc ô tô qua bên đường, lại có một chiếc Hummer màu đen đi đến từ đằng xa.

Khi Phương Triệt xuống xe, liền thấy Tần Mạt đang ôm gối trên bờ sông, cả người cuộn lại. Tính Tần Mạt vô cùng không hợp với hình dáng của nàng, cá tính nàng kiên cường dẻo dai, thỉnh thoảng có dịu dàng, cũng mang theo ý vị quật cường, như là lúc nào cũng có thể tiêu sái phẩy tay áo rời đi.

Nhưng nhiều khi, trong mắt Phương Triệt lại thấy Tần Mạt nhỏ bé như thế. Vô cùng nhỏ bé, khiến người ta chỉ muốn lại gần.

Hắn nhẹ bước đi đến, từ từ ra phía sau Tần Mạt, đang muốn gọi nàng, lại thấy nàng quay đầu, chống chân đứng dậy, cười nói: "Phương Triệt, anh đến rồi." Giọng nói êm như xuôi qua rừng trúc, làm cả đất trời tăng thêm vài phần màu.

Cũng có lẽ, đây chính là Tây Thi trong mắt người yêu. Tần Mạt vốn chỉ có dáng vẻ thanh tú bình thường, nhưng Phương Triệt nhìn ra, đây cũng là người có dung nhan động lòng nhất trên đời này.

"Trên tóc em có cỏ vụn." Phương Triệt giơ tay lên, roi xuống tóc mai Tần Mạt, ngón trỏ khẽ chạm vào.

"Được chưa?" Tần Mạt ngửa đầu, tiếng nói vừa rơi xuống, lại bị hắn nhẹ nhàng nâng gương mặt lên, sau đó in đôi môi lên trán mình, xúc cảm như gió xuân nhẹ lướt.

Tần Mạt kéo tay hắn xuống, cảm năm ngón tay hắn, nghiêng đầu cười: "Phương Triệt, phong cảnh quê em cũng không tệ."

"Vậy em đưa anh đi xem." Gương mặt Phương Triệt cũng đầy ý cười.

"Anh sẽ được đi, yên tâm, vào từ đây, còn phải đi hơn một tiếng nữa mới đến nhà em, đến lúc đó anh đừng đi vài bước đã kêu mệt."

"Anh vô dụng như thế sao? Bình thường kêu mệt, là em mới đúng chứ?" Phương Triệt khẽ nhếch mày.

"Cái này cũng không hẳn." Tần Mạt kéo hắn giẫm lên đất vườn, rất vui vẻ nói: "Thấy ruộng không? Trước kia về quê, em còn chưa thấy, hè năm nay nhất định em sẽ về giúp, cũng đi cắt lúa mạch."

Khóe miệng Phương Triệt rút rút: "Đây là ruộng lúa nước, không phải loại lúa mạch. Ở chỗ này, mùa hè cũng không có lúa mạch cho em gặt đây."

Tần Mạt đảo mắt, đầu nhìn trái ph như đang tìm kiếm gì xung quanh. Nàng bỗng buông tay Phương Triệt ra, cười ha ha nói: "Ai da, hình dáng rom rạ này rất trừu tượng. Em nói rồi, nó cố gắng nguy trang cho mình giống lúa mạch, anh nhìn đi, đó là hiểu lầm, hiểu lầm không tốt."

"Mạt Mạt, anh còn nhớ hồi học tiểu học có học một bài khóa."

"Bài khoá gì?"

"Không nhớ rõ tên, nội dung cụ thể cũng quên chút ít. Chỉ nhớ một đoạn ngắn, nói có một thầy giáo mang theo cậu bé đi ra vùng ngoại ô chơi tiết thanh minh, mùa xuân lúa rất tốt, xanh mượt một mảnh, cậu bạn nhỏ kia bỗng hét lên một câu..." Giọng Phương Triệt nhỏ lại, sau đó giả giọng cậu bé ngây thơ nói: "Rau họ này thật tốt! Một cây to như thế, lại còn thành vùng ruộng! oa! Chắc chắn ăn rất ngon!"

Tần Mạt: "..."

Nàng nhìn lại nhìn, vẫn ôm bụng cười ha hả. Nụ cười này, cười đến sáng khoái, lại không thể ngừng được.

Phương Triệt gần như co mặt lại, hần nói: "Mặt Mặt, không phải anh đang kể chuyện cười, là anh đang chê cười em, em không hiểu chút nào à?"

"Không... Phù!" Tần Mạt vẫn đang cười, biết bao khó khăn mới ngừng ý cười lại, một tay nàng ôm bụng, một tay chống lên đất, "Khả năng chống đỡ kích của em không cần anh phải thử nghiệm nữa, trong đầu em rất rõ ràng... Ha ha! Nhưng, anh nói chuyện thật hết sức buồn cười. Buồn cười..."

Phương Triệt không đợi nàng cười xong, sau đó khi nàng xoa bụng chuẩn bị đứng lên, thỉnh thoảng nói một câu: "Mặt Mặt, khi cấy mạ, trong ruộng có cái côn trùng, gọi là mã hoàng em biết không?"

Tần Mạt ho nhẹ: "Cái gì là mã hoàng?"

"Một loại côn trùng thể nhuyễn, chẳng những có thể hút máu, hơn nữa còn dính trên thân người không rơi xuống." Giọng Phương Triệt trầm ngâm: "Không bỏ nhất là, nó có thể từ lỗ thủng hút máu, chui vào trong huyết quản."

"A!" Tần Mạt hô một tiếng.

Phương Triệt coi như không nghe thấy, tiếp tục dọa nạt: "Nó sẽ làm tổ trong thân người, đẻ trứng, phát triển vô số mã hoàng con. Vài con mã hoàng bò bò..."

"Phương Triệt!" Tần Mạt tức giận kêu lên: "Đừng nói nữa!"

Phương Triệt không đổi giọng, ánh mắt cũng không đổi, tiếp tục nói: "Hoặc là chui vào ngũ tạng lục phủ, càng có thể vào trong óc người..."

Tần Mạt nhảy dựng lên, tiến lên che miệng hần, một vòng qua lưng ôm chặt lấy hần.

"Đều là dọa người, mã hoàng ở đâu không bỏ như vậy?" Tần Mạt vui đùa trong ngực Phương Triệt, giọng rầu rĩ.

Phương Triệt cúi đầu cười thành tiếng, hai tay ôm lấy nàng, nói bên tai nàng: "Chỉ cần là anh đi cùng em, mã hoàng cũng không sợ."

Tần Mạt hừ hừ, không lên tiếng nữa, chỉ yên lặng cảm thụ sự ấm áp của người này, trong lòng cảm thấy một cái ôm như thế cũng khiến người ta thỏa mãn.

Thật ra căn bản nàng không bị dọa, gan nàng không nhỏ đến mức ấy. Nhưng giọng điệu của Phương Triệt rõ ràng là muốn dọa người, nếu Tần Mạt không phối hợp một chút, há không phải là phá hoại phong cảnh sao? Bao dung lẫn nhau, nếu phối hợp này cũng là một loại yêu thương, vậy thì Tần Mạt nguyện ý dùng cách này để yêu thương Phương Triệt.

Sau một lát, Tần Mạt khẽ đẩy đẩy hần, giọng khôi phục về bình thường: "Phương Triệt, chúng ta đi thôi, về sớm, rồi còn về Thiệu Thành."

Phương Triệt liền buông nàng ra, dắt tay nàng đi lên con đường nhỏ ngoài đồng.

Trong thời tiết thế này, sắc cỏ giống như màu đất, vươn ra hỗn độn, lại khiến người ta có cảm giác đất trời mênh mông, có cảm giác thanh lịch.

Đi được hơn nửa đoạn đường, Phương Triệt hỏi: "Mặt Mặt, ở đây muốn sửa đường, có phải sẽ mất ruộng không?"

"Đúng là mất ruộng," Tần Mạt gật gù đầu, "Cho nên đại khái phải rất lâu mới có thể bắt đầu sửa."

"Nếu như... nếu như là vấn đề dùng đất." Phương Triệt từ từ nói: "Anh có thể giúp được."

Tần Mạt kinh ngạc nói: "Anh quen người ở lĩnh vực này?"

"Thật ra là ông ngoại anh quen, nhưng ông ấy quen cũng như anh quen." Phương Triệt cười cười "Đây cũng không có gì, sửa đường là chuyện tốt, không được phê duyệt, tư nhân mở đường mới không được cho phép thôi. Vậy đi, chờ sau khi về Thiệu Thành, anh sẽ đến cục đất đai một chuyến, nói một tiếng với họ"

Tần Mạt cúi đầu trầm mặc trong giây lát, nghiêng đầu nhìn Phương Triệt, cười nói: "Được, em chờ tin tốt của anh."

Nàng hiểu ý Phương Triệt vừa rồi giải thích rõ như thế, là hần sợ nàng không chịu nhận sự giúp đỡ này, cho nên phải cẩn thận giải thích.

Trong lòng Tần Mạt như bị khám, lại cảm thấy có chút chua xót. Có lẽ chính là vì nàng quá cứng rắn, cho nên Phương Triệt mới cẩn thận dè dặt như thế. Mà bọn họ đã nắm tay nhau, tuy hai mà một, cần gì nàng phải biểu hiện mình cứng rắn nữa chứ?

Tính cách độc lập cũng không cần phải dùng cách như thế để diễn tả, Phương Triệt cũng tuyệt đối không dùng danh nghĩa tình yêu để giam cầm Tần Mạt. Có thể hần sẽ hoàn toàn tin tưởng như thế, trong lòng Tần Mạt như có tảng gông xiềng rơi ra không tiếng động.

Khi bọn họ đi vào phòng khách nhỏ, ánh mắt của bốn người trong phòng đồng loạt rơi vào nơi họ đang nắm tay nhau.

"Ông nội, đây là bạn con," Tần Mạt dừng một chút, lại bổ sung, "Không phải bạn bình thường, là bạn trai muốn kết hôn tương lai."

Phuong Triệt khẽ mỉm cười, hỏi thăm mọi người: "Cháu là Phuong Triệt, chào ông nội, bác, chú, bác gái."

Tần Bái Tường sớm có chuẩn bị tâm lý, ông cụ và vợ chồng Tần Đông Sinh lại khó mà tưởng tượng. Sau giây lát, vẫn là ông nội phản ứng nhanh, ông nói với Tô Lệ Trân: "Lệ Trân, khách đến, bưng trà đến đây." Tô Lệ Trân vội vàng đứng dậy, đi vào phòng bếp. Khi đi qua cạnh Tần Mạt, bà mang suy nghĩ rồi nhìn Phuong Triệt, biểu tình mang theo vẻ sợ hãi.

Cụ ông chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, nói: "Mạt Mạt, con đến đây."

Tần Mạt buông tay Phuong Triệt ra, nháy mắt mấy cái với hắn, rồi đến cạnh Tần Vĩ Hoa ngồi xuống.

"Cháu là Phuong Triệt đúng không?" Cụ ông lại chỉ vào một vị trí đối diện bàn vuông, "Mời ngồi."

Phuong Triệt gật đầu cảm ơn, chân dài bước đến, thông dong ngồi xuống.

Nhưng nhìn theo vị trí này, cụ ông chưa hề động thần sắc, đã ngăn cách Phuong Triệt và Tần Mạt ra.

"Hôm nay cháu lái xe đến đây à?" Tô Lệ Trân bưng nước lại gần, Tần Vĩ Hoa nói mọi người uống nước trước, sau đó giống như là không chú ý hỏi.

Anh em Tần Bái Tường chỉ ngồi bên cạnh yên lặng nghe, Tô Lệ Trân lại đi vào phòng bếp. Không biết vì sao, trong đầu Tần Mạt liền hiện lên một câu nói: "Phuong Triệt một mình đầu Tần lão gia tử." Nghĩ như vậy, trong lòng nàng liền cảm thấy buồn cười, ý cười trên gương mặt càng tràn ra.

"Là lái xe lại gần." Phuong Triệt mang theo ý cười, hữu lễ trả lời.

"Có bằng lái xe không? Lái xe được mấy năm rồi?"

"Khi cháu mười tám tuổi đã thi bằng lái ở Bắc Kinh rồi."

"À, năm nay cháu là?"

"Tháng bảy năm nay cháu được hai mươi tuổi."

"Cháu mười tám tuổi ở Bắc Kinh? Ở Bắc Kinh làm gì? Bây giờ lại ở đâu?"

"Cháu học đại học Bắc Kinh một năm, bây giờ làm việc ở thành C."

"Làm việc gì? Cháu học đại học gì lại chỉ có một năm?" Cụ ông hỏi rất kỹ lưỡng, nhìn tư thế này, ý xét duyệt mười phần.

Phuong Triệt liền cẩn thận trình bày kinh nghiệm cầu học của mình, trong lúc đó lại trả lời câu hỏi đưa ra.

Sau khi cụ ông nghe qua, cũng không hỏi lại gia thế nhà Phuong Triệt, lại nói: "Tiểu Phuong, đây là ta nói thật. Luận diện mạo, khuê nữ nhà chúng ta không bằng cháu, luận bằng cấp, Mạt Mạt kém xa cháu, lại nói gia cảnh, nhà cháu có thể cho cháu ra nước ngoài học, gia cảnh nhà cháu chắc chắn cũng hơn Tần gia chúng ta rất nhiều. Bây giờ cháu là tình anh, là chuyên gia làm việc độc lập, Mạt Mạt nhà chúng ta còn đang đi học. Nó có điểm nào xứng với cháu?"

Sau khi nói xong lời này, Tần Bái Tường đã nhũn mảy lại, Tần Mạt lại thờ dài, trong lòng nghĩ đến thời không, vị cha già ngàn năm trước.

Lời nói của Tần lão gia tuy nghe thì cay nghiệt, nhưng lại hỏi khá chuẩn.

Bỏ qua tất cả các điều kiện bên ngoài, nhắm thẳng vào tấm lòng của Phuong Triệt. Ông hỏi là "Tần Mạt có chỗ nào xứng với Phuong Triệt", trên thực tế lại hỏi là "ta thấy điều kiện của cháu rất tốt, ta chỉ không rõ tình cảm của cha Mạt Mạt nhà ta có bao nhiêu chân thành."

Phuong Triệt trả lời trầm ổn: "Ông nội, Mạt Mạt nhìn qua thì kém hơn cháu, nhưng cháu chọn, cũng chỉ có Mạt Mạt. Chỉ có cô ấy mới có thể cho cháu hạnh phúc, mà cháu, tình nguyện dùng tất cả nỗ lực để hai chúng cháu được hạnh phúc."

Cụ ông gật gù đầu, không nói vừa lòng, cũng không nói không hài lòng, không khí liền trầm mặc xuống.

Không sau bao lâu Tô Lệ Trân liền bưng thức ăn đi lên, Tần Vĩ Hoa nói: "Chúng ta ăn tối sớm thôi, nhân lúc trời còn chưa tối thì về Thiệu Thành đi."

Tần Vĩ Hoa nheo mắt lại, ra hiệu cho mọi người dùng bữa, thái độ với Phuong Triệt không tính là lãnh đạm cũng không tính là nhiệt tình.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Lệ Trân ở nhà, mấy người khác liền cùng đi ra đường ngoài thôn.

Một đoạn đường ngoài đồng này thật dài, đi đến lúc Tần Mạt có chút lo lắng. Nàng thấy ông nội chống gậy đến run đi, sợ ông không cẩn thận mà ngã, ước muốn sửa đường cũng càng thêm bức thiết.

Không có đường, người Tần gia thôn khi ra ngoài một chuyến cũng khó khăn đến thế, bình thường nếu muốn mua đồ để xây dựng, cũng chỉ có thể dựa vào sức người để vận chuyển, gian nan vô cùng.

Đường ngoài đồng này khá rộng, có thể để 2-3 người cùng đi, có một số nơi lại chật hẹp, chỉ có thể đủ để một người đi.

Phương Triệt vẫn đi sau Tần Mạt, đi sau cùng. Tần Đông Sinh đi trước mở đường, Tần Bái Tường đi cạnh cha già giúp ông đi. Khi mặt đường rộng, Phương Triệt đi lại bên cạnh Tần Mạt, thấp giọng nói: “Mạt Mạt, có phải em đã đoạt lời thoại của anh không?”

Tần Mạt nghi ngờ nghĩ trong đầu, vẫn không hiểu mình đoạt lời thoại của Phương Triệt thế nào.

Phương Triệt lại cười nhẹ nói: "Em không nhớ không sao, đến lúc đó anh sẽ nhắc em."

Chờ khi bọn họ về đến Thiệu Thành, đã là tám giờ tối.

Tần Vĩ Hoa ngồi trong xe, về mặt căng đến gắt gao, trầm giọng nói: "Đến thẳng chỗ A Lâm, không cần dừng."

Chờ xe chạy đến giáp ranh thành phố, ông bỗng nói: "Đợi một chút, dừng xe một cái. Đông Sinh, con đi qua chợ hoa quả mua táo lại đây."

Tần Đông Sinh đi rồi, trong giây lát, cụ ông lại nói: "Tiểu Phương, hôm nay phiền cháu..."

Lời này có vẻ khách khí, Phương Triệt dừng một chút, cười nói: "Nếu ông cảm thấy phiền, thì mỗi lần cháu bị làm phiền đều cảm thấy may mắn."

Tần Mạt ngồi cạnh vị trí tài xế, nghiêng đầu nhìn hắt, sau khi trao đổi ánh mắt, hai người lại nhìn nhau cười, tất cả đều không có lời nói.

Dù Tần lão gia từ đề xuất khảo nghiệm thế nào, Phương Triệt đều không có áp lực, bởi vì Tần Mạt sớm đã chấp nhận hắt, không đòi, không dao động. Giữa họ dù không có lời ngon tiếng ngọt, không có thể non hẹn biển, nhưng dù thương hải chìm nổi, bọn họ đều biết, chỉ có đối phương sẽ vẫn đứng ở đây, có thể tay nắm tay, song hành.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 52: Nước chảy

Tần Bái Lâm đặt thảm lên đùi, lăn xe vào phòng khách.

Hôm qua nhiệt độ không khí giảm xuống, ông chỉ cảm thấy quần áo của mình khá mỏng. Muốn làm gì đó, lại không biết nên làm thế nào.

Ông đã mờ mịt thế này liên tục gần hai mươi năm, gần đây càng như thế. Chỉ cần làm việc xong, hoặc là không có chuyện sinh lý gì cần giải quyết, ông liền không biết nên làm cái gì. Tịch tịch, ông chỉ có thể nhớ người thân, lại không có dũng cảm để đối mặt.

Ngoài phòng tựa hồ có tiếng mưa rơi, Tần Bái Lâm dừng xe lăn, nhắm mắt lại, nhạy cảm lắng nghe thanh âm. Thính giác của ông vô cùng nhạy, một người tịch tịch đã lâu, thậm chí có thể nghe thấy tiếng bên ngoài truyền lại, nhẹ nhàng hình dung ra cảnh tượng.

Nói thí dụ như, tiếng bước chân này là của ai, lại thí dụ như, gió thổi rơi là xuống hướng nào.

Ngoài căn phòng truyền đến rất nhiều tiếng bước chân, một là của Tần Bái Tường, một là của Tần Mạt, còn có một cái như thuộc về Phương Triệt, mà hai cái khác... Mở to mắt ra, nhìn chăm chú lên cửa phòng, đó là không tin nổi.

Thật ra ông không chắc chắn, tiếng hai bước chân kia là do ông tưởng tượng quá nhiều lần, nhưng khoảng cách đã là hai chục năm, ông hoàn toàn không biết đến cuối cùng chỉ là phán đoán, hay là đúng thật.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Tần Bái Lâm hô một tiếng: "Mời vào." Đang nói, ông liền phát hiện giọng mình đã khàn khàn, không như bình thường.

Thật ra cánh cửa chỉ khép hờ, Tần Bái Tường nhẹ nhàng đẩy, liền mở ra được, Ông đi vào phòng trước, kêu một tiếng: "A Lâm."

Ánh mắt Tần Bái Lâm thoáng dừng lại trên người ông, lại chuyển ra ngoài cửa.

Cụ ông đứng ngoài cửa, vóc người không cao không thấp, lưng hơi còng, khuôn mặt nghiêm nghị, trên da là vết nhăn của năm tháng. Trên gương mặt già nua của ông có chút mờ hồ, khóe miệng run nhè nhẹ lộ ra tia tình cảm.

Tần Đông Sinh đi phía sau, ông cao hơn cụ ông nửa cái đầu, liếc mắt nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của Tần Bái Lâm trên xe lăn, liền kích động hô: "A Lâm!"

Một tiếng này như phá vỡ ma chú, trong nháy mắt Tần Bái Lâm há to miệng, cũng không nói một lời nào.

Ông cụ chống gậy, chậm rãi đi đến chỗ Tần Bái Lâm. Chân ông có chút run rẩy, theo bờ vai đến tay, cả người giữ tư thế nghiêng về phía trước.

"A Lâm!" Giọng ông có chút già nua lại khàn khàn, một tiếng gọi này, trực tiếp khiến Tần Bái Lâm nhếch môi, cúi đầu tiếng nghẹn ngào truyền ra từ trong cổ.

Tần Vĩ Hoa ném gậy sang một bên, duỗi hai tay thô ráp khế vuốt lên đầu con trai, phảng phất như ông vẫn nhớ đến đứa con trai nhiều năm trước đây mới bị bỏ tập

Cho đến lúc này, Tần Vĩ Hoa mới biết, thế diện gì đó, oán giận gì đó, cố chấp gì đó, tất cả đều như trúc không mọc, như lâu đài trên không.

Trước mặt sinh mệnh, tất cả đã là gì? Ông cố chấp cả đời, tự cho là chính trực cả đời, kết quả là lại làm cho đứa con bị bệnh hiểm nghèo phải trôi nổi bên ngoài hai mươi năm, có chuyện cũng không nói được, có nhà cũng chẳng về được! Nhìn đến Tần Bái Lâm giờ khắc này, người làm cha như Tần Vĩ Hoa cũng chỉ có một tâm nguyện, bỗng ngã xuống mặt đất, trong nháy mắt ông chỉ muốn phi nhỏ nỗi buồn này, phi nhỏ chính mình.

Không phải là ông sống lâu hơn người khác mấy chục năm, thì ông sẽ không sai. Khi ông vẫn cố chấp cho là mình chẳng khác nào thước đo đạo đức, ông cũng quên cả phải trái trong đó.

"Ba!" Tần Bái Lâm bỗng đứng dậy, đỡ lấy hai cánh tay Tần Vĩ Hoa, cúi đầu gọi.

Tiếng ba này như gọi về quá khứ, phá vỡ mọi ngăn cách của sinh mệnh, thời gian chậm chạp trôi đi.

Ngày hôm sau bọn họ bắt tay liên hệ với khoa nghiên cứu bên kia nước Mỹ, lúc này Phương Triệt mới nói, hẳn đã sớm tìm một bệnh viện, hơn nữa còn hẹn thời gian.

"Anh... tìm lúc nào?" Tần Mạt kinh ngạc hỏi.

"Chính là gần đây, nhưng lúc đó bác trai còn không chịu rời Thiệu Thành, anh cũng không nói." Phương Triệt khẽ cười trả lời.

Tần Mạt nắm bàn tay hắn lên, đầu ngón tay xẹt qua móng tay hắn, phát hiện móng tay hắn rất ngắn, như là một đoạn.

"Thường cho anh." Nàng bỗng đứng dậy, cười tít mắt vuốt lên tóc Phương Triệt, xoa đến rồi tung.

"Phần thưởng này anh không nhận." Phương Triệt kéo tay nàng xuống, khẽ cười nói: "Anh không cần phần thưởng, đó là việc anh phải làm, anh muốn..."

"Cái gì?"

Hắn tiến đến bên tai Tần Mạt nói: "Khi nào thì em mới có thể dùng sắc dụ anh một chút?"

Tần Mạt: "..."

Sau một hồi, nàng lại tiến đến bên tai Phương Triệt nói: "Nếu như anh có thể quang minh chính đại mà làm, em có thể chấp nhận lấy sắc dụ anh."

Phương Triệt cúi đầu, bỗng kêu lên một tiếng đau đớn, hắn ôm bụng, gương mặt hiện ra nét mặt thống khổ.

"Anh sao thế?" Tần Mạt vội vàng đưa tay ấn bụng hắn, nồn nóng nói: "Phương Triệt, rất khó chịu à?"

Một nụ hôn khẽ lướt qua mặt Tần Mạt, Phương Triệt buông tay ra, nhướn mày cười nói: "Sắc dụ thành công!"

Tần Mạt bật cười, trên miệng tuy không nói gì, trong lòng lại cảm thấy hắn rất đáng yêu. Thật sự là quá đáng yêu, chàng trai trẻ hai mươi tuổi đầu, lại hôn trộm lên mặt người mình yêu, chạm nhẹ, đã nói sắc dụ thành công, tâm tư Phương Triệt, còn trong suốt bao nhiêu?

Ngày đó hắn từng si ngốc ôm chặt nàng, khát vọng dùng lời để biểu đạt trong lòng. Hắn tưởng tượng lâu dài, thỉnh thoảng lại hôn một lần, đây đại khái cũng là biểu đạt thân mật nhất trong lòng hắn lúc này. Thật ra lòng Phương Triệt có ước muốn, hận không thể đem người này hòa tan trong thân thể mình, nhưng nếu không thắt dây tơ hồng, cùng nàng đi qua nghi thức tuyên thệ, hắn cũng không dám vượt qua Lôi Trì [120] một bước.

Tâm tình này, Tần Mạt hoàn toàn cảm nhận được, trong lòng là bình an, cùng với, muốn càng sùng ái hắn hơn.

Trước khi ra nước ngoài điều trị cần phải chuẩn bị hơn hai tháng, tính thời gian, vừa đúng là năm sau.

Tần Vĩ Hoa rất muốn đưa Tần Bái Lâm về quê, nhưng điều này hiển nhiên là không thực hiện được. Điều kiện cuộc sống ở quê quá tệ, trình độ chữa bệnh cũng thấp, theo tình huống bệnh của Tần Bái Lâm bây giờ, căn bản không thể về quê sống được.

Tần Bái Lâm rất muốn về quê, dù trên miệng ông không nói nhiều, nhưng nét mặt cũng bộc lộ tâm tình ông.

"Cha, chờ khi sửa đường xong, cha phải về, trực tiếp ngồi xe là được, rất tiện."

Tần Mạt nói vậy xong, Tần Bái Lâm cười cười, gương mặt tái nhợt lại chuyển sang bình tĩnh.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, Tần Mạt muốn lập tức về thành C lên máy bay. Nàng không biết có nên nói với Tần Bái Lâm không, lúc mình chuẩn bị đi thăm Hàn Dao, Hàn Trí Viễn điện thoại đến nói: “Bệnh tình ông ấy bây giờ thế

“Ông ấy”, có nhiên là Tần Bái Lâm.

Từ khi Tần Mạt giải thích qua về chuyện năm đó qua email, Hàn Trí Viễn không chủ động tìm nàng nữa, mà Tần Mạt lo đến tâm tình của Hàn Trí Viễn, cũng không chủ động đi hỏi thăm tình hình của họ. Nàng vốn chuẩn bị đến Anh, đi thăm Hàn Dao một chút rồi nói, không ngờ Hàn Trí Viễn lại bỗng gọi đến vào lúc này.

Giọng nói của Hàn Trí Viễn cũng không biết điều hữu lễ như xưa nữa, hần đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi “ông ấy”.

Tần Mạt dừng một chút, nén giọng nói: “Chuẩn bị đi Mỹ điều trị, mẹ chị thế nào? Chị muốn đến Anh thăm bà.”

Bên kia lại trầm mặc rất lâu, khi Tần Mạt nghi ngờ có phải điện thoại bên kia bị ngắt hay không, Hàn Trí Viễn mới thở dài nói: “Chị, chị không cần đến, mẹ đã rời Anh, em cũng không biết mẹ đi đâu.”

“Cái gì?” Tần Mạt cả kinh trong lòng.

Hàn Trí Viễn vừa cười vừa nói: “Không có chuyện gì, mẹ chỉ đi du lịch giải sầu, mỗi ngày đều gọi điện thoại cho em, chỉ không chịu nói với em mẹ ở đâu mà thôi.”

Tần Mạt không thể nào tưởng tượng ra tâm tình của Hàn Dao, nhưng bà chịu ra ngoài giải sầu, cũng tốt.

Đến gần thời điểm năm mới, tất cả mọi chuyện hình như đều chuyển biến rất tốt đẹp. Tâm tình Tần Bái Lâm thả lỏng, bệnh tình cũng có chút khởi sắc, bình thường cũng nói chuyện nhiều hơn. Ông vẫn sống một mình ở ngoại ô, nhưng Tần Mạt đã được nghỉ đông, liền thường xuyên đến thăm ông, có khi lại qua đêm ở đây.

Tần Bái Lâm trước kia không cho phép Tần Mạt ở lại lâu, hiện tại đã bỏ qua khúc mắc, cũng không quan tâm đến chuyện đó nữa. Khi Bùi Hà nghe nói sang năm có thể về nhà, oán khí với Tần Bái Lâm cũng tiêu tan, thậm chí còn thường làm vài món ăn, để Tần Mạt cho vào hộp mang đến cho ông.

Phương Triệt vẫn làm việc ở thành C, nhưng đến cuối tuần tất nhiên lại về Thiệu Thành một chuyến.

Tần Vân Chí được nghỉ đông khá muộn, bây giờ chẳng những nó không được nghỉ đông, ngay cả cuối tuần cũng bị chiếm dụng bởi học thêm. Tần Mạt thường mang theo hoa quả đến thăm nó, khi đứa bé này vừa mới thấy Tần Mạt thì mặt lạnh, sau lại phùng mắt tròn mắt. Sau vài lần, Tần Mạt cũng không nhiều lời với nó nữa, chỉ mang hoa quả đến, nó lại trừng mắt bối rối.

Sau bao khó khăn nó mới dùng hết dũng khí, túm lấy một cánh tay Tần Mạt rồi nói: “Chị hai, em có rất nhiều đề không biết làm, chị không dạy em ư?”

“Được rồi, ngữ văn có thể hỏi chị, tiếng Anh chị cũng có thể đủ để giải đáp.” Tần Mạt buông tay ra, “Những thứ khác không được.”

Tần Vân Chí: “Chị hai, chị thật vô dụng.”

“Cũng không phải chị là toàn trí toàn năng, em tạm nhường một chút đi.” Tần Mạt cười tit mắt.

Tần Vân Chí lại vui vẻ, lại giảm bớt tức giận với chị hai, nó cảm thấy đời người thật ẹ lại những vấn đề Tần Mạt đã nói, ý nghĩa lại vô cùng rõ ràng.

Tần Mạt tràn đầy cảm giác vui mừng, mong đợi Tần Vân Chí khi đi ra ngoài một mình, có thể giương cánh bay cao.

Cho đến hai mươi sáu Tháng chạp, Tần Mạt nhận được một niềm vui nho nhỏ. Trần Yến San gọi đến, nói là muốn tổ chức họp lớp, lời nói vẫn nhẹ nhàng như năm đó, giọng tựa thánh ca, lướt qua thời gian, như hồ bích thủy nhẹ nhàng.

“Mạt Mạt, mình có vài lời đặc biệt muốn nói với cậu.”

“San San ngoan,” Tần Mạt nói như dỗ dành một cô bé, sau đó lại hài hước một phen “Mình sẽ rửa sạch lỗ tai, chuyên tâm nhận Hoàng Hà cuộn cuộn của cậu.”

“Hừ!” Trần Yến San phát ra một tiếng từ lỗ mũi, nhẹ nhàng phát thảo nên, mơ hồ tựa như cuốn tranh tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 53: Thiếu Niên

Ngày hai mươi bảy tháng chạp, sáng sớm tuyết đã rơi xuống, bay phất phơ nhẹ lay động, phảng phất như người nhà trời khẽ rải mây phía trên Bích Lạc. Thay đổi khôn lường, thời gian đi qua khe hở. Tần Mạt đội mũ, quần khăn quàng cổ ra ngoài. Nàng mở dù màu tối, mặc áo bông xanh đậm, thắt lưng tím, boots màu đen, tóc buộc thành đuôi ngựa rất dài lắc lư sau gáy, so với bình thường càng thêm phần nhẹ nhàng khoan khoái, như là tuyết đông trong thành nhỏ, vui mừng tinh khiết. Nàng nhìn thấy Phương Triệt ở cửa tiểu khu, bước chân lại thêm nhẹ nhàng vài phần. Phương Triệt mở ô đen to, Tần Mạt nhìn quen mặt, khi đi đến gần hẳn hỏi: "Dù này, có phải..." Trong đầu nàng suy nghĩ một chút, lại không nghĩ đến cuối cùng đã gặp ở đâu, lên tiếng lại dừng lại. Phương Triệt ra hiệu cho nàng thu dù, một bên để dù đen của mình lên phía trên đầu nàng. "Không nhớ à?" Đôi mắt hắn chứa ý cười nhìn Tần Mạt, phảng phất như chờ nàng nhớ lại. Tần Mạt nghiêng đầu nghĩ lại nghĩ, cùng hắn đi ra tiểu khu, đi đến bên kia đường cầu học, thấy cây ngô đồng có chút trụi, mới chợt có linh cảm, khẽ "A" một tiếng nói: "Là đây? À, đúng rồi, chính là đây, mùa thu năm lẻ sáu, em nhất lá ngô đồng ở đây đến gần người, anh càng ngốc hơn, lại cho lá vào miệng ngậm." Nàng khẽ cười một tiếng, hơi nghiêng đầu nhìn lên, nhìn ánh mắt trong suốt của Phương Triệt "Khi đó anh che dù chính là cái này." Phương Triệt cúi đầu nói. "Hon ba năm rồi, dù này của anh còn giữ được tốt như thế." Tần Mạt cũng nhẹ nhàng nói, "Cái dù em mua khi đó đến giờ không thể che được nữa, hon nửa thời gian không dùng, thế là dù hỏng rất nhiều." Phương Triệt cúi đầu, giọng nói lại vang lên, như suối trong chảy xuống từ trên núi: "Khi đó anh cầm dù này đi cùng em một đoạn đường, lại tiễn em về nhà. Cái dù này, sao anh không giữ gìn chứ?" Chuyện cũ nhẹ nhàng bay ngang qua đầu Tần Mạt, nàng bỗng nhớ lại tâm tình của Phương Triệt lúc trước, nghĩ lại bài thơ kia "Gió đông gấp tâm nguyện như thiêu đốt, lại chợt nghe tiếng mưa rơi", hẳn lại nói "Một tấm lòng trong lúc xa đất trời", xoay chuyển đất trời, đó là khó khăn cỡ nào? Tần Mạt đưa tay khoác lên tay hắn, khẽ cười nói: "Dù này đã chứng kiến, về sau phải cất cẩn thận." "Về sau..." khước môi Phương Triệt giơ lên, "Dù của em đều để anh cầm." Tần Mạt liền gật đầu. Sau một hồi, nàng cảm thấy gật đầu còn không đủ, thế là lại nói: "Hai người chúng ta, chỉ cần một cái dù." Phương Triệt đưa qua đến, cầm bàn tay nàng trong lòng bàn tay mình, vui mừng không ngớt. Ngay lúc ấy, Tần Mạt không thể nhận ra tâm ý của Phương Triệt, thậm chí còn coi đó là hắn đang chơi trò chơi gia đình của con nít, mà lúc này nhớ lại, nàng cảm thấy trái tim như co lại, vì những khổ sở hắn trải qua, mà cảm động. Trần Yên San thu xếp cuộc họp ở một tầng thứ nhất một quán lẩu, nàng đặt một phòng, sớm chờ bên trong. Cửa phòng liên tục bị đẩy ra, Vệ Hải, Lỗ Tùng, Tô Đông Cường, Lữ Lâm, Khương Nhụy đi vào trước sau, mấy người nói nói cười cười, hình như chưa hề tách ra, không khí hòa hợp. "Hạt thông, tên nhóc này ăn chơi không ít nhé, lại còn để đầu con nhím?" Vệ Hải dùng vai đẩy Lỗ Tùng. Lỗ Tùng liền cười hắc hắc nói: "Đầu nhím cái gì? Anh đây rất cô đơn "À, cũng phiền toái nữa!" Trần Yên San liền che miệng, cười hi hi, "Cậu bớt lảm nhảm đi, kéo lư manh đánh cho mất mạng đấy!" "San San, cậu ngày càng đẹp, có tìm bạn trai chưa?" Lỗ Tùng quay đầu, lại trêu chọc Trần Yên San. "Mình thay đổi tiêu chuẩn thường xuyên, đôi mươi tám lần rồi! Hừ hừ!" Trần Yên San ngẩng đầu, ra vẻ u oán, "Thật ra trong lòng mình vẫn có người, chỉ là người ta không nhận ra. Ài, mình độc thân nhiều năm như vậy, chính là chờ anh ấy, anh ấy... anh ấy..." Nàng nói mấy lần từ "anh ấy", âm cuối kéo dài thành giọng Bắc Kinh, nhất thời lại cười một mảnh. Vệ Hải nhìn trộm nàng, trong lòng có điểm ngượng ngùng, muốn nói gì đó lại không biết nên nói gì cho phải. Lỗ Tùng sớm đã thấy họ có điểm tình ý, liền nghĩ cách làm mới, tiếp tục trêu chọc Trần Yên San: "Con bé San San, người sớm ở trong lòng cậu là ai? Nói ra nghe chút, để anh cho em vài tư liệu tham khảo?" Trần Yên San ôm lấy tay Lữ Lâm, cười hi hi nói: "Phương Triệt, mọi người đều quen? Nhưng nói thật là, người ở chốn nào, thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhiều năm như vậy không biết đã bay đến đâu rồi!" Nàng nói đến đây, mắt cũng lạng lẹ chuyển động, dùng mắt sáng lên nhìn phản ứng của Vệ Hải, thấy sắc mặt hắn buồn bã, trong lòng thầm đắc ý vui mừng: "Hừ, anh còn không bị kích thích?" Nhưng mà ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, nàng lại nhận được kích thích càng lớn hơn. Đây cửa là một chàng trai trẻ cao hơn mét tám, hắn vừa đến, liền khiến người ta cảm thấy khí chất cao sang, tựa như từng bách trong tuyết đầu mùa, ẩn chứa trong đó núi xanh ngắt. "Phương..." Trần Yên San dừng một chút, lại dùng tầm mắt trên người cô gái cạnh hắn. Cô gái này thanh tú xinh xắn, ý cười trong suốt, rõ ràng là Tần Mạt. "Mạt Mạt!" Lữ Lâm kêu một tiếng trước. Lỗ Tùng lại há to mồm: "Chị... Chị cả! Chị, đây là... tay chị..." Tần Mạt và Phương Triệt đứng ở cửa, chính là tay nắm tay, tư thế này rõ ràng là chỉ có tình nhân mới có. Trần Yên San cũng không biết mình vui mừng nhiều, hay là kinh sợ nhiều. Nàng lập tức nghĩ đến tâm tư năm đó, lại nói ra người mình ngưỡng mộ là Phương Triệt—nàng >_

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.4 - Chương 54: Sung sướng

Nói là hội bạn bè, thật ra tham gia họp lớp cũng không nhiều, chỉ có vài người đặc biệt thân mới tham dự. Sau khi ăn lẩu xong, bọn họ liền đi dọc theo đường cầu học. Một đoàn người trẻ tuổi không kiêng nể gì đi theo đường cái, tiếng huyền ảo, không khí nhiệt tình, còn hoa chân múa tay. Lỗ Tùng cười hắc hắc nói: "Đây có phải là hành động nghệ thuật không?" Lữ Lâm mặt xịu xuống ôm lấy đầu, nói: "Chúng ta không đến mức ấy chứ? Có phải nên rút về hay không?" "Mình thấy, người điều phố thị chúng ta cũng không ít." Vệ Hải đặc biệt lại gần Trần Yên San, nói xong còn nháy mắt với nàng. "Điều phố thị chúng ta?" Lỗ Tùng cười ha ha, "Vệ Hải, tên nhóc này, có mà vào tù mục xương? Còn điều phố thị chúng ta không thăm như vậy chứ!" Trong giây lát, hắn lại cảm thấy vui: "Hắc hắc, Vệ Hải, muốn bơi thì cậu bơi đi, đây gọi là đạp thanh!" Tần Mạt bỗng quay đầu, dùng vẻ mặt bị kích nhìn Lỗ Tùng. Lỗ Tùng bị nàng nhìn nên tâm lý có điểm sợ hãi, bờ vai run run, ho khan nói: "Chị cả, chị, về mặt này của chị là ý gì? Sao em lại thấy không bố, chị đừng dọa người chứ." "Ài, chỉ nghĩ đến thành quả từ điển năm đó của cậu." Tần Mạt mở trừng hai mắt, "Hạt thông, hàm ý đạp thanh, cậu có nhớ gì không?" Lỗ Tùng thả lỏng một hơi, da mặt rất dày nói: "Hắc hắc, chị cả, chị lạc hậu quá. Bây giờ đang thịnh hành vô văn hóa chị biết không? Có văn hóa chính là phần tử khủng bố, như em đây, không hiểu gì, chính là thật thà phúc hậu!" "Đạp thanh không phải là về cùng ngoại ô sao." Trần Yên San nghiêng mặt, "Hạt thông, tớ thật coi thường cậu, cậu có phải học Trung văn không đấy." Về mặt Lỗ Tùng ủy khuất: "Tớ làm sao? Cũng không phải tớ muốn học Trung văn, tại điểm không đủ, trường được gì đó, lại đưa tớ đến hệ Trung văn đấy chứ! Ài, đầu năm nay, người trong giang hồ phiêu bạt, thân bất do kỷ a!" Hắn nói lời này còn nháy mắt mấy cái, ngữ khí này về mặt này, đã buồn cười còn buồn cười hơn. Nhất thời lại dẫn đến một mảnh cười, mọi người cầm tay nhau thành một đoàn, lao đảo. Tần Mạt cười đến nghiêng về sau, Phương Triệt giữ eo đỡ lấy nàng, ghé vào tai nàng cười khẽ nói: "Anh thấy hạt thông hiểu đạp thanh là ý gì, đây là cậu ta cố ý muốn trêu em thôi." "Sao anh biết?" Tần Mạt dựa đầu ra sau, khi nói hơi thờ không chú ý lại lướt qua cô Phương Triệt. Hắn cúi đầu cười cười nói: "Cậu ta muốn thấy em, không cho vài câu giáo huấn, thì cả người cậu ta không thoải mái. May

Hai mươi tám tháng Chạp này, Tàn Mạt tròn mười chín tuổi. Trên bầu trời bông tuyết lại rơi liên miên, sinh nhật này nàng làm ở chỗ Tàn Bái Lâm ở ngoại ô. Một ngày này coi như Tàn Mạt nhắc nhở mình, lại một sinh nhật náo nhiệt nữa trôi qua. Năm nay vì chúc mừng thành niên, bác cả Tàn Đông Sinh, bác gái Tô Lệ Trân, anh họ Tàn Vĩnh Thành, còn có rất nhiều hương dân Tàn gia thôn đến, Tàn Hiểu Hòa nàng quen ở quê cũng đến, ngoài ra còn có anh họ Tàn Hiểu Hòa là Triệu Huy Vũ, cùng với vài người trẻ tuổi ở quê. Bệnh tình của Tàn Bái Lâm cũng không công khai, người Tàn gia thôn phần lớn chỉ biết ông bị bệnh hiểm nghèo, cho nên mới không xuất hiện đến hai mươi năm, lại không biết đến cuối cùng là ông bị bệnh gì. Trong thôn lán này có nhiều người đến vì sinh nhật Tàn Mạt, thực tế lại là thăm Tàn Bái Lâm, hơn nữa còn tỏ vẻ cảm kích. Với sự náo nhiệt này, Tàn Bái Lâm cảm thấy vui mừng, lại có chút sợ hãi. Bệnh của ông đã nhiều năm, trong lòng sợ nhất thật ra không phải là cái chết và đêm tối, mà là cuộc sống và ánh mặt trời. Càng náo nhiệt càng âm ảm trong đầu ông càng cảm thấy kinh hoàng tịch mịch, càng quan trọng là, ông có nhiều lo âu không hiểu, sợ mình sẽ truyền bệnh cho người

khác. Tuy AIDS cũng không dễ dàng truyền nhiễm như thế, trong lòng ông cũng hiểu, nhưng có lúc tình cảm của người ta lại không thể khống chế được. Hôm nay sinh nhật Tần Mạt, nhưng nàng không rảnh rỗi. Nhà đặt năm cái bàn, nàng bận bịu trà đưa nước, đổi kẹo quét vỏ hạt dưa. Phương Triệt giúp đỡ trong phòng bếp, khi hắn vừa đi vào đã tỏ vẻ mình có thể nấu ăn, khiến Tô Lệ Trân rót khộp hàm. Ở nông thôn có quy định, đó là nhà ai muốn đãi rượu, phụ nữ bên đó nhất định phải vào bếp. Tô Lệ Trân ngồi cạnh một bồn nước lớn, nhanh nhẹn vặt lông gà, bên cạnh bà còn có một người phụ nữ trạc ba mươi đang ngồi rửa rau, còn có một người phụ nữ độ ngũ tuần khác đang đứng chặt cá. Phương Triệt đứng ở bàn bếp bên kia, hắn dùng dao thái thịt bò, dao pháp thông thạo, lưỡi dao chặt vào thớt vang lên theo tiết tấu, làm người nghe cảm thấy người này cắt thịt như đi đi xe quen đường, như là mỗi một động tác đều theo luật thơ. Người phụ nữ rửa cái dùng khuỷu tay huých Tô Lệ Trân, thấp giọng nói: "Tần đại tẩu, người này đúng là cháu rể thím à?" Tô Lệ Trân có chút đắc ý: "Không sai, nhìn rất có khí chất, rất được đúng không? Thế nào ông muối từ, trước kia cô gặp qua người trẻ tuổi nào như thế chưa?" "Xì!" Tần Giai Hồng lại khê chu một tiếng, khinh thường nói: "Dáng vẻ thế này lại không cần nói, nhưng một người đàn ông, không đi kiểm tiền, lại ở trong bếp thái rau, có gì mà tốt? Diện mạo cũng không thể kiểm ra com, rất nhiều cô gái chọn chồng, không nhìn diện mạo." Tô Lệ Trân lập tức không vui, bà quay đầu nhìn thoáng qua Phương Triệt, thấy bóng lưng cao ngất của hắn, đầu cúi thấp, động tác trên tay không ngừng, phảng phất như không nghe thấy, liền quay đầu lại thấp giọng nói: "Hồng muối từ, cô đừng nói thế, người ta là sinh viên tài cao du học nước ngoài về, lại còn biết làm com. Ra khỏi phòng bếp, còn không biết có bao nhiêu cái tốt." "Tần đại tẩu, thím đang khoe khoang à?" Tần Giai Hồng cho cái vào rổ "Tôi nói, chàng trai trẻ này nếu tốt như thế thật, sao lại nhìn trúng con bé nhà chị? Nếu cậu ta nhìn trúng thật, tôi cũng chầy mò hỏi thay con bé nhà chị. Chị nói đi, với diện mạo này của cậu ta, chắc chắn hấp dẫn rất nhiều người, không an toàn nữa!" "Vậy cô nói phải làm sao bây giờ?" Tô Lệ Trân thật ra cũng cảm thấy không an toàn, nhưng những lời này bà lại không dám nói thẳng với Tần Mạt, chỉ có thể để trong lòng. "Xử lý thế nào?" Tần Giai Hồng tựa đầu gần bà, mặt đương nhiên nói: "Nhanh đính hôn trước thôi! Để cậu ta làm lễ ăn hỏi, bảo cậu ta đưa mười vạn cho ông nhà chị, đến lúc đó cậu ta muốn đòi ý, cũng đau lòng vì tiền, sao dám đòi ý chứ?" Tô Lệ Trân nhất thời có cảm giác mất há mồm, trong đầu bà như nổ lớn, lúng ta lúng túng nói: "Sao có thể như vậy? Điều này không được rồi! Nói vậy chẳng khác nào nhà chúng tôi bán con gái." Động tác cắt rau của Phương Triệt bên kia dừng một chút, ngay sau đó hắn lại rất tự nhiên cho thịt bò vào một chén lớn, rồi cầm lấy cả rổ, tiếp tục thái đều. Tần Giai Hồng chẳng hề để ý nói: "Có gì mà không được? Sao lại không có đạo lý chứ? Nhà chị chưa gả con gái, chỉ thu lễ, nhưng là để họ đính hôn trước mà thôi, có là gì? Quê chúng ta chẳng phải cũng có quy định đính hôn trước? Còn nói gì mà bán con gái, chẳng lẽ con gái nhà chị không thu lễ ăn hỏi sao?" Tô Lệ Trân lại lúng túng cười cười: "Chuyện này, người làm bác như tôi không làm chủ được. Nói đến cùng còn phải hỏi ý ông cụ, tôi nói cũng không đủ sức." Khi Tần Mạt đi vào nhà bếp, liền thấy Tô Lệ Trân cầm theo một con gà mái bị nhổ sạch lông đến trước mặt Phương Triệt, Phương Triệt đưa tay nhận lấy, lại thành tạo mớ bụng gà, cắt thành miếng nhỏ. "Mọi người..." Nàng dừng bước lại, không biết chuyện thế nào, thấy con gà kia, liền nghĩ đến phim kinh dị. Chẳng qua, đó là phim kinh dị về gà. Nhìn cảnh tượng này làm nàng run rẩy, sau đó lại cảm thấy buồn cười. "Bác gái," Tần Mạt buông chén đĩa trong tay ra, lại cầm lấy một chén trà đến. "Mọi người vất vả rồi." Tần Giai Hồng tò mò đánh giá ông, Tô Lệ Trân thân thiện cười cười: "Đây có gì mà khổ, mọi người đoàn tụ cùng vui, việc này chúng ta làm đã quen rồi." Tần Mạt nghiêng đầu, lờ mờ nhìn Phương Triệt, lại thấy gương mặt hắn có chút đỏ, như đang thẹn. "Phương Triệt, anh có khỏe không?" "Anh đang suy nghĩ một vấn đề," Phương Triệt khẽ mỉm cười, điểm đỏ ửng hoàn toàn tiêu tán, "Đợi lát nữa nói với em, em đi trước đi." Tần Mạt lại chào hỏi ba người khác trong bếp, sau đó bụng trà nước đi ra lần nữa. Tần Bái Lâm vẫn ngồi trên xe lăn, mình ông ngồi cạnh bàn vuông, Tần Bái Tường luôn ngồi bên trái ông. Trên bàn đầy món ăn, Tần Bái Lâm hoàn toàn không động đũa, đều là Tần Bái Tường gấp giúp ông, nên ông mới ăn vài miếng. Mâm cỗ này rất nhỏ, chủ yếu cũng không coi là tiệc gì, so với những gì Tần Mạt chứng kiến từ trước lại càng khác xa. Trên thực tế, mức sống bình thường của người Tần gia thôn cũng không tốt, rất nhiều người cũng muốn nhân dịp này để uống chút rượu và ăn vài món ngon, chờ khi rượu và thức ăn lục đục mang lên về sau, không khí trên bàn càng náo nhiệt. Phàm có trẻ con trên bàn, sẽ xuất hiện vài món đồ uống linh tinh, nhưng mọi người cũng đã luyện thành thói quen, mỗi người cười vui vài tiếng, cũng xem như trên bàn rượu là một phong cảnh đặc biệt. Tần Mạt trước là bụng trà đưa nước, bây giờ lại bụng thức ăn rót rượu, triệt để làm phục Nàng đi lại như con thoi, cảm nhận được không khí náo nhiệt mộc mạc lại có thể coi là dân dã này, trong đầu lại cảm thấy bình an. Nếu là lúc trước, tất nhiên nàng không chịu nổi huyên náo này, càng thêm chướng mắt tướng ăn của những người đó, nhưng cho đến bây giờ, nàng lại cảm thấy thả lỏng nhập vào những thứ chân thật đó, còn hơn ở lại chốn phồn hoa hư ảo. "Mạt Mạt," Tần Bái Tường ngoác miệng, "Đến đây ngồi đi." Ông chỉ vào một chỗ trống bên cạnh mình. Tần Mạt đi đến, gọi một tiếng "Ba", lại gọi Tần Bái Lâm là "Cha". Tô Tam thúc ngồi đối diện với ông nói: "Con bé Mạt này, con có đến hai người cha nhé, cuối cùng ai mới là cha con?" "Một người là ba con, một người là cha con." Tần Mạt tránh vấn đề chính, bốn lạng thẳng ngàn cân. Hồ Tam thúc cũng không có ý muốn đàm chọc, ông nghe Tần Mạt nói câu này, lập tức không theo đuổi đề tài này nữa, thế là cười ha ha im lặng. Gương mặt Tần Bái Lâm mang theo ý cười, nhưng ánh mắt ông lại mang theo tịch mịch. Ông đã sớm không quen với náo nhiệt như thế, trong lòng toàn là mâu thuẫn. Lại sau một hồi, Tần Mạt đứng dậy nói: "Cha cháu thân thể không tốt, cháu xin đưa ông ấy về phòng nghỉ ngơi trước, chờ lát nữa chịu tội với các vị chú bác sau." Nàng đẩy xe lăn đưa Tần Bái Lâm về phòng, dọc theo đường đi hai người đều im lặng. Chờ khi vào phòng xong, Tần Mạt ngồi đến trước mặt ông, tùy ý "Cha, cha muốn ăn trái cây không? Con gọt táo cho cha nhé?" Tần Bái Lâm trầm mặc trong giây lát, thấp giọng nói: "Ta đã bỏ ra một ngày một đêm nghĩ, chính chờ đến hôm nay, nhiều người như thế bỗng xuất hiện trước mặt, vẫn náo nhiệt như thế, ta lại cảm thấy khổ sở." Tần Mạt không nói chuyện, chỉ lắng nghe. "Có lẽ có một số việc, chỉ có thể tưởng tượng, không thể đối mặt." Tần Bái Lâm bỗng thở một hơi dài nhẹ nhõm, "Mạt Mạt, ta đã nghĩ thông, từ nay về sau, ta và mẹ con cũng không thể gặp mặt nữa." "Cha?" Tần Mạt nghe nàng kêu một tiếng. "Trong trí nhớ, có rất nhiều thứ đẹp hơn là hiện thực." Tần Bái Lâm thấp giọng nói: "Hôm nay ta nhìn bọn họ ăn cơm, phát hiện rất nhiều người dùng tay cầm chân gà, ta lại cảm thấy chướng mắt. Mạt Mạt, tập quán cuộc sống mới là vấn đề khó khăn nhất giữa người với người, ta và mẹ con đã không hợp tính cách, nhiều năm như thế, chỉ sợ càng không thể sống chung." Tần Mạt lại nhẹ nhàng "Vâng", nàng nghe Tần Bái Lâm nói lời này, trong lòng xem ra ông đã biết —— Tần Mạt lừa ông liên lạc với Hàn Dao. "Chúng ta đều nhiều tuổi như thế, cũng không mong gì nhiều." Tần Bái Lâm thở dài một hơi, bỗng lộ nụ cười, "Thỏa mãn là vui rồi!" Ông nở nụ cười như ánh mặt trời phá băng, chỉ lộ ra nước loan bích, lại như phản chiếu vô số phong cảnh trên bờ. Tần Mạt ngẩn người, mới biết ông đã hoàn toàn bỏ vương mắc xuống, như đời chỉ là hư ảo; thấu rõ được bộ mặt của nhân thế, không còn mong muốn gì hơn. Tần Bái Lâm biết thân thể này của mình không chống cự được bao lâu nữa, phảng phất như cửa của thế giới kia chìm nổi ngay trước mắt, hắn dần dần cũng bình tĩnh. Chuyện phát triển tới hôm nay, có thể nói là ông có được viên mãn trong không trọn vẹn, thậm chí có loại cảm giác ngộ đạo. Tần Mạt gặt đầu, khẽ đi ra ngoài cửa, nhẹ rời đi. Sau cổ giữa trưa, phần lớn người Tần gia thôn đón xe trở về, chỉ có một nhà Tần Đông Thăng còn ở lại đây. Tô Lệ Trân và Bùi Hà vừa quét dọn vừa thu dọn bát đĩa, Tần Mạt phụ trách việc rửa bát, Phương Triệt bị anh em Tần Bái Lâm gọi đến nói chuyện, Tần Văn Chí lại tiến đến cạnh Tần Mạt oán hận không thôi. "Chị cả thật là, năm mới cũng không về nhà. Chị hai, chị nói chị ấy có thể nổi tiếng trong giới luật sư được không?" "Nếu em thật sự muốn, có thể đi Bắc Kinh thăm chị ấy." Tần Mạt cười cười, hoàn toàn không để ý đến chuyện Tần Văn Đình năm nay lại không về nhà. Dù sao năm nay nàng đã lớn hơn, lại vừa mới thi nghiên cứu sinh, sự nghiệp còn đang ở giai đoạn bắt đầu. Tần Mạt xem ra, Tần Văn Đình còn trẻ tuổi, chỉ cần một lời kích thích là lại dám đánh dám liều, sao nàng có tâm tư nghĩ về năm tháng trôi qua không tiếng động? Cũng không phải ai cũng thích đọc thơ viết văn, mọi người sao có thể cùng hiểu về nó? Tần Văn Chí vẫn nói thầm: "Chị cả từng nói, té năm nay nếu về thì sẽ mua cho em một mô hình lắp máy bay, chị ấy lại không về, em lại không có quà rồi!" Tần Mạt dở khóc dở cười: "Em bao nhiêu tuổi rồi? Còn muốn giống đứa trẻ mười mấy tuổi à?" "Xì! Chị đúng là lạc loài? Đồ chơi này tùy theo từng độ tuổi, không phân biệt nam nữ già trẻ. Lại nói, máy bay lắp ráp, chính là đồ chơi IQ cao, người bình thường còn không chơi nổi ý chứ!" Tần Văn Chí hừ hừ hai tiếng, nhìn Tần Mạt rửa chén có hơi chậm, lại vén tay áo lên giúp nàng rửa chén. Tần Mạt không nói trên miệng, trong lòng lại vui mừng. Đứa bé này thoạt nhìn thì nhanh nhẹn, thật ra cũng rất chu đáo. Nàng nghĩ đến thời gian khi mình vừa đến đây, ăn chén cơm chiến trứng đầu tiên là do em trai mới mười một tuổi làm. Tần Văn Chí khi đó

cũng như thế, tuy hay cãi nhau với chị, nhưng khi đến lúc có chuyện cần làm, nó đều ra tay không chút chần chừ. Buổi tối bọn họ cắt bánh ngọt, mọi người vây quanh một bàn chín người quanh bàn. Tần Mạt thổi nến thì nhắm mắt ngẫm cầu ba tâm nguyện. Sau đó Phương Triệt hỏi nàng đã cầu nguyện vọng gì, Tần Mạt giữ vẻ thần bí, lại hỏi hần đã nói gì với trường bối. Phương Triệt chỉ trả lời: "Các chú và bác nói, đây là vấn đề của đàn ông, sau khi nói xong thì phải nuốt vào bụng." Hai người tản bộ bên ngoài, trong ngày mùa đông cũng không có tiếng côn trùng kêu, chỉ có tuyết trắng dính trên cây, làm nổi bật ánh sao, phát sáng thắm vào ruột g "Mạt Mạt, anh có quà sinh nhật muốn tặng em." Phương Triệt dắt tay nàng, lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp gỗ khắc hoa mỏng. Chiếc hộp gỗ cao khoảng ba tấc, màu sắc không rõ dưới bóng đêm, nhưng màu hơi trầm, rất có khuynh hướng cảm xúc. Tần Mạt đưa tay mở ra, liền thấy bên trong là một vòng tay hoàng ngọc ôn nhuận, sắc ngọc xanh gặp ánh tuyết trắng linh động lưu chuyển, như là loại rượu ủ lâu năm, càng lâu, càng đậm đặc. Lòng nàng có linh cảm, ngẩng đầu nhìn Phương Triệt, liền thấy hần khẽ mỉm cười, lấy vòng tay từ trong hộp ra. "Mạt Mạt, muốn đeo không?" Bình thường Tần Mạt không đeo đồ trang sức, vòng thủy tinh trên cổ đơn giản là Phương Triệt tặng cho, cho nên nàng mới đeo. Vòng tay lại khác với vòng cổ, dễ thấy hơn, Tần Mạt vốn không quen đeo. Nhưng ở thời điểm như vậy, nàng hiển nhiên không thể từ chối. Nàng duỗi tay ra, Phương Triệt cầm cổ tay nàng, động tác mềm nhẹ đeo chiếc vòng lên bao quanh cổ tay trái của nàng. "Mạt Mạt, chúng ta đính hôn trước được không?" Khi nói như vậy, gương mặt Phương Triệt tựa như dẹt nên ánh sao trên bầu trời. Tần Mạt vừa cắt chiếc hộp nhỏ đi, hoàn toàn không ngờ hần sẽ nói như thế, chỉ "văng" một tiếng, ngẩng đầu lên, vẻ mặt lại hiện nét kinh ngạc. "Vừa rồi là em đồng ý, anh cũng đồng ý." Phương Triệt cầm hai tay nàng, đôi mắt Tần Mạt hơi nghiêng đầu, khẽ cười nói: "Dương nhiên là đồng ý, sao lại không đồng ý chứ?" Phương Triệt không nói chuyện, chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Nhìn rất lâu, bỗng một tay ôm lấy eo nàng, xoay nàng một vòng. Tần Mạt cười thành tiếng, nàng vỗ lưng Phương Triệt, ghé vào tai hần nói: "Mau dừng lại đi, đầu em bị anh quay đến choáng rồi." Phương Triệt mới buông nàng xuống, giữ chặt tay nàng, rất chân thành nói: "Anh sẽ làm theo lẽ cổ, tam thư lục lễ[121] với em, dùng nạp lễ, vấn danh, nạp cát, nạp trung, thỉnh kỳ, nghênh thân, làm tất cả sáu lễ này." Tần Mạt nhìn hần, nhất thời có chút nói không ra lời. Phương Triệt cẩn thận đến tận đây, lại nghĩ đến những nghi lễ phiền phức kia, còn quyết định làm trong năm nay, Tần Mạt giật mình tỉnh ngộ, vừa rồi vì sao mình lại trả lời thẳng thắn như thế. Phương Triệt sẽ phô trương trải rộng hoa tươi, cầu hôn lãng mạn hoa lệ với nàng, lời hần nói cũng không tính là ngọt, nhưng khi nào thì Tần Mạt cần như thế? Một người tốt, là ẩn trong cuộc sống, từng ly từng tý, hội tụ trong vô hình. "Em không cần tam thư, nhưng có thể cần đến lục lễ để đính hôn, sau đó kết hôn," mắt Tần Mạt chứa ý cười, "Em không ngồi kiệu hoa, anh cưỡi ngựa đến đón em, em cũng cưỡi ngựa đi cùng anh." Ánh sao xa nơi núi quanh co, phong cảnh nơi này lại nhẹ nhàng như nước chảy xuôi. Ngày hôm sau Tần Đông Thăng lại về quê cùng vợ con, Tần Bái Tường quyết định cùng vợ con ở lại với Tần Bái Lâm trong năm mới. Phương Triệt tự nhiên về nhà Triệu Chu đón năm mới, thương lượng với Tần Mạt, dự tính khoảng mừng hai sẽ về quê nàng chúc tết Tần lão gia tử. Tần Vân Chí lại đặc biệt thích Phương Triệt, bởi vì nó phát hiện anh rõ ràng thật ra có khả năng dạy kèm rất tốt, nếu có vấn đề gì về việc học, chỉ cần đi hỏi Phương Triệt, nhất định sẽ có đáp án với chất lượng tốt nhất. "Chị hai, chị thua rồi." Tần Vân Chí đắc ý hả hê. Tần Mạt nhàn nhã đọc sách, 《Tiên âm》 đã hoàn thành ba vạn chữ. Trước đó, nàng còn nhận được thông báo của Chi Viễn, nói là muốn nàng viết 《Điều nguyệt》 thành kịch bản, bởi vì quyển sách này tuy không tính là bán chạy, nhưng lại có tư liệu lịch sử khảo cứu, rất có giá trị. Gần đây nhất Tần Mạt muốn sửa nhà ở quê, chính lúc đang thiếu tiền, liền viết thành một kịch bản đơn giản, cũng yêu cầu nhận tiền trước với Chi Viễn. Đêm ba mươi này, Bùi Hà dậy sớm nhất, bọn họ tạm thời ở nhà Tần Bái Lâm, gian phòng còn tính là rộng, Tần Vân Chí như ở nhà ngủ trên ghế sofa. Bùi Hà gọi nó dậy, nó chui trong chăn không chịu động đậy, nhéo vài cái Bùi Hà không thể gọi nó được, liền vào phòng gọi Tần Mạt. Tần Mạt cũng phải gọi nhiều như àng dụi dụi mắt rồi tỉnh lại, sau đó nghiêng người mặc quần áo cẩn thận. "Mau ra gọi em trai con đi." Bùi Hà đi lại vội vàng lại chạy vào bếp kiểm tra nồi cháo. Bà đang đun nóng dầu, cháo sôi lên, xa xa có thể khiến người ta ngửi thấy mùi bánh rán. Tần Mạt đi lên dép bông kéo lê chân đi đến phòng ngủ của Tần Vân Chí, sau đó ngồi xuống đầu giường, dùng tay bịt mũi nó, la lớn: "Tiểu Chí, bịt mũi rồi, còn không chịu dậy?" Cổ họng Tần Vân Chí phát ra tiếng hừ hừ, rất tự nhiên mở rộng miệng tiếp tục thở, mắt vẫn nhắm, ngủ đến đất trời không hay. Tần Mạt dở khóc dở cười, đưa tay che miệng nó lại. Tần Vân Chí lại vung loạn hai tay trong chăn, đẩy Tần Mạt ra bên, nó xoay người một cái chui sâu vào chăn, chỉ truyền ra tiếng khò khè khò khè. "Tiểu Chí?" Tần Mạt trước kêu dịu dàng một tiếng, nhưng thấy Tần Vân Chí không có nửa điểm phản ứng, dứt khoát cầm lấy điện thoại di động, bật chuông mức to nhất đặt sát bên tai Tần Vân Chí. "A——!" Trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của bé trai, Bùi Hà dùng muôi vớt bột trong bếp, không để ý, tay run lên, nước bị rớt xuống chảo, dầu nóng bắn lên làm đau người. Bà vội cho tay xuống nước lạnh, sau khoảng khắc đau đớn qua đi, mới lắc tay, đi vào phòng ngủ, trách mắng nói: "Tần Vân Chí, đêm ba mươi, con là o gi đó? Mau dậy làm vệ sinh đi! Hôm nay phải tổng vệ sinh, vệ sinh tầng một giao cho con hết, có nghe hay không?" "Nghe rồi ạ! Mẹ nhiều chuyện quá, phải đã nói hôm qua rồi sao? Con cũng không phải mau quên, con còn nhớ rõ!" Tần Vân Chí bình tĩnh nói một câu, nghe thấy mẹ không lên tiếng nữa, liền đem tâm mắt nhìn chăm chú trên người Tần Mạt, vẻ mặt kính sợ. "Chị chỉ gọi em dậy thôi, không ý gì khác." Tần Mạt cười tit mắt vươn lưng mệt mỏi, lại thần nhiên đi ra ngoài. Hôm nay Tần Vân Đình chưa về nhà, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cơ hội gặp nhau về sau còn rất nhiều, rất nhiều, Quan trọng nhất là, anh em Tần Bái Lâm đã mở lòng, việc sửa đường ở quê cũng có hi vọng được thực hiện. Sau khi bận rộn một ngày, mọi người một nhà cùng ăn cơm tất niên, rồi ra ngoài phòng xem pháo hoa đón giao thừa. Vừa mới bắt đầu Tần Vân Chí và Tần Mạt đã đốt lên, những pháo hoa hộ đốt phần lớn đều chế tạo đơn giản, nhưng cũng khá thú vị. Ví dụ như có một loại pháo hoa làm giống con ong mật, một hộp ba đồng, bên trong có mười hình con ong, để trên mặt đất châm kíp nổ, con ong liền mang theo tiếng vo vo xoay tròn lên trời. Tần Vân Chí châm một cái rồi hưng phấn nín lấy tay Tần Mạt, ồn ào đề nghị chú ý xem. Tần Mạt nghiêm túc nhìn, chỉ thấy ánh lửa ở đuôi con ong vờn quanh, thứ đó này như nhảy múa trong lửa, sinh mệnh vền vẹn, sau cùng chỉ hóa thành mảnh lông cháy hết, rơi xuống đất. Liên tiếp cả ong mật, Tần Vân Chí lại lấy ra nhiều loại khác, chơi đến mờ cò trong bụng, dần sợ đến chết. "Chị hai, mừng ngoại ô thật tốt nh, như trong nhà chúng ta lại không thể đốt pháo hoa." hưng phấn đốt thêm một hồi, lửa đạn "bùm" một tiếng, bay lên tận trời, nổ "bằng" trong không khí, "Ha ha, quả pháo này thật tốt, tiếng rất vang." Tần Mạt cũng tăng hứng thú, nàng không dám tự châm thứ này, nhưng trong lòng lại muốn thử niềm vui đốt pháo hoa. Do dự một hồi, nàng mới lấy ra một chiếc ống tròn tương đối vô hại. Món này có tên là "Dù nhảy". Tần Mạt cầm ống tròn đặt trên đất trống cách hai mươi mét, trên tay cầm dây, làm ra tư thế chạy trốn tốt nhất. Nàng cẩn thận vươn tay châm ngòi nổ, vừa mới thấy lửa bốc lên, mũi chân nàng dùng lực, mang theo thân thể, cả người như gió thổi xuống dưới mái hiên. Tần Mạt hiếm khi chạy với tốc độ như thế, vừa mới thở ra, quay đầu nhìn xa, lại thấy kíp nổ vẫn đang cháy, hỏa quang mỏng manh bốc lên, như là đang cười nhạo nàng quá khản trương. Tần Vân Chí lại như kể chuyện cười: "Chị hai, chị sao thế, chị là một quả pháo thôi mà!" "Bùng!" Nó vừa dứt lời, ống tròn nhỏ bắn ra một chùm pháo hoa, ánh lửa chiếu xuống, lại như lão đạo trên không trung. Tần Vân Chí chạy lại gần, lại chạy về khoe với Tần Mạt: "Chị hai, xem đi, em lấy được dù này." Tần Mạt không có nhiều hứng thú với thứ này, biết bao khó khăn nàng mới đốt được, trong đầu đang vui vẻ, liền hào phóng vung tay lên: "Cho em đây!" "Chị hai..." khoe mặt Tần Vân Chí rút rút, "Chị không thấy đồ này vốn là của em sao? Còn nữa, em cũng không có hứng thú với món đồ này." Khi tiếng chuông giao thừa vang lên, Tần Bái Tường đặt một mâm lễ dưới gốc cây trăm tuổi, Tần Mạt và Tần Vân Chí kéo tay đứng một bên, Bùi Hà đứng cạnh họ, Tần Bái Lâm không ra ngoài, chỉ ngồi trong nhà, cạnh cửa chờ xem pháo hoa. Tần Bái Tường ném một viên pháo trước, sau khi tiếng vang bùm bùm kêu lên, ông liền đốt pháo hoa. Cả hơi thở cũng như bay lên trên trời cùng với pháo hoa này, vì lo cho sức khỏe của Tần Bái Lâm, cho nên pháo hoa này không có khói, tiếng nổ cũng không vang xa, chỉ cho người ta có cảm giác muôn hồng nghìn tía, sáng rực nhiều vẻ. Mâm đêm như mực, hình dạng pháo hoa không ngừng thay đổi, giống như các thần tiên rải thuốc màu, chiếu vào không trung hi vọng tốt đẹp. Theo thường lệ khi ăn kẹo, Bùi Hà tiếp tục nói những câu "Ngọt ngọt ngào ngào, vạn sự như ý". Tâm tình bà rất tốt, sớm mong ngày về quê chúc tết, thậm chí còn muốn khoe với bạn cũ về con cái trong nhà. Tần Mạt nhận được điện thoại chúc tết của Phương Triệt lúc 00 giờ, sau đó nàng lại gọi cho Hàn Dao. Vốn Tần Mạt cũng không ôm hi vọng Hàn Dao sẽ nhận cuộc gọi này, không ngờ là Hàn Dao chẳng những nhận điện thoại, thậm chí còn dùng giọng điệu thông thả nói: "Mạt Mạt, tết âm lịch đã đến, năm mới cát tường." "Mẹ, năm mới vui vẻ." Tần Mạt vào lúc này, lại ăn núi vụng về, chỉ đáp lại một câu chúc đơn giản, sau đó liền "Mẹ rất khỏe,

bây giờ đi du lịch xung quanh, nếu con có thời gian rảnh, có thể cùng mẹ đi nơi nơi." Tần Mạt kinh ngạc vô cùng, vội vàng đáp ứng: "Có thời gian, đương nhiên có." Nhưng điện thoại của Hàn Dao không phải là thứ khiến Tần Mạt cảm thấy bất ngờ nhất, ngay sau đó nàng lại nhận được một tin nhắn của số lạ, trên đó viết: "Tần cô nương, xuân mới đại cát. Ngày đó từ biệt, chịu không nổi nhưng nhớ, Từ Huyền viết." Tần Mạt: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 56: Trở ngại

Tuyết rơi một đêm đến hơn mười giờ sáng hôm sau, rất nhiều nơi thậm chí còn đóng băng. Mừng một rất khó đón xe, may mà Tần Bái Tường đặt xe trước, hơn mười một giờ đã chạy đến bờ sông quê nhà. Trên mặt sông kết một tầng băng mỏng, Tần Vân Chí hưng phấn kêu lớn lên: "Băng! Chị hai, em lại thấy sông băng kia!" Khi hậu Thiệu Thành âm hơn vùng núi này, những năm qua tuy có tuyết, nhưng cũng rất ít khi đóng băng, con sông kết băng, lại có dáng vẻ trơn bóng thế này, Tần Vân Chí chưa từng gặp qua. Bùi Hà nhìn thấy cũng rất vui mừng, bà lại nghĩ đến con cả, liền thở dài: "Nếu Đình Đình cũng ở đây, thì càng náo nhiệt." Tần Bái Tường cười nói: "Được rồi, đầu năm than gì chứ? Đình Đình có quyết tâm với sự nghiệp, so với không có chí khí thì vẫn tốt hơn. Nhưng Mạt Mạt của chúng ta tuy không tranh cường hào thắng, cũng vẫn được." "Chị hai, chị nói chúng ta mà ném tảng đá này xuống, mặt băng kia liệu có lỗ thủng không?" Cách hơn mười thước ngoài bờ sông nhỏ, Tần Vân Chí giơ cao viên đá hình trứng vịt lên, hưng phấn kéo Tần Mạt qua, muốn cùng nàng chia sẻ niềm vui giờ phút này. "Thử thì biết?" Tần Mạt ngồi xuống đất, cũng nhặt một tảng đá lên, cao tay liền muốn ném xuống mặt sông. Tần Vân Chí không nghĩ đến việc vừa rồi còn thách nàng ném, vội ném trước. Đường parabol xẹt qua, kêu lên rầm rầm, sau đó là tiếng rầm rầm, tảng đá đập ra một lỗ thủng trên mặt băng, từ lỗ thủng, nước sông chảy ra. "Thì ra băng này mỏng như thế." Tần Vân Chí nhát thời thất vọng. "Chị hai, em còn tưởng chúng ta có thể trượt băng bên trên chứ?" "Chúng ta ở vùng trung nam bộ, sao có thể có băng dày?" Tần Mạt cười ném đá trong tay đi. "Sông này có thể đóng băng cho em xem, đã là nhiều lần rồi." "Có một năm kết băng rất dày." Vợ chồng Tần Bái Tường lại gần, Bùi Hà nói: "Hình như đó là năm chín hai, nhiệt độ không khí đặc biệt thấp, chúng ta ở Thiệu Thành, hệ thống cung cấp nước cũng đóng băng, muốn uống thì phải ra bên ngoài mua." Tần Vân Chí vỗ tay một cái, nói: "Năm ấy cả tai còn đóng băng ấy chứ!" "Khi đó không thể ra ngoài, không cảm giác được tuyết rơi đặc biệt khủng bố thế nào." Tần Mạt nhớ lại một chút, còn nhớ khi đó mình đang ở phòng ngủ chơi trò chơi, cùng với nỗi buồn không hiểu thông đề bài. Tần Vân Chí liền nhẹ nhàng nói thêm một câu: "Chị hai vô dụng nhất..." Tần Mạt nghe đến câu này, về mặt lúc ấy lại đặc sắc. Nàng bước chân đến, Tần Vân Chí lại nhảy chạy đi, cười to nói: "Chị hai, chị không bắt được em, đặc biệt không bắt được! Ha ha!" "Tần Vân Chí!" Tần Mạt vừa giận vừa bắt đắc dĩ, nàng nào muốn bắt nó. Tuyết rơi đầy đất, phủ kín bờ ruộng và con đường, Tần Mạt không có nhiều sức như Tần Vân Chí, chỉ cẩn thận đi từng bước một. Tần Bái Tường và Bùi Hà đi phía sau, cũng đi chậm chạp cẩn thận. Một mảnh tuyết trắng mênh mông, phơi ra trời đất sáng sủa, nhuộm đến bạc trắng. Một đoạn đường này, bọn họ đi đến hai giờ, so với bình thường còn chậm hơn rất nhiều. Khi đến cửa nhà, Tần Vân Chí thở gấp nói: "Sửa đường! Sửa đường! Lần này tuyết làm hỏng cả giấy rồi!" Người bên trong nghe thấy tiếng nó nói to, Tần Đông Thăng đi ra trước, trên tay còn cầm pháo đỏ. Ông nhìn thấy một nhà Tần Bái Tường bốn người đi gần lại từ xa, liền đốt pháo, quăng lên Tiếng bùm bùm vang lên, càng khiến tiết trời càng lạnh rõ hơn. Tần Đông Thăng ôm quyền dừng, liên tục nói: "Năm mới đại cát, năm mới đại cát." Trên tay Tần Bái Tường còn cầm vài hoa quả khô, cũng trả lời: "Đại cát đại lợi." Tô Lệ Trân đỡ Tần lão gia đi đến cửa, Tần Vĩnh Thành cũng đi theo sau nghênh đón. Sau bữa cơm trưa, Tần Bái Tường đưa Tần Mạt và Tần Vân Chí đến từng nhà trong thôn chúc tết. Cơ hồ đến mỗi nhà, chị em Tần Mạt lại nhận được tiền lì xì, tiền bên trong không nhiều, hoặc là hai mươi, hoặc là năm mươi, hoặc là một trăm, nhưng ở Tần gia thôn nghèo túng, mỗi nhà có thể đưa ra tiền lì xì như thế, đã là không dễ rồi. "Ba, tiền lì xì này cuối cùng có ý gì?" Đi được năm sáu nhà, Tần Mạt rốt cục không nhịn được hỏi. Tần Bái Tường cười nói: "Đây là quy định, trước kia con chưa từng đến chúc tết nhà họ, bây giờ đi đến cho nên phải cho tiền lì xì. Phần của Tiểu Chí thật ra không cần đưa, nhưng con là chị, người bình thường cũng không thể coi nhẹ em trai." "Đây là con được hưởng sai của chị hai?" Tần Vân Chí mở to hai mắt nhìn. Tần Bái Tường cười ha ha: "Đúng là hưởng sai đấy, nếu không phải chị con góp tiền sửa đường, sao họ có thể nhiệt tình như thế? Con cho rằng tiền lì xì này là ý gì, mọi người đều không dư dả, lúc này đưa tiền lì xì, ngoài lễ tiết tình người, chính là bồi thường." Tần Vân Chí ngập miệng: "Bồi thường tuy ít, nhưng cũng có ý." Trên thực tế, lúc trước Tần Mạt đã chuyển số tiền kia để Tần Bái Lâm chưa bệnh, nhưng chuyện sửa đường gấp hơn, nàng có thể để một thời gian sau làm lại. Rạng sáng hôm sau chính là ngày tế tổ, dựa theo tập tục của Tần gia thôn, sáng mỗi ngày đều phải tế tổ, từ đêm ba mươi liên tục đến tết nguyên tiêu, nhưng mừng một đến mừng ba thì long trọng hơn, thời gian khác thì tùy ý. Từ đường có hơn mười gia đình, Tần Mạt đứng cùng những người trẻ tuổi, bọn họ cùng cúi đầu lại cúi lạy, sau đó dâng hương hứa hẹn. Nàng nhìn thấy trong từ đường là tầng tầng bài vị, trong lòng có chút hốt hoảng. Cũng không biết, nếu là tìm theo đó tìm ra nguồn gốc tổ tiên, có thể ngược dòng đến những đời trước, mà trong đó, có tông tộc Tần hầu phủ năm đó không? Gần trưa mừng hai, Phương Triệt lại gọi đến, nói là sẽ đến chúc tết muộn, nói đừng chờ hán ăn trưa. "Xảy ra chuyện gì à? Bị trì hoãn?" Tần Mạt quan tâm trong lòng, tự nhiên muốn hỏi. Phương Triệt trầm mặc một chút, vẫn đáp: "Là có chút việc, vài năm không gặp ba mẹ anh, năm nay mẹ anh bỗng về nhà, nhà anh cao hứng... Không ngờ ba anh cũng đến chúc tết, ở nhà ông ngoại, hai người cãi nhau một trận. Mẹ anh vì kích động, ném bình hoa, làm ba anh bị thương. Nội dung câu nói này thật đủ rung động, Tần Mạt nghe đến ngu ngơ rồi mới nói: "Vậy anh đừng đến đây, chăm sóc bác trai cẩn thận." Phương Triệt khẽ cười một tiếng, hơi trào phúng: "Ông ấy cần gì anh chăm sóc?" Đây là lần đầu tiên Tần Mạt thấy hán bắt mặn với cha mẹ, trước kia, dù Phương Triệt đề cập đến chuyện cha mẹ ly hôn, cũng chỉ khẽ tai lại, như không để ý. Thật ra, hán lại vô cùng để ý. "Dù nói thế nào, đó cũng là ba anh." Tần Mạt quyết tâm trong khổ sở, ngữ điệu bình tĩnh ôn nhu, "Dù các trường bối có tranh chấp gì, ông ấy cũng cần anh chăm sóc vào lúc này." "Chúng ta đã có hẹn rồi, hôm nay anh sẽ đến nhà em chúc tết." Phương Triệt cười cười, giọng dịu đi, "Anh không thể bội ước, nói được phải làm được. Chỉ có hôm nay là vội đến, lại vội đi." Tần Mạt vốn muốn khuyên nỡ, nhưng nghĩ lại, vẫn chỉ nói một câu: "Lái xe trên đường cẩn thận, em chờ anh ở đây." Mọi người có nguyên tắc của mọi người, Phương Triệt coi trọng lời hứa, nếu Tần Mạt khuyên nỡ, cũng không xứng năm tay cùng đi với hán. Ít nhất, tôn trọng lẫn nhau, Tần Mạt nguyên ý dùng tất cả nguyên tắc để bao dung và bảo vệ Phương Triệt. Ăn qua cơm trưa xong, nghĩ đến cảnh gia đình Phương Triệt cần phải giải thích rõ ràng, Tần Mạt đã nói: "Ông nội, con muốn nói với mọi người về Phương Triệt." Cụ ông đón tay gõ gõ cái bàn: "Thế nào? Bây giờ muốn chủ động nói gì? Được rồi, các con đừng đi vội, ngồi nghe Mạt Mạt nói. Lệ Trân, chén dưa dợ lát nữa dọn sau, con cũng ngồi xuống." Đây giống như là có hội thẩm đoàn, Tần Mạt quay lại về thông dong trấn định thường ngày, đáy lòng lại có chút khẩn trương. Lọc qua một ít lời nói trong đầu, tâm tình nàng bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: "Từ nhỏ anh ấy đã rất độc lập, được ông ngoại nuôi lớn. Ba mẹ anh ấy, đã ly hôn khi anh ấy mười tuổi." Tất cả mọi người đều sững sờ, cụ ông hỏi trầm mặc rồi hỏi: "Ba mẹ nó ly dị? Ba mẹ nó làm gì? Vì sao lại ly dị?" "Di Triệu từng làm diễn viên, bác Phương sinh ra trong một gia đình thương nhân."

Tần Mạt không yếu thế, mặt không đỏ sặc trả lời. "Diễn viên? Cái con hát." "Đó chỉ là nghề nghiệp mà thôi." Cụ ông uống xong một miệng trà: "Được, ta không bình luận nghề nghiệp của bà ấy, Nhưng diễn viên và thương nhân, con đề ta liên tưởng đến cái gì?" Tần Mạt cười khở dưới đáy lòng, mặt ngoài chỉ dậm dậm mà nói: "Ông nội, con chọn anh ấy, không phải gia đình anh ấy." "Chẳng lẽ con có thể coi thường gia đình anh ấy?" Tần Mạt đương nhiên không thể coi thường gia đình Phương Triệt, hôn nhân không chỉ là chuyện của riêng hai người, nhưng lời này nói vào lúc này thì hiển nhiên không thích hợp. "Ông nội, ông ngoại Phương Triệt là Triệu Chu, ông đã từng nghe qua tên ông ấy chưa?" "Ta phải nghe qua?" Tần Vĩ Hoa nói một chút, bỗng nghĩ đến cái gì, có chút kinh ngạc nói: "Cùng tên với tư lệnh tỉnh của chúng ta? Nhưng cùng tên cũng không là gì, tên này bình thường." "Là cùng một người, không phải cùng tên." Tần Mạt cũng cảm thấy huyết thái dương trên trán có điểm đau, về thân phận của Triệu Chu, nàng cũng không muốn nhắc đến, nhưng nếu không nhắc đến, chỉ sợ người nhà mình lại có hiểu lầm với Triệu Chi Lan. "Cái gì?" Nét mặt cụ ông trầm xuống, lông mày lại nhăn lại. "Ông nội, con rất tin tưởng Phương Triệt." "Ta không đồng ý." Cụ ông trầm giọng nói: "Ta không đồng ý con và cậu ta làm bạn lâu dài, thậm chí là nói chuyện hôn nhân. Nhân lúc bây giờ còn sớm, con nhanh chóng tách khỏi cậu ta đi." Câu trả lời này, có thể nói là trong ý liệu của Tần Mạt, lại ngoài dự liệu của nàng. Nàng cũng không thấy giận, chỉ hỏi: "Ông nội, cho con lý do?" "Con muốn hỏi lý do? Được, hôm nay ta sẽ nói về thói đời này cho cháu gái ta."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 57: Quét tuyết

Tần Vĩ Hoa vốn cho rằng gia đình Phương Triệt chỉ giàu có bình thường, đây cũng không sai. acute;t nhất cháu ông ở cùng với hắn cũng không cần lo ăn trầu nuốt cải. Nhưng Tần Mạt vừa nói đến thân phận của ông ngoại Phương Triệt lại lớn như thế, Tần Vĩ Hoa cũng có chút suy nghĩ. Ông xa cách cháu gái này quá nhiều năm, gần đây khi gặp nàng lại ngoan ngoan như thế, đáy lòng cũng có ý áy náy và bảo vệ, như lũ định kỳ của Trường Giang và Hoàng Hà, sôi trào bất an. Ông không ngăn ngại làm kẻ ác nữa, nhưng ông rất sợ Tần Mạt lại phạm phải sai lầm như Tần Bái Lâm. Hơn mười phút sau, ông nói rất nhiều lời, ý đơn giản là luận môn đẳng hộ đối. Tần Mạt im lặng nghe xong, chỉ nói một câu: "Ông nội, ông là muốn con tự coi thường mình sao?" "Ý gì?" Tần Vĩ Hoa trầm giọng hỏi lại. "Con không thấy con không xứng với anh ấy." Tần Mạt cười nhạt, bình thần mà nói: "Ông nội, người nước ta bây giờ, phần lớn ba đời trở lên là nông dân, bây giờ đã không có thế gia, không có quý tộc. Như anh ấy đã từng nói, anh ấy chỉ chọn con, con chỉ chọn anh ấy. Nếu như nhất định phải liên quan đến trường bối của anh ấy, ko cần nói chuyện với ông, con và anh ấy cũng sẽ có mâu thuẫn." Nói xong, nàng đứng dậy định đi, đi vài bước lại xoay người nói: "Ông nội, Phương Triệt rất tốt, đợi lát nữa khi anh ấy đến, ông đừng làm khó anh ấy. Hôm nay là mừng hai tháng riêng, năm mới đại cát, cãi nhau là chuyện không có ý nghĩa gì." Tần Vĩ Hoa buồn bực tại chỗ này, không lên tiếng, về mặt có chút cổ quái. Người khác càng không nói với ông cụ, trong phòng chỉ còn tiếng bước chân xa dần của Tần Mạt. Tần Văn Chí lặng lẽ quay đầu đi làm mặt quỷ, nói thầm trong lòng: "Quả nhiên là khí lớn, tính chị hai thật là cường đại." Người Tần gia xem ra, Tần Mạt vô cùng tự tin, vừa rồi nàng đứng dậy rồi đi, tư thái này tuy bình thản, nhưng càng bình thản càng thể hiện nàng là người trầm ổn, càng khiến người ta không tự giác liền muốn tin nàng "Hừ!" Tần Vĩ Hoa khẽ vỗ bàn, giận dữ nói: "Con bé đàn độn này! Ta làm như vậy, còn không phải vì nó sao? Điều kiện của thằng nhóc kia nổi trội, nếu ta không làm khó nó, không bùng cái giá lên, nó lại tưởng là nhà chúng ta vội gả khuê nữ cho nó? Khuê nữ nhà ta, trong nhà nếu không coi trọng, thằng nhóc kia sẽ nhìn con bé thế nào?" Về sau không ai dám đáp lời, một lúc sau, Tần Văn Chí lớn gan, cũng có chút sợ hãi nhỏ giọng hỏi: "Ông nội, có phải là ông muốn gây trở ngại cho anh Phương Triệt không, cho anh ấy biết càng khó lấy thì càng phải trân quý?" "Chẳng lẽ không nên cho nó ném vạ khổ sao?" Tần Vĩ Hoa kéo dài giọng, sắc mặt nghiêm nghị, về mặt cứng rắn, thật là có điểm khủng bố. Tần Văn Chí hỏi theo hứng, gan lại lớn, tiếp tục hỏi: "Vậy nếu dọa người chạy mất thì làm thế nào?" "Nếu dễ bị dọa đã chạy như thế, còn muốn nó làm gì?" Tần Vĩ Hoa lộ ra nụ cười, hòa hòa khí khí nói: "Chiều theo quy định cũ, ta sẽ cho nó ba gậy ra uy, bây giờ, bỗng còn chưa ra, làm sao, các người tính không đồng ý đẩy chứ. Những người khác không lên tiếng, Tần Văn Chí gãi gãi đầu nói: "Cháu cũng không rõ, ông nội." Nhưng nó vẫn nghĩ trong lòng: "Tính chị hai cường đại như vậy, tính anh Phương Triệt hình càng cường đại hơn, uy này có lẽ... có lẽ..." Nó không biết rõ sau "có lẽ" là gì, vấn đề này Tần Văn Chí không nghĩ ra đáp án. Nhưng thật ra Tần Mạt không ngang ngạnh đến thế, nàng cũng có điểm bất an, vừa rồi nàng tự tin là gắng gượng. Nếu đối phương không phải Phương Triệt, mà là đối lại thành bất cứ người nào khác, Tần Mạt sẽ không chột dạ. Nàng tin tưởng Phương Triệt, nhưng tóm lại lai lịch của nàng cũng không đơn thuần, nếu nhất định phải dùng cách nói "xứng hay không" này, nàng cho rằng, chắc là mình không xứng. Nhưng bây giờ không phải là lúc để nghĩ về vấn đề này, bọn họ đã sớm chọn nhau, Tần Mạt hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu mình nói ra vấn đề này, Phương Triệt sẽ lo lắng đến mức độ nào. Nghĩ đến đây, nàng cười ha ha, đi nhanh ra ngoài cửa. Từ từ, Tần Mạt đi ra chỗ thôn xóm. Trên đường gặp phải hết người này đến người khác, liền chào hỏi nhau, cũng rất náo nhiệt. Đi quá cửa thôn, nàng đi lên con đường nhỏ ngoài đồng. Tuyết đọng trên đường sớm bị người đi chước tét dẫm lên, trên mặt còn bị in nhiều dấu chân đen, nhưng lại tăng thêm vài phần sinh khí cho con đường. Còn chưa đi được bao lâu, Tần Mạt đã thấy một bóng dáng đang đi đến chỗ mình từ xa xa, tuy không nhìn rõ mặt mũi đối phương, nhưng nàng có thể chắc chắn đó là Phương Triệt. Người này càng đi càng gần, đến khi có thể nhìn thấy nụ cười của hắn, Tần Mạt cười to nói: "Đi khắp vạn dặm đều không thấy, quét tuyết ngàn trua đợi một người." Phương Triệt đi đến bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn nàng, trên lông mày như kết sương hoa. "Rất lạnh à?" Tần Mạt nói. "Tạm tạm, em vừa nói gì?" Đường này rất hẹp, Phương Triệt chỉ đứng đối diện với nàng. "Không thơ không ca, về đối không tình tề." Tần Mạt mỉm cười, "Em đi ngang qua." Phương Triệt cũng cười ha ha, nói một câu: "Chỉ đợi núi xanh cùng gió xuân, chỗ ấy thế gian là đường về." "Anh cũng đi ngang qua." Tần Mạt nghiêng đầu cười, bước lên trước. "Đi ngang qua có gì không tốt? Về sau chúng ta còn có thể tạo thành một quân đoàn ngang qua, chuyên môn đi ngang qua, mỗi ngày vui tươi hơn hờ." Phương Triệt trêu chọc, bực tức ba mẹ tự nhiên tiêu tán hết, như bị cơn gió lạnh thổi lên tận chín tầng mây. Đoạn đường này rất ngắn, chưa đi được bao lâu, bọn họ đã thấy cửa thôn. Tần Mạt dặn dò hắn nói: "Phương Triệt, ông nội em có thể sẽ làm khó dễ anh, em cho anh tám chữ." Phương Triệt lại đắc ý cười nói: "Em là cô gái không tốt, bắt cá hai tay?" Tần Mạt quay đầu nhìn hắn một cái, khi mất chuyển qua, khoe mắt tự nhiên cong lên. Nàng cười tí mắt hỏi: "Anh còn muốn nghe không?" Phương Triệt nghiêm mặt, gật đầu nói: "Đương nhiên muốn nghe rồi." "Thật ra rất đơn giản." Tần Mạt cong miệng lên, "Nhưng bây giờ em không nói cho anh." "Trừ phi cái gì?" Phương Triệt hỏi. "Sao anh biết em muốn nói trừ phi?" "Nếu sau câu này không có từ trừ phi, em còn nhắc đến làm gì?" Tần Mạt: "...". Sau một lát, nàng bỏ qua lời đối thoại trước mắt, lại nói: "Đài cao vững chắc, bát phong bất động, chỉ nói ra tám chữ này, ông nội em sẽ không làm gì được." Ý ngầm của câu này chính là: "Dù ông ấy có nói gì, cũng coi như gió xuân thổi vào mặt là được, dù sao con át chủ bài cũng đã vào tay anh, anh nắm lấy mấu chốt, những thứ khác thì coi thường hết đi." Phương Triệt nghe, trong lòng có chút cảm giác ngọt ngào. Hai mươi tuổi không lớn không nhỏ, nhưng khi được ăn mật vẫn vui mừng vô cùng. Lần này người nã pháo nghênh đón Phương Triệt là Tần Văn Chí, chiều theo quy định nên là Tần Bái Tường ra tay,

nhưng họ lại theo nguyên tắc của Tàn lão gia tử “Không thể quá thân mật, không thể quá khiêm tốn”, rốt cục vẫn giảm bớt chút lễ tiết. Nhưng đó là định củ của Tàn gia thôn, Phương Triệt và Tàn Mạt thật ra đều không hiểu, cho nên ả đầu của Tàn lão gia tử hoàn toàn cho người mù xem, hoàn toàn không có không có tác dụng. Phương Triệt còn đi ra phía trước, đánh một quyền với Tàn Văn Chí, khen ngợi nó: “Lực rèn luyện không tệ, có tiến bộ.” “Tất nhiên!” Tàn Văn Chí nghe câu khen này của hắn, lập tức liền vui mừng, “Mỗi ngày em đều tập tạ năm chục cân, em còn hít đất một trăm cái, còn chạy vài cây số, luyện đến như thế, em có thể không tiến bộ sao?” Phương Triệt như gió nhẹ mây xanh đã kích nó: “Rèn luyện quá ít, còn phải gấp nhiều lần mới được.” Tàn Văn Chí há hốc miệng, kháng nghị nói: “Cũng không phải em làm bằng sắt, mỗi ngày em còn phải học bài!” mắt nó đảo nhanh như chớp, ngay sau đó liền cười hắc hắc nói: “Anh Phương Triệt, anh muốn xuất tu thế trường bồi dạy em cũng được, tiền lì xì năm mới của anh đâu? Năm mới không đưa tiền lì xì, anh cũng thấy áy náy đúng không?” Phương Triệt ảo não bĩu môi, bắt đắc dĩ nói: “Anh đi xe lại, hình như quên mất...” Tàn Văn Chí xịu mặt xuống, lại thấy Phương Triệt lấy một bao lì xì từ trong túi ra. “Chỉ hình như là quên mất, thật ra là không quên mất.” Hắn bỏ bao lì xì vào trong tay Tàn Văn Chí, còn vỗ vỗ đầu nó nói: “Tiểu Tàn đồng học, năm mới đại cát, thu tiền lì xì, đại hồng đại tử, học hành tiến bộ.” Tàn Văn Chí khềo mặt ra, ngay sau đó lại có chút không biết làm sao. Nó cầm tiền lì xì không biết nên thu hay không nên thu, tầm mắt rơi xuống người Tàn Mạt, liền thấy nàng cười gật đầu. “Được rồi, cảm ơn anh Phương Triệt.” Nói xong, nó ngượng ngùng nhận lấy tiền lì xì, trong lòng lại kêu khổ không ngừng: “Xong rồi, sớm biết thì không nên nói giỡn muốn tiền lì xì, nhận tiền lì xì này, còn ra đòn phủ đầu cái gì nữa! Sắc mặt ông nội dọa người như thế, ông mà biết việc này, có phải mình sẽ rất thảm không?” Nó lặng lẽ cúi đầu, muốn dùng ánh mắt dò xét góc bên trái, nhưng của lại che lấp, nên nó chẳng thể nhìn thấy gì. Trước khi Tàn Văn Chí ra nghênh đón, cụ ông nói thế này với nó: “Chúng ta chờ trong phòng, để cậu ta đi từ nhà chính đến đây, tạo áp lực cho cậu ta trong đầu. Tiểu Chí, cửa ả đầu tiên cháu phải làm cho ngon lành, không được để cho nó có sắc mặt tốt.” Tàn Văn Chí cảm thấy mình rất đáng thương, bây giờ mình còn có áp lực lớn hơn Phương Triệt. Tàn Mạt đến cạnh Phương Triệt từ phía sau, ra hiệu cho Tàn Văn Chí mở cửa. Tàn Văn Chí đang định làm lại lò mờ vang lên lời tiếp theo của Tàn Văn Chí: “Cháu không được mở cửa cho họ. Chúng ta đều ngồi trong này, chờ nó tiến vào A Tường sẽ hô lên, mọi người sẽ chăm chú xem tivi, coi như không thấy nó.” “Tiểu Chí?” Tàn Mạt cười nhạo nhìn chăm chăm Tàn Văn Chí, giục nó Tàn Văn Chí cắn răng một cái: “Không lo nữa! Một mặt là ông nội một mặt là chị hai, mình cũng không tính là làm phản khi lâm trận. Dù sao ở quê ngoài đốt pháo hoa, cũng chẳng có gì tốt, nếu đắc tội với anh Phương Triệt, về sau lấy ai giảng bài cho mình?” Nó nở nụ cười, đi ra mở cửa, cả thân thể lại chuyển người, trốn sau Tàn Mạt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 58: Vui mừng

Cửa bị mở ra, ngoài Tàn Bái Tường, những người khác trong phòng đều ngồi thẳng không động đậy, rất tự nhiên coi thường ba người đi vào từ bên ngoài. “Mạt Mạt, Tiểu Phương đến...” Tàn Bái Tường nói được một nửa, giọng điệu là lại như hỏi. Mà về mặt ông có chút trầm, khiến người ta không nhìn ra vui hay giận. Nếu đổi lại là một người khác bị tạo áp lực, cách này quả thật có thể thành công, nhưng Phương Triệt đã sớm uống thuốc an thần. Trước là hắn rất lễ phép bắt chuyện với Tàn Bái Tường, tiếp theo lại chúc tết mọi người, lời nói việc làm đều bình thản, làm người ta cảm thấy như có gió xuân. Ngoài Tàn Bái Tường, những người khác đều chỉ đáp lời sơ sơ, không tính là thất lễ, cũng không tính là nhiệt tình. “Đã đến thì ngồi đi.” Tàn Bái Tường chỉ vào chiếc ghế bên cạnh cụ ông, Phương Triệt gật đầu, đi vài bước đến đang định ngồi xuống, Tàn Văn Chí lại như không thấy tư thế sắp ngồi xuống của Phương Triệt chỉ dùng gậy, đặt lên cái ghế kia. Tàn Văn Chí cúi mặt, lén lút làm mặt quỷ với Tàn Mạt, sau đó nói thầm: “Chị hai, chiều này của ông rất là thường á, sao em cảm thấy lại như bà bà chinh cô dâu mới?” “Phi!” Tàn Mạt nhin không được, liền cười thành tiếng. Thế là không khí nặng nề trong phòng liền bị phá hết, Tô Lệ Trân cũng không nhịn được che miệng nở nụ cười. Cụ ông cảm thấy mặt mặt, liếc mắt ngang lại, Tô Lệ Trân lập tức ngừng cười, Tàn Mạt cũng dừng lại, đi vài bước đến trước mặt Tàn Văn Chí, cầm lấy chiếc gậy trên ghế, đưa cho Phương Triệt nói: “Ông nội muốn để anh giữ gậy hộ.” Khỏe miệng Phương Triệt chưa ý cười, về mặt thành thật gật đầu nói: “Ông nội dặn dò, cháu tự nhiên sẽ công hiến sức lực.” “Chàng trai nói chuyện thật sáng khoái, ta thích!” Tàn Văn Chí cười ha ha, nháy mắt thay đổi tư thái, “Nhưng...” Ông kéo dài âm cuối, dừng một chút, dùng loại giọng điệu bình thường, thờ dài nói, “Ai, người trẻ tuổi bây giờ, mạnh miệng thì ai mà không biết nói? Nếu ta có dặn dò, dù là chuyện gì cháu cũng công hiến sức lực?” Phương Triệt không trực tiếp sáng khoái đáp lời, ngược lại trầm mặc một chút, từ từ nói: “Nếu cháu có thể.” Tàn Văn Chí gật đầu nói: “Nếu cháu có thể? Đây là hộp dầu vụn nằng á, cháu nói cho ta nghe một chút, cái gì gọi là nếu cháu có thể? Phương Triệt mỉm cười nói: “Về vấn đề này, cháu chỉ có thể đưa ra ba đáp án. Hoặc là hoàn toàn chắc chắn, tỏ vẻ chuyện gì cũng làm được, hoặc là hoàn toàn phủ định, tỏ vẻ không thể làm được gì, sau cùng là lựa chọn của cháu, làm hết sức có thể. Ông nội, đòi người vốn chính là hộp dầu vụn nằng, nếu cháu nói làm được, bằng cơ trí của ông, tự nhiên sẽ cảm thấy là cháu nói suông chứ không làm được? Cháu chỉ muốn để ông biết, cháu nghiêm túc.” Tàn Mạt cảm thấy kinh ngạc, không ngờ Phương Triệt lại có thể vỗ mông ngựa thế này. “Hay cho một cái chân thành!” sắc mặt Tàn Văn Chí hơi giãn ra, “Nếu cháu trực tiếp đáp là cái gì cũng làm được, ta sẽ coi thường cháu, nhưng cách nói làm hết sức của cháu, cũng không bảo đảm.” “Nếu như việc gì cũng có thể bảo đảm, còn có công ty bảo hiểm làm gì?” Tàn Văn Chí mặc niệm trong lòng: “Anh Phương Triệt, anh thật hài hước.” “Nếu như tất cả bảo đảm đều không có sơ hở, công ty bảo hiểm cũng sẽ không phá sản. Đáng tiếc...” Phương Triệt lắc đầu. Tàn Mạt lại bật cười, nói: “Nếu thứ gì cũng trông chờ vào công ty bảo hiểm, vậy thì còn gì không an toàn?” “Cho nên...” Phương Triệt bình thản nói tiếp: “Thế gian này chỉ có người cố gắng nắm chắc, cháu không phải thần toàn năng, trên đời này cũng không tồn tại thần toàn năng.” Tàn Văn Chí lại yên lặng ai oán: “Lm ra nhiều chuyện như thế, ông nội, ông thất bại rồi!” Phương Triệt hạ một câu nói lập tức đánh tan suy nghĩ vừa rồi của Tàn Văn Chí. “Cháu chỉ có thể hứa cháu sẽ thủy chung như một với Mạt Mạt, ngoài ra, cháu sẽ dùng tất cả khả năng có thể, làm nên hạnh phúc của chúng cháu.” Không khí như chảy sạch, Tàn Văn Chí có điểm không cam tâm, lại hừ nói: “Cái gì mà làm nên hạnh phúc của các cháu? Cháu là đàn ông, nếu như muốn chọn khuê nữ nhà ta, chẳng lẽ không phải hứa hẹn, cho nó hạnh phúc?” “Hạnh phúc không phải chỉ bởi một người.” Phương Triệt cười liếc Tàn Mạt một cái, “Nếu như cháu chỉ biết cho, thì cũng là cháu quá xem thường Mạt Mạt. Nếu cháu không hạnh phúc, cô ấy sẽ hạnh phúc thế nào?” Mọi người rơi vào trầm mặc, Tàn Mạt chớp mắt mỉm cười với Phương Triệt, Tàn Văn Chí nói thầm trong lòng: “Khí phách tốt, lời này quả khí phách, anh Phương Triệt... anh là thần tượng của em!” Nó vừa nhìn trộm nét mặt của Tàn Văn Chí, lại thấy môi ông nhếch lên, lông mày run rẩy. “Ail!” Sau một lát, Tàn Văn Chí thờ dài một hơi, ngược lại còn nói với Tàn Mạt, “Mạt Mạt, không khí trong phòng này không tốt, làm ông nội choáng đầu. Cháu đỡ ta ra đi, thế nào?” Tâm tình Tàn Mạt rất tốt, cười nâng ông dậy, trong giọng nói thậm chí rất tự nhiên mang theo cảnh xuân tươi đẹp: “Gió bên ngoài lớn, chúng ta đi vào đi?” Tàn Văn Chí bị Tàn Mạt dắt, run run rẩy đi ra ngoài, bóng lưng tênh đi đi, thật thê lương. “Ông nội...” Tàn Văn Chí tiếp tục bình trong lòng, “Kỹ thuật diễn của ông quá tốt, vừa rồi cháu còn thấy ông đi như bay, bây giờ lại như già đi chục tuổi?” Ngay sau

đó nó lại hứng thú như xem kịch, "Hắc hắc, ra uy ba gậy là thế, không biết ông còn có chiêu gì chưa ra?" Trong đầu Tần Vĩ Hoa thật ra đang ghen ngào, còn có gì mà bà gậy? Một gậy ông cũng không đánh ra nổi! Nửa đời ông thông minh lanh lợi, ra chiêu này lại vô lực, tức giận nhiều lại có chút vui mừng: "Hai đứa trẻ này rất thông minh." Những người khác bên trong phòng không biết phải làm gì cho đúng, Tần Vĩnh Thành và Tần Đông Thăng tiếp tục im lặng, Tần Bái Tường chỉ có thể khoi mào đề tài, tùy ý nói chuyện phiếm với đối phương. Tần Văn Chí lặng lẽ lui ra, đứng sau cánh cửa, nghe lén đoạn đối thoại của Tần Mạt và cụ ông ở thềm bậc thang. "Mạt Mạt, có phải cháu thấy ông nội có ý đánh gậy uyên ương không?" Tần Văn Chí giả vờ rơi lệ trong lòng: "Ông nội, ông nói thật dễ thương, chẳng lẽ đây không phải đánh gậy uyên ương sao?" "Không có ạ, " Giọng nói của Tần Mạt vào tai Tần Văn Chí, chính là ngây thơ cụ, "Ông nội sao lại có thể nghĩ như thế? Cháu và Phương Triệt đều là người, chúng cháu không thuộc loài chim." Tần Văn Chí chảy nước mắt trong lòng: "Chị hai, không phải chị ngây thơ cụ, chị là nguy trang phúc các, thuộc tính thật đáng sợ." "Đứa bé này!" Cụ ông lắc đầu, "Suy nghĩ của ta đã không theo kịp lớp trẻ các cháu nữa, cháu bảo vệ nó như thế, cháu không sợ về sau nó sẽ ức hiếp cháu sao?" "Cháu không sợ," Tần Mạt dừng một chút, tiếp tục nói: "Cháu không sợ anh ấy ức hiếp mình, cháu chỉ sợ mình sẽ ức hiếp anh ấy." Tần Văn Chí như có sấm vang trong lòng: "Chị hai, anh Phương Triệt không yếu đuối thế đâu." Ông thấy khó mà tiếp tục được đoạn đối thoại này, lần đầu ông nhận ra cháu gái này của ông chẳng những miệng lưỡi sắc bén, còn có thể đưa ông đi lạc đề, Trong lòng ông nổi lên vô số đề tài hiện thực, chuẩn bị cho Tần Mạt làm tiếng chuông cảnh tỉnh, nhưng Tần Mạt lại kéo cuộc nói chuyện của họ sang một đường ray hoàn toàn khác, thật giống như... Tần Vĩ Hoa không biết hình dung cảm giác quái dị này như thế nào, Tần Văn Chí lại hưng phấn nghĩ phía sau: "Như hài kịch, hài kịch! Chị hai, chị biến luân lý cuộc sống thành hài kịch, thiên phú, chẳng lẽ đây chính là thiên phú?" Trầm mặc một lúc sau, Tần Mạt dịu dàng nói: "Ông nội, bên ngoài có gió lạnh, ông muốn vào nhà sưởi ấm không?" Cụ ông cảm thấy mình như bị tuyên chiến, trong đầu ầm ục vang lên, lại hừ một tiếng nói: "Gió ngoài này có thể lạnh hơn bên trong sao?" Tần Văn Chí như thấy sao hỏa: "Gió lạnh trong phòng? Ông nội, ông đúng là một đầu rau cải!" "Là cháu không đúng," Tần Mạt cố nén cười nói: "Không thì, cháu bảo Phương Triệt đi tìm vài đồ đến sửa phòng, cũng xem như cho anh ấy một cơ hội rèn luyện, để anh ấy biểu đạt thành ý, ông nói có được không?" Cụ ông khẽ đẩy tay Tần Mạt ra, trầm giọng nói: "Nhà chúng ta chúng ta tự sửa, Mạt Mạt, không nên để người khác coi thường." Ông xoay người đi vào trong nhà. Tần Văn Chí lập tức nhanh nhẹn nhảy ra, làm bộ như vừa đi ra từ buồng trong, nhìn trái nhìn phải nói: "Ôi, chị hai, em có vài chuyện muốn nói với chị." Cụ ông đi sát qua nó, ánh mắt cũng đảo trên người nó, ý vị hứng thú. Tần Văn Chí nghe rằng làm ngoáo ộp, rón ra rón rén đi đến bên cạnh Tần Mạt, cười hắc hắc nói: "Chị hai, có phải hai người đã sớm biết em trốn ở đó không?" "Đương nhiên biết," Tần Mạt rất đương nhiên nói, "Vừa rồi không phải em nói sao? Tự nhiên là chị biết." Tần Văn Chí cảm thấy bị đá kích, nó gãi gãi tóc, vừa nói với mình phải coi thường câu vừa rồi, vừa hỏi: "Ông nội làm gì mà nói phòng có gió lạnh? Nhà chúng ta còn chưa đến nỗi đó chứ?" "Ông nội là ám chỉ nghĩa bóng, bởi vì chị không phối hợp, trái tim ông là băng giá." Tần Mạt cười rung người. "A, về phần kia?" Tần Văn Chí cúi đầu, "Sao chị lại nói muốn anh Phương Triệt sửa nhà giúp mình?" "Phép khích tướng mà," Tần Mạt nâng tay vuốt tóc Tần Văn Chí theo thói quen: "Tính ông em còn không rõ sao? Trước kia ông cảm thấy ba đã làm sai, ngay cả con trai ruột hiểu kính cũng không nhận, bây giờ chị nói muốn nhờ Phương Triệt sửa nhà giúp, sao ông có thể nhận được chứ? Chị vừa nói lời này, ông lập tức nói một câu không muốn để người ta coi thường, thật ra đã là chấp nhận quan hệ của bọn chị rồi, để chính chị phải nắm chắc." Tần Văn Chí rầu rĩ tiếp tục bới tóc, rất xoắn xuýt nói: "Chị hai, chờ về sau em tìm được vợ, ông nội sẽ làm thế nào?" Tần Mạt: "... " Sau một lát, nàng nói: "Tiểu Chí, em không thấy vấn đề này em lo quá sớm sao?" Hội thẩm đoàn cứ như thế mà chết yểu, ngoài Tần Mạt và Tần lão gia tử, những người khác ở trước mặt Phương Triệt, ít nhiều đều có chút lúng túng, Tần Mạt thấy không khí không phải, đứng dậy liền hỏi: "Phương Triệt, không phải trong nhà anh có chuyện à?" Phương Triệt đáp lại một tiếng, đang muốn nói chuyện, chuông điện thoại di động lại vang lên đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 59: Mở màn

Cảnh vật ngoài xe chạy cực nhanh, Phương Triệt trầm mặt, trong đầu giao thoa vô số hình ảnh hôm nay. Tâm tình hẳn thật ra còn tỉnh là không tệ, ít nhất vừa rồi khi ở quê Tần Mạt, tâm tình hẳn rất tốt. Nhưng vừa rồi khi Triệu Ninh Hương gọi điện đến, chỉ trong nháy mắt liền làm tâm tình hẳn bị một mảng xám bao quanh. Xe chạy như nhanh, khi trời gần tối, Phương Triệt đã lái xe vào nhà Triệu Chu. Triệu Chu là ông ngoại của Phương Triệt, nhưng nhà ông lại không phải là nhà Phương Triệt. Phương Triệt không có nhà, bởi vì ba mẹ hắn đều chạy xung quanh không ở chỗ cố định, mà chỉ có mình hắn ở riêng, đều là "nhà trọ", hoặc là "chỗ ở", hoặc là "nơi đó". "Nơi đó" này, đến cuối cùng là "nơi nào", hẳn không tìm được đáp án. Chiếc Hummer dừng lại ở bãi đỗ xe bên cạnh căn nhà cũ, Phương Triệt mở cửa xe, giày nhưng cổ cao dẫm mạnh trên mặt đất, hiện ra dáng vẻ thô lỗ hiểm gập của hắn. Triệu Ninh Hương dựa ở cửa nhà, vừa thấy Phương Triệt xuống xe, nàng liền chạy lại gần, có chút gấp gáp nói: "Tam ca, bác gái gọi đến không biết đã có chuyện gì, lại làm dượng giận điên lên." Phương Triệt gật đầu, không hiện ra sắc vui giận, chỉ đi nhanh vào nhà. Đi qua phòng chính, quẹo trái là một buồng hai sảnh bốn phòng, lát gạch xanh, trang trí theo phong cách cổ xưa, sắc điệu đơn giản tự nhiên. Bên trong đang diễn ra vở kịch hoàn toàn không có phong cách cổ. Triệu Chu xanh mặt ngồi trên ghế bành, bưng chén trà cũng không nhìn những người đang làm loạn trong đại sảnh, mà những người kia hiển nhiên cũng không rảnh bận tâm những việc khác. Phương Triệt đảo mắt qua, nhìn thấy bà ngoại đứng bên cạnh cửa nhìn, mà sắc mặt Triệu Ninh Đông lạnh lùng, bản thân lại nheo mắt lại, ánh mắt mang ý cười. Nói về Triệu gia, người rộng rãi lạc quan nhất ngoài vị bà ngoại này còn ai nữa, dưới tình hình như thế, mà có thể cười được, cũng chỉ có bà. Trong sảnh có hai người đàn ông mặc âu phục, một là cha đẻ của Phương Triệt, Phương Trác, một là cậu họ của hắn, Triệu Dịch Thư, Triệu Dịch Thư dùng ánh mắt kích động nhìn Phương Trác, ra hiệu ông rầy tính tảo. Mà đứng cạnh Triệu Chi Lan còn có một người đàn ông trẻ thoát nhìn không đến ba mươi. Hắn mặc áo khoác dài thô cứng, thoát nhìn thời thượng tuần tú. Mẹ Phương Triệt đứng bên kia kia, gương mặt bà xinh đẹp nhỏ nhắn, trang phục hoàn toàn có thể dùng từ đẹp để quý phái để hình dung, bà lườm Phương Triệt một cái, cũng không nói chuyện, chỉ tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt xem kịch. "Triệu Chi Lan, mười năm trước là như vậy, bây giờ còn như vậy, cuối cùng cô có bao nhiêu người đàn ông?" Phương Trác mở to mắt giận, quanh người tản ra khí giận, cả người như một con mãnh thú đang rình mồi. Phương Triệt lớn lên giống ông năm phần, chẳng qua là khí chất của Phương Triệt rất thuần khiết, mà Phương Trác hơi thấp, cũng hơi béo, dáng vẻ như nhân sĩ tinh anh. Triệu Chi Lan dường như rất tốt, nhìn từ ngoài cũng không quá ba mươi, một thân nữ tri thức thành thực quyến rũ, đứng ở đây chỉ tạo ra một cảnh đẹp. Bà quay đầu đi, dịu dàng mà đầy áy náy cười nói: "Cầm Văn, thật có lỗi, có kẻ điên bỗng xông vào nhà tôi, lại làm phiền đến anh." Sầm Cầm Văn nghiêng người đứng, ánh mắt ngả ngón, lắc ngón tay cười nói: "Chúng ta có giao tình như thế, em còn nói lời khách khí sao?" Phương Triệt không muốn xem kịch nữa, bước lên phía trước, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, bỗng túm cổ áo Sầm Cầm Văn. Sầm Cầm Văn chỉ thấy sững sờ, liền phản ứng rất nhanh, vẫn cười

ngã ngón nói: "Vị soái ca này, cậu muốn làm gì?" Hắn lại sắm vai con cừu nhỏ vô tội thuần lương. Phương Triệt giễu cợt nói: "Đúng là cực phẩm, phí lên sân khấu của anh là bao nhiêu? Gấp đôi, tôi bao hết." Phương Trác vốn tràn ngập lửa giận liếc mắt, thà lòng, Triệu Dịch Thư thấy ông bình tĩnh trở lại, cũng thuận thế buông ông ra. Triệu Chi Lan nghiêm mặt, liếc Phương Trác một cái, lại trừng nhìn Phương Triệt, cả giận nói: "Tiểu Triệt, con biết mình đang nói gì không?" "Phí lên sân khấu bao nhiêu?" Phương Triệt tiếp tục hỏi. Sầm Cẩm Văn tròn trắng mắt, sòng mắt lưu chuyển, lại hừ nói: "Cậu hỏi tôi phí lên sân khấu bao nhiêu à?" Triệu Chi Lan giận dữ quát to: "Sầm Cẩm Văn, anh đừng phá luật!" "Tôi phá luật hay là em phá luật?" Sầm Cẩm Văn cũng không thèm nhìn Triệu Chi Lan, chỉ nhìn chằm chằm Phương Triệt, trong ánh mắt hình như có thể chảy ra nước, "Soái ca, mười một tháng, rất rẻ chứ?" Phương Triệt cười nói: "Mười đồng tiền một tháng." "Đừng ép già thế chứ!" Sầm Cẩm Văn hừ hừ nói. "Tôi chỉ mời anh làm vệ sinh, mười đồng này là tiền thuốc men." Vừa dứt lời, Phương Triệt dùng lực trên tay, giật lấy hắn ném ra đất. Tiếng thân người rơi kinh hãi một mảnh, Phương Triệt đánh đến hung ác, Sầm Cẩm Văn không có lực phản kháng, chưa được vài cái mặt mũi đã bầm dập, tiếng kêu như mổ heo cũng vang lên. Mọi người xung quanh tròn mắt há mồm, Sầm Cẩm Văn thỉnh thoảng lại hét to: "Tôi sẽ kiện cậu, đây là cố ý đánh người!" "Anh cứ thử xem, xem anh có dám kiện không." Phương Triệt dùng sức, lại xách hắn lên, kéo hắn đi ra ngoài. Triệu Ninh Hương vỗ tay cười nói: "Tam ca, đáng đánh!" Triệu Chi Lan tức đến nói không ra lời, muốn đuổi theo, lại cảm thấy quá mất mặt, nhưng đối mặt với Phương Trác ở trong phòng, lại cảm thấy không cam lòng. "Anh... anh nuôi con trai tốt thật!" Bà khó thở, rốt cục nói ra được một câu như thế, bỗng ném về phía Phương Trác. Phương Trác chỉnh lại quần áo xốc xếch, lạnh lùng đáp: "Chẳng lẽ không phải là con trai cô?" "Nếu không phải anh, sao tôi có thể sinh ra đứa con trai như vậy?" Lời này vừa ra khỏi miệng, hiệu quả kinh khủng, ai cũng không ngờ Triệu Chi Lan có thể nói ra lời nói gần như thô tục như thế. Bà lại vô tư không biết, chỉ nghiêng đầu xoay người, bước qua nhà chính đi lên tầng hai. Mãn kịch kết thúc, Triệu Dịch Thư khuyên Phương Trác: "Em rể, hay là em về đi. Mỗi lần em đến, đều gây ra tiết mục này, đã mười năm rồi, các em cũng nên thôi đi." Giọng Phương Trác hơi trầm xuống, mang theo tiếng khàn khàn, ông phát tay, không vui không giận: "Anh, em chỉ muốn xem, cô ấy có thể giả vờ bao lâu." Nói là nói như vậy, ông vẫn chào tạm biệt Triệu Chu, lại nói vài lời với mẹ vợ, rồi đầu không ngoái ra khỏi Triệu gia. Sau khi ra ngoài, Phương Trác không đi lên đường lớn ra về, mà đi dọc theo núi phía sau muốn đi lên đường nhỏ, thuận tiện chỉnh lại tâm tình. Ông tự nhiên biết tiết mục này rất buồn cười, chỉ là từng ấy năm giận đối nhau đã thành thói quen, thế cho nên người đàn ông đã ngoài tứ tuần vẫn còn như nhóc thiếu niên mười mấy tuổi, hành động ngây thơ làm cho người khác bật cười. Ở ngã rẽ đường nhỏ mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, Phương Trác nhẹ bước lặng lẽ đến gần, ngừng ở một vị trí an toàn nghe đoạn đối thoại. "Đại ca, anh tha cho em đi, diễn kịch như thế, em tý nữa thì bị anh đập chết, anh còn bắt em tiếp tục diễn?" Giọng điệu người này như khóc tang, giọng rõ ràng là Sầm Cẩm Văn. "Khả năng không chế của tôi rất tốt, chỉ bị thương ngoài da thôi." "Nói thì tốt, đánh người xong, anh phải bồi thường cho em." "Tôi cũng không kêu anh đuổi tay ra chiếm tiện nghi của mẹ tôi." Phương Triệt lạnh lùng nói. "Khụ, chuyện này, ha ha, tất cả cũng là diễn thôi!" Giọng Phương Triệt có vẻ buồn bực: "Tôi cảm thấy bình thường! Được, chỉ bảo anh gọi mấy cuộc điện thoại khiêu khích mà thôi, cũng không bắt anh giáp mặt khiêu khích, anh sợ cái gì?" "Tôi chỉ cảm thấy tính mạng rất quan trọng, hắc hắc, đại ca Phương..." "Muốn tôi cho anh thêm tiền?" Phương Trác không nghe nữa, ông lại bước nhẹ, cẩn thận xoay người rồi đi. Cho đến khi lái xe lên đường quốc lộ ngoại thành, trong lòng ông còn đang suy tư: "Nó bắt đầu làm như thế từ khi nào?" Nghĩ đến mình diễn trò cười cho con xem cả mười năm nay, Phương Trác lại thở dài nặng nề: "Quên đi, chỉ cần cô ấy nói ra mà thôi, có gì mà không nói được? Sớm muộn cũng chỉ là một câu nói, được hay không được, cũng không phải là cô ấy không thể." Phương Triệt trở lại nhà Triệu Chu xong, còn chưa đứng vững đã bị bà ngoại gọi lại. Thân thể bà khỏe mạnh, cười tít mắt kéo Phương Triệt đi đến phòng tranh trên tầng hai, kêu hắn gấp lưng, kê tai nói nhỏ với hắn: "Tiểu Triệt à, mau nói với bà ngoại, có phải con làm chuyện xấu không?" Phương Triệt cười giữ ý, thấp giọng hỏi: "Bà ngoại, con có thể làm chuyện xấu gì?" "Bà ngoại nói con biết, xem vui cũng được, nhưng kỹ thuật diễn của con không tốt, diễn làm gì, con đừng làm thế." Bà lại kéo Phương Triệt cùng ngồi xuống, vỗ tay hắn, từ từ nói: "Con xem, bà ngoại cũng không vội, con vội cái gì?" Phương Triệt dờ khóc dờ cười: "Bà ngoại, bà có gì vội sao?" "Có a, ví dụ như việc con tìm vợ làm ta rất tò mò." Nét mặt bà lại không gấp đến nửa điểm, bà rất vui vẻ nói: "Cô bé đó, ta cũng gặp rồi, nhưng chưa nói được mấy câu. Ta có mấy tài lẻ, vẫn chưa có ai học được, không biết cô bé có học được không?" "Bà ngoại, tài lẻ là chi cái gì?" Phương Triệt lắc đầu, buồn buồn rầu rầu lúc trước xuống, thu tâm tư nói chuyện phiếm với bà. "Cháu không biết?" Bà rất kinh ngạc, "Con nhìn gà nhà chúng ta đó, cả đám đều lớn như thế, người thường có thể nuôi được sao? Con lại nhìn vườn nhà ta đó, người bình thường trồng được sao? Vậy đi, bình thường con muốn học, ta cũng không cho con học." Phương Triệt vội vàng an ủi: "Bà ngoại làm đồ ăn rất ngon, đương nhiên không phải người thường có thể học được." Bà vui rạo rực đứng dậy, vỗ vỗ vai Phương Triệt nói: "Ta nghĩ ra một chủ ý, xem làm thế nào để cô bé ấy muốn học làm đồ ăn. Con nói đi, liệu con bé có đồng ý không? Ta cũng sẽ không ép nó. Nếu nó cự tuyệt đến học thì tốt thật." Bà vui tươi hơn hờ rồi đi, để lại Phương Triệt ngồi nguyên chỗ, tâm tình cô quái. Hắn phát hiện buồn khổ của mình tự dưng đổi hướng, đang lo làm thế nào để giải quyết vấn đề ăn oán, lúc này lại xoắn xuýt, bà ngoại có bắt nạt Mạt Mạt không? Nếu bắt nạt, hắn nên bảo vệ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Q.4 - Chương 60: Nguyên nhân vở kịch

Cho đến giờ cơm tối, Triệu Chi Lan cũng không nhìn Phương Triệt với sắc mặt tốt. Cuối cùng Triệu Chu không nhịn được, vung đũa, cả giận nói: "Con bé Lan, là ta quá dung túng con, chiều con đến mức không biết trời cao đất rộng, thị phi trắng đen! Con nhìn xem, người hơn bốn chục tuổi đầu, còn để đứa con trai hai mươi tuổi phải quan tâm, con động não nghĩ đi, những năm này con bừa bãi thế nào! Con có biết xấu hổ không?" Triệu Chi Lan từ nhỏ chưa từng bị nặng lời bao giờ, chỉ có khi cãi nhau, Phương Trác mãi mãi là đứng đầu, tính ra cẩn thận, đây là lần đầu tiên bà bị Triệu Chu giáo huấn. "Bà bên anh ta đúng không? Thế thì còn có gì mà nói với con nữa?" Bỗng đứng dậy kéo ghế ra, Triệu Chi Lan ngẩng cằm, ánh mắt quật cường quét mọi người xung quanh, sau lại trừng mắt nhìn Triệu Chu, "Ba, ba chọn cho con người chồng đó chưa đủ sao, bây giờ con đã ly hôn rồi, ba còn muốn khống chế cuộc sống cá nhân của con à?" Bà hừ lạnh một tiếng, hạ câu này rồi không quan tâm đến phản ứng của người khác, lại nói giận dữ đi lên tầng hai. Triệu Chu đứng dậy đi đến một bên, với đứa con gái đã vô cùng nuông chiều này, hiện giờ chỉ còn là bắt đắc dĩ. Nói dễ nghe, Triệu Chi Lan có tâm tình tuổi trẻ, nói chuẩn xác, bà có tính đại tiểu thư, nhiều năm trôi qua vẫn chưa hề thay đổi. Phương Triệt lại bắt đầu cảm thấy nhức đầu, hắn xoa xoa trán, chỉ muốn về phòng đối mặt với những số liệu phức tạp kia, còn hơn ở đây nghe họ tranh cãi âm ỉ không dứt. "Tam nhi, lại đây!" Triệu Chu đốt tàu, áp ứng một chút, ngoắc Phương Triệt, gọi hắn cùng mình đi tản bộ cạnh ao. Bọn họ vừa quét sạch chỗ tuyết rơi, đường cạnh ao còn có chút ẩm, mang theo bông tuyết và bùn đất tự nhiên cùng khí lạnh. "Mẹ của con, tính tình hư hỏng, nó quá kiêu ngạo." Triệu Chu bắt đắc dĩ thở dài, "Bây giờ chỉ sợ

cũng không uốn nắn nổi." Phương Triệt thật ra cũng không có oán khí với Triệu Chi Lan, dù sao đây cũng là mẹ ruột của hắn, hắn không nhiều lời gì, chỉ im lặng cười cười, giữ vẻ trầm mặc trước mặt Triệu Chu. "Lúc này, chỉ có dùng thủ đoạn đặc biệt." sắc mặt Triệu Chu hơi trầm xuống. "Tam nhi, con có từng nghĩ đến đầu tư nguy hiểm không?" Phương Triệt suy nghĩ trong giây lát, hỏi lại: "Ông ngoại, có phải ông muốn con tìm cách mua lại phòng làm việc kia, để bà ấy ném mùi đau khổ một chút?" Hắn nói câu nà trong đầu càng không rõ là mùi vị gì. Rõ ràng hắn là con trai, bây giờ lại như là hắn làm cha, Triệu Chi Lan làm con gái. Trên miệng Phương Triệt không nói gì, trong lòng cũng không phải không mong muốn tình thương của mẹ, nhưng tình cảm này với Triệu Chi Lan, hiển nhiên là vô cùng khó khăn. Triệu Chu rất rõ ý này, phòng làm việc của Triệu Chi Lan không lớn, chỉ làm hậu kỳ quảng cáo, quy mô cũng chỉ có trăm vạn, với Phương Triệt mà nói là không hề khó khăn. Một đời Triệu Chu thanh liêm, thế lực có chút, tài lực lại không, chuyện này ông không thể làm được. "Vô lý!" Phương Triệt chỉ đưa ra hai chữ này, xoay người liền đi về phòng. Hắn mở máy tính ra chuẩn bị lập trình, ngón tay gõ chưa được bao nhiêu ký tự, rồi lại cảm thấy tâm phiền ý loạn. Sau một hồi, Tần Mạt gọi điện thoại đến, hỏi hắn chuyện trong nhà ra sao. "Chính là như vậy." Phương Triệt giải thích đơn giản, về sau cười lạnh nói, "Về sau em có thể trực tiếp coi bà ấy là em gái của em mà đối đãi." Tần Mạt ở bên kia dở khóc dở cười, trầm mặc một lát sau mới lại hỏi: "Vì sao nhất định đi phải giận đối bác trai?" Chuyện này trước kia Phương Triệt từng nói qua, nhưng Tần Mạt nghe không rõ. Thế là Phương Triệt giải thích rõ ràng: "Từ nhỏ mẹ anh đã rất nhạy cảm với con số, có thiên phú về toán học. Khi đó giao tình của trường bố hai nhà rất tốt, ba anh và mẹ anh tuổi gần nhau, hai người cũng thường được các trưôso sánh. Ba anh học toán rất giỏi, mẹ anh không phục, thi vào đại học cũng muốn thách đấu với ông, về sau thua toàn tập, dưới sự giận dữ bà đã từ bỏ toán học, ngược lại chọn nghề không hề liên quan, đó là biểu diễn." Tần Mạt im lặng nghe Phương Triệt kể về chuyện cha mẹ, trong đầu cũng dần dần hình dung ra cảnh tượng. Thì ra từ nhỏ Triệu Chi Lan đã tranh cường hão thắng, bà không chịu nổi việc thành tích của Phương Trác luôn cao hơn mình, liền khiêu khích mọi nơi. Phương Trác cũng là người trẻ tuổi nhiều nhiệt huyết, trước giờ sẽ không chịu nhường Triệu Chi Lan. Khi thi vào trường đại học, hai người cùng chọn một trường, hơn nữa cùng là ngành toán, Triệu Chi Lan không muốn vào cùng trường cùng lớp với Phương Trác, thế là yêu cầu thách đố, ai thua thì phải từ bỏ toán học. Một lần thất bại đó làm Triệu Chi Lan vốn cao ngạo chịu không nổi đã kích, nhưng từ đó bà từ bỏ toán học, chọn nghề diễn viên, Phương Trác dù thắng cũng không dễ chịu trong lòng, cũng từ bỏ toán học, lại chọn ngành khảo cổ học. Về sau Phương Triệt giỏi giám định và thưởng thức, cùng với việc thích giữ những món đồ nhỏ, cũng là kế thừa lại của Phương Trác. Nhưng Phương Trác nhường nhịn cũng không khiến Triệu Chi Lan cảm thấy thoải mái, lại càng khiến bà thêm khó chịu. Hai người âm ỉ một trận, Triệu Chi Lan lúc ấy nói thế này: "Tôi không hề coi trọng sự thương hại của anh!" Đòi oan gia này từ đó kết thành cừu hận, nhiều năm chưa giải. Sự kết hợp của hai người nà như là một vở kịch khôi hài. Từ lúc Triệu Chi Lan vào học viện điện ảnh, liền nghe Triệu Chu lái nhái không ít. Theo quan điểm của bề trên, diễn viên này cũng không phải chuyện tốt, đường đường là con gái của tư lệnh, lại hồ đồ như thế, làm sao ông cam tâm? Tính Triệu Chi Lan nóng nổi, Triệu Chu càng ngăn cản, bà càng chui vào vòng luẩn quẩn. Có một lần không đề ý, Triệu Chi Lan bị người ta chuốc thuốc mê, Phương Trác vừa vặn ra chiêu anh hùng cứu mỹ nhân. Thế là Triệu Chu có lý do gả con gái cho Phương Trác, Phương gia tất nhiên vui mừng đồng ý, được hai vị vị trưởng bối cùng thúc giục, hôn sự của họ định ra như thế. "Tính của mẹ anh, trước giờ người ta bảo bà đi đông, thì bà đi tây. Cả cuộc đời này chỉ có một lần nghe lời, về sau lại kết thúc trong ly hôn." Giọng điệu của Phương Triệt dần bình tĩnh lại, vì nói chuyện với Tần Mạt, tâm tình hắn bất tri bất giác lại sáng lại. Tần Mạt khẽ cười nói: "Em thấy sờ dĩ di đồng ý hôn sự này, cũng không phải là theo lệnh cha mẹ, mà là tâm ý của di. Theo tính di, nếu di không có tình ý với bác trai, thì sao lại không phản kháng chút nào?" Phương Triệt cười to nói: "Anh hùng cứu mỹ nhân, một chiêu này quả nhiên rất kinh điển." Tần Mạt liền nghĩ đến ba cô gái lúc mới quen ở quán trà, từ trước nàng vẫn không có cơ hội nhìn thấy người gọi là 'Tam nhi', sau khi biết Phương Triệt là Tam nhi, lại quên mất việc này. "Phương Triệt, năm lẻ sáu, anh vì cứu ba cô gái, bị thương không nhẹ, việc này anh còn nhớ không?" "Sao lại nhắc đến việc này?" Phương Triệt ngừng lại, "Mà sao em biết?" "Em làm thêm ở quán trà Triệu Ký, anh không nhớ à?" Tần Mạt cười khẽ thành tiếng, "Bọn họ vì việc cứu mỹ nhân này mà nhớ mãi không quên anh hùng. Vì để gặp anh vài lần, bọn họ làm thêm ở quán trà nửa năm, về sau không thấy anh xuất hiện nữa, mới nghĩ làm. Các cô ấy còn dặn em nhắn lại cho anh." "Nhắn gì?" Tần Mạt hỏi tường một chỗ, mới nhớ ra lời nói đó, sau khi nói một lần, lại mang chút cười nhạo hỏi: "Phương Triệt, người ta không cần gì cả, chỉ im lặng đứng một bên, hi vọng anh sẽ đến, anh có thấy cảm động không?" Phương Triệt im lặng nửa ngày, mới nói: "Em ăn đảm." Tần Mạt lập tức nói sang chuyện khác: "Di đã có tình ý với bác trai, sao hai người lại ly hôn?" Phương Triệt khẽ trầm ngâm, cười nhạt nói: "Có tình nghĩa cũng không bù lại được tranh cãi ngày qua ngày." Thì ra Phương Trác dựa vào bản thân bước đi, không tìm sự giúp đỡ trong nhà, dần dần hình thành cảm giác lãnh đạm với người nhà. Triệu Chi Lan tranh cường hão thắng, một mặt không chịu phục, lại điên cuồng lao vào diễn các vở kịch lớn nhỏ. Tuy bà có Triệu Chu làm hậu thuẫn, không cần lo lắng đến nhiều quy tắc linh tính, nhưng ở trường quay cũng khó tránh việc tiếp xúc thân mật với nhiều diễn viên n Phương Trác sao có thể chịu được cảnh như thế? Mâu thuẫn ngày đêm, cuối cùng bùng nổ khi Phương Triệt mười tuổi. Ngày đó Phương Trác mất thấy Triệu Chi Lan cùng với một người đàn ông đi ra từ trong nhà, ông bị ghen tuông và lừa gạt làm mờ mắt, đi ra trước mặt Triệu Chi Lan nói những lời khó nghe. Những lời nói đã thương đó, trực tiếp gọi Triệu Chi Lan là đàn bà lăng lợ. Triệu Chi Lan vốn cũng hiểu, nhưng bị lời của Phương Trác kích thích, bà cũng không thêm giải thích, chấp nhận lên án. Về sau bà nói với Triệu Chu thế này: "Anh ta không tin con, con có thể giải thích thế nào với người đó?" Phương Trác xoay người lại bắt đầu lao vào các bàn họp đồng và các cô gái bên cạnh cũng thay đổi thường xuyên. Ông là một người đàn ông, cũng sẽ không như Triệu Chi Lan chỉ nói ở ngoài miệng. Ông sống mơ mơ màng màng mấy ngày, thế là hai người không thể hợp lại nữa. Tình cảm đứt đoạn, mỗi người một nơi. Một năm sau, Phương Trác phát hiện mình hiểu lầm Triệu Chi Lan, mà khi đó Triệu Chi Lan cũng ra khỏi giới văn nghệ, khai thác trong lĩnh vực quảng cáo hậu kỳ. Nhưng dù lúc trước có phải hiểu lầm hay không, bọn họ cũng không thể có cơ hội tái hợp. Tính tình Triệu Chi Lan hay ghen, mà Phương Trác lại từng làm thật ở bên ngoài. . . mặc dù lý do cũng không thể trách. . . nhưng đúng là bên ngoài. . . đến tai Triệu Chi Lan, thì không có đường thương lượng nữa. Phương Trác vô cùng hối hận, đến tận bây giờ mới phát hiện mình vẫn nặng tình với vợ, từ nhiều năm trước ông đã thu lại tính phong lưu, thường chạy theo Triệu Chi Lan, hi vọng có thể khiến bà thay đổi. Triệu Chi Lan tự nhiên không để mình bị đẩy vào tròng, bà thường dùng cách cực đoan nhất để kích thích Phương Trác. Đó là không ngừng tìm kiếm những người đàn ông khác, để họ giả vờ làm bạn trai, lặp lại một màn năm đó vô số lần—không phải anh nói tôi lăng lợ sao? Thế thì tôi lăng lợ cho anh xem? Tần Mạt nghe xong, không nói gì một hồi, chỉ có thể nói: "Thật nan giải."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 61: Song điều

Triệu Chi Lan và Phương Trác có mâu thuẫn như vậy, nói lớn không lớn. Nhưng nếu nói nhỏ, cũng tuyệt đối không nhỏ. Muốn hợp lại thật là chuyện khó

khăn. Có vài người quan niệm, việc không thể tha thứ được nhất đó chính là ngoại tình, dù Phương Trác lúc ấy có lý do chính đáng bao nhiêu, cũng đủ ông có dùng hết tâm tư để xin tha thứ thế nào. Triệu Chi Lan cũng thấy trong lòng mình luôn còn vướng mắc. Trên thực tế, so với màn bắt gian tại trận kia, Triệu Chi Lan càng để ý câu "lãng lơ" hơn cả. "Chẳng lẽ trong mắt anh em chính là người như thế?" Câu này bà giấu trong đáy lòng đã mười năm, trước giờ chưa từng nói ra khỏi miệng. Nhưng mà, đây cũng là vướng mắc lớn nhất của bà. Tần Mạt cũng giống Phương Triệt, không có biện pháp với tình hình này. "Nếu có thể hợp lại, thì đã không kéo dài đến mười năm." Phương Triệt cười khổ nói. Tần Mạt so với kinh nghiệm của mình từ trước đến giờ, phát hiện ra người thời đại này quả nhiên khác với cổ nhân. Nếu là hơn một ngàn năm trước đây, chuyện như Phương Trác người ta sẽ không chỉ cho một lời bình "Phong lưu tiêu sái", còn thêm câu "Hấp tấp bộp chớp"——lời này Tần Mạt cũng không dám nói ra, đứng ở góc độ người đàn ông, quả thật nàng không thấy Phương Trác sai đến mức không thể tha thứ, nhưng đứng ở góc độ người phụ nữ, sai lầm Phương Trác phạm phải, sao có thể không tị? "Có lẽ trong lòng di đã sớm tha thứ cho bác trai, di chỉ chưa đi đến bậc thang nói ra lời tha thứ mà thôi." Tần Mạt nghĩ lại nghĩ, cuối cùng có chút chán chờ nói: "Em có suy nghĩ, nhưng không biết có thể thực hiện được không?" "Em nói nghe thử." Phương Triệt có điểm mong đợi. Tần Mạt liền nói ý nghĩ mơ hồ vừa rồi, nghe xong, Phương Triệt cười nói: "Đây là cách làm nhất tiến song điều à?" "Thật ra chưa chắc đã có tác dụng, chỉ muốn cho đi một cơ hội, cũng là cho má em một cơ hội." Trong lòng Tần Mạt vẫn chưa chắc chắn, nhưng nàng không do dự nữa. "Nhưng cách làm này dù không có nhiều lợi ích, nhưng cũng không có chỗ hỏng. Thử mà thôi, so với không thử thì vẫn mà." Sau khi trò chuyện với Phương Triệt xong, Tần Mạt liền bấm số của Hàn Dao. Thật ra Hàn Dao đã về nhà nhiều ngày, bà đi du lịch đến Hải Nam, gió đêm thổi mang theo hơi ẩm, trong lòng không biết là buồn hay vui. Điện thoại di động bỗng rung, bà đợi ba mươi giây, mới cầm điện thoại lên nhìn màn hình. Trên màn hình chỉ có hai chữ: "Mạt Mạt." Tâm tình Hàn Dao lúc này tốt, rất ít khi bà nhận điện thoại của Tần Mạt, dù có nhận, bà cũng không nói nhiều. Chỉ có một lần, Hàn Dao nói chuyện ôn tồn với Tần Mạt, đó là ngày mừng một, khi Tần Mạt chúc tết bà. Có lẽ có một sự bắt đầu như thế, về sau sẽ khá hơn. Như là bị vật vô hình nào đó mê hoặc, Hàn Dao lại mỉm cười nhận điện nói: "Mạt Mạt, tìm mẹ có chuyện gì à?" "Má, con muốn nhờ má giúp con một việc, được không?" Giọng Tần Mạt có vẻ bình tĩnh. Hàn Dao có chút kinh ngạc, bà và Tần Mạt là mẹ con, quan hệ trên thực tế có chút không thân thiết. Tần Mạt biết lòng bà, cũng chưa từng nói bất kỳ yêu cầu nào. Tuy rằng nói, con gái đòi hỏi gì đó với mẹ, vốn là chuyện bình thường. Tưởng tượng như thế, Hàn Dao lại có chút chua xót. Quan hệ giữa bà và Tần Mạt sơ sơ còn ôn hòa đến bây giờ, ngoài bản thân bà không chủ động quan tâm đến Tần Mạt, quan trọng nhất, cũng vì Tần Mạt quá tình táo độc lập. Bà sẽ không tưởng tượng ra cô gái như thế sẽ làm nũng với mẹ thế nào, Hàn Dao tự nhiên cũng nói với nàng: "Con có thể làm nũng với mẹ, mẹ rất thích." Tần Mạt gọi bà là "Má", mà không phải "Mẹ", cách xưng hô này, Hàn Dao nghe đến khó chịu, lại không có lời nào để nói. "Con... nói đi." Hàn Dao nói hơi chát, bà đưa điện thoại di động ra xa một chút, hít sâu một hơi, bình phục tâm tình xong, mới nói với Tần Mạt: "Chỉ cần mẹ có thể làm được, hẳn sẽ không..." Bà không dám nói hết, chỉ sợ Tần Mạt sẽ yêu cầu muốn bà về gặp Tần Bái Lâm. Trần trọc rất lâu, Hàn Dao vẫn không có dũng khí đối mặt với người đó lần nữa. "Chuyện này rất đơn giản." Tần Mạt tùy ý nói, "Má, con đã nói sẽ làm ăn hỏi với bạn trai." Hàn Dao không ngờ nàng lại chuyển đến đề tài này, ngây ra một lúc, bà ngần ngại nói: "Vây chúc mừng con." Ước chừng trên đời này, khi con gái nói ra đối tượng kết hôn, người mẹ chỉ nói ra một câu này, cũng chỉ có mình Hàn Dao. "Anh ấy là Phương Triệt, ba mẹ anh ấy đã ly hôn." Hàn Dao lại nhẹ nhàng lên tiếng, không biết nên phản ứng thế nào với tin tức này. Bà dự đoán dụng ý một câu này của Tần Mạt, đến cuối cùng chỉ đơn thuần là nói với bà về bối cảnh của nhà trai, hay là x ý kiến của bà, hay là đang lên án bà: "Vì sao ba mẹ lại không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh?" Nghĩ như thế, trong lòng Hàn Dao có chút cảm giác dày vò. "Ba Phương Triệt là Phương Trác, mẹ là Triệu Chi Lan, bọn họ vì hiểu lầm mới ly hôn." Tần Mạt kể lại đơn giản về vướng mắc giữa Phương Trác và Triệu Chi Lan, sau đó nói: "Mẹ có cảm thấy không, thật ra bọn họ có thể hợp lại?" Hàn Dao phản ứng chậm nửa nhịp, dùng một hồi, bà mới như tỉnh lại từ trong mộng, trả lời: "Đúng vậy, tình huống của họ như thế, sao không thể hợp lại?" "Má, má có thể khuyên đi Triệu giúp con không?" Hàn Dao nghi ngờ nói: "Khuyên? Ta vốn không quen biết cô ấy, khuyên như thế nào?" "Sau khi quen, không phải có thể khuyên sao?" Tần Mạt khề mỉm cười, lại kể lại kế hoạch của mình theo một góc độ khác cho Hàn Dao. "Đây... đây sao có thể?" Hàn Dao do dự một chút, lại không thể nói ra lời từ chối. Kế hoạch của Tần Mạt thật ra rất đơn giản, thậm chí có thể nói là thô kệch, nhưng trong mắt người mẹ như Hàn Dao, đây là con gái yêu cầu với mình, nếu không nhận lời, người làm mẹ như bà há có thể an tâm? "Má", giọng Tần Mạt thấp xuống, mang hơi ấm nói: "Phương Triệt là người con muốn sống chung cả đời, trưởng bối của anh ấy cũng là trưởng bối của con, nếu bọn họ cãi nhau cả ngày như thế, về sau không phải mỗi ngày chúng con đều được xem kịch sao? Ngày đó... sao có thể sống qua đc?" Lời này rõ ràng có chút khoa trương, nhưng Hàn Dao nghe xong lại đau xót trong lòng. Bà nghĩ đến cuộc hôn nhân thất bại của mình, nghĩ đến con gái mình đã chịu thiệt thòi nhiều năm, liền cảm thấy, dù thế nào, chuyện này, mình không thể để con gái chịu ảm ức lần nữa. "Được!" Hàn Dao gật đầu, "Để mẹ thử." Điện thoại cắt, bà đương nhiên sẽ không biết, đầu bên kia, Tần Mạt đang thở ra một hơi, lộ ra một nụ cười giảo hoạt. Trong vô tình, quan hệ giữa nàng và Hàn Dao cũng có điểm cải thiện. "Về sau có chuyện gì, còn phải tìm bà nhiều lần nữa." Tần Mạt nghĩ thế này, "Có lẽ sau khi tìm vài lần, bà sẽ cảm thấy, dù mình tìm bà làm gì, đó cũng là chuyện đương nhiên." Ngày hôm sau Hàn Dao liền lên máy bay đến Thiệu Thành. Bà vốn không hề muốn đặt chân lần nữa lên đây, nhưng một lần này, bà không thể không đến. Cảm giác này cũng không khiến bà cảm thấy khó chịu, ngược lại còn khiến bà cảm thấy nhẹ nhõm. Có lẽ, thứ bà cần, cũng chỉ là một bậc thang mà thôi. Dù nguyên nhân đến Thiệu Thành là gì, tóm lại bà đã trở về. Men theo địa chỉ Tần Mạt nói, Hàn Dao đi lên đường cầu học, sau đó đi từ từ, đi đến quán trà Triệu Ký. Bà đi một đường, đến khi thấy cửa hàng văn phòng phẩm ở tầng trệt trong lòng liền nghĩ: "Khi Mạt Mạt đi học ở đây, có đến cửa hàng này mua giấy bút không?" Quán trà Triệu ký du dương truyền ra tiếng đàn như nước chảy trên khe suối, gia đình Hàn Dao là gia đình truyền thống, nghe tiếng đàn, tự nhiên liền rất có cảm tình với người đánh đàn. Bà bước vào quán trà, thấy chàng trai trẻ sau tấm bình phong, trong lòng kinh ngạc vì người trẻ tuổi cũng có thể đánh ra tiếng đàn như thế. Triệu Thành Bích lại gần, hỏi bà muốn uống gì. Hàn Dao tùy tiện gọi một ấm Thiết Quan Âm, rồi ngồi xuống chiếc bàn vuông nhỏ. Không sau bao lâu, một người phụ nữ thanh tú xinh đẹp đi vào quán trà. Tiếng đàn từ từ dừng lại, chàng trai trẻ đi ra từ tấm bình phong, nói với người phụ nữ: "Mẹ, chúng ta đến đánh một ván cờ, thế nào?" Hàn Dao có chút kinh ngạc, nghe cách xưng hô này, nhớ lại lời tối qua Tần Mạt đã nói, bà liền biết chàng trai trẻ này là Phương Triệt, còn người phụ nữ kia, đương nhiên là Triệu Chi Lan. Triệu Chi Lan dường như vô cùng tốt, thoát nhìn chỉ khoảng ba mươi, nhìn trẻ hơn Hàn Dao khá nhiều. Dáng vẻ của Hàn Dao tuy không tính là già, nhưng khí chất lại khiến người ta có cảm giác tang thương, làm người ta cảm thấy về tiểu tụy. Sau khi về Thiệu Thành, rảnh rỗi Triệu Chi Lan lại đến quán trà chơi cờ thành thói quen, bà không có bạn đánh cờ cố định, hơn một nửa là kéo Triệu Thành Bích khai chiến. Mà nói đến đánh cờ, thật ra tài đánh cờ của Triệu Chi Lan có thể nói là rất kém, bà lại thích tìm cao văn thơ đối câu, vì thế từ nhỏ Phương Triệt đã không thích chơi cờ với Triệu Chi Lan. Phương Triệt có thể nói là hoàn toàn kế thừa ưu điểm của cha mẹ, ở mặt toán học thì độ nhạy cảm gần như yêu nghiệt. Với máy tính hẳn còn yêu nghiệt hơn, căn cứ vào thiên phú mà nói, cho nên phong cách chơi cờ của hắn đều là tính toán chuẩn xác, như là một bản nghiên cứu báo cáo trên bàn cờ. "Không được phép đối ý đây!" Triệu Chi Lan vui sướng ngây ngất, ngồi xuống một bàn cờ, gọi phục vụ lấy cờ trước, sau đó nói với Phương Triệt: "Mẹ đi trước, con nhường mẹ năm nước." Phương Triệt bắt đầu dĩ cười cười, lại lắc đầu nói: "Mẹ, dù con nhường mẹ mười nước, thì cũng là thua thôi." Bị con trai ruột đã kích như vậy, Triệu Chi Lan buồn bực không cười. Nhưng chỉ sau một lát, bà lại đắc ý: "Cũng được, ta để con nhường ta mười nước xem, thế nào, xem ta có thể thắng không?" Phương Triệt sáng khoái đáp ứng, sau khi nhường mười nước, lại dễ dàng thắng được Triệu Chi Lan. Kết quả này thật khiến Triệu Chi Lan tức giận muốn lật bàn cờ, bà phần nộ đứng dậy, đang muốn nói chuyện, chợt nghe bên cạnh truyền đến một giọng nữ nhu hòa: "Để tôi chơi với cô ván tiếp theo, thế nào?"

Q.4 - Chương 62: Đánh cờ

Cho đến khi phòng, khi muốn tắt đèn ngủ, Triệu Chi Lan còn đang nghĩ đến người phụ nữ đã gặp hôm nay. Tên cô ấy là Hàn Dao, mặc trang phục đen, ngũ quan không xinh đẹp, Nhưng cả người lộ ra khí chất tú lệ thanh lục mà lại thần bí ôn hòa. Người tên Hàn Dao này, làm Triệu Chi Lan cảm thấy nhiều nhất, chính là thần bí. Thần bí làm người ta tò mò, thật muốn nhìn trộm cuộc đời của cô đến cuối cùng là thế nào. Hàn Dao hôm nay chỉ cùng Triệu Chi Lan nói chuyện, chỉ cuộc nói chuyện này, lại khiến Triệu Chi Lan khắc sâu ký ức với cô. "Tôi chơi với cô ván tiếp theo, thế nào?" Dưới tình huống bình thường, một người lạ nói thế sẽ khiến người ta cảm thấy đột ngột, nhưng Triệu Chi Lan vừa chuyển đầu, sau khi thấy dáng vẻ Hàn Dao, lại chỉ cảm thấy trước mắt hình như có một bức tranh thanh nhã mở ra, khiến người ta nhìn đẹp mắt. "Đánh một ván cờ cũng được, có giải thưởng gì không?" Triệu Chi Lan tình nghịch nói, cô ra hiệu cho hiệu Phuong Triệt rời đi, mắt thấy Hàn Dao ngồi xuống đối diện mình, liền tặng kèm cho cô một nụ cười thật to. Tình Triệu Chi Lan từ nhiều năm không đổi, cô là người ngoài bốn mươi, trái tim lại như mười tám mười chín tuổi, cười lên vô cùng đẹp, giống như thiếu nữ trong sáng. Người phụ nữ ở đối diện mang theo nụ cười ôn hòa, mà lại mơ hồ xa cách. "Nếu cô thắng, ngày mai tôi lại chơi với cô ván tiếp." Cô nói như thế. Triệu Chi Lan biết mình là người dở cờ, chỉ cần tài đánh cờ của cô gái đối diện không quá t không có gì phải nói nữa. "Vậy nếu cô thắng?" Cô ôm kết quả thua, lại hỏi lại: "Cô muốn giải thưởng gì?" Người phụ nữ đối diện cười nói: "Cô có thể ra giải thưởng gì?" Ánh mắt tư thái này, không biết vì sao, liền khiến Triệu Chi Lan nghĩ đến bốn chữ "bí hiểm khó dò" này. Trong lòng cô có điểm ngửa ngửa, như khiêu khích nhìn Hàn Dao, từ từ nói: "Nếu cô có thể thắng, thì chờ cô thắng xong, tôi sẽ nói giải thưởng cho cô, thế nào?" Cách nói này rõ ràng là Hàn Dao chịu thiệt, Triệu Chi Lan vốn cũng không mong có cô thể đáp ứng, lại không nghĩ rằng, người đối diện vui vẻ gật đầu, không chút do dự. Triệu Chi Lan vốn rất muốn hỏi thế này: "Cô không sợ sau khi cô thắng tôi sẽ không đưa ra giải thưởng gì sao?" Nhưng mở mắt nhìn Hàn Dao lại như mang theo nụ cười chắc chắn, lời nói này của cô tự nhiên liền nuốt xuống bụng. Vấn đề này, không hỏi ra có vẻ càng thủ vị hơn hỏi ra. Mà càng thủ vị là, ván cờ lại không như Triệu Chi Lan dự đoán ban đầu — cô thua rất chậm chạp. Ván cờ rơi vào thế đẹp, hai người khó phân thắng bại, nháp nhò thoải mái. Trạng thái này đúng là không thể tưởng tượng nổi, tài đánh cờ của Triệu Chi Lan dở tệ, thường là tự đi tìm đường chết. Dù cô có đấu ngang với ai, bình thường cũng tự mình làm tổn hại mình, lại không thể đấu ra trận đấu giằng co gì cả mà Hàn Dao lại thật thần kỳ, trong lúc lơ đãng, tự nhiên lại cứu từ lộ của đối thủ, để ván cờ sắp sửa vạch ra phân thắng, lại lập lại thế đối kháng. Khi tướng đen thua trận, Hàn Dao dừng lại, thu quân, hai người khẽ đếm, Triệu Chi Lan vừa vận thua đúng một mục. Đây đúng là chiến tích vài năm gần đây Triệu Chi Lan không thể thu hoạch được, cô tuy bại nhưng còn vinh, trong đầu vui rạo rức, lại thăm dò hỏi Hàn Dao: "Cô thắng rồi, cô muốn giải thưởng gì?" "Cô muốn đưa cái gì, thì tôi nhận cái đó." Người phụ nữ đối diện cười nhạt, đứng lên nói: "Tên tôi là Hàn Dao." Sau khi nói xong, cô nhẹ nhàng kéo ghế ra, cũng không chờ Triệu Chi Lan đáp lời, liền tự lướt đi. Triệu Chi Lan quay đầu nhìn về phía bóng lưng Hàn Dao đi xa, trong lòng cũng chỉ có một cái cảm khái: "Đúng là phong phạm cao nhân!" Người rất có phong phạm, năm đó Triệu Chi Lan diễn kịch cũng đụng phải không ít, mà trong hiện thực cuộc sống, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Hàn Dao này còn bày ra dáng vẻ tự nhiên, không hề khiến người ta có cảm giác giả dối, quả nhiên là thần kỳ vô hạn. Lúc này trời đã tối, cho đến khi sắp đi ngủ, Triệu Chi Lan còn đang suy nghĩ: "Ngày mai cô ấy có đến quán trà không, nếu như đến, cô ấy sẽ đến lúc nào?" Xưa nay Triệu Chi Lan luôn tranh cường hạo thắng, việc cô thua cờ đã thành thói quen, nhưng trị cao nhân này lại thua, cô không cam lòng, muốn hòa nhau trước mặt Hàn Dao mới tốt. Sáng sớm hôm sau, cô bò dậy từ trên giường, sau đó là rửa mặt chải đầu, rồi dốc lòng trang điểm, chọn quần áo cẩn thận. Bản thân thua Hàn Dao, cô liền muốn để dáng vẻ bên ngoài của mình phải hơn một chút. Đầu tiên là trang điểm theo kiểu khói mây rất thời thượng, soi gương xong, Triệu Chi Lan run run, quá lạnh, nhanh chóng tẩy trang bớt, tiếp theo cô lại đổi sang màu phấn hồng ngọt ngào, nhìn kỹ lại, cô lại cảm thán: "Giả cừu non thật có tội!" Sau khi tẩy trang xong, cô chỉ đánh thêm một lớp phấn lót mờ, sau đó đánh mắt, lại thay đổi quần áo chỉnh tề rồi soi gương, cô vừa lòng: "Tạm được." Dáng vẻ này thành thực đoan trang, dù giống như Hàn Dao, nhưng cũng có vẻ dễ thương tự nhiên. Triệu Chi Lan đến quán trà chờ Hàn Dao rất sớm, nhưng cho đến giờ cơm trưa qua đi, cô vẫn không đến. Triệu Chi Lan liền cảm thấy buồn bực, sợ mình dọn phố xong, kết quả lại nhận ra đối thủ đã bỏ đi không một dấu vết, một quyền này của cô chỉ có thể đánh vào chỗ trống. Chờ đến hơn ba giờ chiều, trên trời lại rơi tuyết, khi Triệu Chi Lan cho rằng Hàn Dao sẽ không đến, lại thấy trong tuyết rơi có một cô gái cầm dù đen từ từ đi đến, áo xanh tóc đen, phong vận không giảm, ý nhị càng tăng. "Hàn Dao, tôi là Triệu Chi Lan." Hàn Dao vừa vào phòng thì thu dù, liền nghe thấy Triệu Chi Lan nói như vậy. Cô lặng lẽ lộ ra một nụ cười, vẫn nhàn nhàn, nói: "Xin chào." Bình thần như hai người chỉ mới gặp, sau đó chờ đợi đi sát qua vai. Tuy sự thật đúng là như thế, nhưng sau ngày đánh cờ hôm qua, Triệu Chi Lan lại có thái độ ăm ục với Hàn Dao. "Chơi cờ." Cô hạ một câu này cho Hàn Dao, rồi gọi phục vụ lấy cờ ra. Trước khi chờ cờ, cô không nói đến chuyện giải thưởng, liền muốn xem Hàn Dao có thể nhận bao lâu. Mỗi cho đến khi hạ một câu này xong, Triệu Chi Lan vẫn hoàn toàn thua trận. Cô bỗng tỉnh ngộ lại: "Người ta khác mình, cô ấy là cao thủ, chương mắt mình vì giải thưởng kia!" Ván cờ thắng thì hơn nhau một mục, nhưng khác biệt trong đó lại như mây và bùn, Triệu Chi Lan sao còn không xem ra Hàn Dao là cao thủ sắp đặt? Cô chỉ thấy bị đá kích lớn, mà lòng hảo thắng cũng bị kích thích toàn diện. "Tôi lại thua một ván, phạt tôi ngày mai đến chơi cờ với cô, thế nào?" Cô mỉm cười nhìn Hàn Dao, chờ cô trả lời thuyết phục. Liền thấy Hàn Dao trầm mặc trong giây lát, hơi lộ ra nụ cười, nói: "Được." Thế là Triệu Chi Lan lại có thêm một ấn tượng về Hàn Dao: tiếu cừu như vàng. "Ngày mai chơi cờ cùng cô là giải thưởng hôm qua, giải thưởng hôm nay là số đi động của tôi." Triệu Chi Lan nheo mắt lại cười, cô lấy đi động của mình ra, ấn số lên màn hình rồi đưa cho Hàn Dao xem, sau đó nghĩ trong lòng: "Tôi đưa số cho cô xem, chẳng lẽ cô lại không đưa lại số cho tôi?" Quả nhiên sau khi àn Dao ghi nhớ số điện thoại của cô, lại gọi lại một cuộc trên điện thoại, coi như là trao đổi số. Triệu Chi Lan lại càng tò mò về Hàn Dao: "Cuối cùng cô ấy có so đo không, hay quả thật vẫn không thích cái giải thưởng nhỏ này?" Mấy ngày từ đó về sau, mỗi ngày Triệu Chi Lan đều đến quán trà Triệu Ký, mà Hàn Dao cũng xuất hiện, cùng cô đánh một ván cờ, khi trời tối thu quân, thắng một mục. Dựa theo kế hoạch ban đầu, Triệu Chi Lan sẽ về Thượng Hải vào mừng bảy, nhưng đơn giản là có sự xuất hiện của Hàn Dao, cô đã đổi lộ trình, ở lại Thiệu thành thêm vài ngày, chỉ muốn kéo khăn che mặt thần bí của Hàn Dao xuống. Vừa mới bắt đầu, cô đã hết cách với sự im lặng của Hàn Dao. Sau vài ngày sau, cô suy nghĩ, liền muốn dùng giải thưởng để vạch trần. Tuy không bóc được bí mật của Hàn Dao. Nhưng cô dần phát hiện, Hàn Dao tuy trầm mặc, nhưng thật ra là người rất phúc hậu, ví dụ như, nếu nói mình có hai ngày bận việc, Hàn Dao không yên tâm, liền hỏi han vài điều. Qua thêm vài ngày, Triệu Chi Lan đã nói rất nhiều chuyện về mình cho Hàn Dao, ví dụ: cô từng ly hôn, cô và chồng trước là thanh mai trúc mã, con trai của cô rất khác người, cô rất không thích diễn kịch, cô rất thích toán học, cô cũng cảm thấy thật thua thiệt cho con mình, thật ra cô không hề vui vẻ như mặt ngoài... Mà cô cũng biết rất nhiều chuyện về Hàn Dao, cô biết, Hàn Dao cũng từng ly hôn, mà chồng trước của Hàn Dao là một kẻ bạc tình, nhưng bây giờ cô đã không còn hận ông ấy nữa... Hàn Dao có một con trai và một con gái, con trai cô rất sáng sủa, con gái rất ranh ma... Đối với điểm này, Triệu Chi Lan càng thấy khó hiểu. Có người mẹ nào lại nói con gái mình ranh ma? Cô gái ranh ma kia, đến cuối cùng đã làm gì, lại để Hàn Dao nói ra lời bình như thế? Cô đương nhiên không biết, sau ngày đầu tiên họ gặp mặt, nội dung Hàn Dao và con gái nói chuyện là: "Tiếp tục giữ về thần bí." Tần Mạt nói, "Mỗi ngày đánh một ván cờ, tính đi Triệu rất ngang, lại si mê môn này, chắc chắn sẽ giữ má lại." "Ta phải nói gì với cô ấy?" Hàn Dao hỏi. "Không cần nói

gi cả, lòng hiếu kỳ của di Triệu rất lớn, má chỉ cần chờ di ấy chủ động nói hết với má, sau đó má tìm thời điểm thích hợp khuyên di ấy vài câu là được." Hàn Dao nhẹ nhàng thở dài, trong lòng có chút sầu muộn. Tính cách của Triệu Chi Lan quả nhiên gần như chủ động, tự nói ra rất nhiều chuyện, thậm chí dần dần còn coi cô là người bạn thân. Hàn Dao vốn có thể dựa theo cách nói của Tần Mạt kiên trì giữ vẻ thần bí cuối cùng, nhưng bà nghĩ đến việc cô là mẹ Tần Mạt, mà thân phận này nếu có một ngày lộ trước mặt Triệu Chi Lan, nếu như cô chẳng nói gì, sau khi biết sự thật, Tần Mạt sẽ phải đối mặt với Triệu Chi Lan thế nào? Cho nên cô cũng chỉ có thể kể một ít chuyện cũ của mình, bóc đi một ít vẩy, mơ hồ không biết là thống khổ hay buồn lòng. Nói chuyện phiếm với Triệu Chi Lan, vốn là một chuyện rất vui vẻ. Người phụ nữ hơn bốn chục tuổi, lại có thể khiến người ta có cảm giác như một thiếu nữ, khiến Hàn Dao cảm thấy hết hoảng, mình lại như trẻ ra hai mươi mấy năm. "Được rồi, nguyên nhân tôi ly hôn chính là thế. Hàn Dao, có phải cô cũng cảm thấy, loại đàn ông đó không thể chấp nhận được?" Sau khi xong ván cờ, Triệu Chi Lan lại mời Hàn Dao uống chén Thiết Quan Âm, sau đó vừa nói, vừa nghiêm túc nhìn cô. Ánh mắt kia, ngoài mong đợi, là tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 63: Tư tưởng

Tối hôm Tết Nguyên Tiêu ngày mười lăm tháng giêng, trên quảng trường Thiệu Thành, rất nhiều người đốt đu loại pháo hoa rực rỡ. Hoa lạc hoa nở, phồn hoa ở trong một cái nháy mắt này. Vô số điểm sáng lóe lên rồi vỡ vụn, sau cùng trả lại sự tĩnh lặng cho màn đêm đen. Tần Mạt đứng cạnh một quầy hàng đồ nướng, ngửi mùi khói thơm phức, lại có cảm giác thư thái toàn thân, miệng lưỡi có cảm giác tươi mới. Đồ nướng này tất nhiên không phải là linh đan gì, bình thường Tần Mạt cũng không phải người tham ăn. Nhưng từ ngày mừng năm nàng trở về Thiệu Thành, vẫn chăm sóc Tần Bái Lâm, cùng ông ăn mười ngày bữa cơm thanh đạm, lúc này ngửi thấy mùi nướng, cũng không thể trách, bị mê hoặc. "Cho tôi một trăm xiên thịt bò." Phương Triệt đứng cạnh Tần Mạt, nhanh nhẹn nói một câu với đại thúc mặt đen đang đảo đồ. Phở ăn bình dân này nằm cạnh quảng trường, xưa nay vô cùng náo nhiệt, đại thúc bán món nướng tưởng mình nghe nhầm, cao giọng liền hỏi: "Cậu nói cái gì? Một trăm xiên?" Tần Mạt cũng cảm thấy khó hiểu, nghi ngờ nói: "Một trăm xiên? Phương Triệt, anh ăn hết thế nào?" Phương Triệt rất đương nhiên nói: "Anh đương nhiên ăn không hết, đây là mua cho em ăn." "... " Tần Mạt bị một câu này làm nghẹn họng, cũng không biết nên tức hay nên cười. Sau giây lát, nàng mới giả vờ kinh ngạc nói với đại thúc: "Không cần nhiều như vậy, ba mươi... đây, không đúng, năm mươi xiên, tổng cộng sáu mươi xiên là được rồi." Sáu mươi xiên thịt bò, nếu đều bị một người ăn, cũng làm to một vài con mắt. Đại thúc trên trán đầy mồ hôi, trên tay cũng không ngừng—ông đương nhiên sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyện làm ăn. Phương Triệt thậm chí bật cười trong lòng, thật ra hẳn không có ý gì khác, chỉ là muốn trêu chọc Tần Mạt một chút. Tuy hai người đã nói chuyện hôn nhân, nhưng trước mặt Tần Mạt hẳn cũng rất ít thấy cô bé kia giận hờn then thừng. Phương Triệt lại cảm thấy có lông chim ác ma ẩn hiện trong trái tim mình, ba năm thanh thoát lại không an phận nhảy ra, sau đó gài vào tâm. Lần này trêu chọc không thành công, Phương Triệt cũng không nhụt chí. Tương lai còn dài, từ từ nỗ lực là được. "Phương Triệt, " Tần Mạt nhẹ nhàng gọi một tiếng. "Đại nhân có gì dặn dò?" Phương Triệt nghiêng đầu, nhũn mày cười. "Anh đang gọi ai?" Tần Mạt lại cảm thấy mình không theo kịp ý nghĩ của hắn. Phương Triệt lại giải thích suy nghĩ vừa rồi của mình ra: "Vợ yêu đại nhân, dĩ nhiên là anh gọi em rồi." Tần Mạt mở to mắt, trên hai má từ từ nổi lên sắc mặt xấu hổ giận dữ. "Nhưng bây giờ còn chưa kết hôn, cho nên anh tạm thời bỏ đi hai chữ phía trước." Phương Triệt chẳng chặc chằng hoảng nói, trong bụng thật ra sắp cười ngất trời. Tần Mạt ngẩn ngơ, mở mắt nhìn đại thúc quán nướng cười tít mắt, tự nhiên hiểu là đôi phương đang chê cười mình. Nàng nhanh chóng trả tiền, giục nói: "Đại thúc, mau đưa xiên nướng cho cháu." "Sắp được rồi, sắp được rồi." Đại thúc đồ nướng vội vàng đáp lời. Tần Mạt xoa tay, cúi đầu không nói chuyện, chỉ thầm đếm giây trong lòng. Thời gian trôi vô cùng chậm, biết bao khó khăn chờ vị đại thúc lên tiếng: "Được rồi." Tần Mạt duỗi tay ra, cơ hồ như cướp, đoạt lấy xiên thịt, xoay người liền đi. Nàng bước chân cũng không quá nhanh, gặp Phương Triệt đuổi kịp, nàng liền nhét hầu hết xiên thịt vào tay Phương Triệt, sau đó chuyên tâm đối phó vài xiên trên tay mình. Hung tợn cắn vài miếng xong, Tần Mạt nhìn trộm Phương Triệt, thấy vẻ mặt hẳn không đối, trong lòng liền ai oán: "Tên nhóc này da mặt ngày càng dày, không được, mình phải đề cao tư tưởng giác ngộ, anh muốn trêu chọc đúng không? Em phối hợp với anh." Trong sân rộng pháo hoa không ngừng bắn lên, lại không ngừng suy tàn. Tiếng người huyền ảo, như đây là toàn bộ thế giới. Tần Mạt hỏi: "Phương Triệt, anh có biết mà em nói chuyện thế nào với di Triệu không?" Phương Triệt cười nói: "Chuyện này tất nhiên mẹ anh sẽ không nói, anh đang chờ em nói cho anh." "Bọn họ đánh cờ hơn mười ngày, hôm nay di Triệu hỏi má em, hỏi di ấy có nên tha thứ cho bác Phương không. Sau đó má em nói, có phải di không nghĩ ra di đã sai ở đâu." Phương Triệt có chút bất đắc dĩ nói: "Trước giờ bà ấy chẳng bao giờ lo về vấn đề này." Hẳn có không ít hờn giận với Triệu Chi Lan, nhưng ngoài những việc mẹ không hoàn thành trách nhiệm, Phương Triệt cũng biết, không phải Triệu Chi Lan không yêu hắn, chỉ không biết biểu đạt mà thôi. Cho nên sau khi dừng lại, hắn lại nói: "Thật ra tính mẹ anh chính là như thế, nói trắng ra là tùy hứng. Thích bà ấy thì sẽ bao dung, không thích không biết thì sẽ ghét." Làm con trai mà đánh giá mẹ mình, tóm lại là không thỏa đáng, Phương Triệt câu vừa nói câu thứ hai, liền mím môi. Tần Mạt bật cười, nói khẽ: "Bác Phương với di, đại khái là vừa yêu vừa hận. Đàn ông ăn dấm chua là chuyện thường, huống chi dưới tình hình nhìn thấy vợ mình ra người đàn ông khác đi ra từ trong nhà nghỉ, phần lớn ông chồng đều muốn tra hỏi. Ngay lúc ấy, thật ra di có thể giải thích." Phương Triệt giễu cợt nói: "Bọn họ cãi nhau từ nhỏ đến lớn, đều là oan gia, mẹ anh có giải thích với người khác, đến trước mặt ba anh sẽ biến thành hóa dược. Hai người họ đều nóng tính và tùy hứng, ngao ngễ cao ngạo, vốn không thích hợp ở cùng một chỗ." "Vậy đến cuối cùng là anh muốn bọn họ hợp lại, hay là không muốn bọn họ hợp lại?" Tần Mạt nghe Phương Triệt nói như vậy, lại thấy nghi ngờ. Phương Triệt ngẩn người, lập tức lắc đầu, cười nhạt nói: "Anh cũng không biết." Nụ cười này của hắn hoặc là thoải mái, hoặc là chua xót, Tần Mạt nhìn trong mắt, trong lòng rõ dù thế nào hẳn cũng đề ý đến chuyện này. Nàng có chút cảm động và chua xót, muốn an ủi Phương Triệt, lại cảm thấy vài lời mềm mỏng đó thật khó mà nói ra. "Đừng rồi, " Tần Mạt đảo mắt, bỗng cười nói: "Khi em học lớp 11 còn xảy ra một chuyện vô cùng lý thú, trước kia chưa từng nói với anh, giờ anh có muốn nghe không?" "Em nói đi." Phương Triệt bị đối lực chú ý, ánh mắt sáng ngời dừng trên người Tần Mạt. Tần Mạt liền dùng giọng tràn ngập vị hoài niệm nói: "Có một đợt Lễ Tùng đặc biệt thích bóng đá, xé chiều mỗi ngày cậu ta lại ra sân bóng chày đập bãi có đáng thương, sau đó còn kéo người ra xem cậu ta tập, đặc biệt còn bảo mọi người nâng cao khẩu hiệu. Câu đầu tiên của khẩu hiệu chính là, Lễ Tùng cố lên, chúng tôi yêu bạn..." Phương Triệt cầm lấy tay nàng, rầu rĩ hỏi: "Em cũng hô à?" "Em có hô chứ." Tần Mạt nháy mắt mấy cái, "Mọi người đều gọi, tất nhiên em cũng muốn hét." "Chuyện này chẳng thú vị chút nào." Phương Triệt dừng một chút, sắc mặt trầm xuống, "Vô cùng không thú vị." Tần Mạt cười tít mắt nói: "Vậy phải thế nào mới thú vị?" Phương Triệt chỉ cảm thấy dưới đáy lòng mình, lông chim ác ma kia bắt đầu di chuyển không ngừng. Hắn nâng mặt lên, hừ nhẹ nói: "Anh chuẩn bị về viết kế hoạch, nếu em đã quen hò người ta cổ lên, thì cũng phải nói cho anh một khúc." Tần Mạt tiếp tục không đối nộ cười: "Mọi người đều hô Lễ Tùng cố lên, em cũng nói cậu ta cố lên, nhưng khẩu hiệu của em có chút khác mọi

người." Phương Triệt nhướn mắt, lại không lên tiếng. "Em nói, Lỗ Tùng có lên, nếu cậu dám không có lên, tôi sẽ đá cậu đến Thái Bình Dương đấy!" Giữa hàng lông mày của Phương Triệt lại lộ ra ý cười, hần cầm những que trúc của Tần Mạt ném vào thùng rác, sau đó đưa nạng ra bãi gửi xe cạnh quang trường. "Anh muốn làm gì?" Tần Mạt ra về con cừu nhỏ, trong tiếng như lộ ra niềm hoảng sợ. Phương Triệt cười ha ha: "Anh muốn làm gì, chẳng lẽ em còn không rõ sao?" Tần Mạt rúm vai lại, run giọng nói: "Anh, anh, anh..." Phương Triệt hiếm khi nào thấy Tần Mạt cười đùa như thế, lại ra về hung tợn nói: "Nói lắp cũng không được, đừng tưởng em nói lắp thì anh sẽ thương hại em." "Thật ra..." Tần Mạt yếu ớt nói: "Ý em là, khi anh vừa nói, tóc anh có hơi rối." Phương Triệt: "...". Cho đến khi xe chuyển động, Tần Mạt ngồi cạnh vị trí lái phụ, trong lòng lại bắt đầu chán nản. Nàng thầm giấu đi ý nghĩ xấu hổ—hai người họ quá hòa hợp, không hề có một chút nồng nhiệt nào của tình nhân, ngược lại như là vợ chồng già trải qua thời gian lắng đọng. Vợ chồng già tất nhiên cũng có điểm lãng mạn của vợ chồng già, nhưng tuổi còn trẻ, hình như cũng không cần vội vã đi tìm chút tình cảm già nua kia. Tần Mạt vốn là nhân vật phong lưu, quan niệm đạo đức lễ giáo của nàng gần như bảo thủ mà lại phóng túng, một mặt là duy trì, một mặt là mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Tuy nói giữa nam nữ nếu có động tác thân mật, tóm lại nữ sẽ bị thiệt cách nói thiết thua này không cần thiết phải áp dụng lên nàng và Phương Triệt. Giữa họ thật ra cũng chỉ thiếu một nghi thức mà thôi, nàng còn có thể không tin Phương Triệt sao? Cho nên vừa cảm thấy Phương Triệt giấu đi chút kích thích kia, Tần Mạt liền muốn lại gần. Ai ngờ tên nhóc này thuộc loại hồ lô, hần kích động cũng nhanh mà tự động dụi tắt càng nhanh hơn. Tần Mạt cảm thấy như vậy không được, liền cho hần các loại ám hiệu, thậm chí còn muốn để hần ghen tuông, để hần thử "ép Tiểu Phương bộc lộ"—nhưng Phương Triệt lại không giữ vững đến cuối cùng, biểu hiện này gọi là trầm ổn. Trong đầu Tần Mạt hiện ra một âm mưu "Bi kịch", đi theo Phương Triệt vào cao ốc nhà hần, lại cùng hần đi vào cửa phòng, cho đến khi ngồi lên trên ghế sofa, nàng vẫn mang dáng vẻ nặng nề. Phương Triệt nghi ngờ nói: "Mạt Mạt, em đang nghĩ gì thế?" "Đi vào cõi thần tiên." Tần Mạt nói. Phương Triệt bật cười: "Đi vào cõi thần tiên, em vào cõi tiên đến đâu rồi?" "Em đang nghĩ, làm thế nào để đây..." Tần Mạt ho khan vài tiếng, lại cười ha ha nói: "Em đang nghĩ làm thế nào để dùng tên lửa thăng thiên." Phương Triệt cảm thấy rất khó hiểu: "Tên lửa thăng thiên?" "Đúng vậy, anh nhìn ánh trăng trên trời tròn như thế, anh nói tên lửa có thể làm gì ở trên?" "Bây giờ có thể ánh trăng sao?" Phương Triệt ngẩng đầu, "Em đang nhìn trần nhà, hay là đèn treo?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 64: Ngày tốt

Đây coi như là ước hẹn, đôi cách nói, cũng có thể nói là hẹn hò. Lễ Nguyên Tiêu, một nam một nữ hơn nửa còn là quan hệ người yêu cùng ở một phòng, theo tình huống bình thường, song phương bảo thủ sẽ chỉ có khăng khăng giữ quan điểm, nhưng trong điều kiện này, thân cận ngọt ngào là khó tránh. Cảnh đẹp ngày tốt, nếu hai đầu gối hợp lại, cũng không khỏi mất thú vị. Tần Mạt sống nhiều năm như vậy, trước giờ chưa từng làm đầu gối. Đương nhiên nàng có điểm mong muốn, nhưng vẫn chỉ là ở bên ngoài, chẳng lẽ lại phải khinh bạc một phen? Tình hình của bọn họ bây giờ lại giống hồi niên thiếu cùng phong nguyệt lại không đáp lời, tuy biết ánh trăng tiết Nguyên Tiêu rất đẹp, nhưng gió đêm cũng thật buốt giá. Trong lòng Tiểu Tần đồng học thật lạnh thật lạnh, nàng khó khăn lắm mới vượt qua trở ngại kia, quyết định nắm lấy tay người này, lại biết bao khó khăn cần rằng một cái, cam tâm tình nguyện rồi bỏ kiết trước, nhưng Tiểu Phương lại cứ đầu gối ngay đúng thời điểm lãng mạn. Tần Mạt ngồi trên ghế sofa phòng khách xem tivi, đổi nhiều kênh, lại không tìm được thứ ưng ý. Nàng ném điều khiển lên một góc ghế, lại nhẹ nhàng vào phòng khách, nhìn Phương Triệt đang múa mười ngón tay trên bàn phím, ánh sáng màn hình chiếu lên trán hần, hiện ra vẻ nghiêm túc lúc này. "Phương Triệt." Tần Mạt khoanh hai tay, dựa vào khung cửa, hơi nghiêng đầu nhìn Phương Triệt, khoe mắt đuôi lông mày mang theo vài phần ý càn rỡ. Ánh mắt Phương Triệt nhìn lên màn hình như cũ, nghe tiếng cũng không ngẩng đầu, chỉ đáp: "Ừ." Có lẽ là không khí giờ phút này quá tốt, Tần Mạt lại sinh ra một loại cảm xúc muốn kéo Phương Triệt ra khỏi máy tính, sau đó ôm hần, trêu chọc ham muốn của hần. Nàng cố gắng chặn suy nghĩ không an phận này lại, trong lòng thầm bảo mình không thể quá dũng mãnh, phải thận trọng, thận trọng... "Tiểu Phương à, anh cảm thấy xiên thịt bò vừa rồi ăn được không?" "Cũng được." Dừng một chút, Phương Triệt lại nói, "Xiên thịt bò không phải ăn hết rồi sao? Còn à." Sắc mặt Tần Mạt tối sầm, bước đi đến bên cạnh Phương Triệt thì dừng lại, con mắt chăm chú nhìn vào mặt hần. Phương Triệt không đổi sắc mặt, vẫn chăm chú vào số liệu. "Mạt Mạt, nếu em muốn về, thì nói với anh." Ngón tay Phương Triệt không ngừng, "anh đưa em về." Nét mặt Tần Mạt đại biến lần nữa, gương mặt ngược lại nở ra nụ cười. Nàng nhẹ nhàng cười, cúi đầu đến bên tai Phương Triệt, từ từ nói: "Tôi nay em không về..." "Vậy cũng được." Phương Triệt nói câu này xong, khó khăn lắm mới hoàn hồn, "Em nói cái gì?" Hần nghiêng đầu đi đằng má trái đụng vào môi Tần Mạt, như là bị nàng hôn lên. Phương Triệt bỗng động lòng, đảo mắt nhìn thấy Tần Mạt cười cười, liền cảm thấy không khí quanh thân đầy mê hoặc. "Em nói tối nay em không về thật..." Tần Mạt vỗ cùng nhẹ nhàng nói ra hai chữ, "là ả." Tiếng nói của nàng vừa rơi xuống, cánh tay chợt bị Phương Triệt bắt lấy, sau đó kéo mạnh vào lòng hần. Vị trí bỗng bị thay đổi, Tần Mạt còn chưa kịp phản ứng, đã bị Phương Triệt ôm eo, để nàng ngồi lên người hần. "Vô cùng tốt." Ánh mắt Phương Triệt trầm xuống, ôm nàng thật chặt, "Em muốn anh hưởng thụ hương vị bị dày vò đúng không?" "Em dày vò anh ở đâu?" Câu cuối này của Tần Mạt có hơi thấp, Phương Triệt liền nhẹ nhàng hôn một cái lên khóe mắt nàng. "Mạt Mạt..." Hần khàn giọng, cúi đầu gọi. Tần Mạt nghiêng đầu, mỉm cười nhìn hần. "Chúng ta chơi trò chơi, thế nào?" Phương Triệt dịu dàng nói. Lời này... Tần Mạt ngẩn người, gật đầu: "Chơi trò gì?" Suy nghĩ của nàng dừng lại trong nháy mắt, ánh mắt nhìn Phương Triệt có chút cổ quái. Phương Triệt trước là đóng cửa sổ lập trình, sau đó buông Tần Mạt ra, đứng dậy đi vào phòng ng Tần Mạt thuận thế ngồi lên ghế, trừng mắt nhìn trong giây lát, liền thấy Phương Triệt cầm theo máy tính màu đen đi vào. Hần lấy một chiếc ghế khác cạnh giá sách, lại bỏ một ít tư liệu trên bàn vào ngăn kéo, sau đó lấy từ trong tủ ra một chiếc máy tính xanh đậm, cắm nguồn điện, cắm dây mạng, lại cắm chuột, khởi động máy, động tác liên tiếp, mây bay nước chảy khiến người ta vui tai vui mắt. "Trò 【Giang Sơn Hà Đồ】em nghe nói qua chưa?" Phương Triệt khởi động máy rất nhanh, sau đó cả bức vẽ đã hoàn toàn hiện lên, hần liền mở ra một cảnh thủy mặc. Tần Mạt cảm thấy trái tim mình sắp co giật, nàng bủi môi, cố gắng lấy giọng điệu bình tĩnh nói: "Nghe rồi, mạng Thanh Sơn đang vận hành trò chơi mới này, Quản lý Vũ còn để em chơi rồi, nhưng không có nhiều thời gian, cũng chỉ để ở đó." "Chỗ anh có bản giả lập trò chơi này, em có muốn chơi thử không?" Phương Triệt nâng tay, vuốt sợi tóc mai rối của nàng. Trong lòng Tần Mạt âm áp, lại lắc đầu nói: "Em chưa từng chơi trò này." "Chưa chơi cũng tốt, anh dạy em." Phương Triệt nghiêng người lại gần, một tay chống lên bàn, một tay di chuột, vừa vận đề Tần Mạt ngồi trước mình. Tuy là trong phòng, nhưng cũng có mùi vị phong hoa tuyết nguyệt. Tần Mạt lại cảm thấy mình thật buồn cười, nàng thầm tự coi thường mình một phen, trên miệng lại không nhịn được nghi ngờ nói: "Anh c thời gian chơi trò chơi?" Ý đó là, không tin Phương Triệt có thể chơi tốt trò này. "Đương nhiên anh không có thời gian." Phương Triệt đáp đến hào hùng. "Khụ... Khụ khụ!" Tần Mạt vui vì mình không uống nước, nếu không thì không chỉ là bị sắc nước miếng đến đơn giản như vậy. Nàng ho khan một trận, Phương Triệt vội vàng vỗ lưng giúp nàng thở thông. "Tuy không có nhiều thời gian chơi, nhưng khi em

buồn chán, anh vẫn có thể rút bớt thời gian chơi cùng em." Phương Triệt vừa mở cửa sổ đăng ký ra: "Vi hợp tác cùng Thanh Sơn, bên kỹ thuật cho anh một tài khoản max level của【Giang Sơn Hà Đồ】, anh có thể dùng nó để dạy em." "Max level?" Tần Mạt kinh ngạc nói: "GM (gamer) ăn gian?" Phương Triệt bật cười: "Đâu có? Đây là tài khoản thử nghiệm, được nhân viên ban kỹ thuật chơi lên, nhưng họ vốn cũng có khả năng, đâu cần phải ăn gian mới chơi được." Tần Mạt cười trừ nói: "Bọn họ không ăn gian, nhưng anh lại dễ dàng có được một tài khoản max level, anh mới là ăn gian." "Đây tính gì là ăn gian? Đây là công sức lao động của anh cộng thêm tiền thưởng." Tần Mạt: "...". Không thể phủ nhận, trò【Giang Sơn Hà Đồ】này có hình ảnh chất lượng không tệ, âm nh trò chơi cũng vô cùng êm tai. "Trò chơi này làm hai năm trước【Đặng Thiên】rời dưng." Giọng Phương Triệt có chút tiếc nuối, "Trò chơi này làm không tệ, đáng tiếc tuổi thọ chỉ có thể có dài như vậy." Tần Mạt hỏi: "【Đặng Thiên】có tính là tiếp diễn của【Giang Sơn Hà Đồ】không?" "Đương nhiên không tính." Phương Triệt ngồi nguyên chỗ, nhìn lên màn hình, chờ Tần Mạt lại gần. "Tóm lại trò chơi nào cũng phải kết thúc." Tần Mạt than nhẹ một tiếng. Phương Triệt quay đầu nhìn nàng, lại cười nói: "Chúng ta không phải trò chơi." Hần không nói ra câu tiếp theo, nhưng Tần Mạt tất nhiên hiểu ý hần: "Cho nên anh sẽ cùng em đi đến tận cuối cùng." Nàng cảm thấy trong không khí như có muôn vàn đóa hoa đang nở, liền nở nụ cười, đáp lại Phương Triệt một nụ cười vui mừng trong sáng. Lần này Tần Mạt đăng ký làm một nữ hào, nàng lấy tên trực tiếp là 'Mạt Mạt', vừa đơn giản lại rõ ràng, thay đổi phong cách thích đi vòng của nàng. Đây là lần đầu nàng đăng ký làm nữ hào trong trò chơi, mà nàng cho rằng, từ nay về sau, mình không cần phải làm nam hào trong trò chơi để nhớ lại thứ gì nữa. Bọn họ vào server "Bích Thủy Vân Thiên", Tần Mạt xem tính nhân vật của mình, liền nhận được lời mời kết bạn: "‘Thiên kim nhất trịch’ xin kết bạn, có đồng ý không?" Mạt Mạt trong trò chơi xoay người một cái, liền thấy bên cạnh mình có một nhân vật cấp thần áo trắng tay cầm quạt, người này một thân tỏa sáng, tất cả ánh lên tư thế thần tiên phong lưu, rõ ràng, cấp bậc của 'Thiên kim nhất trịch' này là vô cùng cao. Tần Mạt nghiêng đầu nhìn lại màn hình của Phương Triệt quả nhiên thấy hần đang điều khiển một nhân vật tên là 'Thiên kim nhất trịch'. "Tên này có gì thú vị?" trái tim nàng không rút nữa, nhưng khoe miệng lại run. "Anh cảm thấy cái tên này cũng được." Phương Triệt hơi nhếch môi, "Bọn họ đưa mấy tài khoản để anh chọn, cái này là tốt nhất." Tần Mạt lại tò mò: "Những tên khác là gì?" Phương Triệt ho nhẹ một tiếng, nói: "Ví dụ như, không cời quần đánh rắm, sao đêm thật cô đơn, nước đá chảy chảy, đại cao thủ Càn Khôn, chờ chút." Tần Mạt: "...". Nhân vật max level này đến giờ chỉ có ba người ít ỏi, cho nên dễ thấy là 'Thiên kim nhất trịch' sẽ đưa Mạt Mạt đi luyện cấp. Phương Triệt rất ít vào tài khoản này, cho nên khi bắt đầu thao tác của hần cũng không thạo, nhưng hần vốn là một người cả ngày chỉ giao tiếp với những món này, không như Tần Mạt muốn đòi làm gà mờ, không thể luyện thành cao thủ. Không sau bao lâu, Phương Triệt đã thay nhân vật 'Thiên kim nhất trịch', hần đưa theo Tần Mạt đi làm nhiệm vụ tăng cấp, chưa đến mười phút Tần Mạt đã lên cấp mười. sau đó có thể chọn môn phái. 'Thiên kim nhất trịch' là phái Thiên Sơn, Tần Mạt cũng vào phái Thiên Sơn. Loại trò chơi này, lúc đầu thăng cấp rất dễ dàng, mà có cao thủ max level đi theo, thăng cấp lại càng dễ. Trong tài khoản của 'Thiên kim nhất trịch' có không ít đồ, mà nguyên bảo thì có hơn một vạn. Phương Triệt mua thuốc tăng kinh nghiệm, nhanh và gọn để tài khoản của Tần Mạt lên cấp bốn mươi. "Có thể kết hôn rồi." Phương Triệt vui sướng nói. Tần Mạt như nghe thấy tiếng tim đập của mình, nàng hỏi lại: "Cái gì?" "Trong trò chơi này, nữ hào chỉ cần đạt đến cấp bốn mươi cấp là có thể kết hôn được." Phương Triệt quay đầu nhìn Tần Mạt, ánh mắt đốt người. Tần Mạt nhú mày lại: "Anh chuẩn bị kết hôn với em trong trò này?" "Chẳng lẽ không phải?" Phương Triệt bỗng phản ứng, vội thu nhỏ cửa sổ trò chơi trước mặt, nhanh tay đăng ký một tài khoản nữa. Nhân vật mới tạo thành công, lấy tên là "Phương Triệt". Hần thở nhẹ một hơi, cười nói: "Dù Phương Triệt không phải đại thần, nhưng từ đầu đến chân hần đều là anh." Tần Mạt không chịu nổi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 65: Rượu không say

Ngày hôm đó ánh nắng trời phá băng ra, tuyết mùa đông hóa thành nước mùa xuân, Tần Mạt xách hành lý trở lại trường H. Một kỳ nghỉ đông đi qua, phần lớn học sinh đều hớn hờ, còn có không ít người ăn đến phát phì trong năm mới, bây giờ phần đông đều ồn ào muốn muốn giảm béo. Trương Hình Linh là một người rất có ý tứ, năm ngoái trước khi nghỉ nàng còn có sắc mặt không tốt với Tần Mạt, năm sau khai giảng, vừa thấy Tần Mạt nàng đã nhiệt tình không ngại. Vương Tử Dục vẫn lạnh lùng, Tiền Hiểu một thân tươi đẹp, vẫn vui vẻ nhẹ nhàng. Sau khi tổng vệ sinh, Trương Hình Linh đề nghị muốn mời khách liên hoan buổi tối, nàng còn gọi cho bọn Thiệu Nguyên, Tống Thành Nguyên đến, xem tư thái này là tâm tình rất tốt, như là có việc mừng lớn. Tình cảm với bạn học cũng tương đối đơn giản, Tần Mạt và Trương Hình Linh cũng không có thâm cừu đại hận gì, mọi người nói cười có không nhắc đến những vương mặc trước đây nữa. Khi đến giờ ăn Trương Hình Linh mang theo một chàng trai cao gầy đẹp trai, đáp án mở ra, thì ra là nàng muốn khoe cậu bạn trai trong lòng, cả người như tắm mật, ngay cả hành động cũng dịu dàng hơn bình thường. "Mạt Mạt, chúng ta uống một ly." Trương Hình Linh bung lên một ly bia hỏi thăm Tần Mạt. Tần Mạt liền cũng mỉm cười nâng ly bia lên, chạm ly với nàng, TrHình Linh mở to hai mắt, gương mặt đỏ hồng, cười nói: "Mạt Mạt, tất cả đều không nên nói." Nếu tất cả đều không nên nói, Tần Mạt liền không nói, chỉ rất rõ ràng uống cạn chén bia kia không thừa lại. Một ly bia xuống bụng, mắt nàng như có sương mù, gương mặt nóng nóng, hốc mắt tê dại. Bằng tử lượng của Tần Mạt, một chai bia vẫn có thể giải quyết, nhưng nàng thuộc về loại uống rượu đặc biệt, bình thường dù không say, nhưng chỉ cần dính mùi rượu, đều thể hiện ra bên ngoài có vẻ say rượu. Thiệu Nguyên có chút lo lắng hỏi: "Tần Mạt, có phải cậu không uống được không?" Tần Mạt lắc đầu, cười nói: "Không có, mình tốt." Nàng nói xong lại mềm giọng, rõ ràng là đáng vẻ không uống nổi rượu. Mọi người xung quanh đều không tin, nhao nhao khuyên nàng ăn nhiều một chút, để ấm bụng. Tống Thành Nguyên nói: "Mấy người chúng ta hợp mặt, cũng không phải để chúc người. Tần Mạt, không uống được thì đừng uống, hôm nay trên bàn này, chúng ta không uống rượu." Tần Mạt cười khổ không được, nàng không say, chỉ thoát nhìn như say mà thôi. Trương Hình Linh cười hi hi nói: "Sớm biết vậy, mình đã không tìm cậu cạn ly! Mạt Mạt, không ngờ tử lượng của cậu thấp như thế." Tần Mạt dứt khoát không giải thích nữa, chỉ vui đầu dùng bữa. họ ăn ở ngoài trời, khi gió thổi qua, Tần Mạt cảm thấy mặt rất nóng, trong lòng có chút nhớ lại. Nàng nhấp một ngụm bia nhỏ, để mình thêm chút hơi rượu, sau đó gửi tin nhắn cho Phương Triệt, nói với hần: "‘Tiểu Phương, bên ngoài gió thật lạnh, anh có cảm thấy mùa hè thì tốt hơn không?" Sau khi gửi xong, nàng liền cười trộm. Tin nhắn với logic lộn xộn như thế, không biết sau khi Phương Triệt xem xong sẽ có cảm tưởng gì? Lúc ấy là hơn chín giờ tối, dựa theo bảng giờ giấc của Phương Triệt, chắc là lúc này mới tan ca đi ra từ công ty. Không được vài phút, tin nhắn của Phương Triệt gửi lại: "Mạt Mạt, em đang làm gì?" Tần Mạt vừa trò chuyện với mọi người, thuận tay gửi lại tin nhắn: "Em đang uống rượu với bạn, em không hề say." Lần này Phương Triệt gửi tin lại nhanh hơn: "Ồ chỗ nào?" Ba chữ đơn giản, lại mang theo cảm giác cấp bách từ xa đến gần. Tần Mạt nhấn lại địa chỉ, vừa mới cất điện thoại đi động, liền thấy Tiền Hiểu chuyển lại gần, cười hỏi: "Mạt Mạt, cậu nhắc tin cho ai thế? Hình Linh đã mang quần gia đến rồi, tình hình của cậu giờ thế nào, tu thành chính quả chưa?" Trương Hình Linh và Thiệu Nguyên ồn ào theo, đuôi lông mày Tần Mạt lộ ra vài phần tã ý, nàng hơi nghiêng đầu,

lờ mờ uể oải cười nói: "Chuyện của mình và Phương Triệt là chuyện cũ, các cậu tò mò cái gì?" Nàng cân nhắc trong lòng, Phương Triệt đúng là tên đầu gỗ, nàng không thể làm gì khác hơn là "không quan tâm"... Tần Mạt nheo mắt lại, ý cười thâm từ ánh mắt đến đáy lòng. Ngày khai giảng định kỳ ở trường H là mười sáu tháng giêng âm lịch, tối hôm qua Phương Triệt đưa nàng đi chơi trò chơi, đám cưới kia cho đến giờ còn chưa xong. Vì dựa theo quy định của【Giang Sơn Hà Đồ】đặt ra, nữ hào cấp bốn mươi có thể kết hôn, mà nam hào lại phải đến cấp sáu mươi mới được. Đêm qua không đủ thời gian, gần mười một giờ Phương Triệt đưa Tần Mạt về nhà, khi đó hân mới luyện lên cấp bốn mươi. Ở trong trò chơi này, cấp bốn mươi là ranh giới, cấp bậc trước có thể lên rất dễ, những cấp sau lại phải hoàn thành nhiệm vụ cố định mới được thăng cấp. Khi đưa Tần Mạt ra ngoài, Phương Triệt nói: "Mạt Mạt, chờ anh cưới em." Lò nhỏ mang mùi thức ăn bay lượn lơ theo gió, Tần Mạt đang cầm ly bia, nghĩ có nên uống hay không, bỗng một bàn tay to chặn lại, nhẹ nhàng cầm ly bia trong tay nàng ra. "Phương Triệt!" Người gọi tiếng này là Tiền Hiểu, nàng kinh ngạc nói: "Anh đến à?" Trương Hình Linh mở to hai mắt đánh giá Phương Triệt, trong nháy mắt về mặt có chút kinh diễm. Ánh mắt Tần Mạt có vẻ ngà ngà say, nàng khẽ vươn tay liền túm lấy ống tay áo Phương Triệt, kéo hân đến gần mình. Bàng sức của Phương Triệt, đương nhiên Tần Mạt không thể kéo được, nhưng hân chủ động phối hợp, thuận thế vòng tay, ôm Tần Mạt vào trong ngực, sau đó cười nhẹ nói: "Tứ lượng như thế, cũng muốn làm trang anh hùng?" "Em không hề say." Tần Mạt hơi nhắm mắt, ánh mắt nịt mờ mờ mịt. Nàng nói là thật lòng, chỉ là không ai tin. Thiệu Nguyên vui tươi hơn hờ nói: "Anh là Phương Triệt đúng không? Tần Mạt nhà anh uống say, bây giờ anh phải thay đúng không?" Phương Triệt rất tao nhã hữu lễ cười nói: "Mạt Mạt nhà tôi uống say, bây giờ tôi đưa cô ấy về, tất nhiên là phải uống phạt một ly rồi." Hân đưa tay nâng ly bia lên, uống một hơi cạn sạch. Mọi người trên bàn cười đùa vài câu, rồi mới thả bọn họ đi. Trong lòng Tần Mạt như chứa một viên trân châu, viên trân châu trong sáng đó lặng lẽ xoay mấy vòng, dưới chân nàng loạng choạng, Phương Triệt vội vàng đỡ nàng, một tay ôm ngang hông nàng, nói khẽ bên tai nàng: "Mạt Mạt, để anh bế em về, được không?" Hai người đi qua con đường ngắn này, đi qua đường mòn trong vườn trường, ánh đèn âm u, thỉnh thoảng có người đi qua, cũng phần nhiều là cặp đôi tình nhân. Trong mũi Tần Mạt phát ra tiếng, nàng hơi ngẩng đầu, quay mắt về Phương Triệt, nâng tay muốn ôm cổ hân, Phương Triệt thuận thế cúi đầu, hôn lên trán nàng một cái, lại nói: "Nếu em cảm thấy bé dễ bị người ta chú ý, thì anh bế em về. Cho em chọn, em thích loại nào?" Ai nói Phương Triệt là đầu gỗ chứ? Trong đầu Tần Mạt như có ánh sáng hiện ló bóng hiểu ra. Tên tiểu quý này, xem hân đưa ra hai lựa chọn, ôm và bế khác nhau rất lớn sao? Tần Mạt cũng không nói gì, chỉ có tay khẽ động, ôm lên lưng hân. Phương Triệt quay người đưa lưng về phía Tần Mạt, ngồi xổm xuống chờ nàng leo lên. Trên đường có một đôi tình nhân đi quá, cô gái cười làm nũng: "Này, đứa ngốc, nhìn người ta lãng mạn thế kia kia, anh không thương em." Nam sinh kia không chịu phục: "Sao anh không lãng mạn chứ? Không phải là công thôi à, anh bế em đi!" Tần Mạt nằm trên lưng Phương Triệt, mỉm cười, thầm mừng rỡ không thôi. Phương Triệt cúi đầu cười, hỏi: "Mạt Mạt, em say thật à?" "Đương nhiên em không say." Tần Mạt cười hi hi nói: "Lúc này, sao em có thể say được?" "Lúc này, sao em lại không thể say?" Phương Triệt khẽ cười, âm cuối lại như trêu chọc. Gió đêm dịu xuống, Tần Mạt thanh thần đặt cằm lên vai Phương Triệt. Đeo mắt đã đến mùa xuân tháng ba, học kỳ mới của trường H dần đi vào quỹ đạo của nó. Tần Mạt vẫn chạy đi lại giữa trường học và mạng Thanh Sơn, trò "Đăng Thiên" cũng đang thành hình, mà "Tiên âm" của nàng cũng sắp viết xong. Phương Triệt tranh thủ lúc rảnh rỗi, mở tài khoản【Giang Sơn Hà Đồ】luyện đến cấp tám mươi Phương Triệt" cầu hôn "Mạt Mạt", hai người làm chuỗi nhiệm vụ dây tơ hồng, trong trò chơi hiện lên hai tên "Phu quân của Mạt Mạt" và "Nương tử của Phương Triệt". Lúc ấy là mười giờ tối ngày cuối tuần, trong trò chơi rải đầy hoa đào, Phương Triệt vui sướng nói trong kênh thế giới: "Nương tử nương tử nương tử nương tử nương tử..." Hân nói nhiều lần, đại khái là vì trong trò chơi, được viết chữ hai lần, cho nên ngay sau đó lại làm lời tỏ tình kéo dài, hung bạo lật cả server, cũng làm Tần Mạt ngơ ngác hết biết nói gì.【thế giới】Phương Triệt: "Mạt Mạt, gả cho anh, nhất định là quyết định chính xác nhất, hạnh phúc nhất, không hối hận nhất cả đời em"【thế giới】Mạt Mạt: "... Dù chỉ là trong trò chơi, Tần Mạt cũng không có cách nào gỡ ra được những lời nói âu yếm này. Huống chi Tiểu Phương đồng học lại không ngừng nói, tràn đầy tự tin. Tần Mạt nén cười, lại dùng đi động gửi tin nhắn cho Phương Triệt: "Em thách, lời này chắc chắn anh không dám nói trước mặt em." Phương Triệt gửi tin lại rất nhanh: "Nương tử, em thật là hiểu rõ chồng." Tần Mạt: "...". Cuối tháng ba, Tần Mạt giao kịch bản 'Điều nguyệt' hoàn chỉnh ra, sửa đường cũng vào giao đoạn chuẩn bị, mà Tần Bái Lâm đã lên máy bay đi Mỹ điều trị, đi cùng ông là Tần Đông Sinh—Tần Vĩnh Thành. Triệu Chi Lan cũng không ở lại Thiệu Thành nữa, mà là đi Thượng Hải. Hân Dao dùng danh nghĩa du lịch cũng đến Thượng Hải, bà ở lại khách sạn, thường xuyên xuất hiện trước mặt Triệu Chi Lan, thỉnh thoảng nói chuyện, phần lớn là im lặng chơi cờ. Trên bàn vuông, nhận ra gần đây Triệu Chi Lan thay đổi nhiều, bà vẫn chưa chịu tha thứ cho ông, nhưng ít nhất bà không đi tìm bạn trai nữa, cũng không mở miệng là châm chọc, đây xem như tiến bộ rất lớn, nhưng cũng có chút mờ mịt. Buồn cười là, một khi không cãi nhau, ông lại không biết phải đối với bà thế nào. Chi Viễn cực kỳ hứng thú nói với Tần Mạt: "Sa quốc, kịch bản của em chỉ một lần là thông qua luôn, có hứng thú đến chọn nhân vật chính không?" Tần Mạt kinh ngạc: "Nhà sản xuất chịu để em chọn vai chính?" Chi Viễn rất hứng thú: "Kết quả sau cùng tất nhiên là quyết định của đạo diễn, nhưng Sa quốc, em cũng đừng xem nhẹ vị trí của mình, ý kiến của em rất quan trọng đấy."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.4 - Chương 66: Vai chính

Mùa xuân mưa bụi kéo dài, nói đến là đến, nói đi là đi. Vài ngày sau, bầu trời trong xanh, vạn dặm như ngọc bích, trong sáng khiến lòng người cũng khoan khoái vài phần. Khi ngủ giữa tiết, trong phòng học vẫn ồn ào như thường. Thiệu Nguyên nhảy ra từ phía sau, đoạt lấy tạp chí giải trí trong tay Tiền Hiểu, cười hắc hắc nói: "Xem? Nhập thần như vậy?" "Công ty giải trí Đồ Thiên muốn ra vở kịch mới, lần này lại tuyển vai chính khắp cả nước." Tiền Hiểu dùng tay chống cằm. Trương Hình Linh ngồi bên cạnh, nàng đứng dậy lấy tạp chí trong tay Thiệu Nguyên, lật lật rồi có chút khinh thường nói: "Tuyển chọn à, lại tuyển chọn. Chân thật, ai biết bọn họ tuyển thật hay là chọn trong nội bộ rồi?" Tiền Hiểu cười hi hi nói: "Muốn biết là tuyển thật hay chọn trong nội bộ, thì đi thử đi. Nếu cậu được tuyển, thì chắc chắn là tuyển thật rồi." Tần Mạt ngồi một bên, rồi lại có cảm giác vui mừng cách rèm che. Tình huống này làm nàng không thể dùng lời để miêu tả, vì kịch bản mới họ đang thảo luận chính là《Điều nguyệt》. Tốc độ của công ty Đồ Thiên rất nhanh, hoạt động tuyển chọn cũng đã bắt đầu. Tần Mạt không tham dự vào hội tuyển chọn, nhưng khi chọn thì vẫn có phần quyết định. Định nghĩa diễn viên của xã hội hiện đại rất khác so với thời xưa, cổ nhân mệnh thị là con hát, người hiện đại lại gọi là thần tượng minh tinh hay là văn nghệ sĩ. Quan niệm của Tần Mạt bây giờ cũng dần thay đổi, dù không có hứng thú với diễn kịch, nhưng cũng không có quan niệm như xưa với diễn viên nữa. Minh tinh, là ánh sao bắn ra bốn phía, trong mắt nhiều người, từ tốt nhất để hình dung quảng sáng chính là từ lộng lẫy. Trương Hình Linh dù nóng lòng muốn thử, nàng lại hếch cái mũi lên nói: "Đi thi đi, cậu đừng tưởng mình không dám nhé!" Tiền Hiểu ngăn người, nàng vốn chỉ nói đùa, hoàn toàn không nghĩ đến Trương Hình Linh lại nghĩ thế thật. Chuyện xảy ra sau đó lại làm Tần Mạt dờ khóc dờ cười, Trương Hình Linh chẳng những cực kỳ hứng thú muốn tham gia

tuyển, còn một lòng muốn kéo ba cô gái khác trong phòng cùng tham gia với nàng. Tiền Hiểu không có hứng thú, Tần Mạt cũng kiên quyết không muốn đi tham gia nào nhiệt. Chỉ có Vương Tử Dục đáng thương, đứng nhìn vẻ ngoài nàng lạnh lùng, lại thật sự không chọn được sự tấn công khủng bố của Trương Hình Linh. Sau đó Tần Mạt nhớ lại, khi kể với Phương Triệt khó tránh mang theo cảm giác sợ hãi. Lúc ấy Trương Hình Linh nói thế này: "Được rồi, hai cậu không ai chịu đi cùng mình đúng không? Vậy thì mình nói với Vương Tử Dục, nếu cả băng giá vạn năm kia cũng đồng ý, thì các cậu không được phép có ý kiến khác, được chưa?" Tiền Hiểu sáng khoái cực kỳ đồng ý: "Nếu cậu có thể khuyên được Vương Tử Dục cùng chơi trò nhảm nhí đó với cậu, thì mình không nói hai lời, đi thì đi, ai sợ ai?" Ánh mắt hai người lại nhất thời rơi xuống người Tần Mạt, Tần Mạt cười bất đắc dĩ, dứt khoát gạt đầu. Vì nàng không tin bằng sức của Trương Hình Linh có thể khuyên được Vương Tử Dục, thứ hai là cũng không cảm thấy một cuộc thi tuyển này sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng với mình. Quyền quyết định nằm trên tay nàng, trò chơi này thật ra chẳng có chút hồi hộp nào. Sự thật chứng minh, hồi hộp gì đó, lại khiến người ta không ngờ. Trương Hình Linh phát huy thế quái rồi vô địch của mình luyện được ở hội học sinh, coi thường tất cả những câu nói lạnh lùng của Vương Tử Dục, lại giúp nàng mua cơm, giúp nàng giặt ghế, thậm chí còn cướp lấy công việc giặt quần áo của nàng, năm ngày sau, Vương Tử Dục thua cuộc, nàng đầu hàng không điều kiện. "Nhiệt tình có lúc còn đáng sợ hơn mặt lạnh." Tần Mạt hí mắt cười nói, "Hình Linh đúng thật có thể làm được." Ngày hai mươi tháng ba, bốn người cùng đến 'Đoàn kịch Điều nguyệt' ở thành C đăng ký tuyển chọn. Trương Hình Linh đương nhiên đi tiên phong trước, ba phút sau, nàng vui mừng đi ra, ra tư thế thắng lợi với họ, Tiền Hiểu cũng ngẩng lên, tinh thần nâng cao đi vào. Sau khi đi ra, về mặt nàng thành thật nói: "Thi chơi thôi." Kết quả chính là, nàng bị loại khỏi vòng một. Tiếp theo là đến phiên Vương Tử Dục, nàng vẫn mặt lạnh đi vào, sau đó lại mặt lạnh đi ra. Chỉ nói hai chữ: "Qua." Tần Mạt hơi nghiêng đầu, tiêu tiêu sái sái tiến vào trường thi. Ban bình luận ra đề: "Mời biểu hiện ra vẻ u oán." Nàng liền nhét hai tay vào túi quần, mỉm cười nói: "Tôi hoàn toàn không hiểu bất kỳ kỹ thuật diễn nào." Chi Viễn nổi giận: "Vậy cô đến làm gì, đùa chúng tôi vui à! Tôi đến xem bạn mà thôi." Tần Mạt cười đi đến trước mặt ban bình luận, Chi Viễn đứng dậy bắt tay nàng, sau đó giới thiệu Tần Mạt với hai vị giám khảo khác. Phó đạo diễn với giọng nói êm tai cười nói: "Cô Sa còn trẻ, thật là thú vị." Cuộc tuyển chọn nhanh chóng, lại đến giữa tháng tư đã có kết quả. Cuộc tuyển chọn này, thật ra có nội tình bên trong, nếu không sẽ không thể tiến triển thần tốc như thế. Công ty Đồ Thiên cố ý chọn ra vài người mới thanh tú, dựa theo quy tắc nội bộ, tuyển ra hai mươi người, trong đó hơn một nửa đến từ công ty Đồ Thiên, một nửa khác mới là thật sự chọn ra từ cuộc thi. Trương Hình Linh tại bị loại ở vòng hai, mà Vương Tử Dục lại như kỳ tích đi vào vòng chung kết. "Tử Dục, cậu nhất định phải đỗ nhé!" Trương Hình Linh trước là tạo hai tay thành hình chữ thập, sau đó giữ lấy vai Vương Tử Dục, lay nàng một trận: "Mình muốn phát động hội học sinh, đề trường chúng ta tuyển truyền mạnh mẽ, bỏ phiếu tin nhắn cho cậu, đoàn quân cứu viện phiếu bầu, nhất định sẽ qua! Biết không?" Vương Tử Dục lãnh đạm hiện lên ý cười, nàng dừng một chút, sau đó nhẹ nhàng đáp một tiếng. Từ khi bị Trương Hình Linh quần quít vài ngày, Vương Tử Dục có thay đổi trong quan hệ với nàng. Một phòng bốn người, hai người là tốt với nhau nhất. Các bạn học khác thấy thần kỳ, hai thái cực một lạnh một nóng lại trở thành bạn tốt dưới tình huống như thế, khiến người ta nghi ngờ có phải nên bỏ sung thêm luật phát huy tác dụng hay không? Quan hệ giữa Tần Mạt và Vương Tử Dục vẫn thế, các nàng quen biết đã bốn năm, cuối cùng chột xa chột gần trong bồi hồi, lại không thể rơi xuống. Nguyên nhân trong đó, có lẽ ở chỗ, các nàng đều không dám bước một bước kia, cho nên ngay cả làm bạn cũng không muốn làm. Nếu luận đến thích, Tần Mạt tự nhiên thích một cô gái xinh đẹp như Vương Tử Dục, nhưng thích như vậy, cũng chỉ dừng ở phẩm hoa thường sắc—tình cảm này như bọt nước mỹ lệ, tồn tại yếu ớt, ngay cả ánh sáng rực rỡ trong đó, đều là hư ảo. Nếu coi người ta là bánh răng, từ nhỏ chỉ có một đôi thích hợp, như vậy bánh răng có thể hợp với Tần Mạt cùng chuyển động, chỉ có Phương Triệt. Hiểu nhau gần nhau, chỉ có một người này. Vương Tử Dục chưa hề hiểu ai, thật ra nàng là người ngoài cuộc. Tần Mạt đứng một bên, nhìn thấy nàng lộ ra nụ cười hiềm thấy với Trương Hình Linh, trong đầu cũng cảm thấy khoan khoái. Phía nam thành C có một khu du lịch nhỏ, gọi là "Án tượng Thanh Thạch". Đón xe đi qua, đi vài dặm trên đường núi liền thấy dốc núi thẳng đứng nổi bật. Cửa đá này, đi vào trong là hang sâu, trong hang, hoa trên núi đang nở, ven nước hồ xanh có hoa lê rừng nhỏ, giữa tháng tư, hoa lê trắng như ngọc, chiếu xuống nước mênh mông. Tần Mạt và Phương Triệt tùy ý bước chậm trong vườn hoa, có khi gió thổi hoa rơi, trớt đất mùi thơm ngát. Mục đích đến đây của họ đương nhiên không chỉ là đi chơi, giữa tháng tư đã tuyển chọn xong, còn địa điểm quyết định ở "Án tượng Thanh Thạch". Sân khấu trận chung kết dựng ở gần hồ nước xanh, hiện trường phát sóng trực tiếp, nhân viên khắp nơi đang chuẩn bị cho trước cuộc thi. Tần Mạt không có việc gì làm, tranh thủ thời gian kéo Phương Triệt đi dạo. Theo sách lược thần bí của Biện Hà Sa, Tần Mạt tuy là một trong ban giám khảo của trận chung kết, nhưng sẽ không trực tiếp lộ diện. Nàng chỉ thể hiện lá phiếu của mình trên màn hình điện tử, cho nên nàng hoàn toàn có thể đứng bên cạnh xem. Ánh lê phản chiếu, như vân như tuyết, cảnh đẹp động lòng người, nhưng giờ phút này lại không phải lúc thưởng thức. "Mạt Mạt, em muốn chọn ai?" Phương Triệt nắm tay Tần Mạt, mỉm cười hỏi nàng. Tần Mạt giả vờ thần bí: "Anh đoán xem?" Phương Triệt lắc đầu, cười nhẹ nói: "Tóm lại sẽ không phải là Vương Tử Dục." "Sao anh biết không phải cô ấy?" Tần Mạt nhếch mày lên, "Về công, diện mạo cô ấy đều tốt, về tư, giao tình của em và cô ấy không nhỏ, sao lại không chọn cô ấy?" "Trước kia anh rất không thích cô ấy, cảm thấy cô ấy rất nguy hiểm." Sóng mắt Phương Triệt phẳng lặng, "Nhưng bây giờ, anh cũng không cần thiết phải ghét cô ấy. Nhưng anh cho rằng, em sẽ không chọn cô ấy, cũng không phải vì những gì. Điều kiện của cô ấy mà nói, quả thật rất không tệ, nhưng cô ấy chưa từng có kinh nghiệm đóng phim, hơn nữa hình tượng thiên về lạnh lùng, không thích hợp làm kiểu người như Nguyệt nhi." Tần Mạt chỉ nhìn hần, cũng không nói chuyện, như là mong đợi đoạn dưới. "Với một người không hợp tính cách như cô ấy, thực lực lại không đủ, còn là người mới, đảm nhiệm vai nữ chính, không phải là chuyện tốt lành gì. Đồ Thiên cũng điều động người trong nội bộ, nếu em chọn Vương Tử Dục đi nữa, cuối cùng lại phải tranh giành, chỉ sợ sẽ biến cô ấy thành cái đích để người ta công kích. Hậu quả này, không chỉ có em trở mặt với Đồ Thiên, Vương Tử Dục cũng có thể bị ức hiếp, kiếp diễn này coi như chết yểu." Khóe miệng Tần Mạt cong lên, nở nụ cười: "Cái gọi là quyền, chỉ có thể trong năm người họ chọn ra, lấy một người." Phương Triệt đưa tay giữ vai nàng, nhẹ nhàng để nàng dựa vào người mình, phảng phất như an ủi nàng. Tần Mạt lại cười giảo hoạt nói: "Tuy em không thể chọn cô ấy làm nữ chính, nhưng có thể để cô ấy làm nữ số hai. Như vậy đã là một nhân tình với Đồ Thiên rồi, lại cho cô ấy một vị trí kha khá, không quá thấp, không phải là vẹn toàn đôi bên sao?" Phương Triệt cúi đầu, bỗng cắn lên vành tai nàng. "Này!" Tần Mạt vung tay nhảy ra, lỗ tai đỏ bừng, nhấm nháp cả gương mặt. Phương Triệt cúi đầu cười nói: "Chấn chấn em muốn lộ ý chọn Vương Tử Dục trước Đồ Thiên rồi, sau đó trong ánh mắt khó xử của họ, rất hiểu lòng người, biết điều, cố gắng chọn một trong năm người, Biện Hà Sa, em vì Vương Tử Dục, cũng thật là nhọc lòng." Tần Mạt nháy mắt: "Tiểu Phương, là anh đang nhọc lòng đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 67: Rơi mất

Gió xuân thổi qua thâm cốc tươi đẹp, Vương Tử Dục lặng lẽ đứng trong rừng hoa lê, ánh mắt đầy khí lạnh. Bên cạnh rừng hoa lê là tường trắng vườn xanh, sau khi kết thúc lần thi tuyển này, đoàn kịch liền mở một hội nghị nhỏ ở đây. Đầy lưng trước không trũng, Vương Tử Dục cũng vốn không ôm hi vọng gì, nhưng làm nàng ngạc nhiên là, sau đó nhân viên công tác lại nói với nàng, muốn nàng chờ ở vườn hoa này, về phần nguyên nhân chờ, đó là nghi vấn của nàng lúc này. Cũng giống nàng đang chờ bên ngoài còn có vài người được tiến vào top ten, bọn họ khác Vương Tử Dục lạnh lùng, lúc này đang tăng tốc nhau nói chuyện phiếm. "Này?" Có một cô gái cầm điện thoại đọc tin nhắn, sắc mặt bỗng biến đổi. Nàng cúi đầu suy tư trong giây lát, lại ngẩng khuôn mặt tươi tắn lên, làm bộ như tùy ý đi đến cạnh Vương Tử Dục, bắt chuyện với nàng. "Tử Dục, mọi người nói chuyện phiếm, cậu không tham gia à?" Cô gái này không làm ảnh hưởng đến Vương Tử Dục chỉ gật đầu, trả lời đơn giản: "Mọi người tự nhiên." "Minh là Mã Viên, cậu còn nhớ mình không? Khi thi mình xếp sau cậu đó." Mã Viên cười ngọt ngào như cũ. "Ừ." Vương Tử Dục phiền không nói, bình thường nàng chỉ làm mặt lạnh là có thể dọa được phần lớn người muốn bắt chuyện, kinh nghiệm đối phó này, nàng làm không ít. Dần dần, Mã Viên hỏi nhiều vấn đề, Vương Tử Dục ngẫu nhiên thoảng cũng nói vài chữ, xem như đáp lại. "Đúng rồi, có phải cậu có người quen ở Đồ Thiên không?" Mã Viên lại hỏi. Vương Tử Dục lắc đầu, lông mày nhíu lại. Mã Viên ghi nhớ câu nói lạnh lùng của nàng vào lòng, che miệng cười nói: "VẬY cậu quen Biện Sa Hà? À, Sa quốc, nghe nói có ấy chỉ đích danh cậu làm nữ chính." Nàng nói xong, mắt đảo linh hoạt, tầm mắt quét tới quét lui trên gương mặt Vương Tử Dục, cẩn thận không chịu từ bỏ bất kỳ một nét mặt nhỏ nào của nàng. Trong biểu tình của Vương Tử Dục tràn ngập khó hiểu, nàng trả lời: "Có chuyện này sao?" Lực chú ý của những người khác cũng ít hoặc nhiều nhìn sang phía này, nghe nàng trả lời như vậy, về mặt mọi người đều không giống nhau. Mã Viên lại nên không nổi lên một tia tức giận, nàng cúi đầu, thu tâm tình lại cười nói: "Có quan hệ là khác thế đấy, Tử Dục, cậu cần phải nắm chắc nhé." Vương Tử Dục vô cùng khó hiểu, mà nghi ngờ này vẫn theo nàng đến tận vườn hoa. Sau khi đi đến vườn hoa, nàng gặp phải nghi ngờ càng lớn hơn. Nàng cảm thấy mọi người đều kỳ quái, mà vị phó đạo diễn đó quá khách khí với nàng, ánh mắt nhà làm phim rất cổ quái, hai nhân viên công tác thì thâm lọt vào tai nàng: "Chẳng trách, Sa quốc vì Vương Tử Dục này, lại bỏ đi cái giá như thế." Trong lòng Vương Tử Dục căng thẳng, đến lúc này, nàng không thể chắc chắn, tất cả những điều thần bí này có quan hệ với Biện Hà Sa? Nhưng Biện Hà Sa này đến cuối cùng là người thế nào, vì sao lại ưu ái nàng như thế? Vai diễn của nàng tuy không phải nữ chính, nhưng cũng là nhân vật nữ vô cùng quan trọng, một nữ sát thủ lạnh lùng. Vương Tử Dục có chút bất an về việc này, nàng luôn không thích nhân ân huệ của người khác, huống chi là một ân huệ vô duyên vô cớ như thế, nàng càng thấy khó chấp nhận. Thiên hạ không có ăn mà không phải trả tiền com, Biện Hà Sa này giúp nàng như thế, từ đầu đến cuối lại không chịu lộ diện, vậy nàng ta muốn điều gì? Càng nghi ngờ, Vương Tử Dục càng khó chịu trong lòng. Nàng về trường xong, chuyện làm đầu tiên chính là đến thẳng thư viện, sau đó mượn sách《Điều nguyệt》，cẩn thận đọc từng câu từng chữ một lần. Toàn quyển《Điều nguyệt》cũng khoảng hai mươi vạn chữ, t có lẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng Vương Tử Dục đọc một lần, cũng chỉ mất nửa ngày. Được nửa ngày, sắc trời đã tối hoàn toàn, trong thư viện đèn vẫn sáng, tâm tình Vương Tử Dục có chút cô đơn. Xuất thân của nàng không tốt, nàng rất sĩ diện, nàng thích quần áo, nàng ra vẻ quái gở, nàng nhìn như kiêu ngạo, nhưng thật ra lại rất tự ti... Từ nhỏ nàng đã có nhiều gương mặt, nàng giấu mình đi thật sâu, thế cho nên đến giờ, chính nàng cũng không rõ, Vương Tử Dục thật sự, có đáng về gì. Quyển sách trong tay này, kể là một bi kịch, nhưng Vương Tử Dục lại cảm thấy, chuyện này chẳng hề bi thương. Chẳng qua là muộn mười năm mà thôi, sinh tử ngăn cách tính gì là bi kịch? Ít nhất, bọn họ đều biết, người mình nhớ là ai, và ai ở phương xa nhớ mình. Bi kịch thật sự không phải là đánh mất, mà là không có người để đánh mất. Vương Tử Dục lạnh băng đứng dậy, trong đầu nàng càng buồn, về mặt lại càng lạnh nhạt. Nàng xoay người bước đi từng bước, có một nam sinh đi nhanh ở hành lang bên kia, không chú ý đụng phải nàng, làm cuốn《Điều nguyệt》trên tay nàng rơi xuống đất. "Thật... Thật xin lỗi." Người này đeo kính, thoạt nhìn điềm đạm, nam sinh cao gầy có chút kích động giải thích, sau đó vội vàng ngồi xuống nhặt sách. Vương Tử Dục cũng xoay người, chuẩn bị nhặt sách lên, mắt lại thấy nam sinh này nhanh chóng nhặt đ sách, lại đứng thẳng người. Cốp! Đầu hắn đụng vào cằm Vương Tử Dục, và khiến nàng lùi về phía sau, cổ chân vấp vào chân ghế, sau đó đầu gối mềm nhũn, cả người "bịch" lại ngã về chỗ cũ, ngồi lên ghế. "A... xin lỗi, xin lỗi!" Nam sinh gây họa lần nữa, gấp đến độ trán đổ mồ hôi lạnh. Trên tay hắn còn cầm quyển sách kia, lại khấn trương không biết để vào đâu, gương mặt thanh tú tràn ngập áy náy, còn không dám đối diện với cô gái. Cũng không biết vì sao, thấy dáng vẻ luống cuống của người này, khó chịu trong lòng Vương Tử Dục liền tan ra trong nháy mắt, hóa thành mây bay tự do. Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng cười, trong chốc lát như băng ngọc rơi xuống, trăm hoa đua nở. "Bạn, bạn..." Nam sinh đối diện ôm đầu, tay kia thì vẫn cầm cuốn《Điều nguyệt》，không biết nên trực tiếp đưa cho Vương Tử Dục, hay để lên mặt bàn. "Cậu cầm đọc đi." Vương Tử Dục thu ý cười, "Quyển sách này tôi đọc xong rồi, không mượn nữa." "À, vậy à, cũng được." Nam sinh này vội cầm quyển sách đến bên người, gật đầu liên tục, "Minh đọc, mình đọc." "Thật ra, " Vương Tử Dục khôi phục lại vẻ lạnh lùng, "Nếu cậu muốn đọc quyển này, lên giá sách lấy cũng được, ở đó còn có vài cuốn nữa, cậu không cần vì quyển này mà đặc biệt va vào Thế là, cơ mặt của nam sinh vô tình đụng nàng co lại. Mỹ nhân lạnh lùng thật khiến người ta thấy lạnh lẽo, Vương Tử Dục cũng thế. Nàng nhắm mắt lại, xoay người đi theo hành lang, trong lòng lại mơ hồ có chút có chút vui sướng. Cũng không biết vui sướng này đến từ phương nào, kỳ lạ là, nàng thấy nam sinh vô tình động phải này vô cùng thuận mắt, lại sinh ra một xúc cảm bất ngờ gặp mặt. Tình cảm của con người vừa phức tạp vừa đơn giản như thế, năm đó Vương Tử Dục chưa từng động lòng trước Lôi Tĩnh An phong lưu tuấn tú, sau cùng lại không chịu để Tần Mạt lấy mất nạ thần bí xuống, ở một khắc này, lại có cảm tình với một nam sinh không biết rõ tên như thế, chỉ là cảm tình, không hề có tình ý rồi ren này, cũng khiến nàng thâm vui mừng. Vui mừng này đánh tan phiền muộn trong lòng nàng, khiến nàng hoảng hốt cảm thấy như đánh mất gì đó, lại như nhặt được thứ gì. Sau khi trở lại phòng, không ngoài dự liệu, Vương Tử Dục thấy Tần Mạt ngồi trước máy tính. Trên màn hình hiện một chương văn, Tần Mạt cũng không chú ý đến người đứng phía sau, chỉ gõ mười ngón tay không ngừng trên bàn phím, thỉnh thoảng lại sửa chữa. "Vu Tiêu Chi trốn đến Bắc Thương Sơn, ngày đêm trôi qua, pháp lực cũng dần dần tiêu tán..." Vương Tử Dục lặng lẽ xem một hồi, bỗng nghe giọng gọi: "Biện Hà Sa." "Chuyện gì?" Tần Mạt thuận miệng trả lời, sau một lát mười ngón tay dừng một chút, từ từ xoay người, quay đầu. Vương Tử Dục nhìn thẳng vào nàng, chỉ thấy gương mặt nàng lộ ra một ít bất đắc dĩ, ánh mắt lại không có nửa phần xấu hổ giận dữ lung tung. "Cậu không có gì để giải thích sao?" Tần Mạt cười cười, lắc đầu nói: "Như cậu nhìn đây." Vương Tử Dục nhìn xuống từ trên cao, rốt cục không nhìn được tức giận: "Cậu có ý gì? Bỏ thì? Thương hại?" Tần Mạt chẳng hề biết Vương Tử Dục đã nghe qua tin nhắn lại kia, mơ hồ đoán được vài phần trong đó. Chuyện lần này thật ra Tần Mạt cũng phải trả một cái giá khá đắt, nhưng tính cẩn thận, nàng cũng không tiếc. Nhưng chuyện cụ thể trong đó, nàng cũng không muốn nói cho Vương Tử Dục nghe. "Điều kiện của cậu rất tốt, mình có một danh sách, tùy ai cũng thế, tất nhiên là sẽ chọn cậu." Khi nàng nói, thần thái bình tĩnh, cách nói này gọn gàng linh hoạt, Tần Mạt chẳng phải nghĩ dài dòng. Đáy lòng Vương Tử Dục ngập tràn ý lạnh, nàng lại nghĩ tới cách kể chuyện của《Điều nguyệt》，bỗng như hiểu rõ gì đó. Vì sao lại bài xích người khác phái, thích người cùng giới, đây đã từng là vấn đề Vương Tử Dục buồn rầu rất lâu. Từ khi nàng mười ba tuổi đã phát hiện mình có khuynh hướng này, liền buồn khổ. Lạnh lùng, thật ra là một loại hình tự bảo vệ mình không phải nàng không muốn hòa đồng, mà là sợ 'ngoại tộc' như mình sẽ bị bài xích. Lúc trước khi nàng phát hiện Tần Mạt cũng có khuynh hướng này, liền như bắt được phao cứu mệnh, tất cả vui mừng khó mà nói hết. Đến cuối cùng là thích thật, hay là chỉ muốn cô độc, vấn đề này trước giờ nàng chưa từng nghĩ sâu xa. Nhưng một khắc này nàng lại giật mình hiểu rõ, thì ra chỉ vì mình thiếu dũng khí, cho nên mới dùng kiêu ngạo để tự trang, cho nên tóm lại vẫn từ bỏ chiếc phao này, nàng và Tần Mạt, không tính là đánh mất? "Chúng ta là bạn học?" Vương Tử Dục thở phào một hơi, hỏi. "Đương nhiên." Tần Mạt gật đầu. "Chúng ta là bạn bè?" "Cậu chịu thừa nhận, đó là tự nhiên." "Chúng ta có thể là gì?" Tần Mạt mỉm cười: "Còn có thể là gì?" Vương Tử Dục lui về phía sau từng bước, nhẹ nhàng cười. Nàng xoay người đi đến ban công, nhìn bóng đêm ở trường H, chợt phát hiện, mình bỏ lỡ nhiều cảnh đẹp như vậy. Trên thực tế, trước giờ nàng không hiểu Tần Mạt, cũng trước giờ cũng không cho Tần Mạt cơ hội hiểu mình. Nàng chỉ giả vờ trong buồn khổ, cho Tần Mạt ra phao cứu mạng, vậy Tần Mạt lại coi nàng là gì? Giờ khắc này, Vương Tử Dục không thấy đau lòng, ngược lại cảm thấy được giải thoát. Thì ra nàng là một kẻ nhát gan, chẳng qua chỉ giả vờ thích một người.

Q.4 - Chương 68: Tái biệt

Cuối Tháng tư, Tần Mạt rốt cuộc cũng hoàn thành « Tiên âm », chuẩn bị mang ra in ấn. Quyền sách này làm bối cảnh cho trò "Đăng Thiên", nhưng bản quyền lại thuộc về « Quanh quần », mà bản quyền phim điện ảnh và truyền hình lại vô điều kiện thuộc về "Đồ Thiên". Miễn phí chuyển nhượng « Tiên âm » thành phim, hơn nữa Đồ Thiên còn có được quyền ưu tiên tất cả các tác phẩm của Biện Hà Sa từ đó về sau, đây chính là thỏa thuận của Tần Mạt với Đồ Thiên. Thỏa thuận này đến cuối cùng có giá trị bao nhiêu, trước mắt là một con số không thể lường trước. Bởi vì trước đây, kết quả phòng bán vé 'Điều nguyệt' không thể dự liệu, mà Biện Hà Sa cũng còn tính là người mới. Thỏa thuận này nhìn như Tần Mạt thiệt thòi, nhưng nếu không có Đồ Thiên tạo thế, tác phẩm điện ảnh của Biện Hà Sa có thể có bao nhiêu người biết? Nhưng dù tính thế nào, Đồ Thiên cũng kiếm được không ít, nhà kinh doanh trực lợi, quả thật không giống bình thường. Đến tháng năm trường H được nghỉ, nhưng tổ chế tạo « Đăng Thiên » lại tăng ca, Tần Mạt cũng phải chịu đến ngày mừng một tháng năm. Mừng chín tháng này, phần mềm hoàn thành, trong văn phòng bỗng phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt. Cửa phòng đẩy ra, Lôi Lạc Tư lao ra từ trong, giọng nói đầy phấn khích. Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, không người nào nghe hiểu hắn nói gì. Sau vài giây nhìn nhau, tiếng cười vang âm âm lên. Lôi Lạc Tư lại nâng tay gỡ dây dây, dùng tiếng Trung có chút ấp úng nói: "Phượng Triệt, mời khách, chúng ta nhất định phải giết cậu ta, giết cậu ta một bữa." Tiếng cười càng lớn, Tần Mạt nhíu mày Phượng Triệt nói: "Lôi Lạc Tư muốn giết anh đấy." "Anh ta coi từ làm thịt thành giết." Phượng Triệt rất trấn định. Tần Mạt nói: "Giết vốn là từ đồng nghĩa với làm thịt, anh ấy hiểu sai ở đâu? Tiếng Hán của Lôi Lạc Tư rất tốt nhé." Trong đám người, Phượng Triệt ôm eo Tần Mạt qua, tiến đến bên tai nàng nói: "Vậy anh sẽ đứng đây, chờ em đến tới giết." Tần Mạt lại hiểu sai trong một khắc này, nàng hiểu là: "Anh đứng, chờ em đây đến." Thật ra nàng muốn cẩn thận hơn một chút, nhưng chuyện này là tiên hạ thủ vi cường. Tần Mạt tính toán, tuổi kết hôn của nam giới là hai mươi hai tuổi, bọn họ còn phải đợi hơn một năm nữa—thật ra phải đợi ba năm, vì nàng muốn đợi đến ba năm sau khi nàng tốt nghiệp. Như vậy trước đây, có phải nàng muốn xác lập vị trí chủ đạo khô "Mạt Mạt?" Phượng Triệt nhéo nhéo tay nàng, "Em đang nghĩ gì?" Tần Mạt bỗng phục hồi tinh thần lại, thâm giác về lưng túm đi. Nàng cố gắng làm ra vẻ trang trọng, nhàn nhạt mà nói: "Em không phải đạo phu." Phượng Triệt cúi đầu cười: "Vậy cái mạng nhỏ này của anh được đảm bảo rồi." Cuối Tháng năm hắn sẽ trở lại Cambridge, sau đó hai người lại có một năm chia ly. Một lần ly biệt này khác lần trước, nhưng lại có một tia tình cảm làm cho người ta phiền muộn. Khi mọi thứ còn chưa biết, ly biệt tuy khiến người ta ảm đạm, nhưng vì chưa nếm qua những thứ quá tốt đẹp, cho nên cũng không phải không chịu nổi, mà khi tình yêu cuồng nhiệt lại ly biệt, trái ngược là phiền lòng. Cũng may sau khi xác định xong tất cả, ít nhất cũng không cần thấp thỏm nữa. Phượng Triệt nắm chặt tay Tần Mạt, yên lặng tính toán ngày ly biệt, lại mong đến ngày gặp lại kia. Còn chưa chia xa, đã mong ngày gặp lại, hắn cúi đầu, bỗng cảm thấy mình rất buồn cười. Giữa Tháng năm, Tần Bái Lâm có tin tức tốt bên kia, bệnh tình của ông được không chế, tuy không thể chữa khỏi, nhưng dưới tình huống như vậy, không chuyển biến xấu nữa là tốt rồi. AIDS là hội chứng suy giảm miễn dịch, cũng không thể trị được bệnh, chỉ có thể dựa vào sinh mệnh bú dưỡng bình của con người, dùng sức để chống cự lại nó, cũng không phải không thể vùng vẫy để giành sự Hân Dao vẫn không chịu đi thăm Tần Bái Lâm, nhưng quan hệ của bà và Triệu Chi Lan rất thân thiết, hai người nói chuyện rất nhiều, Triệu Chi Lan nói về Phượng Triệt, Hân Dao cũng nói về Tần Mạt. Có một ngày, Triệu Chi Lan gọi điện cho Phượng Triệt, hỏi hắn: "Tiểu Triệt, có phải con có bạn gái không?" Phượng Triệt biết Hân Dao và Triệu Chi Lan đã nói với nhau về chuyện gì, liền giấu ý cười, nhàn nhạt trả lời: "Mẹ, bây giờ mẹ mới biết à?" Triệu Chi Lan cảm thấy có chút xấu hổ, tự giác cảm thấy ít quan tâm đến đứa con, giọng liền dịu đi vài phần: "Mẹ sớm có nghe nói, nhưng... Tiểu Triệt, khi nào thì con đưa con bé đến gặp mẹ?" Bà vốn còn nghĩ, nếu có thể kết thành thông gia với Hân Dao thì thật tốt, nhưng Phượng Triệt nói lời này, bà lại cảm thấy mình không nên thẳng thừng can thiệp vào chuyện hôn nhân của con trai. "Nếu mẹ có thời gian, gần đây có thể." Phượng Triệt lại hỏi, "Mẹ, mẹ không hỏi về tên cô ấy sao." Triệu Chi Lan liền hoảng sợ trong lòng, vội vàng nói: "À, đúng vậy, đúng. Con bé... tên nó là gì? Nhà ở đâu? Người thế nào?" Phượng Triệt thăm thò dài, cũng không thấy thoải mái, chỉ có chút bất đắc dĩ. Hắn từ từ nói: "Tần Mạt, cô ấy là Tần Mạt." Nói xong, hắn nghĩ trong lòng: "Quên đi..." Tính Triệu Chi Lan luôn như thế, Phượng Triệt không thể làm gì, cảm thấy mình không nên trông cậy vào. Hắn đã lớn đến tuổi này, không cần thiết phải hi vọng vào một người mẹ sẽ chăm sóc con trai mình chu đáo. Triệu Chi Lan cũng không phải không tốt, Phượng Triệt cũng không phải đứa trẻ cần chăm sóc nữa. Trong lòng hắn chỉ có chút ảm ức, mà cho đến bây giờ, những oán khí kia dần tan mất, hắn lại cảm thấy, có một người mẹ như thế cũng là một loại hạnh phúc. Vì Triệu Chi Lan khiến người ta mãi mãi cảm thấy, tuổi thanh xuân thuần túy nhất. "Hình như..." Giọng Triệu Chi Lan có chút nghi hoặc, "Con gái di Hân Dao cũng là Tần Mạt." Phượng Triệt không nói thật lâu, hắn thật sự không biết nên nói gì cho phải. Triệu Chi Lan cẩn thận đề dặt hỏi: "Tiểu Triệt, bạn gái con cùng tên với nhà người ta, có phải con không vui không." "Không có." Phượng Triệt không đổi sắc mặt, lại khôi phục dáng vẻ băng sơn năm đó. Thật ra hắn cũng không phải kẻ lạnh lùng, mà vì có một đôi cha mẹ dở hơi như thế, hàng năm không có lời nào để nói, nét mặt không lạnh không được. "Ai, cùng tên à, nếu là cùng một người thì thật tốt." Triệu Chi Lan bỗng vui mừng kêu lên, "Nói không chừng là cùng một người đấy! Tiểu Triệt, bạn gái con là người ở đâu? Bây giờ con bé đang làm gì?" Phượng Triệt chỉ trả lời: "Người ở Thiệu Thành, bây giờ đang học ở trường H. Khoa văn, chuyên ngành tiếng Hán." Triệu Chi Lan sung sướng không thôi: "Chắc chắn là cùng một người rồi, đúng là như vậy! Tiểu Triệt, không tệ đâu, mẹ nhìn rồi. Đúng rồi, mẹ mời Hân Dao đến thành C du lịch, muốn cô ấy đến nhìn con dâu tương lai của mẹ, nhất định dọa cô ấy nhảy dựng." Bà còn nói không ngừng, tưởng tượng sau khi mình nhìn thấy Tần Mạt xong, sẽ làm gì, lại làm thế nào để tạo quan hệ tốt với con dâu tương lai. Phượng Triệt lần đầu nghe bà nói nhiều, tâm tình bình tĩnh trở lại như kỳ tích, trong lúc bất tri bất giác mặt hiện lên ý cười. Cuối Tháng năm, Phượng Triệt đã đi máy bay đến London, máy bay cất cánh ngày hai mươi tám. Tần Mạt lên lịch đi tiễn hắn, đến ngày hai bảy lại nhận được điện thoại của Tần Văn Đình. Cho đến bây giờ Tần Văn Đình vẫn luôn hăng hái, vậy mà lúc ấy lại nghẹn ngào, khiến Tần Mạt kinh hoàng, vội hỏi thăm: "Chị, có chuyện gì xảy ra?" Tần Văn Đình im lặng thật lâu sau, mới khổ sở nói ra bốn chữ: "Chị đã mang thai." Tần Mạt hít thật sâu một hơi, nén giọng, cố dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Chị định làm thế nào?" "Không muốn nói cho ba mẹ." Giọng Tần Văn Đình rất yếu ớt, nhưng ngữ khí cũng kiên quyết. Tần Mạt dịu giọng: "Chị, chị không định kết hôn?" Tần Văn Đình đã tròn hai mươi hai tuổi rồi, hoàn toàn đến tuổi có thể kết hôn. "Chị không kết hôn." Nàng lại ra vẻ kiên cường, "Chị còn có sự nghiệp, chị không cần đàn ông nuôi." "Kết hôn và sự nghiệp có mâu thuẫn sao?" Tần Mạt nhẹ nhàng thở ra, lại cảm thấy buồn cười, "Theo cách nói này của chị, người ta muốn chịu trách nhiệm đứng không. Thế nào, con cũng có rồi, còn không muốn gả?" Tần Văn Đình cúi đầu cười lên, giọng không khỏi bi thương: "Dù anh ta muốn chịu trách nhiệm, nhưng chị không muốn để anh ta thương hại. Đứa con này... đứa con này..." Trong lòng Tần Mạt có cảm giác không ổn, nàng trầm giọng hỏi: "Chẳng lẽ chị quyết định không sinh đứa bé ra?" "Chị, chị..." Tần Văn Đình lại hoảng loạn lên, "Chị không biết, chị không biết phải làm thế nào! Mạt Mạt, chị nên làm thế nào?" Mấy năm này, tuy Tần Văn Đình rất ít về nhà, nhưng trước giờ gọi điện không ít. Hai chị em đều hiểu rõ nhau, Tần Mạt lần trước còn nghe Tần

Vân Đình nói qua, nàng thích một người, trước mắt phát triển rất tốt. "Chỉ có con lúc nào?" "Một tháng, chính là tháng trước..." Tần Vân Đình đề nghị thống khổ trong giọng nói, "Chỉ còn chưa nghĩ đến sẽ có con, chị chỉ, lần trước uống rượu say, chị không ngờ. ... Mạt Mạt, chị không thể kết hôn với anh ta, anh ta coi chị là người khác, trong lòng anh ta căn bản không có chị." Tần Mạt ngẩng đầu, im lặng thờ dài, hận không thể lập tức vọt đến Bắc Kinh gõ đầu Tần Vân Đình, xem trong đầu cô bé dần dần này đến cuối cùng là chứa cái gì. "Lúc này chị đến những thứ đó! Chị thật là... Chẳng lẽ chị nhẫn tâm cướp đi sinh mệnh của một đứa trẻ? Hay là chị chuẩn bị làm người mẹ độc thân rồi?" "Chị không biết, chị không biết phải làm thế nào." Tần Vân Đình tràn đầy lo âu, "Chị cũng không muốn xóa bỏ đứa con này, nhưng, chị không muốn kết hôn. Nhưng nếu ba mẹ biết chị... chị chưa kết hôn mà có con, họ, họ sẽ tức chết!" "Chị có thể nghĩ như thế, sao còn không chịu kết hôn?" Tần ba Tần mẹ sẽ bị tức đến dạng gì tạm thời không nói đến, ít nhất Tần Mạt đã tức đến không chịu được rồi. "Chị không kết hôn." Tần Vân Đình lầm bầm nói. Giọng Tần Mạt như không cho phép từ chối: "Bây giờ em đi mua vé máy bay, chị chờ em ở Bắc Kinh." Nàng cúp điện thoại, xem thời gian, đã là ba giờ chiều. Vé máy bay đi Bắc Kinh cùng ngày không còn, nàng chỉ có thể mua vé hơn tám giờ hôm sau, Phương Triệt cũng lên máy bay ngày này, nhưng thời gian lại là hơn một giờ chiều. Ngày hôm sau hai người cùng ra sân bay, nhưng là Phương Triệt tiễn Tần Mạt, mà không phải Tần Mạt tiễn Phương Triệt. Thời gian rất vội, Tần Mạt vốn lên kế hoạch làm tiệc tiễn Phương Triệt, nhưng lúc này nàng rất lo cho Tần Vân Đình, cũng bất chấp cả lễ mạn, chỉ vội nói câu: "Thuận buồm xuôi gió, bảo trọng." Phương Triệt còn chưa kịp nói gì, Tần Mạt đã quay người đi vào cửa đăng ký. Bóng lưng nóng chìm trong biển người, rõ ràng là Phương Triệt đưa nàng lên máy bay, nhưng lời từ biệt lại do nàng nói ra, nỗi buồn ly biệt không khỏi tan dần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 69: Trách nhiệm

Tần Mạt nhìn thấy Tần Vân Đình ở sân bay, thấy nàng làm tóc xoắn lộn to, mặc váy ngắn và áo chằm, xinh đẹp như cũ, chỉ có sắc mặt là tiêu tụy. "Mạt Mạt, chị đưa em đi tham quan một chút." Nàng khoác tay Tần Mạt, cúi đầu cười nhạt, như là những chuyện ngày hôm qua nói chỉ là chuyện cười. Tần Mạt đề nén lo âu trong lòng, cũng không đề cập đến chuyện nàng mang thai. Vì thời gian còn sớm, Tần Vân Đình liền dẫn Tần Mạt đi thăm Từ Cẩm Thành, khi đi đường đáng vẻ nàng có điểm thất hồn lạc phách, kéo Tần Mạt nói: "Bắc Kinh có rất nhiều nơi có thể thăm quan, nếu em muốn đi du lịch, thì ở đây một tháng đi." Lúc này Tần Mạt đương nhiên không thể ở lại Bắc Kinh lâu, lần này nàng nghĩ không xin phép, xem như là trốn học. Không lâu nữa, trường H sẽ tổ chức thi cuối kỳ, Tần Mạt còn không muốn bỏ thi rớt lớp đâu. Nhưng nếu Tần Vân Đình khăng khăng muốn giữ nàng bên cạnh, không thể nói trước Tần Mạt có thay đổi kế hoạch bỏ thi một lần không. Tưởng đồ Từ Cẩm Thành trải dài, nó như phản ánh lên lịch sử phồn hoa và đồ nát, bao nhiêu năm rồi, gió táp mưa sa, phảng phất như già đi. Tần Mạt lại thật sự không có tâm tình gì mà thương nhớ cổ kim, hoàng cung Biện Lương và Từ Cẩm Thành Bắc Kinh kém nhau quá xa, bây giờ không phải là lúc để thưởng thức phong cảnh nhân văn nữa. "Anh ấy thường xuyên ở bên kia dựng giá vẽ tranh." Tần Vân Đình thấp giọng nói: "Nơi này rất heo lạnh, bình thường có rất ít người lại gần, lần đầu tiên chị gặp anh ấy, cảm thấy có điểm quen mắt, sau lại không nhận được thưởng đi đến đây. Anh ấy học cùng trường với chị, học về công trình sinh học..." Mắt Tần Mạt thấy ánh mắt Tần Vân Đình mờ mờ, lời nói lộn xộn, trong lòng lại chưa xốt, lại không rõ nên an ủi nàng thế nào mới tốt. Nghĩ lại nghĩ, Tần Mạt hơi khô cứng nói: "Anh ta đúng là quái nhân." "Anh ấy chính là quái nhân." gương mặt tái nhợt của Tần Vân Đình hơi lộ ra ý cười, "Anh ấy là người vô cùng kỳ quái. Em nghe chị kể anh ấy vẽ cảnh lúc trời chiều ở Từ Cẩm Thành, nhất định cho rằng anh ấy là người rất lãng mạn, vẽ tranh cũng rất giỏi đúng không? Thật ra không phải như thế, tranh anh ấy vẽ rất khó nhìn, về sau chị không nhận được hỏi anh ấy, anh ấy không biết vẽ tranh sao lại làm ra vẽ biết vẽ? Tần Mạt thuận thế hỏi: "Anh ấy trả lời thế nào?" "Anh ấy nói, anh ấy thất tình, vì bạn gái ghét anh ấy cả ngày chỉ nói về công thức phân tử, không có tế bào lãng mạn nào cả." Tần Vân Đình thờ dài, "Cho nên chị cần không mưa, anh ấy sẽ đến đây về trời chiều, sau đó bồi dưỡng tế bào lãng mạn. Anh ấy nói người bạn cùng phòng nói với anh ấy, một chiều này rất có tác dụng, có thể hấp dẫn khối em xinh tươi tự động dâng đến miệng. Tần Mạt lắc đầu cười cười: "Một câu này thành lời tiên tri rồi." "Nếu chị không bị hấp dẫn, há không phải nói, chị không phải cô gái xinh đẹp sao?" Tần Vân Đình hơi có ý tự giễu, "Nhưng chị lại như thiếu thân lao đầu vào lửa, cũng không phải là cô gái xinh đẹp nhất kia." Tần Mạt nghĩ đến trước đây nàng thích nhất là một câu nói, đó là "Mình chính là mỹ thiếu nữ vô địch siêu cấp vũ trụ", trong đầu lại nặng trĩu một đoạn tình cảm, vô cùng khó chịu. "Chị có nói, anh ấy sẽ chịu trách nhiệm." Tần Vân Đình quát cường cảm môi dưới, nói khẽ: "Chị không muốn anh ấy chịu trách nhiệm, chị không phải là gánh nặng của anh ấy, cũng không phải là trách nhiệm của anh ấy. Chuyện này, không trách anh ấy." Tần Mạt nhếch mày, giọng điệu chuyển sang nghiêm khắc: "Chị, đứa con trong bụng chị chẳng lẽ là xuất hiện từ không khí?" "Ngày đó rất nhiều bạn học tụ tập một chỗ cùng uống rượu, vì sắp tốt nghiệp, mọi người đều rất buồn, cho nên càng chúc nhiều." Giọng Tần Vân Đình trầm xuống, đề nghị thống khổ, "Mọi người đều say, chị đưa anh ấy về, để anh ấy lên ghế sofa..." Nàng dừng rất lâu, cuối cùng vẫn dứt quãng kể lại mọi chuyện rõ ràng. Chuyện chỉ có như thế, ngày đó say rượu, cô nam quả nữ ở chung một phòng, chàng trai say đến bất tỉnh nhân sự, cô gái còn ba phần tỉnh táo. Tần Vân Đình thăm mền Tô Lăng Kiệt, đến lúc nửa tỉnh nửa say, cho là đang nằm mơ, thế là hồ đồ đi hôn hắn. Nhưng nàng không nghĩ đến việc hiến thân, chỉ là đang nghĩ trong mộng, một thoáng nhiệt tình cũng không ngại. Tô Lăng Kiệt có phản ứng bản năng của đàn ông, cảm giác được da thịt ôn ngọc mềm mại trên người, lúc thần trí không rõ khách đổi thành chủ, thế là hai người tạo thành sai lầm lớn. Chuyện này xảy ra, nếu như là cô gái khác, nhất định sẽ lập tức nắm lấy cơ hội bắt hắn chịu trách nhiệm, nhưng Tần Vân Đình lại cảm thấy như mình lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chịu thiệt thòi cũng là xứng đáng. Tần Mạt đối mặt với suy nghĩ như thế của nàng, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi. Nàng thương tiếc trong lòng, lại cảm thấy vấn đề này, không thể khuyên giải. Tần Vân Đình có sự kiên trì của nàng, sao Tần Mạt có thể nhẫn tâm phá vỡ sự kiên trì thuần túy đó? Nhưng Tần Mạt vẫn mang theo chút ép buộc, hỏi: "Chị đã cảm thấy chị nhân lúc người ta gặp khó khăn mà lợi dụng, lại cảm thấy chị thiệt thòi, đến cuối cùng ai mới là người thiệt thòi?" "Cả hai đều thiệt." Tần Vân Đình cười khổ, "Anh ấy rất áy náy, mà chị lại ăn quả đắng." Tần Mạt chỉ có thể bắt đầu đi cùng nàng đi dạo Từ Cẩm Thành, đi đến giữa trưa, hai người đi ăn cơm, Tần Vân Đình lại đề nghị: "Chúng ta thăm Trường Thành, Vì đến vội vàng, cho nên Tần Mạt ra trận gọn nhẹ, hai tay trống trơn, hành lý gì đó đều không có. Dù là như thế, nàng cũng không thấy mình còn có sức để đi Trường Thành. Nhưng nhìn dáng vẻ uể oải của Tần Vân Đình như thế, Tần Mạt liền không nói ra được lời từ chối. Nàng cắn răng một cái, gật đầu đáp ứng. Khi hai người đi nhờ xe đến đường núi ở Trường Thành, đã là hơn bốn giờ chiều. Tần Vân Đình đi dọc lên, bước rất nhanh, Tần Mạt thở hồng hộc đuổi theo phía sau, chỉ cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. "Chị cả, đừng ép người như thế chứ." Nàng dùng tay chống chân, lại giả vờ yếu ớt ở phía sau, không chịu đi lên nữa. Thật ra nàng cũng không mệt đến mức không đi nổi đường, chỉ muốn đổi sự chú ý của Tần Vân Đình. "Váy chị ở đây chờ em." Tần Vân Đình dừng bước lại, dựa vào tường thành nhìn xuống, ánh mắt âm trầm, khó phân biệt buồn vui. Lúc này đa số mọi người

đều đi xuống dưới, rất ít người đi lên trên, Tần Mạt ngẩng đầu nhìn thấy dòng người đi ngược này, dãy núi nguy nga, trong lòng ngực bỗng dâng lên một cỗ hào khí. Nàng vỗ ngực, lại đi nhanh lên trên, khi đến cạnh Tần Văn Đình, bỗng lộ ra một khuôn mặt tươi tắn, giữ chặt tay nàng nói: "Chị cả, vừa rồi em nghĩ ra một ý kiến rất hay." Tần Văn Đình lờm sang một bên, cúi đầu hỏi: "Có ý kiến gì?" "Chị không chịu để anh ấy chịu trách nhiệm, là vì chị cảm thấy chuyện này không phải tại anh ấy. Nhưng nếu anh ấy rất thích chị, muốn cưới chị, việc anh ấy gánh vác trách nhiệm và lần ngoài ý muốn đó không có quan hệ thì sao?" Tần Mạt mở to mắt nhìn Tần Văn Đình: "Chị, nếu như anh ấy muốn biến chị thành trách nhiệm của anh ấy, chị không muốn sao?" Tần Văn Đình khẽ mỉm cười: "Đây mà là ý kiến hay?" Chủ ý này quả thật quá bình thường, Tần Mạt thẹn thùng mỉm cười, lắc tay Tần Văn Đình giả bộ đáng yêu nói: "Chị, sao lại không phải ý kiến hay, vấn đề lớn nhất của chị không phải là cảm thấy anh ấy không thích chị sao? Nếu anh ấy thích chị, thì vấn đề đó còn có gì nữa?" Ngoài lần vừa mới xuyên qua, vì không hiểu chuyện Tần Mạt bị tổng vào bệnh viện An Bình nên phải giả vờ đáng yêu vài lần ra, đã rất lâu nàng không lộ ra dáng vẻ thế này. Quả thật nàng không thích hợp làm cô bé đáng yêu, Tần Văn Đình vừa nhìn thấy, chỉ cảm thấy khó chịu, lúc này lại bật cười. Tần Mạt thấy nàng cười, cũng tự thu dáng vẻ đó lại, khoác tay nàng nói: "Chị, chị không thử, sao biết là không thể?" Tần Văn Đình nhìn về dãy núi ở nơi xa, thờ dãi: "Mấy ngày trước chị còn gặp anh ấy đi cùng cô gái kia ở trường, tuy bọn họ đã chia tay, nhưng chị nhìn nét mặt của anh ấy, liền biết, trong lòng anh ấy còn người đó." "Chuyện này có thể nhìn qua vẻ mặt mà đoán?" Tần Mạt vùng tay lên, "Chấn chấn là chị hoa mắt rồi, ai có thể cách bưng, nhìn thấu lòng người chứ?" "Mạt Mạt, em không hiểu." Tần Văn Đình cắn nhẹ môi dưới, "Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần đó, chắc chắn chị sẽ không bận tâm đến chuyện này. Chị thích anh ấy, tự nhiên muốn chủ động tranh thủ. Nhưng bây giờ, thà chị tiếp tục sai, cũng không muốn anh ấy vì gánh trách nhiệm mà nhận gánh nặng cả đời. .. Sau cùng, ấy vậy với chị lại biến thành oán hận." Tần Mạt nắm chặt tay nàng, như có thể cảm giác được mạch đập của nàng, cảm nhận được sự kiên quyết trong lòng nàng. Dưới tình huống như vậy, Tần Mạt thật sự không thể tiếp tục khuyên ngăn nữa. Nàng chỉ cảm thấy tất cả lời nói linh hoạt của mình, trước tình cảm như thế của Tần Văn Đình như đều biến thành một mảnh tái nhợt. Nàng phải thích người kia nhiều lắm, mới nguyện ý vì hắn mà chịu áp lực đến mức này? Nàng có rất nhiều kiêu ngạo, nhưng ở lúc thế này lại không chịu cho mình một con đường lui? Tần Mạt rất muốn hỏi một câu: "Vậy đứa bé chị định làm thế nào?", nhưng lời này đến bờ môi, nàng vẫn không nói ra khỏi miệng. Đêm đó ánh mây lần nhuộm cả dãy núi, Tần Văn Đình xoay người, kéo Tần Mạt thấp giọng nói: "Mạt Mạt, chúng ta về thôi." Tần Mạt đau nhói trong lòng, trở về đâu? Trong nháy mắt này, nàng ra quyết định, dù chương trình học có thế nào, nàng cũng phải ở cùng với Tần Văn Đình cho đến lúc nàng không cần nữa mới thôi. Chỗ ở thuê của Tần Văn Đình cách Thủy Lợi không xa, vì nàng sắp tốt nghiệp, mà khóa nghiên cứu sinh còn chưa khai giảng, cho nên mới ở tạm bên ngoài. Khu vực ở trọ này tính là không tệ, hai người đi thang máy lên tầng chín, Tần Mạt bước ra trước. "Anh..." Nàng xoay người một cái, liền thấy trên cửa gỗ có một người đang dựa, "Anh là?" Tần Mạt đánh giá hắn, thăm đoán được thân phận của hắn. Tần Văn Đình đi phía sau Tần Mạt, lập tức nhìn thấy người này. "Anh chặn cửa của tôi." Sắc mặt nàng trầm xuống, trong lời nói lại lộ ra ý chán ghét. Tần Mạt kinh ngạc quay đầu nhìn Tần Văn Đình, không hiểu sao nàng lại làm ra tư thế như vậy. Chẳng lẽ người này không phải Tô Lăng Kiệt? Chẳng trai trẻ hơi nghiêng người, cũng không nói chuyện, chỉ có ánh mắt sáng nhìn chằm chằm Tần Văn Đình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 70: Thích

Tần Mạt lui về phía sau từng bước, đến cạnh Tần Văn Đình, sau đó im lặng đánh giá chàng trai này. Dáng người này khá cao, khí chất thiên về ánh mặt trời, tướng mạo cũng không đẹp bao nhiêu, nhưng lông mày đậm, làm hắn tăng thêm vài phần khí khái anh hùng. Chàng trai trẻ với ngoại hình khỏe khoắn như thế, rất o với các mỹ nam đang lưu hành. "Lấy anh nhé." Dù hơi nghiêng người, nhưng ánh mắt lại dán chặt lên người Tần Văn Đình, mang theo cảm giác áp bức mãnh liệt. Tần Văn Đình quay đầu đi không nhìn hắn, chỉ lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa. Roạt roạt một tiếng, cửa mở. Tần Văn Đình lập tức đi vào bên trong, người này liền thừa cơ xoay người một cái, cũng đi theo vào. "Anh làm gì?" Tần Văn Đình kinh sợ. "Lấy anh nhé." Hắn vẫn chỉ nói ba chữ kia. Tần Mạt nhẹ bước vô cùng đi vào phòng nhỏ, thấy họ đã đứng trong phòng khách, nàng đến cửa đứng, cũng không lên tiếng. "Anh không đi ra à?" Tần Văn Đình ngẩng đầu sang một bên, giọng lạnh lùng nói: "Nhất định muốn tôi kiện anh xong vào nhà dân mới chịu đi đúng không?" Tô Lăng Kiệt cười cười không hề gì: "Em thử đi, anh không ngại." "Đồ khốn!" Tần Văn Đình bỗng như con mèo xù lông, quay đầu lại nhìn thẳng vào hắn: "Anh còn đến quấy rầy tôi làm gì, anh còn muốn thế nào đây, cả bạn gái mình cũng không giữ được, còn bị người ta đá, làm sao tôi lại nhìn trúng anh chứ? Đi ra!" Tô Lăng Kiệt vốn vươn tay ra phía trước lại thu về, ánh mắt hắn buồn bã, lại kiên định nói: "Dù em nói thế nào, anh vẫn muốn chịu trách nhiệm với em. Đưa con trong bụng em..." Giọng hắn mềm xuống. "Đình, Đình, chúng ta cùng đưa trẻ đó, hết đời này." Tần Mạt ở phía sau im lặng lắc đầu, Tô Lăng Kiệt không nói câu này còn được, hắn càng nói muốn chịu trách nhiệm, Tần Văn Đình càng khổ sở, càng từ chối hắn. "Anh chịu trách nhiệm? Anh có thể làm một người cha tốt sao?" Tần Văn Đình giận dữ giọng chân, đưa tay dùng lực đẩy hắn, "Đi ra! Tên khốn kiếp tự cho là đúng này, đứa trẻ là của tôi, ở đây không hoan nghênh anh! Anh rút ra ngoài cho tôi!" Tô Lăng Kiệt chợt lóe lên nét đau khổ trên gương mặt, hắn nắm tay xoay người, đi nhanh đi. Âm một tiếng, cửa bị đóng lại rất mạnh. Tần Văn Đình ôm Tần Mạt đứng cạnh cửa, tựa đầu vào vai nàng, nước mắt lặng lẽ chảy đầm áo nàng. "Chị..." Tần Mạt gọi một tiếng. Tần Văn Đình nhẹ đẩy Tần Mạt ra, dùng mu bàn tay lau mắt, bỗng nở nụ cười: "Đi là tốt, bị chị mắng như thế, không tin anh ấy còn chạy theo tìm tại vai." Nụ cười này của nàng, khóe mắt điểm lệ khẽ nheo lại, ánh mắt này, thật là yêu nghiệt. Tần Mạt bất đắc dĩ nắm tay nàng lên: "Chị, chị có ý để anh ấy ghét chị, coi thường chị, chỉ vì để anh ấy không cảm thấy chị thiệt thòi, như vậy đáng sao?" "Chị vui lòng." Tần Văn Đình gạt tay Tần Mạt ra, phong tình vạn chủng liếc một cái, xoay người nhắc bước, dựa vào ghế sofa ngồi xuống. Dạng hai cánh tay ra, cười lớn. "Bây giờ ch không còn gánh nặng gì, xóa sạch đứa con, chỉ vậy thôi!" Tần Mạt thấy rõ mắt nàng đỏ bừng, cả giọng nói cũng run rẩy. Hai người ăn cơm tối trong nhà, Tần Văn Đình đi tắm nước nóng, lại tìm đồ rửa mặt cho Tần Mạt. "Chị mệt rồi, muốn đi ngủ." Nàng ngáp một cái, nói. Tần Mạt khẽ mỉm cười: "Ngủ đi." "Ở đây không có hai cái giường, Mạt Mạt, nếu em muốn nghỉ ngơi, thì lên giường, biết chưa?" Tần Mạt gật đầu, ngược lại đi vào phòng sách nhỏ, bây giờ mới là chín giờ tối, nàng cũng không buồn ngủ, tùy ý tìm một cuốn sách lật lật, vì trong lòng còn nghĩ đến chuyện của Tần Văn Đình, nên không đọc được một chữ nào. Cuối Tháng năm, thời tiết đã nóng đỉnh điểm. Phòng của Tần Văn Đình cũng không có máy điều hòa, Tần Mạt có chút buồn rầu kéo cổ áo, lại chạy vào phòng tắm tắm rửa, khi cảm thấy thoáng mát, mới lên trên ban công hóng mát. Ban công này theo kiểu khép kín, mặt hướng ra một tiểu khu nhỏ. Tần Mạt mở cửa sổ ra, chống tay lên cửa, tùy ý nhìn mọi nơi xung quanh. Đèn đường màu đỏ hình quả quýt, chụp đèn thủy tinh toàn có tính bóng, khiến ánh đèn vô cùng mờ mờ lung lung. Tần Mạt thấy dưới đường đá có vài người đang đi tản bộ, cạnh bồn hoa có một người ngồi xõm, dáng vẻ là đàn ông. Tuy Tần Mạt chỉ nhìn thấy bên cạnh của hắn, lại cảm thấy có chút quen mắt. "Tô Lăng Kiệt?" Trong lòng nàng chấn động, quay người tìm chìa khóa,

sau đó nhẹ nhàng mở cửa đóng cửa, đi xuống dưới tầng. Khi đi đến mặt sau nhà trọ, Tần Mạt vừa nhìn thấy Tô Lăng Kiệt đứng dậy từ cạnh bồn hoa. "Tô Lăng Kiệt." Nàng khẽ gọi một tiếng. Người này quay đầu, có chút kinh ngạc: "Là em?" "Em là Tần Mạt. Có phải anh biết em là ai không?" Tô Lăng Kiệt nụ cười chua xót: "Em là em gái cô ấy." Tần Mạt nghiêng đầu hỏi: "Thật là anh muốn chịu trách nhiệm?" "Tất nhiên." Tô Lăng Kiệt ngẩng đầu nhìn hướng phòng Tần Văn Đình nhà, "Đàn ông ở Đông Bắc [122] bọn anh dám làm dám chịu, anh nhất định phải chịu trách nhiệm." "Vậy anh có biết chị ấy muốn gì không?" Tần Mạt nhăn mặt. Tuy không đồng ý với cách phân chia khu vực như thế, nhưng bây giờ hiển nhiên không phải là lúc nói về vấn đề này. Tô Lăng Kiệt có chút buồn bực nói: "Nếu anh biết, thì bây giờ anh không đứng ở đây!" "Trong lòng là thích chị ấy nhiều hơn, hay là vì trách nhiệm nhiều hơn?" Tô Lăng Kiệt ngược lại nhìn Tần Mạt, cẩn thận đánh giá mà bỗng cười nói: "Đây chính là suy nghĩ của phụ nữ? Quả nhiên đàn ông không thể hiểu?" Lúc này Tần Mạt liền sinh ra xúc động muốn đánh người này một trận, cái gì mà suy nghĩ của phụ nữ đàn ông không thể hiểu? "Không phải tất cả đàn ông đều giống anh đâu!" Tần Mạt bĩu môi. "Cô ấy thích anh đúng không?" Tô Lăng Kiệt nhướn mày rậm lên, cười ha ha nói: "Thì ra cô ấy muốn tình yêu, không muốn trách nhiệm? Đây cũng đơn giản, anh cho cô ấy tình yêu là được." Tần Mạt cảm thấy hẳn rất cô quai, liền không nhịn được hỏi: "Ý anh là gì?" Tô Lăng Kiệt cười lạnh nói: "Thứ tình yêu này, về sau nếu không biến thành trách nhiệm, thì có thể là cái gì? Anh cũng không phải thánh nhân, trong lòng anh nếu không có trách nhiệm để ép mình, đại khái mỗi ngày anh có thể đổi một người để phong hoa tuyết nguyệt. Cô ấy coi hôn nhân là cái gì? Không phải anh muốn chơi trò chơi với cô ấy đâu!" Thật ra Tần Mạt đồng ý với cách nói của Tô Lăng Kiệt, so với tình yêu hư vô mờ mịt, ý thức trách nhiệm hiển nhiên càng có thể trói buộc niềm tin của người ta hơn. Nhưng lời này lại không thể nói trước mặt hắn, sau khi ngừng một lát, Tần Mạt từ từ nói: "Chuyện hôn nhân, cả đời chỉ có thể có một lần, đương nhiên phải phải thật trọng." "Cũng không phải anh không thích cô ấy." Tô Lăng Kiệt bắt đầu dĩ vãng, "Quên đi, phụ nữ luôn phiền phức như thế. Về tìm xem, xem có chiều gì lãng mạn, đem ra dùng toàn ộ cho cô ấy." Hắn nói dứt lời, cũng không nhìn Tần Mạt nữa, xoay người đi theo một con đường khác lập tức rời đi. Động tác này, thật gọi là tiêu sái. Tần Mạt không còn lời nào để nói, tính vị anh rể này đúng là không giống bình thường. Giống như tính của Tần Văn Đình vậy, đại khái là Tô Lăng Kiệt có thể trị được. Sau một lần tiếp xúc đơn giản như thế, Tần Mạt cũng buông lỏng lo lắng. Tô Lăng Kiệt quyết đoán như thế, còn sợ hắn không thể làm Tần Văn Đình thay đổi thái độ sao? "Mạt Mạt, anh tới nơi rồi." Phương Triệt gọi điện thoại đến, "London đang mưa, thời tiết Bắc Kinh thế nào?" Tâm tình Tần Mạt vui vẻ hơn, liền kể việc mình quen Tô Lăng Kiệt cho Phương Triệt nghe. Phương Triệt nghe xong, chững chạc dang hoàng nói: "Anh cũng không phải thánh nhân, nhưng gần đây anh đều đóng làm thánh nhân." Dưới đáy lòng Tần Mạt lặng lẽ rung động, trêu chọc hắn: "Tiểu Phương ơi, thánh nhân đều là sản phẩm giả mạo kém chất lượng, anh nên kiểm chế một chút." Phương Triệt rất tự nhiên nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, Kiều Từ Huyền cũng ở Bắc Kinh, anh ấy nói muốn gặp em một lần." Tần Mạt liền nghĩ đến con dấu đường ngọc kia, cùng với lúc tết, mừng một đổ Kiều Từ Huyền đã gửi đến tin nhắn: "Ngày đó từ biệt, chịu không nổi nhưng nhớ." Người này thật sự rất kỳ quái, bỗng xuất hiện lại, sau đó lại làm ra chuyện khó hiểu. "Phương Triệt, anh có quan hệ gì với Kiều Từ Huyền?" Tần Mạt nhíu mày, thật ra nàng rất muốn hỏi Phương Triệt có biết Kiều Từ Huyền hay có hành động kỳ quái không, nhưng nghĩ lại, nàng vẫn không thể hỏi được. "Bọn anh quen nhau từ nhỏ." Phương Triệt buồn cười nói: "Anh ấy lớn hơn anh vài tuổi, lại hay thích tranh giành với anh. Đúng rồi, anh ấy có lấy lòng em, em cứ coi thường là được, tên này không tốt bụng đâu." Tần Mạt dờ khóc dờ cười, hỏi lại: "Vậy sao anh còn để em gặp mặt anh ấy?" "Anh sợ em nhầm chán, em cũng không thể lúc nào cũng đi theo chị cả làm bóng đèn chứ?" Hôm sau Tần Mạt quả nhiên nhận được điện thoại của Kiều Từ Huyền, hắn vẫn nho nhã lễ độ như cũ: "Tần tiểu thư, kinh hoa thịnh thế, nếu có thể mời em đồng du thì thật tốt." Tần Mạt bị lời này làm nổi da gà toàn thân, vị huynh đệ này mới đúng là bị linh hồn cổ đại chiếm đóng, Tần nhị cô nương cam bái hạ phong. Đây chưa đến cảnh giới không đen không trắng, nhưng lại có hiệu quả bức người. Tần Mạt mới nhận ra, thì ra vị Kiều tiên sinh này là một bậc thầy hài hước. "Anh gọi em là Tần Mạt được rồi." "Hết sức vinh hạnh." Tần Mạt: "...". Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tần Mạt liền nói với Tần Văn Đình: "Chị cả, em có người bạn ở Bắc Kinh." Tần Văn Đình không chút do dự: "Tự hợp? Đi chơi? Các em muốn làm gì? Chị đi cùng em." Tần Mạt có lòng muốn báo cho Tô Lăng Kiệt, nhưng hôm qua lại quên hỏi hắn số điện thoại di động. "Hẹn gặp, chị, chị muốn đi theo sao?" Tần Văn Đình gập dứ, nắm vai Tần Mạt nhiệt tình lắc lắc: "Con bé này được lắm, cô ý chọc tức chị đúng không? Em hẹn hò với ai? Em dám phụ lòng Phương Triệt? Chị là người đầu tiên không tha cho em!" "Em và tiểu Phương cứu khước liên hoàn, bất phong bất động, tam sinh tình duyên, lưỡng tâm tương hệ, một lòng một dạ...." Tần Mạt mặt không đỏ thờ không gấp nói. "Hẹn hò thêm gặp mặt, gọi tắt là hẹn gặp." Tần Văn Đình xì một tiếng, bị nàng chọc cười.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 71: Cầu hôn

Kiều Từ Huyền này, quả thật là cô cô quái quái. Hắn gọi Tần Mạt đi Tây Đơn, làm ra vẻ muốn đi dạo phố. Tần Mạt vốn còn cho rằng người này sẽ đưa nàng đi xem triển lãm tranh gì đó, không ngờ hắn trực tiếp đưa Tần Mạt đến cao ốc "Bắc Kinh công lược". Đương nhiên, đi cùng còn có Tần Văn Đình. "Ồ đây?" Tần Văn Đình nhìn xung quanh, có điểm hứng thú. Thật ra Tần Mạt chẳng có tâm tình gì đi dạo phố với Kiều Từ Huyền, hơn nữa quần áo của "Bắc Kinh công lược" phần lớn thiên về trào lưu, thậm chí có chút Hàn Quốc hóa, cũng không phù hợp với thẩm mỹ quan của nàng. Nhưng với mục đích để Tần Văn Đình giải sầu, Tần Mạt nghĩ, đi dạo cũng không tệ. Dọc theo đường đi, Kiều Từ Huyền lấy lòng Tần Mạt, một hồi lại hỏi nàng khát không, một hồi lại hỏi nàng có mệt không. "Kiều tiên sinh, có phải anh bị cảm không?" Tần Mạt rất nghi ngờ. "Gọi anh là Từ Huyền được rồi." Kiều Từ Huyền rất có phong độ cười cười, "Mạt Mạt, sức khỏe anh rất tốt." Không biết vì sao, nghe người khác gọi "Mạt Mạt", Tần Mạt đều cảm thấy dễ nghe, nhưng chỉ cần Kiều Từ Huyền gọi, nàng liền có cảm giác nổi da gà toàn thân. "Không cảm thì chắc cũng là sốt?" Thật ra Tần Mạt rất muốn nói, đầu anh cháy hòng cả rồi... Kiều Từ Huyền cười như cũ nói: "Em đừng lo lắng, anh không dễ sốt đâu." Tần Văn Đình không nhịn được cười trộm, thầm nói với Tần Mạt "Đây là cực phẩm em tìm được ở đâu thế?" "Tiểu Phương nói em đi dạo với anh ta." Tần Văn Đình lắc đầu, tầm mắt lại chuyển lên bộ quần áo được thiết kế khá lạ. Không được bao lâu, Kiều Từ Huyền nhận đ7;c một cú điện thoại. Hắn nhăn nhó nói câu: "Em đến đi." Sau đó thần sắc nghiêm túc lại. Chờ Triệu Ninh Hương xong, Tần Mạt cũng thầm đoán ra nguyên nhân Kiều Từ Huyền hành động kỳ quái. Từ lần gặp mặt nhiều năm trước, Triệu Ninh Hương đã thể hiện rất rõ ràng, nàng thích Kiều Từ Huyền. "Mạt Mạt, Tam ca nhà em luôn nhắc đến chị đấy." Triệu Ninh Hương vừa thấy tổ hợp ba người, sắc mặt trầm xuống. Nhưng sau một lát, nàng lại lộ ra khuôn mặt tươi tắn, chạy chậm đến bên cạnh Tần Mạt, khoác lên tay nàng, thân mật theo sát nàng nói chuyện. Nói như thế, nàng còn lặng lẽ chú ý đến sắc mặt Kiều Từ Huyền. Kiều Từ Huyền thầm thở dài, lại ôn hòa cười nói: "Hương nhi, Tam ca của em bây giờ đang ở Anh quốc." Hắn với Tần Mạt thật ra cũng không có ý nghĩ gì, nhưng khi tặng nàng con dấu đường ngọc, tặng nàng tranh vẽ... khi đó thật ra cũng từng có ý, nhưng hắn quen kín đáo, thấy Tần Mạt nhận được con dấu xong lại không có bất kỳ phản ứng nào, cũng biết nàng im

lặng từ chối, thế là ý nghĩ đó dần nhạt đi. Triệu Ninh Hương bĩu môi, lườm hắt một cái: "Em nói chuyện với Mạt Mạt, cần anh chen miệng vào à?" Kiều Từ Huyền chỉ cười cười, không nói thêm nữa, rồi lại quay sang ân cần với Tần Văn Đình. "Văn Đình tiểu thư, bộ quần áo này có vẻ rất hợp với em." Hắn chỉ tay, như một kỹ sư muốn che chở cho Tần Văn Đình đi đến chọn áo. Tư thế này có chút khoa trương, nhưng hắn làm lại không khiến người ta cảm thấy chán ghét. Tần Văn Đình gật đầu, tùy ý đi đến. Triệu Ninh Hương giận đến mắt mờ to, kéo Tần Mạt nói: "Có vài người thật cổ quái, một người đàn ông, có thể hiểu được loại quần áo phụ nữ thích sao? Không hiểu còn muốn giả hiểu, đáng ghét!" "Hương nhi, quần áo kia có phải nhìn rất đẹp không?" Tần Mạt nói sang chuyện khác. Triệu Ninh Hương quay đầu liếc qua, lại đến sát cạnh Tần Mạt, cười nói: "Mạt Mạt, khi chị vẽ tranh, đề tên là là Hoài Hư cư sĩ đúng không?" Tần Mạt sững sốt một chút, mới gật đầu: "Không sai." Đã rất lâu nàng không vẽ tranh rồi, bình thường đều luyện chữ, hoặc là luyện vài nét bút và vẽ màu, giữ cảm xúc mà thôi. "Tam ca nhà em có giữ một bức tranh cổ của Hoài Hư, nghe nói là Bắc Tống xưa, chị từng thấy chưa?" Triệu Ninh Hương nháy nháy mắt, vẻ mặt thần bí bí. "Chị không chú ý." Tần Mạt cười cười, trong lòng cảm thấy có chút quái dị. Chuyện này vốn từng đề ý đến, nhưng sau nhiều lần không có duyên với 'Tam ca thần bí', cũng bỏ qua một bên, dần dần quên mất. Nhưng sau khi biết người tên Tam nhi là Phương Triệt, nàng cũng không nghĩ đến chuyện kia nữa. Vô thức, nàng đã quên cả chuyện ngày trước rồi. "Phong cách của bức họa đó rất mạnh mẽ, dùng màu rất tươi đẹp không hề giống với tranh cổ." Triệu Ninh Hương tâm đắc nói: "Mạt Mạt, sao chị lại không nghĩ đến việc xem những thứ Tam ca đã cất giữ? Anh ấy có nhiều đồ lắm, còn có vài món đồ chơi nhỏ, chị mà lấy anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ cho chị." Tần Mạt có chút không biết nói gì cho tốt, Phương Triệt bận rộn cả ngày, nàng cũng không rảnh rỗi, nào có thời gian đi quản cất giữ cái gì? Lại nói, cái gì gọi là "Chị mà lấy anh ấy"? "Cũng tạm, nhưng đó không quan trọng." Nàng tùy ý trả lời một câu, xem như hiểu rõ, Triệu Ninh Hương lại đang nhấn mạnh quan hệ của nàng và Phương Triệt, có ý muốn mua mai Kiều Từ Huyền. Kiều Từ Huyền có vẻ như tấm bia đỡ đạn kéo không đến, Tần Mạt quay đầu nhìn hắn, lại thấy vẻ mặt hắn dịu dàng nói chuyện với Tần Văn Đình, không nhịn được có chút bội phục kỹ xảo diễn xuất của hắn. Triệu Ninh Hương cao giọng: "Đúng thế, quan trọng là chị và Tam ca lúc nào làm hỷ sự đây!" Kiều Từ Huyền quay đầu nhìn Triệu Ninh Hương liếc mắt một cái, ngược lại lại nhìn Tần Mạt, thần sắc âm trầm. Triệu Ninh Hương liền đắc ý nhướng mày với hắn, sau đó lại chạy đến cạnh Tần Văn Đình, kéo tay nàng nói: "Chị Văn Đình, chị có bạn trai chưa?" Thần sắc Tần Văn Đình lãnh đạm, đang định không trả lời, lại nghe thấy bên cạnh truyền ra một giọng nói: "Đình Đình, không phải gọi anh mua giày tay cho em à? Sao lại chạy ra đây?" Tô Lăng Kiệt Tần Văn Đình đại biến, phản ứng trong nháy mắt là quay đầu nhìn Tần Mạt. Lại thấy vẻ mặt Tần Mạt kinh ngạc, trong lòng nàng liền nghi ngờ: "Sao anh ta lại ở đây?" Tần Văn Đình không tin chỉ là tình cờ, một Bắc Kinh rộng lớn, làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Vừa mới bắt đầu nàng liền nghi ngờ Tần Mạt bịa tin cho Tô Lăng Kiệt, nhưng nhìn nét mặt Tần Mạt, lại hình như không phải là nàng. Trong lòng Tần Mạt lặng lẽ thở ra một hơi, nàng quả thật không biết cách liên lạc với Tô Lăng Kiệt, cũng không trực tiếp nói gì cho hắn. Nhưng nàng quen vài bạn học khác của Tần Văn Đình, gửi một tin nhắn, nhờ người khác giúp liên hệ ————— Tô Lăng Kiệt sao có thể không lập tức chạy đến đây chứ? "Đình Đình!" Tô Lăng Kiệt tiến đến một bước, lại bị Kiều Từ Huyền ngăn lại. Hai người đàn ông mắt đối mắt, một ánh mắt bình tĩnh, một hung ác bức người. Tô Lăng Kiệt nhảy qua trái một bước, Kiều Từ Huyền liền nhẹ nhàng giẫm chân tại chỗ ngăn cản hắn, Tô Lăng Kiệt nhảy qua phải, Kiều Từ Huyền lại cất bước đuổi theo. "Anh có ý gì?" Tô Lăng Kiệt giận dữ đến tím mặt lại. Kiều Từ Huyền cười nhạt nói: "Tôi đang tản bộ." Hắn nói xong, ánh mắt lại tùy ý nhìn xung quanh, như quả nhiên là đang tản bộ. Tô Lăng Kiệt giận dữ, nâng tay liền muốn tóm áo hắn. Kiều Từ Huyền nhất thời không thể tránh thoát, chờ khi phản ứng kịp, cả người đã bị đẩy sang bên trái. Sắc mặt hắn tay xoay lại, rồi lại bị Tô Lăng Kiệt chống chọi. Muốn nói đến đánh nhau, hai người kia đại khái là tám lạng nửa cân, vóc người Tô Lăng Kiệt khá cao, đại khái càng lợi hại hơn Kiều Từ Huyền. Nhưng dù sao đây là trước đám đông, hai người đều đã trưởng thành, cũng sẽ không ra tay thật sự. Bọn họ giữ tay nhau, nhìn nhau, ai cũng không chịu lui trước. Tần Văn Đình cũng khẽ xúc động trong lòng, nàng há miệng thở dốc, bỗng quay đầu đi, nói với Tần Mạt: "Mạt Mạt, chọi gà thật khó nhìn." Nói xong nàng liền đi vòng qua vài bước, đến cạnh Tần Mạt giữ lấy tay nàng, đầu cũng không quay đi vào trong cửa hàng. Triệu Ninh Hương oán hận dậm chân phía sau, uất ức nhìn Kiều Từ Huyền, cắn môi không nói. "Đình Đình!" Tô Lăng Kiệt lại nóng nảy, trên tay hắn dùng lực, đẩy Kiều Từ Huyền ra, quay người đi nhanh lại gần Tần Văn Đình. Tần Mạt nghe thấy Kiều Từ Huyền nói với Triệu Ninh Hương ở xa: "Hương nhi mười mười, anh lại thất tình." Dưới chân nàng lao đảo một cái, còn chưa kịp đứng vững, lại cảm thấy Tần Văn Đình bên cạnh bị người kéo đi, sau đó theo quán tính, Tần Mạt bổ nhào về phía trước, nguy hiểm sắp ngã. Chờ khi nàng đứng vững lại, liền thấy Tô Lăng Kiệt nắm chặt tay Tần Văn Đình, nổi giận dùng giọng nói: "Con bé này, anh mới không gặp em nửa ngày, em đã liếc mắt đưa tình với người khác!" "Liên quan gì đến anh? Chúng ta có quan hệ gì sao? Đến lượt anh quản tà?" Tần Văn Đình cũng không vùng vẫy, chỉ là lời nói không tốt lành gì. "Quan hệ gì?" Tô Lăng Kiệt giận quá mà cười, "Em là vợ anh, sao anh không thể quản em?" "Chúng ta đăng ký kết hôn chưa?" Tần Văn Đình cười lạnh, "Đúng là chuyện cười, không mai mối không sinh lễ, không có giấy chứng nhận, anh nói tôi là vợ anh thì tôi là vợ anh à? Nói suông, chỉ là nói thôi!" Tô Lăng Kiệt vội la lên: "Chỉ chưa có giấy kết hôn thôi, bây giờ chúng ta đăng ký đi!" Tần Mạt quay đầu đi, chỉ cảm thấy những lời này ngốc đến vô biên giới. Tần Văn Đình quả nhiên càng tức, nàng vùng vẫy, lại không vùng được, chỉ có thể hận nói: "Tên ngang tàn này! Anh nói kết hôn thì kết hôn à? Anh... anh..." "Em muốn gì?" Tô Lăng Kiệt chợt hiểu ra, "À, đúng, nhẫn, hoa tươi, tiệc cưới? Không vấn đề, em đi theo anh đi, bây giờ anh sẽ làm cho em!" "Anh bị thần kinh à!" Tần Văn Đình vừa nhắc chân, gót giày cao liền dẫm lên bàn chân Tô Lăng Kiệt. Tô Lăng Kiệt kêu lên một tiếng đau đớn, lại vẫn không nhúc nhích, chỉ dùng lực giữ lấy Tần Văn Đình, nén đau đớn dịu giọng nói: "Đình Đình, anh thích em, cho anh một cơ hội, được không?" Với Tần Văn Đình mà nói, không có câu nào có thể có lực sát thương lớn hơn câu này. Nàng nghĩ rằng mình nghe nhầm, bất giác thấp giọng nói: "Anh nói 'Anh... thích em, cho anh một cơ hội đi, Đình Đình.'" Tô Lăng Kiệt cầm chặt tay nàng hơn, giọng lại run rẩy. Tần Văn Đình bỗng kêu sợ hãi một tiếng: "Tên khốn kiếp này, muốn bẻ vụn tay tôi sao? Đau chết tôi rồi! Anh nhẹ thôi!" Tô Lăng Kiệt vội buông tay lui về phía sau, hắn lùi lại mấy bước, bỗng đứng lại, thờ dãi nói: "Lấy anh đi, Đình Đình."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 72: Áo cưới

Máy bay hạ xuống từ đám mây, vòng quanh đường băng rồi ngừng lại. Tần Mạt đi ra khỏi cầu thang, nâng tay thoáng che ánh mặt trời trên Thành C, thở ra một hơi. Ngày đó trên cao ốc Hoa Uy, Tần Văn Đình cuối cùng cũng đạt được ước muốn, về sau vẫn khó chịu về Tô Lăng Kiệt nắm tay, xem như là nắm chặt lấy hắn. Nàng cũng đã tốt nghiệp, tuy tạm thời không thể đi học nghiên cứu sinh nữa, nhưng chậm một năm cũng không là vấn đề gì. Ý Tô Lăng Kiệt là nhanh chóng gặp cha mẹ, nhanh chóng kết hôn, Tần Văn Đình còn có chút do dự. Tâm tư nàng không ai có thể hiểu, Tần Mạt thăm đoán được vài phần, chỉ không dám chắc chắn. Nàng đoán Tần Văn Đình vì xấu hổ, dù sao chuyện chưa kết hôn mà đã có con, thật ra cũng không tốt để nói cho

cha mẹ; thứ hai, đại khái là tuổi còn trẻ, chưa từng nghĩ sẽ kết hôn sớm. Nhưng hai người họ đã đi đến bước này, hôn sự dù sao cũng phải thu xếp, Tân Văn Đình cũng không kéo dài thêm vài ngày nữa. Tân Mạt thanh thân về trường, trong tiết trời oi bức, lại liều chết đấu tranh với một chồng sách giáo khoa, biết bao khổ sở mới thi xong, nàng bỗng phát hiện, đã xa Phương Triệt hơn một tháng. Tân Mạt lại phát hiện ra mình hoàn toàn không cần phải suy nghĩ đến việc đếm thời gian vào lúc này, nàng nói: “Bạn đến phát điên rồi, còn có thời gian nghĩ đến anh ấy?” Trên thực tế là nhớ vô cùng, chẳng qua là nỗi nhớ này đã tan trong không khí, như là hô hấp tự nhiên, cho nên ngược lại chẳng có vẻ nồng đậm. Nỗi nhớ như thế với Tân Mạt mà nói, lại là một trải nghiệm hoàn toàn mới, trong lòng nàng thầm thở dài: “Mình lại cho người đó thành một phần của sinh mạng, dù người ấy là nam hay nữ, quá khứ hay là tương lai.” Nỗi nhớ sâu đến tận xương tủy, cho nên kỳ nghỉ hè của Tân Mạt rất nhàn nhả. Có việc thì về cửa hàng gia đình giúp đỡ, hoặc là chỉnh sửa《Tiên âm》, hoặc là tiếp tục dùng bút chì vẽ tạo hình nhân vật. Khi không có chuyện thì nàng lại hát vài điệu dân gian, thỉnh thoảng lại chơi【Giang Sơn Hà Đồ】, thấy trên đầu mình có tên “Nương tử của Phương Triệt”, liền nghiêng đầu mỉm cười. Phương Triệt đều gọi điện đến mỗi ngày, khi bận thì nói ít, khi không vội thì hai người bắt đầu nói thừa lời. “Đúng rồi, đường dài quốc tế rất đắt.” Tân Mạt sợ hãi than. Sau đó bị ai trong lòng, Tân đại công tử quả nhiên đã đi quá xa rồi, nàng mà lại biết tiết kiệm. Phương Triệt ngăn người, rất trịnh trọng nói: “Không sai, chúng ta lên QQ nói chuyện đi.” Giọng qua QQ rất không rõ, Phương Triệt lại nói Tân Mạt lập một tài khoản Skype, thế là hai người cuối cùng có thể trò chuyện thỏa thích, giảm đi rất nhiều tiền điện thoại. “Mạt Mạt, đến cửa tiệm tạp hóa ở Dương Châu đi, anh có đồ tốt cho em.” Ngày đó Tân Mạt vừa lên mạng, hần đã gọi nàng đến Dương Châu. Dương nhiên, bọn họ nói Dương Châu là một thành phố trong【Giang Sơn Hà Đồ】, cũng không phải là Dương Châu thật kia. Tân Mạt sai bước ngồi trên lưng sư tử, liền từ ngoài Dương Châu đi thẳng vào bên trong, trong trò chơi đang là đêm trăng, bối cảnh âm nhạc nước chảy róc rách, du dương như tơ sợi quấn quanh. Ánh trăng tròn nhỏ, phổ dài đường tối, lâu cô pháo hoa. Phương Triệt đứng dưới một mái hiên, trước người xếp thành một hàng pháo hoa khác nhau. Bùm một tiếng, đủ loại ánh sáng bay ra trên màn hình, như là phồn hoa rơi xuống, uyển chuyển tươi đẹp. Phương Triệt nói trên【thông cáo thế giới】: “Ta và Mạt Mạt duyên định kiếp này, dù cho chìm nổi, không rời không bỏ.” Tân Mạt bị lời thông báo này của hần làm kinh ngạc, nhân vật cười sư tử bất động tại chỗ, tiến lui luống cuống. Thật ra da mặt Tân Mạt rất dày, nếu muốn nàng nói ra rõ ràng, có lẽ nàng sẽ khó mà mở miệng, nhưng chỉ cần nàng bày tư thái khinh mạn ra, là có thể can rờ tốt. Nếu là bình thường, cũng chưa chắc Tân Mạt sẽ bị câu này làm kinh hoảng, nhưng không khí vừa rồi quá tốt, nàng liền bị một câu này của Phương Triệt làm tim đập rộn lên, phảng phất ngọt ngào. Pháo hoa từ từ trôi đi trong màn hình, Phương Triệt dừng chạy thông cáo, ngược lại đi đến cạnh Tân Mạt, yêu cầu giao dịch với nàng. Tân Mạt chọn đồng ý, khung giao dịch bắn ra, bên trong là bộ trang bị màu tím. Trong【Giang Sơn Hà Đồ】, cấp bậc trang bị là dựa theo màu “Bạch, lục, lam, cam, bạc, tím”, từ cấp thấp đến cấp cao, màu tím là trang bị quý hiếm nhất. “Anh...” Tân Mạt im lặng trong giây lát, mới thấp giọng hỏi: “Phương Triệt, đồ này anh đã tốn bao nhiêu công?” Không chờ Phương Triệt trả lời, nàng lại nói: “Đồ này cũng chỉ là ảo, cũng chỉ để đẹp mắt, làm được gì chứ?” “Anh không ở bên cạnh em.” Phương Triệt chỉ nói một câu này. Lời hần không nói là: cho nên dù là đồ ảo, vẫn muốn tặng. Sau một lát, Tân Mạt đã hiểu dụng ý của Phương Triệt. Trên kênh thế giới sau khi Phương Triệt dừng nhấn tin mười mấy giây, sau đó lại nổ tung,【thế giới】Tối nay tốc rất dài: “Oa ha ha, Phương Triệt lóa có chủ, Bụi có ưu sầu là đệ nhất mỹ nữ không được ưu tư.【thế giới】Bụi có trời chiều: “Phương Triệt là người của ‘ưu sầu’ nhà chúng ta, hần trốn không thoát đâu!”【thế giới】Bụi có Lan Lan: “Con bé tên Mạt Mạt kia, người cho nghe kỹ, ly hôn với Phương Triệt đi, nếu không gia tộc Bụi có chúng ta gặp người một lần thì giết người một lần! Giết đến khi người bị phế mới thôi!” Tân Mạt không nhịn được cười lớn: “Tiểu Phương, giá thị trường của anh thật cao.” “Chuẩn!” Phương Triệt rất đắc ý, “Em nhất được bảo bối đấy.” Tiếp theo hần giải thích: “Anh đã từng cứu cô ta hai lần, vốn chỉ đi ngang qua thuận tay cứu người, không ngờ cô ta lại sinh ra tình ý.” Tân Mạt cảm thán: “Anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển, mãi mãi không thay đổi.” Từ đó về sau mấy ngày, phàm là Tân Mạt rời khỏi khu an toàn, quả nhiên liền bị truy giết. Dù Phương Triệt gặp là lại giúp nàng báo thù, nhưng vẫn không giảm đi nhiệt tình truy giết nàng của gia tộc Bụi có. Trong lòng Tân Mạt càng tức giận, lúc này quyết định kéo dài thời gian chơi. Nàng chạy loạn đi, vừa né tránh truy đuổi vừa luyện kỹ xảo. Thời gian nàng chơi không ít, sau vài năm luyện bậc thấp, đơn giản nàng vẫn cho rằng, trò chơi là giải trí, không nên so đo ân oán tình thù trong đó, cũng không cần để ý mạnh hay yếu. Mạnh yếu trong trò chơi khác xa hTân Mạt cũng không phải người rộng lượng, lúc chơi trò chơi tâm tình có tốt thế nào, tại lúc này cũng sẽ tức giận. Quả nhiên, thứ đáng sợ nhất chính là nghiêm túc, Tân Mạt nghiêm túc luyện thao tác, tiến bộ rõ ràng. Trong khoảng thời gian này, sau khi Phương Triệt log in cũng không giúp Tân Mạt báo thù nữa, mà giúp nàng PK luyện kỹ thuật. Tân Mạt bị hần đánh vô số lần, cho đến mười ngày sau, cuối cùng cũng luyện thành một bộ tuyệt kỹ PK đơn giản nhất. Sau khi PK thành công, Tân Mạt có cảm giác thành tài rồi nui, cười cả thiên hạ. Như là một thiếu hiệp giang hồ ẩn cư ra ngoài, Tân Mạt rất kiêu ngạo nhấn trong kênh thế giới: “Đầu bốn cô nương ở đây, ai dám đến lấy?” Lời này vừa nói ra, lập tức liền kích thích hưởng ứng mãnh liệt. Trong trò chơi ai cũng không sợ ai, rất nhiều người tranh giành cũng là vì thế. Gia tộc Bụi có càng truy giết Tân Mạt mãnh liệt, có một số thì góp vui ra vài chiêu công kích Tân Mạt, muốn thử xem đầu của nàng là khó lấy đến cỡ nào? Sự thật chứng minh, đoạn thời gian luyện công này của Tân Mạt không hề uổng phí. Luận đến thao tác, Phương Triệt tuyệt đối là cấp yêu nghiệt, có hần cùng luyện, hơn nữa trên đài tử vong trừng phạt nghiêm khắc, hai người như chiến đấu sinh tử thực sự, kỹ thuật của Tân Mạt không lên không được. “Nếu nói người nào giết em nhiều nhất,” Tân Mạt nhẹ nhàng gõ, nhanh nhẹn giết chết một đối thủ, oán hận nói: “Chắc chắn là anh!” Phương Triệt lại rất bình tĩnh: “Không phải em để anh giết sao?” “Sớm muộn có một ngày, em sẽ giết lại!” Tân Mạt nói thì nói như vậy, chờ Phương Triệt log out xong, nàng lại nhận được nhiệm vụ biến thái trong trò chơi “Nhiệm vụ Áo cưới”. Sở dĩ bị gọi là “Nhiệm vụ Áo cưới”, chẳng phải là vì nhiệm vụ này có quan hệ đến hi phục của tân nương—trên thực tế, đều không có quan hệ. Nhiệm vụ sở dĩ tên là “Áo cưới”, đó là vì người làm nhiệm vụ hoàn toàn không nhận được phần thưởng nhiệm vụ, tất cả phần thưởng chỉ có thể được một nhân vật khác phải kèm năm cấp nhận được, hoàn toàn là làm áo cưới cho người khác. Phần thưởng nhiệm vụ này nhiều, quá trình lại gian nan phức tạp, kết quả lại chỉ có thể làm áo cưới cho người khác, tự nhiên là không có bao nhiêu người muốn làm. Tân Mạt chọn Phương Triệt làm đối tượng nhận phần thưởng, sau đó mỗi ngày lại làm nhiệm vụ đến nửa đêm, sau năm ngày liên tục mới hoàn thành nhiệm vụ. Phương Triệt lên trò chơi ngày đó, còn chưa kịp mở nhân vật ra, liền thấy quảng sáng thẳng cấp, sau đó hệ thống thông báo: “Mạt Mạt vì gả cho bạn, nên bạn được một bộ áo giáp, một chiến bào Tử Vũ (Vai trò liên kết), một thanh kiếm Diễm Minh (Vai trò liên kết).” “Em làm nhiệm vụ quá giỏi chứ.” Tân Mạt không nói qua máy, chỉ truyền đến vẻ mặt đắc ý qua Phương Triệt, trên màn hình là con mèo nhỏ té lăn trên đất... Bàn tay nắm chuột của Phương Triệt khẽ run lên, sau cùng chỉ một mặt cười. Ngày Thất Tịch, hần lại nhận được một chiếc gói nhỏ gửi đến từ Thiệu Thành. Chưa từng mong đợi quà sinh nhật như thế, Phương Triệt từ từ mở gói nhỏ ra, lấy từ đó ra một hộp giấy cỡ bàn tay. Hần mở hộp giấy ra, liền thấy bên trong là miếng bùa bình an hình thoi. Bùa bình an này được người ta thêu chữ thập lên, trên mặt thêu hình con bướm đơn giản, mặt kia là hai chữ bình an. Phương Triệt kinh ngạc không thôi, hần hoàn toàn không tưởng tượng ra đáng vẻ Tân Mạt thêu chữ thập. Dưới hộp giấy còn có một tờ giấy nhỏ: “Phương Triệt, đồ này là em làm trước tết năm nay, học làm ở quê, rồi làm một cái như thế, về sau sẽ không làm nữa, anh phải cất kỹ, đừng có ném đi.” Nhìn nét chữ cứng rắn này, Phương Triệt như có thể thấy đáng vẻ Tân Mạt nghiêng người đứng, ngẩng cằm lên khẽ nhướn mày. Hai tay hần nâng bùa bình an lên, nhìn mọi chỗ, tìm được một cái móc nhỏ, dính cái móc này lên phía trên màn hình LCD, Phương Triệt nhẹ nhàng vuốt lên hình thêu chữ thập, sau đó mới treo bùa bình an lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.4 - Chương 73: Tiếp diễn

"Chị hai, 【Đặng Thiên】 có bản beta này!" Tần Vân Chí cực kỳ hưng phấn lao vào phòng Tần Mạt, lớn tiếng ồn ào.

Tần Mạt ngồi bên cạnh máy tính, duỗi lưng mệt mỏi, quay người lại nhú mày cười, "Muốn chơi trò chơi? Chờ nghỉ đông xong, em không có thời gian đâu."

Mùa đông năm 2010, Tần Vân Chí đã thành học sinh lớn 12 ngập chìm trong đau khổ, hẳn được nghỉ đông tổng cộng mười ngày, càng càng thẳng đến đáng thương.

"Thời gian sao lại ngắn thế? Đây gọi là bóc lột sức lao động!" Tần Vân Chí nói năng hùng hồn, ngược lại đến sát bên cạnh Tần Mạt nhìn trò chơi.

Ham thích trò chơi của đứa bé này chưa từng suy giảm, nhưng gần đây cố gắng học tập, thành tích toàn diện cũng tăng lên, có hi vọng thi vào trường chính quy, mọi người trong nhà cũng không thúc hấn chuyện chơi game nữa. Nó còn rất ba hoa nói: "Em chơi không phải game, mà là tình thương."

Khoan hãy nói, bình thường đứa bé này đáng vẻ nhanh nhẹn, trong trò chơi lại ngồi vào vị trí đầu rồng, tư thế đại ca mười phần.

Căn nhà Tần gia đến tháng mười năm nay đến cuối cùng cũng rộng hơn, khu vực Thiệu Thành, trung tâm chợ Thiên Bắc, bốn phòng hai sảnh, giao trước hai phần ba, năm mươi vạn. Tần Vân Chí cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh ngủ ở ghế sofa trong phòng khách, lúc ấy sung sướng đến hơn một tuần mới tỉnh lại.

Cùng tháng, Tần Vân Đình cuối cùng cũng nắm tay Tô Lăng Kiệt, đi vào cung điện hôn nhân.

Ngày mùa thu mát lạnh, dáng vẻ Tần Vân Đình khá nở nang, ngoái đầu nhìn để lại nụ cười, là hình ảnh đẹp nhất cả đời.

Nàng ném bó hoa, cố ý đến chỗ Tần Mạt, sau cùng lại bị Tần Vân Chí đón được, lúc ấy cười đến vang xa.

"Chị hai, trò chơi này chị còn tham gia chế tạo không?" Tần Vân Chí nháy mắt nói: "Có tin tức bên trong không?"

"Tin tức bên trong à, đương nhiên là có." về mặt Tần Mạt vô tội, "Nhưng không thể nói cho em."

Tần Vân Chí cảm giận: "Chị hai giả vờ, chị còn giả vờ à! Em là em trai yêu quý của chị, chị mà không nói với em, thì nói với ai?"

"Đây là đạo đức nghề nghiệp!" Tần Mạt lườm hắn, bỗng lại cười, "Nhưng, lần này chị chuẩn bị gia nhập phái Côn Lôn, Côn Luân là Đạo gia chính thống, lớn vô cùng, nhiệm vụ ắt cũng nhiều nhất. Phái Liên Thành thoạt nhìn bình thường, trên thực tế lại có nhiều thử thách thao tác nhất, thao tác cao nhất có thể tiến vào hàng yêu nghiệt. Ma Môn tấn công đơn mạnh nhất, nhưng rất khó vào. Yêu tộc là chủng tộc lẩn trốn, chúng ta cũng không nên nghĩ đến."

Tần Vân Chí lại vui vẻ ra mặt, hẳn biết đây là Tần Mạt nói lộ ra tin tức trò chơi dưới dạng trá hình, thế là bám theo gót, vừa nói bóng nói gió hỏi một đồng vấn đề lớn.

"Em có một bạn học rất may mắn, tham gia bản closed beta, cậu ta nói NPC trong trò chơi rất quý giá. Bọn họ chẳng những có thể trao đổi với người chơi, còn có tính cách khác nhau, chị, chị nói thật đi, các loại NPC có phải là người thật sắm vai không?"

"Chị nói thật, đó chỉ là lập trình, hơn nữa loại sơ cấp cũng có thể lập trình ra. Ngôn ngữ và phản ứng của chúng đều lấy từ cơ sở dữ liệu, chẳng qua là trình dữ liệu tự do. Nó vô cùng lớn, hơn nữa lại có năng lực tiến hóa."

Tần Vân Chí giật mình hiểu ra: "Thì ra NPC này là thế, chỉ cần có thể tìm ra quy luật, mọi chuyện đều tốt!"

Tần Mạt ngồi nghiêm chỉnh, không để ý đến hắn nữa.

"Hắc hắc!" Tần Vân Chí vuốt tóc cười cười, thoả mãn đi về phòng mình.

Tần Mạt thầm cười trộm, tin tức nàng đưa ra cũng không phải giả, chẳng qua đã bị nàng sửa lại. Về phần Tần Vân Chí có cất câu lấy nghĩa không, thì phải xem hắn hiểu thế nào.

【Đặng Thiên】rốt cục cũng ra lò, Tần Mạt liền có cảm giác như con mình cất tiếng khóc chào đời, Trò chơi này là tất cả tâm huyết của người tham gia chế tác, nhiệt tình của họ không thể thay thế, cũng là giấc mộng của mỗi người họ.

Lúc ngày Tết, Tháng giêng đầu năm, Tần Mạt từ quê về Thiệu Thành, chạy đến quán net nổi tiếng, muốn xem mức độ phổ biến của trò chơi thế nào. Chủ yếu nàng đi đến mỗi quán net một giờ, sau đó chỉ chơi trò chơi này.

"【Đặng Thiên】à, trò này được quảng bá rất khá, không ít người hỏi tôi có không? Đúng rồi, tôi có đặt trên màn hình, mở ra là cô có thể thấy."

"Trò gì? Nghe thì nghe qua, nhưng bây giờ người chơi còn ít, chưa chơi thử."

"Khách đặt trò chơi này cũng ít, cô thử vào xem có

Tần Mạt không nhận được hỏi: "Sao lại không cài?"

"Chiếm không gian lắm, xem phản ứng của mọi người trước rồi nói sau."

Nói tóm lại, trong vòng mười ngày trò【Đăng Thiên】ra bản beta, ước chừng có một nửa quán Internet ở Thiệu Thành cài trò chơi này, còn có một phần năm ở trạng thái nghe ngóng, có ba phần mười tạm thời không quyết định cài đặt.

Tần Mạt cũng không nản lòng vì mới có ít người chơi trò này, đánh giá cũng chỉ là phía ngoài.

Có người nói: "Trò chơi này không hạn chế nghề nghiệp, ngoài việc trừng phạt rất nặng những kẻ phản bội ra, chỉ cần điểm kỹ năng đủ, sẽ không hạn chế nhân vật đi học những gì, cảm giác vô cùng thoải mái!"

Cũng có người nói: "Bản đồ khá lớn, chuyện bối cảnh cũng hay, nhiệm vụ siêu cấp nhiều, thăng cấp đều không buồn tẻ."

Đương nhiên còn có người oán hận: "Cấp bậc nhân vật không quyết định tất cả, còn phải đi phân biệt cấp bậc, trang bị cấp bậc, năng lực kết hợp, khả năng thao tác, thật là phiền phức!" Trong lòng Tần Mạt vui mừng thỏa mãn, khi về nhà liền lên QQ tìm Phương Triệt.

Phương Triệt lại không online, Tần Mạt vội muốn chia sẻ niềm vui cùng hắn lúc này, liền gọi di động cho hắn, nhưng điện thoại của hắn cũng tắt máy.

Lửa nóng tràn ngập của Tần Mạt lúc này bị một chậu nước lạnh tạt trúng, nàng có chút bức tức này sang bên, lại mở trò chơi đi luyện cấp. Trò chơi có thể khiến người ta hứng thú vô cùng thì vào lúc này lại không hấp dẫn được Tần Mạt, nàng càng chơi càng chán, sau cùng cũng ném trò chơi sang một bên, luyện chữ một lúc mới khiến tâm tình ổn định lại.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tần Mạt lại gọi điện cho Phương Triệt, nhưng bên kia vẫn "Đầu bên kia đã tắt máy".

Nàng chau mày, bắt đầu phán đoán đến cuối cùng là vì nguyên nhân gì mà Phương Triệt bỗng lặng im như thế. Chuyện bỗng dưng biến mất này trước đây Phương Triệt chưa bao giờ làm, bỗng xảy ra chuyện như thế, không khỏi làm người ta tâm tình hoảng hốt.

Tần Mạt nén lo lắng trong lòng, lo có nên gọi điện cho bạn học hắn, hỏi bọn họ có tin tức của Phương Triệt không. Nhưng chuyện này trước đây nàng chưa bao giờ làm, lại nói Phương Triệt chỉ không có tin tức một ngày, nếu nàng lo lắng chạy xung quanh tìm hắn, không khỏi quá buồn cười.

Nàng hoàn toàn không có ý muốn không chế đường đi của Phương Triệt, nhưng là có chút lo lắng cho sự an nguy của hắn, sợ hắn gặp phải chuyện rắc rối gì.

Nhưng tin tức Tần Văn Đình sắp đến kỳ sinh bỗng cắt ngang suy nghĩ của Tần Mạt, nàng đi theo người nhà cùng luống cuống, vội vàng vàng gọi điện cho Tô Lăng Kiệt, lại vội vàng liên lạc với bác sĩ, còn phải chăm sóc thân thể của Tần Văn Đình, mỗi người đều khẩn trương không thôi.

Vì là năm đầu tiên sau khi kết hôn, Tần Văn Đình ở nhà cha mẹ chồng rồi sang năm lại về nhà mẹ đẻ ở Thiệu Thành

Nhà Tô Lăng Kiệt ở Vũ Hán, cách Thiệu Thành không quá xa, hắn vốn cùng Tần Văn Đình ở tại Tần gia, đơn giản là bên kia Vũ Hán có chuyện bất ngờ, nên trở về một chuyến.

Ai cũng không ngờ Tần Văn Đình lại sinh trước nửa tháng, Tần Bái Tường là đàn ông, hoàn toàn không biết cách chăm sóc phụ nữ có thai chuyên dạ, Bùi Hà lại có chút lo lắng. Về phần Tần Mạt và Tần Văn Chí, cũng không thể trông cậy vào. Về chuyện này, hai người họ không gây phiền thêm đã là chuyện tốt rồi.

Ngày mùng tám Tháng hai, mùng một Tháng giêng âm, Tần Mạt và Tần Văn Chí theo sát Bùi Hà chạy nơi nọ, khi thì theo bà làm vài việc vặt, chờ khi chuẩn bị xong xuôi, hai người họ cảm giác như khớp xương cũng tan rã.

"Phù..." Tần Văn Chí ngồi trong phòng nghỉ thở dốc, nó lau mồ hôi trên trán: "Chị hai, khi chị cả kêu đau không ngớt dọa em đến hồn bay phách tán rồi, sinh con đúng là khủng bố."

Bùi Hà nói: "Tre con nói linh tinh, cái gì mà hồn bay, không được nói, có nghe không!"

Tần Văn Chí cười ha ha, rồi ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Tần Mạt ngồi thẳng người ở bên kia, tâm tình vô cùng phức tạp. Vừa mới bắt đầu khi khẩn trương nàng còn không nghĩ nhiều, nhưng khi ngồi xuống, ở ngoài phòng sinh chờ đợi, suy nghĩ trong lòng nàng lại ừn ừ kéo đến, như dây gai rối, không tìm được ngọn nguồn.

Nàng tưởng tượng dáng vẻ cháu của mình, ví dụ như là nam hay nữ, có đáng yêu không, về sau có khó nuôi không, nghịch ợm hay là trầm lặng; suy nghĩ một hồi lại nghĩ về việc không có tin tức của Phương Triệt, nghĩ mình có phải quá lo hay không; một hồi lại lo lắng Tần Văn Đình không sinh thuận lợi, lúc này nàng lại phải nhận đau đớn thế nào.

Thình thoảng, Tần Mạt cũng cảm thán luân hồi của sinh mệnh kéo dài. Như hình ảnh thiếu nữ Tần Mạt nở nụ cười vẫn còn ngay trước mắt, mà sau giây lát, nàng lại đi vào vòng xoáy sinh ra lớp người sau, cũng mãi mãi gánh vác trách nhiệm về một sinh mệnh.

Thời gian vội vàng vàng qua đi, mãi mãi cất giấu những điều thần bí, lại như bình thản gọn sóng của phần lớn sinh mệnh.

Trẻ sơ sinh sẽ thành trẻ con, trẻ con sẽ thành thiếu niên, thiếu niên tài hoa cuối cùng sẽ có một ngày lắng đọng lại, tạo ra một âm giai dài mãi. Sau đó, lá xuân tàn ra, mùa thu rơi xuống, mọi người đi đến tuổi già, chờ đợi vòng luân hồi tiếp theo.

Chị cả sinh con!

Tần Mạt bỗng lấy lại tinh thần, ý thức này khắc sâu vào tâm trí nàng, gõ đi tất cả nỗi lòng vẩn vơ trong đầu nàng, cả người giật mình như vừa tỉnh.

Cửa phòng nhẹ mở ra, tiếng khóc trẻ con bỗng quết đến cả không gian.

Mọi người ngồi trong phòng nghỉ vội vàng đứng dậy, chạy đến cửa phòng sinh.

"Chúc mừng, mẹ bình an, sinh ra một bé trai kháu khinh." Giọng bác sĩ bình thản nghe vào tai mọi người, lại như giọng chốn thiên nhiên.

Bùi Hà không kìm được vui mừng, môi run lên, thậm chí nói không ra lời.

Thang máy bên kia ầm ầm mở ra, có người từ bên trong lao ra như đạn pháo, vui mừng gọi to: "Đình Đình! Anh làm cha rồi ư? Sinh con?"

Tần Mạt mở to mắt nhìn, em bé có làn da trắng hồng, khuôn mặt có vài nếp nhăn, mắt đóng chặt lại, chỉ bàn tay nhỏ bé quơ quơ, tiếng khóc không ngừng.

Trong lòng nàng ầm ập cùng ý mừng, vì sinh mạng này vừa mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 74: Luân hồi

"Nặng ba cân tám?" Bùi Hà vui rạo rức, "Đứa bé này thật mạnh khỏe." Bà cẩn thận đặt bé con vào trong xe, có cẩn thận hỏi bác sĩ phải chăm sóc trẻ sơ sinh thế nào. Đứa bé này khỏe mạnh, mọi người đều thích. Bà nội nó cũng hay đến, hai vị trưởng bối lên chức bà không ngừng trò chuyện, rất ăn ý. Tô Lăng Kiệt ngồi bên cạnh giường Tần Văn Đình dốc lòng chăm sóc nàng, mỗi tiếng nói mỗi cử động, lại là dịu dàng vô hạn. Tần Văn Chí cũng đi đến trước mặt chơi với cháu trai, nhìn em bé đã mở mắt, lại cười khanh khách, cũng vui vẻ không ngừng. "Ba, con ra ngoài một chút, sẽ về ngay." Tần Mạt nói với Tần Bái Tường, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài bệnh viện. Nàng hít sâu một hơi, lại bấm điện thoại cho Phương Triệt, vẫn nghe thấy: Đầu bên kia đã tắt. Tâm tình Tần Mạt càng phức tạp, chị cả sinh con, đương nhiên nàng muốn nói ngay cho Phương Triệt biết. Nhưng ngoài điều này ra, nàng vui mừng nhiều, cũng có chút lo sợ và bất an. Sinh mệnh tốt đẹp như thế, sinh mệnh cũng khiến người ta kéo dài và hoàn chỉnh lại vì người đời sau. Nhưng nếu nàng phải gánh vác trách nhiệm làm mẹ, dù khi chọn Phương Triệt nàng đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, lúc này lại không tự chủ được muốn lùi bước. Tần Mạt bình tĩnh lại, cảm thấy mình trong vô hình, đã có thêm chút dũng khí. Nàng đi theo đường Thiệu Nam lên đường cầu học, lại nghĩ đến Vệ Hải từng tỏ tình tình với Trần Yến San trước mặt mọi người ở đây, tặng quà thể hiện tâm tư, tự nhiên chỉ là một chiếc bút và một cuốn sổ. "Điều này sẽ thành chuyện cười trong bao nhiêu năm?" Nàng thì thầm tự nói, trên mặt mang ý cười tự nhiên mà nhu hòa, giật mình phát hiện ra, đã rất lâu rồi mình không nghĩ đến Biện Lương ngàn năm trước, cùng với Vịnh Suồng của thành Biện Lương. Nàng vẫn là nàng, chỉ là nàng đã có cuộc sống mới. Tần Mạt bỗng đi nhanh hơn, mang theo một trận gió, nhắm thẳng đến chân núi sau Thị Tam. Nàng vòng qua tường trường học, như là chạy băng băng trên thiên núi. Trái tim nàng nhảy lên trong lồng ngực, đón gió lạnh nhưng lại như hóa thành một ngọn lửa. Chạy đến cây hồng lúc trước, cây cao cao lá có chút nhưng thân cây vẫn thẳng đứng như trước. Tần Mạt ngồi xổm xuống ở sườn đất, vừa do dự lại cảm thấy buồn cười: "Không có xẻng, chẳng lẽ mình dùng tay đào?" Cho dù nàng rất muốn nhìn thấy vỏ rượu trước kia còn đó không, nhưng cũng không đến mức tự ngược đi dùng tay đào đất. Mùa đông Thiệu Thành rất khô, núi trên đất cũng cứng lại, dù dùng xẻng nhỏ, nàng cũng chưa chắc đã đào được. Nàng đứng lên, nhìn xung quanh, núi này vẫn là núi đó, cảnh sắc không hề thay đổi, đáng tiếc Phương Triệt lại không có bên cạnh. "Phương Triệt———"! Nàng bỗng đặt hai tay vào miệng làm thành hình cái loa, cao giọng quát lên. Bởi vì không có ai xung quanh, cho nên nàng không hề kiêng dè. Dù sao tiếng của nàng có lớn đến đâu, mà núi này cũng thấp, sẽ chẳng truyền đi được bao xa. "Mạt Mạt," Phương Triệt khẽ cười nói: "Em không cần phải lớn tiếng như thế, anh còn chưa bị điếc tai đâu." Tần Mạt nhìn sang trái, trên đường núi chỉ có cỏ cây, ở đâu có bóng Phương Triệt? Nàng cảm thấy mình còn chưa đến mức nghe nhầm, vội vàng nhìn sang phải. Cuối cùng cũng thấy Phương Triệt đứng cạnh cây hồng, trong ánh mắt chứa ý cười, đáng vẻ sáng sủa, không đối nửa điểm. "Anh..." Tần Mạt còn chưa kịp nói ra một câu hoàn chỉnh, liền thấy Phương Triệt đi đến từ sườn núi. Hắn ôm cô Tần Mạt, quay nàng một vòng tròn lớn, sau đó rất đặc ý nói: "..... Nghĩ đến anh à?" Tần Mạt kéo cổ áo hắn, để hắn cúi người xuống, mạnh mẽ hôn lên môi hắn một cái, lại như mèo trộm cá, cười tí mắt nói: "Phương Triệt, anh trở về lúc nào, sao lại không có tin tức, trở về không nói một tiếng mà đã chạy đến đây?" Phương Triệt nắm tay nàng ngồi xuống cỏ khô, mặt vui mừng nói: "Anh tốt nghiệp trước, vội lên máy bay bay về, Mạt Mạt, có phải rất vui không?" Tần Mạt lại nắm chặt tay hắn, trong lòng đúng là vui mừng, chỉ có nét mặt bình tĩnh, lại hỏi: "Sao anh tắt máy lâu như thế?" "Không phải muốn cho em niềm vui sao? Đây là anh tạo vẻ thần bí." Phương Triệt không nhịn được lại ôm lấy nàng, hôn lên má của nàng. "Vậy anh về bao lâu rồi? Lên núi từ lúc nào?" Tần Mạt hỏi thăm như chuyện thường ngày. Phương Triệt nhẹ nhàng cắn tai nàng một cái, cười nhẹ nói: "Đại nhân hỏi thật có khí phách. Được rồi, thật ra anh muốn về nhà tìm em, nhưng lại thấy em ở đường Thiệu Nam." Giọng Tần Mạt mang theo chút lạnh lẽo: "Cho nên anh lên theo em, đi lên núi? Sau đó trốn một bên xem em làm bầm một mình, thăm cười trộm?" Nàng cũng không nói nhiều, trong lòng lại vô cùng cổ quái. "Anh đứng sau em gọi em vài câu, em đều không nghe thấy." Phương Triệt cười ôm chặt nàng "Sau khi anh thấy em lên núi, liền nghĩ nếu gọi em trên núi, chắc chắn em sẽ rất cao hứng Tần Mạt không dây dưa vấn đề này nữa, nàng thấy Phương Triệt cũng

đã rất cao hứng rồi, vốn cũng không có nửa điểm không tin hấn, chỉ không hỏi một hai câu thì không thoải mái mà thôi. "Chị em sinh rồi." Nàng bỗng nói một câu như thế. Phương Triệt sững sốt một chút mới phản ứng kịp, sau đó liền nói: "Đây đúng là chuyện tốt, Mạt Mạt, chúng ta sinh lúc nào?" Tần Mạt bị câu này dọa, một cổ hơi nhiệt từ lòng bàn chân vọt lên đỉnh đầu. Gương mặt nàng đỏ bừng lên, câu đầu tiên nén ở cổ họng hồi lâu, cuối cùng mới có nói ra: "Khi nên sinh thì tự nhiên sinh." "Khụ!" Tần Mạt ngẩng đầu nhìn trời, làm hình dáng của thể ngoại cao nhân, "Thiên cơ không thể tiết lộ, thời điểm đến, tự nhiên anh sẽ hiểu." Phương Triệt gật gật đầu, phối hợp với vẻ thần thần bí bí của nàng nói: "Là lúc nào?" Phương Triệt giữ chặt nàng, nghiêng đầu nhìn lại, trong ánh mắt có một loại dịu dàng khó tả. Như là mầm lá ngọc bích, hòa với giọt sương sáng sớm, làm lóa mắt dưới ánh mặt trời rực rỡ. Tần Mạt ngo ngẩng nhìn hấn, không khí này thật là đẹp. Nàng lại gợn tay lên, mạnh mẽ đặt lên đầu Phương Triệt, vừa vò rối mái tóc hấn, vừa cả giận nói: "Tên nhóc này, em còn chưa được hai mươi tuổi đâu!" Phương Triệt lập tức nắm lấy một câu sơ hở này, ông ác ma bay múa bốn phía: "Vây chờ em đầy hai mươi tuổi, sau đó chúng ta cũng sinh con." "Không tốt nghiệp, không thể kết hôn." Tần Mạt ngẩng đầu nhìn trời, tiếp tục làm dáng vẻ cao nhân. Phương Triệt thấp giọng nói: "Em không thể tốt nghiệp trước à?" Giọng hấn mang theo hương vị mê hoặc, dừng ở bên tai người ta, vô cùng êm tai. "Trường em không có chế độ này." Thật ra Tần Mạt cũng muốn kết hôn sớm, cô nhân mười ba mười bốn tuổi đã kết hôn rồi, nàng cũng không thấy chưa tốt nghiệp đã kết hôn có gì không ổn. Bọn họ không cần phải tìm kiếm truy đuổi đã có thể nắm tay người kia, có thể gặp được nhau, thật ra cũng là một loại may mắn. "Vây anh sẽ đến thành C làm việc." Phương Triệt định ra kế hoạch, "Mở một công ty phần mềm máy tính, công việc nhàn hạ mới tốt." Tần Mạt nói: "Người cuồng công việc muốn về núi?" "Làm việc là vì cuộc sống." Phương Triệt cười nói: "Cũng không phải anh không làm việc, chỉ không cần liều mạng như vậy mà thôi." Tần Mạt gật đầu, không nhận được ước mơ: "Có thể chứ, chờ em tốt nghiệp xong, chúng ta có thể đi du lịch nơi nơi, đi khắp giang sơn thiên hạ, anh có thể soạn viết lập trình, em có thể vẽ tranh, viết truyện. Nếu đi đến vùng núi xa xôi, có thể làm thầy giáo một thời gian, sau đó quyền tiền." "Còn có thể mang theo máy ảnh đi, anh rất thích Hummer, chúng ta có thể mang đi cùng Phương Triệt thờ dài: "Nếu như vậy, con chúng ta chắc phải rất lâu về sau mới có thể sinh ra." Tần Mạt: "...". Phương Triệt than thở: "Con à, là ba có lỗi với con, không thể thuyết phục mẹ con, để con sớm có mặt trên đời này." Tần Mạt duỗi tay ra, muốn chặn miệng hấn lại. Phương Triệt đã nhanh nhẹn đứng lên, lại như ảo thuật lấy túi công cụ sắt ở trong hốc núi. "Chúng ta đào rượu chôn dưới đất ra đi." Hấn quay đầu cười đến rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 75: Uống cùng

Bốn năm trước kia, Phương Triệt chôn một vò rượu Hạnh hoa thôn dưới bóng cây hồng, mong được Tần Mạt hứa hẹn. Hấn nói khi họ tốt nghiệp, sẽ đến uống vò rượu này. Lúc ấy Tần Mạt nói: "Nếu như tôi không thể trở về, bây giờ lại đồng ý với anh, đến lúc đó há không phải anh sẽ rất thất vọng?" Thời gian đi nhanh, bọn họ đã thành một vòng tròn nhỏ trong đó, về sau Tần Mạt vẫn đến đây, muốn mở vò rượu này lên. Mà giờ khắc này Phương Triệt ở bên cạnh nàng, nắm tay nàng. "Dù không có hứa hẹn, em vẫn đến đây." Phương Triệt nghiêng người quay đầu, nét mặt hào hứng, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng khác thường. "Mạt Mạt, đây là em tự chui đầu vào lưới Tần Mạt nhìn hấn cuộc từng cuộc một, đào bùn đất ra, cũng ngồi xuống, dùng tay đi nâng vò rượu giữa hồ nhỏ lên. Dưới đáy Trúc Diệp Thanh có dính đất màu vàng nâu, vì đất khô ráo, Tần Mạt chỉ phui một cái, chỗ đất này liền rơi xuống một mảng lớn. Nhưng mặt ngoài vò rượu này có chút thô ráp, bùn đất vẫn còn phía trên, phảng phất như tuyên bố không muốn rời đi. Đây là vò rượu và bùn đất, ngàn vạn năm nay không giải được lưu luyến. Từ khi loài người phát minh ra đồ gốm sứ này, sản phẩm phần lớn đều làm từ bùn đất, từ khi có khái niệm rượu, khi làm ra những vò rượu, đều có thói quen chôn sâu vào lòng đất. Nguồn gốc vì thế, dựa vào nhau cũng vì thế. Tần Mạt thờ dài trong niềm vui, nàng bỏ lớp bụi đi, mùi rượu liền ngập tràn vào không khí xung quanh nàng và Phương Triệt. "Tương vong vu giang hồ" nàng nâng vò rượu lên, uống một ngụm lớn, lại đưa vò rượu cho Phương Triệt, "Làm sao so được với tương nhu dĩ mạt?" [123] Phương Triệt cảm lấy, cũng uống một ngụm lớn, nhìn nhau cười nói: "Trang Chu chỉ nói 'Trang Tử không phải cá làm sao biết cá có vui', lại quên, ông ấy không là cá, nhưng cá lại thả Tương vong vu giang hồ?" "Tương vong vu giang hồ chỉ là hành động bắt đực đi Bọn họ đứng mặt đối mặt, gió thổi đến, mùi rượu bay xa hơn. Tần Mạt không nói một câu kia ra khỏi miệng là: "Cho nên, không cần Tương vong vu giang hồ, là một may mắn vô cùng lớn." Hai người thuận miệng nói chuyện phiếm, luân phiên uống rượu, Trúc Diệp Thanh này nồng độ không thấp, từ lượng của Phương Triệt khá tốt, Tần Mạt không uống được bao nhiêu thì bắt đầu chóng mặt hoa mắt. Bọn họ chẳng biết đã ngồi xuống đất từ lúc nào, tuy nói có không không hề sạch sẽ, rất dễ làm bẩn quần áo, nhưng hai người không để ý đến. Phương Triệt lấy vò rượu từ trong tay Tần Mạt ra, liền cầm tay nàng, giọng nghiêm túc nói: "Mạt Mạt, em không thể uống nữa." Gương mặt Tần Mạt đỏ hồng như ánh bình minh nhiễm ngọc, nàng lắc lắc đầu, phản xạ có chút chậm chạp, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo: "Không uống thì không uống." Nàng cười nhẹ: "Mang về uống." Nụ cười này thật sự có chút ngốc. Sau một lát, chính nàng lại duỗi hai tay vồ lên gương mặt, vuốt một cái, sau đó từ từ thở ra một hơi, giữ vững nét mặt, thông thả nói từng chữ một: "Phương Triệt, anh có giữ một bức tranh của Hoài Hư cư sĩ?" Phương Triệt nhìn dáng vẻ này của nàng, cũng chỉ cảm thấy ác ma trong lòng lại không an phận bay múa, thật ra hấn cũng có chút say ngà ngà, liền không thể nghe rõ lời Tần Mạt nói. "Tranh gì?" "Tranh của Hoài Hư cư sĩ." Tần Mạt nhắm hai mắt lại, khi mở mắt ra, gương mặt lại hiện lên ánh mắt tiêu sái: "Tiểu Phương, tranh của Hoài Hư cư sĩ, anh còn nhớ không?" "Thì ra là Hoài Hư cư sĩ!" Phương Triệt giật mình gật đầu, "Anh xem triều đại, hình như là đồ của Tống Triều. Nhưng trong lịch sử không tìm được tư liệu về người này, anh cũng không dám chắc chắn. Tranh vẽ gió của ông cũng rất có ý nghĩa, anh thấy đường nét và bút pháp cũng giống như một người." Tần Mạt còn chưa kịp đáp lời, Phương Triệt lại nhanh nói: "Em cho Kiều Từ Huyền bức 《Cửu tư》, tên đề cũng là Hoài Hư cư sĩ, anh ta khoe với anh không ít lần về bức tranh đó." Hình dáng này, tám phần là ăn dấm, còn có hai phần, như là... ghen vô cùng. Tần Mạt bật cười: "Nếu anh thích, em vẽ bao nhiêu bức tranh cho anh cũng không thành vấn đề." Phương Triệt lại vô cùng đặc ý nói: "Cả đời này của em sẽ theo anh, anh còn sợ thiếu mấy bức tranh sao?" "Vây anh cất bức tranh đó ở đâu?" Tần Mạt nhún mày. Phương Triệt lập tức nói: "Tất nhiên là công hiến cho đại nhân." Tần Mạt vốn nóng mặt lại đỏ hồng, như nhiễm ánh bình minh, khiến người ta nhìn không rõ. Nàng rất trịnh trọng nói: "Bức họa kia, coi như là làm sinh lễ đưa đến nhà em đi. Em cũng không muốn giữ nó, về phần anh..." Sóng mắt nàng lưu chuyển, cười có chút tư thái càn rỡ, "Anh có Hoài Hư cư sĩ này làm bạn bên cạnh rồi, cì phải xem tranh của cô nhân nữa?" Phương Triệt đặt vò rượu qua một bên, đưa tay ôm nàng lại, vui sướng an bình. "Tất nhiên là được." Hấn chỉ nói bốn chữ này, lại không nghĩ ra hàm ý của yêu cầu này. Ngàn năm trước Hoài Hư cư sĩ đã chôn vùi ở giữa sông Biện Lương, thất lạc trong thời gian, thậm chí khó mà để lại một bản ghi chép hoàn chỉnh. Tần Mạt là sinh mệnh kéo dài của người năm đó, nhưng họ sớm đã tách biệt, tóm lại đã có cuộc sống khác nhau. Trước kia nàng thường sợ hãi, bây giờ lại bình thản. Mỗi người đều đặc biệt, chỉ là thu ánh sáng vào trong, hay là nở rộ rực rỡ mà thôi. Bình thản cũng không phải là tâm thường, chẳng qua mỗi người đều có cách nói khác nhau. Ngày đó bọn họ vẫn

không uống hết Hạnh Hoa thôn, Phương Triệt mang rượu về nhà, nói là muốn chờ đến đêm tân hôn mới uống. Lúc ấy Tần Mạt cố nén hổ thẹn xuống, ngược lại còn khiêu khích hắn: “Vây anh nên thận trọng một chút, ngàn vạn lần đừng bị người ta chuốc đến gục trước đêm động phòng! Em nói trước, em tuyệt đối sẽ không động vào anh, nếu anh gục xuống, em sẽ chạy ra ngoài.” Phương Triệt ôm nàng một phen, hưng tợn nói: “Dám lớn lối trước mặt chồng em, ngại mai chúng ta đi đăng ký kết hôn đi!” Ngày hôm sau bọn họ đương nhiên không thể đi đăng ký kết hôn, lại ở bệnh viện rất lâu, cùng chơi với con trai bảo bối của Tần Văn Đình, tên cũng con là Bối Bối. “Bối Bối? Đây không phải linh vật[124] à?” Tần Văn Chí nói một câu làm nhiều người tức giận, nó lại chuyển thành cười ha ha, lại gật đầu nói: “Không tề, tên này có khí thế.” Mọi người nhất thời cười lớn. Phương Triệt lại có điểm ngứa ngứa lòng, tiến đến bên tai Tần Mạt nói: “Mạt Mạt, con của chúng ta còn chưa kịp ra đời.” Tần Mạt tao nhã cười với hắn: “Tiểu Phương, anh nói em có nên đi du học nước ngoài vài năm không?” “Có à?” Phương Triệt rất nghiêm túc phân tích, “Mạt Mạt, tình huống này không thích hợp để em ra nước ngoài du học. Em xem đi, học tiếng Anh là chuyện phiền toái, việc học của Tiểu Chí còn cần em giám sát, bác trai bác gái sẽ rất nhớ em, mọi người ở quê cũng sẽ nhớ em. Quan trọng nhất là,” giọng hắn trầm xuống, “chúng ta lại phải kết hôn muộn vài năm.” Tần Mạt có cảm giác mình bị da mặt dày của hắn đánh bại, khi không có cách nói thêm gì nữa, lại nghe hắn trịnh trọng nói: “Nhưng, nếu em muốn đi thật, anh có thể đi cùng em. Học vài năm nữa cũng được, với công việc của em cũng tốt.” Tần Mạt âm áp trong lòng, biết người này có thể làm người ta động lòng ở một điểm nhỏ nhất. Sau đó Phương Triệt nhẹ nhàng cười, hàm răng sáng bóng, nụ cười cực kỳ rực rỡ: “Nếu bây giờ em ra nước ngoài học, muốn vào mấy trường lớn chị sợ hơi khó. Dù em chọn chuyên ngành nào, cũng nên học khoa chính quy. Dựa theo lý lịch của anh, đi làm giảng viên đại học cũng không khó. Mạt Mạt, bây giờ anh bắt đầu mong đợi, làm thầy giáo của em, có một học sinh thông minh như em, cảm giác chắc chắn vô cùng không tồi.” Sắc mặt Tần Mạt đen lại, kiên quyết mà nói: “Chúng ta không cùng ngành.” “Em không phải học tiết cộng đồng sao?” Phương Triệt nở nụ cười, hắn rất mong đợi. Tần Mạt thầm ngẫm nghĩ, mãi cho đến khi không quên được, nàng nhún mày cười, nâng tay vỗ vai Phương Triệt, nói thành khẩn: “Tiểu Phương à, việc học không có giới hạn, tuổi còn trẻ mà lại chỉ biết đi dạy người khác, điều này bất lợi cho sự tiến bộ của anh đấy.” Nói chưa xong, nàng vung chân chạy nhanh. Dù sao một câu nói hòa nhau đã là thắng lợi rồi, nói nhiều mất nhiều, chạy chính là vua. Trên đời này còn có một câu tục ngữ rất thú vị, gọi là “Trốn được mừng một, tránh không khỏi mười lăm.” Tần Mạt và Phương Triệt thỉnh thoảng lại cãi nhau vài câu, có khi cũng không tránh được ta ta ngươi ngươi, lại dần có chút nóng nảy. Sự tự chủ của Tiểu Phương đồng học quả thật rất đáng ngợi khen, nhưng theo thời gian, câu hỏi tương tự của hắn cũng ngày càng “Mạt Mạt, trường của em không thể xếp lớp dạy toán à?” Tần Mạt bắt đầu đi: “Đại học công lập, anh cũng biết là cái cách không dễ mà.” Lại sau một lát, Phương Triệt nói: “Anh muốn đến dạy học ở trường em.” Tần Mạt ho khụ khụ: “Tiểu Phương, tình yêu thầy trò bây giờ là cấm kỵ.” Lại sau một lát, Phương Triệt lại nói: “Mạt Mạt. Anh đi thương lượng với hiệu trưởng trường em, xem có thể cái cách học phân không.” Tần Mạt nói với hắn: “Anh không biết hiệu trưởng trường em à?” “Anh có thể tìm thầy hướng dẫn, để ông ấy lấy danh nghĩa anh đến trường H phỏng vấn.” “...” Tần Mạt rất chân thành nói: “Em đã năm bốn rồi, chờ các anh trao đổi xong, lại cái cách gì đó, em đã tốt nghiệp rồi.” Phương Triệt liên tục kỳ hứng thú: “Mạt Mạt, chúng ta kết hôn đi!” Loại chờ đợi này thật ra là vô cùng vui sướng, bọn họ còn trẻ, sự nghiệp còn dài, không thể nói hết. Có khi, lời nói thừa cũng khiến người ta cảm thấy vui sướng. Mừng một tháng bảy năm 2013, ánh mặt trời như sợi vàng, rải đầy chân núi Vu Lộc bên vườn trường xanh ngắt, Tần Mạt ném mũ đen cừ nhân, bên kia khe ăng ăng ảnh, giữ lại hình ảnh cuối cùng của quãng thời gian đại học của nàng, kéo tay nàng chạy đi, nhìn tư thế này, là muốn trực tiếp kéo nàng đến cục dân chính. “Này!” Trương Hình Linh hô to ở phía sau, “Các cậu phải vội thế à!” Tần Mạt cởi áo khoác đen bên ngoài ra, lộ ra chiếc áo phông nhẹ nhàng và chiếc quần ngắn, thở một hơi dài: “Vừa rồi thật nóng.” Mái tóc dài của nàng tung bay trong gió, đi theo bước chân chạy. “Mạt Mạt, chúng ta kết hôn đi.” Phương Triệt nói. Tần Mạt cười tươi sáng, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Q.4 - Chương 76: Nhân gian mỹ mãn

Nắng sớm khẽ rung động trong không khí, ngại mai phía chân trời phá mây mà ra, sáng lên trong khoảnh khắc, rải đầy lên kiến trúc cổ kim giao thoa này. Trong ánh sáng ở tường cổ thành Tây An, không đếm được biết bao nhiêu câu chuyện ẩn sau từng viên đá, lặng lẽ kể ra những bí mật người ngoài nghe không thể hiểu. “Phương Triệt, chúng ta đi đi, xem ai chạy đến dưới bóng cây kia trước!” Tần Mạt phát tay với Phương Triệt đang mua nước bên kia, cũng không chờ hắn trả lời, vung chân chạy trước đến mục tiêu. Nếu thật là so tốc độ, Tần Mạt chắc chắn không thể thắng Phương Triệt, nhưng ần gian thì có thể nói lại. Ở thời đại này, cũng chỉ có Tây An mới có tường cổ nguyên vẹn như thế. Đoạn tường thành này khi vừa xây, chính là Thành Trường An của triều Đường. Nó chứng kiến hưng suy của lịch sử, chiến tranh lừng lẫy, biến đổi xưa nay. Phương Triệt đuổi theo Tần Mạt, nắm tay nàng khẽ dùng sức để tỏ ý trừng phạt. Tần Mạt nhẹ nhàng cười, rồi cướp lấy chai nước khoáng uống một ngụm. Hai người đi dọc theo tường thành, thấp giọng nhỏ nhẹ, mỗi một ánh mắt đều là thân mật mà ẩn ý. “Phương Triệt, chúng ta đi khỏi Trường An, sau đó đến đâu?” “Từ khi em nói địa điểm đầu tiên của tuần trăng mật là Tây An, anh đã biết trong lòng em có tuyến đường hoàn chỉnh rồi.” “Tuyến đường gì?” Tần Mạt nháy mắt mấy cái. Phương Triệt nhếch mày lên, nghiêng khóe môi, cười nói: “Con đường tơ lụa.” Đi dọc theo con đường tơ lụa một lần, bọn họ có rất nhiều thời gian, có thể nhàn nhã hưởng tuần trăng mật. “Vây anh cảm thấy thế nào?” Tần Mạt hỏi lại. “Suy nghĩ của nương tử, chính là vì nghĩ cho trượng phu.” Tần Mạt không nhịn được hừ hừ nói: “Da mặt quá dày?” Phương Triệt cười lớn: “Là nương tử nhà ta da mặt quá mỏng!” Hắn ôm cổ Tần Mạt, ở tại thành này, dưới bóng cây bàng. Thỉnh thoảng có du khách đi ngang qua, cũng không ai chú ý đến thế giới nhỏ của họ. Tần Mạt nhún chân ra, tiếp theo máu cũng nóng lên. Không tự chủ, nàng lại nhớ đến đêm tân hôn hôm đó. Ký ức vô tình, chỉ là muốn quên cũng không quên được. ***** Khi đó mọi người làm náo động phòng tân hôn vừa đi, Phương Triệt lại trở lại cạnh giường, liền thấy Tần Mạt ngồi im lặng ở trên, liền muốn đưa tay vén khăn hồng của nàng. Nàng mặc áo cưới cổ, đầu cúi xuống. Ngón tay Phương Triệt vừa chạm đến một góc khăn voan, liền nghe thấy Tần Mạt nói: “Cho em một ly rượu.” Giọng nàng vững vàng bình tĩnh, nghe lại có vài phần khi thế. “Xin nhận lệnh của lão bà đại nhân.” Phương Triệt cười, bốn chữ “Lão bà đại nhân” này hắn muốn gọi từ rất lâu rồi, cho đến hôm nay cuối cùng có thể lễ thắng khí hùng, không có kị chút nào, nhiều lần gọi nàng như vậy. Khăn voan đỏ rực che đi khuôn mặt Tần Mạt, giấu đi vẻ mặt trầm mặc đợi chờ của nàng. Dù sao kết hôn của người hiện đại, không nhiều phiền toái như cổ nhân, họ cũng không cần làm lễ của cô dâu mới. Phương Triệt xoay người rót hai chén Nữ nhi hồng, lại chưa vội đưa cho Tần Mạt. “Uống rượu giao bôi trước.” Giọng hắn thoảng trầm, hơi thở như thấm qua chiếc khăn voan theo tay kia mà vẫn âm áp trên da thịt Tần Mạt. Cô gái bị khăn đỏ che trước mặt lại cúi đầu xuống, nói khẽ: “Trong đám cưới chúng ta đã uống rượu giao bôi rồi.” “Sao có thể so với một chén uống trong đêm động phòng này?” Phương Triệt cười nhẹ. Tần Mạt thở nặng nề, trong giây lát, Phương Triệt nghe thấy nàng dùng giọng điệu gần như nghiêm nghị nói: “Vây thì uống đi!” Ngủ điếu kiên quyết, hình như là muốn ra chiến trường.

Phương Triệt đoán là Tần Mạt sợ hãi, liền chỉ cảm thấy ba phần buồn cười, bảy phần còn lại là tinh thần phơi phới. Hắn đặt chén rượu lên tay Tần Mạt, cũng nâng vai kẻ vai trao tay. Mùi rượu thấm vào không khí Tần Mạt, làm mỗi tác thần kinh của họ cũng vô cùng nhạy cảm. Cách lớp vải áo, cánh tay hai người giao nhau như thiêu đốt Tần Mạt, vừa mới kề sát nhau đã triển miên không rõ. Vật liệu may mặc lại ma sát kích thích dây thần kinh, Phương Triệt mở miệng uống trong chén men xanh trên tay Tần Mạt, thoáng dùng lực, liền uống một hơi cạn sạch. Nơi bàn tay giao nhau, tay hắn khẽ vươn vào nơi khăn voan của Tần Mạt, chỉ cảm thấy người này dùng miệng ngậm chén, lại khẽ nghiêng tay, muốn phối hợp để nàng có thể uống dễ dàng hơn. "Ừ..." Tiếng kinh hô truyền ra từ dưới khăn voan, thần kinh Phương Triệt căng ra, vội buông tay kia ra, không kịp suy nghĩ liền kéo khăn voan sang một bên! Loảng xoảng! Chén rượu trong tay Tần Mạt rơi xuống mặt đất, may mà có thảm dày, chén rượu lăn mấy vòng, cuối cùng vẫn không bị vỡ. Hai người không còn tâm tư nào mà lo nghĩ đến chén rượu rơi kia nữa, vì khi Tần Mạt uống rượu, động tác nghiêng chén của Phương Triệt, làm rượu chảy ra hơn một nửa, trượt theo chiếc cảm thanh tú, dọc theo cổ tuyết trắng tinh tẻ, rơi vào trong cổ áo của nàng. Ánh mắt Phương Triệt không tự chủ dời xuống, nghĩ đến nguyên nhân tiết trời oi bức, nên chiếc áo cưới cũng giảm bớt rắc rối đi, loại vải cũng vô cùng mỏng mềm. Hơn một nửa chén rượu này rót xuống, liền làm quần áo ướt đầm, chảy xuống trước ngực nàng, hiện lên một đường cong vô cùng rõ ràng. Xiêm y đỏ thắm như ánh trăng đốt cháy, Tần Mạt khẽ cắn môi dưới, trên mặt nhiễm áng mây hồng, đỏ đến tận môi, thật giống như cánh sen mềm, thắm đậm đam mê. Phương Triệt bỗng trở tay, ném chén rượu lên tủ đầu giường. Đồ sứ và gỗ chạm nhau, lăn lông lốc lăn vài vòng, Tần Mạt cắn răng một cái, nhớ đến mình lúc trước thường nghĩ làm thế nào để đẩy ngã Tiểu Phương, lúc này cũng chẳng sợ nữa. Hai tay nàng vươn ra phía trước, tóm lấy tay áo của Phương Triệt dùng sức mà kéo. Nhưng chất lượng của quần áo này thật không tồi, Tần Mạt giật vài cái cũng không động, chỉ thấy sóng nhiệt dâng lên, mặt đỏ tai hồng, lại nghe Phương Triệt cười khê. Đây không coi là cười nhạt, nhưng vang lên tại thời điểm này, lại có hương vị khiêu khích hài hước. "Nương tử, không chờ nổi muốn còi thất lung cho trượng phu sao?" Phương Triệt nhẹ nhàng vung tay, còi áo khoác ngải rồi ném xuống một bên. Động tác của hắn rất nhanh, ngay sau đó đỡ lấy vai Tần Mạt, một tay kia ôm eo nàng, liền cùng nàng ngã xuống giường mềm mại. Quần áo hỗn độn bay ra, giờ khắc này nhiệt tình như sóng triều từng cơn, cuối cùng không thể ngăn cản. Tần Mạt chỉ cảm thấy cả người mình như áng mây hồng, mỗi ngày đều không chạm đất, bỗng bênh quay cuồng, không có giới hạn. Nàng có ý muốn lật người, nằm lên Phương Triệt, lại không đủ sức, đẩy đưa vài cái, ngược lại quần áo trên người mình lại bị còi sạch trơn. Da thịt chạm nhau, kề sát không thôi. Thân thể Phương Triệt cường tráng ấm áp, Tần Mạt như bị trúng độc mềm xương, toàn thân máu chạy kêu gào, không còn một chút sức lực nào. Hai tay nàng căng thẳng, khăn trương tìm kiếm, đến gối mềm ở đầu giường, liền vung tay, gối rơi xuống đất, chỉ có thể làm bạn với chén rượu rơi lúc trước kia. "Mạt Mạt..." Sau một tiếng thì thầm này, đèn đầu giường bỗng tắt, chỉ còn lại một điểm ánh sáng mờ nhạt ấm áp. Phát sáng trong đêm khuya, lưu luyến cổ kim, ôm nhau mộng hoa. Ngày thứ ba bọn họ liền lên máy bay đến Tây An, bắt đầu tuần du lịch trăng mật không chỉ có một tháng này. Tần Mạt vừa mới tốt nghiệp, sự nghiệp của Phương Triệt đã vào quỹ đạo, rất nhiều chuyện không cần phải tự làm nữa, hai người đều có thời gian rảnh, tự nhiên có thể đi khắp giang sơn "Mạt Mạt, em nhìn sao Văn Xương này đi." Phương Triệt nắm tay Tần Mạt, hai người đi vào tòa nhà ngắm sao, ngẩng đầu nhìn mây xem sao. "Sao thế?" Tần Mạt khó khăn lắm mới bỏ đi được cảm giác xấu hổ kia, ngẩng đầu, hừ nhẹ nói: "Anh nhìn nó xem, trải rộng ra, còn không rõ đông tây nam bắc, anh không cảm thấy nó không phải là sao Văn Xương à?" "Anh không nói như thế, tất cả đều là em nói." Ánh mắt Phương Triệt vô tội, động tác lại không an phận, cúi người ghé vào tai Tần Mạt, như là lúc nào cũng muốn cắn nàng một miếng. Tần Mạt lại cảm thấy phía sau cổ ngựa ngửa như bị điện giật, nàng quay đầu lại, nắm lấy tay Phương Triệt, liền cắn nhẹ lên tay hắn, báo thù nhỏ nhỏ. Hai người đi một đường, cho đến khi mặt trời lên cao, ánh mặt trời nóng rát, ở nơi Tây Bắc này, đốt cháy da thịt không biết bao nhiêu người "Mạt Mạt, muốn mờ ồ không?" "Không mờ, rắc rối." Tần Mạt lắc đầu, nheo mắt lại nhìn ánh mặt trời chói mắt, vừa cười nói: "Phoi nắng cũng tốt." Phương Triệt cười khê: "Được rồi." Hắn rất tự nhiên theo sát Tần Mạt đổi vị trí, đi đến trước, lặng lẽ giúp nàng che ánh mặt trời. Hai người đi vào Từ Ân Tự, đi lên bậc thang trước Đại Nhạn Tháp, không ít du khách vì tháp cổ ngàn năm này mà ồn ào náo động. Đại Nhạn Tháp được xây vào Đại Đường thời pháp sư Huyền Trang (sư phụ Tôn Ngộ Không ^^), trải qua mấy lần loạn lạc thiên tai, qua mấy lần sửa chữa, mà nay vẫn đứng vững ngàn năm vinh quang, lừng lừng không biết là thương xót hay đam mê. Mặc cho ai trông ngắm suốt ngàn năm, cũng vẫn tiêu sái. Tần Mạt ngẩng đầu nhìn đỉnh tháp mà cười, đi cùng Phương Triệt rảo bước tiến vào trong tháp. Đại Nhạn Tháp khác với tháp truyền thống khác, cả bốn phương tám hướng, đều xây gạch, mỗi một tầng có một cổng vòm mở ra. Hai người đi dọc theo thang cuốn mà lên, mãi cho đến tận đỉnh tháp. Từ cổng vòm tầng bảy nhìn về xa, có thể nhìn thấy một góc thành Tây An. Kiến trúc xuyên qua theo lịch sử này, lại sáng ngời dưới ánh mặt trời, đan vào đất trời rộng lớn. "Mạt Mạt, trước kia em để lại nửa khuyển Giang Thành tử cho anh đấy, bây giờ anh đáp lại nửa khuyết, thế nào?" Phương Triệt dặt tay Tần Mạt, bỗng nghiêng đầu, nhướn mày mỉm cười. Tần Mạt liền nhìn hắn, chờ « Giang Thành tử » của hắn. "Mấy sóng vạn dặm tựa tiêu dao. Sớm mai này, chim về tổ. Gió nổi bên bờ, ngoài tháp chiếu Đầu tình. Phóng tầm mắt bao quát bầu trời, như cầm tú, càng đẹp tươi." Tần Mạt cười khanh khách, hơi nghiêng đầu: "Tư tưởng hướng về Đầu Ngưu trong chòm sao Bắc Đẩu? Bây giờ thanh thiên bạch nhật, anh có thể nhìn qua ba mươi ba tầng trời mà xem 'Đầu tình' xem ra, tâm tình tiêu Phương nhà ta thật tốt." Phương Triệt cầm tay nàng, cùng nàng dõi mắt trông về phía xa, quả nhiên là thành cổ quyền rũ. "Tâm tình anh đương nhiên rất tốt," hắn thừa dịp không có ai chú ý, há miệng liền cắn đầu ngón tay Tần Mạt một cái, "Tâm tình nương tử nhà ta thế nào?" Ngón tay Tần Mạt khẽ run lên, bật cười nói: "Ngày vui cầm tú, nhân gian mỹ mãn." Nàng và Phương Triệt cùng nhau hạ nửa khuyết « Giang Thành tử », không cần tới ngôn ngữ, mà sẽ dùng cả đời này để viết ra. ----- HOÀN -----

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 77: Phiên ngoại Vịnh Sương: Thủy ấn

"Tiểu thư, tiểu thư!" Xa xa, như là tiếng Nguyệt Nhi gọi ta. "Tiểu thư!" Bóng người phía sau lại gần, dẫm lên cành lá khô héo, phát ra tiếng vỡ vụn. Nguyệt Nhi bước đi nhẹ nhàng. Nàng tuổi nhỏ, trọng lượng cũng nhẹ, luôn dịu dàng ôn nhu, mềm mỏng ôn nhuận, nghe tiếng như say. Thật không biết nếu thân hình này này nọ, sẽ thốt tha động lòng người thế nào. Ngày lúc nào đã tới? Cuối thu vào đông đã nhiều ngày. Sông Biện Lương ở Trung Nguyên, cũng không đóng băng sớm như thế, nhưng vào ban đêm, trên Hoàng Hà cũng có băng mỏng, nước đá trộn lẫn, xuôi theo phía đông. Có người nói nước này sẽ nhập vào Linh Giang, một đường ngàn dặm phía đông, cuối cùng đi vào biển cả. Biển cả. Đó là vô tận, mây khói mệnh mỏng bao la hùng vĩ. Đáng tiếc, sợ là thiếp nghèo, cũng không có duyên tiếp tục gặp nhau. Quý Huyền, chàng đã từng nói, đưa thiếp cùng đi trên biển, vượt sóng lớn, nhìn ngân hà rực rỡ. Có còn nhớ không? Người ngốc! Rõ ràng là nhát gan, còn ra vẻ mạnh mẽ. Thuyền lưới Tần gia kia, cũng không tìm thấy bóng hình chàng đâu. Quý Huyền, có phải chàng đã bước nhẹ lên thuyền, căng buồm lướt mây, khúc ca hòa vào biển, phong lưu vô ngần? Choàng lên một tấm

nhưng gấm, giọng nói mềm mại của Nguyệt nhi cũng vang lên: "Tiểu thư, lúc này không còn sớm, ban đêm lạnh, trời lạnh người mà đứng bên bờ sông, lại càng bất an, chẳng may bị kẻ xấu nhìn thấy..... Nếu không trở về, ma ma lại thức giấc đêm....." "Ừ. Lúc này đi thôi." Ta nắm thật chặt áo choàng nhưng trên lưng, âm áp truyền đến đầu ngón tay, lông tơ thật dài, dán vào da thịt lạnh như băng, như là bàn tay chàng, chấp bút vẩy mực, cổ tay gầy dầy đàn, không dùng lực đạo, rồi lại dịu dàng vô tận. Lông nhung này là Tuyết Hồ Bắc Nguyên, rất trân quý, cũng là Quý Huyền bỏ ra ngàn vàng nhờ thợ săn vào phía bắc để làm. Nói cũng buồn cười, tỷ muội Ngọc Diệp tình cờ nhìn thấy áo choàng như vậy, không hề rời mắt, lúc nào cũng hỏi han, ánh mắt cay độc không hề e dè, nhưng không được mấy ngày, lại thần nhiên đi qua người ta, cười nhếch đuôi lông mày. Khoác chiếc áo choàng da cáo hoa văn, tính chất cũng như bộ lông kia, so với áo của ta cũng không kém. Không khỏi mỉm cười. Sao ta không biết, công tử Hoài Hư chịu dùng Tuyết Hồ, tất nhiên Phú Quý không thể so với tầm thường. Nhưng Phú Quý là Phú Quý, nàng sao có thể hiểu, thật ra bên trong chỉ là nếp may, chỉ sợ so ra cũng không bằng tấm da cáo kia? A, chúng ta đều là người si mê. Quý Huyền kia khua môi múa mép, mọi việc đều thuận lợi, bản lĩnh to lớn, ngay cả thể thiếp mỹ tửu trong nhà cũng hòa thuận, làm sao lại để người khác ghen tuông vì một nữ tử thanh lâu chứ? Muốn đứng đây, đột nhiên một lá ngô đồng đã khô héo mất nước bay xuống theo nếp váy. Ánh vàng kim ban đầu cũng trở thành ó vàng. Lá cây rất lớn, gió đêm làm nó lay động, có chút trầm trầm rơi xuống. "Ai da, tiểu thư, lá rơi!" Còn chưa kịp phản ứng, Nguyệt Nhi tay nắm lạnh lẽo đã khom lưng thay ta nhặt lên, nhẹ đưa đến, "Tiểu thư, đây là vài lá ngô đồng cuối cùng, cây ngô đồng cạnh Hoài An cũng rụng hết rồi." "Ừ. Sáng mai sẽ đến." Ta nhận lấy lá khô trong tay nàng rồi ngồi xuống, nhẹ chống xuống đất, thả lá lên mặt nước, cảm lấy cảnh khô bên cạnh đẩy nó đi xa hơn. Nước sông lạnh như băng, thấu xương. Dọc theo bờ có vài viên đá, nước khá sâu, vài miếng băng di động, ánh đèn xa chiếu đến, loáng thoáng nhìn thấy chiếc lá cháy theo dòng nước, đi về phía đông. "Lạnh quá, tiểu thư, chúng ta về thôi." Nguyệt Nhi đứng cạnh ta, quệt miệng run run một chút, "Tần công tử giúp ca kỹ Đạm Tuyết gì đó mới trượt chân, cũng không nhìn thấy nàng ta đến tể, ngược lại tiểu thư, trông bảy tám tháng, mỗi ngày không thôi, luôn đến đây, cạnh cây ngô đồng kia từ hạ sang thu, nhưng tất cả cũng mất rồi..." "Được rồi Nguyệt Nhi, cũng không thể đến bao nhiêu lần nữa, ngay cả lá khô cũng hết rồi, qua hai ngày nữa sông sẽ đóng băng, đông đến rồi." "Muội bất bình thay tiểu thư đây, tiểu thư cũng nên bình tĩnh lại!" Nguyệt Nhi mỉm môi, dáng vẻ bất mãn. Mím cười lần nữa, không khỏi nghiêng người vuốt lên búi tóc nàng. "Sắc thu sương đậm, như tóc đen mây ngai, chờ trăng lên, chờ Thất Huyền, lòng như lửa nóng... Nguyệt nhi, bản thân đã tặng cho ai chưa? Tình của Quý Huyền, luôn thương hương tiếc ngọc. Đôi lại lại có gì khác?" "Tiểu thư....." Nguyệt Nhi trầm mặc, nghiêng đầu nhìn nước sông, "Tô công tử nói sông này thông ra biển, Tần công tử, có thể đến Đông Hải long cung không?" "Chàng à, ta ngẫm đầu. Ngôi Sao Chân trời lóe lên, chiếu rọi ánh đèn dầu nơi xa, chiếu xuống nước, lơ mơ, "Có lẽ, chàng đã đi lên bầu trời mệnh mông không chừng." "Hi hi!" Nguyệt Nhi bỗng nhiên nở nụ cười, "Tiểu thư, nếu người nói Tần công tử gặp công chúa Long cung, hơn nữa còn là tiên tử, sao có thể lui bước." "Tiểu nha đầu, nói mò!" Nghĩ đến Quý Huyền quyền uy cảnh tiên hoàng đường kia, ta cũng không nhìn được che miệng cười. Chẳng qua là gặp dịp vui thôi. Chỉ sợ hải điện Thiên cung, chàng có thể ngắm bách hoa, nhưng lại không nhặt được lá này. Thật ra thì, cần bản lá già, đúng không? Quý Huyền. Năm thứ tư Gia Hựu, công tử văn nhâ kia tự dung xông vào hương các, mắt say lơ đãng mông lung, vừa ngâm "Rượu ngon say sưa", vừa ngâm tụng buông thả. Nhưng vì sao mặt lại tiêu điều, tiếng đàn lại sục sôi? Mỗi năm tháng, nam tử hào phóng tao nhã, dung mạo tuấn tú kia, dưới bóng cây, đàn ca múa kiếm, không khỏi vui sướng tán thưởng. Nhưng vì sao vô cùng kiêu kiêu, lên đàn lại âm trầm? Không cam lòng sao. Quý Huyền. Phụ mẫu có nói, bằng thân phận của thiếp là không thể, nhưng thiếp hiểu... Mỗi lần có gió thổi lay ngọn cỏ, thời cuộc rung chuyển, chàng cũng sẽ triền miên mấy bận, nâng cốc vui mừng, chỉ cầu một lần say sưa, quên đi dịu dàng. Như muốn trút hết khí lực toàn thân, vứt bỏ bụng đầy kinh luân đi, mới có thể yên giấc. Là cô đơn sao. Quý Huyền. Rõ ràng có kiều thê ở nhà, mỹ thiếp tươi đẹp, nhưng chiếc lá gầy vạ này, lại chọc đến niềm hoa. Tâm sự không người nào hiểu. Muốn quên, nhưng không quên được. Muốn trốn, cũng trốn không thoát. Muốn thay đổi? Nhưng có thể nào thay đổi. Mệnh đã định. Không thể tránh. Chàng cũng thế, thiếp cũng vậy thôi. Ngô đồng, ngô đồng. Phượng tê chi mộc, tiêu sơn vâm, thanh tiêu dĩ hợp, thừa long nhi khứ. Quý Huyền, lúc chàng tặng thiếp ngô đồng, rửa lá đề thơ, có từng làm theo Tiêu Sứ chuẩn bị ngọc? A, nhưng thiếp—— Thiếp, chỉ là hạt sương bèo bọt. Thiếp, thân thể như bản phong nguyệt tuyết sương. Sao có thể vào sánh nhập thất, sao có thể làm xấu thanh danh chàng, để chàng phải bảo vệ? Quý Huyền, mặc dù hay tùy hứng, chơi đùa vạn phương. Dù hay làm bậy, tâm tư buông thả. Nhưng thiếp biết ý cây ngô đồng của chàng Biết chàng quyến luyến thương tiếc. Biết chàng cô đơn cô tịch. Quả đáp lễ lấy cây ngô đồng. Chàng sẽ hiểu. Nước Biện Lương chảy về hướng đông. Xin gửi tâm tư của thiếp. "Tiểu thư, chúng ta ném nhiều lá ngô đồng như thế, Tần công tử có nhận được không?" Giọng Nguyệt Nhi lại thức tỉnh thiếp lần nữa. Trầm mê, khi nào lại dễ dàng "Ừ, tất nhiên có thể. Chẳng qua là chàng nhận nhiều như vậy, không trách chúng ta không đốt tiền tặng là tốt rồi." Ta cười, xoay người đứng lên. Nguyệt Nhi vội vàng đỡ ta dậy: "Hừ! Tần Phủ tể điện trên dưới trăm ngày, tiền tài đã sớm xài không ít rồi, đang lo không có lá ngô đồng gửi tương tư, mang theo phong lưu đây." A, Quý Huyền, con bé Liên Nguyệt này, cũng học chàng cách coi thường đấy. Nàng lại, có lá của Hoài Hư. Duy chỉ mình ta. Xe nơi xa đã sớm phủ kín bụi, phu xe ngồi lẳng lẳng chờ phía trước, hai con tuần mã màu rậm rậm không nhìn được, lão đào, phe phẩy cái đuôi, thỉnh thoảng vô trước lại nhảy lên. Trèo lên xe, giắt dây lên đường. Xe kéo kẹt vang lên, tiếng chuông trên cổ ngựa, theo tiếng chân vang lên theo tiết tấu, còn có phu xe thỉnh thoảng cúi đầu thầm hát. Leng keng, leng keng..... Đi đến ánh đèn rạng rỡ của Biện Lương phồn hoa. Đi đến lầu gác gió trăng ôn hương nhuyễn ngọc kia—— Chỗ ở của ta. Một phần Tỏi nay, lại là rượu cốc nâng lên, đèn rực rỡ không chớp mắt. Đi xa. Đi xa..... Đã khác rồi! Quý Huyền. Dù là sao trời, hay là biển cả. Chỉ sợ đường đi hoàng tuyền, đi qua sông quên, cầu mất hồn. Mạnh bà thang. Chàng không còn là người nhu tình vô tận, phong lưu phóng khoáng kia nữa. Chỉ nguyện cho tâm tình cô độc của chàng, cuối cùng có thể được đền đáp. Thoát khỏi gông xiềng. Bên cạnh sông Biện Lương, vào đông gió mát, miêng băng mỏng nổi lên. Gợn sóng chảy về hướng đông theo dòng nước u tối, không ánh sáng không tiếng động. Vài chiếc lá ngô đồng theo dòng băng chảy về phía đông, chiếc chìm chiếc nổi, đi vào dòng nước xoáy, không còn màu đen... Cuối cùng cũng không thấy nữa. ----- (Lời tác giả) 1: Sông Biện Lương, ở Khai Phong, giữa Hà Nam, giờ nhập vào Hoàng Hà. 2: Hoàng Hà, thời cổ là linh giang (thật ra thì cũng có thể trực tiếp gọi là Hoàng Hà, chẳng qua là linh giang tương đối dễ nghe.....) 3: Hoàng Hà là cửa khẩu của biển thời cổ. 4: Tô Thức, tự Từ Thiêm, hiệu Đông Pha cư sĩ. Tần Mạch, tự Quý Huyền, hiệu Hoài Hư cư sĩ. Cảm giác Vĩnh Sương nên gọi họ bằng tự không phải hiệu... thật ra thì ta cũng không dám khẳng định.....

【 Kịch bản 】 Kịch bản tổng cộng có bốn màn, Tần Mạt chỉnh sửa cảnh, nên lại thời gian diễn trong vòng bốn giờ Màn một Lời bộc bạch: hấn hành tẩu ở quan ngoại, mười năm năm tháng như đao, mười năm này khói báo động phun ra nuốt vào, nuốt vào là vô số sinh mệnh tươi sống, nhổ ra chỉ còn lại một điểm máu đào. (tiếng động bối cảnh: chiến mã hí vang, tiếng trống trận thúc giục, tiếng xung phong liều chết, ngựa và tướng sĩ kêu thảm thiết trước khi chết.) Mọi người (lo âu): Tướng quân! Định nhân thế lớn, chúng ta xử lý thế nào? Trịnh Dục (chém đinh chặt sắt, tiện đà kích động, hô lớn): Tên lên! Ai dám cùng ta xung phong lên đốt lương thảo của bọn chó Khiết Đan? Binh lính gấp (hô lớn): Ta đi! Đốt lương thảo của bọn chó Khiết Đan! Binh ất (nghe thấy nghiêng lợi): Nhà ta cũng bị hủy, cuối cùng ta không trở về được, sao lại không đi lên chứ? Trịnh Dục (khí thế mười phần): Các huynh đệ, tiến lên là đường sống, giết! (tiếng động bối cảnh: đao thương kiếm kích, tư thế hào hùng, liệt hỏa hùng lực thiêu đốt.) Quân địch (kêu sợ hãi): Không tốt, lương thảo bị cháy! Trịnh Dục (cười ha ha): Gia Luật Sở Tài[125], một lần này các ngươi có đến mà không có về! (thanh âm bối cảnh: chiến mã tê mình, tiếng kèn lên, mọi người hoan hô.) Phó tướng (kích động vui sướng): một lần này tuy không có giữ lại đầu Gia Luật sở Tài, nhưng chúng ta bảo vệ thành thành công, cũng xem như đáng vui đáng mừng. Đến đây, chúng tướng sĩ, đại ẩm ba trăm chén! Vệ binh đội trưởng (nghe ngơ): tướng quân, người muốn đi đâu? Trịnh Dục (bình thản): các ngươi tiếp tục uống, ta ra ngoài. (thanh âm bối cảnh: tiếng hoan hô đi xa, tiếng bước chân rõ ràng, trống trái, tiếng sáo dần dần vang lên) Màn hai Lời bộc bạch: Trịnh Dục nghiêng người dựa vào một góc tường thành u tĩnh, nhìn trời xanh xao, sau đó từ từ ngồi xuống, nhìn đóm lửa nhỏ thưa thớt, trong tường thành vang tiếng chúc mừng, ngoài thành thì lương không tiếng động. Hấn lấy sáo nhỏ ra, âm u thổi bay, hồi ức dần chảy ra như trước. Biện Lương phồn hoa mười năm trước, hấn cùng nữ tử kia gặp mặt ở hội hoa đăng, nàng cười, ánh trăng chiếu rọi, tú lệ như họa.

(thanh âm bối cảnh: tiếng sáo dần dần xa, phỏ xá huyền não vang lên) Người bán hàng rong (rao hàng): Đến mua hoa đăng! Đoán câu đôi! Đoán trúng một cái song song đôi đôi (âm nhạc bối cảnh: đàn cổ nhẹ nhàng) Lâm Nguyệt nhi (hoạt bát tò mò): A? Đèn hoa sen này, ta thích! Ai da, nhưng vẫn thơ lại đôi không khớp! Người bán đèn (lão nhân)(giọng cao): tốt son tốt nước tốt phong tốt nguyệt, thiên thu tốt! Chư vị, mời xem về trên này. Hoa đăng không bán, ai muốn đôi được về thơ này, đèn hoa sen ta sẽ đưa cho người đó! Nếu không, đèn hoa sen này, lão hủ sẽ mang về nhà! Nha hoàn (vui cười): tiểu thư, người không đôi được không sao, nếu công tử kia đôi được, người gả cho hắn, đổi lại đèn này, có phải ý hay không? Lâm Nguyệt nhi (giả vờ tức giận: tiểu nha đầu, ngứa da à! Trịnh Dục (đứng sau Lâm Nguyệt nhi đáp): si sắc si thanh si tình si mộng, mấy bởi si nhân! Lão trượng, về dưới của ta thế nào? (âm nhạc bối cảnh: thanh âm khoan khoái dần dần đi xa, tiếng sáo thể lương vang lên) Lâm Nguyệt nhi (tha thiết nhắc nhở): trượng công, phong hàn biên ải, kiện áo choàng này, chàng nhất định phải mang theo. Trịnh Dục (đề nén thâm tình): Nguyệt nhi, từ nay về sau nàng và ta thiên son một tuyết, ta không ở bên cạnh nàng, nhưng nàng phải nhớ, sáng sớm uống nước trong, rồi bữa sáng, ban ngày nếu thêu hoa, không được làm hại đến mắt. Chăm sóc mình thật tốt. Lâm Nguyệt nhi (nói nhỏ không thôi): trượng công, ta không thể vì chàng hồng tự thêm hương[126], cùng chàng đốt đèn học sách, chàng... chàng ở biên ải, có thể làm gì? Trịnh Dục (cười dịu dàng): ha ha, dựa ngóc, ta ở biên ải, tự nhiên là bảo vệ thành trì, anh đừng giết địch. Lâm Nguyệt nhi (kiên quyết cắt một đoạn tóc): trượng công, một đoạn tóc này của ta làm bạn với chàng, nhớ rõ, ta ở bên cạnh chàng, chưa từng rời đi, trân trọng! (âm nhạc bối cảnh: sáo nhỏ âm u quay vòng, thể lương mềm nhẹ, cuối cùng xa dần) Mãn ba (âm nhạc bối cảnh: xuân tới trăm hoa nở rộ, ngoài cửa sổ chim én thì thầm Nha hoàn (tò mò): phu nhân, người dùng bút kẻ mây cũng có thể viết thư nhà sao? Lâm Nguyệt nhi (u u đậm đậm): chàng đã từng, dùng bút này, vẽ mây cho ta. : trượng công, thấy chữ bình an. Trong nhà đều tốt, đừng quên muộn. Ta đã sinh Lân nhi cho chàng, như chúng ta đã từng ước định, tên là Trịnh Thụy. Mấy ngày trước đây hoa đào nở rộ, có bướm bướm đậu trên, không biết là ngửi thấy hương mà tới, hay là bị màu sắc hấp dẫn. ... (âm nhạc bối cảnh: tiếng đàn cổ chảy xuôi về quá khứ, tiếng bước chân gia đình dồn dập vang lên, từ xa mà đến gần.) Gia đình (kích động hô lớn từ xa): trượng quân, có thư nhà gửi đến, trượng quân có thư nhà gửi đến! Nha hoàn (chống nạnh trừng mắt): hốt ha hốt hoảng, thành thế thống gì? Lâm Nguyệt nhi (nhân nhật lên tiếng): chớ kinh hoảng, cọc, đưa thư cho ta. Lời bộc bạch: Trịnh Dục gửi thư nhà về, như thường ngày, chỉ có hai chữ: bình an. (âm nhạc bối cảnh: tiếng đàn cổ nhẹ vang.) Mãn bốn Lời bộc bạch: lại là mười năm nữa, thư nhà nhiều chữ dần trở nên ngắn gọn, Trịnh Dục chỉ đáp lại hai chữ "Bình an" như trước. Một ngày lớn tiếng khai hoàn, hoàng đế suất lĩnh trăm quân, đích thân ra ngoại ô kinh thành, nghênh đón Trịnh Dục khai hoàn. (âm nhạc bối cảnh: tiếng ca múa, tiếng tăng bốc, tiếng ăn uống linh đình.) Hoàng đế (uy nghiêm): Trịnh ái khanh, trăm thấy tinh thần người không tốt, hay là, mở tiệc vui về không thể người vừa lòng? Trịnh Dục (trầm ổn): hoàng thượng thứ tội, tâm thần có thể nhĩ trong nhà, ca múa tuy tốt, nhưng thần vẫn chỉ hướng về thể từ ở nhà, hận không thể lập hai cánh, bay về nhà nói một tiếng bình an. Hoàng đế (cười lớn): ha ha! Thì ra Trịnh ái khanh không chỉ là mãnh tướng sa trường, còn là quân tử đa tình. Nếu trăm tiếp tục giữ người, chỉ sợ người oán trách? Thôi thôi, cho phép người về nhà trước, rồi đến yến tiệc này sau! Trịnh Dục (tiếng nói xa dần): thần, tạ chủ long ân... (âm nhạc bối cảnh: tiếng vó ngựa vang lên một đường, dừng lại, Trịnh Dục bước chân dồn dập.) (thanh âm bối cảnh: tiếng động dần dần u tĩnh, tiếng bước chân kinh hoàng vang lên.) Gia đình (kinh hoàng): trượng quân trở về! (tiếng bối cảnh: vật rơi xoảng xoảng) Trịnh Dục (giận dữ): đây là chuyện gì? (âm nhạc bối cảnh: tiếng sáo thể lương vang lên) Trịnh Thụy (lạnh lùng): chính là chuyện như người thấy, nương con đã qua đời mười năm. Trịnh Dục (khó có thể tin, kinh hoàng điên cuồng): không thể! Nàng hàng năm đều viết thư nhà cho ta, sao có thể qua đời? Các người lừa ta, lừa ta! Mau lên! Gọi Nguyệt nhi ra cho ta! Trịnh Thụy (lạnh lùng): Trong mười năm này, thư nhà toàn do con bắt chước nét bút của nương mà viết, người không tìm được đâu, trừ phi, là xuống cửu tuyền! Trịnh Dục (thể lương cười nhẹ, thì thào tự nói): người bịa chuyện, ta thấy rõ... Nguyệt nhi ở bên kia nhìn ta cười, Nguyệt nhi... (âm nhạc bối cảnh: tiếng vó ngựa vang lên) Thái giám (cao giọng từ xa): thánh chi đến! Trần Viễn trượng quân Trịnh Dục tiếp chi! Mọi người (lao nhao): trượng quân! Trượng quân? Trịnh Dục (thất hồn lạc phách): thần tiếp chi. Thái giám: phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trần Viễn trượng quân Trịnh Dục có công đánh địch, ban thưởng Trần Quốc công... (âm nhạc bối cảnh: tiếng sáo thể lương vang lên, dần dần đi động...) Bên tai Trịnh Dục lơ mơ vang lên tiếng cười nhẹ nhàng của Lâm Nguyệt nhi: trượng công, lông mày bên này vẽ lệch rồi! (thanh âm bối cảnh: tiếng chim tương hòa)

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 78: Phiên ngoại Chuyện ở trong phòng

Trên cầu thang gỗ cổ, truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Như là phát hiện ra cái gì, bước chân bỗng nhiên dừng lại, sau đó truyền ra tiếng nói nhỏ: "Này, đầu gỗ, cửa phòng bọn họ không đóng, anh không tò mò xem bọn họ đang làm gì à?" Trên gương mặt chàng trai trẻ nở ra nụ cười càn rỡ, hắn kéo người bạn gái lại gần, hôn một cái lên mặt, cười hắc hắc nói: "Bảo bối San San, em nghĩ lung tung gì đấy?" Trần Yên San không an phận giãy dụa, gắt giọng: "Cái tên bại hoại nhà anh mới suy nghĩ lung tung đấy, người ta chỉ tò mò, tò mò mà thôi. Năm ngoài khi bọn họ kết hôn chúng ta cũng không nào động phòng thành công, lần này thật vất vả mới thấy bọn họ không cẩn thận quên mất đóng cửa, đúng là thời cơ tốt, nói gì thì cũng phải đi vào góc tường nhìn chút!" Vệ Hải yêu thương véo mũi nàng nói: "Lòng dạ thật nhiều." "Hừ hừ!" Trần Yên San cong miệng lên, kiễng mũi chân, thật giống như làm trộm thăm dò tầng hai. Gần, càng gần. Bên trong phòng truyền ra giọng cô gái mềm mại trong veo: "Phượng Triệt, anh nhanh một chút, làm sao cời đồ mà cũng lâu như thế?" Trần Yên San núp ngoài cửa bịt miệng mũi lại, sợ mình phát ra tiếng động. Trái tim nàng nhảy lên, lỗ tai cũng như tê dại. "Tốc độ của anh đã rất nhanh rồi, Mạt Mạt em cố chịu đi, anh lập tức vào ngay." Giọng Phượng Triệt trầm ổn, nhưng truyền vào trong tai Trần Yên San lại thế nào cũng thấy hân hoan đề nén ngọn lửa gì đó. Một đôi tay vòng qua eo Trần Yên San, Vệ Hải ôm nàng từ sau lưng. Ánh mắt hai người giao nhau, mặc dù không có lời nói, nhưng lại như có thể hiểu được ý đối phương Trần Yên San đang suy nghĩ: "Mạt Mạt mãnh liệt như thế, nhìn đáng về tự nhiên ngày thường của cậu ấy, mà không ngờ, lại có thể háo sắc như thế, hắc hắc!" Trong ánh mắt Vệ Hải tràn ngập sự coi thường Phượng Triệt: "Thằng nhóc này bình thường giả vờ lạnh lùng, thì ra là chỉ không lên tiếng thôi, hừ hừ!" Trọng phòng truyền ra hơi thở dồn dập của Tần Mạt: "Phượng Triệt, nếu anh không... em chết mất!" "Dục vọng..." Suy nghĩ của Tiêu Trần đồng học đáng thương càng không thuần khiết. Đồng chí Vệ Hải nóng nảy: "Hành động của tên Phượng Triệt này cũng quá kém, nếu là vợ anh gọi anh như thế, anh đã sớm, đã sớm..." "Đi theo hướng năm giờ, truyền tống, Mạt Mạt, phát động tâm hữu linh tế!" Phượng Triệt chỉ huy chiến đấu, trong phòng tiếng gõ bàn phím bỗng vang lên rõ ràng. Trần Yên San cúi xuống, cái trán đụng vào cửa Vệ Hải vội vội vàng dùng tay bảo vệ nàng, kết quả không đứng vững, dưới chân vướng một cái, ngược lại còn làm Trần Yên San ngã nhào xuống đất. Tiêu Vệ đồng học rơi cảm lên ngực Tiêu Trần đồng học, Vệ Hải ngẩng cổ lên, mờ to mắt nhìn Trần Yên San. Cửa phòng đã sớm mở rộng ra, hiện ra phòng ngủ rộng rãi. Phượng Triệt và Tần Mạt cùng ngồi sau bàn sách, mỗi người một máy tính, đang chơi trò chơi làm mười ngón tay bay múa

"Không tốt, Truyền Tống vào Thương Sơn mạch cũng bị anh chiếm mất!" Phương Triệt nhanh chóng nói: "Khóa hoạt động lại, thi triển độn thuật cổ thần, nhảy qua nước sông, anh sẽ phát động lôi trận Át Mộc thanh." "Em qua sông rồi, theo hướng chín giờ phát động trận pháp, em sẽ dùng thần công áo cưới giúp anh!" Hai người anh đến em đi, tiếng gõ bàn phím đến kinh thiên động địa, không để ý đến hai người xui xẻo ngã ở cửa. "AAA!" Trần Yến San bị đau kêu to lên, "Vệ Hải tên đầu heo, nặng quá! Em bị anh đè rồi, nhanh lên, đứng lên!" Vệ Hải luống cuống tay chân lật người, vẫn không quên kéo Trần Yến San dậy. Chờ hai người đứng thẳng, mới phát hiện hai người ngồi cạnh máy tính cũng bỏ chuột ra, đứng lên từ chỗ ngồi. Họ dựa vào bàn sách, tư thái thản nhiên, nhìn quanh cười nhẹ nhàng. Nhận thấy ánh mắt của hai người, Vệ Hải cười ha ha nói: "Cửa phòng các cậu thật vững, đứng rồi, hiện tại cấp bao nhiêu rồi?" Trần Yến San đỏ mặt như gấc, nín lấy tay Vệ Hải đứng một bên, kéo ngón tay hấn làm Vệ Hải thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Lông mày nhíu lại, khoe miệng vắn vẹo, có thể thấy tâm tình bây giờ của hắn vô cùng khốn khổ. "Chúng mình đang ở Quy Nguyên, nhiệm vụ quá khó làm, đến giờ vẫn chưa thể đột phá Quy Nguyên, tiến vào đền thần." Tần Mạt đáp vô cùng trôi chảy, như là không thấy vẻ căng thẳng của Vệ Hải lúc này, àng còn kê ra kinh nghiệm của mình để Vệ Hải tham khảo: "Cảnh giới này rất khó giải thích, trong trò chơi cũng không hiện lên cụ thể, giống như một nhiệm vụ ẩn. Theo mình thấy, dù nhiệm vụ này khó thế nào, cũng không thể thoát khỏi bản đồ bắc Thương Sơn." "Tại sao?" Trần Yến San cũng chơi [Đăng thiên], thuận miệng hỏi lại. "Mình nguyệt chiếu nhân nhân bất kiến, tuế tuế hư độ mộng hoa niên (trăng sáng theo người người không thấy, mỗi tháng sống hoài mộng ngàn năm), nói ra cũng chỉ là một tiểu cảnh, vốn theo truyền thuyết, chứng minh vào Thương Sơn mới có thể làm nhiệm vụ tiếp theo, nhưng ở đó có nhiều yêu thú, đại nhân vật của Quy Nguyên, nhiều nhất cũng chỉ ở trong núi." "Đúng vậy a, không tệ không tệ." Vệ Hải đáng thương bị Trần Yến San hành hạ ngón tay, bị nàng nhéo đến mồ hôi lạnh toàn thân ứa ra. Mặt mũi đều vắn vẹo, Vệ đồng học quyết định, dùng sức rút ngón tay ra, trở tay lại bị móng tay Trần Yến San tóm chặt, trong miệng nói: "Hai người luyện cấp cho tốt, luyện rồi cho mình và San San cùng đi. Giờ chúng mình ra ngoài một chút, vui vẻ nhé, vui vẻ... Ha ha, tối nay chúng mình sẽ vào chơi." Hắn kéo Trần Yến San quay người, chạy trốn chết. Lúc ra cửa, vẫn không quên hung hăng đóng cửa lại. Tần Mạt và Phương Triệt nhìn nhau, bỗng nhiên cười ha ha. "Mạt Mạt," Phương Triệt vòng tay lại gần, "Em nói đi, nếu chúng ta không làm gì, có phải sẽ rất thất vọng không?" Hắn khẽ cúi người xuống, hơi thở ấm áp. Tần Mạt duỗi cánh tay ôm cổ hắn, không chút khách khí cắn lỗ tai hắn: "Em muốn ở phía trên...."

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 79: Phụ lục HUƠNG TRÀ

Nhất: Nguyên nhân Theo ánh sáng băng lam từ chiếc đèn thủy tinh dày đặc, đưa bóng nàng kéo thành một mảnh tiêm trường mờ lung. Sơn Trà nghiêng người trên lan can khắc hoa bằng cẩm thạch, nhẹ nhàng nâng bàn tay. Các ngón tay thon dài và nhẵn mịn, da thịt trong sáng, phảng phất ôn ngọc. Ngọn đèn băng lam được Sơn Trà đưa tay điều chỉnh độ sáng, trên tay nàng hình thành một quang cầu xanh lục mơ mơ ảo ảo. Quang cầu này ước chừng chỉ như quả trứng nhỏ, vòng ngoài vàng sáng như sương mù, bên trong lưu chuyển như nước, tựa như một sinh mạng vừa thức tỉnh đang cố gắng hô hấp. Sơn Trà khẽ thở dài một tiếng, bên tai lại phảng phất lời dặn của vị đạo sĩ trước khi rời đi: "Nếu như ngươi cứ mơ tưởng cứu sống hắn, nhất định phải nhờ đến Đạm Như giúp đỡ. Trên thế giới này, chỉ có nàng có năng lực giải cứu linh hồn nhiếp Cửu U minh huyết chi độc." Đạm Như chính là chương môn Điều Quang các, là đệ nhất đại đệ tử, địa vị cao nhất trong giang hồ, không bao giờ gặp người ngoài, mà muốn thỉnh nàng xuất thủ, lại càng khó khăn hơn. Đạo sĩ lại nói: "Ngươi có một vật, chỉ cần lấy vật ấy làm thủ lao, định có thể thỉnh được Đạm Như xuất thủ." Sơn Trà nhân nhượng, đây là vật cực kỳ trân quý. Năm đó lúc nàng còn sơ sinh, đã tạo ra đệ nhất phiến trà. Đạo sĩ nói: "Ngươi lấy bích tâm tinh linh tới trao đổi một lần xuất thủ của nàng ta, ngươi hỏi hận sao?" "Ta không hỏi hận..." Sơn Trà lấy một nhánh tử tinh hoa sơn trà làm tín vật, chuyển tiếp đến Điều Quang các. Ba ngày sau, Điều Quang các sai người mời nàng đến lạc bích thủy-chỗ ở của Đạm Như, liền vội tới lạc bích thủy. Lạc bích thủy, đơn độc giữa bích hồ, xung quanh một cảnh thanh lãnh. Sơn Trà khôi phục phong thái sẵn có, tóc mây vắn cao, một thân váy dài màu lục nhạt. Với thái độ trang trọng tới thỉnh Đạm Như khỏi giúp đỡ, chỉ là nàng không nghĩ đến, đang trên đường đi lại nghe thấy một cuộc trò chuyện. "Này có người dám thỉnh đại sư tử ra ân mư sao?" "Nàng nhất định không thể thành công, đại sư tử hơn mười năm trước chưa từng gặp người ngoài." "Ai, đại sư tử trước kia thật ôn hòa nhu thuận, chỉ là mười năm gần đây lại càng ngày càng lạnh đậm. Nàng hiện tại thậm chí quy định Lạc bích thủy phạm vi trăm dặm nội bất xuất, ngoại bất nhập. Hiện tuy nàng chỉ định người ngoài tiến vào, thế nhưng trước tình hình như vậy, Sơn Trà không thể mời được đại sư tử rồi núi." "Ngươi không thể nói vậy, đại sư tử chịu gặp Sơn Trà, có nghĩa là đã bỏ qua mọi chuyện trong quá khứ. Biết đâu người này lại là ngoại lệ, có thể mời được đại sư tử!" "Nói thật, ta thấy rất kỳ lạ, đại sư tử thế nào lại bằng lòng gặp nàng?" Dù đủ loại đối thoại vang lên bên tai nàng, nhưng nàng vẫn nắm chặt tay, trên tay là quang cầu bên trong đầy nước, đang theo lòng bàn tay thấm vào thân thể nàng. Đây chính là bích tâm tinh linh, cũng chính là một phần thân thể nàng. Ánh đèn thủy tinh phía trước như hờ hững, Sơn Trà xoay người, hướng người phía cửa khắc hoa bước đến. Đạm Như đang ở phía sau cánh cửa kia chờ nàng.

Nhị: Ước nguyện Ánh mặt trời cùng ánh hồ xanh lục theo cửa sổ trạm hoa tràn vào, bên cửa sổ là thiếu nữ uyển chuyển với khuôn mặt hàm xúc, cổ ngọc lấp ló, mọi thứ như từ họa bước ra. Bên cạnh đường nét nhu hòa phảng phất lối vẽ tỉ mỉ mà tinh tế, trên trán là mái tóc chỉnh tề, mái tóc dài hiền thực buông xõa xuống vai, kéo dài đến tận eo. Trang phục nàng mặc tựa hồ như váy dài Thủy Lam, mép váy ẩn hiện Bạch Liên hoa, một thân là lướt, theo đó là những đường cong như ẩn như hiện. Đầu tiên là ánh mắt ngạc nhiên, hiện lên một tia ôn nhu, bỗng lại đậm bạc, xa cách và sau đó là kiêu ngạo. "Ngươi muốn ta vì ai giải Cửu U minh huyết chi độc?" Thanh âm nàng thanh đạm, phảng phất như là băng dưới vách băng tuyết. Sơn Trà trong lòng kinh diễm cùng bị thương, suy nghĩ phức tạp, sừng sốt trong khoảnh khắc, mới đáp: "Là đồ đệ của ta, Hàn Vũ." "Ta có thể cứu hắn, nhưng trước đó ngươi phải trả lời ta ba vấn đề." "Ngươi... Hỏi đi." "Mười năm trước kia, ngươi mang hình dạng như hiện tại?" "Không phải." "Đã từng đi qua." "Ngươi trước kia là nam tử?" Nói đến lời này, Đạm Như rút cục cũng chậm rãi xoay người, hướng nhìn Sơn Trà. Nàng một thân phục trang mang màu xanh ki lạp, hoa văn nhạt nhạt, làm nổi bật dung nhan khuynh thành, càng làm tăng thêm vài phần mỹ hoặc. Sơn Trà bị lời nói này làm ngẩn ngơ, nàng mười năm trước kia quả thật là nam tử. Nhưng hôm nay, lại bị vận mệnh trêu cợt biến thành thân nữ nhi mười phần — nhắc đến chuyện này, lại đụng tới vết thương chưa lành trong lòng nàng, khiến nàng không nói nên lời. "Phải..." Nhưng nàng vẫn trả lời, nếu chỉ đáp ba vấn đề trên đã có thể cứu Hàn Vũ, thì sao nàng không dám nói? "Ta sẽ cứu hắn." Đạm Như khe khẽ mỉm cười, như hoa súng chợt mở, trong chớp lát thanh âm như vang tận thiên địa. Sơn Trà chưa nhắc tới thủ lao của nàng: "Bích tâm tinh linh", nhưng mục đích đã đạt được. "Cứ như vậy đi" nàng trong lòng tự nói với chính mình, "Sau khi Đạm Như cứu được hắn, ta sẽ giao bích tâm tinh linh cho nàng." Sơn Trà ân oán phân minh, tự nhiên sẽ không quên báo đáp ân tình của Đạm Như. Nhưng chỉ vì một lần sơ sẩy, lại dẫn

đến kết cục như ngày hôm nay, nằng lại thập phần h Thời gian càng lâu, hối hận cùng luyến tiếc lại càng nhiều, chỉ có điểm này là Sơn Trà không thể lĩnh ngộ.

Tam: Đo lường "Đại sư tỷ..." "Đại sư tỷ đi bình an..." Đọc theo đường đi, Sơn Trà theo Đạm Như, chỉ đệ tử thấy Diêu Quang các nhao nhao cung kính hướng nằng vẫn an, nằng mười năm không rời lạc bích thủy, nhưng uy vọng không mấy may suy giảm. Đạm Như vì cái gì lại đáp ứng rồi nủ? Nghi vấn này Sơn Trà chỉ có thể để trong lòng mà không có đáp án, nằng cũng không dám nghĩ sâu xa. Việc Đạm Như đáp ứng nằng là một việc ngoài dự đoán, nằng không muốn xảy ra biến cố nào nữa. Cho nên nằng tự an ủi chính mình: "Không quan hệ, chỉ cần Hàn Vũ hồi phục, ta hỏi nằng cũng không muộn." Đạm Như đến mặt thất tu hành của chương môn Diêu Quang các, nằng dẫn Sơn Trà ngoài mặt thất chờ nằng. Là đệ tử của Diêu Quang các, Đạm Như bề quan đã mười năm, sau khi xuất quan tự nhiên muốn tới thỉnh an các chương môn. Sơn Trà tại nội đường Diêu Quang các đứng ngồi không yên, đã rất lâu rồi nằng không có bất an, hoảng hốt như vậy. Nhưng lần này, nằng lại có nhiều dự cảm xấu. Đạo hạnh của người tu hành rất cao, có thể thay đổi mệnh trời, Sơn Trà mới chỉ có năm trăm năm tu luyện, còn chưa tới cái cảnh giới đó, tuy nhiên đối với thiên mệnh cũng có thể có linh cảm. Hiện giờ, linh cảm tố cáo với nằng, chuyện này không thể tuyệt đối thuận lợi như vậy. Trước mắt nằng thậm chí còn mơ hồ hiện lên một mảnh huyết sắc. Một mảnh huyết quang kia, phảng phất như báo cho nằng biết: nhất định có cạm bẫy! Chẳng lẽ tất cả những việc này chỉ là cái bẫy? Chẳng lẽ Đạm Như đồng ý chỉ là mồi nhử? Sơn Trà nghĩ vậy, nhưng nằng lại thuyết phục chính mình tin tưởng cái mặt nạ trong vạt uyển chuyển đó. Nhớ lại thanh âm kiều ngạo mà băng lãnh cùng nụ cười đến ghê rợn kia, nằng lại suy tư. "Dự cảm nếu không sai, vậy vấn đề là tại sao Đạm Như phải làm vậy..." Sơn Trà nhíu mày, âm thầm cân nhắc, "Chẳng lẽ là chủ nhân Diêu Quang Các muốn gây khó dễ? Cũng không đúng, nếu như là như vậy, chỉ cần ngay từ đầu không cho nằng tới tìm Đạm Như." "Nếu như không phải là nằng, vậy có thể lý giải chuyện phiến huyết quang này như thế nào?" "Chẳng lẽ? Ngay cả Đạm Như cũng không thể giải được Cừu U minh?" Sắc mặt Sơn Trà bỗng đại biến: "Chẳng lẽ phiến huyết quang dự báo Cừu U minh không thể giả? 'Cư sĩ? Sơn Trà cư sĩ?' Tiên tử ở Diêu Quang các cùng thanh âm nhu hòa mà thanh nhã, 'Cư sĩ nóng lòng sao?' Sơn Trà lúc này mới hoàn hồn, nhìn tiên tử tươi cười ôn đạm. 'Cư sĩ cứ an tâm, việc đại sư tỷ đã đồng ý, chưa bao giờ không thành công.' Sơn Trà gật đầu, mỉm cười đáp lễ: 'Đa tạ.' Sau thời gian nửa chén trà, Đạm Như quả nhiên xuất hiện. Nằng ăn mặc như cũ, chỉ là phía trên đầu gài thêm một cây trâm màu đen. Mà trâm này lại khắc hình hoa sơn trà lúc ẩn lúc hiện, Sơn Trà liếc mắt một cái, lại thấy thập phần quen thuộc. 'Người dẫn đường đi.' Đạm Như nói nhẹ nhàng một câu, liền mỉm cười rồi lập tức trở nên trầm mặc. Sơn Trà nhìn nằng giặt mình, lại thấy da thịt nằng so với lúc trước lại tái nhợt vài phần. Nhưng thương thế của Hàn Vũ không thể kéo dài được nữa, Sơn Trà không nghĩ nhiều nữa, ngồi cùng Đạm Như trên pháp khí hình cánh bướm, hướng Khê Cốc mà đi.

Từ: Từ phi Đây là chỗ ở của Sơn Trà, là Khê Cốc nơi trải đầy hoa Sơn Trà Hoa Sơn Trà có nhiều chủng loại, là thứ cực phẩm hoặc thanh nhã, hoặc rực rỡ, hoặc dễ thương, tất cả đều có trong Khê Cốc, dung nhan kiều diễm, trải dài đến tận chân trời. Thuyền cánh bướm dừng lại tại vườn hoa Sơn Trà rực rỡ, Đạm Như trầm mặc lâu ngày bỗng nhiên nhoẻn miệng cười. Từ khi gặp tới nay, đây là lần thứ hai Đạm Như cười như vậy. Nụ cười này từng khiến Sơn Trà hoài nghi. Thanh đạm như nước, lạnh như băng tuyết, trong sáng như gương. Không thể hiểu, Sơn Trà lòng lại ngập tràn đau xót. Nếu hân cũng có thể tươi cười như thế? Nhưng những linh cảm của nằng với Đạm Như và chuyện sắp tới thực sự không tốt, liệu có thể xảy ra chuyện gì, nằng tự trấn áp tâm can mình. Nằng một tay dẫn đường, đưa Đạm Như đến phòng của Hàn Vũ, một tay kia lại lặng lẽ triển khai một pháp quyết —— dù gì cũng đã quyết định rồi, ít nhất phải phòng ngừa chu đáo cẩn thận. Sơn Trà khuyên giải chính mình. Gian phòng đã bày thanh tâm trận, Tinh Dạ đã sử dụng cừu liên hoàn châm, vì muốn làm chậm lại tốc độ phát tác của Cừu U Minh huyết chi độc. Nhưng trị ngọn phải trị tận gốc, Hàn Vũ lẳng lẳng nằm trên giường huyền ngọc, huyết sắc đã xâm nhiễm toàn bộ thân thể, hiện giờ chỉ còn một điểm thanh minh đang cùng Cừu U Minh độc đấu tranh! "Tỷ!" Tinh Dạ vừa thấy Sơn Trà đi vào, ánh mắt lo lắng bất an trong thoáng chốc biến mất, lập tức nhìn nằng hoan hỉ, "Tỷ đã được Đạm Như giúp đỡ sao?" Đạm Như theo phía sau Sơn Trà đi đến trước giường huyền ngọc, khẽ nhíu mày nói: "Cừu U Minh phải được lập tức giải trừ, các người tránh ra, ta muốn làm phép." "Người..." Tinh Dạ chịu không nổi bộ dạng Đạm Như không khách khí như vậy, mày liễu nhíu lại, tức giận. Sơn Trà ngăn nằng lại, thấp giọng nói: "Ta tin tưởng người, Đạm Như." Cửa phòng chậm rãi đóng lại, Sơn Trà tại lầu trúc trên bãi đất trống khoanh tay lãnh đạm. Tinh Dạ mặt đầy nóng, không khỏi hỏi: "Tỷ, Hàn Vũ đã rất nguy hiểm, nếu như đỉnh chỉ thi triển cừu liên hoàn châm, hân tuyệt đối không chống đỡ nổi một phút đồng hồ! Hiện tại chúng ta không ở bên trong, Đạm Như chỉ có một mình có thể làm được không?" "Ta tin tưởng nằng!" Sơn Trà lặp lại lần thứ hai, "Đạo sĩ đã nói, thiên hạ duy nhất Đạm Như có thể giải trừ Cừu U minh huyết chi độc." Sơn Trà không nói ra, lòng nằng kỳ thực cũng có ý hoài nghi: "Đạm Như, đừng phụ sự tin nhiệm của ta. Chỉ cần người không có dị tâm, bất luận người hôm nay có cứu sống được Hàn Vũ hay không, ta vẫn giao bích tâm trà cho người! Bất luận người muốn ta bồi hoàn ra sao, ta cũng tuyệt không thoái thác!" Sơn Trà đem sinh tử của Hàn Vũ hoàn toàn phó thác cho Đạm Như sao? Đương nhiên không thể. Sự tin nhiệm này vốn rất khó nói, Đạm Như cùng Sơn Trà dù sao chỉ là mối nằng đồng ý dễ dàng như thế cũng thật kỳ quái, Sơn Trà không thể bỏ mặc mọi thứ mà tin tưởng vào một người còn chưa quen thân. Huống chi, lần này lại là chuyện liên quan đến sinh tử của Hàn Vũ! Sơn Trà không có nói với Tinh Dạ là nằng đã âm thầm triển khai tâm kinh đại pháp với Đạm Như. Bí pháp này khiến nằng có thể cảm nhận được toàn bộ suy nghĩ của Đạm Như, nếu như nằng lòng hỗn độn hoặc có dã tâm, có sát khí, Sơn Trà lập tức liền không chế tâm kinh. Tuy chỉ trong nháy mắt, lực cũng không lớn nhưng cũng đủ để ngăn chặn bước tiếp theo của Đạm Như. Thời gian chờ đợi thật lâu, Tinh Dạ nóng, hai đầu nắm chặt, đi qua đi lại, còn Sơn Trà vẫn bất động đứng nguyên tại chỗ, chỉ có đôi môi là trắng bệch. Kia Khê Cốc gió núi thổi qua, hoa Sơn Trà nức nở lắc nhẹ, hương hoa tinh khiết tràn ngập mọi nơi. Dần dần, trên bầu trời một đám mây đỏ như máu tụ tập. Cuồng phong chợt nổi, ngay nơi màn cốc Sơn Trà. Sơn Trà sắc mặt trầm xuống, triệu hồi một mật chú pháp quyết, chỉ đợi phóng ra. "Tỷ! Ta đợi không nổi nữa! Mỗi phút đồng hồ trôi qua lại thập phần khó chịu, không được, ta nhất định phải đi vào xem!" Tinh Dạ gấp đến độ muốn xông ngay vào gian phòng, Sơn Trà dùng một tay, rồi giữ chặt nằng lại. "Không có sát khí, chờ một chút." tiếp tục hi vọng mình tin tưởng Đạm Như là đúng, mong là không giống như nằng hoài nghi. Nhưng mà ngay sau đó, mật chú pháp quyết lại đột nhiên phóng thích! Ngay khắc này, nằng cảm nhận được sát khí! Từ chỗ của Đạm Như! Nằng muốn làm cái gì? Tâm kinh đại pháp lúc này phản kích, nằng cả người hóa lưu quang, đột nhiên vọt vào phòng chính!

Ngũ: Nụ cười thứ ba Pháp thuật va vào thất sắc quang trong phòng làm vang lên tiếng động kinh người, Sơn Trà không chút do dự đánh Đạm Như lui về phía sau vài bước, lúc này mới thu tay, đi xem Hàn Vũ trên giường huyền ngọc. "Vũ nhi..." Nhìn lên trên giường. Sơn Trà ngây người. Hàn Vũ lẳng lẳng nằm đó, mảnh huyết quang bao phủ trên thân hân đã hoàn toàn biến mất. Chỉ thấy da thịt như ngọc, mặt mày thanh tú, hình dạng hân bây giờ đơn thuần chỉ như một thiếu niên đang ngủ say, không còn vẻ gì là nhiễm Cừu U Minh huyết chi độc nữa? "Đạm Như vội vàng quay đầu, Đạm Như mặt mày tái nhợt, khỏe môi thấm một tia máu tươi, xung quang người nằng một luồng huyết quang đang di chuyển, ẩn chứa rất nhiều sát khí. Sơn Trà nhất thời ngu ngơ, hoàn toàn không thể lý giải sự tình. "Đừng lo, huyết chi độc của Hàn Vũ đã được giải trừ." Đạm Như khẽ mở mắt, bỗng nhiên ổng tay áo vung lên, một bích thanh trường đao đem nằng bay lên, nằng lắc nhẹ tay áo, ra khỏi gian phòng, bay nhanh rồi đi. Tinh Dạ vọt vào trong phòng, nóng hổi hô to: "Tỷ! Hàn Vũ thế nào?" "Hân không sao, người chăm sóc hân, ta có chuyện phải làm!" Sơn Trà lên thuyền cánh bướm phóng đi, dùng hết pháp lực nhằm hướng Đạm Như đuổi theo. Tâm kinh đại pháp vẫn còn tác dụng, nên xác định vị trí bây giờ của Đạm Như đối với nằng mà nói, là chuyện cực kỳ đơn giản. Sơn Trà nghỉ ngơi, vì cái gì mà sát khí vẫn quanh quẩn bên Đạm Như, mãi không phân tán. "Chẳng lẽ?" Một phán đoán bỗng nhiên nhảy vào đầu óc Sơn Trà, "Chẳng lẽ nằng căn bản chính là đem Cừu U Minh độc từ Hàn Vũ chuyển sang mình?" "Khả năng này có thể sao? Chỉ mới lần đầu gặp mặt, sao nằng có thể hi sinh thân mình như vậy?" "Chẳng lẽ là thật?" "Nếu không? Chuyện huyết quang của Hàn Vũ biến mất, xung quang nằng lại ngập sát khí

có thể giải thích như thế nào?" Son Trà chán nản vô cùng, nàng cảm giác mình bỗng nhiên như cá bị mắc cạn, không tài nào hô hấp, không tìm được đường về. "Thực là như vậy?" Son Trà không biết có nên tin vào phỏng đoán của mình hay không, nàng cũng không muốn suy nghĩ nữa. Vội điên cuồng đem pháp lực toàn thân truyền vào dưới chân thuyền cánh bướm, nhanh nhanh chóng chóng bắt kịp Đạm Như, tìm nàng để hỏi rõ minh bạch. Xa xa là tiểu lộ vô danh trên sườn núi, bóng dáng kia rơi xuống hồ Thủy Lam đầy hoa sen. Son Trà trong lòng trước vui vẻ, sau lại căng thẳng. Nàng vội vàng giảm tốc thuyền cánh bướm, hướng xuống ngọn núi nhỏ đầy hoa dại mà dừng lại. Đạm Như với váy dài màu nước Thủy Lam, một thân mảnh mai nằm giữa đám cỏ dại trên ngọn núi nhỏ. "Người..." Son Trà bước tới gần nàng. Nàng nhìn thấy Đạm Như nằm trên bãi cỏ, nước hồ phảng phất gợn sóng. Đạm Như chống tay, nửa mặt quay lại, lông mi như vũ, ánh mắt như mộng, da thịt tái nhợt dần trở nên trong suốt. Huyết quang trên người nàng thoáng hiện, làm ánh lên vẻ yêu mị. Nhưng mà, nàng rõ ràng thanh cao lãnh đạm, tại sao lại ra bộ dạng yêu mị? "Người đã tới..." Đạm Như khẽ môi hơi hơi nhếch lên, vẻ ra nụ cười mỏng manh. Đây là lần thứ ba Son Trà nhìn thấy Đạm Như cười. Nụ cười này, càng nhạt nhẽo, càng khoét sâu vào đáy lòng Son Trà. Này tươi cười tự nhiên khoét đi Son Trà tâm chỗ sâu tối mềm mại một đoạn, khoét được nỗi hận trong lòng nàng không thể thân hóa ánh mặt trời, đem một mảnh kia tái nhợt bồi lên sắc màu tươi sáng. Đến lúc này, Son Trà lại hoài nghi. Nàng không hỏi, Đạm Như không nói, Son Trà cũng có thể đoán được, Đạm Như quả nhiên là hi sinh chính mình, cứu giúp Hàn Vũ? Là vì cái gì? Ba chữ kia Son Trà nghĩ đến, nhưng lại không dám nói ra.

Lục: Mới gặp Son Trà đoán không sai, phiền huyết quang kia quả nhiên sắp phát tác dụng. Chỉ là, huyết độc này lẽ ra phải phát tác trên người Hàn Vũ, vô luận ra sao nàng cũng không ngờ tới người đó lại là Đạm Như Vì cái gì? Ba chữ kia Son Trà làm sao có thể nói ra? Vì cái gì? Đạm Như tươi cười, mí mắt hạ xuống, nhẹ nhàng nói: "Mười năm trước kia, người vẫn là thiếu niên trẻ tuổi, trong khoảng thời gian đó, chỉ sợ người đã sớm quên..." "Đạm Đạm?" trong đầu Son Trà như có sét đánh xẹt qua, nàng đột nhiên cất bước, nhào đến bên cạnh Đạm Như, "Người là Đạm Đạm? Người là Đạm Đạm?" "Người còn nhớ sao..." Đạm Như ánh mắt khinh thường, khẽ nhắm lại. Chỉ có khẽ môi thoáng hiện nét cười. Son Trà nửa quỳ trên cỏ, một tay run rẩy lên nâng lên, lại thủy chung không dám vươn ra, tiếp xúc với khuôn mặt lạnh buốt, trong suốt của nữ tử trước mắt. Đạm Đạm, là nàng sao? Ký ức của nàng từ trước khi biến thân quả thật rất mơ hồ. Ký ức về Đạm Đạm cũng không khác. Chỉ là lúc này, nàng cố nhớ lại trước kia, thoát khỏi những mơ hồ, những ràng buộc về ký ức, những hình ảnh về Đạm Đạm như ẩn như hiện, thỉnh thoảng lại lóe lên trong đầu. Mười năm trước, Son Trà vẫn là một thiếu niên; mười năm trước, Đạm Đạm hồng mang duyên kiếp, từ Diệu Quang các đi ra chốn hồng trần. Nàng hiện giờ thân mang một cây trâm hình hoa son trà, chính là mười năm trước, Son Trà vì nàng làm ra. Nhân sinh đầu chỉ như lúc mới gặp, mất đi rồi Son Trà mới gặp lại nàng. Người đã mất đi sao có thể lấy lại? "Đạm Đạm mang bệnh đoạn chứng cứu mạng, có thể ảnh hưởng đến sinh mạng, duy chỉ có bích tâm tinh linh khả trị." Đây là lời nói của đạo sĩ mười năm trước. Cho nên Son Trà tuyên thệ: "Bất luận phải trả giá thế nào, ta cũng muốn có được bích tâm tinh linh!" Thế là tuyên thệ của nàng được thực hiện, từ nam biến nữ, đây là cái giá lớn nhất nàng phải trả. Chỉ là Son Trà không thể ngờ, từ một nam tử Son Trà biến thành Hồng Mông tiên nữ Son Trà, nhưng nàng lại quên mất ký ức trước đây. Son Trà tìm đến bích tâm tinh linh cũng chỉ vì điều này, vậy mà khi có được nó rồi nàng lại không thể đem đến trước mặt Đạm Đạm. Trên núi đất gió cuộn cuộn nổi lên, Đạm Đạm vấy Thủy Lam nhẹ nhàng tung bay, lẳng lặng nhìn theo Son Trà. Bọn họ, không thể trở về được như tia nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ta Không Phải Vịt Con Xấu Xí* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.